Tù
Phi
Tà
Vương
webtruyen.com

Mục lục

Chương 1: Cảnh Xuân Kiều Diễm

Chương 2: Bỏ Trốn

Chương 3: Cạm Bẫy

Chương 4: Kinh Biến

Chương 5: Chịu Nhục

Chương 6: Vô Ngân

Chương 7: Ngươi Cũng Biết Đau

Chương 8: Tàn Khốc

Chương 9: Sống Sót

Chương 10: Chuyện Này Là Sao ?

Chương 11: Cấm Địa

Chương 12: Hoa Mị Nô

Chương 13: Tắm Rửa

Chương 14: Chủ Động

Chương 15: Cho Ngươi Chết

Chương 16: Có Dám Không?

Chương 17: Lại Trốn Đi

Chương 18: Trở Về Bắc An Vương Phủ

Chương 19: Vạn Cổ Tằm Ăn

Chương 20: Nàng Không Xứng

Chương 21: Lời Thề Sinh Tử Có Hiệu Lực

Chương 22: Diễn Tình Ở Suối Nước Nóng

Chương 23: Con Nối Dòng

Chương 24: Nhiều Năm Nhớ Lại

Chương 25: Sườn Phi Tĩnh Uyển

Chương 26: Biết Là Cái Gì Sao?

Chương 27: Mị Dược

Chương 28: Tính Sổ

Chương 29: Tùy Ngươi Đi

https://thuviensach.vn

Chương 30: Ôn Nhu Ngắn Ngủi

Chương 31: Thân Thể Thần Phục

Chương 32: Nhốt

Chương 33: Nắm Chắc Thắng Lợi

Chương 34: Tiếp Tục Chạy Trốn (1)

Chương 35: Tiếp Tục Chạy Trốn (2)

Chương 36: Tiếp Tục Chạy Trốn (3)

Chương 37: Chỉ Vì Nàng

Chương 38: Kế Hoạch Đêm Trăng

Chương 39: Ba Ngày Sau

Chương 40: Tiệc Tối

Chương 41: Dục Vọng Độc Chiếm

Chương 42: Hôn Trừng Phạt

Chương 43: Hết Thuốc Chữa

Chương 44: Nữ Nhân Có Ý Tứ

Chương 45: Gặp Nhau Đêm Tối

Chương 46: Tư Tâm

Chương 47: Ôn Nhu Mà Chống Đỡ

Chương 48: Không Phải Vì Ngươi

Chương 49: Lo Lắng

Chương 50: Cầu Hòa

Chương 51: Lần Thứ Ba Trốn Đi (1)

Chương 52: Lần Thứ Ba Trốn Đi (2)

Chương 53: Lần Thứ Ba Trốn Đi (3)

Chương 54: Lần Thứ Ba Trốn Đi (4)

Chương 55: Lần Thứ Ba Trốn Đi (5)

Chương 56: Lần Thứ Ba Trốn Đi (6)

Chương 57: Lạc Thai Dược

Chương 58: Lựa Chọn

Chương 59: Sống Nương Tựa Vào Nhau

Chương 60: Lấy Ba Thước

Chương 61: Truy Đuổi Dưới Trời Tuyết

https://thuviensach.vn

Chương 62: Thuộc Hạ Tham Kiến Vương Phi

Chương 63: Lặng Lặng Rời Đi

Chương 64: Ngươi Thực Sự Dám Làm Như Thế !

Chương 65: Vương Gia Đến Thật Sớm

Chương 66: Hắn Tuyệt Không Che Dấu

Chương 67: Đứa Nhỏ Thế Nào Rồi ?

Chương 68: Cái Này Thì Tính Là Cái Gì?

Chương 69: Mộ Nguyệt Cung

Chương 70: Ngươi Muốn Như Thế Nào?

Chương 71: Ngươi Lại Muốn Làm Cái Gì?

Chương 72: Ngươi Không Sao Chứ?

Chương 73: Ta Làm Sao Nào?

Chương 74: Đứa Nhỏ Sẽ Như Thế Nào ?

Chương 75: Cảm Giác Khác Lạ

Chương 76: Uống Thuốc Đi

Chương 77: Là Con Của Hắn

Chương 78: Người Này Rốt Cuộc Là Ai?

Chương 79: Vì Sao Ngươi Không Nói?

Chương 80: Tâm Địa Tàn Độc

Chương 81: Ngươi Hiểu Được Là Tốt Rồi!

Chương 82: Độc Tố Không Có Thuốc Giải

Chương 83: Ngươi Đến Đây Làm Gì ?

Chương 84: Ngươi Cứ Đi Về Trước Đi

Chương 85: Tốt Hơn Nhiều Rồi!

Chương 86: Đúng Là Đàn Bà

Chương 87: Không Cần Ngươi Lo!

Chương 88: Ngươi Mau Buông Ra!

Chương 89: Ngươi Cút Đi!

Chương 90: Không Có Manh Mối!?

Chương 91: Thống Khổ

Chương 92: Chỉ Muốn Chết Đi

Chương 93: Ngươi Rất Quật Cường, Mạnh Mẽ!

https://thuviensach.vn

Chương 94: Cám Ơn Sự Quan Tâm Của Ngươi!

Chương 95: Cô Vương Có Thể Làm Được!

Chương 96: Đánh Cược

Chương 97: Ngươi Cũng Phải Đi!

Chương 98: Thích Nơi Này Không?

Chương 99: Lại Nối Điên Cái Gì Vậy Chứ?!

Chương 100: Trúng Tiễn

Chương 101: Mị Nô, Đừng Đi!

Chương 102: Đừng Gọi Ta Là Mị Nô

Chương 103: Tên Khốn Kiếp

Chương 104: Yêu Thương Hắn? Sao Có Thể!

Chương 105: Vương Phi, Người Thế Nào?

Chương 106: "Người Tới Trễ!"

Chương 107: Vết Thương Nhỏ?

Chương 108: Tâm Tư Dao Động

Chương 109: Chẳng Lẽ Vì Ta Sao?

Chương 110: Những Lời Ngươi Nói Đều Là Giả!

Chương 111: Hiên Viên Khanh Trần Chết Bầm Kia

Chương 112: Đánh Cuộc Cái Gì?

Chương 113: Đã Nói Là Không Cần Ngươi Lo Mà!

Chương 114: Ngươi Rất Khó Chịu Sao?

Chương 115: Ngươi Cố Ý !

Chương 116: Bị Bệnh ?

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

https://thuviensach.vn

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

https://thuviensach.vn

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

https://thuviensach.vn

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

https://thuviensach.vn

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

https://thuviensach.vn

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

https://thuviensach.vn

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

https://thuviensach.vn

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340: Ngoại Truyện 1

Chương 341: Ngoại Truyện 2

Chương 342: Ngoại Truyện 3

Chương 343: Ngoại Truyện 4

Chương 344: Ngoại Truyện 5

Chương 345: Ngoại Truyện 6

Chương 346: Ngoại Truyện 7

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cảnh Xuân Kiều Diễm

Quần áo nam nữ hỗn loạn , tầng tầng lớp lớp minh sa trướng (*) được vén lên, trên giường gỗ lim khắc hoa , hai thân hình ẩn ẩn hiện hiện cuồng loạn triền miên.

(* màn giường trong suốt)

Nam tử phát ra những tiếng thở dốc ở trong phòng yên tĩnh dị thường rõ ràng. Nữ tử cũng không hề cố kỵ phát ra một tiếng rồi lại một tiếng rên rỉ, giống như thống khổ lại tựa như khoái hoạt. Thật là một bức “Xuân cung đồ” sống động!

Duy nhất không hòa hợp cùng cảnh tượng trong phòng là có một nữ tử đang quỳ bên giường , mái tóc toán loạn, trên khuôn mặt xinh đẹp biểu tình chất phác, ánh mắt không có ánh sáng.

Ba ngày, ba ngày ! Mỗi buổi tối đều bắt nàng phải xem này một màn này cho đến bình minh!

Giờ phút này, mí mắt của nàng sắp mở không nổi, tuy rằng cảnh tượng này so với năm đó nàng trốn ở ký túc xá lý nhìn lén còn muốn chân thật đã nghiền hơn, không có che đậy, hiện trường hiệu quả cũng tốt, nam chính cùng nữ chính cũng thanh tú hơn người. Nhưng là nam nữ nhân vật chính lặp lại thì xem nhiều cũng sẽ chán a.

Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, đếm rồi lại đếm một lần. Trong lòng nàng vì người trên giường đếm lần, một mặt mượn cách này giúp cho chính mình chống đỡ thêm một hồi.

https://thuviensach.vn

Ha , nàng vẫn là không thể nhịn được ách xì 1 cái.

Động tác rất nhỏ này cũng không có tránh được ánh mắt nam tử nằm trên giường , tuy rằng hắn quá bận rộn với quá trình "Pít tông vận động", lộ ra dung nhan được che khuất bởi chiếc mặt nạ Thanh Đồng .

"Cút đi!" Mắt hắn đều không có nâng lên, chỉ là lạnh lùng một tiếng gầm nhẹ, làm cho nàng thực có chút choáng váng!

Nhận được đặc xá, nàng quả thực hận mình giờ phút này không thể thật sự như bình thường nhanh chạy khỏi nơi này đi. Thật là buồn ngủ quá a, lại không được ngủ đủ nên giờ đôi mắt thâm quầng như mắt cú, tuy rằng thân thể này mới mười sáu tuổi, nhưng do chăm sóc tốt nên chẳng phân biệt được tuổi tác.

Ra khỏi tẩm cung, nàng thật cẩn thận nhìn xung quanh, đảo qua đảo lại 1 vòng, con ngươi linh động đột nhiên sáng ngời, rón ra rón rén ở trong bóng đêm rời đi rất nhanh.

"Tiểu thư, nô tỳ ở trong này." Cách đó không xa ở một góc sáng, một cái tiểu nha đàu như sắp bị đông lạnh đến phát run, thấy nàng chạy tới, mới dám mở miệng, thanh âm run rẩy, vội vàng cầm trong tay áo bông thay nàng mặc vào.

"Để cho người chịu ủy khuất rồi !" Trong mắt lệ quang trong suốt nếu không phải ở trong này, phỏng chừng nàng đã sớm khóc to.

"Không có việc gì, không phải chỉ là chịu trách nhiệm gác đêm sao, ta trở về ngủ một hồi liền tốt thôi ."

"Nhưng mà …" Nàng khóc càng thêm thương tâm, cũng không thể phát ra tiếng vang, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ bừng, không ngừng nức nở ." Rõ ràng là nhị tiểu thư khi dễ người, nàng ta như thế nào có thể đối đãi

https://thuviensach.vn

người như vậy chứ, phải biết rằng tiểu thư mới là đương kim hoàng hậu, nếu không phải nàng ta…”

“Nhỏ giọng chút, chúng ta vẫn là trở về đi.” Sợ nàng khống chế không được, lại giống như khóc tang, đành kéo tay tiểu nha đầu này thật nhanh chạy xa nơi này.

Gió thu thổi, trong ngực truyền đến từng đợt đau. Ai, nhắc đến vấn đề này, thân thể này tự nhiên sẽ sinh ra như vậy phản ứng.

Hoa Mị Nô, ngươi không yêu quý bản thân lại chính mình tự đi tìm chết , đến bây giờ, còn để ý cái hư danh này làm cái gì? Nàng che ngực, âm thầm quở trách .

Hoa Mị Nô, chính là chủ nhân thân thể này, trưởng nữ của Thừa tướng Đại Nguyệt vương triều .

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bỏ Trốn

Nửa đêm canh ba

Cửa phòng cũ nát trong đêm yên tĩnh phát ra một tiếng “kẽo kẹt” nghe đến chói tai, hai bóng đen từ bên trong đi ra, hướng phía trước, hành động mẫn tiệp mà nhanh chóng, xem ra nhất định đã từng trải qua huấn luyện .

“Tiểu thư, chúng ta thật sự có thể chạy đi sao?” Tiểu Khả đi theo phía sau nàng cùng chạy trốn nhỏ giọng hỏi.

“Không biết.” Nàng trả lời rõ ràng lưu loát, nàng mới tới nơi này ba ngày, ban ngày cùng với tạp dịch làm việc, buổi tối còn muốn quỳ đến nửa đêm xem cái kia vui đùa “Vận động”, nàng cũng không chắc chắn đường đi trong vương phủ có đúng hay không .

Tiểu Khả hít một ngụm khí lạnh, không biết? Không biết còn muốn chạy trốn.

“Ngươi sợ hãi ?” Nàng ngoái đầu nhìn lại nhìn nhìn Tiểu Khả, ánh mắt thật sắc bén

“Có tiểu thư ở bên, nô tỳ cái gì cũng không sợ.” Nhìn chủ tử của nàng, tỉnh lại sau vụ vì tình tự sát, tiểu thư liền thay đổi, cô cũng không biết rõ tiểu thư thay đổi như thế nào, chính là có như vậy một cỗ khí thế, có thể làm cho nàng an tâm.

“Yên tâm, có ta ở đây nhất định sẽ không để cho ngươi bị thương.” Nàng mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời không, bình thường người kia muốn tới

https://thuviensach.vn

canh năm mới có thể để cho nàng đứng lên, hiện tại nàng đại khái còn có hai canh giờ thời gian. Có thể trốn thuận lợi hay ko liền xem đêm nay .

Trong Ngọc Thần cung, trên giường hai người còn triền miên mấy lần mới tách nhau ra, trong phòng cảnh xuân kiều diễm, mang theo nồng đậm hơi thở tình dục.

“Vương gia, người suy nghĩ về nàng sao?” Nữ tử mị nhãn như tơ hơi mở ra, ngón tay men theo đường cong trên ngực nam tử lướt xuống chỗ từng thớ cơ bụng. “Còn đang suy nghĩ nàng có hay không khó chịu?” nam tử không có cự tuyệt của nàng động tác, càng đem cơ thể mềm mại của nàng tựa sát vào trước ngực mình.

“Ngươi quá nhiều lời.” Ngữ khí lạnh như băng làm cho nữ tử trong lòng phát lạnh, vội vàng nhanh chóng tránh ra ngực hắn

“Là tiện thiếp nói nhiều .” Nàng thân mình run lên, không ngừng cố gắng xoay người xuống giường, trong phòng ấm áp nhưng lại khiến nàng trong lòng lạnh run, chọc giận hắn sẽ có hậu quả như thế nào, nàng so với ai khác rõ ràng hơn nhiều.

Mặt nạ Thanh Đồng che khuất đi nửa khuôn mặt của nam tử , khóe môi gợi lên một chút tươi cười tà ác , không hề để ý liếc mắt 1 cái đối với nữ tử đang quỳ dưới đất, chỉ là giơ lên tay vỗ 1 cái .

Tức khắc, một Hắc y nhân vô thanh vô tức đứng trước mặt hắn, ánh mắt lạnh như hàn thiết, đối với hắn cung kính nói. “Vương gia, không ngoài sở liệu của ngài , các nàng đã hành động .”

“Tốt!” Hắn nhẹ nhàng nói, đôi mắt ban đầu nheo lại giờ đã mở ra, ánh mắt thâm trầm, nếu không nhìn kỹ người thường sẽ khó có thể nhận ra trong một khoảnh khắc có một tia dao động nhưng nhanh chóng đã trở lại bình thường . “Đều chuẩn bị tốt sao?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, chỉ còn chờ con cá mắc câu .”

Hắn vừa lòng gật gật đầu, ngoắc ngón tay đối với nữ từ đang quỳ dưới kia “Đứng lên đi, đến bên cô vương nào .” Nói xong đối nàng vươn tay ra.

Giống như được nhận vạn phần vinh sủng, nữ tử đưa tay đặt lên bàn tay hắn, thuận thế ngã vào trên giường, phát ra ưm một tiếng, thân mình như mèo con cuộn mình ở trong lòng hắn.

“Chờ một chút cho ngươi xem màn trò vui.” Hắn cười tà mị, cúi người hôn nàng, chờ một chút sẽ có tràng trò hay, hắn nhưng là đã chờ rất lâu .

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cạm Bẫy

Tất cả so sánh với nàng dự tính còn muốn thuận lợi hơn nhiều.Đi trong phủ nàng không dám chạy trốn bằng quan đạo (đường chính) nên chỉ có thể lôi kéo Tiểu Khả tại một mảnh rừng rậm qua lại không ngớt.

Nửa đêm, nàng tỉ mỉ – phân tích rõ chung quanh , cảnh vật trước mắt và những ký hiệu dự phòng nếu như các nàng đi nhầm đường. Tiếp sau , chỉ chốc lát trời đã sáng thì sẽ nhìn tình huống mà định.

“Ra khỏi cánh rừng ,chúng ta sẽ an toàn” nàng an ủi Tiểu Khả đồng thời cũng là tự an ủi bản thân. Có trời mới biết có thể. hay không đi ra ngoài so sánh với sống ở trong phủ bắc An vương muốn an toàn hơn.

“Ân, nô tỳ biết tiểu thư nhất định làm được”

“Suỵt.” Nàng giơ lên ngón tay tại khóe miệng ý muốn nha đầu kia chớ có lên tiếng .Xa xa truyền đến – hỗn loạn – tiếng bước chân mới làm nàng trở nên cảnh giác. Vương bát đản , nghe thanh âm chắc chắn là không ít người tới đây, như thế nào động tác lại nhanh như vậy chứ?

“Ngươi tìm một chỗ trốn đi,ta không ra lệnh ngươi không cần lên tiếng , biết không? Nàng quyết định muốn bản thân dẫn dụ những người được tên biến thái chết tiệt phái tới.

Chờ nàng ta gật đầu, ta vừa xoay người đi chưa được mấy bước – Tiểu Khả lại phát ra một tiếng thét chói tai.

Không biết Tiểu Khả giẫm lên cái gì mà lưới ở bốn phía bị kéo căng lên ,mà nàng dự định kéo Tiểu Khả ra lại không đúng thời điểm làm cho cả hai

https://thuviensach.vn

người cùng một lúc bị treo ở giữa không trung.

Chết tiệt ,là bẩy ! Nàng mới phát hiện các nàng bị lưới vây quanh thân ít nhất rộng trăm thước,tất cả chỉ được cố định bằng một sợi dây mỏng hư sợi tóc lại chắc chắn vô cùng, không cẩn thận cũng chẳng thể phân biệt rỏ ràng.

“Tiểu, tiểu thư” tiểu khả động động lại càng làm chiếc lưới căng hơn, lo sợ ôm lấy nàng.

Nàng cũng nhìn thấy không biết từ nơi này chạy tới hơn mười con lang, đang tụ tập tại dưới lưới- đôi con ngươi phát ra ánh sáng sắc lạnh, hàm răng bén nhọn có thể xé nát người thường – hai chân dùng sức mãnh liệt – hướng các nàng đánh tới nếu như không phải lưới đủ cao -nàng phỏng đoán sớm là bữa ăn ngon của chúng.

“Hoa Mị Nô chạy một đêm hảo ngoạn chứ?” Lời nói mang theo đùa cợt hài hước , từ xa xa chậm rãi tới , bên trong nhuyễn kiệu truyền ra. Mấy trăm cây đuốc cùng đồng thời được đốt thoáng chốc tưởng chừng chiếu sáng cả cánh rừng.

“Không nghĩ tới kinh động vương thượng thỉnh ngài rộng lượng.” Dù sao kế hoạch đều bị phá hư, nàng cũng không có cần phải giả bộ ngốc lăng.

Màn kiệu nhấc lên mang theo nam nhân đeo chiếc mặt nạ Thanh Đồng – không ai khác ngoài Bắc An vương Hiên Viên Khanh Trần trong lòng ngực chính là tiểu mỹ nhân bên người của hắn, đang được đắc sủng là thiếp thất có vị trí cao nhất.

“Không nghĩ tới ngươi chạy nhanh như vậy, bất quá cũng không có thoáy được phạm vi thế lực của cô vương” Hắn thật sự coi thường nàng cư nhiên ở…này mảnh trong rừng này chờ nàng lọt lưới.

“Xử trí như thế nào?” Hắc y nam tử lãnh thanh hỏi .

https://thuviensach.vn

“Thả các nàng xuống, đem cái nha đầu kia cầm uy những…này vật nhỏ. Hiên Viên khanh trần tùy ý – vừa nói.

“Từ từ!” Nàng còn chưa được thả xuống, che tiểu khả ở phía sau lưng lạnh lùng nói: “các ngươi ai dám đụng vào nha hoàn của ta?” Mắt hạnh trợn tròn căm tức nhìn Hiên Viên Khanh Trần, hắn cư nhiên muốn dùng tiểu Khả đi nuôi lang! Qủa nhiên cùng trong truyền thuyết giống nhau tàn bạo thị huyết.

“Cô vương muốn liền đem cả ngươi đi uy lang!” Hắn phát hiện nàng cùng trước kia có không ít điểm bất đồng.

Nàng ngược lại nở nụ cười cất cao giọng nói: “Vương gia đương nhiên có thể làm như vậy bất quá ta là Hoàng thượng tứ hôn ,mới sau cuộc tân hôn chính trị ngài liền giết ta, cũng cần phải có một lí do chính đáng, không cha của ta cùng huynh trưởng chỉ sợ nháo đến mức ngài cũng phải đau đầu một trận đến chết a!” Chỉ là phô trương thanh thế, đây là nàng vừa nói, chân vừa run.

“Đúng a, ngươi không nói cô vương thiếu chút nữa quên ta và ngươi còn đang tân hôn yến.” Hắn từ trong nhuyễn kiệu đi ra một bộ lê hoa bạch sắc trường bào trong gió đêm tung bay phụ trợ thêm mặt nạ Thanh Đồng hình mặt quỷ càng thêm dữ tợn. Đến bên cạnh nàng dừng lại ,ngón tay chạm vào chiếc cổ trắng như tuyết của nàng . Nụ cười tà mị cùng ánh mắt âm lãnh có thể giết người cúi xuống dán tại bên tai nàng : “cô vương còn không có hảo hảo thương ngươi!

Chợt bất ngờ, hắn há mồm cắn xuống, huyết hoa từ vết thương theo những đường cong uốn lượn trên chiếc cổ trắng nỏn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kinh Biến

Chương 4: Kinh biến

Đau! Theo phản xạ, nàng quỳ gối ôm chỗ xương sườn bị Hiên Viên Khanh Trần đá vào. Cho dù thân thể này của nàng không phải mạnh nhưng nàng cứ nhắm ngay chỗ yếu của hắn mà đá đấm, ít nhất hy vọng hắn có thể buông nàng ra.

Mà tốc độ của đối phương càng nhanh hơn, hắn cầm lấy mắt cá chân nàng, dùng sức lôi; thân thể nàng mất đi điểm tựa nên ngã ngửa lại sau, chắc chắn là sẽ ngã rầm xuống đất, những viên đá bén nhọn dựng lên đâm vào lưng khiến nàng thét lên một tiếng. Một thân tiểu thư mềm yếu cành vàng lá ngọc là sao có thể so với một thân thể một sát thủ được huấn luận của nàng trước khi xuyên qua chứ.

- Cút hết ra! – Hiên Viên Khanh Trần nhìn Hoa Mị Nô bị ngã không đứng dậy được, lạnh lùng cười, cao giọng phân phó bọn hạ nhân.

- Ngươi muốn làm gì? – nàng đề phòng, trừng mắt nhìn hắn.

- Làm gì? Đương nhiên là làm chuyện yêu thương rồi! – hắn kéo mái tóc dài của nàng, không thèm để ý nàng đau tới mức ngũ quan nhân nhúm lại, cũng không quan tâm nàng đứng vững hay không. Hắn lôi này đến trước nhuyễn kiệu, dùng sức quăng nàng vào trong, còn Tử Đại không nói được một lời nào, ngoan ngoãn lui ra.

- Ngươi cút ngay! – vài sợi tóc trên da đầu bị hắn rứt ra, máu tươi chảy xuống từ thái dương.

https://thuviensach.vn

- Cút? Chờ một lát nữa thì ngươi sẽ phải cầu xin ta ở lại đó! – tay vung ra không đến vài cái thì quần áo trên người nàng đều bị xé rách nát làm lộ ra da thịt trắng nõn mịn màng, yêu dã mà xinh đẹp. Khuôn ngực tròn đầy hai tay không che hết như ẩn như hiện càng làm cho thân mình trắng nõn nà của nàng thêm mê người.

- Đệ nhất mỹ nhân Hoa Mị Nô của Đại Nguyệt, ngươi vì hoàng huynh ta mà có thể tự sát, nói thế thì cái gì cũng sớm cho hắn rồi, cần gì làm bộ như thánh khiết. – hắn châm chọc nói, ánh mắt vây quanh thân mình nữ nhân trước mặt, thân hình to lớn lập tức ngã tới nằm trên người nàng.

- Buông ra! – nàng hô lên, dùng sức đẩy hắn. Nhưng vì cái cơ thể này quá yếu, bị hắn áp chặt xuống, cố giãy dụa làm rớt chiếc mặt nạ của hắn.

Đúng lúc đó, Hiên Viên Khanh Trần cười lộ ra hàn ý, tay bóp chặt cằm nàng, mấy ngón tay tăng thêm chút lực nhanh chóng đem cằm nàng vặn trật khớp. Đau đớn mãnh liệt truyền khắp toàn thân, cằm nàng không thể khép lại, chỉ có thể mở miệng, dừng trước mặt hắn, thiếu chút nữa là thốt ra những lời nói bị ngăn trụ trong họng.

Quỷ túc! Mặt nạ hạ xuống giống hệt như người Trọng Điệp kia xuyên qua, nỗi đau trong lòng nàng còn hơn cả nỗi đau thể xác.

Trong cơn hoảng hốt, đột nhiên hạ thân truyền đến một cơn đau như bị xé rách làm cho thân thể nàng run bần bật. Rất nhanh hắn đã xâm nhập, bá đạo không mang theo một chút cảm tình, cứ như muốn đoạt đi tính mạng của nàng vậy. Động tác điên cuồng mà mãnh liệt, va chạm như bão táp càng mang tới thống khổ mạnh liệt. Nàng không hề phản kháng, chỉ ngơ ngác mà nhìn khuôn mặt hắn. Còn hắn thì như một dã thú, tàn khốc vô tình, cứ thế chiếm đoạt thân thể nàng. Theo động tác của hắn, nàng bị động đón ý nói hùa, phát ra những tiếng rên rỉ.

https://thuviensach.vn

Thân thể vì lần đầu làm chuyện giao hợp nên đau nhức kinh khủng, từng chút từng chút choáng hết cả ý thức của nàng. Nước mắt từng giọt trào ra khỏi hốc mắt, rồi lại một giọt một giọt lạnh như băng trườn xuống hai bên má.

Ngày đó, sau tiếng nổ lớn là một giọng nói đứt quãng vang lên:

- Cảnh Lan, em phải sống thật tốt, sống thay cho phần của ta! – trước mắt một cột áng sáng lóe lên, khuôn mặt hoàn mỹ như thần của người đàn ông kia bị máu tươi che kín, ý cười ấm áp vẫn còn hiển hiện rõ. Đó cũng chính là tia lưu luyến cuối cùng của Cảnh Dạ Lan nàng với thế giới kia.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chịu Nhục

Chương 5 : Chịu nhục

Chân trời lộ ra một chút ánh sáng rạng đông, trong rừng cây sương mù nặng trĩu, có vẻ đặc biệt lạnh.

Hiên Viên Khanh Trần nhìn Hoa Mị Nô lẳng lặng nằm bên cạnh, nàng đã không còn ý thứuc nữa rồi.

Trong ánh sáng ban mai, hắn cẩn thận đánh giá nàng. Hơn mười năm nay hắn chưa gặp một ai như nàng, tuy rằng hắn từng có trăm ngàn nữ tử tuyệt sắc, nữ tử thị tẩm nhưng có thể khiến cho hắn điên cuồng như ngày hôm qua thì chỉ có mình Hoa Mị Nô ngay trước mắt này.

Quần áo trên người nàng bị xé rách tả tơi, đường cong khôn mặt cứng cáp bất khả tư nghị, mái tóc hỗn độn rối tung như một vết mực loang, phân tán sang hai bên. Trên lông mi vẫn còn lưu lại vế nước mắt khe khẽ rung động, tựa như đôi cánh một con bướm xinh đẹp.

Chiếc gáy thon dài duyên dáng, hai vai mượt mà tuyết trắng, bầu ngực no đủ, eo thon có thể nắm gọn bằng tay, hai chân thon dài thẳng tắp như ngọc. Toàn thân trên dưới không có lấy một chút tù vết nào, lúc này, trên thân thể trắng nõn của nàng bị che kín bởi những vết cắn nhợt nhạt, tất cả đều là dấu vết do hắn để lại trong cơn cuồng nộ, có vết còn thâm tím, thậm chí chảy ra máu. Vệt máu đỏ tươi chói mắt giữa ai chân nàng làm cho sắc mặt hắn dịu xuống ít nhiều.

Đệ nhất mỹ nhân của Đại Nguyệt! Hắn cười nhạo nhìn nàng, quả nhiên không phải là một nữ tử bình thường. Thân thể trông có vẻ non nớt nhưng

https://thuviensach.vn

tràn ngập mị lực trí mạnh khiến đêm qua hắn muốn ngừng mà không được. Còn hoàng huynh hắn lại đem hoàng hậu tương lai của mình nhường cho hắn, mưu đồ gì đây? Ý cười tàn khốc ở khóe môi hắn càng nở rộ, đáng tiếc, lại đưa tới nàng!

Cầm lấy túi nước bên người, mở nắp, đem dòng nước lạnh như băng đổ lên mặt Hoa Mị Nô.

Một hồi lâu sau, nàng mới có phản ứng.

Ngoài đau vẫn chỉ có đau. Trên miệng…còn có dưới thân nữa…

Ý thức dần khôi phục một chút, thống khổ mà mở hai mắt ra, nàng vốn vẫn cho rằng mình đang nằm mơ, chỉ cần mở mắt ra thì có thể về nhà.

Trí nhớ về tối hôm qua bị tàn phá từng chút một hợp lại trong đầu, đôi mắt lạnh theo đó cũng trừng lớn hơn. Không biết đêm qua nàng tỉnh lại mấy lần nhưng mỗi lần tỉnh lại đều bị đau đớn kịch liệt tập kích tới mức hôn mê. Trong miệng có vị máu quen thuộc. trong mông lung, nàng nhớ lại cái tên hỗn đản Hiên Viên Khanh Trần kia, lưỡi hắn cứ tàn sát bừa bãi trong miệng nàng… Nàng ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt tràn ngập đùa cợt đang chiếu xuống, một ánh mắt sắc bén vô cùng.

Theo bản năng, nàng vung tay muốn thưởng cho hắn một cái tát nhưng cánh tay yếu ớt mới chỉ giơ lên được giữa chừng thì đành vô lực xụi lơ rơi xuống. Hắn điểm huyệt đạo của nàng.

“Sao, sao ngươi mau quên chuyện đêm qua vậy. Đêm qua ngươi đón nhận cô vương như thế nào, koong nhớ, người rất hưng phấn.” Bàn tay hắn vuốt ve ga thịt non mịn của nàng.

Cút ! – nàng bối rối hô lên. Cứ nghĩ tới chuyện mìn hưởng ứng với hành động của hắn, Cảnh Dạ Lan vừa xấu hổ vừa giận dữ. Nhìn mặt hắn giống hệt không mặt của Quỷ Túc, hơi nước trong mắt nàng càng đậm.

https://thuviensach.vn

Cô vương sợ ngươi sẽ luyến tiếc ! - Hắn cười cuồng nịnh sau đó lấy ra một sợi gì đó mỏng như sợi tóc trói tay chân nàng lại.

A! – nàng cực lực giãy dụa, cổ tay và mắt cá chân râm ran đâu nhức.

Đây là Tiên Tàm Ti, ngươi càng giãy dụa thì nó sẽ siết càng chặt, một tấc một tấc siết vào da thịt, sâu có thể thấy được xương, đến lúc đó thì tay chân ngươi chỉ có thể bị phế đi. Ngoan ngoãn , đừng nghĩ tới việc bỏ trốn thì tất nhiên ngươi sẽ không sao cả.

Nằm mơ à! Đưa lưng về phía hắn, Cảnh Dạ Lan quật cường thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vô Ngân

Chương 6: Vô Ngân

Màn đêm buông xuống, trong phủ Bắc An Vương đèn đuốc sáng trưng. Trong vương phủ to lớn như vậy chỉ có một nơi tối như đêm khuya, không chỉ không có ánh sáng mà bôn phía đều bị cây cối rậm rì che phủ kín mít, ngay cả ánh trăng cũng không thể nào lọt tới nổi.

Đây là một hồ nước lộ thiên, hơi nước bốc lên nghi ngút, một mảnh loang loáng. Chung quang yên tĩnh không một tiếng động, cẩn thận lắng nghe mới có thể nghe thấy mơ hồ tiếng gì đó, tà mị vô cùng.

- Còn tưởng rằng ngươi chết bên trong đó rồi. – một thanh âm trêu tức từ xa truyền đến, trường bào màu đen giống hệt hắc y nhân bao lấy toàn thân, tóc đen rũ xuống, khuôn mặt không thể nhận định là đẹp bao nhiêu là một đôi con ngươi câu hồn mang theo ý cười.

- Ngươi có chết thì ta cũng chưa chết! – hắn từ trong nước đứng lên, trên đường cong phía sau lưng hoàn mỹ hút hồn ẩn hiện mơ màng như được điêu khắc nên đó không ngờ lại lộ ra vài vết cào.

- Khó có thể thấy ngươi ngây ngốc ở chỗ này lâu như vậy. Xem ra đêm qua ngươi rất mệt rồi. – người tới dõi theo sau lưng hắn, nói nghiêm trang nhưng khóe mắt lại từ từ lộ ra ý cười.

- Đúng vậy, lâu rồi chưa có như thế. – hắn xoay người nhìn người đứng phía sau, nụ cười mị hoặc nói không nên lời. – Vô Ngân, ngươi đến tìm ta chỉ vì chuyện này hả?

https://thuviensach.vn

Vô Ngân cười nheo mắt lại:

- Không hổ là đệ nhất vương triều Đại Nguyệt, không chỉ khiến ngươi tự mình đi truy tìm mà còn ngoại lệ làm cho nàng thị tẩm đến bình minh. – y đi đến bên người Hiên Viên Khanh Trần, một bàn tay như làm từ ngọc thạch, yếu đuối không có xương khoát lên đầu vai hắn, ngón tay mơn trớn những vết cào sau lưng hắn.

- Nàng là xử nữ! Hiên Viên Khanh Trần đẩy y cách xa mình, thản nhiên nói. Đêm qua, khi hắn chiếm đoạt Hoa Mị Nô thì mới biết được chuyện này.

TayVô Ngân khựng lại, ý cười trên mặt tiêu tán:

- Nữ nhân của hoàng thượng lại là xử nữ, với mỹ mạo như nàng, thật sự là hoàng huynh ngươi chưa dùng qua? – khóe miệng y lưu lại ý cười làm cho người ta nhìn mà sợ run trong lòng.

Hiên Viên Khanh Trần cười lạnh một tiếng:

- Ai có thể đoán tâm tư của hắn được, ta chỉ nhận khi hắn đưa tới, thứ tốt mà không hưởng dụng chẳng phải là bạc đãi chính mình.

Đầu lưỡi hắn khẽ liếm khóe môi, hôm qua quả thật hắn đã lâm vào điên cuồng. Thân thể nữ nhân kia như có ma lực nào đó, trúc trắc lại tuyệt vời khiến hắn không thể khống chế được chính mình. Nếu lúc đầu hắn chiếm đoạt nàng là vì hắn hận thì kế tiếp chính là vì muốn giải quyết nhu cầu, thế nhưng sự thật chính là khát vọng nơi thân thể hắn đã bị khơi ngòi khát vọng bản năng.

Nghĩ tới đây, phúc gian lại nóng lên (phúc gian.. là phần hạ thể á). Nữ nhân chết tiệt! Đồng tử yêu dị sáng quắc lê, thứ mà hắn nhớ nhất chính là khuôn mặt lê hoa mang vũ của nàng. Những nữ nhân hầu hạ dưới thân hắn không có một ai giống nàng, dám nhìn thẳng mặt hắn, trong mắt tràn đầy

https://thuviensach.vn

kinh ngạc, nháy mắt một cái liền chuyển biến thành một loại đau đớn thật sâu.

Tiếng cười nhẹ nhàng của Vô Ngân vang lên, kéo suy nghĩ của hắn kéo về:

- Ngươi muốn chơi cũng được nhưng không nên giết chết nàng. Sự tồn tại của nàng là một mấu chốt quan trọng quyết định sự có thành công hay không. – sóng mắt lưu chuyển, y vẫy vẫy tay với Hiên Viên Khanh Trần rồi tiêu sái rời đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ngươi Cũng Biết Đau

Chương 7: Ngươi cũng biết đau

Đã khá muộn, thân thể lại đau đớn, với kinh nghiệm huấn luyện ngày thường thì nàng đã cảm giác được có điều dị thường. Tiếng bước chân từ xa vọng lại như đánh vào trong lòng nàng.

Nữ nhân gọi là Tử Đại kia từng nói, ngoài nàng ở đây ra thì chỉ có Hiên Viên Khanh Trần mới có thể tới, vậy thì người sắp sửa đi vào chắc chắn là hắn rồi. Con ngươi trong suốt chợt sáng bừng, hận ý trong mắt không hề che dấu mà nhìn hắn đẩy cửa đi vào. Sau khi nhìn thấy mặt hắn, Cảnh Dạ Lan lại nhắm chặt mắt lại.

Ngón tay lạng băng của hắn chạm vào lớp da lộ bên ngoài chăn gấm, một cơn rùng mình đánh úp lại, thân mình nàng chợt run lên.

- Nhìn ta! – tay Hiên Viên Khanh Trần nắm lấy chiếc cỗ mảnh khảnh của nàng, trong giọng nói mang theo một tia đe dọa. Một khắc khi hắn bước chân vào cửa, những phẫn hận và sát ý trong mắt nàng làm cho hắn giật mình. Loại ánh mắt xa lạ này hắn chưa bao giờ thấy qua nơi mắt nàng, không, phải là trước kia hắn chưa từng nhìn qua mắt của Hoa Mị Nô.

- Cút đi! – miệng động một chút, một cơn đau lại nhảy bổ tới tra tấn nàng.

Hắn cười lạnh, bàn tay lướt trên cổ nàng, một chút lực đã đem chiếc chăn gấm duy nhất che thân nàng xốc lên.

https://thuviensach.vn

Thân thể của nàng đã không còn cái gì che chắn, cơ thể cảm nhận hơi lạnh lẽo bất giác rùng mình một cái. Nàng muốn cuộn mình lại nhưng tay chân lại bị Thiên Tàm ti trói chặt, chỉ cần khẽ động đậy thì cái sợi nhỏ như sợi tóc kia sẽ siết chặt vào da thịt, máu cũng theo đó mà chảy ra.

Đôi mắt hắn chằm chằm chiếu tới nàng, trong con ngươi sáng ngời rốt cuộc cũng lộ ra vẻ căm tức, kiệt ngạo bất tuân. Hắn hài lòng nhìn những dấu vết do mình lưu lại trên người nàng và những vết máu loang lổ dưới thân, cười một cách tàn khốc.

Đúng vậy, nàng đã thay đổi, không giống với trước kia. Một ngày một đêm không ăn không uống, nàng lại còn bị thương, thế mà vẫn trợn mắt tương đối với hắn như trước, giống như một con thú nhỏ hoang dã đang tốn hơi thừa sức vẫy vùng. Điều này càng làm cho Hiên Viên Khanh Trần muốn hoàn toàn chinh phục nàng!

- Sao? Không thích sự đối đãi của cô vương với ngươi sao? – một bàn tay hắn xoa nắn bầu ngực đẫy đà của nàng, tay còn lại theo những đường cong của cơ thể mà chạy xuống giữa hai chân nàng.

- Cút ngay! – nàng cơ hồ cắn chặt môi rống lên, cắm đau khiến nàng thiếu chút nữa rơi lệ. Nàng không thể quên cái đêm trong rừng cây đó, hắn điên cuồng, bạo ngượi đối đãi nàng, khuôn mặt tuấn mỹ như thần khác hắn với thường nhân, trong màn đêm thâm trầm thì hắn tà mị như A tu la đến từ địa ngục vậy!

- Ngươi cũng biết đau sao? – hắn ôn nhu hỏi, ngón tay quấn quanh lọn tóc phân tán trên người nàng. Những sợi tóc cuộc tròn theo những khớp ngón tay, thình lình dùng sức.

- A… – Cảnh Dạ Lan phát ra một tiếng hô, mái tóc dài bị hắn kéo tung xuống.Namnhân đáng căm hận trước mắt cười làm cho lòng người lạnh ngắt.

https://thuviensach.vn

Tâm đột nhiên đau nhói, không giống như những lần trước, giống như rất bi thương, khó có thể nói là đau như thế nào.

Hoa Mị Nô chết tiệt, bây giờ ngươi lại đi xem trò náo nhiệt gì chứ? Rốt cuộc thì ngươi đã làm chuyện gì có lỗi với nam nhân này mà khiến hắn hận ngươi như vậy, tự nhiên liên lụy tới nàng thật đúng là không hay chút nào.

- Cô vương nghĩ rằng, nữ nhân như ngươi ngay cả tim đều lạnh thì còn biết cái gì là đau? – đôi mắt hắn lạnh băng giống như hàn băng ngàn năm không tan; cho dù bên môi nở rộ ý cười nhưng cũng không có một chút thương tiếc. Hắn trút bỏ trường bào, cúi người đè lên người nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tàn Khốc

Chương 8: Tàn khốc

Đem hai tay nàng kìm chặt trên đầu, hai thân thể dán sát vào nhau không chút khe hở; trong đôi mắt yêu dị không hề che dấu khát vọng đối với nàng.

- Ngươi ngoài đối xử với ta như thế này, còn có thể làm gì chứ? – sự phẫn nộ trộn lẫn thẹn thùng nảy lên trong lòng, đôi mắt Cảnh Dạ Lan như khóa khuôn mặt hắn lại, khuôn mặt này với những ngược đãi mà hắn làm đúng là cách biệt một trời.

Nhưng Hiên Viên Khanh Trần chỉ nở một nụ cười, đùa cợt hỏi ngược lại nàng:

- Ngươi ngoài chuyện lẳng lơ hầu hạ, mị hoặc mà hưởng ứng cô vương thì Hoa Mị Nô ngươi còn có thể làm cái gì? – hắn cúi người, cắn cắn nơi đầu vai nàng.

- Tại sao? Tại sao ngươi lại hận nàng như vậy? – sự hiểu biết của Cảnh Dạ Lan về Hoa Mị Nô chỉ giới hạn trong những lời miêu tả của Tiểu Khả. Ngoài chuyện nàng là trưởng nữ của thừa tướng, tuy rằng từ nhỏ đã được sắp xếp danh hiệu hoàng hậu nhưng ở nhà cũng không được sủng ái. Nàng là kiểu người ngay cả cái cổng cũng chưa dám bước qua, làm sao có thể kết thù oán với Hiên Viên Khanh Trần chứ? Chẳng là vì phụ thân của nàng ư?

Đột nhiên hắn nâng người lên, quan sát cơ thể nàng. Ngón tay áp lên miệng vết thương trên thái dương nàng, ý cười càng thêm rét lạnh:

https://thuviensach.vn

- Còn giả bộ? Kỹ xảo này của ngươi còn định dùng tới khi nào? – nhiều năm không gặp, hành động của nàng so với trước đã tốt hơn nhiều, làm một bộ dáng tình cảm, điềm đạm đáng yêu nhưng đối với hắn cũng vô dụng.

Nhìn ánh mắt muốn giết ngươi của hắn, nàng chậm rãi nói:

- Quả thật ta không nhớ rõ chuyện trước kia, nếu… – nàng còn chưa dứt lời thì ngay sau đó bàn tay hắn liền siết chặt cổ nàng, lãnh khốc nói.

- Không nhớ rõ? Vậy cô vương giúp ngươi nhớ lại!

Không hề báo động trước, hắn đem thân thể nàng nâng lên rồi thô bạo tiến vào nơi sâu nhất trong người nàng. Xương cốt của nàng mềm yếu, hơn nữa lại trải qua những yêu cầu vô độ, hắn biết thân thể của nàng đã không thể chịu đựng được nữa. Hắn cứ thế mà tùy ý chà đạp, không một chút thương tiếc mà chiếm đoạt.

- Cô vương từng nói, một ngày nào đó muốn ngươi phải ở dưới thân cô vương mà cầu xin. Đối với kẻ miệng luôn dối trá thì đối với cô vương chính là tiện nô ti tiện, ti tiện tới ngay một con kiến cũng không đáng. – một tay hắn nâng nàng lên, ngồi quỳ trước mặt hắn, thân thể chặt chẽ đan vào cùng một chỗ, phẫn nộ đưa toàn bộ phân thân của hắn phóng thích ở trong người nàng.

Thô bạo, vô tình gây ra những vết thương trên thân mình nàng, một lần lại một lần, hắn đòi hỏi vô độ kịch liệt khiến Cảnh Dạ Lan thiếu chút nữa ngất đi. Nhưng khốn khổ, đúng những lúc nàng muốn hôn mê thì hắn lại làm cho nàng thanh tỉnh.

- Cô vương muốn ngươi phải thừa nhận hết thảy! – môi hắn cắn thùy tai của nàng, ôn nhu nói xong, nhìn nàng gắt gao cắn môi, máu tươi chảy ra từ khóe môi. – Sao lại không nói? Cô vương muốn nghe ngươi cầu xin! – hắn siết chặt cằm nàng, thoáng dùng sức.

https://thuviensach.vn

Đau đớn cơ hồ muốn ngất, rốt cuộc thì Cảnh Dạ Lan cũng không nhịn được nữa, thấp giọng kêu lên:

- A ~~~

- Khó trách Đại Thược nói với mọi người rằng tiếng nói của ngươi trong như tiếng thần tiên, ngay cả cô vương cũng rất yêu thích tiếng kêu của ngươi! – hắn không ngừng ác ý, Cảnh Dạ Lan giống như không thể khống chế mà phập phồng theo tiết tấu của hắn.

Trong miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ rất nhỏ làm cho Cảnh Dạ Lan xấu hổ và giận dữ vô cùng. Hoa Mị Nô thực sự rất mẫn cảm, trước mặt Hiên Viên Khanh Trần không có lấy nửa điểm phản kháng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sống Sót

Chương 9: Sống sót

Cảnh Dạ Lan xụi lơ nằm trên giường, toàn thân xương cốt như bị bóp nát. Ai có thể ngờ kiếp trước nàng là một sát thủ sau khi xuyên qua lại bị người ta tra tấn như một món đồ chơi.

Cơn đau trên cổ tay làm nàng nửa hôn mê lại phải tỉnh táo. Mấy ngày nay nàng ngoài bị ép uống mấy miếng nước thì đều không có ăn thứ gì; mỗi đêm còn bị Hiên Viên Khanh Trần biến thành thú tiêu khiển mà chơi đùa, hiện tại ngay cả việc ngẩng đầu nhìn hắn cũng chẳng còn sức.

Hắn nhìn vết thương trên cổ tay và mắt cá chân Hoa Mị Nô, tuy rằng mỗi lần hắn đều cởi bỏ một vòng Thiên Tàm ti nhưng thương thế của nàng ngày càng tăng, điều này chứng minh là nàng chưa từ bỏ ý định chạy trốn khỏi nơi này.

- Vẫn chưa có học ngoan! – hắn buông đồ ăn trong tay xuống bên gối nàng. Dù Hiên Viên Khanh Trần vẫn đang ngồi bên cạnh nhưng nàng vẫn cố chấp ngoảnh mặt đi, nếu ăn thì chẳng phải thỏa hiệp với hắn rồi sao.

- Ăn đi!

Hừ! Nàng hừ lạnh một tiếng, nàng không ngốc, có thể dễ dàng cho nàng đồ ăn như vậy không đúng tác phong của hắn.

- Ngươi lại muốn dùng phương pháp mới gì tra tấn ta?

https://thuviensach.vn

Nàng muốn chết?! Hiên Viên Khanh Trần đem mái tóc của nàng trong tay mình dùng sức giật lại, nâng lên khiến cho ngũ quan nàng phải nhăn nhúm cùng một chỗ:

- Cô vương cho ngươi ăn cơm thì ngươi phải ăn, về phần cô vương muốn làm gì thì tùy lúc cao hưng. Còn ngươi, tuyệt đối không được cãi lệnh! – nói xong, hắn buông tóc nàng ra, mặt Cảnh Dạ Lan nện thật mạnh xuống chiếc gối đầu.

Đúng vậy, quản hắn làm cái gì, quan trọng phải giữ sức để tìm cách trốn khỏi nơi này, còn những cái khác tính sau! Nàng cố sức vươn tay, bưng đồ lên ăn. Đột nhiên nàng nhớ tới Tiểu Khả, nàng ấy là ngươi duy nhất ân cần, chăm sóc nàng.

- Nha đầu của ta đang ở đâu?

Hiên Viên Khanh Trần nâng cổ tay nàng lên, đem Thiên Tàm ti quấn quanh một vòng, máu tươi thoáng chốc rơi tí tách xuống lớp nệm tuyết trắng.:

- Nếu ngươi nghe lời thì nàng lập tức sẽ tới hầu hạ ngươi, bằng không mấy vật nhỏ mà cô vương nuôi dưỡng đang không có thức ăn sống… – hắn nhìn nàng biến sắc, không phải vì cơn đau chỗ vết thương mà là vì nha đầu kia.

- Ta còn chưa muốn chết! – nàng kéo thân mình đem môi chạm vào thành bát, uống từng chút một. Nhiều ngày không có ăn cơm, khi đồ ăn vào cổ họng chẳng những không dễ chịu mà còn làm nàng không ngừng buồn nôn nhưng nàng vẫn kiên trì nuốt xuống. Đúng vậy.. nàng thỏa hiệp, nàng muốn sống, đem từng thứ cuối cùng mà ăn hết, đó chính là cách sinh tồn mà từ nhỏ nàng đã học được.

Nhìn nàng nước mắt nước mũi hỗn độn nuốt vào, không lâu sau chén canh đã cạn sạch.

https://thuviensach.vn

- Thế này mới ngoan! – hắn nhìn nàng châm chọc rồi xoay người rời đi.

Sau đó, Tiểu Khả theo một vị nữ tử mặc áo tím xinh đẹp đi tới nơi này.

- Tiểu thư! – nàng ôm lấy Cảnh Dạ Lan khóc nấc lên, nước mắt như mưa. – Sao người lại bị thương tới như vậy? Vương gia.. vương gia dụng hình với người sao?

Cảnh Dạ Lan cũng không muốn giải thích, chỉ an ủi nàng:

- Không có việc gì, ta không sao! – ngược lại nàng quay nhìn người mang Tiểu Khả tới đây.

Nàng ta cười tươi, nói:

- Vương phi, ngay cả ta mà người cũng không nhớ sao?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chuyện Này Là Sao ?

Một đôi mị nhãn như tơ, khóe môi mỉm cười, mỗi một động tác thành thục phong Vận không nói nên lời. Cảnh Dạ Lan hãy còn đang mơ màng thì nàng ta cứ như rất quen thuộc mà ngồi xuống bên giường.

Ngươi là? – Cảnh Dạ Lan cao thấp đánh giá nàngta.

Ta là Tử Đại, người nhìn đã mấy tổi mà vẫn không nhớ Sao? -tiếng cười của nàng ta mềm mại, định định đang đang giống như tiếng nước nhẹ nhàng chảy trong khe suối, không chút e dè mà nhắc nhớ nàng.

À, thì ra là nàng! Cảnh Dạ Lan nhớ lại đêm tân hôn, hàng đêm nàng đều phải thưởng thức một màn diễn kích tình, lúc đó không phải nữ tử trước mặt đây là nhân Vật chính sao?!

Quét mắt nhìn Tử Đại một cái, nàng gật đầu, khách khí lại thờ ơ nói một cât.l:

Cảm ơn ngươi đã đem nha đầu của ta tới!

Tử Đại ngạc nhiên, thật không ngờ thái độ của Hoa Mị Nô lại như vậy. Trước kia biết được nàng được gả tới Bắc An Vương phủ nên nàng ta đã điều tra hết thảy về nàng. Theo tư liệu điều tra thì Hoa Mị Nô không phải như thể này. Nàng ta vẫn

cười nói như trước:

Vương phi khách khí, nha đầu của người vẫn được chiểu

https://thuviensach.vn

Nói xong, nàng ta đem quần áo Sạch sẽ đưa cho nàng, ánh mắt lơ đang nhìn đầu vai không bị chăn gấm che khuất, trên nền da thịt tuyết trắng hiện lên những Vết thâm nhợt nhạt, thứ khiến mắt nàng ta tê rần.

Vương phi, để Tử Đại hầu hạ người! – Vừa nói xong, ngón tay nàng ta đã hướng tới trên người Cảnh Dạ Lan.

Cảm ơn! Không cần đâu! -thân mình Cảnh Dạ Lan chợt lui, ánh mắt lạnh lùng. Nàng rất ghét bị người lạ chạm vào người, nếu không phải than thể này vô dụng, đổi thành trước kia thì làm sao lại bị Hiên Viên Khanh Trần lăng nhục như vậy.

– Tiểu thư, để nô tỳ giúp người mặc quần áo.

Tiểu Khả một bên lau nước mắt, một bên đi tới phía trước muốn giúp nàng.

– Vậy Tử Đại xin lui xuống trước! – nàng ta cũng không giận, lã lướt thân mình đứng dậy rời cũ.

Thấy nàng ta rời đi, Cảnh Dạ Lan mới thả lỏng người nằm Xuống, Sắc mặt Suy yếu tái nhợt. Chỉ nói mấy câu ngắn ngủn mà nàng cứ như đã tiêu hao hết khí lực rồi.

– Tiểu Khả, bọn họ không làm gì ngươi chứ? – nàng giữ chặt tay Tiểu Khả, thấy thân thể nàng ấy không có vết thương gì mới yên tâm.

– Tiểu thư nô tỳ không có việc gì. Chỉ là.. chỉ là… – Tiểu Khai lại khóc giống như là đê vỡ vậy. – Nô tỳ chỉ Sợ Vương gia đối với người như thế nào, bị nhốt vài ngày nô tỳ nghe thấy bọn họ nhân nói người bị giam trong này.. Chỉ sợ là…

Nơi này? Nơi này có gì sao? Nàng nói Tiểu Khả mở cửa sổ ra, nơi này được Cây cối rậm rạp bao trụ khắp phía, khó có thể nhìn thấy một tia sáng,

https://thuviensach.vn

một mảnh u ám. Khó trách, nơi này im lặng không có một tiếng động từ bên ngoài nên Hiên viên Khanh Trần mới đem nàng nhốt trong này.

– Đúng rồi, nơi này là chỗ nào trong Vương phủ?

– Là cấm cĩịa trong Vương phủ. NÔ tỳ nghe nỏi, trước kia những nữ tử thất sủng của Vương gia đều bị đưa tới đây, tư sinh tự diệt! – Tiểu Khả nắm chặt tay nàng, Sợ nàng cũng giống như trong lời đồn, sẽ mất mạng trong này.

Tự Sinh tư diệt! Hừ, nếu thật sự có thể tự Sinh tự diệt thì còn tốt hơn so với việc mỗi đêm đều bị hắn tra tấn. Nàng để cho Tiểu Khả giúp thay quần áo Xong rồi đề nghị:

– Đỡ ta đi ra ngoài!

Chịu đựng thân thể đau nhức, nàng chậm rãi đi từng bước một ra bên ngoài cửa; nhìn tình cảnh trước mắt, nàng không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh. Rốt cuộc thì nàng đã hiểu được vì sao nơi này lại làm bọn hạ nhân trong vương phủ Sợ hãi đến vậy.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cấm Địa

Chương 11: Cấm địa

Ra khỏi cánh cửa chính là một rừng trúc rậm rạp, gió lạnh thổi qua "rào rào" rúng động, mọi thứ biến hóa dị thường, từng đợt hàn ý tập kích vào người. Ở trong rừng trúc thâm trầm này dĩ nhiên là có ~~

Hơn mười mộ phần nho nhỏ!

Mười nấm mồ này xem ra là tùy tiện mà dựng lên, trông rất hỗn độn, lớn nhỏ không đồng nhất, đất đã lởm chởm nát vụn đặt bốn phía. Trước mỗi mộ phần còn có những tiền vàng còn chưa đốt hết, gió trong rừng thổi tới, tiền vàng bị cuốn lên, thật lâu cũng không có tiêu tan đi. Trong rừng rậm không có lấy một tia sáng mặt trời, lúc này càng thêm quỷ dị.

TayCảnh Dạ Lan lạnh như băng, nàng quyết định tiến lên xem cho cẩn thận.

- Tiểu thư! – Tiểu Khả nắm lấy góc áo nàng, sợ hãi mà lắc đầu. – Nên đi thôi, nô tỳ cảm thấy…

Nàng kéo Tiểu Khả ra phía sau mình, an ủi:

- Không có việc gì, ta đi xem chút!

Nhưng mà kết quả làm cho nàng thất vọng bởi vì trên mộ phần không có lưu lại tên.

- Thật đáng thương, sau khi chết ngay cả cái tên chính thức trên bia mộ cũng không có. – nàng không khỏi cảm khái.

https://thuviensach.vn

“Kẹt ..t..t..t” một tiếng thê lương rên rĩ đột ngột vang lên trên đỉnh đầu nàng, gió lập tức nổi lên, cát đá bay mù; trong gió truyền đến từng trận tiếng khóc nức nở, giống như một nữ nhân đang nỉ non khóc lóc. Hàn ý từ đỉnh đầu nhanh chóng lan tràn khắp người nàng.

Tiểu Khả lập tức gục trên người nàng, run run nói:

- Tiểu thư, nhanh.. nhanh đi thôi!

Gió càng ngày càng lớn, quất vào da mặt đau dát:

- Hừ! Ta mặc kệ các ngươi thích chơi đùa kiểu gì, nếu dám trêu ta thì ta tuyệt đối không để cho các ngươi ở dưới đó được an ổn đâu! – nàng quay đầu nhìn hoang phần, lớn tiếng nói.

Đúng là bị người ta khi dễ, ngay cả cô hồn dã quỷ trong Bắc An vương phủ này cũng mò đến khi dễ nàng. Đừng nói là nàng không tin có ma quỷ, mà nếu thật sự có thì nếu cả gan chọc tới Cảnh Dạ Lan nàng thì nàng nhất định cũng làm cho nó hồn phi phách tán!

Gió dần dần lặng xuống, thậm chí còn có vài tia nắng yếu ớt xuyên qua tán lá trúc xanh rì chiếu vào, mọi thứ lại khôi phục lại yên tĩnh.

Tiểu Khả ngơ ngác nhìn xung quanh:

- Tiểu thư, đây…

- Ta nói rồi, không có việc gì. Về sau có tiểu thư ngươi ở đây, ngươi không cần lo lắng hay sợ hãi cái gì hết. – nhìn Tiểu Khả tuổi còn nhỏ mà đã phải theo mình chịu tội, Cảnh Dạ Lan không khỏi hứa trong lòng là nhất định phải bảo vệ nàng cho tốt.

Kéo tay Tiểu Khả, nàng không hề quay đầu mà tiêu sái rời khỏi rừng trúc. Liên hệ sự việc lại thì đã biết hoàng phần này chính là nơi chôn những

https://thuviensach.vn

phi tử thất sủng của Hiên Viên Khanh Trần, nhưng mà.. sao lại chết nhiều như vậy?

Một đạo ánh mắt sắc bén nhìn theo các nàng rời khỏi rừng trúc rồi mới chậm rãi từ chỗ sâu nhất trong rừng rậm bước ra. Con ngươi màu đen thâm thúy đối với nàng toát ra một tia sợ hãi.

Lá gan của Hoa Mị Nô này thật lớn, thấy một màn như vậy mà vẫn có thể trấn tĩnh nói ra những lời kia. Nữ nhân này không hề giống với người mà Khanh Trần miêu tả trước mặt hắn, trong con ngươi lại hiện lên một tia trêu tức.Cánh tay hơi hơi giơ lên, từ trong rừng nhất thời gió lạnh lại nổi lên phần phật, một chú chim toàn thân trắng tuyết đậu trên vai hắn, kêu một tiếng.

- Thanh Loan, lần này ngươi không dọa được nàng rồi. – vuốt ve lớp lông mềm loáng của chú chim, khóe mắt kia phiếm phiếm hứng thú, khóe miệng hiện lên ý cười quỷ dị, khó lường.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hoa Mị Nô

Chương 12: Hoa Mị Nô

Vài đêm sau đó, Hiên Viên Khanh Trần không có tới nơi này, cơ thể Cảnh Dạ Lan cũng dần khôi phục sức khỏe, thừa dịp rảnh rỗi nàng bắt đầu xem xét hoàn cảnh bốn phía. Nơi này thực u tĩnh, trong viện trống không vắng vẻ không có lấy một chỗ ẩn thân, chỉ có những hòn đá nhỏ rất dễ để người ta phát hiện ra. Bên ngoài viện có binh lính canh giữ, cách ba canh giờ lại thay ca nhau.

Ngay cả cửa phòng nàng cũng bị an bài hai nô tài, tùy rằng bộ dạng là nô tài nhưng nàng có thể nhận ra họ là những cao thủ được huấn luyện. Nếu là trước kia thì nàng có thể đấu lại nhưng với cái thân thể hiện tại thì ngay cả một phần trăm thành công cũng không có; hơn nữa, còn dẫn Tiểu Khả theo, nàng không dám hành động hồ đồ.

- Vương phi! – có người gõ cửa. Vài nha đầu nâng một thùng gỗ vào, trong đó có nước ấm hôi hổi, đi sau là Tử Đại, vẻ mặt mang theo tươi cười. Sau khi kính lễ vạn phúc thì tự mình chỉ huy các nàng hầu đặt thùng gỗ sau tấm bình phong, đổ nước ấm vào, dải thêm vài cánh hoa giống hệt trong ti vi thường chiếu. Cảnh Dạ Lan đứng một bên, mắt lạnh nhìn nàng ta.

- Thỉnh vương phi tắm rửa!

- Ta đã biết, ngươi đi xuống đi! – nàng phân phó.

Tử Đại không hề động thân, tiếp tục nói:

- Vương gia nói sau khi vương phi tắm rửa xong thì tới Ngọc Thần cung.

https://thuviensach.vn

Ngọc Thần cung? Cảnh Dạ Lan nhíu mày, đó không phải là nơi trước kia thường tới xem kịch tình sao?

- Tới đó làm gì? – mắt lạnh đảo qua Tử Đại, cười chế nhạo, còn muốn nàng thưởng thức nữa ư? Cái tiểu xảo này so với những gì mà Hiên Viên Khanh Trần làm trên người nàng quả thực quá nhỏ bé không đáng kể.

- Tử Đại chỉ tới truyền lời nói của vương gia, còn cái khác thì không biết. – trên khuôn mặt hoàn mỹ của nàng ta một nụ cười nở rộ, khi rời đi, nàng ta còn xoay người lại nói một câu. – Vương phi không nên đến muộn, vương gia rất ghét những người không tuân thủ đúng quy củ, giờ giấc.

Cảnh Dạ Lan không quan tâm, chỉ nghiêng người sờ nước ấm, độ âm thích hợp, tất cả những thứ cần dùng để có hết, chu toàn như vậy cũng khó trách Hiên Viên Khanh Trần lại sủng ái Tử Đại.

Nàng trút quần áo, trầm người vào trong nước, thoải mái hừ nhẹ một tiếng, cảm giác không khỏe khắp người chốc chốc tán đi. Nàng cúi đầu nhìn thân thể trong thùng tắm, chiếm cơ thể này của Hoa Mị Nô đã lâu mà chưa có nhìn qua lần nào tỉ mỉ.

Tùy tay cầm lấy gương đồng cẩn thận quan sát chính mình, trong nháy mắt, nàng không khỏi bị người trong gương hấp dẫn.

Trời sinh mị thái, người cũng như tên! Đây là những từ mà nàng có thể dùng để hình dung về Hoa Mị Nô, ngũ quan hoàn mỹ cân đối như được vẽ nên, dù có nhìn từ góc độ nào thì không có nơi nào không lộ ra thần vận liêu nhân hồn phách. Da thịt vô cùng mịn màng còn lưu lại những vết hôn nhợt nhạt, không khỏi chọc người trìu mến. Dáng người thon thả, đẫy đà vừa phải.

Đệ nhất mỹ nhân Đại Nguyệt! Cảnh Dạ Lan cười tự giễu, quá xinh đẹp đôi khi là một sai lầm. Chậm rãi nhắm mắt lại, giờ phút này nàng chỉ muốn

https://thuviensach.vn

được thả lỏng thân thể, ngửi hương hoa phảng phất trong không khí, mí mắt nàng càng ngày càng nặng trĩu xuống.

Không biết qua bao lâu, thân thể lành lạnh khiến cho cảm quan của nàng vốn đang trì độn lập tức minh mẫn trở lại, trong bóng đêm nàng phát hiện có một đạo ánh mắt đang nhìn trộm mình. Ánh mắt lạnh như băng, mang theo cả gợn sóng cừu hận phức tạp, tựa như một chiếc võng lớn đánh úp nàng lại, đem nàng vậy chặt lấy. Nàng chán ghét cảm giác này, giật một cái, mắt mở bừng ra.

Là hắn! Cảnh Dạ Lan bất động thanh sắc nhìn người trước mắt!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tắm Rửa

Chương 13: Tắm rửa

Cảnh Dạ Lan lẳng lặng nhìn người đứng trước thùng tắm, quan sát vẻ mặt trào phúng của Hiên Viên Khanh Trần, đón nhận ánh mắt mãnh liệt, bất động thần sắc mà đối diện.

- Ngươi đến muộn! – nhìn kỹ Hoa Mị Nô, ánh mắt của nàng bạo gan mà bình tĩnh, tuyệt không thèm để ý chuyện hắn đột nhiên đến. Sự bình tĩnh trong đôi mắt tron veo ấy làm cho hắn cảm thấy thê thảm, chật vật, chưa từng có một nữ nhân nào lại dám không vâng theo mệnh lệnh của hắn. Hắn lệnh cho nàng đến thế mà nàng lại khiến hắn phải chờ đợi, chờ tới khi không còn kiên nhẫn mà vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu.

- Chính ngươi nói để cho ta tắm rửa rồi đến chứ không có quy định thời gian. – Cảnh Dạ Lan theo ánh mắt hắn nhìn xuống thân thể mình, lúc này nàng mới phát giác cơ thể mình còn đang quang lõa ngâm trong thùng tắm. Nàng giật mình đem thân mình trầm xuống, từ cổ cho tới chân đều bị giấu trong nước. Nước lạnh như băng khiến nàng phải rùng mình, hình như nàng đã tắm lâu lắm rồi.

Ánh mắt sớm đã nhìn thấy khi da thịt tuyết trắng của nàng lộ ra bên ngoài, mịn màng, bóng loáng, bọt nước theo xương quai xanh mà chảy xuống. Nàng vẫn cẩn thận, thong thả đem thân mình giấu trong nước.

Bước nhanh tới, tay hắn dừng ở đầu vai đang ngâm trong nước của nàng, cười lạnh:

https://thuviensach.vn

- Đứng lên, trên người ngươi còn chỗ nào mà cô vương chưa xem qua, giấu cái gì?

Cảnh Dạ Lan không co tiếp lời, chỉ đưa tay không ngừng huơ huơ, mặt nước dao động thành từng trận bọt.

"Rầm" một tiếng, hắn cúi người lôi Cảnh Dạ Lan từ trong thùng nước đi ra, bọt nước văng khắp nơi, bọt nước theo da thịt bóng loáng của nàng ngã nhào xuống.

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần không hề buông tha cho một tấc thịt trên người nàng, khi ngẩng đầu lên thì trong mắt đã nổi lên hai ngọn lửa. Hắn không để ý người nàng ướt sũng mà đem thân mình áp sát lại gần.

- Ngươi cố ý dụ hoặc cô vương? – con ngươi yêu dị nheo lại, bàn tay mơn trớn tấm lưng nàng thành một đường chạy xuống, ánh sáng trong đồng tử biến thành yêu mị dị thường. – Mới có vài ngày mà ngươi đã bắt đầu nghĩ cách muốn giữ chân cô vương, ngươi đúng là một tiểu yêu cơ. – nói xong, hắn liền cúi đầu muốn hôn lên môi nàng.

Thân mình Cảnh Dạ Lan nhoáng cái lui về sau tránh né, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi xem đủ, không phải muốn gặp ta sao, ta mặc quần áo xong sẽ theo ngươi tới Ngọc Thần cung. – nàng nâng hai tay đẩy thân mình hắn đang gần sát mình ra, tùy tay cầm lấy một xiêm y phủ lên người, chân ngọc nhấc lên đi ra khỏi thùng nước.

- Ngươi… – Hiên Viên Khanh Trần bị sự lạnh lùng của nàng làm cho ngẩn ra, chốc chốc lại cười: – Lạt mềm buộc chặt?

- Cái này không dùng được với ngươi, bởi vì ta mỗi một lần cùng ngươi thì ta đều bị bắt buộc. – nàng chán ghét nhíu mày, thản nhiên nói.

https://thuviensach.vn

Vẻ tươi cười rút đi, hắn giận không thể kiềm lại mà nắm cổ tay nàng, dùng sức ném nàng lên giường. Áo đơn phân tán, nàng vội vàng giữ mảnh áo lại bao lấy thân mình, bắt đầu giãy dụa đứng lên.

Không đợi nàng đứng lên thì hắn đã đè ép trên người, kéo tay nàng lên cao, còn tay kia thì giam cầm lại, trong mắt cố nén ý giận. Cảnh Dạ Lan cũng không giãy dụa, dây dưa với người này thì với thể lực của nàng căn bản không phải đối thủ của hắn. Mặt nàng không chút thay đổi, lạnh lùng nói:

- Ngoài vũ lực, ngươi không còn thủ đoạn gì khác nữa sao?

- Thủ đoạn? – hắn nở nụ cười, đồng tử sáng quắc dấy lên ngọn lửa dục tình. – E rằng thủ đoạn của cô vương đối với ngươi quá ôn nhu rồi. Hay là muốn như lúc trước trói ngươi lại, nghe tiếng ngươi rên rỉ vì cô vương?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chủ Động

Chương 14.

Tayhắn nhẹ nhàng xoa nắn người Cảnh Dạ Lan, thủ pháp thuần thục, thấy nàng dần nổi lên biến hóa thì cười hèn mọn:

- Hoa Mị Nô, ngươi xem chính mình, chỉ có lúc này mới thành thực.

- Thì sao? – nàng bị Hiên Viên Khanh Trần chặn lại không thể nhúc nhích, cười lạnh, tận lực bắt chính mình không để ý tới ác ý của hắn. – Đây là phản ứng bình thường của mỗi người khi đối diện với chuyện này, đổi lại là ngươi, ngươi cũng sẽ như thế!

- Vậy sao? – hắn ngừng động tác tay lại. – Hôm nay ngươi ngỗ nghịch với bổn vương, nếu ngươi có thể làm cho cô vương giống như lời ngươi nói thì cô vương sẽ bỏ qua cho ngươi!

- Thật chứ? – mắt Cảnh Dạ Lan sáng ngời, nàng chính là đang chờ cơ hội này. Chỉ cần Hiên Viên Khanh Trần mở miệng thì sự tình mới có chuyển biến được.

Khóe miệng Hiên Viên Khanh Trần hiện lên một nụ cười thâm trường, chăm chú nhìn ánh mắt của nàng, đôi con ngươi màu vàng tựa hồ muốn xem thấu lòng của nàng. Ngón tay vuốt ve vết thương trên cổ tay nàng, chậm rãi buông nàng ra:

- Cô vương nói là làm được, nhưng mà… – hắn chuyển lời. – Nếu ngươi thua, thì thế nào đây?

https://thuviensach.vn

- Dù ta thua hay thắng thì cũng không thoát khỏi sự nắm giữ của ngươi, không phải sao? – nàng đứng dậy, hơi hơi nâng cằm lên, hờ hững nhìn hắn. Đấu thể lực không lại thì sẽ dùng trí lực. Cảnh Dạ Lan nàng nhiều năm sống trong kiếp sát thủ cũng không phải là ngu ngốc, nếu không cẩn thận từng chút một thì nàng cũng không thể sống tới bây giờ.

- Bắt đầu đi! – Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng, trong mắt hiện ra một tia bất tuân (không thể không nghe theo). Hoa Mị Nô, làm trò trước mặt cô vương, ngươi sẽ biết mình đã phạm vào lỗi lớn.

Khóe môi nàng hiện lên ý cười, đuôi lông mày hơi hơi giơ lên mang theo phong tình:

- Ta có một yêu cầu nhỏ. – cánh tay như ngọc của nàng vờn quanh cổ Hiên Viên Khanh Trần, hơi thở lan ra quanh quẩn bên tai hắn.

- Yêu cầu nhỏ? Nói!

- Ta muốn ngươi nhắm mặt lại, ngươi có dám thử không? – nàng ngẩng đầu kề sát mặt hắn, đôi môi mềm mại như có như không chạm nhẹ vào môi mỏng của hắn, ngữ khí hỗn loạn, khiêu khích.

- Cô vương làm như ngươi mong muốn. Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi nhắm mắt lại, tùy ý để ngón tay mảnh khảng của nàng xoa nắm hai mắt.

Ngũ quan như được chạm khắc nên, tuấn mỹ như thần duệ, bạc môi khẽ nhếch, ngay cả nụ cười cũng giống tới như vậy.

Quỷ Túc… Trong mắt Cảnh Dạ Lan không hề lạnh lẽo mà nảy lên một tầng sương mù đau đớn, người đó cho nàng một hy vọng để sống rồi khi gặp lại vài lần lại thiếu chút nữa muốn lấy mạng của nàng. Cảnh Dạ Lan than nhẹ một tiếng, ánh mắt lưu luyến không tha tinh tế quan sát khuôn mặt của hắn; dù trong lòng nàng đã báo động với chính mình, người trước mắt đây chính là Hiên Viên Khanh Trần tàn bạo khát máu chứ không phải là

https://thuviensach.vn

anh! Cuối cùng, nàng cúi người tựa vào trước ngực hắn, trong gắn bó tương giao, đầu lưỡi tiến nhập vào trong miệng hắn, vụng về dùng sức quyến rũ nam nhân trước mặt này.

Cách một lớp đơn y mỏng manh, Hiên Viên Khanh Trần cảm nhận được cơ thể ấm áp kê sát chính mình, sự mềm mại trước ngực của nàng càng ngày càng nhẹ nhàng, ấm áp hơn. Nàng rõ ràng là không có kinh nghiệm gì nhưng lại hết sức kích khởi hắn, nàng không biết sự vụng về của nàng lại đang châm ngòi dục vọng trong hắn.

Khớp xương ngón tay kêu lên răng rắc rồi theo thân thể của nàng chảy xuống. Lực đạo không nhẹ không nặng làm cho Cảnh Dạ Lan phát ra tiếng vang mê loạn rất nhỏ.

- Đợi chút! – nàng thấp giọng cự tuyệt, cắn một ngụm trên vành tai hắn. Thấy hắn nhướng mày, nàng mới nhỏ giọng nói. – Đã nói là để cho ta làm! – Nói xong nàng đẩy hắn ngã xuống giường, khóa chân ngồi bên hông hắn, mái tóc đen dài như mực rũ xuống trước ngực hắn như ẩn như hiện.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cho Ngươi Chết

Đầu lưỡi ướt át của nàng quấn quít Iấy Hiên Viên Khanh Trần, nghe thấy tiếng hắn thở dốc tăng thêm một chút dưới thân, đôi mắt tối tăm như diệu thạch nổi lên ý cười.

- Ngươi không được nhìn lén. - nụ hôn của nàng dừng trên cổ hắn, thấp giọng nói.

Ngón tay mảnh khảnh khẽ chạm miết lớp da trước ngực hắn, nụ hôn cũng lập tức chạy xuôi xuống. Hai chân nàng quấn lấy eo hắn, nhẹ nhàng Vặn vẹo, thỉnh thoảng chạm tới chỗ mẫn cảm của hắn. Tiếng ngâm nga ôn nhu từ trong miệng Cảnh Dạ Lan truyền ra, lần đầu tiên nàng cảm thấy tiếng nói tuyệt hảo của Hoa Mị Nô có giá trị.

Cảm thụ sự trêu Chọc của nàng, ngón tay mềm mại của nàng đảo quanh trước ngực

hắn, mỗi một lần hôn xuống thì hàm răng nho nhỏ của nàng đề dùng Chút sức mà cắn lên da thịt hắn, cảm giác tê tê đau đau làm cho hắn không khỏi ngất ngây. Hiên Viên Khanh Trần có thể tưởng tượng được đôi chân ngọc thon dài của nàng đang kẹp chặt thắt lưng hắn, lúc này vặn vẹo sẽ xinh đẹp liêu nhân như thế nào.

Nghĩ tới đó, thân thể hắn không ngừng nóng lên, phía hạ thân càng thêm nóng rực, hai tay nâng lên bám Iấy cổ chân nàng.Thân thể quả nhiên là thành thật nhất, mỗi

một sủng cơ bên người hắn đều có kỹ xảo thuần thục chứ không có vụng về như động tác của Hoa Mị Nô; thể nhưng chỉ có nàng mới có thể hoàn

https://thuviensach.vn

toàn khơi gợi được dục vọng trong hắn. Giơ phút này, hắn chỉ muốn xoay người áp nàng xuống dưới thân, cứ thể mà chính phục nàng.

Nhìn trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn hơi hơi dao động một tia cảm xúc như rơi vào mỵ cảnh, tay Cảnh Dạ Lan hơi nâng lên, một thứ ánh sáng chợt lóe lên sau mái tóc, hàn quang lạnh lẽo bức người được giấu từ trong long bản tay nàng phát ra.

- Hoa Mị Nô! - giọng nói Hiên Viên Khanh Trần khàn khàn.

Bên tai lẹ tiếng cười của nàng, một bàn tay lạimột lần nữa chạm vào đuôi mắt hắn, tay còn lại thì mềm nhẹ tựa hồ muốn chạm vào khuôn mặt hắn. Ngay sau đó, ngữ khí Cảnh Dạ Lan biến lạnh lung:

- Ngươi thua!

Hàn ý lạnh như băng tràn ngập phía cổ, lập tức một cỗ đau xót nhói lên, toàn bộ than mình nháy mắt chết lạng. Hiên Wên Khanh Trần mở to mắt, ban đầu thì kinh ngạc nhìn Cảnh Dạ Lan, sau đó thì biến thành lạnh lẽo cứng rắn. Môi mở ra nhưng không thể phát ra tiếng được.

- Đây là cái ta muốn! - nàng bình tĩnh nhìn hắn, thản nhiên nói.

Những ngày bị nhốt ở đây thật ra không có nhàn rỗi chủt nào. Thân thể Hoa Mị Nô không đạt được trình độ nhưng nàng tnfớc kia nên chỉ có thể đổi phương pháp luyện tập. Có lẽ Hiên Viên Khanh Trần vì phòng bị nàng chạy trốn, còn sống mà không bị thương nên quy định không cho để bất kỳ một vật bén nhọt nào xuất hiện trong phòng, mãi tới khi nàng nhìn thấy hoa châm trong tay Tiều Khả.

Đối với công việc giết người của nàng mà nói thì thứ có thể làm cho nàng hưng phấn chính là vũ khí. mà trước kia nàng am hiểu nhất chính là phi châm. Quỷ Túc đã dạy nàng cách phân rõ một trăm lẻ tám huyệt vị trên cơ thể người, nói cái nào có thể giết người, cái nào có thể cứu người, tất cả

https://thuviensach.vn

nàng đều ghi nhớ trong tâm can để trong thời điểm nguy cấp có thể dùng để tự bảo vệ minh.

Nàng nhanh chóng mặc quần áo vào, nhìn Hiên Viên Khanh Trần nằm trên giường muốn động cũng không thể động. Nụ cười tà mị của hắn vẫn còn đọng lại bên môi, ánh mắt lại lạnh lẽo tận nội tâm.

Bị nam nhân này chiếm đoạt mà cảm thấy thẹn, sỉ nhục hắn, dù có làm cái gì thì cũng đủ làm cho hắn chết còn hơn sống.

Đầu ngón tay Cảnh Dạ Lan lộ ra điểm hàn quang mà nhắm ngay tử huyệt trên đỉnh đầu hắn mà phóng tới gần.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Có Dám Không?

Chương 16.

Đón nhận đồng tử yêu mị sâu không thấy đáy, từ trong con ngươi truyền ra tầng tầng lưu quang, tim Cảnh Dạ Lan đột nhiên tê rần.

Hoa Mị Nô, ngươi lại muốn làm cái gì đây? Động tác của nàng ngừng lại, tay ôm lấy ngực.

Dường như ý niệm của chủ nhân ban đầu của thân thể này còn sót lại, thường xuất hiện trên thân thể của nàng ta; thời gian nàng chiếm cứ thân thể này càng dài thì số lần xuất hiện cũng giảm dần đi, thậm chí nàng còn cho rằng sẽ không còn xảy ra nữa.

Nhưng mà lần này…

Một khắc vừa rồi quả thật trong đầu nàng có ý niệm muốn giết chết Hiên Viên Khanh Trần nhưng cơn đau bất chợt kéo đến thúc ép nàng ngừng lại.

Lại là ngươi, chết thì chết rồi, mau chạy đi đầu thai vào một gia đình tốt nào đó, còn ở nơi này dây dưa không dứt làm cái gì chứ? Cảnh Dạ Lan ngồi phịch xuống giường, mấy ngón tay mảnh khảnh gắt gao bắt lấy tấm chăn. Hiên Viên Khanh Trần nằm ở một bên cũng dùng ánh mắt phức tạp đánh giá nàng.

Đừng giết hắn, van cầu ngươi, đừng giết hắn! Thanh âm trong đầu dần dần tiêu tán nhưng rất rõ ràng làm cho nàng không thể không để ý.

https://thuviensach.vn

Đúng là gặp quỷ! Trong lòng nàng thầm mắng, chăm chú nhìn lại khuôn mặt quen thuộc kia, bàn tay cầm châm cũng phát run rẩy.

- Nói cho ta biết, làm sao để ra khỏi vương phủ? – châm trong tay nàng điểm lên mấy huyệt trên người Hiên Viên Khanh Trần sau đó mặt tại yết hầu của hắn, lạnh giọng ép hỏi.

- Cô vương xem thường ngươi, Hoa Mị Nô! – hắn mở miệng nói. Vô Ngân nói nàng không đơn giản, quả nhiên nói không có sai; thật sự không ngờ nàng lại có chiêu thức ấy, đúng là làm cho hắn phải nhìn nàng bằng ánh mắt khác xưa.

Hoàng thượng, đây là người mà ngươi giữ lại tấm thân xử nữ với mục đích muốn đưa đến bên cạnh ta ư?! Bất giác Hiên Viên Khanh Trần nở một nụ cười, thật sự là quá coi thường hắn rồi.

- Ngươi không nói cũng được, cùng lắm thì ngươi theo ta xuống hoàng tuyền! – lúc này đây đổi lại là nàng từ trên cao mà nhìn xuống hắn, mặt giơ lên kiệt ngạo bất tuân.

Có lý! Dù sao thì hắn cũng thật không ngờ nữ nhân duy nhất dám uy hiếp hắn lại là nàng, có lẽ đã có được hết thảy, một khắc ở nhiều năm trước nếu rõ ràng quyết định thì tốt rồi!

- Ngươi không sợ chết nhưng cũng không quan tâm tới nha đầu ngươi,! – nàng biến sắc, hai chữ “nha đầu” chính là đang uy hiếp Hoa Mị Nô.

Ánh mắt nàng lại khôi phục lại lạnh lùng:

- Ta và Tiểu Khả cũng chỉ là hai cái mạng tiểu tiện nhưng có thể chôn cùng vương gia thì cũng không tồi, ngươi nói có đúng không? – nàng quan sát thấy trên mặt Hiên Viên Khanh Trần có biến hóa rất nhỏ, trong lòng nàng thầm nắm chắc một tia hy vọng được sống này.

https://thuviensach.vn

- Cô vương nói thật, chỉ bằng ngươi thì cũng khó đi ra khỏi Bắc An vương phủ này. – hắn đắc ý nói xong rất chờ mong nhìn thấy cảnh chân tay nàng luống cuống.

Nhưng ngược lại, Cảnh Dạ Lan chỉ nở một nụ cười:

- Nhất định là có một mật thất đi thẳng ra khỏi vương phủ, nó ở nơi nào? – giống như người Hiên Viên Khanh Trần tâm tư kín đáo, trong một vương phủ to như vậy nhất định sẽ có một đường lui cho mình chạy trốn.

Tinh quang trong mắt Hiên Viên Khanh Trần chợt lóe, nàng không phải là Hoa Mị Nô. Hắn bắt đầu thưởng thức nữ nhân này, nhưng mà cũng vì thế hắn lại không thể nuông chiều được.

- Ngươi thắng cô vương thì cô vương sẽ không nuốt lời. – hắn nhìn chỗ tay cầm được điêu khắc bằng gỗ bên giường. – Mở nó ra, không tới thời gian đốt cháy nửa nén hương thì ngươi có thể ra khỏi vương phủ. – hắn nhìn thấy mày Cảnh Dạ Lan nhăn lại, khiêu khích mà hỏi. – Nhưng mà xem ngươi có dám thử hay không?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lại Trốn Đi

Chương 17: Lại trốn đi

Đuôi mày khẽ nhếch lên tràn đầy tự tin, khóe môi Cảnh Dạ Lan gợi lên một độ cong tuyệt đẹp:

- Có cái gì mà không dám!

- Có can đảm, Hoa Mị Nô! Nhưng mà, đắc tội với cô vương sẽ có hậu quả gì, chỉ sợ ngươi còn chưa biết! – đồng tử hắn sáng ngời.

- Trêu chọc vào ta sẽ có hậu quả gì chỉ e ngươi cũng chưa biết. – nàng cười lạnh, không hề để ý tới hắn, một lần nữa ngăn lại tiếng nói của Hiên Viên Khanh Trần. Bên ngoài cửa, nha đầu Tiểu Khả tiến vào.

- Tiểu thư, đây là … – giây tiếp theo, Tiểu Khả che miệng ngăn lại tiếng kinh hô, hãi hốt nhìn cảnh tượng trước mắt. Vương gia vẫn luôn thô bạo nhưng lúc này lại im lặng nằm trên giường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào tiểu thư nhà nàng.

Bắt tay xoay bức tượng gỗ trên giường, một cánh cửa nhỏ ở vách tường không tiếng động mở ra. Cảnh Dạ Lan phân phó:

- Tiểu Khả, ngươi có dám trốn cùng ta một lần nữa không?

Nhìn nàng và Hiên Viên Khanh Trần, Tiểu Khả dùng sức gật đầu:

- Dám, tiểu thư đi đâu nô tỳ liền đi theo đó!

https://thuviensach.vn

- Được, ngươi giữ ở chỗ này, ta vào xem thử. Nếu ta có gì bất trắc thì ngươi hãy dùng cái này. – nàng đặt chiếc châm vào tay Tiểu Khả, chỉ vào Hiên Viên Khanh Trần nằm trên giường, mỉm cười nói. – Vương gia, chắc ngài không muốn nha đầu của ta chạm vào thân mình cao quý của ngài đâu.

Hắn cũng cười đáp lại nàng, nụ cười làm cho Tiểu Khả ở một bên sợ hãi. Ý tiểu thư là dùng cây châm này để lấy mạng vương gia. Khó trách mấy ngày nay tiểu thư luôn dạy nàng cách nhận biết huyệt vị.

Run rẩy một trận, Tiểu Khả lắp bắp hồi đáp:

- Tiểu Khả hiểu được! – hai chân đều đã run run, chỉ mới nhìn Hiên Viên Khanh Trần thôi mà nàng đã sợ chết, nếu thật sự bắt nàng làm cái gì với hắn thì có mà… nhưng mặc kệ, vì tiểu thư thì bất cứ giá nào nàng cũng làm được!

Cảnh Dạ Lan cười tán dương rồi lập tức vào trong mật thất, có một con đường nhỏ thông suốt, chỉ cần khoảng thời gian nửa nén hương cháy hết thì có thể ra khỏi Bắc An vương phủ, ở đó dẫn ra một đường núi, sau đó nàng lại quay lại phỏng ngủ.

- Ngươi đi vào trước chờ ta! – nàng cho Tiểu Khả đi trước rồi dừng ở sắc mặt xanh mét của hắn, Cảnh Dạ Lan thản nhiên buông một câu. – Hiên Viên Khanh Trần, lần này ta tha cho ngươi, chỉ mong chúng ta từ nay về sau không còn phải gặp lại nhau. – nàng buông rèm cửa, cuối cùng nhìn thoáng qua mặt hắn.

Quỷ Túc, vĩnh biệt! Trong lòng nàng thầm nhủ rồi không chút lưu luyến mà rời đi.

Cách rèm cửa, khi nàng rời đi, Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi mở miệng nói một câu:

https://thuviensach.vn

- Hoa Mị Nô, ngươi sẽ tự mình quay về cầu xin cô vương, hãy chờ xem! – nụ cười tà mị nở rộ trên mặt.

Con mồi của hắn nếu không có sự đồng ý của hắn thì ngay cả chết cũng không được phép!

Ra khỏi mật đạo, Tiểu Khả mở miệng hỏi chủ tử mình:

- Tiểu thư, chúng ta đi đâu? – chủ tử đã thay đổi không còn giống với trước kia, nàng ở bên cạnh chủ tử nhiều năm cũng không biết người lại còn có một bộ mặt khác như vậy.

- Không biết, chúng ta nhanh nhanh rời khỏi nơi này. – đối với lần chạy trốn này nàng đã có kế hoạch lâu rồi; cũng giống như Hiên Viên Khanh Trần vậy, đã làm thì không thể không chuẩn bị được, thật đúng là không thể khinh thường. Lần trước bị sỉ nhục, cả đời này nàng sẽ không quên!

Đi được nửa ngày, có lẽ nàng gặp may cho nên xa xa có một thành trấn:

- Tiểu Khả, chờ một chút, chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi. – nàng vui vẻ nói với Tiểu Khả bên cạnh.

- Tiểu thư, nô tỳ…

- Ngươi làm sao vậy?

Mới có một hồi chạy mà sắc mặt Tiểu Khả đã tái nhợt, môi biến thành màu tim tái:

- Nô tỳ… – nói còn chưa nói xong, hai mắt Tiểu Khả liền nhắm lại, cả người xụi lơ.

https://thuviensach.vn

Chương 18: Trở Về Bắc An Vương Phủ

Chương 18: Trở về Bắc An vương phủ

Trong một nhà trọ suy nhất ở trấn nhỏ, Cảnh Dạ Lan đang lo lắng ngồi nhìn đại phu chẩn bệnh cho Tiểu Khả.

Khi nãy môi nàng ấy chợt tím ngắt, bây giờ thì trên cánh tay lại xuất hiện nhiều vết máu tụ tím loang lổ.

- Đại phu, muội muội của ta thế nào?

Đại phu vuốt vuốt chòm râu hoa râm, nửa ngày mới trả lời:

- Lão hủ làm nghề này hơn mười năm nay nhưng chưa từng thấy qua chứng bệnh này. Xin thứ cho lão hủ ta tài lực không đủ, tốt nhất nên…

- Có chuyện gì? – trong lòng Cảnh Dạ Lan phát lạnh.

-Chuẩn bị hậu sự đi.

Lời nói của đại phu khiến cho tim nàng đóng băng lại. Vừa rồi Tiểu Khả nhìn còn rất vui vẻ thế mà giờ cả người run lẩy bẩy, thần chí không rõ.

- Đại phu, chẳng lẽ thật không còn cách nào sao? – nàng nắm chặt tay, thấp giọng cầu xin.

- Nếu là bệnh hoặc là trúng độc thì có lẽ còn có cách, vấn đề chính là không phải. Ai!!!! – đại phu nói, giọng điệu đầy có lỗi.

https://thuviensach.vn

- Không phải vậy thì thật ra là cái gì? – nàng bắt lấy tay đại phu, vội vàng hỏi.

- Nếu lão hủ không nhìn lầm thì nàng trúng chính là "cổ".

Cổ? Trước kia nàng có nghe nói qua, đại khái là có biết ở vùng Miêu Cương có "cổ" kia; nhưng thật không ngờ lại tận mắt nhìn thấy. Nhưng có một chuyện đó là người bị hạ "cổ" không biết từ khi nào.

- Hoa Mị Nô, đắc tội với cô vương có kết cục như thế nào, sợ rằng ngươi chưa biết! – lời nói lạnh như băng của Hiên Viên Khanh Trần vang lên trong đầu nàng, giống như tiếng sấm giáng từ trên cao xuống vậy.

- Bẩn thỉu! – nàng nghiến chặt hàm răng.

Nàng chỉ nghĩ là hắn muốn nhằm vào nàng nhưng không ngờ hắn lại hạ độc thủ với Tiểu Khả!

- Đại phu, nếu không có cách nào trị liệu thì nàng sẽ thế nào?

- Không biết rõ là bị hạ độc "cổ" gì nhưng nhìn nàng phát bệnh khá nặng, sợ là chống đỡ không được bao lâu. – đại phu nhìn Tiểu Khả, mới có chốc lát mà thân thể nàng đã biến thành màu tìm ngắt, lão lắc đầu tiếc hận.

Cảnh Dạ Lan đứng bên cạnh giường có thể nghe thấy Tiểu Khả ngay cả hô hấp cũng khó khăn rất nhiều. Nàng đưa tay sờ trán Tiểu Khả, âm thầm quyết định.

- Đại phu, xin hãy gọi thêm vài người tới giúp để khiêng kiệu đưa ta và muội muội đi một nơi. – nàng nhìn ra đường lớn, trong mắt một mảnh kiên định. Cuộc đời này nàng sẽ không để bất kỳ một người thân thiết nào bên cạnh vì nàng mà bỏ mạng được.

https://thuviensach.vn

Trước cửa Bắc An vương phủ có vài người có bộ dáng nô tài đứng thẳng hai hàng như đang đợi Cảnh Dạ Lan quay về. Mặt nàng không hề thay đổi, đem Tiểu Khả giao cho bọn hắn:

- Mang ta tới gặp vương gia!

Hiên Viên Khanh Trần ngồi trước đại sảnh, cách rất ca Cảnh Dạ Lan, nụ cười tà mị lan rộng trên mặt.

- Vương phi của cô vương đã trở lại rồi sao? – hắn ôm lấy Tử Đại, đắc ý nhìn nàng đứng trước mặt, trên khuôn mặt bình tĩnh không có một chút biểu tình nào; chỉ là trong đôi mắt kia ánh lên hai ngọn lửa giận khiến cho Hiên Viên Khanh Trần nổi lên dục vọng muốn chinh phục.

- Vương gia, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của một mình ta, không liên quan tới Tiểu Khả. – nàng kiềm chế lửa giận trong lòng.Namnhân này quả thật không phải người, vô tình lãnh huyết, tàn bạo bất nhân. Trước kia chỉ là nghe đồn về hắn nhưng mấy ngày nay nàng đã trực tiếp trải nghiệm qua rồi.

- Đây là thái độ khi cầu xin cô vương ư? – hắn buông Tử Đại ra, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, ngón tay thon dài ngoắc cằm nàng lên, thoáng dùng sức siết lấy da thịt Cảnh Dạ Lan nhưng nàng vẫn gắt gao cắn chặt môi không phát ra một tiếng. –Chưa qua thời gian một nén nhang cháy, nha đầu của người sẽ bị Vạn cổ tằm ăn tới chết, ngươi muốn tận mắt nhìn?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vạn Cổ Tẳm Ăn

Chương 19: Vạn cổ tẳm ăn

Vạn cổ tẳm ăn! Cảnh Dạ Lan húp một ngụm khí lạnh, nắm chặt hai đấm, trừng mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần, lạnh lùng nói:

- vương gia, ngươi thả Tiểu Khả ra, cái gì ta cũng nghe theo lời ngươi.

Đôi mắt yêu mị của hắn hiện lên ý cười tàn nhẫn, bạc môi khẽ nhếch lên”

- Dựa vào cái gì mà cô vương phải thả nàng ta ra? Ngay cả ngươi cũng là con mồi của cô vương, ngươi không có tư cách nói câu này.

- Vương gia muốn thế nào mới đồng ý thả?

- Bây giờ cô vương rất muốn được nhìn thấy cảnh Vạn cổ tẳm phát tác, cảnh tượng này cô vương còn chưa có thấy bao giờ, thật sự là rất mong chờ! – tay hắn vuốt ve cánh môi mềm mại của Cảnh Dạ Lan. Hoa Mị Nô, lừa gạt cô vương, phản bội cô vương sẽ phải trả một cái giá rất lớn, tất cả với ngươi mới chỉ là bắt đầu thôi!

Máu toàn thân nàng dường như dồn hết về đỉnh đầu, trong mắt không hề che dấu mà toát ra hận ý với hăn. Thân là sát thủ, nàng từng xem đối phương ngã gục trước mặt mình nhưng đều mất mạng chỉ với một chiêu duy nhất, đau đớn trong nháy mắt. Nhưng còn nam nhân trước mắt đây, hắn muốn có một quá trình hưởng thụ con mồi dần dần chết đi vì kiệt sức!

Hiên Viên Khanh Trần đem hận ý của nàng thu hết vào tầm mắt:

https://thuviensach.vn

- Hối hận lúc ấy không giết cô vương chứ! – đôi đồng tử như dã thú khẽ nheo lai, cứ như muốn nghiến nát Cảnh Dạ Lan vậy.

- Nếu lúc ấy ta động thủ thì phỏng chừng bây giờ vương gia cũng sẽ được xem một màn này!

Nàng hiểu, nghĩ đi nghĩ lại thì Hiên Viên Khanh Trần đã sớm bố trí tất thảy mọi chuyện. Hắn nó có mật đạo, thả Tiểu Khả và nàng đi nhưng đó chỉ là một vở kịch mà hắn đang chơi. Hắn muốn biến nàng thành con mồi nằm trong tay hắn. Ngay cả việc nàng sẽ vì Tiểu Khả mà từ bỏ chuyện chạy trốn rồi trở lại vương phủ cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Ha ha ha ~~~ hắn bật cười lớn tiếng. Hoa Mị Nô so với hắn nghĩ còn thông minh hơn nhiều. Được lắm, hắn cũng chán ghét những nữ nhân ngu xuẩn. Khiến nàng dần dần lụi tàn trong tay mình thì mới chính là mục đích mà hắn muốn đạt được.

Sống không bằng chết! Có như vậy thì mới tiêu trừ được nỗi hận nhiều năm qua trong lòng hắn!

Hắn cúi người, ấn mạnh môi lên môi nàng, dùng sức cắn phập, vị máu tươi tinh ngọt chảy trong miệng hai người. Hiên Viên Khanh Trần hạ giọng nói, mỗi một chữ đều như kim đâm vào lòng nàng.

- Đúng vậy, nếu ngươi thật sự động thủ thì người bị Vạn cổ tằm ăn chính là ngươi!

Nàng dùng sức cắn chặt hàm răng, run run toàn thân. Người thua cuộc là nàng mới đúng, Hiên Viên Khanh Trần chính là khắc tinh của nàng!

- Vương gia, ta thua trận, mặc cho ngươi xử trí. Nhưng nếu ngươi không chịu buông tha cho Tiểu Khả thì ta cam đoan ngươi sẽ hối hận. – nàng nâng mắt nhìn lên, có chút đắc ý quan sát hắn, chậm rãi nói.

https://thuviensach.vn

- Uy hiếp cô vương?

- Ngươi nói thử xem! – khóe môi Cảnh Dạ Lan cong lên xinh đẹp, ánh mắt lại chuyển tới một nơi khác. Một lát sau mới nói tiếp. – Một bí mật đổi lấy cái mạng của một tiểu nha đầu, cuộc trao đổi này Vương gia cần gì phải lo lắng?

Mặt Hiên Viên Khanh Trần biến sắc, bàn tay bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, mỗi một chỗ đầu ngón tay chạm vào đều khiến cho toàn thân nàng không tự chủ được mà run bần bật. Đồng tử hắn phát ra thứ ánh sáng yêu dị, kỳ quái, Cảnh Dạ Lan biết rất rõ, đây chính là dấu hiệu hắn đang tức giận, vài lần trước nàng đã ăn đủ đau khổ rồi!

Kỳ lạ là nàng có thể cảm giác được thân thể này của mình có sự khiếp sợ khó hiểu đối với Hiên Viên Khanh Trần.

Hoa Mị Nô kia, sợ hãi hắn nhưng lại vì hắn mà thấy đau lòng, cũng không đành lòng để cho nàng giết hắn; còn Hiên Viên Khanh Trần thì hận nàng ta thấu xương, đem nàng nhốt trong bàn tay, không ngừng thủ đoạn ép nàng trở thành nô lệ của hắn. Giữa hai người rốt cuộc đã có quan hệ như thế nào chứ?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nàng Không Xứng

Tuy nhiên, nàng là Cảnh Dạ Lan chứ không phải Hoa Mị Nô, mặc kệ giữa các ngươi có oán thù gì nhưng nàng rất muốn sống, bởi vì mạng của nàng không đơn giản chỉ thuộc về một mình nàng!

Nàng ngẩng mặt lên, không hề khiếp sợ mà làm một bộ biểu tình nắm chắc phần thắng.

– Hiên Viên Khanh Trần, chỉ cần ta còn sống một ngày thì ta sẽ tìm mọi cách thoát khỏi bàn tay của ngươi! Cảnh Dạ Lan ta sẽ không làm nô lệ của ngươi, Vĩnh viễn không bao giờ!

– Một bí mật? – Hiên Viên Khanh Trần cứ như bắt được điều gì đó trên mặt của nàng.

Con ngươi chuyển động linh hoạt, nàng nhớ rõ lúc ở trong rừng cây, Hiên Viên Khanh Trần có nói qua rằng hắn nghi ngờ thân phận

thật sự của Hoa Mị Nô.

Vương gia, thiếu chút nữa ta đã là nữ nhân của hoàng thượng, nhưng lại bị hoàng

thượng ban cho ngươi. Chẳng lẽ vương gia không muốn biết vì sao ư?

Hắn không tỏ ra kinh ngạc, sự việc có thể làm ra bộ bức ép người khác và nói trắng câu hỏi hoàn toàn nằm trong dự kiến của hắn. Nếu không phải khuôn mặt này thì hắn thật sự hoài nghi nữ nhân bên cạnh này chính là do người khác hóa trang thành.

https://thuviensach.vn

– Nói! – bàn tay đặt cổ nàng chợt dùng sức.

– Thả Tiểu Khả ra! – vì hắn dùng sức mà việc hô hấp của nàng trở nên khó khăn nhưng nàng vẫn cười nhìn lại hắn.

Cảnh Dạ Lan thua ở trong tay hắn nhưng lại khiến người ta hiểu thêm một chút về con người hắn, về tâm tư kin đáo của hắn; hắn thắng, hiểu rõ từng bước đi của nàng nhưng vẫn không thoát khỏi nghi kỵ của mọi người trong lúc đó. Tâm bệnh lớn nhất của hắn chính là việc hoàng thượng ban Hoa Mị Nô cho hắn.

– Vậy nàng ta càng đánh chết hơn bởi vì nàng không xứng đáng để trao đổi với Cô

Vương! -sắc mặt của nàng dần dần tím ngắt nhưng ánh mắt mang theo tia đùa cợt,

thương hại – Thu hồi ánh mắt của ngươi, không được nhìn cô vương như vậy!

Hắn nổi giận, buông cánh tay đang siết chặt cổ Cảnh Dạ Lan Sau đó bóp chặt hai bả vai nàng.

Rắc!!!

Hắn rất hài lòng, lại một lần nữa nghe tiếng

Xương cốt nàng vỡ , cười lãnh khốc:

– Không nói, được, nếu ngươi không muốn nói thì chỉ một chữ ngươi cũng đừng hòng nói được.

Nhìn nàng đau đớn cuộn tròn người, hận ý trong mắt trào lên cứ như bao trùm cả lên thân thể hắn. Hiên Viên Khanh Trần kéo nàng quãng sang một bên, Vô tình, lạnh lung bước qua người nàng.

https://thuviensach.vn

Ai cũng không thể uy hiếp hắn, ngay cả hoàng để cũng vậy. Chỉ cần hắn muốn thì

không có gì là không chiếm được!

Nghe tiếng bước chân càrìg lúc càng xa, Cảnh Dạ Lan cố nén cơn đau bò lên. Tiểu

Khả, nàng nghiêng ngả, lảo đảo lết ra bên ngoài. Trong miệng không ngừng nôn ra máu tươi, trên khuôn mặt mịn màng, trắng trẻo tung tóe đầy vết máu.

Nàng cứ phóng đi về phía trước mà không hề có mục tiêu nào, đột nhiên một thân ảnh xuất hiện ngăn cản đường đi của nàng, thuận thế ôm nàng vào lòng.

– Buông ra! – căn bản nàng không nhìn, mơ mơ màng màng quát lớn.

– Vương phi muốn đi đâu? -từ đỉnh đầu vang lên giọng nam cợt nhã. Nói xong, một

đôi tay như làm từ ngọc nâng lên, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng nàng.

Nàng vung tay gạt tay hắn ra, nhân tiện cho hắn một cái tát. Một thanh âm thanh thúy vang lên, nàng giận dữ xoay người lại, giãy khỏi sự ôm ấp của hắn. Bước xa được vài bước đề phòng nàng mới chán ghét nhìn người mới tới kia.

– Ai nha, Vương phi, người ra tay thật độc ác, Vô Ngân có ý tốt mà! – ngôn ngữ ngả ngớn, một đôi con ngươi tối tăm chăm chủ quan sát bộ dạng thê thảm, chật vật của Cảnh Dạ Lan.

Ý cười nghiền ngẫm khẽ nhếch lên bên môi.

https://thuviensach.vn

– Vô Ngân! Nàng lập tức quét mắt liếc hắn một cái, khuôn mặt yêu mị không khác biệt với nữ nhân, nếu không nhờ giọng nói đó của hắn thì Cảnh Dạ Lan Còn tưởng rằng hắn là một cơ thiếp của Hiên Viên Khanh Trần.

Nàng lạnh lùng quát lớn:

– Cút ngay, không được ngăn đường đi của ta! – nói xong, nàng lách đi qua người hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lời Thề Sinh Tử Có Hiệu Lực

Chương 21: Lời thề sinh tử có hiệu lực

Ngược lại, Vô Ngân đem thân mình ngăn lại:

- Vương phi muốn đi cứu nha đầu kia sao? – y nhìn khóe miệng Cảnh Dạ Lan chảy máu, trong lòng thầm nhủ Khanh Trần xuống tay thật sự ác độc quá! Nhưng nhìn sự quật cường của nữ nhân này khiến y giật mình. Chưa có một người nào sau khi chọc giận hắn mà còn dám khư khư, cố chấp làm ra chuyện đụng chạm tới hắn.

- Đã biết thì được rồi, mau cút ra! – bởi vì dùng sức quá mức, hơn nữa tâm tình lại kích động, miệng vết thương động mạnh khiến nhói lên đau đớn, thiếu chút nữa nàng ngất đi hôn mê.

- Người có biết đi đâu hay là người phải làm sao để cứu? Nàng ta bị trúng Vạn cổ tẳm. – Vô Ngân thong thả nói.

- Các ngươi không phải là người mà! – hai mắt nàng phiếm hồng, những ngón tay mảnh khảnh cơ hồ bấm xuyên vào cây cột nơi góc quọe hàng lang. Tiểu Khả, ta làm liên lụy tới ngươi rồi…

- Vô Ngân có thể nguyện ý vì vương phi mà cống hiến sức lực. – y thản nhiên cười, lời nói phong tình mê người vô cùng. Y dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Cảnh Dạ Lan. –Chuyện gì không có lợi thì Vô Ngân ta sẽ không làm, liệu vương phi có bằng lòng đặt cược hay không?

- Ngươi muốn cái gì? – tuy rằng không biết y có cứu được Tiểu Khả ra hay không nhưng bây giờ y chính là tia hy vọng duy nhất của nàng.

https://thuviensach.vn

- Ta cũng không muốn thứ gì quá khó. – ngón tay tạc từ ngọc của y chạm vào đôi môi hồng nhuận của nàng, mắt phượng chớp xinh đẹp đến quyến rũ.

- Mặc kệ ngươi muốn gì, nếu ngươi có thể cứu nàng ấy ra thì điều kiện gì ta cũng đáp ứng! – nàng không muốn chần chừ thêm, tiến lên vài bước rồi lập tức nắm lấy cổ áo y, chịu đựng cơn đau mà gằn giọng, cảnh báo. – Nếu ngươi gạt ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

- Vô Ngân không dám! – y nhìn Cảnh Dạ Lan, vẻ tươi cười rút dần, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc, cung kính hướng nàng hành lễ. – Thỉnh vương phi trở về, nha đầu kia sẽ vẫn tiếp tục hầu hạ người như trước đây.

Gió lạnh thổi qua thổi bay mái tóc dài đen như mực của y lên, khuôn mặt sáng tỏ, khuôn mặt y lộ vẻ bất cần đời. Y bình tĩnh đứng trước mặt nàng, tựa như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, vẻ mặt bình thản khiến cho người ta phải nghiêm túc đánh giá, quan sát.

Vô Ngân!

Cảnh Dạ Lan nhìn hắn trước sau như biến thành hai người khác nhau nhưng vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng đáp lễ lại sau đó rời đi!

- Vương phi, hãy nhớ kỹ lời thề hôm nay của người! – thanh âm y truyền đi trong gió, mang theo âm điệu mê hoặc.

- Lời thề của ta với ngươi có hiệu lực như một lời thề sinh tử! – nàng không hề quay đầu lại, vẫn đi về phía trước. Vô luận con đường trước mặt có gập ghềnh, khó khăn thế nào, nếu không thể trốn thoát thì chi bằng kiên cường mà đối mặt.

Cái người tên Vô Ngân kia không hề thất tín, không lâu sau Tiểu Khả đã được đưa tới bên người nàng. Tuy rằng nàng ấy trông như người đang hấp hối nhưng tốt xấu gì còn sống là được rồi.

https://thuviensach.vn

Mà chỗ nàng ở cũng lập tức bị canh giữ, nàng và Tiểu Khả được an bài ở trong Ngọc Thần cung của Hiên Viên Khanh Trần. Song nàng không còn là thân phận vương phi nữa, mà thật sự trở thành nô lệ của hắn.

- Hoa Mị Nô, từ hôm nay trở đi ngươi phụ trách hầu hạ Vương gia,nếu có sai lầm nhỏ nào thì phải chịu trừng phạt. – Tử Đại ngồi ghế trên, nhỏ giọng nhắc nhở nàng. Cảnh Dạ Lan im lặng gật đầu. Hiên Viên Khanh Trần nói được là làm được. Lần trước hắn dùng tay bóp vỡ cằm nàng, sau đó còn cho uống dược nên khiến nàng không thể nói được.

- Ngày mai sườn phi của vương gia sẽ hồi phủ, ngươi phải hầu hạ cho cẩn thận. – Tử Đại có điểm thương hại mà nhìn Cảnh Dạ Lan, khi đi qua người nàng còn cúi đầu nói một câu. – Tự giải quyết cho tốt đi!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Diễn Tình Ở Suối Nước Nóng

Chương 22: Diễn tình ở suối nước nóng

Tự giải quyết cho tốt? Nàng chưa bao giờ muốn gây chuyện, chính là Hiên Viên Khanh Trần không chịu buông tha cho nàng!

Màn đêm buông xuống, nàng canh giữ ở Ngọc Thần cung chờ hầu hạ hắn sinh hoạt nhưng lạnh lùng Tử Đại kéo tới một nơi gọi là Ngọc tuyền.

Cây cối tầng tầng lớp lớp che khuất bầu trời đêm khiến cho nơi này trở nên hoang dã, u ám vô cùng. Trong ôn tuyền to như vậy, Hiên Viên Khanh Trần đang lõa thể đắm người trong nước.

Nghe tiếng bước chân rất nhỏ, khóe môi hắn gợi lên một nụ cười thâm trầm:

- Lại đây! – hắn thấp giọng nói, ngữ khí uy nghiêm không cho phép kháng cự.

Cảnh Dạ Lan thuận lời bước tới gần ôn tuyền. Hắn chuyển động thân mình, mặt nạ đồng treo trên mặt cứ như ác quỷ dữ tợn, ý cười tà tà bên miệng làm cho tâm nàng chán ghét vô cùng.

Sự chán ghét thoáng hiện lên trong mắt nàng không hề thoát khỏi ánh mắt sắc nhạy của Hiên Viên Khanh Trần. Sau khi miệng nàng bị ép thành không thể nói, sự hận thù nơi đáy mắt kia cứ như đang trêu chọc cơn giận dữ bắt đầu bùng nổ trong lòng hắn.

Hoa Mị Nô, ngươi hận cô vương, sao ngươi có tư cách ấy chứ?!

https://thuviensach.vn

Bạc môi hé mở, hắn ra lệnh:

- Xuống dưới, tắm rửa cho cô vương!

Al nhìn ôn tuyền rồi lại nhìn tới quần áo của mình. Khi nãy Tử Đại thay quần áo mỏng cho nàng, nếu dính chút nước thì chẳng che được cái gì nữa. Cái này đều nhằm mục đích làm nàng xấu hổ, đẹp mặt chứ gì!

- Hoa Mị Nô, nếu để cô vương phải nói lần thứ hai thì ngươi có biết hậu quả sẽ thế nào không? – hắn lui về sau mấy bước, nụ cười tà mị lãnh khốc làm cho lòng nàng thấu hiểu được hàm ý.

Tiểu Khả mỗi ngày đều phải dùng giải dược, dược đó do hắn ban cho mới có. Tra tấn người mà nàng quan tâm so với tra tấn chính bản thân nàng lại càng đem tới đau đớn hơn. Hiên Viên Khanh Trần rất hiểu rõ điều này.

Nàng cắn răng chuẩn bị bước vào ôn tuyền thì tiếng hắn lại vang lên một lần nữa:

- Cởi hết quần áo ra!

Ngón tay chậm rãi cởi bỏ vạt áo, khi chiếc áo mỏng manh bên ngoài rớt xuống thì chỉ còn lại duy nhất một mảnh yếm hồng bao trước ngực, làn da trắng mịn như ngọc trân châu thực sự hút hồn người. Mặt nước khẽ dao động, nàng trầm mình vào ôn tuyền ấm áp.

Cách một tầng hơi nước mờ mịt, Hiên Viên Khanh Trần thu hết người nàng vào mắt. Khi nàng im lặng, trông nàng như một đóa hoa lan thơm ngát. Chỉ cần ánh mắt không lạnh băng như thế… Đột ngột ý nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến hắn bất giác tiến tới gần nàng.

Ngón tay vuốt ve đường nét trên khuôn mặt nàng song nàng vẫn quật cường né tránh không muốn hắn chạm vào. Thân mình mỗi lần vì bị hắn

https://thuviensach.vn

đụng chạm mà nổi lên một thứ cảm giác khó hiểu, rõ ràng là oán hận hắn nhưng lại khát vọng hắn không ngừng sự vuốt ve này lại.

Nhất định là ý niệm còn sót lại của Hoa Mị Nô quấy phá! Hoa Mị Nô thầm oán thán, đổi lại ở thời hiện đại thì nhất định nàng sẽ bị người ta mắng là đồ háo sắc, loại đàn ông này mà cũng lưu luyến được!

- Nếu chọc giận bổn vương nữa thì bổn vương sẽ ban cho ngươi Ách dược (thuốc khiến người không nói được). – hắn nhận ra một tia dị thường trên mặt nàng, ý cười hiện rõ. Bỗng hắn vươn tay bắt lấy cổ tay nàng bẻ lại sau rồi áp nàng vào sát người.

Bọt nước làm ướt nhẹp cả người nàng, quần áo bó sát cơ thể xinh đẹp, đầy đặn của nàng. Tất cả hấp dẫn ánh mắt của Hiên Viên Khanh Trần, hắn nhìn như trói chặt lấy nàng.

Ngay sau đó, đúng như nàng đoán trước, nhìn chưa đủ để thỏa mãn hắn; hắn cởi bỏ lớp vải cuối cùng che chắn, bàn tay bao trùm lên trước ngực nàng, hành động rất thành thục.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Con Nối Dòng

Chương 23: Con nối dòng

Hắn hôn một đường theo cổ Cảnh Dạ Lan xuống, bên nặng bên nhẹ đụng chạm làm cho thân thể nàng nảy lên một trận run rẩy. Không có bạo ngược chiếm đoạt như trước, ngược lại triền miên, nhẹ nhàng khiến nàng nhịn không được mà cúi đầu thoát ra tiếng rên ngâm.

Chết tiệt! Nàng cả kinh, thân mình lập tức cứng ngắc, nàng thế mà lại đi đón ý nói hùa theo hắn! Lúc này một tiếng cười trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu.

- Mới có vài ngày không chạm vào ngươi mà ngươi đã không nhịn nổi nữa rồi. – hắn nâng cằm Cảnh Dạ Lan lên, giọng nói tràn ngập đùa cợt đối lại ánh mắt phẫn nộ của nàng. – Lần trước ngươi thua trận, có nói là cô vương muốn người làm cái gì cũng được. – hắn giơ mặt lên, ái muội nhìn nàng. – Cô vương muốn ngươi giống lần đó, làm cho cô vương vui vẻ!

Hai tay hắn cầm cổ tay nàng, đặt lên trước ngực mình:

- Hầu hạ cho tốt, cô vương sẽ chỉ bảo cho ngươi tận tình. – hắn muốn Hoa Mị Nô phải ở dưới thân hắn mà cầu xin.

Bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Dạ Lan đứng trong nước không hề động đậy; Hiên Viên Khanh Trần nhìn ánh mắt không chịu khuất phục của nàng, ý cười lạnh lùng lóe lên, bàn tay vươn ra chậm rãi tháo mặt nạ xuống. Quả nhiên, hắn đã chạm tới nỗi đau đớn trong lòng Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

- Cô vương đã cho ngươi cơ hôi, là người không cần. Đừng nên trách cô vương! – hắn nghĩ được rất nhiều cách làm cho Hoa Mị Nô thống khổ. Hiên Viên Khanh Trần cởi dây cột tóc xuống: – Hôm nay cô vương rất có hứng muốn ngươi thị tẩm. Ta không muốn mất hứng! – nói rồi hắn dùng dây vải bịt mắt nàng lại rồi thấp giọng thì thầm bên tai nàng. – Ngươi cũng biết cô vương còn chưa có con nối dòng!

Con nối dòng? Hắn tự nhiên nhắc tới chuyện này làm cái gì? Đột nhiên Cảnh Dạ Lan dự cảm có chuyện không hay, giãy dụa muốn cởi mảnh vải bịt mắt ra. Không được! Không được! Tên hỗn đản này muốn…

Hắn không hề lưu tình chế trụ cổ tay nàng lại, thân mình ép chặt vào bờ ôn tuyền, hạ thân nóng cháy chạm vào người nàng, ve vuốt, dụ hoặc:

- Biết vì sao cô vương không có con nối dòng không? Là vì không có một nữ nhân nào có tư cách sinh hạ; nhưng mà cô vương muốn cho ngươi tư cách này, ngươi cần phải quý trọng nó!

Không! Không cần! … Nàng hoảng sợ lắc lắc đầu, miệng phát ra những tiếng y y a a kháng cự. Hiên Viên Khanh Trần căn bản không phải tặng cho nàng cái gọi là tư cách, mà là hắn muốn…

Hai chân nàng bị nâng lên, kẹp lấy thắt lưng hắn; Hiên Viên Khanh Trần động thân xuyên vào người nàng, cảm giác trơn mềm rất tuyệt; hơn nữa nàng càng cố giãy dụa thì chỉ đổi lại hắn càng thêm hưng phấn.

Nhìn vẻ mặt nàng thống khổ, hắn lại càng chuyển động nhanh hơn, rong ruổi trong cơ thể nàng, không hề có ý buông tha. Hàm răng cắn nuốt lưu lại những vết răng trên da thịt trắng mịn của nàng, đó chính là ấn ký của hắn. Hắn hận nàng, nhưng lại mê luyến thân thể của nàng. Đúng vậy, hắn mê luyến! Thân thể đạt được khoái cảm khiến Hiên Viên Khanh Trần dần dần lâm vào hứng thú, vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Hoa Mị Nô, ngươi rất thông minh, ngươi có biết được dụng ý của cô vương? Cô vương không chỉ muốn thể xác và tinh thần ngươi bị nô dịch mà còn muốn ngươi nếm thử mùi vị của chuyện cốt nhục chia lìa. Ngươi là nô lệ của cô vương, hài tử của ngươi cũng như vậy!

- Ngươi nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, cô vương nhất định sẽ làm ngươi hạ sinh con nối dòng, nhất định sẽ như vậy! – tiếng thở dốc dày đặc của hắn vang bên tai Cảnh Dạ Lan, giống như một cây roi quất vào lòng nàng.

Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đúng là ma quỷ!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nhiều Năm Nhớ Lại

Chương 24: Nhiều năm nhớ lại

Như rơi vào bóng tối khôn cùng tìm không thấy đường ra, bên tai Cảnh Dạ Lan vang lên tiếng khóc đứt quãng của nữ tử,hư hư thực thực, mỗi một tiếng đều làm cho lòng nàng đau đớn.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng trắng, đó là …

Trong khung cảnh mênh mông, yên tĩnh rộng lớn, một vẻ mặt thản nhiên hiện lên.

Hắn, là hắn…. Tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng cặp mắt đặc biệt kia thật sự khiến người ta khó có thể quên được!

- Khanh Trần ca ca. – một cô gái khoác áo choàng lông cáo bất an đứng bên cạnh hắn, nàng không dám tới dần, khuôn mặt nghiêm nghị buông lỏng, miệng hé mở nhỏ giọng gọi hắn. Một đôi mắt trong trẻo như nai con, đôi mắt xinh đẹp ấy đã sưng đỏ lên vì khóc. Hắn không lên tiếng trả lời, nàng cố lấy thêm chút dũng khí tiến lên vài bước, vươn tay muốn giữ chặt góc áo hắn lại.

- Cút! – lời nói của thiếu niên này so với bầu trời đầy gió tuyết thì còn khiến cho lòng người phát lạnh hơn. Cánh tay bé nhỏ vươn ra run run không biết nên cầm lấy hay là…

- Khanh Trần ca ca, ngươi đừng như vậy. Ta biết là ta sai rồi, ngươi đừng… – nàng lại tiếp tục khóc.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên chậm rãi quay đầu lại quét mắt nhìn nàng một cái, lửa giận trong mắt dường như dấy lên muốn thiêu đốt nàng:

- Ai là ca ca của ngươi hả hoàng hậu nương nương tương lai? – rõ ràng là hắn đang tức giận song khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo buộc cô gái không dám khóc thành tiếng.

- Ngươi đừng đối với ta như vậy, kỳ thực ta cũng có nỗi khổ, chỉ là.. – bàn tay trắng noãn của nàng nắm lấy góc áo. – Ta biết mình có lỗi với ngươi rất nhiều, cầu xin ngươi hãy tha thứ cho ta! – nước mắt như mưa rơi xuống.

- Ngươi cút đi, không cần xuất hiện trước mặt ta nữa! – hắn đứng bật dậy, đôi chân tê cứng thiếu chút nữa chống đỡ không xong thân thể chính mình. Đôi đồng tử màu vàng nhìn xuống thân hình nhỏ nhắn của nàng đầy hận ý. – Hoa Mị Nô, ngươi nghe cho rõ đây, nếu có một ngày ngươi rơi vào tay Hiên Viên Khanh Trần ta thì ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Trong gió tuyết, thân hình đơn bạc loạng choạng từ từ mất hút trong tuyết trắng, ngoái đầu nhìn lại Hoa Mị Nô đang đứng run rẩy, một nụ cười như quỷ tu la từ địa ngục lóe ra. Cái nhìn cuối cùng kia như quỷ mỵ cứ lặp đi lặp lại, không ngừng phóng đại trước mắt Cảnh Dạ Lan ép nàng sắp không thở nổi!

- A! ~~~ – nàng kêu thành tiếng, bỗng ngồi bật dậy, sức nặng vô hình khi nãy biến mất trong nháy mắt, thần trí cũng dần dần rõ ràng hơn.

Ngươi cho ta xem chuyện này để làm gì hả Hoa Mị Nô? Nàng ôm ngực thở từng ngụm một. Ngươi đã chết, ta chỉ là chiếm dụng thân thể của ngươi, thế mà ngươi lại muốn ta hoàn thành những món nợ kiếp trước của ngươi sao? Ta không làm được!

Bên dưới lớp chăn, trên thân thể nàng toàn là dấu vết do Hiên Viên Khanh Trần lưu lại; bây giờ ngay cả trong trí nhớ của nàng cũng muốn nhồi

https://thuviensach.vn

nhét những thứ ký ức liên quan tới hắn trước kia nữa hay sao? Nàng nắm chặt tay, cơ hồ nghiến răng nghiến lợi thầm mắng trong lòng:

- Cái gì mà hồn không tiêu tan, đống ký ức quái quỷ của ngươi đừng để cho ta nhìn thấy nữa!

- Tiểu thư! – nghe thấy tiếng kêu thất thanh của tiểu thư Tiểu Khả hoảng hốt chạy từ ngoài vào, vội vàng ôm lấy cổ Cảnh Dạ Lan. – Người làm sao vậy, dừng dọa nô tỳ!

Lấy lại tinh thần, Cảnh Dạ Lan lắc đầu, tỏ vẻ không có chuyện gì cả.

Thấy nàng không bị gì thì Tiểu Khả mới yên tâm, sau đó lại kích động thúc giục:

- Tiểu thư, mau dậy thôi, sườn phi của vương gia đã trở lại, mọi ngươi đều đã ra ngoài đón tiếp rồi! Nếu tới muộn thì sẽ thảm lắm!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sườn Phi Tĩnh Uyển

Chương 25: Sườn phi Tĩnh Uyển

Sườn phi? Lễ bái? Địa vị lớn như vậy sao?

Tiểu Khả thở dài, tiểu thư đúng là cái gì cũng quên:

- Nàng không chỉ là sườn phi của vương gia mà còn là quận chúa của nước láng giềng. Nghe nói bình thường ngay cả vương gia cũng phải nhường nàng vài phần.

Có nữ nhân có thể kìm chế được Hiên Viên Khanh Trần mà lại cam nguyện làm tiểu thiếp của hắn ư? Cảnh Dạ Lan vội vàng thu thập một chút rồi chạy theo Tiểu Khả ra ngoài.

TrướcMộ Nguyệt cung, Tử Đại đang Thủy Tâm công chúa chờ, thấy Cảnh Dạ Lan đến nàng ta liền lạnh mặt quát lớn:

- Ta đã nói thế nào với ngươi, sườn phi đã đợi ngươi lâu rồi, còn không mau vào đi! – nói xong phất tay áo rời đi.

Đợi ta? Cảnh Dạ Lan cố không suy đoán thêm điều gì, lật đật đi vào.

Trên ghế gỗ khắc hai đóa hoa hải đường lớn, một nữ tử mặc váy dài tơ lụa màu đỏ nằm nghiêng. Đang thường thức một món đồ chơi trong tay, nghe tiếng bước chân thì chậm rãi ngẩng đầu lên, vòng eo nhẹ nhàng xoay, giọng nói thanh thúy nói rõ từng chữ như châu ngọc rơi vào tai người:

- Tỷ tỷ đã đến!

https://thuviensach.vn

Đánh giá người trước mắt, đại khái tuổi đời không sai biệt lắm so với Hoa Mị Nô, vẻ đẹp yêu mị, cao quý giống như hoa hải đường trang trí xung quanh. Mùa hè mới có hoa hải đường, giờ đã cuối thu mà vẫn có được những bông hoa quý hiếm thế này hẳn là tốn không ít tâm tư và nhân lực, vật lực.

- Ồ, quên, hiện tại vương gia không cho tỷ tỷ nói chuyện, Tĩnh Uyển hồ đồ rồi! – nàng làm bộ tự trách, trong miệng gọi tỷ tỷ nhưng không hề đứng dậy, mặc cho Cảnh Dạ Lan đứng bên cạnh cửa. Con ngươi đen láy đặt trên người Cảnh Dạ Lan đánh giá cẩn thận, lâu sau mới thở dài. – Tỷ tỷ không hổ là đệ nhất mỹ nhân của vương triều Đại Nguyệt. Hôm nay Tĩnh Uyển cảm thấy mình thật sự không bằng được nên cũng chỉ có thể làm một tiểu thiếp của vương gia!

Vô nghĩa! Cảnh Dạ Lan bất động thanh sắc cười nhẹ. Nàng gặp các loại đàn bà tuy không thể nói là vô số nhưng cảm giác về đàn bà thì khá chính xác; dù không nói nhưng nàng vẫn có thể nhận ra được nữ tử trước mắt này không phải dạng hiền lành.

- Quận chuá, Tử Đại phụng mệnh tới gọi Hoa Mị Nô hầu hạ Vương gia. – Tử Đại tới thật đúng lúc, đứng bên ngoài hồi bẩm vào.

- Tử ĐẠi, ngươi nói với vương gia, nói rằng quận chúa muốn nói chuyện phiếm với tỷ tỷ, thỉnh vương gia cho tỷ tỷ lưu lại. – khẩu khí của nàng ta như mệnh lệnh không thể kháng cự.

-Chuyện này… – Tử Đại có điểm khó xử.

- Nếu vương gia trách tội thì ngươi cứ bẩm lại là quận chúa nói, dù sao cũng không còn chuyện của ngươi nữa. – nàng ta nhíu mày, có chút chán ghét nhìn Tử Đại đứng bên ngoài.

- Tử Đại hiểu, lập tức tới bẩm báo với Vương gia. – Tử Đại nhướng mắt nhìn lướt qua Cảnh Dạ Lan rất nhanh rồi không nói thêm gì mà rời đi.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Tĩnh Uyển vẫy vẫy tay với Cảnh Dạ Lan:

- Tỷ tỷ, ngươi qua đây đi. – một bộ thiên chân khả ái.

Thấy Cảnh Dạ Lan chưa bước tới, nàng ta liền đứng dậy, lôi kéo nhiệt tình:

- Vừa rồi có nô tài nên khó mà nói được những lời tri kỷ trong lòng. Đại hôn của vương gia và tỷ tỷ diễn ra đúng lúc Tĩnh Uyển đang ở nhà mẹ đẻ nên không kịp quay về, mong tỷ tỷ không để trong lòng!

Tiểu Khả đứng một bên trả lời thay cho Cảnh Dạ Lan:

- Sườn phi nương nương, chủ tử nô tỳ không thể mở miệng nói chuyện, xin cho nô tỳ thay chủ tử tạ quá!

Hàng lông mi của nàng ta động đậy, mắt nhìn liếc qua Tiểu Khả:

- Chủ tử ngươi không thể nói chuyện lại tạo cho ngươi được đà nhảy vào! – lời vừa dứt thì một thị nữ bên cạnh nàng ta nhấc chân lên đá vào người Tiểu Khả.

Rắc ~~~ Tiếng xương cốt vỡ vang lên, Tĩnh Uyển rõ ràng nhìn thấy Cảnh Dạ Lan biến sắc!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Biết Là Cái Gì Sao?

Chương 26: Biết là cái gì sao?

Một màn khi nãy diễn ra quá nhanh, chỉ thấy Cảnh Dạ Lan lắc mình đứng trước mặt Tiểu Khả, tiếng vang ròn vỡ ra, nàng cơ hồ cùng thị nữ của Tĩnh Uyển đồng thời ngã xuống đất, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

- Tiểu thư! – Tiểu Khả bị dọa cho mặt trắng bệch, cuống quít nâng nàng dậy.

Cảnh Dạ Lan nhướng mày, một bên Tiểu Khả giúp đỡ, một bên dùng tay chống đầu gối đứng lên, dường như một đạp của thị nữ khi nãy đã làm nàng thương nặng.

Tĩnh Uyển cúi đầu nhìn thị nữ của mình đau tới mức ứa ra mồ hôi hột, ôm chiếc chân thâm tím, đau muốn ngất đi:

- Tiện tỳ, dám làm tỷ tỷ bị thương?! – nàng ta vung tay cho thị nữ một cái tát, cũng chẳng thèm quan tâm cô ta đau chết đi sống lại mà quay sang giúp Cảnh Dạ Lan rồi vội vã nói xin lỗi. – Tỷ tỷ, là do Tĩnh Uyển không có cách quản giáo, mong lượng thứ! – nói xong, nàng ta phân phó hạ nhân đi truyền đại phu tới.

Lúc này, trong phòng phía bên cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng nói:

- Xảy ra chuyện gì? – Hiên Viên Khanh Trần đã xuất hiện ở ngoài cửa.

- Vương gia! – sắc mặt Tĩnh Uyển hơi đổi, nước mắt nhất thời hạ xuống tạo nên một bộ dáng điềm đạm đáng yêu. Tốc độ quá nhanh khiến cho

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan bội phục không thôi.

Nàng ta tiến lên vài bước, lôi kéo cánh tay Hiên Viên Khanh Trần, ngữ khí vô cùng thân thiết:

- Vừa rồi bọn nha đầu cãi cọ, không cẩn thận làm thương tới tỷ tỷ. Tĩnh Uyển rất khổ sở!

Hào quang trong mắt hắn chớp động nhìn tới Cảnh Dạ Lan rồi lại lướt qua thị nữ bị thương, thản nhiên nói:

- Nếu đều bị thương thì gọi đại phu tới xem thôi, cứ hô to gọi nhỏ khiến cô vương còn tưởng là nàng xảy ra chuyện gì.

- Uyển nhi ở bên cạnh vương gia thì làm sao có chuyện được chứ. – nàng nhìn Hiên Viên Khanh Trần đang nhíu mày, nụ cười càng ngọt ngào, sau đó phân phó hạ nhân đem nâng người bị thương xuống.

Cảnh Dạ Lan được Tiểu Khả nâng đỡ, khập khiễng đi qua người hắn. Ánh mắt sắc bén cứ dám chặt vào sau lưng nàng, mãi tới khi ra khỏi Mộ Nguyệt cung thì nàng mới có thể thả lỏng chính mình.

Một đôi tay ngọc, chăm sóc cẩn thận, lả lướt chảy vào vạt áo hắn:

- Vương gia, còn tức giận sao? – Tĩnh Uyển tựa vào trước ngực hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại lên hỏi. Dĩ nhiên ngón tay nàng ta cũng đang chạm vào bờ ngực dày rộng, rắn chắc của hắn.

- Sao không ở thêm vài ngày nữa hãy về, cô vương muốn nàng được chơi đùa vui vẻ. – hắn thản nhiên nói còn ánh mắt vẫn dừng nơi thân ảnh Cảnh Dạ Lan vừa biến mất, trong mắt hiện lên ý cười.

- Tĩnh Uyển sinh bệnh.

- Bệnh gì? – hắn hỏi như không.

https://thuviensach.vn

- Một căn bệnh mà làm cho Tĩnh Uyển không thể không trở về. – nàng ta một bên cởi bỏ áo khoác của Hiên Viên Khanh Trần đi, một bên cầm lấy chén rượu đưa cho hắn. Màu rượu trong chén cũng y như màu váy đỏ quỷ dị của nàng.

Hắn không nhìn, cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

- Nếu bị bệnh thì cần phải tĩnh dưỡng cho tốt là được rồi. – hắn cần tay nàng, thản nhiên cười nói.

- So với bệnh của Tĩnh Uyển thì cùng uống một ly với vương gia mới là chuyện quan trọng. – nói xong, Tĩnh Uyển quay người lại, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hắn, vươn cánh tay nõn nà chạm vào chén rượu một chút rồi đem ngón tay đặt bên môi hắn; sóng mắt đưa đi đưa lại như nước mùa xuân khiến lòng người tan chảy.

Hiên Viên Khanh Trần cũng không có nhìn nàng ta mà chỉ đem chén rượu do nàng dâng lên uống cạn.

Ánh mắt nàng lưu chuyển, nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Khanh Trần, ý cười trên mặt dần dần có chút điên cuồng. Đột nhiên, nàng nhịn không được cười lớn tiếng, thân thể mềm mại uốn éo, ngay cả bàn tay cầm chén rượu cũng không xong khiến cho thứ chất lỏng màu đỏ bắn ra vương vãi trên da thịt tuyết trắng của mình.

Hiên Viên Khanh Trần cũng không để ý tới nàng. Sau khi nàng cười đủ thì mới nói:

- Người có biết vừa rồi người uốn cái gì không?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Mị Dược

Chương 27: Mị dược

Hiên Viên Khanh Trần thản nhiên nói:

- Độc dược?

- Tĩnh Uyển nào dám hạ độc trên người vương gia. – nàng liếc mắt, tha thướt, lắc đầu.

- ?

- Làm sao có thể làm chuyện đó được chứ! – nàng cười to một trận, hai mắt xuân ba liễm diễm, hai gò má đỏ ửng lên, đem những đóa hải đường bên cạnh hạ xuống một bậc. Bộ dáng say men rượu lả lướt, nhẹ nhàng thở dốc nói. – Là mị dược!

- Mị dược? – Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày.

- Vâng, chính là như vậy! – nàng giơ bông hoa hải đường trong tay lên, một chùm hoa vũ đỏ bừng nở rộ trước mắt, xuyên thấu qua hồng vụ mênh mông, nàng cười không kiêng nể gì. – Chỉ cần là người thì không có cách nào kháng cự được mị dược này!

Nàng trút bộ xiêm y màu đỏ xuống, da thịt tuyết sắc phụ trợ làm nàng càng thêm liêu nhân. Thân thể nàng mềm mại không xương cứ như rắn bò lên người Hiên Viên Khanh Trần:

- Vương gia… – thanh âm kiều mỵ tiêu hồn.

https://thuviensach.vn

- Cô vương không thích. – Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng nói.

Ách, tiếng cười của nàng ngừng bặt, vẻ mặt đắc ý nâng lên nhìn hắn:

- Dược này là do ta tự tay bào chế cho người!

Hắn nhìn xuống nàng, bặc, một phen cầm lấy mái tóc dài của nàng, từng chữ nói thật rõ ràng:

- Cô vương đã sớm báo cho ngươi biết, không có gì có thể khống chế cô vương! – tay dùng lực, kéo nàng ra khỏi người.

Tĩnh Uyển xoay người ôm lấy thắt lưng hắn:

- Nếu thật sự như lời người nói thì sự tồn tại của ta có ý nghĩa gì chứ?

- Ngươi? – thần sắc hắn lạnh băng. – Lúc trước ngươi và cô vương từng nói như thế nào?

- Ta muốn bội ước! – nàng cắn cắn môi. – Khanh Trần, ngươi beiets tâm ý của ta với ngươi mà…. – nàng đứng dậy ôm lấy cổ hắn, một nụ hôn hạ xuống, thân hình nóng bỏng cơ hồ quấn quanh bên hông hắn.

- Không được gọi tên cô vương, ngươi không có tư cách! – hắn lạnh lùng đẩy nàng ra.

- Ta không có? Chẳng lẽ nàng có sao? – trong mắt Tĩnh Uyển bừng lên ngọn lửa điên cuồng. – Ta biết ngươi muốn cái gì ở Hoa Mị Nô, nếu thành công, ngươi sẽ đem ta đá ra thật xa, không cần tới ta nữa có đúng không?

- Ngươi nên biết, cô vương chưa bao giờ giấu diếm ngươi, lâu nay cô vương đối với ngươi cũng không bạc! Tốt nhất chuyện ngày hôm nay không được lặp lại nữa, bằng không ngươi đừng có trách cô vương vô tình. – hắn xoay người muốn rời đi.

https://thuviensach.vn

- Khanh Trần, đừng đi! – nàng ngăn hắn lại. – Ngay cả khi bị hạ dược, ngươi cũng không cần ta sao? – nước mắt trong suốt của nàng rơi xuống. – Cho dù ta có làm cái gì thì đều vì ta yêu ngươi. Thật sự ngươi không cho ta một cơ hội sao?

Hiên Viên Khanh Trần nâng cằm nàng lên, nhìn nước mắt của nàng đang rơi xuống những ngón tay, ngược lại trong mắt hắn chỉ có vẻ không quan tâm lạnh như băng sương. – Thu hồi lại cái bộ dáng này của ngươi, nếu có lần sau thì ngay cả cơ hội gặp cô vương thì ngươi cũng đừng mong.

Phất tay áo rời khỏi Mộ Nguyệt cung, phía sau là tiếng cười điên cuồng của Tĩnh Uyển nhưng cẩn thận nghe thì lại thấy thê lương, bi ai.

Trong Ngọc Thần cung, Tiểu Khả cẩn thận băng bó vết thương cho Cảnh Dạ Lan, đầu gối xanh tím một mảng:

- Tiểu thư, mạng nô tỳ chỉ là một cái tiện mệnh, bị thương một chút cũng không có vấn đề gì, người đừng vì nô tỳ mà bị thương nữa. – nàng lau nước mắt, vừa khóc vừa nói.

Cảnh Dạ Lan vuốt đầu Tiểu Khả , khoát tay. Cú đá của người thị nữ bên cạnh Tĩnh Uyển không nhẹ, nhưng mà nàng cũng không chịu thiệt. Vừa rồi nàng đá trúng chân thị nữ kia, ngắm trúng xương đùi, lực đạo khá nặng, so với trước kia tuy thiếu một nửa tấc nhưng nhất định cũng gãy xương. Vô cố làm thương người của Cảnh Dạ Lan nàng thì không giáo huấn một phen không được!

- Hoa Mị Nô, vương gia cho gọi ngươi tới! – ngoài cửa vang lên tiếng nha đầu, giọng điệu khá sốt ruột.

Nàng nhướng mày, Hiên Viên Khanh Trần muốn tìm nàng tính sổ hả!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tính Sổ

Chương 28: Tính sổ

Trong phòng ngủ, có một thùng tắm lớn có thể chứa được 4 hoặc 5 người lớn, Hiên Viên Khanh Trần đang nằm bên trong, làn nước lạnh như băng bao vây lấy cơ thể nóng hầm hập của hắn. Vừa nhìn thấy nàng, trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia sáng:

- Lại đây! – thanh âm của hắn khàn khàn, con ngươi xám xịt xuống.

Cảnh Dạ Lan từ từ đi tới bên người hắn, nhìn dáng vẻ kỳ quái của hắn, hơn nữa đôi mắt kia khiến cho lòng nàng phát lạnh.

- Đi vào bồi cô vương!

Nàng nhìn lướt qua thùng tắm, chần chờ một lát sau đó trút quần áo đi; chân vừa mới chạm phải nước mà hơi lạnh đã truyền từ mũi chân đi khắp làm cho người nàng khẽ run một trận. Thình lình, mắt cá chân của nàng bị Hiên Viên Khanh Trần lôi kéo, cả người ngã ùm vào trong thùng tắm.

- Ưm… – nàng phát ra thứ âm thanh mơ hồ, thân mình nằm trong nước luống cuống không thể nào đứng lên. “Khục .. khục .. khục” mãi tới khi uống phải mấy miếng nước thì hắn mới chịu kéo nàng lên. Dòng nước lạnh băng chảy vào hốc mui, cảm giác đau nghẹn khó chịu. Còn chưa kịp định thần hít thở thì cánh tay hắn đã ôm ngang nàng vào lòng ngực.

- Lạnh không? – Hiên Viên Khanh Trần hỏi nhỏ bên tai nàng.

https://thuviensach.vn

Vô nghĩa! Nàng lau bọt nước trên mặt, căm tức nhìn hắn. Nhưng mà người hắn ngâm trong này sao vẫn nóng ran vậy?

- Cô vương trúng mị dược. – hắn nở nụ cười, nhìn Cảnh Dạ Lan, trong mắt nổi lên dục vọng không thể ức chế được với thân thể nàng.

Mị dược?! Cảnh Dạ Lan biết đó cũng giống như một thứ thuốc kích dục. Thân thể của nàng bị hắn giam cầm trong lòng ngay lập tức giãy dụa đòi thoát ra.

Hiên Viên Khanh Trần khinh trào (khinh bỉ và trào phúng):

- Đêm qua ngươi cự tuyệt chuyện có con nối dòng của cô vương, bây giờ đã hiểu thêm được chút nào chưa?

Nói xong, môi hắn hạ xuống khẽ cắn môi Cảnh Dạ Lan, đầu lưỡi linh hoạt quét tới quét lui. Một cỗ cảm giác tê dại kỳ quái từ dưới bụng nổi lên rồi lan tràn khắp tứ chi nàng.

Hoa Mị Nô, thân thể của ngươi mẫn cảm như vậy đúng là hại chết nàng rồi! Cảnh Dạ Lan giận muốn cắn người, ra sức giãy dụa nhưng cơ thể Hiên Viên Khanh Trần bất động như một ngọn núi khổng lồ, hai bàn tay linh động, than âm khàn khàn phả tới:

- Đừng động nữa!

Nghĩ lại chuyện tôi qua hắn nói muốn mình vì hắn mà hạ sinh con nối dòng, mà nàng thì hầu như đêm nào cũng phải bồi hắn, ngay cả một chút biện pháp bảo hộ cũng không có nên tỷ lệ mang thai khá cao và nguy hiểm. Nàng tuyệt đối không muốn vì hắn sinh hạ con cái đâu!

Nàng liều chết vặn vẹo người trong lòng hắn, tiếng thở dốc của Hiên Viên Khanh Trần càng lợi hại, giọng run run nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi gấp gáp muốn như vậy thì cô vương sẽ thành toàn cho ngươi. – nói rồi hắn đặt trong lòng hắn, mông Cảnh Dạ Lan chạm ngay hạ thể, nơi đó của hắn dĩ nhiên cứng rắn như sắt.

Cảnh Dạ Lan thở nhẹ một tiếng, lập tức không dám nhúc nhích nữa. Hiên Viên Khanh Trần nói là làm, hơn nữa hắn đang trúng mị dược, còn chưa biết chính mình sẽ bị hắn làm nhục tới mức nào nữa nên nàng đành an phận một chút cho ổn.

Ngâm mình trong làn nước lạnh như băng, trên trán Hiên Viên Khanh Trần che kín một tầng mồ hôi. Cảnh Dạ Lan thở cũng không dám thở lớn, động cũng động mạnh, thân mình thẳng đơ cứng ngắc ngồi trong lòng hắn, nghe tiếng hắn thở dốc dần dần bình thuận hơn.

Lần này hắn không có mạnh mẽ mà chiếm đoạt nàng ư?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tùy Ngươi Đi

Chương 29: Tùy ngươi đi

Thời gian lúc này đúng là sống một ngày bằng một năm, Cảnh Dạ Lan lắng tai nghe tiếng thở dốc của hắn bình ổn xuống, thân mình cứng ngắc mới bắt đầu thả lỏng chút. Nước lạnh đã sớm xâm nhập vào tứ chi, cơ thể nàng lạnh cóng tới không còn tri giác.

"Rầm!", tiếng nước vang lên, Hiên Viên Khanh Trần đứng dậy bước ra hỏi khỏi thùng tắm, thuận tay cầm lấy trường bào treo một bên, sau đó vươn tay kéo thân thể Cảnh Dạ Lan ra ngoài.

- Giúp cô vương! – hắn nghiêm nghị nói một câu.

Dáng người cao lớn, lực lưỡng của hắn lõa xích trông cứ như một bức điêu khắc hoàn mỹ người Hy Lạp cổ đại đứng trước mặt nàng.

Chân tay Cảnh Dạ Lan dần có cảm giác giống như kim châm vào da thịt ngưa ngứa; hơn nữa ngâm trong nước lâu như vậy, nàng không tự chủ được run lên cầm cập. Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn gắng gượng đưa chân đi tới trước mặt hắn.

Hình ảnh Hiên Viên Khanh Trần trước mắt bắt đầu mờ ảo, đầu nàng quay cuồng, choáng váng. Nhớ trước kia trời đông giá rét nàng có thể ở trong nước ngâm mình mấy giờ đồng hồ liền vẫn có thể chống đỡ được, bây giờ với cái thân thể yếu đuối này đúng là khó khăn mà hầu hạ, chấp nhận được!

https://thuviensach.vn

Trường bào vừa đặt lên vai hắn thì nàng đã bị Hiên Viên Khanh Trần kéo lạnh lên, áp sát vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Nàng chán ghét vung tay muốn đẩy ra nhưng thân thể khi nãy còn rét run bây giờ đã như lửa thiêu đốt, hiện tượng giống như đang phát sốt vậy. toàn thân Cảnh Dạ Lan vô lực, đầu váng vất, đành nằm ngoan ngoãn trong lòng hắn, hữu khí vô lực mà phát ra một trận rên rỉ khó chịu.

Thân thể cao lớn của hắn cúi xuống, tay nhanh chóng cởi bỏ lớp quần áo ướt sũng của nàng, ngón tay chạy trước ngực nàng, da thịt trắng mịn ban nãy lạnh như băng dần dần ửng đỏ,biến lửa nóng.

Cảnh Dạ Lan giương mắt nhìn hắn một cái, trước mắt nàng chợt tối đen: lúc này đây vẫn không đào thoát được, Hiên Viên Khanh Trần, ngươi muốn làm cái gì thì làm đi, tùy ngươi định đoạt!

Ngay lúc đó nàng ngất lịm đi, không hề nhìn thấy trong ánh mắt ngàn năm không thay đổi kia hơi hơi động. Khi nàng ngất, Hiên Viên Khanh Trần theo bản năng đem nàng ôm vào trong lòng.

x x x

Người đang nằm trên chiếc giường ấm áp thoải mái kia khẽ nhíu mày tựa hồ ngủ không yên ổn. Namtử bên cạnh cúi người nhìn khí sắc của nàng sau đó mới xoay người thoải mái tựa vào trên tháp (cái giường hẹp mà dài)

- Khanh Trần, ngươi rất cứng đầu, từ khi nào lại biết thương hương tiếc ngọc như vậy? – y nâng mắt nhìn chừng ngoài cửa sổ, nhìn nam nhân đứng xa xa, giọng nói cười trêu tức.

- Ngươi cứ việc cười đi, Vô Ngân! – Hiên Viên Khanh Trần quay lại, đảo qua nhìn Cảnh Dạ Lan nằm trên giường. – Nàng sao rồi?

https://thuviensach.vn

- Ở trong nước lạnh ngâm mình lâu quá nên mới phát sốt. – Vô Ngân đứng dậy đi tới bên người hắn. – Việc ngươi yêu nữ nhân hay nữ nhân nào yêu ngươi thì ta mặc kệ nhưng ta muốn nói với ngươi một câu, ngươi phải biết tiết chế một chút, thân thể nữ tử của các nàng không phải làm bằng sắt.

Nói xong, y nâng tay lên thực quyến rũ nhếch cằm Hiên Viên Khanh Trần lên, nghiền ngẫm cười nói:

- Phải biết rằng, không có một nữ nhân nào có thể chịu được của ngươi.

- Được rồi! – đẩy tay Vô Ngân ra, Hiên Viên Khanh Trần lạnh giọng nói. – Nếu nàng chạy thì kế hoạch lâu nay của chúng ta coi như bị uổng phí. – đôi mắt yêu dị của hắn ngắm nhìn Cảnh Dạ Lan, bên môi nổi lên ý cười tàn khốc. – Đối với một nữ nhân mà nói thì đứa con chính là thứ quan trọng nhất!

Vô Ngân sửng sốt:

- Ngươi quyết định làm như vậy ư? Biết đâu tới lúc đó… – nửa câu sau đã bị ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Khanh Trần cắt đứt phựt.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ôn Nhu Ngắn Ngủi

Nước, khát quá!

Đầu lưỡi Cảnh Dạ Lan liếm đôi môi khô nứt, lát sau thì một dòng nước mát lạnh như cam tuyền chảy vào miệng nàng nhưng không đủ cho cơn khát của nàng, mới có mấy miếng đã hết.

– Cho ta uống nước! -thanh âm khàn khàn từ trong miệng nàng phát ra, nàng Vẫn có thể nói được. Chậm rãi mở mắt, người mà nàng không mong muốn nhìn thấy nhất lại cố tinh xuất hiện ở trước mắt.

Theo bản năng, nàng sờ sờ thân thể của mình, may mắn.. may mắn là còn mặc quần áo. Đáp lễ lại ánh mắt đùa cợt của Hiên viên Khanh Trần, nàng đem tầm mắt Iướt qua hắn, dừng lại ở cốc nước trên bàn, yết hầu cứ như có ngọn lửa nóng bốc cháy lên.

– Có thể nói rồi nhưng không muốn nói gì với cô vương. – Hiên Viên Khanh Trần ngồi bên giường, gần sát mặt nàng, hỏi.

– Ta muốn nói, từ hôm đó đã có nói qua, ngươi còn muốn nghe cái gì? – mắt lạnh nhìn hắn, nhìn dáng vẻ "không có việc gì" của hắn nhưng mà Cảnh Dạ Lan không rõ sao hắn lại dễ dàng buông tha một cơ hội làm nhục nàng, chà đạp nàng? Đó không phải là tác phong của hắn.

Tuy nhiên, có thể thoát một lần cũng là chuyện tốt; bằng không, nàng thật sự không có cách nào giải quyết những phiền toái không cần thiết kia.

Đôi mắt màu vàng của Hiên Viên Khanh Trần như nhìn thấu được lòng nàng, bên môi nổi lên nụ cười quỷ dị, nhất thời sửa lại thái độ bình thường,

https://thuviensach.vn

đứng dậy bưng chén dược tới.

– Uống đi! – hắn đưa thuốc cho nàng, một tay vuốt ve mái tóc dài của nàng như thưởng thức, tầm mắt không hề rời khỏi nàng một khắc.

– Không cần, ta tốt lên nhiều rồi không chết được. – nàng đẩy chén thuốc ra, lạnh nhạt nói

– Uống mau! – mặt hắn biến Sắc. – Lời của cô Vương mà ngươi cũng dám không nghe theo sao? – nhìn biểu tình của nàng không thèm để ý, Hiên Viên Khanh Trần đem chén thuốc đặt bện miệng nàng, ánh Sáng trong mắt càng ngày càng tối, hơi thở sắc bén tản mát xung quanh người.

– Ta nói không cần! – Cảnh Dạ Lan lạnh mắt đối Iại, nàng vung lên đánh đổ chén thuốc. Một tiếng loảng xoảng vang lên, nước thuốc màu nâu bắn tun tóe, hơn phân nửa đổ lên người Hiên Viên Khanh Trần.

Từ nhỏ nàng đã không thích uống thuốc, dù có sinh bệnh thì cũng chỉ chấp nhận tự mình châm huyệt giải quyết; nàng tuyệt đối không muốn uổng thuốc, nhất là thuốc Đông y.

– Ngươi… – Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi đứng dậy, khôi phục vẻ mặt lạnh lẽo như trước. – Cô vương đối với ngươi quả tốt nên ngươi nhận không nổi sao!

Tay hắn như tia chớp đem quần áo mỏng manh của Cảnh Dạ Lan Xẻ nát, một phen gạt phắt cánh tay nàng đang che chắn trước ngực. Thân thể Xinh đẹp quyến rũ làm cho hạ thể hắn căng thẳng vô cùng mạnh mẽ. Thấy nàng cuộn mình Iại, hắn cười lãnh khốc:

– Đối đãi với ngươi như vậy mới là yêu ngươi nhất! – nói xong, hắn kéo nàng, dùng sức ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại, bàn tay chạy xuống tiết khố của nàng.

https://thuviensach.vn

Cơ thể quá suy yếu nên nàng chịu không nổi sự trêu chọc của hắn, rất nhanh liền xụi lơ nằm trong lòng hắn.

– Ngươi đã sớm ham muốn ta như vậy thì trước kia cần gì phải giả vờ giả vịt. Nói thẳng ra ngươi chỉ dựa vào cái nửa người dưới để mà sống thôi, tên khốn! – nàng không chút lưu tình mà mắng. Nàng hận Hiên Viên Khanh Trần. và cũng hận Hoa Mị Nô không thua kém gì; đúng là trời sinh bản tính nô lệ nên mới chỉ có vài lần thì thân thể đã hoàn toàn không chịu nổi khống chế, cứ thể đón nhận, thuận theo hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thân Thể Thần Phục

Chương 31: Thân thể thần phục

Sống bằng nửa người dưới? Hiên Viên Khanh Trần sửng sốt rồi lập tức cười càng thêm cuồng dã, ái muội.

- Cô vương không hiểu cái từ mới của ngươi, nhưng chắc là đang mắng cô vương. – hắn chế trụ hai tay Cảnh Dạ Lan trên đỉnh đầu, ấn chặt xuống giường. Hàm răng khẽ cắn nuốt trước ngực nàng, mỗi lúc lại tăng thêm chút lực, hưởng thụ cơn run rẩy ngày càng mãnh liệt từ thân thể nàng.

- Đúng, chính là chửi, ngươi đúng là tôn khốn. Không đúng, ngươi là ngựa đực! – lưng nàng va chạm với hoa văn được chạm trổ bên giường phát đau, không thể nào cử động được. Hai chân bị hắn nâng lên, kẹp lấy thắt lưng; mỗi một lần giãy dụa vô dụng nàng đều có thể cảm nhận được sự biến hóa nơi cơ thể của Hiên Viên Khanh Trần.

- Cô vương là ngựa đực? Ngươi dám nói như thế! – hắn áp người càng sát, ác ý gia tăng, không nhanh không vội tiếp tục đụng chạm nàng.

Một cỗ nóng lửa đánh úp lại khiến nàng không khống chế được mà bật ra vài tiếng ngâm nga. Thì ra nàng chỉ còn có thể chịu đựng chút ít, bây giờ độ phản kháng đã yếu đi nhiều. Tuy rằng trước kia nàng thích nhìn trai đẹp nhưng cũng không có háo sắc tới phát cuồng như hiện tại. Chẳng lẽ thân thể Hoa Mị Nô đã thần phục hắn, cái này cũng liên quan tới chính nàng…

Nàng không thể nào tin được, tự đáy lòng lên tiếng phủ định với cái ý tưởng này. Nếu sự thật đúng là như vậy thì thật đáng sợ. Trong phút thất

https://thuviensach.vn

thần, Cảnh Dạ Lan nhìn thấy Hiên Viên Khanh Trần cười tà mị, hắn chính là cố ý làm như vậy!

- Nhìn đi, ngươi mắng cô vương là ngựa đực vậy hiện tại ngươi là cái gì? – hắn cúi người cắn thật mạnh lên vành tai phiếm hồng mê người của nàng, đầu ngón tay thô ráp tham lam tiến vào giữa hai chân Cảnh Dạ Lan. Thân thể đang khát vọng dường như được thỏa mãn đôi chút, nàng phát ra một tiếng rên nho nhỏ quyến rũ.

Thật đáng xấu hổ! Nàng nhắm chặt mắt, bên tai là tiếng cười trầm thấp của hắn. Người đàn ông này biết dùng cách gì để nhục nhã nàng, để khiến nàng xấu hổ!

- Có biết vì sao khi nãy cô vương không cần ngươi? – hắn nắm cằm Cảnh Dạ Lan buộc nàng phải mở mắt, trong đôi mắt yêu dị kia nồng đậm dục tình. – Mị dược mặc dù tốt nhưng cũng chính là dược vật dùng để khống chế, bản thân không thể nào hưởng thụ hết được. Cô vương muốn ngươi phải thật tỉnh táo trong khi hoan ái cùng cô vương, muốn nhìn ngươi cầu cô vương giữ lấy ngươi như thế nào.

- Đủ rồi! – giọng nàng run run. – Ngươi muốn làm gì thì cứ làm, dài dòng gì chứ! – nàng ngẩng đầu lên, căn tức nói.

Sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng, nàng cư nhiên thúc giục hắn nhanh nhanh làm?! Nữ nhân có dung nhan mê mị khuynh thành dưới thân không hề điềm đạm đáng yêu như trong trí nhớ; sự quật cường kia hắn chưa bao giờ thấy qua. Không, có quá nhiều điều khiến hắn không ngờ tới.

Nàng giống như không phải Hoa Mị Nô! Nhưng khuôn mặt kia… động tác của hắn trên người nàng chợt dừng lại. Cảnh Dạ Lan nhìn Hiên Viên Khanh Trần với ánh mắt phức tạp, trong đó bao hàm một tia không xác định:

https://thuviensach.vn

- Còn muốn dùng biện pháp khác để tra tấn ta sao? Ta nói cho ngươi biết, tâm của ta vĩnh viễn không bao giờ thần phục ngươi!

- Thân thể thần phục chính là bước đầu tiên khiến tâm trầm luân. – khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. Hắn không chút lưu tình mà tiến vào nàng, cuồng dã, mạnh bạo xuyên qua người nàng tới những nơi sâu nhất.

Mồ hôi tẩm ướt da thịt non mềm như nước của Cảnh Dạ Lan, nghe nàng rên rỉ, Hiên Viên Khanh Trần lại càng ra sức phát tiết dục hảo trong người.

Nàng là HoaMị Nô,nhất định là như vậy. Cho dù không phải là người trong trí nhớ của hắn thì nàng cũng không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, vĩnh viễn không thể…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nhốt

Chương 32: Nhốt

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào trước điện Mộ Nguyệt cung, bên trong điện vẫn tràn ngập ánh nến như trước làm mất đi vẻ đẹp tươi sáng tự nhiên của những bông hoa hải đường. Cửa sổ bị gió nhẹ nhàng lay động tựa như vệt máu khô khốc đỏ sậm khiến người ta hít thở không thông.

Cánh tay hồng nõn như cánh hoa sen của Tĩnh Uyển vươn ra từ trong duy trướng, song màu hồng đó trông hết sức tái nhợt.

- Quận chúa, mời người dùng bữa. – cung nữ hầu hạ bên ngoài nhẹ nhàng lên tiếng gọi nàng, không dám đi lên.

Một tiếng nói dịu nhẹ truyền ra từ duy trướng:

- Thanh nhi thế nào rồi? – thị nữ của nàng chẳng được tích sự gì, không những không lên mặt được mà còn bị Hoa Mị Nô đá cho một cước gãy xương đùi. Nhưng thật ra nàng cũng không ngờ tới, nữ nhân này không thể xem thường được. Tĩnh Uyển hừ lạnh một tiếng.

- Đại phu nói thân thể Thanh nhi đều tốt, chỉ là, chỉ là…. – nghe tiếng cười lạnh của nàng mà thân mình thị nữ bên cạnh phát run. Chủ tử của các nàng trước giờ chưa từng chịu thua thiệt, đau đớn cái gì, còn không biết sẽ làm thế nào để trách phạt hạ nhân các nàng đâu.

- Chỉ là cái gì? – Tĩnh Uyển nhấc màn che lên, uất giận nhìn chằm chằm tì nữ.

https://thuviensach.vn

- Xương đùi bị gãy chỉ còn lành lặn chừng nửa tấc, sau này e là không đi lại được nữa. – giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Phế? Thật đáng tiếc, dù sao đó cũng là một tên nô tài thân tín, trung thành.

- Nói với bọn họ, phải làm sạch sẽ một chút,đừng để cho người nào thấy. – đồ vô dụng, dù có trung thành mấy thì vẫn có kết cục này mà thôi.

- Dạ!

- Hoa Mị Nô ở nơi đó, ngươi làm như thế nào rồi? – nàng chậm rãi đứng dậy, chân trần dẫm nát một đóa hoa. Dưới chân vang lên tiếng bông hoa khô héo bị nghiền nát bấy.

Sắc mặt thị nữ đại biến, phịch một tiếng, liền quỳ gối trước mặt nàng, run run như cầy sấy.

- Nô tỳ hành sự bất lực, nơi ở của nàng hiện vẫn chưa đắc thủ. Vương gia quản giáo rất chặt, ngày đêm đều ở chung với nàng cho nên… – nói cùng chưa kịp nói xong, thị nữ vội vàng bụm miệng lại, tay chân vung loạn xạ lết tới dưới chân Tĩnh Uyển. – Quận chúa khai ân, quận chúa khai ân…

Lời còn chưa dứt thì có vài hạ nhân từ bên ngoài chạy vào lôi nàng ta ra ngoài, tiếng cầu xin dần dần xa xôi, giọng khản cả đi, Tĩnh Uyển chỉ khẽ nhíu mày.

Ngày đêm bên nhau? Hiên Viên Khanh Trần, ta muốn cược xem liệu người có thể quấn quít, hứng thú với nàng tới khi nào. Trong gương đồng, trên dung nhân quyến rũ tôn quý của Tĩnh Uyển hiện lên mọt nụ cười câu hồn.

Ta, Tô Tĩnh Uyển mới là người quan trọng nhất của ngươi, ta so với nàng còn tốt hơn gấp trăm lần. Không có ta thì ngươi muốn giữ cũng không

https://thuviensach.vn

thể giữ được những thứ mà ngươi đang nắm trong tay, ngươi nên biết như vậy, Khanh Trần!

- Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đúng là đồ chết bầm! – trong Ngọc Thần cung, sau khi Cảnh Dạ Lan tỉnh dậy thì không khỏi nghiến răng nghiến lợi hét lên. Hắn cư nhiên nghĩ ra một cách là đem nhốt nàng lại ư?!

- Tiểu thư, người đừng như vậy, nếu bị người ta mách với vương gia thì người lại bị vương gia… – Tiểu Khả vội vàng che miệng nàng, dùng sức phe phẩy đầu, khuyên bảo.

Bão, đấy chính là cách tàn phá thể xác và tinh thần nàng, còn lớn hơn cả bão tố nữa!

Trên cổ chân trắng ngọc, một sợi dây xích to bằng hai ngón tay quấn lấy, một đầu ghim chặt vào một chiếc khóa sắt ngay trên đầu giường nàng, chiều dài vừa đủ để nàng hoạt động trong phòng.

Ngươi nghĩ làm như vậy là có thể bắt nhốt Cảnh Dạ Lan ta! Nàng cẩn thận nâng chiếc xích lên xem xét, nắm tay siết lại thành quyền.

https://thuviensach.vn

Chương 33: Nắm Chắc Thắng Lợi

Sợi xích này dường như được chế ra từ một loại sắt đặc biệt nguyên chất, cầm trong tay thì rất nhẹ, những mắt xích cực kỳ nhỏ nếu không chủ ý thì rất khó để phát hiện ra.

Nàng cũng xem qua không Ít thứ mới lạ hơn nhưng lại nhìn không ra được chất liệu của vật này. Cổ đại vốn có rất nhiều thứ kỳ quái, lúc này biết được đúng là mở rộng tầm mắt, không phải muốn bắt chước làm theo là được.

– Tiểu Khả, giúp ta tìm một cái giũa hoặc là một thanh sắt nào đó cũng được. – nàng vẽ vẽ một mô hình minh họa trên giấy hoa, dặn dò Tiểu Khả tỉ mỉ.

Cuối cùng, món đồ dựa theo suy nghĩ của nàng cũng được đưa đến nhưng không biết chúng rốt cuộc có giá trị gì không nữa. Nàng và Tiểu Khả ngồi tìm nửa ngày song không thể nào dò ra được một khe hở trên chiếc xích, Thanh Sắt thiếu chút nữa là gãy gập trong mắt khóa, nháy mắt thất bại.

Cảnh Dạ Lan bực bội, vùng vằng giật giật sợi xích, lực mạnh quá lại khiến tay đau

nhưng vẫn chẳng đả động được tí nào. Sợi xích này hình như được chế tạo ra dành

riêng cho nàng, ổ khóa thật hoàn hảo, kiêncố.

– Tiểu thư, vật này cần chìa khóa mới được.

https://thuviensach.vn

Tiểu Khả lau đi vết máu ứa ra từ cổ chân đau nhói của nàng. – Đợi vương gia trở về,

người nói chuyện với Vương gia, có lẽ ngài ấy sẽ giao chìa khóa thì sao?

Hiên Viên Khanh Trần không ở trong Vương phủ ư? Ánh mắt Cảnh Dạ Lan ảm đạm xuống, hắn đã sớm tính toán rằng mình không ở trong Vương phủ mấy ngày nên nàng nhất định sẽ có hành động gì đó, chắc chắn hắn rất yên tâm về chiếc xích này.

– Khốn kiếp! – nàng nhịn không được mắng tục.

– Ta nhờ cao thủ làm nó từ một thiên thạch quý, nếu thật sự sợi xích này có thể dễ dàng mở ra như vậy thì làm sao lại khiến cho hoàng tộc vì nó mà ra sức chiếm đoạt nó từ tay ta chứ. – một giọng nói mềm mại, đáng yêu Vang lên ngoài cửa. Đầu tiên là vạt xiêm y đỏ như lử đập vào mắt Cảnh Dạ Lan, nghe tiếng thì nàng đã biết đó chính là Tĩnh Uyển.

– Vậy sao, xem rat a là người ngu dốt, không ngờ lại còn có loại chất liệu cứng rắn như vậy. – nàng thân nhiên cười, dùng chăn che đi vết thương nơi cổ chân. Một tên Hiên Viên Khanh Trần đi rồi lại kẻo tới một Tĩnh Uyển, đơn giản là tới theo dõi, tra xét hả?

– Xem ra tỷ tỷ không muốn ở bên cạnh hầu hạ Vương gia nhưng đã gả cho Vương gia thì Tĩnh Uyển khuyên tỷ tỷ nên chấp nhận đi thôi. – nàng ta đã sớm nhìn thấy cổ chân bị thương Của Hoa Mị Nô, từ khi nào hắn lo lắng bất an tới mức dùng liên tử để khóa nhốt một nữ nhân một lòng muốn thoát khỏi hắn?!

Cảnh Dạ Lan Xoay người nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười:

– Nếu ngươi thật sự hy vọng ta ở lại như lời ngươi nói thì ta cũng có chút lo lắng rồi, dù sao thì Hiên Viên Khanh Trần đối với ta còn nặng tình lắm. – nàng nhếch cằm, nhìn mặt Tĩnh Uyển biến sắc.

https://thuviensach.vn

– Ngươi thật sự muốn chạy trốn? – Vẻ tươi cười dần biến mất trên mặt Tĩnh Uyển.

– Sao, ngươi luyến tiếc ta à? Hay là thích ta tiếp tục ở lại để ngày đêm bên cạnh hắn?

Tuy rằng nàng không thích nữ nhân trước mặt đây nhưng dựa vào bản năng và sự

nhạy cảm của phụ nữ thì từ ánh mắt của Tĩnh Uyển, nàng có thể cảm nhận được

nàng ta thập phần quan tâm tới Hiên viên Khanh Trần.

Hiểu rõ tâm lý đối thủ cũng chính là bài học bắt buộc mà nàng phải học và hiểu!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tiếp Tục Chạy Trốn (1)

Chương 34: Trốn 1

Cảnh Dạ Lan cười càng thêm kinh diễm, nhanh chóng xốc chiếc chăn gấm lên, nhảy xuống giường, chiếc xích trên chân nàng do đi lại nên phát ra những tiếng leng keng trong trẻo.

- Bằng không, ngươi cho rằng vì sao hắn muốn làm như vậy với ta?

Đồng tử mắt Tô Tĩnh Uyển chợt căng ra, nhìn xuống mắt cá nhân nàng, trên lớp da thịt hiện lên vệt máu tươi, lập tức khôi phục lại vẻ tươi cười như trước.

- Kỳ thực muốn đi cũng không khó, nhưng mà…

Cảnh Dạ Lan quét mắt liếc nàng một cái:

- Nói đi, điều kiện của ngươi là gì? – nói xong, nàng khoanh hai tay trước ngực, chờ Tĩnh Uyển mở miệng.

- Vĩnh viễn không được gặp mặt Hiên Viên Khanh Trần, ngươi làm được không?

- Tưởng gì! – Cảnh Dạ Lan giơ tay lên, thề với trời. – Nếu ngươi giúp ta rời khỏi nơi này thì ta thề nhất định sẽ trốn khỏi hắn thật xa. – một đôi mắt thu thủy kiên định, sáng quắc nhìn thẳng vào Tô Tĩnh Uyển.

- Được, chờ tin của ta! – Tô Tĩnh Uyển nói xong liền quay người rời đi.

Lúc này, Tiểu Khả ở một bên lo lắng lôi kéo góc áo Cảnh Dạ Lan:

https://thuviensach.vn

- Tiểu thư, bây giờ chúng ta thật sự có thể rời khỏi vương phủ sao? – Kết quả hai lần chạy trốn trước nàng đã nếm đủ, nghĩ lại thôi cũng khiến cho thân thể run cầm cập.

Cảnh Dạ Lan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng của Tiểu Khả, nàng cũng biết lần trước thiếu chút nữa khiến cô nhóc bị mất mạng nên còn để lại trong lòng một nỗi khiếp sợ.

- Còn dám tin tưởng ta không?

- Vâng, nô tỳ tin tưởng! – Tiểu Khả dùng sức gật đầu, nếu không phải Cảnh Dạ Lan vì chính chính mình mà trở lại vương phủ thì nàng đã sớm chết. Kỳ thực, tiểu thư hoàn toàn có thể không cần làm như vậy.

Cảnh Dạ Lan xoa xoa đầu cô nhóc, nhìn xa xăm tới thân ảnh màu đỏ sắp biến mất kia, trên mặt hiện lên một nụ cười tươi quỷ dị khó lường.

Thời gian sau đó, nàng cũng từ bỏ ý định mở khóa xích, ban ngày thì im lặng vui chơi, ban đêm thì rèn luyện cho cơ thể đơn bạc, nhu nhược của Hoa Mị Nô.

Tuy nhiên, những ngày thư thái cũng trôi qua rất nhanh, Hiên Viên Khanh Trần đã trở lại nhưng mà lần này hắn hình như rất mệt mỏi, tâm tình cũng khó chịu hơn. Đôi đồng tử vàng nhạt phảng phất một tầng khí thô bạo, hắn vươn tay thô bạo nắm lấy chiếc cổ mảnh khảnh của nàng. Chiếc cổ ấm áp bị bàn tay lạnh như băng của hắn chạm vào khiến nàng không tránh khỏi rùng mình một trận.

Bất ngờ, Cảnh Dạ Lan không hề phản kháng hắn, cũng không trở đũa lại bằng những lời nói mỉa mai mà chỉ nhíu mày chán ghét, thản nhiên nói một câu:

- Ta khó chịu, ngươi mau buông ra! – bàn tay bé nhỏ của nàng khoát lên tay hắn, đem từng ngón tay đang giam cầm cổ nàng vặn bung ra.

https://thuviensach.vn

Kinh ngạc trước hành động của nàng, con ngươi Hiên Viên Khanh Trần hơi hơi động, thanh âm bất giác cũng dịu đi mấy phần:

- Ngươi làm sao vậy? – nói xong, hắn ngồi xuống bên cạnh nàng.

- Không có gì, chỉ là thấy không thoải mái thôi. – nàng trả lời lạnh nhạt, tựa hồ trong lúc vô tình động đậy cổ chân, một trận tiếng vang phát ra.

Hiên Viên Khanh Trần nhướng một bên mày, tiếng vang khi nãy hắn có nghe thấy, sao lại không biết chỗ nàng thấy không thoải mái chính là trong lòng. Hắn đứng lên, phân phó:

- Người đâu, mời đại phu tới cho nàng.

- Không cần, ta rất tốt! – Cảnh Dạ Lan nhanh chóng lắc đầu, đi qua.

- Mau mời đi! – nói xong, hắn nhìn xuống, hôn một cách mạnh mẽ lên môi nàng. Đôi môi ấm áp và mềm mại kia khiến cho lòng Hiên Viên Khanh Trần lay động. Mắt giương lên, hắn cười tà mị, thấp giọng nói bên tai nàng:

- Đêm nay cô vương muốn tận hứng sủng ái ngươi, tới khi nào có thể sinh được đứa con nối dòng!

Đầu lưỡi tiếp tục dây dưa trong miệng nàng, hôn cuồng nhiệt khiến cho Cảnh Dạ Lan thiếu chút nữa là không thở nổi nhưng lại không có cách nào phản kháng.

Khốn kiếp! Nàng thầm mắng, cũng may những ngày như thế này sẽ nhanh trôi qua thôi, bây giờ cứ để tùy ý hắn đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tiếp Tục Chạy Trốn (2)

Chương 35: Trốn đi 2 – Hỉ mạch!

Đại phu rất nhanh đã tới, theo sau chính là Tô Tĩnh Uyển.

Sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng nhìn nàng:

- Không phải chỗ của ngươi là ở Mộ Nguyệt cung sao, ngươi tới đây làm gì?

Tô Tĩnh Uyển ôn nhu nói:

- Mấy ngày nay tỷ tỷ đều thấy không thoải mái, cũng không chịu mời đại phu nên Tĩnh Uyển rất lo lắng. May mà vương gia đã quay về, thiếp muốn theo đại phu tới thăm tỷ tỷ thế nào. – bộ dáng, vẻ mặt đều thể hiện lo lắng.

- Phải không, Tĩnh Uyển ngươi cũng biết lo lắng?! – Hiên Viên Khanh Trần lãnh đạm hỏi.

- Vương gia, người biết tâm ý của Tĩnh Uyển là được rồi! – nói chỉ một câu, nàng ta nhìn hắn cười nhẹ, không nói thêm nữa.

Đại phu không dám chậm trễ, đi lên cầm lấy cổ tay của Cảnh Dạ Lan đang làm vẻ mặt không cam tâm tình nguyện, chẩn đoán nửa ngày thì đại phu mới gật gật đầu chắc chắn, đứng dậy hồi báo với Hiên Viên Khanh Trần:

- Chúc mừng vương gia, Vương phi là có hỉ mạch!

Hỉ mạch? Cảnh Dạ Lan bật thốt hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Cái gì mà hỉ mạch?!

- Nói chính xác thì vương phi đang mang thai! – đại phu hồi đáp.

Có thai? Đôi mắt nàng mờ mịt nâng lên nhìn người xung quanh. Tiểu Khả giật mình, Tĩnh Uyển tuy biểu hiện bình tĩnh nhưng trong mắt lại hiện lên một tia ghen tỵ, còn Hiên Viên Khanh Trần thì tựa hồ ngây ngẩn cả người! (>o

Không thể nào, nàng lắc đầu nguầy nguậy, nhất định là đang nó hưu nói vượn! Nàng cầm chặt tay đại phu, kích động lớn tiếng hỏi:

- Cái gì mà có thai, ngươi đúng là lang băm. Ngươi nói bậy, làm sao ta có thể có thai chứ. Ta không có thai, tuyệt đối không….

Hiên Viên Khanh Trần đi tới ôm lấy nàng, ngăn cản hành động có thể làm chính mình bị thương của nàng, quay lại nói với những người trong phòng:

- Các ngươi đều lui xuống hết đi.

- Dạ! – đại phu rời đi, được hai bước thì quay đầu dặn hắn. – Vương gia, thân thể vương phi suy yếu, tốt nhất cần tĩnh dưỡng. Sau này có làm cái gì thì cũng phải thật nhẹ nhàng, tùy theo tâm trạng của người, không nên quá tức giận hay là…

Đại phi nói cũng chưa nói xong, Cảnh Dạ Lan đã lớn tiếng quát:

- Cút đi, cút hết ra ngoài cho ta!

Cảnh Dạ Lan giãy dụa trong lòng Hiên Viên Khanh Trần nhưng không thể nào thoát ra khỏi sự giam cầm của hắn. Nàng muốn đánh chết hắn, đấm hắn, xé nát hắn. Còn hắn thì không nói được lời nào, để mặc nàng trút giận,

https://thuviensach.vn

vẻ mặt hắn thực khó dò, ánh mắt chăm chăm nhìn nàng ngồi trong lòng mình.

Cuối cùng nàng cũng thấy mệt, xụi lơ trong lòng hắn:

- Nhìn cái gì, ngươi đã đạt được mục đích rồi đó! – nàng nhấc mắt lên, nhìn mặt hắn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, gắng sống chết mà nhịn chúng xuống, phẫn nộ quát. – Ta không muốn hạ sinh đứa nhỏ này, ta không muốn!

- Ngươi dám! – đáy mắt hắn dâng lên tức giận khiến cho đôi mắt sáng quắc kia dần dần trở nên u ám.

- Sao ta không dám? – nàng cơ hồ muốn nhảy dựng lên. – Sinh ra làm cái gì? Bị ngươi đối đãi như một nô lệ, thà rằng đừng xuất hiện trên thế gian này nữa!

- Muốn hay không thì đều do cô vương quyết định, không có tới phần ngươi nói! – hắn lại túm lấy chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, nữ nhân này lần nào cũng thành công trong việc chọc hắn phát hỏa mà!

Nhưng mà lúc này thì…

Ngược lại Cảnh Dạ Lan nở nụ cười, dùng sức đem đống nước mắt sắp rớt xuống lau đi, hướng về phía hắn ủng hộ:

- Tốt nhất ngươi nên dùng sức một chút, đem ta và tên nghiệt chủng này giết chết đi!

Rầm! Hiên Viên Khanh Trần giơ tay lên, dùng sức vỗ xuống chiếc bàn bên cạnh, một góc bàn vỡ nát. Giọng nói trầm thấp vang lên:

- Không được nhắc tới hai chữ “nghiệt chủng” trước mặt cô vương!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tiếp Tục Chạy Trốn (3)

Trong đôi mắt lạnh như băng của hắn phụt ra hàn quang phóng lên người Cảnh Dạ Lan. Cảm giác này trước nay chưa từng có, nó khiến tận nơi Sâu nhất trong thân thể nàng hứng chịu một trận hàn ý thấu xương, từng chút một tràn ngập khắp tứ chi.

Hiên Viên Khanh Trần hình như rất nhạy cảm với hai chữ này!

Không khí trong phòng thấp tới cực điểm, hai người lạnh lùng đối diện nhau, thật lâu sau hắn không nói gì mà xoay người đi ra ngoài. Tiếng đóng cửa ầm ĩ khiến cho người Cảnh Dạ Lan run lên, cuối cùng nàng ngồi một minh ngây ngốc trên giường. Tay không tư giác đưa lên vuốt bụng, ánh mắt nghi hoặc, xuất thần thật lâu.

xxx

- Cút hết, tất cả cút hết cho ta,ta không ăn cái gì hết! -theo sau tiếng quát tháo là tiếng bát chén vỡ nát. Bắt đầu từ ngày đó ở Ngọc Thần cung, vào giờ ăn luôn truyền ra những thanh âm phẫn nộ, ngang bướng. Ban đầu khi thể như đại hồng thủy, bây giờ thì yểu đuối vô lực, cho dù ngữ điệu có như thể nào thì đều thể hiện một quyết tâm quật cường, một sự trút giận mãnh liệt.

- Vương gia, Vương phi người... - hạ nhân hầu hạ nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Hiên Viên Khanh Trần, quanh thân hắn được bao phủ bởi một tầng khi thô bạo, hạ nhân đứng như nhũn ra, thiểu không ngã phịch xuống. Không cần ngẩng đầu thì mọi người đều biết biểu tình hiện giờ của Vương gia.

https://thuviensach.vn

- Tiếp tục đưa tới, nàng ném bao nhiêu thì các ngươi đưa tới bấy nhiêu, thiếu một lần thì các ngươi cũng đừng muốn sống nữa! - nói xong, hắn đi vào phòng Cảnh Dạ Lan.

Thân hình kiều nhỏ, mảnh khảnh đưa lưng về phía hắn, xung quanh là một đống hỗn độn. Nàng đi chân trần đứng trên mặt đất, Sợi Xích thít lại dưới Cổ Chân nàng, đáng chủ ý nhất chính là vết hằn tím tái chỗ mắt cá chân.

- Ngươi tới làm cái gì? - nàng nghe biết là hắn, Sắc mặt lạnh lùng, tức giận, nằm phịch xuống giường, cố ý lắc lắc chiếc xích kêu lên leng keng.

- Sống chết của ngươi cô vương không quan tâm nhưng ngươi không thể bỏ đói đứa nhỏ.- hắn đi tới bên giường, không nói một lời kéo nàng dậy, cũng chẳng thèm đề ý tới sự giãy dụa của nàng mà vòng tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn nâng nàng ngồi xuống ghế. - Cô vương lệnh cho ngươi phải ăn những thứ này! - hắn chỉ vào đĩa đồ ãn mới được bưng lên.

Động tác thô lỗ không chịu nổi nhưng Cảnh Dạ Lan vẫn cảm nhận được một điểm biến hóa nho nhỏ từ hắn, không còn cái vẻ lạnh lùng, vô tình như trước mà lực đạo trên tay cũng có chừng có mực.

- Ta chết là việc của ta, không mượn ngươi xen vào, ta mới không thèm quan tâm tới hài tử của ngươi! - nàng vung tay đảnh đổ đồ trên bàn.

- Được, ngươi không ãn, vậy cô vương sẽ khiển cho các nàng từ này về sau cũng sẽ không được ăn cái gì. - hắn chỉ vào hạ nhân đang run run đứng bên cạnh, âm thanh lạnh lùng. – Cô Vương sẽ khiến các nàng chôn cùng với đứa nhỏ!

Tiếng khóc nức nở nín nhịn truyền tới khiến cho Cảnh Dạ Lan nhíu mày. Nàng ngẩng đầu cười lạnh:

https://thuviensach.vn

- Ngươi thích giết ai thì giết, đều là nô tài của ngươi, sống hay chết không liên quan tới ta!

- Vậy nha đầu kia của ngươi chết hay sống cũng không quan hệ tới ngươi? - hắn cười tà mị. - Phải biết rằng không có giải dược của Cô Vương thì nàng không sống được tới bình minh sáng mai.

Tiểu Khả! Cảnh Dạ Lan nghe vậy nhất thời đỏ mắt, dùng sức đứng lên:

Dù sao cũng là chết, nhìn nàng bị ngươi khống chể chi bằng ta cho nàng một chút vui vẻ, hai người cùng nhau chết cũng được!

Nói xong, đột nhiên nàng lao tới vách tường bên cạnh nhưng vì có sợi xích ràng buộc khiến nàng không thể nào chạm tới. Xung lực quá mạnh ngược lại làm cho nàng ngã nhào trên đất

Hai vai run run, nàng nửa nằm trên mặt đất. Hai bàn tay nho nhỏ che mặt, hình như không muốn để cho Hiên /lên Khanh Trần thấy nước mắt của mình nhưng những tiếng khóc nức nở vẫn không chịu yên, lọt ra từ những khe ngón tay nàng.

Nghe tiếng bước chân rời đi của Hiên Viên Khanh Trần, xung quanh trở về im ắng, Cảnh Dạ Lan he hé nhìn qua khe tay, trong đôi mắt vừa rưng rưng nước khi nãy thoáng cái hiện lên ý cười ranh mãnh.

Không lâu sau, môn bị đẩy ra, vẻ mặt Tiều Khả vui sướng nhìn nàng đang ngồi bên giường.

- Tiểu thư! - Tiều Khả xông tới, quỳ gối bên người nàng, ngữ khí mang theo một tia không thể tin được. - Hoàn toàn giống với những lời tiều thư nói, vương gia đã cho nô tỳ giải dược của Cổ độc nhưng mà... - Tiều Khả mở tay ra.Một chiếc chìa khóa tinh xảo lẳng lặng nằm gọn trong lòng bàn tay Tiểu Khả!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chỉ Vì Nàng

Chương 37: Chỉ vì nàng

Nghe tiếng động sợi xích được mở vang lên rất nhỏ, trong lòng Cảnh Dạ Lan dâng lên một cỗ kích động, bước đầu tiên nàng đã làm được rồi. Kế tiếp phải xem người kia nữa, tuy rằng không phải là người đáng để tin tưởng nhưng đối với một người không có lấy một chút gì để hy vọng thì có người để nhờ vả trao đổi là tốt lắm rồi.

Nàng nhảy mạnh xuống giường khiến cho Tiểu Khả giật nảy hô lên một tiếng:

- Tiểu thư, cẩn thận với thân mình! – nói xong, Tiểu Khả lo lắng giúp nàng ngồi xuống.

- Cái gì chứ? – nàng ai oán nhìn vẻ mặt Tiểu Khả rồi lập tức nhớ ra ý nàng ấy đang nói tới cái gì. Khóe mắt liếc một cái tới bên ngoài phòng, lời cũng thoát ra. – Được, ta biết rồi. Đem thức ăn tới đây, ta đói bụng.

Một chỗ tối bên ngoài phòng có ánh mắt sáng lóe lên, nháy mắt đem hết thảy mọi chuyện phát sinh trong phòng thu vào tầm mắt, xong mới lặng yên lui ra.

Cùng lúc người đó xoay người đi thì Cảnh Dạ Lan đang không ngừng ăn uống kia chợt nổi lên ý cười đùa cợt nơi đáy mắt.

Chờ xem, Hiên Viên Khanh Trần!

~~~ *** ~~~

https://thuviensach.vn
~~~

Trong cung, Hiên Viên Khanh Trần nghe thủ hạ báo cáo tin tức về Cảnh Dạ Lan. Biết nàng đồng ý chịu ăn đồ, cũng rất ngoan ngoãn ngồi ngây ngốc trong phòng thì hắn mới khoát tay cho thủ hạ lui xuống, biểu tình trầm tĩnh dịu đi chút.

- Ôi, ngủ thẳng một trận cả ngày đúng là thoải mái quá! – phía sau tháp thượng là Vô Ngân đang mơ màng ngủ, lúc này đứng dậy, tức giận hỏi. – Sáng sớm ngươi tới làm cái gì?

- Không còn sớm, ngươi muốn ngủ tới khi nào hả? – Hiên Viên Khanh Trần nhìn hắn, vẻ mặt bất mãn.

- Hừ, ta nói Vương gia đó, chính ngươi có tâm sự khôn ngủ được, thế mà còn dám nói ta! – Vô Ngân cầm chén trà lên nhấp một ngụm. – Nếu sự tĩnh đã diễn ra như vậy thì ngươi cần gì phải nhăn mày nhíu mặt chứ. Chẳng phải tất cả đều theo đúng tâm nguyện của ngươi à?

Mặt Hiên Viên Khanh Trần không thay đổi, nhìn y, lạnh lùng nói:

- Ngươi biết tâm nguyện của ta là cái gì sao?

- Đương nhiên ta biết, hơn nữa ngươi lúc nào cũng nỗ lực hết mình. – Vô Ngân đứng lên, chống lại đôi mắt hắn, trong đáy mắt thâm thúy như u đàm phản chiếu lại bóng dánh của Hiên Viên Khanh Trần. – Khanh Trần, tim của ngươi làm sao vậy? – vừa nói y vừa đưa tay lên đặt trước ngực hắn.

- Tim của ta? – đột nhiên Hiên Viên Khanh Trần bật cười ha hả, tiếng cười tùy tiện mà cuồng vọng. – Vô Ngân, ta là một người không có trái tim, sao ngươi lại quên được chứ?! – trong đôi mắt yêu dị phát ra hàn quang lãnh liệt như một lưỡi dao bén nhọn, nguy hiểm.

- Ồ, vậy sao? – y thu tay lại, nói tiếp. – Vậy người làm vậy với nàng là vì cái gì?

https://thuviensach.vn

Nói nàng tức là chỉ Cảnh Dạ Lan! Biết Hiên Viên Khanh Trần nhiều năm, Vô Ngân dĩ nhiên biết hắn là một người lãnh huyết vô tình nhưng không phải không có lúc ôn nhu, dịu dàng. Chỉ là nam nhân này keo kiệt tới mức không muốn trả giá vì bất cứ một kẻ nào.

- Ta làm như vậy, là vì nàng! – ngữ khí lạnh như băng rốt cuộc cũng giãn đi vài phần khi nhắc tới nàng, có chút lo lắng. Nhưng mà "nàng" trong miệng hắn hiển nhiên không phải chỉ Cảnh Dạ Lan! – Thời gian của nàng không nhiều lắm, nhất định phải nhanh chóng xử lý.

Vô Ngân bất động thanh sắc thở dài, cũng ngạc nhiên vì Hiên Viên Khanh Trần đối với "nàng" kia nhiều năm vẫn trước sau như một, có lẽ vì thế nên y mới bị cảm động và ở lại bên cạnh hắn.

- Khanh Trần, ngươi thật sự không sự tuần hoàn nhân quả sao? – Vô Ngân nhẹ giọng hỏi.

- Nếu thật sự có chuyện như lời ngươi nói thì cho tới hôm nay có lắm kẻ đáng chết lắm! – hắn cười tàn khốc.

Trong mắt Vô Ngân hiện lên hình ảnh Cảnh Dạ Lan quật cường kia, con ngươi lạnh lùng, trên mặt hừng hực hỏa diễm thiêu đốt, cũng giống như Hiên Viên Khanh Trần ngay trước mắt y đây nhưng hai người họ vẫn không hề phát giác ra!

- Được rồi, ta sẽ cho ngươi được nguyện ý. – y thản nhiên nói xong lại nằm xuống tháp thượng, chỉ để lại Hiên Viên Khanh Trần ngồi đó, thân ảnh cô độc dần dần bị ánh mặt trời dấu đi!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Kế Hoạch Đêm Trăng

Chương 38: Kế hoạch đêm trăng

Cánh cửa từ từ được hạ xuống, phát ra một tiếng sàn sạt rất nhỏ. Cảnh Dạ Lan bừng mở đôi mắt, cảnh giác nhìn thân ảnh chợt lóe bên ngoài cửa sổ, trong đôi mắt bình thản kia hiện len một tia châm biếm.

Nhẹ nhàng cẩn thận xốc chăn lên bước xuống giường, nàng bay nhanh tới mặc xiêm y vào rồi ngồi ở bên bàn, lẳng lặng chờ.

Không lâu sau, đúng như trong dự đoán, cửa phòng bị người bên ngoài cẩn trọng đẩy ra. Một thân ảnh tao nhã rón rẽn từ cửa sổ, nương ánh trăng trườn vào.

Có lẽ nàng ta không đoán được Cảnh Dạ Lan đang chờ mình ở chỗ nào nên vừa nhìn thấy bóng nàng loang loáng thì không khỏi thấp giọng hỏi:

- Là ngươi?!

- Nếu không thì ngươi cho là ai? – Cảnh Dạ Lan xoay người, mái tóc dài đen như mực bao lấy thân thể nàng, một vài lọn buông xuống hai bên bờ vai sáng bóng. Nháy mắt mấy cái, nàng câu khóe môi cười. – Nhưng mà ta cũng thật bất ngờ, không ngờ lại là ngươi Tô – Tĩnh – Uyển!

Nàng thật sự xem thường Tô Tĩnh Uyển, tuy rằng Hiên Viên Khanh Trần mở xích trên chân nàng ra, cũng đã cho Tiểu Khả giải dược nhưng lại tăng thêm số người canh chừng, không có lúc nào là nàng không ở trong tầm giám thị của thủ hạ hắn. Cho dù là nàng có ho khan một tiếng thì cũng sẽ bị

https://thuviensach.vn

người ta đem tới báo cáo với hắn. Không ngờ Tô Tĩnh Uyển lại dám một mình đến tìm nàng.

Tô Tĩnh Uyển cười đắc ý, tay xoa xoa lọn tóc:

- Chỉ cần một biện pháp nhỏ thì cũng có thể có được chút thời gian nói chuyện với ngươi. – Tĩnh Uyển cúi đầu nhìn cổ chân Cảnh Dạ Lan, chậm rãi nói.

Không cần đoán cũng biết Tĩnh Uyển đang nghĩ cái gì, Cảnh Dạ Lan đã chán phải rào trước đón sau rồi, chỉ cười nhẹ một tiếng:

- Ngươi tự mình tới tìm ta là muốn bàn kế hoạch bỏ trốn sao?

- Ba ngày sau ca ca ta tới đây thăm ta, đây là cơ hội duy nhất để ngươi trốn khỏi vương phủ!

- Ca ca của ngươi?

- Ngươi yên tâm, kế hoạch này chỉ có ta và ngươi biết còn hắn cũng không biết được điều gì, chỉ là cần dùng tới để thoát khỏi sự kiểm tra của vương gia mà thôi. – nếu không nghe được tin ca ca mình tới thì Tô Tĩnh Uyển cũng hết đường xoay xở.

Hiên Viên Khanh Trần hạ lệnh cho đội quân thiết huyết tới trông coi Cảnh Dạ Lan, có thể thấy nàng quan trọng với hắn thế nào. Mỗi một khi nghĩ tới điều này thì lòng Tĩnh Uyển như bị roi quất, đau đớn, máu chảy đầm đìa.

Từ cái ngày nàng biết mục đích Hiên Viên Khanh Trần cưới mình thì nàng vẫn có ảo tưởng đối với hắn. Trong phủ, không có cơ thiếp nào được phép hoài thai con nối dõi của hắn, chỉ có nàng là đủ tư cách để sinh đứa bé đó…

https://thuviensach.vn

Cánh tay Tĩnh Uyển dấu sau lưng âm thầm siết chặt lại, các khớp xương trắng toát, vẻ tươi cười trên mặt chỉ có tăng chứ không giảm.

- Ta muốn mang theo nha đầu của ta.

- Có thể, nhưng mà ngươi cũng không được quên chuyện đã đồng ý với ta, nếu không thì… – ánh mắt nàng ta biến hóa, không còn cái bộ dáng dịu dàng khi đứng trước mặt Hiên Viên Khanh Trần, ánh mắt sắc bén tựa hồ muốn xẻ thịt Cảnh Dạ Lan.

- Vậy ngươi cũng phải nhớ kỹ, nếu bị Hiên Viên Khanh Trần phát hiện thì ta cũng sẽ kéo ngươi xuống nước theo. – Cảnh Dạ Lan cũng đáp lễ nàng ta bằng một cái nhìn hung ác. – Bởi vậy, tốt nhất ngươi nên nghĩ cách chu toàn để ta trốn thoát thành công. – Cảnh Dạ Lan nghiêm túc nói, không chút khách khí đe dọa.

Vào lúc Tô Tĩnh Uyển định rời đi thì nàng ta lại đột nhiên hỏi Cảnh Dạ Lan:

- Vậy đứa nhỏ kia thì ngươi muốn làm sao?

Đứa nhỏ?! Cảnh Dạ Lan giật mình, ý cười biến mất:

- Nếu ta thật sự có đứa nhỏ thì ngươi còn có tâm đối tốt với ta như vậy sao? – nàng hỏi ngược lại.

Ý cười nơi khóe môi Tô Tĩnh Uyển càng đậm chất thường thức nhưng cũng mang theo hận ý:

- Ta thật tình hy vọng có thể đưa ngươi rời khỏi vương phủ, Vương phi tỷ tỷ, ngươi phải hảo hảo bảo trọng thân thể!

Thân ánh thoắt cái biến mất trong bóng đêm, rất nhanh sau đó nàng nghe thấy tiếng bước chân tuần tra ban đêm vang lên.

https://thuviensach.vn

Nguy hiểm thật!

Tô Tĩnh Uyển an ủi chính mình, nhìn Ngọc Thần cung im lìm phía sau lưng, vẻ mặt quỷ dị nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ba Ngày Sau

Chương 39: Ba ngày sau

Thời gian ba ngày nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, nàng ngoan ngoãn ở trong phòng chuẩn bị vài thứ, thời gian còn lại thì tranh thủ ngủ để bảo tồn thể lực. Lần này nếu để bị bắt lại thì nàng không biết sẽ có kết cục như thế nào.

Nàng vừa suy nghĩ vừa ngẫm lại, nàng đoán là Tô Tĩnh Uyển có giơt trò quỷ gì đó. Bản thân nàng cũng mấy lần khóc nháo giả giả thật thật khiến cho Hiên Viên Khanh Trần phải lơi lỏng nên mới có cơ hội cuối cùng này.

Nàng nhìn quanh một vòng, mặt ánh vào chiếc gương đồng. Khuôn mặt trong gương mị thái thiên thành, mỗi lần nhìn đều phải lưu luyến tới nửa ngày.

Hoa Mị Nô, thân thể này là của ngươi, không phải giả, cũng vì thế mà ta chịu nhiều đau khổ, bây giờ ta muốn dựa vào ý nguyện muốn sống sót của chính mình. Nàng dùng sức đem gương đồng ném đi.

- Tiểu thư! – Tiểu Khả đi vào. Có lẽ sự thành thật của nàng đã làm Cảnh Dạ Lan cảm động. Lúc trước Hoa Mị Nô một thân một mình với cơ thể ốm yếu bị nhét vào kiệu hoa, một đường xóc nảy bị gả tới Bắc An vương phủ này. Trong suốt quãng thời gian sống ở đây, Tiểu Khả chính là người hết lòng chăm sóc nàng, không hề rời khỏi nửa bước cho tới tận bây giờ.

- Được, ta không tức giận, ngươi không cần lo lắng nữa. – nàng ấn thái dương Tiểu Khả.

https://thuviensach.vn

Nha đầu, chờ khi chúng ta chạy thoát, có Cảnh Dạ Lan ta đây thì nhất định sẽ cho ngươi mỗi ngày đều được sống vui vẻ, an lành. Trong lòng nàng thầm nghĩ, trước khi xuyên qua thì nàng cô độc một mình lớn lên, hiện tại có người đồng ý làm bạn, thật là tốt!

Đột nhiên Tiểu Khả nhớ tới cái gì đó, tháo chiếc dây đeo trên cổ xuống, giọng nói ngượng ngùng:

- Nô tỳ không có gì tặng cho tiểu thế tử tương lai và tiểu thư, đây là món đồ mà nô tỳ mang từ nhỏ, coi như là một phần tâm ý của nô tỳ.

Tiểu Khả! Nàng cầm lấy chiếc vòng cổ còn hơi ấm cơ thể người, cười gật gật đầu. Trước tiên cứ nhận lấy, chờ sau khi an toàn thì nàng sẽ giải thích rõ ràng với nha đầu.

- Đúng rồi, ca ca Tô Tĩnh Uyển đến đây sao? – nàng tính toán thời gian, cũng tới lúc tên kia đã tới vương phủ rồi.

- Sáng sớm nay nô tỳ thấy đội ngũ rất đông. Sườn phi nương nương rất vui vẻ, ngay cả vương gia hình như cũng nghiêm túc chưa từng thấy. – Tiểu Khả thuật lại một màn mình nhìn thấy, vẻ mặt thích thú.

Đến là tốt rồi! Lòng nàng đột nhiên nóng lên lợi hại, mạch máu tựa hồ muốn chạy tán loạn, mỗi một lần nàng nhận được nhiệm vụ nguy hiểm thì đều hưng phấn giống như lúc này!

Ngoài cửa, đột nhiên vang lên tiếng của Tử Đại:

- Vương phi, vương gia muốn Tử Đại chuyển cáo tới người, thỉnh người rửa mặt chải đầu để tham gia yến hội đêm nay. – từ lúc biết nàng có thai, nô tì hạ nhân đều xưng hô thân phận của nàng là vương phi. Nhưng mà Hiên Viên Khanh Trần, nếu ngươi cho rằng ta còn như Hoa Mị Nô trước kia thì đúng là ngươi lầm to rồi!

https://thuviensach.vn

- Biết rồi, ta sẽ tới đúng giờ! – nụ cười của nàng lộ ra cuốn hút Tiểu Khả. Tử Đại không hề biết rằng nụ cười của Cảnh Dạ Lan có hàm ý gì, chỉ vội vàng giúp nàng thay đổi xiêm y chuẩn bị cho yến hội.

Trong cung, vẻ mặt Vô Ngân tiều tụy tiêu sái ra nội thất, đặt bình dược cầm trên tay vào tay Hiên Viên Khanh Trần. Khi rời tay, tựa hồ còn có chút không đành lòng nhưng đã bị hắn nhanh tay chộp lấy.

- Ai, đây là bình dược cuối cùng rồi, có thể duy trì được mấy tháng, nhưng mà…

- Có thể chống đỡ tới lúc Hoa Mị Nô hạ sinh đứa nhỏ chứ? – hắn rũ mắt xuống nhìn chiếc bình sứ trong tay mình.

- Được! – Vô Ngân gật đầu, một trận đau thương đảo quan trên mặt, ánh mắt bi ai nhìn hắn.

- Nếu vậy thì tốt rồi… nếu vậy thì tốt rồi… – hắn thì thào nói với chính mình rồi đứng đậy rời đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tiệc Tối

Buổi tối mà Cảnh Dạ Lan mong chờ cuối cùng cũng tới, Tiểu Khả nhanh chóng dìu nàng đứng lên. Theo lời nàng ấy nói thì đêm nay Cảnh Dạ Lan lần đầu tiên lấy thân phận vương phi đề diện kiến Vân vương gia của Vương triều Lan Lăng, cũng chính là Ca Ca của Tô Tĩnh Uyển.

Ở vương triều Lan Lăng thì họ Tô chính là quốc họ, vị Vân vương gia này tuy không phải thái tử cũng không phải hoàng tử nhưng chính là người thiên tử rất coi trọng. Đó là người nắm trong tay hết thảy quyền binh mã, càng đặc biệt là hắn văn thao vũ lược không có gì không giỏi, không thông.

Sau khi nghe Tiểu Khả bừng bừng hứng trí kể cả nửa ngày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu tràn đầy một thứ tình cảm hâm mộ thì nàng nhịn không được bỏ thêm một câu:

– Còn nữa, diện mạo thì tuấn mỹ bất phàm nhưng lại phong lưu, hào hoa, rất được các nữ từ yêu thích, phải không? – nàng trêu chọc Tiểu Khả.

– Đúng thế! – Tiểu Khả dùng sức mà gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Sau đó nha đầu cười thần bí ghé đầu lên vai Cảnh Dạ Lan:

– Có một lần hắn đến Đại Nguyệt ta, nô tỳ chl nhìn thấy mặt hắn khi còn đứng cách rất xa. Nói xong, mặt nha đầu đỏ lên xâu hổ, cười khúc khích.

Thật tốt! Cảnh Dạ Lan thầm than. Trong long thầm mến một người, vì hắn mà khóc, vì hắn mà cười, đó cũng là một thứ hạnh phúc. Nghĩ tới đây, lòng nàng tê dại, trước mắt hiện lên khuôn mặt của người mà nàng vừa yêu vừa hận.

https://thuviensach.vn

Sao tên hỗn đản nào cũng có cái mặt giống với Quỷ Túc chứ!>?

– “Cảnh Lan, em nhất định phải sống thật tốt, sống thay cho cả cuộc đời của anh nửa”. Những lời này nàng không hề quên, nàng luôn luôn cố gắng sống, không muốn lại giống như trước kia.

Hiện tại, nàng thầm mong mình sẽ có được những ngày tháng bình thản, thư thái.

– Tiểu thư, người có hài lòng với tay nghề của nô tỳ không? -lời nói của Tiểu Khả kéo nàng ra khỏi dòng suy tưởng.

Nàng dừng tầm mắt trên khuôn mặt trong gương, mị mà không tầm thường, trời sinh một cỗ hấp dẫn nhiếp nhân hồn phách. Hơn nữa, cặp mắt kia, sóng mắt lưu động, lấp lánh như chứa đựng vô số ánh sao, sáng trong như ngọc vậy.

Đây chính là ánh mắt của Cảnh Dạ Lan nàng, cho dù không biết phía trước là gì thì vẫn dũng cảm đối mặt!

– Tuyệt lắm, ta rất vừa lòng! – nàng tán thưởng, đứng dậy đổi quần áo. Khi rời khỏi Ngọc Thần Cung, nàng ngoái đầu nhìn lại một lần, trong gương đồng hiện lên một khuôn mặt thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tươi cười, tự tin mà uy nghiêm!

Gió đêm thổi, trong vương phủ treo đầy đèn lồng cung đình tỏa ra thứ ánh sáng lờ mờ, tuy rằng không quá sáng nhưng cũng đủ để nàng nhìn rõ ràng mọi nơi trong vương phủ. Nhìn thì có vẻ yên tĩnh vô sự nhưng e là có người mai phục không ít. Cảnh Dạ Lan rất nhạy cảm, nàng có thể cảm nhận được sát khi ẩn ần quanh đây.

Nghe Tiểu Khả cằn nhằn, liên miên nói suốt nửa ngày nên nàng cũng quan tâm một chút, hiểu một chút.

https://thuviensach.vn

Lan Lăng Vương triều cùng Đại Nguyệt là hai nước lân cận, trăm năm qua tuy chưa phát sinh bất kỳ cuộc chiến tranh nào nhưng vẫn luôn ờ thể đối đầu nhau như hổ rình mồi. Hay sao vào thế hệ này lại có Hiên viên Khanh Trần và Vân Vương gia là hai con người kiệt xuất. Nếu cứ thể thì rất khó cam đoan sau này không phát sinh chiến sự.

Nhưng Vân Vương gia đúng là không đơn giản, thân ở một địa vị cao quý nhưng lại dám một mình tới vương phủ của Hiên Viên Khanh Trần dĩ nhiên hắn phải nắm chắc một phần nào đó rồi. Một phân gan dạ, sáng suốt này cũng đáng làm cho người ta bị thuyết phục và chú ý.

Một người như vậy có lẽ thật sự có khả năng giúp nàng trốn thoát thành công khỏi tay Hiên Viên Khanh Trần! Bằng không sẽ uổng phí Tô Tĩnh Uyển đêm khuya lẻn vào nói kế hoạch tâm huyết cho nàng. Nghĩ tới đây, Cảnh Dạ Lan có chút sốt sắng muốn nhìn thấy y.

Đợi một lát thì Tử Đại vén rèm lên mời Cảnh Dạ Lan vào rồi đi bẩm báo:

– Vương gia, Vương phi đã tới!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Dục Vọng Độc Chiếm

Chương 41: Dục vọng độc chiếm

Khi bước vào phòng khách tổ chức yến tiệc thì hai đạo ánh mắt không đồng nhất lập tức phóng tới người nàng. Trong đó có một đạo sắc bén, lạnh lùng, không cần nói cũng biết nhất định là tên Hiên Viên Khanh Trần. Còn ánh mắt kia thì có điểm lạnh nhạt tự nhiên, có điểm vừa kinh ngạc vừa hứng thú.

Không sai, là một ánh mắt biết đánh giá, thưởng thức và có hứng thú! Cảnh Dạ Lan giương mắt nhìn lên, Hiên Viên Khanh Trần ngồi ở chính giữa, bộ quần áo màu đen với những đường viền nạm vàng khiến hắn trông cương nghị mà nhu hòa, ngũ quan tinh tế phụ trợ thêm uy nghiêm. Trong cặp yêu đồng có màu vàng kỳ lạ kia lãnh liệt nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, sắc mặt có vẻ lãnh đạm, khó hiểu.

- Đến gần cô vương. – hắn nhếch môi gọi nàng. Hắn biết nàng rất xinh đẹp nhưng không ngờ đêm nay nàng trang điểm lên càng khiến cho tim hắn lỗi 1 nhịp. Sự quyến rũ lộ ra một chút thanh thuần như trêu chọc tiếng lòng hắn.

Sau khi biết nàng mang thai, Hiên Viên Khanh Trần vốn không có gặp lại nàng lần nào, đột nhiên con người ương bướng của nàng biến mất khỏi trí nhớ của hắn, hắn coi vẻ đẹp của nàng hấp dẫn tới cực điểm, xinh đẹp không thể cưỡng lại.

Cảnh Dạ Lan nhẹ lay động vòng eo nhỏ, lã lướt tiêu sái tới trước mặt hắn, tuy rằng miệng cười nhưng trong lòng không cười.

https://thuviensach.vn

- Ngồi bên cạnh cô vương. – hắn nắm cổ tay nàng, biết nàng đóng kịch, cũng không có cường ngạnh mà chỉ kéo nàng ngồi xuống cạnh mình; cánh tay rất tự nhiên ôm lấy eo nàng, bàn tay đặt trước bụng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lần đầu tiên cảm nhận được một động tác săn sóc mềm nhẹ, Cảnh Dạ Lan có điểm không quen, khẽ vặn vẹo thân dưới, theo bản năng liếc mắt hắn một cái.

- Không thoải mái sao? – hắn nhìn Cảnh Dạ Lan liễm diễm mắt đẹp, hỏi. Lời nói rất bình thản, so với những lời trước kia thì ít đi vài phân lạnh lùng. Nàng có cảm giác hình như hắn đang quan tâm mình.

Nàng lập tức gạt bỏ một ý nghĩ sai lầm về hắn, quay đầu đi không nhìn vào đôi mắt của hắn nữa, lạnh nhạt nói một câu:

- Đa tạ vương gia quan tâm, ta không sao. – ánh mắt nàng lại chuyển sang người nam tử ngồi bên dưới.

Vân đạm phong khinh gần ngọ thiên! Đột nhiên những lời này thoáng qua đầu nàng. Ngũ quan tinh xảo nhưng không hề có nhu khí, ngược lại có thêm vài phần xinh đẹp tuyệt trần. Khoác trên người là nhuyễn bào màu trắng, bộ dáng hết sức khiêm tốn, văn nhã càng tôn thêm vẻ ôn nhuận như ngọc cho y. Nhất là bên môi lại đang câu lên ý cười, mang theo phảng phất lo lắng, như cơn gió xuân phơ phất thổi đi hơi rét lạnh của muà đông.

Người này nắm giữ binh quyền lớn nhất thế mà lại có dung nhân tuấn nghị, ôn hòa tới vậy! Nàng không khỏi nhìn chăm chú, mãi tới khi ống tay áo bị Hiên Viên Khanh Trần nắm lấy, dùng sức kéo vài cái thì nàng hồi phục lại tinh thần.

Lưu luyến rời ánh mắt đi, nàng lại nhìn tới ánh mắt đằng đằng tức giận của hắn. Cảnh Dạ Lan biết điều liền cúi đầu xuống, khắc chế ham muốn muốn nhìn lại vị Vân vương gia kia của mình.

https://thuviensach.vn

Ta nhìn là việc của ta, liên quan gì tới ngươi chứ! Trong lòng thầm mắng Hiên Viên Khanh Trần, ngay cả nhìn ai cũng phải được hắn đồng ý hả? Thật đúng là biến nàng trở thành nô lệ do hắn sở hữu mà!

- Hiên Viên huynh, vị này chính là vương phi mới nhập phủ sao? – Vân vương gia hỏi.

- Đúng thế, là vương phi của cô vương, trưởng nữ của thừa tướng đương triều. – Hiên Viên Khanh Trần giới thiệu một cách ngắn gọn.

- Tại hạ là Lan Lăng Tô Vân Phong, diện kiến vương phi. – y hơi hơi hạ thấp người như hành lễ rồi nhanh chóng đứng thẳng, mỉm cười với Cảnh Dạ Lan và quay sang khen ngợi. – Vương phi của Hiên Viên huynh là đệ nhất mỹ nhân của vương triều Đại Nguyệt, thật sự chúc mừng, chúc mừng!

Hiên Viên Khanh Trần gật đầu, môi lơ đãng câu lên tà mị. Bàn tay to lớn phía dưới chuyển từ bụng Cảnh Dạ Lan xuống giữa hai chân nàng, lòng bàn tay ấm áp cách một lớp quần áo dán vào da thịt lạnh lẽo của nàng.

https://thuviensach.vn

Chương 42: Hôn Trừng Phạt

Chương 42: Hôn trừng phạt

Cái tên này còn dám không nhìn hoàn cảnh mà muốn nàng khốn đốn hả?! Nàng lập tức đưa tay dùng sức nhéo hắn một cái, thấy mắt hắn khẽ động thì lại cúi mặt thấp xuống không thèm nhìn hắn thêm cái nào. Trong lòng Cảnh Dạ Lan nổi lên một tia trả thù nho nhỏ rồi to dần.

Tô Tĩnh Uyển ngồi một bên thấy rõ một màn khi nãy, cố chịu đựng cơn giận, im lặng không ra tiếng.

~~~ *** ~~~

Cũng may yến hội nhanh tan, Cảnh Dạ Lan cùng Tử Đại trở lại Ngọc Thần cung, mới đi vào trong phòng thì nhìn thấy hắn đang cười. Nhưng mà mỗi lần hắn cười với nàng đều lạnh lùng tới tàn khốc, nếu không thì tràn ngập trào phùng và khinh bỉ; chứ chưa có lần nào như lần này. Kỳ thực khi hắn cười thì không có đáng sợ lắm, thậm chí còn rất dễ nhìn nữa!

Tốt nhất vẫn không nên nghĩ tốt về hắn, kế hoạch của nàng không thể vì thế mà thất bại được. Nàng nghe lệnh của Hiên Viên Khanh Trần, đi tới trước mặt hắn.

- Vương gia, nếu không có chuyện gì thì xin người mau trở về nghỉ ngơi thôi.

Hàng mi của hắn khẽ chớp, nàng dám đuổi hắn đi? Thanh âm vang lên khàn khàn như có hơi men say:

https://thuviensach.vn
~~~

- Cô vương thả ngươi, cũng bỏ qua cho nha đầu của ngươi, vậy mà ngươi dùng thái độ này đối với cô vương sao? – hắn đứng dậy, không nói một lời mà kéo nàng vào lòng.

- Vương gia, ngươi…

Không để nàng kinh hô, hắn cúi đầu hôn nàng. Hơi thở của hắn phun trên mặt nàng, hỗn loạn hương vị rượu nồng, triền miên không dứt nhưng không có sự tàn bạo bừa bãi như trước kia khiến cho nàng thoái cái hoảng hốt.

- Ngươi uống say rồi! – Cảnh Dạ Lan dùng sức đẩy hắn ra, vừa định đứng lên thì lại bị hắn gắt gao giữ chặt lấy, ngay sau đó chiếc lưng của nàng tiếp xúc với đệm giường mềm mại.

Hô hấp dồn dập thổi tới khiến nàng bối rối, tâm đột nhiên rung động, nhảy múa. Nụ hôn bá đạo quen thuộc che môi nàng lại, một trận điên cuồng chiếm đoạt làm cho nàng hít thở không thông.

- Ư `~~~~~ – nàng đẩy hắn không được, cũng không thể nào phát ra được tiếng.

Nụ hôn trừng phạt kéo dài mãi tới khi nàng tưởng chừng không tài nào hít thở thì mới chịu dừng lại.

Trong đôi mắt hắn nổi lên dục tình nồng đậm, đôi môi nóng bỏng mơn trớn trên cổ nàng. Chất liệu quần áo mỏng manh dưới tay hắn chỉ trong tích tắc đã biến thành từng mảnh nhỏ. Da thịt tuyết sắc lộ ra trước mặt hắn, phiếm hồng sáng mịn.

Hắn nhìn đã mắt cơ thể hoàn mỹ dưới thân, bàn tay không thể nào thỏa mãn hết tàn sát bừa bãi trước ngực nàng lại chuyển xuống giữa hai chân nàng. Cảm nhận được thân thể nàng đang run rẩy, hắn cười hài lòng. Đối

https://thuviensach.vn

với mỗi một chỗ nhạy cảm của Cảnh Dạ Lan thì hắn đều rành mạch, nắm rõ.

- Hiên Viên Khanh Trần, đừng như vậy! – nàng bắt được bàn tay to lớn đang chạy nhảy khắp người mình, thở gấp hỗn hển. Thân thể này không chịu sự khống chế của mình khiến cho nàng thấy xấu hổ vô cùng, đáy lòng đối với sự vuốt ve, mơn trớn của hắn nổi lên cảm giác.

Thanh âm thô dát vang lên, cười trêu chọc:

- Sao lại cự tuyệt cô vương, thân thể của ngươi đâu có nói như vậy. – hắn cầm tay Cảnh Dạ Lan muốn cho nàng cảm nhận được thân thể đang nóng cháy và khao khát tới mức nào.

Vô kế khả thi, nàng đành cắn môi cúi đầu nói nhỏ:

- Để ý đứa nhỏ…

Thân mình Hiên Viên Khanh Trần khựng lại, động tác trên cơ thể nàng cũng ngừng; nhưng cánh tay chống xuống đỡ lấy sức nặng của khối thân thể, đem nàng vòng trong người, cố hết sức để không đè lên người nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hết Thuốc Chữa

- Ai bảo ánh mắt của ngươi không chịu ngoan ngoãn, không đứng đắn mà đi nhìn

người khác! - hắn nheo mắt, bả đạo nói.

- Người không đứng đắn e không phải là ta! nàng trả miếng hắn, thân mình đồ sộ kia vẫn bất động.

- Nghe mệnh lệnh của cô vương, ngươi không được nhìn bất cứ ai ngoài Cô Vương

Hiện Viên Khanh Trần nhìn Xuống nàng, ra lệnh. Tối nay nàng không hề kiêng nề mà nhìn Tô Vân Phong mãi, trong mắt hiện lên tia tán thưởng giống như muốn giao cả trái tim cho hắn vậy. Thậm chí bên môi còn mỉm cười, tất cả đều vì Tô Vân Phong.

Nàng là nô lệ của hắn, hắn là chủ nhân của nàng, cho dù là thân thể hay trái tim thì đều thuộc về Hiên Viên Khanh Trần hắn! Người càng khó chinh phục thì hắn lại càng muốn nhốt trong lòng bàn tay, khiến nàng phải hoàn toàn phục tùng hắn.

Dùng sức cắn một miếng trên đầu vai nàng, hắn cũng chẳng thèm nghĩ tới một cái cớ cho hợp lý. Xem ra hắn cần phải làm cho nữ nhân này phải nhớ rõ, từ nhiều năm trước thì nàng đã có dấu vết của hắn rồi.

- A ~~~ - nàng hô nhỏ một tiếng, tay vung lên đấm vào vai hắn, đau thấu tâm! Hắn thật sự là một tên điên hết thuốc chữa mà...

https://thuviensach.vn

Trong miệng toàn là máu tươi của nàng, hắn ngẩng đầu lên chăm chú nhìn hai tròng mắt nàng rồi lại ra lệnh một lần nữa:

- Ngươi nhất định phải nghe lời!

Một cái quy định buồn cười và ngây thơ! Đáy lòng Cảnh Dạ Lan thầm cười nhạo:

- Ánh mắt muốn nhìn tới người nào thì ta cứ nhìn, ngươi có khả năng quản đươc sao?-nàng khích một câu.

- Vậy Cô Vương khiến cho ngươi nhìn thấy người của ngươi đi tìm cái chết! - hắn không lưu tình nói xong rồi xoay người ôm nàng vào ngực. Một nụ hôn đặt lên sau lưng nàng, lưc đạo mềm nhẹ có ý trêu chọc.

Hắn đủng là một tên điên không có thuốc chữa, thay đổi thất thường, trong nháy đã

biển hóa thành hai con người hoàn toàn khác nhau.

- Ngươi.. đã nói là sẽ không làm đứa nhỏ bị thương! nàng vô lực cầm đệm chăn, tưa hồ không chịu nổi kích thích mà muốn kháng cự lại.

- Vậy à? - hắn cười rộ lên, nhổm người dậy cắn vành tai của nàng. Một lát sau, những nụ hôn mềm nhẹ, dịu dàng ngừng lại, hai tay hắn vây quanh nàng chặt chẽ, lưng nàng tựa sát vào vồng ngực to rộng ẩm áp. Sau đó là một thứ thanh âm ôn nhu trước nay chưa từng có:

- Ngủ đi! - hắn thấp giọng nói, tiếng hít thở trầm ổn bên tai nàng chứ như một thứ âm thanh thôi miên tuyệt hảo. Thân mình cứng đờ dần trầm tĩnh Iại, nàng không hề giãy dụa, để mặc cho hắn ôm ấp. Vì sao trong lòng lại có một tia rung động nho nhỏ? Nàng Suy nghĩ, ngược lại thầm mắng:

“"Hoa Mị Nô, nhất định lại do ngươi quấy phá!".

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, cảnh đêm như phủ dày lên mí mắt dần dần biến trầm, tiếng thở đều đều của nàng vang lên. Đôngg thời, sau lưng nàng là một đôi mắt chậm rãi mở ra, trong đáy mắt có một tia phức tạp khó nói.

Nhớ lại lời Vô Ngân nói khiển tâm hắn nổi lên một gợn sóng, theo bản năng vòng tay ôm chặt lấy nàng. Cúi đầu hấp thụ hơi thở ấm áp quen thuộc của nàng, một lát, hắn cẩn thận đứng dậy nhưng không lập tức rời đi mà đứng nhìn bộ dáng say ngủ của nàng, mãi một lúc lâu mới lặng yên rời khỏi phòng.

Cảnh Dạ Lan vẫn đang trầm ổn ngủ mở bừng đôi mắt, nhíu mày nghi hoặc. Hết thảy mọi chuyện phát sinh ngày hôm này dựa theo phân tích của nàng thì khác hẳn với những gì mà bình thường Hiên Viên Khanh Trần vẫn làm.

“Hắn lại muốn cái gì đây?”- Trong lòng nàng có điềm lo lắng, rón rén đứng dậy, quyết định dựa theo kể hoạch của mình mà hành động.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nữ Nhân Có Ý Tứ

Chương 44: Nữ nhân có ý tứ

Tại Mộ Dung Nguyệt, Tô Tĩnh Uyển nhìn Tô Vân Phong yên lặng đứng trước cửa sổ, chăm chú nhìn ánh trăng, mỉm cười nói:

- Ca ca, đang nghĩ gì vậy?

Ý cười ôn nhu của Tô Vân Phong mang theo lo lắng, rất giống với cái tên của hắn vân đạm phong thanh. Theo lý, hắn là người nắm giữ binh quyền lớn nhất thì phải có một bộ khí phách tà nghễ thiên hạ nhưng hắn thực ôn nhuận, khó có thể làm người ta tưởng tượng ra hắn là người từng rong ruổi khắp các chiến trường.

- Không có gì! – y đi tới bên người Tô Tĩnh Uyển. – Nói cho ca ca biết, ngươi có thiếu thốn gì không?

- Không có. – Tô Tĩnh Uyển cúi đầu, ngón tay quấn tròn vài sợi tóc, nụ cười trên mặt có chút mất tự nhiên.

Con ngươi Tô Vân Phong vừa động, tiếp lời nàng:

- Ngươi sống tốt thì ca ca cũng an tâm, bằng không ca ca sẽ áy náy cả đời.

- Tĩnh Uyển là tự nguyện, không có liên quan tới ca ca. – ngữ khí của nàng có chút cô đơn, vẻ tươi cười lại trở nên tự tin, nghênh ngang như trước. – Ít nhất bây giờ hắn không thể rời khỏi muội!

https://thuviensach.vn

Dùng tất cả mọi cách, cuối cùng chỉ có nàng mới có thể ở lại bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần, quan trọng nhất là nàng chính là nữ nhân duy nhất! Đôi mắt đẹp tỏ ra kiên định khiến cho Tô Vân Phong hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Thật sự không muốn nói cho nàng biết, tại yến hội, ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần không hề nhìn tới Tĩnh Uyển mà chỉ chuyên chú một lòng chú ý tới Hoa Mị Nô.

Nhưng mà…

Đệ nhất mỹ nhân vương triều Đại Nguyệt – Hoa Mị Nô! Trong đầu bất giác hiện lên khuôn mặt của nàng khiến Tô Vân Phong gợn lên một ý cười. Thật sự là một nữ nhân rất thú vị, có lẽ nàng là người đầu tiên dám nhìn thẳng vào mắt y, đã lớn mật còn mang theo tia thưởng thức, thực sự làm cho y phải nhớ kỹ.

Tựa nhi một thứ dã tâm được nuôi dưỡng trong đáy lòng, trời sinh đã vậy, không thể nào xóa đi.

- Nghỉ ngơi trước, ta đi trước. – nhìn trời biết giờ đã không còn sớm, y cáo từ rời đi. Ở nơi này mỗi một hành động đều khiến cho người ta sinh nghi với ý đồ của hắn.

- Ca ca, phải tự bảo trọng, không cần lo lắng cho muội. Tĩnh Uyển đưa hắn ra cửa.

Nhìn theo thân ảnh màu trắng của Tô Vân Phong biến mất trong bóng đêm, Tô Tĩnh Uyển mới thấp giọng thở dài nói:

- Ca ca, hãy tha thứ cho Tĩnh Uyển, muội đã không thể quay đầu lại nữa rồi. Cho nên lúc này đây muội thật sự chỉ biết xin lỗi ca ca mà thôi. – thanh âm theo gió đêm lặn tăm, không lưu lại một chút dấu vết.

https://thuviensach.vn

- Nương nương, nên đi ngủ thôi. – thị nữ hầu hạ một bên lên tiếng nhắc nhở.

- Vương gia đang ở đâu?

- Lúc đầu thì ở chỗ Vương phi, sau đó không biết vì sao người lại ngủ ở chỗ phu nhân Tử Đại.

Chỗ Tử Đại? Tô Tĩnh Uyển cười tự giễu:

- Biết rồi, ngươi lui xuống trước đi. – nàng tự mình rót một chén rượu, màu rượu đỏ bừng làm nổi bật khuôn mặt của nàng.

Khóe miệng giương lên một nụ cười đắc ý, không ngừng mở rộng. Hoa Mị Nô, ngươi biết không, hiện tại mỗi bước đi của ngươi đều chọc giận hắn; còn kết cục cuối cùng của ngươi thì Tô Tĩnh Uyển ta còn muốn chờ xem!

Còn chưa bước vào phòng, Tô Vân Phong chợt thu hồi bước chân ra. Nương theo ánh trăng hắn có thể nhìn thấy rõ ràng người ngồi trong phòng đang đợi hắn.

- Là nàng?! – thanh âm có điểm không thể tin được, trên mặt hiện lên một tia vui sướng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Gặp Nhau Đêm Tối

Chương 45: Gặp nhau đêm tối

Người ngồi trong phòng xoay lại cười nhẹ tựa như một vòng minh nguyệt sáng rực, Tô Vân Phong chăm chú nhìn nhưng trong lòng thật ra đã bình yên.

- Vân vương gia. – nàng mở miệng nói, thanh âm không lớn, âm sắc thuần mỹ nghe như tiếng nước suối chảy róc rách, từng chữ rõ ràng, phảng phất một tiếng động liêu nhân.

Tim Tô Vân Phong xẹt qua một tia dao động rất nhỏ.

- Bắc An Vương phi, đêm khuya tới tìm ta có chuyện gì quan trọng sao? – Tô Vân Phong vào phòng, cũng không giống như người khác vội vàng đóng cửa lại để tránh kẻ khác phát hiện, để ý; ngược lại hắn hào phòng để mặc cửa phòng mở ra rồi nhãn nhã ngồi xuống.

Trong lòng Cảnh Dạ Lan không khỏi tán thưởng, tác phong làm việc của hắn cũng không có giống thường nhân. Ngay trên địa bàn của Hiên Viên Khanh Trần, đêm khuya vương phi của vương gia tới mà hắn không có một chút tị hiềm, e sợ.

Tô Vân Phong, thực ra ngươi là người như thế nào?!

Nàng cũng hào phóng ngồi xuống, nhìn hắn, chủ động mở lời:

- Vân vương gia, ta nghe nha đầu có nói qua người từng tới Đại Nguyệt.

Hắn gật đầu, ngữ khí đáng tiếc:

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà lúc ấy không có gặp được vương phi, cho nên chuyến tới thăm Đại Nguyệt khi đó không tính là hoàn mỹ được.

- Ta? – Cảnh Dạ Lan nhìn hắn, trong phòng không có lấy một ngọn đèn, thời gian không ngắn, thích ứng với hoàn cảnh như vậy thì người trước mắt đây cũng không thường. Đôi con ngươi nâu u ôn nhu nhìn nàng.

– Vương gia đang nhìn gì vậy? – Sau một lúc lâu, nàng thấp giọng hỏi lại nhưng vẫn chăm chú nhìn ánh mắt hắn, một khắc cũng không rời đi.

Tô Vân Phong ôn nhuận như ngọc, trong mắt tràn đầy tán thưởng đối với nàng, không hề che dấu! Nhưng không hề có lấy một tia ái muội hay là dục vọng.

Nghe xong lời Cảnh Dạ Lan, thanh âm bình tĩnh, ấm áp của hắn đáp lại:

- Đang nhìn vương phi!

- Nhìn ta cái gì? – Cảnh Dạ Lan giơ lên khóe miệng, cố tình hỏi. Ngữ khí của Tô Vân Phong làm nàng nhớ tới một người, nhìn thoáng qua thì tưởng im lặng, bình yên nhưng mỗi một chữ nói ra đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, cái này chính là cảm giác mà hắn mang lại cho người ta.

- Vương phi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của Đại Nguyệt vương triều, danh phù kỳ thực. – thái độ chân thành của hắn không làm cho Cảnh Dạ Lan chán ghét. Nói chuyện với hắn khiến nàng nhớ lại khoảng thời gian yên tĩnh rất lâu trước kia. Tuyệt đối không giống với tên Hiên Viên Khanh Trần chết bầm kia, không hiểu vì sao Tô Tĩnh Uyển và Tử Đại cứ khăng khăng một mực muốn đứng bên cạnh hắn chứ.

Nghĩ tới đấy, khóe miệng nàng lại nhoẻn lên cười:

- CÁm ơn vương gia khích lệ, ta cũng không vòng vo nữa. Hôm nay ta tới đây là vì muốn cầu vương gia một việc.

https://thuviensach.vn

- Tại hạ có thể vì vương phi làm gì đây? – Tô Vân Phong sớm nghe qua trưởng nữ của thừa tướng đương triều Đại Nguyệt là người khuynh thành chi mạo nhưng đêm nay hắn thấy nàng hoàn toàn không phải là một tiểu thư khuê các kiểu một bước cũng chưa đi qua đại môn.

Cảnh Dạ Lan quay đầu đi, cố ý hỏi:

- Vương gia, người không sợ ta đưa ra một yêu cầu gì quá đáng sao? – trong mắt đã giấu không được ý cười.

- Nếu vương phi muốn rời khỏi nơi này thì ta nghĩ đó không phải là một yêu cầu quá đáng. – Tô Vân Phong chân thành trả lời.

Hiên Viên Khanh Trần không có được tâm của nàng!

Qua một hồi nói chuyện, trong đầu Tô Vân Phong chợt hiện lên ý niệm này, chính hắn cũng không hiểu nguyên nhân vì sao lại nghĩ như vậy. Nhưng nhìn vào mắt Cảnh Dạ Lan thì hắn dám chắc kết luận của hắn là chính xác!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tư Tâm

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh xuống, hai người ngồi đối diện với nhau không nói một lời, chỉ nhìn nhau cùng thưởng thức ý cười.

Tại lần thay đổi thời không này Cảnh Dạt Lan thật không ngờ giờ này, ngày này nàng lại gặp được hắn. Không cần phải nói nhiều, trong thời gian ngắn nhất hắn đã có thể hiểu được ý định của nàng.

Cảm giác như vậy rất giống Quỷ Túc!

Hiên Viên Khanh Trần có tướng mạo na ná Quỷ Túc, Còn Tô Vân Phong thì có tính cách giống Quỷ Túc, tựa như một người phân thân thành hai người vậy. Thật kỳ lạ, thậm chí chúng làm cho nàng cảm thấy mình không thể nào lý giải nổi.

- Không hỏi lý do của ta sao?

- Người cũng không hỏi lý do vì sao ta giữ người, vậy thì ta hỏi lý do của Vương phi làm cái gì?!

- Nếu ta đoán không sai thì người là vì Tô Tĩnh Uyển. -thông minh như hắn, lúc

yến hội đã có thể nhìn ra một chút manh mối nào đó giữa ba người bọn họ.

Tô Vân Phong đứng lên:

- Nêu thật sự muôn hỏi lý do của ta thì ta cũng xin đáp, ta hy vọng Hiên Viên Khanh Trần có thề đối tốt với Tĩnh Uyển. Nếu có thể đáp ứng tâm ý

https://thuviensach.vn

của Vương phi, đồng thời làm cho Tĩnh Uyển vui vẻ thì việc gì ta cũng không tính toán.

Hắn hơi hơi cúi đầu, nhìn Cảnh Dạ Lan, cười ôn hòa có một tia bất đắc dĩ:

- Có lẽ ta không tốt như người nghĩ.

Nàng lắc đầu:

- Người rất thành thật cho nên bây giờ ta bắt đầu tin tưởng người! - So sánh hắn với Tô Tĩnh Uyển thì hắn là thực sự là một người đáng để nàng thử tin tưởng một lần.

- Đừng nói với Tĩnh Uyển ước định của ta và người lúc này. - đây chính là thỉnh cầu duy nhất của Tô Vân Phong.

Khi Tĩnh Uyển gởi thư nói muốn hắn tới thăm thì hắn đã dự cảm chuyện này liên quan tới việc Hiên Viên Khanh Trần mới quay về bên cạnh nàng ấy, nhất định là rất cần hắn. Chính muội muội quật cường của hắn lại chủ động đưa ra yêu cầu này thì hắn mới không từ nan gì, liều lĩnh đi vào hang ổ của đối thủ. Còn Hoa Mị Nô chính là vật cản lớn nhất trong long Tĩnh Uyển, và Hiên Viên Khanh Trần cũng chính là đối thủ cường hãn nhất của đời hắn. Hắn nâng mắt, bất động nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, chỉ còn ý cười nhè nhẹ ấm áp còn vương lại bên môi.

Cảnh Dạ Lan ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi lập tức xoay người đứng dậy cáo từ:

- Vương gia yên tâm, ta cũng là vì tự bảo vệ mình, về phần những chuyện khác thì không quan tâm tới. Nếu thật sự có một ngày chạy thoát thì ta sẽ ghi tạc ân tình của vương gia!

- Đa tạ vương phi đã thông cảm! – phía sau nàng là tiếng thở dài của hắn.

https://thuviensach.vn

Ha ha, nàng lắc đầu, khẽ cười một tiếng, nam nhân này đúng là...

Nàng bước nhanh rời khỏi chỗ ở của Tô Vân Phong, trong lòng có vị chua xót, cảm giác được người thân quan tâm thật là tốt!

To Tĩnh Uyển vì Hiên Viên Khanh Trần mà lừa gạt hắn, còn một người thận trọng như hắn lại tình nguyện tin tưởng muội muội mình, vì nàng ta mà hắn không quan tâm tới phiền toái, nguy hiểm. Một khi không thành công có lẽ người nhận lấy thương tổn không chỉ là bọn hắn mà có lẽ còn lien lụy tới nhiều người.

Nghĩ vậy, thân mình nàng cảm thấy lạnh run. theo bản năng lấy hai tay ôm chặt

chính mình.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ôn Nhu Mà Chống Đỡ

Chương 47: Ôn nhu mà chống đỡ

Cảnh Dạ Lan trằn trọc suốt một đêm, mãi tới khi hừng đông mới nặng nề chìm vào giấc ngủ. Trong mơ mơ màng màng nàng thấy mình được người ôm vào ngực, hơi thở ấm áp phả bên tai. Nàng không giãy dụa, miệng chỉ lầm bầm mắng một câu:

- Ta rất buồn ngủ, đừng có ầm ỹ!

Xem như đã giải quyết được hết thảy mọi chuyện, tâm trạng chặt cứng buông lỏng xuống, một than ủ rũ, ngay cả xương cốt cứ như mềm nhũn hết ra vậy.

Hiên Viên Khanh Trần nhìn khuôn mặt buồn ngủ của nàng, theo bản năng dùng động tác nhẹ nhàng đem thân mình nàng thít vào trong lòng ngực:

- Dậy ăn chút gì đó rồi hãy ngủ tiếp.

- Không muốn ăn, ta buồn ngủ. – nàng liên tục xua tay, muốn thoát khỏi sự trói buộc của hắn nhưng lại bị Hiên Viên Khanh Trần ôm chặt lại, rời khỏi giường.

- Ngươi muốn làm gì? – nàng chỉ có thể ôm chật lấy cổ hắn, không kiên nhẫn mà trừng mắt hỏi hắn. Tên hỗn đản này lại muốn làm gì chứ?

Hiên Viên Khanh Trần không nói một lời, chỉ ôm nàng đi ra đại môn, vòng qua một hành lang gấp khúc, tới vườn hoa trong Ngọc Thần cung thì

https://thuviensach.vn

dừng lại. Một mùi hương hoa thanh nhã theo gió truyền tới, Cảnh Dạ Lan quay đầu nhìn lại, sáng sớm ở sân viện ngào ngạt hương mai; dưới tán cây mai đã chuẩn bị một nhuyễn tháp, bốn phía có duy trướng phất phơ theo gió.

Đây là…. Nàng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mọi thứ trước mắt.

- Thích không? – Hiên Viên Khanh Trần nhỏ nhẹ nói bên tai nàng.

- Rất đẹp. – Cảnh Dạ Lan gật đầu khen ngợi, nàng rất thích hoa mai, khó có cơ hội được nhìn một khu vườn đầy mai như thế này. Nơi khóe miệng một nụ cười tươi nở rộ, ôn nhu như tiếng gió trêu ghẹo, tất cả đều rơi vào mắt Hiên Viên Khanh Trần.

Hắn ôm Cảnh Dạ Lan ngồi xuống nhuyễn tháp dưới tàng cây mai, bốn góc nhuyễn tháp có bốn chậu than được chạm khắc tinh xảo, duy trướng phủ kín, ngồi bên trong rất ấm áp và thoải mái.

Hiên Viên Khanh Trần cầm lấy đồ ăn đã được chuẩn bị chu đáo đưa cho nàng:

- Vừa thưởng thức hoa mai vừa ăn cái gì đi. – nhìn vào đôi mắt nàng có thể thấy nàng đang rất thích thú.

- Ta không đói bụng. – nàng vẫn lắc đầu như cũ, ánh mắt dừng ở nơi xa xôi.

- Không đói bụng cũng phải ăn! – ngón tay hắn nhẹ nhàng nâng cằm Cảnh Dạ Lan lên, xoay mặt nàng lại đối diện với mình. Không biết bắt đầu từ khi nào, Hiên Viên Khanh Trần không hề thích mắt nàng nhìn người khác hoặc là nhìn đồ vậy gì khác. Ánh mắt kia chưa một lần chuyên chú dừng trên người hắn.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan cơ hồ không tự chủ được mà co người lại, cằm của nàng hai lần bị Hiên Viên Khanh Trần vặn trật khớp cho nên mỗi lần hắn chạm vào nơi này đều làm cho nàng kinh hoảng, hình thành một phản xạ có điều kiện.

Hắn thấy Cảnh Dạ Lan né tránh, trong lòng cũng hiểu được vài phần, hắn lại ôm lấy nàng, ngón tay ấm áp cẩn thận chạm nhẹ hai bên má nàng:

- Còn đau không? – quan tâm hỏi.

Người này làm sao vậy? Tối hôm qua vẫn còn một bộ dáng bá đạo, mới qua một đêm mà đã thay đổi thành một người khác rồi hả? Cứ như người khi trước đối đãi tàn bạo với nàng không phải là Hiên Viên Khanh Trần hắn, bóp cằm nàng tới trật khớp cũng không phải hắn vậy?

Thấy nàng sửng sốt, Hiên Viên Khanh Trần cầm lấy đồ ăn trong tay đặt bên môi Cảnh Dạ Lan:

- Nghe lời, ăn mau đi! – động tác ôn nhu của hắn cùng vẻ mặt thân thiết khiến cho lòng Cảnh Dạ Lan động.

Thật lâu trước kia cũng có một người từng quan tâm nàng như vậy…

- Cảnh Lan, đừng ngủ nướng nữa, mau dậy ăn gì đi.

- Cảnh Lan, nghe lời, mở miệng ăn nào. A ~~~ – bên tai nàng còn vang lên tiếng cười sang sảng của anh ấy.

Mặt nàng khẽ động, chậm rãi hé miệng, một chút thức ăn do Hiên Viên Khanh Trần đút cho rơi vào trong miệng.

- Thế này mới ngoan chứ. – Hiên Viên Khanh Trần lau vụn thức ăn bên môi nàng, động tác nhẹ tới mức như một chú chuồn chuồn lướt nước chạm qua đôi môi mềm mại của nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Không Phải Vì Ngươi

Chương 48: Không phải vì ngươi

Đôi môi ấm áp hạ xuống, mềm nhẹ khiến nàng nhắm mắt lại thư thái. Nàng chán ghét bị người lạ đụng vào người nhưng hiện tại thân thể này đã từ từ tiếp nhận Hiên Viên Khanh Trần. Có lẽ vì hắn có gương mặt giống với Quỷ Túc nên mỗi lúc ôn nhu lại khiến lòng nàng mềm nhũn ra.

- Nhìn cô vương. – hắn nhẹ giọng nói nhưng trong đó có một tia mệnh lệnh không thể chối cãi.

Ai ~~~ Hắn vẫn không phải… Trong lòng nàng thầm thở dài, phiền muộn lan tràn, miễn cưỡng mở mắt ra. Khi đôi mắt hé mở, dừng trước mặt hắn, nghĩ khí khôi phục lại vẻ lạnh nhạt:

- Ta đã ăn rồi, vương gia còn muốn làm gì nữa? Nếu vì chuyện đứa nhỏ thì Vương gia cứ yên tâm, dù ta có muốn đánh nhau thì cũng không một ai có thể giúp ta!

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần chợt căng thẳng, vòng tay ôm vòng eo thon nhỏ của nàng tăng thêm khí lực, một tia cười lạnh gợi lên bên môi:

- Ngươi đúng là không biết tốt xấu, cô vương đối đãi với ngươi như vậy mà ngươi vẫn dùng cái thái độ này đối đãi với cô vương! – trong đôi mắt màu vàng yêu dị hiện lên tia tức giận.

- Cảm ơn vương gia quan tâm. – Cảnh Dạ Lan giãy cánh tay bên hông mình ra, không thèm nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Những ngày ở chung,

https://thuviensach.vn

hắn bạo ngược làm tình khiến nàng chịu bao nhiêu đau đớn, giờ đột nhiên đối đãi ôn nhu dĩ nhiên là thủ đoạn của hắn rồi.

- Cô vương đương nhiên rất quan tâm, sau khi hài tử của ngươi hạ sinh không phải cô vương lại có thêm một món đồ chơi để tra tấn ngươi sao?! – hắn chợt cười, tà mị và ác liệt.

Món đồ chơi?! Hiên Viên Khanh Trần, những lời như vậy mà ngươi cũng nói ra ngoài miệng được! Cảnh Dạ Lan phẫn nộ nhìn hắn căm tức. Tuy rằng nàng mang thai chỉ là một màn giả tạo nhưng thật sự nàng không hề muốn có một đứa con của hắn. Nhưng khi nghe hắn nói những lời vô tình này thì trong lòng nàng nhói lên một cơn đau mơ hồ. Một nam nhân ngay cả đứa con đẻ của mình cũng có thể sử dụng như một thủ đoạn để trả thù thì đúng là không phải con người!

Taynàng không tự chủ được mà đặt lên bụng, may mà không có thai, nếu không thì trên thế gian này lại có thêm một người sống mà không được làm người! Tư vị này như một cơn ác mộng mãi đeo bám tra tấn cả thân và tâm hồn người ta! Nàng hung tợn, cơ hồ từng chữ lọt ra từ kẽ răng:

- Ngươi đừng nằm mơ!

Có vẻ không ngờ tới sự oán hận mãnh liệt như vậy trong mắt nàng, tại nơi mềm mại nhất trong lòng Hiên Viên Khanh Trần như bị cái gì đó đụng vào. Hoa Mị Nô, ngươi bắt đầu để ý tới đứa nhỏ này rồi sao?

- Chỉ sợ chuyện này không tới lượt ngươi nói! – hắn tiến tới cầm lấy cổ tay nàng, trực tiếp đối mặt với nàng, kéo nàng ngã vào trong lòng. – Cô vương từng nói, không một ai có thể cãi lời mệnh lệnh của cô vương!

- Ngươi buông tay, đừng chạm vào ta! – cổ họng dâng lên một trận khó chịu, nàng nhíu mày chán ghét, cơ thể theo bản năng mà giãy dụa, vung tay cho Hiên Viên Khanh Trần một cái tát.

https://thuviensach.vn

Chát ~~~~ (nghe mà sướng lỗ tai. He he ~~)

Bàn tay Cảnh Dạ Lan tê đau, nàng giương mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lập tức hiện lên một mảnh hồng, vết năm ngón tay hằn lên.

Trong mắt hắn phụt ra hàn quang, trói chặt khuôn mặt nàng lại. Ngay sau đó nàng cuộn tròn thân mình lại, tựa vào tháp nhuyễn, sắc mặt trắng bệch đau đớn.

Không khí ngưng trệ, hắn bắt lấy một cánh tay của Cảnh Dạ Lan, trên mặt phủ dày một tàng băng sương:

- Ngươi thật to gan!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Lo Lắng

Chương 49: Lo lắng

Cổ tay bị siết đau, toàn thân Cảnh Dạ Lan vô lực, mày nhíu chặt, cố gắng nhịn xuống vị chua lờm lợm bốc lên trong cổ họng, thấp giọng nói:

- Buông, ngươi… – nói cũng chưa nói xong, nàng quay đầu đi, ọe một tiếng đem đồ vừa nãy ăn nôn ra hết.

Trong duy trướng tràn ngập một cỗ vị chua nồng, cặn đồ ăn rơi vãi cả lên người Hiên Viên Khanh Trần.

- Ngươi… – hắn thật không ngờ Cảnh Dạ Lan lại như vậy, nhất thời sắc mặt khó coi, đang muốn quát chói tai với nàng.

- Ta không thoải mái, ngươi mau thả ta ra. – lúc này nàng vươn một bàn tay túm chặt lấy ống tay áo hắn, vốn tưởng là muốn đẩy hắn ra nhưng chân lại lảo đảo, ngược lại ngã nhào vào lòng hắn. Khuôn mặt tái nhợt, mồ hôi túa ra rịn rịn, nàng cắn chặt môi lại. Dường như lại thấy khó chịu, nàng đưa bàn tay bé nhỏ của mình lên bịt chặt miệng lại.

Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày, ôm nàng vào ngực, lớn tiếng phân phó:

- Người đâu, gọi đại phu tới!

- Không cần đâu vương gia! – nàng vội vàng ngăn lại. Lúc trước đại phu kia là do Tô Tĩnh Uyển mời tới, nói này nói nọ nên hắn mới tin tưởng là nàng có thai. Nếu bây giờ thay một đại phu khác thì vở kịch và kế hoạch của nàng chắn chắn sẽ bị Hiên Viên Khanh Trần vạch trần.

https://thuviensach.vn

- Không được, nhất định phải để đại phi xem! – hàng mày rậm đen nhăn lại, hắn trầm giọng mệnh lệnh. Hiện tại sắc mặt của nàng càng lúc càng tái nhợt, trên môi không còn một tia huyết sắc, thân mình run rẩy không thôi, tựa như một đóa hoa rơi trong gió, thực khiến lòng người rung động, yêu thương. Bất giác, hắn ôm chặt lấy nàng.

Nàng nâng mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần, chỉ không ngừng lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Chỉ là… chỉ là mọi người khi có thai đều như vậy, vương gia không cần lo lắng cho ta, ta còn tốt lắm. – Cảnh Dạ Lan liều mạng nhớ lại nhưng kiến thức còn sót lại trong đầu mình về tình trạng và biểu hiện của những người phụ nữ khi mang thai là như thế nào.

Từ khi được cô nhi viện nhận nuôi, trải qua vài năm sống cuộc sống của một con người bình thường rồi nàng vào tổ chức. Bên cạnh đa số là đàn ông, số ít là phụ nữ nhưng vì thân phận bất đồng nên cũng hạn chế giao tiếp. Nàng chưa từng hiểu hết được những kiến thức về sinh lý, thỉnh thoảng đến trường học nhìn lén học lõm được vài điều.

Hắn căn bản không thèm nghe lời nàng, bàn tay nhỏ bé của Cảnh Dạ Lan nắm chặt lấy vạt áo của Hiên Viên Khanh Trần:

- Vương gia, có thể bế ta trở về phòng không? Ta .. ta không còn sức nữa… – nói xong, nàng tựa đầu vào vai hắn, làm một bộ dáng suy yếu, vô lực.

Lần đầu tiên nghe thấy Cảnh Dạ Lan yêu cầu nên Hiên Viên Khanh Trần không nói được lời nào bèn bế nàng vào phòng trong. Sau đó nàng còn nôn thêm vài lần, mặt cũng dần dần tốt lên chút, lúc này trong mắt hắn mới rút đi vài tia lo lắng.

- Chăm sóc vương phi cho tốt. – khi hắn rời đi còn phân phó Tiểu Khả, rồi quay lại nhìn nàng mê man, mày nhíu lại khó hiểu. Một tiếng than nhẹ

https://thuviensach.vn

vang lên, Hiên Viên Khanh Trần im lặng rời khỏi phòng.

Một tiểu hài tử? Nếu nàng hạ sinh một đứa nhỏ của chính mình thì hắn thật sự sẽ biến đứa nhỏ đó thành công cụ để trả thù Hoa Mị Nô sao? Trong đầu Hiên Viên Khanh Trần cứ luẩn quẩn mãi vấn đề này.

~~~ *** ~~~

Ngày càng hạ xuống, phía chân trời điểm đỏ tàn dần, chậm rãi mờ mịt.

Trong cung, Hiên Viên Khanh Trần đang lật tung đống sách của Vô Ngân, tìm cả buổi chiều mà vẫn không tìm ra được thứ hắn cần.

- Ngươi tìm cái gì thế, tìm tới nửa ngày rồi, âm ỹ muốn chết! – Vô Ngân bất mãn trừng mắt nhìn hắn. Hắn ở trong này lục lọi hết nửa ngày trời, cũng không biết là hắn muốn tìm cái gì nữa. Chẳng lẽ trong cung không có thứ hắn muốn sao?

- Ngươi đừng có lải nhãi nữa, ta tự mình tìm! – hắn tức giận trả lời, sao lại không có lấy một cuốn sách nào viết về tình trạng của nữ nhân khi mang thai chứ?

Vô Ngân khoát tay, chẳng buồn nói thêm, chán ngán không thèm nhìn để mặc cho hắn tìm.

- Vương gia, nô tỳ là Tiểu Khả. – ngoài cửa vang lên tiếng Tiểu Khả cung kính bẩm báo.

Tiểu Khả? Nha đầu bên cạnh Hoa Mị Nô?! Hiên Viên Khanh Trần vội vàng đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa hỏi nàng:

- Có chuyện gì?

- Vương phi nói mời vương gia qua dùng bữa. – Tiểu Khả không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hắn.

https://thuviensach.vn
~~~

Hoa Mị Nô mời hắn qua dùng cơm? Hiên Viên Khanh Trần không khỏi nở một nụ cười, nàng phá lệ làm như vậy là muốn cái gì đây?

- Dẫn đường. – hắn lạnh giọng phân phó rồi theo Tiểu Khả rời cung.

Phía sau, Vô Ngân mở tròn mắt nhìn bóng dáng hắn rời đi, ngẫm nghĩ một chút rồi cười. Ánh mắt chuyển quanh căn phòng, phẫn hận mắng:

- Tên chết tiệt này lại bỏ đi không chịu thu dọn lại!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cầu Hòa

Trong Ngọc Thần Cung, Chỗ Cảnh Dạ Lan ở chìm vào im ắng. Sắc trời dần Chìm vào ảm đạm, trong phòng khơi đèn, mới liếc mắt nhìn thoáng qua một cái đã khiến cho long Hiên Viên Khanh Trần sinh ra một tia ấm áp.

Thật lâu, thật lâu rồi hắn không có cảm giác như thể này.

Hắn hơi nhíu mày, Tiểu Khả Vội vàng nói:

- Hôm nay Vương phi mệt nên vẫn chưa có tinh thần, đề nô tỳ đi mời người tới. – nói xong, Tiểu Khả định đi vào phòng trong.

- Không cần, ngươi lui ra đi. - Hiên Viên Khanh Trần nói rồi lập tức bước nhẹ vào

trong. Trên giường không có người, xoay người lại thì hắn nhìn thấy Cảnh Dạ Lan

đang ôm chân cuộn mình ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn bên ngoài tới thất thần. Gió đêm lay lắt thổi làm phân tán mái tóc dài của nàng, vài lọn mơn trớn hai gò má nàng càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt.

- Gió lớn, đừng ngồi nữa. – hắn đi lên đóng cửa lại.

Nghe tiếng hắn, thân mình Cảnh Dạ Lan khẽ nao nao rồi lại ngồi yên không động đậy.

- Gọi Cô Vương tới ăn cơm sao ngươi lại ngồi ở đây. Như thể này gọi là chiêu đãi sao?-nàng chỉ mặc một xiêm y mỏng manh khiến Hiên Viên

https://thuviensach.vn

Khanh Trần không tự chủ được mà ngữ điệu nhu hòa đi rất nhiều. - Thời tiết vào lạnh, ngươi đừng để mình bị đông lạnh chứ.

- Ừm, ta biết! - nghe hắn nói, Cảnh Dạ Lan trả lời, đứng lên. Khi đi qua người Hiên Viên Khanh Trần, nàng thì thầm một câu. – Cám ơn!

Hiên Viên Khanh Trần sửng sốt, thấy nàng đi phòng ngoài thì vội vàng đuổi theo. Hôm nay nàng dịu ngoan tới kỳ lạ.

Nhìn qua những món ăn trên bàn, tất cả đều là những món mà Hiên Viên Khanh Trần thích ăn. Hắn kinh ngạc, cười trêu chọc:

- Có phải hôm nay ngươi lại đổi kế sách muốn đối phó với Cô Vương? - đã từng một lần thiếu chút nữa nàng đã lấy được mạng của hắn rồi.

Cảnh Dạ Lan khẽ cắn môi dưới, hình như có điểm uất giận, cố ngăn chặn tiếng mắng không được thoát ra, hơn nửa ngày mới ngang ngạnh trả lời:

- Những thứ này là do Tử Đại chuẩn bị. nếu ngươi sợ ta hạ độc vào thì ngươi có thể

không ăn!

- Tử Đại Chuẩn bị? - hắn nâng mắt nhìn nàng chăm chú, đôi mắt nàng linh động, thủy khí mờ ảo, mông lung bất định, không điểm thân thiết. - Được rồi, vậy chuẩn bị như thể này để làm gì? - Tử Đại không bao giờ hỏi tới chuyện giữa hắn với những nữ nhân khác, giờ làm vậy là vì cái gì?

Nhìn ra nghi hoặc trong mắt hắn, Cảnh Dạ Lan lập tức buông đũa, tức giận nói:

- Đứng có đoán mò, là ta nói Tử Đại chuẩn bị mấy món ăn mà ngươi vẫn thường thích. Nếu đã gọi ngươi tới ăn cơm thì sao ta lại không thể chuẩn bị này nọ chứ?

https://thuviensach.vn

- Sao lại làm như vậy, Hoa Mị Nô? - hắn nở nụ cười. Nàng đột nhiên thay đổi trở nên khuất phục như thể này, nều không hỏi cho rõ ràng thì bữa cơm này không thề tùy tiện ăn được.

Vì sao?- Cảnh Dạ Lan quay đầu nhìn bên người hắn, trong mắt ngưng tụ một tầng

quang mang quật cường, lát sau mới mở miệng:

- Hiên Viên Khanh Trần! - giọng nàng có phần bất đắc dĩ, trong mắt hiện lên một tầng lệ quang mỏng manh.

Mày vẫn nhíu chặt, hắn không đề ý tới việc nàng gọi thẳng tên hắn mà lại quan tâm tới lời nàng muốn nói tiếp theo.

- Ta đã quên mọi chuyện trước kia, không biết là đã có thương tổn gì với ngươi nhưng đứa nhỏ dù sao cũng vô tội. Ngươi đối với ta thế nào cũng được nhưng xin ngươi hãy buông tha cho đứa nhỏ. - Chống lại đôi mắt yêu dị của hắn, Cảnh Dạ Lan chậm rãi nói.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Lần Thứ Ba Trốn Đi (1)

Thu lại vẻ cười trêu tức trên mặt, ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần phức tạp, hàm chứa một tia mông lung dừng trên mặt Cảnh Dạ Lan. Chuyện trước kia ngươi có thể quên sạch không còn một mảnh nhưng Cô Vương thì không thể! Về phần đứa nhỏ... Mặt hắn lại lạnh băng:

- Ngươi đang cầu cô vương!?

- Đúng vậy! - nàng cắn môi, lập tức gật đầu. Động tác càng thêm dứt khoát, nước

mắt ngã nhào xuống hai bên má. Nàng bối rối nâng tay vội lau đi, quay đầu né tránh không nhìn hắn.

Cuối cùng thì vì đứa nhỏ mà một nữ nhân lúc nào cũng muốn thoát khỏi tay hắn đã phải buông tha tất cả để mở miệng cầu xin hắn. Trong lòng Hiên Viên Khanh Trấn nổi lên một thứ cảm giác không tên. Không hề có vui mừng như hắn từng nghĩ mà là một thứ cảm giác... Hắn không thể nào diễn tả bằng ngôn từ được.

Nàng cúi đầu, lộ ra chiếc gáy tuyết trắng nõn nà. Bắt giác hắn tiến lên, củi đầu hôn

nhẹ. Một Hoa Mị Nô chẳng bao giờ mềm dịu thể mà giờ đây thu hồi cái vẻ giương nanh múa vuốt lại, dịu dàng và ngoan ngoãn khiến tâm hắn vốn cứng rắn, lạnh lùng sinh ra một tia trìu mến.

- Cô vương chỉ có thể nói với ngươi, ngoan ngoãn ở bên cạnh cô vương, không được làm những chuyện chọc giận cô vương thì nhất định đứa nhỏ

https://thuviensach.vn

này sẽ được tốt lành cùng với ngươi

- Ta biết. - Cảnh Dạ Lan nói xong thì thấp giọng thở dài.

Hiên Viên Khanh Trần ôm eo nhỏ của nàng, nói:

- Ăn chút gì đi. - hắn chọn một ít đồ ăn đặt vào trong bát nàng. Nàng chủ động ăn, tâm tình cũng không còn tệ như khi nãy. Giương mắt nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ, tựa hồ bay bổng theo những bông tuyết nhỏ li ti.

- Hình như tuyết rơi!

- Thật sao? Ta chỉ cảm thấy người lành lạnh. - nàng dựa vào lòng hắn, thân mình khẽ run run.

Đêm nếu có tuyết thì nên uổng một chút rượu mới ấm lên được. - hắn nhìn bầu rượu trên bàn, tùy tay rót đầy một ly đưa cho Cảnh Dạ Lan. - Bồi cô vương uổng một chén, thế nào? - đôi mắt màu vàng sáng dẫn theo ý cười nhìn nàng.

Cảnh Dạ Lan cắn cắn môi, nhẹ nhàng nói:

- Ta không thể uống, vì đứa nhỏ... - Hiên Khanh Trần Vốn không tin nàng, nàng đã

sớm tính tới bước này rồi. - Nếu vương gia nhất định muốn thì đành vậy. - nàng thuận thể nhổm lên bưng lấy chén rượu.

- Thôi được rồi, ngươi vốn không thể uống rượu. - đáy mắt hắn lãnh liệt, thản nhiên nói.

- Vương gia, vẫn sợ ta có gian lận trong rượu sao? -hắn không uống nhưng Cảnh Dạ Lan vẫn bưng một chén lên chuẩn bị uống sau đó bị hắn đoạt lại.

https://thuviensach.vn

- Không nên trách Cô Vương không báo trước với ngươi, nếu có lần sau thì nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết! - hắn từ từ đưa chén rượu nâng lên, chăm chủ nhìn Cảnh Dạ Lan rồi uống cạn.

Đêm dài trầm xuống, ngoài phòng tuyết phủ trắng mặt đất, thứ ánh sáng trắng lạnh như tỏa vào tận trong phòng, ánh trăng trong vắt, ngời ngợi.

Đôi cánh tay Hiên Viên Khanh Trần ôm nàng dần dần nặng đi, Cảnh Dạ Lan chậm rãi nâng tay hắn ra sau đó ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn ngủ rất say, hô hấp trầm ổn, chỉ có mày là hơi nhíu lại, bộ dáng đã bớt chút khí tức thô bạo trước kia, ngược lại làm cho người ta có cảm giác muốn gần gũi, thân thiết.

- Vương gia. - nàng nhẹ giọng gọi một tiếng, hắn không có tỉnh lại. Nàng tiện đà thận trọng nhấc mình ra khỏi lòng hắn, đánh bạo ghẻ sát vào tai hắn thì thầm: - Vương gia!

Hiên Viên Khanh Trần vẫn say ngủ không hề nhúc nhích như cũ, Cảnh Dạ Lan vươn tay đặt lên ngực hắn, cảm nhận thấy tim hắn còn đập thì nàng lập tức thu hồi tay về. Dược của Tô Tĩnh Uyển quả nhiên là dùng được.

Nàng nhảy xuống giường, mặt đất lạnh như băng truyền qua đôi chân trần khiến nàng rùng mình một cái. Cố không mang giầy, nàng len lén theo khe hở của cửa sổ lấy ra một cái bao giấy nhỏ, rất nhanh tháo ra.

Đêm mai canh ba!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lần Thứ Ba Trốn Đi (2)

Chương 52: Lần thứ ba trốn đi 2

Đã bao lâu không được ngủ say như thế này? Hiên Viên Khanh Trần mở bừng mắt ra, ánh rạng đông đã vươn tới bên giường, hắn vung tay sang sờ bên cạnh nhưng .. trống rỗng.

Hoa Mị Nô! Cảm giác say tán đi, hắn giật mình xốc chăn gấm lên nhìn xung quanh. Trong phòng không một bóng người, đêm qua… Hắn lập tức nắm chặt quyền, lớn tiếng quát:

- Người đâu!

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ truyền tới, thân ảnh Cảnh Dạ Lan xuất hiện trong tầm mắt hắn:

- Ngươi tỉnh rồi? – trên tay nàng là bát canh nóng, nàng cũng không nhìn tới biểu tình kinh ngạc của hắn mà trực tiếp đi tới bên bàn buông bát xuống.

- Đã đi đâu? – hắn đi lên, cầm cổ tay Cảnh Dạ Lan, có chút uất giận.

- Ngươi say, Tử Đại chuẩn bị bát canh giải rượu để ta bưng tới. – nàng bình tĩnh nói xong thì nhìn cổ tay mình bị hắn nắm chặt, khẽ nhíu mày.

Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi buông cổ tay nàng ra, nàng chỉ im lặng xoa xoa cổ tay đã ửng đỏ đợi hắn bưng chén canh giải rượu uống hết. Sau khi sửa sang lại quần áo, lúc hắn rời đi còn nói với lại:

- Về sau những chuyện này không cần ngươi động tay vào, không được sự phân phó của cô vương thì không cho phép ngươi tự tiện rời khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

- Đã biết! – nàng nằm trên tháp thượng, đưa lưng về phía hắn, ngữ khí lạnh lùng như cũ.

Đứng bên ngoài viện, Hiên Viên Khanh Trần nhìn bóng lưng nàng thật lâu, trên trán hàng mày rậm nhăn nhíu khó hiểu chưa từng thấy bao giờ.

~~ ** ~~

Đoàn người Tô Vân Phong đã chuẩn bị khởi hành trở về, Hiên Viên Khanh Trần và Tô Tĩnh Uyển mở thiết yến tiễn chân hắn. Cảnh Dạ Lan từ chối vì thân thể không thoải mái nên không tham gia được yến tiệc.

Yến tiệc sớm ta, đầu tiên Hiên Viên Khanh Trần quay về Ngọc Thần cung. Trong cung lạnh lẽo, chỉ lưu lại nha đầu Tiểu Khả hầu hạ bên cạnh. Trời rất lạnh thế mà ngay cả chậu than mà nàng cũng không chịu khơi, quần áo mong manh, chỉ ôm đầu gối ngồi yên lặng bên cửa nhìn cảnh tuyết rơi ngoài kia.

Hắn nhíu mày, có chút không hờn giận:

- Ngươi lại làm sao vậy? Không thoải mái mà còn ép chính mình như thế này? – Cảnh Dạ Lan không có ý đáp lời hắn, hắn liền đi lên kéo nàng xuống. – Cô vương đang hỏi ngươi đó!

- Lạnh là việc của ta, liên quan gì tới ngươi chứ? Ai bảo ngươi tới! – Cảnh Dạ Lan căm tức gạt tay Hiên Viên Khanh Trần ra. Trận tuyết rơi này thật không đúng lúc, nếu buổi tối muốn chạy trốn thì trên nền tuyết nhất định sẽ lưu lại dấu chân. Kế hoạch nàng khổ tâm suy nghĩ cả ngày trước mắt đã thấy thất bại.

Làm sao bây giờ?!

Trong mắt Hiên Viên Khanh Trần nổi lên tức giận, Tiểu Khả thức thời bưng một chén canh gừng đi lên:

https://thuviensach.vn

- Vương gia, nô tỳ đã nấu chén canh gừng cho tiểu thư, lúc này còn nóng hãy mau uống!

- Đưa đây! – Hiên Viên Khanh Trần ôm lấy Cảnh Dạ Lan, ngồi xuống ghế, bưng chén canh gừng lên đặt bên miệng nàng. – Uống đi!

- Không uống! – nàng lập tức đẩy ra, thiếu chút nữa đem chén canh gừng đánh đổ.

Hiên Viên Khanh Trần không hề khách khí xoay người nàng lại, bàn tay có lực nàng cằm nàng lên muốn đổ chén canh vào miệng.

- Ta không uống.. cay quá… cay quá… – nàng liên tục hô. Cánh tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy cổ tay hắn, cực lực né tránh nước gừng do hắn đổ vào.

Thì ra là như vậy! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở của nàng, đột nhiên hắn cười rộ lên. Vì còn lưu lại men say, trong mắt hắn thì hai gò má Cảnh Dạ Lan đỏ bừng lên, vẻ mặt tái nhợt thêm mấy phần tức giận.

Nương theo cơn say, hắn uống sạch canh gừng, ôm cổ nàng hôn xuống. Đôi môi ôn nhuận bao trùng, bá đạo khơi mở hàm rằng nghiến chặt của nàng, đồng thời canh gừng cũng theo đó mà rót vào miệng Cảnh Dạ Lan.

Khụ khụ khụ…

Nàng liên tục ho khan, trong mắt ngân ngấn nước mắt.

- Ngươi không uống thì đêm nay cô vương sẽ tới sưởi ấm cho ngươi! – nói xong, hắn ôm nàng đặt vào trong duy trướng.

Cảnh Dạ Lan bị hắn bao chặt trong lòng, thân muốn động mà không thể động, còn hắn thì không thèm nhúc nhích, chỉ ôm nàng. Lồng ngực ấm áp dán ngay phía sau lưng nàng dần dần làm cho cơ thể của nàng ấm lên. Lúc sau, tiếng hít thở đều đều của hắn vang lên bên tai nàng.

https://thuviensach.vn

- Tiểu thư! – duy trướng được nhấc lên, là Tiểu Khả đang xấu hổ đỏ bừng hai má, miệng cười vui vẻ.

- Tiểu Khả , là chuyện gì đây? – bước này không hề có trong kế hoạch của nàng.

Tiểu Khả khẽ liếc mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần nằm sau Cảnh Dạ Lan xác định là hắn đang ngủ, thì mới nhỏ giọng nói:

- Sườn phi nương nương nói sợ buổi tối không giữ chân được vương gia nên bảo nô tỳ hạ dược trong bát canh gừng. Dược này nếu uống chung với rượu thì ngủ tới ngày mai cũng chưa chắc đã tỉnh!

Tô Tĩnh Uyển? Trong lòng Cảnh Dạ Lan đột nhiên nổi lên một tia dự cảm là lạ nhưng không thể xác định đó là gì.

- Tiểu thư, mau đứng dậy, sườn phi nương nương đang chờ chúng ta rồi!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Lần Thứ Ba Trốn Đi (3)

Từng chút từng chút gỡ cánh tay Hiên Viên Khanh Trần đang ôm lấy mình ra, Cảnh Dạ Lan quay đầu nhìn hắn say ngủ, chậm rãi nắm chặt bàn tay. Lúc này nếu để hắn bắt lại thì nàng tuyệt đối đoán được kết cục sẽ như thế nào.

Nhưng mà...

Hiên Viên Khanh Trần, ta nhất định phải chạy thoát khỏi sự trói buộc của ngươi, Cảnh Dạ Lan ta sẽ không bao giờ là một tên nô lệ chịu nằm yên trong tay cho ngươi chơi đùa!

Nghĩ tới đây, nàng dứt khoát xoay người rời đi. Ngoài cửa, gió bấc gào thét, những bong tuyết bay theo gió đáp xuống mặt nàng, lập tức tan biến, lạnh lẽo một mảnh khiến cho dây thần kinh của nàng rung lên.

- Tiểu Khả, chúng ta đi! - kéo tay Tiểu Khả bên cạnh, các nàng bước vào trong trời tuyết. Mặc kệ sau này hay phía trước ra sao, nàng đều muốn tự mình bước đi và đối mặt, không còn đường lui nữa rồi.

Quỷ Túc, anh để cho em được sống lại, tuy rằng trải qua nhiều đau khổ nhưng em đã sống sót, mang theo cuộc đời của anh sống thật tốt tại một thế giới thời không này. Trong gió tuyết, nàng ngẩng mặt nhìn phía trước, tận đáy lòng âm thầm thề. Hoàn hảo là mấy thị vệ đã bị Tô Tĩnh Uyển hạ dược gây mê nên các nàng thuận lợi rời khỏi Ngọc Thần cung.

XXX XXX

https://thuviensach.vn

Tô Tĩnh Uyển sắp xếp một cỗ xe ngựa nhỏ dừng một chỗ cách cửa sau vương phủ không xa lắm. Nàng ta ngồi ở trong xe, nhìn thấy Cảnh Dạ Lan cùng Tiểu Khả đi tới thì cười quyến rũ:

- Tỷ tý thật đúng giờ!

- Tĩnh Uyển ngươi đã tận tâm hết sức an bài cho ta ra vương phủ thì làm sao ta có thể không tuân thủ được chứ! - Cảnh Dạ Lan cười nhẹ.

Tô Tĩnh Uyển né một chỗ ngồi bên cạnh, mời nàng ngồi xuống sau đó bưng một chén rượu đặt trên bếp lò ấm áp đưa cho nàng:

- Tỷ tỷ, hôm nay cũng chưa có uống với Tĩnh Uyển chén nào. Uống chén này coi như Tĩnh Uyển vì muốn tiễn chân tỷ tỷ vậy.

Mắt lạnh nhìn chén rượu nàng ta đưa tới, Cảnh Dạ Lan theo bản năng liền từ chối:

- Thôi, uống rượu sẽ hỏng chuyện.

- Cũng đúng, dù sao tối nay đối với người rất quan trọng. – Tô Tĩnh Uyển nói. - Xe ngựa này sẽ mang bọn người ra ngoài, sau này đành tự dựa vào ngươi, sống hay chết không liên quan tới ta. - nàng ta cười nhẹ một tiếng rồi xuống khỏi xe ngựa. - Mời đi!

- Cám ơn Bắc An Vương phi. - Cảnh Dạ Lan sửa lời, kéo Tiểu Khả lên xe.

Xe ngựa chạy thẳng một đường, rất nhanh, Bắc An vương phủ càng ngày càng xa, rời khỏi tầm mắt nàng. Tiểu Khả lo lắng nắm chặt lấy tay nàng, Cảnh Dạ Lan Vỗ vỗ tay ý bào nha đầu không phải sợ. Còn nàng chỉ lạnh lung nhìn ra ngoài cửa sổ, ở trong lòng thì bấm đốt ngón tay tính từng canh giờ.

https://thuviensach.vn

Đại khái đã qua một canh giờ:

- Xa phu, bây giờ đang ở nơi nào? – nàng vén rèm lên, hỏi.

- Sẽ tới quan đạo, một lát nữa có thể ra khỏi cửa thành rồi. - xa phu cúi đầu nói.

- Vậy sao? - nàng nhìn cành vật chung quanh đang biến hóa rồi chắp tay sau lưng đi ra khỏi xe.

- Ngươi làm xa phu trong vương phủ bao lâu rồi? - nàng tùy tiện hỏi rồi lại nhìn chằm chằm vào bản tay người đánh xe.

- Ưm... hơn một năm rồi!

Xem ra Bắc An vương phủ không có tệ, Sao ngay cả người đảnh xe mà tay cũng trắng noãn, bóng loáng tới vậy.

Nghe Vậy, thân mình xa phu chấn động, dây cương trong tay buông lỏng định quay người lại. Cánh tay để sau lưng Cảnh Dạ Lan nhanh như chớp phóng tới, điểm vài huyệt đạo ngay sau cổ hắn. Lập tức, xa phu mềm nhũn, nàng thuận thể đá hắn một cước rơi xuống dưới, cầm lấy dây cương khống chế chiếc xe ngựa đang xóc nảy.

Dám chơi đùa chiêu này với nàng hả!? Nàng cười đầy khinh miệt. Bà cô nhà người chơi còn nhiều lắm, thật ra các ngươi đúng là không biết vài thưa đòi che mắt thánh, đùa chỉ mệt thêm thôi!

- Tiểu thư! - Tiểu Khả kinh ngạc nhìn tiểu thư, vừa rồi thoáng cái nàng chỉ nghe thấy một tiếng phịch rồi thấy tiểu thư đang điều khiển xe ngựa. Nhưng mà từ khi nào tiểu thư học được những thứ này vậy?

- Đừng Sợ, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi! - nàng ngoái đầu lại nhìn rồi cười với Tiểu Khả, trong bóng đêm, con ngươi ánh lên một

https://thuviensach.vn

thứ tự tin, kiên định.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Lần Thứ Ba Trốn Đi (4)

Nàng đưa xe ngựa chạy ngược lại, dừng tại một nơi cách không xa vương phủ. Nàng mang theo Tiểu Khà đi bộ tới chỗ đã được ước định trước với Tô Vân Phong. Chỉ cần chờ khi trời sáng Tô Vân Phong sẽ rời khỏi vương phủ đến chỗ này thì nàng có thể nhanh chóng đuổi kịp theo hắn.

Tô Tĩnh Uyển, ngươi nghĩ rằng ta sẽ thật sự tin tưởng ngươi sao? Nàng lắc đầu, nhìn chân trời từ từ sáng bừng, khóe miệng hiện lên một nụ cười. Có lẽ không bao lâu nữa trong Bắc An vương phủ sẽ xuất hiện một trận động đất khủng khiếp nhưng mà nàng chẳng quan tâm đó là chuyện gì! Dựa người vào tường, giữ lấy Tiểu Khả, nàng cảm thấy mệt rã rời, gần đây nàng rất dễ thấy mệt.

- A ~~~~ Hiên Viên Khanh Trần mơ màng tỉnh Iại, hình như tối hôm qua hắn không có uống nhiều tới như vậy. Theo thói quen hắn sờ sang bên cạnh, chỉ một mảnh lạnh lẽo. Mở bừng đôi mắt, bên cạnh không còn Cảnh Dạ Lan.

Hoa Mị NÔ lại chạy đi đâu rồi!? Nàng chưa từng nhớ kỹ những lời hắn từng nói, không đúng, quả thực là không thèm nghe lời hắn, không coi uy nghiêm của hắn ra gì. Khẽ nhíu mày, Hiên Viên Khanh Trần thấp giọng gọi:

- Người đâu!

Vài tiếng hô vọng ra thì mới có tiếng bước chân vội vàng vang lên:

- Vương gia! - người tới là thị vệ của hắn.

https://thuviensach.vn

- Sao gọi nửa ngày mới chịu đến? - hắn tức giận, càng bực hơn là không thấy Cảnh Dạ Lan tới theo sau.- Đi đâu rồi?!

Tỳ nữ của Vương phi tối hôm qua phân phó muốn thuộc hạ cách xa Ngọc Thần cung một chút, vương gia say có các nàng hầu hạ là được rồi. - thị vệ nhanh miệng bẩm báo.

- Vương phi đâu rồi?

- Thuộc hạ không thấy vương phi ra khỏi Ngọc Thần cung, ngay cả Tiểu Khả cũng

chưa bước một bước rời khỏi nơi này! -thị vệ không dám giấu diếm, nói với hắn từ đầu tới cuối.

- Không hề rời khỏi nơi này? -Trong đầu Hiên Viên Khanh Trần chợt hiện lên điều gì đó:

- Vân Vương gia đã đi chưa?

- Đã đi rồi ạ. Tĩnh phi nương nương thấy vương gia chưa tới nghĩ rằng ngài say quá không dám quấy nhiễu nên đã tiễn chân Vân vương gia rời đi. - Sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần lộ Vẻ không đúng.

Đột nhiên hắn đứng bật lên, cao giọng phân phó:

- Chuẩn bị ngựa, đi ra ngoài cùng cô vương!

Hiên Viên Khanh Trần nhanh chóng rời khỏi Ngọc Thần cung, bộ dáng tức giận. Nữ nhân này đã lên kế hoạch chạy trốn khỏi hắn. Nhớ tới lúc nàng dịu ngoan kỳ lạ, nhớ bộ dáng khóc lóc điềm đạm đáng yêu của nàng khi cầu xin buông tha cho đứa nhỏ… Một màn xẹt nhanh qua mắt hắn. Hiên viên Khanh Trần giận tới mức siết tay khiến các khớp xương trắng bệch, kêu lên răng rắc.

https://thuviensach.vn

Hoa Mị Nô, ngươi dám đùa bỡn cô vương! Cho dù thế nào thì ngươi vẫn muốn chạy thoát khỏi nơi này?! Được lắm! Hắn khẽ gật đầu, trong đôi mắt kết ngưng đầy hàn sương. Bộ mặt tươi cười tàn khốc vì tức giận mà hai mắt đỏ ngầu khiến cho người ta nhìn thấy hắn cứ tưởng là gặp phải quỷ Tu La nơi địa ngục đang phát nộ.

- Mang mặt nạ của cô vương tới đây! - hắn phân phó, dùng mặt nạ hình quỷ có răng nanh đúc bằng sắt che đi dung mạo của mình. Dưới mặt nạ là một đôi mắt lạnh băng có thể giết được người, khóe miệng gợi lên ý cười làm người ta nhìn mà sợ run.

Cô vương từng nói, nếu ngươi còn dám phản bội Cô Vương thì nhất định ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết. Nhìn về phía trước, hắn cười tàn nhẫn sải bước nhanh hơn. Trong gió tuyết tung bay, quần áo đồng sắc phần phật, hắn y như một mũi tên nhọn hoắt đã căng dây cung, lao thẳng về phía trước.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Lần Thứ Ba Trốn Đi (5)

Chương 55: Lần thứ ba trốn đi 5

Tô Vân Phong không hề nuốt lời, đúng giờ hẹn đã tới trạm dịch; sau khi thuận lợi rời khỏi cổng thành, tại một trấn nhỏ trên đường đi hắn còn chuẩn bị cho Cảnh Dạ Lan và Tiểu Khả mấy bộ quần áo nam tử.

- Vân vương gia, ngài thật sự rất chu đáo, ta không bao giờ quên điều này. – Cảnh Dạ Lan thay đổi quần áo xong bước ra, mỉm cười với Tô Vân Phong.

Trong mắt hắn hiện lên một tia lo lắng, lập tức nói:

- Bộ dáng của vương phi rất khó làm cho người ta quên, nếu không cải trang đi nhiều thì chỉ sợ chưa kịp rời khỏi cửa thành thì đã bị nhận ra rồi.

Nữ tử trước mắt này sau khi thay nam trang, vấn cao mái tóc dài, che dấu đi sự quyến rũ của một nữ nhi thì lại có thêm vài phần tư thái oai hùng hiên ngang khiến cho lòng Tô Vân Phong rung động. Nữ tử mỹ mạo hắn biết tới không ít nhưng chưa có một ai lại khiến hắn động tâm như Hoa Mị Nô này. Hoa Mị Nô không chỉ có mỹ mạo hơn người mà nữ tử này còn rất thông minh, sáng suốt làm hắn không thể rời đi tầm mắt. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì trái tim hắn dường như đã hoàn toàn bị chinh phục và cuốn hút. Chỉ tiếc, nàng đã là Bắc An vương phi!

Bắc An vương gia khát máu tàn bạo hắn đã sớm nghe tiếng, bên ngoài người ta đồn đại rằng những phi tử của hắn thường chết sớm. Khi Tĩnh Uyển phải gả cho Hiên Viên Khanh Trần, nếu không phải vì mục đích của Tô gia thì hắn tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho Tĩnh Uyển, cho dù Tĩnh

https://thuviensach.vn

Uyển có cầu xin thì vo hắn cũng không đồng ý chuyện gả muội muội hắn đi.

Bởi thế khi nàng đề nghị giúp đỡ rời khỏi vương phủ thì Tô Vân Phong lập tức đồng ý ngay. Một mặt vì Tĩnh Uyển, một mặt khác là hắn không đành lòng nhìn nàng tiếp tục sống lay lắt ở một nơi đó.

- Đa tạ Vân vương gia!

- Vương phi khách khí rồi! – hắn cười nói. – Dù sao vẫn khiến cho Vương phi ủy khuất rồi, trên đường nguy hiểm, đợi tới nơi an toàn thì có thể nghỉ ngơi thoải mái hơn.

- Không sao, Vương gia đã giúp đỡ ta rất nhiều rồi. – nàng cảm kích nói với Tô Vân Phong. – Không cần làm phiền vương gia nữa, ta và Tiểu Khả sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

- Lập tức rời đi? – Tô Vân Phong có chút kinh ngạc, chốc chốc cũng đã hiểu được. – Vương phi lo lắng Bắc An vương gia đuổi tới? Nếu thế thì vương phi cứ yên tâm, tuy rằng nơi này không phải Lan Lăng quốc nhưng để Vương phi bình an rời đi thì tại hạ vẫn có thể làm được.

Cảnh Dạ Lan lắc đầu đáp:

- Vương gia đã giúp ta không ít, đợi lát nữa Hiên Viên Khanh Trần nhất định sẽ tới kiểm tra vương gia. Không phải là ta không tin tưởng vương gia mà nếu tới lúc đó ta rất khó cam đoan không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn. Nếu vì thế mà vương gia kết thù kết oán với hắn thì sẽ liên lụy tới nhiều người khác, ta thật sự không thể làm cho người khó xử được.

Tô Tĩnh Uyển, ngươi đối với ta bất nhân nhưng vì nể mặt ca ca ngươi nên ta sẽ không truy cứu nữa. Tốt nhất không nên phát sinh chuyện gì ngoài dự kiến, nếu không thì Cảnh Dạ Lan ta nhất định sẽ đòi lại ngươi gấp bội phần! Trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm nghĩ, miệng từ chối ý tốt của hắn.

https://thuviensach.vn

- Vậy vương phi định đi nơi nào? – hắn quan tâm hỏi, thiếu chút nữa là buột miệng nói muốn đưa nàng tới Lan Lăng.

Đi đâu? Cảnh Dạ Lan nhoẻn miệng cười:

- Thiên hạ lớn như vậy dĩ nhiên là có chỗ cho ta dung thân rồi. Ta và Tiểu Khả chỉ cần trốn thoát khỏi hắn thì mọi chuyện sẽ ổn hết thôi. – vấn đề này nàng tạm thời chưa nghĩ tới nhưng chỉ cần còn sống thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

Sau đó nàng xoay người lên ngựa, giơ roi thúc ngựa chạy rồi ngoái đầu cười với Tô Vân Phong:

- Vân vương gia, ân tình của ngài ta sẽ ghi nhớ, nếu có cơ hội thì ta nhất định sẽ báo đáp! – nụ cười của nàng dưới ánh nắng càng thêm rực rỡ, lượng lệ.

Tô Vân Phong đứng nhìn theo thân ảnh nàng dần biến mất, trong mắt hiện lên một tầng cô đơn.

- Vương gia! – xa xa có người hầu vội vàng chạy tới hồi báo. – Bắc An vương gia đến.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Lần Thứ Ba Trốn Đi (6)

Nàng không có ở nơi này? Hiên Viên Khanh Trần đuổi theo nhưng vẫn không tìm thấy Cảnh Dạ Lan từ chỗ Tô Vân Phong. Đối diện với mắt lạnh của Hiên Viên Khanh Trần thì Tô Vân Phong vẫn giữ cái bộ dáng bình tĩnh cười thản nhiên tựa hồ như không có bất cứ chuyện gì có thể gây ảnh hưởng tới hắn.

- Làm phiền! - Hiên viên Khanh Trần lạnh lùng nói rồi xoay người lên ngựa.

- Thỉnh Bắc An vương gia đi thong thả! – Tô Vân Phong nói. Tuy rằng hắn là em rể nhưng cuối cùng thì tránh không được một cuộc quyết đấu giữa hai người.

Giờ phút này trong lòng Tô Vân Phong cũng nổi lên lo lắng cho Cảnh Dạ Lan. Hắn vì đuổi theo nàng mà sử dụng tới đội quân Cấm Vệ thiết giáp, còn bên kia chỉ có một thiếu nữ và một tiểu nha đầu thì làm sao có thể tránh thoát được. Dũng khí và quyết tâm nhiều khi cũng không thể thực hiện nổi nguyện vọng của chính bản thân mình!

- Người đâu! - Tô Vân Phong phân phó người hầu bên cạnh. - Phái vài người đuổi

theo âm thầm bảo hộ Bắc An Vương phi. – có lẽ làm như vậy là quá mức vô duyên nhưng hắn không thể yên tâm nhìn Cảnh Dạ Lan đơn độc một mình mạo hiểm được.

Trốn! Liều mạng trốn... Ý niệm này không ngừng xuất hiện trong đầu Cảnh Dạ Lan, con ngựa do Tô Vân Phong chuẩn bị chạy như bay trên nền

https://thuviensach.vn

tuyết. Nàng và Tiểu Khả không biết đã chạy bao lâu, cơ thể tuy lạnh ngắt trong tuyết nhưng tâm thì ấm áp.

Cảnh tượng trước mắt không hề quen thuộc với nàng, xem ra không phải nàng đang đi trên địa phận của Đại Nguyệt. Đi qua một con đường nhỏ, nàng chạy tới một trấn nhỏ ở phía trước.

- Tiểu thư, chúng ta sẽ đi đâu? - nàng thả cho ngựa chạy chậm lại, vòng tay ôm chặt lấy Tiểu Khả đang mở tròn đôi mắt nãy giờ nhắm chặt, nhìn nàng thăm dò.

- Ta cũng không biết, nhưng có lẽ đã cách khá xa Bắc An vương phủ. - nàng cười trấn an. - Đợi lát nữa chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi, ăn uống chút gì đó rồi lại đi tiếp. – nàng nhẹ nhàng xoa nắn cánh tay lạnh buốt của Tiểu Khả đặt bên hông, nha đầu này có lẽ đã rất mệt và đói rồi.

Rất nhanh hai người đã vào thôn trấn, tuy rằng chỗ này không rộng lớn nhưng may mắn là nàng đã có được phòng trọ. Vào tới phòng, nàng mới có thể thả lỏng thân mình căng thẳng, tưa người ngồi bên cạnh chậu than, qua một lúc lâu thì cơ thể mới dần ấm lên chút. Lúc này nàng mới có cảm giác người nàng hình như có chỗ bất thường.

- Tiểu thư, người làm sao vậy? - Tiểu Khả thấy sắc mặt nàng là lạ nên vội vàng hỏi.

- Không có việc gì, ta chỉ không thoải mái chút thôi. - nàng đứng lên thì dưới chân

mềm nhũn, thiểu chút nữa là ngã xuống đất, bụng loáng thoáng nhói đau.

Tiểu Khả lo lắng nhìn nàng, dìu nàng đi tới nằm xuống giường:

- Nô tỳ đi tìm đại phu cho người!

https://thuviensach.vn

- Không được! - Cảnh Dạ Lan vội vàng bắt lấy tay Tiểu Khả. Nơi này chỉ là nơi tạm nghỉ chân, nói không chừng Hiên Viên Khanh Trần sẽ lập tức đuổi tới đây, có thể duy trì sức lực được chút nào hay chút đó, không thể vì chút chuyện nhỏ mà trì hoãn được.

Ta rất tốt, ngươi mau đi chuẩn bị chút nước và đồ ăn, Chúng ta nghỉ một lát rồi đi tiếp. nàng phân phó.

- Vậy nô tỳ đi chuẩn bị! - Tiểu Khả không đành lòng đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi, còn mình thì chạy ra ngoài khỏi phòng.

Bên ngoài, từng cơn gió bấc gào thét thổi qua ô cửa sổ, những mảng giấy trên cửa

dường như bị phá rách nát khiến cho tim nàng đập càng lợi hại hơn. Cơn đau phía

bụng dần dần tăng lên, trên trán đã rìn rịn mồ hôi.

Nàng đánh bạo chống tay đứng lên thì phía hạ thân cảm thấy một trận ẩm ướt, thứ chất lỏng ấm áp chảy ra nhuộm đỏ quần áo nàng.

- Sao có thể như vậy? Nàng ngạc nhiên mở tròn mắt, nàng dám khẳng định máu này tuyệt đối không phải là cái mà nàng có hang tháng kia!

Đúng lúc đó Tiểu Khả đẩy cửa phòng đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì hô lên một tiếng rồi cuống quít chạy đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Lạc Thai Dược

Mặc kệ Cảnh Dạ Lan đồng ý hay không đồng ý, Tiểu Khả vẫn mời đại phu đến. Liếc mắt nhìn nàng một cải, đại phu bắt đầu bắt mạch cho nàng. Nàng một thân

nam trang, giứ vẻ mặt lạnh lùng. Đại phu thật cần thận mở miệng nói: " Vị phu nhân này thân thể suy yếu. Nếu không tĩnh dưỡng nghỉ ngơi thật tốt thì chỉ sợ đứa nhỏ trong bụng..."

-“Ngươi nói ta thực sự đã hoài thai?"

Nàng ngắt ngang lời đại phu, mở to hai mắt nhìn, thân hình đột nhiên tiến lên, nắm lấy vạt áo của đại phu, trong đầu nổ đùng một tiếng, trống rỗng.

- Làm sao có thể? Tô Tình Uyển đến tìm đại phu quả thật nói nàng đã có thai, nhưng mà cái kia chỉ là nàng tìm cớ đề lừa gạt Hiên Viên Khanh Trần lúc ấy cũng làm cho nàng lo lắng một trận. Nhưng hiện tại là... Nàng trong lúc nhất thờ suy nghĩ hỗn loạn cả lên, để ý không ra gật đầu một cái tự. Nhưng ở trong lòng liều mạng nói với chính mình là không thể nào, không thể có đứa nhỏ được. Nàng không cần có đứa nhỏ của Hiên viên Khanh Trần.

- Tiểu thư, người hãy buông tay ra. Xin hãy coi trọng thân thể của mình.- Tiểu

Khả bước lên phía trước ấn nàng xuống, giúp đại phu đang bị nàng nắm chặt giải

https://thuviensach.vn

thoát. Thấy nàng một phen kích động sau đó lại ngồi ngây một mình, Tiểu Khả đem đại phu kéo qua một bên, lo lắng nói – Xin ngài hãy cấp khai một chút dược đi, phu nhân và đứa nhỏ nàng nhất định phải bình an vô sự, van cầu ngài đại phu.

Đại phu bị dọa một phen vẫn chưa hoàn hồn lại, ôm ngực nửa ngày rồi mới nói:

- Phu nhân kích động quá mức. Hơn nữa.. hơn nữa phu nhân mấy ngày liền bôn ba,

thân thể không tốt, sợ là động thai khí.

- Vậy hiện tại nên cái làm gì bây giờ - Tiểu Khả đã muốn rơi lệ. Mấy ngày qua

phải vội vội vàng vàng chạy trốn như vậy, thân mình tiểu thư khỏe mạnh mới là lạ.

Nhưng nếu lại bị Vương gia bắt trờ về, kết quả nàng chắc chắn sẽ phải chịu nhiều

đau khổ.

- Ta sẽ kê đơn cho phu nhân chút dược, ngươi hãy cho phu nhân uống. Phải nhớ kĩ

là phu nhân cần được tịnh dưỡng, không được quá kích động hay mệt nhọc, bằng

không thì... Trong lòng lão vẫn còn sợ hãi, quay đầu nhìn thoáng qua Cảnh Dạ

Lan, lại đón nhận coi ngươi lạnh lùng của nàng.

https://thuviensach.vn

- Đại phu, phiền toái ngươi lại đây một chút - Thanh âm và ánh mắt của nàng rất

giống nhau, đều rất lãnh khốc. Ngẩng đầu, nàng lạnh lùng hỏi:

- Đứa nhỏ có thể bảo trụ bao nhiêu phần?

- Thân mình của phu nhân tuy không được tốt, thế nhưng chỉ cần điều dưỡng

cho thật tốt, hơn nữa cũng cần phải nghỉ ngơi thích đáng thì đứa nhỏ vẫn có thể trụ

được - Đại phu nơm nớp lo sợ nói.

Tiễn bước của đại phu, Tiểu Khả canh giữ thân thể nàng. Cảnh Dạ Lan quay lưng

không nói gì cả, Tiểu Khả nghĩ là nàng đang lo lắng cho đứa nhỏ nên lên tiếng an

ủi:

- Tiểu thư, đại phu đã nói chỉ cần người tịnh dưỡng nghỉ ngơi thật tốt thì tiểu thế tử sẽ không có việc gì cả.

Thân mình nàng bỗng ngẫn ra, tiểu thế tử ?

Miệng nàng bất giác hiện lên ý cười thống khổ. Nàng mấy lần bỏ trốn đều không có khả năng thoát khỏi Hiên Viên Khanh Trần. Lúc này đây dập nồi dìm thuyền, cứ tưởng rằng thực sự có thể thành công, không ngờ lại như vậy.

Chuyện trên thế gian này đúng là người tính không bằng trời tính, mọi chuyện đều

https://thuviensach.vn

được ông trời sắp định.

- Tiểu Khả - giọng nàng buồn buồn vang lên.“Chuẫn bị cho ta dược lạc thai, ta

không cẩn đứa nhỏ này" - Nói tới nói lui, tay nàng không khỏi đặt lên bụng. Trong long bỗng cảm thấy chua xót khiển cho nàng không khỏi cảm thấy khó chịu phiền muốn chết. Hoa Mị Nô, thân thể của ngươi không phải là giả, thế nhưng người đang sống là ta, ta nói không cần là không cần! Nàng mở bừng mắt nhìn vách tường tuyết trắng.

Hiên Viên Khanh Trần, ta sẽ không sinh hài tử cho ngươi, tuyệt đối không!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Lựa Chọn

Tiểu Khả nghe xong liền liên tục lắc đầu, liều mạng bắt lấy ống tay áo của

nàng. "Tiểu thư trăm ngàn đừng làm như vậy".

- Ngươi có đi hay không - Nàng lớn tiếng quát. Thấy Tiểu Khả liều mạng lắc đầu,

nàng ức chế không được kích động cảm xúc: “ Nếu ngươi không đi thì về sau đừng

theo ta nữa. Ta đã nghĩ đủ mọi biện pháp mang ngươi chạy ra vương phủ là vì cái

gì? Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn ta và ngươi rơi vào tay hắn một lần nữa hay sao? Sau đó đứa nhỏ liên quan này cùng nhau chịu tội hay sao? " Nàng tin tưởng Hiên Viên Khanh Trần ở chuyện này. Nếu là thực sự giam cầm nàng thì vạn kiếp bất phục.

Nhìn tính cách của hắn thì đứa nhỏ của Hoa Mị Nô cũng chỉ là công cụ tra tấn

nàng của hắn, trừ cái đó ra thì không gì có một chút tác dụng.

Đứa nhỏ này rồi sẽ như thể nào đây? Tiểu hài từ thì rất dễ bị thương tổn, sống

bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần như vậy, cho dù không phải lo đến tính mệnh, thế

https://thuviensach.vn

nhưng trong lòng chắc chắn sẽ bị tổn thương. Nàng là cô nhi, từ nhỏ đã nhìn thấu sự ấm lạnhtrong cuộc sống. Nếu đã không thể chịu trách nhiệm khiến cho một

đứa nhỏ rơi vào bất hạnh, làm một tấm khiên chịu tội thì cần gì phải sinh một đứa

bé không được yêu thương trên cuộc đời này? Cho dù nàng không yêu thương gì

Hiên Viên Khanh Trần thể nhưng nàng cũng không thể đối xử với đứa nhỏ của

mình như vậy.

- “Tiểu thư..." Tiểu Khả nghe nàng kiên quyết nói, chỉ có khóc sướt mướt đi ra ngoài

Trong phòng, chậu than dần dần đã không còn độ ấm, nàng cũng làm ra vẻ mặc kệ chỉ im lặng ngồi đó, con ngươi linh động ẩn hiện một tầng hơi nước.

Cảnh Dạ Lan, chẳng phải ngươi đã quyết định rồi sao, còn khổ Sở cái gì chứ?

thương tâm cái gì chứ? Ý cười thống khổ hiện lên trên gương mặt nàng , trên

gương mặt vi lạnh, lệ rơi không tiếng động dừng lại trên gối.

Thực Xin lỗi, không phải là ta không muốn con mà là ta không thể có con

được! Tay nàng vẫn đặt trên bụng, thì thào tự nói.

https://thuviensach.vn

Thứ nước dược màu nâu xám đầy mùi vị chua sót đặt ở bên cạnh bàn, Cảnh Dạ

Lan nhìn chằm chằm không chớp mắt vào làn khói bay nghi ngút từ chiếc chén lên.

Bây giờ thì nàng đã bình tĩnh tựa như nước lặng, không chút gợn sóng.

Rốt cuộc nàng vẫn vươn tay ra!

- “Khoan đã" Tiểu Khả đột nhiên kinh hãi hô lên.

Tay Cảnh Dạ Lan run lên, một ít nước dược bắn ra ngoài. Nàng nhíu mày, nàng

nhìn Tiểu Khả. Thực vất vả để hạ quyết tâm quyết định uống bát dược này, thế

nhưng bây giờ nàng lại có chút dao động.

Đôi mắt của Tiểu Khả phiếm hồng, phịch một tiếng liền quỳ gối trước mặt

nàng, nước mắt ràn rụa. Nàng ấy cũng biết, dù có khuyên nhưng thế nào cũng

không thể thay đổi được quyết định của tiểu thư. Nàng chỉ biết túm lấy góc áo của

tiểu thư, khóc nghẹn ngào!

- “Đừng khóc, chờ lát nữa, ngươi còn phải giúp ta một việc" Cảnh Dạ Lan thay

https://thuviensach.vn

nàng lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, có lẽ nàng đã ở nơi này ngây

ngốc lâu lắm rồi.

Nàng dùng sức hấp khẩu khí, hy vọng chờ một chút có thể thuận lợi. Chậm rãi

nhắm mắt lại, một tay nàng chậm rãi xoa bụng, giống như có thể cảm nhận được

sinh mệnh nho nhỏ trong bụng nàng, một tay lại bưng chén thuốc kia lên miệng.

Ngực rầu rĩ đau, làm nước mắt nàng thiếu chút nữa muốn hạ xuống, thì ra nói

so với làm dễ hơn rất nhiều. Một lát nàng vẫn là thở sâu, ngừng thở có lẽ sẽ uống

nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Sống Nương Tựa Vào Nhau

Chương 59: Sống nương tựa vào nhau

“Ưm~~” Vị chua đột nhiên bốc lên làm cho nàng phải cuống quýt nâng tay bịt miệng, trong lúc bối rối, tay lung lay khiến chén dược trong tay bị hắt ra một nửa. Nàng cơ hồ nửa quỳ trên mặt đất môn khan. Phản ứng lần này so với phản ứng lần trong sân thưởng mai khá giống nhau, thậm chí còn lợi hại hơn. Có lẽ nàng đã không có để ý tới…

Ngươi nhất thiết phải bức bách cuộc sống như thế sao? Trong lòng nàng thầm hỏi, mệt mỏi dựa vào thành ghế bên cạnh. Cơn nôn mữa liên tục giằng co hồi lâu mới dừng lại. Nàng vô lực nhìn bát dược trên bàn sớm đã không còn hơi ấm. Nàng không còn dũng khí để bưng lên lần nữa.

Tiểu Khả ở một bên hầu hạ, nhìn thấy mắt Cảnh Dạ Lan dần hiền hòa, nàng mới nhỏ giọng khóc nói: “ Người nhìn xem, tiểu thế tử cũng muốn ở lại, người thực sự nhẫn tâm không cần tiểu thế tử sao?”.

Cảnh Dạ Lan kinh ngạc ngẩn người. Nửa ngày mới cười khổ, cuối đầu vô lực lầm bầm làu bàu: “ Ngươi sẽ phải chịu khổ”. Nàng và Tiểu Khả cũng không biết có tránh khỏi sự đuổi bắt của Hiên Viên Khanh Trần hay không nữa, huống chi là đứa nhỏ.

“ Nô tỳ sẽ cố gắng chăm sóc thật tốt cho tiểu thư và tiểu thế tử!” Nghe ngữ khí của Cảnh Dạ Lan, nghĩ đến đứa nhỏ này sẽ được ở lại, nàng ở một bên nín khóc cười nói: “Đại phu đã nói, chỉ cần người tịnh dưỡng thực tốt, chờ mấy ngày nữa thai nhi sẽ ổn định lại, lúc đó sẽ không có trở ngại gì cả”.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Khả, chúng ta cần phải tiếp tục trốn khỏi nơi này thật xa. Chỉ sợ như vậy sẽ tốn nhiều thời gian”. Hiện tại giữ lại đứa nhỏ, Cảnh Dạ Lan cũng có chút lo lắng, chỉ sợ bởi vì mệt nhọc quá độ mà mất đi nó”.

“Nô tỳ có ra ngoài một chút dò hỏi xem nơi này là nơi nào, thì ra chúng ta đã cách vương phủ rất xa” . Mắt Tiểu Khả sáng lên, hưng phấn nói: “: “Nô tỳ nghĩ, tiểu thư có thể tạm thời tìm một căn nhà nào đó ở lại, nơi này hình như có rất nhiều những phụ nhân độc thân, vả lại nô tỳ cùng tiểu thư chỉ có hai người thì cũng không tính nhiều a!”

Cảnh Dạ Lan nghe nàng ở một bên tự quyết định, than nhẹ một tiếng, cười tán dương gật gật đầu. Cúi nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, trong lòng nàng có một tia lo lắng, hiện tại người thân của nàng chỉ có Tiểu Khả, không lâu tương lai sẽ có nhiều thêm.

“Một đứa nhỏ? Lúc nàng từ bỏ ý định xóa sạch đứa bé này đi thì nàng lại có một ít chờ mong, chờ một đứa con bé bỏng của nàng, có lẽ nàng thực sự có đượchoàn toàn một cái gì đó.

Trước mặt hiện ra khuôn mặt tươi cười của Quỷ Túc . Anh có thể làm cho em còn sống thật tốt, có lẽ anh cũng hy vọng ta tại một cái thời không, sẽ một lần nữa lấy một thân phận khác trước, cùng nhau chờ đợi một một sống. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi cười rộ lên. Lại trong phút chốc, khuôn mặt Quỷ Túc và Hiên Viên Khanh Trần như ẩn hiện vào nhau.

Lòng của nàng hơi hơi lay động, hai bàn tay vặn vẹo vào nhau, nhớ đến lúc hắn lơ đãng biểu lộ vài hành động ôn nhu. Làm sao nàng có thể nghĩ đến hắn? Nàng dùng sức lắc đầu, ý đồ đem bóng dáng Hiên Viên Khanh Trần trước mắt gạt đi. Hắn muốn đả thương tới đứa nhỏ này kia mà!

Nàng một tay đặt ở bụng, chậm rãi giương mắt nhìn Tiểu Khả nói: “ Nếu như vậy, từ nay về sau chúng ta sẽ sống nương tựa vào nhau“. Bàn tay cầm tay Tiểu Khả tuy rằng lạnh lẽo nhưng rất có lực và kiên định.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lấy Ba Thước

Cảnh Dạ Lan nghe từ miệng tiểu nhị thì đã biết nơi này là nơi nào, đúng như lời Tiểu Khả nói, hai người đã rời khỏi Bắc An Vương phủ

được một quãng đường xa. Có lẽ con ngựa Tô Vân Phong đưa cho nàng chắc là loại thượng phẩm, vì thể mà nàng đỡ phải tốn nhiều thời gian chạy trốn.

Vì để tránh người dễ nhận biết, nàng và Tiểu Khả tìm đến một nông trại. Từ nông trại ở phía sau mặt núi nhìn qua, nàng cẩn thận quan sát, chỉ thấy xung quanh toàn là núi rừng, kéo dài một mảnh. Tuy rằng đỉnh núi không lớn, lại có địa thể hiểm trở, sơn đạo e là cũng phức tạp.

Trừ bỏ những người địa phương ra thì người ngoại lai bình thường cũng hiếm khi đặt chân đến đây. Hơn nữa trên núi cũng có rất nhiều hang động to nhỏ, rất thích hợp dùng đề trốn tránh.

Cho dù Hiên viên Khanh Trần có tìm đến đây thì nàng cũng có thể mang đứa nhỏ trốn đi. Nếu hắn đem người đến đây tìm nàng thì cũng phải tốn đến vài ngày. Dựa vào kinh nghiệm sinh tồn bên ngoài cuộc sống hoang dã mà nàng đã rèn luyện, nàng có đủ tự tin tránh thoát.

Tiểu Khả, ngươi hãy nghe cho kĩ đây" Nàng phân phó: "Chúng ta ở trong này cũng không thể ở mãi được, ngươi ngoài việc ra ngoài mua thuốc thì thời gian khác đều phải ở trong nhà, ta muốn dạy cho ngươi một vài thứ, sau này tất sẽ có lúc cần dùng."

Lúc này đây, nếu thực sự có thể thoát khỏi Hiên Viên Khanh Trần, con đường về sau cũng là không ngừng đào tẩu cùng trốn tránh. Chỉ sợ thân thể

https://thuviensach.vn

của Hoa Mị Nô không thể chịu nổi ép buộc, vì tương lai phía trước của đứa nhỏ thì nàng phải chuẩn bị cho thật tốt mới được.

“"Cục cưng, chúng ta cần phải chuẩn bị một kế hoạch chạy trốn thật chu đáo!” Nàng cười vuốt bụng, nhìn tuyết bay đầy trời, nụ cười tự tin lại một lần nữa hiện lên trên khuôn mặt nàng.

Cách đó mấy vạn dặm, trận tuyết lớn đột ngột đã cản trở tiến trình của Hiên Viên Khanh Trần. Chiếc mặt nạ quỷ bằng đồng che khuất khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của hắn. Trên khuôn mặt ấy, lửa giận hừng hực đã sớm dấy lên, mãi đợi thời khắc đó, dâng lên mà phát.

Hắn tính ra Cảnh Dạ Lan trốn đã được mấy canh giờ. Hắn đã phái người đến chờ ở những địa điểm mà nàng có khả năng sẽ dừng lại. Ngay cả duyên phố cửa hàng đều treo một bức tranh để hỏi thăm. Song mỗi tốp người phái ra khi trở về đều nói không tìm thấy Cảnh Dạ Lan.

Chẳng lẽ nàng không cánh mà bay? Mã tiên (mã: ngựa; tiên: roi) vung lên quật xuống thân cây bên cạnh, nhất thới vỏ cây vỡ toang, đám tuyết đọng trên tán lá đổ ập tuôn rơi xuống toàn thân hắn.

Hoa Mị Nô, Cô Vương không tin không tìm thấy ngươi, cho dù có đào ba thước đất lên thì cũng phải tìm ra ngươi! Hiên Viên Khanh Trần oán hận nghĩ, lại quật thêm một roi lên cây.

- “Vương gia~~~" Thị vệ từ xa chạy đến. “'Có tin tức của Vương phi"

Đôi mày đen rậm khê nhíu chặt lại, giọng hắn lạnh lùng hỏi: “'Ở nơi nào?"

- “Trấn nhỏ ở phía trước có một y quán, thuộc hạ nghe được có người nhìn thấy một người tương tự như bức họa. Nhưng mà mấy hôm nay lại không nhìn thấy người đó nữa."

https://thuviensach.vn

Y quán? Nàng làm cái gì ở đó? Hắn xoay người lại, khớp xương niết trắng bệch. (y

quán=hiệu thuốc nhé)

Thị vệ không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, cúi đầu nói: “' Là tìm đại phu mua lạc thai dược"

Cơn gió lạnh quất tới nhưng cũng không so được với vẻ mặt của Hiên Viên Khanh Trần- “Đi". Hắn tức giận cao giọng quát rồi nhảy vội lên lưng ngựa một đường bay nhanh.

Hoa Mị Nô, nếu ngươi thực sự dám xóa sạch đứa nhỏ, cô vương sẽ giết ngươi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Truy Đuổi Dưới Trời Tuyết

Chương 61: Truy đuổi dưới trời tuyết

Ngoài phòng, tuyết rốt cuộc cũng ngừng rơi. Vài ngày liên tục rơi xuống, mãn nhãn nhìn lại, tuyết rơi trắng xóa một mảnh. Cảnh Dạ Lan tuy đã mặc một thân y phục mùa đông bó sát, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi lạnh xâm nhập vào tận xướng tủy.

Dược cũng đúng ăn đúng hạn, nhưng là máu dưới thân dường như không có giảm bớt chảy ra. Nàng nhíu mày nhìn hình ảnh của mình trong gương đồng, tiều tùy tái nhợt, trên mặt không một tia huyết sắc, trong lòng bất giác lo lắng vô cùng.

Nếu cứ tiếp tục để máu chảy ra như thế này thì chỉ sợ đứa nhỏ…Taynàng đặt ở bụng, lo lắng nhẹ giọng nói: “Con và ta cùng nhau cố lên nhé!”

“Tiểu thư, uống thuốc đi”. Tiểu Khả đẩy cửa ra, trong tay bưng chén thuốc có chút lo lắng nhìn Cảnh Dạ Lan yên lặng không nói. Thân thể của tiểu thư vẫn chưa hồi phục tốt lắm. Nàng vụng trộm hỏi đại thẫm cho thuê nhà, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ tiểu thế tử…

“Suy nghĩ cái gì?” Cảnh Dạ Lan thấy nàng ngốc đứng trước cửa, không khỏi lên tiếng hỏi.

“A, không có, không có” Nàng chạy nhanh đem dược bưng qua cho Cảnh Dạ Lan. “Tiểu thư, nếu không nô tỳ lại cho người đi thỉnh đại phu đến đây”. Cảnh Dạ Lan không có chuyển biến tốt nên nàng đề nghị.

https://thuviensach.vn

“Không được!” Cảnh Dạ Lan nghĩ vẫn là từ chối đề nghị của Tiểu Khả. Tính tính ngày, phạm vi tìm kiếm của Hiên Viên Khanh Trần cũng mau đến nơi đây. Người này tâm tư khó dò nhất định sẽ tra ra được mọi dấu vết liên quan tới nàng. Huống hồ đã có người nhìn thấy bộ dáng của nàng. “Tiểu Khả, ngươi chuẩn bị một chút. Đợi tuyết ngừng rơi, chúng ta tiếp tục chạy đi”. Nàng uống một ngụm dược, phân phó.

Cục cưng, ta rất muốn có con nhưng bây giờ phải xem duyên phận con và ta thế nào! Trong lòng nàng âm thầm nghĩ, thở dài.

***

Giục ngựa bay nhanh, ngày càng gần trấn nhỏ phía trước, vó ngựa đạp tuyết, tung tóe một mảng lớn cũng giống như tâm tình của Hiên Viên Khanh Trần cũng bay lên theo chúng. Tức giận trong ngực nghẹn ứ vài ngày, nháy mắt dường như đã lên tới đỉnh điểm cao nhất.

Hoa Mị Nô, Hoa Mị Nô…Hắn ở trong lòng không ngừng lặp lại cái tên này, khớp hàm nghiến chặt vang lên tiếng ken két, mã tiên trong tay quật lại lợi hại hơn.

“Vương gia!” Thủ hạ của hắn vẫn túc trực tại nơi này đi lên, cung kính hồi báo.

“Nói” Hắn dừng ngựa đến, trong gió lạnh mái tóc đen bị thổi bay phất phơ phủ lên chiếc mặt nạ làm cho hắn tựa như Tu La từ trong địa ngục đi ra.

“Thuộc hạ tra qua, mấy ngày nay không có ai ra khỏi trấn nhỏ. Người trong y quán cũng có thể xác nhận người xuất hiện mấy ngày hôm trước , đúng là Vương phi cùng thị nữ bên người là Tiểu Khả.”

Một nụ cười tàn khốc hiện lên bên miệng Hiên Viên Khanh Trần. Hoa Mị Nôm cô vương đã nói qua cái gì? Cho dù ngươi có chạy đến chân trời

https://thuviensach.vn

góc biển, cô vương cũng có thể đem ngươi bắt lại được. Vô luận là lên trời hay xuống đất, ngươi đều là nô lệ trong tay cô vương.

Hắn giương giọng nói: " Cấp cô vương đi tìm người, toàn bộ thôn trấn đều lục tìm cẩn thận. Nhà ai dám chấp chứa nàng, không cần lưu lại người sống!" Hắn ý cười càng đậm, ngữ khí lại lãnh khốc tàn nhẫn. Ai giúp ngươi, người đó phải chết.

Ra lệnh một tiếng, chờ đợi nhóm người hầu bắt đầu điều tra một nhà đứng lên, Hiên Viên Khanh Trần nhìn hoàn cảnh xung quanh suy tư một lát, phân phó: " Đi tìm một người dân bản xứ quen thuộc sơn đạo, bảo họ dẫn đường lên núi, phái người vào núi đi tìm. Người khác đem mỗi một tấc địa phương trên núi cùng cô vương tìm kiến từng tấc đất một!" Hắn nói xong xiết chặt quyền, ánh mắt lãnh khốc tỏa ra bốn phía.

Thịch, Cảnh Dạ Lan có linh cảm không lành, tim đập nhanh, lo sợ bất an nhìn ra ngoài phòng. Ngay sau đó, Tiểu Khả hoang mang rối loạn trương trương vọt tiến vào phòng, hé ra khuôn mặt trắng bệnh dọa người.

"Vương gia.. vương gia dẫn người đuổi tới!" Hai chân Tiểu Khả đều run lên, thất kinh nhìn Cảnh Dạ Lan.

Dự đoán của nàng đã tới, nàng hừ lạnh một tiếng: "Đông Tây Đô chuẩn bị tốt sao?"

"Dạ!" Tiểu Khả lôi kéo ống tay áo của nàng. Mỗi một lần chỉ cần nhìn biểu tình trấn tĩnh của tiểu thư, nàng tựa hồ như có thêm dũng khí.

"Theo đường sơn đạo đi" Nàng nói xong lôi kéo Tiểu Khả bước ra khỏi cửa, không kịp cùng chủ nhân nói một tiếng. Nhất định phải đi trước khi Hiên Viên Khanh Trần tìm tới, nếu không thì…

Trong gió tuyết, nàng kéo Tiểu Khả chạy đi, cố gắng chạy thật nhanh, con đường phía trước như thế nào nàng không dám tưởng tượng. Nàng chỉ

https://thuviensach.vn

biết rằng nếu mất đi cơ hội lần này thì sau này chỉ sợ phải sống trong cảnh địa ngục.

Cặp mắt màu vàng yêu dị kia hiện lên ở trước mắt, mang theo lãnh đùa cợt ý cười lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng. Hừ, Hiên Viên Khanh Trần, Cảnh Dạ Lan ta tuyệt đối sẽ không khuất phục ngươi.

Chân núi, nàng dường như đã cùng bọn người do Hiên Viên Khanh Trần phái tới đồng thời đối mặt. Nhanh như vậy sao!? Cảnh Dạ Lan nhíu mày. Cũng may nàng cùng Tiểu Khả khoát áo choàng màu trắng, trong mưa tuyết khó bị phát hiện. Hai người chọn một con đường nhỏ hẻo lánh, cùng quyết tâm mà rời đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thuộc Hạ Tham Kiến Vương Phi

Chương 62: Thuộc hạ tham kiến Vương phi

Trời vừa rồi nhìn có vẻ tốt lên khá nhiều nhưng bây giờ lại đột ngột đổ mưa tuyết liên tục. Lúc nãy, nàng vội vàng quá, nên giày không mang vừa chân, dĩ nhiên bị tuyết nhồi vào khe hở, dần dần hòa tan, lòng bàn chân đã ướt sủng nước. Từng bước đi giống như bị dao cắt, bụng bắt đầu ẩn ẩn đau đứng lên. Đau đớn như vậy làm cho bước chân nàng nặng nề hơn.

Lôi kéo Tiểu Khả ở phía sau, càng chạy càng nhanh,cắm đầu chạy đi về phía trước. Mỗi một bước chân hạ xuống, tuyết động phát ra tiếng vang ‘răng rắc’ nho nhỏ, giống như tiếng gõ trong lòng nàng. Gió Bấc gào thét, bông tuyết dừng ở trên gương mặt của nàng, trước mắt bắt đầu có chút mơ hồ. Càng đi về phía trước, tuyết tích càng sâu. Nàng nghiêng ngả lảo đảo chạy đi, phía sau là những vết chân xiêu xiêu vẹo vẹo, hỗn độn không chịu nổi. Thân thể nàng đông lạnh chết lặng mà cứng ngắc nhưng hàn ý sâu nhất chính là ở trong lòng nàng.

Giương mắt nhìn phía trước trắng như tuyết một mảnh. Dường như là vĩnh viễn không đi được đến điểm cuối, đường núi gập ghềnh, hô hấp của nàng bắt đầu trở nên dồn dập. Thân thể của Hoa Mị Nô vốn đã rất suy yếu, hơn nữa trong bụng đang mang đứa nhỏ, vì thế, Cảnh Dạ Lan dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Tiểu Khả ở phía sau đã nhận ra tiểu thư cảm thấy không thoải mái, vội lôi kéo nàng: “Tiểu thư, người không thể đi nữa. Trước tiên tìm một chỗ nào đó nghĩ ngơi một chút đã”.

https://thuviensach.vn

“Không được!” Nàng quay đầu nhìn Tiểu Khả, khuôn mặt tái nhợt, môi đông lạnh tím tái, hô hấp dồn dập nói: “Dừng lại nguy hiểm hơn rất nhiều. Hôm nay vô luận như thế nào thì chúng ta cũng phải vượt qua ngọn núi này rồi mới dừng lại nghỉ ngơi được.” Mới nói xong mấy câu nói đó, thân thể nàng rùng mình một cái, giữa hai chân giống như có chất lỏng ấm áp chảy qua.

Cúi đầu, một màu đỏ chói mắt theo ống quần chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống nền tuyết trắng, trong lòng nàng giật mình.

“Thật sự không thể đi nữa!” Tiểu Khả kinh ngạc hoảng loạn đỡ lấy thân thể sắp ngã xuống của nàng. Khẩu khí của nàng chưa bao giờ kiên định như lúc này. “Người cứ tiếp tục đi như thế này thì không chỉ nói tiểu thế tử không được an lành mà ngay cả tiểu thư cũng sẽ…” Khóe miệng Tiểu Khả mím chặt, thiếu chút nữa khóc thành tiếng, nàng cuống quýt che miệng mình, nước mắt tuôn rơi.

“Ta vẫn ổn, tiếp tục đi một đoạn đường nữa đi”. Chân trời dần dần tối đi. Nàng không dám nhìn nền tuyết nhuốm đỏ bên dưới, trong lòng nổi lên một trận chua xót. Đứa nhỏ này chỉ sợ thật sự không thể an toàn.

Tiểu Khả mặc cho Cảnh Dạ Lan lôi kéo như thế nào cũng không chịu đi tiếp. “Nếu tiểu thư có chuyện gì, nô tỳ tình nguyện bị Vương gia bắt lại, ít nhất có thể bảo trụ tiểu thư ở nơi đó”, một bên Tiểu Khả giúp đỡ nàng một bên nói: “Biết đâu phía trước có chỗ ở của những người đi săn trên rừng, chúng ta cố gắng chút là có thể tìm được người hỗ trợ” Nàng hưng phấn giúp đỡ Cảnh Dạ Lan hướng đi tìm một ngôi nhà cỏ.

Lúc này hai chân Cảnh Dạ Lan như nhũn ra. Mỗi một bước như dẫm lên sợi bong mềm nhũn, nhẽ hẫng, bay bổng, toàn bộ thân mình nàng đều phải dựa vào Tiểu Khả. Thật không ngờ Tiểu Khả là một người nhỏ con, sao lại có thể có khí lực lớn như vậy giúp đỡ Cảnh Dạ Lan đến ngôi nhà cỏ kia.

https://thuviensach.vn

Nhìn nàng cố gắng hết sức lết đi từng bước, trong lòng Cảnh Dạ Lan cảm thấy không đành lòng. Hiện tại nàng đã sớm không còn thân thủ nhanh nhẹn của một sát thủ như lúc trước kia nữa, vô luận là làm cái gì đều phải dựa vào người khác. Lạc đến khốn cảnh bây giờ, cũng chỉ có nha đầu này không rời bỏ nàng mà đi.

Tiểu Khả, ngươi đi theo ta sẽ chịu rất nhiều khổ. Trong lòng nàng âm thầm nghĩ, khóe mắt ẩm ướt.

Đêm dần dần trầm xuống. Thật vất vả bước đi trong gió tuyết, hai người gắng tới ngôi nhà cỏ trước mặt. Cảnh Dạ Lan nghe có tiếng người nói chuyện. Tiểu Khả vừa muốn mở miệng, nàng lập tức che miệng của nàng ấy, lắc đầu ý bảo không được lên tiếng. Nghiêng tai nghe qua, vì đứt quãng từng tiếng nên nàng không nghe rõ ràng lắm, hình như là cái gì "Bắc An Vương" linh tinh gì đó.

Không đúng, người ở bên trong tuyệt đối không phải là cái gì mà đại hiệp tốt bụng. Nàng lập tức kéo Tiểu Khả đang không muốn rời đi. Đồng thời lúc đó, người ở bên trong đứng dậy chuẩn bị mở cửa. Các nàng liên tục lùi về phía sau vài bước. Xung quanh trống trải, trước mắt không có nơi nào có thể trốn được, chạy trốn cũng không kịp. Dưới tình thế cấp bách, nàng kéo Tiểu Khả trốn ở sau bó củi ở góc sân.

Trong lúc vội vàng thời điểm tránh né, Tiểu Khả chạm vào một bó củi khiến nó rơi xuống đất phát ra tiếng vang rất nhỏ. Trong phòng có người đi ra, nàng vụng trộm lướt qua bó củi nhìn theo, người nọ cầm một cây đuốc soi rọi chung quanh rồi bỗng nhiên hạ thấp đèn lồng xuống. Trong lòng nàng âm thầm kêu không tốt. Nàng vẫn đang chảy máu, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị hắn phát hiện. Nhẹ nhàng cầm lấy cây gập gỗ, Cảnh Dạ Lan nhìn chằm chằm con người đang đến gần bó củi.

Nghe tiếng bước chân của hắn ngày càng gần, tâm Cảnh Dạ Lan nảy lên một chút một chút như bị đánh vào ngực. Quả nhiên hắn nhìn nhìn, giơ cây

https://thuviensach.vn

đuốc chậm rãi hướng bó củi đi đến.

Nàng ngừng thở, nghe bên tai tiếng tim đập, thình thịch. Cầm tay Tiểu Khả, nàng quay đầu xem người bên cạnh đang cuộn mình lại, trong mắt đối với Cảnh Dạ Lan vô cùng tín nhiệm. Nàng cười nhẹ, đem thu thân mình về một bên, góc độ vừa vặn là chỗ nấp tối, có thể phản kích đối thủ một cách bất ngờ, nhanh chóng. Aiiii, tuy không còn thể lực nhưng tốt xấu nàng vẫn còn bảo trì được cái đầu tư duy nhanh nhẹn như lúc trước. Thuận tay, nàng nắm tuyết trên mặt đất, nắm nắm vài cái tuyết biến thành quả cầu tuyết trên tay nàng.

Cây đuốc chiếu ra ánh sáng ở trước mắt mở rộng vô hạn. Rốt cuộc người nọ dừng lại ở chỗ bó củi. Đột nhiên, cây đuốc của hắn chiếu ngay trước mặt Cảnh Dạ Lan.

Đồng thời, ánh lửa chiếu sáng đôi mắt Cảnh Dạ Lan. Cầu tuyết trong tay giơ lên, nhằm ngay vào mặt đối phương ném mạnh một cách chuẩn xác vô cùng. Gậy gỗ trong tay giơ lên, phang xuống, chân cũng không dừng lại mà dẫm lên đầu gối của người kia.

Lại nói đến cái người bị quả cầu tuyết của Cảnh Dạ Lan đập trúng mũi, hắn nhanh chóng chuyển động thân mình thoát khỏi gậy gỗ, cấp tốc hướng lui về sau, song vẫn chậm một bước, bị Cảnh Dạ Lan một cước đá trúng ngay đầu gối.

Bịch một tiếng, hắn quỳ gối xuống tuyết, vừa muốn lên tiếng, Cảnh Dạ Lan liền vung tay lên như một ngọn đao đánh vào cổ hắn nhưng lại bị hắn cầm cổ tay.

“Buông ra!” Nàng luôn chán ghét bị người khác đụng vào. Tay kia không khỏi thêm lực, đầu ngón tay xuất ra một cây châm, nhắm ngay cổ họng hắn nhanh chóng đâm xuống.

https://thuviensach.vn

Ngươi kia vội vàng tránh né, giương mắt nhìn lại nàng: “Bắc An Vương phi!”. Hắn kinh hô một tiếng, giống như là một vở hí kịch hóa quỳ xuống trước mặt Cảnh Dạ Lan : “Thuộc hạ tham kiến Vương phi”

Là ngươi! Cảnh Dạ Lan cũng nhận ra hắn, dừng lại động tác. Làm sao có thể là hắn?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Lẳng Lặng Rời Đi

Thấy rõ người tới, Cảnh Dạ Lan rốt cuộc duy trì không được, vô lực ngồi xuống tuyết. Bốn phía rét lạnh thấu xương giống như ngồi trong địa ngục. Nhưng cơn mưa tuyết cứ thế vù vù bay tới, vô thanh vô tức rơi xuống.

“Ngô đại ca!” Tiểu Khả nâng Cảnh Dạ Lan dậy, hướng hắn kêu ra tiếng kinh hỉ. Người này chính là người hầu bên người Vân Vương gia. Thật không ngờ có thể gặp ngừoi này ở đây.

“Ngô đại ca, sao ngươi lại ở trong này?” Cảnh Dạ Lan kinh ngạc hỏi. Tô Vân Phong đã sớm nên trở lại Lan Lăng sao người hầu hắn lại xuất hiện ở trong này? Nàng không khỏi nhìn phòng trong chớp lên bóng người.

“Bẩm Vương phi, ngày ấy người đi rồi, Bắc An Vương gia liền đuổi theo sau, nhưng không tìm được Vương phi. Vân Vương gia lo lắng Vương phi một đường bôn ba, cho nên bảo thuộc hạ đi theo Vương phi.”

Tô Vân Phong! Cảnh Dạ Lan mỉm cười. Một người thông minh cơ trí lại giấu diếm không lộ ra ngoài. Thì ra hắn vẫn phái người theo ta. Nhớ tới ánh mắt lưu luyến của hắn trước khi chia tay, trong lòng không phải không cảm động. Nhưng mà Cảnh Dạ Lan nàng không phải là người là muốn dựa vào nam nhân mà sống. Nếu sau này không thể thoát khỏi Hiên Viên Khanh Trần thì nàng cũng không muốn bất kỳ một người nào vì nàng mà gặp thêm phiền toái. Thấy sắc mặt Cảnh Dạ Lan không tốt lắm, hắn chạy nhanh bảo Tiểu Khả nâng nàng dậy đi vào trong phòng.

Trong phòng có vài người. Đều là tùy tùng của Tô Vân Phong. Bọn học đều cung kính hành lễ với Cảnh Dạ Lan, sau đó đứng qua một bên.

https://thuviensach.vn

“Ngô đại ca, chúng ta phải nhanh chóng chạy khỏi nơi này, Hiên Viên Khanh Trần mang theo người đang lùng sục trên núi!” Nàng nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài đem kịt một mảng, tuyết giống như những sợi bông xả tung ra, kéo dài không đứt.

“Vương phi không cần lo lắng. Thuộc hạ tìm được một đường núi bí mật có thể rời đi. Qua đỉnh núi này, Vân Vương gia đã phái người đợi chúng ta”. Hắn an ủi Cảnh Dạ Lan. Liếc mắt thấy vết máu loang lổ trên quần áo, rồi đột nhiên đứng lên nói: “Vương phi, người nghỉ ngơi trước một chút đi”.

“Không cần. Trước tiên rời khỏi nơi này hãy nói sau”. Nàng cắn chặt đôi môi, bụng đang co rút đau đớn đã muốn làm cho nàng toát mồ hôi lạnh.

Cảnh Dạ Lan run run đặt tay lên bụng, cực lực xua tan cảm giác bất hảo trong lòng. Con kiên trì thêm một chút. Nếu vì chậm trễ mà bị bắt lại thì hơn mấy mạng người này sẽ rơi vào tay Hiên Viên Khanh Trần. Ta không muốn con còn chưa có sinh ra mà đã vì hắn mà nợ máu.

Khoác nhanh áo choàng, đi theo người hầu của Tô Vân Phong, nàng cùng Tiểu Khả cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm được dẫn đường đi trên một con đường nhỏ thuận lợi xuống núi. Vừa mới xuống chân núi thì đã có xe ngựa chờ sẵn, lập tức mang nàng đến chỗ an toàn gần nhất.

Ngôi trong căn phòng ấm áp , trên người nàng lạnh một trận, nóng một trận, mồ hôi túa ra. Một đường bôn ba phong tuyết, nàng bắt đầu sốt cao, cả người mê man nằm một chỗ, trước mắt luôn hiện lên lắm đủ loại hình ảnh không rõ ràng. Mới đầu, quanh nàng hết thảy đều mơ mơ màng màng, chỉ có bụng đau đớn còn nhắc nhở nàng.

Tô Vân Phong lo lắng đứng ở bên ngoài. Nhìn sợi dây tinh tế mềm như sợi tóc một đầu quấn quanh trên cổ tay tay Cảnh Dạ Lan còn một đầu khoát lên tay đại phu, run rẩy. Trấn nhỏ này tìm nửa ngày mới ra tìm được một vị

https://thuviensach.vn

đại phu, hắn lại lo lắng có người nhớ kỹ tướng mạo của Cảnh Dạ Lan nên mới dùng huyền ti bắt mạch.

“Thế nào?” Qua nửa ngày, hắn không nhịn được hỏi.

Đại phu thu dây, chỉ lắc đầu rồi thở dài nói: “Tôn phu nhân thân thể quá suy nhược hơn nữa đi đường xốc nảy, đứa nhỏ e là không giữ được.”

Đứa nhỏ? Ánh mắt Tô Vân Phong khẽ biến. Nàng có đứa nhỏ của Hiên Viên Khanh Trần lại muốn liều mạng rời đi, suốt quãng đường đi nàng chịu không ít khổ sở. Nếu sớm biết nàng như thế này, lúc trước hắn nên kiên quyết giữ lại nàng.

Khi tỉnh khi ngủ, hốt hoảng, trước mắt nàng là một mảnh tối đen, chỉ còn lại nàng chạy một mình, thân thể vẫn đau tới tê tâm liệt phế nhưng dần dần trở nên thoải mái. Trong bóng đêm, bên tai của nàng tràn đầy tiếng cười lãnh khốc của Hiên Viên Khanh Trần.

Cô vương đương nhiên quan tâm, sau khi hài tử của ngươi hạ sinh thì không phải cô vương sẽ có thêm một thứ đồ chơi để tra tấn ngươi sao?! Cặp mắt yêu dị kia đùa cợt hèn mọn cười nhìn nàng.

“Đứa nhỏ không phải là một món đồ chơi, không phải! Đứa nhỏ là của ta, là của ta”. Nàng ở trong mộng lớn tiếng kêu gọi, bất an ôm lỗ tai không muốn nghe thanh âm của hắn, nước mắt cũng không chịu thua kém hạ xuống.

« Tiểu thư, tiểu thư ! ».

Là ai đang kêu nàng ? Bối rối, một đôi tay ấm áp cầm tay nàng, mềm nhẹ thân thiết hô nàng : « Người tỉnh tỉnh a, tỉnh tỉnh a tiểu thư ».

Tiểu Khả ?! Yết hầu nàng khô khốc khó có thể nói ra một tiếng. Mở ra mí mắt nặng nề, ánh vào tầm mắt là Tiểu Khả đang khóc, nước mắt ào ạt

https://thuviensach.vn

khắp mặt.

Khóe miệng nàng tươi cười thản nhiên, phản ứng đầu tiên chính là đưa tay đặt lên bụng. « Hài tử của ta sao rồi? » Nàng hỏi Tiểu Khả ở bên, Tiểu Khả không nói chỉ khóc nấc lên.

« Ngươi nói đi, hài tử của ta làm sao vậy ? » Nàng đột nhiên lại muốn đứng dậy nhưng thân mình mềm nhũn, không có cách nào nhấc thân lên.

Tiểu Khả vội ấn nàng xuống e ngại, sợ hãi nhìn Cảnh Dạ Lan. Nàng ấy không dám nhìn vào mắt nàng, gục đầu xuống, thấp giọng nói : « Đại phu đến xem qua, nói đứa nhỏ không thể giữ được, đêm đó đã không còn nữa!!». Một đêm kia, nàng bị dọa choáng váng,khối máu từng giọt từng giọt chảy ra từ trong thân thể, nhiễm đỏ đệm chăn dưới thân, nàng cứ tưởng lúc đó không thể cứu được tiểu thư nữa. Tiếng nức nở vang lên, nàng gắt gao che miệng lại, sợ Cảnh Dạ Lan nghe xong sẽ thương tâm.

Đứa nhỏ không còn, đứa nhỏ không còn… Cảnh Dạ Lan buột chặt thân mình mềm nhũn, kinh ngạc nhìn Tiểu Khả nhưng không nói được một lời, xoay người nằm xuống quay lưng về phía Tiểu Khả, thật lâu sau không có ra tiếng, hai đầu vai gần yếu hơi hơi run run.

« Tiểu thư, người nói gì đi, người đừng hù dọa nô tỳ !». Tiểu Khả quỳ gối bên thân thể Cảnh Dạ Lan, tay nhỏ bé run run đặt ở đầu vai nàng. Yên lặng không lên tiếng so với tiếng khóc đại náo càng làm cho Tiểu Khả lo lắng cho Cảnh Dạ Lan.

« Ta không sao, ngươi lui xuống đi ». Nàng cũng như thường thản nhiên nói.

Tiểu Khả cũng không dám nói nửa tiếng, đành phải yên lặng lui ra.

Nước mắt rơi xuống tấm chăn trong chớp mắt biến lạnh như băng. Thân thể trở nên đau đớn tận đáy lòng, ngay cả hô hấp tựa hồ ẩn ẩn làm đau

https://thuviensach.vn

khiến cho nàng không thể thở.

Cuối cùng thì cũng không thể giữ được con! Ngực nàng đau nhói lên. Một sinh mệnh nho nhỏ bị bóc ra từ thân thể nàng, giống như tận đáy lòng, nơi mềm mại nhất bị người ta cầm đao khoét một vết thương thật sâu.

Có lẽ như vậy đối con là rất tốt! Nàng gắt gao nhắm mắt lại, trong nháy mắt, nước mắt Cảnh Dạ Lan ào ào tràn ra. Úp mặt xuống nệm chăm, tiếng nức nở truyền ra, làm cho Tô Vân Phong, người vẫn đứng ngoài phòng không dám đi vào trong lòng ăn một trận khổ sở.

Hoa Mị Nô, nàng có biết lúc nàng thương tâm thì tim của ta cũng bắt đầu đau lên. Hắn khép lại cửa phòng, lặng yên rời đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ngươi Thực Sự Dám Làm Như Thế !

Hiên Viên Khanh Trần mặt không chút thay đổi nghe người hầu hồi báo, toàn thân căng cứng, chỉ có mũi hơi hơi phập phồng thở. Toàn bộ trấn nhỏ đều đã lật tung lên, cũng đã đem cả đỉnh núi tìm kiếm nhưng vẫn không tìm thấy Cảnh Dạ Lan. Song ở ngôi nhà cỏ kia hắn lại phát hiện có người từng dừng lại ở đây, ven đường hắn cũng phát hiện tuyết có vết máu khô.

Ngươi thật sự dám làm như thế. Ngươi thực sự dám làm như thế !

Lửa giận trong mắt hắn càng thiêu càng liệt. Ngón tay xiết chặt đánh một phát xuống mặt bàn. Tùy tùng bên cạnh thấy hắn như thế, không dám có một tiếng động, hít thở cũng không thông. Bọn họ nơm nớp lo sợ chờ Hiên Viên Khanh Trần lên tiếng.

« Vương gia ! » Ngoài cửa một người sắc mặt mang vẻ tươi cười, y tức khắc nói : « Có thuộc hạ trên núi phát hiện một sơn đạo. Sau khi xem xét, coi như có người đi qua. Theo dấu chân lưu lại trên tuyết, thấy có dấu chân nam lẫn nữ».

Trong mắt hắn đột nhiên sáng ngời : « Biết là ai không? »

« Tuy thuộc hạ không biết là người nào, nhưng dám khẳng định một chút ».

« Là cái gì ? »

« Nam nhân hình như mang quan giày, hơn nữa chắc hắn đều là võ tướng ». Hắn dừng lại một chút, tiếp tục nói : « Thuộc hạ cho người xuống núi xem xét, không ngoài dự kiến còn tra được dấu vết của xe ngựa.»

https://thuviensach.vn

Xem ra lúc này đây, nàng vẫn có kế hoạch chạy trốn. Cư nhiên có người ở phía sau giúp dỡ nàng. Đối đầu với Hiên Viên Khanh Trần hắn sẽ có rất nhiều kết cục, hắn tất phải nhắc nhở một chút. Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên đưa tay nắm chén trà, vung tay đánh rớt, choang một tiếng bể nát.

Lập tức, miệng Hiên Viên Khanh Trần xuất hiện ý cười tàn khốc, « Còn tra ra được gì ? »

« Tạm thời chưa có. Nhưng mà thuộc hạ sẽ phái người đi theo. Theo tin báo về thì đoàn người bọn họ bây giờ vẫn còn đang dừng lại tại chợ lý kia. Hình như trong đoàn người đó có người sinh bệnh cho nên bọn họ vẫn chưa rời đi. »

Hắn là Hoa Mị Nô. Đúng vậy ! Hắn đứng lên : « Nghe đây, tiến gần với tốc độ nhanh nhất. Trong thời gian ngắn nhất phải tìm được vương phi!! »Trong mắt hắn sát khí một mảnh, hai mắt đỏ sậm không giống người bình thường. « Vô luận là ai gây trở ngại, giết không tha ! »Nói xong hắn liền muốn xuất phát.

« Đợi chút ! » Một thanh âm quen thuộc vang lên. Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày nhìn người đứng ngoài cửa. Vẻ mặt phong trần mệt mỏi, đôi con người ngày thường vẫn treo ý cười song che dấu không nổi sự ưu sầu.

« Sao ngươi lại ở đây, Vô Ngân ? » Nếu không phải là chuyện khẩn cấp thì Vô Ngân sẽ không rời khỏi Bắc An Vương phủ. Đây là thói quen nhiều năm của y.

« Nếu ta không đến, ngươi trở về như thế nào? » Hắn tiến lên từng bước nhìn biểu tình khó hiểu của Hiên Viên Khanh Trần. « Trước hãy buông tha nàng. Có chuyện khẩn cấp cần ngươi về »

Là nàng xảy ra chuyển ? Hiên Viên Khanh Trần biến sắc. Tuy rằng chưa có nói ra lời nào nhưng Vô Ngân lại hiểu rõ tâm. « Theo ta về trước đi. Chuyện Hoa Mị Nô sau đó hãy nói sau đi »

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hắn nhìn xa xa. Trong lúc nhất thời khó có thể lựa chọn. Chỉ cần ở lại truy đuổi mấy ngày nữa, Hoa Mị Nô chắc chắc sẽ trở về bên hắn. Nghĩ đến nữ nhân này liên tiếp dùng hết thủ đoạn, hao hết tâm tư muốn chạy trốn thoát khỏi hắn, còn một lòng muốn xóa sạch đứa nhỏ của hắn, trong lòng Hiên Viên Khanh Trần mạnh xuất hiện lửa giận cháy trong lòng, còn có một loại cảm giác khó hiểu cứ quanh quẩn trong lòng hắn khiến hắn không muốn buông tay…

« Khanh Trần ! » Vô Ngân thúc dục hắn. Hắn vẫn là không hề có ý động thân, y không khỏi kéo hắn một một chút. Nghe tin tức nàng gặp chuyện không may Hiên Viên Khanh Trần cư nhiên không có vẻ khẩn trương muốn bỏ lại tất thảy như trước kia nữa. Chẳng lẽ Hoa Mị Nô trong lòng hắn lại có trọng lượng như thế sao ?

Hiên Viên Khanh Trần bừng tỉnh, nghĩ nghĩ, dặn người hầu: «Các ngươi phải chú ý hành tung của bọn họ chặt chẽ, tùy thời hồi báo cho cô vương »

« Dạ, Vương gia »

Hoa Mị Nô, cô vương cho ngươi tiêu dao khoát hoạt vài ngày. Ngươi tự cầu nhiều phúc đi ! Khuôn mặt bình tĩnh, hắn theo Vô Ngân ra roi thúc ngựa về tới Bắc An Vương phủ.

Thả lỏng dây thần kinh vẫn buộc chặt, Cảnh Dạ Lan được Tô Vân Phong chăm sóc, thân thể dần dần khôi phục. Nhìn sắc mặt của nàng ngày càng hồng nhuận, Tô Vân Phong tâm mới buông.

« Vương phi, hôm nay cảm giác như thế nào ? » Hắn nhìn Cảnh Dạ Lan một thân tố sắc đứng bên cửa sổ, đối với lời nói của hắn coi như không nghe, ánh mắt sâu kín nhìn phương xa. Gió lạnh xuyên qua, đem sợi tóc của nàng trong gió giơ lên, đen bóng mái tóc cúi lạc sau người, che lại đầu vai gầy yếu của nàng, thanh lệ thanh lịch. Lập tức trong lòng vừa động , tiến lên đóng cửa sổ.

https://thuviensach.vn

« Vương gia ? » Nàng hoãn thần lại đây, ý cười thản nhiên bên môi nở rộ. « Người đã đến rồi »

Tô Vân Phong gật đầu, ôn nhu nói : «Gió lớn, thân mình của người vừa mới khỏe, không nên để bị cảm lạnh »

« Đúng vậy, hình như có chút lạnh » Nàng hai tay khoanh trước ngực, than nhẹ một tiếng : « Cảm ơn Vương gia đã quan tâm » Nàng đi đến cái bàn, thay Tô Vân Phong rót một chén trà đưa cho hắn.

Tay Tô Vân Phong lơ đãng va chạm vào đầu ngón tay của nàng, lành lạnh, làm cho hắn hơi hơi nhăn lại. Từ khi mất đứa nhỏ nàng không có một lần khóc nháo, đúng hạn uống thuốc bổ. Từ đó, tuy rằng thân thể nàng ngày một chuyển biến tốt, cơ thể có da có thịt nhưng đôi mắt kia lại thiếu sự linh động của ngày xưa, cho dù nhìn mọi người trước mắt thì vẫn không có một tia tức giận.

« Vương phi, nếu người không chê, cùng ta tới Lan Lăng đi ? » Hắn nói trực tiếp. Hắn không thể yên tâm để nàng độc thân bên ngoài.

Cảnh Dạ Lan nghe xong chính là cười cười, đầu ngón tay theo bản năng chạm qua bụng. Đứa nhỏ đã không còn, nàng cùng với Hiên Viên Khanh Trần đã không còn một tia liên hệ gì nữa. Cho dù Hoa Mị Nô thật sự mắc nợ hắn cái gì, tra tấn như vậy cũng nên kết thúc. Huống chi nguyên bản nàng và nàng ấy vốn không có quan hệ gì, nàng chỉ là chiếm dụng thân thể này thôi.

Nâng lên con ngươi, nàng lắc đầu. « Cảm ơn Vương gia đã suy nghĩ cho ta , nhưng ta tính mang theo Tiểu Khả rời đi xa thật xa, sống những tháng ngày bình thản. « Dù gì hắn cũng là vương gia của Lan Lăng, trong gia tộc đều hỗn loạn, mà Cảnh Dạ Lan ghét nhất là những thứ đó. Nàng cũng hiểu được ý tứ trong lời nói củaTô Vân Phong, chỉ là nàng thật sự không thể quen nổi loại cuộc sống này. Chẳng sợ Tô Vân Phong có thể vì nàng che

https://thuviensach.vn

gió đụt mưa, nàng không muốn vi phạm nguyên tắc sống đơn giản, đạm bạc của chính mình.

Tô Vân Phong cũng dự đoán được nàng sẽ trả lời như vậy. Nguyên bản nàng chính là một nữ tử kì lạ. Hắn ôn hòa cười nói : « Mị Nô, nàng coi như đến Lan Lăng đi chơi một chuyến, nói không chừng nàng sẽ thích nơi đó. » Trong lúc nhất thời, hắn sửa lại cách xưng hô, ý cười ấm áp trong mắt hắn ánh vào mắt Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Vương Gia Đến Thật Sớm

Chạy nhanh nửa tháng lộ trình, Cảnh Dạ Lan cùng đoàn người Tô Vân Phong đã đến Lan Lăng. Nơi này ở phía nam, bốn mùa như xuân, cảnh sắc hợp lòng người. Tuy rằng khí trời đã vào đông giá rét nhưng hoa tươi vẫn nở rộ, thời tiết mát mẻ làm cho người ta say lòng. Đặc biệt làm cho một người chưa bao giờ đi qua phía nam như nàng cảm thấy mới mẻ, thú vị.

Ở một thế giới khác khác, từng có người đáp ứng nàng chờ nàng sau khi hoàn thành nhiệm vụ rời khỏi tổ chức thì sẽ mang nàng đến phía nam, nơi phong cảnh hợp lòng ngươi định cư. Đáng tiếc lời nói còn vang vẳng bên tai, người đã không còn nữa.

« Mị Nô, nàng thích nơi này không ? » Tô Vân Phong nhìn nàng hình như đang rất cao hứng.

« Rất đẹp. » Nàng ngoái đầu nhìn, cười yếu ớt nói.

Tô Vân Phong từ một bên hái một đóa hoa, thật tự nhiên thay trâm cài lên tóc của nàng. « Nơi này mới chỉ là biên giới Lan Lăng. Chờ đến khi nào nàng đến kinh thành, so với hiện tại còn xinh đẹp hơn. »

Vuốt ve búi tóc nơi Tô Vân Phong cài lên đóa hoa tươi, Cảnh Dạ Lan cười nhẹ. Một đường đi chung, sự thân thiết của Tô Vân Phong nàng đều xem ở trong mắt. Nói thực ra, nàng cảm giác hắn àng ngày càng giống Quỷ Túc. Ôn thuận, thích ở những thời điểm không tưởng tặng cho nàng những điều bất ngờ, hạnh phúc.

« Lan Lăng quả thật là một nơi rất tuyệt vời. » Nàng hít thở thứ không khí mang theo mùi hoa thản nhiên. Rời xa Hiên Viên Khanh Trần, lòng

https://thuviensach.vn

nàng dần dần yên ổn. Những tháng ngày nghĩ lại mà kinh hãi đã bị nàng gạt ra khỏi đầu.

Tô Vân Phong nhanh tiếp nói : « Mị Nô, nàng cùng Tiểu Khả ở lại nơi này một thời gian ngắn được không?» Trong mắt chờ mong, làm cho Cảnh Dạ Lan cuối hạ mi mắt.

Thời gian ngắn?! Trong lòng nàng âm thầm cười. Thời gian ngắn về sau sẽ biến thành thời gian dài, thương xuyên hơn. Tiếp theo có lẽ hắn sẽ dùng một cái cớ khác nói muốn nàng ở lại luôn không chừng. Nam nhân này a, luôn thích lấy bất biến ứng vạn biến.

Giương mắt nhìn lại, Cảnh Dạ Lan đối hắn cười, không đáp lại.

« Vân vương gia, nơi này thật xinh đẹp, có thiệt là nhiều hoa ! » Vẫn chạy ở trước mặt, Tiểu Khả chạy đến bên người Cảnh Dạ Lan, vẻ mặt tán thưởng đối với Tô Vân phong nói.

« Nơi này quanh năm bốn mùa hoa đều nở. Nếu Tiểu Khả cô nương thích, có thể cùng tiểu thư nhà ngươi ở tại chỗ này. Còn có rất nhiều thứ mới mẻ đáng để ngắm nhìn nữa! » Hắn ôn hòa cười, làm cho Tiểu Khả một bên không khỏi đỏ mặt.

« Vậy có hoa mai không ? » Nàng nhỏ giọng ngượng ngùng nói.

« Hoa mai ? » Tô Vân Phong sửng sốt, lập tức lắc đầu. « Hoa mai không thích hợp gieo trồng ở nơi này, cho nên không có. »

Tiểu Khả vẻ mặt mất mát. « Thì ta là như vậy! ». Nàng than nhẹ một tiếng, tựa hồ lầm bầm làu bàu. “Đáng tiếc, tiểu thư nhà ta yêu nhất là hoa mai. Nếu về sau ở lại đây chẳng phải là không được nhìn thấy nữa ư?”. Nàng đang nói thì tự giác biết mình nói lỡ, cuống quýt lấy tay che miệng không lên tiếng nữa.

https://thuviensach.vn

Hoa Mị Nô thích hoa mai? Cảnh Dạ Lan trong lòng vừa động, nhớ tới một màn cùng Hiên Viên Khanh Trần dưới tán cây mai . Hắn không phải hận Hoa Mị Nô sao? Làm sao có thể biết được nàng yêu cái gì, nhưng lại gieo trồng mãn viên hoa mai ở trong sân, nhìn thân cây mai thì có thể đoán được đây là năm đầu mai nở.

Đợi chút, vì sao nàng lại nghĩ đến cái tên tàn bạo kia? Mày không khỏi nhíu chặt. Ngươi phải rời khỏi hắn, trăm ngàn không được để hắn bắt trở về! Cảnh Dạ Lan trong lòng không ngừng nói với chính mình, tay lại một lần nữa không tự chủ vuốt bụng. Vừa rồi tựa hồ có cái gì ở bên trong đá nàng một chút.

Nhìn nàng nhanh nhíu mày, Tô Vân Phong trong mắt hiện lên một tia trìu mến, phóng thấp thanh âm: “Mị Nô, chỉ cần nàng thích thì ta đều có thể làm được.”

Bàn tay to ấm áp nắm bàn tay nho nhỏ của nàng, trong lòng bàn tay một chút nhiệt độ truyền đến. Tay Cảnh Dạ Lan khẽ run lên nhưng vẫn giữ nguyên vị trí trong tay hắn.

… Bắc An Vương phủ

Nhân mã xếp thành hàng chờ xuất phát. Hiên Viên Khanh Trần một thân hắc y, như thường lệ mang theo mặt nạ quỷ bằng đồng làm người ta sợ hãi. Hắn xoay người lên ngựa.

“Vương gia.” Vô Ngân ở một bên hô hắn.

“Vô Ngân, vương phủ ta giao cho ngươi. Trong thời gian ngắn nhất, cô vương sẽ mang nàng về.” Khóe miệng nổi lên nụ cười lãnh khốc khiến cho người ta không rét mà run.

Hoa Mị Nô, cô vương đưa cho ngươi hết thảy, ngươi không cần, cư nhiên coi cô vương cùng Tô Vân Phong làm một. Ngươi cho là ngươi theo

https://thuviensach.vn

hắn đi tới Lan Lăng thì cô vương không có cách nào bắt ngươi về sao? Cho dù ngươi đã chết, cô vương cũng sẽ nhốt hồn phách của ngươi giữ bên người, khiến ngươi ngày đêm không thể an bình.

Ngày trở về, hắn mỗi ngày đều chờ người hầu hồi báo cho hắn tin tức mới nhất của Hoa Mị Nô. Biết tin nàng theo Tô Vân Phong tới Lan Lăng thì hắn cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa.

Tô Vân Phong, tuy rằng ngươi cùng cô vương đều đứng haii bên chiến tuyết nhưng cô vương vẫn luôn thích tác phong làm việc nhất quán của ngươi, thế mà ngươi lại dám một mình mang theo nữ nhân của cô vương. Ngươi và ta trong lúc giằng co không thể tránh khỏi giao tranh là điều dĩ nhiên.

Vô Ngân một đêm khuyên bảo, đều không thể làm cho hắn hủy bỏ ý niệm trong đầu muốn đi Lan Lăng , đành phải dặn hắn cẩn thận nhiều hơn.

Trong gió lạnh, hắn giơ lên bào giác màu đen, tựa như tấm màn đen che khuất bầu trời đêm. Vô Ngân trong lòng bất an khó hiểu đứng lên.

Khanh Trần, Hoa Mị Nô đối với ngươi bắt đầu quan trọng như vậy sao? Ngươi ngay cả người ở trong lòng ngươi nhiều năm kia có thể không để ý, chỉ vì một Hoa Mị Nô có thể làm thuốc dẫn mà ngươi hy vọng đã lâu sao? Ngươi nhìn không tới tâm của chính ngươi, nhưng vẫn là trước sau như một dựa theo nguyện ý chính mình, đến cuối cùng có lẽ…

“Đều là người cố chấp » Hắn nhẹ thở dài. Hiên Viên Khanh Trần như thế, Hoa Mị Nô cũng như vậy. Trước mắt hắn hiện lên ánh mắt bất khuất của Cảnh Dạ Lan. Hắn chưa bao giờ thấy qua vẻ kiên định như vậy ở một nữ nhân nào.

Giương mắt nhìn lên, Hiên Viên Khanh Trần đã sớm biến mất nơi cuối đường. Vô Ngân nhìn xung quanh thật lâu, lo lắng trong mắt tăng lên.

https://thuviensach.vn

Đến phủ của Tô Vân Phong, Cảnh Dạ Lan cũng mới biết, ở Lan Lăng hắn có địa vị hiển hách bao nhiêu.

“Có vừa lòng với nơi này không?” Sáng sớm, Tô Vân Phong đứng trước cửa phòng nàng, cười dài nhìn nàng.

Cảnh Dạ Lan mới đứng dậy rửa mặt chải đầu, cũng không có cách nào từ chối nên cho Tiểu Khả mời hắn vào. “Vương gia đến thật sớm.”

Dung nhân của nàng thanh nhãn làm cho Tô Vân Phong không khỏi tán thưởng. Nữ nhân này thật sự hay thay đổi, mỗi một lần nàng đều có thể gây cho mình những cảm giác mới lạ, không giống nhau.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Hắn Tuyệt Không Che Dấu

“Có phải ta thế này khiến cho vương gia sợ không? “Nàng nở nụ cười. Trong phủ của Tô Vân Phong có rất nhiều danh cơ thiếp. Mỗi người đều là nử tử xuất chúng nhưng e là không có một người nào dám nhìn hắn trực diện như nàng.

“Không, Mị Nô. Cho dù nàng như thế nào đều rất đẹp”. Lời hắn khen luôn làm cho ngươi ta cảm thấy xuất phát từ chân tâm. Điểm này Cảnh Dạ Lan cũng rất đồng thuận.

“Vương gia thường xuyên khích lệ người sao?” Đôi mắt nàng tràn đầy ý cười, không một chút e ngại, trước mặt hắn chải vuốt mái tóc dài đen mượt, từng lọn tóc rơi xuống giống như mặt nước trút xuống đầu vai. Cây lược gỗ chải xuống vuốt ve từng sợi tóc, đầu ngón trắng nõn lần trong mái tóc đen như ẩn như hiện. Tô Vân Phong ở một bên nhìn, ánh mắt mê say.

Xinh đẹp lộ ra làm cho một người bệnh mới khỏi như nàng càng phát ra vẻ chọc người người trìu mến, hết lần này đến lần khác mềm mại đáng yêu như vậy nhưng lại bất khuất và kiên nghị làm cho nàng khác hắn với những nữ tử bình thường khác. Khó trách Hiên Viên Khanh Trần muốn giam giữ nàng. Nhưng suốt từ lúc ở chung tới hiện giờ, Tô Vân Phong chưa có cách nào nhìn thấu được lòng của thiên hạ trước mắt .

Ánh mắt của nàng thật sự không giống những nữ tử lứa tuổi này nên sở hữu, một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng. Ánh mắt có một thứ lạnh lùng, xa lánh và kiên định.

« Mị Nô, nàng hãy chuẩn bị thật đẹp, ta dẫn nàng đi xem mấy thứ này”

https://thuviensach.vn

« Là cái gì ? » Miệng nàng giác cầu ngưng cười ý liên thanh hỏi.

« Đi thì nàng sẽ biết. » Tô Vân Phong cười thần bí, xoay người đi ra ngoài.

Giả bộ thần bí ! Cảnh Dạ Lan cười khẽ, tuỳ ý đem tóc búi lên gọn gàng, bảo Tiểu Khả giúp nàng chọn một bộ quần áo. Những ngày này nàng quá thư thái, nàng hình như mập lên không ít, eo nhỏ so với trước kia to hơn một chút. Cũng may khung xương Hoa Mị Nô khéo léo, cho nên thoạt nhìn cũng không gây chú ý quá mức.

« Tiểu thư muốn thắt eo áo sao ? » Cởi trung y, Tiểu Khả cũng phát hiện nàng so với trước kia béo lên một chút.

« Không cần. Tìm cho ta bộ quần áo nào rộng chút là tốt rồi. » Nàng cũng không để ý quá mức điều này. Chỉ cần đổi quần áo đi gặp Tô Vân Phong là tốt rồi.

Lễ vật của hắn quả thật đặc biệt. Khoái mã vận chuyển một cỗ xe trong chứa đầy băng. Hao phí lớn như vậy làm cho Cảnh Dạ Lan có chút kinh ngạc. Tiến lên xốc tầng tầng duy trướng, bên trong nằm lẳng lặng là mấy cành mai vàng!

« Vương gia đây là… » Nàng ngạc nhiên.

« Nàng có thích không ? » Hắn nở nụ cười, như một đứa nhỏ ngượng ngùng nói : « Biết nàng thích hoa này, ta cũng hỏi qua người chăm sóc hoa rồi, ngay cả chăm sóc cũng không được nên đành phải cho người vận chuyển mấy cành từ phương Bắc về.

Đơn giản là nàng nói thích thế mà vì nàng liền cố ý chi ra số tiền lớn để vận chuyển mấy cành hoa mai này ? Cảnh Dạ Lan khẽ cắn đôi môi, trong lòng hơi hơi vừa động. Đáng nhẽ những hành động này được coi là xốc nổi so với tuổi trẻ nhưng nàng đối với hành động của Tô Vân Phong có một tia

https://thuviensach.vn

hảo cảm. « Cảm ơn Vương gia, ta rất thích. » Nàng miết nhẹ cành hoa, đặt ở chóp mũi khẽ ngửi. Dường như nàng có thể cảm nhận được mùi hoa bí mật mang theo lãnh liệt khí. Lại nghĩ đến một buổi sáng nào đó, Hiên Viên Khanh Trần đã từng mang nàng sở như vậy.

Vì sao lại nghĩ tới hắn ? Cảnh Dạ Lan trong nháy mắt có chút thất thần.

« Nghe nàng nói thích thì ta đã không mất trắng tâm tư rồi!!» Tô Vân Phong nghe nàng nói như vậy, có chút cao hứng.

« Nhưng mà về sau không cần hoang phí như vậy .» Nàng cầm lấy nhánh hoa mai, đi qua bên người hắn, nhẹ giọng một câu : « Hoa của vương gia, ta xin nhận, tâm ý của Vương gia ta sẽ ghi nhớ đáy lòng. »

Nàng bước nhanh đi qua, trong gió truyền đến mùi hương nhè nhẹ, Tô Vân Phong cũng không phân biệt được rõ đó là mùi hương của hoa hay hương khí trên người nàng.

Hiên Viên Khanh Trần một mạch chạy ngựa nhiều ngày tới Lan Lăng. Đến biên giới, hắn ngửa đầu nhìn hết thảy trước mắt, không khỏi xiết chạy tay. « Nghe lệnh, đem tử sĩ chuẩn bị tốt, nếu có chuyện gì thì lập tức hành động!» Mặt nạ quỷ bằng đồng sáng ở trong bóng đêm phát ra lục quang lạnh lẽo, khoé môi kia gợi lên vẻ tươi cười tà nanh.

« Vương gia » Tô Vân Phong nửa đêm bị người hầu đánh thức.

« Có chuyện gì ? » Trừ phi là chuyện khẩn cấp, bằng không bọn họ sẽ không quấy rầy hắn.

« Đại Nguyệt Hướng Phiên Vương Bắc An hầu đến Lan Lăng ! »

Hiên Viên Khanh Trần đến đây ! Hắn đã đuổi tới nơi này ! Tô Vân Phong hơi hơi suy nghĩ mới xuất hiện. « Hắn hiện đang ở nơi nào ? »

https://thuviensach.vn

« Thám tử hồi báo, hắn sẽ tới kinh thành! »

Đã sớm nghe nói Hiên Viên Khanh Trần làm việc mạnh mẽ nhanh chóng nhưng thật sự trăm nghe không bằng một thấy. Hắn mỉm cười, xoay người đối diện người hầu, phân phó : « Chờ Bắc An vương gia đến, lập tức báo cho ta.biết ! »

« Dạ, Vương gia! »

Tô Vân Phong khơi lên ngọn nến, đẩy cửa sổ ra, nhìn nơi cách chỗ mình không xa, nơi Cảnh Dạ Lan đang sống. Ôn hoà trong ánh mắt không có gì gợn sóng, giống như tin tức vừa rồi không ảnh hưởng chút gì đến hắn.

Mị Nô…

Ngựa đi ngày đêm không ngừng nghỉ cuối cùng cũng đến kinh đô của Lan Lăng. Hiên Viên Khanh Trần một khắc không trì hoãn đi đến trước phủ Tô Vân Phong. Rõ ràng nơi này đã triển khai trận thế xếp thành hàng ở trước cửa.

« Cung nghênh Bắc An Vương gia ! » Võ tướng trong phủ đi ra vội vàng hành lễ. « Vương gia nhà ta chờ ngài đã lâu. » Cung thỉnh Hiên Viên Khanh Trần vào phủ.

Tô Vân Phong như thường lui tới ý cười thản nhiên, hắn nói: “Vương gia đến thật nhanh.”

“Tác phong của ngươi cũng không chậm!” vẻ mặt Hiên Viên Khanh Trần phong trần, cười lạnh một tiếng. Xem ra tư thái của Tô Vân Phong chính là đang chờ chính mình, trấn định tự nhiên như vậy.

“ Vương gia muốn nói cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Vương phi của cô vương đang ở nơi này của ngươi, ngươi nói là muốn cái gì?” Hiên Viên Khanh Trần nói trực tiếp.

“Không sai, Bắc An Vương phi chính là ở nơi này của ta.” Hắn tuyệt không che dấu.

Hiên Viên Khanh Trần biến sắc, tuỳ ý một chút cười lạnh, khách khí nói: “Vân Vương gia, Vương phi của cô vương quấy rầy ở trong này, cho nên cô vương đến đem nàng đi!” Nói xong sẽ bảo người đi tìm Cảnh Dạ Lan.

Tô Vân Phong ánh mắt khẽ biến đổi, người hầu bên người lập tức triển khai thế phòng thủ. “Bắc An Vương gia, nơi này là địa phận Lan Lăng, ngươi ta quan hệ thông gia cho nên mong ngươi đừng quá nổi nóng, nếu không thì ta cũng khó mà đối đãi với ngươi chu đáo được!” Lời nói hắn ôn hoà nhưng đã có hơi hướng uy nghiêm không thể không kiêng nể.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đứa Nhỏ Thế Nào Rồi ?

Uy hiếp hắn!

Hiên Viên Khanh Trần nhếch hàng mày rậm đen, cười lớn tiếng: “Thật sự là buồn cười. Ngươi giấu Vương phi của cô vương. Cô vương đến đòi về mà ngươi lại không trả, đây là đạo lý gì?” Không đợi Tô Vân Phong trả lời, hắn đi nhanh tiến lên, cười tà mị, thấp giọng nói: “ Đáng tiếc nàng đã sớm là người của Hiên Viên Khanh Trần ta. Nhưng cho dù cô vương chơi chán không cần nữa thì cũng không tới phiên ngươi Tô Vân Phong!”

“Bắc An Vương, ngươi quả nhiên là muốn động võ?” Hắn đảo ánh mắt qua Hiên Viên Khanh Trần, người hầu bên người vận sức chờ lệnh. Hắn cười lạnh nhạt như trước, nhưng vẻ tươi cười ấy lại ẩn ẩn sát khí.

Trong lúc nhất thời, hai người nhìn thẳng mà đứng, sát ý vô hình trung tràn ngập khắp trong phòng. Ai động thủ trước, tuy rằng sẽ chiếm được thế thượng phong thế nhưng lại sẽ phá hư hoà khí trước nay giữa hai quốc gia, mâu thuẫn bấy lâu này vẫn ngủ đông ắt sẽ có cơ hội bùng nổ. Cứ như vậy, sẽ dẫn đến phát sinh chiến sự là điều không thể tránh khỏi. Ai cũng đang chờ đối phương ra tay.

“Vương gia” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên đánh vỡ cái không gian nghẹt thở kia, không khí tựa hồ cũng vì thế mà chẫm rãi lưu thông.

Tô Vân Phong nhìn Cảnh Dạ Lan đứng ở nơi đó, hơi hơi giật mình. Hắn đã gọi người đưa nàng ra khỏi vương phủ vào cung, lấy thân phận nữ quyến vương phủ tránh né ở trong cung. Hiên Viên Khanh Trần là người Đại Nguyệt, bí mật đến Lan Lăng dĩ nhiên là đã phạm điều tối kỵ. Tô Vân

https://thuviensach.vn

Phong đã lường trước là hắn sẽ không gây chiến. Cho dù có khôn ngoan tới đâu thì hắn ta cũng không thể tìm được nàng trong hoàng cung Lan Lăng.

Nhưng mà, sao nàng đã quay trở lại…

Hiên Viên Khanh Trần nhìn Cảnh Dạ Lan – người đã mấy lần muốn thoát khỏi hắn. Nhiều ngày không gặp, trên gương mặt tinh xảo của nàng xuất hiện những dấu vệt mệt mỏi của bệnh trạng thế nhưng ánh mắt nhìn hắn vẫn không khác trước, quật cường, không khuất phục! Ánh mắt hắn theo hai má nàng đi xuống, dừng lại ở bụng nàng. Eo nhỏ vẫn phẳng lỳ như trước, theo lý mà tính thì đến lúc này đã có thể nhìn thấy bụng, nhưng mà nàng vẫn không có.

Nữ nhân chết tiệt này, chẳng lẽ nàng thật sự đem đứa con của hắn xoá sạch! Yêu dị trong mắt phục ra hàn quang không bình thường, phóng tới gương mặt của nàng.

Chú ý ánh mắt của Hiên Viên Khanh Trần, tâm Cảnh Dạ Lan bắt đầu hơi hơi co rút đau đớn

Nhìn ta làm cái gì? Nếu không phải hắn làm ra những chuyện tàn nhẫn vô tình này, nàng cũng sẽ không liều mạng tìm mọi cách để chạy trốn. Nếu không phải hắn bức tử không cho nàng đường sống thì nàng cũng sẽ không mất đứa nhỏ.

Nghĩ đến đây, mắt nàng lạnh rét quét tới, trong mắt mang theo oán hận!

Hiên Viên Khanh Trần, ta không nợ ngươi gì cả. Đó là bởi vì ngươi với Hoa Mị Nô có mối cừu hận mà mất đi đứa nhỏ. Tuy rằng sự tồn tại của nó có lẽ là một sai lầm nhưng cũng là thân nhân huyết mạch tương liên của Cảnh Dạ Lan ta tại thời đại này.

“Nếu đã tìm được Vương phi của cô vương rồi, ta sẽ không quấy rầy Vân Vương gia nữa.” Hắn chậm rãi nói, ánh mắt nhìn Cảnh Dạ Lan, nói

https://thuviensach.vn

một câu: “Đến đây!”

“Mị Nô.” Nàng thực sự hướng đến phía hắn đi tới, Tô Vân Phong thốt ra tiếng hô nàng.

Mị Nô? Từ khi nào quan hệ giữa nàng và Tô Vân Phong trở nên thân mật đến mức hắn gọi thẳng tên của nàng.?

Cảnh Dạ Lan không nhìn tới ánh mắt như muốn giết người của hắn, đi đến trước mặt Tô Vân Phong : « Vân Vương gia, đa tạ ngươi đã chiếu cố ta mấy ngày nay. » Con ngươi nàng nâng lên, đối với hắn thản nhiên cười. Chưa bao giờ hắn thấy Cảnh Dạ Lan cười minh diễm như thế, giống như một ngọn liễu mềm mai, yếu đuối trong ngày xuân làm cho lòng hắn hơi hơi tê rần.

Đây lại là cùng hắn cáo biệt hay sao ?

« Vương phi. ..» Nhìn ra lo lắng trong mắt hắn, Hiên Viên Khanh Trần dường như muốn nổi điên.

« Cáo từ ! » Thanh âm của hắn lạnh lùng vang lên. Mạnh mẽ một phen kéo lại eo nhỏ Cảnh Dạ Lan , cường ngạnh đem nàng ra khỏi Vân Vương phủ. Lúc xoay người, Cảnh Dạ Lan chính là hướng về phía Tô Vân Phong lắc lắc đầu, ý muốn nói hắn cùng Hiên Viên không cần lấy cứng đối cứng. Nhưng mà …

« Vương gia, có muốn thuộc hạ đi theo không? » trong gió tuyết nhìn thấy Cảnh Dạ Lan cùng Tiểu Khả rời đi, Ngô thị vệ ở một bên hỏi.

« Ngươi đi an bài, chú ý sự an toàn của Vương phi. » Không cố chấp đối đầu được nữa, hắn phân phó người hầu. Cuối cùng thì hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Cảnh Dạ Lan theo Hiên Viên Khanh Trần rời đi.

https://thuviensach.vn

Dọc theo đường đi, Hiên Viên Khanh Trần không chút lưu tình ôm sát vòng eo của nàng. Sau khi ra khỏi Vân Vương phủ, hắn lập tức buông cánh tay, đem nàng đẩy ra. Một cái lảo đảo, Cảnh Dạ Lan thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất.

Vẫn là Tiểu Khả đi theo tiến lên đỡ nàng, rồi nơm nớp lo sợ trước ánh nhìn của Hiên Viên Khanh Trần, doạ không nói lên một lời một câu.

« Leo lên. » Hiên Viên Khanh Trần chỉ vào lưng ngựa ra lệnh cho nàng.

Cảnh Dạ Lan buông tay Tiểu Khả, đi đến trước ngựa, linh hoạt xoay người lên ngựa, mặt không chút thay đổi nhìn phía trước.

« Ngươi biết cưỡi ngựa là tốt rồi ! » Hiên Viên Khanh Trần tà mị cười. « Bằng không sẽ không chịu được. » Nói xong hắn cũng xoay người mà lên, ngồi ở phía sau Cảnh Dạ Lan cùng nàng cưỡi chung một con ngựa.

Dây cương run run, chân đạp vào hông ngựa khiến nó nhảy chồm lên lao đi. Ở Lan Lăng thì mặt đường hoàn hảo, bằng phẳng dễ đi nhưng khi ra khỏi địa phận Lan Lăng, mặt đường trở nên gập ghềnh khúc khủyu, bão cát cũng dần dần nổi lên,thổi đến trước mặt Cảnh Dạ Lan khiến nàng cảm thấy đau đau. Nàng không rên một tiếng nắm chặt dây cương, đem thân mình ngồi thật tốt. Hiên Viên Khanh Trần đem thân thể của hắn kiềm nàng chặt chẽ trong lòng ngực, lại luôn quan sát đường đi xốc nảy không chịu nổi.

Một ngày sắp hết, nàng bị xoay tới xoay lui thực không thoải mái, trong óc thất điên bát đảo. Vừa đến trạm dịch, nàng cơ hồ bị kéo vào phòng.

Rầm~~~

Cửa phòng bị đóng, trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại hắn và nàng. Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng vô lực ngồi ở nơi đó, khi đến gần nàng, ánh mắt lạnh lẽo sắc nhọn như mũi kiếm, tiếng nói lãnh liệt vang lên: « Ngươi làm cho đứa nhỏ thế nào rồi? »

https://thuviensach.vn

« Đứa nhỏ thế nào ? » Nàng lập lại câu hỏi của hắn, ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi lại : « Đứa nhỏ có quan hệ gì với ngươi sao ? »

Ngay sau đó, trên người Hiên Viên Khanh Trần phát ra một tầng khí thô bạo , như mật mật mây đen giăng kín trái tim Cảnh Dạ Lan.

« Nói, ngươi làm cho đứa nhỏ của cô vương thế nào rồi ? » Bàn tay to lớn nắm ở cổ của nàng, đồng tử nheo lại, sẵng giọng nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cái Này Thì Tính Là Cái Gì?

Ở trên cổ, chỉ cần tay của Hiên Viên Khanh Trần hơi hơi dùng sức, là có thể có được sinh mệnh của nàng, ngón tay siết lại dán tại làn da lành lạnh của nàng. Xúc cảm quen thuộc làm cho hắn nhịn không được có chút thả lòng độ mạnh của bàn tay.

Nàng ngẩng đầu, trên mặt rốt cuộc đã không còn vẻ lạnh nhạt của ngày xưa. Câu hỏi của hắn lại một lần nữa tổn thương vết thương lòng vẫn chưa khép miệng của nàng. Nơi đó đến nay đều vì đứa nhỏ mà đau.

« Trả lời cô vương ! » Hắn vội vàng cơ hồ thay đổi âm điệu. Nữ nhân này luôn có biện pháp chọc giận hắn, lần lượt xúc phạm đến điểm yếu của hắn.

Hàng lông mi cong dài run nhè nhẹ, đuôi mắt hạ một tầng thản nhiên, che dấu, tựa hồ có cái gì tinh lượng gì đó tràn ra, lại rất nhanh bị nàng bức ép xuống.

Cuối cùng nàng chậm rãi nâng mắt lên, đối mắt với vẻ yêu dị muốn dâng lên mà phát lửa giận trong mắt hắn, lạnh lùng dị thường nói: “Đứa nhỏ không còn.”

Đơn giản bốn chữ, nàng nghĩ đến có thể thật tự nhiên ở trước mặt hắn nói ra. Lại không ngờ, nàng mới mở miệng mà trong ngực đã đập thình thịch. Khó khăn đến khoảnh khắc nàng nói ra, nước mắt cơ hồ muốn hạ xuống.

Đã bao lâu rồi nàng không khóc? Nàng cũng không nhớ rõ! Lần duy nhất mà nàng rơi lệ là khi biết được đứa nhỏ không còn. Trong lòng trống rỗng,

https://thuviensach.vn

giống như ở đó thủng nát thành một cái động để gió lạnh lùng thổi qua…..

Thực sự đau quá~~~~

Hiên Viên Khanh Trần không nói được lời nào, buông cổ tay Cảnh Dạ Lan, hàn quang trong mắt lãnh đến cực điểm. Khoé miệng hơi hơi vừa động, như là có lời gì đó muốn nói, nhưng là đến cuối cùng vẫn không nói được lời nào , mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Đứa nhỏ đã không còn, đứa nhỏ đã không còn. Lời nói của nàng rõ ràng, hắn nghe rành mạch.

Liền như vậy đối diện, hai người toàn thân cứng ngắc lại.

Khi bình tĩnh lại, Hiên Viên Khanh Trần chợt phát tác, giận tím mặt: “Ngươi đi chết đi!” Hắn giơ tay lên, đối với Cảnh Dạ Lan vỗ xuống, tiếng gió cuồng nộ hỗn loạn. Cảnh Dạ Lan không trốn tránh, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

Trong phòng bang bang ba ba vài tiếng, trong cơn cuồng nộ của hắn một bên góc bàn bị đánh nát bấy. Tất cả những gì khiến hắn chướng mắt đều bị gạt tung xuống đất. Thân mình hắn kịch liệt run run, ngược lại nhìn Cảnh Dạ Lan một bên.

Dần dần, hắn cuối cùng cũng kiềm chế được thân hình run run của mình, lạnh lùng cười. Tốt, nàng dám xoá sạch đứa nhỏ của hắn. Nàng không muốn đứa nhỏ của hắn! Thậm chí khi nói đứa nhỏ không còn, nàng vẫn có thể bình tĩnh, hờ hững như vậy.

Có lẽ hắn đã sai lầm ngay từ đầu rồi. Hắn không nên hạ thủ lưu tình đối với nàng. Con người đó chỉ biết một thứ duy nhất chính là đi lừa gạt người khác. Tình cảm của nàng đối với bất luận kẻ nào cũng chỉ là giả dối. Nàng không đáng để tin tưởng!.

https://thuviensach.vn

“Hoa Mị Nô, ngươi nghe đây!” thất thần trong nháy mắt biến mất, hắn nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt như cũ, kiêu căng lãnh liệt quan sát Cảnh Dạ Lan, trong mắt rốt cuộc nhìn không thấy một tia ôn nhu ngẫu nhiên đối với nàng. “Cô vương cho ngươi tư cách này ngươi không cần vậy ngươi đừng trách cô vương không khách khí đối với ngươi!”

Ánh mắt khinh bỉ, lãnh khốc thậm chí là oán hận khóa chặt khuôn mặt của nàng, tiếng cười của hắn vang lên như một kẻ sát nhân điên cuồng cứ thế chui vào lòng nàng gặm nhấm. Còn chính nàng thì bất động ngồi đó, quay đầu đi không thèm để ý tới lời hắn nói dù chỉ một câu. Bắt đầu từ lúc nàng theo hắn trở về thì đã chuẩn bị đón nhận sự tra tấn so với trước kia còn tàn nhẫn và nghiêm khắc hơn. Nếu không thế thì tuyệt đối không phải tác phong của Hiên Viên Khanh Trần hắn.

Nhưng mà nàng không nhìn thấy, vào lúc hắn xoay người rời đi thì trong đôi mắt yêu dị kia hiện lên một tia tinh lượng kỳ quái rồi vội vàng biến mất trong nháy mắt…

Từ Lan Lăng trở về Bắc An vương phủ, dọc đường đi Hiên Viên Khanh Trần không có làm gì với nàng. Càng gần tới vương phủ thì lòng nàng lại càng bất an. Không phải là sợ hãi mà là một loại khủng hoảng không rõ.

Quá mức im lặng không phải là một chuyện tốt, hơn nữa với một con người như Hiên Viên Khanh Trần mà nói thì điều này càng kỳ lạ. Hắn như một con dã thú đang khát mồi, luôn luôn ở một nơi bí ẩn quan sát, rình mò nàng.

Nhìn quanh cảnh quen thuộc trước mắt, nàng chỉ cười, nhảy từ trên xe ngựa xuống. Ở Lan Lăng bốn mùa đều như mùa xuân nhưng ở nơi này lại rét đậm. Nàng chỉ mặc một bộ áo đơn bạc, đứng trong gió lạnh run nhưng nàng vẫn gắng đừng thẳng mình không chịu mở miệng cầu xin hắn dù một tiếng.

https://thuviensach.vn

- Vương phi của co vương sao lại phát run lên vậy? – môi hắn gợi lên nụ cười, bàn tay lạnh như băng vuốt ve lên da thịt nàng khiến nàng rùng mình. Ngay sau đó hắn thay đổi sắc mặt, phân phó hạ nhân đưa tới chỗ ở dành cho Vương phi rồi phân người hầu hạ.

Chỗ ở dành cho Vương phi? Cảnh Dạ Lan biết đó chính là nơi ở của những phi tử thất sủng của Hiên Viên Khanh Trần. Cái này thì tính là cái gì? Nàng thất sủng sao? Nghĩ tới đó, thì ra kết cục của nàng cũng giống như những nữ nhân đáng thương kia sao?

- Vương gia, người đã trở về! – Tô Tĩnh Uyển đi từ trong vương phủ ra, vẻ mặt vui sướng nhìn hắn, ngược lại Cảnh Dạ Lan kinh hô một tiếng.

- Tỷ tỷ?!

Hiên Viên Khanh Trần tiến lên ôm lấy nàng ta, lạnh lùng nói với Cảnh Dạ Lan:

- Trở về chỗ ngươi đáng phải ở đi! – còn nàng thì không nói thêm một lời, kéo Tiểu Khả rời đi.

Nhìn Cảnh Dạ Lan đi xa cùng Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng, Tô Tĩnh Uyển tựa hồ đoán được vài phần, nàng ta tựa đầu vào vai hắn, ánh mắt oán hận hướng tới phía Cảnh Dạ Lan vừa đi.

Hoa Mị Nô, vận mệnh của ngươi đúng là tốt, lần nào cũng bị vương gia tìm được. Nếu như vậy để bản quận chúa xem ngươi có tránh được lần này hay không?!

- Đêm nay cô vương ở bên ngươi, thế nào? – Hiên Viên Khanh Trần hôn cuồng loạn xuống gáy nàng, hơi thở hắn bắt đầu nóng rực.

- Tĩnh Uyển chờ vương gia! – nàng tuyệt đối không để ý tới những người hầu ở phía sau, thuận thế kiễng chân ôm cổ hắn rồi nhiệt liệt hôn trả.

https://thuviensach.vn

Khanh Trần, cho dù ngươi không thương ta nhưng ta chỉ muốn ngươi chỉ có thể ở lại bên ta, đối với ta đó cũng là một loại hạnh phúc!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Mộ Nguyệt Cung

Mộ Nguyệt Cung, sau khi Hiên Viên Khanh Trần tiến vào, âm thanh cuồng loạn không hề dừng lại. Trong phòng, quần áo tán loạn trên đất, thân thể xích lõa của hắn cùng với Tô Tĩnh Uyển dây dưa một chổ, phát ra từng đợt thở dốc liêu nhân.

Người dưới thân không ngừng vặn vẹo thân hình, như con rắn mềm mại uyển chuyển quấn quanh thân hắn. Âm thanh rên rỉ phát ra tựa như khoát hoạt, lại giống như thống khổ không ngừng thoát ra từ đôi môi của nàng.

“Vương gia!” đôi chân của nàng quấn lấy bên hông hắn, hưởng thụ khoái cảm vô hạn mà Hiên Viên Khanh Trần mang lại cho nàng. Cảm giác điên cuồng tựa hồ buộc thân thể nàng tê toái.

Taynàng xoa hai gò má hắn, vuốt ve, muốn tháo chiếc mặt nạ kia xuống. Hiên Viên Khanh Trần liền kéo tay nàng xuống khỏi mặt nạ quỷ, đôi mắt xanh lạnh như băng, đồng tử yêu dị như đang xiết chặt gắt gao. Hắn lấy tay nâng lên vòng eo của nàng, không ngừng kích thích, ở trong cơ thể nàng va chạm mãnh liệt.

Cho đến khi thanh âm Tô Tĩnh Uyển biến thành nhỏ giọng cầu xin, hắn mới phẫn hận rời khỏi thân thể nàng. Mở mắt ra, nhìn vẻ mặt uỷ khuất đầy nước mắt của nàng, hắn đứng dậy mặc y phục không thèm quan tâm tới nàng mà quay lưng rời đi.

“Vương gia…” Nàng biết người Hiên Viên Khanh Trần giận là ai. Mà nàng chỉ là công cụ để hắn xả cơn tức giận cùng với phát tiết dục vọng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Hắn không thèm đáp lời chỉ có tiếng đóng cửa vô tình vang lên! Nước mắt của nàng dần dần tán đi, oán hận trong mắt ngày càng thêm thâm.

***

Đối với nơi ở ban đầu, Cảnh Dạ Lan cũng không xa lạ. Mới mấy ngày không trở lại, đại khái lần trước bị Hiên Viên Khanh Trần bỏ quên, về sau lại không có ai quét tước, góc tường kết đầy mạng nhện; chung quanh đều tích một tầng bụi thật dầy. Nơi này nguyên bản vốn đã rất lạnh lẽo, hơn nữa cỏ dại mọc đầy vườn, bị gió đêm thổi qua, phát ra từng trận nức nở khiến nàng cảm thấy một loại cảm giác rách nát.

Một đường vất vả bôn ba chạy trốn, nàng có chút mệt mỏi dựa vào một bên. Tiểu Khả thấy mặt nàng sắc không tốt, vội vàng vì nàng dọn dẹp một chỗ sạch sẽ để cho nàng ngồi xuống.

“Ngươi cũng mệt mỏi rồi. Hôm nay cứ tạm như vậy đi.” Sắc trời bên ngoài tối xuống. Tiểu Khả còn ở một bên thu thập, Cảnh Dạ Lan vội vàng ngăn nàng bắt tay dọn dẹp đống hỗn độn này.

“Tiểu thư, người vẫn là không thoải mái sao? Nô tỳ đi tìm Vương gia mời đại phu cho người.” Nhìn sắc mặt Cảnh Dạ Lan không tốt đổ tựa vào trên giường. Lúc ở Lan Lăng, nàng cũng không quá mệt nhọc như vầy.

Mời đại phu cho nàng? Nàng mệt mỏi lắc nhẹ đầu cười. Lúc ở trạm dịch, Hiên Viên Khanh Trần thật là đã muốn giết chết nàng. Hắn còn lưu cái mạng nàng đến bây giờ, Cảnh Dạ Lan làm sao không hiểu được ý đồ của hắn cơ chứ? Chỉ có người vô dụng, hắn mới không để ý. “Tiểu Khả, ngươi nghe rõ đây. Về sau, ta không muốn ngươi hầu hạ ta nữa. Hãy chọn cho mình một chủ tử tốt. Đừng…”

“Người nói cái gì vậy chứ?” Tiểu Khả nghe nàng nói xong liền muốn khóc lên. Bĩu môi , nước mắt giọt này nối giọt kia.

https://thuviensach.vn

“Nàng ta nói đúng đấy, về sau nên bi êts suy nghĩ mà chọn chủ tử cho rõ ràng.” Ngoài cửa là thanh âm lạnh như băng của Hiên Viên Khanh Trần.

“Vương, Vương gia…” Trong phòng còn chưa có ngọn nến nào được thắp lên, nương vào ánh sáng mỏng mong còn xót lại bên ngoài, Tiêu Khả bất ngờ khi bắt gặp thấy mặt nạ trên khuôn mặt của Hiên Viên Khanh Trần, đầu lưỡi thiếu chút nữa thắt lại.

Hạ nhân đi theo Hiên Viên Khanh Trần đến nơi này, cầm trong tay đồ ăn ngon đặt lên bàn, rất nhanh lại lui ra ngoài.

“Đi ra ngoài!” Hiên Viên Khanh Trần xem cũng không muốn nhìn thấy Tiểu Khả canh giữ ở bên người Cảnh Dạ Lan, liền quát khẽ một tiếng.

“Đi xuống đi, ngươi cũng mệt mỏi rồi.” Cảnh Dạ Lan trấn an để nàng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại bọn họ. Không khí chung quanh tựa hồ như lại một lần nữa bắt đầu ngưng trệ.

“Lại đây ăn chút gì đi.” Hiên Viên Khanh Trần cuối cùng đã mở miệng.

“Cảm tạ Vương gia. Nếu chỉ là đến đây đưa đồ ăn, làm gì phiền ngài tự mình đem tới?” Nàng đến một cái liếc mắt đều không có. Chính là cả người vẫn phủ phục trên giường giường, thân thể của nàng thật sự tan nát đến vô dụng. Cả người mềm nhũn không có lấy một tia khí lực.

Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng hữu khí vô lực, rất nhanh tiến lên, đem kéo nàng lại đó. “Ngươi buông tay ta ra, đừng chạm vào ta.” Nàng có chút tức giận, vẫy tay muốn thoát ra khỏi hắn.

“Tại sao cô vương không thể đụng vào ngươi mà cái tên Tô Vân Phong kia lại có thể?” Hắn cười đùa cợt,bàn tay xiết lấy cổ tay nàng kéo mạnh khiến cho Cảnh Dạ Lan ngã vào lòng ngực hắn.

https://thuviensach.vn

“Như thế nào, ngươi đến tìm ta để tính toán món nợ này sao?.” Nàng cười lạnh một tiếng, khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ, hai trong mắt dấy lên vẻ tức giận. Nàng chính là cảm thấy buồn cười, khoé miệng không khỏi giương lên.

“Ngươi cười cái gì? Không cho cười!” Tựa hồ như bị nàng chọc giận, Hiên Viên Khanh Trần cúi người nâng cằm của nàng lên. “Ngươi nên biết không có thể cười kiểu ấy đi.” Ngón tay của hắn vuốt ve hai má của nàng, tựa hồ trở về vị trí cũ chổ xương kia bị niết tiếng vang khớp trật.

“Nếu ngươi phải làm như vậy, nhanh tay động thủ đi. Làm cho Vương gia ngươi nguôi giận, ta có thể sống yên ổn một khoảng thời gian.” Không có chút ý sợ hãi. Hai tròng mắt của nàng chính là quét hắn liếc mắt một cái rồi dừng lại ở nơi khác.

Nàng ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn hắn. Lại có thể đối với Tô Vân Phong nói cười. Hoa Mị Nô, ngươi là chọc cô vương. Hắn giận dữ đem ngươi mặt nàng kéo sang bắt buộc đối mặt với mình.

“Ngươi nên nhớ ngươi là nô lệ của cô vương, nhưng có vẻ là một nô lệ không nghe lời. Xem ra cô vương đã không giáo dục tốt ngươi rồi.” Ánh mắt hắn dừng lại trước của ngực nàng. Nhớ tới cái tên Tô Vân Phong kia đã thâm tình gọi thẳng tên của nàng, Hiên Viên Khanh Trần càng xiết chặt những ngón tay, nhanh một chút gạt mở ra, đem quần áo đơn bạc của nàng xé rách.

Da thịt như tuyết, mang theo mùi hương thản nhiên quen thuộc, làm cho hắn không nhịn được mê luyến.” Đúng vậy, hắn mê luyến chính là thân thể của nữ nhân này. Ngay đêm nay, hắn muốn lại một lần nữa tận tình hưởng thụ, cái gì cũng không quản, cái gì cũng không cần kiềm chế!

Hôn, dừng lại trên thân thể nàng, hắn bạo ngược cắn mút . Da thịt đau đớn, làm cho Cảnh Dạ Lan nhíu mày. “Buông ra, buông ra!” Nàng cố chết

https://thuviensach.vn

chống cự nhưng cũng chẳng đem lại kết quả gì. Có có cũng chỉ là làm cho hắn càng thêm cuồng dã.

“Thời điểm ngươi cùng Tô Vân Phong triển miên, ngươi có kêu hắn buông ngươi ra sao?” Hiên Viên Khanh Trần dùng sức cắn vành tai của nàng, cảm thấy thân thể nàng hơi hơi phát run, cười lạnh hỏi.

“Cùng ngươi có quan hệ gì sao?” Cảnh Dạ Lan mắt lạnh trừng lớn, trong lòng đang cố chống cự. Nhưng thân thể lại một lần nữa bị hắn châm lên dục hỏa. Hoa Mị Nô, ngươi thật vô dụng! Nàng trong lòng thầm mắng.

“Ngươi rất nhanh liền sẽ biết!” Hắn ôm nàng áp đảo trên giường, mặt nạ xốc lên trên, ngẩng đầu ra lệnh: “Nhìn cô vương. Tối nay cô vương sẽ cho ngươi biết ai mới là nam nhân của ngươi!”

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ngươi Muốn Như Thế Nào?

Chương 70:

Giương mặt tuấn mĩ của hắn ở trước mắt Cảnh Dạ Lan ngày càng gần sát. Nhìn trong ánh mắt nàng hiện lên một tia đau thương, sau đó lại thu hết biểu tình trên khuôn mặt, tay chân lại như trước không ngừng giãy dụa."

"Nhìn cô vương!" Hắn lại một lần nữa ra lệnh cho nàng. Hoa Mị Nô, ngươi cũng sẽ đau lòng, khó chịu sao? Nhưng ngươi lại vì không còn đứa con của cô vương thương tâm khổ sở…

"Ngươi cút ngay!" Nàng quay mặt sang chỗ khác. Nhíu mày, nàng tình nguyện Hiên Viên Khanh Trần vĩnh viễn đội mặt nạ không cần tháo xuống.

Bởi vì khuôn mặt kia, chỉ là vì khuôn mặt kia ở trong lòng nàng có một vị trí không giống với bình thường . Bởi một chút kí ức tốt đẹp nào đó nàng đã cố chôn vùi đi, trong giây phút đó lại hiển hiện ra trước mắt. Nhưng hiện tại khuôn mặt chủ nhân này, chỉ có thể mang lại cho nàng cơn ác mộng triền miên.

Thân mình bị hắn kéo lại, khuôn mặt Hiên Viên Khanh Trần gần sát nàng, tựa như hơi thở cũng ở bên tai nàng quanh quẩn. "Đừng làm cho cô vương nói đến lần thứ ba!" Lời nói lạnh như băng của hắn vang lên, nàng vẫn là không chịu đi vào khuôn khổ. "Xem làm cho người ta ghê tởm!" Nàng nghiến răng nghiến lợi nói.

Ghê tởm? Hắn chẳng những không giận mà ngược lại còn cười. Hắn đem nữa người nàng nằm đổ lên người hắn. Bắt buộc làm cho nàng khoá ngồi ở giữa hai chân hắn, tay thâm nhập vào nội y nàng. Một chút một chút, trên

https://thuviensach.vn

da thịt tinh tế của nàng. “Cùng cô vương ở cùng một chổ thật ghê tởm sao? Tốt!” Hắn tà mị cười, tựa hồ như muốn tiếp cận điên cuồng.

Này không phải , ngươi cùng Tô Vân Phong cùng một chỗ chính là rất khoái hoạt sao? Hắn ở trên người Cảnh Dạ Lan chạm vào nơi mẫn cảm của nàng. Trên trán nàng xuất hiện một tầng mồ hôi tinh mịn, gắt gao cắn đôi môi không chịu phát ra một tiếng.Tayhắn ác liệt dừng ở nơi hai chân của nàng, mềm nhẹ xoa nắn.

“Cô vương còn có thể làm ra những điều ghê tởm hơn thế này nhiều. Nhưng là ngươi có vẻ hưởng thụ đấy chứ!”

“Ngươi cái hỗn đãn!” Ánh mắt của nàng rốt cuộc mở ra, căm tức. Con ngươi linh động nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập ý cười của hắn..

Rốt cuộc cũng mở mắt nhìn cô vương sao? Hắn thích loại cảm thụ chinh phục người khác. Nhất là đối với Cảnh Dạ Lan. Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân, hắn lại dấy lên dục vọng muốn chinh phục càng thêm mãnh liệt. Nàng đã thay đổi. Không giống như những năm trước thích đi theo sau hắn, mỗi khi cũng không nói gì, chính là trong đôi con ngươi chứa đầy ý tứ hâm mộ khiếp sợ nhìn chăm chú vào hắn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn để ý đến ánh mắt của nàng. Vô luận là khi ở chỗ nào, hắn điều muốn đem bóng dáng của chính mình khảm vào trong mắt nàng. Cho dù nàng đối với hắn chỉ toàn là hận ý, hắn đều muốn một mình hắn chiếm cứ hết thảy sự chú ý của nàng. Nhanh chóng chế trụ hai tay nàng, hắn cúi đầu hôn hai tròng mắt của nàng. Hôn cưng chiều, hôn mềm nhẹ.

Hô hấp, biến thành thở dốc ồ ồ, trong mắt hắn tràn ngập dục vọng. Lửa nóng thiêu đốt, ôm chặt nàng trong lòng. Hắn hận nàng, không chỉ vì chuyện cũ trước kia, mà còn bởi vì nàng đã dần dần bắt đầu trái phải chiếm lấy cảm xúc của hắn.

https://thuviensach.vn

Mà Cảnh Dạ Lan chính là dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn. Hôm nay hắn hôn nàng ôn nhu thần kỳ, lạ lùng đến nổi nàng thiếu chút nữa hoảng hốt dâng lên trong lòng.

“Mị Nô.” Hắn thấp giọng gọi nàng. tựa đầu chôn ở trước ngực nàng, đầu lưỡi xét qua nơi mẫn cảm cao ngút của nàng, mút vào da thịt mềm mại của nàng, lướt qua cắn nhẹ, lại một lần nữa để rơi ra những dấu vết thuộc loại về hắn lên cơ thể nàng.

Ngoài cửa một trận tiếng đập cửa , đánh vỡ không khí kiều diễm trong phòng. Hiên Viên Khanh Trần vẫn tiếp tục mắt điếc tai ngơ tiếp tục. Giờ phút này cái gì cũng không thể đánh nhiễu hắn.

“Vương gia, nô tài là Cung. Vô Ngân đại nhân thỉnh ngài lập tức đi qua. Có chuyện trọng yếu cần thương lượng.”

Vô Ngân tìm hắn, nhưng lại sốt ruột như vậy? Hắn miễn cưỡng đứng dậy, nhìn không rời mắt Cảnh Dạ Lan đang ở dưới thân. Trong thanh âm vẫn chưa rút đi hết dục tình. Đôi mắt lại đem *** tuyết trắng của nàng thu hết vào đáy mắt. Khắc trụ dục vọng đang cuộn sóng trong thân thể, thô dát nói: “Hôm nay tha cho ngươi.”

Trong cung, Vô Ngân nhìn chăm chú nhìn một chiếc hộp bằng trúc tinh xảo . Trên mặt có một tia lo lắng.

“Ngươi tìm ta?” Hiên Viên Khanh Trần thấy Vô Ngân có chút thất thần, tiến lên hỏi.

“Ta đã tìm được thứ mà ngươi cần.” Hắn chậm rãi đem ánh mắt phóng đến trên người Hiên Viên Khanh Trần, ngón tay vuốt ve chiếc hộp trúc.

Nhanh như vậy! Vẻ kinh ngạc trong mắt hắn lại làm cho Vô Ngân nở nụ cười. “Làm sao vậy? Ngươi không phải lúc nào cũng hy vọng có thể tìm được sớm một chút sao?” Xem xét xem xét quần áo của hắn trên người, Vô

https://thuviensach.vn

Ngân thản nhiên nói: “Phía dưới nên làm thế nào, chính ngươi cũng nên rõ ràng đi.”

Hiên Viên Khanh TRần không nói gì cả. Tiến lên phía trước mở hộp trúc , cúi đầu nhìn lại Vô Ngân. Thật sự hắn đã tìm được rồi. Hắn chờ đợi đã lâu lắm rồi. Nhưng hiện tại một chút hưng phấn cũng không nổi lên được. Sau một lúc, hắn chậm rãi hỏi: “Nàng sẽ như thế nào?”

“Ngươi còn nghĩ nàng sẽ như thế nào? Sống hay chết đều phụ thuộc vào ý niệm của ngươi. Bằng không ngươi sẽ không bỏ ra nhiều công sức như vậy vội vàng truy bắt nàng trở về, chẳng lẽ vì không phải hôm nay sao? Nói sau, ngươi ngay từ đầu là vì nàng có đứa nhỏ nên mới lưu tình. Hiện tại đứa nhỏ mất ngươi còn cố kỵ cái gì nữa?” Thanh âm của Vô Ngân không như lúc bình thường vui cười, mà đó là thanh âm nghiêm túc, khô khốc.

Hiên Viên Khanh Trần lắc lắc đầu. “Nàng không thể chết được”. Ánh mắt hắn kiên định.

“Coi như hết, Khanh Trần. Trước đây có không ít người bị lôi ra thử nghiệm, ngươi cũng biết là chưa ai vượt qua được vòng thứ nhất. Ngươi cho rằng nàng có thể ngoại lệ sao?!” Lời nói của y tuy tàn khốc, nhưng mà y muốn nói rõ ràng. “Huống hồ lần này dùng là thuốc , chính là nó.” Ánh mắt y nhìn hộp trúc , bên trong phát ra tiếng ri ri, làm cho hộp trúc trong tay hắn hơi hơi động.

Trong phòng nhất thời trầm mặc. Vô Ngân cũng không nói gì sai. Hắ không phải vẫn tân tân khổ khổ khổ đợi đến ngày này sao? Nhưng là thật sự do dự đến vậy, lại…

“Vô Ngân, ta biết ngươi nhất định có biện pháp là cho nàng sống sót.” Hắn nhìn Vô Ngân một bên biểu tình thờ ơ, thấp giọng nói.

“Ta chỉ là cứu người ngươi muốn cứu. Cái khác một mực mặc kệ.” Người kia rõ ràng không muốn Hoa Mị Nô gặp chuyện không may, lại

https://thuviensach.vn

không nên bày ra bộ dáng này. Vô Ngân đối với câu nói của hắn ngậm miệng không đáp.

“Ngươi hãy giúp ta một lần. Nàng không thể chết được!” Vô Ngân không hữu khí vô lực nói, trong thanh âm Hiên Viên Khanh Trần mang theo một tia thỉnh cầu.

“Trong thiên hạ nếu muốn gì đó mà không cần trả giá , thì đó lại là việc dễ như trỡ bàn tay rồi”. Y rốt cuộc vẫn đáp lại hắn.

“Ngươi muốn như thế nào?” Hiên Viên Khanh Trần nhãn tình sáng lên, vội vàng hỏi.

Vô Ngân nâng ngón tay lên. “Ngươi!”

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ngươi Lại Muốn Làm Cái Gì?

Ngây ra một lúc, Hiên Viên Khanh Trần lập tức hiểu được ý của Vô Ngân, hắn không hề do dự mà gật đầu. Nhưng sau đó lại lo lắng hỏi một câu:

- Có thật sự bảo trụ được mạng của nàng không?

- Ta chưa bao giờ lừa gạt ngươi, đúng không? – Vô Ngân hỏi lại.

Hắn ngưng mắt nhìn Vô Ngân rồi mới chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy!

- Ta nói trước một điều, nếu Hoa Mị Nô thật sự chết thì ngươi sẽ không vì nàng mà khổ sở chứ? – đôi mắt màu đồng âm u của Vô Ngân chợt động, nhìn Hiên Viên Khanh Trần không nháy mắt như muốn nghiên cứu, khám phá ra điều gì đó.

Trên mặt Hiên Viên Khanh Trần hiện ra một tia không được tự nhiên, mãi sau mới nói:

- Sẽ không! Ta chỉ là chưa chơi nàng chán mà thôi!

Đúng thế, năm đó chỉ vì một câu nói dối của nàng mà hại hắn mất đi tất cả những gì mà hắn đang có. Bây giờ nàng đang nằm trong tay hắn, sao có thể để cho nàng thoải mái, yên ổn được chứ. Tất cả chỉ là như thế mà thôi! Hắn ngẩng đầu lên không ngừng nói với chính mình những lời kia, rồi lại hồi phục lại vẻ mặt lạnh băng như trước.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Vô Ngân hiện lên ý cười nhưng không nói thêm gì. Khanh Trần, nếu thật sự trong lòng ngươi đã quyết như vậy thì ta đây cứ dựa theo ý ngươi mà làm đi…

Lãnh cung này không tốt lắm, so với những hình ảnh mà ngày trước nàng có xem qua trên truyền hình thì còn thê thảm hơn nhiều. Nhưng mà mấy ngày nay Hiên Viên Khanh Trần không có tới tìm nàng, mỗi ngày trôi qua cũng rất yên bình.

Cũng may bên cạnh còn có Tiểu Khả chăm sóc, mọi chuyện coi như cũng có thể chấp nhận được. Tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, eo nàng chẳng những không gầy đi mà so với trước kia còn to lên bất ngờ.

Chẳng lẽ là… Không phải là nàng không có hoài nghi nhưng mà lúc đó chảy máu rất nhiều, đại phu cũng đã xác minh nói rằng đứa nhỏ không còn. Tiểu Khả cũng sẽ không lừa gạt nàng nhưng bây giờ nên giải thích như thế nào đây? Nàng nghi hoặc đưa tay đặt lên bụng, lắc đầu khó hiểu. Nhìn một lượt bọn người hầu thay phiên nhau làm việc bên ngoài viện, nàng hừ lạnh một tiếng.

Hiên Viên Khanh Trần, ngươi tính nhốt ta ở chỗ này tới chết già hả? Bàn tay nho nhỏ nắm chặt thành quyền!

Cửa lãnh cung bị mở ra, nàng cũng lười nhìn tới, tám phần là cái người kia tới. Nhưng lần này trong tay nàng đã có châm, muốn sỉ nhục, chèn ép nàng thì đúng là nằm mơ đi!

- Vương phi, đã lâu không gặp! – thanh âm xa lạ kia dường như có chút quen tai. Nàng quay đầu có chút kinh ngạc.

- Là ngươi!

Tuy không nhớ rõ lắm bộ dáng của hắn nhưng người này chính là nam tử lúc ở dãy hành lang ngày hôm đó đồng ý cứu Tiểu Khả – Vô Ngân!

https://thuviensach.vn

- Vô Ngân diện kiến Vương phi! – y nở nụ cười, không chút khách khí mà ngồi xuống bên cạnh nàng. Ý cười trong mắt như tỏa sáng khiến cho khuôn mặt vốn xinh đẹp của y lại càng phát ra minh diễm.

Nếu nói Tô Vân Phong ôn nhuận mỹ ngọc thì người trước mắt này có thể sáng bằng trong suốt như lưu thủy; dung mạo có gì đó của một nữ tử, nhưng hào khí trên người thì đúng là một nam tử chính hiệu, hai thứ phối hợp hoàn mỹ không có một điểm chê trách được. Mỗi một động tác hay là ánh mắt đều nhẹ nhàng, êm du như nước tưởng chừng quấn người ta rồi nhấm chìm xuống.

Có thể cứu Tiểu Khả từ trong tay Hiên Viên Khanh Trần ra, lại được cho phép tới nơi này nhìn nàng thì y nhất định là có quan hệ thân thiết với hắn. Nói cách khác bọn chúng đều là cá mè một lứa, đồng loại với nhau hết.

Cảnh Dạ Lan quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói:

- Quả thật đã lâu không gặp, ngươi tới tìm ra là đòi thực hiện ước định trước kia sao?

- Còn chưa tới lúc, nếu đến khi đó thì thỉnh vương phi nhất định không cần quên lời thề lúc trước. – y nói khiêm tốn, ánh mắt liếc nhanh đánh giá Cảnh Dạ Lan một phen. Thoáng trong đáy mắt động chút – Thân thể vương gia hình như không được thoải mái có thể cho Vô Ngân bắt mạch thử. – nói xong y vươn tay muốn nắm lấy cổ tay nàng.

- Không cần! – nàng né tránh chán ghét. – Bản thân ta tự lo được , không cần làm phiền, – tất cả những người dính dáng tới Hiên Viên Khanh Trần thì nàng đều thấy ghê tởm.

Vô Ngân nhìn thấy vẻ chán ghét trên mặt Cảnh Dạ Lan thì thức thời rút tay về sau đó lấy ra một viên thuốc lớn, nói:

https://thuviensach.vn

- Nghe nói trước kia vương phi từng bị phong hàn, thuốc này là cấp riêng cho vương phi dùng.

Riêng?! Nàng ngẩng đầu nhìn Vô Ngân.

- Nói với hắn không cần làm thế này với ta, ta rất tốt, ít nhất bây giờ cũng chưa chết được, đa tạ hắn đã quan tâm! – nàng hướng Vô Ngân lóe lên một ý cười.

Biết rõ không thể trốn thoát khỏi số kiếp này nên nàng vẫn trước sau như một không muốn khuất phục trước bất kỳ một quyết định, đề nghị nào của hắn.

- Vương phi nên ăn viên thuốc này đi, đây là tâm ý của Vô Ngân, xin đừng cự tuyệt. – Cảnh Dạ Lan vẫn không thèm nhìn, bộ dáng bất hợp tác; y quyết định làm một người ác vậy. – Vương phi cũng nên biết, đối đầu với vương gia đôi khi không hay ho gì, người bị ảnh hưởng đôi khi không chỉ có mình.

Lại lấy Tiểu Khả ra uy hiếp nàng, Hiên Viên Khanh Trần luôn nắm được nhược điểm của nàng. Cảnh Dạ Lan nhận lấy viên thuốc rồi nuốt xuống, không biết đó là thứ gì nhưng trong yết hầu có cảm giác tanh tanh khó chịu như ăn phải rỉ sắt vậy.

Vô Ngân cười càng phát ra ôn nhu khiến trong lòng nàng càng bốc lên hàn ý.Namtử thần bí này tới đây chắc chắn có ý đồ gì đó, nó khiến tâm nàng bất an hơn.

Loại cảm giác này không có kéo dài lắm vì vài ngày sau mọi thứ đã biến thành chuyện thực ngay trước mắt. Trong cung, nàng nhìn Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân, hai người họ cùng dùng một vẻ mặt nghiêm túc nhìn lại nàng.

https://thuviensach.vn

- Ngươi lại muốn làm cái gì?! – Cảnh Dạ Lan đề phòng nhìn bọn hắn. Còn Hiên Viên Khanh Trần thì không nói gì, ngược lại Vô Ngân đã mở miệng.

- Vương phi, thực xin lỗi. – nói xong, trong tay y cẩn thận xuất ra một thứ gì đó.

Cảnh Dạ Lan nhìn con rắn nhỏ toàn thân đỏ đậm trong tay Vô Ngân, nghe nó phát ra tiếng "phì phì". Tuy nàng không sợ rắn nhưng nhìn một con rắn phát ra thứ ánh sáng diễm lệ như vậy quả thực làm cho lòng nàng nổi lên sợ hãi. Đồng thời nàng cũng hiểu được rằng mọi thứ trước mắt không phải là ác mộng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn vào mặt Hiên Viên Khanh Trần, một nụ cười đùa cợt xuất hiện bên môi:

- Muốn ta chết thì ngươi cũng không cần hao tâm tổn phí như vậy chứ!

Hắn trầm mặc không nói gì, điều này báo cho nàng biết hắn đã rất kiến quyết với quyết định lần này.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ngươi Không Sao Chứ?

Còn rắn quấn quanh cánh tay Vô Ngân, ngóc đầu lên, thở phì phì. Hiên Viên Khanh Trần yên lặng, đánh mặt né tránh ánh mắt chất vấn của Cảnh Dạ Lan. Trước mắt, độc vật trên tay Vô Ngân chính là hy vọng duy nhất tìm nhiều năm mới có được của hắn nhưng giờ phút này trong lòng hắn lại có những suy nghĩ vô cùng phức tạp.

Đúng vậy, Vô Ngân dùng Cảnh Dạ Lan để đặc chế ra giải dược, có thể giữ được mạng nhưng những đau đớn do thử nghiệm thuốc thì người bình thường khó mà tưởng tượng được. Không phải chưa có ví dụ, trước đó có vài người thử dược nhưng không một ai may mắn thoát chết, huống hồ lần này là chất kịch độc “Hỏa liên” nên trong lòng hắn mới dao động. Hắn đang lo lắng cái gì chứ…

Sau một hồi trầm mặc, Cảnh Dạ Lan cắn chặt răng, hít một hơi thật sâu:

- Vì sao lại là ta? – nàng không hề ôm ảo tưởng hy vọng lúc này Hiên Viên Khanh Trần có thể buông tha cho mình, nhưng nàng muốn hỏi rõ ràng, nàng chiếm cứ thân thể của HoaMị Nô,nhận hết mọi tra tấn cho tới chết, nàng muốn biết vì cái gì mà mình phải chết.

Đáy lòng nổi lên sự không cam tâm, không biết xuất phát từ duyên cớ nào, đột nhiên nàng rất muốn nghe. Hiên Viên Khanh Trần không tự chủ được mà thấp giọng nói:

- Ta sẽ không để ngươi chết!

Cảnh Dạ Lan nhìn thấy trên vẻ mặt hắn hiện lên một tia lo lắng, lạnh lùng nở nụ cười:

https://thuviensach.vn

- Vương gia, không ngờ phương pháp tra tấn của ngươi lại đa dạng như vậy. Nếu đã quyết định rồi thì cần gì phải làm bộ làm tịch chứ. – trong đôi mắt của con rắn đỏ như nảy lên đốm lửa như muốn thiêu đốt ánh mắt của nàng.

Không để nàng chết?! Thật đúng là buồn cười! Cảm giác bị nó cắn một miếng chắc không thoải mái lắm! Nụ cười nơi khóe miệng nàng càng thêm mở rộng. Thấy Vô Ngân phóng con rắn xuống đất, thân mình tròn trục linh hoạt bò trên mặt đất, thong thả tới gần nàng.

Nàng lui về sau mấy bước, dán sát lưng vào tường, trên khuôn mặt tái nhợt túa ra mồ hôi lạnh.Taynàng nắm chặt lại, ngay từ đầu nàng đã chuẩn bị châm rồi.

Con rắn trườn nhanh, nàng nhìn chằm chằm nó, ánh mắt sắc bén đã nhắm trúng được chỗ hiểm. Cánh tay giấu trong ống tay áo siết chặt lấy cây châm, hàn quang chợt lóe, tay vung lên bắn tới. Kỹ xảo bắn trúng tử huyệt này tuy nàng chưa luyện được nhuần nhuyễn nhưng đối với con vật còn sống trước mắt này thì nàng vẫn nắm chắc được phần thắng.

Muốn ta chết thì cũng phải hỏi ý của bản cô nương này trước đã!

Châm còn chưa bắn ra thì cổ tay nổi lên một trận tê dại sau đó lan tới toàn thân, lòng nàng chợt lạnh không khỏi ngẩng đầu lên. Là hắn! Cảnh Dạ Lan cắn chặt môi, phẫn hận nhìn Vô Ngân. Y vẫn nắm lấy tay nàng, vẻ mặt xin lỗi.

Bọn hắn đã sớm chuẩn bị nên phòng bị được mọi thứ. Nhìn nam nhân lúc nào cũng có vẻ lông bông cười cười này có lúc so với Hiên Viên Khanh Trần còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Trong thời gian ngắn ngủi, Hỏa liên đã muốn bò tới bên chân nàng. Nàng biết rắn dựa vào tiếng động xung quanh để xác định con mồi nên giờ phút

https://thuviensach.vn

này nàng không dám di chuyển một điểm, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó từng chút từng chút bò lên cổ chân nàng.

Cơ thể béo mịn lạnh như băng khiến lòng nàng dấy lên một tia hàn ý. Khi tiếp cận, nó khéo léo, linh hoạt lấy thân mình quấn chặt lấy đùi nàng, ngóc đầu lên tựa hồ đang tìm chỗ tốt nhất để cắn xuống. Thân rắn đỏ đậm quấn quanh mắt cá nhân tuyết trắng của nàng nhìn như một vết máu đỏ tươi uốn lượn chói mắt vậy.

Không gian im ắng, Cảnh Dạ Lan chuyển tầm mắt trên người con rắn tới Hiên Viên Khanh Trần, chăm chăm nhìn ánh mắt trốn tránh của hắn. Còn trong mắt nàng thì chỉ có lạnh lùng, oán hận khiến tim Hiên Viên Khanh Trần nảy dựng lên liên hồi.

Đột nhiên hắn đi nhanh tới phía nàng.

- Khanh Trần! – Vô Ngân hô nhỏ một tiếng nhưng vẫn chậm một bước.

Hiên Viên Khanh Trần nhanh chóng nắm lấy hỏa liên đang quấn quanh chân nàng kéo phựt ra rồi ném ra ngoài.

Bịch một tiếng, hỏa liên bị ném xuống đất vặn vẹo thân mình, tựa hồ đau đớn dị thường, tiếng thở phì phì vang lên không dứt.

- Vô Ngân, đổi cách khác đi! S- hắn nhìn Cảnh Dạ Lan, trầm giọng nới với người phía sau hắn.

- Không thể, đây chính là cách duy nhất có thể tiến hành thử thuốc. – một màn nguy hiểm vừa rồi khiến cho Vô Ngân nhíu chặt mày. Thật đúng là không muốn sống nữa mà, dù cho ngươi có thể kháng lạ độc của hỏa liên nhưng nếu bị nó cắn một phát thì nguyên khí cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Đúng là điên rồ mà, dùng cách này để thử thuốc, quả thực không coi nàng là người nữa mà! Cảnh Dạ Lan bước tới gần Hiên Viên Khanh Trần, đẩy hắn ra:

- Cút ngay! – nàng gầm nhẹ, nói xong muốn bước đi nhưng cổ tay lại bị hắn nắm chặt lấy.

- Ngươi không thể đi! – hắn nhíu mày. Hỏa liên rất nhạy bén có thể nhận ra được một động đậy nhỏ xung quanh, một tiếng vang thôi cũng đủ khiến cho nó thoáng cái phát cuồng. Khi nói, nó nằm cách đó không xa, vừa rồi còn vặn vẹo thân mình thế mà đột nhiên như mũi tên rời khỏi cung, lướt nhanh tới phía Cảnh Dạ Lan.

Nàng thực không ngờ một con rắn lại có thể nhạy như thế, hơn nữa thân mình còn đang đối diện với nó, cảm giác tê dại trên cổ tay còn chưa có biến mất nên nàng chỉ có thể lấy tốc độ nhanh nhất mà né tránh thế công hiểm của nó. Còn nó thì hình như cảm thụ được mỗi một bước đi của nàng, ngay sau đó lại chồm tới, gắt gao đuổi theo Cảnh Dạ Lan.

Lần thứ ba nó nhảy lên, mắt thấy nó đã tới gần, đúng vào lúc Cảnh Dạ Lan tưởng chừng như mình bị cắn thì Hiên Viên Khanh Trần đứng bên cạnh đã vung tay lên chém tới hỏa liên. “Rột roạt” một tiếng, đầu con rắn rơi xuống, mùi tanh hôi lan tỏa khắp căn phòng.

- Ngươi không sao chứ?! – hắn cầm lấy tay Cảnh Dạ Lan, bối rối hỏi. Vừa rồi nàng lâm vào cảnh nguy hiểm nhưng lại không chịu chấp nhận sự giúp đỡ từ hắn.

- Ngươi không cần lo, ngươi cút đi! – nàng giận dữ mắng, dùng sức giãy tay hắn ra. Tuy rằng hắn đột nhiên làm vậy khiến cho nàng giật mình nhưng người khiến nàng gặp nguy hiểm chẳng phải chính là hắn sao?!

Cảnh Dạ Lan nhìn tới mặt đất, thân mình hỏa liên còn chưa ngừng vặn vẹo, thực ghê tởm. Có điều có gì đó rất kỳ quái! Nàng liếc mắt nhìn Hiên

https://thuviensach.vn

Viên Khanh Trần một cái rồi bước qua cái xác của hỏa liên muốn nhanh chóng rời đi.

- Mị Nô, không được động! – hắn mở to mắt, kinh hô một tiếng nhưng đã muộn rồi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ta Làm Sao Nào?

Vốn muốn giữ thân mình cách xa hoả liên. Đột nhiên đoàn đầu lại nhảy lên, chuẩn xác cắn vào bắp chân Cảnh Dạ Lan. Toàn thân đau nhức, làm cho nàng hừ nhẹ một tiếng. Thân thể tựa như hút phải ma tuý nháy mắt lâng lâng khó hiểu.

Đây là quái vật gì a? Đầu đã bị chặt đứt, cư nhiên còn có thể cắn nàng! Nàng xụi lơ trên mặt đất nhìn cái đầu rắn rực đỏ như lửa, gắt gao đeo trên bắp chân của nàng, hơi hơi run động, giống như cười nhạo bọn họ vừa rồi đã quá coi thường nó.

“Mị Nô!” Hiên Viên Khanh Trần bay nhanh chạy tới, ôm nàng vào trong ngực. Nhìn nàng trên mặt trắng bệch, huyết sắc ở môi từng chút tiêu tán.

“Cái này đã làm vừa lòng ngươi chưa ?!” Nàng thu lại biểu tình, đối hắn cúi đầu nói một tiếng.

Không! Hiên Viên Khanh Trần phe phẩy đầu. Trước đó đúng là chủ ý của hắn. Nhưng thực sự đến giờ khắc này, hắn như thế nhưng có chút hối hận. Bằng không hắn sẽ không tự tay giết chết hoả liên có thể thực hiện tâm nguyện nhiều năm của hắn. Ánh mắt Cảnh Dạ Lan lúc đó làm cho tâm hắn tự dưng rối loạn. Hắn thừa nhận, hắn luyến tiếc nàng.

“Vô Ngân, Vô Ngân~~~” Hắn gọi Vô Ngân đang đứng ở một bên. “Nàng hiện tại là làm sao vậy? Ngươi đến đây xem nàng đi, mau lên!”

Vô Ngân nhìn nhìn Cảnh Dạ Lan. Theo mặt ngoài bệnh trạng của nàng, độc tố hoả liên quả nhiên trải rộng toàn thân. Hắn cũng thật không ngờ hoả liên lại lợi hại đến như vậy. Đầu thân cách rời như vậy mà vẫn có thể cắn

https://thuviensach.vn

người. Thân mình cúi xuống, hắn cẩn thận đem đầu hoả liên trên chân Cảnh Dạ Lan đè xuống. Cư nhiên cắn sâu như vậy, ngay cả hắn cũng phải rút vài lần mới thành công.

Khanh Trần, ngươi là hối hận. Chung quy không có cách nào giúp nàng tránh thoát khỏi kiếp nạn này.

“Nàng rốt cuộc là như thế nào?” Trong lòng nhân thủ chừng lạnh như băng. Bắp chân nàng, nguyên bản vốn trắng nõn mềm mịn, nay đã có rõ ràng một cái lỗ, lỗ kia chính là dấu răng nanh cắn vào. Cùng màu da của nàng so sánh đỏ lên một cách khác lạ.

“Hắn là hoả liên trong người nàng nổi lên hiệu quả.” Vô Ngân nói, hắn mày căng thẳng. Hắn bỏ thêm một câu: “Yên tâm, nàng dùng máu của ngươi làm thuốc, có thể chốc lại hỏa liên kịch độc. Chẳng qua độc của hoả liên quá mức lợi hại, cần phải thích ứng một đoạn thời gian. Trước tiên xem thử phản ứng của nàng đã, sau đó sẽ kê đơn thuốc.

“Ta không phải hỏi cái này. Ta hỏi là nàng có xảy ra chuyện gì không?” Hiên Viên Khanh Trần vội vàng nói, thanh âm có chút phát run.

“Không có việc gì. Nếu thực sự có việc gì thì nàng đã sớm chết. Ngươi cũng không phải là chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng của những người đó thời điểm độc tố phát tác đâu”. Nói là nói như vậy, Vô Ngân vẫn bắt mạch cho Cảnh Dạ Lan. Bằng không là người này sẽ không bỏ qua.lâu

Nhưng là…

Ánh mắt Vô Ngân biến đổi, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Khanh Trần hỏi: “Khanh Trần, không phải ngươi đã nói đứa nhỏ của nàng đã không còn sao?”

Hoàn toàn không có một câu nào để đáp lại, Hiên Viên Khanh Trần nhất thời sửng sốt. Lời nói của Vô Ngân có ý gì? Hắn gian nan mở miệng:

https://thuviensach.vn

“Chính miệng nàng đã nói cho ta biết đứa nhỏ đã không còn.” Hắn quay đầu nhìn người trong lòng, trong lòng nổi lên một tia bất hảo.

Ngay sau đó, lời nói của Vô Ngân lạnh như băng, giống như làm cho tâm của hắn lãnh đến cực điểm.

“Nàng đã mang thai hơn ba tháng rồi đi.”

Trong nháy mắt, hắn coi như nghe không người trong lòng hắn đã lâu.

Hoa Mị Nô, ngươi lại lừa ta một lần nữa!

Thân thể cuộn mình, lúc lạnh lúc nóng cảm giác đau đớn, làm cho Cảnh Dạ Lan không khỏi hừ nhẹ. Thân mình khinh phiêu phiêu, không có nửa phần khí lực. Nàng giống như đang ở trong bóng đêm, nhìn không thấy một tia ánh sáng.

Chất lỏng ấm áp chảy vào miệng của nàng. Nồng nậm mùi thuốc làm cho nàng nhíu mày.

“Hảo đắng, ta không uống!” Nàng muốn né tránh, lại bị người nào đó nâng lên hai má, ngay sau đó, chua sót cùng bất lực phản kháng chấp nhận nó tràn vào khuông miệng, trằn trọc chảy qua đầu lưỡi.

“Ngô…” Nàng phát ra âm thanh rất nhỏ, dám là như vậy đối với nàng còn ai nữa? (Sao các soái ca cứ thích xài cái chiêu này để ép các nữ 9 uống thuốc nhỉ??? ĐN : Vì đây là ước mơ của các tác giả, mong có soái ca bón thuốc. muội ko có à)

Lưỡi của hắn linh hoạt ở trong miệng của nàng một chút đưa đẩy, quấn quýt say mê, không cho nàng có cơ hội phun ra, thẳng đến khi nàng uống hết toàn bộ dược.

https://thuviensach.vn

“Ngươi cút ~” Ở hắn môi rời đi sau một khắc, Cảnh Dạ Lan vô lực mắng. Là ai làm cho nàng biến thành hiện trạng như bây giờ? Nếu không muốn để cho nàng còn sống, cần gì phải làm như vậy? Ngươi hận Hoa Mị Nô liền như vậy đến bây giờ, không ngừng tra tấn nàng, mãi cho đến chết đều không muốn buông tha cho nàng sao?

Hỗn hỗn độn độn, nàng không biết đã trôi qua bao nhiêu ngày, nhưng vẫn biết hắn mỗi ngày đều đến, như mọi khi bá đạo bắt ép nàng uống dược, cũng chưa lần thất bại. Ha ha, nàng còn phải sống để làm vật thí nghiệm cho hắn, như thế nào lại buông tha nàng?

Thân thể đau, dần dần tiêu tán, mà thần trí của nàng cũng dần dần khôi phục.

“Vì sao không nhìn cô vương?” Hiên Viên Khanh Trần biết nàng đã tỉnh lại. Mấy ngày nay luôn luôn chờ nàng. Hắn hy vọng nàng mở miệng, thậm chí có thể quay đầu liếc hắn một cái. Bất quá coi như ý tưởng này cũng là quá xa xỉ đi. Hắn hiện tại ngay cả giọng nói của nàng hắn đều không nghe được, cho dù là mắng hắn. Nàng dùng phương thức này để trách cứ hắn sao?

“Hoa Mị Nô, ngươi tính vẫn không mở miệng sao?” Hắn không có nhịn nổi nữa, thân thủ ép người nàng xoay lại, nhìn thẳng ánh mắt của nàng. Cho dù là hận ý ánh mắt, hắn cũng muốn nàng nhìn hắn!

“Ngươi muốn nghe ta nói gì? Cảm tạ ngươi đã làm cho ta biết đến loại độc xà hiếm có trên thế gian, thậm chí là bị nó cắn một ngụm cũng là vinh quang của ta ? » Nhìn ánh mắt hắn dần thay đổi, trong lòng nàng tựa hồ có một tia khoái cảm trả thù. « Hay là muốn ta nói một tiếng, chúc mừng thuốc ngươi có thể sớm thành công nghiên cứu chế tạo ra ? Mà ta cũng có thể… »

https://thuviensach.vn

“Câm miệng!” Hắn đánh gãy lời nói châm chọc của nàng. Trong bắt đàng khởi một tia tức giận, giận dữ nắm chặt đầ vai của nàng. “Quả thật, cô vương làm như vậy, ngươi có thể hận cô vương, nói cô vương có tàn nhẫn. Nhưng mà ngươi cũng đã làm nên chuyện tốt gì?” Hắn đến gần đôi mắt Cảnh Dạ Lan, khoé miệng liên liên ý cười, lại mang theo vẻ đau khổ thật sâu.

“Ta làm sao nào?” Nàng nghĩ Hiên Viên Khanh Trần muốn truy cứu chuyện đứa nhỏ. Giơ tay lên đầu, nàng ngăn chặn chính mính. “Nếu không phải ngươi bách bức đau khổ, đứa nhỏ này sẽ không mất, ta cũng sẽ không…”

“Đủ!” Hắn vẫy tay, một quyền đánh vào vách tường, máu trào ra, theo bàn tay giọt giọt rơi trên mặt đất. Biểu tình trên mặt hắn, Cảnh Dạ Lan chưa bao giờ thấy qua.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đứa Nhỏ Sẽ Như Thế Nào ?

Trên mặt hắn vĩnh viễn chỉ có biểu tình lạnh lùng, tàn khốc. Từ trước đến nay Cảnh Dạ Lan nhìn thấy chính là một Hiên Viên Khanh Trần căn bản là một người lãnh huyết. Nàng cũng đã hiểu vì sao trong sân này có rất nhiều ngôi mộ. Tất cả đều là hắn đem những thất sủng cơ thiếp của mình ra làm thuốc thí nghiệm.

Hừ! Vì các nàng xây mộ lại như thế nào, chẳng lẽ lại có thể vì chính mình đã tàn bạo giờ lại muốn chcộ lỗi? Thật sự có vì thế mà xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao?

Buồn cười, chỉ là vì cầu cái tâm an đi! Thật đáng thương nữ nhân kia~

Trước mắt nàng, trên khuôn mặt cùng trong đáy mắt hắn, Cảnh Dạ Lan nhìn thấy hắn đau đớn. Hắn cũng đau lòng sao? Nàng không tin.

“Cô vương nghĩ đến ngươi sẽ thay đổi, ít nhất có thể vỉ đứa nhỏ mà thay đổi.” Hắn chậm rãi nói xong, ngữ khí trước giờ luôn thong thả bây giờ lại nhuốm một chút hỗn loạn cùng hoàn toàn thất vọng.

“Ngươi hiện tại nói những lời này có ích gì?” Nhắc tới đứa nhỏ, lòng nàng cũng co thắt lại, khoang mũi có chút chua xót dâng lên, quay mặt qua chỗ khác, nàng không muốn hắn thấy bộ dáng này của nàng. Nàng để ý đứa nhỏ, cho dù là nàng thật sự không có ý muốn hoài thai, nhưng dù sao cũng là chí thân huyết mạch với nàng.

Hắn đùa cợt cười, che dấu lại thất thố, trong nháy mắt hắn khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng vốn có của mình. “Còn tại giả vờ sao? Nhiều năm như vậy, xem ra ngươi ngụy trang đã trở thành thói quen.” Nâng lên gương mặt

https://thuviensach.vn

của nàng, khiến cho Cảnh Dạ Lan phải nhìn chính mình. Yêu dị đồng mâu tràn ra hàn quang như như mũi kiếm sắc nhọn chém vào da thịt, bóp chặt khuôn mặt của nàng. Hiên Viên Khanh Trần tựa hồ là cắn chặt khớp hàm, khắc chế lửa giận của mình.

Hắn thật sự nghĩ muốn…

"Ngươi có ý gì?" Nàng không cam lòng chịu yếu thế, hỏi hắn: "Ta thế nào, là chuyện của ta. Còn không tới phiên vương gia ngươi tới nói này kia!"

Hắn hô hấp dần dần gia tốc, gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt bất tuân của nàng. "Đứa nhỏ căn bản là còn tồn tại!"

"Ngươi nói bậy!" Nàng không khỏi bật thốt lên. Rõ ràng là lúc nàng đào vong đứa nhỏ đã không còn, lúc ấy ai cũng có thể làm chứng. Chẳng lẽ mọi người lại lừa nàng? Sẽ không, sẽ không! Nàng phe phẩy đầu, phủ định ý niệm này trong đầu.

"Nói bậy!" Hắn hèn mọn cười, đem nàng theo trên giường kéo, bàn tay đặt ở bụng nàng. Nơi đó dựng dục đứa nhỏ của hắn. Nhưng hiện tại là… Hiiên Viên Khanh Trần hít sâu một hơi: "Vô Ngân bắt mạch cho ngươi, nói ngươi mang thai đã nhiều tháng. Ngươi đừng nói với cô vương, ngươi cái gì cũng không biết!" Hắn rút ra bàn tay, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Đứa nhỏ vẫn còn sống? Nàng không thể tin vuốt bụng, sau khi xuất huyết, Tiểu Khả nói với nàng đứa nhỏ đã không còn. Cho nên nàng vẫn nghĩ đến kích thước của lưng áo biến thô một chút là do mình béo lên, cũng không có suy nghĩ nào khác. Lời nói của Hiên Viên Khanh Trần làm cho nàng giật mình ngốc lăng ở nơi này.

"A" Nàng hô nhỏ một tiếng. Chỗ bụng tựa hồ có cái gì đá nàng một chút. Tuy rằng mỏng manh nhưng nàng vẫn cảm giác được. Nguyên lai ngươi vẫn còn sống, ngươi vẫn còn sống! Miệng nàng cong lên một ý cười, hốc

https://thuviensach.vn

mắt cũng không tự chủ được đã ươn ướt. Thật tốt, thật tốt. Ngươi không bỏ ta mà đi. Nàng cố không hơn Hiên Viên Khanh Trần không có rời đi, cúi đầu nhẹ vuốt ve.

“Ngươi còn giả vờ?”

“Giả vờ cái gì?” Nàng nâng mâu nhìn hắn. « Hài tử này là của ta! » Nhìn thất sắc hắn khó dò, nàng theo bản năng hướng phía sau lui thân mình. « Ta không có lừa ngươi. Mặc kệ ngươi tin hay không tin. Trên đường rời khỏi nơi này, ta thực sự nghĩ rằng đứa nhỏ đã không còn. Ngay cả đại phu cũng đã đều nói không bảo đảm. Ta thật không ngờ, thật không ngờ… » Nàng hạ thấp thanh âm, chậm rãi nói : « Đứa nhỏ còn tồn tại. » Trong mắt tràn đầy ôn nhu, thần sắc như có bệnh dần có chút thần thái, làm cho tâm hắn mềm nhũn.

Ai~~~ Nhẹ than nhẹ một tiếng, Hiên Viên Khanh Trần nhìn Cảnh Dạ Lan trước mắt, hốc mắt nóng lên. Nàng để ý đứa nhỏ này ? Cũng không có thờ ơ lạnh lùng giống như trong tưởng tượng của hắn. Hắn nguyên còn muốn bước đi qua, lời nói của Vô Ngân , lại làm cho hắn dừng bước, gian nan xoay người rời đi. Một màn này hắn không đành lòng nhìn.

Mà Cảnh Dạ Lan chỉ lo tận hưởng niềm hạnh phúc bất ngờ. Giờ phút ôn nhu này, cũng không có để ý biểu tình khác lạ của Hiên Viên Khanh Trần.

***

Trong cung, Vô Ngân bắt mạch cho Cảnh Dạ Lan. “Khanh Trần, đứa nhỏ này không thể giữ.” Hắn đối với Hiên Viên Khanh Trần nói chuyện cực nhỏ lại nghiêm túc như vậy, trừ phi là chuyện trọng yếu.

« Vì sao? Hài tử này là của ta! » Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày.

« Ngươi biết là nàng bị trúng độc của hỏa liên. Mà hỏa liên độc trong truyền thuyết thuyết thượng cổ thần thú cùng thế gian xà loại kết hợp mà

https://thuviensach.vn

tạo nên, tuy rằng là tạp giao xà loại, khả này trên người độc cũng là kịch độc vô cùng .”

« Ta biết. Nhưng không phải ngươi đã nói chỉ lần lấy máu của ta pha chế thuốc cho nàng dùng thì sẽ không có chuyện gì xảy ra sao ?» Hiên Viên Khanh Trần không rõ Vô Ngân vì sao phải nói như vậy.

« Không sai. Ngươi năm mới ăn dị thảo là có thể chống lại hỏa liên độc. Nhưng đứa nhỏ này ngoài dự đoán của chúng ta. Cơ thể nàng có thể còn sót lại độc. Muốn cho nàng khỏi hẳn cũng phải cần một khoảng thời gian. Độc tố trên người nàng đối với đứa nhỏ nhất định là có ảnh hưởng. Ngươi không nghĩ đến điểm đó sao ?

Nếu sớm một chút biết đứa nhỏ Hoa Mị Nô vẫn còn tồn tại, y nhất định sẽ không để nàng tử dùng hỏa liên. Vô Ngân hối hận phe phẩy đầu.

« Đứa nhỏ sẽ như thế nào ? » Hắn truy vấn.

« Cơ thể người mẹ bị trúng độc sẽ làm cho thân thể đứa nhỏ trong bụng chịu ít nhiều tổn thương. » Y dừng ở ánh mắt kinh ngạc của Hiên Viên Khanh Trần. « Nói đúng là mạng đứa nhỏ này ta không dám bảo đảm ! »

Hắn một chút cầm tay Vô Ngân, « Một chút hy vọng cũng không có sao ? » Hắn biết Vô Ngân không lừa hắn. Lại là vẫn muốn từ miệng hắn được đến một tia hy vọng.

Vô Ngân không đành lòng nhìn vẻ mặt thất vọng của hắn. Nhưng là y càng không muốn Hiên Viên Khanh Trần về sau càng thêm khó chịu cùng tự trách. « Chính là có thể sống đến sau khi sinh ra. Nhưng rồi đứa nhỏ này cũng không sống được bao lâu. Cơ thể mẹ mang độc, không có dược vật nào có khả năng giải độc!

« Khanh Trần, ngươi không sợ nhân quả tuần hoàn sao ? »

https://thuviensach.vn

« Nếu thật sự có này vừa nói, ngày đó ta đã giết hại quá nhiều người! »

Còn nhớ rõ ở trong này, Vô Ngân trong lời nói đã từng hỏi qua hắn.

Trong thiên hạ này, người đáng chết nhiều lắm. Hiên Viên Khanh Trần, hắn nên là người thứ nhất.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cảm Giác Khác Lạ

Chương 75:

Ngọc Thần Cung

“Tiểu thư, tiểu thế tử thật là đang đá người!” Tiểu Khả nhìn bụng Cảnh Dạ Lan, sau đó kinh ngạc nói, trợn mắt lên, trong mắt mang theo một chút bất khả tư nghị.

Đuôi lông mày Cảnh Dạ Lan giương lên, cười hì hì nói: “Xem đi, ta không có lừa ngươi!” Vuốt bụng hơi hơi hở ra, nàng đúng thật là đáng chết. Cư nhiên nghĩ là chính mình béo lên. May mắn nàng không cò thói quen bó bụng, bằng không đứa nhỏ thật sự đã bị thương.

Tiểu Khả đột nhiên gian, đôi mắt đỏ lên, bùm một tiếng quỳ xuống.

“Ngươi đang làm gì vậy? Đứng lên a!” Nàng vội vàng đứng dậy đỡ Tiểu Khả đứng dậy.

“Tiểu thư, nô tỳ thật xin lỗi người.” Nàng khóc thút thít, nước mắt chỉ không được hạ xuống

“Ngươi thực xin lỗi ta cái gì?” Cảnh Dạ Lan giữ chặt tay an ủi Tiểu Khả. “Từ Đại Nguyệt đến Bắc An Vương phủ, sau đó chúng ta vài lần trốn đi, mỗi một lần đều là ngươi lên ở bên người ta. Hơn nữa cũng bởi vì ta mà suýt chút nữa mất mạng. Nói như thế nào ngươi xin lỗi ta chứ?” Thân thủ thay nàng lau đi nước mắt.

https://thuviensach.vn

Sinh tử bên nhau, nàng đã sớm xem Tiểu Khả là người thân của mình. Có người quan tâm, nhớ lại cảm giác thực sự làm cho nàng cảm thấy ấm áp, tâm lạnh như băng của nàng đã bị chậm rãi hoà tan.

Nghe nàng vừa nói như vậy, Tiểu Khả khóc càng thương tâm. “Nô tỳ thực sự là hồ đồ. Như thế nào đại phu kia nói gì, đều tin, nghĩ rằng tiểu thế đã không còn!”

Cảnh Dạ Lan cười ôm nàng, vỗ nhẹ lưng nàng: “Nha đầu ngốc, lúc ấy ai cũng cho rằng đứa nhỏ đã mất. Cùng ngươi không có quan hệ gì cả.” Cái thời điểm mà nàng luôn luôn bị xuất huyết, hơn nữa tình huống lúc đấy rất khẩn cấp. Đại phu nói như vậy, ngay cả Tô Vân Phong cũng không để ý

Tô Vân Phong, trước mắt Cảnh Dạ Lan là hình ảnh hắn ôn hoà cười. Nếu không có Tô Vân Phong, nàng cùng Tiểu Khả tuy có thể tránh được sự đuổi bắt của Hiên Viên Khanh Trần, nhưng cũng sẽ vì bôn ba quá mức không bảo đảm được đứa nhỏ này.

“Đúng rồi Tiểu Khả, ngươi nghĩ chúng ta nên chuẩn bị gì không?” Nàng đột nhiên hỏi. Quên đi một chút thời gian đứa nhỏ sinh ra, tuy rằng còn đến mấy tháng nữa, nhưng nàng cũng muốn chuẩn bị một chút. Ở trong này căn không có gì có sẵn có thể mua được. Bất quá nói trở về, nàng vẫn là muốn tự tay vì đứa nhỏ làm chút gì đó.

“Tiểu thư, người muốn làm gì?” Nàng lau nước mắt khóc thút thít.

Làm cái gì? Nàng nghĩ nghĩ. “Làm quần áo trẻ con đi. Ngươi dạy cho ta.” Trước kia, nàng đã từng dùng châm để giết người, nhưng là hiện tại…

Ngươi ngoan một chút! Nàng vuốt ve bụng, cúi đầu nhìn nhìn mắt cá chân chỗ bị hoả liên cắn. Dâu vết cắn còn chưa biến mất một mảng xanh đen còn hiển hiện. Trong lòng xẹt qua một tia bất an. Nàng dung sức lắc đầu xua đi nỗi bất an của mình. Đứa nhỏ trong bụng lại giật mình đá nàng một cái. Rõ ràng, sinh mệnh nhỏ này thực ương ngạnh.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, khoé miệng không tự giác mỉm cười. Ý cười cũng đồng thời dừng ở ngoài cửa sổ. Cách đó không xa, ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần vẫn đang nhìn nàng.

Hắn đã từng thấy qua rất nhiều biểu tình của Cảnh Dạ Lan. Biểu tình nàng cố ý giả ngu, nàng phẫn nộ, nàng kiệt ngao bất tuân, nàng tự tin đàng hoàng, nàng yêu dã động lòng người cho dù nàng đối với hắn hận ý nồng đậm. Duy nhất bộ dáng mỉm cười của nàng….

Tâm trạng mất mát dâng lên. Bộ dáng tương cười của nàng chỉ đối với Tô Vân Phong mới bày ra! Chậm rãi nắm chặt hai nấm đấm, đồng tử yêu dị của Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên sắt lại.

Cảm giác khác lạ , Cảnh Dạ Lan nhìn trong phòng không ít vải vóc. Tất cả đem tới lúc nào? Thật sự là không xong. Nàng hiện đang ngủ rất sâu đến ngay cả trong cung giờ nào, người nào đến đây cũng không phát hiện.

“Tiểu Khả đây là…”

“Nô tỳ cũng không biết. Người trong vương phủ đứa tới, không nói câu nào chỉ lưu lại những thứ này.” Tiểu Khả có chút chột dạ phe phẩy đầu. Câu hỏi chỉ mới vào ngày hôm qua, nàng cũng chỉ là buột miệng nói ra một chút. Nào đâu biết sẽ như vậy. Nhìn trên dưới một trăm khúc vải dệt chốt đống ở nơi này, làm cho nàng nhìn mà muốn líu lưỡi.

“Toàn bộ đưa vứt hết cho ta. Nhìn thật chướng mắt!” Nàng tức giận nói. Không cần phải bàn cãi, có khả năng lớn như vậy thì ngoại trừ Hiên Viên Khanh Trần ra thì còn ai vào đây?

Vứt hết?! Tiểu Khả không khỏi nhìn nàng. “Tiểu thư, cái này có thể dùng để làm quần áo cho tiểu thế tử.” Nàng thấp giọng nói. Vương gia làm như vậy, hình như là bắt đầu đối tốt với tiểu thư.

https://thuviensach.vn

Mà mắt Cảnh Dạ Lan không có ngước lên phân nào. Chính là huy bắt tay vào làm làm cho nàng chạy nhanh ra.

Cái này tính là cái gì? Là kỷ sảo cầu hoà sao? Đừng có nằm mơ Hiên Viên Khanh Trần! Ngươi cho rằng tất cả những gì ngươi đối với ta, sẽ vì đứa nhỏ mà xoá bỏ hết tất cả sao? Nói sao thì đứa nhỏ này cũng chỉ là một mình ta!

Nàng cố hết sức. Một mạch, đứng lên, mở ra cửa sổ, đem một sấp lại một sấp ném hết ra ngoài. Cuối cùng vẫn chưa hết giận, dùng sức đóng chặt cửa sổ. Mắt không thấy lòng càng tịnh . Thật đúng là thanh tịnh hơn!

“Nàng ta đem vứt hết những khúc vải cô vương đem đến?” Thanh âm Hiên Viên Khanh Trần lãnh khốc tiến đến hỏi người hầu đến hồi báo, không khỏi có chút căm tức. Bất quá nghĩ đến, nàng hết lần này đến lần khác chọc giận hắn, vài ba lần chạy trốn, có lần nào thuận theo đúng tâm ý của hắn mà làm đâu. Cho nên nàng ném hết những gì hắn đưa cho nàng cũng chẳng có cái gì lạ.

Chịu đựng lửa giận, hắn tiếp tục hỏi: “Mấy ngày nay Vương phi làm gì?” Từ sau khi chuyện hoả liên xảy ra, hắn vẫn đều không có đến Ngọc Thần Cung. Nhiều nhất cũng là đứng ở thật xa nhìn nàng. Biết nàng muốn làm quần áo vì đứa nhỏ, không biết hắn phát điên gì làm cho hắn đi tặng vải vóc cho nàng. Chẳng những không được lợi ích gì, ngược lại còn bị nàng chê cười.

“Vương phi vẫn chưa bước ra khỏi đại môn, chính là mỗi ngày đều cùng một chổ với Tiểu Khả. »

« còn chuyện khác thì sao ? » Hắn muốn biết nhiều hơn về cuộc sống của nàng. Nhưng lại không thể hỏi trực tiếp. »

« Hàng hoá cùng dược thuốc đều đúng hạn dùng. Đại phuđến chuẩn bệnh cũng không có phát giận. »

https://thuviensach.vn

Lời nói của tên người hầu làm cho trong lòng Hiên Viên Khanh Trần yên ổn một ít. “Chuyện cô vương gia cho ngươi như thế nào rồi?”

“Đại phu ai ai cũng đều theo ý của Vương gia phân phó, đều chung một lời để trả lời Vương phi .”

Biết được đáp án, hắn phẩy tay nói: “Đi xuống đi.” Hắn không tính nói cho nàng biết chuyện tình đứa nhỏ. Trong lòng hắn lại mong chờ cái gì? Có lẽ…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Uống Thuốc Đi

“Không có, không có, không có!” Vô Ngân vừa mới thấy Hiên Viên Khanh Trần tới liền liên thanh nói. Không đợi hắn vào cửa đã muốn khóa phòng lại, Vô Ngân thấy hắn vội vàng chặn đại môn.

Hắn nghĩ y là thần tiên sao? Hỏa liên độc vật như vậy, phải hao tâm tổn lực tìm kiếm nhiều năm mới có. Hết thảy đều phải xem cơ duyên trùng hợp. Hắn vì Hoa Mị Nô một đao giết chết hoả liên, còn bảo hắn nghiên cứu chế tạo giải dược độc hỏa liên. Thật sự là rất…

“Đừng như vậy. Ta với ngươi là bằng hữu nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi ngay cả cửa cũng không cho ta vào hay sao?” Tay Hiên Viên Khanh Trần đặt ở cửa Vô Ngân đang chuẩn bị đóng, vẫn là khóa chặt .

“Ta phiền, ngươi đừng quấy rầy.” Y lười cùng Hiên Viên Khanh Trần nói thêm cái gì đó. Rõ ràng là đang nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Lúc ngươi đang phiền lòng, có người nói chuyện với ngươi không phải là tốt hơn sao?” Hiên Viên Khanh Trần rất có kiên nhẫn. Hắn hiểu Vô Ngân như hiểu chính mình. Nhìn vẻ mặt y tiều tuỵ, hắn lập tức hiểu được Vô Ngân bắt đầu vì mình nghiên cứu chế tạo giải dược độc hoả liên.

“Miễn là đừng nhìn thấy ngươi, ta so với cái gì cũng thoải mái.” Vô Ngân liếc trắng mắt. Vứt bỏ luôn vẻ tao nhã. Y thực không văn nhã cắn lại Hiên Viên Khanh Trần một ngụm.

“Cảm ơn.” Hắn không những không giận, mà còn ngược lại thấp giọng nói một câu làm cho thân mình Vô Ngân ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Cảm ơn. Hiên Viên Khanh Trần hắn chưa bao giờ cùng ai nói qua hai chữ cảm ơn. “Không lẽ ngươi ăn nhầm dược à, sao có thể nói như vậy?” Vô Ngân đột nhiên đứng lên, vuốt cái trán của hắn, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Khanh Trần, ta xem ngươi hình như đã trúng phải một thứ bệnh gì đó rất quái dị. ta cứu ngươi không được.”

Thói quen thái độ ngữ khí của hắn cùng những người khác bất đồng. Vô Ngân luôn ở trước mặt hắn không có đứng đắn. Bất quá nhiều năm ở chung, cũng quen bởi vì bọn họ rất ăn ý.

“Tốt lắm, ngươi nên nói cho ta biết kết quả của ngươi.” Vẻ mặt hắn chính sắc hỏi.

“Kết quả chính là không có kết quả.” Nói đến vấn đề chính, biểu tình của hắn liền chuyển sang nghiêm túc.

Y đã nghiên cứu rất nhiều điển tịch ghi lại hoả liên độc mà mình sở hữu. Không chút nào không rõ ràng. Nhìn vẻ mặt thất vọng của Hiên Viên Khanh Trần, y cũng không dấu diếm. “Ta đã sớm nói cho ngươi biết, nhưng không tin. Hiên tại ngươi không chỉ không cứu được đứa nhỏ của Hoa Mị Nô, mà ngay cả hoả liên ngươi cũng không có. Cứ như vậy, ngươi chính là trắng tay. Cái nào cũng mất đi.”

Thân mình Hiên Viên Khanh Trần khẽ run lên. Ngay cả Vô Ngân cũng không biết. Lúc đó hắn làm sao có thể không suy nghĩ gì giết chết hoả liên. Hắn đây ước chừng phải dùng vài năm tân tân khổ khổ mới tìm được hỏa liên xà về tay. Hắn đối với Hoa Mị Nô nhất thời mềm lòng, cùng không buông tay. Gây thành cục diện rối rắm, lưỡng nan như ngày hôm nay.

“Đừng », đóa là con của hắn, là đứa nhỏ của Hiên Viên Khanh Trần.

Không thể lưu lại! Tâm hắn rầu rỉ, nhíu mày đối diện Vô Ngân. Hắn cũng không phải là một người thích trẻ con. Trong phủ cơ thiếp đều không có ai có mang con nối dòng của hắn. Ngoại lệ làm cho nàng mang thai,

https://thuviensach.vn

ngay từ đầu là muốn dùng đứa nhỏ để tra tấn cùng làm nàng xấu hổ. Về phần một đứa nhỏ yêu thương, có biến mất, hắn vốn sẽ không để ý đến như vậy. Chẳng lẽ đây là huyết thống kỳ diệu ?

Ngay sau đó, hắn liền cười nhạo chính mình. Nếu huyết thống thực sự làm cho người ta khó xử sao như vậy, vì sao lúc trước hắn bị hoài nghi vô tình, thậm chí thiếu chút nữa bị giết đi ?

« Nếu đứa nhỏ sinh ra, có thể sống được bao lâu ? » Hắn có chút chưa từ bỏ ý định hỏi.

« Nếu ngươi có thể quan tâm nhìn đứa nhỏ mỗi ngày sinh hoạt đau ốm, ta đây có thể giúp ngươi kéo dài mệnh của đứa nhỏ thống khổ đến khi ngươi không chịu được mới thôi. » Lời nói của Vô Ngân thực vô tình. Lại đánh trúng nơi mềm yếu nhất trong lòng Hiên Viên Khanh Trần. Nhìn người mình quan âm để ý nhất mỗi ngày đều phải chịu đau khổ, cũng giống như tra tấn chính mình. Hắn so với ai khác đều có thể cảm nhận được. Cảm thụ như vậy, hắn không nghĩ lại có lần thứ hai.

Nhìn cước bộ trầm ổn của Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi rời đi, trong mắt Vô Ngân hiện ra vẻ đau thương không tương xứng với y lúc bình thường. Khanh Trần, ngươi đừng trách ta. Người làm đại phu như ta việc duy nhất có thể làm chính là chỉ cho ngươi con đường rõ ràng phía trước phải đi. Ngươi sinh cùng ta thờ phụng y đạo giống nhau, thái nhược lưu cường, thích giả sinh tồn! (mạnh sống yêu chết, đạo lí sinh tồn)

Chén thuốc trong tay đầy nhiệt khí tỏa ra. Tựa hồ ở trong không khí rét lạnh giãy dụa. Nháy mắt vẫn là bị cắn nuốt một cách vô tình. Một đường đi tới, dược thủy nóng bỏng trở nên ấm áp. Không thay đổi là trong chén thuốc run rẩy kia không ngừng tràn ra một vòng vòng gợn sóng.

Đẩy cửa phòng ra, Hiên Viên Khanh Trần đứng ở nơi đó, nhìn trong phòng ngủ Cảnh Dạ Lan đang cố sức may quần áo cho đứa nhỏ. Mười ngón

https://thuviensach.vn

tay quấn băng gạc, trên mặt là loan lổ vết máu.

« Tiểu Khả, ngươi nhanh đến đây. Hình như là ta lại làm sai rồi. » Nàng có chút bực mình mà cào cào mái tóc. Lúc nàng dùng châm để giết người, nàng nhanh, chuẩn, độc. Xuống tay một chút đều nghiêm túc. Như thế nào lại thất bại ở việc may quần áo. Đáng thương cho tay nàng bị đâm mấy lần. Mỗi một lần đều trúng vết thương làm vỡ miệng đau rát.

Đợi cả nửa ngày không thấy Tiểu Khả đến, nàng ngẩng đầu lên. « Là ngươi ? Ngươi đến đây làm gì ? » Nàng theo bản năng lùi ra sau vài bước, đề phòng nhìn Hiên Viên Khanh Trần.

Tuy rằng lần trước hắn giết hoả liên, xem như là hắn đã cứu nàng. Nhưng là nếu như hắn cùng Vô Ngân không có làm cái phương pháp thuốc thí nghiệm như vậy, nàng cũng sẽ không vô duyên vô cớ bị hoả liên cắn một nhát bị thương. Không đúng, bọn họ chính là có ý định đem nàng làm thuốc thử. Thật là hỗn đản. Miệng vết thương của nàng tới bây giờ vẫn chưa hồi phục lại như cũ. Cũng may đại phu nói đứa nhỏ không có chuyện gì cả, nàng mới an tâm. Nếu không thì…

Hiên Viên Khanh Trần đem dược đặt xuống « Uống thuốc đi. » Ánh mắt dừng lại ở chân nàng. Cái vết cắn kia là cho tâm hắn thắt lại.

« Nhìn cái gì vậy ? » Nàng đem chân lùi về chăn nệm giấu đi. Ánh mắt hắn mắt hôm nay giống như ôn nhu cùng bình thường không phải cùng một người. Nên nói như thế nào ? Nàng nhất thời cũng không hình dung được. Chính là cảm thấy bị hắn nhìn, thân thể không hiểu được nổi lên một trận khó chịu. Nóng.Taykhông tự chủ muốn hấp một chút khí lạnh bên ngoài.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Là Con Của Hắn

Chương 77.

Động tác này cuả nàng khiến cho Hiên Viên Khanh Trần mỉm cười, hắn lập tức ngồi xuống, vươn tay kéo chiếc chăn lên rồi lôi chân nàng ra.

- Ngươi thì có cái gì mà giấu chứ, toàn thân cao thấp chẳng phải cô vương đều đã nhìn thấy rồi sao? – bàn tay lớn vươn về phía trước ôm lấy nàng vào ngực. Bàn tay ấm áp ép sát vào bên hông nàng, cái thai đã được bốn tháng nên chiếc eo mảnh khảnh đã hơi to ra, có thể nhìn thấy rất rõ.

Ở nơi này đang có đứa nhỏ của hắn! Cách một lớp quần áo, hắn vuốt ve nhẹ nhàng lên bụng Cảnh Dạ Lan.

- Ngươi buông tay ra cho ta, đừng có chạm vào ta! – Cảnh Dạ Lan giãy dụa muốn đẩy hắn ra.

- Sẽ làm bị thương đứa nhỏ đó. – đột nhiên hắn thấp giọng nói. Quả nhiên nàng lập tức ngừng động tác, không dám động đậy nữa. Hiên Viên Khanh Trần mỉm cười, ôm cả người nàng vào lòng. – Ngoan đi, nói cho cô vương nghe xem đứa nhỏ có hay động đậy không?

Cảnh Dạ Lan giật mình nhìn hắn, hắn đột nhiên thay đổi khiến nàng không thể chấp nhận ngay được.

- Ngươi làm sao vậy? Lại muốn dùng cái gì để tra tấn ta hả? – nàng cười lạnh một tiếng đối diện với hắn nhưng hắn không có lấy một tia thô bạo, hung dữ.

https://thuviensach.vn

- Tiểu Khả nói đứa nhỏ có động đậy nên cô vương muốn nhìn một chút. – ánh mắt hắn thành khẩn, cơ hồ làm cho Cảnh Dạ Lan cảm thấy hắn không còn là hắn nữa. Hắn làm sao vậy? Vô duyên vô cớ lại nói muốn nhìn làm cái gì chứ?

Dùng ánh mắt hồ nghi nhìn hắn hồi lâu, nàng lập tức làm một bộ hung tợn quát:

- Tốt nhất ngươi đừng có ra vẻ. – miệng thì nói vậy nhưng nàng vẫn cầm lấy tay hắn đặt lên bụng.

- Sao cô vương không cảm giác được? – hắn cảm thấy kỳ quái nên nhìn Cảnh Dạ Lan.

- Đợi một lát đi. – nàng trả lời, ngay cả nàng cũng không thể khống chế được mình mà bình thản nói chuyện với hắn.

Tayhắn vẫn không nhúc nhích, mày hơi nhíu lại:

- Vẫn không thấy.

- Ta đã nói là đợi một lát, chứ không phải nói là được ngay, còn xem có đúng thời cơ không chứ. – nàng liếc mắt trừng hắn. – Ngươi không cảm nhận được thì mau buông tay ra đi. – cả người nàng nằm trong lòng hắn, vì để giữ thăng bằng nên nàng chỉ có thể nắm chặt lấy vạt áo của hắn.

Một bàn tay Hiên Viên Khanh Trần ôm chặt lấy eo nàng còn một tay thì đặt trên bụng nàng, thân thiết vuốt ve. Bàn tay có độ ấm chỉ cách có một lớp áo, hơn nữa còn nhẹ nhàng ôn dịu khiến miệng lưỡi nàng khô khốc.

Không trả lời, Hiên Viên Khanh Trần lại cúi đầu xuống áp vào bụng nàng nghe ngóng:

- Đứa nhỏ đúng là có đạp!– hắn ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi.

https://thuviensach.vn

- Ừm, đúng thế! – ngược lại Cảnh Dạ Lan có chút mất tự nhiên. Hôm nay làm sao vậy? Thực là rất cổ quái, cổ quái chết đi được! Nàng đánh giá Hiên Viên Khanh Trần, rốt cuộc thì hắn là loại người gì chứ? Nàng không thể nào hiểu được tâm tư của hắn nữa.

Vừa rồi, sinh mệnh trong bụng có động đậy khiến cho tâm hắn cũng nhộn nhạo hẳn lên, nếu không phải Vô Ngân sớm nói với hắn là đứa nhỏ này sống không được lâu thì hắn thật sự nghĩ rằng nó có thể khỏe mạnh mà sinh ra an bình.

Đáng tiếc, ta không thể nào giữ con lại được! – Trong lòng hắn thầm nhủ một câu. Nhiều năm trước hắn có nghe được một người nói những lời này với hắn, ngữ khí lạnh băng vô tình khiến cho những ôn nhu, khát vọng của hắn thoáng cái toàn bộ đều cạn kiệt. Hôm nay, tận đáy lòng hắn cũng đã nói những lời tàn khốc như vậy với chính đứa con của mình.

Con chưa sinh ra, chỉ có điểm này là may mắn so với ta năm đó! Hắn nhấc cánh tay đặt trên bụng Cảnh Dạ Lan ra rồi đứng lên bưng lấy chén dược đã để đó từ lâu.

- Uống dược đi, đã lạnh rồi. – hắn đưa dược cho nàng.

- Không cần, Tiểu Khả đang giúp ta nấu dược rồi. – nàng đẩy chén thuốc ra. Hiện tại ngoài những thứ Tiểu Khả mang lên thì nàng không chạm vào bất cứ thứ gì khác. Có trời mới biết ở Bắc An vương phủ này sẽ có chuyện gì xảy ra.

- Ngươi sợ cô vương sẽ hại ngươi? – Hiên Viên Khanh Trần nhẹ giọng nói.

- Chẳng lẽ ngươi không có làm sao? – Cảnh Dạ Lan hỏi lại.

Hình như tay hắn khẽ run lên, vẻ mặt biến đổi.

https://thuviensach.vn

- Không sai, ngươi là người do cô vương chuẩn bị để thí nghiệm thuốc cho nên chén thuốc này ngươi phải uống. – hắn ngang ngược đem chén dược đến trước mặt nàng.

- Ngươi nằm mơ! – nàng cố sức đẩy hắn ra, cách hắn được vài bước mới phẫn nộ nói. – Ngươi cho rằng ai cũng phải ngoan ngoãn nghe lời ngươi nói sao?

- Ít nhất là ngươi! – hắn lạnh mặt, giống như lúc ban đầu gặp mặt khiến người ta nhìn mà phát sợ. – Ngươi ngoan ngoãn uống hay là để cô vương dùng sức mạnh? Tự mình lựa chọn đi! – hắn tiến tới gần nàng. Hắn biết, hiện tại từng cử chỉ, từng bước đi của nàng đều rất cẩn thận, lo lắng, lấy đứa nhỏ làm trung tâm.

- Hiên Viên Khanh Trần! – nàng giương mặt lên, trên môi có nụ cười mỵ thái vừa có điểm thất vọng vừa có điểm bất lực. Vừa rồi thiếu chút nữa là nàng đã mềm lòng vì chút hư tình giả ý của hắn, người ta nói "Hổ dữ không ăn thịt con" nhưng hắn thì không phải ai cả, ngay cả cầm thú so ra còn kém hắn! – Ngươi cho ta mấy tháng, đợi tới khi nào đứa nhỏ được sinh ra thì ta để ngươi tùy tiện xử trí! – nàng nhìn chén dược đem ngòm trên bàn. – Ta cam tâm tình nguyện để cho ngươi dùng làm thí nghiệm thuốc!

Trong lòng Cảnh Dạ Lan toan tính, hy vọng có thể thuyết phục được hắn. Cục cưng, con yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho con bị gì đâu!

- Cô vương không có nhiều thời gian như vậy. – hắn nói vô tình phá nát hy vọng nho nhỏ, xa vời của nàng. Nhìn hận ý tận đấy mắt Cảnh Dạ Lan, hắn đang cố gắng làm cho chính mình có thể đem câu kế tiếp nói xong.

- Ngươi không thể chấp nhận để đứa nhỏ này sinh ra sao? Tốt xấu gì.. tốt xấu gì… – Cảnh Dạ Lan cắn chặt môi tới chảy cả máu. – Nó cũng là hài tử của ngươi! – nàng không muốn có quan hệ gì với hắn nhưng lại không thể phủ nhận chuyện hắn chính là cha của đứa nhỏ này.

https://thuviensach.vn

Con của hắn! Là con của hắn, chính hắn không thể nào làm tổn thương nó. Nàng lui dần về sau, châm trong tay chuẩn bị sẵn sàng, sự lạnh lùng này đã khiến cho tim nàng đông cứng rồi.

Nhìn Hiên Viên Khanh Trần đi từng bước tới gần mình, lòng Cảnh Dạ Lan thầm nhủ, ai dám thương tổn đứa con của nàng thì đừng có trách nàng không lưu tình nể mặt!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Người Này Rốt Cuộc Là Ai?

Hiên Viên Khanh Trần mỗi bước một tiến gần, đều khiến cho nàng hướng lui về sau bước đi. Cuối cùng nàng bị hắn dồn đến góc. Một tay thuỷ chung vẫn bảo vệ bụng, tay kia nắm châm vận sức chờ phát động. Có lẽ nàng dãy dụa là phí công, nhưng mà nàng thầm nghĩ cố gắng tập trung thì chẳng sợ không có hy vọng gì, nàng cũng muốn liều một lần.

“Hoa Mị Nô, cô vương khuyên ngươi đừng ngoan cố muốn đào thoát khỏi Bắc An Vương phủ.”

Khuôn mặt Hiên Viên Khanh Trần hé ra vẻ lãnh khốc, đem biểu hiện của nàng thu vào hết trong đáy mắt. Đôi mắt nàng lạnh lùng cùng hàm chứa sát ý làm cho lòng hắn giật mình. Người này không giống với một Hoa Mị Nô mà hắn biết.

Trong chốc lát, quanh thân nàng bao phủ một luồng khí làm cho người khác dấy lên cảm giác hãi dị. Hiên Viên Khanh Trần từng biết qua thân thể của nàng, thời điểm nàng tránh né hoả liên, mỗi bước đều nhanh chóng, chuẩn xác, mỗi chiêu mỗi thức đều ra hình ra dáng. Xem ra nàng đã từng trải qua một khoá huấn luyện nào đó. Nhớ tới lời của nàng từng nói thì hắn chưa từng có tới gần, chỉ là chặn đường lui của nàng.

« Hiên Viên Khanh Trần, ta biết trong Vương phủ muốn trốn thoát không dễ dàng như vậy. Nhưng hôm nay nếu như ngươi muốn bức ta đi vào khuôn khổ theo ý ngươi, cũng sẽ không thuận lợi như vậy. »

Nàng lãnh nghiêm mặt, hai tròng mắt lãnh liệt, nắm chặt châm trong tay.

https://thuviensach.vn

Nàng đã quan sát rõ những huyệt mệnh của Hiên Viên Khanh Trần. Nàng cố cũng không thể nào thắng được sức mạnh của hắn, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh này thử một lần.

Mặc kệ có thể thành công hay không, nàng sẽ không buông một tia hy vọng nào. Hắn đột nhiên dừng cước bộ, "Ngươi căn bản chính là phí công!"

Hắn kìm trụ một tia không đành lòng đang dâng lên trong lòng ,ngũ quan nhăn nhúm lại. Vẫn là không chịu buông tha cho sao? Giống như, ngươi vẫn muốn đào thoát khỏi bên người ta, muốn bảo trụ đứa nhỏ này!

"Có phải phí công hay không, không cần ngươi phải nói cho ta biết. Lời nói của cầm thú, cho tới bây giờ ta không thèm để ý. Thu hồi chút hảo tâm giả dối kia của ngươi đi!"

Nàng lạnh nhạt nói. Sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần hơi đổi, nàng mắng hắn cầm thú!

"Ngươi không được làm càng." Hắm cầm bát dược, nhanh tiến lên, vươn tay một phen bắt nàng. "Ngươi mắng cô vương là cầm thú, cô vương liền cho ngươi thấy thế nào là cầm thú."

Tay hắn cầm chặt cổ tay nàng, thuận thế muốn đem nàng lôi lại đây. "Ngươi đi chết đi!" Cảnh Dạ Lan quát lên một tiếng, châm trong tay giơ lên, nhiều điểm hàn quang xẹt qua, nhanh chóng điểm ở trên cánh tay hắn. Theo bản năng lập tức rút cánh tay về, Hiên Viên Khanh Trần sợ hãi thầm nghĩ sao nàng có thể ra tay nhanh như vậy, đã rất lâu không có ai có thể đả thương hắn.

"Cô vương thật đúng là xem thường ngươi." Hắn đột nhiên nở nụ cười, cánh tay tê dại rũ xuống dưới. Còn người trước mắt hắn lại vạn phần đề phòng đứng ở trước mặt hắn. Trong bàn tay trắng nõn khéo léo kia, tú hoa châm nho nhỏ ở trong tay phát ra quang mang. Mười ngón tay của nàng

https://thuviensach.vn

đều quấn băng gạc, cho nên vừa rồi hắn đã không phát hiện ra bí mật trong tay nàng.

“Đáng tiếc đến khi ngươi tỉnh ngộ thì đã muộn.” Trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm tính toán thời gian. Mắt thấy Hiên Viên Khanh Trần đứng ở nơi đó không hề động đậy, xem ra là có hiệu quả.

Nàng nở một tia mỉm cười, lúc này đây đổi lại nàng chậm rãi tới gần hắn. “Ngươi đối phó với bổn vương thì nghĩ rằng ngươi có thể chạy đi?Ngươi đừng quên mấy lần đào thoát không thành sau khi trở về bị trừng phạt như thế nào.” Hắn nhìn Cảnh Dạ Lan, nử tử yêu dã mà nguy hiểm. “Thả ta đi, ta bỏ qua cho ngươi.” Nàng ngẩng mặt nói.

“Nực cười, không có cô vương, ngươi không thể đi ra Bắc An Vương phủ.”

“Nếu ngươi không chịu đáp ứng yêu cầu của ta, ta đây sẽ giết ngươi.”

Ngữ điệu của nàng không có cảm tình gì. Đối với Hiên Viên Khanh Trần, nàng nhất định sẽ không có gì mà không đành lòng.

“Nếu ngươi thực sự nghĩ như vậy thì hãy nhanh tay động thủ đi. Nhưng ngươi cùng đứa nhỏ trong bụng ngươi nên chôn cùng với cô vương. Đến cuối cùng, ngươi vẫn không thể đào thoát khỏi tay cô vương!”

Tiếng cười tuỳ ý của Hiên Viên Khanh Trần ở trong phòng truyền ra, nụ cười trên mặt hắn tàn khốc khiến cho Cảnh Dạ Lan hận nghiến răng. Cứng mềm không được, ngươi muốn chết, ngươi tự mình chết đi,ta sẽ không làm quỷ chôn cùngcho ngươi !

“Tốt, chúng ta nhìn xem, ai là người cười cuối cùng.” Khoé miệng nàng câu ra một nụ cười, không cam lòng bị khuất phục. Nhìn nàng tự tin tươi cười, hai cánh tay Hiên Viên Khanh Trần dần dần trở nên chết lặng, hắn chỉ

https://thuviensach.vn

biết nhìn nàng tuỳ ý mặc áo khoác vào, hướng chính mình nói: “Vương gia, ta muốn đi ra ngoài đi một chút, ngươi cùng đi với ta.”

Lời nói ôn nhu, đại khái sẽ không bị người nào cự tuyệt. “Ngươi đã muốn đi thì cô vương cùng đi với ngươi.” Hắn gật đầu cười nói. Nhất cử nhất động lúc này của Cảnh Dạ Lan không chỉ làm cho hắn nghi hoặc, mà còn có điểm khó hiểu.

Người này rốt cuộc là ai? Thân hình kia trên người có lưu lại dấu tích của hắn. Hắn có thể khẳng định, so với Hoa Mị Nô trước kia thì nàng như một người hoàn toàn khác, dù dấu vết còn đó nhưng trong trí nhớ của hắn thì nàng bây giờ cứ như thoát thai hoán cốt vậy!

Cảnh Dạ Lan cầm lấy cánh tay hắn,cười nhẹ : « Làm phiền Vương gia. » Hắn im lặng cùng Cảnh Dạ Lan ra khỏi phòng. Người ngoài nhìn thấy hắn cùng Cảnh Dạ Lan thân mật đứng chung một chỗ cũng không dám hỏi lấy nữa lời.

« Bồi Vương phi và cô vương đi ra ngoài một chút. »

Hiên Viên Khanh Trần thản nhiên nói. Bên hông vẫn là cây châm lạnh ngắt của Cảnh Dạ Lan. Trong lúc lướt qua thì ánh mắt hắn tựa hồ vô tình đảo qua Vô Ngân.

« Vương phi tốt nhất vẫn là không nên ra ngoài. » Ngay sau đó Vô Ngân liền ngăn cản đường đi của nàng. « Có Vương gia đi cùng, ngươi lo lắng cái gì ? »

Cảnh Dạ Lan nương tựa bên người Hiên Viên Khanh Trần, lạnh nhạt cười. Vô Ngân so với Hiên Viên Khanh Trần càng làm cho Cảnh Dạ Lan khó nắm bắt và còn đáng sợ hơn. Đã từng một lần nàng nghe những lời hắn nói và hiểu phần nào.

https://thuviensach.vn

Ai có thể tưởng tượng được, một nam tử dịu dàng, ôn hòa như nước như hắn lại có thể thản nhiên nhìn hoả liên kịch độc thiếu chút nữa cắn chết nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Vì Sao Ngươi Không Nói?

Vô Ngân nở nụ cười, “Vô Ngân lo lắng cho đứa con nối dòng của Vương gia.” Ánh mắt yêu mị đảo qua bọn họ. Chỉ khoảng nửa khắc hắn đọc trong mắt Hiên Viên Khanh Trần đang muốn nói cái gì. “Đứa nhỏ tốt lắm, cảm ơn ngươi đã quan tâm. Nếu không có chuyện gì ta với Vương gia sẽ không phiền tới ngươi.” Cảnh Dạ Lan ôn nhu nói, cùng lúc dặn dò Tiểu Khả bên người.

Tuy nàng nói vậy nhưng Vô Ngân vẫn ngăn cản đường đi của nàng. “Ngươi còn chuyện gì muốn nói à?” Cảnh Dạ Lan cố kiên nhẫn.

“Vương phi không thể đi.” Lời nói của hắn không chỉ lạnh nhạt, mà còn kiên quyết dị thường.

Nàng nhíu mày lại, chết tiệt, xui tận mạng mới gặp phải hắn mà. Cảnh Dạ Lan đẩy nhẹ Hiên Viên Khanh Trần, ý muốn hắn nói cái gì đó.

“Cô vương cùng Vương phi đi ra ngoài, sẽ không có việc gì đâu.” Hắn chậm rãi mở miệng nói.

Nhưng mà Vô Ngân lại lạnh lùng nói một câu, “Vương gia vẫn chưa nói cho Vương phi sao?”

Nói cho nàng cái gì? Cảnh Dạ Lan sửng sốt, nhìn lại Hiên Viên Khanh Trần liếc mắt một cái, mà hắn vẫn giương mắt nhìn phía trước, mấp máy nhanh bạc môi không nói được lời nào.

“Ngươi muốn nói cái gì?” Lời nói của Vô Ngân làm cho nàng cảm thấy bất an.

https://thuviensach.vn

“Vô Ngân…” Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên mở miệng.

“Vì sao ngươi không nói? Vương phi nên biết chuyện này.” Hắn không nhìn Hiên Viên Khanh Trần mà nhìn Cảnh Dạ Lan nói, “Xem ra Vương gia đã không nói cho Vương phi biết sự tình. Nhưng Vô Ngân đây là đại phu, phải có trách nhiệm phụ trách đứa con nối dòng của Vương gia.”

“Vậy rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?” Trong lòng Cảnh Dạ Lan lạnh lùng.

“Thỉnh Vương phi phá bỏ đứa nhỏ trong bụng.” Hắn nhìn thẳng ánh mắt Cảnh Dạ Lan, nói rõ ràng từng câu từng chữ. Hoàn toàn mặc kệ Hiên Viên Khanh Trần đang còn ở trong tay nàng nhíu mày.

“Buồn cười!” Cảnh Dạ Lan cười lạnh. “Bởi vì ngươi cùng hắn điên cuồng giống nhau, muốn nghiên cứu chế tạo tân dược, cho nên phải hy sinh đứa nhỏ của ta. Ngươi đừng có nằm mơ.” Nói xong áp Hiên Viên Khanh Trần rời khỏi.

“Vương phi có thể đi, nhưng Vô Ngân có chuyện cần phải nói với Vương phi trước khi người rời đi.” Hắn cao giọng nói trước khi nàng rời đi, “Hoả liên là thứ độc vật độc nhất trong thiên hạ, nó lợi hại như thế nào thì Vương phi cũng đã biết đến.” Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tuy rằng Vương phi hiện tại không có chuyện gì xảy ra, nhưng mà…”

“Đủ rồi, Vô Ngân!” Hiên Viên Khanh Trần cắt lời Vô Ngân.

“Ngươi không nói không có nghĩa là ta sẽ dừng.” Hắn mặt kệ vẻ mặt tức giận của người kia. Khanh Trần, ngươi cái gì ta cũng hiểu. Ngươi tình nguyện bị người khác hiểu lầm, chứ không bao giờ chịu hạ mình giải thích, tội gì phải như vậy chứ?

“Nhưng mà cái gì?” Cảnh Dạ Lan nói xong, tay lại một lần nữa vuốt bụng, nàng không hy vọng sẽ nghe tin tức không tốt về đứa nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà, độc tố hoả liên trong người Vương phi không rõ ràng, dĩ nhiên là sẽ theo cơ thể người mẹ dẫn vào thai nhi trong bụng.” Nhìn Cảnh Dạ Lan mở to hai mắt nhìn, phe phẩu đầu tỏ ý không tin.

“Sẽ không, ngươi gạt ta. Hài tử vẫn còn rất khỏe mạnh trong bụng ta.” Nàng không tin hắn, nàng có thể cảm nhận được thai nhi trong bụng mình cử động, càng về sau thì càng mạnh mẽ hơn, liên tục hơn.

“Thân thể đứa nhỏ sẽ bị tổn thương, ngày qua ngày lớn lên, sinh mệnh sẽ xuất hiện bệnh trạng suy kiệt. Sau khi ra đời, bởi vì trong người có độc tố, nó sẽ sống rất thống khổ.” Y không chút giấu diếm nói ra toàn bộ, nhìn sắc mặt Cảnh Dạ Lan thay đổi dần, thân mình cũng hơi hơi phát run.

Cảnh Dạ Lan cắn nhanh đôi môi, theo bản năng nhìn bên người hắn, trùng hợp tiếp xúc ánh mắt, Hiên Viên Khanh Trần lại không quay đầu, không muốn nhìn nàng. Chẳng lẽ đúng như lời hắn nói?! Thân mình nàng khẽ lay động, thiếu chút nữa duy trì không được.

Hôm nay hắn rất khác thường, lại làm những chuyện như vậy, toàn bộ vì chuyện này sao! Làm như vậy được cái gì? Bù đắp được cái gì?! Hoả liên là hắn tìm đến, là hắn chọn nàng làm thuốc thí nghiệm, hết thảy đều là một tay hắn tạo thành!

“Ngươi nói bậy! Ai biết ngươi nói nhăng nói cuội gì đó!” Nàng ngẩng đầu, con ngươi tràn đầy tức giận, “Ngươi tránh ra, hiện tại ta muốn ra ngoài, ngươi đừng hy vọng có thể dùng chuyện này lừa gạt ta!”

“Vô Ngân đã nói hết lời, Vương phi có thể ra ngoài. Nhưng tại hạ phải nhắc nhở Vương phi rằng độc hoả liên trong người ngươi vẫn chưa hết. Nếu Vương phi không lưu lại trong Vương phủ, mà tuỳ ý tiêu sái hành động sợ là sẽ có ảnh hưởng lớn đến đứa nhỏ.” Nói xong hắn xoay người tránh đường cho nàng.

https://thuviensach.vn

Bước chân Cảnh Dạ Lan đình trệ, sẽ có ảnh hưởng lớn tới đứa nhỏ! Lời nói của Vô Ngân làm cho cảm xúc đang điên cuồng của nàng dịu lại một chút. Nàng ngược lại nhìn Vô Ngân một bên nhưng vẫn buông lỏng cánh tay Hiên Viên Khanh Trần. Đối với hắn cuối đầu một tiếng, "Ngươi tốt nhất không nên lừa gạt ta." Nàng gắt gao cắn chặt khớp hàm, ngăn không cho nước mắt hạ xuống.

***

Trong bóng đêm, Ngọc Thần Cung một mảnh hắc ám, Hiên Viên Khanh Trần đứng trên cầu nhìn về hướng kia, ánh mắt lạnh như băng không nói lời nào.

"Nếu đã đến đây, sao không nói gì mà lại đứng ở đây ? Vô Ngân đứng ở phía sau hắn nói.

Thật lâu sâu hắn mới mở miệng nói, "Từ khi nào ngươi trở nên tàn khốc hơn ta vậy?"

"Từ khi nào à? Ta vẫn vốn là như vậy a!" Vô Ngân tuyệt đối không để ý đến lời nói của hắn. "Ta biết là ngươi đang trách ta hôm nay không nên tự ý nói cho nàng biết hết nguyên nhân." Hắn nhún nhún vai, "Nhưng ta là đại phu, vì thế không nên giấu diếm cái gì."

"Không, ngươi làm như thế, ta có thể hiểu được." Hiên Viên Khanh Trần thở dài nói. Thời điểm hắn đi đến nơi đó mang cho Cảnh Dạ Lan bát dược ấy, hắn vốn tính sẽ không nói cho Cảnh Dạ Lan biết. Hắn là như vậy, làm việc gì cũng đều không giải thích đối với bất luận kẻ nào. Chỉ cần hắn thấy việc đó là đúng thì sẽ xuống tay làm.

Vô Ngân đi đến trước mặt hắn, khoát lên đầu vai hắn, lộ ra biểu tình bất cần đời, cùng song vai Hiên Viên Khanh Trần đứng. Y đã quá rõ Hiên Viên Khanh Trần, sớm đã dự đoán được Hiên Viên Khanh Trần sẽ đối đãi với

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan như thế nào. Hắn cùng nàng thuộc cùng một dạng kiểu người, chỉ biết mang đến càng nhiều thương tổn lẫn nhau .

Khanh Trần, tại sao ngươi không thấy rõ được nội tâm của chính mình, lúc nào cũng tự tổn thương chính mình…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tâm Địa Tàn Độc

Đã lâu không đến nơi này, Vô Ngân đẩy đại môn cũ kỉ, nghe nó phát ra tiếng vang nặng nề, trong lòng đột nhiên im lặng, hắn nghĩ mình sẽ không tiến vào nơi này lần nào nữa. Từ sau khi hắn xuất sư lúc mười bốn tuổi, hắn không nghĩ hắn sẽ vào lại nơi này một lần nữa.

Bên trong không gian to như vậy, ngọn đuốc trên đỉnh được điểm sáng , bốn tường tường được chiếu sáng ngập trong một lớp bụi , những chiếc giá chứa những điển tịch trĩu nặng, trong sáu năm hắn đã xem hết toàn bộ chúng, hơn nữa đã đọc chúng đủ để hắn dùng, hắn lại không ngờ hắn vẫn gặp phải chuyện tình khiến hắn hết đường xoay sở.

Hiên Viên Khanh Trần a, Hiên Viên Khanh Trần, Vô Ngân ta nên thiếu của ngươi, vừa muốn một lần nữa đến nơi đây như từ trước bắt đầu học tập. Nhìn bộ sách trước mắt, hắn tuy rằng có thể đọc thuộc làu làu mỗi bản, nhưng hắn muốn xem lại từ đầu, hy vọng có thể tìm được phương pháp mới trong những hàng chữ.

“Vô dụng, ngươi cần gì phải tiêu phí nhiều tâm tư như vậy để cứu một con người sắp chết cùng nguyên bản vốn không nên đến thế giới này.” Âm thanh kiều mị vang lên trong căn phòng yên tĩnh, làm cho Vô Ngân nhíu mi.

« Vì sao ngay cả ngươi cũng đến đây ? » Hắn xoay người nhìn trước mắt thổi một mảnh hồng, « Có cái gì thì nói trong Vương phủ, sao lại làm phiền ngươi chạy đến nơi đây » Trên mặt hắn tươi cười mị hoặc, cung kính đứng trước mặt người đó, hơi hơi cúi người nói.

https://thuviensach.vn

« Ngươi cần gì phải đối đãi với ta như vậy ? Nói như thế nào thì ngươi cùng ta đều được dạy dỗ bởi cùng một người, ngươi là vị sư huynh mà ta sùng kính a. » Người đó thản nhiên cười, đôi mắt đen sáng vui vẻ làm làm xung quanh trở nên rực rỡ .

« Nhiều lời, nơi này chỉ có ta và ngươi, ngươi không sùng kính ta thì còn có thể sùng kính ai ? » Vô Ngân càng cười càng trong sáng, không chút khách khí nói.

« Tính tình của ngươi một chút cũng không thay đổi. » Nàng lắc đầu, ngẩng đầu nhìn bộ sách trước mặt, có chút cảm thán, « Lúc trước thật không nhớ rõ là đã hoàn thành như thế nào. » Ngón tay mơn trớn trang sách đã ngả vàng, nàng hé miệng cười, « Ngươi còn nhớ sao sư huynh ? » Ghé mắt nhìn Vô Ngân bên cạnh, vẻ mặt của nàng coi như đứa nhỏ thiên chân vô tà (ngây thơ vô tội), tựa như đang nghĩ lại chuyện củ

« Sườn phi nương nương, đều là sự tình trước kia, Vô Ngân cũng quên không sai biệt lắm, đại khái là tuổi cao không còn dùng được ! » Hắn không khỏi cảm thán.

« Đây không phải là Vương phủ, ngươi không cần phải khách khí như vậy, ta nghe lạ lắm. Ta thích ngươi gọi ta là sư muội hoặc Tĩnh Uyển như trước kia hơn. » Nàng xoay người nói.

« Không dám. » Hắn tươi cười, thản nhiên trả lời, « Sườn phi nương nương một đường đi theo Vô Ngân đến đây hẳn phải là có chuyện gì đó trọng yếu, vậy người hãy nói đi, chờ một chút ta còn phải tìm này nọ giúp Hiên Viên Khanh Trần. »

« Đứa nhỏ của Hoa Mị Nô không bảo đảm, ngươi còn lo lắng như vậy đi tìm phương thuốc căn bản không tồn tại đề làm cái gì ? » Nàng nâng tay xét qua cúi hạ sợi tóc, quấn quanh ở đầu ngón tay. Vì cái tiện loại kia, ngay cả

https://thuviensach.vn

Vô Ngân đã lâu không ra khỏi Vương phủ tự thân xuất mã, Khanh Trần đối với nữ nhân kia thật động cảm tình.

« Ngươi làm sao biết được. Hơn nữa ta tìm cái gì thì mặc kệ ta, ngươi không cần phải quan tâm như vậy. Mau trở về vương phủ đi. » Hăn lười nói thêm gì nữa, chỉ lo lật xem điển tịch.

Tô Tĩnh Uyển vẫn chưa từ bỏ ý định, tiêu sái đến trước mặt hắn, « Không có thứ thuốc nào có thể giải được độc hoả liên. Nếu không phải ngươi cứu Hoa Mị Nô thì nàng ta có lẽ đã sớm chết. » Nàng có chút căm tức nói.

Nàng vốn an bài mua chuộc đại phu làm bộ, lừa nói Hoa Mị Nô đã mang thai, lại thật sự không ngờ nàng lại mang thai thực. Nàng sớm biết Hiên Viên Khanh Trần muốn dùng Hoa Mị Nô làm thuốc thí nghiệm, luân phiên đuổi bắt lại không đơn giản chỉ vì thuốc của hắn.

Nàng nghe nói, Khanh Trần đã ra tay để cho hỏa liên xà cắn nàng ta trong khi còn đang hoài thai, một tia hy vọng lại một lần nữa hiện lên trong lòng nàng, chỉ cần Hoa Mị Nô chết, Khanh Trần sẽ trở về bên cạnh thân thể của nàng, bởi vì chỉ có thứ thuốc trong tay nàng, có thể trì hoãn Khanh Trần trong cảm nhận thôi để ý sinh mạng của người kia.

Nhưng hết thảy đều bị Vô Ngân phá huỷ.

« Ngươi thật tàn nhẫn. Cho dù Hoa Mị Nô đã chết, trong lòng Hiên Viên Khanh Trần vĩnh viễn sẽ không có ngươi, cho dù ngươi có dùng cái gì. » Vô Ngân trong lúc nói chuyện đã xem xong một quyển. Nữ nhân này rất đánh trống reo hò, có nàng trong này sẽ làm cho kế hoạch của hắn bị lùi lại.

« Ta tàn nhẫn, cho nên hôm nay ta đến đây là để bàn bạc với ngươi một việc. » Nàng không để ý bị bất luận kẻ nào nói gì, nàng chỉ cần Hiên Viên Khanh Trần có thể vĩnh viễn thuộc về mình là được. Trong lòng nàng lúc

https://thuviensach.vn

nào cũng vậy, không thể chấp nhận được người mình yêu bị người khác giữ lấy.

« Có chuyện gì thì nói mau đi, ta còn phải làm nhiều việc lắm. » Hắn có chút không kiên nhẫn.

« Kỳ thật sư huynh ngươi không có biện pháp cứu đứa nhỏ kia. » Trên mặt hắn tươi cười sáng lạn, nếu ngay cả Vô Ngân không có cách nào cứu thì thực sự không thể nào cứu.

« Ngươi lại muốn làm cái gì ? » Vô Ngân nhíu mày, Tô Tĩnh Uyển muốn cái gì đó cho đến bây giờ đều là tình thế bắt buộc, hắn cũng hiểu cho dù chính mình không cứu được Hoa Mị Nô , nàng cũng sẽ không bỏ qua các nàng.

« Ta muốn làm cái gì ngươi cũng không được xen vào, ta chỉ là muốn trước đó nói với ngươi một tiếng, chúng ta không thể nào làm chung, nếu ta có thực sự làm cái gì thì ngươi không được nhúng tay vào. Như vậy là được. » Chỉ cần không có Vô Ngân xen vào, Hoa Mị Nô liền nằm trong tay Tô Tĩnh Uyển.

« Ngươi không sợ sau khi Khanh Trần biết sẽ giết ngươi sao ? » Tô Tĩnh Uyển tưởng gì, Vô Ngân biết đến nhất thanh nhị sở (rõ ràng), bao nhiêu thứ nàng đều làm như vậy, nhưng chỉ cần không cần xâm phạm đến lợi ích của hắn, hắn cũng sẽ không vô cớ trở mặt với nàng.

Tô Tĩnh Uyển cười ánh mắt như trăng rằm, « Hắn sẽ không giết ta. Nếu không ta, tâm can bảo bối của hắn có thể còn sót lại một hơi sống tới bây giờ sao ? »

Nàng cũng không nói gì sai, mấy năm nay hắn không tìm được phương pháp có thể trị tận gốc, chỉ có thể dựa vào dược vật tạm thời làm cho người kia duy trì mạng sống, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu. Hiện tại

https://thuviensach.vn

hoả liên duy nhất đã mất đi, bây giờ Khanh Trần hắn đại khái chỉ còn ôm hy vọng vào một người.

Tô Tĩnh Uyển thấy Vô ngân không nói gì, cười khẽ, «Quyết định rồi nha, sư huynh không thể đổi ý ! » Nàng di chuyển lả lướt, nhanh nhẹn mà đi, chỉ để lại Vô Ngân vẻ mặt ảm đạm ngây ngốc nhìn điển tịch trong tay.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ngươi Hiểu Được Là Tốt Rồi!

Tuyết rơi nhanh xuống, giống như đang xả xuống, cứ thế lớn dần, trên mặt đất tích lại một tầng mỏng; vào đêm lại càng rơi nhiều hơn, một mãnh tuyết trắng mờ mịt, trên trời không âm u nổi lên một tầng ánh sáng màu xanh kì ảo.

Trong phòng tối đen, chậu than đỏ hồng, thỉnh thoảng phát ta tiếng "tanh tách", bụi lửa nổ bay lên không trung rồi nháy mắt rơi xuống.

Hiên Viên Khanh Trần đứng một hồi lâu, ánh mắt không hề rời khỏi người đang nằm nghiêng người trên giường kia. Vài ngày liên tiếp trong Ngọc Thần cung không có thắp đèn, trong phòng cho dù có chậu thâm ấm nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi lạnh từ đâu thổi tới.

Người nằm trên giường hô hấp vững vàng, một thân quần áo đơn bạc, bộ dáng cô đơn nhưng lại quật cường ôm lấy chính mình. Cơ thể ấy hơi hơi cuộn lại, thỉnh thoảng còn truyền ra những tiếng ho khân khiến hắn nhíu mày.

Đúng là không biết cách tự chăm sóc mình, nhưng nó rất phù hợp với bản tình của nàng từ trước đến nay. Nghĩ tới đây, hắn nhẹ nhàng đi tới đem chiếc chăn gấm đắp lên cho nàng.

- Ưm! – nàng buột ra một tiếng, hai hàng mày cau lại, ngũ quan mỵ thái cũng nhăn cùng một chỗ. Đang ngủ mà ngươi cũng không thể ngủ yên sao?

Nương theo ánh trăng, Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng, cánh tay vươn ra cách một khoảng, dựa theo hình dáng ngũ quan của nàng mà vuốt ve.

https://thuviensach.vn

Mị Nô, nếu ngươi từ bỏ ý định chạy trốn và chấp nhận đứng bên cạnh ta thì có lẽ hôm nay cục diện đã không đi tới mức này. Ta muốn ngươi để thí nghiệm thuốc không phải là giả nhưng ta nhất định sẽ không để ngươi có việc gì. Vì sao ngươi luôn không chịu nghe lời mà năm lần bảy lượt muốn thoát khỏi ta? Vì sao không giống như trước đây, luôn đi theo sau ta, chỉ cần ta quay đầu lại thì có thể nhìn thấy ngươi đầu tiên.

Ánh mắt của Hiên Viên Khanh Trần lướt từ mặt nàng đi xuống dưới bụng, bất giác hắn cười nhẹ. Không hổ là con của Hiên Viên Khanh Trần ta, sinh mệnh đúng ương ngạnh, thiếu chút nữa là hắn đã từ bỏ, không cần nhớ tới sinh mệnh này rồi.

Con tới không đúng thời điểm, nếu sớm rời đi thì có lẽ là một sự giải thoát. Hắn nghĩ như vậy rồi nâng tay đặt lên bụng Cảnh Dạ Lan nhưng vào thời khắc cuối cùng thì lại dừng lại.

- A ~~~ – Cảnh Dạ Lan phát ra một tiếng hô nhỏ, mở to mắt. Đột nhiên nàng khoát tay Hiên Viên Khanh Trần đi nhưng ngay sau đó liền bị hắn cầm lấy cổ tay.

- Ngươi là ai? – trong bóng đêm, nàng không kịp nhìn rõ đó là ai nên động thủ trước rồi mới nói sau.

- Là ta! – Hiên Viên Khanh Trần nhẹ giọng nói. Lời nói vừa dứt thì chính hắn cũng không ngờ được rằng người vừa nói chuyện lại là mình. Hắn chưa từng nhẹ giọng nhẹ lời với bất kỳ một nữ nhân nào.

Là hắn! Thanh âm quen thuộc vang lên, ánh mắt của nàng đã thích ứng được với bóng đêm, khi nhìn rõ người trước mặt thì nàng mới dùng sức rút tay về, mặt lạnh hỏi:

- Ngươi tới đây làm cái gì? – nói xong, tay nàng luồn vào trong chăn, cây châm vẫn còn đó, nhất thời nàng cũng yên tâm chút chút.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy trán nàng đổ đầy mồ hôi, Hiên Viên Khanh Trần mở miệng hỏi:

- Mơ thấy ác mộng sao?

- Không liên quan tới ngươi! – Cảnh Dạ Lan lạnh giọng nói, cơ thể bất giác lui về sau.

Nhìn thấy sự đề phòng của nàng, trong mắt Hiên Viên Khanh Trần hiện lên một ý cười đùa cợt:

- Ngươi sợ cái gì, cô vương muốn mạng của ngươi thì có chạy cũng không thoát.

- Đúng vậy, vương gia ngươi muốn thế nào thì như thế đó. Thủ đoạn của ngươi không phải là ta chưa nếm qua, quả thực là bội phục, bội phục! – nàng tựa vào đầu giường, mặt vênh lên như đang châm chọc.

- Ngươi hiểu được là tốt rồi! – hắn đứng bật lên, từ trên cao nhìn xuống nàng. – Đáng tiếc ngươi chỉ hiểu được một phía, còn nhưng thứ khác ngươi không thể thông hiểu được.

Thứ khác, chắc là chỉ tới chuyện đứa nhỏ này? Khóe môi Cảnh Dạ Lan giơ lên một ý cười, nàng chưa bao giờ ôm ảo tưởng về Hiên Viên Khanh Trần, hiện tại thì càng thêm chán ghét. Nàng cũng lười nói chuyện thêm với hắn nên xoay người nằm xuống. So với tên nam nhân trước mặt này thì giấc mơ vừa rồi càng khiến nàng đau đầu hơn.

Tại sao lại như vậy? Nàng lau đi mồ hôi trên trán, suy nghĩ trong đầu lại càng hỗn loạn hơn. Cố nhớ lại những mảnh đoạn của giấc mơ khi nãy, tái hiện chúng không chỉ không thấy rõ mà còn cảm thấy đầu nặng nề vô cùng.

- Hoa Mị Nô, sao ngươi… – Hiên Viên Khanh Trần nhìn thấy rõ bộ dáng hờ hững của nàng nên có chút giận dữ. Nữ nhân này chưa có lúc nào khiến

https://thuviensach.vn

cho hắn hài lòng! Nghĩ rồi hắn tiến tới giữ chặt lấy cánh tay của nàng.

Thân mình bị kéo, Cảnh Dạ Lan vô lực tựa vào người Hiên Viên Khanh Trần, trong miệng phát ra một vài chữ khiến cho hắn phát hoảng lên:

- Khanh Trần ca ca…

Mị Nô… Trong lòng hắn lay động, theo bản năng liền ôm nàng vào lòng. Rốt cuộc người nào mới là nàng? Hắn không thể nào phân biệt rõ ràng được. MẤy ngày nay nàng đều gọi hắn là vương gia hoặc là gọi thẳng tên tục của hắn, lúc nào cũng nói ít mà mắng hắn thì nhiều. “Khanh Trần ca ca”, thật sự đã rất lâu rồi hắn không được nghe nàng xưng hô như vậy.

Hắn cúi đầu dừng trên môi Cảnh Dạ Lan, đầu lưỡi ấm áp khơi mở hàm răng nàng, lưu luyến trong miệng nàng. Hai đầu lưỡi quấn quít lấy nhau, nghe thấy nàng phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, Hiên Viên Khanh Trần chỉ có thể phát ra một tiếng thở dài nhợt nhạt. Hô hấp tăng lên, hắn không tha rời cánh môi của nàng, khi nâng mắt nhìn lên thì thấy trên gương mặt tái nhợt của Cảnh Dạ Lan đã ửng hồng, có lẽ nàng đã ngủ say rồi.

Bàn tay to lớn đặt lên trán nàng xem xét thì phát hiện người nàng đang nóng lên. Hắn ôm chặt lấy Cảnh Dạ Lan, đem thân thể run rẩy của nàng niết thật chặt vào lòng. Người trong lòng dần dần khong run nữa, ngược lại thân thể lại càng nóng thêm, hơi thở nặng nề, hừng hực nóng.

Thân mình vì bất an mà vặn vẹo, mặt mày nàng nhăn thành một đoàn, dường như nàng muốn thoát ra khỏi giấc mộng nhưng không thể nào thoát ra nổi.

- Mị Nô, đừng nghĩ gì nữa, đây là mộng, tất cả không phải là sự thật. – hắn vỗ về lưng nàng, nói nhỏ bên tai nàng.

- Ưm! – đáp lại hắn là một tiếng vang nhẹ nhàng từ miệng nàng, cảm xúc dần tĩnh lại. Thân mình nàng cuộn tròn trong lòng Hiên Viên Khanh Trần,

https://thuviensach.vn

hai tay nắm chặt lấy thắt lưng hắn, càng nắm càng chặt.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Độc Tố Không Có Thuốc Giải

Trong giấc mộng, một mảnh màu đỏ như máu khiến cho người ta sợ hãi cứ thế đánh úp về phía nàng, có tiếng nữ tử khóc la vang lên bên tai Cảnh Dạ Lan. Nàng bị nhốt ở bên trong, muốn đi ra mà không được, và cũng chẳng có một ai tới giúp đỡ nàng. - Ngươi nói dối, ngươi nói dối! – giọng nói cuồng nộ của nam tử vang lên, trong đó có bi thương và phẫn nộ. – Vì sao ngươi lại nói như vậy? Vì sao? Ta không biết, ngươi là ai? Nàng ngẩng đầu nhìn tới phía thanh âm phát ra. Là ngươi?! Đôi mắt mày vàng yêu dị đỏ au lên vì giận dữ mà nhìn chăm chăm người trước mặt. Hiên Viên Khanh Trần! Trong giấc mơ của nàng, lần thứ hai hắn xuất hiện, và còn có chủ nhân của thân thể này nữa – là Hoa Mị Nô! Thân hình gầy yếu của nàng run rẩy kịch liệt, khuôn mặt ngẩng lên đối diện với Hiên Viên Khanh Trần đang bị che khuất mặt, tiếng nói run run cứ quanh quẩn trong gió: - Ta xin lỗi, Khanh Trần ca, ta xin lỗi… Lời cầu xin tha thiết nhưng vẫn không khiến cho hắn dừng chân lại; khuôn mặt hạ xuống nên nhìn không rõ lắm nhưng Cảnh Dạ Lan dám khẳng định lúc ấy Hoa Mị Nô nhất định sẽ bị hắn giết chết. Điên khùng, các ngươi đúng là điên chết mà! Cảnh Dạ Lan mắng, mâu thuẫn giữa các ngươi thì tự các ngươi giải quyết lấy, sao có thể liên lụy đổ hết lên ta? Trong hiện thực ta đã đủ thảm rồi, vì so ngay cả trong mộng mà các ngươi cũng không chịu buông tha cho ta chứ?! Nàng cũng không thèm để ý tới bọn họ nữa mà vội tìm kiếm lối ra, buông tha, ta muốn đi ra ngoài! Nàng xua cánh tay, không ngừng đánh bốn phía… - Trong mộng mà ngươi vẫn muốn chạy trốn sao? – một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến nàng mở bừng mắt, thở hổn hển. Cảnh Dạ Lan thấy thật may mắn là mình đã tỉnh lại được. - Sao lại là ngươi chứ? – sau khi định thần thì nàng mới phát hiện Hiên Viên Khanh Trần đang nằm trên giường và chính nàng thì bị hắn ôm vào trong ngực; bờ ngực rộng lớn ấm áp truyền tới nhiệt đố làm

https://thuviensach.vn

nàng ngẩn ngơ chốc lát. Theo phản xạ có điều kiện, nàng nâng hai tay đẩy hắn ra, lui người về phía sau. Nhưng cổ tay nàng bị hắn nắm lấy, thoáng dùng sức thì một lần nữa nàng lại bị hắn kéo vào trong lòng. Chẳng lẽ vẫn chưa có tỉnh mộng? Nàng nghi hoặc ngẩng đầu thì đối diện với ánh mắt trêu tức của hắn. - Tối hôm qua ngươi không có đối đãi với cô vương như vậy! – tay hắn dán lên lưng nàng, bàn tay nóng ấm cách qua một lớp quần áo mỏng nhẹ nhàng vuốt ve. Nàng dịu dàng yếu đuối nằm trong lòng hắn, một tiếng cầu xin giúp đỡ bất lực cũng đủ làm cho hắn nhịn không được mà tỏ ra trìu mến. - Buông tay! – nàng giãy dụa nhưng thân thể lại mềm nhũn không có nửa phần khí lực, miệng khô lưỡi khô, xem ra nàng đã sốt. Hơn nữa đối với chuyện tối hôm qua nàng không có lấy một chút ấn tượng nếu không thì nàng không bao giờ cho phép Hiên Viên Khanh Trần ở lại nơi này, nhất là bị hắn đụng chạm. – Ngươi đi đi! – nàng giãy không được nên căm tức quát váng lên. Sắc mặt hắn trầm xuống, ngày hôm qua nàng khóc lóc thương tâm trong lòng hắn, không ngừng gọi tên hắn rồi nói “ta xin lỗi”. Hắn không thể nào tha thứ vì lỗi lầm của nàng khiến cho cả cuộc đời hắn thay đổi; khối băng lạnh trong lòng bấy lâu nay chỉ vì một lời xin lỗi của nàng mà từ từ tan chảy. Thân thể thoang thoảng mùi hương tỏa ra làm cho hắn nhịn không được mà muốn ôn hòa, dịu dàng. Nhưng mà hiện tại nàng dường như đã quên tất cả, cứ thế muốn né tránh hắn hàng ngàn dặm vậy. - Sao, ngươi lại muốn dùng cách khác để đối phó với ta ư? = Cảnh Dạ Lan thấy hắn bất động nên kiềm chế không xong sự tức giận trong lòng. – Ngươi đừng tưởng rằng ngươi đối xử với ta như vậy thì ta sẽ cam tâm tình nguyện nghe lời ngươi. Ngươi không có quyền bắt ra từ bỏ đứa nhỏ này ! - Vậy sao? – miệng hắn nhếch lên một tia cười lạnh rồi đẩy Cảnh Dạ Lan ra, đứng lên. – Cô vương không có tâm tư tới đây thỏa hiệp với ngươi. Nếu ngươi muốn đứa nhỏ này thì cô vương sẽ thành toàn cho ngươi. Nhưng mà ngươi cũng đã nghe Vô Ngân nói rồi, đến lúc đó trăm ngàn lần ngươi cũng không được khóc lóc cầu xin cô vương! – nói xong hắn phất tay áo rời đi. Cánh cửa bị hắn đẩy vang lên tiếng rầm rầm khiến cho Cảnh Dạ Lan thầm giật thột. Nàng cũng biết ý nghĩa những lời Vô Ngân nói, không những thế còn thấu hiểu tường tận. Sau khi đứa nhỏ sinh ra thì mỗi ngày sẽ phải đối

https://thuviensach.vn

diện với đau đớn; Nếu là lúc trước thì nàng đã quyết định từ bỏ đứa nhỏ này nhưng bây giờ mỗi ngày nàng đều cảm nhận được quyết tâm muốn sống sót của đứa nhỏ. Cái thai quẫy đạp khỏe mạnh khiến nàng không thể nào xuống tay được! Nàng nên làm sao bây giờ? Hai nắm tay siết chặt lại, nàng ngây ngốc ngồi ở đó. Thật lâu sau, ánh mắt của nàng biến thành kiên định, có lẽ nàng sẽ phải khóc lóc cầu xin với Hiên Viên Khanh Trần thật nhưng một con người có thể được sống sót thì chẳng có gì quan trọng hơn cả. Nghĩ tới đây, nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cục cưng, mặc kệ có chuyện gì thì ta cũng sẽ không bỏ rơi con đâu! Sắc trời âm u, tuyết rơi ngày càng nhiều, hơi lạnh xông tới khiến tinh thần Hiên Viên Khanh Trần rung lên. Đứng trong trời tuyết, hắn liếc mắt nhìn lại một cái rồi lại thống khổ nhắm mắt. Vừa rồi những lời hắn nói đã làm cho Cảnh Dạ Lan biến sắc. Hắn có thể nhìn thấy nàng quật cường cắn chặt đôi môi, trong đáy mắt hiện lên đau đớn.Chuyện sống chết của đứa nhỏ cũng chính là điểm chết của nàng, nàng vì lời nói của hắn mà thấy khó chịu; nhưng nực cười là chính hắn cũng thấy đau đớn. Hắn vốn là một người vô tình, máu lạnh, không có trái tim kia mà! - Mới sáng sớm mà ngươi ở trong này làm gì? – Vô Ngân không biết xuất hiện bên người hắn từ lúc nào. - Ngươi trở về khi nào? – nhãn tình của Hiên Viên Khanh Trần thoáng sang lên, vội vàng hỏi. So với hắn tính toán thì Vô Ngân trở về sớm hơn, việc này có nghĩa là… – Ngươi đã tìm được rồi sao? - Nếu ta nói không có thì ngươi sẽ thế nào? – biểu tình của Vô Ngân cực nghiêm túc. Hiên Viên Khanh Trần ngạc nhiên rồi đột ngột cảm thấy một trận mất mát. - Nếu không có thì ta đây có làm được gì sao? Nhìn thấy bộ dáng buông xuôi thất vọng của hắn, Vô Ngân chăm chú nói: - Xem như là có đi, nhưng mà… - Nhưng mà cái gì? - Cần thời gian, còn muốn xem duyên cơ trùng hợp! – y mỉm cười. Hắn đã tìm được cách giải độc tố hỏa liên trong một cuốn sách tuy nhiên đó chỉ là tạm thời trị liệu chứ chưa thể trị tận gốc được. Coi như để cho nữ nhân kia thử thời vận đi, hy vọng sẽ có kỳ tích xảy ra, chỉ cần người kia không cần làm náo loạn, phiền nhiễu mọi chuyện lên là được.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Ngươi Đến Đây Làm Gì ?

- Nhớ kỹ, trong thời gian này đừng cho nàng ăn những thức ăn mặn, việc này rất quan trọng. Vô Ngân dặn dò Tiểu Khả làm theo lời mình, uống dược cũng đã được một thời gian rồi. Y quan sát vết cắn của hỏa liên trên chân Cảnh Dạ Lan đã có chút khôi phục rồi cẩn thận hỏi han: - Vương phi, bây giờ còn có khó chịu chỗ nào không? - Không có! – nàng lắc đầu. - Kỳ thật người không cần phải cứng rắn chống đỡ, nếu người thật sự không chịu nổi thì ta có thể giảm bớt phân lượng dược đi. – Vô Ngân biết những lúc sử dụng dược để khống chế độc dược của hỏa liên thì sẽ đau đớn giống như bị lửa thiêu đốt vậy. Nhưng chưa lần nào y nghe thấy Cảnh Dạ Lan than thở, oán hận dù chỉ một câu. - Không cần! – nàng trả lời ngắn gọn. Chỉ cần cứu đứa nhỏ thì cái gì nàng cũng chịu được. Nàng lạnh lùng nhìn Vô Ngân thu thập đồ dùng, nhịn không được mở miệng hỏi. – Ta thật sự muốn biết đứa nhỏ này có nắm chắc mấy phần khỏe mạnh? - Không có! – Vô Ngân thản nhiên trả lời. – Ta chỉ có thể nói những chuyện này chỉ trông chờ vào ý trời thôi, phương pháp tốt nhất chính là xóa bỏ. - Đủ rồi, ta không có hỏi chuyện đó. Ngươi và Hiên Viên Khanh Trần đúng là động vật máu lạnh. – nàng cười lạnh một tiếng nói rồi xoay người đi, không thèm để ý tới. - Vậy ngươi còn kiên trì đòi sinh hạ đứa nhỏ này của hắn là vì cái gì? - Vô Ngân không để ý tới lời nàng nói mà y ngạc nhiên vì sao nữ nhân này rời xa Hiên Viên Khanh Trần bao nhiêu năm rồi tới khi quay trở lại thì bị hắn tra tấn không ngừng thế mà cuối cùng nàng ta đánh cược chính mạng của mình chỉ vì muốn cứu đứa nhỏ? Khinh khỉnh liếc mắt nhìn y một cái, Cảnh Dạ Lan tức giận nói: - Đây là con của ta, mặc kệ cha của đứa nhỏ là người thế nào nhưng đứa nhỏ vô tội. Ta chỉ coi đứa nhỏ này là người thân duy nhất của ta, phải đối xử cho thật tốt! Vậy sao? Vô Ngân lạnh nhạt cười, khi xoay người rời đi trong mắt y còn toát ra một tia thương cảm khác thường. Thật sự nữ

https://thuviensach.vn

nhân đều đối xử với đứa con của chính mình như thế này ư? Ai cũng làm như vậy sao? Gió lạnh thổi tới mặt y, những bông tuyết rơi hỗn loạn nằm lại trên mi mắt y rồi tan thành một giọt nước nhỏ rớt xuống ảm đạm. Y nắm lấy chiếc áo choàng rồi đạp tuyết rời đi. Gần đây hình như y bị Khanh Trần ảnh hưởng, sao lại bắt đầu biết thương cảm chứ, cái này không phải là một dấu hiệu tốt !! ~~~ Tiểu Khả đang bưng bát dược đi trong trời tuyết thì thình lình có người phía sau nàng hô lên: - Nô tỳ lớn mật, thấy Tĩnh phi nương nương mà không chịu tiếp đón một tiếng sao? Tĩnh phi?! Tiểu Khả vội vàng xoay người quỳ gối xuống nền tuyết. - Nương nương, nô tỳ đang mang dược lên cho tiểu thư nên không có để ý, thỉnh nương nương không trách tội! - Ồ, là vì tỷ tỷ bệnh sao? Mau đứng lên đi! – Tô Tĩnh Uyển ôn nhu nói. - Cảm ơn nương nương! – Tiểu Khả cuống quýt đứng lên đương muốn rời đi. - Ngươi lại đây! – Tô Tĩnh Uyển đi tới ngăn bước Tiểu Khả lại. – Gần đây thân thể tỷ tỷ thế nào? Đứa nhỏ có tốt không? – mắt phượng chớp động, nàng ta im ắng chờ Tiểu Khả trả lời. - Hồi bẩm Tĩnh phi nương nương, thân thể tiểu thư đã tốt hơn nhiều, tiểu thế tử cũng tốt lắm! – Tiểu Khả không dám ngẩng đầu lên nhìn Tô Tĩnh Uyển, nhớ lại trước kia nếu không phải tiểu thư giúp đỡ thì người gãy chân đáng ra là nàng rồi. - Tiểu thế tử? – Tô Tĩnh Uyển nhắc lại rồi cười cười gật đầu. – Đúng vậy, vương gia chưa có con nối dòng, nếu lần này tỷ tỷ sinh ra một tiểu nam hài thì đúng là tiểu thế tử đầu tiên của vương phủ rồi. Ngươi phải cẩn thận chăm sóc nàng! - Dạ, nô tỳ biết! - Đúng rồi, đây là dược cho tỷ tỷ sao? – nàng ta nói xong thì cầm lấy chén dược. Chén dược này không có vị chua nồng như bình thường mà tỏa ra một cỗ mùi ngọt. Khóe môi Tô Tĩnh Uyển nhếch lên, một nụ cười lạnh nhanh chóng tiêu tán. Vô Ngân, đúng là ngươi có khác, cư nhiên nghĩ tới cách này để cứu nàng. Nhưng mà ngươi có nghĩ rằng ta cũng đã nghĩ tới nó? Ngón tay nàng tựa hồ vô tình mơn trớn nhẹ nhàng trên miệng chén, động tác nhanh gọn mà tự nhiên, có thứ gì đó rơi vào trong chén, nháy mắt đã hòa tan. Tiểu Khả không hề phát hiện ra nên sau đó cầm lấy chén dược. - Nói với tỷ tỷ là ta có lời hỏi thăm. Tới khi nào thân thể của nàng ấy khỏe hẳn thì ta sẽ tới thăm! – nói xong Tô Tĩnh Uyển vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Khả đi. Tuyết vẫn không ngừng rơi, một bóng đỏ

https://thuviensach.vn

chậm rãi bước đi trên nền tuyết trắng, thoáng cái Tô Tĩnh Uyển ngoái đầu nhìn lại thấy Tiểu Khả đang vội vã rời đi, một nụ cười minh diễm gợn lên. Thân thể nóng rực đau đớn khiến cho Cảnh Dạ Lan chịu không nổi mà muốn vùng khỏi giường lao dậy. Tiểu Khả hốt hoảng chạy tới muốn đè nàng lại. - Đừng chạm vào ta! – nàng đẩy Tiểu Khả ra, chỉ cần một chút động chạm vào người thì nàng cảm giác như có hàng ngàn chiếc châm đâm vào da thịt đau đớn vô cùng, cảm giác đau nhức đó lan từ tứ chi tới toàn thân. Mấy ngày qua nàng dùng dược nhưng chưa hề có phản ứng như thế này. Tiểu Khả thấy nàng đau càng lợi hại nên vội vàng chạy đi tìm Vô Ngân tới: - Đại nhân, rốt cuộc thì tiểu thư bị sao vậy? – nàng thấy Vô Ngân nhíu mày nên trong lòng càng thêm lo lắng. - Ngươi có làm đúng theo lời ta dặn không? – Vô Ngân hỏi. Mạch lượng Cảnh Dạ Lan rất loạn nhưng không hề giống với phản ứng của dược. - Có ạ! Nô tỳ đều làm theo lời đại nhân phân phó, lúc nấu dược cho tiểu thư thì không có rời đi nửa bước. Tiểu Khả không có gạt y nhưng hắn khẳng định là dược có vấn đề. Cảnh Dạ Lan đau đớn, cả người phát run, y chỉ có thể dùng châm điểm vào mấy chỗ đại vị trên người nàng sau đó quay sang dặn dò Tiểu Khả: - Ngươi coi sóc nàng, ta đi phối dược lại. Nếu nàng không có chuyển biến tốt thì lập tức tới tìm ta! Vô Ngân vừa mới rời đi thì Hiên Viên Khanh Trần vội vã đuổi tới: - Đã xảy ra chuyện gì? – hắn nhìn thấy bộ dáng Cảnh Dạ Lan đau đớn tới muốn ngất đi thì không khỏi phẫn nộ quát váng lên với Tiểu Khả. - Vương gia, nô tỳ thật sự không biết! – Tiểu Khả run run quỳ xuống, nhỏ giọng biện giải cho chính mình. - Dược là do ngươi nấu, sao ngươi lại không biết chứ? – nhìn nàng đau tới vậy chân tay hắn cũng luống cuống cả lên nhưng không có cách nào giúp nàng. Khuôn mặt hắn kết hàng tầng băng lạnh dọa Tiểu Khả xụi lơ không nói ra được tiếng nào, chỉ biết nghẹn ngào khóc. - Vương gia, có chuyện gì vậy? – lúc này Tô Tĩnh Uyển đi tới, thân thiết hỏi. - Ngươi tới làm cái gì? Không nghe cô vương nói qua nơi này không cho người ngoài bước tới sao? – mắt Hiên Viên Khanh Trần lạnh lẽo như đao quét nhanh qua Tô Tĩnh Uyển. - Vừa rồi thần thiếp nghe có tiếng khóc nên nghĩ tỷ tỷ có chuyện gì nên mới đánh bạo đi vào, thỉnh vương gia tha thứ! – nàng ta nói ôn nhu rồi nhìn thoáng qua Cảnh Dạ Lan,

https://thuviensach.vn

suy tư chút chút rồi lại mở miệng. – Để cho Tĩnh Uyển xem tỷ tỷ đi! - Ngươi? – Hiên Viên Khanh Trần tựa hồ không tin tưởng. - Vương gia, y thuật của Tĩnh Uyển tuy rằng kém hơn Vô Ngân nhưng từ nhỏ đã học tập. Để thần thiếp nhìn tỷ tỷ đi! – nàng thỉnh cầu thành khẩn với Hiên Viên Khanh Trần.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Ngươi Cứ Đi Về Trước Đi

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần hướng tới Cảnh Dạ Lan đang nằm run lạnh trên giường đối diện với nàng, hắn thoáng thấy trong đó một tia cầu xin thì tim đau nhói lên một trận. Nàng thì chỉ dùng hai tay bảo vệ bụng, ôm chặt lấy chính mình không hề nhìn hắn, liên tục thở ra tiếng thở đau đớn hồng hộc. Nàng luôn luôn quật cường như vậy, trước kia cho dù tra tấn nàng thế nào thì nàng vẫn cực lực nhẫn nhịn không chịu cầu xin. Lúc này đây nàng lại cầu xin hắn, là vì bình an cho đứa nhỏ trong bụng! - Tĩnh Uyển, ngươi tới xem cho nàng đi! – Hiên Viên Khanh Trần hạ quyết tâm nói. Tô Tĩnh Uyển đi tới bên cạnh Cảnh Dạ Lan, phiêu liếc mắt một cái về phía chiếc bụng hơi hỏi hở ra của Cảnh Dạ Lan. Ý cười trên mặt Tô Tĩnh Uyển quỷ di khó lường, sau đó nàng ta cầm lấy cổ tay Cảnh Dạ Lan chẩn mạch. - A ~~~~~ – Cảnh Dạ Lan hấp một ngụm khí lạnh, chỉ một động tác va chạm nhẹ thôi cũng đủ để khiến nàng đau phát run. - Nàng sao rồi? – nghe tiếng nàng la lên đau đớn, Hiên Viên Khanh Trần cuống cuồng hỏi. - Vương gia, bệnh tình của tỷ tỷ đột nhiên chuyển biến nên nhất thời chưa thể chẩn đoán đúng được. – nàng ta lo lắng nhíu mày, thấy Hiên Viên Khanh Trần biến sắc thì ôn nhu mở miệng. – Cũng may Tĩnh Uyển có mang theo viên thuốc bí chế, trước tiên nên cho tỷ tỷ dùng một viên. – nói xong nàng ta lấy từ trong ống tay áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ, sau khi mở nắp thì có một mùi hương thơm lạ lùng tán ra. Hiên Viên Khanh Trần không nói một lời nào chỉ nhìn chăm chăm viên thuốc trong tay nàng ta. Thấy hắn im lặng, Tô Tĩnh Uyển nói: - Vương gia, người sợ dược Tĩnh Uyển có bất lợi với tỷ tỷ sao? - Tốt nhất nên chờ Vô Ngân tới rồi tính sau! – quả thật hắn không dám tùy tiện dùng dược của nàng. - Tỷ tỷ đã đau tới như vậy, dược này có thể tạm thời giảm bớt đau đớn cho nàng. Chờ tới khi Vô Ngân về thì sợ là tỷ tỷ không chịu nổi. – nàng ta lo lắng nói xong thì

https://thuviensach.vn

quay người nhìn Cảnh Dạ Lan đang đau đớn tới mức muốn ngất đi. – Nếu vương gia không tin tưởng Tĩnh Uyển thì Tĩnh Uyển sẽ tự mình dùng một viên trước rồi người quyết định sau. – trong mắt nàng ta dường như có lệ, không đợi hắn đáp thì đã cầm viên thuốc đương cho vào miệng mình. - Đưa đây! – Hiên Viên Khanh Trần nói rồi cầm lấy viên thuốc trong tay Tô Tĩnh Uyển sau đó ngồi xuống bên cạnh Cảnh Dạ Lan. Hắn không dám đụng vào người nàng, chỉ có thể đem viên thuốc đưa tới gần sát mặt nàng. - Uống viên thuốc này đi! – hắn nhỏ giọng nói. - Thuốc? – Cảnh Dạ Lan cố sức mở to mắt, đối diện là khuôn mặt của Hiên Viên Khanh Trần. – Ngươi lại muốn làm cái gì? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi làm tổn thương tới đứa nhỏ này thì ta tuyệt đối không tha thứ cho ngươi! – mỗi một câu nàng nói ra là dùng hết sức lực, thân thể đau đớn làm nàng không chịu nổi nhưng vẫn có thể mở miệng. - Cô vương từng nói muốn nhìn thấy ngươi cuối cùng sẽ cầu xin cô vương ra sao, hiện tại xuống tay không phải là không được nhìn thấy một cảnh tượng đẹp mắt, thú vị nữa sao? Hắn cười tà mị sau đó đem viên thuốc đặt vào trong miệng, một lát mới cẩn thận nâng cằm nàng lên, cúi đầu bao phủ lên đôi môi khô nứt của nàng. Triền miên giữa hai hàm răng nhưng không có một chút tình dục, quấy nhiễu, hắn cẩn thận để cho viên thuốc hòa tan vào miệng nàng. “Khụ, khụ!”, nàng khó có thể nuốt thứ gì xuống nên khi nãy cách mà Hiên Viên Khanh Trần cho nàng uống có thêm chút nước. Hơi thở của nàng dần ổn định lên, sắc mặt cũng thả lòng một chút. - Còn đau không? – hắn thấy ngũ quan Cảnh Dạ Lan dần buông lỏng, tựa hồ không có đau đớn như lúc này nữa. - Ừm, tốt hơn nhiều rồi! – nàng trả lời, đau đớn trên người giảm bớt, sau một hồi căng cứng người thì nàng đã kiệt sức muốn ngủ. Hiên Viên Khanh Trần đắp cho nàng chiếc chăn ấm rồi mới quay lại nhìn Tô Tĩnh Uyển đứng ở phía sau. - Lúc này phải cám ơn ngươi rồi! – hắn thản nhiên nói. Tô Tĩnh Uyển lắc đầu, đi tới bên cạnh hắn, cánh tay như không có xương khoát lên vai hắn: - vương gia, người có thể tin tưởng tâm ý của Tĩnh Uyển với tỷ tỷ thì Tĩnh Uyển mới là người cần phải cảm tạ vương gia! – nói rồi nàng ta lại nhìn tới Cảnh Dạ Lan. – Hy vọng tỷ tỷ và tiểu thế tử đều có thể bình an là tốt rồi! Nếu sự thật có thể như vậy thì tốt! Tô Tĩnh Uyển tựa vào người Hiên Viên Khanh Trần, xuyên qua

https://thuviensach.vn

người hắn nhìn tới Cảnh Dạ Lan đang nằm say ngủ trên giường. Trên mặt vẫn là ý cười ngọt ngào như trước nhưng trong đôi mắt phượng hẹp dài kia ánh lên hàn ý lạnh lùng. Hoa Mị Nô, đến tột cùng thì ngươi đã dùng cách nào để có thể khiến nam nhân này đối với ngươi như vậy? Bao nhiêu năm ở chung, nàng có thể nắm chắc được hắn, hắn chưa bao giờ lo lắng hay quan tâm tới những nữ nhân vây quanh mình; chỉ duy nhất mình nàng là ngoại lệ, hắn lưu tình với một nữ nhân năm lần bảy lượt dối gạt và chạy trốn khỏi hắn! Khanh Trần, chẳng phải ngươi luôn hận những kẻ phản bội và lừa gạt ngươi sao? Vì sao ngươi lại dung túng nàng như vậy? Ngươi đã nói ngươi là một nam nhân không có trái tim và đối với nàng càng không có ý định ham muốn gì. Ngươi vì nàng mà giết bỏ hỏa liên không dễ gì mới kiếm được, ngươi sợ ta hại nàng nên tình nguyện lấy thân làm thí nghiệm dược rồi mới cho nàng dùng.. Ngươi có biết lòng ta có bao nhiêu đau đớn và khó chịu không? Cho nên Khanh Trần, ta sẽ không để cho một mình mình chịu khổ đâu, ngươi phải chịu chung cùng ta. Nếu ngươi thật sự không có trái tim thì ngươi có thể bình thản mà nhìn mọi chuyện sắp phát sinh; nếu ngươi thật sự có tình cảm với nàng thì ngươi sẽ phải chịu đựng sự đau đớn giống như ta lúc này vậy! Cánh tay uốn éo quấn lấy cổ Hiên Viên Khanh Trần, nàng thấp giọng nói: - vương gia, người cũng mệt mỏi rồi, chi bằng tới chỗ của Tĩnh Uyển. Tỷ tỷ ở nơi này người có thể yên tâm rồi! - Ngươi cứ đi về trước đi, lát nữa cô vương còn muốn tìm Vô Ngân nữa. – hắn lạnh lùng kéo cánh tay của Tĩnh Uyển quấn quanh cổ mình ra. - Vương gia, vậy Tĩnh Uyển xin lui xuống trước! – lòng nàng nhói lên đau đớn. Thấy hắn chăm chú nhìn Cảnh Dạ Lan thì khóe miệng Tô Tĩnh Uyển gợi lên một nụ cười lạnh. Khi xoay người rời đi thì thoáng gặp qua Vô Ngân. Ý cười đắc ý trong mắt nàng ta khiến cho Vô Ngân thầm ngẩn người. - Ngươi đã làm cái gì? – Vô Ngân thấp giọng hỏi. - Ngươi đừng có quản! – nàng ta ngẩng mặt, cười càng thêm nồng. Ta làm cái gì thì các ngươi sẽ nhanh biết thôi. Chiếc váy màu đỏ của nàng bay lên trong gió như một ngọn lửa hừng hực quỷ dị cháy giữa trời tuyết.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tốt Hơn Nhiều Rồi!

Vô Ngân kiểm tra cẩn thận cho Cảnh Dạ Lan phát hiện không có gì lạ thường thì trong lòng lại càng bất an hơn. Tô Tĩnh Uyển làm việc luôn luôn kiên quyết, nàng ta muốn làm gì với ai thì tuyệt đối không có thất bại. Lúc này đây mọi chuyện đột nhiên phát sinh dĩ nhiên là không thoát khỏi sự liên quan tới nàng. - Có phải dược nàng vừa uống có vấn đề? – thấy biểu tình của Vô Ngân dị thường nên Hiên Viên Khanh Trần vội vàng hỏi. - Không có, hết thảy đều bình thường. – y buông cổ tay Cảnh Dạ Lan ra, an ủi hắn. – Nàng ăn qua được có trộn lẫn máu của ngươi, ngay cả độc của hỏa liên cũng có thể kháng cự thì còn có gì làm nàng bị thương chứ. – cũng may là Tô Tĩnh Uyển không biết điều này bằng không thì không biết nàng ta còn muốn gây loạn ra chuyện gì nữa. Hiên Viên Khanh Trần nghe vậy mới yên tâm gật đầu: - Vậy nàng… – hắn muốn nói lại thôi. - Khanh Trần, nếu ngươi thật sự quyết định muốn giữ đứa nhỏ này thì ta không có lời nào để nói nhưng còn Thu Thủy… – Vô Ngân không nói thêm gì nữa. Thu Thủy! Hắn thở dài một tiếng. Gần đây hắn quan tâm tới chuyện của Hoa Mị Nô nên ngay cả chỗ của Thu Thủy hắn cũng chưa có tới. - Có phải bệnh tình của Thu Thủy đã nặng thêm? – mỗi khi nhắc tới vấn đề này thì hắn có một thứ cảm giác thất bại, bất lực khó hiểu. Cái gì hắn cũng có thể kiên quyết giữ lại, chỉ duy nhất một người thân, một người mà hắn quan tâm nhất thì lại như bọt biển, chỉ cần trong nháy mắt thì sẽ mất đi. - Bệnh tình của Thu Thủy ngươi đã sớm biết, ngươi đã hết sức rồi, cần gì phải cố ép chính mình nữa? – nhiều năm qua y biết Hiên Viên Khanh Trần đã cố hết sức nhưng vẫn không chịu buông tha. Khanh Trần, cho dù ngươi bất chấp tất cả thì cũng không muốn quan tâm tới chuyện thương tổn tới người khác sao? - Nàng không có việc gì, chỉ cần…chỉ cần… - Chỉ cần cái gì? Chỉ cần Hoa Mị Nô có thể trở thành vật thử nghiệm thuốc thành công thì ngươi có thể

https://thuviensach.vn

cứu được Thu Thủy!? – Vô Ngân hỏi lại. - Chỉ có nàng là trúng hỏa liên độc, cơ hội thành công cao hơn nhiều; hơn nữa.. hơn nữa nàng… – Hiên Viên Khanh Trần có chút bối rối khi cố gắng giải thích điều gì đó. Vô Ngân chỉ cười lạnh: - Hơn nữa trong lòng ngươi nàng ấy là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao; tốt nhất là chết đi, nếu vậy thì cừu hận trong ngươi bao nhiêu năm qua có thể xóa bỏ, có đúng không?! – y nhìn lại Hiên Viên Khanh Trần, chờ đợi hắn trả lời. Hắn có vẻ căm tức đối với những lời mà Vô Ngân nói, mày rậm nhướng lên: - Theo ý của ngươi thì ta không phải là con người, đúng không? - Vấn đề không phải là ta thấy ngươi như thế nào. – Vô Ngân đáp. – Ngươi cũng không quan tâm tới cái nhìn của người khác nhưng ngươi có thể nhìn rõ được tâm mình sao? Ngươi vẫn luôn khống chế nàng trong lòng bàn tay mình, chẳng lẽ chỉ vì để thí nghiệm thuốc thôi sao? Ngươi đi ngàn dặm xa xôi tới Lan Lăng để mang nàng về, chỉ vì nàng là thuốc dẫn ư? - Ngươi muốn nói cái gì? – sự chất vấn của hắn với Vô Ngân có điểm trốn tránh. Hắn thừa nhận là hắn đối với Hoa Mị Nô có thứ tình cảm khác nhưng không phải là yêu, tuyệt đối không phải là yêu! Trong lòng hắn kiên định với kết luận này! Mặc kệ thứ tình cảm kia là gì thì hắn cũng không muốn tốn công tìm tòi, nghiên cứu. Nhưng tim hắn lại như mất mát gì đó… Hiên Viên Khanh Trần xoay người nhìn vào ánh mắt bức người của Vô Ngân. - Khốn kiếp, ta đã nói những gì cần nói, ngươi hảo hảo ngẫm lại đi. Mặc kệ ngươi vậy! – Vô Ngân trừng mắt nói. – Gần tới ta sẽ nghiên cứu chế ra thuốc mới, tốt nhất là ngươi đừng để nàng xảy ra chuyện gì rồi lại tới làm phiền ta. – nói xong, y quay người rời đi. Thỉnh thoảng nói chuyện với Hiên Viên Khanh Trần quả thực khiến cho y hôn tâm tốn sức rất nhiều. - Vô Ngân, ngươi… – nhìn bóng dáng Vô Ngân rời đi, hắn bất đắc dĩ lắc đầu. Cũng chỉ có Vô Ngân mới dám trước mặt hắn hô to gọi nhỏ, nhưng bây giờ thì hình như hơn một người rồi! Người nằm trên giường say ngủ, hô hấp ổn định, mày gian tú lệ vẫn nhăn chặt lại. Hắn bất giác đưa tay chạm vào mi gian nàng muốn nơi đó giãn ra. Ngươi lại lo lắng cái gì chứ? Cô vương đã nói sẽ không để ngươi có chuyện gì thì nhất định sẽ không có chuyện gì! Hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, thật nhẹ nhàng cẩn thận, ngón tay thon dài khẽ xẹt qua khóe môi nàng. Dung nhân tái nhợt vì

https://thuviensach.vn

bệnh khiến hắn thưởng cảm, động lòng. Ánh mắt dừng lại trên bụng nàng, Hiên Viên Khanh Trần nhịn không được ghé tai vào nơi đó, cẩn thận lắng nghe. Trong đôi mắt màu vàng yêu dị vốn lạnh băng khiến người ta sợ hãi kia lúc này hiển hiện một tia ôn nhu, chỉ e là chính hắn cũng không có phát hiện ra điều này. Mấy ngày sau đó Cảnh Dạ Lan không có nhìn thấy Hiên Viên Khanh Trần, chỉ có Tiểu Khả là ở bên người làm mấy việc lặt vặt. Điều khiến nàng không ngờ được chính là từ miệng Tiểu Khả nàng biết được người cứu nàng chính là Tô Tĩnh Uyển. - Tiểu thư, hôm nay người cảm giác khá lên chút nào không? – Tiểu Khả rót dược mang lên cho nàng rồi hỏi han thân thiết. - Tốt hơn nhiều rồi! – nàng nhoẻn miệng cười. Nghe thấy tiếng vang bên ngoài thì nàng ngẩng đầu nhìn lại thì phát hiện chỉ là cơn gió thổi khiến chiếc cửa mở ra; trong lòng có chút thất vọng, nàng cúi đầu chậm rãi uống thuốc. Tiểu Khả lại cười hì hì nói: - Gần đây vương gia có chuyện quan trọng nên chưa có tới thăm tiểu thư được nhưng người vẫn luôn dặn dò nô tỳ phải chăm sóc tiểu thư thật tốt, chu đáo. – lúc này đây tiểu thư hữu kinh vô hiểm, giống như giữa tiểu thư và vương gia chưa hề có mâu thuẫn và bất kỳ một hiểu lầm nào vậy. - Hắn không đến mới tốt! – nàng thấp giọng nói. Lúc hôn mê, nàng vẫn nghe giọng nói trầm thấp của Hiên Viên Khanh Trần bên tai “Cô vương từng nói sẽ không để ngươi có chuyện gì thì nhất định sẽ không có chuyện gì!” Nàng nghe nhầm rồi sao? Hay là ảo tưởng? Nàng không thể xác định. Mặc kệ, chỉ cần Hiên Viên Khanh Trần buông tha cho đứa nhỏ thì nàng cần gì phải nghĩ ngợi những chuyện vặt vãnh khác chứ. - Tỷ tỷ, hôm nay thế nào rồi? – trong phòng chợt có những bông tuyết xông vào, người chưa thấy, một thanh âm đáng yêu truyền tới trước. Tô Tĩnh Uyển một thân màu hồng bước vào trong phòng. - Cám ơn, ta tốt lắm! – nàng đề phòng nhìn Tô Tĩnh Uyển. Tuy rằng nàng ta cứu nàng nhưng lòng dạ đàn bá quá thâm sâu, nàng thật sự phải đề phòng cẩn thận. Nàng ta là huynh muội ruột với Tô Vân Phong nhưng lại là hai người hoàn toàn không giống nhau.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đúng Là Đàn Bà

Nàng làm mặt cười thật hiền lành rồi ngồi xuống bên cạnh Cảnh Dạ Lan: - Tỷ tỷ phải mau khỏe lên, vương gia thật sự rất quan tâm tỷ! – trong nụ cười không thể che dấu nổi sự ganh tỵ với Cảnh Dạ Lan. Đúng là đàn bà, đa số ghen tỵ đều là vì nam nhân. Chuyện của Tô Tĩnh Uyển ngươi và Hiên Viên Khanh Trần có như thế nào thì Cảnh Dạ Lan ta đây cũng chẳng muốn bị lôi kéo vào. Nghĩ rồi nàng đáp một câu: - Đúng vậy, tâm ý của vương gia ta có thể hiểu được. – Cảnh Dạ Lan thản nhiên cười, đem thân mình tựa vào nhuyễn tháp, mi hớp díu lại như rất buồn ngủ. Đối với mục đích của Tô Tĩnh Uyển thì nàng cũng lười suy nghĩ lắm. Ít nhất, bây giờ Tô Tĩnh Uyển có muốn làm gì nàng thì cũng phải để tâm tới Hiên Viên Khanh Trần nữa! Phiền muốn chết, sao lại nghĩ tới hắn chứ, lòng nàng bỗng loạn cả lên. Cảnh Dạ Lan, ngươi không thể nhất thời bị sự nhu tình của hắn lừa gạt được, hãy thử nghĩ từ trước tới hay Hiên Viên Khanh Trần đã đối xử với ngươi như thế nào chứ? Nàng thầm nhủ với chính mình. Trước kia nghe nói mỗi khi phụ nữ có em bé thì tính tình cũng sẽ yếu đuối đi rất nhiều, có lẽ Cảnh Dạ Lan nàng sẽ không như vậy, ít nhất sẽ không vì tên nam nhân lùng lùng như Tu La từ địa ngục chui lên kia mà động lòng được! - Cơ thể tỷ tỷ còn chưa hồi phục hoàn toàn, đừng nên suy nghĩ lo lắng tới chuyện khác! – Tô Tĩnh Uyển vỗ vỗ lên mu bàn tay Cảnh Dạ Lan. Là nói tới Thu Thủy? Nàng chớp chớp mắt, mở miệng hỏi: - Thu Thủy? - Đúng vậy, vương gia không nói cho tỷ tỷ biết sao? – biểu tình của nàng ta có vẻ kinh ngạc. – Tuy rằng tỷ tỷ có chút hiểu lầm với Tĩnh Uyển nhưng Tĩnh Uyển vẫn muốn nhắc nhở tỷ tỷ, Thu Thủy là một bí mật nhỏ trong lòng vương gia. Và đó cũng chính là nguyên nhân mà vương gia muốn dùng tỷ tỷ làm vật thử nghiệm thuốc. – ánh mắt Tô Tĩnh Uyển lưu chuyển, nàng ta phát hiện trong mắt Cảnh Dạ Lan thoáng qua một tia đau đớn. Ta cũng vì muốn tốt cho

https://thuviensach.vn

ngươi mà thôi, ngươi không nên ở lại bên cạnh hắn nhưng lại không chịu từ bỏ đứa nhỏ này, nếu vậy để ta tiễn ngươi một đoạn đường vậy! Đối với hắn mà nói, ngươi và ta chỉ vì Thu Thủy mà tồn tại; nếu Tô Tĩnh Uyển ta không thể thay thế được thì Hoa Mị Nô ngươi cũng đừng mong có khả năng! - Cám ơn ngươi đã nói cho ta biết, ngươi có thể đi rồi! – Cảnh Dạ Lan lạnh lùng nói. Nữ nhân bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần đều vì cái người nữ tử gọi là Thu Thủy kia mà sống; hắn hại bao nhiêu mạng người chỉ vì cứu nàng ta, đúng là độc ác vô nhân đạo. Hắn so với lúc nàng còn làm sát thủ thì còn máu lạnh vô tình hơn nhiều. Nếu ta chỉ là một công cụ để ngươi dùng để cứu người thì ta lại càng không vì cái nguyên nhân ngớ ngẩn đó mà từ bỏ con của ta, không thể biến thành vật thí nghiệm của ngươi được. Ngươi ích kỷ vô tình chỉ vì chính mình, Cảnh Dạ Lan ta đây cũng có thể làm như vậy! Tiểu Khả cung kính tiễn Tô Tĩnh Uyển ra sân, vừa rồi tiểu thư đối đãi với nàng ta như vậy e rằng có chuyện… Nàng lo lắng tới mức thiếu chút nữa đâm phải Tô Tĩnh Uyển đang đi phía trước đột nhiên dừng lại. - Ngươi gọi là Tiểu Khả?! – nàng ta đánh giá tiểu nha đầu, ánh mắt chớp động. Hoa Mị Nô chạy thoát vài lần đều mang theo tiểu nha đầu này, xem ra nó chính là thứ trung gian để nàng ta đối phó với Cảnh Dạ Lan. - Nô tỳ là Tiểu Khả! – Tiểu Khả nơm nớp lo sợ thấp giọng trả lời, đầu cúi thấp xuống không dám nhìn lên vì sợ chính mình vừa rồi lỡ nói sai chữ nào. - Ngươi là người cùng lớn lên với tỷ tỷ ở Đại Nguyệt này? – nàng ta thân thiết hỏi, thấy thân mình Tiểu Khả run rẩy thì cười khẽ, đưa tay đặt lên vai nàng. – Ngươi sợ cái gì mà run lợi hại như vậy? - Dạ không phải, nô tỳ chỉ cảm thấy lạnh, thỉnh Tĩnh phi nương nương thứ tội! – Tiểu Khả vội vàng quỳ xuống. - Đứng lên đi, bổn quận chúa có chuyện muốn nhờ ngươi! – trên mặt nàng ta có biến, có vẻ như đang lo lắng. – Ngươi cũng biết lần trước tỷ tỷ bệnh không nhẹ, tuy rằng bây giờ không còn nguy hiểm nhưng khó có thể cam đoan là không có tái phát. Hiện tại vương gia và Vô Ngân không có ở đây, chẳng may nếu có cái gì thì liền… - Thỉnh vương phi nói rõ! – Tiểu Khả ngẩng đầu hỏi. Không biết là vì lý do gì nhưng nàng ta cứ ấp úng như vậy khiến cho Tiểu Khả lo lắng bất an vô cùng. - Trước kia có chuyện việc khiến cho vương gia và tỷ tỷ hiểu lầm nhau cho nên không tiện

https://thuviensach.vn

nói thêm gì. Nhưng giao tình giữa ca ca của bổn quận chúa và tỷ tỷ có thể nói là tình sâu phân thượng nên mới nhắc nhở chuyện này. - Dạ đúng vậy, Vân vương gia và tiểu thư có giao tình sâu đậm, thỉnh nương nương giúp đỡ. – nghĩ tới Vân vương gia đối xử tốt với tiểu thư mà Tĩnh phi nương nương ít nhất cũng nghĩ tới tình huynh muội nên chắc sẽ không làm gì với tiểu thư. Giúp đỡ, đương nhiên là phải giúp đỡ rồi! Không có Tiểu Khả ngươi thì làm sao mọi chuyện có thể thành công được! Tô Tĩnh Uyển hé miệng cười: - Được rồi, ngươi đối với chủ tử quả là trung thành nên cũng không ngại gì nói cho ngươi biết. Nàng ta nói nhỏ với Tiểu Khả vài câu gì đó, nhìn nàng tràn đầy vui mừng rời đi thì khóe miệng Tô Tĩnh Uyển nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. Trông nàng ta giống như một kẻ âm hiểm, hận không thể đâm một nhát vào ngực Cảnh Dạ Lan vậy! Dưới là mảnh đất rộng mênh mông, trên là một vòng tuyết lạnh giắt vào thiên không, trong nền tuyết trắng phản quang thứ ánh sáng màu xanh lạnh ngắt. Một thân ảnh nho nhỏ ẩn hiện trên con đường nhỏ đầy tuyết, nghe theo những gì mà Tô Tĩnh Uyển dặn dò, thân ảnh dừng lại bên một phiến đá. Nàng vươn tay dùng sức lau đi mảng tuyết đọng lại trên mặt đá. Thính Phong cốc Vài nét chữ đậm to hiện ra giống như một thứ ánh sáng quỷ mị phát ra trong bóng tối. Nàng cười vui vẻ, chính là nơi này, Tĩnh phi nương nương nói thảo dược sinh trưởng ở đây. Tháo nhanh áo choàng trên người xuống, thân ảnh nhỏ gầy của nàng kiện định đi vào bên trong. Gió lành gào thét không ngừng thổi tới, sự va đập hỗn loạn tạo ra những tiếng động ma quỷ khiến cho người ta bất an nhưng nàng không hề để ý tới, vẫn từng bước đi vào. Trong màn tuyết yên tĩnh, tiếng chân dẫm nát mảng tuyết đông cứng nghe răng rắc cũng với nhịp đập thình thịch của trái tim nàng hòa thành một thứ âm thanh đặc biệt. Chỗ sâu nhất trong cốc phát ra thứ ánh sáng màu xanh thẫm, không gian im ắng như kẻ ngủ đông không ngừng hưng phấn theo tiếng bước chân càng ngày càng tới gần.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Không Cần Ngươi Lo!

Tuyết cuối cùng cũng ngừng rơi, cả một đêm Cảnh Dạ Lan không ngủ, nàng cứ nôn nóng bất an trong người, khi thì hoảng hốt, khi thì lo lắng, mãi tới khi bình minh thì mới chợp mắt được một chút. Nhưng Tiểu Khả không có ở đây, trên giường chăn nệm vẫn chỉnh tề, có nghĩa là đêm qua nha đầu không có ở trong phòng. Thật là kỳ quái, ngoài vương phủ ra thì nha đầu còn đi đâu được chứ? Từ bình minh tới chạng vạng chiều mà vẫn không thấy Tiểu Khả đâu, Cảnh Dạ Lan bắt đầu lo lắng sốt ruột, từ đáy lòng dâng lên một cỗ hoảng loạn, cứ thế quay quấn lấy nàng. - Có ai thấy Tiểu Khả đâu không? – nàng hỏi hạ nhân trong vương phủ nhưng vẫn không có kết quả, mà cũng không thể ra khỏi phủ để đi tìm. Cuối cùng thì nàng cũng không thể ngồi một chỗ chờ đợi vô ích nữa mà lục tung tìm khắp cả vương phủ. Cũng may Hiên Viên Khanh Trần không có giam cầm nàng như ngày trước nên khi màn đêm bao trùm xuống thì nàng ẩn náu thân hình nhỏ bé của mình lướt nhạn trong bóng tối. Kiến trúc trong vương phủ có quá nhiều, nàng chỉ có thể lần mò tới những nơi mình quen thuộc, tìm kiếm một hồi mà vẫn không có kết quả, tâm nàng đã loạn lên, tựa hồ ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng bắt đầu xao động, bất an đá nàng. Tiểu Khả, rốt cuộc thì ngươi ở chỗ nào vậy? Nàng siết chặt ngón tay, tiếp tục đi tìm khắp cả một Bắc An vương phủ to lớn. Kiến trúc trước mắt dần dần xa lạ, thoạt nhìn nơi này nàng chưa hề thấy qua lần nào. Ngoài căn phong tọa lạc ngay chính giữa Bắc An vương phủ thì kỳ quái là không có một ai đứng canh gác bên ngoài. Nàng nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, bước chầm chậm cẩn thận để không phát ra tiếng động. Nàng như một chú mèo đang bước đi trên những hòn đá một cách êm du, cũng may thân thể Hoa Mị Nô nhỏ nhắn uống dẻo nên mặc dù bụng mang dạ chửa thì hàng động của nàng vẫn được lưu loát như trước. Ánh mắt phóng tới quan sát kiến trúc bốn phía rồi dừng lại một

https://thuviensach.vn

căn phòng tại phía nam. Tuy rằng phòng hướng về phía nam nhưng vẫn cảm giác rất lạnh. Vì trước cửa có trồng hai cái cây to lớn hoàn toàn che khuất đi căn phòng, chỉ có một cánh cửa nhỏ lộ ra mà cửa đó không có khóa, dường như bên trong không có người ở thì phải. Ma xui quỷ khiến thế nào Cảnh Dạ Lan lại đẩy cửa đi vào. Trong phòng không có lấy một ngọn đèn, vì cây cối che khuất nên chỉ có ánh trăng mỏng màng chiếu vào. Đợi tới khi mắt thích ứng với bóng tối thì nàng lập tức đánh giá cẩn thận nơi này. Bài trí đơn giản và được dọn dẹp sạch sẽ. Nghĩ rằng Tiểu Khả không có ở chỗ này nên nàng toan quay trở ra. Đột nhiên, một giọng nói mềm nhẹ vang lên: - Ngươi là ai? Cảnh Dạ Lan run run kinh hãi, vừa rồi nàng không hề cảm nhận được hơi thở của con người kia mà. Nàng giật mình quay người lại quan sát một lần nữa, trong phòng trống không, ngay cả cái bàn cũng không có nhưng lại xuất hiện một chiếc giường lớn bị bóng đêm trùm lên. Và trên giường có một nữ tử đang nằm! Nhìn qua thì người này tuổi không có khác Hoa Mị Nô là bao nhiêu, chỉ là thân mình nàng gầy yếu nằm im nơi đó. Cảnh Dạ Lan đi tới gần thì mới nhìn rõ dung mạo của nàng. Dung nhan như bông hoa thủy tiên mảnh mai vô lực không có lấy một tia trần khí, cũng không có lấy một chút tức giận. Màu da trắng nõn quá mức cứ như hiện rõ từng mạch máu bên trong; mái tóc dài bao lấy thân thể, óng mượt như dòng nước chảy xuôi; đôi mắt đen nhánh long lanh. Nàng lẳng lặng ngồi đó, mềm mại, êm dịu. Xem ra nàng là một người bệnh và bệnh rất nặng nên mới ở một nơi không thể quấy nhiễu thế này. - Thật có lỗi, đã quấy rầy ngươi rồi! – Cảnh Dạ Lan bình tĩnh nói. Nữ tử này thật đặc biệt, bị an bài ở chỗ này, mà trông nàng ấy cũng không giống như cơ thiếp của hắn.. Nhưng mà dù có là ai thì cũng không liên quan tới nàng. - Không sao, ngươi tới tìm người sao? – giọng nói của nàng ấy thật êm nhẹ. - Đúng vậy, là nha đầu của ta. Ta tưởng là nàng có trong này. Nàng ấy nở một nụ cười, trong đó mang theo một tia hâm mộ: - Nơi này không có người khác tới đâu! - Ta đã biết, thật có lỗi khi quấy rầy ngươi. Ta đi đây! - Đợi một chút! – nữ tử lên tiếng gọi Cảnh Dạ Lan. – Ngươi là Hoa Mị Nô sao? – hình như nàng không dám khẳng định. Cảnh Dạ Lan ngừng bước, nhíu mày hỏi: - Làm sao ngươi biết? - Ca ca thường nói về ngươi trước mặt

https://thuviensach.vn

ta, xem bộ dáng của ngươi thì ta liền đoán được thôi. – nàng ấy lại cười, lần này trên khuôn mặt bệnh tật thoáng hiện lên một tia tức giận. – Lời đồn về ngươi không sai chút nào, đúng là đệ nhất mỹ nhân của vương triều Đại Nguyệt.- lời nói mang theo một tia hâm mộ. Ca ca? Nàng ấy nói ca ca không lẽ là Hiên Viên Khanh Trần? Nàng còn đang thất thần thì đột nhiên trên người truyền tới một cơn gió lạnh rồi không gian trở nên lạnh băng tràn ngập sát khí! Sát ý băng hàn, ngay sau đó người mới tới đi lên nắm chặt cánh tay của Cảnh Dạ Lan. - Cút ngay! – nàng không có thời gian để nhìn người mới tới mà lập tức nghiêng người tránh cánh tay của hắn, ngón tay nàng chộp vào cánh tay hắn dùng sức bấm mạnh, khủy tay thúc lại. Nhưng người mới tới lại nhanh hơn một bước bắt lấy cổ tay nàng, dùng sức kéo nàng lại, thoáng cái nàng bổ nhào vào lòng hắn. - Đi chết đi! – nàng cực ghét bị người lạ đụng vào người nên căm tức muốn đấm người kia một phát. Chớp nhoáng, đôi mắt nàng đối diện với đôi đồng tử màu vàng yêu dị của Hiên Viên Khanh Trần. Sát ý bén nhọn đột nhiên tiêu tán: - Sao ngươi lại ở trong này? – hắn hỏi. - Không cần ngươi lo! – nàng ngang bướng đáp. Hiên Viên Khanh Trần không nói gì chỉ nhìn tới người con gái đang tựa nằm trên giường, nói xin lỗi: - Thu Thủy, ta về trước, lần khác tới thăm muội! Trên mặt hắn hé ra một nụ cười và Cảnh Dạ Lan chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt thân thiết kia của hắn. Người nữ tử kia gật đầu với Hiên Viên Khanh Trần rồi ôn nhu nói: - Muội biết, ca ca!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ngươi Mau Buông Ra!

Chương 88 Dùng sức kéo tay Cảnh Dạ Lan, Hiên Viên Khanh Trần không nói một lời mà nhanh chóng rời khỏi nơi này. - Ngươi mau buông ra! – Cảnh Dạ Lan giãy tay hắn ra, vuốt vuốt cổ tay đỏ ửng, căm tức nhìn hắn. - Ngươi tới nơi đó làm gì? – sắc mặt hắn lạnh lùng hình như đang trách mắng Cảnh Dạ Lan không được đi quấy rầy người khi nãy. – Đừng có nói là không có liên quan tới cô vương! Nàng ngẩng đầu nhìn, ánh mắt cũng lạnh lùng đáp trả: - Thật ra chuyện này có liên quan tới ngươi! Hắn nhíu mày, ánh mắt vẫn lạnh băng như cũ, vẻ mặt chế nhạo: - Sao, vương phi của cô vương nhớ cô vương sao? – nói xong, hắn quẹt ngón tay qua bên mang tai nàng. Nhớ cái đầu quỷ nhà ngươi ấy, nhớ tới mức muốn ngươi chết luôn đó! Nàng phẫn hận nghĩ thầm sau đó đẩy tay Hiên Viên Khanh Trần ra, mở miệng hỏi: - Nha đầu của ta đang ở đâu? Tiểu Khả? Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày: - Làm sao cô vương biết! – nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng thì hắn đoán nàng đã tìm lâu lắm rồi. Nhìn biểu tình của Hiên Viên Khanh Trần thì nàng chắc hắn không có lừa mình, Cảnh Dạ Lan cắn chặt môi: - Cả ngày hôm nay không thấy nàng đâu cả! – trong ánh mắt tràn đầy lo lắng. - Vì chuyện này mà ngươi chạy đi tìm cả ngày? – hắn nhìn nàng, vẻ mặt có chút hờn dỗi. Nữ nhân này không hề nhận thức được tình huống, trong người nàng đang có độc tố chưa thể tiêu trừ hết, lại còn có thai thế mà vì một nhà đầu mà chạy loạn. Nếu vừa rồi nàng không lên tiếng thì hắn thật sự sẽ đả thương nhầm nàng rồi. Nàng liếc mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần một cái rồi nói: - Tiểu Khả không có bên cạnh ta, ta đương nhiên sốt ruột rồi. Ngươi cho rằng ai cũng máu lạnh, vô tình như ngươi hả?! – bốn chữ cuối cùng nói ra như đinh đóng cột. Vẻ mặt hắn uất giận, Hoa Mị Nô, nếu cô vương đúng là lãnh huyết vô tình như lời ngươi nói, ngươi đã không còn sống mà đứng ở nơi này nữa rồi. - Được, nếu cô vương máu lạnh vô tình thì

https://thuviensach.vn

ngươi cứ tiếp tục đi tìm đi! - Không nhọc ngươi lo lắng, ngươi đừng có đứng ở chỗ này mà làm vướng chân vướng tay ta là tốt lắm rồi! – nàng ngẩng mặt đáp lễ hắn, chỉ cần không giam cầm nàng thì Bắc An vương phủ này tuy lớn đến mấy thì muốn tìm một người cũng không thể làm khó Cảnh Dạ Lan nàng được. - Ngươi… – nhìn nàng xoay người rời đi, Hiên Viên Khanh Trần siết chặt nắm tay lại. Lá gan của nàng đúng là càng lúc càng lớn mà, nàng nghĩ rằng hắn sẽ dung túng, tha thứ mọi hành động của nàng sao? – Người đâu! – hắn lớn tiếng phân phó. - Vương gia! – người hầu đứng một bên đợi sai bảo. - Đi theo vương phi, vương phi đi đâu thì đi đó. Chỉ duy nhất không được đi tới Thính Phong cốc. Nếu chuyện đó xảy ra thì các ngươi phải đem hết toàn lực ngăn cản nàng lại! - Thuộc hạ tuân mệnh! – nghe tới Thính Phong cốc thì ánh mắt người hầu liền biến đổi. Đúng nửa đêm, nàng vẫn không tìm thấy Tiểu Khả trong vương phủ. “Người đã đi đâu mất rồi”, nàng tự hỏi mình, bất an vô cùng. Ôm một chút hy vọng, nàng quay lại chỗ ở của Tiểu Khả, mong sao nha đầu của nàng đã quay trở về. - Này, nghe nói một ngày rồi vẫn không thấy Tiểu Khả quay về, không biết thế nào? – vài nha đầu trong phòng nói thì thầm với nhau. - Không biết nhưng chủ nhân của nàng ấy đi tìm mãi. - Ai, chủ nhân của nàng mặc dù tốt nhưng tính tình không ổn, lúc nào cũng chọc cho vương gia không vui khiến cho nha đầu cũng gặp nhiều thứ không hay ho. Còn chưa biết là chọc tới ai, ngươi đó không thể đụng tới chủ nhân của nàng ta thì đành mượn nàng ta mà khai đao cho hết giận! - Ai nha, vậy cũng đúng, nếu bị đưa tới Thính Phong cốc kia thì có lẽ sẽ… - Được rồi, đừng nói nữa, kẻo tối lại nghe chuyện dọa người! Trong đó có người lên tiếng ngăn cản nói: - Mau ngủ đi, đừng nói nữa, nếu có người nghe thấy thì khổ… – sau đó truyền tới một hai tiếng than thở rồi tiếng chăn đệm nhấc lên, cuối cùng trong phòng im ắng. Thính Phong cốc? Ánh mắt Cảnh Dạ Lan chợ lóe, Tiểu Khả đang ở đó sao? Rón ra rón rén rời khỏi Bắc An vương phủ, nàng đi nhanh qua một đoạn đường sao đó liền biến mất trong một khu rừng rậm. Tên chết bầm Hiên Viên Khanh Trần dám cho người theo dõi ta, thực ra thì Tiểu Khả đang ở đâu chứ? Không bao lâu thì phía sau nàng hiện lên một thân ảnh, Cảnh Dạ Lan mỉm cười, thân ảnh chợt lóe đi vòng lại sau người

https://thuviensach.vn

hắn.Taynắm chặt cây châm, nàng lặng yên tiến sát lại người kia. Hình như người kia phát hiện sau mình có điều khác thường, nhưng chưa kịp xoay người lại đã bị châm của Cảnh Dạ Lan đâm trúng huyệt, nhất thời không thể động đậy. - Nói, Thính Phong cốc nằm ở nơi nào? – nàng ép hỏi tên kia. - Xin Vương phi đừng làm thuộc hạ khó xử! - Được, thì không khó xử! – nàng cười khẽ. – Ít nhất vài canh giờ nữa ngươi sẽ không thể nhúc nhích được, còn ta thì có thời gian đi hỏi những người khác. Nếu ngươi nói cho ta biết thì ta tha cho ngươi để ngươi về báo với Vương gia là ta đang đi tới đó. Bằng không, chờ tới vài canh giờ sau ngươi mới cử động được thì e là ta đã tìm tới Thính Phong cốc rồi. Nếu thật sự ta gặp chuyện không may thì ta xem ngươi ăn nói thế nào trước mặt hắn! – ý cười của nàng thật ngọt ngào song ánh mắt thì vô cùng lạnh lẽo. Cây châm trong tay ánh lên, dưới ánh trăng lại càng lóe sáng. - Mong vương phi đừng đi, nới đó rất nguy hiểm, thuộc hạ có thể giúp người tìm Tiểu Khả cô nương! – hắn vội vàng khuyên nhủ Cảnh Dạ Lan. - Không cần, nha đầu của ta thì ta tự mình đi tìm, chỉ cần ngươi đồng ý nói cho ta biết là được rồi! – nàng nhíu mày, nếu nói là rất nguy hiểm thì nàng lại càng muốn đi. Do dự mãi, cuối cùng thì tên thị vệ kia cũng cắn răng đáp: - Thuộc hạ nghe lời vương phi! – nếu Cảnh Dạ Lan xảy ra chuyện gì thì hắn cũng dám chắc không sống qua được ngày mai. Cảnh Dạ Lan nghe thấy hắn đồng thuận thì gật đầu cười sau đó kéo hắn tới một bên, cầm lấy bội kiếm trong tay hắn. Đã rất lâu rồi nàng không có đụng tới binh khí, thứ lành lạnh trong tay này khiến cho nhiệt huyết trong người nàng sôi trào. - Mau lên, ngươi có thể động rồi. Nhớ kỹ phải chạy nhanh đi báo với hắn là ta đang ở nơi nào, nếu chậm trễ thì hậu quả ngươi ráng chịu! – nói xong, nàng nắm chặt bội kiếm, không chút do dự phóng tới hướng Thính Phong cốc. Trong tiếng rít gào của không khí lạnh lẽo, lòng nàng dường như có chút yên ổn hơn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngươi Cút Đi!

- Đồ vô dụng! – một tay Hiên Viên Khanh Trần đập mạnh xuống chén trà trên bàn, tiếng quát váng lên, vẻ mặt thì lạnh băng; sau đó hắn mới cao giọng phân phó. –Chuẩn bị ngựa, theo bổn vương tới Thính Phong cốc! Nhanh chóng giục ngựa giơ roi, hắn chạy đi như mũi tên rời khỏi cây cung hướng tới Thính Phong cốc. Hoa Mị Nô, rốt cuộc thì ngươi muốn ép cô vương tới mức nào chứ? Bạc môi nhếch lên, trong đôi mắt yêu dị ánh lên thứ ánh sáng ám trầm, lạnh lùng vô cùng! Trong lòng Hiên Viên Khanh Trần quýnh lên, ra sức quất ngựa chạy về phía trước. Hoa Mị Nô, ngươi phải còn sống cho cô vương, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì thì dù có tới địa ngục thì cô vương cũng đuổi theo bắt ngươi về! Tiếng sói tru không ngừng vang lên, một tiếng lại một tiếng quật vào tim hắn. Càng tới gần cốc cấm địa thì mùi máu tươi tràn ngập trong không khí càng thêm nồng đặc. Trên nền tuyết trắng lóa xuất hiện một mảng máu đọng lại, không cần nói cũng tưởng tượng được ở nơi này đã xảy ra chuyện thê thảm gì. Hiên Viên Khanh Trần chấn động, xoay người nhảy xuống ngựa, chân chạy nhanh qua thì phát hiện có bảy hay tám cái xác sói. Trên mỗi cái xác có vô số vết đao, những đường chém chi chít cắt qua lớp lông vào da thịt khiến máu tươi chảy ồ ra tràn lên nên tuyết và đọng lại thành đám đen sậm. Hắn giương mắt tìm kiếm thì thấy một thân ảnh kiều nhỏ đứng giữa trời tuyết, trong tay là một thanh kiếm, thân hình bất động không nhúc nhích. Ngọn đuốc trong tay làm cho khuôn mặt tái nhợt của nàng ẩn hiện một cỗ hắc khí, sát ý lạnh lẽo đằng đằng, ánh mắt u lãnh nhìn chằm chằm về phía trước. Tim hắn buông lỏng, nàng không có việc gì! Hơn mười tám đôi mắt xám đục hau háu nhìn về phía nàng nhưng nửa điểm không dám tới gần, cổ họng chúng gầm nhẹ lên song cũng không chịu lui về sau. Hai bên vẫn trong thế giằng co kịch liệt. - Mị Nô! – Hiên Viên Khanh Trần vọt tới, một phen giữ chặt

https://thuviensach.vn

lấy cổ tay nàng, lạnh lùng quát. – Ngươi điên hả, dám không nghe lệnh của cô vương mà một mình tới nơi này! - Ngươi cút đi! – nàng xoay người lại, lãnh ý trong mắt lóe lên như ma quỷ giống như muốn đem Hiên Viên Khanh Trần đi băm chém cho vỡ nát, cho thương tích đầy mình! Lo lắng trong lòng Hiên Viên Khanh Trần thoáng cái bị tia lửa giận dập lụi, hắn một lòng chạy tới nơi này lúc nhìn thấy nàng còn bình an hắn thậm chí còn thấy may mắn, thế mà nàng lại cư xử như thế với hắn. - Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, không nghiêm khắc giáo huấn ngươi thì ngươi không biết phân rõ ai mới là chủ nhân của ngươi rồi! – bàn tay như chiếc kìm sắt túm chặt lấy thắt lưng nàng. Hắn áp sát mặt nàng, trong con ngươi linh động kia là bao nhiêu hận ý với hắn. - Những lời giáo huấn của ngươi ta sẽ nhớ kỹ , kiếp này khó mà quên được! – nàng nghiến răng nghiến lợi nói. - Ngươi nói cái gì nữa!? – hận ý trong mắt nàng nồng đậm tới mức muốn giết chết hắn, điều này khiến cho tim hắn tê rần đi. - Nói cái gì? Ngươi còn không rõ sao? – miệng nàng gợi lên một nụ cười khổ, ánh mắt hướng về một bên. Nhìn theo ánh mắt của nàng, Hiên Viên Khanh Trần biến sắc. Trong mặt tuyết trắng nếu không nhìn cẩn thận thì khó có thể nhận ra một đống bầy nhầy kia là cái gì. Vải vóc bị cắn xé nát, khung xương bị vỡ vụn thành từng mảnh chỉ lưu lại một chút thịt thừa và đống máu tươi đã đông tụ; vài lọn tóc đen quấn quanh hỗn độn trộn lẫn với đống não cốt, trong gió lạnh tưởng chừng như một mớ xúc tu đen rợn. - Đó là… – hắn quay đầu nhìn Cảnh Dạ Lan, nghi hoặc hỏi. Cảnh Dạ Lan cười trào phúng, nước mắt chảy xuống hai má: - Vương gia không nhận ra Tiểu Khả sao? Tiểu Khả! Hắn sửng sốt: - Sao nàng lại ở chỗ này? – nha đầu mà Cảnh Dạ Lan tìm nguyên một đêm sao lại xuất hiện ở Thính Phong cốc, lại còn bị sói cắn xé thành từng mảnh nhỏ thế này.. Sao lại ở chỗ này? Cảnh Dạ Lan lập tức đẩy hắn ra: - Ngươi hỏi ta, vậy ta nên đi hỏi ai? – nàng đi lùi về phia sau, khi tới bên cạnh bộ hài cốt không nguyên vẹn kia thì từ từ quỳ xuống. Ngón tay mềm nhẹ khẽ vuốt ve lọn tóc đen thật dài, tiếng thì thầm vang lên: - Tiểu Khả, ta nói rồi, bất luận ta đi nơi nào đều mang ngươi đi theo, bây giờ ngươi trở về cùng ta, nơi này rất lạnh! – nàng nói rồi cởi áo choàng ra, cẩn thận thu hồi hài cốt đặt vào trong áo rồi bao lại. Một giọt lệ nóng bỏng rớt xuống! Tiểu Khả,

https://thuviensach.vn

ngươi đi theo ta, cuối cùng vẫn là ta hại ngươi… Không còn người ân cần hỏi han nói chuyện với nàng, không còn người thức trắng đêm không ngủ chăm sóc nàng, không còn người kiên nhẫn dạy nàng cách may đồ cho đứa nhỏ, không còn ngươi cùng nàng mong chờ đứa nhỏ này ra đời, không còn nữa.. chẳng còn cái gì nữa… Thân thể run run, nàng ôm thi hài của Tiểu Khả vào ngực, rốt cuộc không thể ức chế được tiếng khóc bật ra.. Hiên Viên Khanh Trần lẳng lặng đứng sau nàng, nghe nàng khóc, một tiếng một tiếng như đao kiếm đâm loạn vào tim hắn. Vì sao hắn lại cảm thấy khổ sở? Vì trái tim nàng đang đau đớn sao? Hơi cúi người, hắn ôm lấy bờ vai nàng: - Mị Nô! – hắn cúi đầu gọi một tiếng nhẹ nhàng. Thực sự hắn không biết an ủi làm sao. - Ngươi cút đi! – nàng gạt phắt bàn tay hắn ra, lệ rơi đầy mặt, nghiến răng nghiến lợi căm hận nói. – Khó trách ngươi không cho ta tới Thính Phong cốc, cuối cùng thì ta cũng hiểu được vì sao. Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đối xử với ta thế nào cũng được nhưng sao ngươi lại cướp đi người thân bên cạnh ta chứ?! Bây giờ ngươi đã vừa lòng chưa? - Ngươi nói sao cũng được, bây giờ ngươi phải trở về cùng cô vương! – mặt hắn biến sắc, chân bước lên giữ chặt nàng lại. - Ngươi dám! – Cảnh Dạ Lan gầm nhẹ, thuận tay cầm lấy thanh kiếm bên người đâm về phía hắn. Một cơn choáng váng đánh úp lại khiến cho nàng không thể ra tay, thân thể mềm nhũn, chân vô lực, cuối cùng ngã nhào xuống. Thứ chất lỏng ấm áp chậm rãi chảy ra từ giữa hai chân, nàng cúi đầu nhìn xuống rồi lại nhìn lên Hiên Viên Khanh Trần. Một nụ cười chua xót xé mở, nàng đưa tay đặt lên bụng.. Sao, ngay cả con cũng muốn rời khỏi ta sao?.. Trong Ngọc Thần cung đèn đuốc sáng trưng. Trong nhà người đi qua đi lại vội vàng, mỗi người đều nhíu mày, thỉnh thoảng có tiếng hét thê lương truyền ra từ trong phòng. Hiên Viên Khanh Trần như một con thú bị nhốt bên ngoài phòng, hai mắt đỏ sậm, lo lắng hằn sâu trong đáy mắt. - Vương gia! – đại phu nơm nớp lo sợ chạy từ trong phòng ra, lão quỳ bụp xuống cả nửa ngày không nói lấy một câu. - Nếu các ngươi không cứu được nàng thì toàn bộ đều đi chết hết đi! – hắn rống giận bỏ lại một câu.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Không Có Manh Mối!?

Trán Cảnh Dạ Lan đổ đầy mồ hôi, tứ chi run lẩy bẩy, ngón tay mảnh khảng vô lực túm chặt lấy tấm nệm chăn dưới người, mỗi một lần thở ra hít vào dường như là chuyện vô cùng khó khăn. Nàng cắn chặt môi buộc chính mình không được phát ra tiếng rên đau đớn. Tơ máu chảy ra từ khóe môi, hàm răng cắm phập vào khiến cho đôi môi trắng bệch. Thân thể đau đớn hành hạ, mỗi một giờ trôi qua cơn đau lại càng kịch liệt hơn, giống như bị kẻ ác xẻo đi từng miếng thịt, mỗi một tiếng thở dốc là liên quan tới sự sống chết… Tiểu Khả.. Tiểu Khả… Trong cơn mê loạn nàng không ngừng lặp đi lặp lại cái tên của Tiểu Khả, trong tay vẫn còn nắm chặt chiếc dây khóa mà ngày trước nàng ấy tặng; mỗi một lần dùng sức nàng bóp chặt nó hằn vào lòng bàn tay khiến những ngón tay cũng trở nên trắng lạnh. Ngươi mong muốn ta và đứa nhỏ có thể bình an, sớm biết có ngày hôm nay thì ta tình nguyện nhường hết thảy chỉ cầu mong ngươi vô sự! Đau đớn từng đợt kéo tới, nàng cơ hồ cuộn tròn thân mình lại gắng gượng. - Vương phi! Vương phi! – bà đỡ gọi bên tai nàng. Nàng mở to mắt, nhìn chằm chằm bà ta, dùng hết khí lực toàn thân mới nói ra được vài chữ: - Đứa.. nhỏ.. Cuối cùng Hiên Viên Khanh Trần cũng không bị ngăn trở mà xông thẳng vào, trước mắt là một màn khiến hắn ngấy ngốc cả người. Cả người Cảnh Dạ Lan như là bị cái đinh đóng ghim lại trên giường, sắc mặt tái nhợt đáng sợ tới cực điểm, máu thấm ướt chăn nệm dưới người nàng. - Vương gia, người nên… – đại phu quỳ gối dưới chân hắn, thân thể run lẩy bẩy. - Nói rõ ràng, rốt cuộc thì nàng như thế nào? – giọng nói trầm thấp của hắn vang lên, hắn kéo đại phu đang quỳ đứng lên, mặt ghé sát quát hỏi. - Vương phi .. Vương phi vì thân thể quá yếu .. hơn nữa lại bị kích động quá mức.. hơn nữa lại mệt nhọc nên … đứa nhỏ này… - Vậy còn nàng? – Hiên Viên Khanh Trần lại quát hỏi, khí lực trong tay tăng lên siết chặt tay đại phu. Đáng thương cho lão đại

https://thuviensach.vn

phu kia, đau tới mức trán đổ đầy mồ hôi mà vẫn không dám mở miệng cầu xin tha thứ. - Mạch tượng của vương phi quá loạn, nên lúc này còn chưa tìm ra cách cứu chữa cho vương phi… - Có ý gì? – theo lời đại phu nói thì hắn hiểu rằng Cảnh Dạ Lan không chỉ đơn giản là sinh non. - Sau khi xem mạch tượng thì hình như vương phi bị trúng độc nhưng lại không thể khẳng định, không thể tìm ra ngọn nguồn được! – đại phu nơm nớp lo sợ đáp từng chữ. Trúng độc?! Tại sao có thể như vậy? Hắn vẫn luôn phái người chú ý nhất cử nhất động của nàng, tuyệt đối không có khả năng có người hạ độc nàng. Trừ phi là … Con ngươi yêu dị chớp loáng, sao hắn lại quên đi một người chứ? Trong đôi mắt sáng bắn ra hàn quang, một nụ cười tàn khốc, lạnh như băng gợn lên bên khóe miệng. - A ~~~~~~ – lại một tiếng la tê tâm liệt phế truyền ra từ trong phòng, ngay sau đó bà đỡ lảo đảo chạy ra ngoài. - Bẩm… bẩm vương gia.. vương phi … vương phi … đã sảy thai.. là một nam thai… – sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần ảm đạm biến đổi liên tục dọa bọn người xung quanh muốn quỵ gối xuống. Hiên Viên Khanh Trần cũng không thèm nhìn bọn họ mà bước nhanh tới bên cạnh Cảnh Dạ Lan. Trong không gian tràn ngập mùi máu tươi, bên chiếc thau gỗ của bà đỡ là một đống vải, trên đó nhuốm đầy máu tươi. Hắn nhìn chiếc thau kia thật lâu, chân không xê dịch được một chút, từng mạch máu cứ như bị đông cứng lại. - Vương gia, phải xử lý như thế nào? - Đem đứa nhỏ mai táng cho cẩn thận! – hắn không còn có dũng khí để nhìn thêm một lần nào nữa, đó vốn là một đứa nhỏ mà hắn chối bỏ. Mãi tới khi mất đi thì hắn lại … Ép buộc chính mình không được nhìn, hắn quay sang lo lắng nhìn người đang nằm kia. Cảnh Dạ Lan chết ngất nằm trên giường, hơi thở mong manh, trên mặt không còn một tia máu, ẩn ẩn một tầng xám ngoét. - Không biết được chút manh mối là độc dược gì sao? – đột nhiên ánh mắt hắn chuyển sang hung liệt như mắt chim ưng, thấp giọng hỏi đại phu. - Không có manh mối!? – toàn thân Hiên Viên Khanh Trần bao phủ một tầng khí thô bạo; đại phu phủ phục dưới đất nghe tiếng bước chân dần dần tới trước mặt mình, mỗi một tiếng lạnh lẽo vang lên giống như vọng tới từ ngục phán quyết của âm tào địa phủ. - Vậy cô vương giữ ngươi dùng làm gì chứ! – hắn vừa nói dứt lời thì thị vệ ở bên ngoài vọt chạy vào lôi đại phu ra ngoài. Tiếng kêu

https://thuviensach.vn

khóc cầu xin không ngừng truyền đến rồi càng lúc càng xa. Hiên Viên Khanh Trần đảo qua những người có mặt trong phòng. - Nếu vương phi không tỉnh lại thì hôm nay mỗi người các ngươi sẽ phải chôn cùng! Hắn ngồi xuống bên giường, ngón tay mềm nhẹ vuốt ve hai má Cảnh Dạ Lan: - Hoa Mị Nô, cô vương không cho phép ngươi được chết, cô vương muốn ngươi sống lại. Việc sống chết của ngươi chỉ có cô vương mới có thể quyết định! – hắn bá đạo mà kiên định nói. Tại Mộ Nguyệt cung, Tô Tĩnh Uyển nghe tin thì lại giật mình. Không thể nào! Sao Hoa Mị Nô lại không chết chứ? Thân thể của nàng đã bị hạ độc, bình thường thì nhìn không có vấn đề gì nhưng chỉ cần cảm xúc bị kích động hoặc bị chuyện gì nghiêm trọng kích thích tới thì sẽ khiến cho độc tố trong cơ thể bộc phát. Độc phát cực nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt và sẽ không bị người ta truy ra được. Bởi vậy nàng ta mới dùng trăm phương nghìn kế lợi dụng Tiểu Khả; chỉ có nha đầu này mới có thể làm cho Hoa Mị Nô quan tâm như thế. Chuyện trong Thính Phong cốc nuôi bầy sói thì toàn bộ người trong Bắc An vương phủ đều biết, nếu có tội nhân phạm tử tội thì đều bị đưa tới đó làm thức ăn cho bầy sói. Tiểu nha đầu kia mò tới đó thì chết là điều không thể nghi ngờ, chỉ cần để cho Hoa Mị Nô biết được thì theo tính cách của nàng sẽ lập tức đuổi tới và khi đó độc tố trong người nàng sẽ có cơ hội bùng phát. Nhưng làm sao lại… Vô Ngân không có trong vương phủ, sao có thể khiến cho nàng tạm thời sống sót được chứ?! Hừ, cho ngươi tránh được một kiếp nhưng nếu không có giải dược của nàng thì bây giờ kẻ nào cũng phải bó tay bất lực. Bây giờ khiến cho nàng không còn đứa nhỏ, coi như là không uổng phí công sức rồi! Hoa Mị Nô, ngươi không chịu phá bỏ đứa nhỏ nhưng Khanh Trần lại không cần; nếu hắn lưu luyến không muốn ép buộc ngươi thì cũng không nên trách bổn quận chúa thay ngươi làm chủ!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thống Khổ

Trong phòng u ám, Hiên Viên Khanh Trần vẫn im lặng ngồi bên cạnh Cảnh Dạ Lan đang hôn mê, ngón tay thon dài vẫn vuốt ve mái tóc của nàng. Hắc khí trên mặt hắn dường như tăng lên so với lúc trước: - Ngươi hãy chờ cô vương, cô vương đã tìm được cách cứu ngươi. Không có sự cho phép của cô vương thì ngươi không được rời khỏi cô vương! Hắn ôm lấy cơ thể gầy yếu, vô lực của Cảnh Dạ Lan vào lòng, và nàng không thể giãy dụa như lúc trước. Trong cơn mê man, đôi mày nàng khẽ nhíu lại, trên khóe mắt vẫn còn lưu lại nước mắt khiến Hiên Viên Khanh Trần không khỏi cúi đầu hôn lên chúng. - Vương gia! – người hầu bưng tới thứ mà Hiên Viên Khanh Trần dặn dò. - Đi xuống đi! – hắn lệnh cho người hầu đi xuống, buông Cảnh Dạ Lan ra rồi đi tới bên thùng gỗ, bên trong cái thùng có cái gì đó đen ngòm đang chầm chậm cử động. Hắn quyết định, kéo ống tay áo làm lộ ra cánh tay trắng rạn sau đó đặt cái thứ đen ngòm kia lên. Dường như thứ kia bị kích thích nên bất ngờ cắn lên tay Hiên Viên Khanh Trần, thân thể nó trướng lên vài lần, quẫy tung một hồi, quằn quại quấn lấy làn da người; có lẽ đã bắt đầu hút máu đủ nên rơi bịch xuống từ cánh tay của Hiên Viên Khanh Trần. Hiên Viên Khanh Trần làm theo cách mà mình vẫn làm, đó chính là dùng máu của mình để cho những thứ như thế này ăn. Cả nữa ngày cố gắng, hắn đã đem mấy thứ trong thùng gỗ cho uống no máu sau đó mới phân phó: - Nói đại phu lấy thứ này phân lượng ra làm dược khống chế, nếu vương phi có mệnh hệ nào thì cho bọn chúng đầu lìa khỏi xác! – lớn tiếng phân phó người hầu xong, Hiên Viên Khanh Trần liếc mắt đảo qua hơn mười người đại phu bên ngoài. - Dạ!. vương gia! – người hầu áp đại phu đi xuống. Đây là những đại phu giỏi nhất thành Bắc An, trong một đêm đều bị Hiên Viên Khanh Trần ra lệnh lôi tới. Nghĩ tới cách cuối cùng này, hắn hy vọng Cảnh Dạ Lan có thể chống đỡ đợi tới lúc Vô Ngân trở về.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan dần dần có ý thức, cơn đau trên người dần giảm bớt, cái thân xác vốn cứng ngắc dường như có chút sức sống. - Ưm! – nàng phát ra một tiếng động, ánh sáng sáng lòa nhất thời làm nàng không thể mở mắt ra. Giật giật cánh tay, dường như nó đang bị cái gì đó cầm chặt lấy, hơi ấm khiến cho lòng nàng nóng lên. Là ai? Tiểu Khả sao? Nàng không tin, trí nhớ ùa về như thủy triều dâng; nàng vẫn còn nhớ rất rõ, trong mảng tuyết trắng xóa, sáu đôi mắt u xám lóe lên và có cả thân thể của Tiểu Khả đã bị xé thành những mảnh nhỏ. Tiểu Khả không còn, Tiểu Khả đã chết rồi! Mắt nàng cay xè, hình như có nước mắt chảy xuống; cánh tay vô thức vuốt xuống bụng.. Đứa nhỏ… Nàng cả kinh, thúc mở to đôi mắt, lập tức muốn ngồi dậy nhưng đã kinh động tới người bên cạnh. Nàng đảo mắt qua nhìn thì đập ngay vào mắt là khuôn mặt đáng chết quen thuộc của hắn, bây giờ trông nó tiều tụy không chịu nổi, có điểm tái nhợt, tia kinh hỉ trong đôi con ngươi màu vàng yêu dị khiến cho Cảnh Dạ Lan cảm thấy chán ghét vô cùng. Đáng giận, thì ra hơi ấm trong tay là vì hắn đang nắm chặt! - Cút! – nàng dùng hết khí lực nói ra được một chữ, cả người mềm nhũn nằm phịch xuống giường, mắt trừng lên hung tợn nhìn hắn. Hiên Viên Khanh Trần cũng thật kỳ lạ, hắn không có nổi điên lên với nàng như thường mà chỉ bình tĩnh nói một câu: - Nhìn ngươi sinh long hoạt hổ như vậy nghĩa là không có chuyện gì nữa rồi! Nàng không có sức nói thêm cái gì, chỉ đảo mắt nhìn xuống bụng, vẻ mặt hiện lên sự ngỡ ngàng, nước mắt ực lên che phủ cả tầm mắt. Cục cưng, con cũng rời bỏ ta rồi! Nàng cắn chặt môi mới đem nước mắt nhịn xuống. Lúc nhìn tới Hiên Viên Khanh Trần, hận thù trong mắt nàng như nổi lên; nếu hiện tại nàng có một phần sức lực thì nàng sẽ xông lên giết chết tên hung thủ khốn kiếp này! Rốt cuộc thì cũng như ý nguyện của Hiên Viên Khanh Trần ngươi, ngươi hại chết Tiểu Khả, cũng gián tiếp hại chết con của ta. Giữa ta và ngươi đã không còn quan hệ hay khúc mắc, sẽ có một ngày Cảnh Dạ Lan ta đem tất cả trả lại trên người ngươi gấp bội! - Đứa bé đã không còn! – đột nhiên hắn cảm thấy khó mở miệng nói với nàng những lời này. Còn nàng thì vẫn dùng thứ ánh mắt lạnh băng như muốn giết người mà nhìn hắn, trong giấy lát dùng sức đẩy tay hắn ra. Nhìn mắt nàng, trong lòng Hiên Viên Khanh Trần có thứ cảm xúc nói không nên lời; vô luận là dùng

https://thuviensach.vn

cách gì thì hắn cũng không thể hoàn toàn nắm được nàng trong tay. Nghĩ tới đó, ngược lại hắn lại một nụ cười. - Cô vương biết ngươi muốn làm gì, nếu muốn giết cô vương thì chuyện này rất đơn giản! – hắn cúi người xống nhìn chằm chằm con ngươi giận dữ của nàng, ý cười tà tứ cuồng vọng vẽ bên khóe môi rồi bưng chén dược đưa cho nàng. – Uống đi! – hắn ra lệnh. Cảnh Dạ Lan chỉ cười lạnh, im lặng nhìn chén thuốc trong tay hắn đang tới gần mình, nàng dùng sức đem người lật lại, tay vung lên té đổ chén thuốc; mùi máu tươi ngập ngụa trong phòng nhất thời phiêu tán. Chết tiệt! Hiên Viên Khanh Trần nhìn vết nước bị hắt đổ, trong mắt như phun ra lửa muốn thiêu đốt người nàng. Hắn kéo nàng vô lực ngã phịch vào lòng mình, đôi mắt ngang bướng bất tuân kia càng khiến cho hắn phát hỏa. - Ngươi không uống sao có thể giết cô vương? – hắn cúi người nói bên tai nàng, giọng điệu đùa cợt. - Ta nhất định sẽ làm được! – nàng không cam lòng yếu thế mà đáp lễ. - Được lắm, vậy hãy cho cô vương thấy ngươi có thể quật cường tới khi nào! – hắn đứng bật lên. – Ngươi nghe cho rõ, nếu không giết chết được cô vương thì hãy tự kết liễu mình trước đi! - Ngươi yên tâm! Ta sẽ cho ngươi được toại nguyện! – nàng thực muốn cho hắn một cái tát để xóa sạch ý cười trên khuôn mặt kia. Những ôn nhu trước kia của nam nhân này rốt cuộc chỉ là giả dối, người hắn muốn cứu là Thu Thủy, còn nàng chỉ là một nô lệ để thử thuốc cho hắn và đứa nhỏ cũng chỉ là một thứ ngoài ý muốn của hắn! Giữa hai người không có tình cảm, yêu thương nhưng nghĩ vậy vẫn khiến cho tim nàng đau thắt! - Chỉ cần ngươi uống thuốc điều độ thì một ngày nào đó ngươi sẽ đạt thành mong muốn! – Hiên Viên Khanh Trần nói rồi đi ra cửa phòng, không một lần quay đầu. Không lâu sau, trong căn phòng im ắng có tiếng khóc nức nở vang lên, trong một khắc hắn vì nỗi đau của nàng mà cảm thấy một tia thương tâm. Miên man suy nghĩ, trong lòng hắn thầm nói với chính mình nàng chính là một thứ thuốc dẫn không thể thiếu với Thu Thủy, nhất thời vẻ mặt thống khổ vô cùng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Chỉ Muốn Chết Đi

Tới khi Vô Ngân bôn ba mệt mỏi trở về thì Hiên Viên Khanh Trần đã ngồi trong cung chờ y, trên khuôn mặt tái nhợt kia chỉ có đôi mắt màu vàng yêu dị là còn sáng chói như trước. - Ngươi đã trở lại! – hắn bình tĩnh nói rồi nhìn Vô Ngân, hàng mày đang nhăn chặt lại chốc chốc dãn ra. - Nếu ta không trở lại thì ngươi chết thế nào cũng không biết! – Vô Ngân tức giận quát váng lên với hắn. Ngay sau đó y bắt mạch cho hắn, mày rậm khóa chặt lại với nhau. – Rốt cuộc thì ngươi đã dùng bao nhiêu máu chứ? Hiên Viên Khanh Trần lắc đầu: - Ta không có đếm. - Không đếm?! – Vô Ngân như phát hoảng. – Ngươi có biết là dù ngươi có ăn tất cả những dị thảo khắp thiên hạ này thì ngươi vẫn chỉ là một người bình thường. Mỗi ngày ngươi dùng máu của mình để chế thuốc thì liệu ngươi còn có được bao nhiêu máu chứ? - Cho nên ta mới mạo hiểm phái người đi, dù có bị ngươi mắng thì vẫn muốn ngươi về trước. – hắn lạnh nhạt trả lời Vô Ngân. - Hừ, bảo ta quay về là để nhìn người quy thiên như thế nào đúng là không có sai mà! - Chẳng phải ta vẫn còn mạnh khỏe trước mặt ngươi sao?! – Hiên Viên Khanh Trần đứng dậy vỗ vỗ bả vai Vô Ngân. Vô Ngân quắc mắt, hít vào một hơi thật sâu rồi mới trầm giọng hỏi: - Ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi hao hết tâm tư cứu nàng chẳng lẽ chỉ vì nàng là thuốc dẫn cho Thu Thủy hay là có lý do nào khác? – con ngươi u lượng nhìn chằm chằm vào mắt Hiên Viên Khanh Trần. Thần sắc hắn bối rối, né tránh ánh mắt dò hỏi của Vô Ngân rồi chậm rãi mở miệng nói: - Thu Thủy bị tra tấn nhiều năm nay, ta cũng vì thế mà cưới Tô Tĩnh Uyển. Ngươi cũng biết ta trước sau như một không cam lòng bị Tô gia chế ước; bây giờ có nàng không chỉ Thu Thủy có hy vọng mà ngay cả ta cũng có thể thoát khỏi nữ nhân kia! – nói tới Tô Tĩnh Uyển, ngữ điệu của hắn biến lạnh. Ngươi dám đùa bỡn giỡ trò trước mắt cô vương, việc này nên cẩn thận, mọi chuyện không có dễ dàng

https://thuviensach.vn

như vậy! - Khanh Trần, ngươi đừng có gạt ta nữa, ta chỉ hỏi ngươi một câu, có phải ngươi đã yêu thương Hoa Mị Nô rồi không? – Vô Ngân chăm chú quan sát hắn, y muốn hỏi cho rõ ràng. Hiên Viên Khanh Trần chỉ đưa lưng về phía y, không nói gì, bóng dáng trở nên cô đơn lẻ loi. Yêu? Hắn sớm đã không biết tới cảm giác yêu là gì, nếu Hiên Viên Khanh Trần thật sự yêu một ai đó thì người đó chỉ có Thu Thủy, còn Hoa Mị Nô thì .. Trước mắt hắn hiện lên đủ mọi vẻ mặt của nàng, thực rõ ràng, không thể nào gạt đi được. - Không, ta không yêu nàng, và ta cũng sẽ không yêu nàng! – đột nhiên hắn xoay người nhìn Vô Ngân nở một nụ cười chua sót. – Ngươi cũng biết giữa ta và nàng không có tình yêu, ngay cả khi đứa nhỏ kia có hoặc không có. Từ nay trở đi nàng chính là nô lệ của ta! - Nô lệ của ngươi? – Vô Ngân thở dài. – Được, tiếp đây ta sẽ nói chuyện mà ngươi muốn nghe, ngươi hãy nghe cho cẩn thận! - Là chuyện gì? – Hiên Viên Khanh Trần nghe khẩu khí của y thì nghiêm mặt hỏi. - Ta vừa mới tới nhìn Hoa Mị Nô, tuy là nàng có thể còn sống nhưng vì duyên cớ của ngươi thì sau này nàng sống so với chết đi còn thống khổ hơn nhiều! - Ngươi nói cái gì? – ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần chợt biến, giọng cũng gấp gáp hẳn lên. Rõ ràng đại phu đều nói nàng không có việc gì nhưng vì sao Vô Ngân lại nói như vậy. - Dư độc trong người nàng không thể sạch, ngươi cũng biết được nguồn bệnh và nguyên nhân bệnh của nàng. Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, không chỉ gây đả thương nguyên khí tới ngươi mà ngay bản thân nàng cũng để lại di căn. Độc dược trong người nàng sẽ xâm nhập lục phủ ngũ tạng, bình thường thì không sao nhưng mỗi khi phát tác thì sẽ đau tới chết đi sống lại, hận tới mức không thể đi tìm cái chết! Thân mình Hiên Viên Khanh Trần run lên: - Vô Ngân, không phải ngươi nói máu của ta có thể giải độc sao? – hắn chẳng để cho Vô Ngân đáp mà hỏi dồn thêm. – Ngươi có biện pháp? – hơi thở của hắn dồn dập, không tự chủ mà tiến lên bắt lấy tay Vô Ngân. - Không có! – Vô Ngân lắc đầu, bất đắc dĩ trả lời rồi khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thường. – Nhưng mà ngươi yên tâm, dược của Thu Thủy sẽ được chuẩn bị chu đáo, dù sao Hoa Mị Nô đối với ngươi cũng không có chút giá trị nào, chờ tới khi Thu Thủy khỏe lại thì ngươi muốn tra tấn như thế nào thì tra tấn. Nhưng… - Nhưng cái gì? – bây giờ hắn thấy hận

https://thuviensach.vn

cái cách nói chuyện ậm ờ, chậm rì không dứt khoát của Vô Ngân . - Nếu ngươi muốn có con nối dõi thì e là phải nạp cơ thiếp. – rõ ràng y cảm nhận được tay Hiên Viên Khanh Trần siết chặt lấy tay y. – Độc tố trong cơ thể mẹ quá mạnh không thể khống chế, phỏng chừng hy vọng thụ thai cũng rất nhỏ. Cho dù có thì đa phần là cái thai sẽ chết trong bụng! Cánh tay Hiên Viên Khanh Trần đột ngột buông thỏng xuống, ánh mắt trống rỗng nhìn Vô Ngân, nửa ngày mới lắp bắp nói: - Thật sự không có cách nào sao? – hắn không biết rằng nhiều năm sau nữa, hắn vẫn khó khăn khi hỏi ra những lời này. - Ngươi cũng biết ta đối với ngươi không có gì giấu giếm hay lừa gạt! – Vô Ngân thở dài. - Được, ta đã biết! – hắn siết chặt nắm tay, một lần nữa đứng thẳng dậy, trên gương mặt lạnh lùng nổi lên một cỗ sát ý. Tô Tĩnh Uyển, chỉ một trò xiếc của ngươi mà khiến cho cô vương gặp đại hạn; nếu không phải ngươi còn hữu dụng thì nhất định sẽ cho ngươi nếm thử thủ đoạn của cô vương! Trong đôi mắt màu vang yêu dị thoáng hiện lên ý cười tàn khốc khiến cho Vô Ngân phải quay mặt đi nơi khác. Dù là một người nữ nhân yêu thương Hiên Viên Khanh Trần hay là được hắn yêu thương đều có kết cục là đau khổ. Bởi vì người nam nhân trước mắt này căn bản không hiểu làm thế nào để yêu thương một người. Khanh Trần, ngươi luôn nói mình là người không có trái tim, máu lạnh, vô tình; nếu đúng là như vậy thì sao ngươi lại còn thấy phiền lòng, lo lắng? Ngươi lại tiếp tục thờ ơ và không chịu nhìn rõ nổi lòng của mình, và khi đó người bị tổn thương lớn nhất chính là ngươi thôi… Đau quá! Trong đêm tối, Cảnh Dạ Lan ôm chặt chính mình, không hiểu sao một cảm giác đau đớn vây khắp cả người nàng, từng trận nhức nhối nhói lên dai dăng dẳng làm cho nàng phải cuộn chặt mình lại, không ngừng quằn quại trên giường. Nàng vẫn cắn chặt môi, không chịu kêu ra một tiếng nào. Từ khi còn nhỏ tới nay, lúc nào nàng cũng một mình chịu đựng tất cả, đối mặt với tất cả, không có một ai tới chia sẻ cùng nàng. Từ lúc đó cho tới tận lúc này khi thân đã tách ra ở hai không gian thì nàng vĩnh viễn đều là một người nhưng cuối cùng thì những người mà nàng quan tam nhất đều bỏ nàng mà đi. Quỷ Túc, Tiểu Khả, cục cưng… Trong lòng nàng thầm niệm lại tên của bọn họ, thân thể và trái tim đều đau đớn khiến cho nàng có ý định muốn được mãi mãi ngủ say, vĩnh viễn

https://thuviensach.vn

không tỉnh lại nữa. - Ai `~~~~ – một tiếng than nhẹ vang lên, sau đó có người ôm nàng vào trong ngực. – Đau tới mức này mà ngươi vẫn không chịu kêu la một tiếng sao? Là hắn?! Cảnh Dạ Lan có chết cũng không quên được giọng nói của hắn, nàng thúc mở đôi mắt, thân thể vì căm tức mà run lên. Trong đêm đen, cặp mắt yêu dị kia có điểm thân thiết làm cho nàng không khỏi cười lạnh.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ngươi Rất Quật Cường, Mạnh Mẽ!

- Không cần ngươi lo! Mỗi một chữ nói ra đều làm cho cơn đau của nàng tăng lên, nàng cố mím chặt miệng lại không quan tâm tới hắn. Hắn tới là để tra tấn nàng, nàng không còn ngu ngốc nữa! Nàng quay mặt đi chỗ khác, Hiên Viên Khanh Trần cường ngạnh nâng mặt nàng xoay lại thì phát hiện đôi môi của nàng sớm đã bị cắn nát, máu từ khóe miệng rỉ ra. - Mở miệng ra! – hắn ra lệnh. Cảnh Dạ Lan vẫn bất động làm như không nghe thấy. - Cô vương nói ngươi mau mở miệng ra! – hắn căm tức lấy ngón tay kiềm trụ hai bên sườn má nàng nhưng sau đó Cảnh Dạ Lan theo phản xạ mà giãy dụa thì hắn lại cuống quít buông tay ra. Cằm của nàng đã bị hắn niết trật khớp tới hai lần nhưng mà nữ nhân này vẫn tra tấn chình mình chứ không chịu nghe lời hắn lần nào. - Ngươi không chịu nghe lời? – hắn cúi đầu nói bên tai nàng. Ngay cả mí mắt Cảnh Dạ Lan cũng lười động, chỉ có hai cánh tay chống đỡ cái thân hình đang đổ xuống của hắn. Nàng chán ghét Hiên Viên Khanh Trần và càng chán ghét giọng nói của hắn hay là có đụng chạm thân mật với hắn. Cho dù nàng và hắn từng có quan hệ xác thịt thì hiện tại mà nói thì hắn chính là người mà nàng không nguyện ý dính dáng tới nhất. Tất cả những gì có liên quan tới hắn thì nàng đều hy vọng tất cả sẽ bị xóa sạch sẽ. Hơi nóng quen thuộc kề cận, đôi môi ấm áp bất ngờ áo lên cánh môi Cảnh Dạ Lan, bá đạo, mạnh mẽ khiến nàng hít thở không thông, trên môi truyền tới một cơn đau làm nàng nhíu chặt mày. Tên này đúng là điên chết mà! Nàng nhịn không được mở tròn mắt, đồng thời buông đôi môi bị nàng cắn chặt ra. Còn Hiên Viên Khanh Trần thì đột nhiên dịu dàng, đầu lưỡi khẽ liếm môi nàng, từng chút từng chút hôn đi vệt máu ở khóe miệng nàng. - Tránh ra! – nàng nâng tay lên tát tới bên má hắn; dường như hắn sớm biết hành động này nên bàn tay to lớn đã nhanh chóng nắm lấy cánh tay đang giơ lên của nàng, một lần nữa ghì chặt xuống dưới giường. -

https://thuviensach.vn

Ngươi thử động một lần nữa xem! – hắn nói một câu, trong đêm đen, đồng tử sáng quắc của hắn làm Cảnh Dạ Lan phải đình chỉ phản kháng. - Thân thể ta không tốt, ngươi không được đụng vào ta! – khoảng cách giữa hai người quá gần, giọng nói của nàng lại nhỏ nhẹ nên nghe như đang nhắc nhở Hiên Viên Khanh Trần. Ai mà biết hắn điên lên thì sẽ làm ra những chuyện gì chứ? Hắn không nói gì, động tác lại càng thêm nhẹ: - Lúc ngươi đâu không được cắn chính mình. – trong miệng hắn toàn là máu tươi của Cảnh Dạ Lan, mùi máu sực lên làm mày hắn nhăn càng sâu, ngón tay miết trên môi nàng. Cảnh Dạ Lan nghe hắn nói thì đột nhiên bật cười nhẹ, sóng mắt lưu chuyển khiến Hiên Viên Khanh Trần trong lúc nhất thời phát hoảng lên. Hình như nàng chưa bao giờ cười với hắn… Còn đang thất thần thì một cơn đau điếng từ cánh tay hắn truyền tới . Cảnh Dạ Lan há miệng cắn một miếng lên tay hắn, dùng sức thật mạnh. Hơn nữa bây giờ nàng đau đớn không chịu nổi, miếng cắn này là tất cả những khí lực còn sót lại, là ủy khuất, là xấu hổ, là thương tâm, là bi phẫn trong lòng nàng. Trong miệng xộc lên máu tươi của hắn, một chút máu chảy vào yết hầu, quả thực huyết có thể làm cho nàng hưng phấn, nhất là máu của Hiên Viên Khanh Trần, coi như lần này đau đớn của thân thể tiêu tán đi không ít! Cảnh Dạ Lan nhìn thấy trên mặt hắn có biểu tình ăn đau.. Ngươi cũng biết cái gì là đau sao? Nếu vậy đau thì rất nhẹ nhàng với ngươi rồi! Nàng oán hận nghĩ. Còn Hiên Viên Khanh Trần thì không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, nàng dùng sức cắn như vậy, còn hận ý trong mắt nữa, tất cả cứ như muốn đem hắn thiên đao vạn quả vậy! - Ngươi rất quật cường, mạnh mẽ! – hắn yên lặng nhìn khuôn mặt của nàng, thật lâu sau thấy nàng không có ý nhả ra nên thản nhiên nói một câu. Hai người im lặng đối diện vơi nhau, mãi tới khi Cảnh Dạ Lan lại bị đau đớn tra tấn tới mất hết khí lực thì hắn mới lấy tay ra. Ngón tay bị cắn xanh tím, lạnh như băng, in hằn trên đó là vết răng thật sâu của nàng, máu không ngừng trào ra từ miệng vết thương. Hắn không thèm để ý tới vết thương của mình mà ngồi nhìn nàng nặng nề đi vào giấc ngủ, cẩn thận lau đi vết máu nơi khóe miệng nàng rồi mới đứng dậy rời khỏi Ngọc Thần cung. Trong cung, Vô Ngân liếc mắt nhìn hắn rồi ném qua một lọ thuốc. - Tự mình rịt thuốc đi! Hiên Viên Khanh Trần đón lấy rồi

https://thuviensach.vn

ngồi xuống một bên rắc thuốc vào vết thương. Từ khi hắn trưởng thành tới nay thì không có một ai có thể làm hắn bị thương nhưng đêm qua hắn lại cứ thế ngồi nhìn Cảnh Dạ Lan cắn chặt tay mình như muốn phát tiết mà không chịu buông ra. - Có thể nào giảm bớt đau đớn cho nàng mỗi khi độc tố phát tác không? – trong cung im ắng hồi lâu rồi đột nhiên vang lên tiếng của Hiên Viên Khanh Trần. Vô Ngân buông quyển sách trên tay, hai chữ nói ra, lời ít mà ý thì nhiều. - Không thể! - Thật sự không có cách nào sao? - Có một cách! – Vô Ngân đột nhiên sửa lại lời. - Là cách gì? – ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần chợt biến. - Ngươi tiếp tục để cho nàng cắn! – Vô Ngân nói tiếp ngăn ngang ý định phản bác của hắn. – Ta không có gạt ngươi, ta nghĩ lúc ngươi nhìn nàng cắn ngươi cũng rất vui vẻ mà! – Vô Ngân nhìn Hiên Viên Khanh Trần có chút bất đắc dĩ mà gật gật đầu. - Chỉ sợ là tới lúc nàng ngay cả khí lực để cắn ta cũng không có. - Không sai, mỗi một lần phát tác thì so với lần trước sẽ lợi hại hơn. Trừ phi nàng chết, bằng không muốn hoàn toàn giải được độc thì phải kiên nhẫn đợi tới khi ta tìm ra cách nhưng mà phỏng chừng là rất lâu. – vẻ mặt Vô Ngân thực sự nghiêm túc, sau đó y liếc sang nhìn Hiên Viên Khanh Trần. – Ngươi cảm thấy nàng có thể ở lại bên cạnh ngươi được bao lâu? Hoa Mị Nô có ý nghĩa như thế nào thì ngươi so với ta còn hiểu rõ ràng hơn nhiều! - Trừ khi ta buông tay, bằng không nàng dù có chết cũng phải chết bên cạnh ta, đó cũng đủ là lý do để ngươi tìm cách cứu nàng rồi! – vẻ mặt Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng nhìn y. Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, mùi máu tươi trong miệng Cảnh Dạ Lan không hề biến mất, xem ra tối hôm qua nàng cắn rất sâu mà nặng. Khẽ đưa ngón tay sờ sờ khóe miệng, nàng lên tiếng gọi: - Tiểu Khả! Trong Ngọc Thần cung rộng lớn như vậy nhưng không có một ai lên tiếng trả lời, chỉ nghe thấy duy nhất tiếng phản âm của chình mình vọng lại. Giật mình nhìn lại, nàng nở một nụ cười giễu cợt, Tiểu Khả đã không còn nữa rồi! Cơn đau tối qua khiến cho toàn thân nàng nhức nhối, khó chịu, nàng nhấc chăn lên muốn đứng dậy. - Vương phi! – một thanh âm nho nhỏ vang lên, trước mắt nàng xuất hiện một đôi tay nhỏ bé rồi nhanh chóng đỡ lấy nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Cám Ơn Sự Quan Tâm Của Ngươi!

Máy nhíu chặt lại, Cảnh Dạ Lan lập tức rút tay về. Nàng giương mắt nhìn đại nha đầu này tuổi tác tầm với Tiểu Khả, đôi mắt long lanh đen nhánh cũng giống vài phần với nàng ấy. - Ngươi là ai? – Cảnh Dạ Lan dựa người vào một bên rồi hỏi. Có lẽ vì nàng ấy giống Tiểu Khả nên trong lòng nàng cũng không có sinh ra cảm giác chán ghét đối với người xa lạ. - Nô tỳ tên là Tiểu Khả! Là do vương gia phái tới hầu hạ vương phi! – nàng cúi đầu trả lời. Tiểu Khả? Nàng ấy cũng tên là Tiểu Khả sao? Cảnh Dạ Lan cười lạnh một tiếng: - Nói, rốt cuộc thì ngươi tên là gì? – nàng không ngu ngốc tới mức đi tin rằng đó là một sự trùng hợp. Đại nha đầu giương mắt nhìn ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Dạ Lan, lập tức sợ hãi hồi đáp: - Nô tỳ thật sự gọi là Tiểu Khả! - Nếu không nói thật thì ngươi mau rời khỏi chỗ này. Ta không cần ngươi hầu hạ! – nàng im lặng ko nói thêm. - Vương phi, xin người đừng đuổi nô tỳ đi! – nha đầu cuống quít quỳ xuống. – Nô tỳ vốn không phải tên là Tiểu Khả nhưng là vương gia tự mình chọn nô tỳ sao đó sửa lại tên và lệnh cho nô tỳ hậu hạ vương phi. Nếu vương phi không hài lòng thì mạng của nô tỳ khó mà bảo toàn! Cầu xin vương phi đừng đuổi nô tỳ đi… – nàng đau khổ cầu xin Cảnh Dạ Lan. Hiên Viên Khanh Trần, ngươi cho rằng có thể tùy tiện tìm một người na ná giống để thay thế Tiểu Khả ư? Là để bù đắp lại món nợ máu của ngươi sao? Cảnh Dạ Lan thản nhiên nói một câu: - Đứng lên đi, về sau tên của ngươi là gì thì cứ gọi như vậy nhưng cái tên Tiểu Khả thì không được gọi! - Đa tạ vương phi, đa tạ vương phi! – nha đầu một bên khóc một bên nói. Cảnh Dạ Lan mở lòng bàn tay ra, chiếc dây khóa mà Tiểu Khả để lại nằm im lặng lóe lên thứ ánh sáng dịu hòa. Nàng cẩn thận dùng một chiếc dây đeo nó vào cổ, chiếc khóa chạm vào da thịt, nàng khẽ thở dài một tiếng. Tiểu Khả, cám ơn ngươi, cho dù ta chỉ có một mình sống sót thì ta sẽ đáp ứng ngươi, vô luận thế nào thì cũng sẽ

https://thuviensach.vn

mang ngươi theo cùng. Ngươi hãy xem đi, ta tuyệt đối không nuốt lời. Cầm chiếc khóa đặt bên môi, nàng thầm nhủ với lòng mình: Ngươi chờ thêm một chút nữa, ta nhất định sẽ mang ngươi rời khỏi Bắc An vương phủ và giết chết tên Hiên Viên Khanh Trần để trả thì cho ngươi! Trong đôi con ngươi tràn ra ngùn ngụt hàn ý! Ngoài cửa sổ gió lạnh điên cuồng thổi, tiếng lướt xẹt qua khung cửa nghe rin rít, hơi lạnh lưu lại thực buốt giá. Qua mấy cơn bão tuyết, nghe nói cây cối và súc vật nơi này đã bị đông chết, mùa động quả là khó chịu, tàn bạo! Cảnh Dạ Lan mặc một thân la y trắng thuần, áo khoác choàng bên ngoài bằng lông cừu cẩm tú, trông nàng cứ như một u hồn đứng phía dưới dãy đèn cung đình. Ngẩng đầu lên, ánh mắt bình thản nhìn cây nến chầm chậm cháy lụi, từng giọt sáp rớt xuống rồi đông lại, cứ thế vòng vòng. Còn trên mặt nàng thì đông cứng như băng đá ngàn năm, không có lấy một chút dao động. Tiểu nha đầu bên ngoài thỉnh thoảng đi vào thăm hỏi, vụng trộm liếc mắt nhìn nàng một cái rồi trên mặt hiện rõ sự lo lắng. Vương phi rất ít khi nói chuyện, nếu có nói thì cũng chỉ được vài chữ. Mấy ngày gần đây người vẫn tự nhốt mình trong phòng, chẳng hỏi cũng chẳng quản bất cứ chuyện gì. Trừ lần đó khiến nàng lo lắng thì đôi khi vương phi sẽ đau đớn tới muốn chết nhưng người lại không chịu gặp đại phu. Còn vương gia thì sẽ lặng lẽ xuất hiện sau đó, lắng lặng canh giữ ở một bên, trước khi vương phi tỉnh lại thì ngài áy sẽ rời đi. Một tiểu nha đầu như nàng thực đúng không nghĩ ra là có chuyện gì?! - Hết lắc đầu lại gật đầu, nha đầu nhà ngươi đang nghĩ cái gì đó? – một tiếng cười tủm tỉm vang lên từ phía sau dọa nàng vội vàng thu hồi suy nghĩ. - Đại nhân, là ngài. Ngài đã tới! – thấy người tới là Vô Ngân thì nàng mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Vô Ngân gật đầu rồi đi vào phòng. Vào tới bên trong nhìn thấy Cảnh Dạ Lan đứng đó thì y mới mở miệng nói: - Vương phi, lâu rồi không gặp! Người có khỏe không? Cảnh Dạ Lan nghe thấy tiếng ý thì ngay cả tròng mắt cũng không thèm động: - Nhờ phúc của các ngươi, ta vẫn còn sống! – trước kia nàng đã quá xem thường Vô Ngân, không ngờ một người trông nhã nhặn như hắn lại là một tên giết người máu lạnh, hắn so với Hiên Viên Khanh Trần đúng là còn hơn. - Vương phi, trời lạnh, thân thể người còn chưa có khỏi hẳn nên chú ý thân mình một chút. – nhiều ngày không

https://thuviensach.vn

gặp trong Cảnh Dạ Lan gầy đi trông thấy, nàng vốn mảnh khảnh nên bây giờ lại càng thêm yếu đuối. - Cám ơn sự quan tâm của ngươi! – Cảnh Dạ Lan nhạt nhẽo trả lời, nàng cũng không có ý định nói chuyện với y. Vô Ngân thấy vậy thì lấy ra một lọ dược đưa cho nàng. - Dược này có thể giảm đau cho vương phi mỗi khi độc phát tác. – lọ dược nho nhỏ màu xanh sáng bóng trong suốt ánh vào mắt nàng. Nàng tùy tay cầm lấy rồi quăng sang một bên, bệnh dĩ nhiên không thể trị tận góc, uống nhiều thuốc thì cũng không có cách nào thay đổi, vậy thì còn dùng làm cái gì? - Ta đã biết, đã làm phiền tới ngươi rồi. - Thực ra Vô Ngân không có công lao gì, là vương gia quan tâm tới bệnh tình của vương phi nên thỉnh vương phi nhất định phải dùng nó. Bình dược này tốn không ít tâm huyết mới chế thanh, tuy chỉ có mọt lọ và không thể giải trừ độc tố trong người Cảnh Dạ Lan nhưng ít nhất có thể làm cho nàng không còn đau đớn nữa. - Vậy sao, vậy thì ta cũng phải cảm ơn vương gia một tiếng rồi! – nàng vẫn nói lạnh nhạt, thờ ơ như trước. Hắn quan tâm bệnh của ta sao? Cảnh Dạ Lan cười khẩy một tiếng, hắn là quan tâm tới Thu Thủy trong ngôi nhà gỗ kia, một nữ tử dịu dàng như nước. Vì nàng mà Hiên Viên Khanh Trần không tiếc hết thảy giết bao nhiêu người, còn chính nàng cùng lắm chỉ là một thứ thuốc dẫn không thể không có do hắn lựa chọn mà thôi! Nhìn thái độ của Cảnh Dạ Lan như vậy Vô Ngân cũng không muốn nói thêm gì, ngược lại y ngồi xuống: - Vô Ngân muốn nói với vương phi một số chuyện! - Được, nói nhanh một chút rồi mời đi cho! – nàng không khách khí nói rồi quay người, mắt lạnh nhìn y. - Vô Ngân biết chính mình quá đường đột, không thêm tham gia vào chuyện giữa vương phi và vương gia nhưng mà điều này có liên quan tới bệnh tình của vương phi, ta thân là đại phu nên cần phải giải thích một chút. - Giải thích cái gì? – Cảnh Dạ Lan cười lạnh. – Các ngươi có mưu đồ bắt người dùng mạng của họ để làm thí nghiệm thuốc, mười mấy nấm mộ hoang mai táng trong vương phủ kia chẳng phải đều là kiệt tác của Hiên Viên Khanh Trần hay sao? Không đợi cho Vô Ngân mở miệng, nàng nói tiếp: - Nếu đã làm chuyện như vậy với ta thì các ngươi còn nghĩ muốn giải thích cái gì nữa? Nói đi nói lại thì cũng là vì các ngươi muốn tìm một cái cớ để biện bạch, thanh minh mà thôi!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cô Vương Có Thể Làm Được!

Đối với sự chất vấn của Cảnh Dạ Lan thì Vô Ngân chỉ ngồi im không lên tiếng. Xem ra Hiên Viên Khanh Trần chưa lần nào chịu giải thích với nàng nên mới làm cho nàng hiểu lầm sâu sắc như vậy. Tuy rằng bây giờ có nói nhiều lời cũng vô ích nhưng cũng không thể không nói năng thận trọng được. - Là biện bạch hay lấy cớ thì Vô Ngân không dám giải thích gì trước mặt vương phi cả, chỉ là muốn nói rõ nguyên nhân bệnh trạng của vương phi mà thôi! – hắn thu hồi lại vẻ bất cần đời ngày thường lại, nói nghiêm túc. - Bệnh của ta chẳng phải mục đích cuối cùng là dùng để cứu Thu Thủy sao? – nàng cắn chặt môi. – Cần gì phải làm điều thừa thãi, nói làm cái gì? – nhắc tới Thu Thủy, lòng nàng khẽ nhói lên đâu đớn, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lại. Lại là ngươi sao, Hoa Mị Nô? Nàng nhíu mày dựa lưng vào tháp nửa ngồi nửa nằm. Hoa Mị Nô, ngươi để ý tới chuyện Hiên Viên Khanh Trần đối đãi với nàng ta như vậy sao? Còn ta thì cũng vì thế mà vô duyên vô cớ gặp bao nhiêu thống khổ và tra tấn. Nếu thay thế một người nhu nhược muốn chết như ngươi, không biết ta còn chống đỡ được bao lâu. Sao ngươi lại còn đối với hắn nhớ mãi không quên? Vì sao những mâu thuẫn giữa ngươi và hắn lại liên lụy kéo theo cả ta nữa? Ta không chút hứng thú, tuyệt đối không có lấy nửa điểm mong muốn như thế này. Nàng đưa lưng về phía Vô Ngân, cố hết sức kìm trụ cơn nghẹn trong ngực lại. - Xem ra vương phi đã gặp qua Thu Thủy! – Vô Ngân hơi hơi nhíu mày. - Một mạng đổi một mạng, coi như là cho ta biết một số chuyện, biết ta chết như thế nào và vì sao lại chết đi! – nàng cố mạnh mẽ, giọng nói không tránh khỏi ngữ điệu châm chọc. Đó là người mà Hiên Viên Khanh Trần quan tâm, chỉ trước mặt nàng ta thì tên ác ma kia mới có được chút ôn nhu. Nhưng mặc kệ các ngươi có chuyện gì, Cảnh Dạ Lan không muốn chết, và cũng không dễ dàng chết đi như vậy! - Kỳ thực… – Vô Ngân mở miệng thì

https://thuviensach.vn

bên ngoài cửa vang lên tiếng uất giận của Hiên Viên Khanh Trần. - Sinh tử của ngươi chỉ có cô vương mới có quyền quyết định! – hắn lạnh mặt đi tới, ánh mắt đảo qua Vô Ngân có một tia trách cứ. Còn Vô Ngân thì làm như không thấy, tránh đi tia mắt của hắn đang phóng tới mình. - Quên đi, hôm nay không còn sớm nữa, ta cáo lui trước, vương gia! – lại một lần nữa y treo lên vẻ tươi cười, khi đi qua người Hiên Viên Khanh Trần thì y còn lộ ra một bộ biểu tình "ta làm đúng!" - Các ngươi có cần phải cùng lúc xuất hiện trước mặt ta hay không? – Cảnh Dạ Lan cười có điểm bất đắc dĩ, cho dù là sống hay chết thì cuối cùng cũng tới. Việc nàng xuyên không tới đây so với người bình thường đã không phải là chuyện hay ho gì rồi. Nàng đưa lưng về phía hắn, dường như nói chuyện rất quá sức. Hiên Viên Khanh Trần đi lên trước giữ lấy thân thể nàng; bây giờ hắn hiểu được một điều, đối với con người Hoa Mị Nô cố chấp quật cường này thì đôi khi phải dùng tới sức mạnh, thủ đoạn và sự cứng rắn mới xong. - Có phải lại đau? – nhìn thấy trán nàng đổ đầy mồ hôi thì hắn lo lắng hỏi. - Ngươi mau buông tay ra, bằng không ta lại cho ngươi biết tay! – nàng thấy Hiên Viên Khanh Trần lại muốn ôm lấy mình thì hung ác quát lên. - Cô vương cũng không phải là chưa biết qua, chẳng lẽ ngươi có chiêu gì mới sao? – nghe nàng hung ác uy hiếp thì hắn cười trêu tức. Hắn chẳng thèm quan tâm tới sự phản kháng của nàng mà ôm chặt lấy nàng. Nàng mặc rất ít quần áo, cơ thể lạnh ngắt; mặt mày Hiên Viên Khanh Trần nhăn càng sâu, trách cứ: - Vô Ngân đã dặn là ngươi không được để bị cảm lạnh rồi kia mà! - Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đúng là một tên khốn kiếp, ta đã cảnh cáo ngươi cái gì, mau buông ta ra! – giọng của nàng phát ra run rẩy y như thân thể vậy. Khi độc tố phát tác thì không có cách nào biết trước, hơn nữa thời gian phát tác so với lần trước đã kéo dài hơn. Nàng nắm tay thành quyền, dùng sức đánh hắn. - Cái này có chút khí lực, thêm tý nữa mới làm đau được! – hắn lạnh nhạt nói nhưng sự lo lắng nơi đáy mắt thì không tán đi được. Hắn biết nàng đau lắm, mỗi lần nhìn nàng đau tới chết đi sống lại thì đau đớn trong lòng hắn cũng tăng dần lên. Ôm nàng đặt lên giường, thấy nàng vẫn cứ cuộn tròn chính mình như vậy thì Hiên Viên Khanh Trần vội vã tìm chung quanh lọ dược mà Vô Ngân vừa đưa. Dược của Vô Ngân thì thiên hạ khó mà cầu được dù chỉ là

https://thuviensach.vn

một viên thế mà nữ nhân này lại tùy tay ném đi. Một lọ dược thế này tốn bao nhiêu tâm huyết, đương nhiên là hắn sẽ không cho nàng biết được. - Ăn nó thì ngươi sẽ cảm thấy thoải mái hơn. – hắn cúi người xuống, kề sát má nàng, đem viên thuốc đặt bên miệng Cảnh Dạ Lan. Khó khăn mới có lúc nàng ngoan ngoãn mở miệng, nhìn nàng nuốt viên thuốc xong có vẻ giảm bớt cơn đau thì Hiên Viên Khanh Trần mới thả lỏng tâm tình. Nghe tiếng thở dồn dập của nàng dần đều đặn lại thì hắn mới vòng tay qua nàng, dùng một động tác cực mềm nhẹ mà ngay chính hắn cũng không phát giác ra, thương tiếc vuốt ve khóe môi chưa khép lại của nàng. Thấy nàng lại cắn chặt môi xuống, hắn vội vàng nói: - Cô vương đã nói, lúc đau thì mở miệng kêu lên, không được làm chính mình bị thương! - Ta bị thương thì liên quan gì tới … – Cảnh Dạ Lan thực muốn mắng chửi nhưng vì động tác kế tiếp của hắn mà thất thần. Hiên Viên Khanh Trần giơ lên ngón tay đặt lên miệng nàng, trên ngón tay thon dài kia còn lưu lại vết răng khá sâu. Là dấu vết mà nàng cắn hắn đêm hôm đó. - Sao, không sợ ta lại cắn ngươi sao?! – nàng suy yếu nói rồi lại nhìn ngón tay hắn. Có lẽ miếng cắn lần trước nàng đã dùng hết sức, cơ hồ là đem tất cả những phẫn nộ, nhục nhã, hận ý phát tiết cho bằng hết. Nàng chỉ hận là không thể cắn vào cổ hắn chứ không phải là ngón tay hắn! Hiên Viên Khanh Trần đưa tay tới bên miệng nàng, nói: - Cô vương không cho phép bất kỳ một ai làm ngươi bị thương, bao gồm chính ngươi! - Nói chính xác thì người có thể thương tổn ta chỉ có ngươi mới đúng! – nàng nói tiếp lời hắn, nhìn thấy sự kiên quyết và kiên định trong mắt hắn thì Cảnh Dạ Lan thực muốn cười một trận thật lớn. Một kẻ tàn khốc, bá đạo tới mức muốn nắm trong tay tất cả, nào là cảm xúc, nào là trái tim và bao gồm cả sự sống chết của kẻ khác, nàng nhìn mà thấy sao quá ngây thơ và buồn cười quá! Đối với hắn thì nàng tuyệt đối không bao giờ chịu khuất nhục và chịu hòa hoãn, nghĩ vậy nàng liền đẩy tay Hiên Viên Khanh Trần ra: - Vương gia, ngươi có thể quyết định nhiều chuyện nhưng chỉ duy nhất trái tim của con người thì ngươi đừng mong quyết định được! - Vì sao không thể? Cô vương có thể làm được! – trên mặt hắn hiện lên vẻ tự tin, một nụ cười tự tin bày ra. – Ngươi không tin? – hắn lại nhìn thấy sự bất tuân, bất phục quen thuộc trong mắt Cảnh Dạ Lan. Đối với ánh mắt này

https://thuviensach.vn

thì hắn vừa yêu vừa hận, lần nào cũng có thể khơi mào thành công dục vọng muốn chinh phục của hắn. - Ta chỉ tin tưởng chính ta mà thôi! – nàng không giãy dụa nữa mà ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt. – Vương gia có muốn cược với ta một lần không?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Đánh Cược

Cược một lần? Hiên Viên Khanh Trần nheo mắt, hình như đối với đề nghị của Cảnh Dạ Lan thì hắn có điểm bất khả tư nghị, đồng thời nó khơi mào sự hứng thú của hắn nữa. Đôi mắt màu vàng yêu dị của sắc vẫn sât sắc như nhìn thấy hết thảy mọi thứ phía trước, vì hắn hoàn toàn hiểu rõ con mồi ngay trước mắt mình nên chỉ cần chờ đợi một thời cơ thích hợp mà thôi. - Vương gia có dám cược một lần không? – cằm Cảnh Dạ Lan hơi hơi nhắc lên khiêu khích nhìn hắn, đôi mắt linh động mà sâu thúy, lãnh liệt, tất cả đều thu hết vào tầm mắt của Hiên Viên Khanh Trần. Hắn vẫn còn nhớ rõ một lần nàng vụng về quyến rũ khiến hắn thiếu chút nữa cầm giữ không được, cuối cùng thì hắn đã để nàng nắm được thời cơ chủ động. Tuy rằng nhất cử nhất động của nàng đều nằm trong dự đoán của hắn nhưng hắn vẫn không thoát khỏi sự rung động từ những hành động lớn mật của nàng. Sự tự tin của nàng, sự gan dạ, sáng suốt và dùng từ của nàng, còn có cả thứ quyết tâm muốn trốn thoát nữa, chúng đều làm cho Hiên Viên Khanh Trần phải nhìn nàng với ánh mắt khác xưa. - Ngươi đúng là một nữ nhân kỳ quái và thú vị, vượt qua cả sự hiểu biết của cô vương về ngươi! – hắn ôm nàng, nằm xuống bên mép giường rồi nghiêng mặt nhìn đôi mắt Cảnh Dạ Lan. Thân thể Cảnh Dạ Lan bị kiềm hãm, theo bản năng muốn lui về sau nhưng lại bị cánh tay của hắn vây chặt lại. Bàn tay to rộng ấm áp của hắn dán vào sau lưng nàng khiến cho thân mình đơn bạc mảnh khảnh của nàng cảm nhận được một tia nóng; nhưng khi nghĩ tới bàn tay của hắn nhuốm đầy máu của Tiểu Khả và đứa nhỏ thì nàng lại sinh ra chán ghét, ghê tởm vì bị hắn chạm tới. Nàng cảm giác như vết máu kia đang dính lên lưng mình khiến cho thân thể vốn đau đớn của nàng càng thêm khó chịu và thêm đau. - Ta đang nói chuyện nghiêm túc với vương gia, ngươi… – nàng căng cứng thân thể, gắng gượng chống đỡ không chịu gần gũi đụng chạm tới tấm ngực

https://thuviensach.vn

rộng lớn, mạnh mẽ của hắn. Hiên Viên Khanh Trần lập tức hiểu được ý của nàng, khẽ ôm chặt lấy bờ vai vì độc phát mà lạnh run lên: - Bây giờ là thời điểm ngươi bị độc phát, bộ dáng của ngươi còn chưa làm cho cô vương lưu luyến được; cô vương đối với nữ nhân ốm yếu không có hứng thú chút nào! – nhìn ánh mắt chán ghét của nàng thì hắn lại ác miệng nói tiếp. – Nhưng mà thực ra cơ thể của ngươi đối với phần đông những nữ nhân bên cạnh cô vương thì khiến cho cô vương rất hài lòng! Cảnh Dạ Lan tức giận hừ lạnh một tiếng: - Ta chỉ hỏi vương gia có can đảm cược hay không! - Vì sao lại không? – hắn biết nàng đang cố chọc giận, khiêu khích mình nhưng nếu đó là cuộc đánh cược với nàng thì hắn nhất định phải tiếp rồi. - Được, vậy lần này phải xem cô vương liệu có được vận khí tốt như lần trước hay không. – khóe miệng Cảnh Dạ Lan gợi lên một ý cười tươi. Chỉ cần có một cơ hội thì nàng tuyệt đối không ngoan ngoãn bị ép vào khuôn khổ, không thể vì kẻ khác mà hy sinh chính mình được, đó cũng chẳng phải là tác phong trước sau như một của Cảnh Dạ Lan nàng! - Ngươi muốn đánh cược cái gì? – tay hắn như trêu chọc lướt qua hai má nàng. Nàng so với trước kia gầy đi rất nhiều, gương mặt bầu bĩnh trước kia nay đã trông nhỏ đi nhiều. - Nếu, là ta đang nói nếu.. – nàng bình tĩnh nhìn Hiên Viên Khanh Trần. – Thu Thủy hết bệnh thì thỉnh vương gia thả ta đi! Thả nàng đi?! Nữ nhân đúng là chưa có một khắc nào từ bỏ giấc mộng này! Nàng tình nguyện đi Lan Lăng với Tô Vân Phong chứ không chịu ở bên cạnh hắn. Hắn vì nàng mà làm hết thảy, vượt quá những gì mà hắn đối đãi với những nữ nhân khác thế mà nàng vẫn… - Không bàn nữa, tốt nhất là ngươi đừng có mong muốn, mơ mộng nữa! – hắn quả quyết cự tuyệt. – Ngươi là vương phi của cô vương, nói chính xác thì ngươi chính là nô lệ của cô vương, ngươi không xứng để nói tới chuyện xin cô vương thả ngươi đi! Đã sớm đoán được câu trả lời của tên nam nhân này, Cảnh Dạ Lan cười nhạt: - Ta biết ngươi hận ta, đáng tiếc là ta đã quên mọi chuyện trước kia, đối với những chuyện mà ngươi làm thì ta sẽ không chịu đựng hay là yên lặng chấp nhận đâu. Điều ta có thể làm chính là… – nàng tạm dừng một chút rồi nói tiếp. – Chính là dùng hết toàn lực mà hận ngươi! – ánh mắt nàng lạnh như băng đá. Hiên Viên Khanh Trần biến sắc, đúng thế, Hoa Mị Nô vì bị đoạt đi ngôi vị hoàng hậu rồi

https://thuviensach.vn

được tứ hôn cho hắn, sau khi nhận được thánh chỉ thì lập tức tìm tới cái chết! Sau khi cứu sống lại thì nàng hoàn toàn thay đổi thành một con người khác, lần nào hắn cũng để nữ nhân này thành công trong việc chọc ngoáy mớ cảm xúc hỗn độn, phức tạp của mình. - Ngươi có thể hận cô vương, cô vương cũng chỉ biết đem ngươi nhốt lại bên người, cho dù tới chết thì hồn phách của ngươi cũng chỉ có thể nằm trong tay của cô vương! – ánh mắt lạnh lùng của hắn chạm vào tầm mắt Cảnh Dạ Lan, hai người không có ai chịu nhường nhịn, thoái lui. - Nếu ta là vương gia thì sẽ không làm như vậy! - Ồ, ngươi sẽ không làm giống cô vương chuyện gì? - Ngươi hận ta, tra tấn cơ thể ta, hại nha đầu hầu hạ ta và cả con của ta, tất cả những điều đó đủ để khiến ta hận ngươi, cho dù ngươi làm gì thì đều khiến cho ta ghi nhớ kỹ những thương tổn và nhục nhã! – nàng gằn nói từng chữ, trước khi hắn kịp phát hỏa thì nàng nhanh chóng tiếp một câu. – Nếu ngươi làm cho ta yêu thương ngươi rồi quay lại hủy diệt ta, ngươi không hề phát hiện rằng thương tổn trái tim một người so với những vết thương về thân thể và nhục nhã thì còn thống khoái, thỏa mãn hơn rất nhiều sao?! - Ngươi ám chỉ cô vương sẽ yêu thương ngươi, sau đó sẽ vì ngươi mà bị hủy diệt? - Hết thảy mọi chuyện không thể đoán trước được! – Cảnh Dạ Lan thản nhiên nói. Hắn nhìn nàng không chớp mắt, thật lâu sau mới cười lạnh nói: - Vì sao ngươi dám khẳng định như vậy, sap không phải là ngươi sẽ yêu thương cô vương chứ? – đồng mâu hắn vẫn nhìn chằm chằm nàng như muốn nhìn thấu mọi suy nghĩ của nàng. – Nhưng mà, nếu ngươi yêu thương cô vương thì lại sống không bằng chết! - Chúng ta có thể mở mắt mà nhìn xem! – nàng nói lại một lần. Hiên Viên Khanh Trần, ta tuyệt đối sẽ không yêu thương ngươi! Tận đáy lòng Cảnh Dạ Lan cười lạnh, đến cuối cùng để xem ai yêu ai, ai quy lụy ai, ai sống không bằng chết? Tất cả đều là một con số bí mật, không một ai biết trước. Nhưng Hiên Viên Khanh Trần ngươi làm sao biết được ngươi có thể mãi mãi là người nắm chắc thắng lợi được sao? Hắn vươn ngón tay bị nàng cắn thương kìm ở môi nàng: - Hoa Mị Nô, cô vương đồng ý đánh cược với ngươi nhưng mà cô vương muốn có thêm một điều kiện! - Điều kiện gì? – nàng biết là tên khốn này không bao giờ nói chuyện đơn giản, tốt đẹp được. - Ngươi nói là cần một kỳ hạn, cô vương

https://thuviensach.vn

định thời gian là sáu tháng cho tới cuối năm, nếu ngươi thật sự có thể khiến cho cô vương yêu ngươi thì tất cả mọi chuyện đều làm theo quyết định của ngươi. - Nếu ta thua thì tùy ý ngươi xử trí! – Cảnh Dạ Lan thản nhiên nói. - Nhưng trước đó ngươi không được cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của cô vương! – hắn cúi người, loáng cái cắn lên vành tai nàng. – Bao gồm cả trách nhiệm là một vương phi của ngươi! – hơi thở nóng rực phả lên cổ khiến cho thân thể Cảnh Dạ Lan tê tái như bị điện giật vậy. Đúng quà một điều kiện xấu xa, đê tiện! Nàng cong người, để mặc hắn ôm vào ngực: - Ta đồng ý với ngươi, nhưng ngươi không thể ép buộc ta, bằng không chính ngươi tự động nhận thua đi! - Cô vương chưa bao giờ thất bại dưới bất cứ kẻ nào! - Còn có một chuyện nữa! – Cảnh Dạ Lan cẩn trọng nói. -Chuyện gì? – hắn thì thầm. - Ta không cần đứa nhỏ, ta không cần có con của ngươi! – nàng đột nhiên quay sang, đối mặt với Hiên Viên Khanh Trần.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Ngươi Cũng Phải Đi!

Không cần con của ngươi! Nàng nói chắc như đinh đóng cột nhưng trong đó hàm chứa một tia đau lòng. Trước kia trả giá hết thảy vì những cố gắng của bản thân, dù có thỏa hiệp thì đứa nhỏ vẫn không giữ được, tất cả như nước chảy về biển đông. Nàng từng nghĩ rằng muốn sống với chính mình, tạo dựng nên một cuộc sống đúng với khát vọng nhưng mà nàng lại không được chiếu cố tới. Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi buông lỏng cánh tay giam cầm nàng. Đứa nhỏ? Chỉ e là nàng không biết thân thể của mình lưu lại độc tố rất khó có thể thụ thai. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn run lên. Nhớ tới nam hài bị bọc bởi tấm vải trắng nhuốm màu nằm trong thùng gỗ ngày đó, nó chính là huyết mạch tương liên duy nhất với hắn trên thế giới này thế mà hắn chẳng có đủ dũng khí để nhìn nó dù chỉ một cái. - Cô vương đồng ý với ngươi! – hắn nói xong thì đứng dậy, nhìn ra trong mắt Cảnh Dạ Lan chớp động sau đó nàng quay mặt đi, thân mình đơn bạc quật cường đưa lưng về phía hắn không nói một lời. Nàng không ngờ Hiên Viên Khanh Trần lại đáp ứng nhanh chóng như vậy, nếu nàng vẫn muốn lưu giữ hơi ấm của bàn tay kia mà kết cục chỉ có một thì nàng không muốn gì nữa; ít nhất là nàng có thể trốn tránh khỏi người nhân này. Ta sẽ không cho ngươi có thêm một cơ hội nào dùng những người mà ta quan tâm, yêu thương để uy hiếp, thương tổn tới ta! Có lẽ vì thân thể đau đớn quá mà lòng nàng dường như cũng đau lên theo; nàng cố dùng sức ôm lấy chính mình, cuộn tròn người lại. Nàng chỉ có thể dựa vào chính mình để tồn tại, sống sót! Nàng không hề quay đầu lại nhìn Hiên Viên Khanh Trần đang đứng bên giường cho nên nàng không thể nhìn thấy những cảm xúc phức tạp trong mắt hắn đều chỉ vì nàng. Sau đêm hôm đó, Hiên Viên Khanh Trần thường xuyên tới thăm Cảnh Dạ Lan. Tuy rằng mỗi lần nàng không có hòa nhã với hắn hoặc là ngó lơ hắn thì hắn vẫn trước sau như một lui tới. Song hắn cũng không

https://thuviensach.vn

ngủ lại chỗ nàng, chỉ ngồi bên cạnh đợi tới khi nàng muốn nghỉ ngơi thì mới chịu im lặng rời đi. Chỉ ngoại trừ duy nhất những lần nàng bị độc phát tác thì hắn mới lưu lại chăm sóc thân thể nàng, mãi tới khi nàng dịu đi thì hắn mới yên tâm rời khỏi. Đối với sự khác thường của hắn thì Cảnh Dạ Lan không hề chú ý tới. Hiên Viên Khanh Trần vốn là một kẻ thay đổi bất thường, ai mà biết hắn bày trò đùa giỡn gì chứ?! Một chuyện duy nhất khiến nàng không thích chính là hắn luôn cẩn thận, dịu dàng ôm lấy nàng, động tác mềm nhẹ giúp nàng uống thuốc rồi còn thì thầm bên tai nàng, lầm bầm gọi tên Hoa Mị Nô. Trông như hắn đang dỗ dành, dụ dỗ bảo bối trong lòng mình vậy! Kỳ lạ thật, cần gì phải làm bộ tốt bụng như vậy? Mỗi khi như vậy thì nàng đều nói lời lạnh nhạt, mãi tới khi hắn không thể khống chế được cảm xúc của mình mà lại không thể làm gì nàng thì hắn chỉ biết đạp cửa rời đi trong sự không vui! Sao, chỉ với chút kỹ xảo nho nhỏ này mà ngươi nghĩ rằng làm cho bổn cô nương vứt bỏ nhưng thù mới hận cũ sao? Là ngươi xem thường ta hay là quá đề cao mình rồi? Ngươi cao ngạo, tự tin không thua bất kỳ kẻ nào, vậy thì ta đây sẽ khiến cho ngươi chứng kiến và thấu hiểu chuyện chính mình trở thành một kẻ thất bại thảm hại như thế nào. Ngày trôi qua rất bình yên, nàng đã dần bình phục lại, mỗi ngày đều luyện tập cho thân thể bệnh tật này. Tuy rằng thân thủ không so được với trước nhưng cũng may là khôi phục hai hoặc ba phần. Đối với nơi này những người nàng tin tưởng đã không còn, tâm tình tốt lên chút song vẫn còn nặng nề như cũ. Sáng sớm, thái dương tỏa sáng giữa trời đông giá rét khiến người ta cảm thấy ấm áp, từng tia nắng mặt trời phóng qua ô cửa sổ chiếu lên gương mặt của nàng, nhẹ nhàng ôn nhu. Những hạt bụi li ti trong luồng sáng không ngừng chuyển động khiến nàng nhịn không được mà vươn tay ra muốn chạm vào chúng. Thật ấm áp! Nàng cảm nhận được hết thảy ánh nắng chiếu vào, hơi hơi nhắm mắt lại để hưởng thụ. Đúng, hưởng thụ giờ phút này! Vừa vặn Hiên Viên Khanh Trần đi tới, nhìn nàng nghiêng người ngồi đó, mái tóc dài đen mượt xõa tung khắp người nàng và cả phía sau như thay cho bộ áo ngủ trắng thuần. Ánh mặt trời hạ xuống hàng lông mi cong vút khẽ chớp động của nàng, khuôn mặt bình thản đó phủ lên một thứ ánh sáng màu vàng rực rỡ. Khóe miệng nàng cong lên một ý cười nhẹ

https://thuviensach.vn

như có như không.. tất cả khiến cho tầm mắt hắn không thể nào rời đi. Cảm giác có người đang đứng nhìn, Cảnh Dạ Lan mở bừng mắt: - Là ngươi? Hôm nay đúng là rất sớm! – nàng lạnh lùng nói rồi lại cầm lấy cây lược gỗ chải chuốt mái tóc dài. - Hôm nay cô vương muốn đi ngoại thành. - Có liên quan tới ta sao? – nàng thản nhiên hỏi, tay vẫn không ngừng chải tóc. Nàng rất thích mái tóc dài của Hoa Mị Nô, mềm mại óng mượt rất xứng với dung nhan của nàng, cũng khó trách tên nàng là Mị Nô. Một con người quá mức yếu đuối thì nhất định không thể sống nổi ở cái thời đại này! - Ngươi cũng phải đi! - Cái này là trách nhiệm của ta sao? – nàng hỏi lại một câu. Hiên Viên Khanh Trần không đáp, ngược lại đi tới cầm lấy cây lược gỗ trong tay nàng giúp nàng chải tóc. - Ngươi tránh ra, tự ta làm lấy! – nàng nói rồi muốn giật lại cây lược song bị hắn ngăn lại. - Chính ngươi nói cô vương không được bức bách muốn ngươi nhưng không có nói cô vương không được làm những chuyện khác. – hắn cười tà mị, nàng im lặng không phản kháng. Ngón tay chạm tới, như mặt nước mềm dịu, mang theo cảm giác man mát nhè nhẹ, một mùi hương lượn lờ trong không khí. Mái tóc dài nằm im trong tay hắn được búi lên gọn gàng, hắn tùy tay cài lên một cây trâm cho nàng. Trong gương đồng, ánh mắt của nàng và hắn tương đối, đồng thời hiện lên trong mặt gương là một dung nhan tuyệt sắc. - Thứ tầm thường! – nàng buột một tiếng. Hắn tặng không ít đồ trang sức quý báu, nàng cũng không có trả lại mà đem chúng cất đi để chuẩn bị dùng trong lúc chạy trốn sau này! - Thứ tầm thường?! – hắn cười. – Trên thế gian này có cái gì mà không tâm thường? – không đợi Cảnh Dạ Lan đáp lại, hắn kéo nàng lên nói như ra lệnh. – Mau thay y phục rồi theo cô vương ra ngoài. Không lâu sau Cảnh Dạ Lan thay quần áo xong bước ra, bộ y phục cưỡi ngựa màu đỏ thắm làm nổi bật hai gò má nàng, nhìn qua thực khiến cho người ta say lòng, bồn chồn tay chân. Trong mắt Hiên Viên Khanh Trần hàm chứa ý cười: - Ngươi muốn cưỡi ngựa!? - Đúng thế! - Lại đây! – hắn vươn tay, kéo Cảnh Dạ Lan tới bên cạnh và chỉ vào một con ngựa cách đó không xa. - Là nó! – nàng lạnh nhạt nhìn hắn. Đây là một con ngựa rất tuyệt, trong cuộc sống Hiên Viên Khanh Trần đối đãi với nàng không thiếu

https://thuviensach.vn

cái gì nhưng hắn kỵ nhất chính là thứ này, trừ bỏ ngoài hắn thì không có một ai khác có thể khống chế nó.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Thích Nơi Này Không?

- Ngươi cưỡi cùng cô vương! – đột nhiên hắn ôm nàng đi tới phía con ngựa. Hắn ôm rất nhanh, mỗi một bước ánh mắt hắn không hề rời khỏi khuôn mặt Cảnh Dạ Lan, thậm chí khóe miệng cong gợi lên ý cười thản nhiên. Hừ, sợ nàng cưỡi ngựa bỏ trốn chứ gì! Bây giờ mỗi một khắc Hiên Viên Khanh Trần ở cùng chỗ với nàng thì còn phải nghiêm khắc phòng bị để không để cho nàng có cơ hội chạy trốn. - Ta có chạy cũng không thoát, vương gia cần gì phải lo lắng?! – nàng nói đùa cợt. Tâm tư kín đáo của Hiên Viên Khanh Trần đúng là nằm ngoài dự kiến của nàng, không có hành động gì với nàng nhưng cũng không cho nàng một cơ hội có thể trốn đi. - Ngươi đó, đúng là một tiểu yêu tinh có cánh nhưng mà cô vương lại thích nhất là được bẻ gãy chiếc cánh của những kẻ muốn bay đi! – hắn cười tà mị, cánh tay bên hông nàng khẽ nhéo một cái. - Ngươi… – Cảnh Dạ Lan trừng mắt nhìn hắn. Xưa nay nàng sợ nhột, ngay cả cái nhược điểm nho nhỏ này cũng bị hắn phát hiện được. Hắn mặc kệ Cảnh Dạ Lan trừng to mắt liếc mình đầy căm tức, chỉ lạnh lùng lót một miếng da cừu vào yên ngựa rồi đem nàng đặt ở lưng ngựa sau đó mới xoay người nhảy lên. - Tính tình của Mặc Câu rất ngang ngược, nó không thích người lạ cưỡi mình nhưng mà có cô vương ở đây thì ngươi không cần lo lắng. – một tay hắn cầm dây cương còn một tay thì ôm lấy eo nàng, cơ hồ đem nàng nhét vào trong ngực mình. Cằm hắn tựa vào đầu vai nàng, miệng dán vào bên tai nàng, nói thầm. - Ta biết, lần trước bị ngươi bắt về ta đã lĩnh giáo qua ngựa của ngươi và người của ngươi, quả là có nhiều ngang ngược, táo bạo. – lần trước Hiên Viên Khanh Trần đúng là có ác ý muốn gây xóc nảy khiến cho nàng thất điên bát đảo, khói chịu cả nửa ngày không hết. Hắn nghĩ tới lần trước, ý cười trên mặt lập tức biến mất, mày nhíu lại: - Lúc ở cùng cô vương không được nhắc tới nam nhân khác, khảo nghiệm sự kiên nhẫn của cô vương không

https://thuviensach.vn

phải là một chuyện tốt! – nói xong, hắn trừng phạt hôn xuống cổ nàng. - Ta không có nói tới, ngươi cũng không được làm quá! – Cảnh Dạ Lan giãy dụa, trên gương mặt nhịn không được mà nổi lên một tầng mây hồng. Chẳng phải chỉ có mình hai người, phía sau còn có binh mã đi theo hắn nữa, thế mà hắn dám động tay động chân với nàng. Hắn cười thầm, vừa rồi nàng vì cử chỉ thân mật mà đỏ mặt. - Được, chỉ cần ngươi không chọc cô vương thì cô vương nhất định sẽ không phát hỏa! Lập tức, hai chân thúc nhẹ vào hông Mặc Câu, một tiếng giá uy vũ vang lên, Mặc Câu ngóc đầu hí dài rồi chạy đi. Hắn chọn đi đường bằng phẳng. thậm chí khi gặp những đoạn gập ghềnh hắn còn đi vòng vo qua né tránh. Cảnh Dạ Lan hờ hững nhìn xung quanh, trong lòng thì âm thầm nhớ kỹ dấu hiệu bên đường. Đi đã lâu mà thấy đoàn người vẫn chưa có ý dừng lại, nàng thoáng nghĩ hay là Hiên Viên Khanh Trần có ý định đi tới tận biên giới hả?! Hơi lạnh mùa đông vẫn còn dư âm, gió lạnh thổi ào ào tới như cắt vào da thịt. Tuy rằng ánh mặt trời chiếu rọi khắp nhưng Cảnh Dạ Lan vẫn phải nheo mắt lại, đem mặt xoay qua một bên. - Đem mặt quay qua đây, tựa vào ngực cô vương, chờ lát nữa gió nổi lớn thì ngươi có muốn khóc cũng không được! – hắn cao giọng nói. Cảnh Dạ Lan đương nhiên biết, nhất là cưỡi ngựa chạy nhanh như vậy, gió thổi quất vào mặt đúng là rất đau rát. Nàng tính toán tốt nhất nên nghe lời hắn, thế là đem mặt chôn trước ngực hắn, bàn tay bé nhỏ gắt gao bắt lấy một góc áo choàng của hắn để điều chỉnh thế ngồi cho thoải mái. Hai má nàng dán sát vào tấm ngực dày rộng ấm áp của hắn, nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn vang lên, nàng thầm nghĩ chỉ cần cây trâm trong tay nàng đâm xuống thì có thể đoạt được mạng của hắn. Cánh tay bắt lấy áo choàng buông ra, chậm rãi trượt vào trong ngực hắn, nàng đã cất giấu sẵn trâm trong ống tay áo. Bàn tay lạnh như băng nắm chặt thành quyền! Đây là một thời cơ tốt! Nhưng mà nàng không thể tùy tiện ra tay được, Hiên Viên Khanh Trần đối với nàng là một đối thủ khó đối phó từ trước tới nay, nàng không muốn thất thủ! Đột nhiên hắn hỏi thân thiết một câu: - Lạnh không? – hắn nắm lấy bàn tay nàng đặt trước ngực mình. – Để như vậy sẽ ấm hơn! Tâm Cảnh Dạ Lan khẽ lay động, năm ngón tay mở bung ra, ở một nơi nào đó tận thâm tâm, sự ấm áp len lỏi tới khiến nàng thấy lo lắng. -

https://thuviensach.vn

Không lạnh! – nàng lạnh nhạt đáp, tim đập càng nhanh hơn. Đi được nửa ngày đường, đương lúc nàng mơ mơ màng màng không biết tới nơi đó chưa thì nghe thấy Hiên Viên Khanh Trần nhỏ giọng nói: - Đến rồi! – nàng thúc mở đôi mắt, ngẩng đầu, tương đối với đôi mắt của hắn. Đáng chết, thế mà nàng bỏ lỡ cơ hội quan sát địa hình dọc đường đi; nàng bực mình tới mức muốn nhảy xuống khỏi ngựa. - Xem ra ngươi rất có tinh thần, ngủ rất lâu! – hắn ôm nàng nhảy xuống ngựa. Nơi này là … Nàng xoay người nhìn một mảnh tuyết trắng trước mắt, nhìn mãi không tới điểm dừng, bốn phía xung quanh giống như là trong một cái cốc vậy. Thấy nàng kinh ngạc, vẻ mặt nghi hoặc thì Hiên Viên Khanh Trần khẽ vuốt ve sợi tóc của nàng nói: - Nơi này là chỗ nghỉ chân của cô vương. Tuyết cốc! Chỗ nghỉ chân? Từ khi đi theo hắn thì Bắc An là một nơi lạnh vô cùng, mà tới mùa đông thì càng rét lạnh hơn, thế mà cốc lý này lại có nhiệt độ khác hẳn với bên ngoài. Xung quanh hành quán được thiết kế rất chu toàn, có gieo trồng đủ loại hoa cỏ càng khiến cho nàng không thể tin được. Một nơi xa hoa, kỳ lạ như thế này phỏng chừng ngay cả hoàng thượng cũng không được hưởng thụ qua. Hiên Viên Khanh Trần là đệ đệ của đương kim hoàng thượng nhưng thấy hắn bị phân công tới một nơi lạnh lẽo, khắc nghiệt như Bắc An thì có thể đoán được là quan hệ giữa hắn và hoàng thượng không có hòa hợp. Hắn lại còn tự xưng là cô vương, chiếu theo lẽ thường mà nói thì cái này là đại bất kính đắc tội, thế mà hắn còn thoải mái mà hưởng thụ như vậy. - Thích nơi này không? – hắn thấy ánh mắt Cảnh Dạ Lan không ngừng đánh giá bốn phía. - vương gia, ngươi dẫn ta tới nơi này không sợ một ngày nào đó ta sẽ báo với hoàng thượng là ngươi sống quá xa hoa, hơn nữa còn có mưu đồ, dã tâm sao? – nàng nhìn Hiên Viên Khanh Trần, nhoẻn miệng cười. Hắn bật cười ha hả, giống như nghe những lời Cảnh Dạ Lan là một câu chuyện tiếu lâm vậy: - Hắn biết cũng tốt, không biết cũng được, co vương thích như vậy; hơn nữa ngay cả ngươi mà hắn cũng đưa tới cho cô vương thì ngươi còn trông đợi tới ngày có thể trở về sao? Hàng mi cong vút của nàng khẽ chớp động, ý cười càng sâu: - vương gia, ta nói rồi, mọi chuyện không thể nào lường trước được! – nói xong, nàng tiêu sái bước tới dãy hành lang gấp

https://thuviensach.vn

khúc. Hiện tại nàng nghĩ không ra Hiên Viên Khanh Trần mang nàng tới nơi này là có mục đích gì.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Lại Nổi Điên Cái Gì Vậy Chứ?!

Cảnh Dạ Lan được an bài tới Đông Chi uyển, nàng mới đi vào tới cửa uyển thì đã kinh ngạc vì khu vườn trồng đầy hoa mai, màu mai vàng chói mắt rực rỡ, cái này có lẽ vì Hoa Mị Nô mà chuẩn bị. Gần đây, trong giấc mộng của nàng không còn xuất hiện những đoạn ngắn liên quan tới chuyện giữa Hoa Mị Nô và Hiên Viên Khanh Trần. Nàng không phải là một người thích chĩa chân vào chuyện của người khác nhưng bây giờ nàng bắt đầu thấy tò mò rốt cuộc thì giữa nàng ấy và Hiên Viên Khanh Trần đã có những khúc mắc, mâu thuẫn gì. Hiên Viên Khanh Trần đứng sau người nàng, nhìn nàng lẳng lặng đứng trong vườn, ánh mắt chăm chú nhìn cây mai trước mặt. Nhớ tới lần Hiên Viên Khanh Trần ôn nhu hiếm hoi đối với nàng cũng là dưới tàng cây mai, nghĩ tới đó, nàng không hề phát giác được rằng trong mắt mình nổi lên nhu tình. Nàng đang nghĩ tới Tô Vân Phong sao? Từ thám tử thì hắn được biết Tô Vân Phong chỉ vì biết nàng thích hoa mai mà sai người bí mật đi hơn trăm dặm đưa chúng tới Lan Lăng, cũng chỉ vì một nụ cười của nàng! Trong đôi mắt màu vàng yêu dị nổi lên sự mất mát và phẫn nộ khiến hắn bực bội cầm lấy ly rượu uống một ngụm cạn sạch. Rượu lạnh như băng chảy xuống yết hầu rồi xuống bụng lập tức nóng rực lên. - Sao ngươi lại tới đây? – Cảnh Dạ Lan nghe ra tiếng hắn, ngũ quan yêu mị toát ra vẻ lạnh lùng. Ánh mắt hắn phức tạp nhìn nàng, không nói gì, chỉ có nhìn, mãi tới khi trong mắt hắn nổi lên một tia đau đớn khó phát hiện. Chỉ một phát hiện nho nhỏ ngoài ý muốn này mà khiến cho Cảnh Dạ Lan kinh ngạc không thôi. - Không có chuyện gì, ta muốn nghỉ ngơi, ta mệt rồi! – nàng nói, cũng là hạ lệnh đuổi khách. Mỗi khi nàng nói câu này thì Hiên Viên Khanh Trần đều im lặng rời đi.. còn hôm nay thì … - Theo cô vương đi ra ngoài! – hắn buông chén rượu, xông lên kéo cổ tay nàng. - Đi đâu? – Cảnh Dạ Lan giãy không được hắn nên chỉ có thể theo hắn chạy ra ngoài. Mặc

https://thuviensach.vn

Câu chạy nhanh một đường, nháy mắt liền đứng trong Tuyết cốc, một nơi không rõ địa danh. Không có tùy tùng đi theo, chỉ có hai người bọn họ đứng trên nền tuyết trắng phau mênh mông không có bến bờ, cách đó không xa là vực núi chi chít vách đá nhìn mà sợ run. Hơi thở phát lạnh như băng, cả người Cảnh Dạ Lan căng cứng, nháy mắt run lên bần bật. - Tới nơi này làm cái gì? Hiên Viên Khanh Trần không trả lời mà kéo tay nàng đi tới trước, trong đôi mắt thâm thúy dần dần dấy lên tia nóng rực khiến Cảnh Dạ Lan kinh hoảng. - Ngươi đừng có làm xằng bậy, đừng quên ước định giữa ta và ngươi! – nàng ngẩng đầu, lớn tiếng nói. Cho dù hắn dọa nàng sắp hít thở không thông thì nàng vẫn không muốn yếu thế trước mặt hắn. - Quên cái ước định chết tiệt đó đi! – hắn ghé sát Cảnh Dạ Lan, ôm lấy người nàng đang chuẩn bị lùi về phía sau. Cúi đầu, thái dương hắn tựa vào bên cổ nàng, hơi thở mang theo hơi rượu nồng nặc, môi mỏng khẽ nhúc nhích phát ra thứ thanh âm trầm thấp, khàn khàn mang theo đau đớn.. – Mị Nô.. Mị Nô!.. Hô hấp của hắn nóng cháy dâng lên tận lỗ tai nàng; hắn không chịu buông tha cho vành tai nhỏ nhắn của nàng, hai hàm răng nhẹ nhàng cắn mút. Lửa nóng hôn xuống mặt nàng dường như hạ xuống chút nhưng một tay hắn vẫn ôm chặt lấy vòng eo nàng còn một tay thì không an phận ve vuốt khắp người nàng, cách một lớp quần áo hắn nắm lấy khuôn ngực đẫy đà của nàng. - Ngươi uống say rồi! – nàng nhíu mày muốn kéo bàn tay của hắn đang đặt trước ngực mình ra. Vừa rồi nàng đã đủ tâm phiền ý loạn, không chỉ có đoán tâm tư của hắn mà còn phải tính toán cơ hội xuống tay. - Đừng có nhúc nhích, Mị Nô! – hắn nâng mặt nàng lên, hôn lên đôi môi vì kinh ngạc mà hơi nhếch lên của nàng. Chiếc lưỡi như ngọn lửa điên cuồng chiếm đoạt, tìm kiếm! Hắn không hề có ý muốn buông tha nàng ra! Lại nổi điên cái gì vậy chứ?! Cảnh Dạ Lan không thể nào hô hấp thuận lợi, dần dận chịu thua trước thế công của hắn. Ban đầu còn giãy dụa nhưng cuối cùng thì đành đón ý nói hùa; nàng phải thừa nhận rằng trên phương diện này thì Hiên Viên Khanh Trần đã có thể nắm được nàng trong tay. Hắn từng yêu Hoa Mị Nô sao, nếu không yêu một cách mãnh liệt thì làm sao có thể hận tới như vậy?! - Buông ra .. buông ra… – khó khăn lắm nàng mới thoát khỏi nụ hôn của hắn, thở lấy thở để, ngực phập phồng mãnh liệt biểu hiện ra sự

https://thuviensach.vn

bối rối của nàng. – Ngươi điên rồi, muốn nổi điên thì đi tìm người khác mà phát tiết, không cần trút hết lên người ta! - Đúng, ta điên rồi. Cô vương mang ngươi tới đây không phải để ngươi nhớ tới nam nhân khác?! – hai tròng mắt hắn đỏ đậm. - Ngươi nói bậy bạ gì đó? – hắn trừng mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần, sau đó liền hiểu ý của hắn. Hắn nghĩ là nàng đang nhớ tới Tô Vân Phong ư?! Đây là cái suy nghĩ quái quỷ gì vậy! - Được rồi, đừng có lui về phía sau nữa! – hắn dừng chân, lên tiếng ngăn cản nàng. Gió rét lạnh từng trận thổi tới khiến cho mùi rượu trên người hắn cũng tán đi ít nhiều. Lòng của nàng đã sớm có nam nhân khác, hơn nữa nàng vì hắn mà biến thành cái bộ dạng này vậy thì hắn còn muốn cái gì chứ? Nàng muốn giết hắn, lúc ngồi trên lưng ngựa hắn đã đoán được ý đồ này của nàng! Đúng thế, giữa nàng và hắn chỉ có cừu hận mà thôi! Định ra cái ước định quỷ quái kia chỉ vì hắn không cam lòng thất bại trước nàng, và cũng bắt đầu từ thời khắc đó thì Hoa Mị Nô nàng chỉ có thể là chính mình! Cảnh Dạ Lan đã đứng bên cạnh vách núi đen ngòm, tuyết rơi xuống theo vách đá; khi quay đầu nhìn xuống vực sâu không đáy này lại làm cho nàng chợt nghĩ tới một chủ ý. - Ngươi không tuân thủ ước định, nếu ngươi còn bước tới thì ta sẽ nhảy xuống dưới, để xem ngươi làm thế nào cứu Thu Thủy! – nàng lớn tiếng nói, thân mình hình như khẽ lạnh run lên. - Nếu ngươi nhảy xuống thì cô vương cũng sẽ tìm được thi thể của ngươi. Nếu vì ngươi mà làm cho Thu Thủy xảy ra chuyện gì thì cô vương sẽ nghiền ngươi thành tro bụi! – hắn lo lắng nàng sẽ ngã xuống, thế mà nàng lại dùng Thu Thủy để uy hiếp hắn, điều này càng khiến hắn phải tăng thêm ngữ khí. - Được, cùng lắm thì thịt nát xương tan! – nàng giận dữ xoay người giả bộ như sẽ nhảy xuống; còn ngón tay thì lặng lẽ nắm lấy đai lưng áo. Vừa rồi trong lúc vô tình nàng phát hiện cách miệng vực không xa có một gốc cây sinh trưởng, thoạt nhìn thì nó to như cánh tay của một người trưởng thành; chỉ cần có thể bắt được nó thì có thể tạo cho mình một cơ hội chạy trốn. Nàng cân nhắc nhanh chóng, nhìn năng lực hiện tại của hắn thì nàng nắm chắc chín phần! - Mị Nô, không được! – hắn kinh quát rồi bất ngờ chạy nhanh tới muốn giữ chặt nàng, đồng thời làm cho Cảnh Dạ Lan giật mình xoay người

https://thuviensach.vn

lại nhìn hắn. Đúng lúc này nàng phát hiện một mũi tên nhọn đang bắn về phía mình!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Trúng Tiễn

Trong lòng Cảnh Dạ Lan cả kinh, có thể bắn tên đả thương ở chỗ của Hiên Viên Khanh Trần hắn là đã có chuẩn bị sớm. Theo thế tên bắn lao tới thì nàng có thể đoán phương hướng nhắm tới là chính nàng. Nhưng nàng xưa nay có đắc tội với người nào đâu chứ! Phía sau là vực núi, trước mắt là Hiên Viên Khanh Trần đang chạy nhanh tới; nếu đi về phía trước thì nếu không cẩn thận sẽ sống không bằng chết, còn lui về phía sau thì sống chết không rõ thế nào. Nháy mắt, mũi tên nhọn đã ngày càng gần, nàng cắn chặt khớp hàm, rất nhanh quấn chiếc đai lưng vào tay, liếc mắt về phía vực sâu phía sau, quyết định được ăn cả ngã về không! Hiên Viên Khanh Trần đang lao nhanh về phía nàng cũng nhận thấy điều dị thường, hắn nhìn mũi tên sắc nhọn bay nhanh rồi lại nhìn tới bước chân Cảnh Dạ Lan đang hướng về phía sau. - Mị Nô! – hắn hô to một tiếng muốn phi tới ôm nàng. Phập! Là tiếng mũi tên nhọn cắm vào xương cốt, hắn hét lên một tiếng thật lớn rồi ôm chặt lấy người trong lòng. - Mị Nô, không sao rồi! – hắn giương mắt nàng còn đang kinh ngạc, ôn nhu an ủi. - Ngươi … – Cảnh Dạ Lan cũng thất thần, nàng thực không ngờ Hiên Viên Khanh Trần lại thay nàng trúng một mũi tên. Nàng tựa vào ngực hắn, không nhúc nhích, chỉ cần một động tác không cẩn thận thì hai người sẽ rớt xuống vực, mà trong kế hoạch trốn đi của nàng không có tính là đem theo hắn nha! Ôm nàng, Hiên Viên Khanh Trần thúc người nhìn lại thì phát hiện cách đó không xa có vài bóng đen lóe lên. Hừ, hắn hiểu ra, không biết từ khi nào ngay cả vài người mà hắn cũng đã không nhận thấy được. Muốn chạy trốn sao? Dù Hiên Viên Khanh Trần hắn có bị thương thì đối phương cho dù có chết cũng không thể chạy thoáng khỏi lòng bàn tay hắn. Sát ý lạnh lùng trong con ngươi yêu dị bắt đầu khởi động! Hắn dùng lực thổi sáo miệng, lập tức Mặc Câu chạy nhanh tới phía bọn họ. - Lại đây, chúng ta trở về! – một tay hắn giữ chặt

https://thuviensach.vn

nàng còn một tay thì lại hoạt động rất chậm chạp. Miệng vết thương trào ra máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ nửa người hắn. Mùi máu tươi dày đặc quen thuộc khiến cho các giác quan của Cảnh Dạ Lan nhạy bén hắn lên. Trong lòng nàng nổi lên dự cảm không tốt, đó là cái gì thì nàng không rõ, chỉ là bằng kinh nghiệm nhiều năm sống trong nghề thì trực giác đã phát hiện có điểm không ổn. - Ngươi mau tránh ra! – Cảnh Dạ Lan đột nhiên kêu lên rồi đẩy hắn ra. - Cẩn thận! – thấy nàng đứng không vững sắp ngã ngửa về sau thì Hiên Viên Khanh Trần liều lĩnh chạy tới trước giữ lấy nàng. Nhưng trong nháy mắt thì phía lưng hắn nổi lên đau đớn. Ba mũi tên nhọn đồng thời găm vào lưng hắn, thì ra là muốn hắn chết! - A! ~~~~ – Cảnh Dạ Lan hét lên một tiếng, dưới chân hụt hẫng, thoáng cái nàng thấy mình rớt xuống vực sâu.’ - Mị Nô, nắm lấy tay ta! – hắn không hề suy nghĩ mà nắm lấy cổ tay nàng, tuyệt không quan tâm tới chuyện mình có thể rớt xuống theo. - Không cần ngươi cứu! – nàng mới mở miệng thì toàn bộ thân mình bay lên không rồi rơi xuống. Nàng không kịp cởi thắt đai áo để tự cứu mình, cảm giác không trọng lượng khiến nàng thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, giống như thời khắc trở về với thực tại. Nếu có thể trở về thì thật tốt biết bao! Nàng nhắm mắt lại chờ đợi. Quỷ Túc, em sắp tới với anh rồi! Trong lòng nàng thầm niệm. - Mị Nô! – bên tai là giọng nói lo lắng, bá đạo của hắn, đồng thời nàng cảm giác thế trượt xuống chợt dừng lại. Nàng mở mắt ra nhìn thì thấy một tay Hiên Viên Khanh Trần giữ chặt lấy nhánh cây mọc ra từ vách đá, còn tay kia thì bắt chặt lấy cổ tay nàng. Máu chảy tràn khắp cánh tay hắn, từng giọt từng giọt nhỏ xuống người nàng. - Nắm chặt ta, không được buông tay! – hắn vẫn bá đạo ra lệnh cho nàng như trước kia. - Ngươi mau buông ra! Nếu cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ đều chết! – Cảnh Dạ Lan hét lên. Cánh tay hắn đã bị thương chống đỡ không được bao lâu, hơn nữa nhánh cây này không thể đủ dai để trụ được sức nặng của hai người một lúc. - Câm miệng, ta đã nói rồi, ngoài ta ra thì không một ai có thể thương tổn ngươi! – hắn lớn tiếng quát lại, lo lắng trong mắt không cách nào che dấu được như ngày xưa. Sao hắn không biết là không thể chống đỡ mãi được như thế này, căn bản là chưa có cách nào giải quyết được vấn đề. Trên tay nàng đều là máu của hắn, ngửa đầu nhìn lên thì thấy

https://thuviensach.vn

sắc mặt hắn đã trắng bệch, là một người bình thường thì chống đỡ còn không được bao lâu, huống chi hắn lại đang bị thương. - Hiên Viên Khanh Trần, ngươi mau buông tay ra. Ta không muốn chết cũng phải ở cùng ngươi! – Cảnh Dạ Lan cố ý nói, xưa nay nàng luôn sống quật cường, nàng không muốn ỷ dựa vào sự giúp đỡ của người khác, cho dù là mạng sống! - Ngươi dám?! – hắn biến sắc, Hoa Mị Nô, ngơi hận ta tới mức này sao? Ngay cả chết cũng không muốn chết cùng ta, chết cạnh ta? Khí lực trong tay càng thêm lớn, hắn nắm chặt lấy cổ tay mảnh khảng kia, đầu vai đau nhức làm cho hắn phải cắn chặt răng lại nhưng hắn vẫn bướng bỉnh không chịu buông tay! Hai người giằng co một hồi, không có lời qua tiếng lại! Tuy rằng Cảnh Dạ Lan bực bội nhưng ánh mắt vẫn không ngừng tìm kiếm đường sống trước mắt. Rất nhanh, miệng nàng giơ lên một tia cười yết ớt, chỗ nhánh cây mọc ra có một cái hốc đá nhỏ bị tuyết che phủ nên không dễ phát hiện. Nếu không phải bọn họ tranh cãi lay động cái rễ cây thì tuyết đọng sẽ không rơi xuống và sẽ không làm lộ ra cửa động. Theo ánh mắt của nàng, Hiên Viên Khanh Trần cũng nhìn tới nơi đó. - Hiên Viên Khanh Trần, ta và ngươi không ầm ĩ tranh cãi nữa, hiện tại phải sống! – nàng nói với hắn. – Ngươi còn chống đỡ được bao lâu? - Vô nghĩa! – trên gương mặt tái nhợt của hắn che kín hàn sương, cánh tay đã run lên nhưng sao hắn có thể yếu thế trước mặt nàng được chứ. - Tốt lắm. Vậy thì hãy đợi ta cứu ngươi nhé! – nói xong, nàng cởi chiếc đai lưng, dùng sức ném lên trên bắt vào nhánh cây một cách vô cùng chuẩn xác. Nàng đem hai đầu đai lưng quấn quanh cổ tay, cũng may là đồ trong vương phủ của Hiên Viên Khanh Trần toàn là hàng tốt, cái đai lưng này không biết làm từ thứ gì mà vừa nhẹ vừa dai. Chớp cái, nàng dùng sức co người lên, mũi chân áp sát vào vách đá, dùng sức đá tới. - Buông tay! – nàng hô lên, thuận thế kéo về phía trước, ngay lập tức nàng đã mặt đối mặt với hắn. Khóe miệng kéo lên một độ cong xinh đẹp hướng Hiên Viên Khanh Trần cười khẽ, thực tự tin quyến rũ; điều này khiến cho lòng Hiên Viên Khanh Trần sinh ra một tia rung động khác thường! Nữ nhân này mỗi lần đều mang tới cho hắn những cảm giác không giống nhau!.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Mị Nô, Đừng Đi!

Cảnh Dạ Lan không dừng lại, tiếp tục linh hoạt đem chân khoát lên vách đá: - Có chủy thủ không? – nàng hỏi. - Ở bên hông ta! – Hiên Viên Khanh Trần đáp rồi một mực chăm chú nhìn hàng động của nàng. Rút dây lưng về từ nhánh cây, nàng vứt cho Hiên Viên Khanh Trần. - Ngươi còn khí lực lại đây không? Hắn nhìn đai lưng trong tay, sắc mặt khó coi, chần chừ không chịu động đậy. - Sao, là ngươi không làm được hay là ngay cả nói cũng không có sức nữa! – nàng chọc tức nói. Đến mức này mà hắn còn quan tâm tới chuyện ai cứu ai nữa hả?! – Mau lên đây đi, nhánh cây đã chống đỡ không được nữa rồi. – nàng nghe thấy tiếng răng rắc gãy của nhánh cây mà hắn thì cố tình không chịu hành động. Ánh mắt hai người tương đối, trong mắt hắn mang theo thần thái khác thường, đánh giá nàng từ đầu tới chân. - Ngươi muốn nhìn thì nhìn cho đã đi, kẻo ngươi ngã xuống đó thì sau này không nhìn được nữa đâu! – nàng tức giận nói rồi nhìn tới một nửa nhánh cây bị đứt ngang. Cuối cùng thì Hiên Viên Khanh Trần cũng chịu động, đúng lúc chân hắn chạm vào cửa động thì nhánh cây rốt cuộc cũng không chịu nổi xung lực mà đứt phựt rơi vào vực; mãi một lúc sau mới nghe thấy tiếng động vang lên, xem ra đáy cốc này rất sâu! Cảnh Dạ Lan không khỏi nhíu mày. Cửa động tuy nhỏ nhưng bên trong lại rộng vô cùng. Cảnh Dạ Lan thu dọn một chỗ thật sạch sẽ rồi nói: - Tới nơi này ngồi đi! – nàng nói vọng tới Hiên Viên Khanh Trần nãy giờ vẫn không nói tiếng nào. - cô vương không cần! – giọng nói của hắn lạnh băng, đồng thời tác động tới miệng vết thương làm cho cho hắn nhíu chặt mày lại. - Tới nơi này đi! – Cảnh Dạ Lan đề cao giọng. Tuy nàng hận hắn nhưng nàng lại không thích thiếu nợ ai bao giờ; vừa rồi hắn thay nàng nhận một mũi tên, và đúng vào lúc nguy cấp nhất đã giữ nàng lại. Nàng không muốn nợ ân huệ của hắn! - Cô vương nói không cần! – hắn cũng cao giọng đáp trả. Rõ ràng là nói hết

https://thuviensach.vn

sức, vết thương tê rần đau nhói lên, thì ra bại độc, hắn không khỏi cười lạnh. Nghĩ một lần có thể chết nên mới lớn mật tìm tới hắn?! Hừ! Cùng diêm vương bàn chuyện sinh tử, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ này ngay cả hoàng đế là ca ca của hắn cũng không có nắm chắc cơ hội nữa là, thật là chán sống! Hắn oán hận nghĩ, vươn tay cầm mũi tên dùng sức rút phựt ra. Cả người đau điếng lại khiến cho hắn tỉnh táo không ít, hắn quan sát mũi tên cẩn thận hy vọng có thể tìm ra chút manh mối. - Ngươi làm sao vậy? – thấy hắn vụng về với thương thế của chính mình, Cảnh Dạ Lan vốn không muốn quan tâm tới hắn đột nhiên nhìn tới đầu mũi tên trong tay hắn phát ra thứ ánh sáng u ám thì trong lòng nàng khẽ động, lập tức đi tới. - Không có việc gì! – Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng nói. - Đưa ta xem! – nàng cũng lười hỏi lại, ngồi xuống bên cạnh hắn xem xét vết thương. Máu màu đỏ xẫm đen dần không ngừng trào ra, mơ hồ còn có một mùi tanh hôi. Tên mũi tên có độc! Nghĩ tới mục tiêu của nhưng mũi tên bắn lén này là nàng thì ánh mắt Cảnh Dạ Lan phát lạnh. Có thể hận nàng như vậy, muốn có được mạng của nàng như vậy thì chỉ có duy nhất nàng ta! Cảnh Dạ Lan không suy nghĩ nữa, hiện tại bây giờ chỉ cần sống sót trở về thì cừu hận gì cũng có thể tìm nàng ta báo thù! Xé rộng quần áo chỗ vết thương của Hiên Viên Khanh Trần, nàng rút chủy thủ ra, lập tức rạch một đường trên miệng vết thương. - Ngươi làm cái gì đó?! – một nửa cánh tay hắn không thể động đậy, chỉ có thể nhìn Cảnh Dạ Lan hãy còn đang khỏe mạnh chiếu cố mình. - Cứu ngươi! – nàng chẳng thèm ngẩng đầu lên, cúi xuống, áp miệng vào vết thương của hắn hút mạnh. - Ngươi … – Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên nắm chặt quyền, ghé mắt nhìn nàng đang cẩn thận hút độc cho mình. – Cô vương không cần ngươi cứu, ngươi cút mau! – hắn giận dữ hét lên. - Ta cứu ngươi, nếu ngươi muốn chết thì tự mình làm đi, không ai ngăn cản ngươi cả! – nàng nhổ ngụm máu đen trong miệng ra rồi nói. Mãi tới khi thấy vết thương chảy ra máu đỏ tươi thì nàng mới yên tâm dừng lại, lau vết máu trên khóe miệng đi. - Cho dù ngươi cứu cô vương thì cũng đừng hy vọng cô vương sẽ bỏ qua cho ngươi! - Nếu muốn ngươi chết thì lúc này có thể làm được rồi. Ta chỉ không muốn thiếu nợ ngươi lúc trước đã cứu ta. Bây giờ chúng ta huề nhau. – nói xong, nàng xé gấu váy mình băng bó cẩn thận vết

https://thuviensach.vn

thương cho hắn. - Ngươi không hối hận khi cứu cô vương sao? – hắn im lặng nửa ngày mới đột ngột hỏi. - Hối hận? – nàng cười nhẹ thành tiếng, đôi mắt chớp động. – Nếu không làm cái gì mà chịu chết ở chỗ này thì ta mới hối hận! – nàng chỉ vào Hiên Viên Khanh Trần. – Hiện tại giữa ta và ngươi không ai thiếu nợ ai, việc chúng ta cần phải làm là phải tìm cách sống mà đi ra ngoài! - Ngươi tự tin như vậy sao? – bên môi hắn gợi lên một tia cười yếu ớt, ánh mắt vẫn chuyên chú vào Cảnh Dạ Lan, nói. - Nếu thật sự bất hạnh chết ở chỗ này thì e là vương gia so với ta còn không cam lòng hơn! – nàng nhắm mắt lại, vừa định mở mắt ra thì trước mắt liền trở nên mơ hồ. Độc này quả là lợi hại ngoài sức tưởng tượng của nàng, một trận hoa mắt tập kích tới khiến thân mình nàng mềm nhũn ngã nhào xuống/. Hiên Viên Khanh Trần nhanh như chớp lao lên đỡ lấy nàng ôm vào trong ngực; nhìn đôi môi tím tái của nàng mà tâm hắn rúng động. Hắn thực sự rất mâu thuẫn, một bên hắn không thể quên đi những chuyện trước kia mà muốn nhục nhã nàng, tra tấn nàng; còn một bên thì hắn lại vì chút hành động nho nhỏ của nàng mà thấy cảm xúc phập phồng, nội tâm dày vò. - Mị Nô… Mị Nô… – hắn nhẹ giọng gọi. Đợi tới khi Hoa Mị Nô hoàn toàn tỉnh táo lại thì trời đã đêm khuya. Nhiệt độ trong động thấp hơn so với bên ngoài, lúc này đây người nàng tựa vào một thân thể rộng lớn, rắn chắc, ấm áp. Nghe tiếng tim đập đều đều của hắn khiến Cảnh Dạ Lan có điểm tiếc nuốt muốn tiếp tục được như thế này. Nhưng tận đáy lòng nàng vẫn có ý niệm phải rời khỏi hắn. - Ngươi tỉnh rồi! ? – hắn mở to mắt, thân thiết hỏi. – Có chỗ nào không thoải mái? – tay hắn mơm trớn cánh môi Cảnh Dạ Lan, nàng ngủ lịm cả nửa ngày, dù gọi thế nào cũng không có phản ứng. Tuy độc tố của hỏa liên trong người nàng có thể khắc chế hàng trăm loại độc tố khác nhưng hắn vẫn rất lo lắng. - Ta … Ta không sao.. – nàng quay mặt qua chỗ khác; nàng không thể nhìn mặt hắn. Sự ôn nhu này không phải là của hắn, điều này chỉ khiến cho nàng nhớ tới Quỷ Túc. Cố gắng đứng lên, nàng phải rời đi thật xa mới được. - Mị Nô, đừng đi! – hắn đột ngột bắt lấy cổ tay nàng, lòng bàn tay hắn nóng rực truyền tới khiến Cảnh Dạ Lan theo bản năng vươn tay sờ trán hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Đừng Gọi Ta Là Mị Nô

Hắn phát sốt! Vết thương bị nhiễm trùng, tuy rằng đã hút độc ra nhưng không có dược thì cũng vô dụng, hơn nữa nơi này lại lạnh như vậy. Nàng nhìn chiếc áo choàng trượt xuống dưới chân mình, là đêm qua hắn đã cố ý đắp cho nàng sao? Đôi mắt khẽ giao động, tựa hồ có thứ tình cảm khác thường nào đó hiện lên. - Mị Nô… – hắn không ngừng hô lên. – Đừng có đi! – Cảnh Dạ Lan không hề động đậy, còn hắn thì dùng lực kéo nàng vào lòng. – Ngươi không thể nhiễm lạnh được, phải tựa vào ta mà ngủ.. Ta sẽ không chạm vào ngươi.. ta sẽ không chạm vào ngươi… – hắn lầm bầm nói một hồi, trong đôi mắt không có vẻ thô bạo như trước mà mang theo một tia lo lắng, quan tâm làm cho Cảnh Dạ Lan khó có thể cự tuyệt hắn! Hắn vẫn còn nhớ rõ lời Vô Ngân từng dặn sao? Nàng thuận theo, nằm tựa vào ngực hắn, nhớ tới nhiều năm trước lúc nàng mới gia nhập tổ chức thì thường xuyên bị đánh và thân thể lúc nào cũng đầy vết thương, đau tới mức không tài nào ngủ được. Những khi ấy nàng thật sự cần một người bên cạnh cho nàng chút ấm áp để có thể dựa vào, nàng không muốn một cô cô độc bước đi trên con đường nghiệt ngã ấy! Hắn khẽ vuốt chiếc lưng đơn bạc của Cảnh Dạ Lan, sốt cao khiến cho thân nhiệt hắn tăng cao nhưng lại vẫn lo lắng ôm nàng vào lòng ngực, điều này khiến nàng có chút tham lam không muốn rời đi. - Ta không đi, ngươi cũng ngủ sớm đi! – nàng nói thầm một tiếng rồi than nhẹ. Quên đi, hắn là bệnh nhân, lúc này coi như là nàng hạ thủ lưu tình và cũng vì tính toán tới đường sống của chình mình, thôi thì tha thứ cho hành động làm càn của hắn vậy! - Còn nhớ lúc còn nhỏ không? – sắc mặt hắn vô cùng mệt mỏi nhưng không có vẻ buồn ngủ. Trêu chọc lọn tóc của nàng, hắn rút cây trâm cài ra khiến cho mái tóc dài xõa tung chảy xuống người hắn. Hắn rất thích mái tóc dài của nàng, vừa mềm lại vừa mượt, lại còn thoang thoảng hương hoa mai. - Ta quên rồi! – thân thể nàng

https://thuviensach.vn

run lên, ngón tay Hiên Viên Khanh Trần không ngừng vuốt ve nhẹ nhàng lưng nàng. Nếu là lúc bình thường thì nàng sẽ không tặng cho hắn một cái nhìn hòa nhã rồi nhưng hiện tại thì nàng lại không có chán ghét… Hắn nở một nụ cười rất ít nhìn thấy, kỳ thực hắn cười lên thì không có vẻ tàn bạo, lạnh lùng, ngược lại có vài phần trẻ con nữa. - Đúng vậy, ngươi đã quên mọi chuyện trước kia. – hắn bất đắc dĩ nói. - Vậy nếu đã quên thì mọi người cần gì phải nhớ lại, quên đi chẳng phải tốt hơn sao? - Không tốt! – đôi mắt hắn chợt căng thẳng, tay hắn hơi run run vén sợi tóc vương trên trán nàng xuống rồi chạm vào vết sẹo để lại lúc Hoa Mị Nô tự sát. Dần dần, ánh mắt hắn biến đổi. Đột nhiên, hắn nâng người nàng lên, nhẹ nhàng hôn xuống, động tác thực nhẹ nhàng, quý trọng cứ như coi nàng là hi thế trân bản. - Ngươi đã nói sau khi ngươi lớn lên thì phải xinh đẹp hơn tất cả những cơ thiếp mà phụ hoàng ban cho ta, ngươi nhất định phải làm phi tử của ta! Nhưng ngươi đã quên hết, người trở thành hoàng hậu của hoàng huynh ta sau đó một ngày lại được tứ hôn cho ta.. rồi ngươi tự sát… – thanh âm của hắn nghèn nghẹn, nửa ngày không nói hết câu, không khí đột nhiên biến khiến cho Cảnh Dạ Lan cảm thấy xấu hổ. Kỳ lạ, nàng không phải là Hoa Mị Nô thì cần gì phải cảm thấy ngượng ngùng chứ? Nàng thực không ngờ một nữ tử nhu nhược như Hoa Mị Nô lại có thể làm chuyện như vậy đối với một nam tử, có lẽ cần rất nhiều dũng khí! - Ta nói rồi, ta đã quên hết! – nàng nhìn vẻ mặt thống khổ của Hiên Viên Khanh Trần và cảm thấy mình không thể không nói gì nhưng ngập ngừng cả nửa ngày thì nàng chỉ có thể nói ra một câu này mà thôi. Ta không phải là Hoa Mị Nô, không biết mối quan hệ giữa các ngươi nhưng cho dù nàng có làm gì với ngươi đi nữa thì ngươi đối với nàng đã thương tổn quá nhiều! Nếu ngươi nhớ mãi không quên nàng thì tại sao lại còn liều chết muốn tiếp tục làm tổn thương nàng chứ? Hai mắt Hiên Viên Khanh Trần đỏ đậm, khóe miệng nổi lên ý cười tự giễu: - Ngươi có thể quên tất cả mọi chuyện nhưng ta thì không thể! – hắn suy yếu dựa lưng vào vách động. – Sau khi nghe được tin ngươi tự sát, trong nháy mắt ta có một suy nghĩ nếu ngươi thật sự tự sát mà chết đi thì càng tốt, bằng không ta sẽ không buông tha cho ngươi, nhất định sẽ không! Ngón tay bị nắm chặt tới mức trắng bệch, hắn nhìn Cảnh Dạ Lan

https://thuviensach.vn

trước mặt mình, không biết từ khi nào mà những gì nàng nói, nàng làm đề khắc vào tim hắn rõ nét. Nàng đã thay đổi, không còn bộ dáng như trong trí nhớ của hắn, thời gian càng dài thì hắn lại càng mềm lòng vì nàng; đôi khi ngay cả một câu nói nặng cũng không muốn nói với nàng! Thậm chí… thậm chứ hắn từng muốn giữ lại đứa nhỏ của nàng! Không hoàn toàn là vì Thu Thủy, hắn không ngừng bắt buộc chính mình không được suy nghĩ về cái nguyên nhân cốt lõi của vấn đề. - Cuối cùng thì Hoa Mị Nô vẫn còn sống, hơn nữa lại bị đưa tới chỗ ngươi! – Cảnh Dạ Lan thầm nói. Đêm tân hôn, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hiên Viên Khanh Trần, mặt nạ quỷ bằng đồng, đôi mắt yêu dị.. tất cả đều là hận ý muốn giết người. - Ngươi cũng có ngày hôm nay! – nhìn nụ cười tà ý của hắn, Cảnh Dạ Lan chỉ có thể gắng gượng tỏ ra giả ngây giả dại. Ai cũng nói nàng tự sát rồi bị thương ở đầu, nàng giống như một người vợ bị chồng là hoàng thượng ruồng bỏ rồi ném cho Bắc An vương gia – Hiên Viên Khanh Trần. Sau đó nàng tìm đủ cách để chạy thoát khỏi hắn, trải qua tất cả mọi chuyện thì cũng đủ để khiến cho một người nữ tử suy sụp hoàn toàn. Chỉ là Cảnh Dạ Lan là một người rất kiên cường, chỉ cần còn sống thì dù có kiệt sức thì nàng cũng sẽ dốc toàn lực thực hiện ý định của mình! Hắn từ từ ôm chặt nàng lại: - Đồng ý với ta là mãi ở bên cạnh ta, không được nghĩ rời đi nữa! - Ở lại vì để cứu Thu Thủy của ngươi?! – nàng cười lạnh. – Hoa Mị Nô đại khái cũng biết chính mình sẽ bị tra tấn như thế nào cho nên mới chọn cách tự sát! – chỉ cần nghĩ tới chuyện sự tồn tại của mình là vì Thu Thủy thì tim Cảnh Dạ Lan khó chịu và đau nhói lên một cách khó hiểu. - Mị Nô, ta nói rồi, ta sẽ không để cho ngươi xảy ra chuyện gì! – hắn lại nhấn mạnh một lần nữa rồi cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng đặt bên môi.. Hắn lưu luyến nàng! Không có xảy ra chuyện gì? Hừ, chỉ e là sau khi bị lợi dụng xong thì ta cũng giống như Tô Tĩnh Uyển, biến thành một thứ vô giá trị. Cho dù là giữ lại một cái mạng thì cũng chỉ là một cái xác không hồn trong vương phủ Bắc An mà thôi! Vận mệnh của nàng thì chỉ có nàng mới nắm giữ được, cũng một ai có thể tùy tiện an bài, điều khiển. Nàng bắt đầu thấy chán ghét chủ nhân của cái thân thể này, nàng chỉ là chiếm dụng thân thể của nàng ấy mà lại phải trả một cái giá thê thảm, quá đắt tới mức này. Nàng giận dữ gạt tay hắn ra: -

https://thuviensach.vn

Đừng gọi ta là Mị Nô, ta không phải là Mị Nô! – trong con ngươi lấp lánh trào ra lửa giận thiêu đốt.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Tên Khốn Kiếp

Ngay sau đó trong động chợt im bặt, chính Cảnh Dạ Lan cũng ngây ngẩn cả người, nhìn thấy Hiên Viên Khanh Trần đang nghi hoặc nhìn mình, ánh mắt nghiên cứu tìm tòi thì trống ngực dồn dập của nàng thoáng chùng xuống. Nàng làm sao vậy? Tuy nàng không phải là một người có tính kiên nhẫn nhưng nhiều năm huấn luyện đã dạy cho nàng cách khống chế được cảm xúc của chính mình. Trước kia có nhiều lần trước mặt Hiên Viên Khanh Trần, nàng đã tự nhiên diễn trò và đã thành công nhưng bây giờ sao nàng lại… Nàng lui về sau vài bước rời hắn một khoảng. - Vậy ngươi là ai? – Hiên Viên Khanh Trần hạ giọng nói, đồng tử nheo lại, con ngươi yêu dị kia phụt ra tinh quang phóng lên người Cảnh Dạ Lan. Hành động và lời nói của nàng khiến cho đầu óc vốn mơ mơ màng màng của hắn nhất thời thanh tỉnh lên chút. Chết tiệt! Vừa rồi hắn đã làm gì, nói gì để khiến cho nữ nhân này chê cười chứ!? Còn nàng thì chỉ quay mặt đi chỗ khác không thèm để ý tới câu hỏi của hắn. Nàng không phải là Hoa Mị Nô? Vậy nàng là ai? Quả thực nàng như biến thành một người khác nhưng vết thương trên người kia thì hắn không có nhìn lầm. Chẳng lẽ ngay cả vết thương cũng có thể làm giả sao? - TRả lời cô vương, ngươi là ai?! – hắn cao giọng, lời nói lạnh như băng, so với phiến băng đá ngoài kia còn rét lạnh hơn. - Ta là Hoa Mị Nô! – nàng cố gắng khống chế cảm xúc của chính mình. Hiên Viên Khanh Trần là một kẻ đa nghi, hắn không tin tưởng bất kỳ ai cho nên hắn đều tính kế một cách chuẩn xác để đối phó với từng người, nàng đã nếm qua vài lần, thực mệt mỏi. Huống hồ tình hình hiện tại rất nguy cấp, tạm thời thì hắn vẫn là hy vọng duy nhất của nàng. Thuộc hạ của hắn trong Bắc An vương phủ nhất định sẽ tìm tới, nếu muốn sống trong một hoàn cảnh khốc liệt thì phải không tử thủ đoạn nào; mà đối với nam nhân từng thương tổn mình thì Cảnh Dạ Lan tuyệt đối không thương hại. Hiên Viên Khanh Trần, mối quan

https://thuviensach.vn

hệ giữa ngươi và Hoa Mị Nô đối với ta mà nói thì tạm thời lúc này chỉ là tấm bình phong giúp ta trốn thoát khỏi cảnh khốn cùng, nếu muốn cược thì nhất định phải cược tới cùng! - Lại muốn lừa cô vương sao? – hắn cười lạnh. Dù hắn có sinh bệnh thì cái đầu của hắn vẫn không có hỏng mất. – Nếu ngươi thật sự là nàng thì sao khi nãy lại nói như vậy?! – ánh mắt hắc sắc bén chiếu vào mắt nàng, trong cặp con ngươi linh động kia sâu kín ẩn hiện một tầng lạnh nhạt, không thân thiết! - Ta quả thực không còn là Hoa Mị Nô trước kia, ngươi cho rằng ta và ngươi còn có thể trở lại như xưa sao? – nàng nhìn chăm chăm Hiên Viên Khanh Trần. – Ngươi còn có thể làm Khanh Trần ca ca của ta sao? – nàng cúi đầu, cắn chặt môi, trong đôi mắt thu thủy kia long lanh như có lệ quang chớp động. Thực xin lỗi, Hoa Mị Nô, tuy rằng ta chiếm dụng thân thể của ngươi nhưng ta vô duyên vô cớ thay ngươi chịu bao sự tra tấn của hắn như vậy, ngươi yêu hắn nhưng hắn lại không cảm kích; tạm thời ta không thể giết được hắn nhưng ta phải bảo đảm mạng sống của mình. Nghĩ tới những giấc mộng ngắn ngủi thoáng hiện lên, Cảnh Dạ Lan quyết định liều lĩnh một phen thử xem thế nào. Mỗi một sát thủ đều được huấn luyện thành một diễn viên chuyên nghiệp, ngươi cứ chờ mà xem đi Hiên Viên Khanh Trần! Trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm nghĩ. Quả nhiên, chỉ một câu Khanh Trần ca ca đã làm cho thần sắc hắn đại biến: - Ngươi nhớ lại được cái gì? – hắn vội vàng hỏi. - Không có! – nàng quật cường hồi đáp. Không có?! Mày mặt hắn nhăn càng sâu, hắn cố chống đỡ mình đứng lên rồi lảo đảo đi tới gần Cảnh Dạ Lan, nàng chăm chăm đảo ánh mắt nhìn tới khuôn mặt hắn rồi lại cúi đầu xuống. Hắn lập tức giữ lấy mặt nàng: - Cô vương hỏi ngươi, ngươi phải trả lời! – bàn tay to lớn ôm lấy hai má nàng, vô tình chạm vào chiếc cổ mảnh khảnh khiến người nàng run lên từng trận. – Nói, ngươi nhớ lại được những gì? – hắn lại bá đạo mở miệng nhưng Cảnh Dạ Lan thì lại nghe ra có điểm không giống với trước kia. - Ta có nói gì thì ngươi có tin không? – nàng đáp một câu. - Vừa rồi ngươi gọi cô vương là gì? – hắn hình như giận, nữ nhân này đúng là khiến cho sự kiên nhẫn của hắn cháy rụi không còn sót chút nào. Rốt cuộc thì nàng cũng chậm rãi cúi đầu, thì thầm nói: - Khanh Trần ca ca… – rồi nàng lại thở dài một tiếng, trong giọng nói như mang theo đau thương. – Chỉ là

https://thuviensach.vn

ta thấy trong mộng… - Trong mộng? – hắn ngắt ngang lời nàng rồi bình tĩnh nhìn khuôn mặt của nàng, nghi hoặc ngưng tụ trong đáy mắt. Cảnh Dạ Lan lập tức đẩy Hiên Viên Khanh Trần ra, quát lên: - Thì sao chứ? Nằm mơ cũng không được sao? Dù ta có nói gì thì ngươi cũng cho rằng ta nói dối, ta nói như vậy đó, ngươi có tin hay không? Nếu đã không tin thì còn hỏi làm cái gì? Đúng là quái gở, làm chuyện thừa thải! – dáng vẻ phẫn nộ của nàng trông như một chú sư tử nhỏ hung tợn, mắt tròn trừng lên hướng hắn quát váng. Đương nói thì đột nhiên Hiên Viên Khanh Trần tiến lên, hôn nhanh lên đôi môi của nàng, nóng rực, bá đạo, nàng không thể nào hít thở nổi, tưởng chừng như muốn ngạt thở, không chịu được. Trời ơi, hắn lúc nào cũng thích dùng tới chiêu này nhất, nam nhân đều thế này hả? Trước kia người cùng nàng thân mật chỉ có Quỷ Túc nhưng giữa bọn họ không có tiến triển tới mức nhiệt liệt như thế này. Làm sát thủ thì phải biến mình thành một kẻ máu lạnh, vô tình, khi có tình cảm thì điều đó đồng nghĩa với chuyện bước càng gần tới chỗ chết! Nụ hôn triền miên không vì vết thương của hắn mà suy giảm đi, đêm nay hắn ôn nhu kỳ lạ, mỗi một động tác dịu dàng làm cho thân thể Cảnh Dạ Lan bị kích khởi, run lên. - Mau buông ra, ngươi .. ngươi đã nói là sẽ không ép buộc ta kia mà! – thân thể quấn quýt cùng một chỗ, nhiệt độ cơ thể nóng rực của hắn cũng châm lên thân thể nàng. - Cái này tính là ép buộc sao? – tâm tình Hiên Viên Khanh Trần không tệ. Tuy rằng hắn sốt cao nhưng cánh tay hắn vẫn có đủ lực để ôm chặt lấy người trong lòng, hứng thú chiêm ngưỡng vẻ thẹn thùng hiếm thấy trên gương mặt lạnh lùng của nàng. Tuy rằng nàng đã cực lực kháng cự nhưng vẫn không thể nào giãy thoát khỏi sự giam cầm của hắn. - Không phải bắt buộc thì là cái gì? – nàng nắm chặt quyền đánh hắn nhưng tay hắn cứ như con rắn uốn éo tham nhập vào trong quần áo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cố ý chạm vào những nơi mà nàng thấy nhột. - Lấy tay ra, mau lấy tay ra! – thân thể của nàng bị hắn áp chặt nên chỉ có thể trơ mắt nhìn những hành động ác ý của hắn. - Ngươi cũng từng đồng ý với cô vương là sẽ thực hiện đúng nhiệm vụ và trách nhiệm của một vương phi, ngươi không nhớ sao? – nụ cười mị hoặc hé mở trên mặt hắn. Tên khốn kiếp, hỗn đản này, đúng là…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Yêu Thương Hắn? Sao Có Thể!

Chiếc lưỡi nóng bỏng hôn xuống theo sợi tóc của nàng rồi trượt qua mặt mày nàng, hắn dừng lại cắn mút chiếc cổ trắng ngần, từ từ chảy xuống ngực nàng, miệng ngậm lấy nụ hoa trước ngực, say sưa mút vào. - Ưm! – Cảnh Dạ Lan phát ra một tiếng rên rỉ, nhất thời nàng mở tròn mắt không thể tin được là nàng lại thần phục hắn nhanh như vậy. Nhất là khi nhìn thấy ý cười trong mắt Hiên Viên Khanh Trần thì nàng vừa thẹn vừa giận đành nhắm chặt mắt lại. Nàng hận hắn là chuyện thật nhưng thân thể này đã sớm phản bội chính mình mà chịu thua trước hắn. - Làm sao vậy? Không phải ngươi đã nói đây chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể sao, vì sao còn ngượng ngùng chứ?! – hắn ngẩng đầu, nỉ non bên tai nàng. Nhìn cơ thể nàng vì hoan ái mà bắt đầu ửng hồng lên thì khóe môi gợn lên ý cười thật thực sâu. – Hay là ngươi bắt đầu yêu thương cô vương rồi?! Yêu thương hắn? Sao có thể! Nàng đột nhiên nhớ tới lần đánh cuộc lần trước với hắn, ngươi cho rằng thân thể thuần phục là vì yêu thương ngươi sao? Nực cười! Nàng mở trừng mắt, trong đáy mắt nổi lên ý cười, hơi hơi thở dốc nói: - Là ta yêu ngươi hay là ngươi yêu ta, chuyện này cần có thời gian để chứng mình chứ không phải chỉ dựa vào chuyện này! – nói rồi nàng chủ động vươn cánh tay vòng qua vai hắn. – Ta đương nhiên nhớ rõ ước định giữa chúng ta khi ấy cho nên ta rất tuân thủ, nhưng mà thắng thua chưa biết được, ngươi có thể từ từ mà thưởng thức! Sóng mắt lưu chuyển, nàng nâng đầu lên, lớn mật học bộ dáng chủ động hôn lại hắn. Nhưng cuối cùng thì chẳng ai thắng cũng chẳng ai thua! Hai người da thịt trần trụi gắt gao dính vào nhau, thân thể đan xen cùng tiếng rên rỉ nho nhỏ quanh quẩn trong chiếc động. Cơ thể căng cứng của Cảnh Dạ Lan dần dần buông lỏng dưới sự ve vuốt của hắn. So với những lúc hắn ép buộc trước kia rất khác lạ, giờ phút này hắn rất dịu dàng với nàng, mỗi một động tác đều thật cẩn thận và

https://thuviensach.vn

lúc nào cũng có thể khơi mào dục vọng nơi nàng. - Mị Nô… – bên tai nàng là tiếng gọi trầm thấp của hắn. Cảnh Dạ Lan không khỏi nhíu mày: - Không được gọi tên của ta! – nàng hạ giọng nói, trong lòng có điểm mâu thuẫn, nàng là Cảnh Dạ Lan chứ không phải Hoa Mị Nô! Còn hắn thì vẫn đắm chìm trong hoan ái nên không có để ý thấy lời nói nhỏ của nàng, chỉ một lòng dẫn dắt nàng từng bước đi tới cảnh giới hoan ái. Tay nàng vẫn ôm chặt quanh vai hắn, nàng cần một chỗ bám víu vì nếu buông lỏng ra thì nàng sẽ lâm vào trầm luân mất. Tinh thần của nàng dường như đã bị hắn ăn mòn và nàng cũng không còn dám tự hỏi mình điều đó bắt đầu từ khi nào nữa. Đầu ngón tay dinh dính cùng với mùi máu tươi trong không khí lan tỏa khiến cho Cảnh Dạ Lan cảm thấy có gì đó không ổn. Nàng mở bừng đôi mắt nãy giờ vẫn nhắm nghiền thì phát hiện đầu vai Hiên Viên Khanh Trần đã nhuốm ướt máu. - Vết thương của ngươi vỡ ra rồi! - Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ thôi! – hắn ngăn môi Cảnh Dạ Lan lại, hôn một cái thật sâu rồi cười xấu xa nói. – Ngươi chính là liều thuốc hữu hiệu nhất! Hắn đã nhịn rất lâu rồi, vì sau khi nàng sảy thai thì bị thiếu máu trầm trọng, hắn lo lắng bất an vô cùng, cơ hồ lúc nào cũng nổi điên lên với Vô Ngân. Gần đây mỗi một lần thân cận hắn đều sợ chính mình không nhịn được; cũng như khi nãy nếu nàng không muốn thì hắn nhất định sẽ ngừng lại không chạm vào nàng. Nhưng mà nàng lại không cự tuyệt, trước kia thì nàng liều mạng phản kháng thế mà tối nay từ một bộ sư tử hung tợn lại ngoan ngoãn thuận theo, trông nàng y như một chút mèo nhỏ mị hoặc vậy. - Vậy sao? – Cảnh Dạ Lan thấy hắn không quan tâm tới vết thương, nàng cũng chẳng muốn nói nhiều, tay dùng lực bấu vào miệng vết thương của hắn, bấm xuống thực mạnh. - Ngươi … – dục tình trong mắt hắn nháy mắt bị đau đớn xóa sạch, mà tên đầu sỏ gây nên chuyện này chính là nữ tử đang nằm dưới thân hắn cười khẽ. - Chẳng phải nói không có việc gì sao? Còn nói là vết thương nhỏ, sao ngươi kêu lớn tiếng như vậy chứ? – miệng nàng cong lên nụ cười, tay đưa lên lau đi vết mồ hôi trên trán hắn rồi chậm rãi chống tay đứng lên. Hiên Viên Khanh Trần cơ hồ nghiên răng nghiến lợi nhìn nàng, nàng là cố ý mà! - Ngươi có biết chọc giận cô vương thì có kết cục như thế nào không? – con ngươi màu vàng yêu dị dần tối đi, hắn vươn tay nắm chặt

https://thuviensach.vn

cánh tay Cảnh Dạ Lan khiến nàng ngã vào ngực hắn. - Ta biết, nhưng mà thương thế của ngươi nếu xử lý không tốt hay chậm trễ thì ngươi có biết hậu quả là thế nào không? – ánh mắt nàng bất tuân, chiếc cằm nho nhỏ, xinh xinh nhếch lên đáp lễ hắn. Ánh mắt hắn vừa động, trong quang mang lãnh liệt có hàm chứa nhu tình: - Ngươi lo lắng cho cô vương hay là sợ viện binh của cô vương tới đây sẽ không cứu ngươi? - Sống chết của ngươi thì tự ngươi định đoạt, ngươi cứu ta một mạng thì ta cũng cứu lại ngươi một mạng, hai người không thiếu nợ nhau, ta cần gì phải lo lắng cho ngươi! Vả lại vương gia còn chưa tra tấn ta đủ thỏa thì sao có thể bỏ rơi ta lại không mang ta theo chứ?! - nàng cười trêu tức. Hừ! Hắn cười lạnh, đứng bật dậy. – Ngươi hiểu là được rồi! – hắn nói. Trong lòng như có gì đó mất mát, hai người không thiếu nợ nhau cái gì? Hoa Mị Nô,ngươi thiếu nợ ta rất nhiều, cả đời ngươi trả cũng không hết được, ngươi nợ ta tất cả! Cảnh Dạ Lan không thèm để ý tới sắc mặt của hắn nữa, hắn vốn là một kẻ hỉ nộ vô thường mà! Nàng cầm lấy quần áo mặc lại cẩn thận rồi bắt đầu kiểm tra vết thương cho hắn. Độc tố rõ ràng là đã được hút hết ra nhưng vết thương bị nứt ra do khi nãy dùng lực quá mạnh. Hồi tưởng lại, mặt nàng thoáng cái ửng đỏ lên, một bên xé góc váy băng bó lại cho hắn. Hai người không nói gì cho tới tận bình minh! Trời đã sáng, Cảnh Dạ Lan bước tới cửa động nhìn xung quanh, không khí rét lạnh khiến cho đầu óc nàng rung lên, một ngày một đêm qua mệt nhọc thấm đủ, không biết tới khi nào thuộc hạ của hắn mới có thể tìm tới nơi này. Đang suy nghĩ miên man thì nàng nghe thấy từ sơn cốc truyền tới tiếng hô ~~~ - Vương gia ~~~ - Vương phi ~~~ Nhất định là bọn họ đã tìm tới nơi này! Cảnh Dạ Lan nở nụ cười, quay đầu nói với Hiên Viên Khanh Trần: - Vương gia, thuộc hạ của ngươi tới rồi! – từ đêm qua tới giờ hắn không có nói một tiếng nào. Lúc này hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe nàng nói thì như hoàn hồn lại: - Đến thì đã sao? Cô vương không lên tiếng thì bọn họ cũng không thể tìm thấy! – hắn cười tà mị khiến cho Cảnh Dạ Lan nhìn mà phát sợ. - Ngươi có ý gì? – Cảnh Dạ Lan lo lắng hỏi lại. Tính tình hắn thay đổi thất thường, hắn điên lên muốn chính mình chết cũng được nhưng đừng có kéo nàng theo chứ!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Vương Phi, Người Thế Nào?

Hắn im lặng không đáp lại Cảnh Dạ Lan mà chỉ cười hề hề nhìn nàng. Nụ cười quỷ dị kia khiến cho cả người Cảnh Dạ Lan phát lạnh. Tên hỗn đản này lại muốn làm cái gì chứ? Vừa rồi nàng chính là muốn cứu hắn, miệng vết thương không ngừng vỡ ra nếu không kịp cứu chưa thì về sau sẽ không tốt, nhưng mà nàng lười giải thích với hắn lắm! Hình như người tới đây không ít, Cảnh Dạ Lan nghe thanh âm càng ngày càng hướng về phía này. - Hiên Viên Khanh Trần, ta mặc kệ ngươi muốn như thế nào, nếu ngươi không muốn đi lên thì tùy ngươi nhưng ta thì không muốn chết! – nàng nắm chặt tay liếc mắt nhìn hắn. Tuy hắn cười nhưng lại lạnh lẽo vô cùng, điều này khiến nàng chán ghét vô cùng. Hắn không chịu lên tiếng, nàng hừ lạnh đi tới bên cửa động, hô lớn: - Người đâu, vương gia ở trong này, mau kéo chúng ta lên! – Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đúng là một tên chết bầm, bổn cô nương sẽ tự cứu mình. Nàng trừng mắt hung tợn với hắn, trong lòng thầm nhủ. Người bên trên nghe thấy thế liền hồi đáp: - Là vương phi sao? Xin nói vương gia lên tiếng! Ơ? Cái quy định chết tiệt gì thế này, vì sao lại muốn hắn lên tiếng, tốt xấu gì nàng cũng là Bắc An vương phi, không có câu nói của tên khốn kiếp này thì không cứu nàng lên sao? Tức nhất là Hiên Viên Khanh Trần vẫn không chịu mở miệng nói chuyện. - Vương gia của các ngươi sắp chết rồi, nói không được, nếu không mau cứu thì phỏng chừng hắn sống không nổi! – nàng lớn tiếng mắng, không quên quay đầu nhìn vẻ mặt hắn. - Vậy thỉnh vương phi đưa ra tín vật của vương gia, vậy thì tiểu nhân mới có thể hành động được! – bọn người đứng bên vách núi hình như đang sốt ruột nhưng vẫn không chịu từ bỏ cái cách làm việc theo quy củ ngớ ngẩn kia. Trung thành một cách ngu ngốc! Nàng dùng sức liếc hắn một cái, nàng vốn không cần một lũ thuộc hạ như vậy nhưng mà chỉ có một tên biến thái như hắn mới có thể dưỡng ra bọn chúng. Muốn

https://thuviensach.vn

nàng đi cầu xin tên Hiên Viên Khanh Trần bụng dạ khó lường này đúng là khó khăn vô cùng, nhất thời Cảnh Dạ Lan chần chừ không chịu. - Sao, mở miệng cầu xin cô vương khó như vậy sao? – hắn tựa người vào một bên, cười đắc ý. Hắn rất thích nhìn bộ dáng phát giận của nàng, so với những lời nói lạnh nhạt với hắn thì còn tốt hơn rất nhiều. Cảnh Dạ Lan đang định mở miệng thì lại nghe thấy giọng nói của Tô Vân Phong: - Vương phi, người thế nào? Chờ một chút, Tô mỗ sẽ lập tức tới cứu người! Hắn tới nơi này thật sao? Cảnh Dạ Lan nhoẻn miệng cười, chạy tới bên cửa động ngẩng mặt lên hô: - Vân vương gia, hãy cẩn thận, ta rất... Bên tai vang lên một trận gió rít, một ống tay áo rộng lập tức vươn tới từ phía sau bịt lấy miệng nàng; sau đó bên hông bị ôm chặt lấy. Nàng còn chưa kịp kêu ra tiếng thì đã bị Hiên Viên Khanh Trần kéo vào trong động. Vẻ tươi cười trên mặt hắn biến mất tăm, hắn không chút thương tiếc ném nàng xuống đất rồi dùng thân mình đè lên: - Ai đồng ý cho ngươi nói chuyện với hắn! – bàn tay to lớn của hắn bóp lấy chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, khí lực trong tay ngày càng tăng thêm một chút, lời nói băng lạnh dị thường. Nhất là đáy mắt hắn dần ngưng tụ một tầng băng sương khiến cho Cảnh Dạ Lan hít thở không thông. - Sao ta lại không được nói chuyện với hắn chứ? Đúng là nực cười! - Cô vương không đồng ý thì ngươi không được phép nói chuyện với nam nhân khác! – đôi mắt sáng quắc đen âm u của hắn chớp lên ánh lửa, càng nhìn thì càng thấy màu vàng kia thực yêu dị. Nàng nghe thấy giọng của vt thì vui vẻ như thế, vì sao nụ cười tươi ấy chưa bao giờ dành cho hắn? Nhớ lúc trước hắn tới mang Cảnh Dạ Lan về thì một tiếng gọi “Mị Nô” của Tô Vân Phong đã làm cho hắn phát hỏa. Hắn ở ngay đây thế mà nàng vẫn còn nhớ thương tới Tô Vân Phong sao? - Hắn tới cứu ta, ngươi không có quyền xen vào chuyện này! – Cảnh Dạ Lan giãy dụa muốn đứng lên. - Lớn mật! Làm càn! – hắn gầm nhẹ, kìm trụ cổ tay Cảnh Dạ Lan rồi nhìn chăm chăm mặt nàng. – Hắn tới cứu ngươi? Hừ, lá gan của Tô Vân Phong quả là lớn, nữ nhân của cô vương mà hắn dám nhúng chàm sao? – Hiên Viên Khanh Trần nói đùa cợt. Tô Vân Phong, ngươi đúng là muốn chết mà, ngươi vì Hoa Mị Nô mà dám dẫn xác tới cấm địa của cô vương, chỉ e lần này ngươi khó mà trở về được! Hắn nhớ tới chuyện bắn lén ngày hôm qua thì không tự chủ mà cười

https://thuviensach.vn

lạnh. Chỉ e chuyện này không đơn giản là sự trùng hợp rồi! - Ai là nữ nhân của ngươi? Ta đối với ngươi chỉ là một thứ thuốc dẫn, một thứ đồ vật dùng xong rồi thì có thể tùy tay vứt bỏ! – nàng cực lực phản kháng. - Cho dù như thế thì ngươi cũng là người của cô vương, hắn không được phép nhìn ngươi, cô vương không thích và cũng không cho phép hắn nhìn! – nói rồi hắn cúi đầu hung hăng dùng sức hôn Cảnh Dạ Lan. Đầu lưỡi quẩn quanh trong khoang miệng nàng không cho nàng có cơ hội hít thở. Đúng là một nữ nhân không biết nghe lời!, hắn phẫn hận nghĩ. Không hề có âu yếm ôn nhu, tay hắn xé rách y phục của nàng rồi mạnh bạo vuốt ve bầu ngực đẫy đà của nàng. Đêm qua khát vọng của hắn đã bị hành động ác ý của nàng làm nhiễu loạn. “Tiểu yêu tinh!”, nói xong một câu, hắn lột từng mảnh quần áo của nàng ra. Hắn muốn nàng, ngay bây giờ. Hắn muốn Hoa Mị Nô phải biết rằng, hắn – Hiên Viên Khanh Trần mới chính là nam nhân của nàng! Nàng dùng sức cắn môi, trong miệng ngập ngụa mùi máu tươi. Đầu lưỡi nóng bỏng của hắn không có ý muốn buông tha cho nàng, động tác của Hiên Viên Khanh Trần lại điên cuồng như trước. - Đồ điên, ngươi không muốn ra ngoài nhưng ta không muốn chết, vì sao lại ép ta chứ?! - Muốn cô vương cứu ngươi cũng được nhưng mà.. – hắn cố ý dừng động tác, nghe thấy tiếng dây thừng rớt xuống vách đá. - Nhưng mà cái gì? - Ngươi không được nói chuyện với hắn, cũng không được nhìn hắn, nhất là lúc hắn gọi ngươi là “Mị Nô” thì ngươi không được trả lời, đồng ý! – tính trẻ con bá đạo bùng phát. (cha này điên roài, má ơi!!) - Ngươi đang uy hiếp ta?! Đúng là sự uy hiếp nhàm chán kinh khủng! - Được lắm, là cô vương đang uy hiếp ngươi vậy thì hiện tại ngươi sẽ thấy nó nhàm chán hay không. Chúng ta sẽ cho Tô Vân Phong thấy được vợ chồng chúng ta có bao nhiêu ân ái! Cảnh Dạ Lan cũng nghe thấy tiếng động bên ngoài nhưng không có cách nào ngăn cản Hiên Viên Khanh Trần. Lần nào cũng phải tàn bạo ép buộc nàng như thế này ư? Nàng biết không tránh khỏi chuyện quan hệ hoan ái vợ chồng thân mật với hắn nhưng nàng không muốn như thế này. Vô tình nhìn thoáng thấy đau đớn trong mắt nàng, tim Hiên Viên Khanh Trần nhất thời nhói lên đau đớn. - Chỉ cần nghe lời cô vương thì cô vương sẽ không cưỡng bách ngươi nữa, Mị Nô! – hắn nhẹ giọng dụ dỗ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 106: "Người Tới Trễ!"

Hoa Mị Nô đúng là xui xẻo mà, tại sao lại đi trêu chọc phải một người nam nhân như vậy chứ. Cảnh Dạ Lan cắn chặt môi, im lặng không lên tiếng coi như là thỏa hiệp chuyện này rồi. - Ngoan, cô vương thích ngươi ngoan ngoãn, dịu dàng như vậy! – hắn cầm lấy bộ y phục hỗn độn bên cạnh mặc vào cho nàng rồi sau đó ôm nàng vào trong lòng. – Coi như cô vương đồng ý với ngươi rồi! – ngửi mùi hương thơm mát tỏa ra từ người nàng, hắn tham lam dùng ngón tay quấn tròn lọn tóc nàng. Mái tóc dài đen nhánh làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo của nàng, tâm hắn động, cúi đầu nhẹ hôn. Phía cửa phát ra trận tiếng động, dĩ nhiên là Tô Vân Phong dẫn đầu tiến vào, nhìn Cảnh Dạ Lan và Hiên Viên Khanh Trần ngay trước mặt thân thiết ôm chặt lấy nhau thì tim hắn cảm giác bị mất mát. Nàng như một chú chim nhỏ bé nép vào lòng Hiên Viên Khanh Trần, nhiều ngày không gặp trông nàng gầy yếu đi nhiều nhưng vẫn không giấu đi được mị lực nhiếp hồn người khác. Cuối cùng thì Hoa Mị Nô vẫn là Vương phi của Bắc an vương gia, hắn chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, âm thầm than thở: “Người tới trễ!” - Là Vân vương gia, đúng là khách quý rồi! – Hiên Viên Khanh Trần bâng quơ đón tiếp, tay dùng sức nắm chặt eo Cảnh Dạ Lan. Thấy ánh mắt nàng như khóa lấy người Tô Vân Phong thì hắn không khỏi nhướng mày. Nàng bĩu môi, không tình nguyện cúi đầu tựa vào lòng hắn. Một tên nam nhân vừa ích kỷ, vừa bá đạo lại lãnh huyết vô tình! Trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm mắng. Người như thế này, nếu là nàng trước kia thì sớm đã ra tay tránh lưu một tai họa về sao rồi! - Vô tình Tô mỗ tìm được một dị thảo, nghe Tĩnh Uyển nói là vương gia có lẽ cần tới nên mới cố ý đến đây đưa cho vương gia! – nụ cười của Tô Vân Phong vẫn vân đạm phong khinh như trước, giống như không có bất cứ chuyện gì có thể ảnh hưởng tới tâm tình bình thản của hắn vậy. - Tĩnh Uyển là cơ thiếp của cô vương quả thật là rất

https://thuviensach.vn

hiểu tâm ý cô vương! – hắn hướng Tô Vân Phong gật đầu rồi lập tức kéo Cảnh Dạ Lan đứng lên đi tới cửa động. - Mị Nô, cái này cho ngươi. – từ đai lưng, hắn lấy ra một thanh tròn nho nhỏ gì đó rồi đưa cho nàng. - Đây là? – nàng cầm món đồ trong tay rồi nhìn nghi hoặc. - Cô vương dạy ngươi! – hắn cười nhẹ, cầm tay nàng vươn tới cửa động, thoáng dùng sức bóp chặt thanh tròn nhỏ thì quả nhiên có một đầu dây rớt ra. Ầm ~~~ Từ trong thanh tròn bắn ra một đường lửa sáng bay lên tận trời cao, mãi tới khi nó biến thành chấm nhỏ thì chớp mắt liền phát ra một tiếng nổ khiến cho băng tuyết đọng lại bên vách núi đen đều rơi nát xuống. Sau tiếng nổ là một đám mây đẹp mắt xuất hiện, muôn hồng nghìn tía. Quay đầu nhìn khóe môi Hiên Viên Khanh Trần hiện lên ý cười thì Cảnh Dạ Lan lập tức hiểu được đây chính là tín vật mà thuộc hạ của hắn nói tới. Hắn luôn mang theo thứ này bên người, chỉ cần làm theo cách vừa rồi, với tiếng nổ vang như vậy thì dù là ai thì cũng biết được. Sớm biết thế thì nàng cần gì ở lại bên cạnh hắn nguyên một đêm quỷ quái, lại còn suýt bị hắn làm nhục nữa chứ. Cố ý, hắn cố ý mà! Cố ý không nói ra, cố ý muốn chơi đùa nàng! Chính hắn cũng bị thương, vết thương còn có độc, hắn ngang bướng làm như vậy thì được cái gì? Hiên Viên Khanh Trần, thực ra ngươi là một người như thế nào hả? Có phải ngươi muốn nhìn thấy người ta mất hết mọi tự tôn, ý chí và chịu quỳ gối trước mặt mình thì ngươi mới thấy dễ chịu, thỏa mãn? Cho nên ngay cả tính mạng của bản thân thì ngươi cũng có thể đối đãi một cách tàn nhẫn? Điên rồi, ngươi đúng là điên khùng quá rồi! Nghe tiếng buông dây thừng từ phía trên vọng xuống, chỉ chốc chốc là một đầu dây xuất hiện trước mặt nàng. Nàng hận không thể nhảy lên trên sau đó đá Hiên Viên Khanh Trần một cái làm hắn rớt xuống dưới vực cho hả dạ. Nàng từng chịu đựng bao nhiêu huấn luyện nghiêm khắc thế mà trong mắt hắn thì chỉ như một trò đùa xiếc của trẻ nít, hắn nắm chắc lòng người trong tay nên nàng đúng là không thể bằng được tên yêu nghiệt khốn kiếp này! Nàng gấp khủyu tay hướng bụng hắn dùng sức thúc lại thì đã sớm bị hắn bắt được. - Giận sao, đám khói vừa rồi không đẹp hả? – hắn cười, đuôi mắt cong lại, lời nói ôn nhu, nhẹ nhàng vô cùng. Mặt hắn ghé lên vai Cảnh Dạ Lan, trước mặt Tô Vân Phong thỉnh thoảng hắn còn cắn cắn vành tai nàng. Không thèm để ý

https://thuviensach.vn

tới bộ dáng vô lại của hắn, Cảnh Dạ Lan nắm chặt lấy sợi thừng muốn đi lên. - Khoan đã, Mị Nô! – hắn hô lên rồi bước tới bên cạnh cầm sợi đai lưng quấn quanh eo nàng sát vào người mình. - Này, ngươi lại muốn làm cái gì nữa!? – Cảnh Dạ Lan khó hiểu nhìn hắn. - Đợi lát nữa ngươi và cô vương cùng đi lên! - Sao, ngươi sợ ta bỏ chạy hả? – nàng tức giận đáp lễ hắn. - Ngươi trốn không thoát! – hình như hôm nay hắn cười rất nhiều, đều là vì trước mắt tiểu nữ nhân này. – Cô vương đi lên cùng ngươi nếu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì chúng ta đồng sinh cộng tử! – nói xong, hắn dùng cánh tay không bị thương ôm chặt lấy nàng. - Tay này của ngươi bị thương rồi, hay là đổi tay kia nắm dây thừng đi. Còn lại để ta tự mình làm. – Cảnh Dạ Lan liếc nhìn hắn một cái, cái gì mà đồng sinh cộng tử, nàng chả thèm! - Nếu muốn ngã xuống thì cô vương tình nguyện dùng cánh tay không bị thương nắm lấy ngươi! – hắn nhanh như chớp hôn lên hai má hồng hồng của nàng sau đó dùng sức lắc lắc sợi dây ra hiệu cho người bên trên kéo bọn họ lên. Từ dưới vực núi leo lên, nhìn tới phía chân trời xa tít, Cảnh Dạ Lan có cảm giác như mình vừa mới được tái sinh vậy. Không giống như trước khi xuyên không tới đây, mỗi ngày nàng đều lo lắng, sợ hãi rằng mình sẽ không nhìn tới ánh mặt trời ngay mai. Nàng ngẩng mặt lên, cảm thụ ánh nắng chiếu hạ. - Đi thôi! – nói rồi Hiên Viên Khanh Trần ôm nàng nhảy lên Mặc Câu. - Thuộc hạ tới chậm, thỉnh vương gia thứ tội! – bọn thuộc hạ run sợ quỳ gối trước mặt hắn. Vương gia bị thương, bọn họ lại không phát hiện có người ngoài xông vào Tuyết cốc, đây chính là tử tội. Hiên Viên Khanh Trần chỉ thản nhiên nói: - Được rồi, chỉ cần vương phi không có chuyện gì là tốt rồi. – hắn cúi đầu, hỏi thân thiết. – Mị Nô, nàng nói có phải không? - Vâng ! – nàng nghiến răng nghiến lợi đáp nhưng không thể bộc phát ra được, chỉ có thể để mặc hắn ôm mình đi tới Tuyết cốc. Tô Vân Phong vẫn đi bên cạnh, yên lặng nhìn Cảnh Dạ Lan, từ này tới giờ không hề biểu lộ một chút biểu tình nào. Giống như hắn tự tin, giống như yêu dã lịch sự, vào lúc nhìn tới Hiên Viên Khanh Trần thì trong ngươi linh động tuyệt sắc kia nổi lên một thứ áng sáng gì đó. Dọc đường đi, Hiên Viên Khanh Trần thỉnh thoảng thì thầm bên tai nàng vài chữ nhưng nàng thì lười mở miệng trả lời. Còn hắn thì quá biết Cảnh Dạ Lan đang tức cái gì

https://thuviensach.vn

nhưng vì nàng không thèm để ý tới nên hắn lại càng ra sức trêu đùa với nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Vết Thương Nhỏ?

Vô Ngân sớm đã chờ ở đại sảnh thấy bọn họ trở về mới thầm thở phào một hơi. Vô duyên vô cớ Hiên Viên Khanh Trần mang Hoa Mị Nô rời khỏi Bắc An vương phỉ làm hại y hao tâm tổn sức đuổi tới Tuyết cốc; sau đó người hầu báo rằng không thấy hai người họ đâu, thế là cả cốc một đêm hỗn loạn. - Sao ngươi có hứng tới nơi này chơi vậy? – Hiên Viên Khanh Trần nhìn Vô Ngân rồi cười hỏi. - Hừ, ngươi nghĩ là ta cũng giống như ngươi thích tới cái nơi này hả? Lạnh muốn chết! – y oán giận, đột nhiên cái mũi nhăn lại, hỏi dồn. – Ai bị thương? - Là cô vương, chỉ là một vết thương nhỏ thôi! – Hiên Viên Khanh Trần cười cười nói. - Vết thương nhỏ? – ánh mắt sắc bén của Vô Ngân phát hiện trên áo choàng của hắn hiện lên một mảng màu dị thương ngay chỗ bả vai. – Đưa ta xem, hình như là vết thương vỡ ra rồi! - Được! – Hiên Viên Khanh Trần nói xong thì kéo tay Cảnh Dạ Lan. – Giúp cô vương bôi thuốc. – giọng điệu như ra lệnh không cho người khác từ chối. Nàng còn chưa có phản ứng lại thì hắn đã hướng tới Tô Vân Phong nói lời xinh lỗi: - Vân vương gia, một đường vất vả rồi, trước tiên hãy nghĩ ngơi trước, cô vương tạm thời không tiếp đãi được. - Vương gia cứ đi xử lý vết thương trước, Tô mỗ lui xuống trước vậy! – Tô Vân Phong lạnh nhạt cười, ánh mắt xẹt qua mặt Cảnh Dạ Lan. Ngũ quan nhỏ nhắn, xinh xắn của nàng khẽ nhăn lại, trộm thè lưỡi với Hiên Viên Khanh Trần. Động tác rất nhỏ này giây lát lọt vào tầm mắt khiến cho trong lòng hắn nổi lên một cỗ chua xót. Rốt cuộc thì bọn họ vẫn là vợ chồng, tuy không rõ vì sao lần trước Cảnh Dạ Lan muốn trốn thoát khỏi hắn nhưng nhìn lần này thì có thể đoán quan hệ giữa hai người đã thay đổi không ít. Tại Đông Chi uyển.. Vết thương lại bị rách toạc ra, một đường chạy về khiến cho máu sớm đông lại; hơn nữa tiết trời rét lạnh khiến cho da thịt cũng săn cứng lại. Thế mà Hiên Viên Khanh Trần còn có thể nói đùa nói giỡn với nàng suốt

https://thuviensach.vn

nãy giờ, tên này đúng là điên không có thuốc chữa rồi! Trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm nghĩ, nhưng động tác trên tay thì càng nhẹ nhàng, cẩn thận hơn. - Nhẹ một chút! – Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày, hô lên với nàng. - Ta đã nhẹ lắm rồi đó, nếu ngươi thấy ta làm không tốt thì để cho Vô Ngân làm đi! – nàng thuận tay đặt mấy thứ vào tay Vô Ngân. - Vô Ngân là nam tử, chân tay càng thêm thô lỗ, tốt nhất là vương phi nên làm đi ạ! – hàng mày xinh đẹp của Vô Ngân khẽ nhướng, liên túc mở miệng từ chối. - Đúng thế, Vô Ngân không am hiểu cái này, chẳng lẽ ngươi còn không bằng Vô Ngân hả? – hắn chế nhạo cười nói. Trong con ngươi ánh lên ý cười sáng lạn khiến Cảnh Dạ Lan hận nghiến răng kêu ken két. Ngươi đúng là tên chết bầm, rõ ràng có thể lên sớm hơn, vậy thì tình trạng đâu có tới mức này. Nàng nuốt giận, dùng chút nước ấm lau sạch vết thương. Vô Ngân đi tới nhìn: - Hình như là có độc?! - Ừm, mũi tên đen ngòm, có lẽ đã được tẩm độc dược. Cũng may vết thương không sâu chỉ chạm vào da thịt phần mềm không có thương tổn tới gân cốt; hơn nữa ta đã xử lý hút hết độc trên vết thương và rắc dược lên nên sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng đâu. – Cảnh Dạ Lan nói một hồi xong mà không hề để ý tới sắc mặt Vô Ngân đang biến đổi. - Hình như vương phi đã từng làm việc này rồi. – Vô Ngân cầm thuốc đưa cho nàng, thấy nàng bôi thuốc, băng bó cho Hiên Viên Khanh Trần rất thành thạo. - À, chuyện đó là vì… – nhất thời nàng nghẹn lời, sao nàng lại quên khuấy mất, Hoa Mị Nô vốn là một thiên kim tiểu thư cả đời chẳng bước ra khỏi cửa. Tuy rằng nàng không được sủng ái nhưng vẫn không thể nào làm những việc này. Mấy thứ xử lý vết thương rồi bôi thuốc băng bó là thuộc chuyên môn của Cảnh Dạ Lan nàng mới đúng. - Mị Nô, khi ngươi ở nhà có phải chịu nhiều ủy khuất, đúng không? – bất ngờ, Hiên Viên Khanh Trần ở phía sau lên tiếng giải vây cho nàng. – Ngươi có mấy ca ca lúc nào cũng thích gây chuyện thị phi, nhất định đã từng ép buộc ngươi này nọ. - Đúng thế! – Cảnh Dạ Lan cúi đầu đáp. Nàng còn nhớ Tiểu Khả từng nói qua là nàng có mấy người ca ca rất thích tranh đấu tàn nhẫn, thỉnh thoảng gây ra chuyện gì hay bị thương đều kêu Hoa Mị Nô tới giúp đỡ, xử lý. Nghĩ tới đây, trước mắt nàng lại hiện lên một màn thảm thiết ở Thính Phong cốc, giật mình buông thứ gì đó trong tay, sắc mặt không tốt lắm. - Vương gia,

https://thuviensach.vn

vết thương của người đã xử lý tốt rồi, ta không thoải mái nên muốn về trước. Thực ra nàng nói không có sai, nhớ lại bộ dáng cuối cùng của Tiểu Khả, trong lòng nàng đau nhói, khí huyết dâng trào và nàng chỉ cảm thấy trong miệng có vị ngọt tanh. Không quản việc hắn có đồng ý hay không, nàng lập tức đi ra ngoài. Nàng cố tỏ ra không sao cả, nhịn xuống vị tinh ngọt đang trào dâng trong cổ họng, nàng không muốn hắn nhìn thấy bộ dáng thê thảm của mình. - Mị Nô! – khi đi tới cửa, Hiên Viên Khanh Trần gọi nàng. – Phải nhớ dùng dược mà Vô Ngân đưa cho ngươi! – hắn nhẹ giọng nhắc nhở. Nhìn sắc mặt của nàng không tốt lắm, tính toán canh giờ thì e là tới lúc độc tố trong người nàng phát tác. - Ừm! – nàng gật đầu rồi xoay người đẩy cửa chạy đi, ánh mắt thoáng chốc ảm đạm xuống. Cần gì phải như vậy.. nếu ta đối với ngươi chỉ là một thứ thuốc dẫn cứu Thu Thủy thì ngươi cần gì phải làm như vậy? Càng quan tâm thì Cảnh Dạ Lan ta lại càng không có phúc hưởng thụ nổi. Thân ảnh kiều nhỏ tinh tế của nàng biến mất khỏi tầm mắt, hắn than nhẹ một tiếng rồi cúi đầu không nói gì. - Xem ra một ngày một đêm hôm qua các ngươi đã ở chung với nhau, đúng chứ? – Vô Ngân đi tới, xem mạch cho hắn. - Ngươi thực nhàm chán! – khóe miệng hắn khẽ nhếch một nụ cười vì nhớ tới đêm qua; nhưng khi hồi tưởng tới đoạn hắn bắn pháo hiệu báo cho bọn thuộc hạ tới cứu thì vẻ mặt căm tức của hắn lại trở về như cũ, chốc chốc lại thay đổi. Nụ cười trên mặt trở nên ôn hòa hơn, hắn mơ màng nhắm mắt nhớ lại tình cảnh ấm áp, êm dịu khi đó. - Ai nha, xem ra đêm qua ta không nên cùng Tô Vân Phong tới đo, hắn là nên ngăn cản hắn lại để cho ngươi và Hoa Mị Nô có thể thân mật, tình tứ với nhau thêm một lát. – Vô Ngân một bên ai oán nói như trách chính mình còn một bên thì nở nụ cười. Đã rất lâu rồi y không thấy Hiên Viên Khanh Trần vui vẻ và cười thoải mái như thế này. Tất cả đều nhờ công lao của cái người kỳ lạ, tự tin mà lớn mật – Hoa Mị Nô! Mở mắt, hắn tà liếc Vô Ngân: - Đúng rồi, ngươi còn chưa nói là vì sao tới đây? Lại còn dẫn theo hắn nữa? – đột nhiên hắn cả kinh, chẳng lẽ Thu Thủy xảy ra chuyện gì? Không xong, sao hắn lại quên mất chuyện này chứ?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tâm Tư Dao Động

Như nhìn thấu tâm tư hắn, Vô Ngân bình thản nói:

- Yên tâm, Thu Thủy không có chuyện gì, chỉ là có chút chuyện vặt thôi!

Hoa Mị Nô, chỉ vì ngươi, ngay cả Thu Thủy mà Khanh Trần cũng xem nhẹ rồi! Khanh Trần thay đổi là chuyện tốt hay là chuyện xấu, hiện tại y cũng không có cách nào đoán biết được.

Nghe Vô Ngân nói Thu Thủy không có việc gì thì hắn mới yên tâm.

- Tô Vân Phong nói hắn đưa tới một cây dị thảo, có ích với bệnh tình của Thu Thủy sao?

- Đâu chỉ là giúp, đối với Thu Thủy đó còn là một đường sống nữa! – không ngờ lúc này Tô Vân Phong lại ra tay giúp đỡ tìm được dị thảo "Ngọc lưu ly sắc" được ghi lại trong sách cổ. Trên thế gian này chỉ có một cây, y tìm nhiều năm, phá hư không biết bao nhiêu đôi hài, bây giờ nhờ có hắn mà không uổng công sức rồi.

Nhưng mà Hiên Viên Khanh Trần cũng chỉ cười lạnh nói:

- Thật ra hắn đã hao hết tâm tư, đáng tiếc là hắn cũng muốn người khác cảm kích mới vừa lòng!

- Ngươi lại làm sao vậy? Hắn đưa tới thứ đó mặc kệ là vì nguyên nhân gì, chỉ cần có giá trị cho ngươi là được rồi. Ta nói ngươi nghe, có thảo dược "Ngọc lưu ly sắc" này thì dù Hoa Mị Nô có nguy kịch tới mấy cũng không nguy hiểm tới tính mạng. – Vô Ngân hưng phấn nói.

https://thuviensach.vn

- Trong điển tịch sách cổ có viết, Ngọc lưu ly sắc ngoài công dụng làm thuốc cứu người thì cũng có khả năng giải kịch độc thiên hạ, vậy độc tố trên người nàng cũng có thể giải chứ? – nghe Vô Ngân nói xong, Hiên Viên Khanh Trần lại dấy lên một tia hy vọng. Khoan đã, chỉ sợ là Hoa Mị Nô lại phải chịu đựng đau đớn tới chết đi sống lại nữa. Mỗi lần bất lực nhìn nàng cuộn mình năm ở nơi đó, còn hắn thì không thể làm bất cứ điều gì để giúp nàng thì trong tim hắn có một thứ cảm giác đau đớn như đang bị ai đó ác ý cắn xé tâm can vậy.

Thật lâu sau, hắn không nghe thấy Vô Ngân trả lời thì chỉ có thể thở dài một tiếng:

- Ta biết, chính mình đã phạm lỗi, không phải nói muốn cứu là có thể cứu liền được!

Nhìn Hoa Mị Nô thống khổ sống qua ngày, chẳng phải là mong muốn và thú vui lớn nhất đời hắn sao? Trước kia hắn ngày đêm chờ đợi tới lúc này nhưng hiện tại thì … Hắn căm giận đánh tay xuống mặt bàn, động tác dụng lực quá mạnh lại làm cho vết thương mới băng bó xong bị toác vỡ ra.

- Coi như đã rồi đi, Khanh Trần, ngươi cũng không cần tự trách mình nữa, dù sao cùng là vì ngươi muốn cứu nàng! – Vô Ngân an ủi hắn, nhìn máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương thì y chỉ lắc đầu ngán ngẩm.

Tính chính là một lưỡi kiếm hai lưỡi, làm nàng tổn thương đồng thời cũng làm chính mình bị thương! Ngươi sớm tỉnh ngộ cũng là chuyện tốt. Trong lòng Vô Ngân thầm thở dài, lại giúp hắn băng bó lại một lần nữa.

- Đúng rồi, là kẻ nào dám khiến ngươi bị thương ở Tuyết Cốc? – có thể làm hắn bị thương, kẻ này nhất định là hạ quyết tâm muốn chết mà!

- Không phải tới giết ta! – cặp mắt yêu dị của Hiên Viên Khanh Trần dẫn ra một đạo lãnh khốc dị thường, khóe miệng lại gợi lên nụ cười mị hoặc.

https://thuviensach.vn

Bình thường, đây chính là dấu hiệu hắn đang nổi giận. Nụ cười càng tươi, càng sáng lạn thì đồng nghĩa với việc cơn khát máu của hắn càng mãnh liệt hơn.

- Là muốn giết Hoa Mị Nô?

- Hừ! – lạnh lùng hừ một tiếng, trước mặt cô vương mà dám làm ra trò xiếc này chỉ có đường chết mà thôi. – Ta tuyệt đối không để một ai thương tổn tới nàng! – Hiên Viên Khanh Trần đứng bật dậy.

- Ngươi lại muốn đi đâu? – Vô Ngân vội vàng đè hắn ngồi xuống. – Nghe ta nói đây Bắc An vương, ngươi chỉ là một người bình thường, dù có lợi hại mấy thì cũng phải quan tâm tới vết thương của mình chứ?!

- Ta đi nhìn nàng, e là vẻ mặt nàng khi đó có dấu hiệu độc đã phát tác rồi! – hắn tùy tay lấy áo choàng muốn đi ra ngoài.

- Khanh Trần, ngươi nên biết khi yêu thương một nữ nhân của mình thì kết cục cuối cùng sẽ không tốt đẹp gì. – Vô Ngân thu lại vẻ tươi cười nói. – Đối với nàng, ngươi không quan tâm gì hết ư? Ngươi không được quên tâm nguyện bao nhiêu năm nay của mình, chỉ có một con đường và ngươi đã hy sinh quá nhiều thứ, bao gồm cả mạng của ngươi nữa!

Hắn dùng lực đẩy cánh cửa ra, hơi rét lạnh ập tới, trong gió còn phảng phất hương hoa mai giống như mùi hương trên người nàng.

- Vô Ngân, ta đương nhiên biết kết cục như thế nào nhưng ta vẫn muốn nàng ở bên cạnh ta. Đây là lời thề mà nàng từng đáp ứng với ta, mặc kệ nàng đã quên thật hay chưa nhưng hứa hẹn của nàng đối với cô vương tuyệt đối không thể nuốt lời được!

Khanh Trần ca ca… Trong động, hai mắt nàng đẫm lệ mơ màng gọi tên hắn khiến cho hắn suy nghĩ mãi không thôi. Mị Nô, ngươi dám can đảm lừa

https://thuviensach.vn

gạt ta một lần nữa đi, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi! Tim hắn rung lên nhè nhẹ, ánh mắt mê ly nhìn không rõ.

Cảm giác cơ thể khác thường quen thuộc ập đến, Cảnh Dạ Lan biết đã tới lúc độc tố phát tác rồi. Hơi lạnh dần xâm nhập tứ chi khiến nàng ôm chặt lấy chính mình, ngay cả bước chân cũng đi thất tha thất thểu.

Thật sự ngu mà, nàng nên tìm một người đưa nàng về phòng, Đông Chi uyển này nàng chưa hề quen đường đi nhưng nàng lại không muốn quay lại cầu xin Hiên Viên Khanh Trần. Đi một hồi mà nàng vẫn không thấy một người hầu nào cả, thân mình không tự chủ được mà run lẩy bẩy, bước đi cũng không còn cảm giác là của mình nữa.

Tựa người vào cây cột ở phía hành lang gấp khúc, nàng chỉ có thể dụng sức ôm cuộn tròn chính mình lại. Không có dược của Vô Ngân, nàng biết mình sẽ chịu nhiều đau đớn lắm, mà đau đớn như vậy cũng đều vì cái tên khốn kiếp kia!

- Hiên Viên Khanh Trần, tên khốn nhà ngươi, nếu không phải vì mạng sống thì ta đã sớm giết chết ngươi rồi, tội gì phải tự mình đối nghịch đi tìm ăn khổ chứ?! – cơ thể nàng phát run, miệng lầm bầm mắng. Cho dù có ôm chặt mình tới thế nào thì nàng vẫn cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Trước kia đều có hắn ngồi bên cạnh nàng, tuy rằng nàng đối với hắn không hết hận nhưng cũng không cự tuyệt cái ôm ấp của hắn. Mục đích cuối cùng của nàng là còn sống, còn sống để thoát khỏi hắn, sau đó giết hắn báo thù cho Tiểu Khả! Nàng muốn xóa sạch những gì mà hắn lưu lại trong tâm trí và cơ thể mình!

Đúng là một mưu đồ đáng xấu hổ và ti tiện nhưng nàng chính là một sát thủ, vì mạng sống thì không từ thủ đoạn; ở thời khắc nguy hiểm nhất vì cứu chính mình có thể hy sinh người khác, vậy có cái gì mà không dám chứ?!

https://thuviensach.vn

Đây chính là quy luật của tổ chức, nàng cũng không ngừng nhắc nhở chính mình những điều này nên mới sống được tới tận bây giờ.

Đêm qua nàng đã dao động, nàng thừa nhận là thân thể của mình mỗi khi nằm trong tay hắn thì cứ như bị ma nhập quay lại phản bội chính mình. Nghĩ tới cảnh hắn âu yếm còn nàng thì tiếp nhận, mấy ngón tay bấm chặt vào cột gỗ tới mức trắng toát, trong lòng nàng không ngừng nói với mình: Cảnh Dạ Lan, chỉ cần trái tim của ngươi không phản bội ngươi là được rồi, tim ngươi vĩnh viễn không được thần phục bất cứ kẻ nào, nhất là không được yêu thương một ai. Nói cách khác, đó chính là giới hạn sống chết tự ngươi đặt ra với chính mình!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Chẳng Lẽ Vì Ta Sao?

Hơi lạnh càng phát ra nặng hơn khiến cho nàng dần lâm vào hôn mê; cô cắn chặt khớp hàm, nàng không ngừng nói với chính mình rằng hãy nhịn một chút, sẽ trôi qua nhanh thôi.

Trong mơ mơ màng màng, nàng như được ai đó ôm lấy:

- Nàng sẽ không có việc gì đâu! – một tiếng nói nhỏ nhẹ kia lmaf cho tâm nàng nhất thời bình yên lại.

Là ngươi! Mỗi lần nghe hắn nói chuyện thì lòng nàng chợt yên lặng, cũng giống như kiếp trước vậy, chỉ có hắn mới có thể khiến cho nàng yên bình. Vì sao Hiên Viên Khanh Trần lại không làm được?

Đáng ghét, cần gì phải nhớ tới hắn… Trong đầu nàng nhớ tới lời hắn nói lúc đó, đồng sinh cộng tử! Đồ ngốc, ta không phải là Hoa Mị Nô, ta là Cảnh Dạ Lan, những lời ngươi nói ta sẽ không cảm thấy cảm động đâu! Nàng không hề phát hiện rằng trên khóe miệng mình đang gợi lên một nụ cười ấm áp. Điều này khiến cho người đang ôm lấy nàng lâm vào si mê.

Cho dù đang ngủ thì thời điểm độc phát vẫn hành hạ cơ thể nàng, mãi tới khi đau đớn qua đi thì nàng mới có thể ngủ yên một lát. Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán.

- Cám ơn, Vân vương gia!

- Nàng biết là ta? – Tô Vân Phong nhẹ giọng nói, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn Cảnh Dạ Lan. – Khá hơn chút nào không? – hắn lo lắng hỏi. Mới có chút thời gian không gặp mà nàng đã bị bệnh tới mức này rồi ư?

https://thuviensach.vn

- Tốt hơn nhiều, ta không sao! – nàng cố gượng cười với hắn. Nam nhân này ôn hòa như gió, lúc nào cũng làm cho nàng có cảm giác bình an, ở cùng hắn thì nàng có thể quên đi tất cả những gì không thoải mái.

- Có lẽ Tô mỗ không nên hỏi chuyện này nhưng mà.. Mị Nô, lúc ở Lan Lăng nàng chưa bao giờ như thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng một mình tới Đông Chi uyển này sao? Vậy còn Tiểu Khả đâu, nàng ấy không đi theo nàng?

- Tiểu Khả mất rồi! – mũi nàng cay xè, nàng là một người rất ít khóc, càng không có chuyện rơi lệ trước mặt người khác, chỉ là khi nghe Tô Vân Phong hỏi một câu ân cần thân thiết thì nàng mới đột nhiên cảm thấy muốn khóc. Gần đây hình như nàng đã thay đổi rất nhiều.

Cảm giác mình hỏi thừa, Tô Vân Phong vội xin lỗi:

- Nếu khó nói thì Tô mỗ không hỏi nhiều nữa, mong Mị Nô không cần trách cứ! – hắn thấy đôi mắt nàng phiếm hồng thì liền đưa cho nàng chiếc khăn lụa.

- Cám ơn! – Cảnh Dạ Lan từ chối, cố gắng đem nước mắt bức xuống. Sau khi Tiểu Khả mấy thì nàng đã thề sẽ không khóc vì bất cứ một người nào. Người thân của nàng đều mất, nàng không cần vì người khác mà thương tâm, chỉ có thể nhẫn tâm mới có thể tồn tại ở thời đại này!

- Lần trước từ biệt ở Lan Lăng, nàng có khỏe không?

- Cũng không tệ lắm! – Cảnh Dạ Lan cười nhẹ.

- Mị Nô, thực xin lỗi, lần đó ta không nên để nàng đi! – mặt hắn nhăn lại, vẻ xinh lỗi. Hắn phái người tới dò la báo tin tức nàng ở Bắc An vương phủ, điều khiến cho Tô Vân Phong áy náy chính là đứa nhỏ của nàng đã không còn nữa.

https://thuviensach.vn

- Vân vương gia, ngài không nên nói như vậy, ta là Vương phi của Bắc An vương phủ trở về cùng hắn là làm theo lý thường; nói đúng là đã làm phiền tới ngài. Khi đó dọc đường đi nếu không có ngài chiếu cố thì ta và Tiểu Khả có lẽ đã bị hắn bắt về. Tuy rằng cuối cùng vẫn phải trở về nhưng tốt cầu gì quãng thời gian đó cũng là những ngày mà ta cảm thấy rất vui vẻ.

- Ta bất tài quá, hại hài tử của Mị Nô… – Tô Vân Phong dừng một chút rồi lại không biết nên nói gì tiếp theo.

Lúc ấy Hoa Mị Nô vẫn còn đứa nhỏ nhưng hắn lại không hề phát hiện, lại còn để cho nàng trở về cùng Hiên Viên Khanh Trần; sau này đứa nhỏ cũng không thể bảo trụ mà sinh mệnh nàng lại còn bị đe dọa. Không một ai biết hắn cưỡi ngựa chạy một đường đuổi tới Bắc An cũng chỉ vì muốn biết tin nàng có khỏe mạnh hay không. Cũng may, nàng bình an!

Nhắc tới đứa nhỏ, vẻ mặt Cảnh Dạ Lan ảm đạm, mắt hạ xuống, im lặng không nói. Mãi nàng mới nâng mắt nhìn Tô Vân Phong, bình tĩnh nói:

- Không liên quan tới ngài, là do ta không cẩn thận. Nếu lúc ấy không có người do ngài phái tới cứu giúp ta xuống núi, mời đại phu thì cái mạng nhỏ của ta e cũng mất rồi.

Nàng và đứa nhỏ vô duyên, dù đã cố nhưng vẫn không thể giữ nó lại. Nhưng như vậy cũng tốt, nó chỉ là một điều ngoài ý muốn, dù có sinh ra trên cõi đời này cũng sẽ chẳng nhận được sự sủng ái. Sinh ra trong một gia đình không hạnh phúc, hoàn hảo thì đứa nhỏ đáng thương lắm.

- Hắn đối với nàng có tốt không?

- Ngài nói Hiên Viên Khanh Trần sao? – nửa ngày Cảnh Dạ Lan mới nói tiếp. – Hắn đối với ta cũng không tệ lắm, ít nhất còn cho ta ngồi ở cái vị trí Vương phi của Bắc An. Hôm nay ngài cũng thấy rồi, không phải sao?

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc thì hắn đối với mình có chút tình cảm nào không? Cảnh Dạ Lan cũng chẳng thế biết được.

Khi mũi tên kia phóng tới, hắn quên mình lao ra thay nàng bị thương, lúc đó không phải là nàng không cảm động. Khi hắn cùng nàng rớt xuống dưới núi, hắn dùng canh tay bị thương mà bắt lấy nàng, quát mắng không cho nàng buông tay ra, nàng không phải là không có cảm giác. Khi hắn lấy dây đai lưng quấn hai người lại với nhau, nói cái gì mà đồng sinh cộng tử thì nàng cũng đã hiểu được một chút.

Nhưng những thứ ấy cũng không đủ để bù lại những thương tổn mà hắn gây ra cho nàng, hắn đã cướp đi tất cả hy vọng của nàng. Có lẽ.. có lẽ đó chỉ là một vài kỹ xảo mà hắn quen dùng hoặc là một điều gì đó khác… Nàng thực sự không thể hiểu nổi và cũng chẳng muốn hiểu. Đầu óc cứ hỗn loạn cả lên, không rõ ràng, ngay cả tâm trạng vốn đang bình tĩnh cũng bắt đầu nhiễu.

Trước mắt Tô Vân Phong, nàng vì Hiên Viên Khanh Trần mà tỏ ra bối rối. Những khi ở cạnh nam nhân này cho nàng cảm giác rất giống với Quỷ Túc.. Không.. nàng cố gạt bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, nàng không thích có cảm giác như vậy, không thích!

Ai, sau một tiếng thở dài, Cảnh Dạ Lan chuyển sang giọng điệu ngán ngẩm:

- Không nói tới chuyện này nữa. Hôm nay ngài tới Bắc An vương phủ là vì đưa dị thảo sao?

- Nếu ta nói là không chỉ tới để đưa đồ thì Mị Nô nghĩ gì?

- Chẳng lẽ vì ta sao? – ánh mắt lưu chuyển hiện lên ý cười trong veo. Nàng cảm thấy rất thoải mái khi nói chuyện với Tô Vân Phong, không phải dè chừng cái gì, hoàn toàn coi hắn như một người bạn. Thành thật mà nói thì nàng có hứng thú với hắn và thậm chí còn thích hắn!

https://thuviensach.vn

Tô Vân Phong vẫn nở nụ cười đầy lo lắng như trước.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Những Lời Ngươi Nói Đều Là Giả!

- Nếu ta nói đúng thì Mị Nô nghĩ thế nào? – ý cười của Tô Vân Phong thêm ấm áp. Hắn nhìn gương mặt bệnh tật của nữ tử ngồi trên giường, dù nhìn khi nào thì nàng luôn giữ bộ dáng nghiêm chỉnh mà yêu dã mê người, đồng thời sự quật cường lại khiến cho người ta đau lòng. Vừa rồi lúc nàng bị độc phát, đau tới chết đi sống lại nhưng cố gắng chịu đựng không rên rỉ một tiếng nào, chỉ im lặng cuộn mình lại, giống như một đứa nhỏ bất lực chỉ biết ôm lấy chính mình để chiến đấu đơn độc. Nụ cười của nàng có một thứ cô tịch khó phát hiện nhưng nàng lại thích đem chút cô tịch này che dấu đi. - Ta phải cám ơn vương gia, nhưng lần sau không cần làm như vậy nữa! - Vì sao? Nàng nên biết tâm ý của ta, cho dù là trước đây hay hiện tại thì đều không thay đổi. - Vương gia… – Cảnh Dạ Lan sửng sốt. Lúc trước Tô Vân Phong chỉ vì nghe nàng nói thích mà sai người đi ngàn dặm xa xôi mang hoa mai về, chỉ là .. phần tâm ý này nàng cũng đã rõ. Nhất thời, nàng và Tô Vân Phong không nói được gì, bốn phía im ắng dường như nghe được cả tiếng hít thở của bọn họ. - Kỳ thật thì ta … – Cảnh Dạ Lan đang muốn mở miệng thì Hiên bỗng Viên Khanh Trần đẩy cửa đi vào, trên gương mặt tuấn mỹ căng thẳng, không hề có ý cười. - Bắc An vương gia! – Tô Vân Phong đứng lên tiếp đón, ngữ khí bình thường, tuyệt không cảm thấy xấu hổ vì tình cảnh lúc này. Hắn đi lên trước, con ngươi lãnh liệt đảo qua Tô Vân Phong: - Cô vương đúng là nên cảm tạ Vân vương gia, bất cứ nơi nào cũng có thể chiếu cố tới vương phi của cô vương. – lời nói khách sáo lạnh lẽo như muốn giết người vậy. Cặp mắt yêu dị chớp động nhìn tới Cảnh Dạ Lan ngồi trên giường, vẻ mặt nặng nề, hắn chẳng thèm quan tâm tới lễ nghĩa gì mà đi thẳng tới bên cạnh nàng. - Còn đau không? – trong giọng hắn có một tia lo lắng, ngón tay dịu dàng vuốt lọn tóc của nàng, nhỏ giọng hỏi. - Ta đã tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn! – nàng không có thói quen

https://thuviensach.vn

thân cận với hắn như vậy. Bình thường mỗi khi độc phát xong thì Hiên Viên Khanh Trần luôn đợi cho nàng ngủ say rồi mới rời đi, còn về phần hắn làm gì với nàng thì nàng cũng không biết hết được. Còn động tác thân mật như thế này thì hôm qua nàng mới thấy. Hiên Viên Khanh Trần nhấc tấm chăn gấm lên rồi ôm lấy nàng: - Trở về cùng cô vương. – hắn sủng nịnh hôn lên hai má nàng. - Được! – Cảnh Dạ Lan nhẹ giọng nói xong thì ôm lấy cổ hắn, dịu ngoan tựa đầu vào lòng hắn mà không nhìn tới Tô Vân Phong. Cho dù là hắn hay là Hiên Viên Khanh Trần thì cũng không phải là phu quân của nàng! Con người ta chỉ có thể tự dựa vào chính mình mà sống sót! Cho hạ nhân trong Đông Chi uyển lui xuống hết, Hiên Viên Khanh Trần để nàng nằm cẩn thận trên giường, Cảnh Dạ Lan tựa lưng nhìn hắn lẳng lặng ngồi một bên. Đôi mắt trong buồn buồn của nàng khẽ động, một một lần nhìn mặt hắn thì hai điểm sắc lạnh trong đáy mắt không thể nào xóa đi được. - Về sau, nếu không thoải mái thì cứ nói với cô vương, nếu ngươi cứ chạy loạn mà chậm trễ giờ uống thuốc thì đau chết ngươi! – hắn yêu thương kéo tay nàng. - Uyển Tử quá lớn, ta không quen đường nên không thể tìm thấy. – tay hắn thật ấm lại to rộng nên bao hết cả bàn tay nàng. Thân thể vốn lạnh như băng nhưng nhờ hơi ấm truyền tới từ hắn nên cũng dần tiêu tan. - Sau này ngươi sẽ từ từ quen thôi, cô vương sẽ mang ngươi đi từng nơi một. – hắn thích bàn tay của Hoa Mị Nô, nho nhỏ mảnh khảnh, có chỗ lồi lên khớp xương, có chỗ tròn tròn đầy thịt. Cầm lấy tay nàng, Hiên Viên Khanh Trần nhẹ hôn xuống. – Đừng chạy loạn. Có biết là cô vương tìm ngươi lâu lắm rồi không? - Tìm ta? – Cảnh Dạ Lan chợt nở nụ cười, chậm rãi rút tay khỏi tay hắn; nụ cười kia thực đẹp nhưng nhuốm một màu ưu thương khó nói nên lời. – Vân vương gia đưa dị thảo tới cứu Thu Thủy phải không? - Đúng thế, Vô Ngân đã chuẩn bị bào chế rồi. - Cho nên cũng đến lúc ta xuất hiện rồi, phải chứ? – nàng nhấc người lên, cánh tay quàng qua cổ hắn, cánh môi mọng hé mở nhưng thổi ra hương thơm. Hắn tìm nàng? Hắn quan tâm tới nàng? Chỉ vì nàng là thuốc dẫn cần cho Thu Thủy mà thôi! Hiên Viên Khanh Trần sửng sốt, nụ cười khó khăn lắm mới xuất hiện lại chỉ vì lời nói của Cảnh Dạ Lan mà biến mất. Hoa Mị Nô đã hiểu lầm điều gì đó nhưng hắn chưa bao giờ có ý định giải thích với nàng và

https://thuviensach.vn

cũng chẳng muốn nói mục đích của mình là gì. Cái hắn quan tâm chính là kết quả chứ không phải là quá trình. - Đúng là không thể thiếu ngươi nhưng Mị Nô, cô vương cam đoan với ngươi, lúc đó sẽ không… - Đủ rồi! Ta biết ngươi muốn nói là sẽ không làm ta bị thương, ta hiểu được! – nàng dịu ngoan lạ thường mà ôm lấy hắn. – Những lời ngươi nói ta đều nhớ rõ, những chuyện ngươi làm ta cũng sẽ không quên. – đầu lưỡi nàng thè ra liếm vàng tai hắn, nàng cảm nhận được cơ thể hắn vì động tác này của nàng mà khẽ run lên. – Vương gia, đây là thứ mà người nợ ta! – Cảnh Dạ Lan ngậm lấy vành tai hắn rồi dùng sức cắn mạnh. Giây tiếp theo, Hiên Viên Khanh Trần xoay người đem nàng đặt dưới thân mình: - Cô vương thiếu ngươi cái gì? – hắn nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng, hô hấp dồn dập. Hắn là một ngươi nam nhân không dễ dàng gì tin vào những lời nói. - Những lời ngươi nói đều là giả! – Cảnh Dạ Lan vươn tay khẽ vuốt hai má hắn, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt. Đúng, nàng đang diễn trò, chỉ là nàng đang cố biểu lộ tình cảm mà thôi; nàng sẽ không vì chuyện Hiên Viên Khanh Trần đem nàng biến thành một thứ thuốc dẫn mà khóc lóc, nàng đã sớm biết! Tim phát đau! Được lắm, hiện giờ ngay cả cảm giác đau lòng mà nàng cũng có thể đóng kịch được rồi! - Mị Nô! – hắn nhịn không được vươn tay lau đi nước mắt cho nàng. – Ngươi hãy nghe cô vương nói, lúc này thực sự sẽ không làm ngươi bị thương. Còn về phần những lời mà cô vương nói trong động thì ngươi cứ xem như đó là những hồ ngôn loạn ngữ của cô vương lúc phát sốt. Nhưng không có một lời nào là lừa gạt ngươi, ngay cả lời thế trước đây, cho dù ngươi đã quên mất thì cô vương vẫn nhớ, vẫn ghi tạc trong lòng. Về chuyện ta cứu Thu Thủy thì đó là vì … – hắn không nói tiếp nữa. - Là vì sao? – Cảnh Dạ Lan rất muốn biết, nữ tử có thể khiến cho Hiên Viên Khanh Trần lộ ra ánh mắt ôn nhu trong cấm địa của Bắc An vương phủ kia thực ra có quan hệ gì với hắn?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Hiên Viên Khanh Trần Chết Bầm Kia

Vì sao mà cứu Thu Thủy? Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần ảm đạm xuống, tay vẫn nắm chặt lấy tay Cảnh Dạ Lan. - Quên đi, nhiều lời cũng vô ích! – nước mắt còn chưa có lau khô, Cảnh Dạ Lan cố gắng nở một nụ cười tươi. Nàng lại rút tay khỏi tay Hiên Viên Khanh Trần. – Ta mệt rồi, vương gia hãy trở về đi. – nàng thản nhiên nói rồi xoay lưng về phía hắn. - Mị Nô… - Ta biết đây là vì ước định giữa ta và ngươi trong động trên vách núi, hôm nay ta không chỉ vì ước định đó.. nhưng mà .. – nàng chợt im lặng không nói nữa. Giải thích với hắn làm cái gì? Chẳng phải hắn đã nghe và nhìn thấy tất cả rồi ư? Vì sao phải hao tâm tổn sức nói lại những lời đó chứ? Không khí đột ngột trở nên lạnh lẽo, giọng nói của Hiên Viên Khanh Trần đã không còn lãnh ý như bình thương, chỉ đơn giản nói một câu: - Cũng may hôm nay Tô Vân Phong cứu ngươi kịp, đổi là nguyên nhân khác thì cô vương nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn! Bóng dáng quật cường, xa cách vẫn không nhúc nhích đưa về phía hắn, Cảnh Dạ Lan chôn đầu vào khuỷu tay giống như đã ngủ. Hiên Viên Khanh Trần từ từ đứng dậy, kéo chăn đắp cho nàng cẩn thận rồi mới yên lặng rời đi. Đôi mắt nhắm hờ chợt mở ra, ngón tay mảnh khảnh đưa lên lau đi nước mắt trên mặt. Tiếp đây hắn sẽ đưa nàng trở về Bắc An vương phủ, thời cơ tốt nhất để trốn thoát là khi nào? Nàng nhíu mày, trong đầu tính toán cặn kẽ. Mạng của ta do ta nắm giữ, trừ khi ta đồng ý bằng không không có một ai có thể làm thương tổn ta. Nhớ tới lần bị hỏa liên cắn, rồi bây giờ những khi độc phát tác khiến nàng đau đớn muốn chết, cái ý niệm tự đáy lòng dao động vì Hiên Viên Khanh Trần đã biến mất không tăm tích. Nhưng mãi cho tới sáng ngày hôm sau mà nàng vẫn không có thấy hắn tới. - Vương gia đi đâu rồi? – nàng hỏi nha đầu tên Tiểu Ngôn na ná Tiểu Khả mà Hiên Viên Khanh Trần tìm tới. - Hồi bẩm vương phi, đêm qua vương gia đã khởi hành trở về rồi! – Tiểu Ngôn

https://thuviensach.vn

hầu hạ Cảnh Dạ Lan mặc quần áo. Hắn trở về? Vì sao nàng lại không biết chứ? - Sao lại trở về vội vàng như vậy? Tại sao không có người nào nói với ta một tiếng? - Dạ, vì vương gia đột nhiên quyết định, đúng lúc nửa đêm nên vương gia nói không muốn ầm ỹ tới vương phi nên vương gia không cho nô tỳ đi đánh thức người. Trở về gấp như vậy chẳng lẽ vì muốn đưa Thu Thủy tới nơi này sao? Mà chính hắn chịu cực khổ còn chưa tính, còn muốn huy động thêm nhiều nhân lực đưa Thu Thủy tới đây, thế mà hắn lại yên tâm để nàng một mình ở nơi này chờ đợi?! Hiên Viên Khanh Trần, ngươi làm như vậy là muốn cảnh báo với ta cái gì? Nhưng nghĩ tới quãng thời gian này không phải đối mặt với hắn thì Cảnh Dạ Lan có điểm thoải mái mà nở nụ cười. Không có Hiên Viên Khanh Trần ở đây thì ít nhất nàng không cần phải giả vờ khó chịu, mỗi một lần trước mặt hắn khóc lóc thì nàng đều phải chịu đựng hàng mấy canh giờ liền, đôi khi nàng còn không khống chế nổi. - Được rồi, khi nào vương gia trở về thì ngươi tới báo với ta một tiếng trước. – nàng vẫy tay cho Tiểu Ngôn lui xuống. Chỉ còn một mình, nàng tùy ý tiêu sái trong Đông Chi uyển, đi tới đi lui, nàng đã quan sát bốn phía nơi này rất cẩn thận, và kết luận cho ra khiến nàng muốn chửi ầm lên với tên Hiên Viên Khanh Trần chết bầm kia. Tuyết cốc này không chỉ có bốn mùa ngăn cách với bên ngoài mà ngay cả thiết kế cũng rất xảo diệu. Các mảng tuyết trong cốc vì được tích tụ từ hàng ngàn năm nên hình thành nên những tấm bình chướng kiên cố, bằng tuyết bao phủ khắp ba mặt lấp kín tất cả những con đường dù là nhỏ cho vừa một người đi. Chỉ có duy nhất một nơi có thể đi lại thì hắn đã phái người trông coi, thế này thì có mà cao thủ hay là chim chóc bay trên trời cũng khó mà rời khỏi chỗ này. Thế nên hắn mơi yên tâm để nàng ở lại nơi này, đồng thời cũng giữ chân được Tô Vân Phong luôn. Nhưng mà ba mươi vẫn chưa phải là tết, ai là thợ săn ai là con mồi còn chưa thể nói trước! Cảnh Dạ Lan cũng có thêm thời gian thoải mái mà đi ngắm nghía khắp nơi này, địa hình và thiết kế đã được nàng quan sát rất cẩn thận. Chỉ có một chỗ đáng chú ý đó là một con sông duy nhất là nơi liên kết giữa Đông Chi uyển với thế giới bên ngoài, phát hiện này khiến cho Cảnh Dạ Lan rất hứng thú. Nhưng vì có người giám thị ở nơi đó nên nàng không dám tùy tiện hành động. Thứ nhất, nếu không cẩn thận

https://thuviensach.vn

sẽ bị bại lộ, nếu vậy thì công sức nàng hao tốn với Hiên Viên Khanh Trần cũng bị lãng phí, dù sao cũng không thể khiến cho mọi chuyện trở nên đáng tiếc được. Thứ hai, ở Đông Chi uyển, nước sông hắn cũng rét lạnh tới xương tủy, ngay cả đồ lặn nàng cũng chẳng có, cùng lắm thì làm liều; tuy nhiên vạn bất đắc dĩ mới thế, nàng không muốn chọn cách này vì nếu thoát ra được tới bên ngoài thì chỉ e bản thân không thể chống đỡ nổi để tìm tới đại phu.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Đánh Cuộc Cái Gì?

Nàng đứng bên bờ sông, tính toán tới xuất thần, chợt phía sau có tiếng nói vang lên nhắc nhở nàng: - Vương phi cẩn thận! Là Vô Ngân! Y không trở về với Hiên Viên Khanh Trần sao? Cảnh Dạ Lan ngoái đầu lại nhìn y một cái rồi hỏi: - Sao ngươi còn ở đây? - Vương gia trở về xem Thu Thủy, ta ở lại vì.. - Ở lại để giám thị ta, có phải không? – nàng cười hỏi lại rồi cúi người xuống, chạm tay vào dòng nước như muốn chơi đùa. - Vương phi, nước sông ở đây rất lạnh, nếu nhiễm phong hàn thì sẽ tổn thương tới thân thể, mong vương phi bảo trọng. – y không tiến lên ngăn cản mà chỉ cung kính cúi lưng nhắc nhở Cảnh Dạ Lan, đôi mắt tinh anh lúc nào cũng chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nàng. Nghiêm trọng như vậy sao? Cảnh Dạ Lan rút tay lên song vẫn nhịn không được mà nói đùa cợt: - Ta biết, ý nghĩa của việc ta sống là làm thuốc dẫn cho Thu Thủy, nếu như ta có chuyện gì ngoài ý muốn thì ngươi hẳn sẽ khó nói với hắn rồi! – nói rồi nàng xoay người, cẩn thận bước đi trên mặt băng. - Vương phi cần gì phải nói như vậy, kỳ thực tâm ý của vương gia đối với người thì ai cũng có thể thấy và hiểu được, không phải sao? – thân ảnh của Vô Ngân đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. – Đôi khi vết thương trong lòng khó có thể nào chữa khỏi được, thỉnh vương phi lượng thứ! Trước khi Hiên Viên Khanh Trần khởi hành thì tinh thần không tốt lắm, nói đúng là hắn vì chuyện của Hoa Mị Nô mà phiền lòng. Từ một đêm ở chung trên vách núi đó thì quan hệ giữa hai người bắt đầu có thay đổi kỳ lạ, kỳ thật đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu hiện tại vẫn chưa biết được. Y cũng chỉ là người bên ngoài, chỉ có thể đứng nhìn chứ không nói hay đoán hay xác định được. Tâm ý của hắn? Khóe môi Cảnh Dạ Lan gợi lên một tia mỉm cười, con người ta đôi khi còn không hiểu nổi chính mình, huống chi là đối với tâm ý của người khác, nói không nên lời làm không ra, lại cảm thụ không thấu. Còn về vết thương trong

https://thuviensach.vn

lòng? Là nói nàng hay nói Hiên Viên Khanh Trần? - Quên đi, cho dù có là cao minh đại phu thì cũng có khi chữa trị không nổi, Vô Ngân, ngươi cần gì phải nói tốt cho hắn. – than nhẹ một tiếng, nàng lắc đầu, cây trâm từ trên búi tóc tùy ý rơi xuống dòng sông đang chảy lơ đãng. - Ai nha! – nàng hô lên một tiếng, tay chân muốn động để nhặt lên. - Vương phi, một cây trâm gài tóc mà thôi, có thể không cần tới, nếu bị thương tới thân thể thì còn nguy hiểm hơn! – lúc này Vô Ngân bước lên ngăn cản hành động của nàng. - Đúng vậy, đều là vật chết, vô tri vô giác, tốt nhất vẫn cứ giữ gìn cái thân thể này của ta để cứu sống người! – Cảnh Dạ Lan đứng dậy, thản nhiên nói. - Chữa khỏi bệnh của Thu Thủy là tâm nguyện duy nhất của vương gia, vương phi cũng nên biết dị thảo mà Vân vương gia đưa tới rất có ích đối với Thu Thủy. Lúc Vô Ngân xử lý nhất định sẽ cẩn thận không làm bị thương tới vương phi… - Câm miệng! – nàng đột nhiên phát hỏa. Chẳng lẽ bọn họ đều có thể tùy tiện giày xéo lên sinh mạng của những người khác mà không để ý gì thì còn cái gì mà không dám làm chứ? – Ngay cả Tiểu Khả mà các ngươi cũng có thể… Nhất thời kích động khiến máu nóng trong người dâng trào lên, nàng cố đè lại ngực mình đang phập phồng điên loạn, thân thể lung lay sắp ngã. - Cẩn thận! – Vô Ngân đỡ lấy nàng, ngón tay vươn ra chế trụ cổ tay Cảnh Dạ Lan. - Buông tay! – Cảnh Dạ Lan vô cùng chán ghét mà gạt phắt tay y ra. – Trên tay các ngươi dính máu của đứa nhỏ và Tiểu Khả, đừng có đụng vào ta! – nàng che ngực, lạnh lùng nói, hàn sương trong mắt ngưng kết lại. - Dạ! Là thần lỗ mãng, thỉnh vương phi tha thứ. – Vô Ngân tuyệt không để ý tới ánh mắt và hành động của nàng. Khanh Trần không nói với nàng bất cứ chuyện gì nên mới khiến cho mâu thuẫn giữa hắn và nàng càng lúc càng rối rắm. Trong đôi mắt xinh đẹp của Vô Ngân lúc này lại hiện lên ý cười. – Một lần nữa xin nhắc nhở vương phi, muốn trốn khỏi nơi này khó hơn lên trời, nếu người có cách khiến cho Khanh Trần chấp nhận cho người rời đi thì mọi thứ sẽ được như mong muốn của vương phi. – nói xong, y chớp chớp mắt, ý cười nơi khóe miệng càng đậm. - Đối với ta tốt như vậy sao? Nhưng mà ngươi không đáng để ta tin tưởng! – nếu hắn đã nói trắng ra như vậy thì Cảnh Dạ Lan cũng chẳng cần kiêng dè cái gì. - Ta đương nhiên không phải vì người mà là vì hắn! -

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần? - Đúng vậy. Ta nghe nói vương phi rất thích đánh cược với hắn, chi bằng hôm nay chúng ta cũng đánh cược một lần đi. – y hứng trí bừng bừng đề nghị. - Đánh cuộc cái gì? - Ta cá là vương phi sẽ cam tâm tình nguyện cứu Thu Thủy, nếu ta thua thì ta sẽ tự mình thả vương phi đi! - Nếu ngươi thắng thì ngươi muốn cái gì? Ngươi sẽ không đơn giản chỉ cần ta cứu nàng ấy thôi chứ? - Lần trước người nợ ta một việc, nếu lần này ta thắng thì coi như người nợ ta hai việc. Đợi tới lúc ta muốn người làm gì cho ta thì người có thể làm gì tùy ý, người thấy thế nào? – Vô Ngân nhìn Cảnh Dạ Lan trên mặt đều là chờ mong. Khanh Trần cái gì cũng tốt nhưng đôi khi khô khan không thú vị chút nào. Y đã lâu rồi chưa có ép buộc hắn chuyện gì, bây giờ thì y bắt đầu thấy ngứa ngáy tay chân rồi! Trong gió lạnh, y và Cảnh Dạ Lan nhìn nhau cười, trong lòng mỗi người đều có những tính toán, âm mưu của riêng mình. Những ngày sau đó Cảnh Dạ Lan chỉ ở ru rú trong phòng, ngay cả cửa cũng chẳng thèm ló đầu ra ngoài nửa bước, ngay cả Tiểu Ngôn cũng không gặp. Nàng biết, rất nhanh sẽ có người đem toàn bộ hành động dị thường của mình báo cho Hiên Viên Khanh Trần. Trong phòng tắm, có một thùng nước đầy chứa nước sông từ bên ngoài Đông chi uyển, nàng không thể công khai hành động nên chỉ có vào ban đêm mới dám lén lút mang về. Ngón tay mảnh khảnh mới nhúng vào trong nước thì nàng đã bật ra một tiếng mắng “Chết tiệt, lạnh thật!”, mặt nhăn mày nhíu cả lại. Để ở trong phòng này cả một khoảng thời gian dài mà nước không hề ấm lại, rốt cuộc thì loại nước này cổ quái ở chỗ nào nhỉ? Không có thời gian nghĩ nhiều, nàng đứng bên thùng tắm chậm rãi cởi bỏ vạt áo; quần áo từ da thịt từ từ chảy xuống, nâng chân ngọc lên, nàng hít một hơi thật sâu rồi bước vào trong thùng. Dòng nước lạnh như hàn băng khiến cho cả người nàng run lẩy bẩy, cắn chặt hai hàm răng lại, nàng cố hấp lấy một ngụm dũng khí rồi đem cả người mình nhập vào trong đó. Nháy mắt, cảm giác lạnh thấu xương tràn ngập khắp người. Lạnh quá! Nhưng mà càng lạnh thì dù có là thứ tình cảm gì, cảm xúc gì cũng không còn!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đã Nói Là Không Cần Ngươi Lo Mà!

Nhớ ngày đó nàng cũng từng ngâm mình tới ngây ngốc trong trước giữa trời đông giá rét mấy tiếng đồng hồ mà không có chuyện gì; còn hiện tại thì nàng phải ngồi trong một cái thùng nước bé tẹo ngâm mình chỉ vì muốn ngã bệnh! Hiên Viên Khanh Trần, nếu biết ta bị bệnh thì ngươi có trở về thăm ta hay không? Trong lòng Cảnh Dạ Lan chợt nhảy ra cái suy nghĩ như vậy, đúng là hồ đồ rồi, sao lại có cái ý nghĩ quái dị, ngớ ngẩn thế chứ? - Khụ .. khụ .. khụ .. – cổ họng co rút đau đớn, nàng dùng sức thở hổn hển nhưng vẫn có thứ gì đó nghẹn cứng. Cảnh Dạ Lan, nếu ngươi gục ngã lúc này, nếu thua cuộc thì ngay cả cái mạng nhỏ này cũng không thể giữ được, có phải vậy không? Nàng cười có chút tự giễu, chợt bên ngoài có tiếng bước chân quen thuộc vang lên. - Vương phi làm sao hả?! – Hiên Viên Khanh Trần vội vã đẩy cửa bước vào rồi hỏi dồn Tiểu Ngôn. Ở vương phủ hắn nhận được tin báo là qua một đêm Hoa Mị Nô sốt cao, cả người cứ mê mê tỉnh tỉnh. Hắn đã một mình cưỡi Mặc Câu cả đêm để trở lại Tuyết cốc. Nha đầu Tiểu Ngôn quỳ đó sớm đã khóc lóc nói không ra lời. Một người vốn mạnh khỏe mà chỉ qua một đêm liền bệnh thành như vậy, mà nàng là người hầu bên cạnh vương phi, hiện tại vương gia thịnh nộ thì có thể giết chết nàng mất! Hỏi không được gì, hắn vọt vào trong phòng nhìn Cảnh Dạ Lan. - Mị Nô! – hắn sốt sắng gọi, tay luống cuống kéo duy trướng ra. - Không được nhìn ta! – nàng thốt nên một tiếng rồi chôn đầu trong chăn gấm. Khi hắn kéo duy trướng ra thì đập vào mắt chính là thân hình nho nhỏ của nàng đang cuộn tròn, lại còn chôn đầu vào trong chăn, ngoại trừ mái tóc bị phân tán ra thì cả người nàng đều bị bịt kín. - Mau kéo chăn ra! – nói xong hắn cúi người xuống muốn động thủ. - Không cần, ngươi cút đi. Ai cần ngươi lo chứ?! – từ trong chăn truyền ra cái giọng khàn khàn của nàng, bàn tay nhỏ nhắn tuy rằng không có sức nhưng vẫn liều chết nắm lấy mép

https://thuviensach.vn

chăn. Còn Hiên Viên Khanh Trần thì cũng không biết rốt cuộc thì nàng bị như thế nào nên căn bản không dám dùng sức kéo chăn ra. - Ngươi làm cái gì vậy, nếu bị bệnh thì để cho Vô Ngân tới xem, tra tấn mình làm cái gì chứ? – thật đúng là không thể hiểu được nàng, hắn phiền chán muốn chết. Trong lúc nhất thời hắn không biết phát tiết như thế nào nên chỉ có thể đi đi lại lại trong phòng như một con thú bị giam hãm vậy. - Ta ép chính mình đó, chẳng lẽ chỉ có ngươi mới có thể ép buộc ta hả? Ta không có cái quyền tự hỷ hoại chính mình hả? – nàng hơi xốc chăn lên, xuyên qua một khe hở nhỏ nhìn Hiên Viên Khanh Trần đang phiền chán, bất an đi qua đi lại, trong lòng chợt có chút vui mừng. Ngươi mà cũng có ngày hôm nay sao? - Nếu ngươi muốn tự hành hạ mình như vậy thì cũng đừng để cho cô vương biết, nhìn thôi cũng đủ phiền phức rồi! – hắn giận dỗi nói nhưng vẫn đi tới bên giường nàng. Bàn tay nắm chặt lại song hắn chỉ đứng lặng ở nơi đó, không dám xuống tay chạm vào nàng. Rầm ~~~~ Cảnh Dạ Lan xốc chăn lên, dùng sức chống đỡ thân mình đối diện với hắn. Mái tóc đen dài tán loạn, trên ngũ quan khéo léo xinh xắn là đôi mắt đẫm lệ mông lung, sắc mặt ửng hồng một mảnh, hai cánh môi thì khô nứt hé ra hợp lại, hắn lúc này nàng phải cố sức lắm mới nói được. - Ai nói cho ngươi chứ, còn không phải ngươi phái người tới giám thị ta! Hắn đương muốn nổi điên thì thấy nàng gầy đi rất nhiều, nhất thời cũng không muốn nói cái gì nữa. - Được lắm, ngươi nhìn đi, ta còn chưa chết, còn có thể làm thuốc dẫn cho Thu Thủy của ngươi, ngươi vừa lòng chưa? Vậy ngươi còn không mau cút đi! – dường như hét lên một tiếng cuối cùng khàn cả giọng, Cảnh Dạ Lan xụi lơ nằm xuống giường, mặt hướng mặt, thở hổn hển, thỉnh thoảng còn ho khan kịch liệt. Mấy ngón tay thon nhỏ siết chặt tấm chăn nệm tới mức trắng bệch làm cho người ta sợ hãi. Hắn thở dài bất đắc dĩ, bước nhanh tới, một tay đỡ lấy thân thể nàng nằm xuống rồi lướt tay qua khuôn mặt cố chấp của nàng. Bàn tay to áp lên vẻ mặt quật cường! - Ngươi đừng có nói nữa, cô vương đi gọi Vô Ngân tới xem ngươi thế nào. – ôm lấy nàng thì hắn mới biết người nàng nóng như lửa, điều này càng khiến cho lòng hắn cả kinh. - Đã nói là không cần ngươi lo mà! – nàng muốn vung tay gạt tay hắn ra nhưng lại bị hắn bắt được rồi nắm chặt. Cẩn thận hôn lên mu bàn tay Cảnh Dạ Lan,

https://thuviensach.vn

trong đôi mắt màu vàng kia hiện lên một tia ôn nhu khó có được: - Ngươi giận cái gì? – hắn đè thấp giọng mà hỏi, Lòng bàn tay nóng bỏng của nàng khi tiếp xúc với đôi môi lạnh ngắt của hắn mang tới một thứ cảm giác mềm mại, ấm áp làm cho hắn không nỡ buông tay. - Ai bảo ta tức giận chứ, mà có tức cái gì cũng phải báo cáo với ngươi hả? – Cảnh Dạ Lan cắn chặt đôi môi nhỏ. Khi nói chuyện, cánh môi bị khô nứt tứa ra máu tươi, từng tia nhỏ chảy xuống từ khóe miệng nhưng nàng không thèm quan tâm mà sống chịu không chịu nhả ra. - Ngươi lại làm chính mình bị thương nữa! – Hiên Viên Khanh Trần bất lực nói, đáy mắt sáng màu đột nhiên sâu sắc; hắn cúi xuống hôn lên môi nàng, còn tay thì kiềm chặt thân thể đang cố giãy dụa kia. - Ưm ~~ Ưm ~~ Ưm~~ – Cảnh Dạ Lan nói không ra tiếng, dần dần từ kháng cự trở thành thuận theo hắn. Hắn tùy ý liếm láp trên đôi môi nàng, đầu lưỡi nóng bỏng lập tức quấn quýt lấy đầu lưỡi của nàng. Cánh tay lúc đầu còn túm chặt góc chăn không biết từ khi nào lại nắm lấy góc áo hắn. Cảnh Dạ Lan từ từ nhắm mắt lại, dưới sự dẫn dắt của hắn mà bắt đầu hôn trả lại. Hơi thở của nàng nóng ran, nếu không phải hai má đỏ hây hây như bị lửa thiêu đốt của nàng nhắc nhở hắn rằng Hoa Mị Nô là người bệnh thì chắc hắn không muốn buông nàng ra. Hắn biết nàng là một người kiên cường, lúc trước nàng cố tìm cách bỏ trốn khiến hắn hận nàng tới nghiến răng nghiến lợi, đồng thời nó cũng khiến hắn nhìn nàng với một cặp mắt khác xưa. Dù nữ nhân có xinh đẹp thế nào thì đối với hắn chỉ là một thứ làm ấm giường. Song Hoa Mị Nô không phải thế, với nàng thì hắn gặp phải một sự thất bại mà chưa bao giờ phải nếm, nàng vĩnh viễn chưa bao giờ chịu khuất phục, và ánh mắt đó khiến hắn không bao giờ muốn buông lơi với thân thể của nàng. Hoa Mị Nô, chính ngươi cũng không hề phát hiện mình đã thay đổi sao? Hắn cho rằng thân thể là thành thật nhất, nàng không còn như lúc ban đầu ra sức cự tuyệt hắn, đêm đó ở vách núi thậm chí hắn còn cảm nhận được nàng thuận ý theo mình. Mặc kệ có vì cuộc đánh cược giữa hai người khi ấy hay không hay là đúng như lời nàng nói đó chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể, tóm lại theo hiện tại thì không phải là chuyện xấu gì.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Ngươi Rất Khó Chịu Sao?

Phía dưới bụng truyền tới một trận căng cứng và nóng rực làm cho hắn nhíu chặt mày. Cố nén dục hỏa xuống, hắn vẫn không chịu rời khỏi đôi môi của nàng, giọng khàn khàn: - Mị Nô, ngươi có biết ngươi là tiểu yêu tinh giỏi chọc người lắm không hả? - Ta không có gọi ngươi trở về, ngươi có thể lập tức đi! – nàng suy yếu tựa vào trong lòng hắn, nghiêng đầu đi không nhìn hắn. - Nếu cô vương đi thì ngươi thật sự muốn vậy sao? - Người không chịu buông tay mới là ngươi ấy! – nàng nhắm mắt, thản nhiên nói. Ai không biết xấu hổ mà ôm lấy nàng chứ?! - Là ai cũng không muốn cô vương buông tay? – hắn nâng cằm nàng lên, mái tóc dài mềm như tơ rơi vào lòng bàn tay hắn khiến nàng phải đối diện với hắn. - Chúng ta cùng buông, ngươi đi đi! – mặt Cảnh Dạ Lan nóng bừng lên, vì cái hôn khi nãy mà tay nàng vẫn nắm chặt lấy góc áo hắn, không chịu buông ra. May là vì nàng đang phát sốt bằng không với cái kiểu da thịt như ngọc của Hoa Mị Nô thì hắn đã nhìn thấy nàng đỏ mặt rồi. - Một, hai, ba! – nàng đếm rồi ngay lập tức buông áo hắn ra, đồng thời nhắm mắt chờ Hiên Viên Khanh Trần buông tay đặt nàng xuống giường. Nhưng mà… - Ngươi buông tay rồi! – hắn lại ôm nàng càng chặt, cúi đầu chăm chú nhìn vào mắt nàng. Lúc trước dưới cái mặt nạ quỷ bằng đồng kia là một cặp mắt yêu dị hàn băng ngàn năm không tan, nhưng hiện tại Cảnh Dạ Lan nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong đó. Một chút nhu tình phá tan hàn băng thoát ra bao vây nàng lại. - Cô vương từng nói, đồng sinh cộng tử với ngươi, vô luận là khi nào, ở đâu, dưới bất kỳ tình huống gì thì sẽ không bao giờ buông ngươi ra! – lời nói kiên định mà nhu tình làm cho Cảnh Dạ Lan sửng sốt. Từng có người nói với nàng như vậy: Cảnh Lan, mặc kệ kết quả của nhiệm vụ lần này như thế nào, anh nhất định sẽ không buông tay em ra. Anh muốn ở bên cạnh em, mãi mãi! Giọng nói chân thành, tha thiết, nụ cười ấm áp dịu dàng

https://thuviensach.vn

cứ hiện hiện như mới hôm qua thôi quả thực đã khiến nàng muốn khóc. Nhưng cuối cùng thì anh vẫn buông tay ta, anh cho ta hy vọng sống và cũng gửi gắm những chờ mong cho ta! Quỷ Túc.. tận đáy lòng nàng vẫn luôn nhớ kỹ tên của anh! Gương mặt giống nhau, lời nói cũng tương, trước mắt nàng mọi thứ cứ như dần mơ hồ. - Đồng sinh cộng tử? – tay nàng vô thức vuốt vẻ khuôn mặt ấm áp mà chân thành của Hiên Viên Khanh Trần. - Đúng thế, cô vương nói… Nước mắt, im lặng rơi xuống hai bên má nàng. Lúc này đây là tim đau thắt, lệ mặn đắng, khóc chính là như thế này đây, đã rất lâu rồi nàng không có cảm giác này. - Rất khó chịu sao? Cô vương biết lúc phát sốt sẽ rất khó chịu. Đi tới chỗ Vô Ngân nào! – hắn dịu dàng ôm lấy nàng. - Ta không đi! – nàng mở tròn mắt, ra sức lắc đầu, trong đáy mắt toát ra một cỗ sợ hãi. – Ta không đi, ta không đi! Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày, Cảnh Dạ Lan cố giãy thoát khỏi cái ôm ấp của hắn, thân hình mảnh khảnh không ngừng lùi dần vào bên trong giường. Nàng bị ám ảnh bởi tình cảnh ngày đó bị hỏa liên cắn sao? Trong lòng hắn nổi lên tia tự trách: - Cô vương cõng ngươi đi, không có chuyện gì đâu! Cảnh Dạ Lan ngây ngẩn, có điểm không dám xác định: - Thật sao? Ngươi cõng ta sao? – nàng hé mắt nhìn hắn. - Đúng thế, mau tới đây đi! – Hiên Viên Khanh Trần gật đầu với nàng như cam đoan, vươn tay chờ nàng đi lại. Nàng từ từ tới gần hắn, một tia giảo hoạt nhất thời hiện lên trong mắt. Không biết là tay chân không có sức lực hay là làm sao mà đột nhiên Cảnh Dạ Lan nửa quỳ trên giường, ngửa đầu nhìn biểu tình giật mình của Hiên Viên Khanh Trần đứng ngay trước mặt, tiện thể vươn cánh tay tới phía hắn, thân mình ngã về trước rồi ôm chặt lấy thắt lưng hắn. - Khanh Trần ca ca! – nàng nhỏ giọng gọi ngọt ngào, trên gương mặt bệnh tật đã có một thứ mị thái nói không nên lời; nàng hé miệng cười nhẹ, ngũ quan xinh đẹp khởi sắc, chiếc cằm nhỏ khẽ dụi vào bụng hắn. Hiên Viên Khanh Trần chưa bao giời thấy qua nụ cười kia, nét mặt tươi như hoa, nhu tình trong mắt giống như một thứ mị dược khiến cho người ta say đắm. Sự ôn nhu kiều mỵ này làm cho hắn nhất thời ngốc lăng đứng đó. Đây .. đây sao có thể là Hoa Mị Nô? Ôn thuần như một chú mèo con đang làm nũng với hắn ư?! - Ngươi sẽ đi cùng ta… – khuôn mặt từ từ nâng lên nhìn hắn, con ngươi linh động vì khóc lóc mà mông

https://thuviensach.vn

lung, mờ mịt một mảnh, ánh mắt mê say. Chiếc lưỡi đinh hương khẽ liếm đôi môi nhợt nhạt của mình, rồi khẽ cắn cắn. – Có được không? – trời sinh Hoa Mị Nô có một chất giọng rất tuyệt vời, lúc này đây nó lại càng thể hiện một thứ trìu mến phá lệ khiến người ta không đành lòng cự tuyệt. Hiên Viên Khanh Trần cúi đầu nhìn khuôn mặt mị thái của nàng, dưới chiếc cổ áo của đơn y mỏng manh lộ ra một vùng da thịt tuyết trắng. Nàng có bao nhiêu xinh đẹp mê người hắn chính là người rõ ràng nhất! Một cỗ máu nóng thoáng trào lên trong đầu hắn, phần hạ thể rạo rực, buộc chặt lại, hắn phải khó khăn lắm mới kiềm chế được dục vọng của chính mình. - Ta sẽ đi cùng! – hắn vẫn giữ nguyên thế ngồi quỳ của nàng, lần đầu tiên hắn phải né tránh ánh mắt của một nữ nhân. – Đi thôi! – hắn dám chắc, càng tới Cảnh Dạ Lan thì hắn rất khó có thể khống chế được khát vọng của bản thân đối với nàng. - Ngươi rất khó chịu sao? Chẳng lẽ tới ngươi mà cũng bị bệnh sao? – nói xong, nàng dựa thân mình vào hắn, cánh tay chậm rãi vòng ôm bên hông hắn, nhẹ nhàng vuốt ve. – Bên ngoài lạnh lắm sao? – ngón tay nàng khẽ vén vạt áo hai bên sườn hắn lên, chậm rãi luồn vào dán lên da thịt hắn. Bàn tay nhỏ bé lành lạnh vụng về lướt tới lướt lui trên cơ thể to lớn của hắn. - Mị Nô… – trên gương mặt tuấn mỹ của hắn dần nhiễm một tầng ửng đỏ. Nàng thật ngây ngô nhưng lại dễ dàng gợi lên dục hỏa của hắn. - Cứ như vậy ôm ngươi, có được không? – nàng thỏ thẻ hỏi. - Được, nhưng ngươi đừng có lộn xộn, bằng không cô vương liền… - Liền cái gì? – nàng cười khúc khích hỏi. - Ngươi không biết hay là thử xem thế nào, nhưng ngươi đừng quên cô vương sẽ làm gì với ngươi chứ! - Bá đạo! – nàng thầm mắng một tiếng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Ngươi Cố Ý !

Nàng biết điều lôi tay ra, chọc tới hắn thì hậu quả cũng không có tốt. Cảnh Dạ Lan hơi cúi đầu, hai tay nắm lấy cổ tay hắn:

- Đợi một chút rồi đi!

- Được rồi, ngươi thay quần áo rồi chúng ta lập tức đi. - không biết từ khi nào mà Hiên Viên Khanh Trần lại phải tự khắc chế chính mình để đối đãi với một nữ nhân chứ?

- Đi đâu? - nàng thì thầm bên tai hắn. – Dù sao thì ngươi cũng không thể đi được! – nói xong, nàng cười nhạt nhìn sự kinh ngạc nổi lên trên mặt hắn.

Đã tới lúc rồi!

Dưới gối nàng có chuẩn bị dây tơ, vừa rồi nói chuyện dĩ nhiên là nàng đã âm thầm đem nó lấy ra, thừa dịp Hiên viên Khanh Trần không phòng bị đã nhanh chóng đem dây tớ quấn quanh cổ tay hắn, nháy mắt đã kết thành một chiếc lưới rồi.

- Hoa Mị Nô, ngươi muốn làm cái gì? – Hiên Viên Khanh Trần ra sức giãy dụa, không biết nàng dùng cái gì mà không làm sao thoát ra được

- Sao, không thua cái sợi tơ lần trước ngươi sử dụng chứ hả. - nàng thè lưỡi với hắn, thấy hắn dùng Sức giãy dụa thì có chút long tốt muốn khuyên giải, nhắc nhở. - Cái này ngươi không gỡ ra được đâu!

Cách kết tơ này là Quỷ Túc dạy cho nàng, là một cách mà những người thủy thủ hay dùng, càng giãy dụa thì càng chặt, trừ phi dùng đao chặt đứt

https://thuviensach.vn

nếu không thì chỉ làm cho người bị trói uổng phí khí lực.

- Ngươi cố ý! - Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng cười vui vẻ thì thực sự muốn phát hỏa.

- Hừ, ngươi cũng nên nếm thử mùi vị khổ sở khi bị trói đi! - nàng cởi áo choàng ngoài ra, dọn một chỗ cho hắn nằm xuống, chẳng qua tư thể có vẻ bất nhã mà thôi.

- Ngươi mau thả Cô Vương ra, bằng không Cô Vương...

- Ngươi có thể lớn tiếng kêu lên cho thị vệ của ngươi vọt vào bắt ta lại, nhận tiện cũng cho bọn chúng nhìn bộ dáng đáng mong chờ của Bắc An vương gia, thế nào, ngươi có chịu không?

- Ngươi trả thù Cô Vương?! - ánh mắt hắn biến đổi. Nữ nhân đều là một lũ gạt người, càng xinh đẹp thì càng âm hiểm. Sao hắn có thể quên được nàng là Hoa Mị Nô, một cao thủ chứ?! - Cô Vương sẽ không bỏ qua cho ngươi! - lời nói của hắn lại khôi phục lại sự lạnh lẽo như trước.

Nàng hoàn toàn có thể lường trước được bộ dáng như sư tử muốn cắn nuốt nàng lúc này của Hiên Viên Khanh Trần, nhưng dù sư tử có lợi hại thể nào thì nàng mãi mãi là một người huấn luyện của nó.

- Hừ, ai bảo ngươi không thèm nói một tiếng đã trở về Bắc An Vương phủ, nếu không phải ta bị bệnh thì e là ngươi cũng chẳng them quay về! - nàng trách móc.

- Ngươi là vì chuyện này? -trong lòng Hiên Viên Khanh Trần khẽ động.

- Bằng không ngươi cho là vì sao hả? Hay là ngươi sợ ta thừa cơ hội mấy ngày ngươi không có ở đây mà muốn tìm cơ hội bỏ trốn. -thấy hắn có chút sửng sốt thì nàng nhịn không được lấy ngón tay nhấn nhấn vào chóp mũi

https://thuviensach.vn

hắn. - Ta không hề quên cuộc đánh cược với ngươi lúc đó, huống hồ ta còn muốn biết ai mới là người chiến thắng cuối cùng!

Nói xong, nàng nằm xuống, đối diện với hắn rồi nhắm mắt Iại. Nếu thực sự lại có một cơ hội như thế này tới thì nàng vẫn không nghĩ ra được Cách nào thoát khỏi Hiên Viên Khanh Trần. Nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn nàng nhắm nghiền mắt nửa ngày không nói, không biết là nàng ngủ thật hay ngủ giả, còn hắn thì không thể nào mở cái dây này ra được. Nếu gây ra tiếng động gì khiến cho người khác nhìn thấy bộ dạng chật vật, thê thảm lúc này thì hắn đúng là…

Hắn thở mạnh liên hồi, không cam tâm tình nguyện bị Cảnh Dạ Lan trói chéo tay lại sau biến thành cái tư thế ngủ quái dị này.

Ha ha ha~~~~~

Sáng sớm, trời bừng sáng, Hiên Viên Khanh Trần bị một trận tiếng cười chói tai làm giật mình. Vô Ngân đứng trước mặt hắn cười tới nỗi không sao đứng thẳng lưng được.

- Khanh Trần.. ngươi.. ngươi thật là. . . - y che miệng lại nén cười nhưng vẫn không thể nhịn được, thân mình cứ rung rung từng trận.

Buổi sáng, tiểu nha đầu của Đông Chi uyển tới tìm nói là Hoa Mị Nô mời y qua nhưng mà khi y tiến vào thì lại nhìn thấy Hiên Viên Khanh Trần đang nằm ở đó với một tư thế ngủ rất quái dị.

- Ngươi còn không mau tới cởi trói cho ta! - lửa giận của hắn còn chưa có chỗ phát, bị nàng trói qua một đêm khiến tay chân và xương cốt thắt lưng đau nhức kinh khủng. Nghĩ tới đoạn cái tin Bắc An vương lãnh huyết vô tình bị chính vương phi của mình dùng dây cột nằm ngủ thì trong đôi mắt thâm thúy yêu dị của hắn phụt ra một đường ánh sáng sắc bén. Hơn nữa không còn thấy Cảnh Dạ Lan ở bên cạnh, giọng hắn âm trầm xuống:

https://thuviensach.vn

- Hoa Mị Nô đi đâu rồi?!

Khó lắm mới nhịn được cười, Vô Ngân miễn cưỡng khiến cho chính mình ngừng rung động, mở miệng nói:

- Lúc ta tới đã không thấy nàng đâu, ngươi đã chuẩn bị và hoàn thành tốt thì sợ cái gì chứ? - nói rồi y ngồi xuống một bên, giương mắt nhìn hắn.

- Này, ngươi còn ngồi đó làm cái gì, còn không mau giúp ta cởi dây!

- Cởi không được, kiểu trói dây tơ thế này ta chưa từng thấy qua, tốt nhất ngươi nên gọi vương phi của ngươi tới giúp ngươi cởi đi! – vừa rồi y đã nghiên cứu qua, khí lực của Khanh Trần không nhỏ, muốn bứt đứt một sợi dây bình thường đối với hắn không cần tốn nhiều sức lắm, thế mà hắn lại thảm bại dưới một sợi tơ mỏng manh.

Hoa Mị Nô này đúng là càng ngày càng lém lỉnh, thú vị!

Ngay từ đầu Vô Ngân đã đoán được việc nàng sinh bệnh là một kỹ xảo nhỏ diễn trước mặt Hiên Viên Khanh Trần nhưng thật không ngờ hắn lại bị chỉnh thành như vậy. Phải biết rằng ngay cả y cũng không thể chắc chắn khiến cho hắn bị mắc câu.

- Ngươi tỉnh rồi! - Cảnh Dạ Lan đi từ bên ngoài vào phòng, trên tay bưng một khay đồ ăn nóng hôi hổi, đứng bên cửa là Tiểu Ngôn với vẻ mặt lo lắng.

Sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt, tuy rằng đi lại được nhưng cơ thể vẫn còn hơi run run.

- Ngươi chạy đường dài vội vàng trở về hắn là rất mệt mỏi, nhất định là đói bụng rồi. - Nàng đem khay đồ ăn đặt lên bàn rồi bước lên giúp hắn cởi dây trói. Một đêm chắc cũng đủ để hắn lãnh chịu đủ.

https://thuviensach.vn

- Lá gan của ngươi thực lớn! - Hiên Viên Khanh Trần cười lạnh một tiếng, tùy tay kéo nàng ngã vào trong ngực. Thân mình nàng mềm nhẹ, hình như nhiệt độ cao còn chưa có giảm đi. - Còn nhớ rõ đêm qua Cô Vương nói cái gì không? - khóe môi hắn gợi lên một ý cười, nhắc nhở nàng.

- Không nhớ rõ! - nàng ngẩng đầu cười ngọt ngào với hắn. Còn chưa đợi cho Hiên Viên Khanh Trần phản ứng lại thì trước mắt nàng loáng thành một mảng tối đen rồi cả người xụi lơ trong lòng hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Bị Bệnh ?

Hắn luôn tự xưng mình là người bình tĩnh, biết kiềm chế nhưng vào lúc Cảnh Dạ Lan đột nhiên có biểu hiện như vậy khiến hắn bị dọa muốn đứng tim.

- Nàng sao rồi? - đêm qua nàng sinh bệnh mà còn dùng tiểu kỹ xảo này lừa trói hắn lại thế mà vừa rồi lại trở nên yếu đuôi vô cùng.

- Bị phong hàn, rất nghiêm trọng, vì không chịu uống thuốc nên bệnh tình mới nặng thêm. – Vô Ngân bắt mạch xong, nói.

Hiên Viên Khanh Trần liếc mắt nhìn Tiểu Ngôn đang run lẩy bẩy bên ngoài cửa:

- Ngươi hầu hạ Vương phi như thế nào hả?

- Vương gia tha mạng! Người hãy nghe nô tỳ nói đã! - nàng quỳ bụp xuống mặt đất. –Vương gia đi rồi thì vương phi lúc nào cũng không vui, nói vì sao nô tỳ không chịu bẩm báo chuyện vương gia trở về, sau đó mấy ngày thì chỉ đứng một mình ngoài sân. Sau khi sinh bệnh người cũng không cho nô tỳ đi mời đại nhân tới chẩn trị, nô tỳ sợ vương phi có chuyện gì nguy hiểm nên mới báo với vương gia quay về. Nhưng buổi sáng người lại nói là muốn đích thân vì vương gia mà làm điểm tâm.. Người nói là.. nói là...

- Nói cái gỉ?

- Người nói là vương gia trở về khiến người rất vui, nhưng lại chọc vương gia giận nên hy vọng việc này sẽ khiến vương gia dịu đi một chút. -

https://thuviensach.vn

Tiều Ngôn run rẩy đáp.

Nhất thời hắn không nói ra được lời nào mà ngoái đầu nhìn Cảnh Dạ Lan đang nằm trên giường ngủ nặng nề. Đối với những lời nàng nói mà hắn nghe được từ miệng Tiều Ngôn thì tin tưởng được bao nhiêu? Căn bản là nói dối!

Tâm tình vốn bình lặng trước nay của Hiện Viên Khanh Trần bắt đầu loạn cả lên...

- Nghĩ cái gì? - Vô Ngân thấy hắn đứng nhìn bên ngoài cửa sổ ngẩn người đã nửa ngày trời.

- Hoa Mị Nô! - hắn nói ngắn gọn ba chữ. Bên ngoài cửa sổ, mặt trời đỏ rực đang lặn dần xuống phía tây, ban ngày trong Tuyết Cốc rất ngắn, bình thường sau khi mặt trời hạ xuống thì trong cốc đã trở thành đêm tối rồi.

- Ngươi thích nàng! -trong phòng cũng tối đen như Tuyết cốc, tuyệt không có một tia sáng nào.

Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân có một thói quen giống nhau đó là không thích sáng quá mức, mỗi một lúc như thế này thì bọn họ có thể nói được rất nhiều chuyện riêng tư.

- Nàng không giống với trước kia. - hắn tránh không trả lời vấn đề.

- Đúng thế. Chính ngươi đã nói cho ta biết nàng và Hoa Mị NÔ trước kia không phải là một người. - lúc y ở trong cấm địa đã phát hiện ra điểm này. - Ngươi xác định đúng là nàng sao? Phải biết rằng nàng tốt xấu gì cũng là nữ nhân mà hoàng thượng coi trọng. Thế lực của Hoa gia trong triều đình cũng đã kéo dài hơn 20 năm, Cho dù thể nào thì hoàng thượng cũng không vứt bỏ nữ nhân của hắn. Nhưng hắn lại đem một nữ nhân hoàn bích có danh hiệu chi mẫu thiên hạ tặng cho ngươi! - y vẫn luôn lo lắng chuyện này có nội tình.

https://thuviensach.vn

- Ta có thể xác định. - hắn trầm giọng hồi đáp.- Cho dù có tìm được một người giống nàng thì cũng không thể nào làm cho họ giống nhau hoàn toàn được, huống hồ trên thân thể của nàng có lưu lại dấu vết của ta! - Con ngươi yêu dị thâm thúy hiện lên một tia ôn nhu khó có.

- Tạm thời không nói tới chuyện của ngươi và hắn nữa, nói tới chuyện trước mắt đi! – dựa theo hành trình hắn trở về thăm Thu Thủy thì y sẽ trì hoãn thêm vài ngày nữa mới quay về.

- Hừ, bọn chúng tưởng có thể diễn kịch trước mặt ta, còn non lắm! - hắn đã bắt được bọn bắn lén tên lần đó nhưng khi khảo vấn thì toàn bộ đều tự vẫn. Huấn luyện nên những kẻ tử sĩ sẵn sàng hoàn thành nhiệm vụ, sẵn sàng chết hắn không phải là người bình thường.

- Ngươi nghi ngờ là nàng ta?

- Ta chưa bao giờ tin tưởng nàng ta! - hắn cười lạnh. - Ngươi ngẫm lại xem, mọi chuyện sao có thể trùng hợp như vậy. Chúng ta vừa mới rời đi thì nàng ở đó khiến cho Tô Vân Phong đưa dị thảo tới, trên danh nghĩa thì nói là nàng quan tâm tới Thu Thủy, kỳ thực là nàng ta đã biết được chuyện ngày hôm đó bị bại lộ. Nàng có ơn với ta, ta có thể tha cho nàng một con đường sống!

- Hiện tại Tô Vân Phong nắm trong tay ngươi nhưng ngươi không thể động tới hắn. Dù sao hắn cũng là vương gia của Lan Lăng, một khi xảy ra chuyện gì thì ngươi sẽ gặp nhiều khó khăn, bất trắc.

- Ngươi cho rằng ra sợ hắn?! - nam nhân có đôi mắt lạnh lùng, nụ cười ấm áp như gió xuân Tô Vân Phong chính là đối thủ đáng gườm nhất trong cuộc đời Hiên Viên Khanh Trần. Vả lại, nam nhân duy nhất có thể làm cho Hoa Mị Nô nói cười vui vẻ, ôn nhu như thể cũng là hắn!

Đáng giận!

https://thuviensach.vn

- Người ngươi sợ không phải là hắn! – Vô Ngân cười trêu tức nói rồi đi lên vỗ vỗ vai hắn. - Ta hiểu rất rõ tâm nguyện của ngươi nhưng ta vẫn muốn khuyên ngươi một câu, muốn nên đại sự thì không thể câu nệ tiểu tiết. - ngụ ý của y nói hắn là Hiện Viên Khanh Trần hiểu được.

- Ta sẽ không để mình nén chịu giống như hoàng huynh, mặc kệ hắn là thật tâm hay giá ý thì ta cũng rất thích "lễ vật" mà hắn mang tới, đương nhiên ta cũng không dễ dàng đem nàng đặt vào tay kẻ khác!

Đứng lặng trước cửa Đông Chi uyển, Tô Vân Phong Vẫn im lặng chờ hồi đáp.

- Vương gia, thật sự nô tỳ không thể báo giúp người được, vương gia của chúng tôi

có phân phó, ngoài ngài ấy và Vô Ngân đại nhân ra thì người khác không được gặp vương phi! - Tiếu Ngôn đáng thương đứng trước mặt hắn nói.

- Mong được giúp đỡ, báo với vương phi một tiếng, nói là Vân Vương gia sắp khởi hành về Lan Lăng nên hy vọng được gặp mặt nàng một lần. Đương nhiên vẫn phải theo chủ ý của vương phỉ, mong cô nương đem những lời nói với vương phi là được rồi!

- Không được đâu, vương gia của chúng tôi nói không thể nói những việc này với vương phi, huống hồ gần đây vương phi bị bệnh cần phải tĩnh dưỡng.

- Bị bệnh? - Tô Vân Phong sửng sốt, khó trách gần đây không thấy nàng tản bộ ở Đông Chi uyển, thì ra là bị bệnh!

- Là bệnh gì vậy? Ở đây ta có một số dược liệu, nhờ ngươi chuyền cho vương phi!

https://thuviensach.vn

- Trong Bắc An vương phủ của Cô Vương từ khi nào thì thiếu dược liệu mà phiền tới Vân vương gia tặng dược cho vương phi của Cô Vương? - Hiên Viên Khanh Trần đi ra từ Đông Chi uyển, sáng sớm hắn đã nghe thấy tiếng của Tô Vân Phong.

- Tô mỗ mới biết chuyện vương phi bị bệnh nên muốn thể hiện một chút tâm ý, Tô mỗ nghĩ vương gia sẽ nhận chúng. – Tô Vân Phong cười ôn hòa.

Hiên Viên Khanh Trần ra hiệu ý bảo Tiểu Ngôn nhận lấy thứ Tô Vân Phong đưa.

- Vừa rồi nghe vương gia nói chuẩn bị về Lan Lăng, sao lại không tới vương phủ nói một tiếng với Tĩnh Uyển?

Một bên lạnh, một bên nóng, không khí giữa lúc hai người họ nói chuyện với nhau

cũng đủ để khiến mọi thứ động cứng, nghẹt thở.

- Đúng thế, Vương gia cũng nên tới chào biệt với Tĩnh phi một tiếng. - giọng nói mềm nhẹ của Cảnh Dạ Lan truyền ra khiến cho không khí giằng co giữa hai người dịu đi ít nhiều.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Một thân áo choàng làm từ lông cừu màu đỏ bao lấy thân mình kiều nhỏ của nàng càng làm nổi bật ngũ quan xinh xắn và sắc mặt tái nhợt vì bệnh. Đôi mắt sáng như sao, khóe miệng cong lên một nụ cười nhẹ làm cho nàng giống như một đóa mai hồng kiều diễm đứng trong trời tuyết.

Đúng thế, chỉ có mai mới có thể hình dung hết được về nàng, thanh u, xinh đẹp mà lãnh ngạo!

- Diện kiến Bắc An vương phi, thân thể vương phi có khỏe không?

Tiếng cười ôn hòa, một thân áo trắng tung bay trong gió tuyết, giữa Tuyết Cốc này trông hắn bình lặng cứ như những bông tuyết đang rơi xuống Vậy. Cảnh Dạ Lan thưởng thức nam tử trầm ổn mà sâu sắc trước mắt mình, nghĩ tới lần trước hắn giúp đỡ thì hảo cảm càng nhiều hơn.

- Chỉ là nhiễm phong hàn, đã tốt hơn nhiều rồi, đạ tạ Vân vương gia đã quan tâm! – nàng cười khẽ, liếc nhìn tới Hiên Viên Khanh Trần đang nhếch khóe miệng vẽ nên một ý cười lẳng lặng nhìn một màn trước mắt, trong cặp mắt mị hoặc lòng người kia hiện lên một tầng băng mỏng.

- Không thể, chuyện mà Tĩnh Uyển nhờ ta thì ta đã làm xong rồi, Bắc An Vương và Vương phi cũng mới tân hôn, Tô mỗ không thể làm phiền được! - Tô Vân Phong từ chối.

- Vân vương gia, khó lắm mới thấy ngài ngàn dặm xa xôi tới Bắc An còn chưa có tiếp đãi được mà ngài đã rời đi rồi, không biết tới khi nào mới có cơ hội. - Cảnh Dạ Lan than nhẹ. - Nếu vương gia phải quay về thì cũng không thể lưu giữ được, chúc vương gia thuận buồm xuôi gió.

https://thuviensach.vn

Nàng khẽ gật đầu với Tô Vân Phong, trong mắt tràn đầy cảm kich. Mà khi đối diện với hắn, nàng lúc nào cũng chỉ nhẹ nhàng đáp lễ, thời gian quen biết nhau tuy ngắn nhưng hắn và nàng rất ăn ý, nói tới chuyện này lại khiến cho Cảnh Dạ Lan thấy giật mình.

- Khoan đã! - Hiên Viên Khanh Trần nói. - Lần trước vì chuyện của Hoa Mị Nô mà ngươi và Cô Vương thiếu chút nữa đụng tới chuyện binh tướng, nhưng dù gì đó cũng chỉ là hiểu nhầm. Thật cảm kích vì ngươi đã không quản gian khó tới Bắc An đưa dị thảo cho Cô Vương, không biết có thể thỉnh đại giá hồi vương phủ đề cho Cô Vương tiếp đón được chu đáo hơn bày tỏ lòng xin lỗi.

Hắn tốt bụng như vậy hả? Cảnh Dạ Lan giương mắt nhìn hắn thì đối diện ngay với cặp mắt thậm thúy sáng quắc, tay hắn nâng cằm nàng lên rồi nhẹ hôn một cái lên đôi môi

- Nàng có chịu không, Mị Nô?

Mở tròn mắt, nháy nháy mấy cái, đôi má hồng của nàng đỏ ửng lên. Tên khốn này dám ở trước mắt Tô Vân Phong mà hôn môi nàng, còn nàng thì vẫn phải âm thầm diễn một bộ ôn thuần, ngoan dịu không sao cho hắn biết tay được

- Mị Nô, nàng cũng muốn Vân Vương gia cùng chúng ta trở về Bắc An vương phủ chứ? - vẻ mặt Hiên Viên Khanh Trần đầy sủng nịnh, chọc chọc chóp mũi nàng rồi cúi người nói thì thầm thân mật bên tai nàng.

Ánh mắt Cảnh Dạ Lan Chợt động:

- Nếu Vân vương gia đồng ý thì tốt rồi! - nàng có một dự cảm không tốt mơ hồ, Hiên Viên Khanh Trần làm cái gì cũng có mục đích của hắn, theo tính cách bá đạo của hắn đã không cho nàng nói một câu với Tô Vân Phong chứ sao có lòng tốt vì chuyện lần trước nàng đi Lan Lăng mà muốn khoản

https://thuviensach.vn

đãi chứ?! Lập tức, miệng thì nói vậy nhưng nàng vẫn vụng trộm liếc tới Tô Vân Phong đứng một bên.

Đừng đi! Trong ánh mắt của nàng gửi đi một thông điệp, không biết vì sao Hiên Viên Khanh Trần đột nhiện đưa cái quyết định muốn dẫn nàng về Bắc An vương phủ, có thể rời khỏi Tuyết Cốc chính là ban cho nàng một cơ hội bỏ trốn tuyệt vời. Tuy đó chỉ là một hy vọng rất xa vời nhưng nàng cũng muốn thử một lần xem sao, song nàng không muốn liên lụy tới Tô Vân Phong.

- Thành ý mời của vương gia và vương phivnếu Tô mỗ từ chối thì quá bất kính rồi! - hắn hiểu được hàm ý trong mắt Cảnh Dạ Lan nhưng căn cứ vào tình thể hiện giờ thì chỉ e hắn có muốn đi cũng không thể đi được

Bắc An Vương phủ.

Mấy mảnh vỡ sứ nát bấy trên mặt đất, hình như chủ nhân của căn phòng này đang rất tức giận và không có ý định dừng lại, tiếng vỡ choang, rầm xoảng vang lên liên tiếp bên tai.

- Mong quận chúa bớt giận! - nam tử quỳ trên mặt đất không ngừng lặp lại những lời này.

- Bớt giận! Ngươi nói xem bản quận chúa làm thể nào để bớt giận! - nàng đột nhiên quay người lại, cánh tay giơ lên và món đồ sứ trong tay bay thẳng về phía nam tử, còn nam tử thì trốn cũng không trốn tùy ý nàng ném đủ thứ, cái thì lướt qua tai, cái thì rơi thẳng vào người.

Tô Tĩnh Uyển cơ hồ nghiến răng ken két, nắm tay siết lại thành quyền, giận dữ ngồi xuống:

- Đều là một lũ vô dụng, phân phó chuyện gì cũng không thể hoàn thành, tử sĩ như các ngươi thì còn gì là thể diện của bản quận chúa nữa chứ? -

https://thuviensach.vn

nàng mua và nuôi dưỡng tử sĩ nhưng lại không thể giết được Hoa Mị Nô, ngược lại còn làm bị thương Hiên Viên Khanh Trần.

- Quận Chúa, không phải thuộc hạ thanh minh cho mình mà là vì vương gia và nữ nhân kia lúc nào cũng bên nhau, thuộc hạ không ngờ vương gia lại quên mình lao ra cứu nàng ta. Nhưng mà lúc thuộc hạ phân phó bọn họ làm việc đã dặn dò nếu không đạt được mục đích thì lập tức rời đi, tuyệt đối không để lộ ra dấu vết!

- Có ý gì?

- Mũi tên kia đúng là ngộ thương tới vương gia nhưng sau này tìm hiểu thì không phải là do người của thuộc hạ bắn ra!

- Không phải là bọn hắn? - Tô Tĩnh Uyển hạ mày, không phải là bọn hắn thì là ai? - Nói rõ ràng, có chuyện gì xảy ra?!

Bọn sĩ tử cử đi giết Hoa Mị Nô đều bị Khanh Trần truy bắt được, hành động chớp lẹ cứ như hắn đã biết được bọn chúng ở nơi nào. Bọn người này cũng là những nô tài trung thành nên toàn bộ đều uống thuốc độc tư sát, coi như không để lại dẩu vết gì. Nhưng sau truy hỏi thì nhất thời Khanh Trần không có đưa ra chứng cớ, hiện tại nàng không rõ kẻ nào đã xuống tay với Hiên Viên Khanh Trần?

- Hồi bẩm quận chúa, lúc đó thuộc hạ nhận được tin còn tưởng rằng là do bọn chúng làm nhưng sau khi thuộc hạ tới bên vách núi xem xét nơi diễn ra mọi chuyện thì bão tuyết đã che dấu đi rất nhiều dấu vết song vẫn phát hiện ra một chút. - nam tứ cẩn thận kể lại chi tiết mọi chuyện lúc ấy cho Tô Tĩnh Uyển.

- Thì ra là như vậy! Nàng nhất thời sửng sốt, nếu nói tin này cho Khanh Trần thì hắn sẽ nổi lên một phen sóng to gió lớn là không thể nghi ngờ, đối với hắn sớm chuẩn bị phòng bị mới là tốt, nhưng chẳng qua...

https://thuviensach.vn

- Chuyện hôm nay về sau ngươi không được nói với bất kỳ người nào, nhất là Vân vương gia, biết chưa?

- Vân vương gia đã tới Bắc An, chẳng lẽ quận chúa không biết tin này?

Ca ca tới đây? Kỳ lạ, sao nàng không nhận được một chút tin tức gì, lần trước vì Hoa Mị Nô mà huynh ấy kết thù kết oán với Khanh Trần, sao còn có thể vô duyên vô cớ tới nơi này chứ?

- Vân vương gia đang ở đâu? - nàng vội vàng hỏi.

- Sáng sớm vương gia đã rời khỏi Tuyết Cốc, e là bây giờ đang trên đường trở về Bắc An vương phủ rồi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Dọc đường trở về Bắc An Vương phủ, Hiên Viên Khanh Trần cùng nàng ngồi chung một nhuyễn kiệu, trong không gian nhỏ hẹp hai người cơ hồ ngồi dán chặt vào nhau, hắn nhắm hờ hai mắt, cánh tay cường tráng hữu lực ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Cảnh Dạ Lan, cằm tưa vào đầu vai nàng. Cỗ kiệu xóc nảy thế mà hắn vẫn làm như đang ngủ.

Cảnh Dạ Lan thì nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ thật lâu, trong đầu suy nghĩ miên man. Thời gian không còn nhiều nữa, chờ tới khi Vô Ngân chế được dược thì cũng chính là lúc nàng biến thành thuốc thí nghiệm cho Thu Thủy. Ngoái đầu nhìn lại, nàng ngưng thần đánh giá Hiên Viên Khanh Trần.

Hình như trong trí nhớ của nàng thì hắn và nàng rất ít khi im lặng, bình thản ngồi chung thể này. Nghĩ lại đủ chuyện diễn ra, từng chuyện hiện lên trước mắt một cách rõ rang khiến nàng không tư chủ được mà than nhẹ một tiếng.

Người đang tựa vào nàng dường như nghe được tiếng thở dài liên mở bừng mắt, đáy mắt hấp háy sáng:

- Làm sao vậy? – biểu tình của hắn mơ màng, một nụ cười câu hồn nở rộ nơi khóe môi, hợi thở nhè nhẹ quen thuộc phát tán trên cổ khiến thân thể Cảnh Dạ Lan nao nao.

- Không có gì, ngồi lâu quá nên ta thấy hơimệt thôi. - nàng rời tầm mắt đi, tùy tay nhấc lên rèm kiệu. Gió lạnh thổi vào khiến cho than thể khô nóng của nàng tỉnh táo chút đỉnh.

https://thuviensach.vn

Sóng mắt lưu chuyển, nàng nhìn Tô Vân Phong đang đi cách nhuyễn kiệu không xa, ánh mắt lơ đãng tương đối, nàng nhẹ cười không tiếng động.

Càng về tới gần Bắc An vương phủ thì long nàng càng bất an, ngoại trừ vì mình thì còn vì Tô Vân Phong nữa. Người ở bên vách núi muốn dồn nàng vào chỗ chết nếu đoán không nhầm thì chính là do Tô Tĩnh Uyển phái tới. Nàng ta đã tìm trăm phương nghìn kế muốn dồn Cảnh Dạ Lan nàng tới chỗ chết dĩ nhiên là nàng không để nàng ta dễ dàng thực hiện được. Ngay cả việc làm người của nàng bị thương thì nàng cũng tuyệt không nương tay nhân từ. Chỉ là điều này sẽ làm khó Tô Vân Phong, hắn lúc nào cũng là người toàn tâm toàn ý lo lắng, suy nghĩ cho nàng.

Một đường tia lãnh liệt từ mắt Hiên Viên Khanh Trần bắn ra phóng tới người Tô Vân Phong, đột nhiên hắn cười rồi nhìn Cảnh Dạ Lan đang nằm trong lòng mình. Từ phía sau hắn vươn tay lên, ngón tay thon dài hữu lực cầm lấy tay nàng, một lần nữa buông rèm kiệu xuống.

- Gió lớn, không thể để bị nhiễm lạnh được! - hắn vẫn bá đạo nhưng không còn vô tình như trước.

Không hề giãy dua, nàng chỉ có thể à ừ với hắn:

- Đã biết, ngươi đừng có ầm ĩ nữa, ta mệt lắm! - nàng đẩy cánh tay Hiên Viên Khanh Trần đang nắm eo mình ra.

- Đang nghĩ cái gì? - bàn tay vô lại của hắn rõ ràng đặt trên người Cảnh Dạ Lan, ngón tay không an phận mà muốn chui vào trong áo choàng, lướt qua lướt Iại.

Lúc nàng nhu thuận có một thứ phong tình kỳ lạ, tuy rằng hắn cũng rất hiểu sự dịu ngoan này của nàng thực ra chỉ là một bộ mặt khác của nàng. Rốt cuộc thì người nào mới đúng thực là nàng? Đôi mắt mị hoặc của Hiên Viên Khanh Trần khóa chặt lấy khuôn mặt Cảnh Dạ Lan rồi cúi xuống hôn.

https://thuviensach.vn

Hô hấp dần trở nên dồn dập, Cảnh Dạ Lan nhỏ giọng nói:

- Làm ơn, bây giờ là khi nào chứ, ngươi an phận một chút đi! - chỉ cần trong nhuyễn kiệu có chút động tĩnh thì bên ngoài đều có thể biết được, tên này căn bản chính là cố ý muốn cảnh cáo và thể hiện trước mặt Tô Vân Phong đây mà.

- Nói, ngươi đang nghĩ cái gì? - hắn mặc kệ nàng, tiếp tục hành động của mình, hắn quá quen thuộc những chỗ mẫn cảm của thân thể này nên cố ý chọn những nơi đó mà xuống tay.

- Nếu ngươi không chịu buông tay thì ta không khách khí đâu! - Cảnh Dạ Lan thở gấp liên tục hé ra khuôn mặt nghèn nghẹn đỏ bừng, rốt cuộc không kiềm chế được mà muốn đẩy hắn ra.

- Đang nghĩ tới hắn sao? - Hiên Viên Khanh Trần kìm cổ tay nàng, đôi môi mỏng nhẵn nhẵn vành tai nàng. - Nếu ngươi không nói gì thì Cô Vương liền không khách khí!

- Ngươi còn có con mắt nào nữa mà biết ta đang nhìn người khác chứ? - nàng trả lời một cách mỉa mai.

- Ừm, không có là tốt rồi, vậy Cô Vương lập tức tiếp đãi ngươi thật tốt mới được! - ý cười của hắn càng đậm, tay nhanh nhẹn cởi bỏ áo khoác lông cừu của nàng, nụ cười tà mị gợi lên. - Khoan đã, ngươi không thề giãy dụa, bằng không động tác mạnh qua sẽ làm cho người bên ngoài biết được ta và ngươi đang làm cái gì, việc này không tốt chút nào. – nói xong, hắn ôm lấy eo Cảnh Dạ Lan, tựa vào thành kiệu.

Nữ nhân chết tiệt, nàng căn bản đã quên mất mình từng đồng ý với hắn chuyện gì. Hắn cố nén chính mình không được ép buộc nàng nhưng không thể nào chịu đựng được việc mắt nàng hướng đi nhìn nam nhân khác

https://thuviensach.vn

- Khoan đã! - nàng đương muốn ngăn cản hành động tùy tiện của hắn, ngược lại càng làm cho hắn thêm điên cuồng.

- Ngoan nào, nghe lời đi! – hắn rất trung thành với thân thể mình, hắn chỉ biết là hiện tại hắn rất muốn nàng. Chưa bao giờ có một nữ nhân hết lần này tới lần khác trêu chọc dục hỏa của hắn rồi lại khéo léo né tránh. Thân thể ôn hương nhuyễn ngọc của nàng nửa hiện ra trước mắt gợi lên dục vọng vô tận trong hắn.

Cảnh Dạ Lan không có chỗ nào đề trốn nên chỉ có thể luống cuống lấy hai cánh tay che trước ngực. Ngón tay nhẹ nhàng miết trên khuôn mặt, lời nói ôn nhu nhưng không dấu được sự kiên quyết như một mệnh lệnh không thể kháng cự vang lên:

- Bỏ tay ra! -trong đáy mắt hắn dần thay đổi màu sắc khiến cho Cảnh Dạ Lan cả kinh. - Không được ở trong này!

- Vì sao? - động tác của hắn khựng lại.

- Không được ở trong này, ngoài nơi này ra thì ngươi muốn thế nào cũng được! –thân thể của nàng run lên bần bật, lần đầu tiên của nàng bị hắn chiếm đoạt cũng chính trong nhuyễn kiệu. Nàng vẫn còn nhớ rõ cảm giác thân thể đau đớn khi ấy, mỗi khi có chuyện gì đó liên quan tới việc này thì đều khiến nàng nhớ tới đêm hôm đó, nó giống như một cơn ác mộng vậy. Khuôn mặt không giống nhau nhưng lạikhông lưu tình mà lừa gạt. Chiếm đoạt nàng!

Nháy mắt, Hiên Viên Khanh Trần liền hiểu được suy nghĩ của Cảnh Dạ Lan. Trong rừng trúc, nàng chạy trốn lần đầu tiên và bị hắn bắt được, đêm hôm đó hắn giống như một dã thú điên cuồng, không tiếc hết thảy mà lăng nhục nàng đề phát tiết hận ý. Ban đầu chỉ vì than thể non nớt, ngây ngô xinh đẹp của nàng, dần dà da thịt không ngừng dây dưa khiến cho hắn

https://thuviensach.vn

không ngừng được cái ý định muốn hủy diệt nàng. Hắn đã quên, đêm hôm đó đối với nàng mà nói chính là một cơn ác mộng kinh hoàng.

Dục hỏa tăng vọt đột nhiên lụi xuống:

- Còn đau không? - hắn lấy áo choàng long cừu bao lấy thân thể nàng, đem cả người nàng đang run rẩy ôm vào lòng.

- Buông tay, ngươi đừng chạm vào ta! - nàng lộ ra khuôn mặt tái nhợt, cố sức đẩy hắn ra rồi cuộn tròn người lại, nằm xuống đưa lưng về phía hắn.

Hiên Viên Khanh Trần không chạm vào nàng nữa, chỉ kinh ngạc ngồi nhìn, hàng mày cau lại, khẽ dựa lưng sang một bên không nói thêm lời nào.

Cỗ kiệu dừng lại, lúc này Cảnh Dạ Lan mới chậm rãi mở mắt ra, Hiên viên Khanh Trần từ phía sau ôm lấy nàng.

- Về tới nhà rồi! - hắn cúi đầu hôn xuống gáy nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Về nhà? Nàng kinh ngạc nhìn Hiên Viên Khanh Trần, còn hắn thì cứ thế ôm nàng đi vào Bắc An Vương phủ.

- Cung nghênh vương gia, vương phi hồi phủ. - Tử Đại đã sớm đứng trước cửa nghênh đón bọn họ.

- Tử Đại, vương phi bệnh nặng mới khỏi, đem vài thứ của Cô Vương tới phòng ngủ của vương phi. - hắn phân phó Tử Đại rồi trìu mến cúi đầu hôn lên hai má Cảnh Dạ Lan. - Cô Vương đưa ngươi đi nghỉ ngơi. - nói rồi hắn phân phó hạ nhân đưa Tô Vân Phong đi nghỉ ngơi, còn mình thì lập tức bế nàng tới Ngọc Thần cung.

Trên đoạn hành lang dài, Tô Tĩnh Uyển mặc một thân hồng trang đứng ở nơi đó, thân ảnh Hiên Viên Khanh Trần đang thân mật ôm Cảnh Dạ Lan trong mắt càng ngày càng xa. Mười ngón tay nàng ta bắt lấy góc áo siết chặt lại, kiều môi nhếch lên cười không tư chủ mà run run.

Khanh Trần, ngươi nhất định phải đối xử với ta như vậy sao? Chẳng lẽ ta đối với ngươi tốt như vậy mà ngươi không thấy?

Tô Tĩnh Uyển vô lực dựa vào cột gỗ, thân mình sau khi kích động quá mức thì trở nên suy yếu, xem ra khí lực đã bị rút đi một cách bất thường, một cỗ hư vô, trống rỗng hiện lên.

- Tĩnh Uyển! - không biết từ khi nào thì Tô Vân Phong đã đứng sau nàng, chẳng qua trên gương mặt ôn hòa hiện lên tia lo lắng và đau lòng.

https://thuviensach.vn

- Ca Ca! - nàng cố nặn ra một nụ cười, trong mắt chứa đầy nước, vừa cười vừa khóc nghẹn. - Sao huynh tới đây mà không nói gì? – nàng như một đứa nhỏ, kẻo ống tay áo Tô Vân Phong.

Tô Vân Phong trìu mến vuốt mái tóc của nàng, cười nói:

- Đột nhiên quyết định đến nên chưa kịp báo cho muội biết. Gần đây ta tìm được một dị thảo, nghĩ là có ích với muội nên mới mượn danh nghĩa của muội đưa tới.

- Ca ca! - giọng của nàng nức nở. – Huynh và ta là huynh muội, cần gì phải giấu diếm chứ, chẳng phải huynh tới nơi này là vì nàng sao?

- Xem như đúng một nửa, cùng là vì muội nữa!

Thần Sắc Tô Tĩnh Uyển biến đổi, ý cười bên khóe miệng cứng ngắc lại. Có cái gì giấu diếm được ca Ca nàng chứ? Cuối cùng thì vẫn bị huynh ấy biết được!

- Muội không còn cách nào nữa, thật sự không còn cách nào nữa! - nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt thống khổ, vươn tay cầm lấy bàn tay hắn, một mảnh lạnh lẽo.

- Ca ca hiểu được!

Tô Vân Phong thực không ngờ Tĩnh Uyển lại dùng tới bọn tử sĩ, khi hắn biết được mọi chuyện thì đã không thể vãn hồi nữa rồi. Hắn chỉ có thể ra roi thúc ngựa mang dị thảo - bảo vật của Tô gia tới Bắc An với hy vọng có thể cho Tĩnh Uyển.

Tử Sĩ tuy rằng sẽ chết nhưng vẫn không trốn khỏi sự giết chóc của Hiên Viên Khanh Trần, Tĩnh Uyển không phải không biết thế mà vẫn cả gan thử. Tình yêu của nàng đối với Hiên Viên Khanh Trần từ ban đầu hy vọng đã

https://thuviensach.vn

biến thành vô vọng, đồng thời nàng không cam lòng chờ đợi nên mới muốn nắm giữ lấy tất cả.

- Nếu .. nếu hắn có được một phần mười tình yêu thương của huynh với muội thì cũng sẽ không... - giọng của Tô Tĩnh Uyển không hề bình tĩnh, tiếng khóc nức nở vang lên.Trông nàng ta như một đứa bé bất lực mà tựa đầu vào vai Tô Vân Phong.

- Có ca ca ở đây thì muội sợ cái gì chứ? – hắn an ủi nàng, cho dù Tĩnh Uyển có làm cái gì thì nàng vẫn mãi là muội muội mà hắn sủng ái, yêu thương nhất.

- Cứu muội với.. Ca Ca.. cứu muội với nàng ngẩng mặt lên, nước mắt rơi đầy.

Trong gió đêm, Tô Vân Phong giúp nàng lau đi nước mắt rồi nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Muội đã biết trước sẽ đau khổ mà vẫn muốn gả cho một người nam nhân như vậy, muội biết rõ là dù có trả giá tất cả hay chờ đợi mỏi mòn thì vẫn không đổi lấy được một tia nhu tình của hắn.. Tại sao muội lại bướng bỉnh lao vào, tình cảm không thể nào điều khiển, ép buộc được, ai có thể tránh được sự vô vọng này chứ?!

Cho nên Tĩnh Uyển, Ca Ca làm sao có thể không giúp muội được chứ... Hắn nhìn về phía Ngọc Thần Cung, trong lòng thầm nhủ: Mị Nô, ta biết nàng nhắc nhở ta đừng tới Bắc An nhưng ta không thể nào bỏ rơi Tĩnh Uyển được, hơn nữa ta rất muốn được ở gần nàng thêm một chút.

Đôi mắt rũ xuống, có lẽ hắn làm hết thảy mọi chuyện này là không hợp với luân thường, chỉ là luân thường không thể nào khống chế được lòng người mỗi khi nó trỗi dậy... Một nụ cười bất đắc dĩ, chua sót thoáng lướt qua trên mặt hắn, nhưng khi ngẩng đầu lên thì hắn lại là một vị Vân vương gia vân đạm phong khinh của Lan Lăng như trước.

Ngọc Thần Cung.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan lạnh lùng nhìn Hiên Viên Khanh Trần đang giúp nàng trải giường chiếu rồi hắn còn cẩn thận bế nàng đặt lên giường, Sau đó ngón tay hắn linh hoạt cởi bỏ áo choàng lông cừu của nàng ra.

- Ai nha! - nàng hô nhỏ một tiếng, làm sao nàng không phát hiện ra ý cười xấu xa của hắn khi chiếc áo choàng rơi xuống chứ. Ánh mắt nóng rực đó còn lưu luyến dừng trước ngực nàng, không hề che dấu sự kinh diễm và khát vọng trong đó. - Nếu ngươi muốn tiếp tục làm chuyện khi nãy thì xin mời người đóng cửa phòng Iại. - nàng nhìn cánh cửa Ngọc Thần Cung đang rộng mở, lạnh giọng nói.

Ý cười trong mắt Hiên viên Khanh Trần càng đậm:

- Nếu cô Vượng thật sự muốn cưỡng bức như lời ngươi nói thì vừa rồi sẽ không dừng tay lại đâu. - nói rồi hắn đi lên ôm lấy Cảnh Dạ Lan, ngón tay cứng rắn vuốt ve lớp da thịt để lộ ra sau khi cởi áo choàng.

Da thịt trắng noãn mềm mịn không chút tỳ vết, ngón tay lướt nhanh qua bờ vai xinh đẹp mê người, nhớ tới vết thương xấu xí đề lại trên người mình do mũi tên nhọn kia, hắn thầm thấy may mắn vì nó đã không bắn trúng nàng. Nghĩ tới đó, ý cười trong mắt Hiên Viên Khanh Trần chợt biến lãnh khốc.

Da thịt vì bị hắn vuốt ve mà nổi lên một cảm giác khác thường.

- Vậy, ngươi muốn thế nào? - Cảnh Dạ Lan né tránh hắn.

- Cô Vương muốn cho ngươi xem một trò hay, ngươi có đồng ý không?

- Trò hay gì? - trong đôi con ngươi thâm thúy u lượng đó nàng rõ ràng nhìn thấy bong dáng của chính mình.

- Đi thì biết, trước tiên hãy thay quần áo đã! – hắn lấy ra bộ y phục đã chuẩn bị tốt từ trước.

https://thuviensach.vn

- Ngươi đi ra ngoài, nói Tiểu Ngôn vào đây. – thấy hắn không có ý đi ra nên Cảnh Dạ Lan cũng không muốn đứng dậy thay quần áo.

- Cô Vương muốn nhìn ngươi mặc, yêu cầu này không quá phận chứ! – hắn cười hứng thú, bao chặt lấy hai má đỏ hây hây của nàng, đùa với nàng. Gần đây mỗi khi tâm tinh của hắn không tốt thì chỉ cần nhin vẻ xấu hổ hoặc là bộ dáng chân tay luống cuống, ngây thơ của nàng thì tâm sẽ muốn cười, huống vì nàng mà tới hôm nay vẫn chưa tận hứng được.

Trong tay ngoại trừ quần áo và chăn nệm thì không có thứ gì có thể ném vỡ đầu được, Cảnh Dạ Lan nghiền răng nghiến lợi nhìn người trước mắt đang trưng ra một bộ dạng vô lại.

- Ngươi muốn nhìn ta mặc quần áo hả, được thôi, nhưng mà ngươi phải hầu hạ giúp ta mặc kia! - nàng nâng mắt khiêu khích trừng hắn.

Hầu hạ giúp nàng mặc?! Hiên Viên Khanh Trần nghe được lời này thì cười rộ lên, trong mắt nổi lên dục tình. - Cởi hết áo ngoài ra! - giọng của hắn chợt trở nên khàn khàn, trầm thấp, đồng thời ngón tay cũng vươn tới trước ngực Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Hắn thực sự.,.

Cảnh Dạ Lan hơi nhíu mày, hấp một ngụm khí lạnh. Nàng chậm rãi đứng lên rồi xoay người đưa lưng về phía hắn. Ngón tay buông rơi áo choàng ra, mảnh vải từ từ chảy xuống từ bờ vai.

Tấm lưng nhẵn mịn trắng như ngọc dưới lớp gấm vóc hiện ra, trong phòng có khơi một ngọn đèn, dưới ánh sáng mờ ảo càng đẹp tới hút hồn. Mái tóc dài đen láy tùy ý xõa rối tung trên đầu vai tuyết trắng, một vài lọn vô ý uốn lượn trên da thịt. Thực mê người!

Chiếc gáy trắng nõn cong cong xinh đẹp, xương quai xanh hình con bướm theo nhịp thở của nàng mà nhấp lên nhấp xuống, trông giống như một chú bướm muốn giương cánh bay cao, sau lưng nổi lên đường cong hoàn mỹ.

Trong phòng im ắng, nàng nghe thấy tiếng nam nhân đứng sau lưng mình hấp một ngụm khí lạnh.

Hoa Mị Nô quả là đủ xinh đẹp, ngay cả Cảnh Dạ Lan nàng cũng biết được cơ thể mình có bao nhiêu mê mị khiến lòng người say đắm. Nhưng mà theo tình huống suy đoán thì nàng chỉ là một người nữ tử hướng nội, dễ ngượng ngùng. Có lẽ Hoa Mị Nô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nàng không biết sống chết lại sử dụng thân thể của nàng ấy để mệnh lênh cho một nam nhân như Hiên Viên Khanh Trần hầu hạ chính mình.

- Nào lại đây, giúp ta mặc quần áo! – nàng mỉm cười, tim đập cũng nhanh hơn, lắng nghe tiếng bước chân càng ngày càng tới gần mình vẫn

https://thuviensach.vn

khiển nàng không tự chủ mà muốn dùng áo choàng che ngực Iại.

- Trước tiên mặc cái này! - hắn nhấc lên chiếc yếm màu đỏ rực, tứ phía sau vươn về trước mặt nàng.

- Ừm, mặc đi! - nàng nhíu mày, liệu hắn sẽ mặc cho nàng chứ?

- Ngươi mau buông tay ra thì Cô Vương mới mặc giúp ngươi được chứ! - hắn cười, ánh mắt nhìn về phía ngực bị che khuất như ẩn như hiện của Cảnh Dạ Lan.

Thầm thở dài một tiếng, cuối cùng nàng cũng chậm rãi buông tay xuống, bầu ngực đầy đặn lộ ra trong không khí, cảm giác lành lạnh khiến cho trên da thịt nàng nổi lên một trận rùng mình.

Ánh mắt nóng rực của hắn chưa từng rời khỏi người nàng dù chỉ một khắc, thân thể nàng như một cây mai u nhã lẳng lặng đứng đó khiến cho huyết mạch cả người hắn muốn nổ tung. Hắn đúng là không nên đồng ý với nàng, nếu vậy thì không phải rơi vào tình cảnh đứng nhìn thân thể mà mình khao khát, lưu luyến nhưng lại không có cách nào chạm vào.

- Ngươi còn nghĩ cái gì nữa, ta lạnh! - mặt Cảnh Dạ Lan đỏ hồng một mảnh mà vẫn bắt buộc chính mình mở miệng.

Hắn không nói gì nhanh đem chiếc yếm bao lấy trước ngực nàng rồi cẩn thận buộc thắt chiếc dây lụa quấn quanh phía sau lưng Cảnh Dạ Lan. Vô tình, đầu ngón tay hắn chạm vào da thịt nàng, hành động này đã khiến hắn phải gắt gao nắm chặt tay âm thầm nhịn xuống.

Mà thân mình Cảnh Dạ Lan lúc đó cũng cứng ngắc lại như đá vậy!

Mặc giúp nàng từng kiện quần áo xong, Cảnh Dạ Lan xoay người lại, khóe môi gợi lên độ cong:

https://thuviensach.vn

- Không tồi, xem ra ngươi thường xuyên giúp nữ nhân mặc quần áo? – đến nàng cũng không quen khi mặc cái yếm kia thế mà Hiên Viên Khanh Trần lại làm so với nàng còn thuần thục hơn nhiều.

- Ai có thể có được vinh hạnh như Bắc An vương phi của cô vương chứ?! - Sắc mặt hắn không tốt, nữ nhân câu hồn này lại cố tình chọc ngoáy dục hỏa trong hắn. Thế nên sau khi mặc quần áo xong cho nàng thì hắn cố tình làm một bộ dáng lạnh lùng, không muốn thân cận.

- Đi thôi, không phải muốn dẫn ta đi xem kịch vui sao? - Cảnh Dạ Lan cố nén hai chân đang phát run lên của mình, gắng gượng làm một vẻ mặt trấn định, thản nhiên nói.

- Yêu tinh! - nhìn dáng người nàng lả lướt, uyển chuyển trước mắt mình, Hiên Viên Khanh Trần không khỏi thấp giọng nói.

Trong Vương phủ.

Trong phòng đèn được thắp sáng rực, Hiên Viên Khanh Trần ôm lấy Cảnh Dạ Lan ngồi ở vị trí chủ thượng, một bên là Tô Tĩnh Uyển và Tô Vân Phong, còn bên kia là thuộc hạ than tín của hắn.

- Lúc này may có sự giúp đỡ của Vân vương gia nên Cô Vương mới có được dị thảo trân quý kia, ta xin kính Vân vương gia một ly.

Đôi mắt yêu dị của hắn phát sáng dưới ánh nến, nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện ở nơi sâu nhất tại đáy mắt giấu diếm lãnh ý tàn khốc. Chỉ khi nhìn tới Cảnh Dạ Lan ngồi bên cạnh thì ánh mắt đó mới có chút độ ấm.

- Không có gì, ta và vương gia có quan hệ thông gia, lại là lân bang, cũng nên như thế! - Tô Vân Phong đáp lễ hắn.

- Đúng thế, cho tới bây giờ thì Lan Lăng và Đại Nguyệt ta vẫn luôn là hai nước bằng hữu, hơn nữa Cô Vương và vương gia lại có mối quan hệ

https://thuviensach.vn

sâu sắc thế này nên hai bên càng thêm hòa hợp.

Hiên viên Khanh Trần bắt lấy chén rượu trên bàn, sắc rượu hổ phách trong chiếc chén bạch ngọc va chạm mạnh, vô tình hắt một chút lên cổ tay hắn, dưới ánh đèn nhìn tựa như màu máu tươi chói mắt.

- Sau này Tô mỗ sẽ thường xuyên tới thăm Tĩnh Uyển, hy vọng hàng năm đều có may mắn được ngắm phong cảnh ở Bắc An.

- Vân vương gia nói đúng. - Hiện Viên Khanh Trần gật gật đầu. - Bắc An nơi đây tuy không thể so với kinh thành vốn phồn hoa nhưng là một nơi rất tuyệt, phong cảnh không ít. Lần này Vân vương gia có thể ở lại vài ngày cùng Tĩnh Uyển cũng được. - hắn đảo mắt nhìn qua Tĩnh Uyển ngồi bên cạnh. Nàng chỉ ngẩng mặt , nở một nụ cười kiều my tươi tắn đối lại hắn:

- Đa tạ vương gia quan tâm tới thần thiếp, thần thiếp cũng hy vọng có thể trò chuyện với Ca Ca nhiều hơn. - Cánh tay uyển chuyền giơ lên, nàng bưng chén rượu. - Vương phi, sau này tỷ muội chúng ta lại được ở cùng nhau, thật sự muội muội rất vui. Muội muội kính người!

- Đa tạ! - Cảnh Dạ Lan thản nhiên cười, nâng chén mợu lên uống cạn, nhất thời ánh mắt Hiên viên Khanh Trần khẽ biến rồi lại rất nhanh chuyền hoán.

Qua ba tuần rượu, Hiên Viên Khanh Trần dường như có chút men say, cao giọng nói:

- Đúng rồi, Cô Vương chuẩn bị một số tiết mục đề mọi người đều có thể thưởng thức.

Nói xong, hắn vỗ vỗ tay, lập tức thị vệ bên ngoài nâng vào vài món đồ giống như bao tải gì đó, đứng thẳng trước đại sảnh.

https://thuviensach.vn

- Buông xuống! - hắn phân phó, trong mắt lóe ra tinh quang, ngữ khí thần bí hỏi bốn phía. - Có biết là cái gì không?

Không có người lên tiếng, hắn ôm Cảnh Dạ Lan rời khỏi ghế rồi lại một tay kéo Tô Tĩnh Uyển:

- Cùng Cô Vương tới xem!

Bước ra khỏi đại sảnh, bốn phía trống trải, gió lạnh thổi tới không ngừng, chung quanh họ là những cây đuốc cháy sáng trưng.

Đây là…

Cảnh Dạ Lan ngửi được trong gió thổi tới một cỗ mùi máu tanh, nàng nhướng mày nhìn cẩn thận tới một đống gì đó cách không xa phía trước. Hình dạng kia đang dính vào mặt đất, có tứ chi choãi ra, là người!

Cái gì, Cảnh Dạ Lan đột nhiên ngoái đầu lại trợn tròn mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần, nàng đã đại khái biết được đó là cái gì.

Hắn thế mà lại...

Lòng bàn tay bỗng lạnh ngắt, nàng cố hít lấy một ngụm khí, từng nhìn thấy nhiều cảnh máu tươi nên đã rèn nên một thần kinh mạnh mẽ đủ để không quan tâm, song hình phạt tra tấn dã man như thể này thì lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 121

- Biết là cái gì không? – Hiên Viên Khanh Trần chuyển mắt nhìn Tô Tĩnh Uyển rồi cười hỏi. Ngón tay thon dài chế trụ cổ tay lạnh lẽo của nàng ta, ý cười trong mắt ôn nhu kỳ quái. - Tĩnh Uyển không biết. – miệng nàng gợi lên một nụ cười nhưng rất miễn cưỡng. - Vậy cô vương nói cho nàng biết! – hắn ra lệnh cho bọn người hầu đem thứ trên mặt đất mở ra, trên vải bọc còn lưu lại vết màu đỏ sậm. Mọi thứ diễn ra trước mặt bọn họ, Hiên Viên Khanh Trần dường như đang thưởng thức một thú vui, trong mắt đầy khen ngợi: - Nàng xem, đây là do thợ giỏi nhất của Bắc An làm, đầy đủ không sứt mẻ. - Vương gia… – sắc mặt Tô Tĩnh Uyển trắng bệch như muốn nói cái gì đó nhưng lại bị hắn ngắt ngang. - Cô vương tặng nàng thứ này, có thích không? – trong đôi mắt màu vàng yêu dị của hắn lóe ra hàn quang khóa chặt lấy khuôn mặt Tô Tĩnh Uyển, hắn cúi đầu xuống thì thầm giống như thân thiết vô cùng. Trong gió sực lên mùi máu tươi khiến cho Tô Tĩnh Uyển hoa mắt: - Vương gia tặng, Tĩnh Uyển đều thích! – thân thể nàng run lên nhìn Hiên Viên Khanh Trần tùy tay cầm chiếc túi làm từ da người ném xuống. Đây chính là những sĩ tử mà nàng phái đi, một khi rơi vào tay Hiên Viên Khanh Trần thì cái chết chưa phải là kết cục cuối cùng. Nàng cắn chặt môi, cổ tay bị hắn niết tới phát đau. Hắn đang cảnh cáo nàng! Nâng mắt phượng lên, nàng vẫn cười tươi như cũ, dù có thua thì nàng cũng không thể làm đi tôn nghiêm của một quận chúa Lan Lăng trước mặt Hoa Mị Nô được. - Ngươi nên cảm tạ ca ca tốt của ngươi, lúc này cô vương không giết ngươi nhưng ngươi cũng đừng dám chắc vận may sẽ theo ngươi cả đời! – vẻ mặt thực trìu mến, lời nói mềm nhẹ nhưng lại như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào lòng nàng. Hắn sẽ không bao giờ để cho người nào quản chế hắn và cũng không có bất kỳ một ai có thể dùng bất cứ chuyện gì ra để chế ước hắn! Sắc mặt vốn trắng bệch của Tô Tĩnh Uyển giờ đã biến thành xám tro.

https://thuviensach.vn

Vợ chống danh nghĩ, tuy thân phận của nàng là sườn phi thì ở trong Bắc An vương phủ này nàng có thể làm mưa làm gió, vô luận làm cái gì thì Hiên Viên Khanh Trần cũng không có một tia trách cứ với nàng, thậm chí có thể nói trước khi Hoa Mị Nô xuất hiện thì sự tồn tại của nàng đối với hắn mà nói chính là một điều rất quan trọng. Chính vì nữ nhân kia xuất hiện mà đánh vỡ tình thế cân bằng vốn có! Khanh Trần, ngươi muốn nói ngươi sẽ giết ta sao? Nàng giương mắt lên nhìn, rồi lại phát hiện thấy một tia đồng tình từ Cảnh Dạ Lan. Nháy mắt, nàng giận dữ xoay đầu đi, nàng không cần người khác đồng tình, thương hại, nhất là người đó lại là nàng nàng ấy! Hiên Viên Khanh Trần chợt xoay người, biểu tình biến lạnh: - Vài ngày trước cô vương gặp phải bọn thích khách, cũng may trời cao phù hộ cô vương nên không chỉ vô sự mà còn tiêu diệt được bọn thích khách. – cánh tay hắn vung lên, chỉ vào mớ da người. – Tuy bọn thích khách đã uống thuốc độc tự sát nhưng vì bọn chúng đã đắc tội khó tha nên cô vương đã ra lệnh lột da bọn chúng, nghiền nát xương thành tro! – hắn sẳng giọng, thanh âm như từ trời cao vọng xuống, khắc cốt vào tận đáy lòng người có mặt ở nơi này. Lột da tróc thịt, nghiền xương thành tro! Cảnh Dạ Lan mở to hai mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần cười lạnh ngạo trong bóng đêm. - Khoan đã! – đột nhiên nàng hô lên một tiếng. – Bọn họ đã chết rồi, ngươi cần gì phải làm như vậy chứ? - Một lũ dám bất kính với cô vương, cô vương sẽ khiến cho bọn chúng có chết cũng không được yên ổn! – Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi xoay người lại đối diện với ánh mắt của nàng. Dưới những cây đuốc sáng trưng giữa trời đêm, Cảnh Dạ Lan và hắn tương đối. - Tàn bạo! – nàng lạnh giọng nói. – Bọn họ chẳng qua chỉ là công cụ, là kẻ bán mạng mà thôi, bản thân đã đáng thương thế mà ngươi lại khiến cho bọn họ ngay cả giây phút sống cuối cùng cũng không được yên ổn, thử hỏi ngươi có khả năng hiểu được bọn họ mấy phần?! – ánh lửa nổi lên khiến nàng nhíu mày. Kiếp trước, nàng là một sát thủ, trong tổ chức nàng cũng từng chém giết; đôi khi có những bằng hữu hợp tác nhiều năm quay lại phản bội muốn đụng tới vũ khí, thường thường trong giây phút sinh tử thì chỉ cần cho đối phương được chết một cách nhẹ nhàng nhất. Chết, không phải là một việc đơn giản! Hai tay nàng cũng nhuốm đầy máu tươi, cũng gây ra

https://thuviensach.vn

những cảnh chết chóc, sớm hay muộn cũng có một ngày nhận quả báo cho nên mỗi lần trước khi đi làm nhiệm vị thì nàng vẫn luôn yêu cầu với Quỷ Túc, nếu tới lúc cần giải quyết nàng thì hãy kết thúc cuộc sống của nàng chứ nàng không muốn nhận lấy một kết cục thê thảm. - Là bọn chúng tự tìm tới, không thể trách ai được! – hắn cảm nhận được một tia sát ý lánh liệt phát ra từ người Cảnh Dạ Lan, trong đôi mắt trong veo kia hiện lên hàn ý khiến cho hắn không khỏi cười lạnh rộ lên. - Mục đích của bọn họ là hướng tới ta nhưng lại ngộ thương tới ngươi, dù gì ngươi cũng đã lấy mạng bọn họ, tốt nhất nên buông tay đi. – nàng cũng sẽ không bỏ qua cho đối thủ nhưng không có bạo ngược giống như hắn. - Buông tay? Cô vương buông tha cho bọn họ vậy ai buông tha cho cô vương!? – hắn ngửa mặt lên, vẻ mặt hiện lên như lần đầu tiên, lãnh khốc vô tình, băng lạnh sắt đá. Thình lình một lực đạo túm lấy cổ tay nàng rồi kéo cả người nàng ngã vào trước ngực, ánh mắt hắn khiến cho người ta sợ hãi, tựa hồ đang nhìn xuyên thấu cả người nàng. Bàn tay hắn xoa nhẹ chiếc cổ tuyết trắng của nàng, còn Cảnh Dạ Lan thì chỉ lạnh lùng nhìn hắn. - Ngươi vì bọn chúng mà cầu tình!? - Không, ta chỉ muốn nói với Vương gia, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, người đã chết thì cần gì phải tuyệt tình, tàn độc như thế!? - Quyết định của cô vương không ai có thể thay đổi, nếu ngươi muốn thử cãi lời thì cũng nên biết kết cục là như thế nào? - Kết cục giống bọn họ, ta biết! – nàng thản nhiên nói. Hiên Viên Khanh Trần đột ngột nắm chặt tay một chút, hô hấp của Cảnh Dạ Lan cứng lại. Mặt hắn nảy lên lửa giận, đôi mắt yêu dị biến lạnh lẽo. Nàng nặn ra một nụ cười khó khăn, nàng biết làm thế nào để chọc cho Hiên Viên Khanh Trần tức giận, và nàng càng hiểu hơn là hắn sẽ không vì vậy mà giết nàng. Không hề giãy dụa, nàng nghênh diện với hắn rồi nhắm mắt lại. - Ngươi nghĩ cái gì cô vương đều biết, nhưng vô dụng, ai cũng không thể giúp được ngươi! – tay hắn siết chặt, nháy mắt thần sắc hắn gợi lên ý cười đùa cợt. … ~~… Trong Ngọc Thần cung, hắn ném Cảnh Dạ Lan ngã phịch xuống đất, mắt lạnh nhìn nàng khó khăn thở dốc, nửa ngày mới bò lên được. - Ngươi lại muốn làm cái gì chứ? – nàng ôm cổ, giọng khàn khô. Hiên Viên Khanh Trần đi bước một tới gần Cảnh Dạ Lan, trước đi rời đi hắn đã nghĩ rằng nàng là hai người khác nhau. - Rốt cuộc thì ngươi

https://thuviensach.vn

là ai? – giọng nói của hắn so với vẻ mặt còn lạnh hơn, lập tức đánh vào lòng nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Nàng không rõ vì sao Hiên Viên Khanh Trần lại hỏi như vậy nhưng vì sự nhạy cảm quá mức của bản thân mà nàng cảm thấy thần kinh toàn thân mình căng thẳng muốn đứt, đầu óc nhanh chóng tư duy sắc bén.

Đứng thẳng người dậy, nàng hơi hơi nâng cằm lên, đôi mắt liễm diễm đảo qua người trước mặt.

- Ta là ai? Vương gia, đêm nay người uống nhiều rồi hay là giết người vẫn chưa thỏa mãn?! - yết hầu khô nghẹn khiến cho mỗi lời nàng nói ra đều tổn không ít sức lực.

Hiện tại nàng chưa thể hiểu được dụng ý của hắn nhưng nàng có thể khẳng định rằng khi nãy hắn nổi giận hoàn toàn khác với những lần trước, càng khó hiểu thì nàng càng phải cẩn thận hơn.

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần phóng tới người nàng, nhìn chăm chăm từng tấc như muốn xuyên thấu. Tại tiệc rượu, chỉ một hành động nho nhỏ của nàng đã gây nên một trận sóng to gió lớn trong lòng hắn.

Gần đây, mấy ngày hắn vì quan tâm, trìu mến với nàng mà trả giá khá đắt, kẻ nào dám lừa gạt hắn thì không thể thoát khỏi sự trừng phạt!

Hoa Mị Nô, Cô Vương muốn đối với ngươi tốt một chút nhưng lại bị ngươi biến thành một tên ngốc mua vui sao.

Uống Say? Đúng, là Cô Vương uống say hay là lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, trước mặt bao nhiêu người mà dám ra mặt đối nghịch với Cô Vương!

https://thuviensach.vn

Hắn nheo mắt, đi nhanh bức nàng lui về góc tường, người cúi xuống, đồng mâu nhếch lên, một tay quấn vào lọn tóc phân tán của nàng còn một tay thì xoa niết cơ thể nàng. Ánh mắt hắn lạnh lẽo chú mục vào Cảnh Dạ Lan.

Nàng lảo đảo lui về sau vài bước thì đã bị dồn tới góc tường, đã không còn đường lui nữa. Lưng Cảnh Dạ Lan dán vào vách tường, cảm giác lành lạnh phía sau đánh úp lại rồi dần dần chạy khắp tứ chi bách hải.

Cảm giác thể này giống như trước kia, cái đêm trong rừng trúc, hắn như một dã thú tàn bạo chiếm đoạt nàng, cảnh tượng đó vẫn khắc sâu vào trí óc và cơ thể nàng.

- Ta chỉ muốn vương gia không cần đối xử như vậy với người đã chết, ta nghĩ rằng người dưới trướng của vương gia cũng có suy nghĩ giống như ta vậy. '"Sĩ khả sát, bất khả nhục", hắn là Vương gia hiếu được đạo lý này!

- Sĩ khả sát bất khả nhục, đương nhiên Cô Vương hiểu được nhưng ngươi cũng nên nghe qua: giết một người răn trăm người. Hôm nay tại yến khách cô Vương muốn cảnh báo với những kẻ muốn ra tay với Cô Vương, còn ngươi thì lại trước mặt người ngoài ngang nhiên làm trái lại Cô Vương. Lá gan của ngươi xưa nay đủ lớn, đừng tưởng rằng Cô Vương có một chút sủng ái với ngươi mà ngươi liền đắc ý vênh váo!

- Vậy mong vương gia thu hồi sủng ái của ngươi lại! Cho tới bây giờ ta chưa từng nghĩ qua là sẽ có quan hệ như thế nào với ngươi và cũng không có suy nghĩ sẽ dựa vào sự sủng ái của ngươi mà đắc ý vênh váo, tốt nhất ngươi nên giữ lấy rồi phân phát cho cơ thiếp trong phủ đi! - nàng căn bản không thèm nhìn sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần đang đại biến.

Rầm ~~ Hiên Viên Khanh Trần vung tay đấm một quyền vào vách tường ngay sườn mặt nàng, vài tia máu bắn lên người Cảnh Dạ Lan, ấm áp rồi nhanh chóng lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

Máu chậm rãi chảy ra từ khe tay, trên vách tường một đường máu đỏ uốn lượn chạy xuống, trên gương mặt thâm trầm của hắn hiện lên một nụ cười lạnh.

Còn Cảnh Dạ Lan thì chỉ lạnh nhạt, thản nhiên nhìn hết thảy mọi chuyện trước mắt.

- Ngươi không cần Cô Vương ban cho ngươi, được, Cô Vương sẽ thu hồi lại! – hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, ngón tay bị máu tươi nhiễm đỏ đưa lên mơn trớn chính môi mình, máu tràn vào miệng, mùi máu tươi càng kích thích hắn. – Nhưng mà Cô Vương không hề thích thứ của mình bị người khác chiếm lấy, cho dù chỉ là một cái liếc mắt!

- Ngươi lại muốn làm gi?! - nàng liếc nhìn Hiên Viên Khanh Trần, trên mặt có vài vết đỏ sẫm, là máu của hắn.

Ngón tay hắn từ môi trượt xuống cổ, làm ra một hình thủ "Giết!"

Giết?! Ánh mắt nàng lóe lên, người hắn muốn giết không phải là nàng, vậy thì...

- Đây là chuyện của ta, không liên quan tới Vân vương gia! - Cảnh Dạ Lan lập tức hiểu được nên quát lên.

Ngay từ đầu, người mà Hiên Viên Khanh Trần muốn đổi phó chính là Tô Vân Phong, hắn dự đoán Tô Vân Phong sẽ không bỏ rơi Tĩnh Uyển nên nhất định sẽ theo bọn họ về Bắc An. Hôm nay, tất cả những việc hắn làm đều là dùng Tô Tĩnh Uyển để khơi mào mọi chuyện.

Nếu không phải hắn dao động thì... Lúc trước hắn làm đủ mọi hành động có bao nhiêu chân tình, ý thật, còn nàng lại không hay biết thế mà lại có thể thấu hiểu được chuyện liên quan tới Vân vương gia. Hắn đã tự biến mình thành một miếng mồi ngon, đồng thời hắn cũng là người đi câu!

https://thuviensach.vn

- Cô Vương muốn ai chết không tới phiên ngươi nói! – hắn vươn ngón tay, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt Cảnh Dạ Lan.

- Ngươi khốn nạn! - Cảnh Dạ Lan vung tay gạt phắt tay hắn ra. - Ngươi tính kế cũng rất hiểm.

- Vương phi của Cô Vương quả là thông minh hơn người, nếu không nắm chắc mười phần thì làm sao Cô Vương có thể ép buộc được ngươi chứ?! - hắn vỗ vỗ tay, hạ nhân từ bên ngoài vào chờ lệnh của Hiên Viên Khanh Trần. – Đem vương phi nhốt vào đại lao, nghiêm ngặt canh giữ! - hắn lớn tiếng phân phó.

- Vương phi, mời! - người hầu đứng thẳng hai bên vây quanh Cảnh Dạ Lan muốn đưa nàng ra ngoài.

Lúc rời đi, Cảnh Dạ Lan đột nhiên xoay người lại, nói:

- Vương gia còn nhớ rõ ước định với ta chứ?

- Đương nhiên nhớ rõ, ngươi yên tâm Cô Vương sẽ không quên, chúng ta còn nhiều thời gian mà!

Ước định? Ước định xem ai sẽ yêu thương ai trước. Đáy lòng hắn cười tự giễu, ai yêu thương trước nhất định sẽ là người thua cuộc, còn Hiên Viên Khanh Trần hắn vĩnh viễn không phải là người thua đó. Cho dù có dùng tới mọi thủ đoạn thì hắn cũng phải có được hết thảy những gì mà hắn muốn. Yêu nếu là lừa gạt và phản bội đối phương thì hắn tình nguyện bị phá hủy chứ không cần được thứ tha hay là thương hại!

Mái tóc dài phân tán bao trọn lấy cơ thể Cảnh Dạ Lan, ánh mắt của nàng bình thản như nước:

- Vương gia nhớ rõ là tốt rồi, Hoa Mị Nô xin đi trước! - nàng xoay người rời đi, tà váy rộng bay lên trong gió đêm khiến cho thân mình kiều nhỏ,

https://thuviensach.vn

mảnh khảnh của nàng thoạt nhìn thực cô độc.

Cứ như vậy cũng đã hiểu rõ được thứ tình cảm mơ hồ mấy ngày nay, nàng chớp mi cười nhạt, ngay từ đầu nàng đều chỉ vì tranh thủ cơ hội đề trở về Bắc An mà thôi. Ngươi không được quên là tốt rồi, nhưng đã không còn nhiều thời gian nữa! Đột nhiên trong lòng nàng sinh ra một thứ cảm giác khó nói, bồi hồi thật lâu mà vẫn không chịu tiêu tán đi.

Nhìn theo thân ảnh ngày càng rời xa của nàng, ý cười trên mặt Hiên Viên Khanh Trần dần dần rút đi, một vòng ánh trăng phân tán trên người hắn, thân ảnh cô tịc lay động trong gió đêm...

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Lúc này đây nàng thật sự đã chạm phải Hiên Viên Khanh Trần đích thực. Lần đầu tiên nàng bước vào đại lao của Bắc An vương phủ, cảm giác nơi này như là một bộ mặt hung tàn thị huyết khác của hắn vậy. Trong đại lao lạnh lẽo vĩnh viễn chỉ có mùi máu tươi, nồng nặc tới mức nàng không thể nào thở nổi. Một loạt các hình cụ được xếp bày chỉnh tề, ánh nến leo lắt phát ra thứ ánh sáng mờ ảo, nhàn nhạt dường như chỉ đủ dành cho một phạm nhân. Nàng bị giam ở phòng cuối cùng trong đại lao, chiếc khóa sắt thực kiên cố, bên trong thì trống rỗng, chỉ có bốn bức tường cao lạnh ngắt, ở chỗ cao nhất có một ô cửa sổ nho nhỏ, nhìn quanh quất trong phòng giam không hề có một bộ quần áo ấm, chỉ vậy cũng đủ để nàng tưởng tượng ra những ngày sống ở nơi này sẽ như thế nào. Người giữ cửa phòng giam của nàng là tay đao phủ trong Bắc An vương phủ, Cảnh Dạ Lan từng gặp qua hắn một lần, đó là khi mai táng Tiểu Khả, hắn cũng có mặt. Thân hình hắn gầy gò, dung mạo xấu xí rất hợp với hình tượng nhân vật cay độc, lợi hại. - Vương phi, nơi này rất đơn sơ! – tiếng hắn nói nghe cứ như tiếng kim loại va vào nhau chát chúa, từng chút từng chút đâm vào màng tai khiến Cảnh Dạ Lan đau nhức. - Nếu đã bị giam vào lao thì ở đâu mà chẳng giống nhau, cũng không có quyền lựa chọn. – nàng tùy ý ngồi xuống dưới đất, ánh mắt hướng tới ô cửa sổ nhỏ trên đỉnh đầu. Gió tuy rất lạnh nhưng may mắn là có thể giảm bớt mùi máu tươi nồng nặc trong gian phòng này. – Xem ra nơi này đặc biệt chuẩn bị cho ta! – nàng tùy tiện hỏi. - Vậy cũng không phải, chỉ là vừa rồi nghe tin vương phi phải vào trong này thì đã xem phạm nhân ở phòng giam đi xử quyết rồi. - Xử quyết?! – Cảnh Dạ Lan ngẩng đầu nhìn hắn. - Đúng vậy, vương gia nói ai cũng không được quấy nhiễu vương phi nên lệnh cho bọn thuộc hạ giải quyết bọn họ. Vừa rồi lúc người đến thì đoàn người kia đã xử ký xong, thiếu chút nữa đã chậm trễ tiếp đón người. –

https://thuviensach.vn

hắn nói thực bình thản, chỉ lo lắng Hiên Viên Khanh Trần sẽ trách tội chứ không quan tâm tới bất cứ điều gì khác. Vừa mới xử lý xong, chỉ vì nàng! Cảnh Dạ Lan cười lạnh, từ khi nào thì nàng cũng biến thành một người có ảnh hưởng tới sống chết của người khác?! Vì một câu nói của hắn mà có người bị xử tử, Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đang ám chỉ ta, nếu ta có hành động gì thì ngươi sẽ sử dụng tới thủ đoạn này. Nàng nhắm nghiền mắt lại, không muốn nói thêm lời nào nữa. Đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến cho nàng loạn óc rồi. Chỉ mong Tô Vân Phong không xảy ra chuyện gì, bằng không sẽ ảnh hưởng tới chuyện lớn hơn. Chính là chiến tranh, Cảnh Dạ Lan nàng không muốn là mồi lửa khơi mào đâu! Liên tiếp hai ngày Cảnh Dạ Lan đều ngồi ở trong này, Hiên Viên Khanh Trần không có tới, mỗi ngày theo tiêu chuẩn của nhà lao mà bọn người quản tù đưa cơm canh tới cho nàng. Đồ ăn không nhiều lắm cũng chỉ đủ để duy trì thể lực của nàng, nếu muốn làm việc gì đó thì hắn nàng cũng chẳng còn sức. Tới ngày thứ ba, thân thể nàng bắt đầu xuất hiện tình trạng suy yếu, Cảnh Dạ Lan cũng không có lên tiếng mà chỉ ngồi nơi đó không nhúc nhích; ngay cả bọn quản tù đi tới lo lắng hỏi han kêu nàng một tiếng thì nàng cũng lười để ý. Không biết qua bao lâu, nàng phát hiện phía góc tường có một khối đá bị một ngoại lực âm thầm di chuyển. - Vương phi! – bên ngoài vang lên một tiếng gọi nhẹ, giọng nói quen quen. – Vương phi! – Thấy bên trong không có đáp lại, bên ngoài lại thử gọi thêm một tiếng nữa, Cảnh Dạ Lan đã nghe ra là ai. - Ngô đại ca! – nàng tiến tới ô cửa nhỏ nơi vách tường. Người bên ngoài dường như rất vui vẻ: - Đúng là thuộc hạ đã tìm được vương phi rồi! – nói rồi hắn khóe rộng thêm miệng tường, nhét vào một bao giấy dầu. Cảnh Dạ Lan mở ra thì thấy đó là thuốc và còn có một đóa hoa mai kiều diễm. Là hắn… Làm sao hắn biết mà đưa thuốc cho nàng? Cất đi mấy thứ vào ống tay, Cảnh Dạ Lan nhìn quanh cửa, xác định không có vấn đề thì mới nhỏ giọng đáp lại: - Ngô đại ca, hiện giờ Vân vương gia như thế nào? – hai ngày rồi, không biết Hiên Viên Khanh Trần lại giở thêm trò gì mới nữa. - Vương gia mạnh khỏe, chỉ là lo lắng cho vương phi nên mới sai thuộc hạ đưa dược tới. Vương gia sợ bệnh cũ của người lại tái phát. Trong lòng có một cỗ ấm áp chảy qua: - Ta đều tốt, Bắc

https://thuviensach.vn

An vương sẽ không làm gì ta đâu. Mong ngươi chuyển lời tới Vân vương gia, không cần phải mạo hiểm đưa đồ cho ta nữa, không lâu nữa ra tự nhiên sẽ vô sự, mong ngài ấy mau rời khỏi chỗ này! – nàng nghiền nát đóa mai trong tay, một mùi hương thoang thoảng tản ra từ những ngón tay thon nhỏ, trong lòng bất an vô cùng. - Vương gia nói là vương phi hãy yên tâm, ngài ấy nhất định sẽ tìm cách cứu vương phi ra ngoài. – vừa dứt lời thì tiếng chìa khóa bên ngoài cửa vang lên tiếng động, theo đó là tiếng bước chân không mấy quen thuộc với Cảnh Dạ Lan. - Không cần phải xen vào chuyện của ta, hãy nói Vân vương gia mau trở về đi! – nàng bối rối nhìn mảnh đá trên tường trở về nguyên vẹn vị trí ban đầu rồi xoay người ngồi lại. Đúng lúc đó, cửa sắt mở ra, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mặt nàng. - Mọi chuyện vẫn tốt cả chứ, vương phi! – người đến mặt một thân áo dài, trên mặt vĩnh viễn mang theo một ý cười tà mị xấu xa. – Nhìn qua thì cũng không tệ lắm. - Vô Ngân tới thăm vương phi đây! – một đôi diệu mục đảo qua bên trong, vừa rồi tuy giọng nói rất nhỏ nhưng không thoát khỏi lỗ tai của y, không thể chỉ có một mình Cảnh Dạ Lan nói chuyện được mà còn có những kẻ khác. Chuyển tầm mắt, hắn nhìn Cảnh Dạ Lan tựa lưng ở nơi đó, đáy mắt hắt ra ý cười nhưng không hề phát ra một chút tiếng động nào. - Đừng nói là người đột nhiên nhớ tới ta rồi mới tới tìm ta chứ! – Cảnh Dạ Lan cười đùa rộ lên. – Hay là ngươi đã nghiên cứu chế tạo dược thành công, muốn tìm ta để làm thí nghiệm? - Nếu Vô Ngân nói không phải thì vương phi nghĩ sao? - Chẳng lẽ muốn thả ta đi? – nàng cố ý làm bộ giật mình, hỏi lại Vô Ngân. Nhưng Vô Ngân lại tư lự: - Ta từng nói với vương phi, chỉ cần người có cách làm cho Khanh Trần mang người trở về thì Vô Ngân sẽ giúp người một việc. Nàng bị nhốt vào đại lao, tất cả những người trong lao đều bị Khanh Trần xử tử, bình thường cách làm này cũng không có tính ra chuyện gì nhưng trong triều ắt sẽ có biến, chỉ mong không vì chuyện này mà kéo đến một việc phiền toái cho Khanh Trần.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Giúp đỡ? Trên gương mặt tái nhợt của Cảnh Dạ Lan hiện lên ý cười, con ngươi linh động đảo qua Vô Ngân: - Vô Ngân, sự giúp đỡ của ngươi chỉ là thả ta ra thôi sao? - Hiện tại thả vương phi thì Vô Ngân cũng không dám. – y cũng tươi cười đáp trả nàng. Nhiều năm bên cạnh nhau, mặc dù y không thể đoán biết được hết suy tính của Khanh Trần nhưng vẫn có thể xem xét một hai điều. - Không phải thả ta thì đừng có nhiều lời nữa, mau đi đi! – Cảnh Dạ Lan làm một thế tiễn khách. Vô Ngân là một người rất cẩn trọng, nàng không thể đảm bảo là câu chuyện vừa rồi giữa nàng và Ngô đại ca không bị y nghe được. Nàng không hy vọng lại có người vì chuyện giữa nàng và Hiên Viên Khanh Trần mà bị liên lụy. - Không phải Vô Ngân không thể mà vì vương phi đối với vương gia rất quan trọng. – Vô Ngân không có ý muốn đi, ngược lại y khoanh chân ngồi xuống. - Ồ, là quan trọng, chỉ vì chờ ta làm thí nghiệm thuốc cho Thu Thủy mà thôi! – nàng thản nhiên cười, lưng tựa vào tường, mi mắt nhắm lại không muốn nói thêm gì đó với Vô Ngân nữa. - Ít nhiều thì thứ Vân vương gia đưa tới cũng có hiệu quả với việc trị liệu của Thu Thủy, chỉ cần vương phi giúp đỡ thì hết thảy mọi chuyện đều được giải quyết tốt! – y mặc kệ Cảnh Dạ Lan không thèm để ý mà lấy từ trong ống tay áo một thứ gì đó đưa tới. Cảnh Dạ Lan chậm rãi mở mắt nhìn thứ ở trong tay y: - Có ý gì? – nàng không có ý tiếp nhận món đồ kia. - Khiến cho Thu Thủy còn sống chính là nguyện vọng nhiều năm của vương gia và cũng là mong muốn của Vô Ngân. Không dối gạt vương phi, Vô Ngân học y nhiều năm là vì muốn gỡ bỏ nút thắt trong lòng đối với căn bệnh của Thu Thủy. Người nên biết lòng say mê của một con người đối với một vấn đề, cởi bỏ sự khúc mắc, nghi ngờ so với cái gì cũng quan trọng hơn. – y cố chấp đặt món đồ tới trước mặt Cảnh Dạ Lan muốn nàng nhận lấy nó. - Cho nên ngươi và tên khốn Hiên Viên Khanh

https://thuviensach.vn

Trần sẵn sàng giết người chỉ vì muốn tìm người để làm thí nghiệm thuốc sao? – Cảnh Dạ Lan cười lạnh. Đời người đúng là lạ, những kẻ cổ quái không ít nhưng tạo hóa lại còn xếp đặt cho hai kẻ giống nhau ở cùng một chỗ. Con ngươi màu nâu của Vô Ngân trong bóng đêm tràn đầy ánh sáng, nụ cười trên mặt mị hoặc, nhìn kỹ thì thấy có một hơi thở yêu dã phảng phất quanh người khiến cho y có thứ ma lực lay động lòng người. - Có gì mà không thể? Cuộc đời này vốn vậy, yếu thì chết mà mạnh thì sống, trước khi bị người ta giết thì chi bằng giết người ta trước. Kỳ thực vương phi cũng nghĩ như vậy, không phải sao? Hai tròng mắt phóng tới trên người Cảnh Dạ Lan, nàng trông thực lạnh lùng và bình thản, trong mắt lộ ra vẻ bất tuân. Lần lượt bỏ trốn, lần lượt bị bắt lại, nàng dùng chính sức mình để được sống sót, để chống đỡ bản thân. Càng bức bách nàng khuất phục thì nàng càng không ngừng phản kháng, có lẽ đây chính là lý do khiến cho Khanh Trần bị hấp dẫn. Hắn và nàng đều là loại người mà cho dù có chuyện gì đều mặc kệ tất thảy, liều mạng muốn sống! Nữ nhân có thể sánh đôi cùng Khanh Trần cũng chỉ có mình nàng. Nhưng chuyện gì cũng không thể định đoạt trước được, là thuốc giải hay là độc dược đây, tất cả sẽ được quyết định trong khoảnh khắc. Cảnh Dạ Lan trừng mắt lạnh nhìn y: - Ta không giống với các ngươi! - Không giống? Nếu thật sự không giống thì vương phi sẽ không dùng trăm phương ngàn kế khiến cho vương gia mang người quay về. Nếu có thể thì Vương phi sớm muốn giết hắn, người không nói thì Vô Ngân cũng hiểu rằng tất cả chỉ vì cái khế ước kia mà thôi. Một vương phi gan dạ, sáng suốt trong Thính Phong cốc đã đi đâu rồi?! Y nói từng tiếng mềm nhẹ với Cảnh Dạ Lan, mỗi một chữ cứ như mũi kim đâm vào lòng nàng. Không sai, tất cả những gì nàng làm gần đây đều vì muốn thoát khỏi hắn. Hiện tại nàng không thể giết được Hiên Viên Khanh Trần nhưng một ngày kia, nàng nhất định sẽ báo thì cho Tiểu Khả và đứa nhỏ đã mất! Mấy ngày qua nàng không thể phủ nhận là hận thù và ý định giết chóc sâu tận đáy lòng đã bị nhu tình của Hiên Viên Khanh Trần che dấu; nay nghe Vô Ngân nói thì một sự bình tĩnh, kiên định chưa từng có lại xuất hiện! - Là người muốn mượn cái cớ báo thù cho Tiểu Khả và đứa nhỏ. – Vô Ngân dường như nhìn thấu được tâm tư nàng, lọ dược trong tay vẫn hướng

https://thuviensach.vn

đặt trước mặt nàng. – Mặc dù ta không thể người ra nhưng lại có thể cho người "chết". Y cười thản nhiên, vẻ mặt hoàn toàn bất đồng với lúc trước. Chết?! Đôi mắt nàng sáng ngời, đối diện với Vô Ngân, khóe môi nàng từ từ giơ lên một nụ cười. "Chết", đó chình là cách duy nhất có thể làm cho nàng thoát ra bên ngoài an toàn. Đầu ngón tay mảnh khảng vân vê thứ trong tay Vô Ngân đưa rồi đặt bên môi. - Vương phi, hương hoa mai thực sự rất hợp với người! – Vô Ngân buông một câu. - Cám ơn! – trong lòng nàng hiểu rõ ý của Vô Ngân nhưng mà bây giờ nàng đã hết đường xoay xở, ngoại trừ dùng chính mình đánh cược một lần thì không còn cách nào khác. Tại Ngọc Thần cung. Bốn phía yên tĩnh chợt vang lên tiếng đẩy cửa rất đột ngột. Một thân ảnh lặng lẽ tiến vào phòng ngủ, ánh trăng lành lạnh, sáng quắc cũng theo hắn vào trong. Trong phòng dường như còn lưu lại mùi hương của nàng, người tới hấp một ngụm khí, đi tới bên giường ngồi xuống. Một bộ y phục trắng thuần còn đặt ở đầu giường, ngón tay hắn khẽ chạm vào chúng, cơ thể từ từ nằm dựa xuống. Đã ba ngày, nàng vẫn lặng im ngồi trong lao không chút động tĩnh, thế mà đã có kẻ không nhịn được nhô đầu ra. Được lắm, không uổng phí công sức hắn chờ đợi nhiều ngày. Xoay người lại, má hắn dán vào chiếc áo đơn, chất liệu mềm nhẹ không thể thay thế được da thịt ấm áp, non mềm của nàng. Hai tròng mắt vốn nhắm chặt đột ngột mở bừng phụt ra hàn quang cùng một tia khó hiểu. Mấy ngày nay hắn sử dụng hết nhân lực hy vọng có thể cởi bỏ nghi hoặc trong lòng hắn nhưng vẫn không có chút đầu mối nào, hết thảy đều hoàn hảo, chính xác. Nhưng mà hắn cũng không thể giải thích được hành động vô tình của nàng trong yến hội hôm đó! Vì sao lại như vậy? Cửa lại bị đẩy ra. - Sao không thắp một ngọn nến lên? – người mới tới hình như biết hắn ở trong này, vừa vào tới cửa đã hỏi. - Ngươi tới làm cái gì? – Hiên Viên Khanh Trần đứng dậy nhìn Vô Ngân đi vào. - Đến nói cho ngươi nghe chuyện mà ngươi muốn nghe! – Vô Ngân tùy thay khơi một ngọn nến, ánh lửa leo lắt hắt lên khiến mặt y như trát một tầng màu vàng nhạt. -Chuyện gì? – sắc mặt vốn lạnh lùng của Hiên Viên Khanh Trần rốt cuộc cũng nổi lên một chút biến hóa. - Tô Vân Phong sẽ có hành động.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Ánh trăng sáng lạnh trải rộng, đêm càng dài càng sâu. Thân ảnh Tô Vân Phong hòa vào ánh trăng, đổ dài trên nền đất, cẩm y màu trắng tung bay giữa tàn sương ngoài cửa sổ, trông thật cô độc tịch liêu. Trong tuyết vang lên tiếng bước chân rất nhẹ khiến cho hàng mày đang nhăn lại của hắn càng thêm thít chặt. Dưới ánh trăng, khuôn mặt ôn hòa của hắn hiện lên một tia bi sầu nồng đậm. Rõ ràng biết là không nên lo lắng, dù có lo lắng cũng không có lợi ích gì nhưng vẫn khó nén lòng; mặc dù nàng là vương phi của người khác nhưng hắn cũng nguyện ý làm một người bạn tri âm tri kỉ với nàng. Vì chuyện của Tĩnh Uyển mà hắn vẫn ở lại trong vương phủ của Hiên Viên Khanh Trần, bên ngoài thì có vẻ Hiên Viên Khanh Trần không truy cứu chuyện Tĩnh Uyển ám sát Hoa Mị Nô nhưng nhìn cái cách đối đãi cũng không khác gì đang giam lỏng họ. - Mọi chuyện làm tới đâu rồi? – Hắn xoay người lại, thấp giọng hỏi cấp dưới trở về phục mệnh. - Thuộc hạ đã tìm tới chỗ của vương phi và nói lại những lời mà vương gia nói, cũng đã đưa những thứ cần phải đưa cho vương phi. Vương phi cũng nói thuộc hạ nhắn lại với người rằng mong người đừng quan tâm nữa, hãy mau chóng rời khỏi Bắc An vương phủ, vậy mới tốt! Nghe xong chuyển lời của nàng, lo lắng trong lòng Tô Vân Phong thoáng trungg xuống. - Hiện tại vương phi thế nào rồi? – hắn có đi hay không thì kết cục đã định rồi, chỉ là hắn quan tâm tới nàng mà thôi. Hắn sớm đã biết Hiên Viên Khanh Trần lánh khốc, khát máu, thống soái tam quân chinh chiến nhiều năm, tung hoàng ngang dọc trên sa trường giết chóc máu chảy thành sông, dường như đối với hắn ta chỉ là chuyện cơm bữa. Một màn tại yến hội kia vẫn làm hắn phải nhíu mặt, khó trách hoàng đế của Đại Nguyệt phái hắn tới vùng đất Bắc An lạnh lẽo vô cùng này. Hắn lãnh huyết, gan dạ, sáng suốt lại thủ đoạn, nếu ở lại kinh thành thì nhất định sẽ là mối họa lớn! - Thuộc hạ chỉ

https://thuviensach.vn

nghe thấy giọng vương phi chứ không nhìn thấy mặt ngài ấy. Đang nói thì vì có người tới đành phải trở về phục mệnh. - Là Bắc An vương? – người có thể vào đại lao thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay. - Không, là Vô Ngân đại nhân bên cạnh Bắc An vương! Vô Ngân? Hắn vẫn còn nhớ rõ đó là một người lúc nào cũng im lặng đứng bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần, một nam tử thần bí khó đoán biết. Nhiều năm trước, khi hắn đưa Tĩnh Uyển đi học y thuật thì y đã là người duy nhất trong Bắc An vương phủ có ảnh hưởng tới quyết định của Hiên Viên Khanh Trần. Lắng lặng suy nghĩ trong chốc lát, Tô Vân Phong phân phó xuống. - Ngươi cầm lệnh bài của bổn vương trở về Lan Lăng điều động tam quân binh mã chờ lệnh xuất phát, nhưng mà không được để lộ ra bên ngoài, tùy thời chờ lệnh! Vừa nghe thấy mệnh lệnh của Tô Vân Phong, nam tử kia lắp bắp kinh hãi: - Vương gia, tình huống đã nguy cấp thế này rồi, người nên cùng thuộc hạ trở về. Nếu Bắc An vương có ngăn cản thì chỉ sợ không có cớ mà thoái thác. Lấy cớ? Lý do? Tô Vân Phong cười nhẹ, không thể nào nói chuyện lý do, giải thích với Hiên Viên Khanh Trần được. Trên thế gian này tuy vũ lực không thể giải quyết được mọi chuyện nhưng đó lại là một thủ đoạn tốt nhất, không thể thiếu! - Lệnh cho cấm vệ quân của bổn vương lẻn vào Bắc An! – hắn tuyệt không hối hận khi hạ quyết định này! Trong đại lao, độc tố trên người Cảnh Dạ Lan đột ngột phát tác. Lúc này so với trước còn nghiêm trọng hơn, nàng thấy hít thở cũng không thông, cảm giác khó chiu, đau đớn cứ đánh úp lại. - Gọi Bắc An vương tới! – nàng ức chế đau đớn xuống, dùng sức gõ vào cửa sắt mà hô. - Vương phi, tiểu nhân đã báo cho vương gia biết nhưng vương gia không có nói gì, cho nên mong vương phi.. người… Mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm quần áo, gió lạnh thổi qua khiến cả người nàng phát lạnh tận xương tủy. Không cần nghe hết lời tên quản lao nói thì Cảnh Dạ Lan cũng đã biết nội dung là gì. Người nàng nhịn không được run lên từng trận, hắn biết nhưng hắn vẫn không chịu thả nàng ra! Nắm chặt tay lại thành quyền, nàng cắn nát đôi môi không chịu rên rỉ ra tiếng. Vô Ngân… Cơ thể tuy rằng đau đớn khó nhịn nhưng khóe miệng Cảnh Dạ Lan lại gợi lên một ý cười sầu thảm. Nàng cố dùng sức ôm chặt thân mình rồi đổ dựa lưng vào vách tường. Ngoại trừ chờ đợi thì vẫn là chờ, để xem tới cuối

https://thuviensach.vn

cùng thì ai kiên nhẫn hơn ai! Trong cơn mê muội, nàng nghe thấy bên ngoài cửa sắt vang lên tiếng bước chân dồn dập. - Mở cửa ra! – bên ngoài có người ra lệnh. Không phải là giọng hắn? Tinh thần Cảnh Dạ Lan chợt thanh tỉnh hơn chút. Ngay sau đó liền vang lên tiếng binh khí va vào nhau chói tai, được một lát thì cửa sắt bị mở tung ra. Thân thể cuộn tròn lại được người tới ôm vào trong ngực. - Mị Nô! – người tới vui mừng gọi tên nàng. Là hắn! Nàng cố nhìn rõ người trước mắt. - Ngươi… sao ngươi lại tới đây? Đi mau. – nàng dụng sức đẩy hắn đi. Người đến không phải Hiên Viên Khanh Trần mà là Tô Vân Phong, hắn không nên xuất hiện trong này. - Còn có thể đi sao? – Tô Vân Phong cười ôn hòa, nâng nàng dậy. – Đi theo ta! – bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng làm cho cơ thể lạnh buốt giống như bị hãm trong hầm băng của nàng hưởng chút hơi ấm. Đi theo ta… Một câu này thiếu chút nữa khiến nàng bật khóc. Nhiệm vụ cuối cùng, Quỷ Túc cũng đã nói với nàng như vậy, nàng làm theo và đã vĩnh viễn mất đi anh ấy! - Buông tay! – nàng lạnh lùng cự tuyệt, giãy dụa. – Ngươi lập tức đi đi, ngươi không nên tới nơi này! - Nàng ở trong này thì sao ta có thể không đến chứ? – hắn không để ý tới sự giãy dụa của nàng, ngược lại tiến lên cầm chặt tay nàng, khi ánh mắt tương đối thì hắn đã hiểu được dụng tâm của Cảnh Dạ Lan. – Đi theo ta, không cần lo lắng điều gì hết! Cảnh Dạ Lan vẫn một mực lắc đầu: - Đây chính là một cái bẫy, tại sao ngươi lại tìm đến chứ?! - Mị Nô… – hắn vừa mới mở miệng thì bên ngoài đại lao vang lên tiếng bước chân dồn dập. Cảnh Dạ Lan vừa vội vừa giận đẩy Tô Vân Phong vài cái, nhỏ tiếng thúc giục: - Ngươi đi mau đi, hắn không làm gì với ta đâu! Tô Vân Phong vẫn thản nhiên cười, nói không chút hoang mang: - Không còn kịp nữa rồi! Xoạt ~~~ Tiếng kiếm tút ra khỏi bao vang lên, ánh kiếm sắc lạnh chiếu vào mặt nàng. Nàng ngoái đầu nhìn lại thì thấy Hiên Viên Khanh Trần mặc một thân hắc y, trầm mặt nhìn hai người họ, bên môi câu lên ý cười làm cho người ta thấy không rét mà run. - Đêm đã khuya, Vân vương gia không ở tẩm cung nghỉ ngơi mà lại xuất hiện ở chỗ ái phi của cô vương là có ý gì?! – hắn nhìn tới Cảnh Dạ Lan, thấy nàng suy yếu tựa vào vai Tô Vân Phong thì hàn ý trong mắt càng thêm nồng, thâm tâm nảy lên một cơn đau khó hiểu. Hắn nhìn xuống thì phát hiện mười đầu ngón

https://thuviensach.vn

tay của hai người bọn họ đang đan vào nhau chặt chẽ. Kiếm trong tay ngay lập tức phóng tới trên cổ Tô Vân Phong rồi thoáng dùng sức.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Leng keng !~~~~ Kiếm trong tay Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên rơi xuống đất, trên cổ tay xuất hiện một cây châm nhỏ dài, sáng quắc, lập tức dòng máu tươi trào ra chảy dọc xuống theo cổ tay hắn. Ánh mắt hắn lạnh như băng sương, ngữ điệu chậm rãi không mang theo chút tình cảm: - Ngươi vì hắn mà đả thương cô vương! – trong đôi mắt kia tràn ra một tia u thương khó phát hiện. Ngay sau đó hắn nâng mắt nhìn chằm chằm Cảnh Dạ Lan đứng trước mặt, trong con mắt màu vàng yêu dị thâm thúy không còn một tia độ ấm. Tim Cảnh Dạ Lan như đột ngột bị đâm một nhát, chấm nhỏ đau đớn không ngừng lan ra trong lòng, từng chút từng chút nhức nhối. Gương mặt vẫn quen thuộc nhưng hiện tại giơ lên một nụ cười lạnh lẽo khiến cho người ta dựng cả tóc gáy. Âm thầm hít một hơi sâu, ánh mắt Cảnh Dạ Lan rời khỏi khuôn mặt hắn, bình thản nói: - Ta đã nói rồi, chuyện của ta không cần làm liên lụy tới người khác! - Cô vương cũng từng nói, ngươi là tù nô của cô vương, chỉ phục tùng duy nhất mình cô vương. Ai dám liếc mắt nhìn ngươi một cái thì cô vương sẽ lấy mạng của hắn! Hiên Viên Khanh Trần lao nhanh tới, vươn cánh tay ra kéo Cảnh Dạ Lan rời khỏi người Tô Vân Phong. - Không liên quan tới những người khác, buông tha cho bọn họ! – mặt Cảnh Dạ Lan không hề thay đổi nhìn hắn, vòng tay ôm lấy chính mình. - Ngươi không có tư cách yêu cầu cô vương làm bất cứ chuyện gì! – hắn gầm lên, đảo mắt nhìn tới Tô Vân Phong đang đứng một bên, vẻ mặt đầy lo lắng. Nữ nhân của Hiên Viên Khanh Trần ta dù ta có không cần nữa thì cũng không tới phiên Tô Vân Phong ngươi! Nhất là Hoa Mị Nô, dù có chết thì cô vương cũng phải cầm tù hồn phách của nàng ở bên người. Ánh mắt phẫn hận của hắn ngược lại nhìn Cảnh Dạ Lan trong lòng, cánh tay bị thương niết chặt nàng, dường như hắn đã dùng hết khí lực toàn thân. Vết thương đau nhức, tựa hồ chỉ có thể dùng một sự đau đớn khác

https://thuviensach.vn

mới có thể làm dịu đi. - Người đâu, mời Vân vương gia ở lại trong lao thất, trông giữ cẩn thận! – hắn ra lệnh. - Hiên Viên Khanh Trần… – Cảnh Dạ Lan hô nhỏ một tiếng, khuôn mặt tái nhợt vì quá kích động mà nổi lên một tầng màu xanh ngắt. Dĩ nhiên Hiên Viên Khanh Trần đang trong cơn giận dữ nên không thấy đươc biến hóa rất nhỏ này của nàng, chỉ lạnh lùng nói: - Nếu ngươi còn dám nhiều lời thì cô vương nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết! Cảnh Dạ Lan trừng mắt tương đối, nhưng lập tức yết hầu nghẹn cứng, trong miệng tràn ngập vị tanh ngọt phun hết ra khiến mặt đất nhiễm một mảng đỏ tươi. Tô Vân Phong vẫn bất động nãy giờ cuống quít hô lên: - Mị Nô! – hắn bước lên một bước muốn ôm lấy cơ thể đang ngã xuống của nàng. Một cánh tay hữu lực nhanh chóng đẩy hắn ra. - Cút! – Hiên Viên Khanh Trần đã sớm hơn một bước tiến lên ôm lấy Cảnh Dạ Lan. - Bắc An vương, chuyện hôm nay là do ta không đúng, nhưng Mị Nô vừa rồi đau đớn khó nhịn nên ta mới có… - Ngươi câm miệng! Tô Vân Phong, ngươi đừng tưởng mình là hoàng tộc của Lan Lăng mà cô vương không dám làm gì với ngươi! – hắn bế Cảnh Dạ Lan lên, nhìn tới vết máu làm nổi bật vẻ mặt không chút huyết sắc của nàng; lúc này hắn mới phát hiện sắc mặt nàng có điểm dị thường. - Trông coi Vân vương gia, hầu hạ cẩn thận! – khi hắn ôm Cảnh Dạ Lan rời khỏi nhà lao thì nghiến chặt răng, oán hận phân phó hạ nhân. - Thuộc hạ đã rõ! Tô Vân Phong nhìn Hiên Viên Khanh Trần bế nàng đi, rất nhanh bóng dáng đã biến mất khỏi tầm mắt, tâm mới được thả lỏng chút lại bị kéo dựng lên. Biết rõ đây là cái bẫy nhưng hắn vẫn nhảy vào! Nụ cười chua sót gợi lên, chỉ mong nàng không có chuyện gì là tốt rồi… Trong Ngọc Thần cung, Vô Ngân đã chuẩn bị tốt mọi thứ, chỉ cần chờ lát nữa bọn họ trở về. Dược trên bàn là do y khổ tâm nghiên cứu chế tạo, một khắc nữa sẽ được sử dụng. Thấy Khanh Trần nổi giận đùng đùng đi vào, trong lòng hắn là Cảnh Dạ Lan với vẻ mặt xanh ngắt, xem ra dược mà y đưa cho nàng đã bắt đầu có hiệu quả. - Dược đã chuẩn bị tốt, tự ngươi làm đi! – y thấp giọng nói rồi xoay người rời đi. Việc y có thể làm chỉ tới mức này mà thôi. Hiên Viên Khanh Trần đặt Cảnh Dạ Lan nằm xuống giường, mắt lạnh nhìn nàng thống khổ quay cuồng mà vẫn không chịu hé răng than một tiếng đau trước mặt hắn. Cây châm trên cổ tay trong

https://thuviensach.vn

lúc bế nàng trở về đã bị gãy, một nửa còn lại găm vào da thịt. Tayhắn cầm lấy đoạn châm gãy không rút nó ra, ngược lại ấn nó xuống thật mạnh. Động tác chầm chậm khiến cho hắn cảm thụ được rõ ràng đau đớn tới tận xương tủy. Bắt đầu từ mười tuổi hắn đã học được cách quên đi đau đớn, là vì một nữ nhân; nhiều năm sau hắn lại một lần nữa cảm thụ được đau đớn, cũng bởi vì một nữ nhân. Hoa Mị Nô? Ngươi là Hoa Mị Nô sao? Hắn tới gần nàng, dùng sức đem cơ thể nàng nâng lên ngang với mặt mình. - Ngươi lại muốn làm cái gì. Mau buông ta ra! – Cảnh Dạ Lan đau tới mức hít thở không xong, nàng lạnh lùng nhìn nam nhân đang cúi người nhìn mình. - Nói, ngươi là Hoa Mị Nô? – hắn không thể giải thích nổi, vì sao giọng điệu, lời nói và hành động của nàng không hề giống với trước? Vì sao nàng vốn là một người nhu nhược, yếu đuối mà đột ngột biến thành một người quật cường, mạnh mẽ, hơn nữa thân thủ rất tốt? Tất cả những nghi hoặc này chỉ có thể giải thích bằng một lý do đó là hoàng huynh hắn đã tìm thế thân cho Hoa gia! Nhưng mà dấu vết cắn của hắn lưu lại trên người nàng thì nên lý giải thế nào? Vết thương kia rõ ràng là thành sẹo đã nhiều năm, làm giả không được! - Có đúng hay không thì quan trọng lắm sao? – nàng chợt thấy hắn thực đáng buồn cười, vẫn cố chấp với vấn đề này. – Từ lúc bị tứ hôn cho ngươi thì Hoa Mị Nô trước kia đã chết, hiện tại ta không còn là kẻ đáng thương, dễ dàng để cho người ta bài bố nữa! - Câm miệng! – hắn quát lớn; mặc kệ có phải nàng hay không thì hắn chỉ biết là nàng không muốn gả cho hắn, một lòng muốn chết. Nàng không cần sủng ái mà hắn ban tặng, nhiều lần chạy trốn, thậm chì vì Tô Vân Phong mà ra tay khiến hắn bị thương. Vì sao hắn vì nàng làm tất cả, còn nàng thì không nhìn thấy; lúc nào cũng chỉ cố chấp nhìn một chỗ, dùng ánh mắt oán hận mà hận hắn… Bưng chén thuốc trên bàn lên, ánh mắt lãnh liệt của hắn chăm chăm nhìn nàng: - Cô vương sẽ không mềm lòng với ngươi nữa, vì ngươi cũng là kẻ không có tim! – nói xong, hắn ngửa đầu uống bát dược, bàn tay quấn lấy mái tóc dài của nàng, kéo người nàng lên. Một tay hắn bóp cằm nàng buộc nàng phải há miệng ra. Da đầu Cảnh Dạ Lan như bị bứt lốc lên, đau đớn ập tới, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh như băng. Sau đó, nước dược lạnh ngắt

https://thuviensach.vn

được Hiên Viên Khanh Trần truyền vào miệng nàng, đầu lưỡi quấn quanh, toàn bộ dược đều trôi xuống yết hầu.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Không phải lần đầu tiên bị hắn dối xử một cách thô bạo, vô tình như vậy mà lần đầu tiên trong tình cảnh này mà tim Cảnh Dạ Lan lại dâng lên một thứ tình cảm kỳ quặc. Hô hấp sắp không thông, ngực nhói lên đau đớn không nàng cảm thấy tim mình đột nhiên ngừng đập, nỗi đau của thân thể không thể nào so sánh được với thứ cảm giác này. Hôn như chiếm đoạt, một sự phẫn nộ, hận không thể phá hủy nàng cứ thế tàn sát bừa bãi trong miệng Cảnh Dạ Lan; từ cổ nàng chảy xuống một một ngụm dường như là vết thương, là nỗi đâu trong lòng hắn! Hoa Mị Nô, ngươi dám làm cô vương đau thì ngươi nhất định cũng phải đau cùng cô vương… Giữ chặt lấy cổ tay không ngừng giãy dụa của nàng, Hiên Viên Khanh Trần cười lãnh khốc: - Hiện tại là lúc độc phát, sao ngươi còn có đủ sức lực để làm ta bị thương một lần nữa chứ! – hắn tháo chiếc đai lưng áo buộc chặt cổ tay Cảnh Dạ Lan lại áp quá đầu, ánh mắt liếc nhìn mười đầu ngón tay nàng siết chặt thành quyền tới xanh mét, đôi môi bị cắn nát khiến máu tươi chảy túa ra. - Hắn là rất đau, thuốc này rất mạnh, chỉ có đưa cho ngươi dùng thử qua thì cô vương mới có thể dùng cho Thu Thủy. – hắn chậm rãi nói xong rồi lấy một bình sứ đặt xuống giường. Hắn vì nàng mà chuẩn bị thuốc giảm đau đớn, nhưng xem ra nàng không cần! Hắn vô tâm, còn nàng vô tình; biết nàng là một kẻ vô tâm thì một kẻ cũng vô tâm như hắn sao có thể nói tới chữ tình. Trong đáy mắt Cảnh Dạ Lan chỉ có hình ảnh ánh mắt cùng khóe miệng cười tàn khốc của hắn. - Sống chết của ta đối với ngươi mà nói chẳng qua là vì ngươi cần ta đổi lấy mạng của Thu Thủy, nói nhiều lời vô ích làm gì! - Đúng thế! Ngươi hiểu được là tốt rồi, đối với ngươi, cô vương không có gì để thương tiếc, nếu không phải cô vương còn hứng thú với cơ thể của ngươi thì sao có thể giữ ngươi lại tới bây giờ! Nụ cười tà mị, vài hành động xé rách thì thân thể xích lõa của Cảnh Dạ Lan hiện ra trước mắt

https://thuviensach.vn

hắn. Hắn tuyệt đối không cho phép nam nhân khác nhúng chàm cơ thể vốn non mềm, xinh đẹp của nàng. Người dưới thân tuy rằng vì giận dữ nhưng mặt vẫn nhịn không được đỏ bừng một mảnh, nàng nghiêng đầu sang một bên. - Nhìn cô vương! – hắn gầm lên. - Nhìn ngươi làm cái gì? – Cảnh Dạ Lan đáp trả. – Nhìn ngươi cường bạo ta như thế nào ư? – nụ cười của nàng lúc này phỏng chừng khó coi vô cùng. Thứ quan hệ giữa hai người bọn họ khiến cho nàng cảm thấy khuất tất vô cùng. - Sao, ngươi không vui hả? – hắn cười trào phúng, nâng cằm nàng lên, ngón tay niết nhẹ những nơi mẫn cảm của nàng. Quả nhiên nàng vẫn có phản ứng. – Ngươi cũng thích Tô Vân Phong làm như vậy với ngươi?! – ánh mắt hắn biến đổi, giọng điệu quay sang chất vấn nàng. Nghĩ tới cảnh nàng thoát khỏi Bắc An, sống cùng Tô Vân Phong thì lửa giận trong lòng Hiên Viên Khanh Trần ức chế không được mà dấy lên cao. Mới có vài ngày mà nàng đã một lòng nghiêng về hắn ta; vào lúc nàng còn hoài thai hài tử của hắn thì lại yêu thương, nhung nhớ nam nhân khác. - Quan hệ giữa ta và hắn thế nào không cần nói với ngươi! – Cảnh Dạ Lan lạnh nhạt nói, con ngươi lạnh lùng sắc bén như đang khiêu khích Hiên Viên Khanh Trần. - Vậy cô vương sẽ làm ngươi vĩnh viễn không nhìn thấy hắn! – nói xong, không hề có một chút âu yếm, hắn hạ người tiến thẳng vào thân thể nàng. Thấy ngũ quan trên mặt nàng nhăn chặt lại, hắn giống như một kẻ điên hứng thú vì đã thành công đoạt được thứ mình muốn. Hắn không chút lưu tình phóng thích toàn bộ dục vọng cố nén bấy lâu lên người nàng. Trong phòng chỉ có tiếng thở dốc của hắn, bóng người chao đảo trên giường; mãi tới khi Hiên Viên Khanh Trần tỉnh dậy từ trong cơn điên cuồng thì mới dần ngừng động tác lại. Phát hiện thấy người dưới thân đã ngất lịm đi thì hắn mới chịu rời khỏi thân thể của nàng. Cũng giống như lúc ở trong rừng trúc, hắn chưa có một lần nào có được nàng khi nàng tự nguyện. Hắn từ từ đứng dậy, vết thương trên cổ tay đau đớn đã nhắc nhở hắn trở về với thực tại. Trong căn phòng tối không nhìn thấy rõ khuôn mặt của nàng, da thịt bóng loáng trong bóng đêm như đang phát sáng. Bàn tay to lớn vuốt ve chiếc lưng trần trụi của nàng, thân thể cũng dần dần rút đi cơn khô nóng rồi hắn mới kéo chăn gấm đắp cẩn thận cho nàng. Nằm tựa bên người nàng, hắn lẳng lặng nhìn vẻ mặt mê man của

https://thuviensach.vn

nàng, mãi tới bình minh. Mặt trời hé lên, vài tia nắng sớm hạ xuống bên giường. Đêm qua, người bên cạnh ngủ không yên giấc, dường như giãy dụa không thoát khỏi cơn ác mộng. Trong miệng nàng lẩm bẩm những lời nói mà hắn nghe không hiểu; bộ dáng bất lực, yếu ớt đem chính mình cuộn thành một đoàn, thỉnh thoảng bật ra tiếng khóc nức nở nhưng không hề tỉnh khỏi mộng mê. Ngoài cửa phòng truyền tới vài tiếng chiêng song Hiên Viên Khanh Trần vẫn còn đứng đó chưa có rời đi. - Sao rồi? – Vô Ngân đi vào hỏi hắn. - Nàng không có việc gì. - Ta đang hỏi ngươi là nàng có phản ứng không tốt nào không? – nhìn hai mắt đỏ au của Hiên Viên Khanh Trần thì Vô Ngân cũng đã đoán được đêm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng y cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ phân phó Tiểu Ngôn hầu hạ nàng. – Chờ lát nữa hầu hạ vương phi rửa mặt chải đầu, ta muốn xem mạch cho nàng! - Dạ, đại nhân! – Tiểu Ngôn vội vàng chạy đi làm việc. - Nếu nàng không có phản ứng không tốt thì dược có thể dùng cho Thu Thủy rồi. Nếu hiệu quả cao thì không cần tới một năm rưỡi, ta có thể trả cho ngươi một Thu Thủy hoạt bát, vui vẻ. – Vô Ngân trấn an hắn. Hiên Viên Khanh Trần gật đầu, đó không phải là điều mà hắn vẫn luôn hy vọng sao? Vì sao lại không có vui mừng như mong muốn? - Đúng rồi, Khanh Trần, còn Tô Vân Phong thì ngươi định xử trí thế nào? Hiện tại Tĩnh phi đang chờ bên ngoài Ngọc Thần cung. Nhắc tới Tô Vân Phong, vẻ mặt Hiên Viên Khanh Trần khôi phục lại vẻ lạnh lẽo như cũ: - Hắn có ý đồ muốn mang Hoa Mị Nô đi, cô vương có thể bỏ qua cho hắn sao? - Ta hiểu ý của ngươi nhưng nếu chỉ vì một nữ nhân mà kết thù kết oán với Lan Lăng thì e là không tốt chút nào. – Vô Ngân nhắc nhở. – Ta nhận được tin một gã tùy tùng của hắn đã chạy ra ngoài biên cảnh Bắc An, xem ra Tô Vân Phong đã sớm có chuẩn bị rồi! Đột nhiên Hiên Viên Khanh Trần cười tà mị: - Ngươi biết ai là ngươi buông cầu ra khỏi thành chứ! – bắt đầu từ lúc Hoa Mị Nô bỏ trốn thì hắn đã nghiêm ngặt phòng thủ; hiện tại có thể nói có hàng phòng thủ kiên cố, không có lệnh của hắn thì dù chắp cánh cũng khó mà trốn thoát! - Nếu ta nói biết thì sao? – Vô Ngân nhịn không được cười ra tiếng. - Ta đây sẽ chờ, ngươi cũng chuẩn bị để xem một hồi trò hay đi!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Tỉnh lại từ cơn ác mộng, hàng mi cong vút của Cảnh Dạ Lan khẽ lay động vài cái rồi mở ra; nàng nghiêng đầu nhìn một mảnh hỗn độn trước mắt. Nàng chậm rãi ngồi dậy, chăn gấm chạy xuống khỏi da thịt khiến cả người nàng bại lộ trong không khí; hơi lạnh khiến nàng khẽ run lên, ánh mắt hướng tới những vết thâm xanh, tím trên người. Theo bản năng, nàng đem chăn quấn quanh người rồi bước xuống giường.

Giữa nàng và hắn mãi mãi chỉ tồn tại một chuyện duy nhất đó là làm thương tổn lẫn nhau. Ngày hôm qua, vì tình thế cấp bác mà nàng ra tay khiến hắn bị thương, mục đích chỉ là muốn ngăn cản hành động giết chóc của hắn; đổi lại chính là nàng nhận lấy một sự lăng nhục thê thảm!

- Vương phi, xin hãy để nô tỳ hầu hạ người. – nhìn bộ dáng CảnhDạ Lan, Tiểu Ngôn cúi đầu đỏ mặt nói.

Thấy nàng ta như vậy, Cảnh Dạ Lan liền biết được có người sai bảo tới nên lạnh lùng nói:

- Không cần ngươi hầu hạ, nói với Vô Ngân là chờ một lát ta sẽ tới.

Nàng nhận quần áo do Tiểu Ngôn đưa lên, chải đầu rửa mặt thực đơn giản rồi đứng dậy tới chỗ Vô Ngân.

Từ hôm đó trở đi, mỗi khi trời còn chưa kịp tối thì Cảnh Dạ Lan lệnh cho Tiểu Ngôn đóng cửa Ngọc Thần cung lại đi ngủ. Cho dù là Hiên Viên Khanh Trần đến cũng không thèm nhìn mặt. Hôm nay cũng như thế, nàng nằm trên giường chợp mắt ngủ, mãi cho tới lúc bên ngoài vang lên tiếng động càng lúc càng lớn.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên nàng mở bừng mắt, phía sau truyền tới tiếng bước chân quen thuộc. Người tới dừng bên giường của nàng, hương rượu nồng đậm tràn ngập bốn phía. Nàng biết là hắn!

- Có muốn biết gã tình nhân của ngươi hiện tại thế nào không? – cả người Hiên Viên Khanh Trần sực mùi rượu, hai mắt đỏ au chăm chăm nhìn Cảnh Dạ Lan nằm đó bất động.

Từ sau hôm đó, nàng không nói với hắn dù chỉ một câu, cũng không bước chân ra khỏi Ngọc Thần cung; cho dù hắn có tự mình tới đây thì nàng cũng làm như không thấy. Trời còn chưa tối thì nàng đã sớm cho đóng cửa cung.

Cảnh Dạ Lan vẫn quật cường như trước, không thèm nhìn, quay lưng về phía hắn.

Hiên Viên Khanh Trần ngồi xuống bên giường, bình rượu loạng choạng trong tay, giọng điệu châm chọc, khiêu khích:

- Sao, không quan tâm gã tình của ngươi sao? Hay là trong lòng ngươi đang âm thầm sốt ruột nghĩ cách muốn cứu hắn? – Hiên Viên Khanh Trần cúi người xuống áp mạnh lên người Cảnh Dạ Lan, bàn tay vặn mặt nàng lại đối diện, lạnh giọng hỏi.

Nàng vươn tay vặn bung mấy ngón tay đang túm lấy vai mình ra, cười lạnh:

- Ta đang nhớ tới hắn thì sao? – kế tiếp, chỉ cảm thấy lực tay Hiên Viên Khanh Trần tăng lên, trong đáy mắt bắn ra hàn quang khiến cho lòng người phát lạnh.

- Cô vương giết hắn! – lời nói cũng lạnh như ánh mắt của hắn.

https://thuviensach.vn

- Vậy ta đây sẽ giết ngươi! – nàng thản nhiên nói, cũng không thèm để ý tới sự tức giận của hắn lúc này. Nàng không còn lưu lại cho mình một con đường sống, cho dù có thì cũng mang đến nhiều nguy hiểm cho bản thân mà thôi.

- Ngươi đã làm cô vương bị thương, ngươi rất có bản lĩnh! – hắn siết chặt cổ nàng. Nàng dám vì Tô Vân Phong mà tuyên bố muốn giết hắn? Máu nóng toàn thân như xông thẳng lên đầu, Hiên Viên Khanh Trần hấp một ngụm khí lạnh, một tay ôm chặt lấy nàng. – Ngươi muốn giết cô vương, được, cô vương cho ngươi một cơ hội!

Ánh mắt Cảnh Dạ Lan chợt biến, nhìn hắn chốc lát rồi cười nịnh:

- Ngươi không sợ ta sẽ thật sự xuống tay? – nàng không phải không nghĩ tới, chỉ là đã bỏ lỡ mất cơ hội rồi.

- Cô vương chưa bao giờ sợ ai! – sự tự tin trong mắt hắn đã đẩy lui vẻ mặt nghi hoặc của Cảnh Dạ Lan, nàng đã không còn được lựa chọn. – Đêm nay chính là cơ hội duy nhất của ngươi! – hắn dừng lại nhìn vào đáy mắt Cảnh Dạ Lan, ôn nhu nói. – Còn nhớ rõ ngươi từng dùng cách gì khiến cô vương thua trận chứ? – nói rồi hắn cười rộ lên, ngón tay linh hoạt nhanh chóng tham nhập vào trong quần áo nàng.

Hắn muốn nàng!

- Ta không có tâm tình! – nàng đẩy tay hắn đang luồn vào người mình, nghiêng người sang một bên, không muốn quan tâm tới hắn nữa.

- Vậy cô vương lập tức hạ lệnh giết Tô Vân Phong! – nàng không chịu? Hiên Viên Khanh Trần nói rồi đứng bật dậy.

- Ngươi giết hắn, tình thế ắt phải tuyên chiến với Lan Lăng, đáng để ngươi làm như vậy sao? – Cảnh Dạ Lan nhắc nhở hắn.

https://thuviensach.vn

- Vì khiến cho ngươi hết hy vọng, một trận chiến thì tính cái gì? Nhưng ngươi cũng phải hiểu rõ, những hy sinh, đổ máu này đề vì ngươi mà có! Ngươi cảm thấy có đáng không? – hắn cười tà mị, từ ánh mắt của nàng thì hắn biết sẽ có được thứ hắn muốn. – Biết nên làm cái gì rồi chứ, cô vương đã dạy ngươi rất nhiều, ngươi học cũng không có tồi! Bằng không sao có thể khiến cho Vân vương gia của Lan Lăng nóng ruột nóng gan vì ngươi?! – giọng điệu hắn đùa cợt vô cùng.

Nực cười, hắn ghi hận chuyện đêm trước, dùng cách này để bức bách nàng.

- Đúng vậy, nói tới chuyện này ta còn phải cảm ơn vương gia nhiều! – nói xong, nàng hôn Hiên Viên Khanh Trần, cánh môi mềm mại đáp lên môi hắn, bàn tay chậm rãi vuốt ve. Đầu lưỡi nàng linh hoạt tham nhập vào miệng hắn, chiếc lưỡi lửa nóng sớm đã chờ đợi lập tức dây dưa cùng nàng.

Một tay hắn ôm eo nhỏ của nàng ép nàng vào sát tường, còn một tay thì chống đỡ vách tường khiến cho nàng không thể tùy ý nhúc nhích. Đôi môi ngọt non mềm đùa giỡn với cảm quan của hắn. Không còn sự vụng về như trước, điều này khiến cho hắn càng sinh thêm ác ý tăng thêm lực đạo hôn xuống.

- Yêu tinh, tiểu yêu tinh… – hắn nỉ non nói vài tiếng, mãi tới khi hít thở không thông thì mới chịu buông nàng ra. Hai má phấn nộn của nàng vì hô hấp ngưng trệ mà ửng hồng, đôi mắt trong suốt như nước hơi hơi khép lại mơ màng; vạt áo trước ngực nửa hở nửa kín, bầu ngực không ngừng phập phồng lên xuống.

Hình như tối nay hắn uống đã say, ánh mắt dừng lại trên gương mặt xinh đẹp của nàng, khóe miệng nàng đột nhiên gợi lên một nụ cười yếu ớt:

- Vương gia, người say rồi! – một đường hôn lại ấn xuống, Hiên Viên Khanh Trần nhắm mắt tùy ý nàng hôn loạn.

https://thuviensach.vn

- Cô vương không say… – hắn xoay người đặt nàng nằm dưới thân, tiếp tục hôn trả một cách bá đạo, bên tai vang lên tiếng cười nhẹ của nàng. Nàng cười với hắn! Hắn cố gắng mở to mắt để nhìn miệng cười như hoa của nàng nhưng mí mắt nặng nề cứ muốn sụp xuống. Hắn phả một hơi trên mặt nàng; nhẹ nhàng đẩy hắn ra thấy hắn không có động tĩnh gì Cảnh Dạ Lan mới lặng yên đứng dậy.

Hiên Viên Khanh Trần, hiện tại so với việc giết ngươi thì ta còn có chuyện quan trọng hơn. Cái mạng của ngươi tạm thời giữ lấy đi! Nàng thoát khỏi lòng ngực hắn, rời đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Có lẽ mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường nhưng trong lúc vô tình nàng tìm thấy một bao thuốc bột do Tiểu Khả để lại, ở lần chạy trốn trước chính Tô Tĩnh Uyển đã đưa cho. Chỉ cần dùng rượu pha cùng thì có thể làm cho người ta mê man, thần không biết quỷ không hay. Nàng đã bôi trên môi, chỉ còn chờ Hiên Viên Khanh Trần mắc câu!

Cảnh Dạ Lan biết, mấy ngày nay nàng đối xử như vậy hắn là hắn không nhịn được, huống hồ hắn vẫn thấy khúc mắc về quãng thời gian giữa nàng và Tô Vân Phong khi ấy.

Hiên Viên Khanh Trần, ngươi không tin bất kỳ một ai, đó là ưu điểm lớn nhất, đồng thời cũng chính là nhược điểm lớn nhất của ngươi! Còn ta thì cũng như thế!

Thay y phục màu đen, búi gọn mái tóc lên, Cảnh Dạ Lan lấy từ bên hông hắn một túm chìa khóa đại lao, thân hình linh hoạt như mèo chuồn ra khỏi Ngọc Thần cung, lẩn vào bóng đêm.

Bọn người tuần tra ban đêm trong Bắc An vương phủ đột nhiên thêm nhiều, điều này không nằm ngoài sở liệu của nàng, là phòng ngừa có người tới cứu Tô Vân Phong. Nàng dựa vào trí nhớ địa hình trong vương phủ mà dò đường, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ giam giữ nàng ngày đó.

Trốn sau bụi cây thấp bên ngoài cửa đại lao, mãi tới bây giờ nàng mới nhìn rõ bên ngoài nơi này. Hiên Viên Khanh Trần đúng là không tầm thường, tại thời cổ đại với những kỹ thuật thô sơ, lạc hậu mà có thể xây dựng nên một đại lao cao lớn như vậy. Hơn nữa, bốn phía đều không có cây

https://thuviensach.vn

cối lớn, cái này dùng để ngăn chặn có người nhân cơ hội mượn tới cây cao để lên kế hoạch cứu người.

Binh lính không ngừng đi lại tuần tra ban đêm khiến nàng không thể xuống tay; quan sát bốn phía, nàng tính toán, muốn đi vào trong đại lao thì trước tiên phải lọt qua khỏi cánh cửa đã.

Ước chừng thời gian, càng về đêm thì người ta càng thấy mệt mỏi và cũng là lúc ngủ say nhất. Nàng phát hiện đã có người đang đi tới chỗ mình, bước chân không vững, phòng chừng là binh lính canh đêm.

Lắc mình một cái, chờ người tới gần thì châm trong tay nàng thoáng hiện lên đâm trúng gáy hắn, không một tiếng hò hét vang lên, "phịch" một tiếng, bóng người đổ xuống.

Cảnh Dạ Lan nhanh chóng kéo hắn giấu vào gốc cây, lột đồ của hắn rồi thay đổi cho mình, cuối cùng là tháo mũ đội lên. Cũng may là dáng người hắn thấp bé, hơn nữa bên trong còn có y phục, mặc vào trông nàng cũng không khác hắn mấy. Lúc này nàng làm một bộ cúi mặt, chỉ cần không mở miệng thì liền trở thành một tiểu binh lính của Bắc An vương phủ.

Cười nhẹ một tiếng, nàng chỉnh lại quần áo, tìm thêm một thanh đao có thể phòng thân; sau đó nàng nhặt mấy viên đá trên mặt đất nhét vào áo vì không có nhiều châm nên nàng sợ người bên trong quá nhiều, không đủ dùng.

Dựa theo kế hoạch của nàng thì đi vào gặp được Tô Vân Phong là có kết quả tốt lắm rồi, nếu muốn cứu hắn thì theo khả năng hiện tại của bản thân có lẽ không dễ dàng gì. Nhưng mà việc gì cũng phải làm thử, nếu không ai mà biết được kết quả chứ!

Đổi quần áo xong, nàng thản nhiên đi thẳng một đường vào trong đại lao. Hai bên dãy hành lang dài được thắp sáng bởi những cây đuốc, nàng nâng mắt nhìn lướt qua một lượt thì thấy canh ở hành lang có khoảng 10 tên. Căn

https://thuviensach.vn

cứ vào trang phục họ mặc thì có thể đoán được toàn bộ đều là đội quân thiết huyết của Hiên Viên Khanh Trần. Phái ra đội quân hộ vệ bên mình để canh giữ Tô Vân Phong, hắn đúng là tính toán không cho lấy một kẽ hở thất bại nào.

Chỉ mong không bị bọn chúng phát hiện! Trong lòng nàng thầm cầu nguyện. Đúng lúc bước tới cuối hành lang thì nàng lại bị người ngăn cản lại.

- Định làm cái gì ngu ngốc thế hả? Nơi đó ngươi có thể đi vào sao? – có người ngăn nàng.

Không được vào đó? Cảnh Dạ Lan nhướng mày, muốn đi vào thì ngay cả binh lính cũng phải phân cấp bậc hả? Đang còn nghi hoặc thì nàng thấy có vài người khác, trong tay có mang theo vật gì đó, hướng nơi này đi tới. Đó là người đưa cơm cho Tô Vân Phong, trà trộn vào đây thì có thể tới chỗ y rồi.

Nàng lặng lẽ lùi lại, sau vài cái chuyển động khéo léo thì đã vòng về phía sau họ. Tay cầm chắc mấy viên đá khi nãy nhặt bên ngoài, nàng nhắm ngay gáy người trước mặt mình ném mạnh.

- Ai da! – người phía trước rên khẽ một tiếng, cây đuốc trong ta rơi xuống đất, nhất thời ánh sáng trong hành lang tối hơn. Trong lúc lộn xộn này thì mấy người ở sau cuống chân cuống tay cả lên.

Cảnh Dạ Lan nhân lúc này đi lên xác định mục tiêu rồi dùng châm đâm vào cổ hắn. Tên đó chỉ run rẩy một chút, hai mắt nhắm tịt lại và ngã xuống. Trong nháy mắt, nàng thừa dịp hỗn loạn kéo người kia tới một góc khuất. Không kịp rút châm ra, nàng đành rút về sau mấy người kia, giả bộ như người khi nãy.

Nếu không phải Tô Vân Phong thì đại lao bình thường không có thắp nhiều đuốc như vậy, hơn nữa góc khuất cách từng đoạn trật tự, thường thì

https://thuviensach.vn

không có người nào chú ý tới; dù có bị phát hiện thì phỏng chừng cũng cần tới mấy canh giờ.

- Làm sao vậy? – có người ở phía trước lên tiếng hỏi.

- Không có việc gì, chỉ là vấp chân ngã thôi!

- Mau đứng lên, đừng có làm chậm trễ việc!

- Dạ, tiểu nhân biết! – người bị ngã vội vàng đứng dậy, dường như không dám lơi lỏng. Cây đuốc lại được thắp sáng, đoàn người tiếp tục đi.

Đi giữa dãy hành lang, đường tuy không dài nhưng Cảnh Dạ Lan đổ một thân mồ hôi. Mỗi một bước đi đều thận trọng, nếu bị phát hiện trong này thì sẽ bị vây rất thê thảm. Đến lúc đó không những không cứu được Tô Vân Phong mà bản thân còn gặp phải họa. Chết ở chỗ này hay chết ở trong tay Hiên Viên Khanh Trần đều là những kết quả mà nàng không muốn chấp nhận!

Giống như đang là bước trên hàng ngãn mũi đao, không khí làm cho đầu nàng nhức nhối, căng thẳng vô cùng. Cửa sắt hành lang được mở ra, bọn người họ nối đuôi nhau đi vào. Cuối cùng cũng tới được chỗ giam giữ Tô Vân Phong, trong lòng Cảnh Dạ Lan buông lỏng chút. Có thứ ánh sáng chớp động ở đầu ngón tay nàng, mấy cây châm còn lại vừa vưa đủ. Ngón tay khẽ nhúc nhích, chớp nhoáng liền phóng tới những người phía trước.

Khi bọn người kia đều bất tỉnh nhân sự hết thì nàng mới cẩn thận quan sát phía cửa sắt, rón ra rón rén chạy tới.

Lấy chiếc chìa khóa khi nãy trộm được trên người Hiên Viên Khanh Trần, nàng không cần tốn nhiều công sức để mở cửa. Hắn phòng bị quả không thường!

https://thuviensach.vn

Cửa phòng mở rộng, gió lạnh thổi tấp tới mặt Cảnh Dạ Lan, mang theo một mùi máu tươi quen thuộc với nàng.

Tô Vân Phong ngồi dựa lên vách tường, nhắm nghiền mắt. Nghe thấy tiếng động, hắn mở bừng mắt, ánh mắt trong suốt nhưng có đao phong lãnh liệt. Môi khẽ nhếch lên khiến cho vẻ mặt ôn hòa của hắn trông thực uy nghiêm. Vẻ mặt này Cảnh Dạ Lan chưa từng thấy qua, mà đây mới chính là bộ mặt thật của Vân vương gia của Lan Lăng – Tô Vân Phong!

Nhưng trên quần áo của hắn nhuốm đầy vết máu, vết thương chi chít.

Đi vài bước tiến lên, Cảnh Dạ Lan bắt lấy cổ tay Tô Vân Phong:

- Vân vương gia! – nàng khẽ gọi một tiếng.

Khuôn mặt Tô Vân Phong biến đổi:

- Mị Nô?!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Gương mặt gầy gò đảo nhanh qua sự lạnh lùng rồi một nụ cười ôn hòa gợi lên nhìn lại nàng.

- Sao nàng lại tới đây? – cái giọng khàn khàn khô khốc thoát ra từ bờ môi khô nứt. Cánh tay khẽ nhúc nhích, hình như muốn cầm lấy tay nàng. Sợi xích trói tay bị cử động này khiến cho một trận tiếng động vang lên.

- Ngươi đừng có động! – nàng đè cánh tay hắn lại. Hiên Viên Khanh Trần đúng là điên rồi, cư nhiên dụng hình với Tô Vân Phong! Hắn không chỉ là người hoàng tộc của Lan Lăng còn là người nắm trong tay binh quyền lớn nhất. Thế này thì quan hệ giữa hai nước nhất định sẽ có chuyển biến xấu!

Tô Vân Phong nhẹ nhàng lắc đầu, ngược lại an ủi Cảnh Dạ Lan:

- Ta vẫn tốt lắm, chỉ là…

- Đừng nói nữa, ngươi tuyệt đối không tốt chút nào! – mắt al cay cay, nàng lại thiếu Tô Vân Phong một món nợ ân tình rồi. Nàng đỡ lấy cánh tay của hắn, nhẹ giọng hỏi. – Còn có thể cử động được chứ?

- Ta vẫn cử động được! – hắn nói, kéo tay Cảnh Dạ Lan lại. – Nhưng bây giờ ta không thể đi được.

- Bây giờ không thể đi vậy ngươi đợi tới khi nào? Ngươi nghe ta, mau rời khỏi nơi này, Hiên Viên Khanh Trần tạm thời sẽ không làm gì với ta đâu! – nói xong, nàng mở sợi xích cho hắn rồi kéo hắn đứng lên.

https://thuviensach.vn

- Không được, Mị Nô! – Tô Vân Phong hô nhỏ một tiếng giữ chặt lấy tay nàng; đột nhiên, một ngụm máu tươi phun ra, dòng máu ấm nóng đổ xuống cánh tay trắng nõn của Cảnh Dạ Lan, chảy vòng uốn lượn.

Xem tình hình này thì Tô Vân Phong bị thương không nhẹ. Cảnh Dạ Lan nhăn chặt mày, nàng không thể ngờ là Hiên Viên Khanh Trần lại điên cuồng đối xử với Tô Vân Phong như thế này. Hiện tại, trong tình trạng thì chạy trốn là rất khó.

Nhìn bộ dáng mặt mày cau có của nàng, Tô Vân Phong vẫn bình tĩnh như trước nói:

- Hôm nay nàng tới đây, đối với ta là đủ rồi. Ta nghĩ Bắc An vương sẽ không làm gì hơn với ta nữa đâu.

- Hắn mà điên lên thì khó nói lắm! – trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm tính toán tiếp theo nên làm cái gì. Nàng hạ dược với Hiên Viên Khanh Trần có thời gian, nếu trước đó không kịp trở về thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

- Mị Nô, ta có nguyên nhân khiến ta không thể đi, nàng không cần lo lắng!

- Trước tiên ngươi cứ phải rời khỏi nơi này, có chuyện gì thì nói sau. Hiên Viên Khanh Trần âm mưu dùng ta và Tĩnh Uyển trói buộc ngươi, ngươi phải cứu chính mình thì mới lo lắng cho người khác được. – nàng cũng không muốn biết nguyên nhân vì sao Tô Vân Phong ở lại, chỉ thúc giục hắn.

- Chuyện của ta không cần nàng phải lo lắng đâu. Nàng mau chạy khỏi đây đi! – Tô Vân Phong nghe bên ngoài có tiếng bước chân thì vội nói. – Nhanh chút đi… – hắn đẩy Cảnh Dạ Lan đi.

Nhưng đúng là đã chậm mất một bước rồi…

https://thuviensach.vn

- Người đâu, có kẻ cướp ngục ~~~~ – bên ngoài cửa sắt có người lớn tiếng hô, lập tức tiếng chân chạy rầm rập vang khắp đại lao.

Cảnh Dạ Lan nắm chặt trủy thủ trong tay, tựa mình vào cánh cửa, ngay lập tức phát hiện đội thiết huyết vệ quân của Hiên Viên Khanh Trần chạy vào. Ngay tại cửa, một tên bị Cảnh Dạ Lan dùng đá ném vào mặt, nhân lúc hắn còn đang đau thì chủy thủ trong tay nàng vung lên, nhằm ngay vào cổ hắn cắt đứt động mạch chủ, máu tung tóe vẩy trên mặt nàng.

Lâu rồi không có giết người, thứ máu tươi ấm áp bắn trên mặt khiến cho máu trong toàn thân nàng sôi trào.

- Hiện tại ngươi không đi cũng không được! – nàng nói một tiếng rồi ném chìa khóa về phía Tô Vân Phong.

- Cẩn thận! – Tô Vân Phong đột nhiên hô lớn, nắm sợi xích vừa mới cởi ra quật về phía bên cạnh Cảnh Dạ Lan, một tên lính xông vào liền bị đánh ngã gục.

Liên tục tổn thất người, quả không hổ danh là đội thiết huyết vệ quân ưu tú của Hiên Viên Khanh Trần, bọn chúng nhanh chóng điều chỉnh, chẳng những không rối loạn trận tuyết mà còn càng thêm bình tĩnh, chém giết.

- Ngươi (Nàng) có ổn không? – hai người họ tựa lưng vào nhau, đồng thời hỏi.

Cảnh Dạ Lan thấp giọng cười:

- Không có việc gì!

- Ta phát hiện nàng có rất nhiều thứ mà ta không hề biết! – Tô Vân Phong cùng nàng đón đầu quân địch nhưng cũng không quên tán gẫu vài ba câu.

https://thuviensach.vn

- Ngươi còn rất nhiều điều không biết nữa kìa! – nàng tiếp lời, nụ cười giương lên thực tự tin. Là chuyện lành hay dữ thì nàng còn không biết, nhưng trong lòng lại càng thêm trầm tĩnh. Là vì phía sau có hắn sao? Thật sự rất giống với lúc trước, khi ở bên cạnh Quỷ Túc.

- Đi thôi. – nàng hạ giọng nói rồi kéo Tô Vân Phong hướng về phía trước chạy. Thân thể Hoa Mị Nô yếu ớt làm giảm đi tốc độ tấn công của nàng, nếu đổi lại là trước kia thì nàng có thể dễ dàng giải quyết nhanh gọn rồi. Nhưng hiện tai, mỗi một lần tiến đánh đều có Tô Vân Phong bên cạnh hỗ trợ kịp thời. Thực hoàn mỹ, một sự kết hợp chuẩn xác và nhau bén.

Lúc này nàng mới nhìn thấy rõ Tô Vân Phong, hắn cố giấu diếm bộ dáng bị thương của mình, mỗi một động tác của đối thủ đều bị hắn đoán biết trước. Mỗi một lần ra chiêu vừa nhanh, chuẩn, độc.. như một dã thú khát máu vậy. Trong đáy mắt hắn, Cảnh Dạ Lan nhìn ra được sát ý quen thuộc.

Vân vương gia thống lĩnh đại quân tuyệt đối không phải là một nhân vật bình thường!

Rất nhanh đã giải quyết xong đám người trong nhà lao, Tô Vân Phong cười nhẹ với nàng, khôi phục lại vẻ ôn hòa như trước:

- Đi với ta! – Cảnh Dạ Lan cầm tay hắn, cùng rời khỏi đại lao. Thật không ngờ, giữa đám cây cối, có người và ngựa đã có sẵn.

- Ngô đại ca!? – nàng nhìn đám người mới tới đang quỳ xuống.

- Vương gia, thuộc hạ tới chậm!

- Ai, ta biết là các ngươi kích động thì không chờ được dù chỉ một khắc mà! – hắn thản nhiên nói, cứ như là sớm biết bọn họ sẽ tới vậy.

- Dạ, thuộc hạ không thể yên tâm về vương gia được, không ngờ vương phi lại hành động trước. Thuộc hạ đáng chết, thiếu chút nữa đã…

https://thuviensach.vn

- Tốt lắm, nếu mọi chuyện đã thế này thì trước tiên cứ quay về trước rồi nói sau. – hắn giữ chặt lấy tay Cảnh Dạ Lan và bước nhanh về phía con ngựa chuẩn bị sẵn.

Trong tay chợt rỗng, Cảnh Dạ Lan giãy khỏi tay hắn.

- Mị Nô, nếu đã thế này thì nàng hãy đi cùng ta. – hắn thành tâm đề nghị. Nàng mạo hiểm tới cứu hắn, hắn không thể để nàng quay về được. Nếu Hiên Viên Khanh Trần biết nàng liên quan tới chuyện này thì nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn!

Cảnh Dạ Lan mỉm cười lắc đầu, chỉ về phía trước:

- Vương gia, ngươi mau đi đi, Mị Nô không thể tiễn chân được rồi!

- Nàng làm sao vậy? Không phải nàng vẫn luôn muốn rời khỏi chỗ này sao? – Tô Vân Phong khó hiểu nhìn nàng. Nàng quả thực không phải là một nữ nhân bình thường, thậm chí còn có nhiều mặt mà hắn không biết, trong khi đó hắn cứ ngỡ là mình đã hiểu hết rồi.

- Ta có con đường mà ta phải đi, không thể cùng đi với vương gia được. Nếu sau này có cơ hội thì ta nhất định sẽ báo đáp ân tình của vương gia. – nàng nói rồi dứt khoát xoay người đi nhanh về phía Ngọc Thần cung. Bóng dáng nàng rời đi không hề lưỡng lự hay hối hận!

Tô Vân Phong kinh ngạc nhìn thân kiều nhỏ kiên định bước đi, hắn thở dài một tiếng rồi cùng người hầu thúc ngựa chạy đi!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Trên đường trở về, Cảnh Dạ Lan ngẩng đầu nhìn sắc trời tính toán canh giờ. Tiếp theo sẽ là lúc đổi ca trực của lính, nàng dựa vào trí nhớ lúc rời đi mà nhanh chóng quay về.

Lúc về tới Ngọc Thần cung thì phía đông đột nhiên ồn ào, tiếng người nhốn nháo. Khóe môi Cảnh Dạ Lan khẽ nhếch lên, xem ra bọn chúng đã phát hiện ra chuyện Tô Vân Phong đã chạy thoát.

Nàng rón rén đẩy cửa cung, tránh thoát mấy tên lính cang bí mật, từ phòng ngoài đi vào trong tẩm cung. Nhanh chóng thay đổi quần áo, dùng thau nước đã chuẩn bị từ trước lau sạch sẽ thân mình rồi mới đi tới bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần.

Giữa phòng ngủ vẫn còn đốt đàn hương, hương khí vấn vít vào nhau. Hắn vẫn nằm nguyên tư thế, không chút động đậy. Cảnh Dạ Lan đi về phía trước, khẽ đẩy thân mình hắn ra rồi nằm xuống bên cạnh; chiếc chìa khóa khi nãy trộm lấy cũng được trả lại bên hông hắn như trước.

Nàng nhẹ nhàng thở phào một tiếng, kéo chăn lên đắp, an tâm nhắm mắt lại.

- Mị Nô! – hắn nói mê.

Một tiếng gọi dọa Cảnh Dạ Lan nhảy dựng lên, quay phắt người lại nhìn chăm chăm hắn. Canh giờ tỉnh còn chưa tới, theo lẽ thường thì dược của Tô Tĩnh Uyển sẽ không nhanh chóng mất đi hiệu quả vậy chứ.

https://thuviensach.vn

Dung nhan tuấn mỹ khi ngủ đã rút đi âm lãnh, chỉ có giữa hai hàng mày là nhăn chặt lại.

Ngươi có chuyện phiền lòng sao? Cảnh Dạ Lan cười lạnh. Nhìn khuôn mặt quen thuộc ngay trước mắt, mấy ngày rồi, rốt cuộc thì nàng cũng có thể thản nhiên mà nhìn hắn.

Nhìn thế này cứ như là hai con người khác nhau vậy.

Một trận tiếng chân dồn dập kéo tới, bên ngoài Ngọc Thần cung một mảnh ồn ào, những tiếng lo lắng vang lên. Một lát sau, người hầu của Hiên Viên Khanh Trần mới đánh bạo tiến lên gõ cửa phòng.

- Vương gia, thuộc hạ có quân tình khẩn cấp cần bẩm báo!

Hiên Viên Khanh Trần có phản ứng, thân mình khẽ giật giật, hàng mày không kiên nhẫn khẽ nhếch lên. Cảnh Dạ Lan vội vàng nhắm mắt, đem thân mình cuộn tròn bên người hắn.

- Vương gia, thuộc hạ có quân tình khẩn cấp bẩm báo! – thanh âm bên ngoài cửa lại vang lên một lần nữa.

Ông trời ơi, sao hắn còn chưa chịu tỉnh lại? Trong lòng Cảnh Dạ Lan quýnh lên, nếu tiếp tục thế này thì nhất định sẽ lộ mất. Nghĩ vậy, nàng dùng hết sức toàn thân đạp cho hắn một cái.

Rầm `~~~ Sau khi một tiếng rầm vang lên, Hiên Viên Khanh Trần ngã bịch xuống đất, hắn chợt thanh tỉnh, giận dữ mở to hai tròng mắt, rít gào như một con su tử đang rống hét vậy:

- Ngươi đá cô vương?

- Thì sao chứ? – nàng liếc mắt nhìn hắn. – Bên ngoài có người của ngươi kêu cả nửa ngày, ngươi uống say mèm tới mức không chịu đáp lời. Chẳng

https://thuviensach.vn

lẽ ngươi muốn bọn họ vọt vào đây nhìn chúng ta thế này hả?

Hiên Viên Khanh Trần đương muốn nổi điên thì bên ngoài cửa lại vang lên giọng nói:

- Vương gia, thuộc hạ có quân tình khẩn cấp cần bẩm báo! Vương gia, Vương gia? – một tiếng lại một tiếng nối tiếp.

Mặt hắn biết sắc, hiển nhiên hắn cũng hiểu được, đã trễ thế này mà có người tới cầu kiến thì nhất định là có chuyện rất quan trọng; bằng không có cho bọn chúng mười lá gan cũng không dám làm vậy.

- Giúp cô vương! – hắn lạnh giọng phân phó.

- Không, ngươi có tay thì tự làm lấy! – Cảnh Dạ Lan thuận tay ném chiếc áo khoác cho hắn.

- Tay của cô vương chỉ dùng để giết người, ngươi cũng nên biết! – hắn nhận áo khoác, xoay người lại nhìn nàng rồi nở một nụ cười lạnh lùng.

Tốt nhất không nên tranh cãi với hắn! Cảnh Dạ Lan tự nhắc nhở mình rồi giận dữ ngồi dậy, dịu ngoan giúp hắn mặc quần áo. Lúc này sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần mới tốt lên chút.

Mặc xong, hắn đang muốn đi ra ngoài thì đột nhiên xoay người hỏi:

- Đêm qua cô vương ngủ khi nào? Sao không có nhớ chút nào vậy?

Cảnh Dạ Lan tức giận nói:

- Ngươi say tới mức hồ ngôn loạn ngữ, nói cái gì, làm cái gì mà chính ngươi còn không biết, hỏi ta làm cái gì? Nhục nhã ta như vậy mà ngươi vẫn chưa thấy thỏa mãn hả? – nàng kích động đáp trả, mấy chỗ quần áo lộ ra còn nhìn thấy rõ dấu vết hắn lưu lại.

https://thuviensach.vn

Quả thực là đêm qua hắn uống không ít, cộng thêm việc nhấm nháp đôi môi ngọt lành của nàng thì càng thêm say mê. Trong mơ hồ, hắn thấy nàng cười với hắn, sau đó…

Day day chiếc trán có điểm loạn, hắn hạ thấp giọng nói:

- Ngươi nghỉ ngơi đi, buổi tối cô vương lại tới. – Cảnh Dạ Lan xoay người đi, không thèm để ý tới hắn.

Cơn giận vô danh lại một lần nữa bị ép xuống, đã không còn phát tác, người bên ngoài cửa lại thúc giục thêm.

- Vương gia…

- Câm miệng, đã biết rồi! – hắn gầm nhẹ, sau đó có tiếng quỳ rạp bên ngoài cửa. Hắn giữ vẻ mặt bình tĩnh rời khỏi Ngọc Thần cung.

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng xa thì lòng Cảnh Dạ Lan mới nhẹ đi chút. Chỉ mong Tô Vân Phong có thể bình an trở về Lan Lăng, nàng chỉ có đủ khả năng giúp hắn như vậy mà thôi.

Trong đại lao bao phủ một mùi máu tươi ngột ngạt, vài tên lính trong đội quân thiết huyết nằm trong vũng máu đã sớm khí tuyệt bỏ mình. Vô Ngân đang xem xét từng thi thể một.

- Thế nào? – Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày hỏi.

- Canh giờ chuẩn, thân thủ nhanh! – sau khi kiểm tra xong, Vô Ngân trả lời.

Hắn nghe xong chỉ cười lạnh. Không sai, chọn canh giờ vào lúc người ta mệt mỏi nhất, thân thủ cực nhanh, động tác dứt khoát gọn lẹ, người có thể làm được thế này ở Bắc An chỉ đếm trên đầu ngón tay.

https://thuviensach.vn

- Còn có phát hiện gì khác không? – đảo qua một lượt, hàng mày Hiên Viên Khanh Trần khẽ nhăn lại, ánh mắt hướng về phía phòng giam Tô Vân Phong.

Cửa phòng bị mở, xiềng xích cũng bị cởi bỏ quăng sang một bên. Hiên Viên Khanh Trần bất giác sờ sờ bên hông, chìa khóa vẫn còn đây! Vậy, mọi chuyện trước mắt nên giải thích như thế nào đây?

Vô Ngân chỉ lẳng lặng đứng một bên, thăm dò cẩn thận, giống như y đã phát hiện ra điểm thú vị. Trong con ngươi u lượng không khỏi hiện lên ý cười. Dưới ống tay, trong lòng bàn tay thon mềm dường như có giấu thứ gì đó. Nhìn thật kỹ thì sẽ phát hiện giữa cã khe hở lóe ra thứ ánh sáng mơ hồ.

- Đại quân của Lan Lăng đã tới biên giới, ta nghĩ Tô Vân Phong đã trở về rồi!

- Tạm thời bọn chúng sẽ không hành động, hiện tại phải chờ xem ai không chịu nổi trước thì sẽ biết được kẻ thua kẻ thắng thôi! – Hiên Viên Khanh Trần cười lạnh. Đạo lý này Tô Vân Phong cũng biết cho nên dù hắn có bị dụng hình thì cũng có thể nhịn xuống! – Vô Ngân, trò chơi của chúng ta đã bắt đầu rồi!

- Đúng vậy, ngày mà Vô Ngân mong chờ cuối cùng cũng đã tới! – khuôn mặt của y xinh đẹp không rõ, ý cười hiện lên giữa đại lại tràn đầy máu tươi này lại càng có vẻ yêu dã, quỷ dị.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Khi con người ta còn sống, đôi khi họ thường gặp phải nhiều người mà họ không muốn gặp; có khi người đó luôn luôn xuất hiện trước mặt họ và vào những lúc không thích hợp.

Tô Vân Phong được người cứu về Lan Lăng, lúc này tại biên giới hơn mười vạn đại quân của Lan Lăng được lệnh tập hợp. Hòa bình giữa Đại Nguyệt và Lan Lăng hơn trăm năm nay như một chiếc áo khoác, cuối cùng cũng tới lúc bị mục rách; mà đầu sỏ gây nên điều này đều được nhất trí cho rằng đó là Hoa Mị Nô – hồng nhan họa thủy.

Ngay cả triều đình cũng đã phái người tới Bắc AN, trên danh nghĩa là bình ổn nhưng phía sau không biết là cấp thánh chỉ gì cho Hiên Viên Khanh Trần.

Có một chuyện nằm ngoài ý muốn của Cảnh Dạ Lan, đó là người triều đình nhận lệnh tới Bắc An chính là phụ thân của Hoa Mị Nô – thừa tướng đương triều Hoa Thanh Nho. Trong ý thức của nàng thì lúc nàng chiếm giữ thân thể của Hoa Mị Nô, vừa mới tỉnh lại thì nghe thấy một giọng nói uy nghiêm giữa cơn mê mang.

“Dù có chết rồi cũng phải đưa thi thể tới Bắc An!”

Cuối cùng, thương thế của nàng còn chưa có lành lặn thì đã bị ném lên xe ngựa đuổi về Bắc An. Lần xuất giả duy nhất của đời nữ tử lại không có lấy một người thân trong nhà đưa tiễn, xem ra nàng trong Hoa gia chỉ là một thứ hàng hóa lúc nào cũng bị người ta sốt sắng tống xuất đi chứ không phải là một con người.

https://thuviensach.vn

Trong đại điện Ngọc Thần cung sáng rực, đàn hương được khơi đốt, từng đợt khói nhẹ bay lên từ lư đồng, hương khí lượn lờ nhẹ nhàng khiến cho người ta thả lỏng cơ thể. Bốn phía yên tĩnh, mọi chuyện mọi vật trước mắt như đã biến thành mơ hồ.

Hương trà thoang thoảng dâng lên, Cảnh Dạ Lan nâng mắt lên nhìn, lúc này nàng mới thấy rõ được người trước mắt được xưng là phụ thân của nàng.

Thừa tướng chẳng phải mặc cẩm y hoa phục sao? Còn lão thì chỉ mặc quần áo rất đơn giản, thân hình không cao lắm, vóc người gầy yếu,thậm chí lưng còn hơi còng, râu tóc hoa râm cả.

Người này thoạt nhìn có vẻ bình thường như đã ngồi tại vị trí thừa tướng tới hơn mười năm, trải qua hai đời đại đế, muội muội chính là đương kim thái hậu, thứ nữ là đương kim hoàng hậu. Còn nàng, trưởng nữ không được sủng ái, một hồng nhan họa thủy cũng được gả cho một người cầm giữ binh quyền lớn mạnh nhất, Bắc An vương – Hiên Viên Khanh Trần!

Đúng là một kế hoạch hoàn hảo, hai người con gái đều gả cho hai người có quyền lực lớn nhất trong triều, cho dù cuối cùng có thế nào thì lão vẫn là người có được lợi ích nhiều nhất. Mà nữ nhân của Hoa gia cũng đâu có thiếu.

- Nô nhi, con có khỏe không? – Hoa thừa tướng đánh vỡ không khí im ắng, mở lời. – Phụ thân vẫn luôn quan tâm tới cuộc sống của con ở Bắc An.

Phụ thân? Ha ha, trong lòng nàng cười thầm, từ nhỏ nàng đã là một cô nhi không cha không mẹ, nàng cũng từng khao khát được cha mẹ yêu thương; song cả đời nàng, tới lúc hai mươi tuổi vẫn chưa được nếm qua chút nào. Mà sau khi xuyên qua, thứ đầu tiên đập vào mắt nàng chính là lão cha lạnh lùng, vô tình trên danh nghĩa.

https://thuviensach.vn

Dù có chết rồi thì cũng phải đưa thi thể tới Bắc An! Nàng sẽ không quên câu nói này, nó đã quyết định tới những bi thương mà nàng phải đón nhận, đã khiến cho cuộc sống sau khi hồi sinh của nàng chỉ biết tới trốn chạy!

- Nhờ phúc, mọi chuyện cũng không tệ lắm! – nàng thản nhiên nói.

- Nô nhi, con còn trách phụ thân phải không? – lão không thể chịu được sự im lặng xấu hổ này, nhịn không được mở miệng hỏi tiếp.

Ánh mắt Cảnh Dạ Lan lạnh lùng, đuôi mắt như có hàn băng ngưng kết:

- Nữ nhi sao dám trách, phụ thân nói quá rồi, dù có chết cũng muốn đem nữ nhi đưa cho Hiên Viên Khanh Trần; hiện tại ta đã gả làm người của hắn, bất luận có thế nào thì cũng là mệnh của ta, làm sao có thể trách phụ thân chứ?!

Lão há miệng thở dốc, trên mặt thoáng hiện lên một tia thống khổ, trầm giọng nói:

- Vi phụ biết đã ủy khuất cho con, âm thầm chuyển bị trí hoàng hậu cho muội muội con, đem con gả cho hắn, dù biết là con sẽ bị đối đãi như thế nào nhưng trong lòng con vẫn có hắn, bằng không thì con cũng không thể không hiểu ý tứ của hoàng thượng mà làm ra hành động tự sát ngốc nghếch!

Lão nói có ý gì? Chẳng lẽ Hoa Mị Nô tự sát là vì một nguyên nhân khác?

- Chuyện đã qua rồi, mặc kệ có thế nào thì hiện tại ta đã là Bắc An Vương phi, phụ thân cũng không cần nhắc lại làm gì, chẳng còn liên quan gì nữa! Ta đối với các ngươi mà nói chẳng qua chỉ là vật dùng để trao đổi để các ngươi đạt được mục đích mà thôi! – nàng lạnh giọng nói.

- Con thật sự đã thay đổi rồi, trước kia dù có thế nào thì con cũng sẽ không nói thế này với phụ thân!

https://thuviensach.vn

- Nếu vẫn là Hoa Mị Nô trước kia thì đã sớm bị các ngươi gây thương tích rồi, làm sao có được ngày hôm nay ngồi đàm tiếu, nói chuyện với phụ thân chứ?

Hoa Thanh Nho thở dài một tiếng:

- Nếu có trở lại thì vi phụ cũng sẽ không hối hận vì đã làm hết thảy mọi chuyện; còn mối nghiệt duyên của Nô nhi con cùng Hiên Viên gia cũng sẽ vẫn tiếp tục! Thế này cũng là con muốn hoàn trả mà thôi!

- Hoàn trả cái gì? Vì sao lại là ta? – trong lòng Cảnh Dạ Lan cũng rất muốn biết.

- Tình trạng mất trí nhớ của con không có biến chuyển phải không? – lão hỏi thân thiết. – Vi phụ nghe nói con từng trốn khỏi hắn vài lần đều bị hắn bắt về; dựa theo tính cách quả quyết trước kia của hắn thì nhất định sẽ không tha thứ cho con; không ngờ đứa nhỏ kia (hình như là nói Trần ca á) đối với con vẫn tốt lắm. – lão khẽ gật đầu. – Có lẽ bây giờ con sẽ trách ta nhưng một ngày nào đó con sẽ hiểu rõ tất cả những việc này ta an bài đều vì muốn tốt cho con. Dù sao thì khiến cho con rơi vào tình cảnh này, vi phụ cũng có trách nhiệm.

Nghe lão nói một hồi, Cảnh Dạ Lan thăm dò suy nghĩ cũng đại khái hiểu chút. Đoạn nghiệt duyên giữa Hoa Mị Nô và Hiên Viên Khanh Trần đã sớm có, hình như không chỉ liên quan tới hắn và nàng còn còn có nhiều người khác. Ngay cả chuyện Hoa Mị Nô tự sát cũng chứa đựng không ít ẩn tình mà người ta không hay biết.

Hôm nay nghe Hoa Thanh Nho nói chuyện, nàng nghe xong mà trong lòng nổi lên một trận bi thương. Cảm nhận trong nàng so với trước kia đã có thay đổi, dĩ nhiên người phân không rõ chính là còn, song cũng có liên quan tới Hoa Mị Nô nữa!

https://thuviensach.vn

- Nô nhi, sáng mai phụ thân sẽ trở về Đại Nguyệt, sau này phụ tử chúng ta không biết tới khi nào mới gặp lại được. Vi phụ chỉ có thể nói với con một điều, con cũng là con gái của ta, những năm gần đây quả thực ta đã không quan tâm tới con. Khả năng của ta chỉ làm được thế này cho con, dù hiện tại đó là tra tấn con nhưng một ngày nào đó còn sẽ hiểu được dụng ý của cô vương. Bắc An này mới chính là nơi con có thể sống yên ổn, còn đứa nhỏ Khanh Trần kia chỉ cần con có dụng tâm thì sẽ xóa bỏ được mọi hiểu lầm thôi!

- Người đợi chút! – Cảnh Dạ Lan đứng dậy muốn gọi lão lại để hỏi cho rõ ràng thì lại bị người tới ngăn lại.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Bộ cẩm y màu đen bao lấy thân thể tinh tráng, to lớn của Hiên Viên Khanh Trần, xung quanh có hơi thở không thông cảm, sự xuất hiện của hắn khiến cho vẻ mặt Hoa Thanh Nho biến lạnh nhạt.

- Bắc An vương! – tuy rằng là nhạc phụ nhưng lão vẫn tuân theo lễ tiết thần tử.

- Thừa tướng không cần đa lễ, nơi này không phải là kinh thành! – hắn lạnh lùng nói xong thì chuyển tầm mắt tới Cảnh Dạ Lan. – Phụ thân và nữ nhân gặp mặt ôn chuyện cũ e là có rất nhiều chuyện để mà nói. – nhĩ lực của hắn không kém; tuy rằng vừa rồi giọng Hoa Thanh Nho nói không lớn nhưng hắn cũng nghe được chút ít.

Hiểu lầm? Mọi chuyện giữa Hiên Viên Khanh Trần hắn và Hoa gia không thể dùng một một chữ "hiểu lầm" là có thể nói hết được! Hắn nhìn Hoa Mị Nô lạnh lùng không nói gì bên cạnh mình, rốt cuộc thì ngươi muốn dụng tâm trên người ai chứ?

Chiếc chìa khóa ở đại lao chỉ có mình hắn có, nếu không có nó thì không có khả năng trong một thời gian ngắn ngủi lại có thể mở cửa ngục, tháo còng xích cho Tô Vân Phong được. Mà đêm đó người duy nhất tiếp cận với hắn chỉ có Hoa Mị Nô!

- Không quấy rầy tới vương gia và vương phi nữa, sáng mai thần còn phải khởi hành về Đại Nguyệt, xin lui xuống trước. – lão khách sáo nói xong nhìn thoáng qua Cảnh Dạ Lan rồi xoay người bước đi.

https://thuviensach.vn

Nhìn thân ảnh lão đi xa, trong lòng Cảnh Dạ Lan rối loạn. Vốn tưởng vấn đề rất đơn giản ngược lại biến thành phức tạp. Càng không muốn có liên quan tới hắn thì lại càng bị cố tình kéo vào cùng một chỗ.

Phía sau phụt lên hai đường hàn quang khiến cho thân thể nàng lành lạnh nhưng vẫn trước sau như một làm như không thấy hắn; nàng khẽ xoay người muốn rời đi.

- Khoan đã, ăn cơm cùng cô vương! – hắn kéo tay nàng đi vào phòng ngủ.

Không cần đợi lâu, lát sau đã có người bưng lên một bàn thức ăn, toàn món ngon của lạ, màu sắc hấp dẫn bày trước mặt Cảnh Dạ Lan. Tuy nàng không biết ý tứ của hắn nhưng vẫn thuận theo ngồi xuống.

- Đây đều là Những thứ này mà hồi nhỏ ngươi thích ăn, chắc cũng không kém so với Đại Nguyệt đâu. – hắn chủ động gắp một miếng đưa lên bên môi nàng.

- Không cần, tự ta gắp lấy! – nàng không quen với sự nhu tình này của hắn.

- Mở miệng ra, cô vương cho ngươi ăn! – hắn vẫn không chịu buông tha, tiếp tục đặt bên môi nàng. Thấy nàng hơi hơi mở miệng ra thì Hiên Viên Khanh Trần mới gật đầu hài lòng. – Ăn ngon không? – hắn nhỏ giọng hỏi, tay vươn tới lau nơi khóe môi nàng, sự mềm mại làm cho hắn luyến tiếc không muốn buông tay.

Lâu rồi bọn họ không có bình yên ngồi bên nhau thế này. Nếu có thể thì hắn cũng muốn mỗi ngày nhìn nàng cười nói nhưng hắn vĩnh viễn không thể dễ dàng tha thứ cho sự phản bội! Trong mắt nàng không thể có một nam nhân nào khác, một người cũng không được!

https://thuviensach.vn

- Ngươi có chuyện gì, nói đi! – Cảnh Dạ Lan né mặt khỏi tay hắn, tự mình ăn uống.

- Sự tranh chấp giữa cô vương và Lan Lăng không thể né tránh, ngươi nên biết điều này. – ánh mắt hắn không hề rời khỏi mặt Cảnh Dạ Lan dù chỉ một khắc, dường như hắn muốn nhìn thấy thứ gì đó.

- Ta cũng hiểu được Ý của vương gia, người bên ngoài nói cái gì ta cũng biết. Vừa rồi ngươi cũng thấy, ngay cả thừa tướng phụ thân của ta cũng bị Đại Nguyệt cố ý cử tới đây, chỉ e cái danh hồng nhan họa thủy của ta sớm đã lan truyền rồi. Vương gia có thể… – ngắt ngang lời Cảnh Dạ Lan, Hiên Viên Khanh Trần làm một bộ không hề để ý.

- Cô vương nói cho ngươi một việc, Tô Vân Phong bị thương không nhẹ, nếu cô vương lập tức phát binh còn chủ soái Lan Lăng không không thể tự mình xuất chinh, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng tới chiến sự. Ngươi thấy cô vương có nên hay không… – nụ cười tà mị gợi lên, ngón tay hắn cẩn thân mơn trớn hai má nàng.

Đôi đũa trong tay đột nhiên rơi xuống, ánh mắt Cảnh Dạ Lan bối rối:

- Ngươi muốn làm cái gì? Hắn bị thương thế nào hả? – nàng làm một bộ dáng hỏi han thân thiết, thấy Hiên Viên Khanh Trần thì không nói gì thì nàng lại kéo ống tay áo hắn. – Rốt cuộc thì hắn thế nào hả? Ngươi vậy mà làm kẻ giậu đổ bìm leo, trước kia Vân vương gia đối với ta như vậy nhưng …

Rầm ~~~~

Một bàn thức ăn bị Hiên Viên Khanh Trần hất đổ xuống đất thành một đống hỗn độn. Hai vai Cảnh Dạ Lan run run, nước mắt nhịn không được chảy xuống, tiếng nức nở bật ra.

https://thuviensach.vn

- Cô vương muốn ra chiến trường, ngay cả một câu quan tâm ngươi cũng không có, thế mà còn nghĩ tới Tô Vân Phong. Xem ra vừa rồi những lời mà Hoa thừa tướng nói ngươi đã không nghe vào được chữ nào! – sắc mặt hắn trầm xuống, tiếng khóc của nàng cứ như nhát dao đâm vào tim hắn. Tô Vân Phong, Tô Vân Phong, Tô Vân Phong… Nàng lúc nào cũng Tô Vân Phong! Nghe thấy Tô Vân Phong bị thương nặng thì nàng lại quan tâm tới như vậy ư?!

- Van cầu ngươi, ngươi hãy buông tay đi! – nước mắt nàng vẫn tuôn rơi.

- Hắn còn chưa chết được! – Hiên Viên Khanh Trần phẫn hận nói, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, gầy yếu của nàng lại. – Ngươi nghe đây, ta và hắn vĩnh viễn không thể sống chung hòa bình được. Còn ngươi cũng đừng mơ tưởng, trông cậy tới một ngày được ở bên cạnh hắn!

- Vương gia, ngươi cũng biết ta đã quên hết thảy, bây giờ trên lưng còn đeo thêm bêu danh, vì sao ngươi không thể buông tha cho ta chứ? – nước mắt nàng trào ra, bàn tay nhỏ bé run rẩy nắm lấy cổ tay lạnh như băng của hắn. – Dù là trước kia có hiểu lầm gì khiến cho ngươi chán ghét ta tới bây giờ, sau này ta đã trở thành thuốc thí nghiệm cho Thu Thủy, ngươi từng đáp ứng ta điều gì chứ?

Lời của nàng lại làm cho lửa giận thiêu đốt trong ngực Hiên Viên Khanh Trần, hắn không thể quên đi mọi chuyện được; vả lại hắn cũng chưa bao giờ đồng ý để nàng rời đi sau khi làm thuốc thí nghiệm cho Thu Thủy.

Hắn đẩy Cảnh Dạ Lan sang một bên, cười tàn khốc:

- Không phải ngươi quan tâm tới Tô Vân Phong sao, vậy cô vương sẽ giết hắn khiến cho cả đời ngươi mất hết hy vọng! Về phần phụ thân ngươi nói những lời hiểu lầm hư ảo giả dối, toàn bộ đều là gạt ngươi. Ngươi nợ cô vương là mạng người, cả đời ngươi trả cũng không hết!

https://thuviensach.vn

Hắn rời đi cứ như một cơn gió xoáy, cửa cung đóng sập lại váng óc đem hắn và Cảnh Dạ Lan phân thành hai thế giới.

Người ngồi lại trong Ngọc Thần cung từ từ lau nước mắt đi; hiện tại nàng đã nắm rõ được thời điểm mà hắn phát giận. Một phen diễn kịch vừa rồi nhất định đã xóa sạch hoài của hắn với nàng về chuyện Tô Vân Phong trốn thoát.

Chỉ có làm cho hắn nhanh chóng rời đi thì nàng mới có cơ hội trốn thoát thành công!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Chuyện cũ một màn hiện hữu lại trong đầu, hỗn loạn, nặng nề mà thảm thiết.

Hiểu lầm cái gì? Hiểu lầm thế nào? Hoa gia các ngươi vì muốn leo lên quyền lực mà giẫm đạp lên mạng của mẫu phi hắn. Hắn không thể quên được, vĩnh viễn cũng không quên được, lúc còn nhỏ đã phải dùng tâm trạng gì nhìn mẫu phi bị ban cái chết ngay trước mặt.

Còn hắn, lại trở thành nguyên nhân dẫn tới sự bất trung của mẫu phi đối với phụ hoàng. Bị sỉ nhục, thậm chí còn làm con tin đưa tới quốc gia đối địch để bảo vệ hòa bình, gắn kết giữa hai nước.

Chuyện năm đó khiến hắn bị tổn thương sâu sắc, khiến hắn hằng đêm tỉnh dậy từ trong ác mộng. Hắn không ngừng nói với chính mình là phải vĩnh viễn nhớ kỹ hết thảy, hắn phải đứng ở vị trí quyền lực cao nhất, lãnh huyết, lãnh khốc, vô tình nhìn xuống tất cả những kẻ từng tổn thương tới người của hắn, dồn bọn người đó tới một góc chết không có đường về.

Chính điều này là hy vọng đã chống đỡ cho hắn sống tới bây giờ, mà mọi đau khổ này phát ra đều vì một câu nói của nữ nhân kia, chỉ một câu đơn giản mà khiến cho cuộc sống của hắn biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lúc Hiên Viên Khanh Trần sinh ra thì đã nhận được hết vinh sủng, hắn chính là hoàng tử mà mọi người của vương triều Đại Nguyệt mong chờ. Tuy hắn không phải là con trai trưởng nhưng mẫu phi của hắn là người có thân phận cao quý, đồng thời rất được phụ hoàng hắn sủng ái.

https://thuviensach.vn

Nhất là ngày hắn sinh, Đại Nguyệt vốn đang mưa to gió lớn chợt ngừng hắn. Cặp mắt yêu dị kia cũng được người ta nói là dị tướng, sẽ mang tới những vận may vô tận cho Đại Nguyệt.

Tất cả mọi người đều nói hắn sinh ra là để kế thừa đại thống.

Mẫu phi của sinh ra trong một gia đình danh môn, là con gái của ân sư của phụ hoàng, không chỉ có mỹ mạo mà còn bác học đa tài. Sau khi phụ hoàng đăng cơ, người vẫn luôn lo lắng, suy nghĩ trợ giúp.

Thần dân Đại Nguyệt đều nói phụ hoàng hắn là một quân chủ tài đức sáng suốt nhưng lại không biết sau lưng người, mẫu phi của hắn đã trả giá bằng bao nhiêu vất vả. Mặc dù không phải là hoàng hậu nhưng trong mắt mọi người thì hoàng hậu không sánh được với nàng, chỉ có thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Dĩ nhiên, nàng là một người hiền lành; một nữ tử tài đức vẹn toàn như mẫu phi hắn thì khắp thế gian này nam tử nào mà không cầu; những nam tử sinh lòng yêu thương ít nhất cũng là thuộc hàng đế vương!

Đáng thương hồng nhan bạc mệnh, bên cạnh ánh sáng lúc nào cũng ẩn náu bóng tối.

Mãi tới khi có sự xuất hiện của nàng thì mọi chuyện trong cung âm thầm thay đổi. Lúc đó Hoa gia tuy rằng làm quan chưa cao, Hoa Thanh Nho kia lại đứng ở hàng quan viên tứ phẩm; mặt khác lão tài hoa hơn người, ánh mắt rất tinh nhạy nên được hoàng thượng khâm điểm cho cả nhà vào kinh thành. Muội muội của lão là Hoa Thanh Nhã, cùng vì có cơ hội vào cung, được hoàng thượng nhắm trúng phong làm Nhã phi.

Nam nhân trong thiên hạ này, ngay cả một người cao cao tại thượng như hoàng thượng thì mỗi người đều tôn thờ một cái triết lý: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm. Tuy hơi thô tục nhưng

https://thuviensach.vn

cũng đã thể hiện được một phần nào đó suy nghĩ của nam nhân đối với nữ nhân.

Mẫu phi của hắn rất bình lặng, dịu ngoan, nàng đối với hoàng thượng lúc nào cũng ăn nói mềm nhẹ, chân thành, cho dù nàng có muốn làm cái gì khác hẳn với bình thường thì cũng e ngại tới những lễ giáo mà nàng được dạy dỗ từ nhỏ, thế nên lúc nào cũng cố khắc trụ ngôn ngữ, cử chỉ của mình lại. Nữ tử, nữ nhân của hoàng thượng, nhất là phẩm chính trang.

Nhã phi thì không như vậy, nàng ấy vẫn luôn đi theo ca ca rời khỏi kinh thành; Hoa Thanh Nho làm việc rất lớn gan, trường hợp đặc biệt khi liên quan tới muội muội hắn thì sẽ biến cho muội muội hắn biến thành một nữ tử không tầm thường chút nào. Nàng có mỹ mạo rất yêu dã, xinh đẹp, tính tình cũng bướng bỉnh vô cùng; giống như một đóa hoa kiều diễm, nóng bỏng, kiêu hãnh đang nở rộ.

Nàng ấy còn trẻ, gan dạ, lại mang theo sự thanh tao đặc biệt của một nữ tử, cứ như một cơn gió tươi mát thổi quét qua tim phụ hoàng; phụ hoàng biến thành một thiếu nam ngây thở thanh xuân bị nàng ấy kích thích thức dậy khỏi cơn say ngủ.

Nàng có được kiến thức rất thông rộng, thậm chí còn cao hơn cả mẫu phi hắn; hơn nữa nàng biết sử dụng thủ đoạn, nhanh chóng sau đó đã trở thành tân sủng của phụ hoàng.

Cũng bắt đầu từ khi đó Hiên Viên Khanh Trần cũng bắt đầu nhận thức được trong tẩm thất của mẫu phi khó thấy được hình bóng của phụ hoàng; thỉnh thoảng người vội vàng tới rồi lại vội vàng đi; thậm chí ngay cả nói mấy câu cũng không thèm nói. Trên gương mặt ôn nhu của mẫu phi hắn đã thiếu đi những nụ cười, nhiều lúc hắn thấy mẫu phi lẳng lặng ngồi một mình bên cửa sổ ngẩn người nhìn bầu trời.

https://thuviensach.vn

Hắn không thích nhìn mẫu phi cô đơn như vậy, tuy hắn còn nhỏ nhưng cũng mơ hồ biết được phụ hoàng vì sao lại bỏ quên họ. Vài lần, hắn đi ngang qua tẩm cung của Nhã phi đều nghe thấy tiếng nói cười thoải mái, sang sảng của phụ hoàng; còn hắn thì nghe theo lời nói của mẫu phi, yên lặng vòng đường khác mà đi.

Mãi đến một hôm hắn được nội quan của hoàng thượng gọi tới tẩm cung của Nhã phi.

- Khanh Trần, ngươi lại đây, đây là Mị Nô. – phụ hoàng hắn tươi cười gọi hắn.

Mị Nô?! Hắn nhíu chặt mày, sao Hoa Thanh Nho lại có thể đặt tên cho con gái của mình là "Nô" chứ? Nâng mắt lên, đập vào mắt hắn là một đôi mắt long lanh, trong suốt đang chăm chăm nhìn hắn.

Tuy tuổi còn nhỏ mà đã có biểu hiện của một mỹ nhân rồi. Lúc đó đối với hắn mà nói thì không có ai xinh đẹp bằng mẫu phi; còn nàng thị ôn nhu dịu dàng đứng nơi đó cúi đầu cười làm cho tim hắn lỗi nhịp. Hắn cũng chỉ là đứa nhỏ nhưng đã xác định được trong lòng,tương lại của người nữ tử có cái tên chứa chữ "Nô" này không biết sẽ bị đẩy về đâu.

- Khanh Trần ca ca! – giọng nói thanh thúy gọi tên của hắn; hăn cư nhiên không chán ghét nàng gọi hắn như vậy.

- Khanh Trần, đây là cháu gái của Nhã phi! – phụ hoàng vui vẻ giới thiệu.

Ồ, là cháu gái của nữ nhân kia, khó trách phụ hoàng coi trọng như vậy. Hắn thản nhiên cười, lập tức nói:

- Phụ hoàng, nhi thần còn muốn tới gặp thái phó hoàn thành buổi học, xin người cho nhi thần lui ra trước.

https://thuviensach.vn

Hắn không muốn đứng ở trong này, nhớ tới mẫu phi, tim Hiên Viên Khanh Trần đau đớn vô cùng.

- Được, Khanh Trần luôn luôn biết cố gắng, không hổ là thái tử của trẫm. – phụ hoàng khen ngợi.

- Đúng rồi, hoàng thượng, thái tử đi tới chỗ thái phó thì nhân tiện cho Mị Nô đi cùng hắn đi. Vừa mới vào cung nên nàng chưa có đi được nơi nào, về sau cũng phải biết đường một chút. – Nhã phi ngồi một bên đề nghị.

- Cũng đúng, sau này Mị Nô sẽ cùng học tập với nhóm thái tử và hoàng tử, hôm nay Khanh TRần dẫn nàng đi cùng đi.

Ý chỉ của phụ hoàng ban ra làm sao hắn cãi lời:

- Nhi thần đã biết. – sau khi hành lễ, hắn mang theo Hoa Mị Nô rời khỏi tẩm cung của Nhã phi. Dọc đường đi hắn cứ thế bước nhanh cũng không thèm để ý tới nàng. Chỉ nghe tiếng nàng chạy đằng sau, có vẻ cố hết sức nhưng nàng không mở miệng gọi hắn, chỉ dùng khí lực lẽo đẽo chạy theo.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Đột nhiên hắn dừng bước, quay ngoắt lại bước nhanh về phía nàng. Hoa Mị Nô không kịp dừng lại nên đập ngay vào người hắn. Lảo đảo vài bước nàng mới ngừng cước bộ, thở

hổn hển ngẩng đầu nhìn hắn: - Khanh Trần ca ca, ta .. ta .. không phải cố ý… – bộ dáng nàng thực kích động, khuôn mặt nghẹn đỏ bừng, những ngón tay đan chặt vào nhau, có vẻ thất kinh. Con ngươi trong sáng chớp nháy như phát sáng dưới ánh mặt trời; đáy mắt không hề mang một chút tạp sắc khiến cho Hiên Viên Khanh Trần nhất thời hoàng hốt. - Đừng đi theo ta, không cần gọi ta là ca ca, ta chỉ có một muội muội duy nhất mới có một tuổi, người từ đâu chạy ra chứ?! – không phải là hắn giận nàng mà vì nàng là cháu gái của Nhã phi, tất cả những gì có liên quan tới nữ nhân ki hắn đều không muốn dính dáng tới. Hắn vẫn làm một bộ mặt lạnh lùng, nghêm túc, nhíu mày. - Ta… – nàng bĩu môi, chậm rãi đứng sang một bên. Hiên Viên Khanh Trần cười lạnh một tiếng rồi xoay người đi tiếp. Từ đó về sau, nàng rất nghe lời. Khi đi học lúc nào nàng cũng tươi cười rạng rỡ; cho dù mỗi lần hắn đều đáp trả lại nàng bằng cái khuôn mặt lạnh lùng thì nụ cười tươi tắn của nàng vĩnh viễn đều ôn hòa như ánh mặt trời đầu xuân vậy. Kỳ thực nàng rất được hoan nghênh, ở học đường, nàng thể hiện trí tuệ thông minh, lanh lợi, cung kính với thái phó. Sau khi tan học, nhóm hoàng tử của phụ hoàng đều thích quây chung quanh nàng; chỉ là ánh mắt của nàng lại luôn đuổi theo mạt thân ảnh cô độc kia. Thời gian trôi qua, rất nhanh Nhã phi đã có thai, phụ hoàng càng thêm sủng ái nàng, thậm chí còn có ngoại lệ đem nàng vào tẩm cung, tiện đường chăm sóc. Còn mẫu phi của hắn đã hoàn toàn bị quên lãng. Càng ngày mẫu phi càng tiều tụy nhưng vẫn không hề kêu than với phụ hoàng dù chỉ một lời! Mấy ngày này hắn rất phiền chán,

https://thuviensach.vn

không biết nên làm sao cho phải. Hắn không có năng lực đi chỉ trích phụ hoàng nhưng cũng không thể làm cho mâu phi vui vẻ; điều duy nhất hắn có thể làm là ra sức luyện võ. Hắn chính là hoàng tử xuất sắc nhất, cho dù luận về học thức hay võ công nhưng những việc đó cũng chẳng làm cho hắn vui vẻ. - Lương vương điện hạ.. người … người mai buông tay… – giữa phòng học trống trãi, Hoa Mị Nô đang ra sức chạy thoát khỏi sự chọc ghẹo của Lương vương. - Mị Nô, phụ hoàng cũng sắp cho hoàng tử chúng ta thành thân, ta và Nhã phi đã điểm trúng ngươi, ngươi thấy thế nào? – Lương vương là con trưởng của hoàng thượng, theo lý thì hắn là được được kế thừa ngôi vị nhưng vì mẹ đẻ của hắn không cao quý bằng mẫu thân của Hiên Viên Khanh Trần, hơn nữa học thức của hắn không bằng Hiên Viên Khanh Trần nên cuối cùng đành nén giận để vuột mất vị trí thái tử. - Lương vương điện hạ, chuyện này phải để cha mẹ ta làm chủ, ta không biết! – nàng khó khăn lắm mới giãy tay hắn ra, vội vàng trốn tránh. Nhưng Lương vương sớm ngăn cản trước mặt nàng, dồn nàng vào một góc: - Chỉ cần ngươi nói đồng ý thì ngay ngày mai ta liền bẩm tấu với phụ hoàng. – nói rồi, cả thân mình to lớn của hắn xông tới phía Hoa Mị Nô. Hoa Mị Nô hét lên một tiếng, thân thể Lương vương chợt nhẹ hẫng rồi bị người đẩy ra xa, té thật mạnh xuống đất. - Kẻ nào lớn mật, dám đẩy ta… – hắn hùng hùng hổ hổ bò lên, lúc này mới nhìn rõ người mới tới. – Ồ, thì ra là thái tử! – hắn ỷ vào lớn tuổi, vẫn luôn vì chuyện ngôi vị hoàng đế mà ghi hận với Hiên Viên Khanh Trần. - Lương vương ca ca, ta kính trọng ngươi là đại ca nên mới kêu ngươi một tiếng, hành động vừa rồi của ngươi nếu để cho phụ hoàng biết thì nhất định sẽ có tổn hại tới thể diện của hoàng tộc! – Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng nói rồi kéo tay Hoa Mị Nô đứng về phía sau mình. Lương vương không cho là đúng, cãi lại: - Chúng ta đã tới tuổi để thành thân, ta đã nhắm trúng Mị Nô, chỉ cần đi nói với phụ hoàng thì ngày mai nàng sẽ là vương phi của ta; nếu thái tử không có ý này thì tội gì làm khó người khác. - Không phải! – Hoa Mị Nô vẫn tránh phía sau lưng Hiên Viên Khanh Trần liền lên tiếng phản bác. – Ta đã ước định với Khanh Trần ca ca! – khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, xinh đẹp không thể cưỡng lại. Khi nói chuyện, đôi mắt linh động đảo nhanh qua Hiên Viên Khanh Trần, tròn

https://thuviensach.vn

xoe mắt nhìn hắn rồi lại ngẩng đầu có vẻ khiêu khích hướng về phía Lương vương. - Ngươi nói bậy! – Lương vương có vẻ bất mãn. Hiên Viên Khanh Trần cười, kéo tay Hoa Mị Nô: - Nàng gọi ta là gì, mau gọi để cho Lương vương cũng nghe được! - Khanh Trần ca ca! - Gọi hắn thế nào? - Lương vương điện hạ! Hắn dùng vẻ mặt khinh thường nhìn tới Lương vương đang giận phát run: - Nghe chứ, nếu ngươi can đảm làm ra chuyện vừa rồi một lần nữa thì ngươi xem ta có nói với phụ hoàng hay không. Tới lúc đó người đừng có trách thái tử đệ đệ ta đây không có giúp ngươi! – ánh mắt thực lãnh liệt, hắn lớn tiếng nói. Thấy Lương vương chật vật né đường thì hắn mới từ từ buông tay Hoa Mị Nô ra, vừa rồi hắn chỉ là diễn kịch chứ không có ý gì khác. - Đi thôi, chuyện hôm nay ta coi như chưa từng xảy ra. Những lời ngươi nói ta cũng chưa từng nghe thấy. – hắn thản nhiên nói. - Không phải, Khanh Trần ca ca, ta sẽ nói với cô cô để người đem ta định ước với huynh! – người phía sau nói với cái giọng nhỏ như muỗi kêu. Xấu hổ tới đỏ bừng mặt nhưng nàng vẫn chủ động đi lên kéo ống tay áo của hắn. – Huynh tin tưởng ta, sau này lớn lên nhất định ta sẽ xinh đẹp hơn tất cả những cơ thiếp mà hoàng thượng ban thưởng cho huynh! Thật sự! – nàng còn gật đầu rất chân thật. - Ồ, phải không?! – hắn nhíu mày cười tà mị, cúi đầu nhìn Hoa Mị Nô rồi đẩy nàng vào vách tường, cánh tay chống đỡ ngang tai nàng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống. – Ngươi không sợ ta? Ban đầu, hàng mi cong cong có chút run run giống như đôi cánh mỏng manh của chú bướm rực rỡ, trong đáy mắt nàng phản chiếu rõ nét hình ảnh của hắn. Giọng nói mềm nhẹ, kiều mỹ nói không nên lời: - Không sợ! - Vậy ngươi nói ta làm thế nào để tin tưởng ngươi? – hắn hỏi trêu tức. Nữ nhân Hoa gia luôn nhìn chằm chằm nam nhân thế sao? Nhìn một bộ văn nhã, tĩnh lặng của nàng thế mà lại dám nói ra những lời này với hắn. Hắn cúi đầu thật thấp ghé sát mặt nàng, hơi thở phả ra nhất thời khiến cho cả người nàng run rẩy. - Nói đi, nói ra mà làm không được thì tốt nhất đừng có nói.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 136

- Không .. không phải… – nàng lúng túng giải thích nhưng lại không biết phải nói thế nào cho rõ ràng. Đôi mắt trong veo như thu thủy ướt át, miệng ngập ngừng nói không nên lời. Mày Hiên Viên Khanh Trần nhướng vài cái, có điểm đùa cợt liếc mắt qua nàng đương chuẩn bị đứng thẳng lên. Ngay sau đó, người trong lòng thình lình kiễng chân, như một chú chuồn chuồn lướt nước nhanh chóng hôn một cái lên gương mặt của hắn, đôi môi non mềm mang theo mùi hương đặc trưng của một người con gái. - Ngươi… – Hiên Viên Khanh Trần ngây ngốc cả người, nhìn nàng cúi đầu chà chà chân rồi bỏ chạy như con thỏ con bé nhỏ đang bỏ trốn mất dạng… Còn nhớ rõ lúc đó, tim hắn dường như hoảng loạn cả lên, chỉ kinh ngạc đứng nhìn thân ảnh kiều nhỏ của nàng mờ dần trong tầm mắt. Mị Nô, nếu lúc đó ngươi không nói lời nói dối kia thì cho dù chúng ta không thể ở gần nhau thì cũng sẽ không dây dưa tới mức này. Đáng tiếc, tất cả đều đã muộn… Ta trao cho ngươi nhưng ngươi không cần… ngươi không cần… Bước chân Hiên Viên Khanh Trần nhanh trong gió dần thả chậm lại. Trong đáy mắt vì đoạn ký ức khi nãy mà ngưng tụ một tầng lãnh ý hàn sương tới tận xương tủy. Ba ngày sau, đại quân của Hiên Viên Khanh Trần xuất chinh, hắn thân chinh ra trận. Đại Nguyệt và Lan Lăng nhất định phải diễn ra một cuộc chiến máu lửa, tâm người người đều sôi sục cả lên. Hai trăm năm qua không có lấy một cuộc chiến nào, luận về lực lượng quân sự thì hai bên đều ngang nhau; luận về thực lực của chủ soái thì không thể phân ai hơn ai kém. Ai cũng rất khó để kết luận, lúc này ai là người thắng, ai là kẻ thua. Trước phủ Bắc An vương, Hiên Viên Khanh Trần cùng đội thiết vệ quân đứng thành hàng chờ lệnh xuất phát. - Ca ca… – Thu Thủy kéo chiếc áo choàng nặng nề lên chạy về phía Hiên Viên Khanh Trần, đôi mắt trong suốt nâng lên nhìn hắn. – Ca phải trở về sớm nghen, muộ sẽ rất lo lắng cho ca ca. – trên khuôn mặt tái

https://thuviensach.vn

nhợt của nàng hiện ra một tia đỏ ửng, vài năm không có bước ra khỏi căn phòng, cuối cùng thì cũng tới ngày mà nàng được đứng bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần. Bông tuyết hạ xuống hàng lông mi thật cong dài của nàng rồi nhanh chóng biến thành giọt nước tan mất. - Ta biết, muội nhớ phải uống thuốc đều đặn, chú ý tới thân thể. – ánh mắt của hắn phát ra ôn nhu khó có được nhìn khuôn mặt tươi cười của Thu Thủy, càng ngày nàng càng có vẻ tốt hơn khiến cho tậm trạng buồn chán của hắn mấy ngày nay được dịu đi chút. Nghĩ tới đây, hắn không biết người kia có đến hay không? Đảo mắt qua đoàn người trong vương phủ, chỉ duy nhất không có thân ảnh của nàng. - Vương phi đâu rồi? – hắn lạnh giọng hỏi. Mấy hôm nay hắn có hỏi chuyện tới nàng. Mọi người có mặt đều cúi đầu, mấy hôm trước vương gia nổi giận, mọi người cũng không dám đến gần Ngọc Thần cung; hơn nữa Thu Thủy cũng dần khang phục được vương gia hết lòng yêu thương, tự nhiên phân rõ cao thấp, vốn không còn người nào để ý tới Hoa Mị Nô. - Đúng là lũ phế vật, ngay cả vương phi thế nào cũng không biết. Các ngươi là chết hả? – hắn xoay người xuống ngựa, bước chân vội vàng chạy tới Ngọc Thần cung. Không phải là nàng phát độc chứ? Mới tới Ngọc Thần cung, hắn liền nhìn thấy hạ nhân nhốn nháo cứ như mong được cứu mạng vậy: - Vương phi ở bên trong.. vương phi.. ngài ấy… - Có phải nàng bị độc phát hay không? – những tiếng rên rỉ thống khổ truyền ra từ sau cánh cửa phòng đóng chặt. - Đêm hôm qua vương phi đột nhiên độc phát, nô tỳ muốn đi tìm vương gia nhưng vương phi không cho! - Không ăn dược sao? – hắn xanh mặt hỏi. - Dược đã không còn nữa! – giọng của Tiểu Ngôn thấp hắn xuống. Đã không còn? Vô Ngân đưa dược tuy không nhiều nhưng cũng không tới mức hết sạch chứ? - Độc phát từ khi nào? - Mấy ngày nay phát tác thường xuyên, cho nên… Phát tác thường xuyên nhưng sống chết không chịu cúi đầu, ngươi thà tra tấn chính mình chứ không chịu mở miệng cầu xin ta dù chỉ một lần? Hiên Viên Khanh Trần cũng đoán được, với tính tình của nàng thì có thể làm thế. Hắn đi lên, rút trường kiếm chém mạnh xuống ổ khóa, leng keng một tiếng ổ khóa bị chặt đứt, hắn đá một cước khiến chiếc cửa bị văng ra rồi xông thẳng vào. Mặt mày Cảnh Dạ Lan xanh mét, cuộn mình thành một đoàn lăn lộn dưới mặt đất. Lúc có dược còn chịu

https://thuviensach.vn

đựng được nhưng giờ không có dược áp chế khiến cho nàng cảm thấy cơ thể mình như đang bị lột tứng miếng da đi vậy; trong cái lạnh đông cứng băng sơn, mỗi một lần thở ra hít vào dường như không còn là của nàng nữa. Cả người cứ như một tấm vải bị xé rách nát thành từng mảnh nhỏ vụn vậy. Hiên Viên Khanh Trần chưa bao giờ thấy nàng đau tới mức này nên hô lớn một tiếng "Mị Nô!" ròi ném kiếm sang một bên, chạy lên ôm lấy nàng. Cảnh Dạ Lan đau đớn tới mức không còn phân rõ nổi là ai tới! Nàng xé rách tất cả những thứ có thể nhưng cũng thể ngăn chặn được cơn đau. Đau muốn chết, nàng cắn chặt môi, dùng sức, mãi tới khi máu tươi chảy ròng ròng ra mà vẫn không hề ý thực được, chỉ thống khổ giãy dụa trên mặt đất. Tim hắn đau thắt lại. Hắn ôm lấy cổ nàng, không cho nàng lăn qua lăn lại nữa: - Nghe ta, không được cắn chính mình nữa, không được cắn chính mình nữa! – hắn cẩn thận muốn hé miệng nàng ra; trên đôi môi xám trắng vết răng sâu hoắm, máu tươi rịn ra khiến cho người ta sợ hãi! Không có thứ gì để xả đau đớn, Cảnh Dạ Lan theo bản năng dùng sức cắn mạnh bờ vai gần ngay trước mắt nàng để giảm bớt đau đớn cho mình. Đầu vai bị nàng cắn tới máu chảy đầm đìa nhưng Hiên Viên Khanh Trần không rên rỉ một tiếng, chỉ gắt gao ôm chặt lấy nàng. Thân thể của nàng lạnh ngắt không có lấy một chút độ ấm. - Mau gọi Vô Ngân tới đây! Nhanh lên! – Hiên Viên Khanh Trần thúc giục Tiểu Ngôn. - Ơ… A … Nô tỳ… – một màn trước mắt dọa cho Tiểu Ngôn choáng váng. - Mau lên… – Hiên Viên Khanh Trần rống giận. Vô Ngân vội vàng chạy tới đưa ra một viên thuốc. Hắn nhận viên thuốc, cố tách miệng Cảnh Dạ Lan ra rồi nhét vào ép nàng nuốt xuống. Ánh mắt lo lắng, bất an dần chuyển biến, nếu hôm nay hắn không tới thì không biết nàng đau thành cái dạng gì đây. Dược phát huy tác dụng rất nhanh, cơ thể đông lạnh của Cảnh Dạ Lan dần dần bớt lạnh, đau đớn cũng giảm đi nhiều, thân thể vốn đã yếu đuối vô lực lại càng hư thoát tựa như muốn tan biến đi. Chính nàng cũng không ngờ lúc độc phát mà không có dược lại đau đớn tới mức này. Buông bờ vai bị cắn của Hiên Viên Khanh Trần ra, trong miệng nàng toàn là vị tinh ngọt của máu, máu của chính nàng và cả Hiên Viên Khanh Trần. Đầu vai hắn bị nàng cắn một mảng da lớn, dĩ nhiên là đã lìa khỏi người hắn, dính trên quần áo tẩm ướt máu đỏ. - Ngươi

https://thuviensach.vn

làm ta sợ muốn chết! – giọng hắn nghèn nghẹn, run run, lộ ra lo lắng vô cùng. Hỏa liên độc, trong máu của hắn cũng có chứa loại dược khắc chế độc này, nhất định là chúng đang tra tấn cơ thể nàng. Đau quá, cảm giác tự trách dâng lên bao vây lấy Hiên Viên Khanh Trần. Hắn ôm chặt lấy nàng như muốn sát nhập nàng vào người mình: - Mị Nô, ngươi không có việc gì là tốt rồi!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Lúc độc phát bàn tay Cảnh Dạ Lan nắm chặt lấy tay Hiên Viên Khanh Trần, hiện giờ vô lực buông thỏng xuống. Giờ nàng không có lấy nửa điểm khí lực để có thể nắm bất kỳ thứ gì đó, nhưng vẫn gắng gượng mở miệng: - Buông! - Mị Nô! – Hiên Viên Khanh Trần nâng mắt nhìn khôn mặt xám trắng của nàng, đau lòng, lưu luyến buông nàng ra. Không còn sức để nói thêm với hắn lời nào, cả người Cảnh Dạ Lan xụi lơ. Sau khi giảm bớt được đau đớn tuy rằng kkhoong còn đau đớn như trước nhưng người nàng mềm nhũn như không xương. Nàng giãy dụa không được, rõ ràng cũng không thể tự mình làm gì, cuối cùng đành tựa vào lòng hắn nghỉ ngơi. Khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, bình thản mờ ảo như sương mù lúc sáng sớm mang theo bi thương nói không nên lời khiến cho hắn nhìn thấy mà trong lòng nhoi nhói không ra tư vị. Còn có thể nói gì đây? Hiên Viên Khanh Trần cũng không tìm được từ nào cho thích hợp, hắn không ngờ lại đau tới thế này, nỗi đau ấy dường như bắt đầu xé rách tim hắn. Vô Ngân đứng bên ngoài thu hết mọi chuyện vào đáy mắt. Đã lâu rồi y chưa thấy Khanh Trần quan tâm tới một người nào giống như khi nãy; nhưng sự quan tâm này của hắn không thể nào điều

khiển được. Đôi khi làm sai một chuyện nào đó lại không thể nào bù đắp được. - Đi làm cho vương phi chén nước gừng đường, càng nóng càng tốt! – Vô Ngân phân phó Tiểu Ngôn. Vô Ngân bưng chén nước gừng đi vào; Hiên Viên Khanh Trần vẫn ôm chặt lấy Cảnh Dạ Lan, hắn chẳng thèm quản chuyện sẽ bị Vô Ngân cười nói cái gì. - Cho nàng uống hết chén này, vừa rồi nàng cố ép bản thân nên thể lực đã tiêu hao không ít, thứ này có thể giúp nàng mau hồi phục lấy lại sức. – Vô Ngân bước lên. Cầm chén nước gừng, Hiên Viên Khanh Trần khẽ nhíu mày, là nước gừng. Hắn biết nàng sợ

https://thuviensach.vn

cay nên cẩn thận ôm lấy nàng rồi nhẹ giọng nói: - Mị Nô, uống cái này đi, đối với ngươi rất tốt. Nghe lời! – quả nhiên khi hắn đưa bát đặt bên môi Cảnh Dạ Lan thì nàng theo bản năng nhăn mày muốn né. Song nàng không thoát khỏi hắn được, đành để hắn tùy ý giúp nàng uống hết chén nước gừng. Uống xong, một cỗ nước ấm áp chảy khắp toàn thân, nhưng toàn thân vẫn lạnh như trước. Nàng rất hiểu, sau khi cơ thể bị đả thương đau đớn thì sẽ thấy rét lạnh toàn thân. Vài lần trước đều uống dược nên mới dịu đi được, còn lúc này chỉ mới chậm trễ một chút đã nhận lấy đau đớn khôn cùng. Một lần lại một lần đau đớn khiến cho nàng không nghĩ muốn tiếp tục nữa, thân thể thực sự rất lạnh. - Đừng để cho nàng nhiễm lạnh, mang nhiều chăn đến đây! – Vô Ngân phân phó. Không chịu buông nàng ra, lại không đành lòng khiến cho nàng lạnh nên Hiên Viên Khanh Trần đành ôm lấy Cảnh Dạ Lan đặt nàng nằm lên giường. Hắn cẩn thận gối đầu nàng lên chiếc gối mềm cao, sau đó lấy chăn mà Tiểu Ngôn mang đến đắp lên cho nàng. Nhưng dù có nhiều chăn như vậy mà vẫn không cho nàng chút ấm áp nào, cái rét lạnh giống như sinh ra từ trong máu thịt, giống như một tòa băng vạn năm không tan mọc lên trong người nàng, hơi lạnh thấu xương cứ thế tập kích vào nàng. - Nàng vẫn lạnh như vậy là sao? – Hiên Viên Khanh Trần vói tay vào trong chăn vuốt ve bàn tay nhỏ bé của nàng, trong lòng trầm xuống. - Đem nàng tới ôn tuyền đi, để cho nàng ngâm người trong đó xem thế nào! – Vô Ngân đề nghị. Nàng thật sự rất quật cường, cho dù dược có giảm bớt đau đớn nhưng người thường chắc chắn vẫn chịu không nổi. Còn nàng thì trong cảnh không có dược giảm đau mà vẫn cắn răng chịu đựng hết thảy. Điều này khiến cho Vô Ngân có điểm bội phục nàng. Tuy là y không có mặn mà lắm với chuyện có cảm tình nhưng dù sao vẫn có. Nhìn bộ dàng nàng thế này lại khiến cho Vô Ngân thấy hứng thú muốn bắt đầu nghiên cứu chế tạo thuốc giải độc trên người Cảnh Dạ Lan. Hiên Viên Khanh Trần ôm Cảnh Dạ Lan tới ôn tuyền, bắt đầu lột bỏ mớ quần áo bị nàng xé rách nát. - Ngươi… – tuy Cảnh Dạ Lan không còn khí lực nhưng vẫn dùng ánh mắt sắc lạnh trừng Hiên Viên Khanh Trần. Trong Bắc An vương phủ có quá nhiều nơi khiến cho nàng không muốn nhớ lại, nhất là những nơi có liên quan tới tên hỗn đản này! - Ta sẽ không chạm vào ngươi,

https://thuviensach.vn

ngươi nên nhẫn nhịn một chút, ngoan ngoãn nghe lời. – hắn nhỏ giọng nói rồi ôm lấy thân thể xích lỏa của Cảnh Dạ Lan bước xuống ôn tuyền, da thịt nàng dính sát vào người hắn, cả hai người họ cùng ngâm mình xuống nước. - Ngươi không nghĩ ngươi ôm ta như vậy mà ta không cảm thấy khó chịu sao? – giọng nàng thực nhỏ nhưng lạnh như băng chất vấn Hiên Viên Khanh Trần. Nàng vì xụi lơ nằm trong ngực hắn, bằng không thì nàng đã sớm cho hắn một cú đá văng hắn ra ngoài rồi. Nhìn không thấy mặt hắn, chỉ nghe thấy giọng nói của hắn dường như không còn giống với bình thường: - Mị Nô, nếu có thể thì ta muốn người đau khi nãy là ta! – nhất thời hắn khó có thể mở miệng nói ba chữ "Ta xin lỗi", đôi môi cứ như bị khâu kín, mở không nổi. Tim hắn bắt đầu vì nàng mà cảm thấy đau đớn. Hắn hiểu ý nhĩa của nỗi đau này, đã lâu rồi hắn không hề yêu ai. Bộ dáng đau đớn hung hung đánh vào tim hắn, hắn đúng là hận nàng nhiều năm nhưng cũng đã quên mất, vừa hận nàng vừa muốn có nàng. Hận tới cực hạn thì mặt khác cũng khiến yêu tới cực điểm. Đáy lòng đã nổi lên một thứ khát vọng yêu thương mãnh liệt, từng chút chiếm cứ trái tim hắn. Cảnh Dạ Lan cười cợt nói: - Ngươi thích đau như vậy hả? Được, ngươi đi tìm một con hỏa liên nữa để cho nó cắn thử; hoặc là ngươi nói Vô Ngân kê khai một thứ độc dược gì đó, mỗi ngày đều lấy chính ngươi ra mà thử độc đi. Ta nghĩ ngươi có đau tới chết thì cũng chẳng có ai thèm đau lòng đâu! Đúng thế, hắn dù có chết thì cũng sẽ không có người nào đau lòng vì hắn, nhất là nàng! - Ta … ta sẽ bồi thường cho ngươi. - Thu hồi sự bồi thường của ngươi đi, ta không hiếm lạ! Chỉ cần ngươi mau mau cút khỏi tầm mắt của ta là được! – nàng cơ hồ nói ra những lời tuyệt tình. Bồi thường? Bồi thường như thế nào? Có thể bồi thường lại đứa nhỏ đã mất sao? Có thể làm cho Tiểu Khả sống lại sao? Hắn nghĩ chỉ một câu bồi thường là có thể đền bù lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra sao? Lúc mang thai đứa nhỏ, có vài lần nàng nghĩ muốn ở chung cùng hắn. Ba lần bảy lượt bỏ trốn mà đứa nhỏ vẫn kiên cường sống trong cơ thể của nàng, khi nàng quyết định muốn quay lại thì lại bị tàn nhẫn cướp đi. Hắn làm tất cả mọi thứ để giẫm nát ngọn lửa hy vọng vừa mới nhen nhóm lên trong lòng nàng. Hiện tại tim nàng đã lạnh như băng vậy, dù có muốn cũng không có cách nào dấy lên một chút nhiệt

https://thuviensach.vn

tình nào. Nhìn hắn không có ý rời đi mà Cảnh Dạ Lan cũng chẳng có sức để làm cái gì, điều duy nhất nàng có thể làm là không hề nhìn tới hắn. Không hiểu sao hắn so với bình thường có rất nhiều điểm bất đồng!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 138

- Mị nô… Ta xin lỗi… – rốt cuộc ba chữ nghẹn trong cổ họng cũng được phát ra, tất cả đều xuất phát từ chân tâm. Nếu có thể thì hắn không muốn nàng bị hỏa liên cắn; nếu có thể thì hắn không muốn đứa nhỏ bị mất đi; nếu có thể… Nhưng mà không có chữ "nếu" dành cho hắn. Cảnh Dạ Lan cười nhẹ ra một tiếng, tiếng cười kia thê lương hư vô cắt ngang thiên không, xuyên thấu tận trời xanh bắn thẳng tới vô cùng… Hiên Viên Khanh Trần, một câu xin lỗi này của ngươi có phải đã quá muộn rồi hay không… Vì sao khóe mặt lại nóng ướt chứ? Chẳng lẽ nàng thực sự vì câu nói xin lỗi này của hắn sao? Nàng không muốn nghĩ thêm gì nữa, thân thể nằm trong dòng nước ấm áp, dần dần nỗi lo lắng và mệt mỏi bị áp xuống, nàng tựa vào trong lòng Hiên Viên Khanh Trần nặng nề ngủ. Trong đáy mắt hắn là khuôn mặt trầm tĩnh của nàng, hai má trắng nhợt sau đau đớn của nàng vì được hơi nóng của ôn tuyền ôm ấp nên mới có chút ửng đỏ trở lại. Nàng im lặng tựa vào lòng hắn, trong mắt hắn vẫn đọng lại nỗi đau đớn khi nãy, đáy lòng hãy còn sợ hãi. Cúi đầu, hắn nhịn không được hôn lên đôi môi lạnh ngắt của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm nhẹ lên dấu răng nàng để lại. Hiện tại nàng lại giống như ta lúc trước, chung quy thì chúng ta vẫn phải làm tổn thương lẫn nhau thì mới cam tâm sao? Phải làm thế nào mới có thể khiến nàng tha thứ cho những thương tổn mà ta gây ra với nàng đây? Phải làm như thế nào mới được hả Mị Nô… Đại quân của Hiên Viên Khanh Trần vẫn nhận lệnh xuất phát, một nhuyễn kiệu lặng lẽ lẫn trong đại quân rời đi. Cảnh Dạ Lan mơ màng không biết mình đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại thì cả người vẫn không có lấy chút khí lực, thân thể đau đớn và lạnh lẽo cứ như chỉ ở trong giấc mọng. Cảm giác mình đang di chuyển, nàng nghi hoặc. Không phải đang ở Bắc An vương phủ sao? Chẳng lẽ bị hắn dẫn đi theo hả? - Tỉnh rồi!? – hắn nhấc rèm kiệu lên, đôi mắt yêu dị dưới chiếc mặt nạ

https://thuviensach.vn

quỷ bằng đồng nở rộ nhu tình khác thường, nhất thời xẹt qua lòng nàng, nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ trí óc. - Ta đang ở đâu? – nàng lạnh giọng hỏi, nhìn quang cảnh không ngừng di động bên ngoài cửa sổ khiến nàng thấy giận. Nếu không phải trước mặt là người này thì có lẽ tâm tình nàng sẽ đỡ hơn một chút. - Ngươi đang đi theo đại quân cùng ta tới biên giới. – hắn ôn nhu trả lời, thấy nàng nhướng mày thì liền giải thích. – Vô Ngân muốn đi theo đại quân, dược của ngươi cũng đã làm xong rồi nên cũng có thể đi cùng ta. – hắn vươn tay, trìu mến vuốt nhẹ hai má tái nhợt của nàng. Nếu không mang nàng theo thì lần sau lúc nàng bị độc phát hắn không thể nào tưởng tượng được nàng sẽ đau đớn tới mức nào nữa. Thấy nàng lạnh mặt nghiêm túc thì hắn thầm thở dài một tiếng, đem rèm buông xuống. Hiên Viên Khanh Trần cũng chỉ cười cười, cách tấm rèm kiệu nhìn thân ảnh mờ nhạt của nàng, ánh mắt cuối cùng vẫn phải luyến tiếc rời đi. - Vì sao lại biến thành như vậy? – nhớ lúc đó hắn cơ hồ là hét lên hỏi Vô Ngân. - Ta đã sớm nói với ngươi rồi, chỉ cần nàng còn sống thì nhất định sẽ phải chịu đựng đau đớn, lần sau so với lần trước còn nghiêm trọng hơn, độc tố sẽ dần dần ăn mòn thân thể của nàng. - Lâu như vậy rồi mà ngươi vẫn không nghĩ ra cách nào sao? – tâm trạng hắn không yên nổi, đánh mắt nhìn Cảnh Dạ Lan say ngủ; hiện tại hắn vẫn mặc nguyên bộ quần áo ướt đẫm, đi tới đi lui trước mặt Vô Ngân giống như một thứ ruồi bọ không có đầu óc vo ve bay qua bay lại vậy. - Nàng không là gì của ngươi thì vì sao ngươi kích động như vậy chứ? – biết rõ nói thế này sẽ chọc tới hắn nhưng Vô Ngân vẫn quyết định thử một phen. Quả nhiên, ánh mắt hắn biến phẫn nộ như một con sư tử đang nổi điên sẵn sàng lao lên cắn nuốt con mồi; hắn cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ: - Ngươi nên biết nàng người của ta! - Không phải kẻ thù sao? – Vô Ngân hỏi lại. - Được lắm, lúc này mà ngươi còn có tâm tình chơi đùa nữa hả?! – hắn đè thấp giọng xuống, đi tới gần Vô Ngân, đôi mắt màu vàng yêu dị như bị che kín với lo âu, bất an. Mấy ngón tay có lực cũng không chịu yên lặng mà mở ra siết vào giống như đang giúp hắn phát tiết bớt phiền muộn. Vô Ngân nhìn người bên cạnh, sự tồn tại của nàng thật sự đã bắt đầu từng chút từng chút cải biến Hiên Viên Khanh Trần, một kẻ lãnh khốc như hắn cuối cùng đã vì một người mà tâm phiền ý

https://thuviensach.vn

loạn. - Ngươi có thể từ bỏ hận thù của ngươi với nàng không? Hiên Viên Khanh Trần dừng lại trước mặt Vô Ngân: - Ta dùng hết mọi khả năng của mình để thương tổn nàng, đổi lại là chính ta đau lòng, ngươi nói xem đây là kết quả quái quỷ gì chứ? – khóe miệng hắn vung lên ý cười có ý chế nhạo, khóe mắt dường như ẩm ướt ngoài ý muốn. Yên lặng trong chốc lát , Vô Ngân mới thản nhiên mở miệng hỏi: - Khanh Trần, ta hỏi ngươi, ngươi có quên lời thề của ngươi không? Quyền khuynh thiên hạ so với nàng thì bên nào quan trọng hơn? - Ta không quên, mỗi một hành động, bước đi của ta đề muốn hướng tới mục đích này! – nói tới điều này hắn mới có thể an ổn lại tâm tình, ngoái đầu nhìn lại Cảnh Dạ Lan, ý cười ôn nhu nở rộ trong mắt. – Đối với ta mà nói thì nàng cũng giống như như vậy! ..~~..~~.. Ban đêm, họ dừng chân dựng tạm trại nghỉ ngơi, lúc này Cảnh Dạ Lan mới có thể rời khỏi nhuyễn kiệu. Mới vừa bước xuống khỏi kiệu thì một đôi cánh tay to khỏe vươn tới vòng quanh vòng eo nàng. Biết là kẻ nào lớn mật như vậy nhưng nàng theo bản năng vẫn thúc ngược tay lại. Lần này không có thất bại, khuỷu tay đánh vào vòm ngực rắn chắc của hắn, tuy lực không lớn nhưng lại rất chuẩn xác khiến cho hắn phải la lên một tiếng. - Xem ra ngươi tốt hơn nhiều rồi! – hắn ôm chặt lấy nàng, cũng không thèm để ý tới sự giãy dụa của nàng, ngược lại còn ghé sát hơn vào sau tai nàng. – Ngươi mới khỏe lại nên ta sẽ không làm thế với ngươi. Lời nói này nghe thực ái muội khiến cho mặt và tai nàng đỏ phừng phừng nhưng vẫn lạnh giọng đáp trả: - Ta thế này thì khác nào sống không bằng chết, không bằng ngươi cho ta được chết một cách thoải mái còn vui hơn! - Nói hưu nói vượn! – cánh tay Hiên Viên Khanh Trần căng thẳng kéo người nàng lại sau đó nâng mặt nàng lên đối diện với mình, uất giận nói. – Ngươi nhất định phải sống cho tốt, ta không cho phép ngươi chết! – hắn giật mình, hắn không thích nàng nhắc tới chữ “chết”. Khẽ gật gật đầu, Cảnh Dạ Lan tỏ một bộ nghe lời, hiểu chuyện: - Ừm, đúng rồi, sao ta có thể quên chứ, ngay cả sống chết của ta cũng phải lệ thuộc vào sự tùy hứng của ngươi! Hắn nhíu mày, nhếch môi lên định nói gì đó nhưng sau lại thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng dịu đi chút: - Tốt lắm, không nói chuyện này nữa. Ngươi cũng đã mệt mỏi rồi, ta đưa ngươi đi nghỉ ngơi. – nói xong hắn lập tức ôm lấy nàng. Cảnh Dạ Lan

https://thuviensach.vn

cũng lười tranh cãi với hắn mà thân thể của nàng cũng cần phải khôi phục lại, đành để mặc hắn vậy! Nhưng mà nàng cũng chú ý tới một điểm, Hiên Viên Khanh Trần không còn xưng là cô vương trước mặt nàng nữa.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Ban đầu nàng cũng rất nghi hoặc, “cô vương” vốn chỉ có đương kim hoàng thượng mới tự xưng nhưng Hiên Viên Khanh Trần lại cuồng ngạo tự xưng cô vương theo lý đã phạm phải tội chết nhưng chưa có một người nào nói cái gì. Nhưng mà trời thì cao còn hoàng đế ở xa, trong tay hắn nắm giữ quân quyền, chỉ e là hoàng thượng cũng phải kiêng dè hắn ba phần. Trong doanh trướng, quân lính tùy ý bố trí tuy đơn giản nhưng rất thoải mái và sạch sẽ. Chậu than được đốt lên, bốn phía im ắng một mảnh. Cảnh Dạ Lan thoải mái dựa lưng vào gối chợp mắt một chút thì bên tai vang lên tiếng động rất nhỏ, không cần mở mắt ra thì nàng cũng biết được ai đến. Nàng đã quá quen thuộc với tiếng bước chân của hắn rồi! Bên giường hơi hơi nhún xuống, hắn ngồi bên cạnh. Dưới ánh nến, ánh sáng vàng nhạt chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo của nàng. Hắn vươn tay muốn chạm vào đầu vai nàng. - Ngươi làm cái gì đó? – Cảnh Dạ Lan mở bừng mắt, con ngươi trong trẻo mà lạnh lùng. Hiên Viên Khanh Trần sực tỉnh, lập tức mềm giọng nói: - Ngươi tỉnh rồi! – ánh tay vươn ra ngưng giữa không trung, dừng ngay sát tầm mắt của CảnhDạ Lan,nhất thời hắn không biết có nên thu về hay tiếp tục, dường như có điểm xấu hổ. Nàng ừ một tiếng, chuyển người một chút rồi nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp. - Có muốn đi ngắm cảnh không? Ngươi còn chưa có thấy qua phong cảnh ở Bắc An. – trong lời của hắn có hơi hướng nhún nhường thương lượng chưa bao giờ có. Nàng không trả lời, hắn lại cúi người xuống tựa sát bên nàng nhắc lại một lần nữa. Nàng kéo tấm chăn chảy xuống khỏi đầu vai bao lấy thân mình: - Không đi, ta không chịu nổi lạnh. - Đúng thế, thân thể của ngươi không thể chịu lạnh được! – hắn thì thào nói nhỏ, cách một lúc lại nói tiếp. – Vậy tới giờ ăn cơm rồi, cần phải đi ra ngoài, ta bế ngươi! – hắn nói nhưng chưa có động thủ giống như đang chờ, chờ nàng đồng ý. (đoạn ni thương lão quá trời, hắc

https://thuviensach.vn

hắc) Đúng là nàng rất đói, nơi này rất lạnh, hơn nữa chân tay nàng lạnh buốt, mặc dù không muốn nói gì thêm với hắn nhưng nàng cũng không thể để chính mình bị đói được. Lúc phát bệnh đã không còn sức mà chống đỡ so với chết thì khó chịu hơn nhiều. - Không cần ôm, ngươi giúp ta mang tới một bộ quần áo là được rồi. – nàng liền đứng lên, vô tình ánh mắt hai người chạm trán. Nàng có thể nhìn ra trong đáy mắt Hiên Viên Khanh Trần ẩn hiện sự vui mừng. Cuối cùng thì hắn cũng không có bế nàng rời khỏi phòng mà chỉ gắt gao theo sát nàng một tấc cũng không rời. Sau khi dựng tạm trại nghỉ, lửa trại được đốt lên, giữa bóng đêm dần hạ xuống có vẻ hết sức ấm áp. Bắc An nằm ở phương Bắc nên có đầy đủ yếu tố của một Bắc quốc, tuy rằng không có cảnh sắc nắng như ở kinh thành nhưng khí hậu rất hợp lòng người, đất đai rộng lớn, lãnh thổ bạt ngàn. Cảnh Dạ Lan ngước nhìn cảnh trời váng tối, đôi mắt chớp động, cơn gió thê lương thổi tấp quan mặt nàng. Trong không khí có mang theo hơi đất bụi, một cỗ cảm xúc hỗn loạn không tên dâng lên khiến cho nhiệt huyết vốn đang say ngủ trong người nàng bắt đầu khởi động. Giữa không gian rộng lớn này chắc chắn sẽ có một nơi dành cho Cảnh Dạ Lan nàng… - Đứng ở phía sau ta, gió lớn rồi! – Hiên Viên Khanh Trần dịu dàng kéo tay nàng rồi đi tới bên vòng lửa trại. Binh lính vây quanh bốn phía, nơi này chỉ một hai người bọn họ. Mùi vị thịt nướng bay tới kích thích cơn thèm ăn của Cảnh Dạ Lan. - Ta đói bụng. – ánh mắt của nàng đổ tới phía món đồ ăn đang được nướng kia, trông nó béo ngậy mỡ trong ngọn lửa, tiếng “xèo xèo” “tách tách” liên tục nổ vang. Hắn kéo nàng ngồi xuống cùng, di chuyển đồ ăn, dùng thanh đao nhỏ cắt một tiếng: - Cẩn thận kẻo nóng! – hắn thấp giọng dặn rồi nhìn nàng cắn từng miếng ăn ngon lành; từng động tác dù là nhỏ nhất của nàng đều lọt vào tầm mắt của hắn làm cho tâm hắn đột nhiên thấy ấm. - Nhìn cái gì? – bụng đã no căng, tâm tình nàng cũng tốt hơn chút, nàng phát hiện ánh mắt của hắn từ đầu tới giờ không hề rời khỏi nàng dù chỉ một khắc. - Nhìn nàng ăn! – hắn nheo mắt nở nụ cười, dưới ánh lửa hắn cảm thấy đôi mắt nàng sáng trong như ánh trăng, giống một thứ bảo châu, giống một hai hai chiếc đĩa tròn xoe nằm trong dòng nước trắng. Ngón tay thon dài khẽ mơn trớn cánh môi bị thương của nàng, nhẹ nhàng chà lau vết mỡ. Thân mình Cảnh Dạ Lan đột

https://thuviensach.vn

nhiên lùi lại sau: - Mị Nô! – nàng trốn tránh như một thứ bản năng, điều này đâm vào tim hắn, trong mắt thoáng hiện lên đau đớn. Nàng bị thương quá sâu, luôn xem những hành động, cử chỉ vô tình của hắn biến thành những thứ có thể làm thương tổn tới nàng. - Ngươi nói muốn đi ngắm phong cảnh thì ta cũng đã ngắm, nói ta ăn cơm thì ta cũng đã ăn. Hiện tại ta muốn về, người đừng đi theo ta nữa! – nàng không quen với những cử chỉ này của Hiên Viên Khanh Trần nhưng thật ra nàng không còn chán ghét như lúc trước; nàng cũng không còn thấy ghê tởm khi bị hắn chạm vào, ngược lại vì những hàng động đó mà nàng cảm thấy trong lòng khẩn trương thậm chí chân tay cứ luống ca luống cuống cả lên. Đứng lên, Cảnh Dạ Lan bọc chiếc áo khoác lông cừu lên người rồi rời đi. Phía sau, hắn không có đuổi theo chỉ đứng lặng bên khối lửa trại, chăm chú nhìn mạt thân ảnh kiều nhỏ dường như đang trốn tránh rời khỏi hắn. Thương tổn một người thật sự không thể làm điều gì để cứu vãn lại sao? Mị Nô, ta nên làm cái gì bây giờ.. ta nên làm gì để bồi thường nàng đây… Ánh mắt rũ thấp xuống, Hiên Viên Khanh Trần vô lực ngồi dưới đất. Ánh lửa nảy lên phản chiếu vào đôi mắt màu vang yêu dị của hắn; mi mắt buông xuống nên không thể thấy rõ thần sắc hắn lúc này. Cách đó không xa, trong bóng đêm có một thân ảnh cô tịch đứng nhìn hắn thật lâu, trong đôi mắt tối kia hiện lên một tia thần sắc phức tạp. Bên ngoài doanh trại cả đêm gió gào thét khiến cho Cảnh Dạ Lan không ngủ yên ổn được. Ánh trăng xuyên thấu qua khe hở của doanh trướng lọt vào, thứ ánh sáng xanh này ẩn ẩn lãnh ý. Cảnh Dạ Lan vừa mới chợp mắt, đang lúc mơ màng thì bị một tiếng bước chân làm cho bừng tỉnh. Tiếng bước chân dừng lại bên ngoài trướng doanh, nửa ngày không có tiến vào. Không phải là Hiên Viên Khanh Trần! Dưới ánh trăng, bóng người mới tới bị chiếu rọi đổ nghiêng trên nền đất, ngược lại lòng nàng lại bình tĩnh hơn. Vệ quân của Hiên Viên Khanh Trần lúc nào cũng âm thầm giám thị nàng, người tới có thể đường đường chính chính can đảm đứng trước doanh trướng thì thân phận nhất định không thường. - Nếu đã đến thì hãy vào đi! – nàng không muốn đứng dậy, tuy rằng nằm trong chăn nệm vẫn còn lạnh nhưng còn tốt hơn so với không có. - Nhĩ lực của vương phi thực tốt, đã khuya rồi mà vẫn đánh thức người dậy! – người tới nhoẻn cười, nhấc

https://thuviensach.vn

rèm cửa doanh trướng lên đi vào. Gió thừa dịp chui vào theo khiến cho người ta đánh một trận rùng mình, thổi tán những lo lắng trong doanh trướng đi mất. Cảnh Dạ Lan nâng mắt, phiền não nhìn y. - Ngươi tới làm cái gì?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Năm xưa bị người này gây bất lợi, không ngờ người không muốn gặp lai xuất hiện ngay trước mặt; đã thế thì dù chỉ một giây cũng cho ngươi được rảnh rỗi rồi. Người đến là y, Cảnh Dạ Lan lạnh mặt tiến tới sát chậu than. “Tách” một tiếng, trong chậu thân nổ một tiếng, bụi lửa bay lên. Nàng tùy tay xoa nắn đặt hờ lên trên chậu than sưởi ấm. Vô Ngân vẫn đứng đó chỉ mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt dừng lại bàn tay của nàng. Một đôi tay khéo léo trắng nõn, không có nhiễm một chút vết chai sạn, móng tay hơi hơi hồng nhạt giống như một đóa mai năm cánh vậy. TayCảnh Dạ Lan có điểm không được tự nhiên, lúc này nàng mới thở hắt ra một tiếng, ngoái đầu lại nhìn y: - Đêm khuya ngươi tới tìm ta vì muốn đứng ở chỗ đó hả? Nếu đúng vậy thì mời ngươi mau đi ra ngoài mà đứng, đừng có làm phiền tới giấc ngủ của ta. - Bàn tay của vương phi rất đẹp! – Vô Ngân tán thưởng, Cảnh Dạ Lan thấy ý cười trong mắt y đúng chất của một tên hồ ly giảo hoạt. - Có gì nói thẳng, nói xong thì cút đi! – nàng chán ghét bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, nhất là Hiên Viên Khanh Trần và y. Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần thì yêu dã, câu hồn đoạt phách, bá đạo lại mãnh liệt mang theo dục vọng chiếm hữu, người ta nhìn mà có cảm giác như bị hắn cắn nuốt vậy; còn Vô Ngân thì như cái bóng lúc nào cũng ở sau hắn, thỉnh thoảng nhìn thoáng qua thì đôi mắt thâm thúy của hắn khiến cho nàng nghĩ tới một con người khó có thể dò xét được năng lực, suy nghĩ. Nụ cười của Vô Ngân càng thêm sáng lạn” - Không thể ngờ được cánh tay như ngọc của vương phi làm sao lại luyện được một hảo tuyệt kỹ như vậy. – Hoa Mị Nô sinh ra trong gia đình nhà quan, từ nhỏ đã có người hầu hạ, bàn tay nho nhỏ như không có xương kia, trắng noãn không tỳ vết sao có thể sử dụng được châm một cách thành thạo chứ?! Ánh mắt Cảnh Dạ Lan động, chẳng lẽ đã để lại giấu vết gì khiến y tìm ra được? - Có ý gì chứ? - Đêm đó Vân vương gia

https://thuviensach.vn

đào thoát, Vô Ngân phụng mệnh tới đại lao xem xét thì có phát hiện ngoài ý muốn một thứ. Nó đã khiến cho ta suy nghĩ trăm ngàn lần vẫn không thể nào giải thích nổi, sao nó lại có ở nơi đó? – y mỉm cười hỏi Cảnh Dạ Lan. – Vương phi có biết không? - Không biết, không quan tâm! – Cảnh Dạ Lan cũng cười lại, xoay người trở lại ngồi xuống giường, miễn cưỡng dựa vào thành giường. Trong đầu nhanh chóng chuyển động, có thứ gì rơi vào tay Vô Ngân chứ? - Vương phi, có thể nào người đã bỏ quên thứ gì đó hay không?! – khẩu khí Vô Ngân như trách cứ, bàn tay mở ra, một cây châm nhỏ nằm yên trong lòng bàn tay y, lóe lóe sáng. Là nó! Nàng nghĩ lại, hôm đó nàng bắn châm tới một gã binh lính rồi vội vã kéo hắn tới giấu ở chỗ bí mật gần đó nhưng không có nhớ rút ra. - Ngươi muốn thế nào? Thứ này thì có thể chứng minh được cái gì chứ? – Cảnh Dạ Lan trấn định lại nhìn hắn. - vương phi yên tâm, hôm đó Vô Ngân đã giúp người xử lý tốt mọi chuyện, ngoại trừ người và ta thì không có người khác sẽ biết chuyện này. Chỉ là e tên lính bị người giết chết phỏng chừng đến chết cũng không biết được ai đã hạ thủ! – Vô Ngân mặc dù cười nhưng trong đôi mắt không có lấy nửa phần ý cười. Ra tay nhanh, chuẩn, ngoan độc, hơn nữa trong thời gian ngắn lại có thể giết người trong đội thiết huyết quân của Khanh Trần, thân thủ như vậy không thể nào xuất hiện từ một tiểu thư danh môn con nhà quan được. Cảnh Dạ Lan thu hồi ý cười, cuối cùng vẫn để lại dấu vết khiến y nắm được. - Tốt với ta như vậy sao? Ta khuyên ngươi vẫn nên trực tiếp nới với hắn, phân tình nghĩa này của ngươi quả thực ta nhận không nổi. – mọi chuyện đã tới nước này, hai mặt nàng đã giáp địch, so với việc ngồi im để bọn họ trói chân tay chờ chết thì chi bằng đập nồi dìm thuyền, bí quá hóa liều thử một lần. - Nói với hắn cái gì? Nói với hắn là người cứu Tô Vân Phong? Hay là nói với hắn rằng người không phải là Hoa Mị Nô? – ngữ khí Vô Ngân bình thản, giờ phút này không chỉ đáy mắt không có ý cười mà ngay cả trên gương mặt trước nay vẫn hiện hữu ý cười cũng đã biến mất. Thậm chí y còn tỏ ra một bộ cảnh giác. - Lời của ngươi nói đúng là kỳ quái. Chuyện ta cứu Tô Vân Phong không giả, ngươi dựa vào cái gì nói ta không phải là Hoa Mị Nô chứ? – Cảnh Dạ Lan tuyệt không có ý sợ hãi, ngược lại nàng có chút hứng thú muốn biết Vô Ngân sẽ nói nguyên nhân gì. Còn có

https://thuviensach.vn

chuyện hôm mở tiệc rượu lần đó vì sao Hiên Viên Khanh Trần lại trở mặt thay đổi thái độ với nàng nhanh như vậy? - Kỳ thực vương phi đã hiểu rõ mọi chuyện, thứ cho Vô Ngân vô lễ nói một câu, có lẽ Hoa Mị Nô đã sớm không còn trên trần thế. – nói tới đây, trong mắt y phụt ra một đường ánh mắt sắc bén bắn thẳng tới người Cảnh Dạ Lan. Có lẽ Khanh Trần đã sớm biết được điều này nhưng hắn không chịu xác thực và thừa nhận. - Ngươi nói cũng không có sai, Hoa Mị Nô đã tự sát trước khi được gả cho hắn, còn ta là một sinh mệnh được nhận lấy thân thể của nàng, sống một cuộc đời mới! – nàng giương mặt lên, quan sát ánh mắt Vô Ngân. Trong đôi mắt hẹp dài kia, lần đầu tiên nàng phát hiện vẻ mặt lần đầu tiên xuất hiện của Vô Ngân. – Ta vốn không phải là Hoa Mị Nô, bị ngươi và hắn tra tấn cho tới tận ngày hôm nay ta còn thật lòng cảm thấy nàng chết đi đúng là chuyện tốt. Trước kia, Hoa Mị Nô nhát gan yếu đuối nhưng lại có một chuyện duy nhất đối nghịch đó là dù có chết cũng không muốn gả cho tên khốn Hiên Viên Khanh Trần; bằng không nàng khi còn sống hắn rất đáng giá, luyến tiếc cuộc đời! Bàn tay nắm chặt lại, sự bình thản khó khăn lắm mới tụ lại chợt tiêu biến, thay vào đó là phẫn nộ. Nàng chiếm dụng thân thể này nhưng vẫn có thể cảm nhận được ý thức của nàng ấy. Hơn nữa nghe những lời Hoa Thanh Nho nói, Cảnh Dạ Lan cũng có thể hiểu được một chút. Nữ nhân đáng thương này đại khái vì trước kia quá thích Hiên Viên Khanh Trần, lại không biết vì sao bị hắn hận nên tâm nàng vẫn luôn mâu thuẫn. Nàng vừa yêu vừa sợ hắn, nên trước đêm bị người phu quân trước là đương kim hoàng thượng hối hôn hạ gả cho Hiên Viên Khanh Trần thì nàng chỉ có cách chết đi mới giải thoát được tất cả mâu thuẫn. - Cho dù nàng có làm cái gì thì Hiên Viên Khanh Trần cũng không thể đối xử với một nữ tử yếu đuối, nhỏ tuổi như vậy được. – trong mắt Cảnh Dạ Lan nảy lên hai ngọn lửa. Đêm tân hôn, nàng quỳ gối nhìn Hiên Viên Khanh Trần ở trên giường hoan ái với người nữ nhân khác, tim Hoa Mị Nô nhói đau; Nàng có thai, Cảnh Dạ Lan dường như có thể cảm nhận được thân thể này đối với đứa nhỏ có một thứ yêu thương mãnh liệt; Đứa nhỏ không còn, Tiểu Khả mất, nàng khổ sở chìm sâu vào đáy sâu vực tối, tận đáy lòng có một nỗi bi ai không người nào hiểu được, trong đó cũng có một phần của Hoa Mị Nô.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Nàng thực sự không biết nữ nhân này đã làm chuyện gì với Hiên Viên Khanh Trần nhưng dù có làm cái gì thì Hiên Viên Khanh Trần vẫn còn sống sờ sờ đó, lại còn làm vương gia của Bắc An, hắn có quyền thao túng sống chết của người khác; hắn có được tất cả những thứ hắn muốn cho nên hắn mới ép Hoa Mị Nô tới chết đi sống lại, nhìn bộ dạng thống khổ của nàng để hoàn trả lại những sai lầm trước kia sao? - Nếu ngươi thật sự không phải Hoa Mị Nô thì ngươi đừng ở bên cạnh hắn nữa, đừng mang lại thương tổn cho hắn nữa! Khiến hắn thương tổn? Đúng là nực cười, hiện tại ai thương tổn ai chẳng lẽ y là người mù hay là y cũng bị mất trí nhớ nên đã quên mất chính y bắt tay với tên khốn Hiên Viên Khanh Trần kia khiến cho nàng biến thành cái bộ dáng thê thảm này! - Đủ rồi, ngươi có tư cách gì nới ta mang tổn thương tới cho hắn! – Cảnh Dạ Lan cơ hồ là rít gầm lên. – Những việc hắn làm với ta không phải là thương tổn sao? Hắn giết Tiểu Khả, khiến ta không còn đứa nhỏ, vì Thu Thủy mà biến ta thành vật thí nghiệm thuốc, lúc độc phát ta đau tới chết đi sống lại.. những tội lỗi đó chẳng lẽ không phải là thương tổn ta sao?! Vô Ngân nghe xong không hề thay đổi nét mặt: - Vương phi, tâm người biến lạnh lẽo cứng rắn cũng chỉ vì bị thương tổn quá sâu, không thể không buộc chính mình thay đổi; chỉ có như vậy thì khi nghĩ về vết thương lòng sẽ không còn bị thương tổn nữa. Hoa Mị Nô đã bị thương tổn là vì nàng đã làm hại Khanh Trần mất đi tất cả những gì trong cuộc đời hắn, Khanh Trần đã bị tổn thương quá lớn, còn lớn hơn nhiều so với những gì mà ngươi nói lúc này! - Thương tổn không có phân lớn nhỏ, tâm đã bị thương thì vĩnh viễn không thể cứu chữa được! – nàng phản bác lời Vô Ngân. Đúng là những lời ngớ ngẩn, con người đều ngang hành nhau, vì sao hắn gặp bất hạnh đều đổ hết lên người Hoa Mị Nô chứ! Hoa Mị Nô, ngươi đúng là một tên ngốc, vì nam nhân này mà tự sát, đã chết rồi lại còn

https://thuviensach.vn

quay lại quấy phá chút ý thức còn lưu lại trong thân thể này. Ngươi muốn cái gì? Chẳng lẽ ngươi không muốn được hoàn trả lại bằng một cái giá thích hợp cho những gì mà ngươi gặp phải sao? Ngươi không nợ hắn, không nợ gì hết… Trong con ngươi linh động lóe lên ánh sáng kiên định. - Ta chỉ có thể nói, bây giờ Khanh Trần đang vì ngươi mà thay đổi. – thật lâu sao Vô Ngân nhẹ giọng nói. Từ lúc nàng phát độc trước khi xuất chinh đó Khanh Trần thực sự đã bị chấn kinh, hắn thật không ngờ Hoa Mị Nô sẽ đau đớn tới mức như chết đi vậy. Trong lòng của hắn thực sự chưa bao giờ muốn mất đi nàng. Khanh Trần, chuyện đã tới mức này, ngươi còn có thể làm cái gì để giữ lại nữ nhân này chứ? Người này không phải Hoa Mị Nô! Đáy mắt Vô Ngân hiện lên đau đớn. - Cho dù là trước kia có chuyện gì xảy ra, tiền căn hậu quả thế nào thì giữa ta và hắn ngoại trừ cừu hận thì không có bất cứ một thứ gì thay đổi hết, cũng như không có cách nào làm thay đổi mọi chuyện được. – tháng ngày qua hiện lên rõ nét trong đầu nàng. ở Bắc An, nàng bị hắn bạo ngược, bị hỏa liên cắn đau đớn khôn cùng, một khắc kia mất đi đứa nhỏ, đống xương trắng của Tiểu Khả bị bầy sói cắn xé nát, vẻ mặt của hắn vào lúc buộc nàng uống thuốc thí nghiệm cho Thu Thủy… Nàng từ từ nhắm mắt lại,không phải là hắn không có lúc dịu dàng. Lúc trong Tuyết cốc hắn thay nàng đỡ tên, cùng nàng ngã xuống sườn núi, lúc nàng bị độc phát thì hắn luôn ngồi bên cạnh chăm sóc… Hiên Viên Khanh Trần những lúc đó quả thực biến thành một con người hoàn toàn khác. - Ta thả ngươi đi! – Vô Ngân đột nhiên nói. - Thả ta đi? – Cảnh Dạ Lan kinh ngạc. Trước giờ nam nhân này chưa khi nào vi phạm mệnh lệnh của Hiên Viên Khanh Trần, đột nhiên y đưa ra đề nghị tốt bụng thế này quả thực… – Tốt như vậy hả?! Ngươi không sợ hắn? – nàng mỉm cười, ngón tay quấn tròn lọn tóc, ghé mắt hỏi lại. - Ta có điều kiện! - Điều kiện? – nàng biết là y không có hảo tâm như vậy. - Đúng thế, điều kiện! – trên mặt y lại hiện lên nụ cười mị hoặc. – Vương phi hắn còn nhớ rõ từng đáp ứng ta là sẽ có một ngày sẽ vì Vô Ngân mà làm hai chuyện. – mâu quang chớp động, khóe miệng Vô Ngân cong cong lên. – Sống chết cũng không thay đổi! Cảnh Dạ Lan nhíu mày, đúng là nàng từng có hứa hẹn với Vô Ngân: - Ta đã nói thì sẽ không quên, ngươi nói ra điều kiện của ngươi đi. - Trận chiến này không

https://thuviensach.vn

thể tránh được, nhất định Hiên Viên Khanh Trần phải thắng! Cảnh Dạ Lan cười đùa cợt: - Ngươi nói cứ như hắn đã bị ấn định là sẽ thua vậy. – nghĩ đến đây, nàng chợt nhớ tới Tô Vân Phong, không biết là hắn bị thương thế nào. - Ai cũng có thể thua nhưng duy nhất mình Khanh Trần sẽ không! – Vô Ngân liếc mắt nhìn thoáng qua Cảnh Dạ Lan. – Chỉ là ngươi sẽ là một nguyên nhân khiến hắn bất an. Năng lực của Khanh Trần so với ai khác đều cao hơn là chuyện rõ ràng, trận chiến này nhất định sẽ rất vất vả, cũng không phải không nắm chắc được phần thắng. Y chính là muốn Hiên Viên Khanh Trần toàn thắng! Nếu thua trận thì thứ mà bọn họ bấy lâu này mơ ước sẽ không có cơ hội thực hiện được. - Ta? Có quan hệ gì với ta chứ? - Hắn sẽ vì sự xuất hiện của ngươi mà mất đi sức phán đoán của ngày xưa. - Ta không có năng lực to lớn như vậy, ngươi quá xem trọng ta rồi! – Cảnh Dạ Lan nhíu mày, sống chết của hắn không quan hệ với nàng, từ khi nào thì nàng có thể ảnh hưởng tới hắn chứ. - Kỳ thực ngươi vẫn luôn ở bên cạnh hắn, mọi thứ bắt đầu từ khi ngươi hai chết mẫu phi của hắn! – lời nói của Vô Ngân thực lạnh nhạt lập tức đánh trúng tim Cảnh Dạ Lan. Hại chết mẫu phi của hắn? ÁNh mắt nàng chớp động, làm sao có thể chứ? Hoa Mị Nô có tài, có năng lực gì mà có thể hại chết mẫu phi của Hiên Viên Khanh Trần? Nhưng mà ngay từ đầu Hiên Viên Khanh Trần đã có hận ý với nàng, điều này vẫn khiến cho nàng cảm thấy kỳ quái. Thực ra là nỗi hận thù gì khiến cho hắn biến thành một tên quỷ tu la địa ngục như thế này. - Ngươi gạt người! – nàng kích động, ngực đột nhiên đau nhói. - Hắn chưa từng nói với ngươi! – Vô Ngân nhìn thấy vẻ mặt giật mình của nàng thì ánh mắt biến âm trầm. – Hắn là một người như vậy, có chuyện gì cũng không muốn giải thích. Ta nghĩ ngươi còn chưa biết, Hoa Mị Nô và hắn từng có mối quan hệ qua lại rất tốt đẹp. Cánh tay theo bản năng nắm chặt lại, mặt Cảnh Dạ Lan hơi hơi động: - Những chuyện khác ngươi không cần nhiều lời, ta không muốn nghe. Nói điều kiện của ngươi đi! - Khiến cho Lan Lăng thua trận chiến này, chỉ cần vương phi làm được việc này thì Vô Ngân nhất định sẽ nghiên cứu chế tạo ra giải dược trị được độc dược trong người ngươi. Bằng không, dù Vô Ngân có thả ngươi đi thì ngươi vẫn sẽ vì vậy mà đau đớn cả đời!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Ánh mắt Cảnh Dạ Lan biến lạnh, y không nói sai, dù nàng có thoát khỏi Hiên Viên Khanh Trần thì sau này vẫn không thoát khỏi những lúc bị độc phát. - Vô Ngân, ta không có bản lĩnh như ngươi nói, chiến sự giữa Lan Lăng và Đại Nguyệt, ai thua ai thắng không nằm trong tầm tay của ta. Ngược lại, Vô Ngân tràn đầy tự tin nói: - Vương phi, thân thủ của ngươi không tồi, có thể đột nhập vào đại lao của Bắc An giúp Tô Vân Phong trốn thoát; chỉ luận về sự gan dạ, táo bạo này đã đủ làm cho Vô Ngân bội phục rồi! - Vân vương gia tốt xấu gì cũng là ca ca của Tĩnh Uyển, các ngươi ngang nhiên dụng hình với hắn, khiến hắn bị thương nặng nên mới khiến cho chiến sự này diễn ra. Tất cả đều do Hiên Viên Khanh Trần gieo gió gặt bão! - Vân vương gia đúng là bị dụng hình nhưng không có nghiêm trọng như vương phi nói. Hiện tại đội ngũ đang trấn thủ biên cương chính là do Vân vương gia tự mình chỉ huy. – Vô Ngân ngẩn người, lập tức hiểu được chuyện này hắn là do Khanh Trần giận quá nên mới nói với nàng như vậy. Không có bị thương nặng? Nhưng mà Hiên Viên Khanh Trần không nói như thế này mà. Cảnh Dạ Lan tựa người vào bên giường, trong đầu hỗn loạn cả lên. Tối nay được nghe những chuyện mà nàng muốn biết, điều này khiến nàng nhất thời không tiếp nhận cho hết được. Vô Ngân thấy nàng không nói thì nói nhỏ một tiếng: - Thỉnh vương phi suy nghĩ một chút, có thể giúp chính mình vĩnh viễn thoát khỏi Khanh Trần, đồng thời còn có thể giải độc trên người, có gì mà không thể làm chứ?! - Vì sao ngươi phải làm như vậy? – đúng lúc Vô Ngân xoay người rời đi thì nâng mắt lên, hỏi. Thân ảnh Vô Ngân đứng trước doanh trướng, gió thổi tới lay động ống tay áo phất phơ, dưới ánh trăng chiếc bóng của y bị kéo dài ra. Khi y ngoái đầu nhìn lại, trên khuôn mặt hiện lên vẻ mông lung mờ mịt, đẹp tới nỗi khiến cho người ta cảm thấy y không có thực. - Bởi vì ta tận mắt nhìn thấy Khanh

https://thuviensach.vn

Trần chịu đau khổ thế nào, ta và hắn đều cùng nhau cố gắng vươn lên nên chúng ta không muốn thua! – lời nói của y phiêu tán vào trong gió, một ý cười thản nhiên vung lên nơi khóe miệng, nhanh chóng lướt qua. Những người không có trải qua những năm tháng kia thì không thể hiểu được những gì mà y và Khanh Trần đã phải vượt qua và đối mặt; cho nên y chính là người hiểu được con người của chính mình nhất, vì mục đích mà cố gắng, thậm chí không từ thủ đoạn để đoạt được hoặc là hủy diệt hết tất cả. Trong doanh trướng lại khôi phục lại im lặng, chậu than nóng dường như đã sắp tàn, thân thể Cảnh Dạ Lan chợt thấy lạnh. Kéo tấm chăn bó sát lấy cơ thể, nàng cố gắng làm cho chính mình mau ngủ nhưng mắt cứ mở trừng, bất an trong lòng khiến cho nàng không thể nào ngủ được… Một đêm này không chỉ có nàng không ngủ được. Trong doanh trướng của Vô Ngân đã có người ngồi đó chờ y. Y sờ sờ cái gáy, cái người này hình như thích xuất hiện vào những lúc mà y không nghĩ tới nhất. Cười khổ một tiếng, Vô Ngân vẫn bước vào trong. - Đã hơn nửa đêm, ngươi không ngơi mà tới tìm ta làm cái gì? – y quay ra, tiêu sái tới bên giường nằm xuống.- Hiên Viên Khanh Trần đã chờ khá lâu, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Vô Ngân. Vô Ngân miễn cưỡng mở mắt, thanh âm ủ rũ vô cùng: - Ngươi thật là có tâm nha, thấy ta và nàng sao không đi vào chứ; bằng không ngươi đã biết được nhiều thứ mà ngươi không biết rồi. – y xoay người, tiếp tục ngủ. Thanh âm của Hiên Viên Khanh Trần có điểm tức giận: - Ngươi đi nói cái gì? Hắn dựng riêng cho Cảnh Dạ Lan một doanh trướng, phái người canh giữ khắp bốn phía; không phải vì sự nàng đào tẩu mà vì đại quân không có mang theo Tiểu Ngôn, hắn sợ lúc nàng bị độc phát không có người nào phát hiện kịp thời sẽ không ổn. Nàng dù có chết cũng không chịu mở miệng đi cầu mình! - Nói rất nhiều, ngươi hỏi chuyện gì? – Vô Ngân lầu bầu. - Vô Ngân! – rốt cuộc thì hắn cũng không giữ được bình tĩnh, vọt ngay tới trước mặt y. – Ngươi không được nói gì với nàng! – hắn không muốn Hoa Mị Nô biết một chút gì về chuyện của hắn. - Hừm, ta đúng là tiểu nhân rồi! – Vô Ngân mở trừng mắt, ngồi bật dậy nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Lâu rồi Khanh Trần không có sốt sắng, khẩn trương thế này. – Ngươi không chịu nói cái gì, lại còn toan tính giữ nàng lại, nàng căn bản sẽ không tha thứ cho ngươi. Khanh

https://thuviensach.vn

Trần, nàng không còn là Hoa Mị Nô nữa, bằng không ngươi cũng se không bị nàng hấp dẫn! – trong con ngươi u lượng thâm thúy bắn ra ánh nhìn chất vấn. Bị y nhìn chăm chú khiến cho Hiên Viên Khanh Trần không tự chủ được muốn né tránh: - Ta .. ta chỉ là … - Chỉ là cái gì? Là không đành lòng nhìn nàng đau tới chết đi sống lại hả? – Vô Ngân chủ động mở lời. – Ngươi cho rằng ngươi bắt đầu quan tâm nàng thì có thể xóa sạch tất cả mọi chuyện trước kia sao? - Ta biết! – ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần biến ảm đạm. - Ngươi không biết cái gì hết! – Vô Ngân ngắt ngang lời hắn. – Nàng không quên được những tổn thương mà ngươi gây ra với nàng cũng giống như ngơi không quên được câu nói dối của nàng năm đó đã khiến cho mẫu phi ngươi bị ban chết. Ngươi từ một hoàng thái tử đường đường chính chính biến thành một kẻ mà ngay cả một tên tiểu nhân trong hoàng cung cũng có thể coi khinh. Phụ hoàng của ngươi hoài nghi dòng máu chính thống của ngươi, lúc ngươi bị đưa tới Tây Sở làm con tin, ngươi còn không bằng một con chó! Những chuyện đó ngươi có từng nói cho nàng nghe sao? Có không?! Ngũ quan tuấn mỹ vì kích động mà biến dạng. Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi gật đầu: - Ta không muốn một người nào biết những chuyện này, những nhục nhã mà ta phải nếm chịu đã được ta khắc ghi vào đáy lòng, một ngày nào đó ta muốn tất cả những kẻ từng có lỗi với ta đều phải chết trong tay ta! Đôi mắt yêu dị dấy lên hàn ý, ý cười nơi khóe miệng tàn khốc gợi mở khiến cho vẻ mặt của hắn chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ khiến cho người ta không rét mà run. - Bao gồm cả Hoa Mị Nô?! – y hé mắt hỏi Hiên Viên Khanh Trần; thấy hắn không nói, Vô Ngân cười lạnh. – Nha đầu của nàng chết căn bản không có liên quan tới ngươi, là vì Tô Tĩnh Uyển đã dụ hoặc nàng ta đi tìm thuốc giải độc cho Hoa Mị Nô nên mới như vậy. Nắm lấy cánh tay Vô Ngân, thân thể Hiên Viên Khanh Trần run lên bần bật: - Ngươi nói lại lần nữa xem! Vô Ngân gạt tay hắn ra, nói: - Không phải là ngươi không thèm để ý tới nàng ta sao? Hỏi nhiều như vậy làm cái gì? - Ngươi nói là Tô Tĩnh Uyển hạ thủ, vậy sao ngươi không sớm nói ra? – hai mắt Hiên Viên Khanh Trần đỏ au, căm tức nhìn Vô Ngân. Hắn biết vì nàng muốn cứu Tiểu Khả nên mới động thai khí đánh mất đứa nhỏ nhưng hắn lại không biết Tô Tĩnh Uyển chính là người đã đứng phía sau bày ra

https://thuviensach.vn

một màn này! Lần đó nàng cho dù có thế nào cũng cam nguyện mạo hiểm đòi sinh hạ đứa nhỏ! Đó cũng chính là đứa con đầu tiên của hắn, là đứa con của hắn và nàng…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần dần thay đổi, hạ độc trên người Cảnh Dạ Lan, rồi lại lừa Tiểu Khả đến Thính Phong cốc khiến cho nàng ta chết thảm; đoán chắc là Hoa Mị Nô sẽ tới Thính Phong cốc tìm Tiểu Khả, khi nhìn thấy tình cảnh thê thảm của Tiểu Khả nhất định độc trên người sẽ phát tác , hậu quả không thể lường hết được. Cho dù độc phát không giết chết được nàng và đứa nhỏ thì cũng có khả năng bị bầy sói ăn thịt. Người chết không có ai đối chứng, đúng là một kế sách hoàn hảo! Hắn hừ lạnh một tiếng. Lúc đó tình huống khẩn cấp, hắn cũng đã hoài nghi nàng ta nhưng không ngờ mỗi một bước đi của nàng ta lại được tính toán kỹ lưỡng, chuẩn xác tới vậy. Chỉ là cẩn thận mấy cũng có sai sót Tô Tĩnh Uyển dường như không đoán được là Hoa Mị Nô trúng độc hỏa liên; hơn nữa hắn còn dùng chính máu mình cho nàng uống nên đã chống lại được những thứ độc dược mà kẻ khác hạ trên người nàng. Đáng tiếc là đứa nhỏ .. cứ như vậy mà mất đi… - Nói ra thì sao chứ? Lúc đó ngươi như kẻ điên, nếu biết thì ngươi còn không đem nàng ta ra ăn tươi nuốt sống hả?! – khẩu khí Vô Ngân dịu đi, cho dù hiện tại nói cho hắn biết thì chờ tới khi trở lại Bắc An, Tĩnh Uyển cũng không có kết cục tốt. - Hiện tại ngay cả ngươi cũng đã có chuyện dối gạt ta? – giọng nói Hiên Viên Khanh Trần ngập tràn phẫn nộ nhưng giấu không được vài tia ảm đạm. Giữa hắn và Vô Ngân chưa từng có chuyện gì giấu diếm; nhưng cái chuyện này thì tới tận bây giờ Vô Ngân mới chịu nói cho hắn biết. Vô Ngân nghe vậy thì ý cười lạnh lùng nơi khóe miệng kéo rộng ra. - Khanh Trần, ta không nói cho ngươi vì nếu ngay lúc đó ngươi biết được mọi chuyện thì sẽ làm ra chuyện gì, ngay cả nghĩ cũng không ai dám tưởng tượng được hậu quả sẽ như thế nào. - Đúng thế, ta sẽ khiến cho nàng sống không bằng chết! – nhắc tới Tô Tĩnh Uyển, ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần lạnh lẽo, đôi mắt có màu vàng kỳ dị ẩn ẩn phát ra thứ ánh sáng

https://thuviensach.vn

yêu dã. Đây chính là biểu hiện lúc hắn tức giận! Vô Ngân gật đầu: - Ta sợ ngươi sẽ mất đi bình tĩnh nên mới không nói cho ngươi biết. – y xoay người, đối diện với Hiên Viên Khanh Trần, trong con ngươi thâm thúy có thứ khí phách khó xuất hiện. Còn ý cười ôn hòa trên mặt đã nhanh chóng biến mất tăm mất dạng; lúc này y trầm mặc không nói gì, quanh thân phát ra hơi thở nặng nề làm cho người ta hít thở không thông. Đây không phải là Vô Ngân bình thường, y bình thường nguội như nước nhưng mà hiện tại thì… Ở chung nhiều năm, Hiên Viên Khanh Trần hiểu Vô Ngân cũng như Vô Ngân hiểu hắn vậy. - Ta hiểu được ý của ngươi, ngươi và ta ẩn nhẫn tới giờ này không thể để bất cứ chuyện gì hay người nào làm ảnh hưởng tới; thậm chí sẽ làm thất bại trong gang tấc! – tâm tình hắn bình ổn lại. Vẻ mặt như vậy, bao gồm cả lúc này hắn chỉ để duy nhất mình Vô Ngân nhìn thấy; bọn họ giống như những con sói sống sót sau một trận chiến dài. Ngay cái ngày mà bọn họ rời đi, Vô Ngân đã dùng biểu tình này nhìn mặt thái tử của Tây Sở lần cuối cùng. Không tới ba năm, thái tử của Tây Sở chết bất đắc kỳ tử, trong hoàng cung Tây Sở chỉ có duy nhất mình thái tử nhưng lại không có con nối dõi! Hắn không biết Vô Ngân đã làm thế nào nhưng hắn vẫn nhớ rõ, khi Vô Ngân và hắn cùng nhau ngồi trên một chiếc xe ngựa cũ nát ra khỏi cửa thành Tây Sở đã nói: - Khanh Trần, ngươi hãy xem đi, ta sẽ làm cho thái tử Tây Sở trả giá bằng tất cả! – những lời mà Vô Ngân nói ra chưa bao giờ y nuốt lời. - Một trận, ta nhất định sẽ thắng Tô Vân Phong, giải quyết tất cả những ân oán! – nói xong câu này, Hiên Viên Khanh Trần quay lưng đi ra ngoài. Y nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Hiên Viên Khanh Trần, trong lòng thầm nói: Khanh Trần, tâm của ngươi đang rối loạn, không thể chắc chắn được; sự vô tình, lãnh huyết đã không còn là thứ vũ khí hữu hiệu nhất của ngươi nữa rồi. Nhưng mà ta đã nói, sẽ có một ngày, ta sẽ đem cả thiên hạ này đặt vào tay ngươi! Lời của ta nói chưa bao giờ thất bại! Sáng sớm, Cảnh Dạ Lan dụi dụi mắt, tiếp tục quấn chăn lại; một đêm không ngủ khiến cho gương mặt vốn tái nhợt của nàng lại càng thêm khó coi. Mẫu phi của hắn chỉ vì một câu nói dối của Hoa Mị Nô mà bị giết! Lời nói của Vô Ngân cứ quanh quẩn bên tai nàng; nàng nghĩ không ra mà cũng không muốn nghĩ nhưng mọi thứ cứ ắp đầy trong đầu, lăn qua lăn lại cũng

https://thuviensach.vn

không thể làm cho nàng bình tâm chút nào. Bất an và phiến chán luôn khiến cho mọi thứ phức tạp hơn, mãi tới khi nghe thấy tiếng bước chân của binh lính bên ngoài thì nàng mới hơi ủ rũ. Đương ngủ say, thân mình lạnh như băng dường như cảm thấy có chút ấm áp. - Ưm! – nàng thở hắt ra một tiếng rồi duỗi thẳng cơ thể vì lo lắng mà cuộn tròn lại, thoải mái xoay người nhưng không ngờ lại chạm phải một vòm ngực tinh tráng. Lúc này nàng mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên. - Đánh thức nàng rồi!? – trên đầu chính là khuôn mặt ủ rũ của Hiên Viên Khanh Trần, đôi mắt chăm chăm nhìn nàng, ý cười ôn hòa nở rộ làm cho tim Cảnh Dạ Lan nảy lên một cái, giật mình. - Sao lại là ngươi? – giọng nói của nàng không còn lạnh lùng như trước. Ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy kỳ quái, nghĩ lại thì nàng cho rằng có lẽ vì một chút dư niệm còn lưu lại trên thân thể này. Nếu điều Vô Ngân nói là thật thì Cảnh Dạ Lan có thể hiểu được tình yêu và sự áy náy của Hoa Mị Nô đối với Hiên Viên Khanh Trần. - Vừa rồi đi vào thấy chậu than đã lụi, vốn muốn khơi thêm cho nàng nhưng đột nhiên nghĩ lại muốn dẫn nàng đi ra ngoài nên đã chờ nàng tỉnh ngủ rồi nói sau. - Ta không có đồng ý cho ngươi tới gần ta, ngươi… – lúc này Cảnh Dạ Lan mới phát giác chính mình còn đang tựa vào ngực hắn, nói dồn dập xong một hồi, theo bản năng nàng lui khỏi người hắn. - Mị Nô, người hầu của ta còn phải than thở nữa là nhưng nàng ở chỗ này rất lạnh, trước hết cứ dựa vào ta đi! – nói xong, hắn lại vươn tay ôm chặt nàng, không cho nàng một tia đường lui. Vừa rồi nàng cau này, thân mình nho nhỏ cuộn tròn trong đống chăn mền khiến Hiên Viên Khanh Trần bất giác tiến lên ôm nàng vào ngực, mãi tới khi thấy hai hàng mi của nàng dần giãn ra thì tâm hắn mới từ từ buông lỏng. Trong đôi mắt của hắn phát ra thứ ôn nhu vô tận làm cho Cảnh Dạ Lan không tự chủ được mà ghé sát vào người hắn. Cũng chẳng có gì sai cả, hiện tại nàng rất sợ lạnh. Cần gì vì chút giận dỗi nhất thời mà khiến chính mình khó chịu, tuy rằng nàng thường xuyên khắc chế chính mình không được làm, được nghĩ như vậy. Ngay sau đó người hầu đã mang thêm than tới, trong doanh trướng cũng dần dần ấm lên, Hiên Viên Khanh Trần lưu luyến buông nàng ra: - Nàng tiếp tục nghỉ ngơi đi, tối hôm qua hắn là ngủ không có ngon. Nhìn đôi mắt ủ rũ thì cũng đủ để biết tối qua nàng đã thức trắng không ngủ.

https://thuviensach.vn

- Không được, dù sao thì ta cũng không ngủ được. – nàng đứng bật dậy hỏi.
– Vừa rồi ngươi nói muốn mang ta đi đâu?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Hiên Viên Khanh Trần nghe thấy những lời này của nàng thì trong lòng dâng lên một cỗ ấm áp. Hắn vốn tưởng nàng sẽ cự tuyệt như tối hôm qua; trên mặt hé mở một nụ cười tươi, đã không còn cái vẻ tàn khốc như ngày xưa, đôi mắt tha thiết khóa trụ lấy thân mình kiểu nhỏ, tinh tế của nàng. - Khi nãy ta tìm thấy một rừng mai mai đã vào cuối mùa; vừa vặn có thể cùng nàng đi tới đó xem thử; bằng không thì phải chờ tới ngày mai mới có thể đưa nàng tới đó. – hắn phát hiện ngoài ý muốn nên liền nhớ tới bộ dáng vui vẻ của nàng khi thưởng mai trong Bắc an vương phủ. Mị Nô, nếu có thể đảo ngược lại thời gian thì ta hy vọng có thể trở lại như lúc trước, ít nhất lúc ấy ta và nàng còn được làm những đứa bé ở bên cạnh nhau, ít nhất nàng không hận ta như lúc này. Nếu có thể.. nếu thật có thể thì… Lời nói chất vấn của Vô Ngân vẫn còn rõ ràng, đúng thế, hắn không hy vọng của của mình sẽ bị người khác biết được. Trong những đêm tối, hắn không ngừng nói với chính mình rằng không cần lòng thương hại của người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi. - Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta muốn thay quần áo! – Cảnh Dạ Lan thấy hắn còn đứng đó nên lên tiếng nhắc nhở. Ánh mắt nhu hòa của hắn thậm chí khiến nàng có cảm giác nó êm dịu, trong suốt như nước vậy! - Được! Ta chờ nàng! – hắn theo lời nàng đi ra ngoài, từ khi nào thì Hiên Viên Khanh Trần hắn lại nghe theo mệnh lệnh của một nữ nhân chứ? Cuối cùng thì cũng chỉ có mình nàng, Hoa Mị Nô mà thôi! Cảnh Dạ Lan có chút hối hận vì sao khi nãy lập tức đáp ứng đi với hắn; chẳng lẽ vì chuyện tối qua, nàng nghĩ tới bí mật tận đáy lòng Hiên Viên Khanh Trần nên sinh ra lòng thương hại với hắn? Đúng là quỷ quái! Nàng vỗ vỗ mặt mình, liều mạng nhéo một cái, đau quá! Ai, không nghĩ nữa, dù sao cũng chẳng có chuyện gì rõ ràng. Nghĩ vậy nàng nhanh chóng thay quần áo rồi ra ra khỏi doanh trướng. Cách đó không xa, Hiên Viên Khanh

https://thuviensach.vn

Trần và Mặc Câu đã đứng sẵn chờ nàng. - Sao chỉ có một con ngựa? - Thân thể của nàng rất yếu, ngồi chung với ta đi! – Hiên Viên Khanh Trần vươn tay nhưng không có chủ động đi lên. Hắn bắt đầu chú ý thấy những cử chỉ của Hoa Mị Nô, hình như nàng không thích bị người khác chạm vào mình. - Sợ ta chạy thì nói một tiếng, ta làm sao cũng không thể chạy được, không phải sao? – nàng thở ra ngụm khí màu trắng, nó nhanh chóng tiêu tán mất, con ngươi đen như mực phiêu liếc hắn một cái. - Được, Mặc Câu để cho nàng cưỡi! Hiên Viên Khanh Trần cầm dây cương đưa cho nàng. Cảnh Dạ Lan không khách sáo tiếp nhận, đảo mắt nhìn Mặc Câu, trong lòng âm thầm tán thưởng. Màu lông thuần không có tạp sắc, hơn nữa ánh mắt của nó khiến cho Cảnh Dạ Lan nhìn mà rất muốn cười. Rất giống Hiên Viên Khanh Trần, bạo ngược, chán ngán nhìn ngắm người tiếp cận nó. Dường như nó được sinh ra để dành riêng cho hắn thì phải. Nàng khẽ vuốt bộ lông con ngựa thì thấy nó bất tuân thở phì phì; nếu không phải chủ nhân của nó còn đứng bên cạnh thì phỏng chừng nó đã sớm giơ lên đá bay nàng đi rồi. Ngươi chỉ là một con vật mà cũng dám khi dễ ta hả?! Cảnh Dạ Lan cười khiêu khích, xoay người ngồi lên ngựa, hai chân kẹp chặt hai bên sườn bụng ngựa. Một tiếng hí vang trời, Mặc Câu nhảy dựng phía sau đương muốn vung vó ngựa, tỏ vẻ phiền chán ra sức muốn ném người đang ngồi trên lưng nó xuống. - A Mặc! – Hiên Viên Khanh Trần lớn tiếng quát rồi vội xông lên phía trước. Hắn thật không ngờ mình còn ở bên cạnh mà Mặc Câu lại dám nổi lên bản tính ương ngạnh, tuyệt nhiên không chịu nghe lời. – A Mặc, dừng lại… – tay hắn đã muốn bắt được dây cương. Cảnh Dạ Lan ngồi vững lại, kéo chặt dây cương, đẩy Hiên Viên Khanh Trần ra rồi dùng sức khống chế tốt Mặc Câu. - Tránh ra, không cần ngươi quản! – nàng hô to một tiếng, trong mắt nồng đậm ý chí bất tuân. Càng những thứ không dễ dàng gì có được trong tay thì nàng lại càng kiên nhẫn để có được nó. Mặc Câu cất vó chạy như điên, Cảnh Dạ Lan đè chặt dây cương trong tay kìm nó lại, lại tiếp tục tốc độ chạy như điên, xóc nảy hỗn loạn. Mặc Câu vẫn không chịu thuận theo mà lỗ mãng như trước. Còn Cảnh Dạ Lan thì cũng không chịu dễ dàng từ bỏ, một vòng lại một vòng giằng co qua lại, ý cười trong mắt nàng ngày càng nồng đậm hơn. Mái tóc tung bay trong gió, một

https://thuviensach.vn

màu sáng bóng cứ như suối nước đan trút xuống bao lấy thân thể nàng càng làm nổi bật mị thái tự tin của nàng hơn. Ý cười càng rạng rỡ như ánh nắng ban mai khiến cho ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần truy đuổi theo nàng không thể rời dù chỉ một khắc. Cuối cùng, khí lực của Mặc Câu dường như tiêu hao không ít, mà thể lực Cảnh Dạ Lan cũng sắp chống đỡ không nổi. Đồng thời một lúc, Mặc Câu rốt cuộc không còn nổi giận phản kháng nữa chịu dừng cước bộ; còn Cảnh Dạ Lan thì thở hắt một tiếng rồi cả người mềm nhũn ngã xuống khỏi lưng ngựa. Hiên Viên Khanh Trần vẫn đi theo sát nàng thấy vậy lập tức lao đến, cánh tay ấm áp, khỏe mạnh ôm lấy nàng, dùng sức áp nàng vào trong ngực. Hắn lo lắng, dùng ánh mắt thân thiết chăm chú nhìn khuôn mặt khéo léo của nàng, hai má trắng nõn ẩn hiện một tầng đỏ ửng. - Nàng muốn hù chết ta hả? – nhón tay thon dài khẽ mân mê đôi môi nàng. - Ta không có cho ngươi cứu ta, ai kêu ngươi nhiều… – nửa lời nói phía sau bị nụ hôn bá đạo của hắn ngăn chặn lại. Trong triền miên khiến cho hắn bạo dạn dẫn đường cho nàng. Nắm tay thành quyền, nàng cố đấm vào đầu vai hắn; miệng không thể nói, thân thể cũng không thể giãy dụa. - Nàng thử động một lần nữa xem! – Hiên Viên Khanh Trần miễn cưỡng ép mình phải rời khỏi đôi môi thơm lành của nàng trong chốc lát, đồng mâu nheo lại nồng đậm dục tình khiến cho thân thể Cảnh Dạ Lan run lên. Nàng trừng lớn hai mắt giống như đang cảnh cáo hắn. - Vừa rồi nàng làm ta sợ, thật sự là như vậy! – hắn không thèm nhìn tới đôi mắt đang trừng tròn của nàng, đem tay nàng đặt lên ngực mình. – Có thể cảm nhận được tim của ta đang nhảy lên mãnh liệt không? Bàn tay nhỏ bé, lạnh lẽo cho dù cách một tầng quần áo vẫn có thể cảm nhận được rất rõ ràng bờ ngực hắn đang đập liên hồi. Bị đôi mắt nóng rực của hắn nhìn khiến cho Cảnh Dạ Lan nóng nực vô cùng, hai má không hiểu sao phừng phừng đỏ, bối rối rút tay về. - Tim mà không đập thì chẳng phải là người chết sao? Không hiểu ngươi đang nói cái gì nữa. – nàng vội rời khỏi lòng ngực hắn. - Mị Nô, đừng né tránh ta. – hắn nỉ non, ánh mắt nàng bối rối không có thoát khỏi cái nhìn của Hiên Viên Khanh Trần. Thừa dịp nàng hãy còn đang thất thần, hắn lại một lần nữa hôn lên đôi môi mềm mại khẽ nhếch lên của nàng, nhấm nháp thứ tốt đẹp mà hắn lưu luyến. - Ưm… – vừa rồi bị con ngựa chết tiệt

https://thuviensach.vn

kia ép buộc tới nửa ngày trời nàng đã không còn khí lực; ban đầu nàng còn yếu đuối phản kháng Hiên Viên Khanh Trần nhưng dần dần cũng đành im lặng, thuận theo.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Thân thể ốm yếu bị hắn ôm ngang vòng eo, người nàng kề sát vào ngực hắn, cảm thụ được hơi thở dồn dập của hắn. - Chúng ta đi thôi! – Hiên Viên Khanh Trần khó khăn lắm mới khắc chế được ý niệm trong đầu, ôm Cảnh Dạ Lan đặt lên lưng Mặc Câu. – A Mặc, nàng là phu nhân của ta, ngươi không được quăng ngã nàng! – vuốt ve bờm Mặc Câu, hắn nhẹ giọng cười dặn dò sau đó xoay người ngồi lên ngựa, đem Cảnh Dạ Lan ấp vào trong chiếc áo choàng; đầu hơi hơi cúi thấp xuống để hấp thu hết mùi hương thơm ngát trên người nàng. Phương xa bầu trời nhuốm một màu trắng pha lẫn xanh lam, giống như bị gió thổi qua mà những đám mây phía chân trời chầm chậm mở ra. Vì mới xuất phát từ Bắc An, tuy nói là hành quân nhưng cảnh sắc chung quanh cũng không tệ lắm. Cảnh Dạ Lan rất thích mùa đông, trước kia chỉ cần nàng có thời gian rảnh sẽ cùng Quỷ Túc lái xe lướt gió; tốc độ khi đó chạy trên đường cao tốc thực sự khiến cho người ta sợ hãi, cảm giác như nháy mắt một cái sẽ bay ra khỏi con đường. Nàng vẫn luôn mong được cảm nhận những thứ như lúc ấy nên từ đầu tới giờ nàng vẫn không buông tay, kiên trì cố gắng. - Nghĩ cái gì? – hắn ghé vào gáy nàng nhỏ giọng hỏi. Không biết vì sao, chỉ cần mỗi lần nàng thể hiện ánh mắt như vậy, lạnh nhạt, xa cách, mơ màng giống như là sắp rời khỏi hắn vậy. Ngón tay hắn vô thức mơn trớn hàng mi cong cong của nàng, lông mi nhếch lên khẽ chạm vào đầu ngón tay hắn. Đôi khi nàng giống như một cơn gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể bay khỏi tay hắn. Càng ngày hắn càng cảm thấy không nắm giữ được nàng nữa. Mị Nô, ta không muốn buông tay, cho dù có phải bẻ gẫy đôi cánh của nàng thì ta cũng muốn giữ nàng lại bên người. - Không có gì, sao còn chưa tới? – đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm vào mi mắt nàng khiến một dòng nước ấm áp từ mi mắt chảy vào tận sâu trái tim nàng. Thân thể lạnh lẽo của nàng không hề cự tuyệt sự ấm áp

https://thuviensach.vn

của hắn. - Nhanh thôi, nàng cứ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, nhìn nàng có vẻ rất mệt. – hai hàng mày của hắn khẽ nhíu lại. Hắn muốn thấy nàng cười vui vẻ, cái vẻ mặt bình thản của biểu tình im lặng này so với ánh mắt hận thù trước kia càng khiến cho hắn thấy khó chịu hơn. - Ừm! – nàng nhắm nghiền hai mắt, ngay lập tức bị hắn ấn đầu vào trong ngực. – Ngươi làm cái gì đó, ta không thở được! – hai má nàng kề sát ngực hắn, bên cạnh là hơi thở quen thuộc của hắn. Tư thế quá mức ái muội này làm cho nàng thấy không thoải mái. Là vì thân thể của Hoa Mị Nô căn bản không chán ghét hắn ư?! Trong khi miên man suy nghĩ thì lòng nàng dường như không còn kháng cự hắn nữa! - Mặt áp vào ta, gió rất lớn, nàng sẽ không chịu được! – hắn nói xong một hơi; tuy rằng nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn lúc này nhưng lại nghe thấy tiếng hắn cười. Một quãng đường dài, hắn ôm nàng cưỡi ngựa chầm chậm, bốn phía chỉ có tiếng gió thổi lướt qua, sự yên tĩnh này làm cho Hiên Viên Khanh Trần rất muốn thời gian hãy ngừng ngay tại khắc này. Người trong lòng hắn dù đã ôm ấp thật lâu nhưng sao cơ thể vẫn lạnh ngắt. Trong lúc ngủ, thỉnh thoảng nàng vì hơi lạnh mà run rẩy; mái tóc đen mềm của nàng quấn quanh tay hắn; nhìn nàng nhu thuận ngoan ngoãn tựa vào lòng mình thì tim Hiên Viên Khanh Trần từ từ nhẹ nhõm. Theo bản năng hắn cúi đầu hôn lên vành tai nàng, nhẹ giọng gọi “Mị Nô!” - Muốn nói cái gì?! – giọng nói của Cảnh Dạ Lan ngai ngái, nàng cũng chưa thèm ngẩng mặt lên nữa. - Chúng ta đến rồi! – hắn xốc áo choàng lên, hương khí thanh nhã bay tới làm cho tinh thần Cảnh Dạ Lan rung lên. - Nơi này thật sự rất đẹp! – nàng ngẩng mặt nở một nụ cười hiếm hoi với hắn. - Ta biết là nàng thích mà! – hắn lại ôm lấy eo nàng giúp nàng xuống ngựa. Nhìn nàng bồi hồi đi tới cánh rừng mai, ánh mắt của Hiên Viên Khanh Trần khóa chặt lấy thân ảnh của nàng, hắn chỉ im lặng đi phía sau nàng. - Hiên Viên Khanh Trần! – nàng đi được vài bước thì chợt dừng chân lại. – Vì sao lại đối tốt với ta như vậy? Thật ra chính hắn cũng tự hỏi mình vì sao lại đối tốt với nàng như vậy? Nên trả lời nàng như thế nào đây? Hắn ngây người ra một hồi rồi đáp: - Ta đã nói rồi, nàng là nữ nhân của ta, không phải nên làm thế này với nàng sao? Nữ nhân của hắn? Không phải là nô lệ của hắn sao? Thay đổi thế này là vì sao chứ? - Muốn bồi thường những gì mà ta đã mất

https://thuviensach.vn

đi ư? Ngươi không cần phí sức như vậy đâu. Thương tổn của ngươi dành cho ta đã quá sâu đậm, cho dù có làm cái gì cũng không thể nào thay đổi, lấp đầy được. - Mị Nô… – hắn biết dù hắn có làm tất cả mọi chuyện thì vẫn không thể nào vãn hồi.. nhưng hắn vẫn muốn được bù đắp, sửa chữa. - Hoa Mị Nô trước kia đã chết rồi, nàng đã biến mất cùng hết thảy những gì thiếu nợ ngươi. Còn ta chỉ là người hồi sinh lại vào nàng. – dứt lời, tim nàng đau thắt bởi vì nàng nhìn thấy trong mắt Hiên Viên Khanh Trần có nỗi đau khôn cùng. Nỗi đau trong đáy lòng hắn không thể nào chạm tới được! '- Nàng đã biết rồi?! – giọng hắn khàn khàn, vẻ mặt tuấn mỹ vẫn lạnh lùng. - Mẫu phi của ngươi vì Hoa Mị Nô mà chết, ngươi nên hận nàng và ngươi đã hận; ngươi muốn thương tổn nàng thì cơ hồ đã khiến ta sống không bằng chết. Không thể buông tha cho cừu hận thì ngươi làm gì để có thể cứu vãn mọi chuyện chứ! Cảnh Dạ Lan nắm chặt bàn tay lại. Đừng tốt với ta, ngươi đã khiến cho ta hận ngươi thì không cần phải ép ta chấp nhận thêm một điều gì khác nữa. Ta không phải là Hoa Mị Nô trong lòng ngươi, ta không cầu những thứ xa vời, ta chỉ cần bình yên; không cần dùng ánh mắt của ngươi chăm chăm nhìn ta. Ta không cần! Bốn mắt tương đối, nàng cố gắng làm cho chính mình duy trì sự bình tĩnh: - Trở về thôi, cái cần xem ta cũng đã xem, việc nên nói ta cũng đã nói. Giữa ngươi và ta không có gì thay đổi hết, mãi tới thời khắc cuối cùng ta bị độc phát thì cũng chỉ như thế này mà thôi! Khóe miệng gợn lên nụ cười thống khổ, nàng không muốn yêu thương bất kỳ một người nào, không ràng buộc, được tự do tiêu sái, sống tự tại cho tới thời khác cuối đời, cho dù là ngắn ngủi cũng được. - Ta đã nói rồi, ta không cho phép nàng chết, cho dù nàng có chết thì cũng phải ở bên cạnh ta! – hắn tiến lên nắm lấy tay Cảnh Dạ Lan. Nụ hôn bá đạo nhưng cũng không đánh mất sự ôn nhu, đầu lưỡi giao triền, lửa nóng gợi lên khiến cho tâm nàng đau đớn. Cảnh Dạ Lan nhắm mắt lại, nắm tay siết chặt vì sự âu yếm của Hiên Viên Khanh Trần đã chầm chậm buông thỏng xuống, mấy đầu ngón tay xanh trắng run nhè nhẹ, ngượng ngùng không biết nên để ở đâu. Thân thể đang nói cho nàng biết ý niệm cự tuyệt trong đầu nàng đã yếu đi nhiều. Nụ hôn bất an của hắn đoạt lấy môi nàng, một nụ hôn thật sâu. -

https://thuviensach.vn

Ngươi lại muốn làm cái gì… – hơi lạnh thình lình ập tới thoáng chốc lan khắp người Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Thân thể càng phát lạnh, môi hắn thì thêm nóng bỏng, mỗi một nụ hôn liên tục hạ xuống khiến thân thể Cảnh Dạ Lan phát run. Nàng không thể nào phân rõ được mình run vì lạnh hay vì nụ hôn của hắn nữa! - Buông… – thân thể tuy thần phục nhưng tâm thì vẫn đối kháng. Không thể nào bị luân hãm, nàng không chấp nhận và cũng không cần tình yêu kiểu này được. Trong hắn có hận và yêu đan xen nhau, cơ thể và trái tim bị thương tổn của hắn đã sớm biến thành một vết thương sâu hoắm, khó lành lặn, không thể nói gì hay làm gì là có thể tiêu trừ một cách dễ dàng được. - Nàng là của ta.. là của ta… – Hiên Viên Khanh Trần bá đạo lẩm bẩm, tiếp tục lưu lãi vết hôn trên cổ nàng. Hắn đã bắt đầu học cách tha thứ cho những sai lầm của nàng, hắn đã cố hết sức để bồi thường và làm thay đổi cục diện ngày nay mà hắn đã gây ra nhưng vì sao nàng vẫn luôn cự tuyệt hắn. - Ta không phải là Hoa Mị Nô, nàng ấy đã chết từ lâu rồi! – Cảnh Dạ Lan dùng tay giữ lấy vai hắn chống đỡ thân thể không ngừng run rẩy của chính mình. Động tác của Hiên Viên Khanh Trần hơi ngưng lại, đôi mắt nâng lên. Trong đáy mắt thâm thúy của hắn có một thứ tình tố không thể nói nên lời, Cảnh Dạ Lan thấy không rõ lắm mà cũng nhìn không thấu được. - Cho dù là nàng của hiện tại hay nàng của trước kia thì đều là của ta! – hắn chặm rãi mở miệng tuyên bố. - Chuyện của mẫu phi ngươi.. ngươi có thể quên được sao? – khóe miệng Cảnh Dạ Lan gợi lên ý cười thống khổ. Giữa bọn họ có một chướng ngại vật không thể vượt qua. Nỗi đau tận đáy lòng Hiên Viên Khanh Trần không một ai có thể giúp hắn giải quyết được. Quả nhiên, ánh mắt của Hiên Viên Khanh Trần biến lạnh. Mẫu phi… Thân thể lạnh như băng cứ lắc lư trên tấm lụa trắng mịn, mẫu phi hắn vẫn yên bình như trước giống như là đang ngủ chỉ là người sẽ không bao giờ mở miệng gọi hắn thân thiết “Trần nhi” nữa. Không biết từ bao giờ, hắn sợ hãi cảm giác có

https://thuviensach.vn

người ở bên cạnh hắn, cho hắn ấm áp. Một khắc kia đã khiến cho thế giới trong hắn biến thành một mảng hắc ám. Ngón tay mơn trớn hai má Cảnh Dạ Lan, hắn thở dài một hơi, đáy mắt hiện lên lãnh ý làm cho lòng Cảnh Dạ Lan phát lạnh. Tổn thương như vậy không một ai có thể bù đắp nổi. Ngươi và ta ngoài những thương tổn thì còn tồn tại một thứ tình cảm nào khác sao? Nàng khẽ lắc đầu. - Ta sẽ không buông tay! – hắn nâng mặt nàng lên, nhìn vẻ mặt bị thương của nàng thì gằn từng tiếng một. – Hoa Mị Nô, ta sẽ không buông tay. Năm đó chỉ vì một câu nói dối của nàng đã hại chết mẫu phi của ta cho nên ta muốn nàng phải cùng chịu đựng nỗi đau cùng ta! Mị Nô, nàng phải ép ta làm như vậy sao? Giữa chúng ta nhất định phải tiếp tục làm tổn thương lẫn nhau ư? Được lắm, nỗi đau đớn tê tâm liệt phế, đau tới tận xương tủy này hãy để cho ta và nàng cùng lãnh chịu đi; cho dù tới thời khác cuối cùng của cuộc đời thì nàng cũng không thể rời khỏi ta được! - Ngươi muốn ta chịu đựng cùng nỗi đau với ngươi, Hiên Viên Khanh Trần, vậy ta hỏi ngươi, nỗi đau của ta thì ngươi làm sao chứ? – Cảnh Dạ Lan nở nụ cười, khóe mắt ướt át. – Một lời nói dối hại chết mẫu phi ngươi, vậy ta hỏi ngươi, một lời nói dối của ngươi khiến cho ta mất đi đứa nhỏ, mất đi Tiểu Khả, ngươi kiên quyết cho rằng ta có tội, ta đã chịu đựng nỗi đau đớn tới chết đi sống lại mà vẫn chưa trả đủ những gì mà Hoa Mị Nô thiếu nợ ngươi sao? Còn chưa đủ sao?! - Ta… - Ngươi từng đồng ý gì với ta, ngươi còn nhớ chứ? – Cảnh Dạ Lan chế nhạo hỏi hắn, hàn ý trong người đã bắt đầu lan tràn khắp người, thân thể không tự chủ mà run lên bần bật. Nếu tiếp tục sống mà chịu tội thế này thì chi bằng chết đi cho rồi! Nhưng mà nàng không thể nào từ bỏ cơ hội hồi sinh mà Quỷ Túc đã trao cho nàng được. - Ta nói rồi, ta sẽ không làm nàng bị thương nữa! – hắn gục đầu xuống, khó khăn lắm mới trả lời được. Nhưng những gì hắn nói hắn làm không được. - Vậy ngươi nhìn ta bây giờ đi, ngươi nhìn đi! – nàng chăm chăm nhìn Hiên Viên Khanh Trần không hề chớp mắt, phát hiện trong mắt hắn hiện lên sự kinh hoảng. - Mị Nô, có phải nàng lại thấy rét lạnh rồi không?! – trên gương mặt tái nhợt bao phủ một tầng màu xanh ngắt. vừa rồi vì hôn môi nên mới có điểm hồng như hiện tại đã không có chút huyết sắc. Thân thể nàng đã lạnh ngắt, là lúc độc phát tác; Hiên Viên Khanh Trần không biết

https://thuviensach.vn

làm sao chỉ ôm chặt lấy nàng; còn nàng thì đã không ngừng run lẩy bẩy, lạnh bắt đầu xâm nhập mãnh liệt. - Nhìn đi, hãy nhìn đi, ngươi đối với ta có đúng là nói dối không? Ngươi lúc nào cũng lừa gạt ta, khiến cho ta sống không bằng chết! – giọng của nàng cũng bắt đầu phát run, thân thể đau đớn kịch liệt khiến cho nàng cuộn gập người lại thành một đoàn. Ngươi đã nói sẽ không làm ta bị thương nhưng ngươi chính là người khiến ta bị thương sâu đậm nhất! - Dược… dược ở đâu? – Hiên Viên Khanh Trần cuống lên hỏi và bắt đầu tìm trong quần áo nàng. - Ta không mang theo! – nàng đau tới mức túa mồ hôi lạnh, cánh tay vòng lại ôm chặt lấy chính mình. - Nàng không mang theo? – lòng hắn quýnh lên, thời điểm độc phát tác đau đớn có thể làm cho nàng chết ngất. Trong cơn hoảng hốt, hắn huýt gió gọi Mặc Câu. – Nàng chờ một chút, ta sẽ mang nàng quay về! Ôm chặt lấy nàng, Hiên Viên Khanh Trần đang muốn rời đi thì ngay lối vào vườn mai có một đội người ngựa xuất hiện, dường như đã chờ ở đó rất lâu rồi. - Người tới là Bắc an vương? – tên thủ lĩnh từ xa hét lên. - Đã biết là cô vương mà ngươi còn chưa chịu tránh đường? – Hiên Viên Khanh Trần dùng mắt lạnh nhìn bọn chúng, liếc mắt đảo qua thì cũng biết bọn người này đều là những kẻ luyện võ. Tên đầu lĩnh cười khẽ: - Đã sớm nghe nói Bắc An vương là người cao ngạo, hôm nay quả là được nghe tận tai, nhìn tận mắt. – gã thúc ngựa chạy lên, dừng lại bên người Hiên Viên Khanh Trần. – Nữ tử bên cạnh ngươi chắc là Hoa Mị Nô, nguyên nhân dẫn tới chiến sự giữa Đại Nguyệt và Lan Lăng? – ánh mắt gã hau háu nhìn vào Cảnh Dạ Lan đang nằm trong lòng hắn. - Nếu ngươi còn dám nhìn thì cô vương lập tức móc mắt ngươi ra! – quanh người Hiên Viên Khanh Trần phát ra hàn khí khiến người ta hít thở không thông khiến cho tên đầu lĩnh trẻ tuổi phải nhíu mày. Tên thủ lĩnh còn chưa có mở miệng thì tùy tùng của hắn lớn tiếng quát: - Bắc An vương, chủ nhân của bọn ta là người mà ngươi có thể tùy tiện làm bị thương sao? Hiên Viên Khanh Trần chỉ cười lạnh: - Lúc cô vương giết người tuyệt không quan tâm tới đối phương là ai. – hắn nhíu mày, người trong lòng càng ngày càng lạnh, cơ thể nàng dính sát vào hắn để hấp thu chút ấm áp. Nếu không kịp quay về lấy dược thì nàng sẽ đau đớn hơn lần trước nữa. – Tránh ra! – hắn kéo căng dây cương Mặc Câu chuẩn bị rời đi. - Khoan đã!

https://thuviensach.vn

– gã thủ lĩnh vẫy tay, phía trước lập tức sắp xếp trận hình ngăn cản đường đi của Hiên Viên Khanh Trần. Hiên Viên Khanh Trần giương mắt đảo qua: - Ngươi muốn thế nào? – ánh mắt hắn tụ lại, trên gương mặt tuấn mỹ ngưng kết một tầng hàn sương. Hừ, bọn chúng nghĩ Hiên Viên Khanh Trần hắn vẫn còn là một đứa nhỏ có thể tùy ý để bọn chúng khi dễ như năm đó sao?!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Ta là có ý tốt! – gã đột nhiên cười nói. – Không thể ngờ hôm nay được gặp Bắc An vương và vương phi, chúng ta muốn mời các ngươi tới Tây Sở một chuyến. Ta nghĩ là Bắc An vương không có xa lạn đối với Tây Sở. Tây Sở! Hiên Viên Khanh Trần giơ lên một nụ cười thập phần quỷ dị. Đương nhiên là hắn không xa lạ, dù có chết thì hắn làm sao có thể quên được. Hắn đánh giá đám người quần tụ trước mặt mình, hỏi: - Ngươi chính là Hách Liên Quyền – tân vương của Tây Sở! Đại Nguyệt, Lan Lăng và Tây Sở là ba nước ngay sát nhau, cho tới lúc này thì lực lượng ba bên đều ngang bằng nhau. Nhiều năm trước Hiên Viên Khanh Trần bị phụ vương hắn đưa tới Tây Sở làm con tin, vài năm sau hắn cùng Vô Ngân quay trở lại Đại Nguyệt. Sau khi thái tử của Tây Sở chết bất đắc kỳ tử, thái tử nhất mạch không biết bị Vô Ngân dùng thủ đoạn gì mà không thể có con nối dõi. Năm trước Tây Sở vương vừa mất, kế vị chính thái hậu – người trong bộ tộc Hách Liên. Nói cách khác thiên hạ của Tây Sở đã bị bộ tộc Hách Liên chiếm lấy. - Không ngờ bộ tộc Hách Liên có được một ngày hãnh diện thế này! – Hiên Viên Khanh Trần cười nhạt. Hách Liên Quyền gật đầu: - Thế sự khó lường, lúc trước ngươi chỉ là một con tin tại Tây Sở, hôm nay đã trở thành Bắc An vương nắm trong tay binh quyền lớn nhất, còn bộ tộc Hách Liên Quyền ta đây cũng đã trở thành hoàng tộc. - Ngươi biết vậy là tốt rồi! – Hiên Viên Khanh Trần lạnh mặt đáp trả, trong lòng hắn thầm nghĩ phải mau mau rời khỏi nơi này. Tình trạng của Hoa Mị Nô đã khiến cho hắn không còn đủ kiên nhẫn để đôi co với Hách Liên Quyền. - A ~~~ Cảnh Dạ Lan nằm trong lòng hắn đột nhiên hừ nhẹ một tiếng khiến ngực Hiên Viên Khanh Trần căng cứng. Thân thể nàng càng ngày càng lạnh khiến cho hắn bồn chồn, hoảng hốt. Nàng sắp không chịu nổi rồi! - Nhất định cô vương sẽ tới Tây Sở nhưng không phải là hôm nay! – roi da trong tay vung lên. –

https://thuviensach.vn

Lệnh cho người của ngươi tránh ra, bằng không đừng trách cô vương không nể mặt lưu tình! – ánh mắt và giọng nói như sư tử rống giận bắn thẳng tới Hách Liên Quyền. - Lớn mật! – tùy tùng của Hách Liên Quyền đem người vây quanh Hiên Viên Khanh Trần, cung tên đã căng lên chỉ chờ Hách Liên Quyền ra lệnh một tiếng. - Hình như vương phi không được thoải mái, chi bằng vẫn nên theo ta tới Tây Sở một chuyến! – gã vẫn hé ra khuôn mặt tươi cười như trước, trong mắt có hàn quang, gã không nghĩ hôm nay sẽ buông tha cho Hiên Viên Khanh Trần. Hai nước khai chiến, biên giới chính là Tây Sở, gã mới kế vị nên thực lực của Tây Sở không được mạnh như trước; ai có thể cam đoan là Hiên Viên Khanh Trần và Tô Vân Phong sẽ không nhân cơ hội này khai chiến với Tây Sở chứ. Theo thám tử hồi báo Hiên Viên Khanh Trần tự mình xuất chinh còn mang theo vương phi Hoa Mị Nô, và nữ tử này cũng chính là nguyên nhân khơi mào cho cuộc chiến giữa hai nước. Có thể khiến cho Vân vương gia của Lan Lăng không tiếc khai chiến, đồng thời làm cho Hiên Viên Khanh Trần quan tâm quá mức, Hách Liên Quyền gã thực sự rất muốn biết mặt một lần. Vừa rồi ở vườn mai, cảnh hai người bọn họ triền miên đắm đuối đã được Hách Liên Quyền thu hết vào đáy mắt. Nếu muốn uy hiếp, ràng buộc bọn chúng thì nữ nhân này chính là công cụ hữu dụng nhất! - Nếu ngươi dám động thì cô vương cam đoan sẽ không tiếc hết thảy đem bọn Tây Sở các ngươi san bằng, một người cũng đừng mong sống sót! – đáy mắt Hiên Viên Khanh Trần lạnh một mảnh, khóe môi gợi lên ý cười mị hoặc. - Khoan đã! – Cảnh Dạ Lan mở miệng nói. - Mị Nô, nàng không cần… – hắn vội vàng ngăn không cho nàng nói chuyện. Cảnh Dạ Lan từ trong lòng hắn ngẩng đầu nhìn lên. - Ta vẫn tốt lắm! – tay nàng kìm trước ngực hắn, trả lời. Nàng ngoái đầu lại, ánh mắt hướng tới người Hách Liên Quyền. Một công tử trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn tú, khóe môi gợi lên độ cong hoàn mỹ, trên người còn mang theo một thứ khí thế bức người không thể không tuân. Chỉ là ánh mắt của hắn làm cho Cảnh Dạ Lan cực kỳ chán ghét, âm u giống như lang sói, khí thế bức người, thình lình vào một lúc nào đó sẽ nhảy vọt tới cắn nuốt người ta. Nhãn tình Hách Liên Quyền sáng lên, gã không phải là một kẻ hám sắc đẹp nhưng vẫn bị nàng hấp dẫn. Tuyệt sắc dung nhan mang theo bi

https://thuviensach.vn

thương chọc người trìu mến, con ngươi đen láy vừa yêu dã, vừa nghiêm túc, thoạt nhìn nàng không giống với người thường. Mỹ nhân, một tuyệt sắc mỹ nhưng cái đẹp đó không hề có sự thô tục, đen tối làm cho người ta không thể khinh thường. - Tây Sở vương, ta và phu quân đều tiếp nhận hảo ý của ngài nhưng hiện chiến sự giữa Đại Nguyệt và Lan Lăng đang hồi nước sôi lửa bỏng nên không thể nào tới Tây Sở được. Nhưng mà ngài yên tâm, ta dám mang phu quân của ta ra cam đoan chiến hỏa trong lúc hai quân giao chiến sẽ không cháy lan tới Tây Sở đâu! – nàng chậm rãi mở miệng. Hách Liên Quyền quan sát thấy nàng rất không thoải mái, hơn nữa tình huống lúc này giương cung bạt kiếm, đổi là một nữ tử bình thường thì đã dọa té ngất rồi, phỏng chừng cũng không nói nên lời, thế mà nàng lại bình tĩnh nói ra băn khoăn trong lòng gã. - Vương phi không hổ là đệ nhất mỹ nhân của Đại Nguyệt, tài đức vẹn toàn khiến cho Hách Liên Quyền ta càng muốn mời người và Bắc An vương tới Tây Sở. – nhưng lời nói của gã lập tức chuyển đổi. – Nhưng mà những lời của vương phi cũng làm cho ta yên tâm rất nhiều! - Tây Sở vương tuy rằng mới kế vị nhưng cũng không thua kém thái tử chính thống lúc trước, thật sự là Tây Sở rất có phúc! – Cảnh Dạ Lan thiếu chút nữa không thở nổi, nàng đành tựa vào trước ngực Hiên Viên Khanh Trần, thở hổn hển. - Đừng nói chuyện nữa! – Hiên Viên Khanh Trần đau lòng miết hai gò má nàng. Vừa rồi hai chữ phu quân của nàng khiến cho một dòng nước ấm chảy qua tim hắn. Tuy rằng không biết vì sao nàng đột ngột thay đổi thái độ nhưng vào thời khác nguy cấp nhất thì trong lòng nàng vẫn có sự tồn tại của hắn. - Ta không có yếu đuối tới như vậy! – ngón tay lạnh như băng của nàng nắm chặt lấy tay hắn, thân thể đau đớn như bị đao cắt từng miếng thịt ra vậy. – Phu quân, chàng có thể cam đoan theo lời mà thiếp đã hứa với Tây Sở vương không? – nàng thấp giọng hỏi Hiên Viên Khanh Trần, ý bảo hắn cúi đầu xuống. - Mị Nô, hắn không dám làm ta và nàng bị thương, ta đã sớm báo cho Vô Ngân biết, lát nữa nếu chúng ta không trở về thì Vô Ngân nhất định sẽ phái người tới đây. Tới lúc đó hắn sẽ phải cầu xin ta! – Hiên Viên Khanh Trần nhỏ giọng an ủi Cảnh Dạ Lan. - Không được, ngươi phải đồng ý với ta, chỉ cần làm như lời ta nói, những thứ khác không cần quản. – nói xong, nàng cắn chặt môi, nhìn chằm

https://thuviensach.vn

chằm Hiên Viên Khanh Trần chờ hắn trả lời. - Được! – hắn biết hiện tại nàng đau đớn lắm, mỗi một chữ nói ra đều tiêu hao không ít khí lực. Hắn cúi đầu hôn lên trán nàng sau đó quay về phía Hách Liên Quyền: - Hách Liên Quyền, lời của vương phi cô vương nhất định ta sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Nếu ngươi không tin, dám động thủ với cô vương thì hắn ngươi cũng nên hiểu được ý nghĩa những lời mà ta đã nói! Tay Hiên Viên Khanh Trần kìm trụ lên bội kiếm bên hông, muốn lao đi không phải là việc khó nhưng sẽ khiến cho Hoa Mị Nô bị thương. Đột nhiên hắn cởi bỏ áo khoác mặc lên người Cảnh Dạ Lan. Nếu muốn phá vòng vây ra ngoài thì chiếc áo dệt bằng tơ vàng này có thể tránh những thương tổn không đáng có cho nàng!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Hết lòng tuân thủ hứa hẹn?! Hách Liên Quyền gật đầu:

- Ta tin tưởng lời nói của Bắc An vương phi nhưng thỉnh các bị để lại một tín vật để làm chứng cho cuộc nói chuyện ngày hôm nay của chúng ta. – gã đề nghị.

Đồng tử Hiên Viên Khanh Trần lãnh liệt, môi mỏng mím chặt lại. Sau khi đưa ra tín vật e rằng mọi chuyện không còn đơn giản nữa.

- Lời nói của cô vương chẳng lẽ không thể làm bằng chứng tốt nhất sao?

- Đương nhiên có thể nhưng ta lại tin tưởng vào vương phi hơn! – ánh mắt gã trói chặt Cảnh Dạ Lan, thấy nàng phủ phục trong lòng Hiên Viên Khanh Trần, thở dốc không xong, khuôn mặt nghẹn phát xanh.

- Ngươi muốn cái gì? – Cảnh Dạ Lan hỏi.Namnhân có đôi mắt giống như sói này không thể nào dễ dàng buông tha cho một cơ hội có thể đắc thủ được.

Đôi khi một Hiên Viên Khanh Trần lãnh huyết tàn khốc cùng Tô Vân Phong nổi danh vẫn phải e ngại đến thực lực của gã, dĩ nhiên gã sẽ không dễ dàng bị khiêu khích. Nếu lúc này không vì chuyện Tô Vân Phong bị hắn nhốt vào đại lao và Tô Tĩnh Uyển ám sát thì nhất định Tô Vân Phong sẽ không chủ động tuyên chiến.

- Bắc An vương có thể đi, thỉnh Vương phi ở lại! Tây sở nhất định sẽ dùng lễ nghi mới nhất để đón tiếp vương phi! – một lời hứa hẹn làm sao

https://thuviensach.vn

sành bắn một nữ tử tuyệt sắc có thể biến thành thứ vũ khí hữu hiệu để kiềm chế Hiên Viên Khanh Trần chứ.

- Ngươi muốn chết?! – Hiên Viên Khanh Trần nghiến chặt răng, điên cuồng hét lên một tiếng. – Ngươi thật sự nghĩ hôm nay cô vương sẽ thành thật nghe lời của ngươi hả?

Đúng là một kẻ càn rỡ, hắn luôn luôn tự xưng là không có ai có thể vượt qua hắn hay là hắn đã quá xem thường Hách Liên Quyền.

Hách Liên Quyền cười thản nhiên:

- Ta nghe nói đội thiết huyết quân của Hiên Viên Khanh Trần nổi danh lợi hại, không biết có thể chống lại được đội hộ vệ của ta hay không? – hai bên nói qua nói lại, đội người ngựa phía sau gã đã lên gân cốt, cung tên trong tay kéo căng nhắm ngay hai người Hiên Viên Khanh Trần và Cảnh Dạ Lan.

Cơ hội không phải lúc nào cũng có, thường thì chúng chỉ lướt qua rất nhanh, nếu có sai sót thì sẽ gây ra những khó khăn không lường được.

- Chậm đã! – Cảnh Dạ Lan chống đỡ thân mình ngước lên. – Hảo ý của Tây Sở vương ta có thể hiểu được, nhưng mà bây giờ lời mời của ngài dường như đang ép buộc ta. Hơn nữa, bây giờ hai quân đang giao chiến, ngài thân là nước láng giềng không nên chen vào là một chuyện tốt và ta cũng đồng ý không thương tổn tới con dân của ngài. Chẳng những ngài có thể chung sống hòa bình với phu quân ta mà còn tránh được một nguy hiểm. Nếu chiến loạn kéo tới Tây Sở quốc thì cho dù bộ tộc Hách Liên của ngươi có cầm quyền thì dù sao cũng không phải là ruột thịt với vương tộc, nếu vậy thì trong triều đình nhất định sẽ có kẻ bất mãn!

Thân mình nàng nhỏ bé, kiều nhị tựa như gió, con ngươi sáng ngời chớp động, giọng nói trong vắt càng làm cho Hách Liên Quyền hơi hơi thay đổi nét mặt.

https://thuviensach.vn

- Vương phi nói không sai cho nên Hách Liên Quyền rất muốn mời vương phi đi Tây SỞ, đợi tới khi đại chiến giữa Hiên Viên huynh và Vân vương gia có báo cáo thắng lợi thì Tây Sở ta nhất định sẽ không còn chướng ngại gì để viết ra minh ước với Đại Nguyệt.

- Nếu ngài có bản lĩnh như lời đã nói thì ta tự nhiên sẽ đồng ý đi thôi! – nàng cười thản nhiên, mềm mại đáng yêu dựa vào trong lòng Hiên Viên Khanh Trần. – Như vậy đi, chúng ta đánh cuộc, ngài có dám không?

- Vương phi muốn đánh cuộc cái gì?

Vừa rồi Cảnh Dạ Lan đã đánh giá cung tên có gắn móc trong tay bọn chúng, loại binh khí này trước kia nàng từng được học qua trong đợt huấn luyện; trong tổ chức cũng có người hay sử dụng. Điều may mắn là Quỷ Túc đã có lần cải tiến thứ này nên nàng cũng có hiểu biết chút chút.

Tầm bắn tầm vài trăm thước, uy lực mạnh, lực xuyên thấu tận xương tủy nhưng loại tên này tại Tây Sở quá cồng kềnh so với thứ nàng dùng trước kia; hẳn là những cung thủ phải kéo căng lực tay. Phỏng chừng loại tên này tuy không bắn xa được vài trăm thước nhưng đại khái cũng phải được trong vòng vài trăm mét.

Ngón tay nàng nâng lên chỉ vào đội tên phía sau gã, nét mặt tươi cười như hoa:

- Ta cược nỗ tên kia! (nỗ=nỏ, tên; ai chơi Thế giới hoàn mỹ thì biết cái nì, nhưng t hem bít nó thế nào nữa, hì hì).

- Vương phi biết tên của nó? – gã kinh ngạc, Tây Sở đã tìm người có tay nghề giỏi nhất để cải tiến nỗ tên này, và đây cũng là lần đầu tiên sử dụng tới thế mà nàng lại có thể dễ dàng gọi tên của nó.

- Này thì tính cái gì? Trong quân đội của phu quân ta ai mà không biết. Thứ này mặc dù công lực tốt nhưng mang theo không có tiện, người của

https://thuviensach.vn

ngươi cầm cả ngày trời mà không thấy nặng hả?

Khuyết điểm duy nhất của nỏ tên liên hoàn này nàng cũng biết được, chẳng lẽ quân sĩ trong đại quân Đại Nguyệt thực sự uy dũng như nàng nói?

Ánh mắt của Cảnh Dạ Lan như vô tình liếc gã một cái, trong lòng cười thầm: Cái chuyện này mà ta cũng không lừa được ngươi thì chẳng phải tốn công lăn lộn cực khổ bao nhiêu năm trời hả!

Vừa rồi quan sát nàng có thể nhìn ra gã là một kẻ đa nghi, không dễ gì buông tha khi chưa đạt được mục đích. Đại Nguyệt và Lan Lăng đang nằm trong chiến sự, nếu có thêm Tây Sở gia nhập vào thì có không biết ai là kẻ thắng người thua.

- Ta cược với ngài, nó không gây thương tổn tới ta! – nàng cười tự tin, dùng sức hít một hơi đầy rồi xoay người xuống ngựa.

- Vương phi khẳng định như vậy? – gã không phải là người dễ bị chọc giận nên cũng rất muốn thử xem mọi chuyện có đúng như lời Hoa Mị Nô nói hay không.

Bước chân của Cảnh Dạ Lan không vững, chỉ có thể tựa vào vai Hiên Viên Khanh Trần mà xuống ngựa.

- Muốn cược thì ta liền cược, ta và vương gia cùng đi tới chỗ quy định; ngài cho tùy tùng bắn tên nhất định ta sẽ không trốn tránh. Nếu không có thương tổn tới ta thì ngài sẽ thua trận!

- Nếu làm thương tổn tới vương phi thì ta cũng không thể giải thích với Bắc AN vương được. – gã cười giảo hoạt, thấy trên gương mặt lạnh lùng của Hiên Viên Khanh Trần toát ra sự lo lắng.

- Nếu không có tự tin về điều này thì ta sao dám cả gan cược với ngài chứ! – hai vai nàng run run, nâng mắt lên nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Tay

https://thuviensach.vn

hắn thầm dùng sức nắm lấy eo nàng, thậm chí còn làm nàng đau nữa.

- Ta không cho phép! – đôi mắt hắn nóng đỏ khiến cho người ta sợ hãi khóa chặt khuôn mặt nàng. Uy lực của nỏ tên này thám tử do hắn cử đi đã sớm báo cáo, nữ nhân này đúng là không muốn sống nữa nên mới đánh cược. – Dù nàng có hận ta thì cũng không thể đối đãi với mình như vậy được! – - hắn hạ giọng nói, có lẽ vì bất an nên tiếng hơi khàn khàn.

Trong đôi mắt phương trong vắt của nàng hiện lên sự ôn nhu hiếm có:

- Ta còn chưa muốn chết ở chỗ này. Có chết thì ta cũng chẳng muốn chết bên cạnh ngươi đâu! – nàng ghé bên vai hắn thì thầm.

- Nàng…

- Im lặng.. – ngón tay nàng áp lên môi ngăn sự kích động của hắn, giọng nói yếu ớt, run run. – Ta gọi ngươi một tiếng phu quân cũng không phải là đồng ý cho ngươi chiếm tiện nghi đâu! – trên hai cánh môi không có lấy một chút máu nở ra một ý cười như có như không.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Ngón tay lạnh như băng đặt trên môi Hiên Viên Khanh Trần, cảm giác lành lạnh che chắn môi truyền tới tận tim khiến lòng hắn cũng biến lạnh theo. Theo bản năng, hắn nắm lấy tay nàng, hôn nhẹ xuống. - Không được! – tay nàng rất lạnh, rõ ràng là không còn duy trì được nữa. – Đến lượt ta đi! – trong đôi mắt yêu dị của hắn phát ra nhu tình bao lấy Cảnh Dạ Lan.

Nàng vẫn cười như trước, chậm rãi rút tay khỏi tay hắn:

- Chờ một chút, sẽ không thiếu thời điểm ngươi hành dộng đâu. – thân mình khẽ run chuyển sang nhìn Hách Liên Quyền cách đó không xa.

- Tây Sở vương, ngài thấy thế nào?

- Nếu vương phi đã nói vậy thì đương nhiên là ta nên phụng bồi rồi. – Hách Liên Quyền đứng song song với nàng.

- Ngài và ta cùng đi tới phía trước, đi tới đó thì dừng lại, ngài thấy sao? – vừa nói Cảnh Dạ Lan vừa chỉ tay về một gốc cây cao lớn. – Xem đó là cột mốc.

Đôi mắt Hách Liên Quyền chợt căng thẳng rồi cao giọng cười:

- Vương phi quả nhiên cao minh! – hôm nay nếu không có được nữ nhân này hắn gã sẽ hối hận lắm. Địa điểm mà nàng muốn dừng lại đã vượt qua tầm bắn của nỏ tên, nếu có cố gắng bắn thì cũng không thể làm bị thương tới nàng được. Tất cả e là nằm trong kế hoạch của nàng rồi.

https://thuviensach.vn

- Vậy bắt đầu! – nàng bình thản nói một câu, cố nén từng trận lạnh đang không ngừng đánh úp lại trong người, đứng dậy từ trong lòng Hiên Viên Khanh Trần. Vẻ mặt tự tin, hiên ngang mà thong thả đi tới trước.

Tay Hiên Viên Khanh Trần không tự chủ mà vươn về phía trước nhưng vẫn chậm mất một bước, chỉ có thể chạm vào ống tay áo của nàng.

Thân hình kiều nhỏ kiên định bước đi, không hề ngập ngừng do dự, dứt khoát kiên quyết giống như những lần nàng rời đi trước kia, không hề lưu luyến, thậm chí cũng không thèm ngoái đầu lại nhìn hắn dù chỉ một cái.

Chết, ta cũng không muốn chết bên cạnh ngươi! Những lời này của nàng rất có hiệu quả khi làm cho hắn đau đớn. Cắn chặt khớp hàm, tầm mắt hắn không hề chuyển khỏi người nàng nhưng nàng trong tầm mắt hắn thì càng ngày càng xa.

Mỗi một lần bước đi không có cách nào ngừng lại được, và cũng không thể quay đầu; thậm chí nói một câu cáo biệt với người bên cạnh cũng không thể.

Cho dù Hiên Viên Khanh Trần và nàng chỉ gặp trong trong thời đại này, thân thể từng tiếp xúc thân mật nhưng chỉ có đau lòng mà thôi, những chuyện đã xảy ra khó có thể quay trở lại hay là cứu vãn. Nàng cự tuyệt chính mình không được nói chuyện với hắn và cũng nói với bản thân rằng không được quay đầu lại nhìn hắn..

Cảnh Dạ Lan, ngươi có thể đi tới đó! Ngươi cần phải thắng trong ván bài này! Nàng buộc chính mình phải quên đi tất cả những thứ xung quanh, cuộc đánh cược và cả những người liên quan, chỉ vững bước đi tới mục tiêu phía trước.

Hách Liên Quyền đứng một bên không rời mắt khỏi nàng dù chỉ một khắc, trên gương mặt tái nhợt bị che kín một tầng mồ hôi. Mỗi một bước đi

https://thuviensach.vn

của nàng trông có vẻ thong thả nhưng thân thể đau đớn dường như sắp vượt qua cực hạn chịu đựng rồi.

- Vương phi, người cần gì phải làm tội mình, chỉ cần theo ta tới Tây Sở thì Hách Liên Quyền ta đây nhất định sẽ phụng bồi người chu đáo.

- Tây Sở vương, có một câu rằng cưỡng cầu không thể, nếu ngài thực sự có bản lãnh thắng ván cược này thì tất nhiên ta sẽ theo ngài trở về; nếu ngài thua thì ta cũng cam đoan là sẽ không nhắc tới những việc làm không đúng lễ của của ngài hôm nay.

Cảnh Dạ Lan nói qua nói lại với gã, trong lòng thầm tính toán kỹ khoảng cách phía trước. Còn mười thước, tám thước, sáu thước… Cuối cùng thì nàng cũng bước tới điểm mốc. Đột nhiên ngực nàng thít chặt lại, trong yết hầu rạo rực một trận tinh ngọt làm cho thân thể nàng lung lay sắp ngã. Bàn tay mảnh khảnh nhanh chóng túm chặt lấy thân cây bên cạnh.

Nàng chuyển tầm mắt, phía xa xa là khuôn mặt Hiên Viên Khanh Trần, bộ y phục màu đen của hắn phất phơ trong gió, ánh mắt hắn nãy giờ vẫn chăm chú nhìn nàng. Suốt đoạn đường đi nàng có thể cảm nhận được phía sau có hai đạo ánh mắt nóng rực chiếu thẳng vào mình.

- Cho người của ngài bắt đầu đi! – nàng cố gắng ngăn chặn dòng máu đang không ngừng dâng lên trong cổ, bình tĩnh nói.

Hách Liên Quyền giơ tay lên, nháy mắt ra lệnh. Tay Cảnh Dạ Lan tự nhiên động, ánh sáng lóe lên, thoạt nhìn thì giống như nàng đang đưa tay lên day day huyệt thái dương; chỉ cần một cái chớp mắt thì thứ mà nàng đang cầm trong tay nhất định phải nắm được con tin có giá trị lợi dụng – Hách Liên Quyền!

Hách Liên Quyền nâng tay đang muốn nói cái gì với Cảnh Dạ Lan thì chợt thấy có tiếng động rít lên bên tai nghe lạnh cả người, lưu quang trút

https://thuviensach.vn

xuống trước mắt; gã vừa kịp phản ứng thì trên cổ cảm giác lành lạnh. Nhất thời nửa người trên của gã không thể nhúc nhích!

- Vương phi, ngài cho rằng như vậy có thể bảo trụ mệnh sao? –gã nhanh chóng lùi lại tạo khoảng cách, duy trì nụ cười đối với Cảnh Dạ Lan.

- Không thử thì làm sao biết được! – nhất kích cuối cùng khiến cho nàng sử dụng hết khí lực, thân thể trượt xuống theo thân cây, cánh tay quây trước ngực, run rẩy không ngừng.

Hơi lạnh quét qua người, đau đớn như đang cắn nuốt lục phủ ngũ tạng của nàng. Khóe miệng vẫn giơ lên nụ cười đùa cợt nhìn qua phía Hách Liên Quyền đang đứng không thể nhúc nhích.

Trước khi nhắm chặt mắt thì ánh mắt nàng không tự chủ nhìn về phía Hiên Viên Khanh Trần; bất ngờ nàng phát hiện hắn đang thúc ngựa chạy về phía nàng, phía sau hắn chính là quân của Hách Liên Quyền. Vì bọn chúng không biết là chủ tử mình xảy ra chuyện gì nhưng thấy

Hiên Viên Khanh Trần xông tới thì vội vàng bắn tên đồng loạt!

Ngu ngốc, ngươi đang làm cái quái gì vậy hả? Trong lòng nàng quýnh lên.

Bụi đất tung mù, Mặc Câu phi nước đại, con ngươi yêu dị của hắn dường như đang phát sáng.

- Mị Nô! – hắn gọi to tên nàng, con ngựa lướt nhanh qua người nàng. Hắn nhảy xuống ôm nàng đặt lên lưng Mặc Câu, khuôn mặt vốn lạnh lùng nhưng khi nhìn tới người trong lòng thì liền tan chảy biến nhu tình. – Chúng ta đi! – hắn ghìm dây cương còn Mặc Câu thì hình như cũng hiểu được ý chủ nhân, chạy càng thêm dũng mãnh.

https://thuviensach.vn

Nàng mở bừng mắt, trong lòng nổi lên tình tố khôn kể, lồng ngực tê rần, ngúm máu tươi nén nhịn trong miệng rốt cuộc cũng dâng lên phun hết vào vạt áo trước của hắn.

- Nàng nghe cho rõ đây, nàng phải còn sống cho ta. Ta không cho phép nàng có chuyện gì hết! – Hiên Viên Khanh Trần gầm nhẹ, giọng nói lo âu cực hạn mà trước nay chưa có.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Ánh mắt hắn tà nghễ, khoẻ miệng quật cường mím chặt, “Ai cần nàng tới cứu.” Trong tim quét qua một trận gió lạnh, làm cho nàng thiếu chút nữa đến thở dốc cũng không được, mười đầu ngón tay nhọn gắt gao bấu chặt tay mình, muốn mượn cơn đau này chia bớt cơn đau kia, và cũng là để phát tiết.

“Nếu nàng chịu không nổi thì hãy cắn ta!” Hắn sốt ruột nói.

Hôm nay nàng muốn làm cho hắn hiểu, đau đớn phát tác làm cho nàng không phân biệt rõ ràng được cái gì, nghe hắn nói như vậy, nàng liền ôm sát lấy cổ Hiên Viên Khanh Trần, dùng sức cắn đầu vai của hắn.

Dạ thịt đau đớn, thế nhưng điều đó lại khiến gương mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười. “Tốt, nàng đừng nhả ra, đừng làm thương chính mình là tốt rồi!” Hắn đau đớn ôm sát nàng. Dây cương trong tay co rúm, Mặc câu vẫn phi nước đại về phía trước. Khiến cho quân đội Tây Sở đuổi phía sau cách rất xa.

“Ngô…” Thanh âm Cảnh Dạ Lan nức nở từng trận, mỗi tiếng như đánh vào ngực hắn.

“Chúng ta sẽ lập tức trở về quân trướng. Nàng ráng chịu một chút.” Bóng người cách đó không xa làm cho vẻ mặt Hiên Viên Khanh Trần run lên, là Vô Ngân đến đây…

Phủ phục ở trên đầu vai hắn, chỗ ấy tràn đầy mùi máu tươi, là chính nàng đã cắn hắn bị thương? Cảnh Dạ Lan vô lực nhắm mắt lại, chỉ nghe tình huống hắn bây giờ đang rất bi thảm, không khỏi nhíu mày hỏi.

https://thuviensach.vn

***

“Ta đã đi gặp Tây Sở Hách Liên Quyền.” Hắn nói đơn giản vài câu, dừng ngựa, vội vã đem Cảnh Dạ Lan đang hôn mê vào trong doanh trướng. Sau khi tìm kiếm một hồi lâu, hắn cẩn thận cho nàng ăn xong dược, nhìn mày nàng giãn ra,hắn mới chậm rãi thả lỏng thân mình, yên tâm ngồi xuống.

“Ngươi xem ngươi đã biến thành bộ dáng gì!” Vô Ngân bước lên phía trước đỡ hắn.

“A, nguyên lai ta cũng bị thương.” Hắn nhìn lại phía sau lưng, không thèm để ý cười một tiếng. Một nổ tên cơ hồ như muốn xuyên thấu vai của hắn, quần áo của hắn đã sớm bị máu làm cho ướt đẫm, theo cánh tay hắn không ngừng chảy xuống.“Uy lực của tên nổ thực sự lớn.” Hắn không khỏi nói. Lá gan của nữ nhân này so với uy lực tên nổ còn muốn lớn hơn nhiều, cư nhiên dám nói sẽ không bị thương, thật là đáng chết, lấy chính mình ra đùa giỡn.

Hiên Viên Khanh Trần biến sắc, nhìn Cảnh Dạ Lan hôn mê nhưng lại lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu, không khỏi lo lắng sợ hãi khi nghĩ lại lúc nãy!

“Vì sao ngươi lại đem áo giáp tơ vàng của mình đưa cho nàng?” Vô Ngân nhìn chăm chú áo giáp tơ vàng trên người Cảnh Dạ Lan. Cái áo giáp này, Hiên Viên Khanh Trần không bao giờ bỏ ra, đem nó trở này vật hộ mạng, thế mà hắn lại đem cho nàng ta mặc.

“Không có nàng, ta sợ có lẽ sẽ không về được, xem như là ta hồi báo nàng. ”

“Hồi báo?” Vô Ngân cười. “Dùng mạng để hồi báo, thật khiến người ta cảm kích.” Biểu tình trên mặt hắn biến đổi, phất tay áo đi ra ngoài.

“Ngươi thích thì cứ trách ta đi.” Hiên Viên Khanh Trần biết hắn đang tức cái gì. “Vừa rồi nàng cùng Hách Liên Quyên thách đố rằng tên nổ sẽ không

https://thuviensach.vn

gây thương gì tổn đến nàng. Vì thế ta mới có cơ hội mang nàng đi, chẳng qua lúc rời đi, độc tố trong người nàng phát tác, ta quên rằng người Tây Sở rất giỏi bắn tên."

Đột nhiên, Vô Ngân xoay người quay lại, trên mặt không chút y cười, "Bắc An Vương của ta, sém lông mày vì lửa chiến sự, nhưng thật ra rất nhàn hạ thoải mái!"

"Ngươi biết ta muốn cái gì." Huyết đỏ làm y phục dính bết vào da thịt.

Vô Ngân nhìn miệng vết thương của hắn máu tươi chảy không ngừng, thở dài một tiếng, « Thôi, chính ngươi không thương tổn chính mình, ta liền ngồi ở chỗ này làm gì. » Vẻ mặt hắn có chút mỏi mệt, ánh mắt hạ xuống, nhìn chăm chú thật lâu người đang ngủ say.

Thời điểm nàng tỉnh dậy không lâu sau đấy. Cảnh Dạ Lan cảm giác thân mình của mình tựa như bị đè bởi nguyên một kệ sách, vuốt cái trán, nàng cố nhớ những chuyện xảy ra trước khi nàng hôn mê. Hoàn hảo, nơi này nàng đều quen thuộc hết thảy, hắn là đã về đến Đại Nguyệt quân trướng.

« Vương phi, người tỉnh rồi. » Tiểu Ngôn ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt nàng, nàng nhớ rằng lúc nàng đi không có mang nàng ta đi theo.

« Sao ngươi lại đến đây ? »

« Vương gia phái người về vương phủ đón nô tỳ đến đây, về sau nô tỳ có thể tiếp tục hầu hạ Vương phi ! »

Nguyên lai là như vậy, là Hiên Viên Khanh Trần an bài. Nàng gật gật đầu, « Tốt, ngươi cứ ở lại, nhưng trước hết giúp ta chuẩn bị quần áo, ta muốn đứng lên. » Ngủ một lúc làm cho xương cốt nàng như đều đã có sức.

« Không được a, Vương gia đã nói, người phải nghỉ ngơi thật nhiều, nếu nô tỳ không trông được người, Vương gia sẽ trách phạt nô tỳ. » Tiểu Ngôn

https://thuviensach.vn

liên tục xua tay, ngăn cản Cảnh Dạ Lan ngồi dậy.

« Vương gia sẽ không trách cứ ngươi, có gì thì ta sẽ chịu trách nhiệm. » Nàng luôn luôn ghét bị trói buộc tay chân, ngay cả việc nhỏ nhất đều phải quản nàng.

« Vương phi, người tốt nhất không nên cãi lời Vương gia phân phó. Bằng không thì hãy chờ đến khi thương thế Vương gia tốt hơn, các ngươi khó tránh khỏi … »

Bị thương, hắn bị thương sao ? Nàng đúng là có cắn hắn một cái, nhưng không đến mức đó !

« Vương gia làm sao vậy ? » Nàng không khỏi hỏi.

« Nô tỳ cũng không biết nữa, hình như là bị thương nặng lắm, ngay cả Vô Ngân đại nhân cũng phải phiền lòng »

Trong mắt Cảnh Dạ Lan vừa động, khó trách bữa đó nàng ngửi thấy mùi máu tươi rất nồng, không đơn giản là vì bị nàng cắn bị thương. Tuỳ tay cầm lấy áo choàng, lung tung mang giầy bước đi ra ngoài.

« Vương phi… Vương phi…Để nô tỳ giúp người… » Tiểu Ngôn có nói cái gì đó, nhưng nàng không nghe rõ lắm, chính là cố hướng đến quân trướng của Hiên Viên Khanh Trần.

Đến nơi đó, nàng dừng cước bộ dồn dập lại đứng ở bên ngoài, nghe người bên trong nói chuyện. Có Vô Ngân, cũng có hắn.

« Những mũi tên của nước Tây Sở thật đáng làm cho người ta ngạc nhiên, ta tạm thời cũng không biết làm cách nào giúp ngươi đem mũi tên này rút ra nữa. » Vô Ngân xem xét miệng vết thương của hắn, trên mũi tên tủa ra móc câu, câu ở trong thịt, không giống với những mũi tên tầm thường.

https://thuviensach.vn

« Ngươi chỉ cần để ý đến việc rút tên ra, ta không muốn nó ở bên trong lâu dài. » Hiên Viên Khanh Trần nhìn miệng vết thương, sắc mặt tái nhợt, khi nói chuyện đã tác động đến miệng vết thương khiến cho hắn một trận đau đớn.

Hách Liên Quyền, chuyện ngươi sai lầm nhất, không phải là việc ngươi đã bắn cô vương một mũi tên này, mà là ngươi dám dùng cái loại tên quái quỷ này để đánh đố cùng với nữ nhân của cô vương ! Miệng hắn tươi cười,chỉ có lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 151

« Ngươi nghĩ ngươi muốn rút là có thể rút ngay được à ? » Vô Ngân tức giận nói, biểu tình trên mặt vẫn là lo lắng. Cũng may trên tay không có độc, nhưng lại móc câu câu chặt che kín miệng, nên không thể mạnh mẽ rút ra được.

Hiên Viên Khanh Trần cầm lấy bầu rượu bên giường, nhưng là để uống, « Thì ngươi cứ thử rút ra thử xem có được không, ta uống rượu nên sẽ không có cảm giác đau gì đâu. »

« Ngươi đừng tưởng mệnh của ngươi dài quá, còn uống nữa ! » Vô Ngân nói xong liền đoạt lấy bầu rượu trong tay hắn.

« Để ta thử xem. » Cảnh Dạ Lan nhấc quân trướng đi đến. Sự xuất hiện của nàng làm cho Hiên Viên Khanh Trần có chút ngoài ý muốn.

« Đã tỉnh. » Hắn thản nhiên hỏi, đôi mắt lại ngoảnh qua một bên, tiếp tục uống. Nàng vô sự, rõ ràng tảng đá dè nặng trong lòng đã hạ xuống, tâm tình thoải mái nhưng lại làm ra vẻ ẩn nhẫn.

« Vương phi người biết cách rút mũi tên này ? » Vô Ngân tiếp theo lời nói của nàng, sao hắn lại quên được, Cảnh Dạ Lan có đảm lượng cùng với Hách Liên Quyền đánh đố, trước đó có khả năng nàng hiểu rất rõ tên nổ.

« Ta nói là thử xem, thử thời vận, ngươi dám thử không? » Nàng đối Vô ngân nói, ánh mắt lại ngắm Hiên Viên Khanh Trần

« Vương phi hãy thử đi. » Vô Ngân nghiêng người tránh ra.

https://thuviensach.vn

« Ta không cần nàng tới làm gì. » Nhưng thật ra Hiên Viên Khanh Trần bắt đầu trở nên không được tự nhiên. Hắn chưa đến nỗi phải nhờ đến nữ nhân hỗ trợ, còn ra thể thống gì nữa.

« Ngươi cũng đừng có suy nghĩ quá gì, ta chỉ nghĩ là không muốn nợ ngươi một món nợ ân tình, ngày hôm qua dù sao thì ngươi cũng đã cứu ta, tuy rằng ta không có yêu cầu ngươi làm như vậy. » Nàng lạnh lùng nói xong, không thèm nhìn đến vẻ mặt tức giận của Hiên Viên Khanh Trần, lạnh lùng nói,

« Vô Ngân, ngươi có thể làm cho hắn thành thật chút, không nên cử động không? »

« Ngươi dám ! » Hiên Viên Khanh Trần trừng mắt liếc nhìn Vô Ngân một cái.

« Vương phi so với Vô Ngân ta có biện pháp cứu ngươi, vì thế hãy để vương phi ở lại đây đi, Vô Ngân xin cáo lui. » Lười ở lại chỗ này tham gia vào chuyện tình của bọn họ, Vô Ngân không lo lắng Cảnh Dạ Lan sẽ đối với Hiên Viên Khanh Trần như thế nào,hắn xoay người ra ngoài quân trướng.

Hiên Viên Khanh Trần lại uống một ngụm rượu, buồn bực.

« Đừng uống rượu vào lúc này, chờ một chút đến thời điểm ngươi đau đớn, ngươi sẽ không có rượu mà uống đâu. » Nàng tiến lên lấy đi bình rượu của hắn.

« Cho dù ta đau đến chết cũng không cần nàng cứu. » Thanh âm hắn lạnh lùng, loạng choạng giữ chặt bình rượu trong tay .

Đôi mắt Cảnh Dạ Lan vừa động, thân thủ rất nhanh đụng vào mũi tên nổ trên vai hắn. Nghe hắn thét lớn một tiếng, biểu tình trên mặt vừa đau vừa giận, lại phát tác không được.

https://thuviensach.vn

« Đau như vậy ngươi cũng không cần ta hỗ trợ ? » Nàng cầm lấy chuỷ thủ một bên ngăn cách miệng vết thương với quần áo, nhìn xem miệng vết thương, rõ ràng là đem toàn bộ quần áo của hắn xé rách. « Lấy cái gì đó cắn đi, đợi đến khi cơn đau ập đến thì đừng có kêu ra tiếng, doạ ta, cẩn thận ta xuống tay không cẩn thận.”

Hừ ! Hắn không có quay đầu, hừ lạnh.

Móc câu nhỏ ở mũi tên của tên nổ nước Tây Sở làm tinh xảo, mỗi một cái đều gắt gao câu ở miệng vết thương nộn nộn thịt của hắn , cắn rất chặt. Cũng may nàng biết một ít về loại này, đây nhìn như mũi tên đúc nguyên ra kỳ thật là từ mấy miếng nhỏ ghép mà thành, nếu là ghép còn có điểm kết hợp, nàng sẽ dùng châm cẩn thận thâm nhập.

Miệng vết thương của Hiên Viên Khanh Trần rất sâu, tựa như muốn xuyên qua toàn bộ đầu vai của hắn, mỗi một lần nàng đụng nhẹ vào đều ta làm cho toàn thân hắn phát run, vậy mà hắn nhất quyết không chịu phát ra một tiếng kêu nào.

« Chờ một chút sẽ rất đau, ngươi ráng nhẫn nhịn một chút. » Không có cái gì thích hợp cho hắn cắn, nàng liền lấy xuống cây trâm gỗ của mình đưa cho hắn, cũng may nó đủ rắn chắc.

« Ta không cần. » Hắn một tay đẩy ra

« Muốn đau chết tùy ngươi. » Không hề để ý đến hắn vì sao phát giận, Cảnh Dạ Lan cầm loan đao trong tay đè lên tên nỗ, thâm nhập vào miệng vết thương của hắn, đánh giá, tách ra một khoảng cách, va chạm vào chỗ kết hợp, nàng nhẹ nhàng khảy một cái. Ngũ quan nàng tràn ngập căng thẳng, nàng tìm đúng vị trí, móc câu tự nhiên co rút lại, nhẹ nhàng tách một cái, mũi tên nổ theo miệng vết thương được rút ra. Rất nhiều máu trào ra, Cảnh Dạ Lan cẩn thận chà lau, tránh va chạm vào miệng vết thương của hắn.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần cắn chặt răng, chỉ nghe một tiếng vang rất nhỏ, máu ấm áp chảy đầy toàn thân hắn. Ngón tay mảnh khảnh của nàng lơ đãng đụng vào phía sau lưng của hắn, làm như trêu chọc.

« Không có việc gì. » Nàng sát trùng thật sạch miệng vết thương của Hiên Viên Khanh Trần, băng bó thật tốt. Hắn dựa vào một bên, yên lặng không nói. « Có chỗ nào không thoả mái ? » Nàng không muốn để ý nhiều, tiến lên trước mặt hắn hỏi.

Trong mắt hắn đột nhiên xẹt qua một tia thương tâm, « Nơi này. » Đột nhiên hắn nắm lấy cổ tay nàng, đem đặt lên trên ngực hắn. Da thịt nóng bỏng làm nóng tay Cảnh Dạ Lan. « Nơi bị thương liệu nàng có trị được không ? » Thanh âm hắn trầm thấp, mang theo đau đớn đằng sau giọng nói khàn khàn.

« Ta sẽ không trị, ngươi buông tay ta ra. » Cảnh Dạ Lan nói xong liền rút tay về.

Nàng đã xem nhẹ Hiên Viên Khanh Trần. Cho dù là bị thương thì khí lực của hắn cũng không biến mất chút nào. Mạnh mẽ như loài báo săn mồi, hắn tiến lên đem nàng đặt ở dưới thân.

Bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Dạ Lan nhìn hàng lông mi thon dài dày rậm của hắn nhẹ nhàng mấp máy, nhưng không cách nào che dấu được con ngươi câu hồn đoạt phách của hắn đang nhìn chằm chằm vào nàng, thâm thuý tựa hồ như đem nàng sa vào trong đó.

« Buông ra. » Thanh âm rõ ràng là chống cự nhưng khí lực lại yếu ớt.

Hiên Viên Khanh Trần ngoảnh mặt làm ngơ, đầu ngón tay hắn nhẹ vuốt ve môi Cảnh Dạ Lan, hắn nhấm nháp sự ngọt lành của nàng, vẫn như cũ ở những chỗ ngón tay hắn chạm đến, cảm giác chấn động, tựa hồ như có dòng điện đánh trúng ngực hắn. chậm rãi áp sát tới gần môi của nàng, đầu

https://thuviensach.vn

lưỡi trơn trượt liếm láp đôi môi mềm mại của nàng, mang theo mùi rượu nồng đậm, miêu tả đôi môi căng đầy, mút vào cánh môi của nàng.

Hai người dựa vào là quá mức gần , thế nên không có không gian cho nàng xoay đầu. Đầu lưỡi Hiên Viên Khanh Trần nhẹ nhàng đụng chạm vào cánh hoa mềm, nàng lại quật cường không chịu mở ra.

A~~~, môi dưới của nàng chợt đau, Hiên Viên Khanh Trần tà mị cười. Hắn, hắn cắn nàng ! Đối với vẻ kinh ngạc của nàng, hắn hơi đứng dậy đưa tay lấy bình rượu uống một ngụm to, không để ý nàng đang trốn tránh, hắn đem môi mình áp chế nàng, đem chất lỏng ấm áp đẩy hết vào miệng Cảnh Dạ Lan, tiếp tục dùng hết sức lực mút lấy cánh môi kiều diễm của nàng.

Cánh môi bị hấp lại rát lại vừa nóng, Cảnh Dạ Lan không khỏi cảm thấy đau liền hé môi mở ra, hương rượu hỗn loạn, nhân cơ hội chảy vào trong miệng nàng.

Vì phản kháng nên nàng vặn vẹo thân thể, trong lúc vô tình nâng lên hai chân, chạm đến hạ phúc của hắn, dục vọng cũng bởi vì thân thể nàng vặn vẹo mà dần dần tăng, cuồng liệt thiêu đốt.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Hắn hôn càng sâu hơn, đầu lưỡi nóng như lửa đốt ở môi bắt giữ hương thơm của nàng. Ngón tay linh hoạt thâm nhập vào dưới áo choàng Cảnh Dạ Lan, cách lớp quần áo đơn bạc, vuốt ve phần ngực mềm mại của nàng.

« Ngô… » Hai tay Cảnh Dạ Lan để ở trước ngực Hiên Viên Khanh Trần, muốn thoát khỏi tình hình lửa nóng ái muội này.

« A ! » Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên hét lớn một tiếng, buông tha đôi môi của Cảnh Dạ Lan, đôi lông mày đau đớn mà nhíu lại.

“Xứng đáng!” Nàng dùng tay đẩy hắn, mới phát hiện thời điểm giãy dụa vừa rồi, tay nàng lại một lần nữa động vào miệng vết thương của hắn. Miệng vết thương này khi nào thì…

Vì là miệng vết thương vốn tự như mất một miếng thịt, mới vừa băng bó còn chưa liền miệng, lại thêm mấy vết bị cắn, hình như là… Cảnh Dạ Lan dừng không phản kháng, ngón tay xoa đầu vai hắn, cẩn thận chạm đến những miệng vết thương quanh vai, là khi nàng bị độc phát cắn hắn đi..

Hiên Viên Khanh Trần nheo lại đôi đồng tử , dừng ở ánh mắt của nàng, cười nhẹ, “Ta không sao.” Hắn nghe ra giọng nói của nàng có phần dịu đi.

Thu lại vẻ mặt lo lắng, Cảnh Dạ Lan nói thầm, “Ngươi đau việc gì ta phải quản.” Trong lòng lại nổi lên một tia tình tố xa lạ. Ai muốn hắn tới cứu, Cảnh Dạ Lan nàng không cần. Ngẩng đầu, thanh âm nàng vẫn như trước lạnh lùng, nhưng lại nhu hoà đi mấy phần, “Ngươi hãy thả ta ra.”

https://thuviensach.vn

Nhân lúc nàng đang nói chuyện, hắn cơ hội hôn lên môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt khiến Cảnh Dạ Lan trong nháy mắt thất thần không chống cự, một đường thuận lợi mà tiến quân thần tốc, cái lưỡi đinh hương mềm mại bị hắn dễ dàng chiếm đoạt. Nụ hôn thật dài, làm cho cả người Cảnh Dạ Lan từng tấc mềm yếu đi.

Hắn hôn một đường xuống,dừng lại ở cái cổ tuyết trắng như phấn của nàng, khó có thể kháng cự được sự bá đạo của hắn, Cảnh Dạ Lan bị hắn đặt ở trên giường không thể động đậy được. Bàn tay Hiên Viên Khanh Trần tiến vào lớp áo của nàng, thăm dò làn da mềm mịn. Da thịt như tuyết của nàng bị hắn âu yếm đã nổi lên một tầng ửng hồng.

“Mị Nô.” Ngậm lấy vành tai tinh tế của nàng, khẽ cắn. Nhìn thân thể dưới thân trở nên cứng ngắc, đôi mày tú lệ không khỏi chau lại.

Hắn lại một lần nữa hôn nàng, một lần so với một lần càng sâu hơn, vỗ về chơi đùa với chiếc lưỡi mềm mại của nàng, dường như muốn đem nàng nuốt vào.

Bàn tay với những vết chai xẹt qua da thịt mềm mại tinh tế của nàng, khiến nàng run rẩy một trận.

“Buông ra…” Lúc này trong miệng Cảnh Dạ Lan tràn ra tiếng phản kháng nhưng lại giống tiếng rên rỉ, làm cho động tác của Hiên Viên Khanh Trần càng trở nên mềm nhẹ. Thời kì thiếu niên, bên người hắn không bao giờ thiếu nữ nhân, chưa bao giờ một lần đối đãi mềm nhẹ với nữ nhân, chỉ có làm cho các nàng đón ý hùa theo để lấy lòng hắn.

“Mị Nô, nếu nàng không cự tuyệt ta, ta sẽ thương nàng thật nhiều .” Hắn ẩn nhẫn kiềm chế dục vọng đang gia tăng của chính mình, đối đãi ôn nhu với nàng, hắn không muốn mạnh mẽ ngay từ đầu, mà cái hắn muốn chính là nàng hoàn toàn cam tâm tình nguyện tiếp nhận hắn.

https://thuviensach.vn

Mỗi một chỗ mẫn cảm của nàng, hắn đều rõ ràng, nhẹ nhàng hôn xuống, khẽ cắn liếm nàng, thân mình Cảnh Dạ Lan dần dần thả lỏng, thậm chí cánh tay của nàng không tự chủ được vây quanh giữ chặt hắn. “Ta sẽ không làm cho nàng bị thương, sẽ không.” Hắn thấp giọng hứa hẹn, đem môi xâm nhập giữ vùng đồi tuyết trắng đẫy đà của nàng.

Ngón tay mảnh khảnh của Cảnh Dạ Lan vuốt tấm lưng rắn chắc nhưng có một vết thương của hắn, hắn rực lửa kết dán trong ngực nàng. Hắn cẩn thận ôn nhu đùa giỡn với thân mình mẫn cảm của nàng.

Thân thể nàng cuối cùng đã được hắn thuần phục, hắn đã khơi mào làm nàng động tình. Dục hỏa. Lòng của nàng lại nên như thế nào…Nghe trong miệng tràn ra tiếng tên rỉ, nàng không khỏi dùng hai chân câu lên thắt lưng hắn. Dục vọng nguy hiểm, cứng rắn mà nóng bỏng, ở giữa hai chân của nàng.

“Không được.” Nàng nho nhỏ phản kháng, thở dốc, giữ chặt hai đầu vai hắn, ngón tay đầy xúc cảm ẩm ướt, cùng trong không khí mùi máu tươi quen thuộc, làm cho tinh thần của Cảnh Dạ Lan run lên.

“Miệng vết thương của ngươi bị nứt ra rồi!” Miệng vết thương quá sâu, hơn nữa lại động loại này, như thế nào có thể không vỡ ra.

“Mặc kệ.” Hắn gian nan đứng dậy, dừng lại ở vẻ mặt vô cùng lo lắng của nàng, “Ta chỉ muốn nàng!” Cúi đầu cắn cắn ở cái cổ trắng ngần của nàng. “Đây là cái gì?” Nơi thân thể giao triền, Hiên Viên Khanh Trần nhìn thấy cổ nàng đeo một cái khóa nho nhỏ.

Đây là… Ánh mắt của nàng nhất thời ảm đạm, tất cả những kích tình lúc trước đều bị dập tắt. “Cái này là cái khoá bình an mà Tiểu Khả đã đưa cho ta.”

Trong lòng nàng nhất thời cảm thấy chính mình thật xấu hổ, nam nhân này đã hại chết thân nhân duy nhất cùng đứa con của nàng, chính mình lại

https://thuviensach.vn

uyển chuyển dưới thân hắn rên rỉ. Kích tình nhất thời biến mất, nàng lạnh lùng nhìn chăm chú vào khuôn mặt hắn.

Là nàng nhìn lầm rồi sao? Như thế nào trên mặt Hiên Viên Khanh Trần lại xuất hiện lên vẻ mặt thống khổ ấy?

“Mị Nô, thực xin lỗi, thực xin lỗi…” Thần sắc trên mặt Cảnh Dạ Lan làm cho tâm cùa hắn không khỏi run, nguyên tưởng rằng mối quan hệ của bọn họ có thể vì chuyện tình ngày hôm qua mà trở nên dịu đi một ít, nhưng hắn không dự đoán được, miệng vết thương của nàng không thể nào một giây một khắc có thể khép miệng lại.

“Thực xin lỗi cái gì, dù sao ta cũng ko để ý mà cũng chẳng cần.” Nàng hờ hững xoay người, tấm lưng mảnh khảnh quật cường đối diện với hắn, không biết có phải vì lãnh hay là vì điều gì khác, nó hơi hơi run rẩy.

“Ta để ý, ta để ý!” Cổ họng hắn khàn khàn, chạm nhẹ vào lưng của nàng, một chút một chút hữu lực mà nhẹ nhàng, muốn hoà tan hết thảy lạnh lùng của nàng.

“Đã muộn, đều mất, còn có có thể thay đổi được gì sao?” Thật lâu sâu, thanh âm của nàng sâu kín truyền đến, làm cho tâm Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên nhói lên. Đúng vậy, tất cả đều đã muộn. Hắn ngay cả một câu đơn giản: Nàng sinh lại cho ta một đứa con như vậy cũng không nói được, điều mất đi trong nháy mắt đã trở thành vĩnh hằng.

Hắn nằm phía sau vây quanh giữ chặt Cảnh Dạ Lan, kéo theo cái chăn gấm phủ lên thân nàng “Mị Nô…” Hắn chỉ có thể một lần một lần kêu tên của nàng, tựa đầu vào mái tóc của nàng , đem nàng ôm thật chặt vào lòng ngực. Giờ này khắc này, hắn không dám nhìn tới gương mặt nàng, vẻ mặt lạnh lùng như gió lạnh cùng ánh mắt của nàng lúc này đồng thời làm hắn tổn thương. Miệng vết thương ở đáy lòng nàng cũng đang đổ máu.

https://thuviensach.vn

Khoé mắt Cảnh Dạ Lan một mảnh lạnh lẽo, không có cách nào quên đi được những thương tổn, thân thể bị kích tình lúc nãy làm cho nàng cảm thấy hổ thẹn. Nàng không cần, vĩnh viễn không thần phục một người nào. Lòng nàng cũng sẽ không bao giờ vì Hiên Viên Khanh Trần này mà xuất hiện một tia lo lắng.

Hai người đều cô đơn và bị thương giống nhau, trong đêm lạnh ôm nhau cho nhau ấm áp thân thể đối phương, mà tràn ngập thương tâm …

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Tiếng mặc quần áo của một người nào đó, làm cho ánh mắt đang khép kín của Hiên Viên Khanh Trần mở ra, thân thủ sờ soạng, bên người chỉ còn lưu lại hơi ấm của nàng.

Trong lòng xẹt qua một tia mất mát, thân mình ấm áp kia đã muốn rời khỏi hắn, tối hôm qua ủ nàng trong ngực, nhưng lại ngủ quá sâu. Giương mắt nhìn lên, nàng đưa lưng về phía hắn, nhặt lên quần áo bị quăng xuống nền đất, chặm rãi mặc.

Mặc quần áo, Cảnh Dạ Lan ngoái đầu nhìn lại Hiên Viên Khanh Trần đối diện vẫn đang nhìn nàng. Vẻ mặt lạnh lùng, nàng thản nhiên nói một câu: “Miệng vết thương của ngươi không có gì trở ngại. Chỉ cần đều đặn thay băng, uống thuốc đúng hạn là được.” Nói xong liền đi ra ngoài quân trướng.

Hắn cứu nàng một lần, nàng cũng cứu hắn một lần, cả hai không ai thiếu nợ nhau, duy chỉ có Hiên Viên Khanh Trần hắn thiếu nàng hai cái mạng, thiếu nàng tra tấn tấm thân cả đời ốm đau.

Hắn không nói gì, nhìn nàng rời đi, chỗ miệng vết thương ở lưng đã sớm vỡ ra, thấm ướt một mảnh, hơi hơi vừa động, liền ảnh hưởng đến miệng vết thương, xé rách, rất đau.

***

Hiên Viên Khanh Trần tuy rằng bị trọng thương nhưng hình trình vẫn không bị chậm trễ, dựa theo kế hoạch ban đầu hướng tới biên giới tiến đến,

https://thuviensach.vn

càng ngày càng đến gần biên giới. Thực vật bốn phía ngày càng ít, một mảnh hoang vu.

Thời điểm hành quân, Cảnh Dạ Lan cả ngày tránh ở trong kiệu, không cần thiết nàng cũng không đi ra ngoài. Đến lúc xây dựng cơ sở tạm thời, nàng luôn ở trong doanh trướng, không cho chính mình một cơ hội có thể cùng hắn gặp mặt.

Không ngày nào nàng không nghe Tiểu Ngôn ngẫu nhiên nhắc tới Vương gia vất vả như thế nào như thế nào, miệng vết thương của Vương gia hình như là có chuyển biến xấu gì đó.

Cùng nàng không có quan hệ gì cả, Cảnh Dạ Lan nghe xong chính là trong lòng nói cho chính mình. Tùy hứng dùng tay vấn lên một kiểu tóc đơn giản, cây trâm duy nhất đã bị Hiên Viên Khanh Trần làm gãy, nàng cũng bắt đầu tùy ý vấn nhẹ hoặc thả rơi thế thôi.

“Vương phi.” Tiểu Ngôn xốc lên doanh trướng màng, “Vì sao ngài không không ngủ một chút nữa, hôm nay bên ngoài có bão cát thật lớn a.” Nàng phụi những hạt cát trên người, nhỏ giọng nói thầm.

“Đúng vậy, thật không ngờ sẽ có bão cát lớn như vậy.” Cảnh Dạ Lan đứng dậy, nghe tiếng gió ngoài doanh trướng gào thét nức nở, thật đúng là giống như tiếng gào khóc nức nở.

Đến biên giới, Đại Nguyệt cùng Lan Lăng không lâu nữa sẽ bắt đầu một trận chiến , mà nàng đã đáp ứng với Vô Ngân phụ giúp Hiên Viên Khanh Trần đánh thắng trận chiến này. Sau đó, nàng có thể hoàn toàn rời đi nơi này, rời đi khỏi nam nhân kia. Chỉ cần nàng còn sống, nàng sẽ vì đứa nhỏ kia cùng Tiểu Khả mà báo thù.

Xốc lên doanh trướng mành, nàng giương mắt nhìn lên, trong cát vàng cuồn cuộn, cách đó không xa, có một thân ảnh nhuộm một màu đen đứng lặng ở nơi nào.

https://thuviensach.vn

Là hắn! Tâm đột nhiên giống như trật đi nửa nhịp. Tuy nàng không nhìn thấy rõ mặt hắn, nhưng vẫn có thể biết đó là hắn.

“Vương gia vẫn đứng nơi đó.” Tiểu Ngôn ở bên người nàng nhỏ giọng nói.

“Có ý tứ gì?” Nàng nhíu mày, vỗ về ngực.

“Mỗi ngày Vương gia đều đứng đó nhìn người, nhưng người chưa một lần nào liếc mắt một cái.” Tiểu Ngôn le le đầu lưỡi, tự cảm thấy mình nói nhiều, vội vàng chuyển đề tài. “Vô Ngân đại nhân muốn nô tỳ chuyển lời với Vương phi, nói là Vân Vương gia của Lan Lăng phái người đưa thư đến, yên cầu cùng Vương gia gặp mặt nói chuyện, thỉnh Vương phi cùng Vương gia đi qua.”

Tô Vân Phong đã đến nơi này? Nàng âm thầm suy nghĩ một hồi, nhìn thân ảnh cách đó không xa. “Tiểu Ngôn, về sau không được nói chuyện tình gì liên quan đến Vương gia trước mặt ta. Nếu không ta sẽ cho ngươi một mình quay trở về Bắc An Vương phủ!” Nàng có chút bực mình, nhưng không phải bởi vì giận nha đầu này, mà là hiện tại nàng đang cần một hoàn cảnh im lặng, không thể bởi vì bất cứ chuyện tình gì làm cho kế hoạch của nàng thay đổi.

Không lâu sau, có người trong quân trướng truyền lời đến thỉnh nàng đi qua.

Thật không ngờ, người đến chính là Tô Vân Phong. Cho dù ở thời điểm hai bên đang giằng co, bộ dáng của hắn vẫn là vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng tiêu sái như mây gió) như trước đây. Thậm chí khi đến nơi này, tuỳ thân hộ vệ của hắn cũng không có mấy người. Nhìn dáng vẻ của hắn, giống hệt những lời Vô Ngân nói với nàng trước đây, cũng không có như lời Hiên Viên Khanh Trần bị thương nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Sau khi kinh ngạc vài giây ngắn ngủi, Cảnh Dạ Lan mỉm cười, “Vân Vương gia.”

“Bắc An Vương phi.” Vẻ tươi cười của hắn vĩnh viễn ôn hoà, bị bão cát tàn sát bừa bãi vài ngày, tâm tình Cảnh Dạ Lan đã tốt hơn một chút.

Liếc nhìn, Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng nhìn Tô Vân Phong, trong mắt hiện lên một tia ghen tị cùng bá đạo.

“Đến nơi này với cô vương.” Hắn không khỏi phân trần mang theo khẩu lệnh.

Vô Ngân thiệt là, biết rõ hắn không thích Tô Vân Phong đi cùng Cảnh Dạ Lan, tại sao còn phái người thỉnh nàng đi lại đây.

Cảnh Dạ Lan không thèm để ý đến ngữ khí của hắn, đi qua, “Vương gia.” Mới không gặp vài ngày, hắn trở nên gầy yếu chút ít, khí sắc thoạt nhìn không được tốt lắm. Nhưng nàng vẫn là đem những lời ân cần hỏi thăm nuốt xuống. Nói hay không nói, đều giống nhau, cần gì…

“Không phải Vô Ngân đã nói với nàng rằng có khách đến hay sao? Sao lại ham chơi thành vậy, cũng không trang điểm.” Hắn cầm bàn tay mềm mại của nàng, đem nàng kéo lại bên người, hắn hít một tiếng, ngón tay nhẹ xoa mái tóc dài của Cảnh Dạ Lan, mùi thơm quen thuộc nhẹ nhẹ tỏa ra.

Mái tóc dài của nàng tựa như một dòng thác bao phủ ôm lấy thân hình nàng, làm cho dung nhan nàng càng thêm phần quyến rũ bằng một vài phần tự nhiên, rõ ràng là một bộ dáng mị nhân lại hồn nhiên đến trí mạng. Hai loại giao tạp, làm cho Hiên Viên Khanh Trần có chút say mê.

Tiểu yêu tinh chết tiệt này, bộ dáng này của nàng chỉ được bày ra trước mặt hắn thôi, không được để nam nhân khác tuỳ ý nhìn đến. Hắn cũng chẳng thèm cố kị nơi này là ở quân trướng , còn có Tô Vân Phong ở đây, kéo nàng vào lòng, bắt đầu đùa ngịch mái tóc dài của nàng.

https://thuviensach.vn

Hắn muốn làm cái gì a? Cảnh Dạ Lan có chút khó hiểu, cảm giác hắn nhẹ nhàng cài một thứ gì đó những sợi tóc của nàng. Tay đưa ra sau sờ soạng, có cái gì đó cứng rắn.

Đây là… Trong lòng nàng chấn động, ngón tay khẽ vuốt cái hình dạng kia, nhất thời động tác bị đình chỉ. Trâm cài tóc, một cái tram cài tóc bằng gỗ, không phải lần trước đã bị hắn làm gãy rồi sao?

“Lần sau ngươi không được mải mê chơi đùa mà quên trang điểm, cô vương sẽ không đưa nàng đi nữa.” Hắn cười đem thân mình của nàng xoay lại, dùng ngón tay điểm nhẹ vào chiếc mũi cao cao của nàng, “Vương phi của cô vương bất luận như thế nào thì luôn phải có bộ dạng xinh đẹp.” Hắn nói xong hướng Tô Vân Phong cười, ý cười đắc ý!

“Ta biết rồi.” Nàng có chút ngạc nhiên, trầm ổn cảm xúc, nàng không có giãy ta ra khỏi hắn, ngược lại dịu dàng ngoan ngoãi ngồi xuống bên người hắn, “Vân Vương gia, thật có lỗi.” Nói xong hạ mắt xuống, bàn tay bị nắm chặt vốn định cố tách ra, lại nghe lời đặt vào giữa bàn tay ấm áp của hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Tô Vân Phong đến đây là vì chuyện tình của Tây Sở Hách Liên Quyền. Bộ tộc Hách Liên từng gả một công chúa hoà thân cho Lan Lăng Vương. Nàng ta đột nhiên được sủng ái và đã mang thai. Lan Lăng Vương đã đồng ý trở thành đồng minh của của Tây Sở, hay nói cách khác, trận chiến này, nước Đại Nguyệt có thêm một đối thủ nữa.

Khéo như vậy ? Hách Liên Quyền đánh lén, công chúa hoà thân của Hách Liên bộ tộc mang thai, không thể kiềm chế được Hiên Viên Khanh Trần, liền chuyển qua cho Lan Lăng xử lý, thật đúng là chẳng dễ ăn, thật là người tính không bằng trời tính.

Hiên Viên Khanh Trần nghe xong, chính là cười lạnh, bắt tay vào thưởng thức chén rượu. Trong yêu dị đồng mâu của hắn phát ra hàn quang, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

« Vân Vương gia, ý của ngươi là muốn ta ngưng tấn công Tây Sở ? Bằng không Lan Lăng nhất định sẽ dựa vào hiệp ước liên minh cộng đồng liên thủ, làm cho kế hoạch lúc ban đầu của cô vương bị phá sản, đồng thời cùng nhau áp chế cô vương ? »

Tấn công Tây Sở ? Cảnh Dạ Lan có chút nghi hoặc nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Khi nào thì hắn sẽ hạ lệnh xuất binh đối phó với Tây Sở ? Hơn nữa hiện tại đang là thời khắc đang nguy cấp như vậy.

Hiên Viên Khanh Trần ôn hoà nhéo bàn tay nàng, không nói gì thêm.

Khoé miệng Tô Vân Phong mỉm cười, « Bắc An Vương, nói thật ra trận chiến này là do bất đắc dĩ mà xảy ra, không phải là bổn ý của Tô mỗ. Nếu

https://thuviensach.vn

như hai quốc gia khai chiến thì chắc chắn sẽ có tổn thất nghiêm trọng, nếu có thể đàm phán hoà bình thì tại sao chúng ta không ngồi xuống đàm phán thỏa thuận ? Nếu không nên tranh cái gì thục phi, chẳng lẽ một lần ở Bắc An, Vương gia ngươi một lần xuống tay cũng không nhẹ a. »

« Tô gia các ngươi đã làm cái gì thì chính ngươi tất phải biết rõ, ngươi đã một mình gánh chịu thì cô vương như thế nào lại làm ngươi thất vọng. » Hắn cười chế nhạo, đem phần rươu sót lại trong chén ngưỡng đầu uống cạn. Hàn quang trong mắt chớp động, khoé miệng nổi lên ý cười tàn khốc.

Những gì Tô Tĩnh Uyển đã làm không chỉ có nhiêu đó, nếu ta biết được sớm hơn thì Tô Vân Phong ngươi có thể sống đến ngày hôm nay sao ? Muội muội tốt của ngươi muốn mạng của đứa con ta, gián hại nữ nhân ta chịu tra tấn, cho dù các ngươi có chết một ngàn lần thì ta cũng sẽ không bỏ qua !

Còn có cái tên Hách Liên Quyền không biết sống chết kia, mũi tên nổ của bọn chúng đã làm cho hắn bị thương nặng, lại dám cùng Mị Nô đánh đố. Thời điểm độc tố trong người nàng phát tác, đau đến chết đi sống lại, giả sử lúc đó còn thêm bị trúng tên nổ chắc chắn nàng sẽ tăng thêm thống khổ…

Trong mắt hắn lạnh lùng, đồng tử mắt chợt thắt chặt, Hắch Liên Quyền, làm nữ nhân của cô vương bị thương, cô vương nhất định sẽ đem đầu của ngươi cắt xuống, mặc kệ ngươi có kết minh cùng với ai sau lưng.

Bàn tay đang nắm lấy bàn tay mềm mại nắm chặt lại, hắn nhìn người bên cạnh, « Mị Nô, nếu nàng cảm thấy không có cái gì thú vị thì cứ đi xuống đi, cô vương cùng Vân Vương gia có chuyện cần phải bàn bạc, ta sợ nàng chờ lâu. »

« Vương gia, ý tứ của ta là… » Nàng muốn khuyên giải an ủi Hiên Viên Khanh Trần, không chỉ vì lời ước định trước đó giữa nàng và Vô Ngân, mà

https://thuviensach.vn

còn là bởi vì, có Tây Sở gia nhập liên minh, hậu quả chắc chắn sẽ không thể nào có thể đoán ra ở hiện tại.

« Trở về đi, nữ nhân không nên bàn bạc thảo luận quá nhiều về chiến sự. » Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày, hắn biết rõ năng lực của bản thân mình, bại dưới tay Tô Vân Phong là điều không có khả năng, cho dù là thêm một Hách Liên Quyền, hắn cũng sẽ không chịu thua.

Cảnh Dạ Lan gật gật đầu, thuận theo đứng lên chuẩn bị đi, ngay sau đó sắc mặt bỗng biến đổi, « A~~~ », nàng hô một tiếng nhỏ, thân mình mềm nhũn ngã ngồi ở bên người Hiên Viên Khanh Trần. Tay che ngực, hô hấp của nàng lập tức trở nên dồn dập.

« Mị Nô ! » Hắn rối loạn tâm thần, cuống quít nâng nàng dậy.

« Ta không sao ! » Nét mặt nàng tái nhợt, vẫy vẫy tay liên tục nói.

« Nói bậy ! » Hiên Viên Khanh Trần vội vàng ôm lấy nàng, « Vân Vương gia, Vương phi của cô vương thân thể bị bệnh nhẹ, sự tình hôm nay không cần nói nhiều lời, miễn lễ không tiễn ngươi ! » Nói xong liền ôm lấy Cảnh Dạ Lan lao ra quân trướng.

Tô Vân Phong nhìn bộ dáng nhu nhược của Cảnh Dạ Lan, trong lòng không khỏi áy náy. Vốn nàng cũng chỉ là một nữ tử, vốn không nên bị loại tội này !

Dựa vào ở bên giường, nhìn Hiên Viên Khanh Trần lục tung khắp mọi nơi tìm bình dược, Cảnh Dạ Lan rốt cuộc cũng lên tiếng, « Tốt lắm, ta không sao ! »

« Cái gì mà không có việc gì, nàng xem chính nàng đang … » Hiên Viên Khanh Trần táo bạo quát, ngoái đầu nhìn lại nàng đang cắn chặt đôi môi nhìn chính mình, hoàn toàn không còn vẻ đau đớn như lúc nãy,

https://thuviensach.vn

« Nàng, nàng gạt ta ? »

« Ta vừa rồi bị đau ở ngực, ta cũng đã nói với ngươi là ta không có việc gì rồi. »

« Nàng … » Hắn thở phào, lạnh giọng nói, « Nếu nàng không có việc gì, vậy cô vương đi đây ! » Vừa rồi thật đúng là đã doạ hắn đứng tim

« Đợi chút ! » Nàng nói. « Kỳ thật ta có chuyện muốn nói với Vương gia. »

Chặn trước mặt hắn, ngẩng đầu lên, ánh mắt Cảnh Dạ Lan liên định, thân hình không chịu tránh ra vài bước để hắn rời đi.

« Ta đã quyết định hết mọi chuyện, không thể thay đổi. Vì thế nàng không cần nhiều lời ! » Hắn không muốn nghe, nàng bị thương tổn nặng đến như vậy, tất cả những người dính dáng đến chuyện này đều phải bị trừng phạt, bao gồm chính hắn, giống như bị mất đi một thứ quý giá gì đó.

« Chẳng lẽ ngươi không thể không khai chiến ? Nếu có phương pháp hoà giải một cách hoà bình thì không phải là tốt hơn sao ? » Ánh mắt nàng sáng quắc, nhìn thẳng vào ánh mắt hắn giống ám dạ trong tinh thần sáng ngời.

« Giải hoà ? Với ta thì giải hoà đồng nghĩ với việc nhận thua. » Cẩn thận vuốt ve khuôn mặt Cảnh Dạ Lan, Mị Nô, chỉ cần là chuyện tình liên quan đến Tô Vân Phong , nàng đều quan tâm như thế sao ? Vì sao ngươi không đứng ở góc độ của ta mà suy nghĩ ?

« Tây Sở kết liên minh cùng Lan Lăng sẽ làm ngươi hai mặt thụ địch, sao ngươi có thể không lo lắng vậy ? » Thời điểm Hiên Viên Khanh Trần cố chấp, nàng thật muốn hảo hảo đánh hắn cho tỉnh người. Tự cao tự đại, tàn khốc, lãnh tình nam nhân, là những thứ nàng ghét nhất.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hắn vừa động, ngược lại hàm chứa ý cười ôn nhu, « Nàng lo lắng ta sẽ thua trận ? » Ngón tay hắn nâng lên chiếc cằm khéo léo của nàng, nghiền ngẫm hàm ý trong lời nói của nàng.

Rõ ràng nói không hề quản hắn, cũng nhẫn tâm không thèm để ý hắn mỗi ngày chờ đợi, nhưng là vừa rồi lại đùa giỡn cái lòng dạ hẹp hòi.

« Sợ ta hai mặt thụ địch, là lo lắng cho ta sao ? » Hắn không nhanh không chậm hỏi, nhìn ánh mắt nàng có chút trốn tránh, không khỏi cười, cúi đầu muốn hôn cánh môi nàng.

Cảnh Dạ Lan muốn hướng lui về sau, lại bị hắn ôm trong lồng ngực không có đường lui. « Những điều cần nói ta đã nói hết. Ngươi tự mình nhìn mà làm đi. » Nàng trốn tránh nụ hôn của Hiên Viên Khanh Trần, có chút không được tự nhiên.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 155

« Mị Nô, nhìn ta đây. » Hắn giữ chặt cằm của nàng khiến ánh mắt của nàng nhìn chăm chú vào chính mình, « Mỗi một câu nàng nói ta đều nghe, nhưng ta cũng có ý nghĩ của riêng ta, chiến sự chỉ có hai loại lựa chọn, không phải thua chính là thắng, không có loại thứ ba là hoà giải. » Hắn khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng của ngày xưa, trong chút nhất thời làm cho Cảnh Dạ Lan cảm thấy có chút xa lạ.

Nàng ngắm nhìn bộ dáng lãnh huyết bạo ngược của Hiên Viên Khanh Trần. Nhất là chuyện quân sự tác chiến, hắn quyết đoán cùng độc đáo.

« Nàng không cần tiếp tục quan tâm đến chủ đề này, Tô Vân Phong nơi đó ta tự nhiên có an bài. » Tay hắn mơn trớn cánh môi của Cảnh Dạ Lan

Mị Nô, đến khi nào ngươi mới có thể không né tránh ta ? Mới có thể hiểu được tâm ý của ta. Ánh mắt hắn cuối cùng vẫn là buồn bã, ánh mắt của nàng cũng không có liếc nhìn hắn một cái, buông cằm nàng ra, « Nàng đi nghĩ ngơi sớm đi. » Nói xong chuẩn bị ra doanh trướng.

« Hiên Viên Khanh Trần ! » Nàng thấy có không có ý định thỏa hiệp, không khỏi gấp giọng hô. Cước bộ của hắn không hề dừng lại ! Không ai có thể nhiễu loạn phán đoán của hắn, cũng không có ai có thể làm cho hắn thay đổi quyết định ban đầu.

« Khanh Trần. » Nàng cuối cùng cúi đầu nói một tiếng làm cước bộ của hắn ngừng lại, có một lần vì bất đắc dĩ nên nàng mới gọi hắn một tiếng phu quân, lúc này đây vì cái gì nàng lại kêu hắn là Khanh Trần ?!

https://thuviensach.vn

« Nàng làm sao vậy ? Thật không giống với ngươi lúc bình thường a » Hắn rốt cuộc cũng khống chế được tia kích động trong lòng sau khi im lặng hỏi.

Cảnh Dạ Lan cảm thấy vừa rồi mình đã quá đột ngột, vừa rồi căn bản chính miệng nàng đã thốt ra hai chữ đó, nhất định lại là do ý thức của cái thân thể trước quấy phá. Nhưng dù sao thì cũng là do nàng nói, phóng lao thì cứ theo lao đi.

« Ta hiểu được ý tứ Vương gia, ta chính là nghĩ ta nên đem ý nghĩ của mình nói cho ngươi biết, hai quân giao chiến thắng bại nhất định phải phân ra, chẳng qua có thể tránh cho thời điểm đổ máu, vì sao nhất định phải máu chảy thành sông ? Nếu Vương gia không hy sinh bất kì người nào là có thể bình ổn chiến hỏa hai quốc , làm cho hết thảy trở lại trạng thái từ trước, ta nghĩ bất luận là binh lính ngoài chiến trường hay văn võ bá quan trong triều cũng sẽ không cho rằng Vương gia nhận thua, thành đại sự vốn không câu nệ tiểu tiết.” Cảnh Dạ Lan con ngươi vốn buông xuống nâng lên nhìn hắn, ánh mắt hắn khác thường , chậm rãi tới gần nàng

“Vậy nàng cho rằng sẽ như thế nào?” Hắn cúi đầu gần sát hai gò má Cảnh Dạ Lan, trong đồng tử mắt hiện lên ý cười. Hắn chỉ để ý đến sinh tử binh lính của chính hắn, những cái khác ví dụ như cái gì văn võ bá quan thậm chí là Hoàng thượng hắn cũng sẽ đều không tha ở trong mắt. Mà hiện tại hắn có vẻ đế ý đến ý tưởng của nàng.

“Ta chỉ là không muốn mình lại trở thành đầu sỏ gây nên chiến sự.” Cảnh Dạ Lan hướng lui về phía sau, “Tâm nguyện của ta Vương gia đã biết, cái khác cũng không nói cái gì thêm, mời ngươi trở về đi.”

“Ta muốn ở tại chỗ này, nàng có thể phản đối ?!” Hiên Viên Khanh Trần từ phía sau đột nhiên ôm lấy nàng, ngửa mùi hương thơm ngát của nàng, xem vành tai của nàng biến thành hồng nhạt. Hắn đột nhiên nở một nụ

https://thuviensach.vn

cười, “Mị Nô, nàng biết không, cơ thể của nàng thực sự làm cho ta cảm thấy đáng yêu.”

“Cái này vốn là phản ứng tự nhiên của cơ thể. Nếu Vương gia ôm nữ nhân khác , ta nghĩ các nàng cũng sẽ có phản ứng như vậy.”

“Nhưng hiện tại ta đã chỉ muốn nàng.” Nói xong hắn hôn lên cái cổ phấn nộn của nàng.

Mị Nô, rõ ràng là nàng có cảm giác đối với ta, lại nói đó là phản ứng tự nhiên. Hiên Viên Khanh Trần tăng thêm lực đạo, ở cổ của nàng lưu lại thêm vài đóa yêu ngân (dấu hôn ấy)

“Nàng tuy là đầu sỏ gây nên cuộc chiến này, nhưng ta thực sự rất vui vẻ bởi vì ta có thể từng bước ở chung với nàng.” Hắn vừa nói vừa tiếp tục chiếm đoạt lấy cái cổ trắng của nàng, ngón tay thon dài của hắn vuốt ve cái khoá bình an nàng đang đeo ở cổ, nhướng mày.

Nàng hãy chờ đợi thêm một thời gian nữa đi Mị Nô, cái người đã hại chết đứa con của chúng ta và đã làm tổn thương ngươi, ta sẽ làm cho nàng ta phải trả giá thảm thống đại giới, chỉ bằng điểm này, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Tô Vân Phong.

Hơi thở nóng rực tràn ngập ở cổ nàng, lực đạo Hiên Viên Khanh Trần không nặng không nhẹ, mỗi một lần hạ đều khiến nàng không tự chủ run run, hắn đối với thân thể này rất quen thuộc, thậm chí hơn cả Cảnh Dạ Lan, “Vương gia, bọn họ còn đang chờ người ở trong quân trướng.”

“Nàng gọi ta là gì ?” Hắn ác ý cắn thật mạnh một ngụm, ngươi không nên quật cường như vậy, sửa một cái xưng hô khó khăn đến như vậy sao ?

“Vương gia…” Hắn muốn bảo nàng còn tên tự, thật đúng là không nói nên lời, kết quả đổi lấy là bàn tay Hiên Viên Khanh Trần đưa vào trong áo nàng.

https://thuviensach.vn

“Nàng vừa nãy là đau ở ngực phải không ? ” Bàn tay hắn bao trùm khuôn ngực đẫy đà của nàng, vỗ về chơi đùa nụ hoa run rẩy. Hắn trêu chọc làm cho thân thể nàng dần dần biến hoá.

“Không đau, cảm ơn vương gia đã quan tâm.” Cảnh Dạ Lan cầm cổ tay hắn ngăn cản hắn làm bước tiếp theo. Này tính quan tâm cái gì, căn bản là bụng dạ khó lường.

Ngoài doanh trướng có người hầu bẩm báo, nói là Vô Ngân thỉnh Vương gia đi qua, thế nhưng Hiên Viên Khanh Trần lại mắc điếc tai ngơ, ngoảnh mặt làm ngơ.

“Vô Ngân mời ngươi đi qua, Vân Vương gia cũng ở đó, ngươi nên đi đi.” Thanh âm nàng có chút dồn dập, vạt áo bị hắn cởi bỏ, lộ ra nội y đơn độc bên trong. Hắn hôn một đường xuống, khé cắn vào lưng của nàng.

“Nhưng thân thể của nàng không muốn rời khỏi ta, nàng không có phát giác ra sao Mị Nô?” Hắn tà mị cười.

“Khanh Trần, Khanh Trần… ” Thanh âm Cảnh Dạ Lan giống như đang rên rỉ gọi tên hắn, đáng giận, thứ hắn muốn chính là cái này !

“Rốt cuộc cũng gọi!?” Hắn vuốt ve hai má Cảnh Dạ Lan, “Nếu là nàng còn chậm trễ một bước nữa thì có lẽ tay ta thật sự không thể ngừng lại.” Hắn cười khẽ, đem nàng ôm lấy đặt lên giường, “Nhớ kỹ tên của ta, còn nữa, không được tiếp tục lấy thân thể của mình ta đùa giỡn với ta!” Vừa rồi thời điểm nàng nói đau lòng, Hiên Viên Khanh Trần thật là bị nàng doạ.

“ Được.” Nàng cuộc thân mình đưa lưng về phía hắn, cho đến khi nghe tiếng bước chân của hắn dần dần đi xa, nàng mới đứng dậy, thở dài một hơi. Vuốt hai má đang nóng dần lên, nâng tay che lại cổ áo. Nơi đó còn lưu lại dấu vết của hắn.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần chính là trừng phạt mình lúc nãy đã lừa gạt hắn. Hắn sẽ không bao giờ dung tha cho bất luận kẻ nào có một tia lừa gạt hắn, cho dù đó là thiện ý.

Đưa tay khẽ vuốt ve cây trâm gỗ, trong lòng vừa động, đem cây trâm rút ra. Được làm theo phong cách cổ xưa, đỉnh là một đoá hoa mai nở rộ nho nhỏ, mài thật bóng loáng, xem dấu vết trên cây trâm thì đây mới được làm.

Là cố ý dành cho cho nàng!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Ngón tay vuốt ve cây trâm không rời, chất liệu bằng gỗ thật cứng rắn mang theo một mùi hương thơm ngát chỉ có ở cây cối, nhớ tới Hiên Viên Khanh Trần vì mái tóc dài thả rơi của nàng , thay nàng cài cây trâm gỗ này lên, nói xong lại ham chơi sẽ không đưa cho nàng lễ vật…Nguyên bản tâm không một gợn sóng sợ hãi, nay lại bắt đầu hơi hơi gợn.

Ai cần ngươi làm điều này?Ai cần ngươi làm điều gì đó. Cảnh Dạ Lan có chút xao động đứng lên. Đột nhiên, nàng muốn giương tay ném cây trâm này đi, nghĩ nghĩ lại đem cây trâm đặt xuống gối, hung hăng đánh đánh vài cái, mới xoay người đi ngủ, không biết dỗi cùng ai mà cách cây trâm thật xa.

Hiên Viên Khanh Trần, thân thể này nguyên bản vốn không phải của ta, ta có thể cho phép thân thể của nàng thần phục ngươi. Nhưng tâm của ta nhất định sẽ không bao giờ, nó chỉ thuộc về chính ta.

***

Cuối cùng hoà đàm không có thành công, quân đội Tây Sở cũng rất nhanh đến biên giới, Hiên Viên Khanh Trần phải đối phó với tình hình chiến sự không rảnh đến chỗ nàng, lại ngẫu nhiên nửa đêm khuya chạy đến xem nàng, nhìn thấy nàng ngủ yên ổn, mới yên tâm rời đi.

Hết thảy tất cả điều này Cảnh Dạ Lan đều biết, mỗi một lần hắn đến nàng rất rõ ràng, nhưng lại giả bộ ngủ, thời điểm này so với lúc thanh tỉnh khó đối mặt với hắn hơn. Nghe hắn nhỏ giọng nói với nàng, là phải trãi qua

https://thuviensach.vn

một ngày không có nàng khó khăn thế nào, Cảnh Dạ Lan tâm luôn không tự chủ được đạp càng nhanh, nhanh đến nàng thiếu chút nữa sẽ bo lộ.

“Vương phi, Vương gia đêm qua lưu lại cái này.” Tiêu Ngôn đem tờ giấy Hiên Viên Khanh Trần lưu lại đưa cho Cảnh Dạ Lan.

“Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi.” Cảnh Dạ Lan bảo nàng, tiện tay đem tờ giấy vo tròn định ném vào chậu than, những tờ trước nàng đều làm như vậy, nhưng là ngày dài quá, nàng đột nhiên tò mò muốn biết Hiên Viên Khanh Trần viết cho nàng cái gì.

Đã thế vậy xem một lần đi! Nàng tự nói với chính mình dưới đáy lòng, đem tờ giấy bị vo tròn mở ra, không khỏi tán thưởng chữ viết của Hiên Viên Khanh Trần. Theo xem đi xuống, nội dung rất đơn giản :

Mị Nô,

Đem qua nhìn nàng, nàng dĩ nhiên đi vào giấc mộng,khi ngủ hương vị thật ngọt ngào, biết nàng gần đây mạnh khoẻ, ta cũng yên tâm. Chiến sự gấp gáp, nhưng ta muốn cưỡi ngựa ngao du cùng với nàng, nếu nàng nguyện ý, đêm nay ta ở quân trướng chờ ngươi.

Hiên Viên Khanh Trần.

Điên mới đi! Nàng nói thầm một tiếng, tiện tay đem tờ giấy vứt ở một bên.

Đêm đó, Hiên Viên Khanh Trần như thường lệ đến nhìn Cảnh Dạ Lan, Cảnh Dạ Lan nhanh tay đem chăn trùm kín người, ngay cả đầu cũng không lộ ra.

“Tiểu Ngôn, Vương phi làm sao vậy?” Hắn có chút sốt ruột hỏi.

https://thuviensach.vn

“Nô tỳ cũng không biết, dù sao cả ngày hôm nay tâm tình vương phi rất buồn chán, buổi tối liền leo lên giường ngủ sớm.”

“Được rồi, nếu Vương phi có cái gì không thoả mái, ngươi lập tức thông báo cho ta.”

“Nô tỳ vâng lệnh.”

Cảnh Dạ Lan nghẹn ở trong chăm tức giận âm thầm nhớ kỹ: còn không đi, còn không đi!” Sau khi xác định bọn họ đã đi, nàng mới nhấc chăn lên. Cả một ngày, nàng bị tờ giấy của Hiên Viên Khanh Trần ám ảnh, sợi tóc mềm mềm đã sớm bị nàng làm loạn, người ta nói ba ngàn sợi phiền não , thật sự là làm người ta phiền não.

Chân trần nhảy xuống giường, nàng có chút phiền chán lắc lư nửa ngày, đi đến trước doanh trướng xốc lên một góc nhìn lại, quân trướng của Hiên Viên Khanh Trần cách đó không xa đèn vẫn còn sáng.

Nên đi hay không đi? Quên đi, tâm nàng quyết định, sớm đi giải quyết cũng tốt, mấy ngày nay đến giờ, hắn ôn thuần không nghĩ đến trước đó nàng và hắn lại mâu thuẫn gay gắt. Hiện tại nếu không làm ý nghĩ xuất chiến của hắn biến mất, thì chỉ còn cách là làm cho hắn có thể mau chóng báo cáo thắng lợi.

Sau khi đơn giản chải chuốt, nàng khoát nhanh áo choàng đi đến quân trướng của Hiên Viên Khanh Trần. Chỉ là cưỡi ngựa ngao du thôi mà, nàng lo lắng cái gì, ngay cả Mặc câu đều có thể phục tùng, còn có thể bại bởi chủ tử bạo ngược của nó sao? Cảnh Dạ Lan vừa nghĩ, phủ định lời nói lúc ban ngày của nàng.

Thân ảnh hắn đứng thật lâu trong quân trướng, tựa hồ nghe thấy có âm thanh bên ngoài, liền chậm rãi xoay người, “Chắc hắn nàng đã xem tờ giấy ta lưu lại!” Hắn cười giống như một đứa nhỏ được tặng quà, coi như là vẫn đang chờ đợi nàng đến.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đoán chắc là ta sẽ đến?!” Cảnh Dạ Lan lạnh lùng nói. Con người thuần sắc nhìn hắn, xem ra hắn là tính tốt. Nghĩ đến đây nàng không tự hỏi chính mình vì sao nàng không bao giờ vững vàng được giống như hắn.

“Mỗi ngày ta đều lưu lại cho nàng một bức thư, mỗi ngày đều đợi nàng tới, cái này không xem như đoán chắc đi.” Ánh mắt hắn nheo lại có chút đắc ý, ngày nào hắn cũng đợi, đợi đến một ngày tâm nàng lưu ý, “Mị Nô, lại đây, ta mang nàng đi xem cảnh biên giới vào đêm.”

“Ta đến đây, không nhất định là vì cùng ngươi du lịch.”

Hiên Viên Khanh Trần không ngờ nàng sẽ nói như vậy, “Ra biên giới, nàng có thể thoát khỏi nơi này, chẳng lẽ nàng không muốn nhìn một chút quân đội của ta sắp xếp như thế nào sao?”

Trong mắt hắn hàm chứa ý cười, nhìn Cảnh Dạ Lan, khoé miệng gợi lên một độ cong tuyệt đẹp, nhìn nàng không nói tiếng nào, liền lấy tay vờn quanh vòng eo của nàng, “Muốn đi sao? Mị Nô của ta!” Hắn thực tự nhiên cắn lấy vành tai của người đang ôm trong lòng khiến thân mình người đó khẽ run lên. Hiên Viên Khanh Trần không khỏi vui mừng, thân thể nữ nhân của hắn luôn dễ dàng bán đứng lòng nàng.

“Đi thì đi, ngươi không sợ ta chạy, ta thì sợ gì!” Nàng quay đầu đi, né tránh đôi môi không an phận của hắn.

Giống như mọi lần bình thường, hắn cùng nàng cưỡi Mặc Câu tuỳ ý tiêu sái đi trong đêm. Ánh mắt Cảnh Dạ Lan không ngừng lại một khắc đánh giá bốn phía.

Bóng đêm thâm trầm, đưa mắt nhìn lại, có thể nhìn thấy phương xa hình dạng núi đồi, liên miên phập phồng. Xa xa có nhiều điểm lửa trại, hình như đó là nơi đại quân Tây Sở cùng Lan Lăng đóng quân. Cách nhau không xa, nhưng Hiên Viên Khanh Trần lại không mang theo quân hộ vệ.

https://thuviensach.vn

“Suy nghĩ cái gì?” Hắn nâng mặt nàng lên, con ngươi tinh anh đen bóng, ở trong bóng đêm rạng rỡ chói lòa.

“Ngươi thực sự là không sợ chết, đến địa bàn của người khác ngươi cũng cuồng ngạo giống như thường.” Cảnh Dạ Lan đánh rớt cổ tay hắn chậm rãi nói.

“Sợ cái gì? Sớm hay muộn thì địa bàn của bọn họ cũng sẽ thuộc về ta, ta chỉ đến xem trước thôi.” Đột nhiên hắn cúi người ôm chặt Cảnh Dạ Lan, “Nếu nàng nói nàng thích chỗ này, ta sẽ đem hết thảy tặng cho nàng!”

“Thật có lỗi, ta không thích!” Nàng lạnh nhạt nói. Thầm nghĩ từ lúc nàng vẫn còn sống tốt đến bây giờ, chưa bao giờ giang sơn trầm trọng này là suy nghĩ của nàng.

https://thuviensach.vn

Chương 157

Nàng không cần? Lúc trước nàng bị mất tước vị hoàng hậu và bị điều động nội bộ, nàng không chịu gả cho chính mình, dứt khoát tìm chết, chẳng lẽ không vì mất đi vị trí trong cung, mất đi thân phận tôn quý giống Hoàng thượng sao?

"Nếu nàng không muốn cái này, vậy nàng muốn cái gì?" Hiên Viên Khanh Trần khó hiểu hỏi.

"Nói cho ngươi biết ngươi cũng sẽ không cho ta được!" Cảnh Dạ Lan thản nhiên nói, nàng phải rời khỏi hắn, nàng muốn có thể sống tự do trong thiên hạ, mà Hiên Viên Khanh Trần hắn thì muốn đem nàng tù trụ đời đời kiếp kiếp, nói bất đồng không phân vì mưu, nàng với hắn căn bản là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, không thể nói tới cùng nhau.

"Ta sẽ không cấp cho nàng?" Hắn không tin, "Thiên hạ này ta cũng có thể cho nàng, còn có cái gì ta không thể cho?" Sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần trầm xuống, nàng nói như vậy tức là cự tuyệt hảo ý của hắn.

Cảnh Dạ Lan nhìn đồng mâu của hắn dần dần trở nên đen xẫm, biết được nàng lại một lần nữa đã chọc giận hắn. Ngược lại nở nụ cười, nàng nâng tay khoát lên đầu vai hắn, ghé mắt một câu, ý cười thống khổ, "Ngươi có thể làm cho Tiểu Khả cùng đứa nhỏ của ta sống lại sao?"

Lời nói lạnh như băng làm cho Hiên Viên Khanh Trần trong lòng tê rần, quả thật hắn không thể cấp thứ này cho nàng! Tuy nhiên, hắn sẽ không bỏ qua cho Tô Tĩnh Uyển.

"Đứa nhỏ đã mất đi rồi, nàng không muốn…"

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan ngắt lời hắn, ánh mắt tà nghễ liếc hắn một cái, “Làm không được thì cũng không cần gì phải hứa hẹn, sẽ chỉ làm người trong tâm xa hơn.”

Cơn gió lạnh lùng nhân lúc nàng đang nói chuyện nồng nhập vào trong miệng nàng, khiến nàng không khỏi bị ho khan, nói đến kỳ quái, vì sao khoé mắt nàng lại ướt át? Nàng đã không khóc từ rất lâu rồi, trước mặt hắn nhắc đến Tiểu Khả cùng đứa nhỏ, lòng của nàng luôn sẽ thu lại, đau đến tựa hồ như không thể hít thở thông được.

“Mị Nô.” Hiên Viên Khanh Trần vỗ nhẹ lưng nàng, xoay gương mặt của nàng đối diện thẳng hắn.

Cảnh Dạ Lan xua tay, càng ho lớn, thân mình thấp bé của nàng ở trong lòng hắn run run.

Hắn cơ hồ là cậy mạnh đem thân mình của nàng xoay qua đối diện với hắn, dưới ánh trăng, trên khuôn mặt tinh xảo của nàng đầy nước mắt.

“Mị Nô, nàng khóc?” Sau khi đứa nhỏ cùng Tiểu Khả mất, mặc dù là bị độc tố trong người nàng phát tác, đau đến chết đi sống lại, nàng đều không rơi một giọt nước mắt, nhưng hiện tại…

“Đừng động vào ta, không liên quan gì đến ngươi!” Nàng lung tung lau đi nước mắt, dùng sức đẩy hắn ra, Cảnh Dạ Lan thầm nghĩ đến việc nhảy xuống ngựa.

“Nàng đừng lộn xộn, sẽ bị rơi xuống đấy!” Hắn lo lắng nói, dùng sức ôm chặt thân thể của nàng, không cho nàng lộn xộn.

“Không cần ngươi quản, mạng của ta theo ý của huynh là vì người khác mà lưu trữ, quyền lợi chi phối chính mình cũng không có!” Hắn đối tốt với nàng, nàng không tiếp thụ được, bị hắn tổn thương sâu sắc, nàng không biết nên tin hay không tin tưởng hắn nữa.

https://thuviensach.vn

“Buông tay, buông ta, ta phải đi về!” Tâm trạng nàng phiền chán không có tự hỏi đường sống.

“Vậy nàng muốn ta làm sao bây giờ, nàng muốn ta làm như thế nào?” Hiên Viên Khanh Trần không ngờ thời điểm nàng mãnh liệt đứng lên, quả thật đã làm cho hắn thúc thủ vô sách. Nắm chặt hai cổ tay nàng, hắn thấp giọng quát.

Mị Nô, tâm của nàng đau, chẳng lẽ tâm của ta không đau sao? Nàng chưa bao giờ để ý đến ta, thậm chí ngay cả trước kia đều quên cố quên sạch, những điều tốt của ta nàng không nhìn tới, nàng muốn ta phải làm sao nàng mới hài lòng? Hắn muốn nói cho nàng biết, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt cự tuyệt lạnh như băng của nàng, hắn không nói được nên lời.

Hắn nói đúng là như thế nào? Nàng có thể tin tưởng chính mình là Tô Tĩnh Uyển hạ độc thủ sao? Khi nàng bị hoả liên cắn thương, thời khắc hắn bắt đầu muốn nàng vứt bỏ đứa nhỏ, Hiên Viên Khanh Trần liệu đến kết cục hôm nay.

“Muốn ngươi làm sao thì tùy” Cảnh Dạ Lan cười lạnh một tiếng, đôi mắt nâng lên gắn từng tiếng làm sao Hiên Viên Khanh Trần sau khi nghe xong, tâm nhất thời lạnh như băng.

Hắn lo lắng nàng ở trong vương phủ, mang nàng theo bên người, không phải bởi vì muốn nhốt nàng, mà là hy vọng thời điểm độc tố trong người nàng phát tác sẽ có hắn ở nàng bên cạnh.

Hắn tình nguyện bị tên nổ bắn trúng chính mình, cũng không thể để cho phải chịu nàng thương tổn gì.

Hắn vì nàng làm trâm cài tóc, hàng đêm nhìn nàng ngủ say rồi mới có thể yên tâm đi ngủ, thân ảnh của nàng đã trú ngụ trong lòng hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn biết nàng hận hắn, hắn đã nghĩ rất nhiều cách bù lại những tổn thương ấy cho nàng, mà nàng thì lại muốn…

“Chỉ khi ngươi chết thì ta mới có thể tha thứ cho ngươi!” Trong mắt nàng hận ý thật sâu, làm cho Hiên Viên Khanh Trần xuất hiện một ngụm lãnh khí. Khí lực trong cơ thể như bị trừu đi bình thường, cứ như vậy hắn phải không?

Biểu tình trên mặt chậm rãi chuyển biến, hắn nhìn thẳng Cảnh Dạ Lan, trong đồng mâu không còn một tia ôn nhu nào cả, cắn chặt khớp hàm, “Đáng tiếc, ngày đó ta sợ mình sẽ không đợi được.” Tất cả những cố gắng của hắn, cuối cùng chỉ nhận được hồi báo của nàng là hận ý sao?

Ôm chặt nàng, Hiên Viên Khanh Trần giục ngựa chạy, nguyên bản là một chuyến du đêm vui vẻ bây giờ đã biến mất một cách không vui. Trở lại cơ sở xây dựng tạm thời, hắn lạnh lùng không nói không rằng thả nàng xuống, sau đó giục ngựa chạy như điên. Thân ảnh hoà vào trong đêm đen, Cảnh Dạ Lan nhìn chăm chú hắn đi xa, cắn môi chảy ra vết máu nhè nhẹ. Chân giống như mọc rễ, đứng ở đó không mảy may động đậy.

Ta phải làm như vậy, ngươi đã tổn thương ta, ngươi đã tổn thương ta, ta không thể quay đầu, bằng không chung quy ta sẽ làm chính mình bị thương càng sâu hơn.

Thẳng đến khi nước mắt trên mặt bị gió thổi, nàng mới quay người trở về quân trướng, thấy Vô Ngân đang chờ nàng trong đó.

“Nếu đã quyết định, ngươi cần gì phải phiền não đến như vậy?”

“Ta không có, ta chỉ là đang hy vọng, lúc này đây hắn sẽ dừng tay.”

“Có thể dừng tay hay không tuỳ thuộc vào ngươi, ta chỉ có thể nói Khanh Trần người này đôi khi cố chấp rất đáng sợ, nếu ngươi ngay từ đầu không đem lại cho hắn bất cứ hy vọng nào thì có lẽ hắn đã buông tha cho ngươi.”

https://thuviensach.vn

Con ngươi u ám hơi hơi chớp động, mặc dù là hắn đang cười, lại biến hoá kì lại không nói nên lời.

“Ta không hề đem lại cho hắn một tia hy vọng nào, điểm này ngươi có thể yên tâm, ta nghĩ từ sau đêm nay, hắn sẽ đặt toàn bộ tâm tư của chính mình vào chiến sự cùng với Vân Vương gia, ta cũng sẽ đem hết toàn bộ năng lực của mình để làm cho hắn thắng, nhưng mà Vô Ngân ngươi cũng không được quên những điều ngươi đã đáp ứng với ta.”

Cảnh Dạ Lan đứng trước mặt y, ngẩng đầu nhìn Vô Ngân, đôi mắt kiệt ngao bất tuân nhắc nhở Vô Ngân không cần tuỳ ý làm lời của nàng là có lệ.

“Vô Ngân nhớ rõ, đến lúc đó còn muốn Vương phi phối hợp.” Y nhấc tấm mành của doanh trướng lên, gió lạnh thổi qua, “Đem nay gió thật lạnh a.” Trong đêm đen, ánh mắt y nhìn nơi Hiên Viên Khanh Trần đã biến mất, dần dần nhíu mày.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Đêm nay, Cảnh Dạ Lan ngủ không yên, nghe bên ngoài tiếng vang ồn ào, tiếng hét la của quân sĩ hỗn loạn, cố gắng khắc chế chính mình không cần ngồi dậy, lại không có cách nào khiến chính mình có thể ngủ, suốt một đêm, nàng lúc nào cũng trong tình trạng vô cùng lo lắng. Hiên Viên Khanh Trần một mình đêm khuya ra ngoài, không biết có…

Mấy ngày kế tiếp, Hiên Viên Khanh Trần đều không xuất hiện ở trong doanh trướng của nàng, nguyên bản mỗi đêm đến bình minh đều không có sáng đèn, tối như mực một mảnh.

Thời điểm Tiểu Ngôn hầu hạ nàng trong lời nói luôn nhắc đến hắn, Cảnh Dạ Lan cảm thấy không khí chung quanh mình trở nên khẩn trương, bên ngoài trận địa đã sẵn sàng đón địch, cho dù nàng mỗi ngày đều ở trong doanh trướng , cũng có thể có được cảm giác giống như vậy.

Đại quân cũng không có xuất động, vậy Hiên Viên Khanh Trần đã đi đâu cơ chứ? Cái này khen ngược, mỗi đêm sau khi tắt đèn đuốc, nàng luôn luôn là người đi ngủ sau cùng.

Ngày may mắn như vậy chưa từng có vài ngày, “Vương phi, Vương phi!” Tiểu Ngôn thở hổn hển từ ngoài doanh trướng chạy vào.

“Sự tình gì?” Nàng cầm cây trâm gỗ cất vào trong tay áo, mới xoay người hỏi.

“Vương gia đã trở lại.”

https://thuviensach.vn

Hắn đã trở lại?! Trong đầu nàng dây thần kinh căng thẳng giống như bị xả đoạn(cắt khúc), không tự chủ được Cảnh Dạ Lan đứng lên.

“Người muốn đến chỗ Vương gia sao?” Tiểu Ngôn vội vàng hỏi.

“Không đi, trở về sẽ trở lại đi.” Nàng cắn cắn môi, vẫn là ngồi xuống. “Tốt lắm, ta đã biết chuyện tình của Vương gia, ngươi không cần nói thêm cái gì nữa, lui xuống đi.” Nàng vẫy vẫy ta bảo Tiểu Ngôn đi ra.

Trong doanh trướng, tâm trạng bất an của nàng rốt cuộc cũng hạ xuống, lấy cây trâm gỗ từ trong ống tay áo ra cẩn thận vuốt ve, hơi hơi có chút thất thần.

Trong chốc lát, doanh trướng màn bị nhấc lên, nghe tiếng bước chân không cần phải ngẩng đầu lên nàng cũng biết đó là Hiên Viên Khanh Trần.

“Vương gia.” Nàng đưa lưng về phía hắn, thản nhiên nói.

“Nhìn ta nói chuyện!” Hiên Viên Khanh Trần vẫn là không nhịn xuống, vài ngày không gặp, buộc chặt trong óc hắn chính là nàng, cư nhiên hiện tại ngay cả mặt cũng không chịu cho hắn nhìn.

“Vương gia vài ngày không trở lại, người nên đi nghỉ ngơi trước đi, ngươi cùng ta có cái gì để nói thì hãy chờ sau khi ngươi nghỉ ngơi xong hả nói.” Cảnh Dạ Lan vẫn như trước đưa lưng về phía hắn.

Lại có năng lực thay đổi cái gì? Chỉ biết xuất hiện đã tạo ra không lòng nàng những biến hóa đến không ngờ nổi. Nắm chặt cây trâm trong tay, nàng không ngừng trong lòng tự nói với chính mình là không cần phải lại đi suy nghĩ quá nhiều.

“Ta muốn nàng quay đầu nhìn ta.” Hiên Viên Khanh Trần cơ hồ là gầm nhẹ, một chưởng chụp nát một bên đầu giường.

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn phát hoả thì xin mời đi ra ngoài, không cần phải hô to gọi nhỏ ở nơi này của ta, ta không thoả mái đừng làm phiền ta.” Trên thân thể truyền đến khác thường không xa lạ, làm cho nàng không khỏi cười khổ nhíu mày, giống như đến lúc muốn phát tác.

Nàng chỉ hy vọng Hiên Viên Khanh Trần nhanh chóng rời đi, nàng không muốn mỗi lần đều bị hắn nhìn thấy thời điểm mình yếu ớt nhất.

“Phát hoả! Ta không nên sao? Vài ngày không trở về, ngay cả mặt cũng không muốn ta nhìn là sao?!” Hiên Viên Khanh Trần đi nhanh tiến lên, một tay kéo lấy nàng, khiến cho Cảnh Dạ Lan phải đối mặt với hắn.

“Ngươi…” Cảnh Dạ Lan có chút kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt phong trần mệt mỏi, mang theo mệt mỏi rõ ràng, giờ phút này có chút căm tức nhìn nàng, cầm trong tay là chiếc mặt nạ quỷ nàng quen thuộc Thanh Đồng.

“Không hỏi ta đã đi nơi nào sao?” Hắn bắt đầu quặc cằm của nàng, ngón tay thô ráp cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Không liên quan gì đến ta, ta nghĩ ngày đó ta đã nói với ngươi rất rõ ràng.” Cảnh Dạ Lan lạnh lùng nói xong, đẩy hắn ra. Bất thình lình bị hắn đẩy đến trên bàn tròn nho nhỏ.

“Cái gì kêu không liên quan gì đến nàng, nàng là nữ nhân của ta, không phải nên quan tâm đến ta sao?!” Hiên Viên Khanh Trần cúi đầu khẽ cắn cái cổ phấn nộn của nàng, chút râu mới mọc cọ xát vào da thịt non mịn của Cảnh Dạ Lan, lại đau lại ngứa, làm cho trong lòng nàng có một tia vui thích không hiểu được. Thân thể này thuỷ chung là thích hắn.

“Nữ nhân của Vương gia nhiều lắm, nên mang theo vài người bên mình, bằng không ngươi hành quân trên đường chẳng phải tịch mịch!” Nàng không phản kháng, bởi vì lúc này mà phản kháng thì chỉ khiến hắn càng thêm hưng phấn. Tay nàng không khỏi vây quanh giữ chặt đầu hắn, ngón tay tinh tế trắng noãn nhẹ nhàng nồng nậm chạy trên người hắn.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần tự hồ hưởng thụ sự ôn nhu của nàng, yết hầu phát ra một tiếng thở dốc sung sướng , nâng lên con ngươi nhìn nàng.

“Sẽ không có hành quân lần sau.” Tà mị cười, hắn hôn hoặc khinh hoặc trọng nàng, kiến cơ thể Cảnh Dạ Lan từng trận phát run.

Có ý tứ gì? Ý niệm trong đầu Cảnh Dạ Lan mới toát ra, Hiên Viên Khanh Trần giống như dò thám ý nghĩ của nàng, ở bên tai của nàng nói, “Bởi vì ta đã khai chiến với Tây Sở, rất nhanh sẽ bình Lan Lăng, về sau ai dám khiêu khích với ta?”

Khai chiến với Tây Sở! Cảnh Dạ Lan mở to hai mắt nhìn, chẳng lẽ mấy ngày nay hắn đi tấn công Tây Sở? Nhưng đại quân không xuất phát, hắn rốt cuộc là làm cách nào?

“Vương gia, ngươi nói cái gì? Ngươi đã khiêu chiến với Tây Sở?” Cảnh Dạ Lan đẩy hắn ra, liên thanh hỏi.

“Hư, mấy ngày nay đánh trận đã phát ngấy, không phải lại nhắc tới.” Tay hắn cởi vạt áo Cảnh Dạ Lan ra, cách một lớp áo trong đơn bạc, chạy ở trên thân thể mạn diệu của nàng. Trong lòng nữ nhân này hận hắn, nhưng thân thể lại thành thật đáng yêu.

Đêm đó, lời nói của nàng đã tổn thương hắn, cách xa nhau vài ngày, hắn duy nhất tưởng niệm muốn đến chỗ nàng. Chẳng lẽ nàng là kiếp số của hắn sao?

“Vương gia, trước hết người hãy buông tay, trả lời câu hỏi của ta trước.” Thân thể bị hắn trêu chọc, Cảnh Dạ Lan từng trận run rẩy sắp không thể tự thoát ra được, cố gắng kiềm chế dục vọng của mình, hỏi hắn.

“Mị Nô, nàng bảo ta cái gì? Nàng có vẻ quên!” Hắn hôn lên đôi môi đỏ mọng đang lo âu của nàng, trừng phạt, trong mắt nàng nổi lên lệ quang, thoáng sửng sốt, mới dừng lại thân thể động tác.

https://thuviensach.vn

“Ngươi nói đi a, ngươi rốt cuộc là đã đi nơi nào?!” Lợi dụng cơ hội hắn đang thất thần, Cảnh Dạ Lan đem thân mình nâng lên, bất ngờ dùng nắm tay bé nhỏ đấm đấm ở ngực hắn. “Ngươi một câu không nói liền biến mất vào hư không vài ngày, dù sao ngươi cũng là chủ soái của tam quân, làm việc qua loa như thế, ngươi có biết hay không, người khác sẽ lo lắng rất nhiều!” Lúc nói đoạn cuối, nàng gắt gao cắn chặt đôi môi, lệ quang trong mắt chớp động.

https://thuviensach.vn

Chương 159

“Người khác lo lắng thì có liên quan gì đến ta đâu? Ta không có yêu cầu quá như vậy.” Hiên Viên Khanh Trần nhìn thẳng vào mắt của nàng, trong đồng mâu yêu dị giống như có ma lực, đem Cảnh Dạ Lan chặt chẽ hấp dẫn. “Vậy nàng lo lắng sao? Ta chỉ muốn biết, tâm của nàng nghĩ như thế nào.”

“Không có, ngươi như thế nào là chuyện của ngươi, không có liên quan gì đến ta!” Nàng dường như là trốn tránh ánh mắt hắn, mà ánh mắt nóng cháy của hắn vẫn lưu luyến ngừng trú ở trên thân thể của nàng. Cúi đầu nhìn lại, da thịt trắng tuyết trên ngực nàng bị lộ, che kín dấu vết hắn ác ý lưu lại. Bối rối phụ giúp hắn, không có lưu ý cây trâm trong tay áo rơi xuống đất, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Hiên Viên Khanh Trần hiển nhiên chú ý tới, cúi người nhặt cây trâm lên, “Vẫn mang theo?!” Trên mặt hắn cuối cùng cũng hiện lên một tia ý cười vui vẻ. Nàng cuối cùng vẫn là nhớ kỹ hắn.

“Ta, ta là muốn trả lại cho ngươi!” Không biết nên giải thích như thế nào, nàng thốt ra, hai má lạ bay lên một chút rặng mây đỏ. Nàng sẽ không nói cho hắn biết là nàng vẫn luôn mang cây trâm đó bên người.

“Ta đưa cái gì thì sẽ không bao giờ lấy lại.” Hắn cố chấp đem cây trâm đặt lên bàn tay Cảnh Dạ Lan, “Hơn nữa là nữ nhân của ta, ta sẽ không để nàng cự tuyệt ta lần nữa, cũng sẽ không bao giờ để nàng thoát khỏi ta.” Hiên Viên Khanh Trần nhìn bộ dáng quật cường của nàng, không khỏi ôn như nói, “Mị Nô, vì sao nàng lúc nào cũng không nói thật lòng mình, đêm đó nàng nói nàng hận ta, muốn cho ta chết mới hài lòng, nàng có biết nàng

https://thuviensach.vn

yêu thương ta bao nhiêu không?" Vuốt sợi tóc cúi lạc của nàng, Hiên Viên Khanh Trần đem nàng không nói gì đặt lên giường.

Tinh mịn hôn một cái rồi một cái hạ xuống, người trong lòng, cuối cùng nâng mắt nhìn hắn, trong ấy tràn đầy nước mắt, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng.

"Ngươi tàn nhẫn, bạo ngược, lãnh huyết vô tình cũng biết thương người sao? Ngay đứa nhỏ của chính mình cũng có thể tự tay xoá sạch, nếu muốn nói đến thương tổn, ngươi cũng đã làm ta tổn thương giống như vậy, thậm chí là sâu hơn!" Nói xong, đem cây trâm gỗ trong tay hung hăng ném xuống đất, cách cách một tiếng, ở trong doanh trướng yên tĩnh phá lệ chói tai.

Sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần trở nên trầm xuống, chậm rãi đứng dậy, "Là nàng đã bức ta, Hoa Mị Nô, ta toàn tâm toàn ý đối với nàng, nàng lại ba phiên bốn lần tổn thương tâm của ta, ta sẽ không bao giờ một lần nữa nuông chiều nàng! Ta nói cho nàng biết, chiến sự này là ta đã khơi mào, ta mấy ngày nay chủ lực bình định Tây Sở, kế tiếp sẽ phát động chiến sự với Lan Lăng. Nàng tình nguyện cũng tốt, không tình nguyện cũng thế, nàng vĩnh viễn đừng bao giờ hy vọng rằng có thể thoát khỏi ta hay là ở cùng một chỗ với Tô Vân Phon, nếu thực sự phải đi đến từng bước kia, cho dù là trở thành kẻ địch với người trong thiên hạ, có năng lực là như thế nào!"

"Ta tình nguyện đi tìm chết, chứ không bao giờ muốn ở cùng một chỗ với ngươi!" Cảnh Dạ Lan nhìn hắn trước mặt tựa hồ như đang trở nên điên cuồng.

"Nàng cứ thứ xem xem, ta đây sẽ diệt bộ tộc Hoa thị nàng, mà nàng cũng đâu có đem mệnh của người khác để trong lòng, tự nhiên sẽ không đau lòng cái gì, coi như oan hồn vô tội nới địa phủ!" Vẻ mặt hắn giống như trở lại lần đầu gặp Cảnh Dạ Lan .

https://thuviensach.vn

Chậm rãi vuốt mặt nạ Thanh Đồng, thời điểm hắn giết người đầu tiên, hắn đã thề là sẽ đem tâm chính mình biến trở thành cứng rắn lãnh khốc, chỉ có như vậy mới có thể làm người khác bị thương mà không tổn thương chính mình.

Nữ nhân này đã làm cho chính mình trở thành ngoại lệ, thậm chí hắn đã hy vọng là chính mình có thể đối đãi ôn nhu với nàng, cho dù nàng là hung thủ hại mẫu phi hắn. Ở trong khôn cùng đau khổ cùng yêu thương, hắn không ngừng giãy dụa, đổi lấy cũng là tâm nàng không ngừng muốn thoát đi, cùng hận thù hắn vô tận! Hắn mệt mỏi…

Mị Nô, nếu nàng muốn hận ta vậy thì hãy hận đi, nếu nàng không thể yêu ta, vậy thì hãy dùng toàn lực để hận cho ta, ít nhất nàng có thể hận ta đồng thời nhớ kỹ ta. Mà ta đối với tình yêu dành cho nàng cũng sẽ không bao giờ một lần nữa cho nàng thấy, ta cũng có lòng tự tôn của ta. Đánh cuộc cùng nàng ta đã thua, cũng không thể buông tha nàng, đó là một bí mật, bí mật chôn giấu trong lòng ta, chỉ có ta mới biết được bí mật đó, cũng sẽ không nói cho nàng biết.

Bóng dáng trong mắt hắn mang theo mất mát cùng kiên quyết, hốc mắt Cảnh Dạ Lan nóng lên, nước mắt lại không thể được hạ xuống, bởi vì Hiên Viên Khanh Trần mà nàng trở nên thích khóc, giống như bị đọng lại, trong nháy mắt mãnh liệt tới.

Lòng của nàng động…

“Oa~~~” Nàng thổ ta một ngụm máu, thân mình kịch liệt run rẩy, cũng may là hắn đã đi rồi, nàng không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng chật vật không chịu nổi của nàng một lần nữa, bộ dáng phải chết không sống.

Hiên Viên Khanh Trần, ai mượn ngươi tới quản chuyện của ta? Nếu không làm ta bị thương thành vậy, ngày ngày đều đến quan tâm ta, thì ta sợ

https://thuviensach.vn

ngay cả hận ta cũng không thể nào hận ngươi được, không hận ngươi, ta nên đối xử với ngươi như thế nào bây giờ?

Cuộn mình đứng dậy, nàng run run đổ thuốc khỏi bình dược, một ngụm uống vào. Thân thể đau đớn cùng lạnh lẽo đang rất cần ấm áp, mà nàng lại đem phân ấm áp này đẩy ra xa thật xa, rất xa… Ôm chặt thân mình, nàng khóc nức nở, thật khó phân biệt được nước mắt này là vì cơn đau thân thể hay là vì cơn đau trong ngực khiến nàng hít thở không thông mà đau!

Sau đó vài ngày, đại quân Hiên Viên Khanh Trần chính thức khai chiến với Lan Lăng, Tây Sở lúc trước bị hắn đánh lén hạ đả thương nguyên khí, đã rõ ràng trở nên yếu ớt, tự nhiên chắc chắn sẽ không thể nào cấu kết nhiều uy hiếp hắn. Hơn nữa có Vô Ngân ở một bên hỗ trợ, song phương hợp lại thành các thế lực ngang nhau, chiến sự không ngừng nhưng cũng không dưới giằng co.

Hàng đêm, đèn đuốc trong quân trướng đều sáng trưng, nhưng không có một lần nào đến thăm Cảnh Dạ Lan. Nhưng thật ra số lần Vô Ngân đến xem nàng cũng nhiều lên.

“Vương phi, ta có thể vào không?” Tuy rằng bên trong đã tắt đèn, nhưng Vô Ngân biết là nàng chưa có nghỉ ngơi, chỉ khi nào đèn trong quân trướng Hiên Viên Khanh Trần tắt thì nàng mới có thể đi vào giấc ngủ, mỗi ngày đều như thế, hai người này không biết lại phân cao thấp cái gì.

“Có thể.” Cảnh Dạ Lan như trước vẫn không thắp đèn lên, nàng đã quen ở trong bóng đêm, chỉ có ở trong bóng đêm thì tâm nàng mới có thể im lặng. “Có việc gì sao?” Nàng thản nhiên hỏi.

“Thời điểm của chủ ý Vương phi đã ra lúc trước thật không sai, khiến cho quân Tây Sở náo loạn, Vô Ngân cố ý đến đây hôm nay là để cảm tạ Vương phi.” Y thật là cung kính hành lễ đối với Cảnh Dạ Lan, nữ nhân này đã đề ra một số mưu kế, quả thật giúp đỡ Đại Nguyệt không ít.

https://thuviensach.vn

“Không cần, ta đã hứa với ngươi là sẽ làm cho Hiên Viên Khanh Trần thắng Lan Lăng, dù sao thì thực lực của hắn ta cũng rõ ràng.”

Chiến sự diễn ra liên tiếp, nàng không thể đi theo đạo quân xem cuộc chiến trực tiếp, mà chỉ theo lời người khác biết được một ít, nhưng mưu kế nàng nói cho Vô Ngân cũng chỉ là lý luận suông, Hiên Viên Khanh Trần lại có thể ứng dụng linh hoạt, hắn trời sinh chính là chúa tể sa trường!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Trong đêm đen, nàng ghé mắt nhìn Vô Ngân, bao phủ trên khuôn mặt kiều mỵ là vẻ ưu sầu thản nhiên. Con ngươi tinh thần cũng trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Tỷ như người ở trong tình trạng đó như vậy, ở trong này không chỉ có mình nàng. Quật cường, giữ vững lập trường thật giống nhau. Vô Ngân không khỏi nhẹ nhàng cười.

“Vương phi, hôm nay Vô Ngân tới đây là muốn nói cho ngươi một tin tức tốt.”

“Tin tức tốt? Là cái gì?” Nàng chậm rãi nhìn Vô Ngân.

“Cách ức chế độc tố trong người Vương phi, Vô Ngân có biết một ít, cái này có tính là tin tức tốt không?” Hắn cũng không có thể dự đoán được ở ngoài biên giới hoang vắng này lại có thể tìm thấy được dược thảo hữu ích cho Cảnh Dạ Lan.

“Nga, thật không? Tính đi.” Con ngươi Cảnh Dạ Lan không có chuyển động.

“Cái này tuy rằng rõ ràng một ít sẽ khó có thể tránh khỏi làm ngươi thất vọng, nhưng mà ngươi cứ yên tâm đi, chắc chắn ta sẽ nghiên cứu chế tạo ra thành công, chẳng qua ta cần thời gian.

Thời gian? Ánh mắt Cảnh Dạ Lan vừa động. Cái nàng băn khoăn nhất chính là thời gian. Càng ở bên người Hiên Viên Khanh Trần, lòng nàng sẽ trở nên bất an một cách khó hiểu. Nàng đã tính qua, thời gian phát tác càng

https://thuviensach.vn

ngày càng dài, thuốc Vô Ngân đưa cho cũng dần dần giảm bớt, nếu muốn tiến hành kế hoạch lúc ban đầu, nhất định phải làm cho Vô Ngân nhanh chóng nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải.

“Ta không có nhiều thời gian để đợi. Thuốc của ngươi đưa một khi ta dung hết rồi, ta sẽ không giúp được ngươi cái gì hết.” Nàng sâu kín nói.

Vô Ngân gật gật đầu. Theo lẽ thường độc tố trong người nàng đã bắt đầu lan tràn ra khắp cơ thể, còn có thể chống được từng bước này ngay cả hắn cũng đã bắt đầu cảm thấy bội phục nữ nhân thoạt nhìn tinh tế nhu nhược này.

“Nơi này không phải là Đại Nguyệt, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng khó có thể tìm được thuốc dẫn tốt cũng khó có thể làm ra viên thuốc tốt, cho nên thỉnh Vương phi mau chóng làm cho chiến dịch trận này mau chóng chấm dứt.

“Ngươi muốn ta đi gặp Tô Vân Phong?” Đôi mi thanh tú của Cảnh Dạ Lan ánh lên nét cương quyết.

“Sợ là Vân Vương gia cũng nghĩ là Vương phi ngươi đã đi.” Ý cười trên vẻ mặt của Vô Ngân, vừa quyến rũ lại mang theo lãnh ý.

“Không phải là ta không đi, mà là sợ hắn biết sẽ nhốn nháo một thời gian, thật vất vả hắn mới không đến nơi này của ta, ta không muốn tự mình đem đến phiền toái cho chính mình.

“Cho nên ngươi càng muốn đi?” Vô Ngân tăng thêm ngữ khí.

Cảnh Dạ Lan tà liếc mắt hắn một cái, khoé môi gợi lên một chút mỉm cười, “Ngươi muốn hại chết ta a, có phải hay không xong chuyện ngươi lại nghiên cứu chế dược cứu mệnh ta?” Nàng ghé mắt hỏi Vô Ngân.

https://thuviensach.vn

“Khanh Trần là người càng áp chế càng hăng, ta nghĩ ngươi cũng biết, chiến dịch trận này, hắn một mình đánh bại quân Tây Sở. Thế cho nên Hách Liên Quyền lúc được thả ra đã nói đến, nếu có ai đó có thể khiến quân Đại Nguyệt thua trận, hắn liền tôn người đó là Dị Vương.”

“Ta biết là hắn dẫn quân đánh đại quân Tây Sở.” Thanh âm Cảnh Dạ Lan có chút thất thường, hắn một mình ra ngoài vài ngày chính là dẫn theo thị vệ tuỳ thân , làm cho quân lính Tây Sở tan rã, đem thủ cấp chủ soái cắt lấy giắt ở cửa thành thị chúng.

Thế cho nên thời điểm hai quân giao chiến, đêm đó hắn đeo mặt nạ Thanh Đồng dẫn quân xuất chiến, làm cho cánh quân Tây Sở tiên phong kế tiếp bại lui, “Nếu hắn đã lợi hại như vậy , còn cần phải kiêng kỵ Tô Vân Phong làm cái gì?”

“Hắn cũng là người, cường hãn hơn nữa cũng là một khối huyết nhục (máu thịt= chỉ là xương thịt ko phải sắt đồng) , tuy rằng hiện tại nhìn như ngang tay, nhưng hắn đang bị thương rất nặng, ta lo lắng cho thân thể của hắn, dù sao ta ở trong quân sĩ cũng không có uy vọng cao giống như hắn.

Bị thương? Vẫn là nguyên bản vết thương cũ? Tâm Cảnh Dạ Lan lập tức trở nên lo lắng, không khỏi nắm chặt tay, lại nhịn xuống không mở miệng hỏi.

“Về việc trở về, có đi hay không vẫn là ở quyết định của Vương phi, Vô Ngân không miễn cưỡng, như vậy cáo từ.” Thân ảnh Vô Ngân như bình thường quỷ mỵ biến mất trong đêm, có đi hay là không? Sẽ xem Khanh Trần có địa vị như thế nào trong lòng nàng.

Biên giới hoang vắng, ngay cả ánh trăng cũng tựa hồ như lộ ra vài phần thống khổ. Dưới ánh trăng, Cảnh Dạ Lan thân ảnh kiều nhỏ cưỡi Mặc Câu ở trong sơn cốc trống trải đứng một mình một người.

https://thuviensach.vn

“Mị Nô.” Tô Vân Phong đúng hẹn mà đến, trong yên tĩnh sơn cốc, giai nhân, áo choàng một màu đen đem thân ẩn dấu ở trong bóng đêm, chỉ có đôi mắt kia chớp động, ngoái đầu nhìn lại ngóng nhìn, bên môi nàng một chút mỉm cười, những cơn gió lạnh lãnh liệt trong sơn cốc tựa hồ như nhu hoà đi mấy phần.

“Ta nghĩ Vương gia sẽ không đến đây.” Nàng ôn nhu nói, đem mũ trùm đầu hất lên, mị thái trên khuôn mặt có hài đồng cùng hồn nhiên, cười khẽ đối với Tô Vân Phong.

“Ta vẫn đều muốn cùng nàng một mình đối mặt, chỉ là sợ chính mình quá mức đường đột.”

“Đường đột cái gì?Nếu ngươi là người đường đột, có lẻ ta đã chẳng gặp gỡ vương gia tại đây. Biết rõ chưa nắm được cục diện, thì đánh cược mới là sai lầm của ta.” Nàng leo xuống lưng Mặc Câu, ngẩng đầu lên hỏi, “Vết thương của Vương gia như thế nào?”

Tô Vân Phong cười ôn hoà, “Đã sớm tốt hơn rồi, còn chưa kịp cảm tạ Vương phi ân cứu mạng lúc đó.”

“Không cần nói tới, ngươi cũng bởi duyên cớ của ta mới bị hắn nhốt. Nếu ta ngồi yên không quan tâm đến, chẳng phải rất đáng ghê tởm hơn sao.” Nàng để ý để ý tóc mây, tuỳ tay có chạm đến cây trâm Khanh Trần đưa cho nàng, vẻ mặt có chút cô đơn.

Vẫn như trước nàng là nử tử khác biệt vô cùng. So với Tĩnh Uyển bình thường, lại kề cạnh bên Hiên Viên Khanh Trần.

Tuy nhiên lúc này đây y lại đối với nàng cuồng nhiệt yêu say đắm. Thậm chí bởi vì nàng mà y đã phạm vào điều tốt kỵ của binh gia.

Y là thật sự bắt đầu để ý Mị Nô từ khi mới gặp gỡ, Tô Vân Phong nghĩ đến đây trong lòng có chút chua sót, Tĩnh Uyển cùng với y xem ra đều là

https://thuviensach.vn

những người dư thừa.

“Vương gia, hôm nay ta đến đây là vì muốn bàn chiến sự cùng ngươi, ngươi cùng ta ôn chuyện, ta ngược lại không tiện mở miệng.” Nàng cố ý chuyển hướng đề tài.

“Khuyên bảo ta ngừng chiến, kia cũng phải nhìn Hiên Viên Khanh Trần nguyện ý hay không. Tuy nhiên, chỉ sợ hắn cũng không biết nàng đến tìm ta, theo những gì ta biết về hắn, chẳng biết được sau khi thắng bại hắn sẽ bỏ qua cho nàng hay không.” Y nói trực tiếp, đây là lần đầu tiên y cùng Hiên Viên Khanh Trần giao phong, phong cách của hắn, phương thức của hắn, thường là xuất kỳ bất ý (lời nói ra sẽ không thay đổi), cũng làm cho Tô Vân Phong đối với hắn có chút hiếu kỳ.

Hiên Viên Khanh Trần sẽ là đối thủ cả đời của Tô Vân Phong y, một đối thủ mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Cảnh Dạ Lan bên môi tươi cười thản nhiên, ở dưới ánh trăng mông lung xem không rõ. Tô Vân Phong như thế nào căn bản là người ôn nhuận khiêm tốn, nhưng thân phận của hắn vĩnh viễn là thống soái của đại quân Tây Sở, khai chiến sau chủ soái là đều không thể tránh khỏi, cho dù là chết trận ở sa trường đến một khắc cuối cùng.

“Vương gia, hiện tại thế lực của ngươi cùng hắn là ngang nhau, ai cũng không thể đoán trước việc thắng bại, nhưng quân đội của Vương gia có một lỗ hỏng, một khi bị Hiên Viên Khanh Trần nhìn ra, có lẽ đó sẽ là điểm chết trí mạng.” Cảnh Dạ Lan thản nhiên nói.

“Điểm chết?” Y có chút ngạc nhiên.

“Đúng vậy, có lẽ theo các phương diện ngươi cảm thấy hết thảy đều là hoàn mỹ không chút sứt nẻ, nhưng là ông trời lại vừa vặn lúc này đây giúp Hiên Viên Khanh Trần.” Nàng ngẩng đầu lên nhìn khoảnh trời, mặc màu xanh ám trầm, Cảnh Dạ Lan thở dài một tiếng.

“Mị Nô, ta không hiểu được ý tứ của nàng.”

“Vương gia từ nhỏ lớn lên ở phương nam, nơi đó thật sự rất đẹp, ta còn nhớ thời điểm ta đến Lan Lăng nở đầy những đóa hoa xinh đẹp, nhưng nếu đem chúng đến nơi rét lạnh này, sợ là sẽ không tồn tại được bao lâu.” Cảnh Dạ Lan đem ánh mắt thu hồi, phóng ở trên người Tô Vân Phong, trong con ngươi màu đen sáng ngời, trong suốt chớp động, ở trong bóng đen tựa như ánh sáng của ngọc.

https://thuviensach.vn

Y hơi hơi nhíu mày, hắn hiểu được ý tứ của nàng, quả thật vấn đề này cho tới nay làm y lo lắng. Binh lính Lan Lăng đều là người ở phía nam, ở biên giới này dĩ nhiên không quen rét lạnh, thường thường cảm giác không khí đều là ẩm ướt hàn lãnh, cái lạnh giống như xuyên vào tận trong xương cốt. Trong thời gian ngắn còn có thể chịu được, tuy nhiên sau đó đại đa số mọi người có lẽ sẽ đều không chịu được khí hậu khắc nghiệt như vậy, nhưng quân Đại Nguyệt lại khác, họ tự nhiên có thể chống cự được.

“Ngươi nói không sai, về lâu dài thì đây ở thật là một vấn đề nghiêm trọng.”

“Vương gia không có xem ta là người ngoài, thẳng thắn nói ra, ta tự nhiên không thể trơ mắt nhìn Vương gia lâm vào khốn cảnh như vậy. Hiên Viên Khanh Trần là một người cố chấp, hắn thà rằng chết trận chứ nhất quyết không chịu giảng hòa. Nếu ta có biện pháp là cho hắn cùng Vương gia một lần nữa ngồi xuống đàm phán cùng nhau, không biết Vương gia có chấp nhận một lần thỏa hiệp nữa vì những tướng sĩ t theo ngài nhiều năm hay không?”

“Ta luôn luôn không chủ trương khai chiến, nếu thật sự có thể như thế thì đây thực sự là một chuyện tốt, nhưng là…”

“Chuyện của Tây Sở nơi đó ngươi không cần phải xen vào, Hách Liên Quyền hoàn toàn là gieo gió gặt bão, nhưng ngươi có thể trực tiếp nói cho gả rõ ràng phân lượng, làm cho gã chủ động đi giải hòa cùng Hiên Viên Khanh Trần, ta nghĩ hắn đã làm Tây Sở mất hết thể diện, hắn sẽ không lại một lần nữa làm khó Tây Sở.”

Tô Vân Phong lẳng lặng nhìn nàng, một lát sau nói: “Đôi khi, ta suy nghĩ Mị Nô nàng nên là nam tử, gan dạ sáng suốt mưu lược hơn người. Sinh ra làm nử tử, Hiên Viên Khanh Trần có ngươi làm vợ thật là phúc khí của hắn.

https://thuviensach.vn

Phúc khí? Cảnh Dạ Lan cười khẽ xoay người lên ngựa. “Ta phải đi, tối nay không biết khi nào mới có lần sau, thỉnh Vương gia bảo trọng nhiều hơn.” Trong gió đêm khuôn mặt mỉm cười của nàng làm cho trong lòng Tô Vân Phong nóng lên.

“Mị Nô, ta có một yêu cầu hơi quá đáng.”

“Là Tô Tĩnh Uyển sao?” Nàng lập tức mở miệng nói.

“Đúng, thỉnh nàng tha thứ cho Tĩnh Uyển một lần, dù sao thì cũng là do tình cảm của nàng ấy đối với Hiên Viên Khanh Trần quá sâu cho nên mới làm ra không ít lỗi sự.”

Cảnh Dạ Lan cười nhẹ, gật đầu khẳng định nói: “Ngươi không nói ta cũng bỏ qua cho nàng một lần, xem như trả món nợ ngươi đã cứu ta, nhưng chỉ một lần này, nếu lại có gì…”

“Như theo lời nàng nói, ta cũng sẽ không lại thay nàng ấy cầu tình!” Tô Vân Phong chắc chắn đáp lại.

Người ngồi trên Mặc Câu ngoái đầu lại cười, nhẹ a một tiếng, tiếng vó ngựa thanh thúy quanh quẩn trong sơn cốc, như gió bay rất nhanh rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt Tô Vân Phong, y nâng tay lên, chỉ có theo ngón tay xẹt qua, lạnh như nước.

“Hoa Mị Nô.” Y nhẹ nhàng gọi tên nàng, ôn nhuận tươi cười bên trong tràn đầy chua sót. Thủy chung nàng tựa như một cơn gió, làm cho hắn không thể chạm đến.

Đêm mới biến mất, nàng bọc áo choàng lại, lần đầu tiên chủ động đến tìm Hiên Viên Khanh Trần.

“Vương…”

https://thuviensach.vn

Nàng lắc đầu không muốn bọn thị vệ trông coi lên tiếng, bảo họ lui, Cảnh Dạ Lan chậm rãi bước đi tiến về phía quân trướng.

“Vương gia, ngài đây là…” Trong quân trướng truyền đến thanh âm nữ tử cúi đầu khóc nức nở.

Là ai? Tâm Cảnh Dạ Lan đột nhiên động nhanh, dừng bước chân.

“Ngươi không hề xem là lần đầu tiên thấy, có cái gì ngạc nhiên.” Thanh âm Hiên Viên Khanh Trần vang lên, một lát sau nử tử lời nói mềm nhẹ nhỏ nhẹ nói.

“Thiếp thân cũng là lo lắng cho Vương gia, nhận được lời truyền triệu của Vương gia, đi ngựa không ngừng nghỉ tới rồi, Vương gia thương thành như vậy, thể xác thiếp và tinh thần thiếp khó chịu, cho nên…”

“Cô vương biết, Tử Đại tâm ý của ngươi, trong vương phủ chỉ có ngươi là ngọt ngào biết tạo niềm vui của cô vương.”

Là Tử Đại đến đây! Hắn cư nhiên phái người đến đón Tử Đại! Cảnh Dạ Lan không khỏi cắn nhanh đôi môi, rồi sau đó, trong quân trướng là tiếng nam nữ thấp giọng rên rỉ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng Tử Đại cười khẽ, nàng không tự chủ được chậm rãi hướng lui về phía sau đi. Cước bộ lảo đảo, sau khi rời xa quân trướng, nàng mới bước nhanh rời đi.

Gió lạnh lùng làm mũi của nàng tắc phải thở bằng miệng, tâm tính thiện lương hình như có một lát hít thở không thông.

“Vừa rồi là ai đến vậy?” Hiên Viên Khanh Trần híp mắt tra xét hỏi. Thân mạt ảnh kia rất giống một người, nhưng là nàng không nên lại xuất hiện ở chỗ này.

“Vương gia, xem thân ảnh thì đó là nữ tử, hình như là Vương phi.” Tử Đại không xác định nói.

https://thuviensach.vn

Là nàng? Thật sự là nàng! Bán thân Hiên Viên Khanh trần vừa được cởi ra, miệng vết thương trên người vì hắn thoáng động mà bị xé rách khiến hắn cảm thấy đau.

“Cô vương muốn ra ngoài một chút. ” Hắn hoàn toàn không để ý mặc quần áo vào.

“Vương gia, miệng vết thương của ngài vẫn chưa được xử lý tốt!” Tử Đại khuyên can.

“Chờ lát về nói sau.” Thanh âm hắn lạnh lùng nói, đi nhanh liền xông ra ngoài. Nàng đến tìm hắn nhất định là có chuyện!

Một đường bước nhanh chạy về doanh trướng, Cảnh Dạ Lan lập tức bổ nhào lên giường, ngực kịch liệt nhảy lên, nàng nhịn không được thở hổn hển. Ngươi loạn tưởng cái gì? Ngươi đi tìm hắn chỉ là vì muốn hắn mau chóng hòa đàm cùng Tô Vân Phong, những cái khác đều không liên quan gì đến ngươi!

Nắm chặt tay, nàng có chút đem đầu đánh vài cái vào chăn đệm thật dầy, lập tức đá mấy cái đem đệm chăn đá vào một bên, nàng bọc áo choàng liền đi ngủ.

Ngoài doanh trướng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, làm cho nàng nguyên bản liền nhảy lên quá nhanh tâm lại một lần gia tốc.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Khoác nhanh áo choàng, nàng đem thân thể cuộc mình đứng lên.

“Nếu đến tìm ta, vì sao vừa rồi lại không vào?” Hiên Viên Khanh Trần ngồi ở bên giường, lạnh giọng hỏi.

“Không biết Vương gia nơi đó có người, bằng không sẽ không quấy rầy, là ta không đúng.” Nàng đưa lưng về phía hắn, lạnh lung giống như hắn trả lời.

“Nàng quả thật là đã quấy rầy ta cùng Tử Đại.” Trong con ngươi yêu dị của hắn hiện lên ý cười, ngược lại nhìn bộ dáng quật cường của nàng, không khỏi mở miệng nói.

“Vương gia nên mau trở về đi, không cần phải lãng phí thời gian ở trong này. Tử Đại không phải là đang chờ ngươi sao?”

“Hoa Mị Nô, Tử Đại là cơ thiếp của ta, ta muốn khi nào thì sủng hạnh nàng thì tùy, còn không tới phiên nàng quản ta a!” Ý cười trong mắt hắn càng sâu, hình như là nàng ghen tị.

“Ta đương nhiên biết, đêm tân hôn ta quỳ gối bên giường của ngươi nhìn ngươi cùng nàng hoan hảo, suốt ba đêm liền, hưng trí của Vương gia thật đúng là rất cao!”

Không khí giống như bị ngưng trệ, một lát Hiên Viên Khanh Trần cúi người ở bên tai nàng nói: “Nàng đột nhiên nhắc tới điều này là có ý tứ gì? Nàng còn ghi hận ta lúc đó đối với nàng như vậy.” Tay của hắn không khỏi vuốt ve mái tóc dài của nàng.

https://thuviensach.vn

“Ghi hận cái gì, Vương gia cùng cơ thiếp hoan hảo cũng không kiêng dè ta, ta cũng là xem vui vẻ!” Nàng xoay qua, đánh rớt tay hắn, có chút châm chọc nói.

“Nga, phải không? Vậy thì tại sao lúc nãy ngươi không tiến vào tiếp tục nhìn xem, ngược lại chạy đi so với con thỏ còn nhanh hơn.” Khoé môi hắn gợi lên một độ cong xinh đẹp, nhìn nàng trước mắt nổi giận đùng đùng.

Tức giận liếc trắng mắt, “Nơi này là doanh trướng của ta, ta muốn nghỉ ngơi. Vương gia, mời người trở về!” Ngón tay mảnh khảnh của nàng chỉ về phía cửa

“Muốn chạy đi đâu? Nàng quấy rầy chuyện tốt của ta, còn muốn đuổi ta đi sao?” Hắn tà mị cười, cúi người ngăn chặn nàng. Hắn nhìn thấy trong mắt của nàng vẻ thất kinh, chưa bao giờ hắn nhìn thấy ánh mắt đó, trong quá khứ, nàng không phải mắt lạnh nhìn hắn thì cũng là một bộ bộ dáng không cam lòng, mà hiện tại…

Nàng bất an…

Bàn tay ấm áp to lớn đặt ở trên cơ thể nõn nà căng đầy của nàng, tiếng tim đập mãnh liệt tiết lộ lòng nàng! Hoa Mị Nô, nàng rốt cuộc cũng bởi vì ta mà động tâm sao?

“Ngươi buông ta ra, ngươi đã mang cơ thiếp tới đây, ngươi còn…” Từ ngữ cuối cùng bị đầu lưỡi hắn giữ ở đầu môi. “Ngô ngô ngô…” Cảnh Dạ Lan dùng sức đẩy hắn, mà môi của hắn giống như niêm dính vào môi của nàng, ngọn lửa ở trong miệng nàng tàn sát bừa bãi, hôn từng tấc tấc mềm yếu của nàng.

Đầu lưỡi dây dưa, trêu chọc mà chạm, cuốn lấy, thực cốt triền miên làm cho nàng không tự chủ được bắt đầu luân hãm. Nhận thấy đáp lại của nàng, nụ hôn của Hiên Viên Khanh Trần dần dần chuyển biến lâu dài, mang theo thương tiếc vô cùng ôn nhu.

https://thuviensach.vn

Sau khi hôn thật dài, hắn ôm lấy Cảnh Dạ Lan, “Tử Đại tới nơi này, là vì nàng ấy ở từng sống ở nơi này, đối với địa hình thập phần quen thuộc, ta cần nàng ấy tới đây để tìm vị trí chiến đấu tốt nhất.

“Ngươi không cần cùng ta giải thích.”

“Ta chỉ là nói cho nàng biết, có nghe hay không là chuyện của nàng.”

“Ngươi…” Cảnh Dạ Lan định cho ngực hắn ăn một cái khuỷu tay. đột nhiên nghĩ đến Vô Ngân từng nói là hắn bị thương, bán nói nàng triệt lực thu hồi cánh tay.

“Vì sao không đánh?” Hắn ngược lại cầm lấy tay nàng đặt lên môi tinh tế hôn lên. Vài ngày không gặp nàng, đột nhiên có kinh hỷ mới.

“Vạn nhất ngươi xảy ra chuyện gì, Vô Ngân còn không giết ta, ta không có ngốc như vậy tự chặt đứt đường lui của mình.” Nàng rút tay về, hắn mỗi lần hôn nàng đều khiến tâm chính mình hơi hơi rung động. “Ngươi không phải bị thương sao? Mau trở về đi.”

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần sáng ngời, “Nàng biết ta bị thương, cố ý đến quân trướng thăm ta sao?”

Cảnh Dạ Lan không có trả lời, bộ dáng nàng trầm mặc làm cho Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên cảm thấy vui vẻ. “Giúp ta bôi thuốc, miệng vết thương hình như là bị nứt ra rồi.” Hắn có chút cố sức cởi quần áo.

Một nửa thân thể tinh tráng chịu đủ loại vết thương do đao tước rìu đục, bày ra trước mặt nàng, một vài vết thương mới vừa dài vừa sâu, tuy rằng đã bôi thuốc mỡ nhưng miệng vết thương vẫn bị chảy máu. Đột nhiên lòng của nàng hơi hơi co rút đau đớn. Coi kinh nghiệm nàng mà xem ra, hắn vốn đã bị thương không nhẹ, căn bản là còn chưa dưỡng tốt lại bị thương, khó trách Vô Ngân lo lắng cho hắn đến như vậy.

https://thuviensach.vn

“Còn không lại đây, nàng thẹn thùng cái gì, cũng không phải là chưa bao giờ nhìn thấy đâu.” Cánh tay hắn duỗi ra ôm Cảnh Dạ Lan đem nàng ôm ngồi trên đùi.

Tư thế băng bó như vậy tuy rằng rất quái dị nhưng lại có phần hơi ám muội, Cảnh Dạ Lan không tỏ vẻ hòa bình lặp lại càng không giống đang phản kháng, mà là im lặng xuất thuốc mỡ ra giúp hắn bôi thuốc. Tuy rằng động tác của nàng rất nhẹ, thời điểm vẽ loạn thuốc mỡ chạm đến vết thương của hắn, nàng vẫn có thể cảm giác được Hiên Viên Khanh Trần cố nén chặt thống khổ.

Hồi đó Quỷ Túc có dạy nàng phương pháp bôi thuốc vào vết thương, cúi đầu nhẹ nhàng thổi miệng vết thương hắn.

“Trên miệng vết thương có thuốc, tạm thời không được lộn xộn, chờ đến khi nào miệng vết thương cơ bản tốt hơn thì mới được cử động.” Nàng cúi đầu dặn hắn.

Xúc cảm lành lạnh ở miệng vết thương truyền đến nhưng không phải là do tác dụng của thuốc mỡ, mà là nàng thổi khí vào miệng vết thương của hắn. Bên tai là nàng nói nhỏ dặn dò, Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên dùng sức đem nàng ôm nàng vào trong ngực.

“Cẩn thận thương thế của ngươi!” Nàng kinh hô một tiếng.

“Hôm nay ta thực vui vẻ.” Hắn ngược lại không cần. “Mị Nô, biết vì sao không?” Hắn nhìn vành tai khéo léo của nàng biến thành hồng nhạt, nhẹ nhàng cắn một ngụm, “Bởi vì nàng.”

“Làm trò, liên quan gì đến ta?” Nàng bất an vặn vẹo trong lòng hắn, tư thế này rất ám muội, luôn làm cho nàng cảm thấy…Đột nhiên, xúc cảm ở chỗ dị thường, làm cho Cảnh Dạ Lan không dám lại động một chút.

https://thuviensach.vn

“Cơ thể nàng rất thành thật.” Tay hắn chảy xuống ngực nàng, ý vị thâm trường cười, trong mắt không chút che dấu dục vọng ẩn chứa trong đó. “Đêm nay, không bằng chúng ta…”

“Trời đã sáng, có gì buổi tối nói sau!” Cảnh Dạ Lan đột nhiên đẩy hắn ra, theo hắn trên đùi thoát đi. Đem thân mình cuộn mình đứng lên tựa vào bên giường, trên khuôn mặt tinh xảo đỏ bừng một mảnh.

Đêm nay?! Hiên Viên Khanh Trần bá đạo tiến lên hôn nàng, thẳng đến khi đem Cảnh Dạ Lan hôn sắp hít thở không thông mới lưu luyến buông ra. “Ta đây đêm nay tới tìm ngươi, ngươi không thể lại cự tuyệt ta.”

Cảnh Dạ Lan nhẹ nhàng gật đầu, phát ra tiếng hừ hừ nhỏ tiếng tiếng muỗi, lập tức đem toàn bộ thân mình mai nhập vào trong chăn đệm.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Lo sợ bất an cả một ngày, đêm đó Hiên Viên Khanh Trần không có đến, Tây Sở tăng binh đánh lén sườn đóng quân của Đại Nguyệt ở phía tây, Hiên Viên Khanh Trần vừa nghe là Hách Liên Quyền mang binh, tự nhiên không thể buông tay cơ hội tuyệt hảo này, vừa đi luôn vài ngày.

Trong tay vuốt ve cây trâm gỗ hắn đưa, tâm Cảnh Dạ Lan vẫn không thể bình tĩnh được. Thật loạn, lại không để ý ra rõ ràng. Nàng hiểu được tâm của chính mình đã bắt đầu dao động, nhất định phải xóa bỏ ngay lập tức

“Vương phi, Tử Đại phu nhân ở bên ngoài cầu kiến.”

Tử Đại? Nàng ta đến đây vài ngày lại chưa bao giờ đến gặp nàng, “Cho nàng vào đi.” Ở trong Vương phủ, nàng đối với Tử Đại cũng không tệ lắm, ít nhất mấy ngày nàng làm nô tỳ cho nàng ấy, Tử Đại cũng đối xử tử tế với nàng.

“Tử Đại tham kiến Vương phi, Vương phi vạn phúc.” Nàng chậm rãi thi lễ. Không thể phủ nhận, Hiên Viên Khanh Trần sủng ái Tử Đại cũng là có đạo lý. Nàng ta không chỉ đẹp, lại không có kiêu ngạo ương ngạng giống như Tô Tĩnh Uyển, còn có thể giúp hắn mọi chuyện.

“Ta không thích quy củ , ngươi không cần khách khí.”

“Có một khoảng thời gian không có nhìn thấy Vương phi, Vương phi vẫn mạnh khỏe, mấy ngày nay Tử Đại vì công đạo của Vương gia nên rất bận rộn, vì thế đến thăm Vương phi muộn, mong Vương phi thứ tội.”

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan cho nàng ngồi xuống, “Ngươi giúp đỡ Vương gia, nên vì góp lực cho hắn, không đến thăm ta cũng không sao cả.”

“Kỳ thậy Tử Đại đến chỗ Vương phi ngày hôm nay là có việc muốn nhờ

Vương phi hỗ trợ.” Nàng lấy trong ống tay áo ra một bản sơ đồ phác thảo địa hình đưa cho Cảnh Dạ Lan.

Cảnh Dạ Lan vừa thấy sơ đồ giản lược thô sơ, “Vì sao địa hình nơi này lại phức tạp đến như vậy?” Không khỏi nhíu mày.

“Vương phi thật sự là thông minh, nhìn ra địa hình nơi này phức tạp. Tử Đại xem ra đã tìm đúng người.” Nàng ta có chút cao hứng, thật không ngờ Cảnh Dạ Lan cư nhiên cũng biết cái này.

Cảnh Dạ Lan cười nhạt, mấy thứ này không thể nào làm khó được nàng, “Là Vương gia muốn ngươi thăm dò bản đồ địa hình sao?”

“Đúng vậy, nhưng Tử Đại sau khi xem xong cảm thấy Vương gia không nên thủ lại nơi này lâu bởi vì thành cũ của Tây Sở là ở chỗ này, Tây Sở Vương hắn đối với nơi này rất quen thuộc, hắn có thể đánh lén Đại Nguyệt hắn là đối sách rất tốt!”

“Vậy ngươi nên đi khuyên hắn không nên tiếp tục lưu thủ mới đúng, vì sao lại đến nói cùng ta? Dù sao kinh nghiệm của ngươi mới là tốt nhất, có thể thuyết phục hắn.”

“Tử Đại đã thử qua, nhưng là Vương gia không nghe, cố ý muốn lưu lại!” Nàng có chút lo lắng nói, nhìn Cảnh Dạ Lan rốt cuộc nàng vẫn là không nhịn xuống. “Vương gia muốn đánh với Hách Liên Quyền, nguyên nhân là vì Vương phi.”

Cảnh Dạ Lan kinh ngạc, “Bởi vì ta?”

https://thuviensach.vn

“Đúng, tuy rằng Vương gia không nói gì hết, nhưng thời điểm Tử Đại đến, nhìn thấy vết thương trên người Vương gia, có một chỗ thương tích là cho tên nổ gây ra, cực kì nghiêm trọng, lúc ấy Tử Đại còn lấy là kỳ quái với thân thủ của Vương gia làm sao có thể dễ dàng bị thương đến thế, trong lúc vô tình nghe Vương gia thấp giọng nói một câu…” Nàng dừng lại một chút, đối diện với ánh mắt Cảnh Dạ Lan nhẹ giọng nói, “Vương gia lúc ấy nói là… ‘may mắn không có thương tổn đến nàng!’ Hắn là Vương gia đang nói đến Vương phi người.”

May mắn không có thương tổn đến nàng, may mắn không có thương tổn đến nàng, may mắn không có thương tổn đến nàng… Lời nói của Tử Đại, làm cho Cảnh Dạ Lan đột nhiên đứng lên.

Thương hay không thương đến ta, cũng là ta tự nguyện, ngươi nhớ rõ ràng như vậy làm gì? Nàng bất an ở trong quân trướng qua lại tiêu sái, nàng biết được tính tình của hắn, nguyên tưởng là vì bị cho ăn Hách Liên Quyền khổ gì, hắn mới có thể tâm tâm niệm niệm muốn tiêu diệt Tây Sở, dứt khoát phát binh đối với Tây Sở, hoàn toàn không để ý tới Lăng Lan là đồng minh của Tây Sở, lại thật không ngờ là vì…

“Vương phi, người xem…”

“Chuẩn bị ngựa, ta muốn đi ra ngoài.” Cảnh Dạ Lan ngược lại phân phó, còn Tử Đại thì thở dài nhẹ nhõm một hơi nở nụ cười.

Nhìn Cảnh Dạ Lan vội vã rời đi, tâm Tử Đại mới dần dần buông. Trên mặt ý cười chua sót làm cho nàng muốn rơi lệ, Hiên Viên Khanh Trần ba lần truy đuổi Vương phi, đem nàng ấy giữ chặt bên người, đến biên giới khai chiến, thời điểm hắn mang theo Cảnh Dạ Lan rời khỏi vương phủ, nàng liền hiểu được rõ ràng là hắn đã luyến tiếc nữ nhân này.

Rõ ràng là luyến tiếc, rõ ràng là thích, rõ ràng là mỗi lần nhìn thấy độc tố trong người nàng phát tác rất thống khổ đều không đành lòng, bởi vì mất đi

https://thuviensach.vn

tiểu thế tử mà cả đêm say rượu ngã vào phòng của nàng, lại vẫn là sau khi thanh tỉnh cùng Vương phi lãnh ngôn tuyệt tình.

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần vẫn đều dừng ở trên người Vương phi, mỗi một lần nàng ở một nơi bí mật nào đó yên lặng đứng nhìn, đôi mắt kia lúc đầu thì vô tình, lạnh như băng nhưng bởi vì nàng ta xuất hiện mà bắt đầu thay đổi. Vương gia mà trong lòng Tử Đại yêu, lại vì một nữ nhân khác thay đổi, vĩnh viễn vĩnh viễn không phải của Tử Đại nàng.

Vương gia, những điều Tử Đại có thể làm cho người sợ là chỉ có điều này. Nước mắt nóng bỏng chảy xuống hai má, thở dài thật mạnh.

Bôn ba nửa ngày, nàng cuối cùng cũng đến doanh trướng của Hiên Viên Khanh Trần. Nàng dừng lại ở xa xa, đem sợi tóc chính mình bị gió thổi gọn gàng trở lại, mới chậm rãi cưỡi ngựa đi qua. Nàng không hy vọng hắn nhìn ra nàng một đường bôn ba đến đây, nàng không muốn cho hắn biết nàng bắt đầu lo lắng cho an nguy của hắn, hòa bình không phải là tốt nhất sao, không cần thay đổi cái gì phát sinh.

Hiên Viên Khanh trần nhìn thấy nàng đến ngoài ý muốn, “Sao nàng lại đến đây?” Hắn nghi hoặc hỏi, nhìn lại phía sau người nàng, trách cứ nói,“Vì sao ngay cả một người hộ vệ cũng không có, nàng có biết ở đây nguy hiểm đến cỡ nào không?” Đồng mâu yêu dị nheo lại, ẩn chưa sự lo lắng cùng tức giận.

Nữ nhân này thật sự là lớn mật, ở phạm vi thế lực của hắn cũng thể như thế, “Xem ra sau khi trở về, ta phải hảo hảo trách phạt bọn quân sĩ này, đều quên hết phân phó của ta, thật đáng chết!” Đại lực huy chưởng mạnh lên án thư.

“Không liên quan gì đến bọn họ, thời điểm ta rời đi bất luận kẻ nào cũng không biết, ngươi không cần phải trách phạt bọn họ vì điều này.” Cảnh Dạ

https://thuviensach.vn

Lan thản nhiên nói, ánh mắt lại bắt đầu đánh giá hắn, hình như là gầy đi một chút, trên mặt tựa hồ là râu lún phún mới lên.

Phát hiện ra ánh mắt nàng khác thường, Hiên Viên Khanh Trần mị hoặc cười, “Là nhớ ta nên mới tới sao?” Duỗi cánh tay ra, đem Cảnh Dạ Lan ôm vào trong ngực. Tà tà nhỏ giọng nói, “Vẫn là đêm đó ta thất ước, nàng tức giận?”

“Không có đứng đắn, ngươi là ở chiến trường, Vương gia của ta.” Cảnh Dạ Lan có chút mất tự nhiên đẩy hắn ra.

“Vậy nàng đến là vì cái gì?” Hắn cũng không buông tha tới gần nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Ánh mắt Cảnh Dạ Lan né tránh ánh mắt nóng cháy của hắn, bị hắn bức lui từng bước một đến góc quân trướng sáng sủa.

“Nói chuyện, là vì cái gì?” Hiên Viên Khanh Trần đem nàng vòng trong ngực, thấp giọng hỏi. Hắn thích nhìn nàng ban đầu lạnh như băng biến thành bộ dáng bối rối như hiện tại, đó là bởi vì Hiên Viên Khanh Trần hắn !

“Vương gia, người đừng náo loạn, ta tới đây là muốn cùng ngươi nói chuyện đứng đắn.” Nàng tránh đi Hiên Viên Khanh Trần môi cong đối nàng ‘đánh lén’, vội vàng nói.

“Không nghe, nàng quên đêm đó nàng nói với ta cái gì rồi sao ?” Nói xong vừa muốn hôn lên.

Cảnh Dạ Lan tức giận dặm chân một cái, “Tốt lắm Khanh Trần, Khanh Trần ngươi đừng náo loạn, ta thật sự có chuyện đứng đắn muốn cùng ngươi nói!”

Nghe nàng sửa lại xưng hô, Hiên Viên Khanh Trần mới nhịn xuống, chậm rãi nói : “Nói xem, là chuyện đứng đắn gì có thể làm cho ngươi tự mình chạy tới đây.”

“Ta nghĩ ngươi nên triệt binh!”

“Không được! ” Vẻ mặt hắn biến đổi, quả quyết từ chối. “Ta nhất định sẽ lấy mạng Hách Liên Quyền.”

https://thuviensach.vn

“Địa hình nơi này không thích hợp để cố thủ, hơn nữa Hách Liên Quyền dám khiêu khích ngươi sau khi ngươi đại phá quân của hắn chắc chắn là có âm mưu gì đó khác. Dù sao thì thành cũ của Tây Sở ban đầu chính là ở đây, ngươi là… ”

Hắn ngắt lời nàng, gầm nhẹ, “Là Tử Đại nói cho nàng biết!” Hổn hển hất ra Cảnh Dạ Lan đang tiến lên cầm tay hắn, “Thật sự là lớn mật, cư nhiên nàng vì vậy mà chạy đến đây tìm ta, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng ta!”

“Không liên quan gì đến Tử Đại cả, ta xem bản đồ của nàng ấy, ta nghĩ ngươi đã biết chuyện này từ lâu, nhưng vẫn muốn đánh, biết rõ không thể làm được thì làm làm chi? Chẳng phải ngươi cũng rất lớn mật sao?”

“Ta đã nói rồi, nữ nhân không được nhúng tay vào chiến sự!”

“Tử Đại kia không phải là vì ngươi mà thăm dò sơ đồ phát thảo địa hình hay sao? Vậy thì tại sao ta không thể khuyên ngươi?” Cảnh Dạ Lan kéo ống tay áo hắn, “Không cần bởi vì mục đích nhất thời mà khiến mình lâm vào khốn cảnh.”

“Mục đích nhất thời?” Hắn cười đúa cợt, “Nàng thì biết cái gì.” Hắn chỉ cần nghĩ đến tên nổ thiếu chút nữa sẽ làm nàng bị thương, trong lòng hắn khó có thể bình tĩnh.

“Ta biết, ta đã biết hết tất cả, bởi vì Hách Liên Quyền cùng ta đánh đố, mà ta thiếu chút nữa bị tên nổ gây thương tích, cho nên ngươi mới cố chấp như vậy có phải không?” Cảnh Dạ Lan cơ hồ như muốn rống lên, thân mình không khỏi run nhè nhẹ

Biểu tình trên mặt Hiên Viên Khanh Trần như bị đình trệ, “Nàng… nàng…”

https://thuviensach.vn

“Ngươi cái gì cũng không nói, liền cho rằng người khác cũng không biết cái gì, ngươi cho rằng hết thảy những điều ngươi làm cho ta, đều là những điều ta mong muốn sao?!” Nàng bởi vì kích động mà thở hổn hển. “Hiên Viên Khanh Trần, ta nói cho ngươi biết, ta không thích ngươi làm những điều đó, ngươi không cần phải dùng những phương thức như vậy để đối tốt với ta, ta và ngươi đã nói qua rất rõ ràng, chúng ta không có khả năng, không có khả năng!” Trong doanh trướng im lặng chết người.

Thân mình Hiên Viên Khanh Trần hơi lay động, biểu tình trên mặt vừa rồi bởi vì nhìn thấy nàng đến mà sung sướng bây giờ đã chuyển sang lạnh lùng.

“Vậy nàng làm cái gì? Nàng đến tìm ta làm cái gì? Nàng không thích ta làm tất cả những việc ấy cho nàng, cần gì phải đến quản ta phải làm như thế nào?” Tâm của hắn bởi vì tức giận, vì thất vọng, thương tâm mà không khống chế được.

Hắn nghĩ rằng nàng vì lo lắng cho hắn mà muốn ngăn cản hắn, nhưng cuối cùng nàng lại muốn nói cho Hiên Viên Khanh Trần hắn, nàng Hoa Mị Nô chưa bao giờ thích những điều hắn làm. Nhất định phải nói như vậy sao? Nhất định phải làm cho hắn một lần nữa dấy lên một tia hy vọng để rồi tất cả đều bị dập tắt hay sao?

Sắc mặt của nàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nước mắt ở trong hốc mắt chuyển động, môi nhu động vài cái, nhưng không nói một lời nào, ngược lại trở thành cắn gắt gao, ương ngạnh đem nước mắt bức trở về. Nàng không được khóc, không được khóc trước mặt hắn. Tiện đà thân thể của nàng ngã xuống đất, run nhè nhẹ, từng bước trở nên co quắp.

“Độc tố trong người nàng lại phát tác nữa, thuốc ở chỗ nào?!” Hiên Viên Khanh Trần xông lên ôm lấy nàng, tâm của hắn không thể chịu được mỗi khi nhìn nàng đau đớn thời điểm độc tố phát tác, mỗi lần độc phát chứng tỏ độc tố trong người nàng từng bước xâm nhập vào cơ thể nàng.

https://thuviensach.vn

“Ta, ta không có mang theo.” Môi của Cảnh Dạ Lan đã bị cắn đến mức chảy máu, những giọt máu tanh ngọt từ trong miệng tràn ra.

“Hoa Mị Nô, là nàng cố ý sao? Biết rõ độc tố trong người mình có thể phát tác bất cứ lúc nào, lại không chịu mang theo thuốc, nàng muốn hành hạ chính mình hay muốn hành hạ ta?” Hắn đau lòng ôm chặt Cảnh Dạ Lan! Không ngừng nhắc nhở chính mình, là vì hắn cho nên nàng mới trở thành như vậy, cho nên muốn thừa nhận cùng nhau!”

“Ngươi hoặc là triệt binh mang ta trở về doanh trại uống thuốc, hoặc là ngươi nhìn rõ ràng ta đau chết chỗ này, dù sao thời điểm độc phát ta quả thật như là đã chết một lần. Tốt hơn hết là bây giờ nhân tiện chết luôn, đỡ phải chứng kiến cảnh ta bị hành hạ, ngươi nhìn hoài rồi cũng chán ghét thôi!” Thanh âm của nàng nghẹn ngào, nước mắt cơ hồ như là bị khống chế không được hạ xuống.

“Ta không cho phép nàng chết, nàng phải nhớ cho thật kỹ!” Hiên Viên Khanh Trần ôm lấy nàng, hướng ra ngoài truyền lệnh hô, “Truyền lệnh, toàn quân rút hết về bản doanh!” Hắn biết tính tình của nàng, hắn không thể dễ dàng đánh cuộc một lần nữa.

Hắn đồng ý quay trở về, như vậy là tốt rồi!

Cảnh Dạ Lan áp vào lồng ngực ấm áp của hắn, dùng sức ôm lấy làm cơ thế ấm lên. Tiếng gió rít ở bên tai, nàng ngẩng mặt lên, nhìn vẻ mặt nôn nóng lo lắng của hắn, không khỏi đưa ngón tay phát run của mình chạm vào cái cằm cương nghị của hắn, những sợi râu đâm vào ngón tay của nàng có chút hơi ngứa ngứa.

“Đừng lộn xộn, ngươi không muốn sống nữa a!” Hắn chăm chú nhìn người trong lòng, trên khuôn mặt trắng bệch mệt mỏi lại mang theo ý cười thản nhiên, ấm áp, say lòng người.

https://thuviensach.vn

Là vì Hiên Viên Khanh Trần hắn mà nở nụ cười, như những cơn gió xuân ấm áp hay hẩy thổi qua đáy lòng mềm mại của hắn, “Nàng nhẫn nại một chút, sẽ đến rất nhanh.” Thanh âm hắn có chút nghẹn ngào

Thân thể nhanh một trận giống như một trận đau, làm cho Cảnh Dạ Lan cười gian nan, nhưng nàng vẫn cố gắng cười, dùng hết khí lực cuối cùng nhỏ giọng bên tai hắn, nói: “Khanh Trần, kỳ thật, kỳ thật ta không có đau đến như vậy đâu, ngươi cưỡi ngựa chậm lại một chút đi, cẩn thận một chút…” Khóe miệng hàm chứa ý cười thản nhiên, nàng tựa vào đầu vai Hiên Viên Khanh Trần, ngất đi.

Mị Nô! Tâm của hắn giống như bị ai nhéo, sau đó như bị xé rách, ôm chặt Cảnh Dạ Lan cả người lạnh như băng trong lòng, hắn dường như nổi điên thúc Mặc Câu phi nhanh!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Trong bóng đêm, thân thể vừa lạnh vừa đau giống như không còn giới hạn cứ dây dưa Cảnh Dạ Lan, điều duy nhất nàng có thể làm là dùng sức ôm chặt chính mình, muốn làm cho thân thể lạnh lẽo của mình ấm lên một chút.

Là ai cầm tay nàng? Theo sau quanh thân ngâm trong một mảnh ấm áp, lỗ chân lông dần dần bắt đầu giãn ra, tham lam hấp thụ.

“Ưm~~~” Nàng phát ra một tiếng thấp giọng, tiếng thở dài có chút thoả mái, đôi mắt bởi vì đau đớn mà nhắm chặt chậm rãi mở ra. Nơi này là doanh trướng của nàng, hồn phách nàng vì đau mà như tán loạn giờ giống như đang rút ra dần dần trở về cơ thể nàng.

Lúc bấy giờ nàng mới phát hiện nàng đang đặt mình ở trong Lã phong, dòng nước ấm áp bao quanh thân thể trần trụi của nàng. Toàn thân không che đậy, nhưng bất quá sau lưng không lạnh lẽo, có nguồn nhiệt ôm sát nàng vây vào trong lồng ngực nóng bỏng như vậy.

Là hắn, trong lòng Cảnh Dạ Lan vừa động, trong ngực kề sát phía sau lưng làm cho nàng cảm thấy giống như lửa đốt, cánh tay mạnh mẽ và hữu lực ôm chặt lấy vòng eo của nàng, cảm giác tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, đôi mắt của nàng hạ xuống, hơi hơi muốn giãy dụa rời đi.

“Ngốc, đừng nhúc nhích, ta sẽ không làm gì nàng đâu.” Người phía sau không có ý buông nàng ra, ngược lại kề sát nàng chặt hơn. Đôi môi ở bên tai nàng xem thường, “Vừa rồi nàng không có một chút ý muốn buông nào cả, vì sao không làm theo đúng tâm ý của mình?” Hiên Viên Khanh Trần

https://thuviensach.vn

nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của nàng hiện lên một chút ửng đỏ, nhịn không được khẽ hôn lên.

“Ngươi, ngươi mau thả ta ra!” Cảnh Dạ Lan nhẹ hô, cũng không dám có động tác phản kháng gì, không gian trong Lã phong vừa vặn đủ cho hai người ôm nhau, hơn nữa khoảng cách giữa hai thân thể rất ít. “Ngươi đi ra ngoài!” Tay nàng nắm lấy thành Lã phong, cố gắng làm cho mình cách xa hắn một chút.

“Đi ra ngoài?!” Ngón tay thon dài của hắn lại không an phận, bắt đầu ở trên bụng của nàng di chuyển, cảm giác quen thuộc lại làm cho Cảnh Dạ Lan nảy lên trong lòng cảm thấy xấu hổ và giận dữ.

“Hiên Viên Khanh Trần, ngươi hãy nhanh buông ta ra, nếu không ta liền, ta liền…” Nàng còn chưa nói xong, liền bị hắn kéo một phen. Kinh hô một tiếng, Cảnh Dạ Lan mới phát hiện Hiên Viên Khanh Trần chỉ trần nửa thân, hoàn toàn không hề giống như mình tưởng tượng.

“Liền cái gì hả?” Hắn nở nụ cười, đem nàng ôm lấy, lập tức tiêu sái đến bên giường, đặt nàng lên tấm thảm mềm mại, ánh mắt tuỳ ý mang theo thưởng thức nhìn thân thể của nàng từ trên xuống dưới. Da thịt trắng như tuyết ửng bạc hồng, mỗi lần ngón tay chai sần của hắn nhẹ nhàng chạm vào nàng đều làm cho Cảnh Dạ Lan hơi hơi phát run.

Hắn nhẹ nhàng lau bọt nước trên người nàng, động tác cực kỳ dịu dàng, tràn ngập yêu thương. Thân mình hắn có được phúc này, nhấm nháp qua, tốt đẹp làm cho hắn không thể tự thoát ra được, lại chưa bao giờ hắn muốn trìu mến đến nhịn không được che chở như bây giờ.

“Ta tự mình làm.” Thanh âm của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu, đưa lưng về phía Hiên Viên Khanh Trần, tay ở không trung lung tung cầm lấy. Bị ánh mắt nóng cháy của hắn nhìn chăm chú, thân mình Cảnh Dạ Lan một trận nóng lên.

https://thuviensach.vn

“Không được!” Hắn từ chối lập tức, khẽ cười, nhìn nàng đem mặt chôn ở trong đệm chăn một bộ dáng cực kỳ lúng túng. Nàng quật cường, cứng rắn, bộ dáng lạnh lùng làm cho Hiên Viên Khanh Trần đối với nàng không có nước cờ nào, lại cực kỳ khó nhìn thấy nàng hoảng sợ bất an, bị hắn đùa, ức hiếp lộ ra một bộ điềm đạm đáng yêu.

Đệm chăn ấm áp mềm mại bao lấy thân thể của nàng, Cảnh Dạ Lan không nói được một lời nào nằm yên trong đó. Vừa rồi chính là hắn cố ý làm như vậy, làm hại nàng căn bản không có biện pháp phản kháng, trơ mắt nhìn chính mình một lần nữa bị hắn đùa giỡn.

“Này, ngươi muốn làm gì?” Đột nhiên, hắn nằm xuống bên người nàng.

“Ta phải ở lại chỗ này, nàng đã đáp ứng rồi, nên sẽ không quên đi!” Bàn tay rộng thùng thình của hắn thâm nhập vào trong đệm, vuốt ve tấm lưng tinh tế của nàng.

“Ta không thoả mái cho nên…”

“Mị Nô, ta sẽ không làm cái gì cả, ta chỉ là muốn ôm nàng, nhìn nàng không có việc gì thì ta mới an tâm.” Lời nói hắn trầm thấp, lại mang theo lo lắng nói không nên lời. (xí xí, ko cho con ngta mặc áo quần đòi ôm ôm)

“Nhưng ta không quen.” Nàng vẫn tiếp tục cự tuyệt, nhưng không có ương ngạnh như vừa rồi.

Hiên Viên Khanh Trần nửa ngày không có tiếng động gì, sau đó than nhẹ một câu, “Được rồi, nàng cũng mệt mỏi, về sau ta sẽ dặn Tiểu Ngôn, hầu hạ nàng ngâm mình một giờ trong nước ấm, như vậy nàng sẽ thoả mái hơn một ít, nhớ kỹ không được cảm lạnh.” Nói xong, hắn rút tay từ trong đệm chăn về. Đứng dậy nhẹ nhàng hôn lên cái trán của nàng. “Nàng ngủ đi, ta đi đây.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Cảnh Dạ Lan vừa động, thân mình đột nhiên hướng vào phía trong di chuyển vị trí, “Ta đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.” Nói xong nàng cắn cắn đôi môi, nàng không biết vì sao mình lại nói như vậy, có lẽ gần đây nàng cảm thấy lạnh lẽo đáng sợ đi. (mâu thuẩn cực kì a)

Hiên Viên Khanh Trần sửng sốt, lập tức thật cẩn thận đem thân mình nàng di chuyển, mặt hướng về phía hắn. Nhấc đệm chăn lên, hắn đại lực ôm lấy nàng, “Như vậy có lạnh không? Còn lạnh không?” Hắn có chút vui vẻ hỏi.Thân thể người trong lòng hắn êm diệu thơm mát, hoàn toàn không có chống đối như ngày thường, mềm mại dựa sát vào hắn.

“Không, không cần dựa vào nhau gần như vậy, ta không lạnh, không lạnh…” Nàng có chút hối hận lúc nãy nhất thời xúc động, xúc động là ma quỷ!

“Mị Nô, nàng không lạnh là tốt rồi!” Cằm của hắn tựa vào thái dương của nàng, trìu mến vuốt ve mái tóc như suối.

Hơi thở xung quanh nàng đều là của hắn, Cảnh Dạ Lan chấp nhận thả lỏng cơ thể, quên đi, cứ để cho hắn chiếm tiện nghi đi, hắn dù sao của đã bởi vì nàng mà đồng ý triệt binh không hề tử thủ. Một trận uể oải kéo tới, nàng thật là mệt mỏi, trầm lắng thiếp đi.

Hiên Viên Khanh Trần chỉ có thời điểm nàng chìm vào giấc ngủ, không còn bộ dáng lạnh lùng như bình thường, mới có thể nhìn thấy biểu tình nhu nhược mảnh khảnh của nàng. Nàng không biết rằng dọc đường trở về, hô hấp của nàng rất mỏng manh, làm cho hắn thất kinh, sau khi trở về bản doanh ngay cả Vô Ngân nhìn đều nhíu mày.

“Nàng rốt cuộc như thế nào?” Hai mắt Hiên Viên Khanh Trần đỏ ngầu, thanh âm thô cát gầm nhẹ.

“Không được tốt lắm, một đường bôn ba, hơn nữa trong lòng nàng đang lo lắng, tình trạng thân thể của nàng không bằng thời điểm ở Đại Nguyệt.”

https://thuviensach.vn

Vô Ngân sau khi bắt mạch cho nàng, nói.

Hiên Viên Khanh Trần hít sâu một hơi thật mạnh thở ra. “Có biện pháp nào có thể cứu nàng?” Hắn nhìn nhanh nàng không còn ý thức, Hoa Mị Nô người này đặt cược là sẽ thắng ta, nhất định sẽ vì nàng mà triệt binh, đồng thời với việc nàng bị thương tổn, cũng giống như là thương tổn chính ta…

Vô Ngân nghĩ nghĩ mới mở miệng, “Có chuyện này ta không biết là có nên nói cho ngươi hay không.”

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 166

“Nói đi, vì sao không nói cho ta biết?” Hiên Viên Khanh Trần có chút kỳ quái, trước giờ giữa Vô Ngân và hắn đều không bao giờ giấu dieemsnhau điều gì

.

“Trong lúc vô tình ở đây ta tìm được một gốc cây cơ hồ là một loại thảo dược đã tuyệt tích, ta nguyên bản tưởng rằng nó chỉ là được ghi lại trong bộ sách.”

“Có ý gì?”

“Mọi vật đều có tương sinh tương khắc, hoả liên tuy là kịch độc không có một thứ thuốc nào có thể dùng để giải nó, nhưng loại thảo dược này có thể sử dụng nó để ức chế độc hoả liên, ít nhất có thể làm cho độc tố trong người nàng không tiếp tục tăng thêm. Chỉ cần có thể làm cho Cảnh Dạ Lan còn sống, ta nghĩ cuối cùng sẽ có một ngày, ta có thể nghiên cứu chế tạo ra phương pháp thanh trừ độc tố trong người nàng.

Nhãn tình Hiên Viên Khanh Trần sáng lên, nắm lấy cổ tay Vô Ngân, cơ hồ như là không thể tin được, khẽ run lên nói, “Thật sự?!”

“Ta ít nhất có thể thử xem, nếu ngươi nói nguyện ý.”

“Ta đương nhiên nguyện ý, tuy nhiên có bao nhiêu phần nắm chắc?” Sau khi kích động, hắn không khỏi lại bắt đầu lo lắng.

https://thuviensach.vn

“Nếu như trở về Đại Nguyệt, việc bắt đầu nghiên cứu chế tạo sẽ càng thêm thuận tiện.” Vô Ngân thản nhiên nói, con ngươi tối tăm giống như là vô tình đảo qua ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần, đáy mắt hắn hiện lên một tia cảm xúc phức tạp thu vào hết mắt mình.

Đồng thời y cũng muốn biết, dùng dược để làm mồi câu, Khanh Trần có thể vì nàng ấy đi đến từng bước như thế nào.

Phải về Đại Nguyệt mới có thể sớm cho kịp làm cho nàng giảm bớt đau đớn, không bị ăn khổ. Nhưng là chiến sự hiện tại lại không thể buông ra hoàn toàn, hắn đối với Lan Lăng cùng Tây Sở tình thế tất muốn bỏ, nhưng thân thể của nàng…Lông mày dày đen của Hiên Viên Khanh Trần trong phút chốc nhăn lại, “Thay ta tiện thể nhắn với Tô Vân Phong, ta đáp ứng đề nghị y đưa ra lúc trước.”

“Ta hiểu rồi, là muốn triệt binh trở về Đại Nguyệt phải không?” Đôi mắt Vô Ngân lạnh lùng, Khanh Trần cuối cùng vì cái nữ nhân này muốn buông tha cho Lan Lăng và Tây Sở.

“Hừ! Làm sao ta có thể để cho bọn họ không công đắc ý” Hắn hừ lạnh một tiếng, “Là ta tạm thời ngưng chiến, muốn tăng cường binh lực ở biên giới như trước, lúc này đây ta nhất định phải khiến cho Tô Vân Phong và Hách Liên Quyền biết, ai mới có thể là bá chủ thiên hạ !” Hắn xoay người cùng Vô Ngân liếc nhau, trong đồng mâu yêu dị kia, tự nhiên biểu lộ phong thái vương giả, làm cho Vô Ngân không khỏi cười gật gật đầu.

***

Khó được ngủ an ổn một đêm, Cảnh Dạ Lan tỉnh dậy nhưng không nhìn thấy hắn, thân thủ vuốt ve chỗ hắn ngủ lạnh lạnh, có lẽ là đã đi được chốc lát rồi.

Trong lòng có một loại mất mát khó hiểu, Cảnh Dạ Lan không khỏi nhéo mình một chút. Vài ngày gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, lòng của nàng

https://thuviensach.vn

loại không tìm được đầu mối.

Ngoài doanh trướng có tiếng vang hỗn loạn, làm cho nàng cảm thấy có chút kỳ quái.

“Vương phi, thiếp thân là Tử Đại.” Thanh âm của Tử Đại ngoài doanh trướng truyền đến.

“Vào đi.” Nàng nói.

Tử Đại vẻ mặt ý cười, nàng vội vàng nói: “Vương gia đã đồng ý triệt binh, chúng ta sẽ quay về Đại Nguyệt.”

Hắnh thực sự đồng ý triệt binh?! Cảnh Dạ Lan vừa mừng vừa sợ, “Là thực vậy chăng?”

Tử Đại gật gật đầu khẳng định, “Sáng sớm nay Vương gia đã đi Lan Lăng của Vân Vương gia, người hầu đi trước trở về nói, đã bàn bạc xong điều kiện triệt binh.”

“Vậy là tốt rồi.” Nàng ức chế không được xúc động trong lòng, thân thể của hắn cũng cần nghỉ ngơi, bị thương nghiêm trọng như vậy. Nàng hôm qua nàng còn nhìn thấy, miệng vết thương của hắn cong nhiều hơn trước ngoài ra còn có máu chảy chưa ngừng.

“Thỉnh Vương phi thứ Tử Đại lắm miệng một câu, từ sau khi Vương gia có Vương phi, cả người hình như đều thay đổi, lúc này đây sau khi Vương gia trở về có Vương phi bên người, Tử Đại nghĩ rằng Vương gia nhất định sẽ vui vẻ hơn rất nhiều so với trước kia.”

Cảnh Dạ Lan đột nhiên sửng sốt. Trở về Đại Nguyệt, chỉ cần Vô Ngân nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải cho nàng thành công, là nàng có thể rời khỏi Hiên Viên Khanh Trần. Nhưng là hiện tại bây giờ nàng lại cảm thấy vui vẻ cùng chờ mong trái ngược không có mãnh liệt giống như trước kia.

https://thuviensach.vn

“Vương phi?” Tử Đại nhìn thấy thần sắc của Cảnh Dạ Lan đột nhiên biến đổi, nhỏ giọng hỏi.

“Tử Đại, nghe lời ngươi nói thì hình như là ngươi đã hầu hạ hắn từ rất lâu rồi?”

“Hồi bẩm Vương phi, Tử Đại mười lăm tuổi đã vào Bắc An Vương phủ hầu hạ Vương gia, tính tính thời gian, hình như là năm năm. Đó là thời điểm Vương gia được phong Bắc An Vương không lâu.” Tử Đại nói đến đây, không khỏi nhớ tới lúc lầu đầu nhìn thấy Hiên Viên Khanh Trần, trên khuôn mặt là vẻ lạnh lùng nhưng lại mị hoặc, một đôi mắt có màu vàng lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng. Hoảng hốt, nàng tưởng rằng chính mình đang nhìn một vị thần, cao quý đến không thể với tới. Cũng thật không ngờ, chính mình có mình có thể có một ngày trở thành thị thiếp của hắn, hầu hạ hắn.

Không có danh phận gì cũng không sao cả, chỉ cần có thể đứng ở bên người hắn, mỗi ngày nhìn thấy dung nhan của hắn, Tử Đại nàng cũng rất thoả mản. Trên mặt ý cười ái mộ, dừng ở trong mắt Cảnh Dạ Lan.

Nàng ấy yêu Hiên Viên Khanh Trần, nhỏ bé yêu, cũng không cần hồi báo gì.

“Ta có chuyện này muốn cầu xin ngươi.” Cảnh Dạ Lan đi đến trước mặt Tử Đại, giữ chặt tay của nàng ấy. “Về sau, ngươi phải tận tâm chiếu cố hắn, được không?”

Tử Đại cả kinh, có chút khó hiểu. Lập tức cuống quýt giải thích, “Vương phi, Tử Đại là thị thiếp, không có ý tưởng muốn tranh giành với Vương phi, huống chi mọi người ai cũng nói trong lòng Vương gia chỉ có…”

“Đừng nói ra, cái gì cũng không cần phải nói, ngươi chỉ cần dựa theo đúng những gì ta nói mà làm là tốt rồi.” Nàng không muốn nghe, trong lòng hắn đang tương tư ai cũng có thể, chính là không nên đem giao cho nàng,

https://thuviensach.vn

nàng không thể đòi hỏi, không nghĩ muốn, càng thêm không được, càng không thể bắt đầu!

Nhìn không thấu, đoán không ra vẻ mặt quái dị của Cảnh Dạ Lan, Tử Đại chỉ có thể gật đầu đáp ứng. “Thiếp thân nhất định sẽ tận tâm chiếu cố Vương gia.”

“Tốt.” Cảnh Dạ Lan thản nhiên đáp lại lời nói của Tử Đại, ánh mắt lại không biết nói phiêu hướng về phía phương nào.

***

Hiên Viên Khanh Trần cùng Lan Lăng và Tây Sở hoà đàm thành công, phía biên giới tạm thời đình chỉ chiến sự, nếu tam phương ai có ý muốn khơi mào, thì bị coi là vi phạm hiệp ước, hai bên còn lại sẽ liên thủ tấn công.

Trong lúc hoà đàm, Tây Sở cần phải tiến cống cho Đại Nguyệt, tỏ vẻ hữu hảo! Đương nhiên điểm này, tự nhiên là do Hiên Viên Khanh Trần đưa ra, từ xưa đến nay, chỉ có chư hầu mới hướng cống cho thiên tử, làm như vậy cơ hồ là muốn nói với mọi người, Tây Sở đã thần phục Đại Nguyệt.

Hách Liên Quyền phản đối ngay từ đầu, nhưng bởi vì Tô Vân Phong đề nghị , đổi thành kỳ hạn ba năm sau, hắn mới miễn cưỡng đáp ứng, cũng bởi vì vậy mà y cùng với Hiên Viên Khanh Trần kết oán càng sâu.

Cứ như vậy, chiến sự ở biên giới tạm thời chấm dứt, nhìn như một đoạn thời kỳ hoà bình đã đến.

Mà Cảnh Dạ Lan cũng như nguyện, theo Hiên Viên Khanh Trần trở về Bắc An đã lâu, Đại Nguyệt bởi vì hắn có công bình định chiến sự, lại một lần thăng quan tiến chức, ban thưởng liên tục.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 167

Trở về Bắc An, bởi vì còn có Thu Thuỷ, Khanh Trần không có mỗi ngày đều đến chỗ nàng, do đó mà Cảnh Dạ Lan có thừa thời gian rảnh rỗi bắt đầu lại một lần nữa chuẩn bị kế hoạch của nàng.

Không nhìn thấy hắn ngược lại càng tốt, ngày nào hắn xuất hiện, đêm đó y như rằng Cảnh Dạ Lan khó có thể đi vào giấc ngủ.

Hiên Viên Khanh Trần đối với nàng không có bạo ngược giống như lúc trước nữa, tuy rằng hai người thường xuyên có khắc khẩu nho nhỏ, nhưng hắn luôn là người đầu tiên rất nhanh chóng xin tha.

Cho dù rõ ràng ban đêm Cảnh Dạ Lan tự động khơi mào, hắn vẫn là trước sau như một dỗ dành nàng.

Những lúc khắc khẩu, ngẫu nhiên nhắc tới Tiểu Khả cùng đứa nhỏ, hắn luôn bộ bộ biểu tình bi thương, tiến lên ôm lấy nàng, chính là một kính hô tên của nàng.

“Mị Nô, Mị Nô của ta…”

Bởi vậy, Cảnh Dạ Lan hoàn toàn không có biện pháp nào có thể làm cho tâm của chính mình được yên tĩnh, đôi khi, hắn không có lại đây, mà nói chưa có tới, mất mát trong lòng nàng dần dần thêm sâu sắc. Nàng hiểu được đây không phải là một chuyện tốt, nhưng lại không có cách nào khắc chế tâm tình xa lạ ấy của chính mình tiếp tục phát triển.

“Vô Ngân, ngươi còn cần thời gian bao lâu?” Lại một lần nữa thừa dịp lúc Hiên Viên Khanh Trần mang Thu Thuỷ ra ngoài, nàng đến Huyền Cơ

https://thuviensach.vn

cung của Vô Ngân.

“Bây giờ vẫn chưa có tiến triển. Làm sao vậy?” Rất hiếm khi Vô Ngân nhìn thấy bộ dáng vội vàng xao động của nàng. Bình thường, nàng luôn một bộ biểu tình lạnh lùng. Nhưng từ sau khi qua trở về Bắc An nàng đúng là thay đổi không ít.

“Vẫn chưa có tiến triển gì sao?” Nàng thở dài thật mạnh, “Vô Ngân, ta không có nhiều thời gian để chờ đợi.” Cúi đầu nói xong, nàng mù mịt ngồi ở một bên. Nếu không đi, nếu nói không đi, nàng sợ chính mình sẽ thật sự thay đổi.

“Thuốc lần trước ta đưa cho ngươi dùng hết rồi sao?”

“Ý của ta không phải như vậy.” Nàng nhìn chăm chú ánh mắt khó hiểu của Vô Ngân, “Thứ ta muốn chính là một loại thuốc có thể khiến cho độc tố trong người ta hoàn toàn bị thanh trừ, như vậy ta mới có thể rời khỏi Bắc An!”

Con ngươi của Vô Ngân giống như muốn xuyên thấu lòng nàng, “Gần đây ngươi có vẻ trở nên thật lo lắng, là vì Khanh Trần sao ?”

“Không phải, ta chỉ là muốn có thể rời đi nhanh một chút.”

Hắn buông thuốc đang cầm trong tay, đi đến bên người Cảnh Dạ Lan, “Vương phi, ta đáp ứng chuyện của ngươi, đó là giúp ngươi nghiên cứu chế tạo thuốc giải, nhưng ta muốn nói cho ngươi một chút, ngươi nếu phải rời khỏi Khanh Trần, thì đừng làm cho hắn đối với ngươi có điều không muốn xa rời.”

“Ta không có!” Cảnh Dạ Lan nâng con ngươi lên, cơ hồ như muốn bắn ra lửa. “Lần trước ta đã nói với ngươi, từ trước cho tới bây giờ ta không cho hắn một hy vọng gì, là hắn đến dây dưa với ta, ngươi so với ta rõ ràng hơn, lúc hắn cố chấp lên có bộ dáng gì!” Hắn từng đối với chuyện nàng đã

https://thuviensach.vn

là không thể tha thứ được, làm cho Cảnh Dạ Lan hận đến tưởng như chỉ có giết hắn mới có thể giải hận.

Mà hiện tại, hắn sủng nàng, dỗ nàng, nồng nhiệt thân thiết bao vây lấy nàng, gần như khiến nàng không thể hô hấp. Hàng đêm ngủ lại bên cạnh nàng, gắt gao ôm lấy nàng ngủ.

Có vài lần, Cảnh Dạ Lan xiết chặt ngân châm trong tay, nhìn hắn quá giống Quỷ Túc, cũng giống như một đứa nhỏ trầm lắng thiếp đi, nàng không có cách nào nhẫn tâm xuống tay với hắn. Nàng không biết Khanh Trần có nhận ra dụng ý của nàng hay không, nàng chỉ biết là, nàng không có cách nào có thể trấn định bình tĩnh giết hắn giống như lúc trước.

Vô Ngân nở nụ cười, "Ta biết a, Khanh Trần là người luôn luôn cố chấp cùng bá đạo, một khi hắn nhìn trúng cái gì thì nhất định phải đạt được, ngươi lại là người nằm trong số lượng không nhiều lắm không chiếm được.

"Ta không hiếm lạ!"

"Vương phi, ngươi luôn luôn thông minh, nên biết làm như thế nào. Khanh Trần không chiếm được ngươi, tự nhiên sẽ dây dưa. Tuy nhiên hắn luôn luôn đối đãi với những người lừa gạt hắn chưa bao giờ nương tay, cho dù là tiếp tục thích tiếp tục không chiếm được đều huỷ diệt không chút khách khí, trước kia ngươi cũng không phải là chưa từng nếm qua thủ đoạn của hắn, chỉ sợ là Vương phi ngươi cả đời không thể quên được."

Sẽ khiến cho Khanh Trần hận nàng? Cảnh Dạ Lan hừ lạnh một tiếng, "Hắn từ trước đến nay đều hận ta, nếu ta lúc này đây thực sự ly khai khỏi hắn, hắn nhất định sẽ đuổi giết ta đến tận chân trời. Này đã là hận ý lớn nhất, cái khác ta thực sự không thể tưởng được!"

Vô Ngân đột nhiên cười không thể khống chế được, bộ dáng đắc ý của hắn làm cho Cảnh Dạ Lan cả kinh. Tự giữ bình tĩnh như Vô Ngân làm sao có thể cười thất thố đến như vậy?

https://thuviensach.vn

Cười đến nỗi nước mắt tràn ra hốc mắt, hắn mới lau đi, giữ vững lại thân mình, mới nghiêm mặt nói, “Vương phi, ngươi nghĩ rằng Vô Ngân ta là một dược sư chế thuốc tầm thường sao? Ta nên vì Vương phi chuẩn bị thuốc thật đặc biệt mới được.”

“Ngươi có ý gì?”

“Có ý gì?!” Sóng mắt Vô Ngân lưu chuyển, ở đồng tử mắt chỗ sâu trong, có một ngọn lửa chuyển động. “Đến lúc đó, Vương phi sẽ biết.”

Hoa Mị Nô còn sống một ngày, Hiên Viên Khanh Trần sẽ không ngừng nghỉ dây dưa với nàng. Chỉ có nàng chết, mới có thể chấm toàn bộ, làm cho tất cả mọi chuyện trở lại quỹ đạo ban đầu.

Đương nhiên, hết thảy mọi chuyện này, cũng chỉ có Vô Ngân hắn là có thể là được!

Cảnh Dạ Lan không rõ ý của Vô Ngân, nhưng lại tại trên đường trở về nàng lại nhìn thấy một người không nghĩ sẽ gặp lại.

“Vương phi tỷ tỷ, vì sao khi nhìn thấy ta, lại có bộ dáng bất ngờ đến như vậy?!” Tô Tĩnh Uyển chặn đường đi của nàng. Trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia, đã không còn thần thái của ngày xưa, ngược lại có nhiều phần oán hận.

Cũng khó trách, từ sau khi các nàng trở về, Hiên Viên Khanh Trần chưa bao giờ bước vào Mộ Nguyệt Cung của nàng ấy, thậm chí hạ lệnh bỏ đi phong hào sườn phi của nàng, làm cho nàng cấm chừng ở bên trong. Nếu không phải Cảnh Dạ Lan trên đường trở về, mới có thể khiến Khanh Trần buông tha cho nàng ấy một lần, phỏng chừng không biết hắn sẽ xử lý nàng ta như thế nào.

“Ta đã đáp ứng với Vân Vương gia, buông tha cho ngươi một lần, nếu ngươi còn không hối cải, ta nhất định sẽ không lại một lần nữa đối với

https://thuviensach.vn

ngươi hạ thủ lưu tình.” Nàng nghiêm mặt lạnh lùng, xiết chặt ngâm châm cổ tay áo. Phụ nữ vì tình mà nổi điên nàng đã tiếp xúc qua, cũng đã thử qua có bao nhiêu lợi hại, không thể không đề phòng.

“Buông tha cho ta? Ngươi sẽ hảo tâm đến như thế sao? Đối với những chuyện ta đã làm, sợ là cho dù ngươi có giết ta vài lần cũng sẽ không giải hận được.” Hiên Viên Khanh Trần sủng ái nàng như thế, chắc là hai người đã sớm hoà hảo, nàng đã làm chuyện căn bản giấu diếm không được, Hiên Viên Khanh Trần lúc trước cơ hồ như đã muốn giết nàng, tuy rằng hắn không có động thủ, nhưng lại bức nàng cho tới phân thượng này cho tới hôm nay.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 168

“Khanh Trần, nếu ngươi muốn có hài tử, ta cũng có khả năng sinh cho ngươi một đứa!”

“Ngươi không xứng, hài tử của cô vương chỉ có thể từ Hoa Mị Nô kiếp sau sinh hạ!” Vẻ mặt hắn khinh thường.

“Nhưng nàng căn bản là không thể…”

“Ngươi câm miệng, nếu không phải bởi vì ngươi mà Mị Nô có thể như vậy sao? Nàng đã yêu cầu cô vương buông tha cho ngươi một lần, nhưng ngươi cũng biết tính tình của cô vương, cô vương sẽ không khiến bất cứ người nào có lỗi với người của cô vương dễ chịu, đối với ngươi cũng sẽ giống như thế.”

“Nàng ấy luôn luôn biết đến một ngày!” Tô Tĩnh Uyển nhìn Hiên Viên Khanh Trần biến sắc, đột nhiên đi nhanh tiến lên nắm lấy cổ nàng.

“Tô Tĩnh Uyển, nếu ngươi dám nhiều lời thêm một câu nữa, cô vương sẽ khiến ngươi chết ngay lập tức.”

Yết hầu bị xiết chặt, không khí càng ngày càng rất thưa thớt, mặt Tô Tĩnh Uyển đỏ lên cũng không giãy dụa, “Khanh Trần, ngươi ta phu thê mấy năm, ta giúp ngươi không ít, ngay cả mạng của Thu Thuỷ cũng là do ta cứu, ngươi đối đãi với ta như thế không sợ Hoa Mị Nô sau khi biết, cũng sẽ hết hy vọng đối với ngươi sao?!”

Bàn tay của hắn chậm rãi buông ra, một lát sau mới trả lời, “Cô vương sẽ không quên những gì ngươi đã làm, lúc trước ta đã hứa với ngươi nếu

https://thuviensach.vn

ngươi có thể cứu được Thu Thuỷ, cô vương cả đời này sẽ hậu đãi đối với ngươi. Nhưng là, ngươi sắp đặt hại chết trưởng tử của cô vương, cùng nha đầu của nàng, khoản nợ này không thể không đòi ngươi!”

Tô Tĩnh Uyển vuốt vệt dây trên cổ, khàn khàn nói: “ Khanh Trần, nếu không phải ngươi vội vã cứu Thu Thuỷ, nàng cũng sẽ không bị hoả liên cắn, đối với nàng ta mà nói, ngươi không phải cũng là hung thủ giết đứa nhỏ của nàng, mà ta đây cũng chỉ là giúp ngươi mà thôi!”

Nước mắt trong mắt ràn rụa, nàng yêu cố chấp cũng yêu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chỉ là trong lòng cái nam nhân này luôn luôn không có vị trí cho nàng, thậm chí trong mắt cũng khó có hình bóng của nàng. Nhưng là nàng vẫn yêu, yêu đến khiến cho chính mình trở nên hèn mọn nhỏ bé nguyện vọng sinh cho hắn một đứa con trai cũng không được.

Vì sao nàng lại từng bước rơi xuống bước này? Tình yêu của nàng bị chân hắn giẫm lên, sinh sôi giẫm vỡ là lòng của nàng!

“Đó chuyện của cô vương. Từ giờ trở đi, ngươi vẫn tiếp tục an trong Bắc An phủ, tốt nhất về sau Mị Nô phải vô sự, nếu nàng có sơ xuất cái gì, Tô Vân Phong cũng không thể nào cứu được ngươi!” Hắn nói vô tình, không thể phủ nhận rằng Tô Tĩnh Uyển đã nói đúng, trên tay hắn cũng lây dính máu tươi của con chính mình.

Cười thể thảm, Tô Tĩnh Uyểu từng chút từng chút đứng thẳng thân mình, “Ta sẽ không đi nơi nào cả, chỉ cần được ở bên người Vương gia, Tĩnh Uyển nhất định sẽ ngoan ngoãn, thỉnh Vương gia đừng bắt ta rời đi!” Mỗi từ nàng nói ra, đều giống như đao nhọn hung hăng đục khoét trong lòng nàng, máu chảy đầm đìa làm cho nàng thống khổ.

“Tự giải quyết cho tốt!” Lạnh lùng bỏ lại những lời này hắn phất tay áo rời đi.

https://thuviensach.vn

Thân ảnh của hắn tuyệt tình rời đi, không có một tia thương tiếc. Thân mình Tô Tĩnh Uyển dựa vào cánh cửa chậm rãi phát run xụi lơ trên mặt đất.

Khanh Trần, trái tim của ta thật sự rất đau, ngươi lạnh lùng, ngươi nói ngươi không có trái tim nhưng lại giả bộ trước nữ nhân khác, ta không chiếm được trái tim của ngươi, ta đây tình nguyện cùng ngươi đau giống nhau! Không, ta muốn ngươi phải đau hơn ta gấp trăm ngàn lần!

Ngươi không cần hài tử của ta, bởi vì ta không xứng! Nhưng ngươi lại gián tiếp giết chết đứa con của chính mình, người phụ nữ ngươi muốn, không có cách nào một lần nữa sinh hạ cho ngươi một đứa con nối dòng, thật sự là thiên đại châm chọc, buồn cười tới cực điểm! Nàng tiêu sái đi đến trước mặt Cảnh Dạ Lan, vươn tay tái nhợt như quỷ trảo, làm cho Cảnh Dạ Lan vừa thấy, vội vàng tránh ra.

“Ngươi sợ cái gì?” Nàng thản nhiên cười, sâu kín nói, “Không cần dùng ánh mắt thương hại đó để nhìn ta, ở trong Bắc An Vương phủ này, nữ nhân thật sự hạnh phúc đó chính là Thu Thuỷ, ngươi cùng ta đều đáng thương như nhau!”

Cảnh Dạ Lan nhíu mày, “Tô Tĩnh Uyển, chuyện tình lúc đó giữa ngươi và Hiên Viên Khanh Trần, các ngươi tự mình đi giải quyết, không liên quan gì đến ta, ngươi tốt nhất không nên tiếp tục quấy rầy ta, bằng không ta sẽ thực sự không hạ thủ lưu tình đối với ngươi!” Nói xong nàng vòng đi tránh Tô Tĩnh Uyển.

Người đáng thương tất có chỗ đáng hận! Nàng cũng không đồng tình với người khác, không dựa vào chính mình cố gắng sống, lại nhiều đồng tình cũng không cứu được người. Hơn nửa tình cảm của con người, không thể có nửa phần miễn cưỡng.

“Mị Nô, ta thực hâm mộ ngươi.” Nàng đột nhiên nhỏ giọng nói, đầu vai mảnh khảnh hơi run run.

https://thuviensach.vn

“Hâm mộ ta?, không cần, ngươi vừa rồi còn nói ta với ngươi đáng thương giống nhau.”

Tô Tĩnh Uyển nâng mắt chăm chú nhìn nàng, “Tuy rằng Khanh Trần trước kia đối với ngươi làm không ít lỗi sự, nhưng hắn ít nhất cũng đã có hối ý, ta biết hắn còn thêm sủng ái ngươi, khó tránh khỏi sẽ ghen tị với ngươi, chẳng qua ngươi cùng ta đều là nữ tử, ta cho dù nếu không cùng ngươi, khó tránh khỏi cũng sẽ thay ngươi khó chịu.” Nói xong nàng nhịn không được nước mắt rơi xuống.

“Thay ta khó chịu cái gì?!” Cảnh Dạ Lan có chút khó hiểu.

Tô Tĩnh Uyển giống như hồn nhiên bất giác thần sắc của nàng khác thường, chỉ là có chút thương cảm tiếp tục nói: “Khanh Trần không có con nối dòng, ngươi là chính phi của hắn, về sau mặc kệ là Thu Thuỷ hay Tử Đại, vô luận ai có hài tử đều sẽ được ngươi nuôi lớn, ngươi không cần bởi vì không thể sinh hạ được con nối dòng mà thương tâm, lần trước ta nghe ngươi khóc khóc quá…”

Lập tức bắt được bàn tay như quỷ trảo của Tô Tĩnh Uyển, sắc mặt Cảnh Dạ Lan trắng bệch, “Ngươi nói ta không thể tiếp tục sinh con là có ý gì?” Máu toàn thân đang tuôn trào, lại trong nháy mắt bị đông lại, thân thể hàn ý nổi lên bốn phía.

“Tỷ tỷ, sau khi ngươi bị hoả liên cắn đẻ non, lại vì thuốc thí nghiệm của Thu Thuỷ, thời điểm độc tố trong người phát tác giống như chết đi, thân mình của ngươi làm sao có thể một lần nữa sinh con!” Tô Tĩnh Uyển có chút an ủi kéo tay nàng.

Cảnh Dạ Lan đưa tay theo cổ tay nàng rút ra, cũng không có nói gì, chính là hé ra gương mặt tái nhợt xoay người rời đi, giống như bước đi trên bông vải (mông lung), nàng cũng không biết mình trở lại Ngọc Thần Cung như thế nào.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần khuya mới đến đây, đẩy cửa phòng ra, trong phòng vốn tắt hết đèn lại lần nữa sáng lên.

“Vì sao còn chưa ngủ?” Hắn có chút bực mình, dưới ánh nến lay động, nàng mỉm cười một mực im lặng nhìn hắn, mị thái trên mặt nàng hiện ra cực nhỏ vẻ kiều mị mệt mỏi.

“Ta đang đợi Khanh Trần ngươi trở về.” Nàng cúi đầu một tiếng, tiến về phía trước, chủ động đưa cánh tay vây quanh bên hông hắn. Khéo léo ngẩng mặt, con ngươi giữa dòng ánh sáng tràn đầy màu sắc, nũng nịu nói: “Trời lạnh, ta không ngủ được.”

Kiễng mũi chân, nàng ôm lấy cổ của hắn, ôn nhu hôn lên môi Hiên Viên Khanh Trần.

“Mị Nô…” Yết hầu hắn phát ra thanh âm sung sướng, hắn ôm chặt người trong lòng, sự chủ động và ôn nhu của nàng làm cho Hiên Viên Khanh Trần có chút kích động.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Cánh môi ôn nhu mang theo mùi rượu nồng đậm, Cảnh Dạ Lan sau khi nhợt nhạt một cái hôn môi, đem môi rời đi, toàn bộ thân hình khuynh đảo trong lòng hắn, hai gò má ửng hồng, đàn khẩu hé mở.

"Ân?" Thanh âm của nàng giờ phát này nghe lười biếng giống như mèo con, đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi, mị nhãn như tơ.

"Nàng uống rượu?" Hiên Viên Khanh Trần lông mày không hề giãn ra, cũng không có đành lòng trách cứ. Ngón tay xẹt qua đôi môi của nàng, nhỏ giọng nói: "Lần sau cũng không được…" Lời nói chưa dứt, đầu ngón tay một trận đau đớn nhẹ, lập tức cảm thấy tê dại giống như có một dòng điện chạy nhanh từ đầu ngón tay hắn chạy vào cơ thể,chạy tán loạn trong cơ thể hắn.

Cảnh Dạ Lan lại cầm tay hắn, có dùng chút sức cắn xuống. Lực đạo không lớn, nhưng cũng mang theo một chút đau đớn!

Thừa dịp Hiên Viên Khanh Trần không có phản ứng lại, nàng lại cười ha ha, buông tay hắn ra chân có chút không xong hướng sau lùi lại.

"Cẩn thận một chút!" Hắn vội vàng bước lên phía trước giữ chặt Cảnh Dạ Lan.

"Ta không sao!" Nàng nói nhỏ, muốn giãy ra khỏi hắn.

Hiên Viên Khanh Trần đành phải ôm lấy nàng, lập tức tiêu sái đến bên giường đặt nàng xuống. "Tốt lắm, nàng nằm trước đi, đừng lộn xộn." Hắn kéo chăn gấm đắp cho nàng.

https://thuviensach.vn

Trong lòng có chút thất vọng, nụ hôn vừa rồi là vì nàng uống rượu, nếu là bình thường, nàng làm sao có thể chủ động? Cho dù là một cái tươi cười đều là khó cầu. Nghĩ đến đây trong lòng Hiên Viên Khanh Trần có chút thoáng lạnh, hắn vẫn đang chờ cái ngày nàng không còn hận hắn.

“Ta không muốn mà~~~” Nàng tuyệt không hợp tác, nâng lên thân mình tựa vào trên người Hiên Viên Khanh Trần, “Ngươi có biết hôm nay là ngày gì không?”

Hôm nay? Hắn nghĩ nghĩ phe phẩy đầu.

Cảnh Dạ Lan nở nụ cười, bàn tay nho nhỏ nâng lên áp vào khuôn mặt hắn, ánh mắt nhìn chăm chú vào hắn, “Một năm trước ta cùng Tiểu Khả xuất phát từ Đại Nguyệt đến Bắc An.” Thời gian trôi qua thật mau, nháy mắt nàng đã ở lại bên cạnh hắn gần một năm.

Nàng đối với tương lai của mình một chút cũng không biết, bước vào Bắc An Vương phủ, chờ mong của nàng là ba buổi tối quỳ trước giường hắn, nhìn hắn cùng Tử Đại hoan hảo. Nàng từ đó về sau mấy lần đào tẩu đều bị hắn bắt được phải quay về, vô tình đoạt lấy hết tất cả của nàng, đến cuối cùng, chỉ có thân mình bị tàn phá này mới là duy nhất của nàng, có lẽ chẳng bao lâu nữa ngay cả thân thể này nàng cũng phải mất đi.

Trước mắt hiện lên hình ảnh tất cả, làm cho vẻ mặt Cảnh Dạ Lan không ngừng thay đổi, dòng nước mờ mịt bao phủ con ngươi thuần sắc, không hề báo động trước, nước mắt như những hạt châu cắt đứt quan hệ rơi xuống. Nàng kinh ngạc nhìn biểu tình kinh ngạc của Hiên Viên Khanh Trần,tuỳ ý nước mắt tuỳ ý chảy xuôi.

“Mị Nô, đừng khóc…” Con ngươi đỏ hồng đi bởi vì nước mắt của nàng, mà chứa nỗi đau đớn, cúi đầu. Đang nâng khuôn mặt của hắn ở lòng bàn tay, cúi đầu xuống, thái dương của hắn dán vào thái dương của nàng, bắt đầu mổ nhẹ gương mặt nàng. Đôi môi ôn nhu lướt qua cái trán của nàng

https://thuviensach.vn

dừng lại ở đôi môi lành lạnh của nàng, môi dán môi, răng chạm răng, lưỡi quấn quít lưỡi. Hắn muốn, lại tổng yếu không đủ, nàng muốn lui, nhưng lui không được.

Ngón tay mảnh khảnh, xuyên qua mái tóc đen dày của hắn di chuyển, Cảnh Dạ Lan chủ động đáp lại hắn, sau khi triền miên hôn, hai mắt nàng đẫm lệ, thanh âm run rẩy vang lên bên tai Hiên Viên Khanh Trần.

"Ta nghĩ đến đứa nhỏ." Cúi đầu khóc nức nở, ở trong lòng Hiên Viên Khanh Trần một lần nữa rạch lên vết thương của mình.

Đứa nhỏ…Nếu là nói ra, bây giờ có lẽ đã muốn sinh ra!

Giống như bị đâm, chui vào trong lòng, đau đớn từ chỗ sâu bên trong tản ra một chút. Hắn trốn tránh ánh mắt của nàng, không biết ngoại trừ xin lỗi thì hắn có thể đối với nàng tỏ vẻ gì. Tựa đầu chôn vào cổ của nàng, Hiên Viên Khanh Trần chỉ có thể càng thêm dùng sức ôm lấy nàng, giống như sợ nếu như mình buông lỏng thì nàng sẽ rời đi.

"Khanh Trần, kỳ thật ta biết ngươi đối với ta cảm thấy có lỗi, nhưng tổn thương vẫn còn đó, đền bù của ngươi ta lại không có cách nào nhận." Thanh âm của nàng yếu ớt. "Ngươi không biết, khi ta biết đứa nhỏ không còn nữa, trái tim của ta không có cảm giác đau. Cả người giống như bị dìm đi không bình thường!"

"Mị Nô, ta biết, ta biết." Thanh âm khàn khàn của hắn liên tục nói, hắn ở bên người nàng, lúc nào cũng ở bên, kia cũng là hài tử của hắn.

Nhẹ nhàng phe phẩy đầu, chua sót thống khổ cười, "Ta nghĩ ngươi không biết, thời khắc ngắn ngủi ngươi ôn nhu với đứa nhỏ, ta thậm chí đã nghĩ tới, có lẽ ta sẽ có một gia đình, cùng với ngươi và đứa nhỏ cùng một chỗ!"

Hiên Viên Khanh Trần kinh ngạc nhìn nàng, hắn không biết nàng sẽ có ý niệm như vậy trong đầu, không có một khắc không phải nghĩ đến phải rời

https://thuviensach.vn

khỏi hắn, trên đường lẩn tránh hắn, nàng thậm chí đã mua thuốc phá thai muốn phá đi đứa nhỏ, cho dù bị hắn bắt quay về Bắc An, nàng vẫn luôn miệng nói hài tử của nàng, không quan hệ gì với Hiên Viên Khanh Trần hắn.

Lúc ấy đã hắn nổi điên và không thể tha thứ cho sự phản bội của nàng, hắn có thể vì Thu Thuỷ, rất muốn thực tàn nhẫn đoạt lấy đứa nhỏ từ trong thân thể nàng. Mà khi nàng đẻ non, bà mụ nói cho hắn, hài tử sinh ra là một nam hài nhi, tay nhân hắn tự nhiên phát run, ngay cả dũng khí liếc mắt nhìn đứa nhỏ cũng không có. Hắn biết, hắn đúng là vẫn để ý!

“Mị Nô, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa, chỉ cần nàng nguyện ý, ta sẽ bù lại hết những sai lầm của ta trước đây, chỉ cần nàng nguyện ý!” Hắn cầm tay Cảnh Dạ Lan, thấp giọng nói bên trong tựa hồ như mang theo một tia thoả hiệp. Ánh mắt tìm kiếm khóa chặt khuôn mặt của nàng, muốn nghe câu trở lời bất đồng với lúc trước.

“Ta không biết!” Nàng thấp giọng khóc nức nở, thân mình hướng lui về phía sau, bất lực phe phẩy đầu. Cuộn mình ở trong góc, nước mắt tuỳ ý từng giọt rơi xuống.

“Mị Nô, nàng không được cự tuyệt ta, không phải chỉ có một mình nàng đau, kia của ta hài tử của ta, sinh mệnh đứa nhỏ đầu tiên của ta, đối với ta mà nói trọng yếu như nhau!” Hắn tiến lên giữ chặt lấy nàng, “Ta không ngừng tới gần nàng, nàng lại không ngừng hướng lui về phía sau, chúng ta muốn giằng co đến cái tình trạng gì? Vì sao nàng không thử một lần chấp nhận ta? Lòng ta cũng sẽ đau, bởi vì nàng trốn chạy!”

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh đặt lên ngực mình, nồng cháy trong ngực sưởi ấm cái lạnh lẽo của nàng , trong lòng ngực hắn có lực nhảy lên, từ đầu ngón tay của nàng truyền đến lòng nàng. Đột nhiên, trái tim giống như Cảnh Dạ Lan cũng gia tốc theo nhịp đập của tim hắn.

https://thuviensach.vn

“Mị Nô, ngươi đã nói trừ phi ta chết, nàng mới có thể tha thứ cho ta, ở biên giới, ta liều lĩnh thủ ở tiền phương, thời điểm kia ta đã nghĩ đến nếu như ta thực sự chết, có thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý hay không?!” Hắn cười khổ, cởi quần áo, trên người vết thương chằng chịt, mỗi một vết đều như muốn nói sự hối ý của hắn đối với nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 170

Cảnh Dạ Lan nhẹ tay khẽ vuốt, mỗi một vết thương cũ vết thương mới như nói nàng biết bọn ta đến như thế nào. Nhìn dấu răng lưu lại trên đầu vai hắn, thật sâu tại đầu vai hắn, vốn là đau đớn của nàng!

“Một lần nữa bắt đầu?” Nàng cúi đầu lẩm bẩm

“Đúng, một lần nữa bắt đầu!” Hiên Viên Khanh Trần bởi vì câu nói này của nàng, trái tim gia tốc nhảy lên. Hắn đã đợi rất lâu, cũng trông mong rất lâu.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, thật lâu sau, nàng chậm rãi ngẩng đầu, mềm nhẹ gật gật.

“Mị Nô, ngươi, nàng đáp ứng rồi?!” Hiên Viên Khanh Trần kích động ôm lấy nàng, một cái gật đầu của nàng, cũng đủ làm cho tất cả sự chờ đợi cố gắng của hắn tới hôm nay có giá trị.

Cảnh Dạ Lan không nói gì, mềm mại tựa vào trong lòng Hiên Viên Khanh Trần. Đầu ngón tay chậm rãi xẹt vết sẹo trên người hắn, trong lòng cảm xúc phức tạp khôn kể. Mi mắt hợp nhau, nàng vây quanh cổ của hắn.

Động tác chủ động vô cùng thân thiết của nàng làm cho trong lòng hắn có chút nóng lên. Nụ hôn mềm nhẹ tinh mịn như mưa hạ xuống, Hiên Viên Khanh Trần cầm lòng hôn hai mí mắt Cảnh Dạ Lan, thân mình mảnh khảnh nhỏ nhắn xinh xắn trong lòng hắn căng thẳng, hơi hơi phát run.

Đem thân thể nàng đặt lên nệm, cởi bỏ quần áo của nàng, nhìn một cái không xót gì thân thể uyển chuyển hiện ra ở trước mặt hắn, hạnh phúc

https://thuviensach.vn

tưởng chừng có thể chết, từng ngón tay hắn âu yếm da thịt nàng, nhu nhiên (tự nhiên mềm mại) làm cho trong lòng Hiên Viên Khanh Trần sinh ra vô hạn trìu mến, tiếp theo xoay người đem thân mình đè lên.

Thân thể của nàng thoáng lạnh, khi tiếp xúc với thân thể cực nóng của Hiên Viên Khanh Trần, Cảnh Dạ Lan nhỏ giọng rên nhẹ.

Nụ hôn của hắn mang theo ngọn lửa mổ nhẹ da thịt của nàng, lại hết sức cẩn thận, sợ bị nàng cự tuyệt. Buộc chặt thân thể, bắt đầu khêu khích. Bị dụ dỗ nàng không tự chủ được bắt đầu buông lỏng.

“Mị Nô…” Trong tiếng nói khàn khàn của hắn hỗn loạn tình dục. Muốn, nhưng lại ẩn nhẫn. Hắn mê luyến nàng, thậm chí cho dù một khắc trước thắng cái gì, cũng không muốn lại giống như trước vô tình đoạt lấy, thứ mà Hiên Viên Khanh Trần muốn đó chính là toàn bộ trái tim và thân thể của nàng.

Hôn theo hai má đến cổ, hắn hôn cẩn thận, không chịu buông tha chút nào, rất tròn đẫy đà ở trong tay hắn ra sức vuốt ve, làm đoá hoa kiều diễmnở rộ, kích khởi Cảnh Dạ Lan từng đợt run rẩy.

Cuồng nhiệt muốn đem nàng cắn nuốt vào trong thân thể, nhưng lại cố nén, bất đắc dĩ chỉ có thể mút da thịt của nàng, cho đến khi trên thân thể tuyết trắng lưu lại yêu ngân màu xanh tím (dấu hôn). Không đủ, không đủ…

Mười ngón tay như ngọc hành gắt gao chế trụ tấm lưng rộng rãi của hắn, tiếng rên rỉ vừa giống như thống khổ vừa giống như khoái hoạt từ trong miệng nàng tràn ra. Mỗi một lần hắn âu yếm hạ xuống đều ôn nhu đến mức tận cùng, khát vọng trong thân thể chôn dấu một chút một chút bị hắn trêu chọc mà sống dậy. Mỗi một chổ mẫn cảm, hắn đều biết rõ, đầu lưỡi linh hoạt cùng ngón tay thon dài của hắn, đều làm cho thân thể của nàng không thể cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Nàng nghĩ là cứ dựa theo bản năng thân thể mà làm, tuỳ ý phóng túng chính mình, nhưng lại không biết làm như thế nào. Nàng bất an vặn vẹo thân mình, làm cho mình ma sát với người tình. Dục vọng không ngừng cắn nuốt thân thể của chính mình. Tinh mịn mồ hôi che kín da thịt tuyết sắc của nàng, dưới ánh nến, có chút ửng hồng.

Từ đầu đêm cho đến gần đây mới thôi, nàng bị hắn yêu cầu vô độ, đau cùng xấu hổ vì bị chiếm đoạt, đó chính là cảm giác từ đầu đến cuối nàng cảm thụ.

Nhìn biểu hiện trúc trắc của nàng, Hiên Viên Khanh Trần càng thêm dán chặt vào nàng. Hắn vài lần trước, đều là không ngừng chiếm đoạt nàng, mà hiện tại, hắn muốn hảo hảo yêu thương luyến tiếc.

“Mị Nô, ta sẽ không lại làm nàng bị thương.” Bàn tay nóng rực của hắn thiêu đốt da thịt của nàng, theo đường cong hai chân thon dài, thâm nhập vào nơi u mật của nàng, cảm thụ được ấm áp.

“Đừng…” Nàng tựa đầu chôn vào trong chăn, bất lực rên rỉ, giống như một con mèo con. Giữa hai chân là ngón tay không an phận của hắn, nàng theo bản năng kẹp chăn hai chân lại,ngón tay hắn đã sớm từng bước lướt xuống trong đó. Thuần thục trêu chọc, làm cho Cảnh Dạ Lan xấu hổ bởi thân thể hưng phấn run run. “Không, không muốn…” Nàng mở mắt ra, lã chã chực khóc.

“Ai không muốn?” Hắn tà mị cười, ngược lại lại càng táo bạo hơn.

“Khanh Trần, Khanh Trần…” Nàng cơ hồ như bị ma sát đến sắp ngất.

“Mị Nô, nàng muốn sao?” Hắn tách hai chân của nàng ra, chỗ khố hạ dục vọng đã sớm trào dâng. Chậm rãi vuốt ve nơi riêng tư của nàng. Nàng cắn chặt đôi môi ngăn không phát ra tiếng rên rỉ khó tả. Hai chân lại nâng lên kẹp chặt thắt lưng hắn. Thân thể này từ đầu đến cuối đã thuần phục nam nhân này.

https://thuviensach.vn

“Cho ta!” Hắn nâng lên cặp mông tuyết mềm mại của Cảnh Dạ Lan, thân dưới chậm rãi tiến vào. Nhìn nàng không được run run thân mình, kiên nhẫn chờ nàng thích ứng. Cho đến khi nghe nàng phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, mới dùng đại lực di động trong cơ thể của nàng.

Thân thể khát vọng phát tiết, Cảnh Dạ Lan cong người chủ động nghênh hợp hắn.

“Khanh Trần, thả ta đi, thả ta đi…” Suy nghĩ của nàng không thể tự khống chế được, ở dưới thân hắn uyển chuyển anh anh nức nở, đầu ngón tay đâm vào lưng của hắn, lưu lại dấu móng tay. Vẫn đau đớn như trước, như lại mang theo sung sướng chưa từng có trước đây, làm cho thân thể của nàng điên cuồng, trái tim cũng không khỏi tự hỏi. Thừa nhận Hiên Viên Khanh Trần gây cho nàng loại cảm giác này ở trong cơ thể, như cây thuốc phiện dần dần ăn mòn cơ thể.

“Không, ta muốn nàng, tuyệt sẽ không buông tay!” Hắn nặng nề thở dốc, nhìn dưới thân mị thái mê say của nàng, tà mị trong mắt mang theo kiên định dứt khoát. “Hãy để ta yêu nàng, nàng không được rời khỏi ta, Mị Nô…” Cắn vành tai của nàng, hắn lại thành công một lần nữa trong việc yêu cầu nàng.

Thân thể cực nóng chặt chẽ đan vào cùng một chỗ, triền miên đau đớn. Hai người cô tịch giống nhau tuỳ ý cuồng loạn. Tiếng thở dốc dồn dập trầm thấp của hắn xen lẫn với tiếng rên rĩ tiêu hồn của nàng, giữa đêm rét lạnh riêng chỉ có một nơi trong màn trướng xuân sắc kiều diễm.

Nụ hôn triền miên lần lượt mê luyến lưu lại ở trên da thịt của nàng, Hiên Viên Khanh Trần không tha âu yếm thân thể của nàng.

“Khanh Trần.” Cảnh Dạ Lan thấp giọng gọi tên hắn.

“Ừ?” Hắn dừng lên, nâng cằm của nàng lên, nhìn chằm chằm đôi mắt xấu hổ đau đớn luyến tiếc của nàng, hỏi: “Ta đã làm đau nàng?”

https://thuviensach.vn

Đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng đấm vào ngực của Hiên Viên Khanh Trần, nàng cắn cắn môi, nửa ngày mới nhỏ giọng nói, “Ta, ta muốn nói, ta muốn có hài tử…” Con ngươi phát sáng như sao nâng lên, làm cho hắn trong lúc nhất thời không đành lòng nhìn lại.

“Mị Nô, thân mình của nàng, thân mình của ngươi không thể, là không thể…” Hắn áy náy, không biết nên nói với nàng như thế nào, bởi vì sai lầm của hắn, nàng không chỉ mất đi đứa nhỏ, còn có khả năng của nàng..

Cảnh Dạ Lan nhìn chăm chú vào mắt hắn, khoé miệng nở ra ý cười thống khổ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Đồng mâu sâu thẳm của hắn khoá chặt hai má của nàng, yết hầu nghẹn ngào giống như là bị cái gì đó giữ lại, ngón tay nâng lên nhẹ vỗ về đôi mắt Cảnh Dạ Lan. Đôi mắt kia vốn linh động nhìn chăm chú khuôn mặt khôn kể của hắn.

"Mị Nô, thực xin lỗi…"

"Thực xin lỗi cái gì?" Cảnh Dạ Lan nâng khuôn mặt của hắn lên, đầu ngón tay mảnh khảnh lành lạnh chạy trên ngũ quan của hắn, ánh mắt dần dần mê ly.

Hiên Viên Khanh Trần nắm lấy tay nàng, hôn lên ngón tay nàng, từng ngón từng ngón giống như làm lễ. Vẫn giống như trước liên thanh nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi…"

Đột nhiên nàng than nhẹ một tiếng, rút tay ra khỏi bàn tay của Hiên Viên Khanh Trần, im lặng đem thân mình chuyển qua tấm lưng bóng loáng, quật cường lạnh lùng đối diện với hắn. Đem mặt chon ở trong đệm chăn, đầu vai nho nhỏ của nàng khẽ nhúc nhích, tực hồ như cực lực ức chế cảm xúc của chính mình.

"Mị Nô, nàng đừng như vậy!" Hiên Viên Khanh Trần vươn người ra phải xoay thân mình của nàng lại, mà nàng lại bướng bỉnh không chịu xoay người. Vươn tay áp lên khuôn mặt của nàng, ướt sủng một mảnh. "Mị Nô, nàng đừng khóc, ta nói cho biết, sự tình không phải như nàng tưởng tượng đâu!" Hắn không khỏi bắt đầu đau lòng.

Thanh âm rầu rĩ từ thân thể một bên truyền đến, "Ta không thích nghe."

https://thuviensach.vn

“Đối với chuyện nàng muốn biết, ta không nói cho nàng, là vì sợ nàng thương tâm, ta sợ nếu như nàng biết thì nàng sẽ càng thêm hận ta. Nhưng là Mị Nô…” “Ta biết, ta cũng đã đoán ra được một chút.” Nàng đẩy ta Hiên Viên Khanh Trầng đang ôm đầu vai nàng ra.

“Nàng đã biết?” Hắn có chút kinh ngạc, lập tức nhướng mày.

“Ta cái dạng này còn có thể trông cậy vào cái gì?” Nàng sâu kín nói, “Chẳng cần phải nói đến đứa nhỏ, có lẽ chẳng bao lâu nữa, ngay cả ta cũng đã…”

“Nói bậy!” Hiên Viên Khanh Trần ngắt lời nàng, mãnh liệt ôm lấy người nàng, như ôm một thứ trân bảo gì đó. Vội vàng nói: “Sẽ không, nàng sẽ không có việc gì, Vô Ngân hình như đã tìm được thảo dược có thể cứu nàng. Vô luận bất cứ nỗ lực gì, ta cũng phải tìm ra phương pháp có thể cứu ngươi. Về phần hài tử…” Hắn dừng một chút, vô cùng áy náy hối lỗi thấp giọng bên tai nàng, “Ta muốn nàng sinh cho ta một hài tử, ta chỉ muốn nàng sinh cho ta, những người khác ta đều không cần. Chờ cho thân thể của nàng điều trị tốt, sẽ có, sẽ có!”

Bàn tay vuốt ve bụng Cảnh Dạ Lan, hắn cúi đầu dựa vào. Đứa nhỏ chưa sinh ra lúc trước đã từng cách nơi này đá hắn. Lực đạo chỉ nho nhỏ kia, từng làm cho nội tâm của hắn nổi lên biến hoá vi diệu .

“Vì sao là ta? Vì sao là ta?” Nàng nức nở, đột nhiên đấm đánh đầu vai hắn. Mà hắn cũng không hề buông cánh tay đang ôm nàng. Tuỳ ý Cảnh Dạ Lan dùng sức cắn đầu vai hắn, chỉ vỗ nhẹ lưng nàng, cho đến khi thân mình run run của nàng dần bình tĩnh lại.

“Vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?” Cảnh Dạ Lan vô lực nằm úp sấp tựa vào trên nệm, hơi thở mỏng manh hỏi hắn, máu tanh trong miệng vốn là máu của Hiên Viên Khanh Trần, trong đôi mắt rưng rưng nổi lên mờ mịt mông lung, khí trời sau lưng, mang theo một tia lãnh ý.

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ tràn đầy xin lỗi trong lòng cùng áy náy, Hiên Viên Khanh Trần cái gì cũng nói không nên lời, làm không được!

Trong nháy mắt mùa đông lạnh lẽo, đã không còn lạnh!

Mấy ngày nay, quan hệ của bọn họ so với dĩ vãng đã dịu đi không ít. Điều duy nhất mà Hiên Viên Khanh Trần lo lắng là thuốc nàng cho dùng càng ngày càng ít, mà ở chỗ Vô Ngân không có nghiên cứu chế tạo ra thuốc ức chế nàng phát độc mới.

Mỗi một lần độc tố trong người nàng phát tác, hắn đều ở bên cạnh nàng thâu đêm. Mà nàng cũng không lại nói lời lạnh nhạt nữa, thậm chí có lúc miệng nàng cong lên ý cười là dành cho hắn.

***

Bắc An tuyết rơi lớn suốt bảy ngày, không có ý ngừng lại. Cảnh Dạ Lan sợ lạnh, nên vẫn ở lì trong phòng, hắn cũng ở cùng nàng. Nàng thích thưởng tuyết, Hiên Viên Khanh Trần luôn ôm nàng vào trong ngực, ngắm tuyết rơi bên cửa sổ. Đôi khi nhìn nàng ngủ trầm lắng trong lòng ngực, nhìn vẻ mặt nàng lúc ngủ, trong lòng hắn càng hiểu không thể buông tay.

Nàng đáp ứng với hắn bắt đầu lại một lần nữa, đã không còn coi hắn là thù địch như ngày xưa, nàng quyết định không nhắc tới chuyện đứa nhỏ cùng Tiểu Khả. Chỉ dịu dàng ngoan ngoãn ở bên người hắn, tuỳ ý hắn đối đáp ôn nhu như thế nào, Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng khó có được nét mặt tươi cười, hận không thể dừng thời gian lại ở giờ khắc này.

Cuộc sống yên ổn và bình thản qua đi rất nhanh, hắn nhận được cấp báo, biên giới có tình hình quân sự mới, yêu cầu hắn phải đích thân đi đến đấy.

“Mị Nô, ta phải đi ra ngoài một thời gian, chờ ta trở lại!” Hắn sủng nịnh hôn người bên người mới tỉnh lại, mắt buồn ngủ mơ hồ chính là Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi có thể trở về sớm một chút không?” Cảnh Dạ Lan vừa nghe hắn nói, nhất thời buồn ngủ biến mất. Chống cằm, có chút không muốn nói.

“Sẽ nhớ ta sao?!” Hắn hôn lên đôi môi kiều mỵ của nàng, nhìn gương mặt nàng ửng đỏ, nhịn không được muốn biết câu trả lời của nàng.

Cảnh Dạ Lan hừ nhẹ, “Không đứng đắn, ai thèm nhớ ngươi!” Nói xong nhìn ra ngoài cửa sổ trắng xóa một mảnh, nàng không khỏi thì thầm: “Buổi tối tuyết rơi, có muốn uống một chén không?”

“Nếu như rửa tay nấu canh, ta sẽ ngựa không dừng vó trở về!” Hiên Viên Khanh Trần không cho nàng chuyển hướng đề tài, “Sẽ nhớ ta sao?” Hắn không ngừng cố gắng tiếp tục hỏi.

Câu cổ của hắn kéo xuống, Cảnh Dạ Lan kiều mỵ cười, “Ngươi sẽ nhớ ta sao?” Nàng như đứa nhỏ không nghe được câu trả lời của hắn sẽ không chịu thả ra.

“Ta sẽ, bởi vì nàng đã ở trong trái tim của ta, mỗi một lần hô hấp ta đều nhớ tới Mị Nô của ta.” Rõ ràng là một lời tâm tình buồn nôn, nhưng hắn lại nói rất nghiêm túc.

“Ta không ngờ, ngươi tốt nhất cũng đừng nghĩ đến ta.” Cảnh Dạ Lan tránh né ánh mắt ôn nhu của hắn, ánh mắt lại tạt đến bình dược bên gối, ý cười thản nhiên trên mặt chỉ một thoáng đều thối lui, dược không còn lại mấy viên. Nói đúng là, nàng tự định ra thời hạn cho mình.

“Ta sẽ mang về cho nàng cái gì đó nàng thích, nàng phải đợi ta trở về, chắc lúc đó Vô Ngân cũng đã nghiên cứu chế tạo ra được thuốc.” Hiên Viên Khanh Trần nghĩ rằng nàng lo lắng số lượng giải dược không được nhiều lắm, vội vàng an ủi.

Nàng nheo lại đôi mắt nở nụ cười, “Được, ta sẽ chờ ngươi, trở về sớm một chút.”

https://thuviensach.vn

Nàng đứng dậy thay cho hắn bộ áo giáp xuất hành, Khanh Trần, nếu sau lần này lại gặp lại, thật sự không bằng không gặp.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Hiên Viên Khanh Trần hình như là nhớ tới cái gì đó, đột nhiên thần thần bí bí nói với Cảnh Dạ Lan, “Chờ ta trở về, ta muốn đưa nàng đến một nơi.”

“Nơi nào?” Cảnh Dạ Lan nhìn ý cười trên vẻ mặt hắn không khỏi tò mò hỏi.

Hắn lại xoa xoa hai má của nàng, vuốt ve gò má cao cao. “Hiên tại không thể nói, chờ ta trở về nàng sẽ biết, là ta đặc biệt vì Mị Nô nàng chuẩn bị!” Nói xong hôn nhẹ lên đôi môi vì bất mãn mà vễnh lên của nàng, lưu luyến hôn, “Nhất định phải chờ ta..” Hắn thấp giọng lẩm bẩm bên tai Cảnh Dạ Lan, con ngươi nàng không khỏi khép lại, trong lòng có một tia ấm áp, ưm một tiếng hôn hắn.

***

Ngày xuất hành, ở Bắc An có một vị khách ngoài ý muốn đến thăm. Hắn xuất hiện ban đêm làm cho Cảnh Dạ Lan bất ngờ, đồng thời cũng làm thay đổi kế hoạch tốt lúc đầu của nàng.

Ánh mắt của Hiên Viên Khanh Trần vào lúc hắn xuất hiện trong một khắc biến lạnh lùng, bàn tay ôm vòng eo Cảnh Dạ Lan không khỏi càng dùng thêm sức. Nàng nhìn theo ánh mắt của hắn, trên xe ngựa có một người bước xuống, lộ ra phục sức màu vàng, làm cho nàng mặt nhăn nhíu mày, phục sức màu vàng không phải là chỉ có Hoàng Thượng mới có thể mặc sao? Chẳng lẽ là hắn?

“Khanh Trần, đã lâu không gặp a, ngươi có khoẻ không?” Hắn mỉm cười mở miệng nói với Hiên Viên Khanh Trần, nơi hắn đứng có rất nhiều tuyết,

https://thuviensach.vn

miệng cười kia sau lãnh ý làm cho Cảnh Dạ Lan không khỏi sinh ra một tia chán ghét đối với hắn. Nàng luôn luôn chán ghét loại người này, bề ngoài tươi cười nhưng trong không cười.

“Hiên Viên Khanh Trần tham kiến hoàng huynh.” Hắn thản nhiên nói, sau đó tất cả mọi người phía sau đều quỳ xuống hô to vạn tuế!

Hắn là đương kim hoàng thượng? Cảnh Dạ Lan sửng sốt, đó không phải là nguyên bản phu quân Hoa Mị Nô phải gả lúc đầu sao? Ca ca của Hiên Viên Khanh Trần! Nhưng là chỉ có duy nhất hắn không chịu quỳ xuống hành lễ.

Hiên Viên Triệt đi đến trước mặt hắn, vẫy tay bảo mọi người đứng lên.

“Khanh Trần ngươi vẫn bộ dáng như lúc trước, không có thay đổi gì cả, thấy Trẫm vẫn vô lễ như trước. ” Nói xong nháy mắt ý cười trong mắt biến mất, hé ra khuôn mặt hàn sương bao phủ, tràn đầy hơi mù. Bốn mắt nhìn nhau, hai người giằng co.

“Hoàng huynh đến Bắc An gặp Khanh Trần, vừa rồi một câu xưng hô không có phân có phân quân chủ, là hoàng huynh không có khách khí, Khanh Trần trong lòng bỗng nhiên sinh cảm kích, làm sao dám bất kính đối với ngài.”

“Nói rất đúng, trẫm chính là có ý này, vẫn là chỉ có Khanh Trần hiểu được tâm tư của ta.” Hắn đột nhiên lại nở nụ cười, ngược lại nhìn Cảnh Dạ Lan bên người hắn liếc mắt một cái, không nói một lời nào từ bên người nàng đi ngang qua.

Kế tiếp, một mình Hiên Viên Khanh Trần đi theo hắn, khoảng một canh giờ sau hắn mới từ trong quân trở ra.

“Làm sao vậy?” Cảnh Dạ Lan không khỏi hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không có việc gì, hắn chính là đến gặp ta thôi.” Hiên Viên Khanh Trần cười cười, tuỳ tay cầm lấy Thanh Đồng mặt nạ một bên, “Ta cần phải xuất phát, không được quên chuyện nàng đáp ứng với ta.” Hắn đột nhiên ôm nàng vào ngực, “Mị Nô, ta biết nàng không có cách nào quên sự tình trước kia, nhưng chúng ta nếu không muốn bắt đầu một lần nữa, nàng sẽ không thể gạt ta, bằng không ta sẽ…”

“Đã biết.” Nàng cong môi cười, kéo thấp cổ hắn xuống, chủ động hôn môi Hiên Viên Khanh Trần. Cuối cùng vẫn không quên trò đùa dai khẽ cắn yết hầu của hắn, nàng biết nơi đó là nơi mẫn cảm nhất của hắn.

“Nàng thật sự là…” Thanh âm hắn khàn khan, kề sát nàng, “Nàng muốn tra tấn ta sao tiểu yêu thiếp?!” Bụng dưới bắt đầu nóng rực làm cho hắn không khỏi cúi đầu muốn đi hảo hảo ‘trừng phạt’ Cảnh Dạ Lan.

Nhẹ né tránh, nàng cầm lấy mặt nạ của hắn, nhìn chằm chằm khuôn mặt của hắn, không nói gì, chỉ thản nhiên cười. Trong lúc hắn còn kinh ngạc , lại buông xuống.

Sau khi Hiên Viên Khanh Trần xuất phát, Hiên Viên Triệt nơi đó rất nhanh sai người truyền lời triệu Cảnh Dạ Lan.

Nàng nghe xong hừ lạnh một tiếng, theo người đi đến chỗ hắn. Có thể chắp tay đem hoàng hậu tương lai của chính mình ban cho thần đệ, có thể dễ dàng tha thứ cho Hiên Viên Khanh Trần tương đối ngạo mạn như thế, còn có thể tiện nghi khiến cho lão cha của mình nguyện trung thành với Hoàng Thượng như thế, sẽ là một người như thế nào.

“Vương Phi, Hoàng Thượng chờ ngươi đã lâu.” Nội thị quan đưa Cảnh Dạ Lan đến nơi nghỉ ngơi của Hiên Viên Triệt, nhẹ tay mở cửa phòng. Trong phòng to như vậy, xông hương thơm mát, trong lược lờ khói nhẹ Hiên Viên Triệt lẳng lặng nhìn nàng.

“Hoàng Thượng tìm ta?” Cảnh Dạ Lan thản nhiên nói.

https://thuviensach.vn

“Mị Nô, từ sau khi ngươi theo Hiên Viên Khanh Trần, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng giống hắn.” Hắn tựa hồ như có chút bực mình.

“Đi theo hắn, khó tránh khỏi ta có chút thay đổi, dù sao cũng là phu thê.” Đôi mắt đảo qua, Hiên Viên Triệt mày hơi nhăn lại, tuy rằng là huynh đệ, nhưng hắn cùng với Hiên Viên Khanh Trần cũng không phải rất giống. Theo tướng mạo mà xem, hắn không bằng Hiên Viên Khanh Trần, bề ngoài cá tính nhưng bên trong lại trầm ổn, cho dù mới vừa rồi có bực mình rất nhỏ, đều là hơi lướt qua, không có lưu lại dấu vết gì trên mặt.

“Rất vui vẻ sao?” Hắn đột nhiên thấp giọng thân thiết hỏi, đứng lên chậm rãi đi đến trước mặt Cảnh Dạ Lan. Nâng tay lên muốn xoa thái dương chịu qua tổn thương của nàng.

Thân mình Cảnh Dạ Lan bất động thanh sắc, bước lui nho nhỏ, con ngươi tinh lượng đề phòng nhìn hắn.

“Hoàng thượng, thỉnh tự trọng!”

“Tự trọng?!” Hắn đột nhiên cười ha hả, “Ngươi nguyên bản chính là nữ nhân của trẫm, lại bảo trẫm tự trọng!”

“Hoàng thượng cũng nói là nguyên bản, hiện tại Hoàng hậu của Hoàng thượng là muội muội của ta, mà ta hiện là Vương phi của Hiên Viên Khanh Trần, chẳng phải không nên nói như vậy sao?”

Hiên Viên Triệt ngây ra một chút, tươi cười xoá đi, thật mạnh thở dài, “Nói đến đây, ngươi vẫn là không thể quên hắn, trẫm đồng ý, chỉ cần ngươi giúp trẫm trừ khử hắn, thì Hoa gia của ngươi có thể duy trì phú quý mấy đời, vị trí hoàng hậu của ngươi vẫn như cũ được giữ lại, ngươi cư nhiên tình nguyện chết cũng không muốn làm như vậy!” Trong giọng nói mang theo oán hận không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Cảnh Dạ Lan cả kinh, nguyên lai Hoa Mị Nô không cần vị trí hoàng hậu của mình, tự sát cũng bởi là vì nàng cự tuyệt Hiên Viên Triệt đi thương tổn Hiên Viên Khanh Trần! Nghĩ đến đây nàng không khỏi giật mình, biết rõ nam nhân nàng hận nàng đến chết, lại còn vì hắn ngay cả mạng sống của mình cũng không cần, làm sao có thể ngu như vậy?

Hiên Viên Triệt thấy nàng sững sờ ở nơi nào, không khỏi phóng ra âm nhẹ giọng, “Trẫm cũng biết ngươi chịu khổ, cái tên Hiên Viên Khanh Trần tính tình bạo ngược, làm cho ngươi tổn thương thành như vậy, bất quá cũng tốt, nghiệt chủng hắn không cần cũng thế, vốn không phải là giống gì tốt lành ngay cả hắn cũng không phải là huyết thống của Hiên Viên gia.” Hắn vươn tay nắm chặt cổ tay nàng, “Ở cùng với hắn chịu khổ trong này, không bằng cùng trẫm trở về, dù sao ngươi cùng trẫm là từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

Lời nói ôn nhu, làm cho Cảnh Dạ Lan phục hồi tinh thần lại, hắn một phen nhưng thật ra nhắc nhở chính mình. Chuyển mâu nàng nhìn Hiên Viên Triệt.

“Hoàng thương, ngươi muốn khiến cho Hiên Viên Khanh Trần trở thành như thế nào?!”

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 173

Lực đạo trên cổ tay tăng thêm, Cảnh Dạ Lan hơi hơi nhíu mày, tay kia nhanh nắm chặt châm trong tay.

“Như thế nào? Ngươi lo lắng cho hắn?!” Hiên Viên Triệt nhanh nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng.

“Ta dù sao đã gả cho hắn, nếu nói không lo lắng thì là đó chính là lừa gạt Hoàng Thượng, ta nghĩ Hoàng Thượng cũng không muốn nghe lời nói trái lương tâm.”

Trên mặt Hiên Viên Triệt lại phủ lên tươi cười thản nhiên, bất quá là thưởng thức. “Ngươi mất đi trí nhớ ngược lại thay đổi so với trước kia muốn có thể nói, khó trách Hiên Viên Khanh Trần vì ngươi, có thể hoà đàm cùng với Lan Lăng và Tây Sở.

Không còn là nử tữ cầu xin khóc lóc đáng thương trước mặt mình của ngày đó, vì tác cầu không có kết quả, cư nhiên ngu xuẩn đập đầu vào cột rồng, chỉ cầu vừa chết. Đáng tiếc nàng sinh ra xem như là còn có lương tâm, làm cho hắn không thể dùng đến để đối phó với Hiên Viên Khanh Trần.

Mà Hoa Mị Nô hiện tại, giống như phong tư trác tuyệt, mang cảm giác hơn mà hắn chưa bao giờ cảm thụ qua trên người nàng.

“Trẫm sẽ không khiến cho hắn như thế nào, chẳng qua Hiên Viên Khanh Trần cuồng ngạo quá mức, ngay cả đại thần trong triều cũng không xem ra gì, cho nên trẫm không thể không áp dụng một ít thủ đoạn tất yếu, ngươi

https://thuviensach.vn

yên tâm, mặc kệ như thế nào thì suy cho cùng hắn cũng là họ Hiên Viên, trẫm sẽ không làm quá."

"Vậy Hoàng Thượng muốn ta là như thế nào?" Cảnh Dạ Lan rút cổ tay ra khỏi tay hắn, nâng mâu hỏi.

Tưởng nàng vẫn là Hoa Mị Nô ngốc nghếch trước kia bị các người lợi dụng đến lợi dụng đi sao? Từ Đại Nguyệt đến Bắc An, biết rõ dã tâm của Hiên Viên Khanh Trần, cũng biết hắn nắm binh quyền trong tay, nhưng lại như trước đến đây, Hiên Viên Triệt chắc chắn sẽ không là một người đơn giản.

"Không phải Trẫm đã nói sao, trở về cùng Trẫm."

"Trở về?" Cảnh Dạ Lan nở nụ cười, quyến rũ nhìn hắn liếc mắt một cái, ngượi lại ngồi xuống, "Không được."

Hiên Viên Triệt sửng sốt, có chút tức giận, "Dù ngươi không đồng ý , hắn có trở về, cũng không thấy được ngươi!" Nếu không phải đã chuẩn bị chu toàn, hắn sao lại mạo hiểm đến đây. Trước thời điểm chiến sự, hắn biết Khanh Trần thập phần sủng ái Hoa Mị Nô, với cá tính của hắn quả quyết không chịu thiệt thòi, nhưng sẽ vì nữ nhân này đồng ý buông tha cho.

Còn có Hoa Mị Nô, lúc trước vì Hiên Viên Khanh Trần thiếu chút nữa mất mạng, hiện tại hai người cầm sắt hài hoà, cũng là hắn không chấp nhận được!

"Nếu thực sự dễ dàng như vậy, ngươi cũng không lo lắng tự mình chạy đến đây một chuyến." Cảnh Dạ Lan không cho là đúng, nói. Nhìn hắn biến sắc, chung trà trong tay đập vỡ rơi xuống đất.

"Ngươi thật ra rất thông minh, nhưng trẫm cảm thấy ngươi không có đáng yêu như lúc trước!"

https://thuviensach.vn

“Hoàng Thượng, mọi việc đều không có xác định kể ra đáng nói, đây là ở Bắc An, vẫn là mời ngươi chú ý mọi sự.” Nàng đứng lên, thản nhiên nói, “Mị Nô cáo lui.”

Phía sau là thanh âm lạnh lùng của hắn, “Nếu là Trẫm có cách khiến cho hắn chết , ngươi có năng lực làm cái gì?”

Tay Cảnh Dạ Lan khoát lên cửa cài chốt cửa, lại đẩy cửa ra trước, nàng nghĩ nghĩ rồi mới hồi đáp: “Nếu ngươi thực sự có bổn sự này, không ngại đi làm, chuyện tình các ngươi trong lúc đó không liên quan gì đến ta!”

Cửa mở ra, tuyết rơi vô cùng nhanh, Cảnh Dạ Lan quấn chặt áo choàng trên người trở về. Trên tuyết trắng trắng như tuyết, nàng chỉ nghe tiếng bước chân của mình dẫm lên tuyết phát thanh âm thanh ‘Dát chi, dát chi’

Hiên Viên Triệt tới nơi này căn bản chính là muốn làm cho Hiên Viên Khanh Trần chịu chết, nhưng Hiên Viên Khanh Trần chết, lúc đó chẳng phải đúng như ý nguyện của lòng nàng sao? Nhưng là nàng một chút cũng không vui, ngược lại trong ngực rầu rĩ, hô hấp tựa hồ trở nên dồn dập.

“Vương phi, chờ một chút!” Thanh âm của Tử Đại vang lên ở bên tai, đồng thời giữ chặt tay nàng.

“Hả?!” Nàng đột nhiên mới phát giác Tử Đại, tâm nàng vẫn là không yên, thế cho nên Tử Đại đến gần nàng cũng không biết, đổi lại trước kia nàng sớm đã bị đối thủ giết chết bao nhiêu lần. “Chuyện gì?” Nàng nhìn trên mặt Tử Đại xuất hiện biểu tình nôn nóng khó xuất hiện.

Tử Đại không nói lời nào kéo tay nàng hướng Ngọc Thần Cung đi.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Trong hạ nhân hầu hạ trong Ngọc Thần Cung Tử Đại đều đã khiển lui.

https://thuviensach.vn

“Vương phi, vừa rồi Tử Đại nhận được tuyến báo (thư báo từ tiền tuyến), Vương gia chuyến này tiền đồ hung hiểm!”

“Tuyến báo!” Thủ hạ Hiên Viên Khanh Trần tác phong thật mau. “Đại đội Hoàng Thượng cũng đã đến đây, làm sao có thể không nguy hiểm?” Nàng cởi bỏ áo choàng, nhất thời cảm thấy cảm giác lạnh lẽo nổi lên bốn phía. Rõ ràng có đốt chậu than, vì sao lại có thể lạnh như vậy?

“Chính là bởi vì Hoàng Thượng tới, vì thế vừa nãy Vương gia không thể không xuất phát!” Tử Đại bất an nói.

“Hắn đã sớm biết.” Ánh mắt Cảnh Dạ Lan hơi hơi động, nhưng lại còn trước khi đi còn đối nàng nói chuyện như vậy.

“Làm sao có thể giấu diếm được Vương gia? Vương gia đi trước giao cho Tử Đại chiếu cố người thật tốt. Trong triều phản đối Vương gia rất nhiều, Hoàng Thượng nhất định sẽ mượn cơ hội này diệt trừ thế lực của Vương gia, hơn nữa…”

“Tốt lắm, Tử Đại, chuyện ngươi đang nói ta chẳng biết gì cả!” Cảnh Dạ Lan cảm thấy trong lòng rất không thoải mái. Vô luận là lần trước ở biên giới hắn cố ý muốn chết tấn công Tây Sở, hay là lúc này đây, hắn sớm đã biết được chính mình đang nguy hiểm, nhưng lại một câu cũng không có nói với nàng. Hiên Viên Khanh Trần hắn không phải là cái gì cũng đều có thể làm được sao? Một khi đã như vậy, nàng càng không cần phải suy nghĩ cái gì nhiều nữa.

“Vương phi, Vương gia không nói cho ngươi biết là vì sợ ngươi lo lắng, đã từng một lần người vì muốn Vương gia triệt binh người đã chạy tới, thiếu chút nữa gặp chuyện không may, cho nên Vương gia hắn…”

“Ta nói đủ rồi, hắn như thế nào ta cũng không muốn quản, cái gì cũng không nói tại sao ta phải vì hắn làm cái gì! Tử Đại có ngươi biết là đủ thì tốt rồi! Dù sao hắn luôn luôn cho rằng ngươi có thể giúp hắn giải quyết rất

https://thuviensach.vn

nhiều chuyện!” Nàng có chút tức giận, trong lời nói mang bực bội, dứt khoát cởi bỏ bớt quần áo nằm xuống giường, không để ý đến Tử Đại.

Tử Đại há hốc mồm, không nói gì nữa. Nàng cũng là nữ nhân, hiểu được đại khái Vương phi tức cái gì. Nhưng lại không biết nói với Vương phi làm sao cho phải, “Vương gia kỳ thật là…”

……..

Nàng đem cổ tay Cảnh Dạ Lan đặt vào trong chăn, thay cho nàng treo áo rồi mới lui ra ngoài.

Lẳng lặng nằm, Cảnh Dạ Lan không có ngủ, bóng đêm ngoài cửa sổ dần dần tăng thêm, nàng dù đã quấn chặt chăn cũng không thấy ấm.

Hồi trước lúc này, Hiên Viên Khanh Trần đang ôm lấy nàng, nhỏ giọng gọi tên của nàng, hoặc là trẻ con vì nàng hầm một chén canh ngọt, bắt nàng uống từng ngụm từng ngụm. Có hắn bên người trong cuộc sống, Cảnh Dạ Lan tựa hồ như thật đúng là không còn sợ lạnh như trước.

Thân thủ theo thói quen đặt ở nơi nguyên bản là chỗ nằm ngủ của hắn, lạnh lạnh làm cho lòng nàng có chút co rúm. Hắn đã sớm đi rồi, làm sao có thể còn ở đây?

Trong bóng đêm, ngón tay giống như chạm vào vật gì đó, nàng nghĩ nghĩ vẫn là cầm lấy!

https://thuviensach.vn

Chương 174

Nương theo ánh trăng, nàng xem nhanh mấy thứ này là một ít giấy chiết khởi. Mặt giấy gập ghềnh, hình như là bị nước làm ướt ướt nhẹp, ngay cả nét mực trên mặt đều bị mờ đi không ít.

Nhìn lại, chữ viết trên giấy đều giống nhau, tinh tế, nhưng cũng hỗn độn, nàng nhận ra những chữ viết này, đều là xuất phát từ tay Hiên Viên Khanh Trần.

Đây là cái gì? Nàng nhìn hết lần này đến lần khác, viết nhiều nhất chính là chữ Hiên Viên Duệ, hình như là tên?! Nhưng Hiên Viên Duệ là ai? Nàng chưa bao giờ nghe hắn nhắc tới.

Bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện rất nhỏ, “Tử Đại phu nhân, hay là ngài trở về đi thôi, cũng đã lâu rồi, ngài sẽ không chịu nổi!” Tiểu Ngôn lo lắng thúc giục nàng.

“Đừng nói nữa, không được làm ầm ĩ Vương phi, ngươi đi về trước đi, ta không xảy ra chuyện gì đâu.” Tử Đại vẫn cố chấp như trước nói.

Cảnh Dạ Lan đứng dậy, đẩy cửa sổ ra. Trong viện Tử Đại một thân phủ đầy tuyết trắng, đứng im không nhúc nhích. Xem ra nàng ta đã đứng rất lâu. “Vào đi.”

Hai chân Tử Đại bị đông cứng ngắc, nhờ Tiểu Ngôn giúp đỡ mới có thể chậm rãi chậm rãi bước vào được trong phòng ngủ. Bùm một tiếng, nàng ta chống đỡ không được quỳ gối trước mặt Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

“Vương phi.” Nàng nhìn tờ giấy trong tay Cảnh Dạ Lan, trong mắt đột nhiên trừng lớn, cúi đầu nàng gọi Cảnh Dạ Lan một tiếng.

“Tử Đại, đây là cái gì?” Nàng cầm trang giấy hỏi nàng ấy.

“Tên.”

“Tên?”

“Tên Vương gia tính đặt cho tiểu thế tử…Hiên Viên Duệ!”

Tay Cảnh Dạ Lan run run, tờ giấy rơi xuống từ tay nàng, phân tán. Đôi mắt nâng lên bên trong mang theo một tia tức giận. “Ngươi thật to gan!”

Tử Đại cười khổ, “Tử Đại biết Vương phi sẽ tức giận, cũng biết Vương phi sẽ nghĩ rằng là Tử Đại dùng phương pháp này đến cầu Vương phi, nhưng, tờ giấy này đúng là vì Vương phi mà viết. Ngươi nhìn xem a, nhìn xem a…”

Trong mắt nàng ấy rưng rưng, chỉ vào tờ giấy phân tán vội vàng cầu xin với Cảnh Dạ Lan.

“Xem thì có lợi ích gì? Ngươi làm như vậy có thể giúp hắn cái gì?” Cảnh Dạ Lan lạnh lùng nghiêm mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, chua xót trong mắt không khống chế được bắt đầu lan tràn. Càng ở gần Hiên Viên Khanh Trần, lòng của nàng lại càng không khống chế được, hắn luôn làm ra một số sự tình rồi lại đi giấu diếm với nàng, là hắn chưa từng nhắc tới, cũng sẽ không biểu hiện ra trước mặt nàng.

Không được, nàng không thể tiếp tục như vậy nữa, đầu của nàng đã muốn đủ rối loạn, chỉ cần ở bên người hắn, bắt đầu chậm rãi ngay cả suy nghĩ bình thường cũng đều đã trở nên quấy nhiễu. Điểm mấu chốt cuối cùng, chính là lòng của nàng! Nếu như ngay cả trái tim cũng muốn đánh mất, nàng không thể chấp nhận, không thể…”

https://thuviensach.vn

“Vương phi tha tội Tử Đại mới dám nói, bởi vì mỗi một lần sau khi ngài phát độc, Vương gia đều ở một mình một người trong thư phòng phát tiết, cái này được viết lúc ấy!”

Như vậy ban đêm, bắt đầu từ lúc mất đi tiểu thế tử, Tử Đại không biết Vương gia lạnh lùng tàn bạo sau khi say rượu, sẽ không khống chế được, trong miệng gọi gọi tên của Vương phi, ngay cả chính hắn cũng không biết.

Cảnh Dạ Lan lau đi nước mắt trên mặt, bên cạnh nhìn Tử Đại, “Ngươi mời Vô Ngân đến đây đi.” Nàng cầm lấy bình thuốc trong tay, chỉ còn lại có mấy viên, có giải dược tiếp nữa hay không đối với nàng mà nói không có trọng yếu như vậy.

Bên môi xuất hiện một tia ý cười thản nhiên, nàng nâng tay ném mấy viên thuốc trong bình ném vào cốc nước, viên thuốc gặp nước lập tức tan ra, dần dần tản ra ở trong nước, từng đợt từng đợt cùng nước hoà lại thành một. Nước mắt chảy xuống từ khuôn mặt tái nhợt của nàng, ở trong cốc bắn tung toé xuất hiện một tia gợn song.

“Vương phi!” Tử Đại cả kinh kêu lên một tiếng, nàng biết bình dược này giống như thứ giữ lại mạng sống của Vương phi, đối với nàng ấy có trọng yếu bao nhiêu .

“Đừng nói cho hắn.” Cảnh Dạ Lan thản nhiên nói, quay lưng hướng giường đi đến. Đem thân mình cuộc lại ở trên đệm, dùng sức ôm chặt lấy chính mình. Nơi đó tựa hồ như vẫn còn lưu lại hơn thở của hắn, hai má của nàng dán sát vào, bế thu hút tình.

Hiên Viên Khanh Trần…

***

Khoái mã bay nhanh, Hiên Viên Khanh Trần nhận được bay cáp truyền tin từ Bắc An, nói là Vương phi gặp chuyện không may, hắn buông đi trước

https://thuviensach.vn

đại quân, ngựa không ngừng nghỉ chạy về.

Ai cũng không thể ngăn cản hắn, cho dù là cùng Hiên Viên Triệt xé rách da mặt, mạo hiểm phạm thượng làm loạn thanh danh, hắn cũng phải trở về! Muốn cho hắn chết, tuy rằng không khó, nhưng là Hiên Viên Triệt hắn ta không có bổn sự tới lấy mạng của hắn!

Ba ngày lộ trình, hắn phong trần mệt mỏi bước vào đại môn của Bắc An Vương phủ, tất cả mọi người lúc gặp hắn, đều là một bộ bộ dáng thất kinh. Hắn thoáng như bất giác, chạy tới Ngọc Thần Cung!

Thật xa hắn nhìn thấy Thu Thuỷ trước Ngọc Thần Cung đang chờ hắn.

“Khanh Trần ca ca!” Ánh mắt nàng khóc hồng hồng, tiến lên giữ chặt ống tay áo của hắn, nhìn thấy hắn nước mắt lại muốn chảy xuống.

“Ngươi ngoan một chút, ca ca muốn vào có một ít việc!” Hắn sờ sờ mái tóc dài của nàng, trong lòng nóng như lửa đốt nhìn tẩm cung bên trong.

“Không được đi vào, không được đi vào!” Thu Thuỷ giữ chặt hắn, cầu khẩn không được.

“Thu Thuỷ, đừng náo loạn, Mị Nô bên trong đang chờ ta.” Trong lòng Hiên Viên Khanh Trần sinh ra một tia bất an, bảo nha đầu một bên đỡ lấy Thu Thuỷ, chính mình vọt đi vào.

Mỗi một bước, đều hãm thật sâu trong tuyết đọng, mờ mịt thúc dục chính mình đi tới. Càng tới gần, cước bộ dồn dập của hắn ngược lại thả chậm.

Vô Ngân đứng ở trước tẩm cung, nhìn Hiên Viên Khanh Trần đi tới, yên lặng nâng ngón tay chỉ bên trong, gương mặt trước giờ luôn thích vui cười nhưng giờ đây không có vẻ tươi cười.

https://thuviensach.vn

“Nàng như thế nào?” Hiên Viên Khanh Trần thật sự rất muốn nhìn thấy trên mặt Vô Ngân, đột nhiên sẽ hiện ra đắc ý cười, hắn đôi khi luôn thích hay nói giỡn cùng hắn.

“Ở bên trong.” Mà Vô Ngân không có giống như hắn chờ mong.

Tay đột nhiên nắm thành quyền, khuôn mặt hắn hé ra vẻ lạnh lùng, ngừng thở, lại ức chế không được tim đập mãnh liệt, đi từng bước từng bước đến nội thất.

Trong phòng lạnh như băng! Thật sự là lớn mật. Biết rõ Mị Nô sợ lạnh, lạnh như vậy mà dám không nhóm chậu lửa cho nàng sưởi ấm! Hiên Viên Khanh Trần đảo mắt qua Tiểu Ngôn đang quỳ trước màn khóc, cùng Tử Đại hai mắt đỏ hoe.

“Chết tiệt nô tài, sao có thể để Vương phi đông lạnh!” Nói xong hắn xốc màn lên.

“Vương gia.” Tử Đại gọi hắn.

“Cút xéo đi, tất cả các ngươi cút xéo đi!” Hắn gầm nhẹ.

“Tất cả ra ngoài hết đi.” Vô Ngân ngăn cản Tử Đại nói thêm cái gì nữa, chính là ý bảo các nàng lui ra.

Hiên Viên Khanh Trần nhấc màn lên, ôn nhu nói, “Mị Nô, ta đã trở về.”

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Đằng sau tấm màn, trên chiếc giường to lớn, thân hình tinh tế kiều nhỏ im lặng nằm, mái tóc dài đen như mực, tựa như thác vây lấy toàn thân nàng, làm nổi bậc hai má xinh đẹp lại tái nhợt. Đôi mày tú lệ nhíu lại, đôi môi xin đẹp mân khởi, mảy may không có chút máu, mặt trên là dấu răng thật sâu. Hiên Viên Khanh Trần nửa quỳ bên giường nàng, ngón tay mơn trớn hai má của nàng, khoé mắt còn mang theo nước mắt, lướt nhẹ qua hai môi của nàng.

“Mị Nô, ta đã trở về, đừng ngủ.” Hắn kéo bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, đặt lên môi hôn lên. Một lần một lần gọi tên của nàng. Chỉ là người nằm bên người hắn, không còn giống như bình thường nữa, như mèo con đáp lời hắn.

“Đừng làm ta sợ nữa, ta sẽ không khách khí đâu.” Hiên Viên Khanh Trần ôm nàng vào ngực, thấp giọng lẩm bẩm bên tai của nàng.

Thân hình nàng mềm mại nằm ở đầu vai hắn, nhưng thân mình dán chặt vào hắn ấy chỉ có lãnh ý.

Cứ ôm như vậy, một khắc cũng không chịu buông nàng ra, nhẹ vỗ về phía sau lưng, hắn nói nhỏ, thanh âm mơ hổ không rõ, lại hết sức ôn nhu.

Cuối cùng, hai má dán nàng, vuốt ve da thịt non mịn của nàng, từng chút từng chút… Mỗi một lần hắn cố ý đùa với nàng, nhớ tới nàng một bộ ngượng ngùng, bộ dáng khó nhịn lại không chịu xin khoan dung, Hiên Viên Khanh Trần ôm càng chặt.

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn chưa được xem, lễ vật ta chuẩn bị cho nàng, những gì ta nợ nàng ta vẫn chưa bù lại được. Nàng thực sự là nhẫn tâm, chính là không chịu cho ta một cơ hội, Mị Nô…

Động tác dần dần chậm lại, gương mặt của hắn chôn vào cổ của nàng, tấm lưng dầy rộng không khỏi bắt đầu run run. Nghẹn ngào không tiếng động phát ra từ cổ họng, trong Ngọc Thần cung yên tĩnh, vô cùng khắc khoải.

Trong bóng đêm, Vô Ngân đứng trong tuyết xuất thần nhìn phương xa, cũng không biết đã đứng bao lâu, thẳng cho đến khi nghe thấy trong tuyết truyền đến tiếng cước bộ quen thuộc, nhưng là thê lương hắn chưa từng nghe qua.

“Phát tiết tốt chưa?” Hắn thản nhiên hỏi.

“Vì sao?” Hai đồng tử mắt yêu dị của hắn chợt co chặt lại, giọng nói khan khan mang theo băng sương lãnh ý hỏi hắn.

“Thời điểm nàng phát độc, không có giải dược, mà thuốc mới của ta vẫn chưa có…”

“Ngươi đã nói có thể cứu nàng!” Hắn đề cao thanh âm, chất vấn Vô Ngân, vì sao cho hắn hy vọng, rồi lại một lần nữa cướp đi.

“Khanh Trần, ta là người không phải là thần, huống hồ chi nàng một lòng muốn chết, ta chỉ có thể cứu được vài lần!” Vô Ngân bất ngờ xoay người lại, đồng tử mắt hiện lên một tia vẻ mặt không dễ phát hiện.

Hiên Viên Khanh Trần ngạc nhiên, thanh âm khẽ run, hắn không rõ ý của Vô Ngân. “Cái gì kêu nàng một lòng muốn chết? Nàng không phải là người như vậy, sẽ không, sẽ không!” Hắn không tin, năm lần bảy lượt muốn đào tẩu, sau khi bị hắn dùng mọi cách nhục nhã hành hạ, cho đến khi đứa nhỏ mất đi, nàng trúng độc thống khổ, nàng vẫn còn sống.

https://thuviensach.vn

Hắn biết chính mình phạm lỗi không phải một ngày hai ngày có thể bù lại, nhưng là nàng đã đáp ứng rồi, muốn bắt đầu một lần nữa. Hắn từ chối cho ý kiến phe phẩy lắc đầu.

Mị Nô, chẳng lẽ nàng lại gạt ta?!

Bộ dáng nàng thẹn thùng, bộ dáng nàng lười biếng làm nũng, bộ dáng nàng khóc đau đớn đáng thương, bộ dáng khóe môi nàng giương lên nụ cười tự tin… Từng cái hiện lên trước mắt hắn, không phải, nàng không phải là người muốn chết.

Vô Ngân nhìn vẻ mặt của hắn mờ mịt không tin, lấy trong tay áo ra bức thư của Cảnh Dạ Lan giao cho hắn.

Ngay lúc đó nàng, trên mặt tái nhợt không có một chút máu, mang theo một chút lạnh nhạt cười yếu ớt: “Ngươi đưa cái này cho hắn, hắn tự nhiên sẽ minh bạch.”

“Khanh Trần, hãy xem cái này một chút đi, là nàng để lại cho ngươi.” Nói xong đem bức thư giao cho hắn, không biết cuối cùng nguyên nhân, Hiên Viên Khanh Trần sẽ không bỏ qua, chỉ có thể làm cho hắn hoàn toàn chết tâm mới có thể chặt đứa ý niệm trong đầu hắn.

Có lẽ về sau Khanh Trần ngươi sẽ biết được chân tướng, đừng trách ta, nhưng là ta cũng sẽ không hối hận tất cả những gì ta làm hôm nay, cho dù bị ngươi căm thù ta ta cũng sẽ bảo vệ cho người ta muốn bảo hộ.

Đây là ước định giữa ngươi và ta trong lúc đó, ta cuộc đời này sẽ nhớ kỹ, cho đến một khắc cuối cùng.

Bức thư mở ra, trải ra bàn tay hắn. Đập vào mắt hắn là những con chữ xinh đẹp của nàng, rất ít từ, nhưng lại làm cho trái tim Hiên Viên Khanh Trần một lần nữa cảm giác như bị nghiền nát.

https://thuviensach.vn

Nàng hận ta đến như vậy sao? Vô luận ta làm cái gì, nàng cũng không thể tha thứ. Nàng ở cùng ta năm tháng, đã không muốn xa rời ngôi nhà, vì sao nàng lại cự tuyệt ta? Vì sao lại quật cường như thế, dùng biện pháp như vậy thương tổn ta đến tình trạng như vậy?

Tuyết từng mảnh từng mảnh rơi xuống bức thư, dần dần hoá thành dòng nước nho nhỏ đọng lại, một chút choáng váng, hắn chậm rãi chôn mặt vào lòng bàn tay, rồi đột nhiên ngồi xuống tuyết.

Bắc An Vương phi bỗng nhiên ốm chết, Bắc An Vương thương tâm quá độ, không thể xuất chinh biên giới, Hiên Viên Triệt nhân cơ hội này đem binh quyền trong tay hắn cắt đi một nửa, giao cho phó tướng của chính mình, ở mặt ngoài, vì trấn an hắn tang thê đau đớn, đặc biệt thưởng đất phong, cũng là khiến hắn bán giam lỏng trong này.

Ngay từ đầu, Hiên Viên Triệt còn lo lắng hắn sẽ thịnh nộ quả quyết khởi binh, nhưng không ngờ Hiên Viên Khanh Trần không có hành động gì, ngược lại khấu tạ hắn, Hoa Mị Nô chết có lẽ thực sự trở thành đã kích rất lớn đối với Hiên Viên Khanh Trần.

“Khanh Trần, đây là?” Hắn nhìn Hiên Viên Khanh Trần mặc đồ tang, là để tang ba năm. “Mị Nô nếu biết, chắc chắn sẽ mỉm cười ngươi thâm tình như thế, cũng không uổng phí trẫm tứ hôn gả nàng cho ngươi.

“Cảm ơn ý tốt ngay lúc đó của hoàng huynh, Mị Nô quả thật đã cho ta trải qua một khoảng thời gian tốt đẹp, nếu nàng còn sống, ta nhất định sẽ…” Hiên Viên Khanh Trần dừng nói, ngưỡng người ra nhìn người trong quan tài.

Một thân y phục cưới đỏ tươi, trang hoàng lộng lẫy. Tựa như nàng lúc trước thời điểm gả đến Bắc An, nhưng là nàng vĩnh viễn không biết được, hắn xốc lên khăn voan đối nàng châm chọc khêu khích phía trước, cặp con

https://thuviensach.vn

ngươi linh động của nàng, không tiếng động nhìn chằm chằm hắn. Hắn hoảng hốt trong nháy mắt, trong đồng tử mắt là khuôn mặt của nàng!

“Vương gia, đã đến giờ đóng quan tài.” Vô Ngân ở một bên nhắc nhở hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Đã đến giờ!

Vô Ngân nhắc nhở, làm cho thân thể Hiên Viên Khanh Trần chấn động. Ánh mắt hắn một khắc không thể rời đi khỏi người trong quan tài, chính là kinh ngạc nhìn dung nhan của nàng.

“Khanh Trần!” Vô Ngân không ngừng nhìn hắn, nhắc nhở hắn một lần nữa.

“Được, ta đến đây.” Hắn chậm rãi nói, cúi người khẽ hôn một chút lên môi của nàng, lại đứng dậy ôm lấy Cảnh Dạ Lan. “Một chút nữa sẽ rất tối, nàng trăm ngàn lần đừng nên sợ.” Hắn nhớ rõ Mị Nô từ nhỏ rất sợ tối.

“Khanh Trần, ngươi làm cái gì vậy?” Hiên Viên Triệt ngạc nhiên nhìn hắn.

Mà hắn ngay cả đầu cũng không nâng lên, thản nhiên nói một câu, “Ta muốn ôm nàng đi. Bằng không nàng sẽ sợ hãi.” Thật cẩn thận ôm chặt nàng, Hiên Viên Khanh Trần đi trong mờ mịt một mảnh tuyết trắng.

“Hoàng thượng, có cần đi theo hay không…? Lời nói của nội thị quan bị ánh mắt của hắn cắt ngang. Giương mắt nhìn lại, trên tuyết trắng mờ mịt, thân ảnh màu đen của Hiên Viên Khanh Trần thất hồn lạc phách ôm người trong lòng. Miệng của hắn bất giác dấy lên mỉm cười.

“Không cần, ngươi cho người lưu lại chặt chẽ chú ý Bắc An, một khi phát hiện ra điều gì thì phải lập tức hồi báo. Tang sự à, khiến cho hắn hảo hảo làm đi, cũng không uổng Hoa Mị Nô vì hắn mà mất mạng.”

https://thuviensach.vn

Biên giới phân tranh là cái bẫy hắn thiết lập, trong triều đã có người bất mãn đối với tác phong của Bắc An Vương, hắn vẫn ẩn nhẫn dung túng, là vì giờ phút này.

Một thái tử một phế bỏ, một hạt nhân(con tin or kẻ bị giam lỏng) nhỏ sống ở Tây Sở nhiều năm, không có quyền thế gì chống đỡ như gả ta, nhưng lại có thể ở Bắc An nắm giữ vùng đất này không thua gì quyền thế của hắn.

Cô vương! Ngồi nắm giữ thiên hạ vương, người nào không phải cô độc, ngươi tự xưng là cô vương, lại động tình, cho dù ngươi thực sự có thực lực, cũng không tàn nhẫn giống như Trẫm, cuối cùng ngươi nhất định thua!

Nếu Hiên Viên Khanh Trần không đi, hắn còn có lấy cớ suy yếu binh quyền của hắn, tuy rằng không thể một lần hành động diệt trừ được cái đinh trong mắt này, nhưng lại có thể hắn tạm thời bị thương, từng bước xâm chiếm nơi này.

Nếu hắn đi, Bắc An ở đây sẽ không thủ được, Hoa Mị Nô chính là của Hiên Viên Triệt hắn. Nếu không yêu nữ nhân của hắn, dù sao cũng có Hiên Viên hoàng thất phong hào, lúc trước bắt nàng gả đến Bắc An, cũng là chuẩn bị chôn một quân cờ, hắn mới nhịn xuống đem đệ nhất mỹ nhân của Đại Nguyệt này cho Khanh Trần tra tấn tàn bạo.

Hắn biết rõ Hiên Viên Khanh Trần, bởi vì chuyện cũ hồi đó của Hoa Mị Nô, hắn chắc chắn sẽ không giết nàng. Không thể tưởng tượng được, cư nhiên có thể tạo thành một nước cờ tuyệt hảo.

Không muốn là chướng ngại vật gây trở ngại cho Hiên Viên Khanh Trần, cho nên ngươi lựa chọn cái chết, nhưng Hoa Mị Nô ngươi không có dự đoán được, ngươi cho rằng nam nhân hận ngươi đến tận xương tuỷ, lại bởi vì ngươi hết hy vọng tâm thần đại loạn ngược lại cho Trẫm một cơ hội rất tốt!

https://thuviensach.vn

Nhìn con người từ nhỏ đã khiến hắn cảm thấy chướng mắt, hiện tại nửa chết nửa sống, thật sự so với một tên lấy mạng hắn làm cho Hiên Viên Triệt đã nghiền hơn.

“Ai, thật sự là không muốn hồi cung, không nhìn được bộ dáng hắn đến cuối cùng, đáng tiếc…” Hiên Viên Triệt tiếc nuối nói, lại nghĩ tới những gì vừa Khanh Trần làm với Mị Nô.

Đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nữ nhân này nguyên bản là thuộc về hắn, nhưng lại vì một nam nhân khác chết hai lần, nếu xét về mặt tình cảm, Hiên Viên Khanh Trần cũng không phải hai bàn tay trắng!

“Người đâu!” Hắn phân phó.

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Đợi cho Bắc An Vương phi đủ bốn chín ngày, các ngươi mời Hoa thừa tướng đến Bắc An, mang di thể Vương phi về.”

Nội thị quan vừa nghe xong liền sửng sốt, nhưng lại không dám hỏi nguyên nhân trong đó.

Muốn cho trái tim của một người chết hoàn toàn, muốn không ngừng đả kích hắn, nhất là lúc trong lòng hắn đã bị thương nặng. Hiên Viên Triệt hớp ngụm trà xanh, ánh mắt nheo lại. Có một số việc cũng nên cho hắn biết, đã qua nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đã đến thời điểm thích hợp.

Đừng nên trách, cái ghế của Trẫm vẫn chưa vững, cần máu của ngươi, thịt của ngươi kê lên! Ai kêu ngươi là huynh đệ của ta…Hắn không khỏi đắc ý cười rộ lên, trong con ngươi là như vậy nhưng lại hết sức lạnh lùng nghiêm nghị.

Những cái đinh dài mấy tấc được đóng vững vàng cố định ở bốn góc, tay Hiên Viên Khanh Trần vốc vàng rẩy vào bên trong hố. Đến lúc nay nhân

https://thuviensach.vn

thủ bên người mới dám động thủ bắt đầu đem đất lấp hố.

Ngón tay Hiên Viên Khanh Trần vuốt ve tấm mộ bia có vài chữ, ái thê: Hoa Mị Nô, đột nhiên run rẩy ôm lấy, thật lâu không thể bình tĩnh.

“Khanh Trần.” Vô Ngân khoát lên vai hắn, cúi đầu một tiếng.

“Tốt lắm, ta không sao.” Hắn vô lực nâng tay giựt giựt. “Ta biết nàng chán ghét ta, cho nên là dù cho là đã mất, cũng sợ ta quấy rầy nàng đi.” Hắn sâu kín nói, khoé mắt có chút chua xót.

“Ca ca, nếu Vương phi nhìn thấy bộ dáng này của ngươi, sợ là trong lòng cũng sẽ khó chịu.” Thu Thuỷ một bên cố ý đi theo bọn họ, lau đi nước mắt trên mặt nhẹ nhàng kéo tay Hiên Viên Khanh Trần, “Vương phi nói kỳ thật cũng rất nhớ ca ca.”

Vẻ mặt Hiên Viên Khanh Trần đau đớn, có chút không tin nhìn Thu Thuỷ, Thu Thủy đơn thuần sẽ không nói dối.

Nàng gật gật đầu, vẻ mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất là nghiêm túc. “Thật sự, ta thấy Vương phi, tuy rằng nàng không có tự miệng nói cho ta biết, nhưng là thời điểm nàng phát độc nàng đã gọi tên ngươi.”

Nước mắt, đột nhiên không hề báo động rơi xuống, Hiên Viên Khanh Trần có chút không thể tự điều khiển được chính mình. Một tiếng cuối cùng gọi tên hắn, nhưng lại không có làm cho hắn nghe, có một số việc đã bỏ lỡ là bỏ lỡ, không có cách nào vãn hồi!

***

Đêm, cuồng phong nổi lên bốn phía, điên cuồng dữ tợn gào thét trong đêm.

https://thuviensach.vn

Thanh âm gõ mạnh vào miếng ván gỗ, vang vọng trong đêm, tuy rằng luôn luôn che giấu, nhưng lại càng thêm có vẻ quỷ dị.

Một hàng bốn người vội vã, trong tuyết bước nhanh hành tẩu. Rất nhanh đứng ở trước mộ.

“Mau một chút, thời tiết rất lạnh, đã muộn không dễ làm!” Quần áo áo choàng che khuất toàn thân, chỉ lộ ra cặp mắt so với đêm tối muốn u ám hơn, tuy là thúc giục, thanh âm lại cực kỳ bình tĩnh.

Bận rộn nửa ngày, lại bởi vì đất đông lạnh rất cứng, không có cách nào xuống tay. Hắn lấy ra một lọ dược đổ đổ vào trong đất, mặt đất đông lạnh cứng ngắt dần dần trở nên xốp lên.

“Nhanh lên!” Con ngươi của hắn một khắc cũng không ngừng nhìn bọn hắn bận việc, càng đào xuống phía dưới, ý cười trong mắt hắn càng tăng lên một phần. Thanh âm quỷ dị trong gió, nhưng hắn lại nghe vô cùng dễ nghe.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 177

Tiếng gõ gõ quỷ dị, là từ tiếng bọn họ đào quan tài truyền ra. Những người đi đào mộ lại không biết gì đào, giống như không nghe thấy âm thanh kỳ quái.

“Dừng lại.” Y hô.

“Bang bang phanh…” Thanh âm càng phát ra nổi lên. Ynhảy xuống hầm, tuỳ tay chụp bốn góc của quan tài, ‘xì’ mấy tiếng, những cái đinh dài mấy tấc đều bắn ra.

Sau đó, cái nắp quan tài bị một người bên trong cố sức đẩy ra một khe hở. “Nếu đã đến đây, thì đừng đứng ở nơi đó.” Thanh âm nữ tử mềm mại đáng yêu từ trong quan tài truyển ra vang lên.

Ynở nụ cười, vươn cánh tay dùng sức đẩy ra, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại tinh tế không có xương khoát lên rìa của quan tài. Đêm gió tuyết, mộ địa. Hắc y nhân, quan tài, mỹ nhân…Quả thật là tổ hợp quỷ dị.

“Ngươi thật đúng là một người nóng vội, nếu ta đến chậm, ngươi còn không xốc cái quan tài này.”

Nữ tử trong quan tài đứng dậy, xiêm y màu đỏ sẫm diễm lệ, làm cho nàng thoạt nhìn hết sức xinh đẹp, một đôi mắt linh động nhưng bên trong lại là lạnh lùng hàn ý. Chống đỡ đứng dậy, nàng từ trong quan tài nhảy ra, hoạt động tứ chi có chút đau nhức. “Người nào cũng có khả năng tới chậm, nhưng duy nhất Vô Ngân ngươi là không.”

https://thuviensach.vn

“Vương phi quá khen.” Đem mũ trùm đầu rớt ra, trên gương mặt yêu mị của Vô Ngân vẫn là ý cười trước sau như một, trong mắt ánh ra đôi mắt lạnh lùng của Cảnh Dạ Lan.

“Tốt lắm, ta phải đi, ngươi đã đáp ứng rồi nên đưa cho ta đi.” Nàng chìa tay ra, ý muốn đưa cho nàng cái gì đó.

“Đợt chút.” Vô Ngân nâng tay ra hiệu cho người đi theo hắn, ôm một thi thể nữ tử có chiều cao thân hình so với Cảnh Dạ Lan không sai biệt lắm. Cảnh Dạ Lan tiến lên nhìn, ngay cả dung mạo cũng có mấy phần tương tự.

Cười đùa cợt, “Xem ra ngươi đã tốn không ít công sức, chuẩn bị cho việc ta chết?!” Quyết định của nàng chỉ được làm ra vài ngày ngắn ngủi trước, mà Vô Ngân cũng chỉ mới chuẩn bị sáng sớm này.

“Đâu có, cái này Vô Ngân chuẩn bị phòng trước, nhưng cũng muốn Vương phi bằng lòng hạ cái quyết tâm này mới dễ xử lý.” Vô Ngân hơi hạ thấp người, “Vì Khanh Trần, Vô Ngân cũng nên giúp vương phi một lần, không phải sao?” Bước đi này tuy rằng rất hung hiểm, nhưng cũng là phương pháp tốt nhất trước mắt.

“Nếu lần này không là vì hắn, ngươi làm sao có thể khiến ta từ nơi này đi ra!” Cảnh Dạ Lan đôi khi cũng bội phục chính mình lớn mật, Vô Ngân hỗ trợ, tuyệt đối không phải không ràng buộc. Tuy rằng nàng đã sớm biết được , nhưng vẫn như trước không có cách nào không thể thảo luận điều kiện.

Vô Ngân tuyệt không lảng tránh lời nói của nàng. “Đúng vậy, ta chưa bao giờ nói qua sẽ giúp ngươi rời khỏi Khanh Trần không công, hơn nữa ngươi vẫn còn tác dụng rất lớn đối với Khanh Trần.”

Tác dụng? Cảnh Dạ Lan không hiểu ý của ynói. “Ta về sau sẽ cách xa hắn, không phải đây là điều ngươi vẫn hy vọng hay sao?”

https://thuviensach.vn

Vô Ngân ngắm nàng liếc mắt một cái, cười khẽ lắc đầu, nguyên bản hy vọng như vậy, thậm chí ytừng nghĩ tới một lần hành động có thể bỏ nàng.

Nhưng là nữ nhân này y không thể thương tổn, sau khi nàng đánh lừa, Khanh Trần biểu hiện như thế nào ra cũng đều nằm trong dự liệu của y.

Đường đi về sau nên đi như thế nào, tựa hồ như là điều bọn hắn không thể khống chế được, mà nữ nhân này phải được lưu lại, vô luận là vì y hay là vì tương lai…

Cảnh Dạ Lan có chút không kiên nhẫn lại một lần nữa hướng y đòi giải dược.

“Vương phi cởi quần áo trên người ra.” Y nhìn người trong quan tài.

Cảnh Dạ Lan đồng thời hiểu được ý của y, chiếu theo lời nói của y đem quần áo trên người đổi cho thi thể nữ tử kia.

Bộ áo cưới đỏ thắm? Trước mắt nàng là màu hồng chói mắt, trái tim cũng có chút đau đớn. Lúc trước nàng một thân như thế này, gặp mặt Hiên Viên Khanh Trần, thậm chí ngay cả hoa văn trên quần áo cùng đồ trang sức đều không khác mảy may. Y cư nhiên còn nhớ rõ!

Nhìn thấy bộ dáng của nàng có chút kinh ngạc, Vô Ngân chậm rãi nói: “Khanh Trần là một người rất cẩn thận, những thứ này đều là y vì ngươi mà chuẩn bị, cho nên ngươi không được tạo ra những sai lầm ngớ ngẩn đó”

“Nếu đã lỡ gây ra sai lầm thì phải làm như thế nào đây? Chẳng lẽ hắn sẽ mở quan tài ra khám nghiệm tử thi hay sao?” Cảnh Dạ Lan thuận miệng nói.

“Ai biết sẽ phát sinh ra chuyện gì?” Vô Ngân nhẹ nhàng nói. Hiện tại đôi khi, y cũng không đoán được tâm tư của Khanh Trần. Nhìn Cảnh Dạ Lan đổi lại hết tất cả, y mới lấy từ trong ống tay áo ra một bình dược đưa cho

https://thuviensach.vn

nàng. “Có thể hoàn toàn giải được độc tố trong người ngươi hay không thì ta không biết, tuỳ thuộc vào vận khí của nguơi, nhưng ít nhất có thể ức chế độc tố trong người phát tác.”

“Có thể bao lâu?” Cảnh Dạ Lan tiếp nhận không cần nghĩ ngợi nuốt xuống.

“Một năm.”

“Một năm!” Nàng mở to hai mắt nhìn, điều này có ý gì? Nói đúng là một năm sau nàng lại phải đến tìm Vô Ngân? Đây chẳng phải là sẽ gặp người kia sao? “Không được! Điều này không giống với cùng ngươi đáp ứng lúc trước!”

“Vương phi, thời gian một năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, có lẽ ta có thể tìm được biện pháp khác, hoặc là Vương phi có thể gặp một người khác nào đó lợi hại hơn rất nhiều so với Vô Ngân ta, thay ngươi giải độc.” Nhìn thấy sắc mặt Cảnh Dạ Lan không tốt, không khỏi cười vui vẻ. “Quả thật không thể, nội trong một năm ở đây ta sẽ tiếp tục thay ngươi làm thuốc tốt, ngươi cùng lắm thì một năm quay lại Bắc An một lần.”

“Ngươi không sợ hắn biết giữa ta và ngươi có một ước định hay sao? Ngươi nên biết hắn chán ghét bị lừa gạt như thế nào.”

“Hoa Mị Nô đã chết, mà ngươi là trọng sinh, trừ phi là chính ngươi sợ hãi, vẫn còn muốn trở lại bên người hắn, hoặc là ngươi đã yêu thương hắn?” Đồng mâu âm u phát sáng của hắn nhìn gần Cảnh Dạ Lan, thâm thuý nhãn đồng giống như muốn nhìn thấu lòng nàng.”

“Ta vĩnh viễn sẽ không yêu, trái tim của ta sẽ không dành cho bất kì người nam nhân nào!” Nàng cắn chặt môi, kiên định nói. Trong ống tay áo nàng gắt gao nắm cây trâm gỗ mới vừa rồi vụng trộm giấu, hắn tự tay làm đưa cho nàng cái gì đó, một đầu tóc đen bị hắn búi lại, giống như ngày hôm qua.

https://thuviensach.vn

Dùng sức khiến nước mắt không hiểu vì sao lưu động trong hốc mắt bức quay trở về. Nâng lên chiếc cằm quật cường, nàng sẽ không dựa vào bất luận kẻ nào để tồn tại, nàng không phải vốn là sống rất tự do hay sao!

Vô Ngân ra lệnh cho thủ hạ chuẩn bị tốt hết thảy, sẽ đưa Cảnh Dạ Lan rời đi.

“Đây là?” Nàng nhìn bên cạnh ngôi mộ của mình, nhìn thấy một toà mộ nho nhỏ.

“Đây là hắn an bài.” Vô Ngân dừng chân, “Vương phi xem đi.” Cũng không biết vì cái gì, Vô Ngân đột nhiên cảm thấy cần thiết cho nàng biết một chuyện.

Cảnh Dạ Lan nghi hoặc vòng đến ngôi mộ nho nhỏ trước mặt, đôi mắt đột nhiên biến đổi, đây là…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Hiên Viên Duệ, Hiên Viên Duệ…

Trong miệng lặp đi lặp lại nhớ kỹ cái tên này, cũng không xa lạ, đây là cái tên hắn chọn, để đặt cho hài tử chưa ra đời.

Cái tên trên tấm mộ bia nho nhỏ, làm cho trái tim Cảnh Dạ Lan lúc đầu kinh ngạc từng bước chuyển biến vì từng đợt co rút đau đớn, không khí trong ngực giống như bị rút đi. Đây là ngôi mộ của đứa nhỏ… Cảnh Dạ Lan không khỏi che miệng lại, thân thể bắt đầu run nhè nhẹ, đứa nhỏ của nàng!

“Hắn nói cho phép mẫu tử các ngươi có thể đoàn tụ, vì thế an táng cùng nhau.” Trong thanh âm của Vô Ngân có chứa một tia ưu thương, trong mắt ôn hoà hiếm thấy.

Cảnh Dạ Lan im lặng gật gật đầu, ngồi xổm xuống, dùng ống tay áo lau sạch tấm bia, Duệ Nhi, thông minh cơ trí, nếu ngươi còn sống thì tốt biết bao! Cúi đầu, hai thái dương của nàng tựa vào tấm bia, ngón tay mảnh khảnh chậm rãi vuốt ve những con chữ, ngẩng đầu, nàng nhẹ nhàng hôn lên, xong mới lưu luyến đứng dậy.

Cục cưng, thật xin lỗi…Nước mắt chảy xuống hai má, ngay lập tức bị cơn gió lãnh liệt thổi qua, chỉ để lại một mảnh cảm giác mát lạnh như băng.

“Đi thôi.” Nàng xoay người chỉ trong chốc lát, tình yêu ấm áp trong mắt biến thành lạnh lùng hàn quang.

“Vương phi, ngươi tính đi đâu?” Vô Ngân theo nàng đi tới.

https://thuviensach.vn

Đi đâu? Kỳ thật Cảnh Dạ Lan cũng không biết, lúc này nàng đã trốn thoát thành công khỏi bàn tay hắn, không có chấn động lòng người giống như dĩ vãng, hết thảy đều trong kế hoạch nàng thiết lập cùng Vô Ngân.

Chỉ là, trong kế hoạch này không bao hàm bộ áo cưới của nàng, không bao hàm đứa nhỏ,cũng không bao hàm…Nàng đột nhiên xoay người lại, nhìn mộ huyệt chuẩn bị cho nàng, đã được sửa sang lại thật tốt giống như nơi này không có phát sinh ra bộ dáng gì.

Mà chữ hắn viết trước mắt lại làm cho lòng Cảnh Dạ Lan một trận không hiểu hít thở không thông.

Ái thê Hoa Mị Nô!

Hiên Viên Khanh Trần, nếu ngươi thật sự yêu Hoa Mị Nô, có lẽ ta và ngươi sẽ không đi tới từng bước cho đến hôm nay, ít nhất hiện tại không thể vãn hồi một lần nữa. Sau khi nàng than nhẹ một tiếng, ngữ điệu liền biến đổi: “Vô Ngân, trong vòng một năm, nếu ta không thể giải độc, nhất định sẽ quay về Bắc An tìm ngươi tính sổ!”

“Bản thân ta cũng hy vọng Vương phi có thể trở về.” Y khôi phục lại khuôn mặt tươi cười bình thường kia, nhìn nàng, không nhanh không chậm tiếp tục nói, “Ít nhất nói rõ đối với việc giải độc của ngươi, cũng chỉ có Vô Ngân ta là duy nhất làm được .” Trong mắt y mỉm cười, rõ ràng đúng là không có lo lắng nói, y cư nhiên cũng có thể nói giống như khuôn giống như mẫu.

“Vậy còn phải xem bản lĩnh của ngươi.” Cảnh Dạ Lan nói xong, không quay đầu lại mà hướng phía trước đi, tuy rằng nàng không biết có thể đi nơi nào. Ít nhất hiện tại phải rời khỏi hắn mới được.

Không gian tuyết mờ mịt, nàng có thể nghe được tiếng tim đập mãnh liệt của chính mình cùng tiếng thở dốc có chút dồn dập, nàng đã suy nghĩ rất nhiều lần dứt khoát nhân tiện ném đi ngay tại chỗ cây trâm gỗ trong lòng

https://thuviensach.vn

bàn tay, nhưng ở khoảnh khắc buông tay, ngón tay nàng vẫn khép lại, nắm chặt trong tay.

Một đêm hành tẩu trước đây đối với nàng mà nói không là vấn đề gì, nhưng đối với thân hình Hoa Mị Nô này lại là lần đầu tiên. Lần đào vong lúc trước, tốt xấu còn có ngựa, có Tiểu Khả trò chuyện nâng cao tinh thần cùng nàng, mà hiện tại nàng giả chết, đã muốn kiệt sức, vừa lạnh lại vừa đói, thể lực cơ hồ sắp đến cực hạn.

Dựa theo cước lực của nàng tính toán, hiện tại nàng đã rời xa khỏi Vương phủ một đoạn đường, phóng mắt nhìn lại, chung quanh đều không có vết chân. Nơi này lạnh vô cùng, bây giờ nhìn ra phía sau không có bóng người cũng là bình thường.

Cảnh Dạ Lan tuỳ tay vốc một nắm tuyết chà xát lên mặt, người nhất thời thanh tỉnh một chút, thân mình tựa vào cây chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, tóc dài phất phới ở trong gió, trong lòng nàng vừa động, lấy cây trâm búi một đầu tóc đen lên.

Chung quy sẽ có biện pháp ra khỏi nơi này! Trong lòng nàng âm thầm tự cổ động tinh thần.

Đột nhiên, trong gió hỗn loạn có một tiếng vang nguy hiểm, làm cho Cảnh Dạ Lan theo bản năng nghiêng đầu tránh ra. Cây chuỷ thủ ngắn nhỏ cơ hồ bay qua sát hai má của nàng, bắn vào trên thân cây phía sau.

Sau đó, ám khí liên tục bay qua nàng, Cảnh Dạ Lan không ngừng né tránh, một đêm không ngủ, hơn nữa, nàng uống thuốc Vô Ngân mới chế khí lực vẫn chưa hồi phục, mấy cây ngân châm có thể hộ mạng trong tay tạm thời không thể phát ra.

“Không ngờ Vương phi tỷ tỷ lợi hại đến như vậy, đã quá xem thường!” Thân ảnh hồng sắc trong tuyết hết sức chói mắt, ám khí trong tay nàng không thể làm nàng ta bị thương nửa phần, thật đúng là đã quá xem thường

https://thuviensach.vn

vẻ nhu nhược cùng kiều mỵ của nàng ta ngày thường. Nhưng nàng lại cười xinh đẹp, đi bước một tới gần Cảnh Dạ Lan.

“Là ngươi.” Cảnh Dạ Lan ổn định thân mình, thấy là nàng ta lạnh lùng nói một câu. Xem ra nếu nàng muốn trốn thoát thành công, thật đúng cần hao chút khí lực

“Tỷ tỷ đây là muốn cái gì? Vội vã giấu diếm Vương gia rời khỏi Bắc An sao?”

“Ta đi rồi người nên cao hứng không phải là ngươi sao? Ngươi cần gì phải dồn ép ta như vậy!” Cảnh Dạ Lan trong lòng đếm bước chân của nàng ấy, nắm chặt ngân châm trong tay, thân thủ thật tốt của Tô Tĩnh Uyển cũng là một mặt nàng ta không muốn người khác biết.

Nàng ta chỉ phe phẩy đầu, trong ý cười thản nhiên trên mặt mang theo một phần đáng tiếc. “Nếu ngươi thật sự đã chết, bản thân ta vốn có thể hy vọng khống chế được trái tim ngài ấy , nhưng là hết lần này đến lần khác liền…” Mày nhăn lại làm như không đành lòng.

Vô Ngân, ngươi cho rằng ngươi có thể giấu diếm được mọi người, nhưng ngươi đã cố tình quên còn có ta tồn tại. Ta và ngươi đều được cùng một sư phụ dạy dỗ, tuy rằng y thuật của Tô Tĩnh Uyển ta không bằng ngươi, nhưng nói về sự tỉ mỉ cùng tâm cơ thì không bị bại bởi ngươi.

“Nói như vậy là ngươi sẽ không bỏ qua cho ta?!” Cảnh Dạ Lan chậm rãi tựa người vào thân cây, nói chuyện cũng tốn chút sức.

“Cơ hội tuyệt hảo chỉ có một lần, ta sẽ không bỏ qua!” Nàng nắm chặt cây chuỷ thủ, trên đó nổi lên lam quang.

Có độc!

https://thuviensach.vn

Hiện tại khoảng cách giữa nàng và Cảnh Dạ Lan không kém vài bước, lúc này đây nếu không phải dương tay bắn ra, mà là bay thẳng tới đâm nàng.

“Vương phi tỷ tỷ, có lẽ ngươi đi tìm chết thì thật là tốt!” Nàng vẫn cười như trước, ý cười ở khoé miệng nở rộ.

Chỉ có nàng ta thật sự chết, mới có thể khiến cho mọi chuyện quay trở về quỹ đạo, vĩnh viễn chỉ có người ngoài cuộc mới thấy rõ, tâm tư của Hiên Viên Khanh Trần rốt cuộc là đặt ở trên người ai.

Cảnh Dạ Lan mắt thấy chuỷ thủ đâm tới, nàng cười lạnh dùng đủ mười thành khí lực phóng ra ngân châm có thể bảo hộ tính mạng! Rất hài lòng khi nhìn thấy nử tử trước mắt ánh mắt biến đổi,đồng thời lúc nàng ta tránh né ngân châm, Cảnh Dạ Lan nhấc chân dùng sức đá tới nàng ta.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 179

Tô Tĩnh Uyển bị ngân châm của nàng bắn trúng, cực lực trốn tránh Cảnh Dạ Lan một cước đá nàng, chuỷ thủ trong tay rơi xuống, nàng liền lấy tay chụp vào mặt Cảnh Dạ Lan, móng tay nhập vào mái tóc của nàng, đem búi tóc Cảnh Dạ Lan tháo xuống. Theo sau cả người quỳ ngối xuống tuyết, nàng đã bị ngân châm của Cảnh Dạ Lan đâm trúng huyệt đạo dưới chân, tạm thời không thể di chuyển.

Kịp thời tránh ra, nhưng thật ra không bị Tô Tĩnh Uyển đã thương chỗ nào, nhưng là cây trâm không biết đã rơi chỗ nào. Dưới lớp tuyết thật dày, nàng liếc mắt một cái đảo qua nhưng không nhìn thấy bóng dáng của nó.

Chết tiệt! Cảnh Dạ Lan cố không dây dưa cùng với nàng ta nữa, vội vàng tiến lên đi tìm, mỗi một chỗ đều tìm rất cẩn thận, ngay cả chính nàng cũng không rõ là vì cái gì.

“Ngươi ra sức tìm cái quỷ gì đáng giá như vậy?” Tô Tĩnh Uyển nhìn nàng vùi đầu tìm, hoàn toàn không để ý nàng đang làm cái gì.

“Tốt nhất ngươi hãy câm miệng lại, tuy rằng ta đã đáp ứng với ca ca ngươi sẽ bỏ qua cho ngươi một lần, nhưng vừa rồi đã là lần cuối cùng ta dễ dàng tha thứ, nếu ngươi còn dám dông dài, ta liền một đao giải quyết ngươi.”

Nàng không phải thật sự hù doạ Tô Tĩnh Uyển, bí mật nàng không có chết ngoại trừ Vô Ngân ra thì không có người nào khác biết được, Tô Tĩnh sẽ nói ra ngoài hay không, đối với nàng mà nói không có gì đáng lo ngại, nhưng là nàng ta hôm nay chính là đến cùng nàng liều mạng. Vì không

https://thuviensach.vn

muốn tự mình đi tìm chết, nên nhất định phải giết người khiến mình nguy hại.

Nàng vẫn đều làm như vậy!

“Vương phi tỷ tỷ, bao nhiêu lần ngươi chạy trốn đều không thành công, nếu bị Vương gia biết ngươi cùng Vô Ngân làm chuyện lừa gạt hắn, ngươi biết mình sẽ có kết cục như thế nào không?!” Tô Tĩnh Uyển ôn nhu nói xong, tay lại vươn chuỷ thủ đến nơi cách đó không xa. Nàng ta chính là muốn dùng cái này khiến nàng phân tâm.

“Ngươi vừa rồi đã nói là phải giết ta thì mới vui vẻ, vì sao bây giờ lại bắt đầu quan tâm đến ta vậy? Hãy thu hồi lại bộ dáng của ngươi đi, ta không cần!” Cảnh Dạ Lan chẳng muốn đáp lời lại, chỉ vội vàng tìm.

Kỳ thật một cây trâm nho nhỏ cũng không có gì ghê gớm, nàng vẫn nghĩ muốn vứt nó đi, chẳng qua là, chẳng qua…

“Là Khanh Trần tặng cho ngươi sao?” Thanh âm Tô Tĩnh Uyển đột nhiên biến đổi, “Ngươi khẩn trương tìm thứ hắn tặng cho ngươi như vậy, là vì ngươi đã thích hắn!”

Trái tim Cảnh Dạ Lan trong một giây nảy lên nhanh một cái! “Không liên quan gì đến ngươi.” Nàng ngây ra một lúc mới trả lời.

“Khanh Trần chưa bao giờ tặng cho nữ nhân bất kì cái gì, bởi vì hắn sẽ không liếc mắt qua một ai nhiều hơn một cái, nhưng lại để ý đến ngươi nhất, ngươi có biết hiện tại hắn đang làm cái gì không?” Tô Tĩnh Uyển nhìn biểu tình của nàng có chút mất tự nhiên, không khỏi cười lạnh. Chân tạm thời không thể di chuyển, nhưng thân mình lại có thể chậm rãi di động. Chuỷ thủ ngay trước mắt!

“Nếu ngươi còn nói đến hắn thêm một từ nào nữa, ta sẽ giết ngươi ngay lập tức!” Cảnh Dạ Lan rất nhanh nắm chặt tay, hiện tại không được ai nhắc

https://thuviensach.vn

tới hắn trước mặt nàng, trái tim của nàng hiện nay đã bắt đầu có chút rối loạn.

“Nếu không muốn nói tới Khanh Trần, vậy thì nói một chút về con của ngươi đi.” Thân mình Cảnh Dạ Lan run lên, chậm rãi quay lại, thanh âm Tô Tĩnh Uyển lạnh lùng, “Đã chết cũng tốt, cái nghiệt chủng kia cho dù có được sinh hạ cũng sống không được!”

“Ngươi nói bậy, hài tử của ta sẽ không…” Trong lòng Cảnh Dạ Lan nhất loạn, hồn nhiên bất giác động tác trong tay Tô Tĩnh Uyển, chính là đột nhiên trở lại, lớn tiếng quát nàng.

Trong ngực lại nổi lên một trận cảm giác mát mát, rét lạnh thấu xương, từ trái tim chậm rãi chạy đến tứ chi, cảm giác chết chóc quen thuộc bao phủ toàn thân nàng. Cúi đầu, nàng nhìn thấy rõ ràng ngực bị một cán chuỷ thủ đâm vào, máu tươi trào ra bốn phía.

“Ngươi…”

“Vương phi tỷ tỷ, ngươi không phải ghi hận Khanh Trần hại chết hài tử của ngươi, nô tỳ của ngươi hay sao? Vậy không bằng ngươi đi cùng bọn họ thì tốt hơn, cần gì phải vất vả đào tẩu như vậy, Khanh Trần cũng đỡ phải thương tâm vì ngươi.” Nàng có chút ai oán ghen ghét nhìn Cảnh Dạ Lan, “Ngươi không thương hắn, nhưng không thể ngăn cản hắn yêu ngươi, cho nên chỉ có ngươi chết, Khanh Trần mới có thể hết hy vọng!” Nàng cố hết sức chậm chạp bò lên, nhìn Cảnh Dạ Lan ngã xuống tuyết.

“Ngươi thật sự điên rồi, vì hắn cái gì ngươi cũng có thể làm?!” Nàng đã gặp qua người si điên cuồng, nhưng những người nàng gặp không có giống như Tô Tĩnh Uyển như vầy.

Ánh mắt u oán của nàng ta nhìn chằm chằm Cảnh Dạ Lan, “Thứ ta muốn chính là có thể ở lại bên người Khanh Trần, chỉ cần hắn vui vẻ, ta nguyện ý

https://thuviensach.vn

là tất cả, giết người thì tính là cái gì! Ta không thấy oan hồn cấm địa trong phủ đến tìm ta lấy mạng a!”

Oan hồn trong phủ! Cảnh Dạ Lan nhớ tới những mộ địa không biết tên trong rừng trúc. “Tất cả đều là ngươi giết?”

“Đúng vậy, bởi vì Khanh Trần cần phải có người đến làm thuốc thí nghiệm, nên ta liền giúp hắn! Tuy rằng lúc ấy Khanh Trần trách ta, nhưng cuối cùng là vì hắn giải quyết vấn đề khó khăn!” Lúc này đây nàng đang ta tươi cười hồn nhiên, mang theo một tia ngượng ngùng. Giống như chuyện làm cho Hiên Viên Khanh Trần vui vẻ, là tất cả nguồn suối hạnh phúc của nàng.

Điên rồ, thật là một người điên rồ! Cảnh Dạ Lan che ngực nhìn Tô Tĩnh Uyển một bộ dáng si mê, nàng ta yêu hắn đến mức si mê điên cuồng.

“Không cần tiếp tục dãy dụa, độc tố sẽ chậm rãi lan ra toàn thân ngươi, ngươi sẽ giống như ngủ, sẽ không có cảm giác thống khổ gì.” Nàng nhìn khuôn mặt Cảnh Dạ Lan vốn tái nhợt hiện lên màu xám xanh, không khỏi cười nói: “Nơi này rất lạnh, cảm giác bị đông chết không dễ chịu chút nào, ngươi vừa cảm giác ngủ không có thống khổ, ngươi có thể yên tâm không ai sẽ đến cứu ngươi, Vương phi tỷ tỷ ngươi có lẽ sẽ không tưởng tượng được Đại Nguyệt đệ nhất mỹ nữ sẽ chết ở chỗ này!”

Nàng ta ha ha cười, thân mình càng phát ra run run đứng lên, “Khanh Trần chỉ có thể là của ta, ai cũng đừng nghĩ cướp đi!”

Trong đôi mắt phượng xinh đẹp, lộ ra vẻ thô bạo. Không liếc nhìn Cảnh Dạ Lan thêm một lần nào nữa, chỉ cười rời đi!

Đúng như nàng ta nói, độc tố chạy trong người nàng, thân mình lạnh coi như đều nhanh không phải chính mình, ngực máu tươi ổ ạt chảy ra, khiến tuyết dưới thân nhiễm hồng, chết ở chỗ này nàng cũng không muốn!

https://thuviensach.vn

Bàn tay ở trong tuyết tựa hồ như chạm phải một vật gì đó cưng cứng, ở trong này! Trong lòng nàng đột nhiên vừa động. Cố sức cầm lấy, ngẩng mặt nằm ở trong tuyết. Ngón tay tuyết sắc nhuộm đỏ tươi, gắt gao nắm chặt cây trâm gỗ.

“Ta đã tặng đi bất cứ cái gì thì cũng sẽ không bao giờ cầm lại!” Lúc ấy trong đôi mắt yêu dị của hắn còn mang theo tức giận, cũng khẳng khái quyết định!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 180

Kháng chỉ không muốn thụ phong? Thân mình Hiên Viên Khanh Trần ngẩng ra, động tác tay đình trệ.

“Nói rõ ràng!” Thanh âm hắn lạnh lùng, trong lòng lại ức chế không được tìm tòi nghiên cứu mãnh liệt. Chẳng lẽ nàng…

“Mị Nô là trưởng nữ của thần, lại vì mẫu thân thẫn sinh thân phận thấp kém, ở trong nhà không được sủng, liền ngay cả nên cũng bị chính thê của thần thêm chữ ‘nô’. Nàng vì mẫu thân của mình lại làm cho Bắc An Vương ngươi chịu nhiều đau khổ, mấy năm nay lại chưa bao giờ quên đi ngươi. Hoàng Thượng xưa nay đều rất thích nàng, nhưng lần lượt bị nàng cự tuyệt, thậm chí nàng đã uy hiếp tự tử, không muốn vào cung làm hậu.”

Trong lúc nhất thời Hiên Viên Khanh Trần vì lời nói của ông mà hoảng hốt, thật đúng là như vậy sao? Hắn không khỏi nhìn Hoa Thanh Nho, trong mắt tuy rằng không có xác định lắm, nhưng cũng nổi lên gợn sóng.

Hoa Thanh Nho dừng một chút, cười khổ, “Hoàng Thượng lòng dạ cao ngạo làm sao dung hạ kẻ dám cãi lời như vậy? Một đạo thánh chỉ đem Mị Nô tứ hôn cho ngươi, biết rõ ngươi sẽ không đối xử tử tế đối với nàng, cũng là bất luận kẻ nào cũng ra sức khuyên can.”

Hiên Viên Khanh Trần thiếu chút nữa không thể nắm chặt kiếm trong tay, thân mình hơi hơi lay động, biểu tình trên mặt phức tạp, lại làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư trong lòng hắn bây giờ.

Vô Ngân tiến lên đoạt lấy thanh kiếm trong tay hắn, thật có lỗi cười với Hoa Thanh Nho. “Thừa tướng đại nhân, Vương gia bởi vì Vương phi mất

https://thuviensach.vn

thương tâm không thôi, cũng hiểu được tâm ý của Thừa tướng đại nhân, nhưng người đã xuống mồ yên ổn, nếu Vương phi yêu Vương gia như thế, khi còn sống không thể gần nhau, sau khi qua đời xin mời ngài cho Vương gia một cơ hội đền bù, không bằng không quấy nhiễu Vương phi."

"Nhưng là…" Hoa Thanh Nho có chút khó xử.

"Thừa tướng không cần lo lắng. Trước hết mời ngài trở về nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục bàn bạc có được không?!" Vô Ngân dấu diếm dấu vết đem Hoa Thanh Nho mời ra, nhìn thoáng qua Hiên Viên Khanh Trần cúi đầu không nói gì, y nhíu mày, cũng không nói cái gì theo Hoa Thanh Nho đi ra ngoài.

Y đi đến bên người Hoa Thanh Nho, nói nhỏ: "Đại nhân, Vô Ngân biết ngài vâng mệnh ai, nhưng tại đây là cửa khẩu, ngài vẫn là không nên làm Vương gia tức giận, đại nhân muốn Vô Ngân tự nhiên có thể giúp ngài làm được."

"Giúp như thế nào?" Trên mặt Hoa Thanh Nho khôi phục lại trấn định tự nhiên trước sau như một, ông biết rõ ràng Vô Ngân là một đối thủ khó chơi, tự nhiên không cần giả bộ cái gì.

"Tự nhiên là làm cho đại nhân viên mãn mà quay trở về!" Y không khỏi nở nụ cười. Hiên Viên Triệt ngươi muốn dùng biện pháp này bức Hiên Viên Khanh Trần đi vào khuôn khổ, quả thật quá cao minh, nhưng ngươi cũng quá coi thường hắn, nếu thật sự cho ngươi tuỳ tâm nguyện, Vô Ngân ta vẫn sẽ theo bên người hắn.

An trí tốt Hoa Thanh Nho, Vô Ngân trở lại bên người Hiên Viên Khanh Trần. Hắn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, đôi môi mím chặt đường nét nghiêm nghị, trên trán hiện lên nhiều tia cảm xúc phức tạp sẽ không xuất hiện trên mặt hắn. Bởi vì ngồi bên cạnh, bị ánh sáng che đi nửa bên, cho nên Vô Ngân trong lúc nhất thời cũng không thấy rõ toàn bộ khuôn mặt của hắn.

https://thuviensach.vn

“Ngươi thấy thể nào?” Vô Ngân tuỳ ý ngồi bên người hắn, không chút để ý hỏi.

“Hắn nghĩ muốn nhân cơ hội này đả kích ta hoàn toàn, ta cũng không chịu nổi tính tình của kẻ ca ca bất lực kia một ngày, vậy làm cho hắn đến a!” Trên mặt Hiên Viên Khanh Trần hiện lên ý cười lạnh như băng

Vô Ngân than nhẹ một tiếng, “Cần gì phải như vậy? Nàng đã mất rồi.”

“Ngươi cần phải rõ ràng tính tình của ta, tất cả những gì thuộc về ta, ta sẽ không bao giờ buông tay.” Hắn tà nghễ nhìn Vô Ngân, “Tuyệt đối sẽ không.” Lời nói của Hoa Thanh Nho tuy rằng nghe không ổn, nhưng dù sao cũng không nói gì sai. Hắn vì mẫu phi của chính mình chết thảm, giận chó đánh mèo đối với mọi người ngay lúc đó. Sau khi hắn đoạt lại quyền lại một lần nữa, hai tay cũng đồng thời dính đầy máu của bọn họ.

Ngay lúc đó Hoa Mị Nô cũng chỉ là một đứa nhỏ, vì bảo hộ mẫu thân của mình nên nàng đã nói lời dối trá, chính như hắn vì báo thù giết bao nhiêu người, đôi khi là vì sai lầm lúc ấy.

“Nhưng là ngươi dù sao cũng đã thực xin lỗi nàng!”

“Ta đây càng sẽ không buông tay!”

“Bởi vì một người đã chết, ngươi nhất định phải mất nhiều năm cố gắng hay sao? Cũng là ngươi trước đây nói tất cả với ta là sẽ bởi vì những chuyện này thay đổi!” Vô Ngân đột nhiên đứng lên, nhìn xuống Hiên Viên Khanh Trần ngồi ở chỗ kia

Trong đôi mắt phượng hẹp dài rốt cuộc nổi lên một tia biến hóa, nghi hoặc, khổ sở, ánh mắt đau lòng hiện lên trong mắt Vô Ngân, hắn luôn luôn có thể khống chế cảm xúc của chính mình, nhưng lại khó tránh khỏi có thời điểm dao động.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần cơ hồ như không có nhìn qua hắn thật lâu như vậy, trầm mặc ngắn ngủi, sau đó hắn thong thả nói: “Nếu ta thực sự làm như vậy, sẽ lại thực có lỗi với nàng, cuối cùng vẫn là mất đi toàn bộ!”

Mị Nô, ta biết nàng hận ta, nhưng là ta tình nguyện cho nàng hận, bởi vì hình thức này ngươi chí ít có thể nhớ kỹ ta! Mà nàng đã đồng ý với ta bắt đầu rồi mà, lại cho ta một kết cục như vậy. Bây giờ ngay cả hài cốt của nàng cũng phải rời khỏi ta, ta không cho phép!

“Hãy để ta xử lí, ngươi không cần quản cái gì, giống như trước.” Ống tay áo rộng thùng thình của Vô Ngân mơn trớn đầu vai Hiên Viên Khanh Trần, bàn tay ấn đè lên.

Tin tưởng ta! Hắn không cần mở miệng, cũng biết Hiên Viên Khanh Trần có thể đọc hiểu tâm tư của hắn, tin tưởng ta giống như trước kia, Khanh Trần , ta sẽ không để cho ngươi phải thất vọng!

Không tiếng động, Hiên Viên Khanh Trần đưa tay khoát lên lưng hắn, cũng như nhiều năm trước làm ra quyết định.

Ngày hôm sau, Vô Ngân mang theo Hoa Thanh Nho đến trước mộ, nhưng lại thật không ngờ sáng sớm gặp phải Hiên Viên Khanh Trần sớm đã chờ ở nơi đó. Gió lạnh thổi bay trường bào màu đen của hắn, giống như cánh chim thật lớn che khuất tầm mắt của bọn họ.

Hai mắt phiếm hồng, hai má gầy yếu, hắn lạnh lùng nhìn bọn họ. “Ta đến đưa nàng.” Phía sau là đội hộ vệ ý chí kiên cường và sẵn lòng hy sinh vẫn đi theo hắn, Vô Ngân hiểu được hôm nay nếu không thể làm cho hắn như nguyện vọng, hắn quả quyết sẽ không bỏ qua.

Như thế nào vẫn còn tính tình như vậy, thật sự là khó làm! Có chút bất đắc dĩ gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Động thủ đi, cẩn thận không được quấy nhiễu Vương phi.” Tiện đà hắn yên lặng đứng bên người Hiên Viên Khanh Trần, nhìn người đám người hầu đào quan tài lên. Nếu không chuẩn bị trước đó, thật đúng là không biết Hiên Viên Triệt sẽ dùng chiêu thức ấy, cũng may hết thảy đều giống như hắn nắm trong tay.

“Mở ra.” Lúc bọn họ động thủ nâng quan tài lên, hắn đột nhiên lên tiếng ngăn cản

“Khanh Trần…”

“Mở ra, ta muốn thấy nàng.” Hắn lập tức tiêu sái đến giữ quan tài.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 181

“Cho Bắc An Vương nhìn đi, coi như là lần gặp mặt cuối cùng của hắn cùng Mị Nô.” Hoa Thanh Nho nhất thời lão lệ đồng ý nói một bên.

Vô Ngân gật gật đầu, sai người hầu mở quan tài ra. Hiên Viên Khanh Trần cẩn thận đẩy nắp hòm. Khuôn mặt của người bên trong tái nhợt, hiện lên màu xám xanh làm cho người ta sợ hãi. Ở hắn xem ra, lại như thường trong mắt Mị Nô không khác. Thân thể bởi vì thời tiết giá lạnh, nên bộ dáng được bảo trì như lúc hạ táng.

“Mị Nô, ai cũng không thể mang nàng đi, cho dù là vì nàng buông tay tất cả, ta cũng sẽ không tiếc!” Hắn thấp giọng lẩm bẩm nói nhẹ, thân mình cúi xuống, ngón tay thon dài vuốt ve mái tóc dài của nàng, vừa muốn nhìn lại không muốn nhìn.

Đội hộ vệ ý chí kiên cường phía sau chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng là có thể giết chết người của Hiên Viên Triệt, binh lực của Bắc An cũng sẽ không bại bởi Đại Nguyệt, hắn chỉ là đem tất cả sở hữu chuẩn bị phát động trước tiên.

Mị Nô, nàng không cần vị trí hoàng hậu hắn phong cho nàng, ta đây đem thiên hạ tặng nàng, ta đây đã cho đi thứ gì thì sẽ không bao giờ lấy lại! Trong mắt hắn hiện lên nụ cười hiếm thấy của nàng, cùng nàng thấp giọng lẩm bẩm gọi hắn: Khanh Trần, Khanh Trần…

Vì nàng, ta giành lấy thiên hạ thì sao!

Trong mắt chua sót, nước mắt cơ hồ tràn mi, động tác tay càng thêm mềm nhẹ. Nàng nhớ kỹ, ta đã nói rồi nàng là nữ nhân của ta, cho dù là đã

https://thuviensach.vn

chết ta cũng đem hồn phách của nàng giữ bên người, ai dám mang nàng đi, ta giết, gặp phật giết phật! Khóe môi phác họa một chút ý cười thương tiếc sủng nịnh.

Rồi đột nhiên, ánh mắt hắn chợt động, bàn tay đang vuốt ve mái tóc dài của nàng đột nhiên ngừng lại, ánh mắt sắc bén rất nhanh một lần nữa đánh giá một phen người trong quan tài. Đồng mâu chợt co lại thay đổi dần.

Phía sau Vô Ngân nhắc nhở hắn, sau một lúc lâu hắn mới lưu luyến đứng dậy, tay vịn quan tài ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, mới đưa cái nắp quan tài.

“Đi thôi.” Hắn gian nan vẫy vẫy tay, bi thương xoay người không hề nhìn lại.

Trong mắt lảng tránh nhưng không có bi thương như vừa rồi, thay vào đó là hàn quang lạnh lẽo!

***

Cây cỏ phát triển oanh bay ba tháng trời, mãn nhãn đào hồng liễu lục, ánh mặt trời vàng đượm nhu hòa chiếu trên người, không khỏi bắt đầu nhiều hơn.

Sâu trong viện, một bộ trường bào màu đen viền bạc, khoát lên người một công tử trẻ tuổi, cúi đầu xuống án thư đang viết cái gì đó.

“Cảnh công tử, Vương gia đến đây.” Ngoài cửa là người hậu thấp giọng bẩm báo.

“Mời vào.” Thanh âm tuy mềm nhẹ trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, người được gọi là Cảnh công tử đứng dậy nhìn lại, mái tóc dài đen sắc cao cao búi lại thành búi tóc, trên mặt hé ra chiếc quỷ mặt nạ chế từ đồng đen.

https://thuviensach.vn

Tô Vân Phong dường như ba tháng nay vẫn êm ái như gió ngoài cửa sổ, tựa hồ còn mang theo một tia mùi hoa thản nhiên đi đến. “Thật hăng hái.” Trên mặt y mỉm cười thản nhiên lại bởi vì nhìn thấy người đối diện mà bắt đầu có vẻ sinh động.

“Gần đây thật thanh nhàn, ngươi cũng không phân cho ta chuyện làm, đương nhiên là có hăng hái rồi.” Cảnh công tử buông bút, nhìn tờ giấy tuyên thành.

“Làm sao vậy? Nàng có vẻ không vui.” Tô Vân Phong cũng nhìn tờ giấy trên bàn, từ sau khi thương thế của nàng chuyển biến tốt lên, mỗi ngày đều đều viết đi viết lại cùng một chữ, không khỏi thở dài một tiếng.

“Cũng không có gì, nằm lại đây một mùa đông, thân thể đều lười, người tự nhiên cũng mệt mỏi.” Ngữ khí không cho là đúng

“Đi ra ngoài một chút đi, hiện tại bây giờ cảnh trí ở Lan Lăng đang ở thời điểm đẹp nhất, ta dẫn nàng đi xem.” Y vươn tay, làm động tác mời chào.

Cảnh công tử lại nâng mâu nhìn ngoài cửa sổ, phe phẩy đầu: “Không được, sẽ mang đến phiền toái cho ngươi.” Nàng vuốt mặt nạ trên mặt, bởi vì dung mạo của nàng liền ngay cả người hầu cũng không thể nhìn.

Tô Vân Phong đi đến nắm lấy cổ tay của nàng, “Ta có biện pháp, chờ thân thể của nàng chuyển biến tốt đẹp rồi, có thể mang nàng ra ngoài một chút.” Nói xong không khỏi kéo tay nàng đến trước bàn trang điểm.

Nhìn hắn sai người lấy đến một ít vật nhỏ cổ quái ngạc nhiên, cùng nhau mở ra trước mặt. “Làm cái gì vậy?” Nàng có chút tò mò hỏi, không khỏi cần thận đánh giá.

Trong món đồ chơi nhỏ, nàng cư nhiên từng có nghe nói qua mặt nạ da người nhưng chưa từng xem qua. Chế tác tinh tế, ngoài mặt lớn cùng thật

https://thuviensach.vn

nhỏ, phần trên mi mắt đầy đủ hết, nhỏ đến chỉ có thể che khuất thái dương, vật liệu cũng rất đa dạng, làm cho nàng ngạc nhiên không thôi.

“Đây là…” Nàng tùy tay lấy ra thủy tinh khéo léo chế tác thành mở ra trong tay.

“Dùng cái này, nàng không cần phải lo lắng bị người khác nhận ra.” Tô Vân Phong cười ôn hòa, động thủ đem chiếc mặt nạ trên mặt Cảnh công tử đoạt lấy. Khuôn mặt đoan trang của nàng, không khỏi than thở: “Nàng vẫn xinh đẹp như thế.”

Sắc mặt của người trong gương đồng tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng lại không che được mị thái trời sinh như trước, đôi mắt linh động nhìn quanh sinh sáng chói. Mỉm cười, liễm diễn lưu quang, “Dùng như thế nào?” Khuôn mặt tinh xảo ngẩng lên nhẹ giọng hỏi.

Tô Vân Phong thay nàng lựa chọn một cái dán lên mặt nàng, dùng nó làm cho da mặt nàng hơi đen một chút, chợt liếc mắt một cái nhìn lại chính là một công tử phú gia tuấn tú.

“Ta còn không biết Vân vương gia sẽ dùng chiêu thức này.” Nàng không khỏi tán thưởng.

“Chê cười.” Tô Vân Phong nhìn một chút trang phục của nàng, “Người nào sẽ biết, nàng là Cảnh công tử phụ tá lợi hại nhất dưới trướng ta?”

Bọn họ nhìn nhau hai người cười, quả thật, chuyện nàng là Cảnh công tử phụ tá của Tô Vân Phong chỉ có nàng cùng Tô Vân Phong hiểu. Nàng đã dùng một thân phận hoàn toàn mới để sống tốt trên thế gian này.

“Đi thôi.” Tô Vân Phong đứng ở trong viện, nhìn nàng cười khanh khách đi đến chỗ mình, cho dù là nháy mắt ngắn ngủi, cũng là hắn chờ đợi đã lâu.

https://thuviensach.vn

Ở trên mã xa, từ cửa sổ hé ra một gương mặt trắng trẻo, con ngươi tinh khiết sáng ngời tò mò nhìn phía trước, mỗi một chỗ đều có thể khiến cho nàng phát ra tán thưởng nho nhỏ.

“Ca ca, Lan Lăng nơi này thật đẹp!” Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống, da thịt trắng nõn của nàng nổi lên một mảnh đỏ ửng.

Nam tử vẫn cưỡi ngựa đi cùng với nàng trên gương mặt lạnh lùng mỉm cười khó hiện lên. “Thu Thủy, thích nơi này?”

“Ừ, thích, hoàn toàn không giống như ở Bắc An, ngươi xem nơi đó.” Chỉ vào đóa hoa nở rộ trước mắt, nàng không khỏi cảm thán tự đáy lòng. “Bắc An chỉ có hoa mai, làm sao giống nơi này muôn tía nghìn hồng, thật xinh đẹp!” Đôi mắt của nàng một khắc cũng không ngừng thường thức những thứ ngày thường không được nhìn thấy nhiều. Nhưng không có phát hiện, đôi mày đen của nam tử trước mắt có chút nhăn lại.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 182

Nơi này, hắn bước vào lần thứ hai, lần trước hắn đến đây để mang nàng đi, mà lúc này đây…

"Thu Thủy thích có thể ở lại mấy ngày, Lan Lăng nơi này có rất nhiều thắng cảnh xinh đẹp, ta nghĩ ngươi sau khi ngươi ở lại sẽ càng thích."

Thanh âm kiều mỵ truyền ra từ trong xe ngựa, theo sau một bộ trang phục màu hồng như ngày xuân ở giữa là một đóa hoa đẹp đẽ phát sáng nhất, sau khi nhấc mành lên lộ ra một đôi mắt xếch xinh đẹp, hơi cong cong khóe mắt mang theo gió xuân. Tình ý cười.

Con ngươi Thu Thủy ngược lại nhìn Hiên Viên Khanh Trần, "Tùy ca ca, ca ca ở nơi nào, ta ở nơi đó." Nàng ngẩng mặt mang theo ý cười ngọt ngào, nhìn hắn.

Hiên Viên Khanh Trần đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng, có chút sủng nịnh nói: "Ngươi thích là tốt rồi." Lập tức hắn nâng cằm lên, nhìn Lan Lăng cách đó không xa, ánh mắt thâm thúy.

Hắn cũng không biết vì sao lại đáp ứng Tô Tĩnh Uyển quay trở lại nơi đây cùng nhau. Sâu bên trong hắn tựa hồ cảm thấy việc này tựa hồ nhất định là tốt. Ngày Hoa Thanh Nho rời khỏi Bắc An, hắn yêu cầu liếc mắt một cái lần cuối cùng nhìn hài cốt của Mị Nô, kỳ thật đã chuẩn bị tốt nhân thủ dự định giam giữ Hoa Thanh Nho, vì người hắn yêu sẽ không ngoan ngoãn chấp tay bị người ta sai khiến, huống chi là Hoa Mị Nô.

Hiên Viên Triệt cho dù muốn ta chính thức tuyên chiến với ngươi, lưng đeo tội danh phạm thượng, ta cũng sẽ không cho ngươi như nguyện, ta và

https://thuviensach.vn

ngươi trong lúc đó đến cuối cùng cũng khó tránh đụng đến binh khí , chẳng qua là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng hắn lại phát hiện ra một tia dị thường ở một khắc cuối cùng, thời điểm Mị Nô hạ tang, đều là một tay hắn chuẩn bị, tuy rằng qua mấy ngày, mà lúc ấy hắn vì nàng chuẩn bị hết thảy đều ở trong đầu hắn, hắn muốn Mị Nô phải chính thức trở thành Bắc An Vương phi của hắn, tự nhiên sẽ không quên thứ quan trọng nhất này, nhưng lại không nhìn thấy trên người thi thể trong quan tài.

Tạm thời bất luận là ra tình trạng gì, hắn có thể khẳng định Hoa Thanh Nho cuối cùng mang đi không phải là Mị Nô. Liên tưởng đã phát sinh hết thảy, hắn từ trong bi thống chậm rãi hồi phục, từng chút kết hợp cùng một chỗ.

Ai đó đã động tay động chân trong đó, trong lòng hắn đều biết, nhưng điều hắn để ý hiện tại là Mị Nô đang ở đâu? Trong tuyết mờ mịt, hắn tự mình dẫn người lấy cớ giải sầu kiểm tra qua tất cả, nhưng không hề phát hiện ra gì.

Nếu nàng không chết, trừ phi có ai giúp nàng nếu không tại Bắc An, không có gì Hiên Viên Khanh Trần hắn không tra ra được.

Ngươi rốt cuộc đã đi đâu? Lòng Hiên Viên Khanh Trần hơi hơi co rút một khắc đang nhớ đến nàng, đôi mày trên khuôn mặt lạnh lùng nhíu thật sâu, đôi môi đỏ mọng mân mê, như đang nghĩ tới cái gì.

Có lẽ là hắn nghĩ nhiều, lại nghĩ đi trong này tìm được một ít phát hiện, người có thể hỗ trợ nàng trốn thoát khỏi tay hắn thành công cũng không nhiều lắm, nhưng hắn hy vọng mọi chuyện không giống như hắn suy nghĩ. Bằng không…

“Vương gia, có người đến tiếp chúng ta.” Tô Tĩnh Uyển nói với hắn, kéo tay Thu Thuỷ.

https://thuviensach.vn

Người của Vân Vương phủ?! Mày hắn khẽ nhíu, lạnh lùng đảo qua người hầu một thân quân phục dừng lại trước xe ngựa.

“Ca ca ngươi vì sao không tới?” Hiên Viên Khanh Trần không khỏi hỏi, nếu biết hắn tới mà nói, Tô Vân Phong sẽ không không hiện ra.

Tô Tĩnh Uyển có chút áy náy trả lời: “ Ta mấy ngày trước không báo tin sẽ trở về, muốn cho ca ca một kinh kỉ, liền quên Vương gia đang đi theo, mong Vương gia thứ tội.”

“Không cón việc gì Tĩnh Uyển tỷ tỷ, ca ca nhất định sẽ không để ý!” Thu Thuỷ kéo tay nàng lời thề son sắt cam đoan, dọc đường đi Tô Tĩnh Uyển chiếu cố nàng, khiến cho nàng cảm kích trong lòng. Ngược lại nhìn Hiên Viên Khanh Trần nàng cười ngọt ngào như trước, “Đúng không ca ca?!”

“Đúng.” Hiên Viên Khanh Trần cười nhẹ.

“Xem đi, ta nói ca ca sẽ không.”

Tô Tĩnh Uyển gật gật đầu, Thu Thuỷ đơn thuần giống như một khối thuỷ tinh mới sinh, không có lây dính một chút trần thế thế tục nào, nàng được Hiên Viên Khanh Trần bảo hộ thật tốt, đối với nàng ta mà nói, cũng là người bảo vệ tốt nhất.

Dắt tay nàng, Tô Tĩnh Uyển ôn nhu nói: “Trước tiên theo ta quay trở lại vương phủ, sau đó buổi tối ta sẽ mang ngươi đi xem như thế nào?” Nhìn ánh mắt của nàng sáng ngời, một bộ bộ dáng nóng lòng muốn thử, nàng biết rõ chính mình đi một nước cờ này là đi đúng rồi.

Ban đầu nàng nghĩ đến Hiên Viên Khanh Trần tiêu phí đại lượng nhân lực vật lực tới cứu tiểu nha đầu mà không có lấy một cái chớp mắt như vậy, nên trong lòng thấp thỏm không yên. Cho đến khi Hoa Mị Nô xuất hiện, nàng hiểu được trong lòng Vương gia đã sớm không có bóng dáng của

https://thuviensach.vn

nàng. Mà Thu Thuỷ…Nàng xem nàng ta như một đứa nhỏ khuôn mặt tươi cười hồn nhiên, không khỏi gợi lên một tia cười lạnh.

Nàng sẽ không là đối thủ của mình, tuy rằng Khanh Trần cũng thích tiểu nha đầu này, nhưng là trái ngược đối với Hoa Mị Nô, nàng ta căn bản không có khả năng tạo thành bất cứ nguy hiểm gì.

Tuy nhiên, cái nữ nhân nguy hiểm nhất kia cũng không về được!

Nhìn Thu Thuỷ buông tay nàng ra chạy đến trước mặt Hiên Viên Khanh Trần, giữ chặt ống tay áo hắn làm nũng nói: “Ca ca, ta trở về cùng Tĩnh Uyển tỷ tỷ trước, ngươi giúp ta mua kẹo hồ lô, ta muốn ăn!”

Vừa rồi nhìn thấy ở trên đường, nàng trông mà thèm, hiện tại đến Lan Lăng, nàng lại mệt vô cùng, chỉ có cầu xin hắn.

Hiên Viên Khanh Trần nhìn Tô Tĩnh Uyển có chút lo lắng.

“Vương gia, Tĩnh Uyển sẽ chiếu cố thật tốt Thu Thuỷ, ngươi có thể yên tâm.” Nàng dịu dàng ngoan ngoãn nói.

“Đúng vậy, ta cũng ngoan ngoãn nghe lời chờ ngươi trở về, ngươi đi thôi ca ca!” Nàng không khỏi lại kéo kéo ống tay áo của hắn, trên mặt một bộ bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

“Được, ngươi đợi ta một chút.” Hắn có chút bất đắc dĩ đẩy đẩy thái dương của nàng. Nàng bởi vì hắn vẫn khốn khổ ở trong Bắc An Vương phủ, vẫn thiếu cuộc sống bình thường của một đứa nhỏ, đối với yêu cầu của nàng Hiên Viên Khanh Trần hắn cũng không sẽ cự tuyệt.

Trên phố xá, Tô Vân Phong mang theo nàng ngồi ở trên tửu lâu thì đám người rộn ràng nhốn nháo trên đường.

https://thuviensach.vn

“Thật xin lỗi, ta không thể mang nàng đi khắp nơi được.” Tô Vân Phong cười khổ, vừa rồi mới đi ra đã bị người khác nhận ra, trong lúc nhất thời thiếu chút nữa thoát thân không được.

Cảnh Dạ Lan lắc đầu, “Không thể tưởng tượng được Vân Vương gia ngươi bình dị gần gũi như thế, ngươi làm Vương gia nhưng thật ra rất tốt!” Nàng không khỏi cười ghẹo nói.

“Vương gia.” Lúc này người hầu đi lên bẩm báo. “Quận chúa đã trở lại.”

Tĩnh Uyển?! Hắn hơi hơi có chút kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 183

Ánh mắt Cảnh Dạ Lan lạnh lùng, Tô Tĩnh Uyển! Đến thật đúng lúc, nàng không khỏi nắm chặt châm trong ống tay áo, thanh đao trong tuyết của nàng kia thật đã làm nàng suýt nữa đi đến trước cửa quỷ môn quan dạo một lần. Sợ nàng không hoàn toàn chết, còn riêng dùng kịch độc.

Suốt bốn tháng, nàng nằm trên giường giống như đã chết, dùng hết các loại thảo dược hiếm lạ, mới bảo vệ được một đường tánh mạng, vết thương đau cũng người khác có thể cảm nhận được.

“Nàng không cần lo lắng, ta sẽ bảo người ta chuẩn bị cho nàng một chỗ khác, Tĩnh Uyển sẽ không nán lại vài ngày.” Tô Vân Phong thấy thần sắc nàng không bình thường, nhẹ giọng an ủi nàng.

“Không cần.” Cảnh Dạ Lan mỉm cười bưng chén rượu lên, “Ai sẽ nhận biết Cảnh công tử, ta hiện tại chuyển ra chỗ ở ban đầu ngược lại sẽ làm người khác sinh nghi, ta vẫn ở lại nơi đó, mọi sự ta sẽ cẩn thận.”

“Đi thôi.” Tô Vân Phong đứng dậy, nói.

“Vương gia đi về trước, ta đi dạo chung quanh, khó được đi ra, ta muốn hoạt động gân cốt một chút.”

Y rời đi, nàng ngược lại nhìn đám người dưới lầu, không khỏi có chút thất thần Một thân thương tổn làm cho nàng đến bây giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, lúc trước nếu không có Tô Vân Phong đêm tuyết ấy đến cúng tế nàng, cũng không bị thần xui quỷ khiến cứu nàng đang hấp hối.

https://thuviensach.vn

Chờ lí trí nàng hoàn toàn thanh tỉnh, đã là nửa tháng sau, thứ nhất là bởi vì thương thế vẫn chưa khỏi hẳn không có cách nào rời đi, thứ hai nàng chịu ân cứu mạng của Tô Vân Phong, tự nhiên muốn cảm ơn y, không thể với thân phận ái muội đến ở Vân vương phủ, mới đáp ứng tạm thời làm phụ tá của hắn, đủ khả năng vì y xử lý một ít quân vụ.

Vì không để cho người khác khả nghi trong lòng, nàng dùng tên chính mình, xưng Cảnh công tử. Trong quân Lan Lăng từ nay về sau thêm một người phụ tá ốm yếu, năng lực của nàng cũng rất nhanh bộc lộ tài năng thủ hạ.

Nàng ngay cả Tô Vân Phong cũng không nói lúc ấy bị ai đả thương, lúc này theo y trở về, Tô Tĩnh Uyển sẽ khó bảo toàn chính mình sẽ không động thủ, xem tình thế nàng không có hoàn toàn nắm chắc đắc thủ.

Tuy rằng Tô Vân Phong đã cứu nàng, nhưng nàng sẽ không liên tiếp chịu để người ta thương tổn mình, cũng sẽ không làm những chuyện không nắm chắc! Hai đám lửa trong mắt chớp động, giết không được nàng thì chờ bị nàng giết đi!

Ngây người một lát, nàng mới xuống tửu lâu. Thật lâu không có ra khỏi cửa, nàng có chút không quen nhìn thấy nhiều người như vậy, nhưng bộ dáng náo nhiệt làm cho nàng cảm giác thư thái một chút.

Tiếng rao hàng của những tiểu thương làm cho nàng dừng bước, kẹo hồ lô! Nàng nhìn một chuỗi đỏ âu không khỏi cười cười, đã lâu không nhìn thấy những cảnh này.

“Cho ta một cái.” Nàng lấy tiền đồng ra cầm lấy một chuỗi cuối cùng, vỏ bọc đường màu vàng bao lấy quả sơn tra tròn tròn no đủ, phát sáng sáng ngời. Nàng cầm lấy chơi đùa trên tay. Phía sau truyền đến một thanh âm, làm cho lòng nàng đột nhiên như nảy lên một nhịp.

https://thuviensach.vn

Tiếng nói trầm thấp như một hòn đá nhỏ rơi vào mặt ao yên tĩnh của lòng nàng, nổi lên một vòng một vòng gợn sóng.

Là hắn? Là hắn sao?! Cước bộ Cảnh Dạ Lan không khỏi bị kìm hãm, nhưng không có quay đầu. Nếu thật là hắn, hắn làm sao có thể đến Lan Lăng? Là theo Tô Tĩnh Uyển đến sao? Trong nháy mắt suy nghĩ lượn lờ lung tung trong đầu.

“Đợi chút.”

Thanh âm rõ ràng tựa hồ sẽ đến bên người, trong lòng Cảnh Dạ Lan quýnh lên, tính làm bộ như không có nghe thấy, lại càng không muốn quay đầu nhìn lại, mặc kệ là nàng nghe lầm hay không, không muốn dừng lại cước bộ ở phía sau.

Rời đi nhanh chút, nàng trong lòng không ngừng thúc giục chính mình.

“Đợt chút.” Thanh âm đề cao, nàng vẫn tiếp tục đâm đầu đi về phía trước. Đừng theo lại đây, đừng theo lại đây…Nàng trong lòng yên lặng niệm, chưa bao giờ khẩn trương như vậy, không khỏi lặng lẽ nắm chặt tay.

Người phía sau như gió mạnh chặn trước mặt nàng, một đôi cánh tay chặn đường đi của nàng, “Ta bảo ngươi đợi chút!” Trong thanh âm mang theo một tia không kiên nhẫn.

Ngực Cảnh Dạ Lan cứng lại, hô hấp không khỏi có chút dồn dập, không thể không dừng lại cước bộ, nhưng không có ngẩng đầu nhìn. Mặc kệ trên mặt có được Tô Vân Phong hóa trang hay không, nàng cũng không thể ngẩng đầu, cặp mắt yêu dị kia thỉnh thoảng trong đem khuya sẽ thoáng hiện trước mắt nàng, vẻ mặt bao hàm trong đồng tử mắt như dây thừng quấn chặt quanh người nàng.

Hiên Viên Khanh Trần có chút không kiên nhẫn nhìn người trước mặt, “Không nghe ta kêu ngươi một lần nữa sao?” Bất mãn trong giọng nói biểu

https://thuviensach.vn

thị tâm tình của hắn không được tốt lắm.

Thu Thủy muốn thứ này, lại vừa vặn bị người này mua đi, nếu không phải sợ nàng sẽ thất vọng, Hiên Viên Khanh Trần cũng lười dong dài cùng nhiều người.

Người trước mắt không nói, bàn tay hắn đột nhiên mở ra vươn trước mặt nàng, ngón tay thon dài khép lại, trong lòng bàn tay lẳng lặng nằm vài miếng tiền đồng.

“Ta mua lại thứ trong tay ngươi.” Hắn lạnh lùng nói.

Hả? Cảnh Dạ Lan nao nao, thứ trong tay, là kẹo hồ lô sao? Nàng vội vàng đưa cây kẹo hồ lô đến trước mặt hắn, lại cúi đầu lắc lắc tay.

“Cầm, ta không muốn lấy suông đồ của người khác.” Hắn nói xong tung tiền đồng qua nàng, tiếp theo sẽ lấy kẹo hồ lô.

“A~~~” Thấp giọng thở nhẹ, trong lúc nhất thời, thân thể Cảnh Dạ Lan phản ứng theo bản năng liên tục lùi về phía sau vài bước, lập tức tung thứ cầm trong tay, vừa vặn rơi trên quần áo Hiên Viên Khanh Trần.

Nghe thấy nàng phát ra thanh âm rất nhỏ, thâm mình Hiên Viên Khanh Trần ngẩng ra, có chút sửng sốt. Kẹo hồ lô lập tức rơi xuống mặt đất, bắt tung tóe nổi lên một trân bụi bặm nho nhỏ. Hắn không dừng tay, cánh tay vươn thẳng đến phía trước. Thanh âm này…

“Cảnh công tử!” Bốn phía có bóng người nhanh chóng hiện lên, đứng thẳng bên người Cảnh Dạ Lan ngăn hắn lại.

Hiên Viên Khanh Trần vẫn không dùng động tác lại, ngược lại đại lực hướng tới Cảnh Dạ Lan, lại bị người lao ra ngăn cản đường đi.

https://thuviensach.vn

“Tránh ra!” Con ngươi hắn chợt chặt lại, nam tử trẻ tuổi trước mắt vẫn không ngẩng đầu, ở cổ lại hiện lộ ra đường cong đẹp đẽ, lộ ra da thịt trong suốt như ngọc. Tuy rằng mặc trường bào, nhưng lại có thể nhìn ra thân mình nhỏ nhắn xinh xắn, tựa hồ như đã thấy ở đâu đó!

“Lớn mật, đây là Vân vương phủ Cảnh công tử!” Người ngăn hắn lại trên đường quát lớn nói.

Vân vương phủ Cảnh công tử?! Mày Hiên Viên Khanh Trần nhíu lại, nghe nói dưới trướng Tô Vân Phong có một phụ tá mới, có chút được sủng ái, còn ở tại Vân vương phủ. Xem ra chính là người trước mắt!

“Ta là Bắc An Vương Hiên Viên Khanh Trần.” Hắn lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 184

Một câu mà ra. Thân thể Cảnh Dạ Lan khẽ run lên. Sự bình tĩnh của nàng không tính quá kém, rõ ràng vốn biết chính là hắn, nàng cũng không thể khống chế được chính mình tốt lắm.

Người tới vừa nghe Hiên Viên Khanh Trần báo tên rất nổi tiếng, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn liều chết ngăn cản trước mặt Cảnh Dạ Lan: "Là Bắc An Vương, tiểu nhân đắc tội, tiểu nhân đắc tội, nhưng Vân vương gia có lệnh bảo thuộc hạ bảo hộ Cảnh công tử an toàn, mong Vương gia lượng thứ."

Hiên Viên Khanh Trần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt u lãnh xuyên qua bọn họ dừng ở trên thân thể nàng. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, người trước mắt thủy chung không có nói một câu gì, ngay cả đầu cũng không có nâng lên.

"Nguyên lai ngươi chính là Cảnh công tử, ngưỡng mộ đã lâu đại danh." Ánh mắt hắn lãnh liệt, người có thể làm cho Tô Vân Phong coi trọng như thế, cũng thật là không nhiều lắm, nói xong đi đến chỗ Cảnh Dạ Lan.

Thanh âm đao kiếm ra khỏi vỏ vang lên, là người Tô Vân Phong phái đến. Đao kiếm lạnh lẽo sắc bén lộ ra nửa đoạn ra khỏi vỏ, mắt sáng lãnh quang hiện lên khuôn mặt Hiên Viên Khanh Trần.

"Như thế nào? Tô Vân Phong đúng là đã dạy các người đối đãi với khách như vậy!" Bước chân của hắn vẫn không dừng lại, ánh mắt cũng vẫn không có rời khỏi người Cảnh Dạ Lan.

"Bắc An Vương thứ lỗi, Cảnh công tử là khách quý của Vương gia, tiểu nhân nhất định phải bảo đảm công tử được an toàn!"

https://thuviensach.vn

“Phải không, khách quý?! Là cái khách nhân tôn quý gì, ngay cả thấy bổn vương cũng có thể coi như là không nhìn thấy, quả nhiên là tôn quý vô cùng rồi.”

Trong con ngươi yêu dị của hắn hiện lên lưu quang, khóe miệng gợi lên mỉm cười. Trước mắt hắn bị người được gọi là Cảnh công tử vô duyên vô cớ sinh ra một loại hứng thú khó hiểu, giống như nam châm hút chặt hắn, loại cảm giác này ngay cả Hiên Viên Khanh Trần cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Cảnh Dạ Lan cúi đầu xuống, nhìn bước chân không ngừng tới gần mình, người hầu trước mặt là Tô Vân Phong cố ý phái tới đặc biệt bảo vệ nàng, đổi làm bình thường hoàn hảo, nhưng gặp Hiên Viên Khanh Trần, việc hắn muốn làm ai có thể ngăn lại, chẳng lẽ hắn phát giác chính mình có cái gì thích hợp ?

Ban đầu nửa đôi mắt giương lên, nàng vẫy tay ý bảo người hầu bên người lui ra, ngẩng mặt, ánh mắt nàng chậm rãi nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Nếu đến đây trốn không được, cần gì phải lại trốn ở đó, không bằng thử thí nghiệm một lần.

Vươn cánh tay, nàng hạ thấp người hành lễ với Hiên Viên Khanh Trần, lấy kiếm của người hầu viết trên mặt đất.

Không thể nói chuyện? Hiên Viên Khanh Trần không khỏi cúi đầu nhìn lại, những con chữ trên mặt đất tuy xinh đẹp nhưng tại nơi bút rơi xuống lại tự nhiên toát ra một loại bộ dạng thướt tha của phụ nữ.

Tại hạ Vân vương gia phụ tá – Cảnh công tử. Cảnh Dạ Lan viết xong, lúc ngẩng đầu lên cùng đôi mắt hắn không hẹn mà gặp nhau. Đôi mắt màu vàng nhìn chăm chú nàng, tâm thần không khỏi phân tán.

Hiên Viên Khanh Trần…Trong lòng nàng có một thanh âm nho nhỏ vang lên, chua xót không hiểu tràn ngập trong lòng trong miệng nàng, hơi hơi

https://thuviensach.vn

kích thích trong lòng, run rẩy một tiếng, tiện đà cúi đầu phát ra một tiếng kêu thấp. Một tia tràn ra, nhưng lại nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt, nhưng có như không quấn quanh

Ký ức vẫn còn lưu lại lúc ly biệt cuối cùng, hắn nhẹ ôm nàng, ấm áp trong ngực làm cho thân thể mang theo một cảm giác nguôi lạnh của nàng như rơi vào một dòng nước ấm.

Bên tai vẫn là tiếng thầm thì của hắn, ngón tay thon dài của hắn lướt qua gò má nàng. “Đâu có, chờ ta trở lại.”

Khóe miệng không tự chủ được nổi lên một tia mỉm cười, ánh mặt trời màu vàng rơi xuống trên người Hiên Viên Khanh Trần, hoảng hốt Cảnh Dạ Lan tựa hồ như có chút nhìn người trước mắt lại không chút chân thực.

Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng mất mát, màu da của người trước mắt có lẽ bởi vì phơi nắng nên có chút đen, nhưng vẫn không tổn hại đến mị thái đặc trưng sẵn có. Tình. Vẻ ngoài cùng hình ảnh trong lòng hắn hoàn toàn không giống nhau, nhưng trong nháy mắt lại làm cho ánh mặt hắn không thể rời đi. Không tự chủ được đôi mày đen dầy có chút chau lại.

“Vừa rồi đã đắc tội, không biết Cảnh công tử không nói được.”

Đâu phải! Là ta ngu dốt không nhận ra Bắc An Vương gia. Nàng có chút cương sượng viết ra, trên mặt một bộ xin lỗi bộ dáng, nàng làm cái động tác tay cáo lui, liền vội vàng rời đi.

“Đợi một chút.” Hiên Viên Khanh Trần gọi nàng, “Nếu đều là phải về Vân vương phủ, thỉnh công tử đồng hành như thế nào?”

Cảnh Dạ Lan không cự tuyệt, cũng biết cự tuyệt giống nhau không được. Nàng chỉ biết là Tô Tĩnh Uyển trở về, cũng không biết người đồng hành sẽ là hắn.

https://thuviensach.vn

Dọc đường đi, người của Tô Vân Phong vẫn đi theo bên người, nếu đã giả câm điếc, Cảnh Dạ Lan dứt khoát kiên trì giả bộ đến cùng, dù sao thì rất nhiều người cũng biết Cảnh công tử là một người trầm mặc không nói.

Vì không cho người khác tận khả năng biết được nàng là nữ tử, cho dù là lúc bày mưu tính kế cho Tô Vân Phong, Cảnh Dạ Lan cũng thường dùng bút viết. Nói đến nàng cũng nên thói quen, vừa vặn lúc nhìn hắn, muốn nói lại nói không nên lời.

Đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần nhìn như không chắc, nhưng vẫn dao động ở song song mà đi trên thân ảnh, ngực tràn ra một cảm giác quen thuộc không chỉ không tiêu biến, mà ngược lại càng trở nên dầy đặc hơn.

Trên một đoạn đường, cả hai người đều mang tâm sự, lúc nhanh đến Vân vương phủ, trước mắt Cảnh Dạ Lan hiện lên một chút rặng mây đỏ.

“Vương gia!” Tô Tĩnh Uyển dịu dàng đứng nơi đó, trong gió ấm áp nàng mỉm cười đợi Hiên Viên Khanh Trần

“Khanh Trần ca ca.” Một thanh âm nhảy nhót truyền ra từ trong phủ, một nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt, làm cho ánh mắt Cảnh Dạ Lan chợt động, tuy rằng là vội vàng gặp mặt một lần, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra Thu Thuỷ.

Nàng cũng ở trong này! Trong lòng đột nhiên trầm xuống, lập tức âm thầm mắng chính mình ngạc nhiên, Thu Thuỷ là người hắn yêu trong lòng, toàn bộ trong Vương phủ đều biết, xem nàng vui vẻ, không giống có vẻ bệnh tật ban đầu, xem ra Vô Ngân đã chửa khỏi bệnh của nàng. Một thang thuốc của hắn, không ngờ đã phát huy một chút công hiệu, khoé miệng không khỏi hơi hơi liên luỵ một chút, hàm răng khẽ cắn đôi môi.

Một động tác nho nhỏ, nàng không phát giác đồng thời cũng bị Hiên Viên Khanh Trần thu vào đáy mắt.

https://thuviensach.vn

Tướng mạo không giống như vậy, nhưng lại cho hắn một cảm giác quen thuộc, ngay cả một ít động tác nho nhỏ cũng khiến cho lòng hắn vừa động. Hắn thích đùa với Mị Nô nhất, mỗi một lần nhìn thấy bộ dáng nàng ngượng ngùng, khẽ cắn đôi môi, không biết có bao nhiêu đáng yêu. Nhưng hắn chưa bao giờ nói qua với nàng, chỉ thuộc về hắn một người bí mật.

“Ngươi cũng đã trở lại.” Tô Vân Phong xuất hiện, làm cho nàng tạm thời cảm thấy thoát khỏi áp bách trong lòng khi đồng hành cùng Hiên Viên Khanh Trần.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Biểu tình vân đạm phong khinh nhìn Hiên Viên Khanh Trần, vẫn mỉm cười như trước. Bỏ đi những chuyện riêng xảy ra giữa bọn họ lúc trước, y đối với năng lực ở trên chiến trường của Hiên Viên Khanh Trần, vẫn đều coi là địch thủ mạnh nhất của y. Bàn tay tranh đoạt mạnh mẽ trong lúc đó, mới là thứ Tô Vân Phong y muốn.

“Tĩnh Uyển không có nói cho ta biết muội sắp về đến, ngay cả Bắc An Vương đến đây chuyện lớn như vậy cũng không có báo cho ta biết, chậm trễ rồi.” Y có chút áy náy nói, thần sắc bất động che ở phía sau mình.

Cũng may hôm nay đi ra ngoài nàng có dịch dung, bằng không cố gắng của y cuối cùng thành công dã tràng!

Đồng mâu Hiên Viên Khanh Trần chợt chặt lại, xem ra Tô Vân Phong và quan hệ của nàng không đồng nhất, càng để tâm bảo hộ.

“Đâu có, là cô vương đến vội vàng.” Hắn thản nhiên đáp lời Tô Vân Phong, trong mắt lại vẫn là gắt gao nhìn chằm chằm Cảnh Dạ Lan. “Ca ca, vị này chính là vị phụ tá mới của ngươi Cảnh công tử?” Tĩnh Uyển đã đi tới, đứng ở bên người Hiên Viên Khanh Trần, đôi mắt phượng khẽ nhíu, nhìn Cảnh Dạ Lan từ đều đến cuối.

Trong quân đều nói vị tân phụ tá này hơi có chút bản lãnh, ca ca của nàng rất tán thưởng, nhưng lại thật không ngờ người đó là một công tử còn trẻ tuổi lại nhỏ nhắn xinh xắn thế này.

“Đây là người ta mới chiêu mộ, tên gọi một chữ Cảnh, bọn họ đều gọi vị này là Cảnh công tử.” Y ôn hòa cười, “A Cảnh, đây là muội muội của ta

https://thuviensach.vn

Tĩnh Uyển, bênh cạnh là vị hôn phu của nàng Bắc An vương, nhìn ngươi vừa rồi một đường cùng đi chắc cũng đã biết rồi.”

Cảnh Dạ Lan chậm rãi gật gật đầu, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Tô Tĩnh Uyển. Vào lúc bốn mắt nhìn nhau, Tô Tĩnh Uyển vô cớ sinh ra một trận rùng mình, tuy rằng là thoáng nhìn không chút để ý, nhưng lãnh ý sâu kín trong đồng mâu, làm cho nàng không khỏi nhìn Cảnh Dạ Lan nhiều vài lần.

Rồi đột nhiên, lòng của nàng buột chặt, hình như có một cây gì đó đâm chích vào trong đó, ánh mắt rất lạnh! Nhưng mà, Cảnh Dạ Lan lại tựa đầu xoay người qua. Tô Tĩnh Uyển không khỏi nhướng mày.

“Ca ca, thứ ta muốn đâu?” Thu Thủy trái lại không có để ý nhiều như vậy, ngược lại hướng về phía Hiên Viên Khanh Trần đòi kẹo hồ lô.

“Ai nha, vừa rồi lúc đi đã không có, Thu Thủy ngày mai ta đi mua cho.” Tâm tư của hắn đặt ở trên người được gọi là Cảnh công tử, thật ra đã quên mất chuyện này, chỉ có nói xin lỗi đối với Thu Thủy.

Nàng vừa nghe, thất vọng phủ lên khuôn mặt nho nhỏ. “Được rồi.” Nàng cúi đầu một tiếng, rúc vào bên người hắn, “Ca ca, vừa rồi ta chờ ngươi về, hiện tại mệt mỏi quá.” Lông mi dài mà vểnh vút sáng, thân thể không khỏi tựa vào lòng hắn.

“Thu Thủy, ta dẫn ngươi đi nghỉ ngơi, chờ một chút ca ca ta sẽ hoàn lại cho ngươi chuẩn bị đồ chơi tốt khác, ngươi cũng nên đi ngủ một lúc .” Tô Tĩnh Uyển dắt tay nàng, dỗ dành Thu Thủy nàng không cố sức một chút nào.

Lúc nàng đi qua bên người Cảnh Dạ Lan, cũng là cố ý nhìn nhìn nàng ấy một chút, đồng mâu u lãnh đồng thời cùng nàng đối lập nhau. Ánh mắt này linh động hữu thần, nhưng lại như sương lạnh ngưng kết, kiệt ngạo bất tuân như vậy. Giống như một người, nhưng người kia đã sớm không nên sống

https://thuviensach.vn

sót trên thế gian này, không! Nàng đã chết mới đúng, nhất định là như vậy…

Trong lòng an ủi chính mình, nàng có chút thất thần rời đi.

Buổi tiệc tối của Tô Vân Phong, Cảnh Dạ Lan như đứng trên đống lửa, như ngồi giữa đống than. Vốn không nghĩ đến, rồi lại sợ Hiên Viên Khanh Trần nổi lên lòng nghi ngờ. Tuy rằng cả thiên hạ này đều biết hiểu rằng Hoa Mị Nô đã chết, nhưng là lời nói dối dù sao cũng sẽ có một ngày bị vạch trần, nàng giả chết khó tránh khỏi sẽ có chút không thiết thực.

Không được dễ dàng xem thường người nào, nhất là Hiên Viên Khanh Trần, nếu bị hắn nhìn ra một tia manh mối gì, hậu quả sẽ như thế nào, Cảnh Dạ Lan không cần nghĩ cũng biết.

Không khí bữa cơm có chút quái dị, Cảnh Dạ Lan được an bài ở một bên là Tô Vân Phong, một bên là Hiên Viên Khanh Trần, mà ánh mắt của hắn phức tạp, từ lúc nàng vừa tiến đến liền không e dè gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Ở Bữa tiệc, vô luận là Tô Vân Phong khách sáo kính rượu, hay là Tô Tĩnh Uyển săn sóc làm bạn, ngay cả Thu Thủy ở bên người hắn, cũng không có thể chi phối suy nghĩ của hắn.

Cảnh công tử?! Đêm nay, ánh mắt của hắn thật là rời không được người trước mắt.

Chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ kia không nói một lời, ngẫu nhiên cùng Tô Vân Phong trao đổi ánh mắt một chút, chỉ khoảng nửa khắc ánh mắt của nàng tựa hồ dừng lại ở chỗ hắn, ngay sau đó đã có chút dồn dập rất nhanh thay đổi ánh mắt chính mình liếc về nơi này.

Cảnh công tử thật thú vị! Hiên Viên Khanh Trần không khỏi nheo mắt lại.

https://thuviensach.vn

“Cảnh công tử là người ở nơi nào?” Hắn đứng dậy bưng chén rượu lên, đi đến trước mặt Cảnh Dạ Lan.

“A Cảnh bị thương ở cổ họng không thể nói chuyện, hay là để ta trở lời Bắc An Vương.” Tô Vân Phong trái lại tính tình tốt tiếp lời hắn nói.

“Bị thương cổ họng? A, nguyên lai phụ tá của ngươi có thể nói, cô vương còn tưởng rằng.” Hắn không khỏi cười phe phẩy đầu, “Thứ lỗi, lúc ấy cô vương thiếu chút nữa làm ngươi bị thương, nhưng người cũng Vân vương gia cũng rất lợi hại, xem ra Cảnh công tử thật sự giống như lời đồn bên ngoài, rất được ngươi tán thưởng!”

Nghe được thám tử hồi báo tin tức nàng mất, y ngựa không dừng vó quay trở về Bắc An, ngại cho thân phận của chính mình, kéo một ít canh giờ mới có thể vào thành, ngày hạ táng đó y vẫn xa xa tương vọng, ngay cả cơ hội đi đến người nàng nhìn liếc mắt một cái cũng không có.

Nữ tử trí tuệ, quả cảm, tự tin, kiên cường, nhưng lại như pháo hoa đẹp nhất trong nháy mắt sáng lạn sau chợt biến mất trong bầu trời đêm! Trái tim Tô Vân Phong lập tức mất mát, tràn đầy đau đớn luyến tiếc nảy lên trong lòng.

Còn nhớ rõ nàng một đường từ Bắc An theo chính mình đến Lan Lăng, nàng ban đêm đột nhập vào lao cứu mình, còn có nàng không biết, ở thời điểm tam quân giao chiến, y từng ở biên giới, thời gian dừng lại một đêm, bởi vì nghe nói nàng độc phát không thể tự mình đến thăm, lo âu thầm muốn sớm nghe thấy tin tức nàng bình an.

Cũng may, y vẫn là không có thực sự mất nàng. Ôm lấy nàng hấp hối trong tuyết, Tô Vân Phong kia một khắc quả thật trong lòng buồn vui lẫn lộn, nàng không có chết còn sống!

Không quan tâm mang nàng trở lại Lan Lăng, dùng hết tất cả phương pháp chỉ là vì giữ lấy tính mạng của nàng.

https://thuviensach.vn

Thời khắc nhìn nàng mở mắt ra, Tô Vân Phong liền hạ quyết tâm, sẽ không lại làm cho cuộc nàng trải qua nguy hiểm một lần nào nữa.

A Cảnh, nếu ông trời cho ta một cơ hội giống như hắn, nàng ở đây đã không còn là Hoa Mị Nô, nàng có bằng lòng cũng cho ta một cơ hội hay không?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Tô Vân Phong!

Hiên Viên Khanh Trần nhìn trong mắt y đã có tình cảm khác, chỉ là trong nháy mắt nở rộ, nhưng lại có thể khiến cho hắn khẳng định Tô Vân Phong và phụ tá bên người y không đơn giản như vậy.

“Nhân tài khó cầu, thật là chúc mừng Vân Vương gia.” Hắn giơ chén rượu trong tay lên nhưng lại kính Cảnh Dạ Lan, “Cảnh công tử, mời!” Không đợi nàng làm ra bất cứ phản ứng gì, Hiên Viên Khanh Trần đã uống cạn chén rượu, ý cười thoáng hiện trong đôi mắt.

Cảnh Dạ Lan không biết uống rượu xong là cái tư vị gì, trong miệng chỉ chát chát, nóng rát trôi xuống thực quản, ở bụng giống như dấy lên một ngọn lửa. Trong mắt không biết là vì rượu hay là duyên cớ khác, có chút phiếm hồng!

Hiên Viên Khanh Trần cũng uống một ly tiếp theo một ly, ánh mắt dần dần mê ly, khoé môi gợi lên tươi cười làm nổi bật đồng tử mắt yêu dị, làm cho Cảnh Dạ Lan có chút mất tự nhiên cúi đầu.

Ánh mắt nóng bỏng di chuyển trên thân thể nàng, tựa hồ như muốn thiêu đốt cả người nàng, nhưng lại tránh không thoát, tránh không kịp.

Cũng may thân mình Thu Thuỷ có chút mệt mỏi, Hiên Viên Khanh Trần mới không thể không sớm rời bữa tiệc để cùng nàng trở về nghỉ ngơi.

Sau khi tan tiệc, Tô Vân Phong cùng Cảnh Dạ Lan có chút say nhẹ trở về, “A Cảnh, có khoẻ không?” Y thấp giọng hỏi nói, nhìn nàng cả một đêm

https://thuviensach.vn

đều không yên lòng, cùng ánh mắt không e dè của Hiên Viên Khanh Trần, y không khỏi ôn nhu an ủi Cảnh Dạ Lan. “Nàng không cần suy nghĩ quá nhiều, nàng cũng nói qua, nếu Vô Ngân giúp nàng, tự nhiên sẽ không nói cho hắn biết.”

“Ta hiểu được, có lẽ ta đa nghi quá mức, làm hại ngươi cũng lo lắng.” Giọng nói của nàng lạnh nhạt, một đôi mắt trong bóng đêm nhưng lại bắt đầu phát sáng trong suốt.

Nàng cũng hy vọng là chính mình đa nghi, cũng tận lực làm cho chính mình không cần để ý quá nhiều hành động của Hiên Viên Khanh Trần, nhưng cuối cùng thiếu chút nữa thua do ánh mắt nhìn chăm chú của hắn.

“Vừa rồi Tĩnh Uyển nói, muốn ở lại nơi này vài ngày, nàng thấy có cần phải rời khỏi vương phủ mấy ngày hay không, hoặc là ta giúp nàng tìm cớ không cần xuất hiện ?!” Y cũng hiểu được làm như vậy là hạ sách, nhưng tối nay hắn nhìn ra rõ ràng Hiên Viên Khanh Trần tựa hồ nổi lên lòng nghi ngờ đối với nàng. Vô luận dung mạo thay đổi như thế nào, Hoa Mị Nô vẫn là Hoa Mị Nô, nàng dù chỉ là lẳng lặng đứng ở một bên, cũng khó có thể che đậy tự thân mình vô thức toả sáng .

“Ngay cả trốn xa một lần nữa, hắn vẫn sẽ tìm được, hiện tại chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, Vương gia không cần lo lắng cho ta, ta sẽ xử lý tốt hết tất cả, sẽ không mang phiền toái đến cho Vương gia.”

“Nàng chưa bao giờ là phiền toái của ta, cho dù đúng là như vậy cũng là ta nguyện ý.” Tô Vân Phong ban đầu đi song song vượt lên trước một bước đứng ở trước mặt nàng, thanh âm mềm nhẹ nhưng kiên định. Lúc có chút chuyện phải hỏi thì nhất định phải nói, y đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, mà hiện tại y không muốn mất đi.

Gió nhẹ quất vào mặt, dưới ánh trăng khuôn mặt Cảnh Dạ Lan như đồ gốm sứ trắng bóng, thản nhiên tươi cười dương lên, nàng trầm mặc một

https://thuviensach.vn

chút thấp giọng hồi đáp: “Vương gia, ta nghĩ lúc trước ta đã nói rất rõ ràng, tâm ý của ngươi ta cho đến bây giờ đều biết đến, nhưng…”

“A Cảnh.” Y có chút chần chờ, nghĩ nghĩ một chút mới khoát lên đầu vai của nàng, “Ta không có uống nhiều, cũng sẽ không bởi vì duyên cớ có hắn ở đây mới nói với nàng những lời này, tâm ý của ta đã sớm cho nàng thấy, vì sao nàng không nhìn tới?” Nàng như một cơn gió, sẽ không bị bất kì người nào điều khiển trong tay, mỗi một lần thân cận, lúc nào cũng là hắn tiến một bước, nàng lui một bước, từ đầu đến cuối hắn cùng nàng lúc nào cũng có một khoảng cách.

“Vương gia.” Cảnh Dạ Lan có chút lùi về phía sau, nàng vẫn không thích người khác đụng vào, than nhẹ, “Ân tình của ngươi, ta ghi nhớ trong lòng, ta sẽ giống như ta nói trước kia, chỉ cần lúc Vương gia cần ta hỗ trợ, A Cảnh nhất định sẽ không thoái thác, ta sẽ không lo lắng cái khác.

“Nàng thật là cố chấp.” Tô Vân Phong cười có chút cô đơn, giữ lại không được cho dù gò ép giữ lại bên người cũng vẫn là giữ lại không được, nhưng y thực sự rất muốn nàng lưu lại. “Nhất định bởi vì phần cố chấp này của nàng, ta mới có thể cố chấp như vậy, A Cảnh, nàng nói chúng ta có tính là cùng một loại người không?”

Cùng một loại người? Cảnh Dạ Lan không khỏi cười ra tiếng, “Không giống!” Nàng trả lời rõ ràng.

“Nói vì sao?” Tô Vân Phong rất có hứng thú muốn nàng nói.

Nàng giảo hoạt cười, hai tròng mắt chớp động, bên cạnh nói: “Nếu Vương gia cùng ta là một loại, thường không phải người tốt!” Tô Vân Phong ôn hoà có lễ nghĩa, có nề nếp, y vĩnh viễn đều là thích bất động thanh sắc nắm trong tay đại cục, hiểu được tiến lui lựa chọn hay bỏ có chừng mực. Quả thật là tướng soái tài năng hiếm có.

https://thuviensach.vn

Mà nàng tuy là nữ nhân, so với cá tính nam tử còn nóng nảy hơn, đôi khi ngay thẳng dâng lên, thường thường đều không quan tâm, nơi nàng suy nghĩ muốn đến liền nhất định phải được đến, điểm này thì lại giống hắn.

Tươi cười ở khoé miệng ngưng trệ, giống như y, đúng vậy! Nếu là muốn nói cùng một loại người, thật đúng là nên phân chia ở một loại cùng y.

“Ta lại liên luỵ Vương gia , vài ngày sau phải có chuẩn bị!” Cảnh Dạ Lan cố ý chuyển hướng đề tài.

“Nàng đã quyết định ta cũng không cưỡng ép nàng, nàng làm chủ tất cả đi.” Tô Vân Phong đưa nàng đến trước Tùng Trúc Uyển ngừng cước bộ. “Cho phép ta đưa nàng vào nhé.” Tô Vân Phong chủ động đưa ra.

Bọn họ đã từng có ước định, trừ phi là ban ngày hoặc là có chuyện khẩn cấp, bằng không hắn không thể tuỳ ý bước vào Tùng Trúc Uyển của nàng, này cũng là điều kiện thứ nhất để Cảnh Dạ Lan đáp ứng tạm thời ở lại Vân Vương phủ.

“Ta còn không sợ, ngươi sợ cái gì?” Nàng cúi đầu một tiếng khoát khoát tay bảo Tô Vân Phong đi về trước. Nàng biết y lo lắng, Hiên Viên Khanh Trần ở lại nơi này vài ngày, thuỷ chung vẫn là phải đề phòng hắn.

Quen tối tăm, chôn sống trong quan tài ở mộ huyệt nằm nửa đêm, không có gì lại có thể làm cho nàng sợ hãi. Nàng đánh cược cùng Vô Ngân, thật là nàng cuối cùng lựa chọn ăn được cả ngả về không.

Còn có mấy tháng nữa sẽ đến ước định một năm, mặc dù mấy ngày nay không có phát tác giống như Vô Ngân nói, nhưng Tô Vân Phong cũng không có biện pháp tốt hơn để điều trị cho thân thể nàng khỏi hắn.

Hay là trở lại Bắc An một lần nữa tìm cái tên kia, nghĩ đến đây Cảnh Dạ Lan cũng không có tâm tư đốt ngọn nến. Kéo dài chỉ chốc lát ánh mắt của nàng ở trong đêm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Đẩy cửa phòng ra, cước bộ của nàng đình trệ, bốn phía yên tĩnh, lại vừa vặn ở trong không trung tràn ngập một tia hơi thở không dễ phát hiện. Thân thể cùng giác quan đột nhiên thanh tỉnh, nắm chặt ngân châm trong tay trong tay áo, nàng đi từng bước một thong thả đi đến trong phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Thân ảnh hân trưởng quen thuộc đến làm cho tâm Cảnh Dạ Lan bắt đầu đập mạnh mẽ, ngân châm trong tay vận sức chờ phát động bị nàng rất nhanh thu hồi. Người tới tựa hồ như không có nhận thấy được nàng tiến vào, chính là dựa bàn ngủ.

Tô Vân Phong hắn là vẫn còn lại bên ngoài, bình thường y đều chờ một hồi mới có thể rời đi, thói quen này vô luận thời tiếc như thế nào hắn vẫn đều duy trì, Cảnh Dạ Lan ngược lại không có quay ngược thân đi ra ngoài, chính là chậm rãi tiêu sái đi đến ngươi ngủ bên cạnh.

Ánh trăng xuyên thấu qua song cửa sổ dừng ở trên trường bào đen của hắn, sợi tóc mềm mại che dấu một bên mặt của hắn. Cảnh Dạ Lan ho khan vài tiếng, cố ý dùng sức đẩy đẩy hắn.

Kẻ lừa đảo! Hiên Viên Khanh Trần dù cho đã uống rượu, phản ứng linh mẫn của hắn cũng không có bị yếu đi vài phần.

“Ngươi đã trở lại.” Quả nhiên là hắn đứng dậy, nửa nheo lại đôi mắt nhìn chằm chằm nàng.

Cảnh Dạ Lan ra hiệu mời hắn đi ra ngoài, hắn vẫn thật là lớn mật, cho rằng nơi nào cũng là Bắc An Vương phủ của hắn, tuỳ ý ra vào!

“Ta cố ý đến tìm ngươi, vì sao phải đuổi ta đi?” Hiên Viên Khanh Trần hoàn toàn không có quan tâm tới ý tứ nàng xin mời hắn đi ra ngoài.

Mời Vương gia đi ra ngoài, nếu có chuyện gì, sáng mai nói sau. Cảnh Dạ Lan chấm nước trong chén viết lên mặt bàn, thình lình bị hắn nắm được cổ

https://thuviensach.vn

tay.

“Chuyện ta muốn nói không thể nói vào buổi sáng mai, chỉ có thể là hiện tại!” Ngón tay hắn giữ chặt cổ tay Cảnh Dạ Lan, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve nội sườn, coi như tình nhân ngọt ngào khẽ hôn.

“Buông ra!” Cảm giác tê dại chạy toán loạn ở tứ chi của nàng, nàng đè thấp thanh âm, vừa rồi uống rượu làm cho cổ họng nàng không được thoải mái, hiện tại nghe có chút khàn khàn, hơn nữa chính nàng cố ý thay đổi, Hiên Viên Khanh Trần trong lúc nhất thời cũng không nghe ra được.

“Như vậy mới tốt. Không có Tô Vân Phong tại bên người, ta và ngươi lên tiếng nói chuyện thoải mái một chút.” Lúc này hắn mới buông cổ tay nàng ra, da thịt trắng mịn, như nữ tử xương tay mảnh khảnh, hắn không khỏi lạnh lùng cười.

Cảnh Dạ Lan kìm nén mãnh liệt tim đập, thản nhiên nói: “Mời Vương gia nói nhanh chút.”

“Ngươi vẫn chưa nói cho ta biết ngươi là người ở nơi nào?” Trong yến hội, Tô Vân Phong luôn xảo diệu thay nàng đỡ tất cả vấn đề Hiên Viên Khanh Trần.

“Từ nhỏ cơ khổ không biết quê cha ở nơi nào.”

“Ngươi từ cái gì bắt đầu làm phụ tá cho hắn?”

“Nhận được Vương gia tán thưởng, làm phụ tá dưới trướng hắn đã mấy tháng rồi.” Cảnh Dạ Lan cẩn thận trả lời mỗi một vấn đề hắn đưa ra, hơi không lưu ý sẽ bị hắn phát hiện sơ hở.

Trả lời của nàng tựa hồ làm cho Hiên Viên Khanh Trần thực hài lòng, hắn lười nhác cười, sau khi nghe xong lời nói của nàng, đột nhiên không chút để ý hỏi một câu: “Tên của ngươi?”

https://thuviensach.vn

“A Cảnh.”

“Ta muốn biết tên đầy đủ của ngươi, cuối cùng nói ra dòng họ của ngươi đi.” Hắn đứng dậy tới gần Cảnh Dạ Lan.

“Vương gia, ngài tối nay đến nơi này của ta nên hỏi không nên hỏi đều hỏi, ta cũng nói, nhưng đôi khi, con người lúc nào cũng có chút bí mật không thể để cho người khác biết đến.”

“Nói rất đúng, ta không thích biết bí mật của người khác , nhưng là thực rất có hứng thú đối với A Cảnh ngươi.” Hắn đột nhiên ra tay, một tay nắm đầu vai của nàng, tay kia thì lại ôm vòng eo nàng.

“Ngươi.” Cảnh Dạ Lan lúc này ngược lại không thể ra tay, Hiên Viên Khanh Trần biết nàng dùng giỏi ngân châm, chỉ cần nàng ra tay, liếc mắt một cái sẽ bị hắn nhìn thấu.

Không ra tay dựa vào khí lực không thắng được hắn, ra tay lại sẽ bị hắn nhận ra, nếu hắn xảy ra chuyện gì ở Vân vương phủ, lại sẽ một hồi hai nước ác chiến, Cảnh Dạ Lan thế khó xử.

Bên tai là hắn cười khẽ, ác ý cắn vành tai của nàng, “Ngươi là nữ tử thì phải!” Hơi thở ấm áp dân lên ở cổ nàng, làm cho gò má nàng bay lên một mạt sắc đỏ.

“Chẳng lẽ nữ tử thì không thể làm phụ tá?” Nàng không khỏi cắn chặt đôi môi.

“Đương nhiên có thể, ta nói Tô Vân Phong không có yêu thích nam sắc, làm sao có thể an trí ngươi ở trong phủ?” Tay hắn nâng lên, nhưng là lấy xuống trâm cài tóc trên đầu Cảnh Dạ Lan, một đầu mái tóc buông thuận xuống, dừng ở bàn tay hắn.

https://thuviensach.vn

“Ngươi không được nói lung tung, ta cùng Vương gia chính là khánh chủ một hồi!” Nàng vội vàng giải thích. Mà tay hắn chỉ lại dán vào hai má nàng tinh tế vuốt ve.

“Nói cho ta biết tên của ngươi.” Hắn cúi đầu nhỏ giọng nói ở hai bên tai nàng, ở giữa lông mày lại càng nhíu chặt. Cảm giác ôm nàng rất quen thuộc, nhưng tướng mạo cùng thanh âm lại là của một khác.

Hắn không say, nhưng cũng không tỉnh táo, đưa Thu Thủy trở về, hắn vẫn theo Tô Vân Phong cùng nàng đi vào Tùng Trúc Uyển. Khoảng cách tuy xa, nhưng cũng nhìn thấy rõ ràng, vẻ tươi cười của nàng lại rất giống Mị Nô.

Chẳng lẽ thật là nàng? Tâm Hiên Viên Khanh Trần vẫn không thể bình tĩnh, thừa lúc bọn họ nói chuyện, hắn đi trước chờ trong phòng ngủ của nàng.

“Bắc An Vương, nếu ngươi lại trêu đùa ta, ta nhất định sẽ nói trước mặt Vương gia, xin hãy tự trọng!” Cảnh Dạ Lan có chút hoảng thần, không khỏi đề cao thanh âm.

“Không bằng bây giờ ngươi nói liền cho hắn đi, ta nghĩ hắn vẫn chờ ngươi ở bên ngoài.” Hiên Viên Khanh Trần nâng lên chiếc cằm khéo léo của nàng, nhưng lại thấy nàng muốn né tránh theo bản năng. Đôi mắt không khỏi buộc chặt, thanh âm lạnh lùng, “Ta không có kiên nhẫn thật là tốt giống hắn, nếu ngươi không nói ta không dám cam đoan sẽ làm cái gì đối với ngươi.”

Tay bên hông ôm lại càng chặt, ngay sau đó đôi môi mỏng của Hiên Viên Khanh Trần dừng ở trên gương mặt của nàng, nàng không khỏi hướng đến hắn trong lòng rụt lui thân thể.

“Cảnh Lan, ta gọi là Cảnh Dạ Lan.” Cá tính của hắn Cảnh Dạ Lan rất rõ ràng, hắn nói được là làm được, đã bị hắn biết là nữ tử, càng không thể lại

https://thuviensach.vn

làm cho hắn biết được nhiều!

“Cảnh Dạ Lan?” Hắn lặp đi lặp lại nhớ kỹ tên của nàng. “Còn có ai biết nữa không?”

“Không có.” Cho dù là Tô Vân Phong nàng cũng chỉ cáo một chữ Cảnh.

“Tốt, ngươi thật nghe lời.” Hắn buông hai tay ra, chỉ nhìn chằm chằm hai tròng mắt của nàng, “Ngươi rất giống một người ta biết.”

“Trời cao biển rộng bao la người tương tự nhiều lắm!” Cảnh Dạ Lan không còn bị hắn chế ngự, không khỏi lui lại mấy bước về phía sau. Vừa rồi bị hắn ôm, toàn thân không khỏi trở nên khô nóng.

Bên trong vẻ tươi cười của Hiên Viên Khanh Trần mang theo vài phần chua xót: “Cảnh Lan, ngươi có người quan trọng đối với ngươi không?”

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 188

Người quan trọng? Cảnh Dạ Lan ngây ra một lúc, nàng để ý, những người quan trọng đã rời xa nàng. Mà người trước mắt là thủ phạm tạo thành tất cả hậu quả cuối cùng này, thấp thu hạ mi mắt, nàng thản nhiên một câu: "Không có."

"Không có?!" Trong đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần hiện lên một tia mất mát, "Thật sự không có sao?" Hắn vươn tay muốn chạm vào nàng lại một lần nữa, nhưng Cảnh Dạ Lan lại trốn tránh ngay sau đó.

"Đã sớm không còn ở nhân gian này nữa rồi, tự nhiên chính là không có." Nàng quay đầu đi, né tránh ánh mắt tìm kiếm của hắn. Hắn bình thường sẽ giống như bây giờ, bình thường cái gì cũng luôn nắm trong tay, tự tin thao túng tất cả mọi thứ của người khác. "Bắc An Vương, ngươi cần phải trở về."

Hiên Viên Khanh Trần cực kỳ khó khăn không tiếp tục dây dưa gật gật đầu, nhưng lại ném một câu làm cho Cảnh Dạ Lan nghe xong liền thầm nghĩ nhíu mày: "Đêm nay làm phiền, đêm mai ta lại đến."

Đêm mai, hắn thật đúng là dự định không để yên rồi! Cảnh Dạ Lan bước nhanh đi đến trước cửa, mời hắn ra ngoài.

"Cảnh công tử, ngươi có biết bộ dáng lúc ngươi tức giận thực sự rất đáng yêu." Trước khi hắn ra ngoài đột nhiên cúi người nói nhỏ bên tai nàng, lập tức hắn bắt đầu nhẹ giọng cười, nheo lại đồng tử mắt bên trong mông lung một mảnh, nhưng lại chỉ thấy rõ trên mặt người trước mắt hiện lên một chút

https://thuviensach.vn

phi hồng, “Ta đi đây, ngày mai gặp lại.” Hắn cúi đầu lẩm bẩm, quay người đi ra Tùng Trúc Uyển.

Thân thể áp vào mép cửa, nhìn thấy hắn đi xa, Cảnh Dạ Lan mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tim đập lại mãnh liệt gia tốc, đóng cửa phòng lại, nàng vọt tới trước bàn trang điểm, dưới ánh nến, nàng cởi mặt nạ trên mặt xuống, trên khuôn mặt tái nhợt ban đầu nổi lên đỏ ửng làm cho nàng không khỏi có chút thất thần.

Hắn có phải nhìn ra cái gì hay không? Nhưng nàng đã sửa lại tướng mạo, thay đổi thanh âm, hắn vẫn có thể nhìn ra? Ngón tay nâng lên nàng theo Hiên Viên Khanh Trần mới vừa rồi vuốt ve hai má, vuốt ve từng chút từng chút. Tựa hồ như còn có thể cảm giác được đầu ngón tay mềm nhẹ của hắn!

“Cảnh Dạ Lan, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì?” Nàng đột nhiên hoàn hồn, không khỏi thấp giọng mắng chính mình.

Từ lúc nàng quyết định giả chết muốn hoàn toàn rời khỏi hắn, nàng đã bỏ đi thân phận Hoa Mị Nô.

Ngươi đã quyết tâm không quay lại nhìn quá khứ nữa, ngươi đã quyết tâm quên đi quá khứ, vậy ngươi còn đang mong chờ cái gì! Người trong gương, đồng dạng dùng một bộ ánh mắt bướng bỉnh quyết tâm nhìn nàng. Dần dần ánh mắt ban đầu thoáng bất an đã trở nên vững vàng, cúi đầu dập tắt ánh nến, nhưng nàng lại ngồi ở chỗ đó một lúc lâu, chậm chạp không có đi ngủ.

Tùng Trúc Uyển cách đó không xa, Hiên Viên Khanh Trần đứng thẳng trong gió, nhìn nàng châm ánh nến, lại tắt, trong yêu dị đồng mâu của hắn thoáng hiện ý cười, làm cho đường cong lạnh lùng của hắn trở nên nhu hoà, người không ngủ đêm này, sẽ không có chỉ một mình hắn…

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Tĩnh Uyển vì Thu Thuỷ sắp xếp là săn bắn. Nàng hưng phấn sáng sớm liền thức dậy, lôi kéo Hiên Viên Khanh Trần

https://thuviensach.vn

một bộ tư thế cấp bách không thể không xuất phát.

“Khanh Trần ca ca, săn bắn chơi vui không?” Đôi mắt trong trẻo của nàng nhìn khuôn mặt hắn, rất kỳ vọng hỏi.

“Chờ một chút chẳng phải ngươi sẽ biết sao?” Sủng nịnh nhéo nhéo hai má của nàng, nhưng ánh mắt lại đang đợi tìm kiếm người hắn muốn gặp đến xuất hiện. Cho đến khi thân ảnh kiều nhỏ mảnh khảnh từ xa xa đi tới, trên mặt Hiên Viên Khanh Trần mới hiện ra ý cười.

Nàng sẽ đến!

“Mong Vương gia lượng thứ, A Cảnh đến chậm.” Nàng trầm thấp giọng nói.

Nghe nàng mở miệng nói chuyện, Tô Vân Phong tựa hồ có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn nhìn Hiên Viên Khanh Trần, mà hắn đang cùng Thu Thủy nói chuyện, cũng không có để ý Cảnh Dạ Lan trước mặt.

“Làm sao vậy?” Tô Vân Phong không khỏi thấp giọng hỏi nói.

“Không có việc gì. Nếu không mở miệng khó có thể tránh khỏi sẽ làm lộ, ta sẽ chú ý nhiều hơn.” Trên mặt của nàng lộ vẻ uể oải, trong đồng tử mắt mang theo ủ rủ thật sâu.

Một đêm không ngủ đến trời hửng sáng, nếu là không đến, cũng không tìm thấy lý do thích hợp, Hiên Viên Khanh Trần sẽ lại ồn ào giống như tối hôm qua, sự tình sẽ mãi cứ không khống chế được.

“Được, xuất phát đi.” Tô Vân Phong phân phó, đoàn người đi trong thời kỳ Lan Lăng đẹp nhất, rời bỏ phong cảnh tú lệ lên Tà Sơn săn bắn.

Tô Tĩnh Uyển cùng Thu Thuỷ đi xe ngựa, Tô Vân Phong và Hiên Viên Khanh Trần cưỡi ngựa song song, Cảnh Dạ Lan đi theo sau đó.

https://thuviensach.vn

“Ca ca!” Thu Thuỷ từ trong xe ngựa nhô đầu ra, “Tĩnh Uyển tỷ tỷ nói nơi này gọi là Tà Sơn, vì sao gọi tên này a?”

“Nghe nói từng có một nữ tử ở chỗ này đợi chờ trượng phu đi xa về, ngày ngày đêm đêm một năm bốn mùa đều vẫn chờ, nàng từng nói qua, trừ phi trời đất hợp lại mới có thể chặt đứt ý niệm gặp lại trong đầu.” Tô Tĩnh Uyển ở một bên giải thích.

“Sơn vô lăng, nước sông vì kiệt, đông lôi từng trận, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi dám cùng quân tuyệt.” Cảnh Dạ Lan không khỏi ở một bên thấp giọng thì thầm.

(Dịch nghĩa: Núi không có đỉnh, nước sông cạn kiệt, hạ tuyết rơi, trời đất hoà hợp, mới có thể đoạn tuyệt với chàng.)

Nhãn tình Thu Thuỷ sáng lên, liếc nhìn, kinh ngạc vui mừng nói: “Cảnh công tử, ngươi nói thật đúng. Thật là sơn vô lăng thiên địa hợp, nãi dám cùng quân tuyệt!” Nghĩ nghĩ nàng không khỏi đỏ hai mắt, phát ra một tiếng than nhẹ.

“Thu Thủy tiểu thư.” Thấy nàng ta rơi lệ, Cảnh Dạ Lan không khỏi thấp giọng hô.

“Nhìn xem ngươi, vô duyên vô cớ lại khóc, sẽ làm Cảnh công tử nghĩ y làm ngươi khóc.” Hiên Viên Khanh Trần giục ngựa lại, ánh mắt lại lưu lại trên người Cảnh Dạ Lan.

Xem ra nàng đúng là một đêm không ngủ ngon, có thể là vì hắn? Khoé môi hắn gợi lên ý cười, không hề chớp mắt nhìn nàng.

Thật không biết xấu hổ, ai lại vì ngươi! Nhìn nàng với ánh mắt như vậy, Cảnh Dạ Lan cũng đoán được hắn đang nghĩ gì, không khỏi âm thầm mắng trong lòng. Giục ngựa nhanh hơn bước chân cùng Tô Vân Phong song song

https://thuviensach.vn

mà đi. Hiên Viên Khanh Trần cũng không buồn bực, chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào bóng dáng của nàng. Quật cường giống nhau a!

Sau khi một phen cắm trại, săn bắn chính thức bắt đầu.

“Thu Thủy muốn cái gì?” Hiên Viên Khanh Trần hỏi.

Nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng gắt gao, nhìn bọn họ người người đều đặt tên vào cung, không khỏi khiếp đảm nói: “Ca ca, đừng làm chúng nó bị thương, ta muốn sống là tốt rồi!” Kéo góc áo hắn lại, nàng hiện tại có chút hối hận đòi săn bắn.

Còn sống, cái này có cái gì khó! Hiên Viên Khanh Trần lập tức gật đầu đồng ý, sống tự nhiên tốt, hắn cũng thích còn sống! Nâng mâu, hắn nhìn người cách đó không xa, thay đổi một thân trang phục, tư thế oai hùng hiên ngang giục ngựa mà đứng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 189

Hôm nay, mặc kệ sẽ phát sinh chuyện gì, ta cũng phải thử một lần, hắn tà mị cười, ánh mắt gắt gao nhìn Cảnh Dạ Lan. Cảnh Dạ Lan tựa hồ cũng nhận thấy được Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng nữa, nhưng nàng lại quật cường xoay người đi đổi hướng khác không nhìn tới hắn. Nàng suy nghĩ suốt cả một đêm, cũng không thể kết luận có bị hắn nhìn ra manh mối hay không. Bị hắn quấn lên, Cảnh Dạ Lan ngẫm lại đều cảm thấy hậu quả khó mà giải quyết!

Chỉ cần trốn tránh mấy ngày hắn lưu lại Lan Lăng, nàng liền sẽ rời khỏi Tô Vân Phong , né tránh Hiên Viên Khanh Trần thực xa, như vậy lòng của nàng mới không bị rối loạn như thế.

Săn bắn bắt đầu.

Sau một tiếng kèn, Mặc Câu của Hiên Viên Khanh Trần thuỷ chung đi theo phía sau Cảnh Dạ Lan. Tô Vân Phong phái một vài tuỳ tùng, vẫn cũng gắt gao đi theo sau đó.

Hắn đùa cợt cười, giơ roi lập tức quất vào ngựa của Cảnh Dạ Lan, xuống tay vô cùng chuẩn xác, vừa không có làm cho con ngựa hoảng sợ, nhưng lại làm cho con ngựa đau đớn toạt móng, chạy bay nhanh. Mà Mặc Câu của hắn là con ngựa tốt khoẻ nhân gian khó gặp, hơn nữa hắn khống chế thuần thục tự nhiên, rất nhanh đuổi kịp, bỏ lại rất xa nhóm tuỳ tùng vẫn bảo hộ bên người nàng.

Tô Vân Phong chậm một bước, mắt thấy Hiên Viên Khanh Trần cùng nàng biến mất rất nhanh trước mắt, không khỏi thất kinh. Cố chịu không

https://thuviensach.vn

hơn cùng Tô Tĩnh Uyển giao cho cái gì, liên thanh hô: “Người đâu, chuẩn bị ngựa!”, Y chạy vội lên ngựa, dồn dập hướng về phía bọn họ vừa biến mất chạy đi.

Hiên Viên Khanh Trần nhất định là nhìn ra cái gì? Nàng ngàn vạn lần không được gặp chuyện không may mới được! Vừa nghĩ tới đây, Tô Vân Phong mày mặt nhăn nhó, trong lòng một trận lo lắng.

Tô Tĩnh Uyển nhìn tất cả phát sinh trước mắt, trong lòng bất an không hiểu dâng lên ngập cả trái tim. Hiên Viên Khanh Trần luôn luôn làm việc cuồng ngạo, là do tính tình của hắn, làm chuyện mạo phạm đối với Cảnh công tử cũng là ở trong dự kiến của nàng. Nhưng là ca ca thì không giống kiểu như vậy, nàng gần như chưa bao giờ nhìn thấy ca ca vì người nào hoặc vì chuyện gì, thiếu chút nữa không khống chế được!

Cảnh công tử rốt cuộc là loại người nào?

Nàng nhớ tới đôi mắt kia giống như đôi mắt lạnh như băng đã từng quen biết, kiệt ngạo bất tuân bên trong, lúc thản nhiên đảo qua nàng, truyền đến cái loại cảm giác khác thường này.

Là hận ý!

Tô Tĩnh Uyển biến sắc, không khỏi rất nhanh nắm chặt tay, quay người phân phó người hầu vài câu. Có phải nàng suy nghĩ quá nhiều hay không, để xem phát sinh ra chuyện gì. Mặc kệ có liên quan đến cái nữ nhân kia hay không, nàng đều phải hoàn toàn giải quyết tốt hết thảy trước khi không có phát sinh ra biến hoá gì.

“Tĩnh Uyển tỷ tỷ, ca ca bị làm sao vậy?” Thu Thủy một đôi mắt sáng có chút nghi hoặc nhìn nàng.

“Không có việc gì, lúc săn bắn chính là muốn ngươi tranh ta đoạt mới có hứng thú!” Nàng mỉm cười trấn an Thu Thuỷ, trong đôi mắt hiện lên hàn ý

https://thuviensach.vn

lạnh lẽo.

“Bắc An Vương, ngươi lại muốn làm cái gì?” Con ngựa nổi điên dường như điên cuồng một đường, làm cho Cảnh Dạ Lan không khỏi nhíu mày, ngày hôm qua hắn nháo còn chưa đủ sao?!

“Ta nói rồi, hôm nay ta muốn đến gặp ngươi.” Lúc chạy như bay, hắn vươn tay tới Cảnh Dạ Lan.

“Ta đã ở trước mặt ngươi, ngươi làm như vậy ta sẽ cảm thấy là ngươi cố ý nhằm vào ta, ta xin khuyên ngươi một câu, nơi này là Lan Lăng, không phải là Bắc An của ngươi, nơi ngươi có thể hô phong hoán vũ nhìn thiên hạ!” Nàng kẹp hai chân, chặt chẽ nắm chặt dây cương trong tay.

Tên hỗn đản này rốt cuộc còn muốn cái gì?! Cảnh Dạ Lan vừa tức vừa giận trừng mắt nhìn hắn.

Hiên Viên Khanh Trần nhìn thấy bộ dáng này của nàng, ngược lại nở nụ cười, yêu dị đồng mâu nheo lại, nâng tay lại một lần nữa nhẹ quất vào con ngựa của nàng.

“Này, không được nha!” Nàng kinh hô một tiếng, bởi vì Hiên Viên Khanh Trần lại một lần nữa giơ roi ngựa trong tay lên quật trên người con ngựa của nàng, con ngựa dưới thân bị đau, phát cuồng dường như phát ra tiếng hí, nảy sinh ác độc chạy còn nhanh còn hơn hồi nãy nữa! Mọi vật trước mắt rất nhanh ngược về, làm cho ánh mắt của nàng có một thời gian không thích ứng.

“Đưa tay cho ta!” Bàn tay Hiên Viên Khanh Trần trước mặt. Ánh mắt trong mắt phức tạp! “Nhanh lên!” Thấy Cảnh Dạ Lan không chìa tay ra, nhưng con ngựa của nàng đã hoảng sợ, hắn không khỏi đề cao thanh âm.

Hắn chính là muốn thử xem nàng, nhưng nữ nhân này một bộ bộ dáng cự tuyệt người ngàn dặm, lạnh lùng nhìn lại hắn, biết rõ nguy hiểm trước mắt

https://thuviensach.vn

nhưng vẫn không muốn tiếp nhận hắn.

Đúng là ánh mắt như vậy, không sai! Dung mạo có thể thay đổi, thanh âm có thể nguỵ trang, nhưng ánh mắt thì không thể nào biến đổi được.

Mị Nô, Mị Nô của hắn, từ lần đầu gặp lại, nàng vẫn đều không ngừng cự tuyệt hắn, không ngừng muốn chạy trốn, mỗi một lần đối mặt hắn, đều là ánh mắt lạnh như băng quật cường như vậy, làm cho nơi đáy lòng mềm mại nhất của hắn bị kích thích.

“Ai cần ngươi lo, cút ngay!” Nàng không khỏi cao giọng cự tuyệt, ngữ điều ngay từ đầu cố ý nguỵ trang biến thành thanh âm lúc đầu,thanh âm Hoa Mị Nô người khác há có thể bắt chước?

Trong giây lát, trong lòng nàng lạnh lùng, nam nhân này vẫn đều thử thăm dò chính mình, cho dù làm ra chuyện nguy hiểm như vậy, hắn cũng muốn chính mình thừa nhận!

“Mị Nô, nàng là Mị Nô.” Thanh âm của hắn có chút phát run, không sai được! “Đưa tay cho ta! Mau lên!”

“Hiên Viên Khanh Trần ngươi người điên, ai cần ngươi lo!” Hô hấp của nàng dồn dập, con ngựa dưới thân đã bắt đầu không chịu khống chế.

“Ta mặc kệ nàng, vậy chứ nàng muốn cho người nào quản mình! Mị Nô, nàng đáp ứng ta cái gì?” Hắn vội vàng phi Mặc Câu đến gần nàng. Tiếng gió nổi lên bốn phía, ánh mắt hắn kiên định, duỗi cánh tay dùng sức ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Mạnh mẽ ôm lấy thân thể của nàng, chặt chẽ ôm trong ngực.

Mặc Câu chạy nhanh mà vững vàng, hắn nhìn chăm chú người ở trong lòng, trong đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần cảm xúc phức tạp dầy đặc, ra sức hô hấp dồn dập.

https://thuviensach.vn

“Ta không phải là cái gì Hoa Mị Nô, ngươi phát điên cái gì !” Cảnh Dạ Lan trong nháy mắt sau khi hoảng sợ phản ứng lại, nhưng không có bất gì giãy dụa gì, chỉ giống như hắn nhìn chăm chú con ngươi mắt màu vàng của hắn. Vẫn quật cường như trước, muốn gắt gao cắn chặt đôi môi, có chút phát run kia chính là trong lòng nàng đang khủng hoảng bất an.

Trong giây lát, Hiên Viên Khanh Trần cúi người hôn thật mạnh lên đôi môi run nhè nhẹ của nàng, dùng sức mút mạnh cánh môi hơi lạnh, lửa nóng đầu lưỡi cường ngạnh cạy hàm răng đóng chặt của nàng, thâm nhập vào trong miệng nàng, bắt đầu dây dưa chiếc lưỡi đinh hương không thể trốn tránh được của nàng. Cảm giác ngọt ngào quen thuộc, làm cho hắn trầm mê, muốn ngừng mà không được!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 190

Thân hình ấm áp chân thật trong lòng hắn, mềm mại ôn hương. Một chút phản kháng lúc trước, ngược lại kích thích hắn ôm càng thêm xuất thần, say sưa tìm kiếm đòi hỏi, cho đến khi người trong lòng sắp hít thở không thông, hắn mới keo kiệt buông ra kề sát môi, nghe hô hấp của nàng cũng dồn dập, đỏ ửng che kín hai gò má.

“Đủ, buông ta ra!”

“Không buông!” Hiên Viên Khanh Trần ôm càng chặt, nàng lừa gạt hắn, há có thể buông tay?

“Buông ra, bằng không ta sẽ không khách khí!” Cảnh Dạ Lan cố gắng đẩy phía trên ra nhưng đồng thời lại bước một bước gần sát mặt của nàng.

“Ta biết thân thủ của nàng, nàng cứ việc động thủ, ta sẽ không buông nàng ra.” Đồng mâu Hiên Viên Khanh Trần chợt chặt lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng. Hắn khẽ liếm khoé môi, còn lưu lại hương thơm của nàng.

“Là ngươi tự tìm!” Cảnh Dạ Lan nói xong, lấy ngân châm phát sáng từ trong ống tay áo ra để ở cổ hắn, “Ta bảo ngươi buông ta ra!”

Hắn tà mị cười, nhìn tư thế hung thần của nàng, đẳng cấp tay của nàng hắn đã từng chứng kiến qua, không tệ, thậm chí có thể nói là rất mạnh. Tối hôm vì không cho hắn phát hiện, cũng có thể là cố ý nguỵ trang. “Nàng không phải hận ta sao, nàng động thủ đi!” Hắn chẳng mảy may để ý chút nào nguy hiểm trước mắt.

https://thuviensach.vn

“Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đừng nghĩ rằng ta không dám!” Cảnh Dạ Lan khẽ cắn môi, gia tăng lực đạo trong tay. Đúng, nàng đã sớm muốn giết hắn. Chiếm đoạt nàng, khiến cho nàng thử độc thống khổ, dùng nàng để làm thuốc dẫn cho Thu Thuỷ, tàn nhẫn hại chết Tiểu Khả, làm nàng mất đi đứa nhỏ, bao nhiêu đó đã sớm đủ để cho Hiên Viên Khanh Trần hắn chết nhiều lần rồi.

Ngân châm một chút đâm vào trong da thịt hắn, hơi hơi đau làm cho Hiên Viên Khanh Trần không khỏi tử giễu cười. “Mị Nô, cho dù chết ta cũng sẽ không để nàng thoát khỏi ta lần nữa!” Nói xong hai tay hắn ôm chặt vòng eo của nàng, xoay người nhảy xuống từ trên Mặc Câu phi nhanh.

“A~~~” Cảnh Dạ Lan hô nhỏ một tiếng, bất ngờ không kịp phòng bị một chiêu này của hắn, thân mình bị hắn ôm chặt, thời khắc từ trên lưng ngựa bay nhanh hạ xuống, ngón tay buông lỏng làm ngân châm tuột xuống, theo bản năng ôm lấy cổ của hắn.

Vẫn bị hắn chặt chẽ ôm trong ngực, hai người thành một khối ngã nhào vào một bụi cỏ rậm rạp ở một bên, lực va chạm theo những vòng xoay mà từng vòng giảm bớt, chờ ý thức của nàng mới vừa rồi kinh hoảng đến khihoàn toàn thanh tỉnh, so với nàng Hiên Viên Khanh Trần sớm phản ứng nhanh chóng xoay người đặt lên trên thân thể của nàng. Dương quang chói chang chiếu thẳng vào mắt nàng, đôi mắt hơi hơi đau đớn , mà hắn tà mị cười làm tâm Cảnh Dạ Lan không khỏi rung động.

“Ngươi thật sự điên mất rồi!” Nàng không khỏi mở miệng mắng.

“Ta đã nói cái gì? Chỉ có ta mới có thể quyết định sinh tử của nàng, ngay cả nàng đã chết, ta cũng muốn nhốt hồn phách của nàng lại bên người.” Hiên Viên Khanh Trần nhìn xuống áp sát tới gần nàng, hơi thở ấm áp phả nhẹ lên da thịt của nàng, ngón tay thon dài của hắn nâng lên, vuốt ve chỗ mặt nạ dính lại trên gương mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Một chút xốc lên, mặt nạ tinh xảo hạ xuống, hé ra khuôn mặt quyến rũ tự nhiên, làm cho Hiên Viên Khanh Trần không khỏi nhìn say mê.

“Nàng gạt ta đến khổ!” Hắn cẩn thận vuốt ve khuôn mặt của nàng, giống như một thứ đồ sứ dễ vỡ, trong đôi mắt mang theo quyến luyến thật sâu.

“Ngươi làm sao mà biết ta không có chết?” Tất cả nguỵ trang đều bị vạch trần, nhưng trong lòng nàng đã không còn đố kỵ như lúc trước.

“Trong lòng nàng có ta, tự nhiên sẽ không đi chết.” Hắn đắc ý cười, nhớ tới người ở trong quan tài, phát hiện thiếu cây trâm gỗ hắn tự tay cài cho nàng, hắn liền nổi lên lòng nghi ngờ. Chỉ có nàng giả chết trốn chạy mang cái này đi, bằng không không có cách giải thích nào khác

Đẩy mớ lộn xộn che mất thái dương của nàng ra,cúi đầu hôn nhẹ miệng vết thương trắng bệch cũ. Cái này là vì hắn mới có thể lưu lại sẹo, cũng làm cho hắn biết được nhiền năm qua tất cả oán giận đều là vì hiểu lầm. Trong mắt hắn ôn nhu như nước, giống như muốn đem toàn bộ Cảnh Dạ Lan vân vê ở trong đó.

“Mị Nô, ta cái gì đều đã biết, chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian, theo ta trở về, tựa như ngay từ đầu nàng đáp ứng với ta như thế, được không?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Giật mình, trong lòng Cảnh Dạ Lan một trận rung động, sau đó lại hướng về phía hắn nhẹ nhàng phe phẩy đầu, thanh âm tuy nhẹ nhưng lại kiên định: “Ngươi sai lầm rồi, ta chưa bao giờ thích ngươi, chuyện ta đáp ứng đều là lừa gạt ngươi, từ đầu đến bây giờ ta chưa bao giờ động tâm qua đối với ngươi, mọi thứ đều là giả, đều là giả!”

Nàng không nên, ngay từ đầu nàng đã muốn rời khỏi hắn, thậm chí nàng đã quyết tâm phải giết hắn, vì đã bị thương tổn! Nhưng vừa rồi nàng chần chờ, nàng chưa bao giờ chần chờ, nhưng lại vì một nam nhân này, làm cho nàng trước sau như một cố thủ kiên định thiếu chút nữa bị đánh tan toàn bộ.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng ngay cả trái tim cũng phải giao ra sao? Nếu đúng như thế, vậy Cảnh Dạ Lan nàng còn có thể lưu lại cái gì là chính mình, không, nàng không phải thố tơ tằm hoa, không, nàng không cần dựa vào bất luận kẻ nào, không cần…Miệng vết thương ở trái tim lại âm ỷ đau.

Hắn biến sắc: "Ngươi nói bậy, trên di thư nàng lưu lại nói là…" Hắn lấy từ trong ngực ra một bức thư nhìn không biết bao nhiêu lần, sau khi nàng kiên quyết rời đi lưu lại bức thư vuốt ve an ủi, như một lưỡi dao sắc bén đâm vào trái tim hắn bị thương.

"Vì rời khỏi ngươi, ta có cái gì không thể nói? Hiên Viên Khanh Trần, chẳng lẽ chỉ có ngươi mới có thể thương tổn ta, còn ta thì không thể thương tổn ngươi một lần hay sao?!" Nàng cười chế nhạo, nhìn mặt hắn trở nên xanh mét, tươi cười dần dần thu lại.

"Là vì Tô Vân Phong?!" Tức giận trong lòng chỉ một thoáng làm cho màu sắc đồng tử mắt của hắn sâu thêm. Người không coi hắn vào đâu có thể bình yên đào thoát không nhiều lắm, nàng giả chết rời đi, mấy tháng này đều ở lại Lan Lăng, lấy thân phận Cảnh công tử ở trong Vương phủ của hắn. Lúc ở yến hội, Tô Vân Phong toát ra ái mộ sâu sắc, đêm trăng hai người nói chuyện với nhau cười yếu ớt…

Bốp~~~ Hiên Viên Khanh Trần giơ lên một quyền đáng ra dán vào má Cảnh Dạ Lan đánh mạnh lên mặt trên cỏ, rồi đột nhiên chất lỏng ấm áp vảy ra ở trên hai gò má của nàng.

"Nói, có phải vì Tô Vân Phong hay không?!" Trong đồng mâu yêu dị của hắn phụt ra lãnh liệt hàn quang, hỗn loạn ghen tị cùng lửa giận phóng ra trên khuôn mặt Cảnh Dạ Lan. Lừa gạt cùng phản bội, trong lúc nhất thời rối loạn hỗn tạp tập kích cuốn cả trong lòng hắn! Thậm chí áp chế cả sự vui sướng kích động gặp lại lần nữa.

https://thuviensach.vn

“Rốt cuộc là cái gì cũng là chuyện của ta, không liên quan gì đến ngươi!” Nàng kìm chặt uỷ khuất trong lòng, nàng xảy ra chuyện gì, nàng không nghĩ nhắc tới với hắn, nguyên bản bọn họ tốt nhất là không cùng xuất hiện.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 191

chỉnh sửa: Chương trc có chi tiết KT đấm DL, ta nhầm, muốn đấm nhưng ko nỡ nên đành đấm xuống đất, tay bị chảy máu

Không liên quan gì đến hắn?

Mâu quang Hiên Viên Khanh Trần lạnh hơn, lời nói kiên quyết của nàng, giống như đưa hắn trở thành một người ngoài cuộc. Trong đồng mâu kia, chưa bao giờ ánh lên thân ảnh của hắn.

Làm sao có thể không liên quan đến hắn? Nàng là Vương phi vợ của hắn, nữ nhân của Hiên Viên Khanh Trần hắn, nhưng tại giờ này khắc này, lời nói lạnh như băng nói cho hắn, bọn họ trong lúc đó căn bản là không hề gắn bó lẫn nhau.

Chuyện của nàng, nàng tự mình giải quyết, không liên quan gì đến Hiên Viên Khanh Trần hắn, tựa như cho tới bây giờ đều không từng quen biết qua, ý của nàng vốn là như vầy sao?

“Nàng nói lại lần nữa xem!” Thân mình hắn có chút nâng lên, trên cao nhìn xuống Cảnh Dạ Lan.

Tuy rằng Cảnh Dạ Lan bị hắn áp chế dưới người, nhưng lại nâng cằm lên, ánh mắt cũng lạnh lùng như vậy nhìn lại hắn

“Ta nói chuyện của ta không liên quan gì đến ngươi, ngươi không được xen vào!” Bốn mắt đối nhau, hai mắt hắn giống như muốn phun hỏa, mà của nữ tử dưới thân, lại như núi băng lạnh lùng đáp lại.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần, thế gian này sẽ không có chuyện ngươi có thể vĩnh viễn nắm mọi việc trong tay, ta đối với ngươi vốn vô tình, ngươi lại lần lượt mạnh mẽ giữ ta ở bên người, ngươi có hận của ngươi, cần phát tiết, ta chẳng lẽ không có hận của ta sao? Ta phải làm như thế nào, vừa không thể thương tổn đến người khác, ta chỉ có thể cầu tự bảo vệ mình, ngươi tội gì phải dây dưa đối với ta?

Đối lập nhau không nói gì, tất cả quanh mình giống như ngưng trệ, đột nhiên, hai tay Hiên Viên Khanh Trần nhanh chóng kề sát ở cổ nàng, máu sền sệt nồng đậm dinh dính chạm đến da thịt nhẵn nhụi của Cảnh Dạ Lan, mùi máu tươi quen thuộc xộc vào hơi thở của nàng.

“Nàng phải trả giá cho lời nói của nàng!” Thanh âm Hiên Viên Khanh Trần trầm thấp, nhưng ở sâu trong cổ họng ẩn nại lửa giận hắn muốn dâng lên mà phát.

“Trả giá?!” Đột nhiên khoé môi nàng vừa động, ý cười thản nhiên tràn ra ở khoé miệng, “Cái giá ta phải trả còn chưa đủ nhiều sao? Ta thật đúng là không biết chính mình còn có thể bị ngươi ép khô bao nhiêu còn có thể thương tổn bao nhiêu!” Nàng trái lại một bộ dáng không cho là đúng.

Hắn phát ra một tiếng thở dài nặng nề, bàn tay nắm cái cổ tinh tế của nàng cũng mềm nhẹ duỗi về phía trước, cẩn thận nâng khuôn mặt của nàng. Nhìn ở cổ nàng giãn ra đường cong tuyệt đẹp, trong suốt như ngọc dưới ánh mặt trời phát ra nhu hoà tinh tế sáng bóng. Đôi mắt hắn từ cổ nhìn xuống, đưa ra một tay, thong thả cởi bỏ y phục của nàng.

“Hiên Viên Khanh Trần ngươi khốn nạn!” Thân mình nàng run nhè nhẹ, tay chân lại bị hắn ngăn chặn, sử dụng không ra khí lực, không cần nghĩ nàng cũng biết ý đồ của hắn.

“Vừa rồi ta đã nói qua nàng sẽ phải trả giá, nàng không phải không sợ hãi sao?” Hắn nói xong trong miệng, ra sức cởi vạt áo của nàng ra, ở cổ áo

https://thuviensach.vn

loã lồ, lơ đãng chảy xuống ngân khóa nho nhỏ áp lên da thịt của nàng.

Là hài tử trường mệnh khoá, nàng vẫn mang theo! Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần vừa động, ngón tay chậm rãi vuốt ve, sau đó cởi bỏ nó.

“Ngươi, trả lại đây cho ta!” Cảnh Dạ Lan nhìn thấy hắn đoạt lấy ngân khoá nắm chặt trong tay, không khỏi nóng nảy.

“Không cho!” Hiên Viên Khanh Trần cầm ngân khóa [vòng bạc], ánh mắt dừng ở trước ngực nàng, một tầng tầng lớp lớp vải bố trắng chặt chẽ bó bó chặt ngực đẫy đã của nàng, theo hô hấp nàng có chút dồn dập cao thấp phập phồng, đưa tay ra phía sau lưng nàng chuẩn bị cởi ra trói buộc.

“Hiên Viên Khanh Trần, nếu ngươi dám làm như thế, ta sẽ càng thêm hận ngươi, hận chết ngươi!” Nàng vừa vội vừa giận. Hẵn mỗi một lần đều phải làm cho nàng nhục nhã đến như vậy mới vui vẻ sao? Đây là nơi nào? Đây là ở nơi hoang dã, ban ngày ban mặt, hắn không quan tâm đối đãi với nàng như vậy, giống hệt như cầm thú, vĩnh viễn Cảnh Dạ Lan nàng đều phải sống trong bị hắn nhục nhã.

Sự khuất nhục ánh lên trong đáy mắt nàng, làm cho Hiên Viên Khanh Trần dừng động tác: “Sao, nàng không thích ở trong này?!” Hắn cười lạnh một tiếng, “Vậy nàng cùng Tô Vân Phong ban đêm trong ánh trăng vì sao nàng không một tia hờn giận?” Hắn có chút tự giễu cười.

Là Tô Vân Phong, trong lòng nàng là có hắn, nếu không nàng đã không …Trái tim Hiên Viên Khanh Trần co rút từng trận đau đớn nổi lên, tựa như một chiều tối nhiều năm trước hắn mất đi mẫu phi yêu dấu cũng bất lực như vậy, phẫn nộ nhưng không có cách nào vùng ra khỏi gông xiềng sự thật.

Khuất nhục trong lòng Cảnh Dạ Lan trong nháy mắt tuôn ra, nhưng lại quật cường cắn chặt đôi môi, nàng không muốn cũng không có lòng dạ nào giải thích cùng hắn cái gì một lần nữa. “Ngươi thích nghĩ như thế nào thì cứ

https://thuviensach.vn

nghĩ như thế đi, nếu ngươi cho rằng như vậy, cần gì phải tới hỏi ta, làm điều thừa!”

Ánh mắt hắn lạnh lùng, nàng nói không yêu thì chính là không yêu, trong mắt của nàng thuỷ chung không có bóng dáng của hắn, cho tới bây giờ ngay cả một câu một lời giải thích cũng không có!

Bởi vì nàng giả chết, hắn mới giật mình cảm thấy trái tim dường đi theo nàng, ba hồn bảy vía cũng không trọn vẹn; lời nói của Hoa Thanh Nho, hắn mới hiểu được chỗ hận rối rắm nhiều năm, may mà hắn xem xét dấu vết nàng không có chết để lại, lòng tràn đầy chờ mong tìm kiếm nàng, mà nàng thay đổi một thân phận, ngay cả tất cả cảm tình mang theo đều phải mai táng cùng nhau phải không?

Mặc kệ ngươi là Hoa Mị Nô cũng tốt, hay là Cảnh Dạ Lan, hoặc là Cảnh công tử, Hiên Viên Khanh Trần hắn trả giá tình cảm không phải nói quên là có thể dễ dàng cho nàng quên! Cho tới bây giờ hắn cũng không là một người vô tư, tất cả trả giá đều là cần hồi báo!

Ai nói tình cảm không thể miễn cưỡng? Hắn muốn thì nhất định là có được, vô luận phải trả giá như thế nào!

“Ta tình nguyện nàng hận ta vĩnh viễn, ít nhất nàng sẽ nhớ kỹ ta!” Hắn cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt của nàng, ánh mắt của nàng làm cho Hiên Viên Khanh Trần có một khắc mềm lòng như vậy

Vươn tay, hắn dừng ở đôi mắt của nàng, nếu là lại nhìn xuống, hắn sợ mình sẽ không khống chế được.

Những nụ hôn tinh mịn hạ xuống, nghe tiếng nàng hít không khí rất nhỏ, hắn cuối cùng không có dừng động tác lại, ngón tay thon dài chạm nhẹ vào trước ngực nàng, một chút nhọn. Trêu đùa , kề sát, tay hắn linh mẫn khéo chui vào ở giữa.

https://thuviensach.vn

Ngực vẫn bị cưỡng chế có chút phát đau, đột nhiên bị cái gì đó khêu khích một đạo khe hở, tựa như tất cả khó chịu có thả lòng làm khẩu.

Đầu ngón tay như rắn chạy, cách biến vải bố trắng bó ngực ở bên trong uốn lượn mà đi. Mềm mại đẫy đà bị hắn nắm, nụ hoa run nhè nhẹ nơi ngón tay như đóa hoa nở rộ.

Người dưới thân gian nan muốn khống chế được thân thể của chính mình, nhưng vào lúc đầu ngón tay của hắn va chạm vào chỗ trái tim không khỏi tràn ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Nếu không phải là bởi vì…mà là đau khó nén được

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Đây là cái gì? Hiên Viên Khanh Trần thả chậm ngón tay di chuyển, xúc cảm ngón tay không hề tinh tế, ngược lại mang theo thô ráp, thân thể của nàng hắn quen thuộc nhất, không hề có tỳ vết nào trên da thịt, từ khi nào thì những vết như thế này xuất hiện?

“Đây là cái gì?” Hắn thấp giọng hỏi, làm như đang hỏi nàng, biết rõ với cá tính của nàng thì nàng sẽ không trả lời, nhưng hắn vẫn hy vọng nàng có thể mở miệng nói với hắn một lời.

Trong vòng dự kiến, nàng thuỷ chung không muốn mở miệng nói thêm một chữ.

Nàng sẽ không nói, cái gì cũng sẽ không nói, sẽ không nói cho hắn biết những vết thương này đến như thế nào. Lại càng sẽ không nói cho hắn biết lúc ấy nàng là vì ai mà thất thần khiến cho Tô Tĩnh Uyển có cơ hội đắc thủ !

Nàng có nguyên tắc của nàng, chính nàng không thể nói ra bí mật!

“Nàng không nói, ta đây tự mình nhìn.” Hắn lo lắng, nhưng lại phải nén cảm xúc cởi trói buộc của ngực nàng.

“Cảnh công tử…Cảnh công tử…”

“A Cảnh…”

“Bắc An Vương…”

https://thuviensach.vn

Xa xa, tiếng la lên càng ngày càng gần, mà Hiên Viên Khanh Trần lại mắt điếc tai ngơ, chỉ là chậm rãi cởi bỏ trói buộc tầng tầng lớp lớp trên ngực nàng.

“Ngươi, ngươi mau buông tay ra!” Nghe thanh âm từ xa gần đến, nàng biết trong số người tim bọn họ có Tô Vân Phong.

“Sợ cái gì? Nhất định bọn họ sẽ không tìm ra được nơi này, chỉ cần nàng không lên tiếng.” Hiên Viên Khanh Trần cũng nghe thấy, trong đồng tử mắt lạnh lùng, trong tay vẫn là không nhanh không chậm cởi bỏ, tuyệt không để ý có ngươi đến hay không. Cúi người nói ở bên tai nàng: “Cho dù là đến đây nhìn thấy nhìn như thế nào? Nàng là nữ nhân của ta, cùng ta hoan hảo thì gây trở ngại ai?! Liên quan gì đến chuyện của ai!”

Thấy gương mặt của nàng đỏ lên, cắn chặt đôi môi nhưng lại không nói nên lời phản kích, hắn ác ý cắn cắn vành tai của nàng, “Muốn để cho bọn họ nhìn thấy hay là chúng ta tiếp tục, chính nàng lựa chọn.”

Cảnh Dạ Lan sửng sốt một chút đang muốn há miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Hiên Viên Khanh Trần thừa cơ hội hôn lên, mút vào cánh môi ngọt ngào, bá đạo cạy hai hàm răng của nàng, cuồng dại dây dưa với lưỡi của nàng.

Cánh tay rắn chắc vây quanh thân thể của nàng, khí phách bá đạo mà thô lỗ, nhưng ngón tay lại cẩn thận cởi bỏ trói buộc của nàng. Sau khi lại một lần nữa nhấm nháp đôi cánh hoa ngọt ngào của nàng, tạm thời rời đi đôi môi của nàng, cúi đầu nhìn lại, trước ngực đầy đặn đứng thẳng bỗng nhiên một vết thương dài nửa tấc xuất hiện có chút hồng nhạt.

“Ngươi bị thương? Ai làm ngươi bị thương?!” Đôi mày đen rậm nhăn lại, sát ý lạnh lùng xuất hiện. Quan sát trên miệng vết thương xem ra, lúc ấy nàng hẳng là bị thương rất nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan nghiêng đầu né tránh câu hỏi của hắn, lập tức một trận đau đớn bao trùm cánh môi của nàng, mùi máu tanh tràn ngập ở môi.

“Không được phép né tránh, trả lời ta!” Hắn vừa đau lòng vừa nóng giận, đau lòng là vì vết thương của nàng, căm tức vì nàng kháng cự. Cắn nát cánh môi của nàng, cuồng nhiệt mút vào.

“Không được.” Nàng dùng sức để nâng thân hình nặng trĩu của hắn.

“Mị Nô.” Hắn nắm lấy cổ tay đang ra sức chống cự của nàng.

“Ta không phải.” Nàng quật cường trong mắt tựa hồ như có lệ chớp động, nàng không phải Hoa Mị Nô, không phải!

“Cảnh Lan…Nói cho ta biết, nàng rốt cuộc là bị sao vậy?” Nước mắt trong đôi mắt nàng cuối cùng làm cho hắn đau lòng.

Thanh âm mềm mại thân thiết thậm chí mang theo một tia bất đắc dĩ , làm cho lòng của nàng hung hăng bị bóp chặt một chút, chậm rãi đình chỉ phản kháng vừa rồi.

“Ngươi không phải đã nhìn thấy rồi sao? Ta bị thương, chỉ đơn giản như vậy.” Giọng nói của nàng thản nhiên nói.

Nhưng ánh mắt lại lơ đãng cùng hắn không tiếng động đấu mắt, đau đớn luyến tiếc trong mắt, yêu thương cùng lo lắng, làm cho lòng của nàng nổi lên một trận chua xót. Cái này tính là cái gì? Ta mới không hiếm lạ quan tâm của ngươi!

Bàn tay lửa nóng trong khoảnh khắc bao trùm lấy đẫy đà của nàng, nhưng là cúi đầu hôn lên, khi nụ hôn trơn ẩm ướt tiếp xúc miệng vết thương của nàng, Cảnh Dạ Lan không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ bất lực rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

Đau, nhưng lại mang theo thân thể khát vọng vui thích!

“Còn đau không?” Trong mắt hắn như mặt nước nhu hoà thật sâu thân thiết, trong lúc nhất thời bao vây trái tim của nàng, nụ hôn trở nên ôn nhu, đầu lưỡi mềm nhẹ liếm cắn vết thương chưa có khép miệng lại.

“Uhmmm…”Nghe nàng vô lực rên rỉ một tiếng, Hiên Viên Khanh Trần ôm lấy nàng, thân hình tráng kiện càng trở nên to lớn, so với lúc nãy che chắn càng đảm bảo hơn.

Nữ nhân của hắn, chỉ có thể thuộc về một mình hắn, ai cũng không thể nhìn liếc mắt một cái nhiều.

Cố gắng duỗi ra không làm tổn thương đến vết thương của nàng, môi một khắc cũng không ngừng lưu luyến bên môi của nàng, trừ bỏ ngẫu nhiêu dừng lại nhẹ hổn hển cùng rên rỉ, Hiên Viên Khanh Trần không buông tha một tia cơ hội giao hoà cùng nàng. Khát vọng đè nén như một con thú khốn khổ muốn vượt rào, hắn cuồng dã đòi hỏi. Cởi quần áo của nàng ra, bàn tay to bắt đầu không có quy củ chạy trên thân thể của nàng.

“Ta muốn nàng, nàng có biết ta nhớ nàng đến cỡ nào không?” Thanh âm của hắn có chút phát run, ánh mắt nhìn lại vết thưng trước ngực nàng, đầu ngón tay lại chạm đến.

Vết thương như vậy, thiếu chút nữa đã lấy đi mạng sống của nàng! Nếu cho hắn biết là ai, hắn nhất định phải nghiền xương của người đó thành tro!

Nàng cong người lên, nhắm mắt lại, tuỳ ý môi của hắn từ hai má bắt đầu một đường chạy xuống, vô luận là đôi môi hay đầu ngón tay của hắn, đều làm cho nàng chậm rãi bắt đầu rơi vào trong vui thích. Một đoạn thời gian sau khi rời khỏi hắn, thân thể lại trung thực nói cho nàng, đối với sự âu yếu của Hiên Viên Khanh Trần là khát vọng như thế nào.

“Cảnh công tử…Cảnh công tử…”

https://thuviensach.vn

“A Cảnh…”

“Bắc An Vương…”

Thanh âm càng ngày càng gần, kéo nàng từ mê ly trở về thanh tỉnh, Cảnh Dạ Lan đột nhiên mở mắt, bối rối nhìn lại nơi phát ra thanh âm. Sao nàng có thể quên được, bọn họ cách nơi đó không xa. Mà vừa rồi, giống như trong đất trời chỉ còn lại có nàng cùng hắn!

Tình ý trong mắt cùng vẻ mặt vội vàng dừng ở trong mắt Hiên Viên Khanh Trần, “Không cần quân tâm đến bọn họ, Cảnh Lan,ta muốn nàng, muốn nàng…” Áp vào đôi môi đỏ như son trên làn da tuyết trắng của nàng. Trước ngực loã lồ, thanh âm của hắn bởi vì dục vọng mà trở nên khàn khàn thắt chặt.

“Không, không được, hiện tại không thể… Ngươi, ngươi buông ra…” Tiếng gọi ầm ĩ càng ngày càng gần, làm cho nàng vừa thẹn vừa vội, nhưng thân thể nàng lại giống như không chịu khống chế bị hắn thiêu đốt, nằm trong vòng tay. Lộn xộn cực kì, nàng chỉ có thể lấy tay ôm chặt che đậy ở trước ngực.

Vừa rồi nàng còn vì Hiên Viên Khanh Trần vô lễ đòi hỏi nàng ở trong này mà tức giận, nhưng hiện tại ngược lại là nàng quên xấu hổ và giận dữ lúc trước, say mê trong lòng hắn!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Khóe môi hắn gợi lên một chút tươi cười tà mị, trong đôi mắt không chút nào che dấu tình ý. Dục vọng áp vào bên tai Cảnh Dạ Lan: “Không còn kịp nữa rồi.”

Cúi người mạnh mẽ đè xuống bao phủ trên thân thể của nàng, nụ hôn ẩm nóng cuồng loạn tàn sát bừa bãi thân thể của nàng, bàn tay nóng bỏng bao trùm ở trên thân thể mềm mại của nàng, có ý định khêu khích. Đùa với hắn biết rõ mỗi một chỗ mẫn cảm điểm.

Nâng lên cặp mông mượt mà của nàng, làm cho hai người kề khít càng gần, giữa hai chân nóng cháy bừng bừng phấn chấn gần như muốn nổ tung.

“Không được…Không được…” Nàng phe phẩy đầu, vô lực kháng cự khát vọng của hắn.

“Cảnh Lan…” Trong mắt hắn nổi lên một tia đau đớn, một lần một lần cự tuyệt, đã đến cực hạn hắn có thể chịu đựng.

“Ta, ta không thương ngươi…” Thanh âm nàng rất nhỏ truyền ra từ môi, đã có chút khiếp đảm không dám nhìn chăm chú đôi mắt của hắn.

Biết rõ câu trả lời của nàng từ đầu đến cuối là muốn thương tâm, hắn vẫn chính mình nghe một lần lại một lần. Thong thả bế thu hút con ngươi, khi lại một lần nữa mở ra, trong đồng mâu mất đi nhiệt độ phút chốc nổi lên dục vọng không có cách nào dập tắt. Hảo diễm

“Cho ta, ta muốn nàng… ” Dục vọng bá đạo độc chiếm nung đỏ đôi mắt của hắn, giọng nói khàn khàn. Chỗ riêng tư bí mật đã sớm bị hắn vuốt ve

https://thuviensach.vn

ẩm ướt trơn trượt, thân mình không hề báo động trước trầm hạ, không chút do dự đưa hắn nóng cháy dục vọng thiêu đốt nhập vào trong thân thể của nàng, cao đến đỉnh thân thể chỗ mềm mại tinh tế nhất.

“Uhm…. ” Trong thân thể bất an xao động, làm cho thân thể của nàng không khỏi cong người nẩy lên, tiếp nhận hắn đi vào, hy vọng có thể nhét vào. Không tự chủ được nâng thân thể lên, vừa đúng cùng hắn dán hợp chặt chẽ không thể tách rời. Thân thể phập phồng, làm cho nàng phát ra một tiếng cúi đầu rên rỉ, giống như khốn khổ giống như vui thích tình cảm lượn lờ ở lòng của đầu nàng .

Trong cơ thể vốn là đã không xa lạ lắm nhưng lại lâu lắm không có bị nhen nhóm ngọn lửa trong nháy mắt bởi vì hắn mà mãnh liệt thiêu đốt. Nàng không thể không thừa nhận, thân thể của nàng đã sớm phản bội chính mình ý thức, thần phục Hiên Viên Khanh Trần, thậm chí mãnh liệt khát vọng hắn vuốt ve. Nàng xấu hổ, nhưng cũng không thể không bình tĩnh điểm này.

Mà đòi hỏi của hắn, nhưng cũng vì nàng một chút vô tình cử động mà trở nên như một trận bão điên cuồng.

Bàn tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, làm cho thân thể phía dưới của nàng di chuyển, làm cho nàng có thể tiếp nhận hắn một cách trọn vẹn. Ánh mắt chuyên chú mà mê muội, cực kì yêu thương vuốt ve nàng.

Nâng lên cặp mông của nàng, trong phập phồng, tốc độ, lực đạo nhanh mạnh, trong giây lát, va chạm thật sâu, thân thể giống như vỡ tan ra phóng thành tia lửa, cơ hồ muốn co rút. Làm cho nàng không khỏi đặt lên đầu vai hắn, sắp vô lực chịu nổi vui thích, mượn từ dấu vết đầu ngón tay nàng lưu lại trên người Hiên Viên Khanh Trần.

“Xuỵt, đừng để cho bọn họ có thể nghe được.” Hắn tà mị cười, thở hổn hển, thật mạnh hôn lên nàng, rên rỉ tràn đầy trong yết hầu, bị hắn bá đạo

https://thuviensach.vn

hôn phủ kín, chỉ có thể phát ra tiếng nỉ non trong miệng hắn.

Ánh nắng chói mắt xuyên qua kẽ lá, lộn xộn chiếu xuống , toả ra một đạo quang ảnh nửa nắng nửa âm u. Thân thể của nàng nổi lên một tầng hồng nhạt, tinh mịn mồ hôi trải rộng toàn thân. Ở trong vòng tay hắn đang nắm giữ, Cảnh Dạ Lan dần dần thả lỏng thân thể lúc đầu cứng ngắc, mềm mại nghênh hợp, cảm giác như dòng điện tê dại xuyên qua toàn thân nàng.

Cách đó không xa là thanh âm của người hầu.

“Vương gia, căn cứ theo vết chân ngựa đã đến ngay nơi này, nhưng lại không nhìn thấy Cảnh công tử cùng Bắc An Vương.”

Tô Vân Phong có chút nôn nóng nhìn bốn phía, tầm mắt bị cây cỏ cao che khuất. Suy nghĩ một chút, hắn trầm nói: “Lục soát xung quanh.”

“Dạ.” Trong lúc nhất thời, người hầu đi theo bắt đầu tìm kiếm.

A Cảnh, ngươi ở nơi nào? Trong lòng Tô Vân Phong thiết tha, trên khuôn mặt lạnh nhạt lộ vẻ xúc động khó gặp.

Hiên Viên Khanh Trần cùng Cảnh Dạ Lan cũng nghe thanh âm của bọn họ, hắn dừng động tác lại, nằm ở đầu vai của nàng, thân hình mồ hôi che kín một tầng kề khít nàng.

“Nơi này không có.”

“Nơi này ta cũng không tìm được.”

“Chúng ta đi đến trước mặt tìm xem.”

Bước chân của người hầu đi đến nơi này, hắn thấp giọng rủa một tiếng, thân hình lại bắt đầu tiếp tục động tác vẫn chưa từng ngừng lại. Ánh mắt mỉm cười, nhanh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sắp nhăn lại, phần eo cũng bắt đầu không hoà hợp di chuyển nhiều.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan kinh hoàng trừng mắt to, cắn chặt sắp muốn phát ra tiếng rên rỉ. Động tác của Hiên Viên Khanh Trần ngược lại cuồng dã lên, không cho nàng cơ hội thở dốc nào, xu thế muốn đẩy ham muốn của nàng lên cao nhất.

Bất đắc dĩ lại bất lực, nàng chỉ có thể nâng thân thể lên, một ngụm cắn đầu vai hắn, hai tay ôm chặt hắn, mãnh liệt co rút nhưng lại cảm thụ hắn phấn khởi.

Trên đầu vai đã có mấy chỗ được nàng vinh hạnh lưu lại vết cắn, hiện lên màu hồng nhạt, Hiên Viên Khanh Trần trìu mến ngậm thuỳ tai sớm đã vì ngượng ngùng mà ửng hồng của nàng. Lẫn nhau gian, lắng nghe tim đập cùng chân thật thở dốc.

Bước chân người hầu càng ngày càng tiếp cận nơi này, Hiên Viên Khanh Trần ngược lại nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ. Cảnh Dạ Lan không khỏi vươn tay, bàn tay nho nhỏ bao trùm môi hắn, dùng sức bịt chặt.

Đáng giận! Kế tiếp nàng hối hận cách làm của chính mình, Hiên Viên Khanh Trần khẽ liếm lòng bàn tay của nàng, ngón tay không an phận bao trùm trước ngực rất tròn của nàng, một chút thu nạp vuốt ve.

Vẻ mặt cấp bách của nàng đỏ bừng, chỉ có thể run run thân thể, dùng sức cắn đôi môi, chống lại ý cười thật sâu ở đáy mắt hắn, Cảnh Dạ Lan chỉ có thể bắt buộc chính mình bế thu mắt.

Làm sao bây giờ? Tiếng bước chân cơ hồ như ở bên tai, chỉ cần lướt qua cây cối là có thể nhìn thấy nàng cùng Hiên Viên Khanh Trần.

“Ồ, các ngươi xem, đây không phải là ngựa của Bắc An Vương hay sao?” Có người giờ phút này hô to lên.

“Đi theo nó!” Xa xa đột nhiên Tô Vân Phong la lên, hắn biết Mặc Câu là con ngựa tốt khoẻ hiếm có, luôn luôn đều chỉ đi theo bên người Hiên Viên

https://thuviensach.vn

Khanh Trần.

“Dạ, Vương gia!” Một trận tiếng bước chân vội vàng, bọn họ dần dần đi xa, tâm Cảnh Dạ Lan mới chậm rãi buông, nhưng thân thể ngay sau đó lại bị ôm càng chặt.

“Chúng ta tiếp tục.” Bên tai là hắn cười khẽ, không đợi nàng phục hồi tinh thần lại, Hiên Viên Khanh Trần nâng cái mông nàng lên,thẳng lưng hướng lên trên, tiếp tục động tác vừa rồi thiếu chút nữa bị cắt ngang.

Trong lúc nhất thời, rên rỉ cùng thở dốc đều trào ra đan vào triền miên, kèm theo tiếng nỉ non nhỏ, xoay quanh bụi cỏ trầm tĩnh.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Xích. Thân thể đan vào nhau chặt chẽ, sau khi cuồng dã tàn sát bừa bãi đong đưa, mồ hôi thấm ướt mái tóc, dấu vết xanh tím che kín trên da thịt tuyết trắng. Hiên Viên Khanh Trần lưu luyến nhìn Cảnh Dạ Lan dưới thân, ham muốn nhuộm đẫm hai tròng mắt vốn trong suốt như nước, hai gò má như người say rượu ửng hồng mê người, đôi môi kiều diễm hơi hơi mở ra, thân thể mềm mại tự nhiên kề sát hắn.

Ngón tay ở môi nàng vẽ ra một hình môi đẹp đẽ, hắn cúi xuống thân mình chính là môi cùng môi ma sát, giọng nói khàn khàn mang theo dục vọng chưa rút đi được.

“Cảnh Lan…Cảnh Lan” Hắn vong tình gọi nàng.

Cảnh Dạ Lan chậm rãi nhắm mắt lại, hắn một tiếng một tiếng gọi nhỏ, làm cho lòng nàng nổi lên từng trận gợn sóng, thân thể của nàng trốn không ra khỏi trói buộc của hắn, một chút bị Hiên Viên Khanh Trần châm trong lòng nàng khát vọng bị đè nén một lúc lâu.

“Uhmmm..” Thanh âm nàng như có như không làm như đáp lại hắn.

Được nàng đáp lại, Hiên Viên Khanh Trần nâng thân thể của nàng dậy, mặt kề mặt ôm nàng vào trong ngực, ngón tay dừng lại ở chỗ vết thương của nàng.

“Nói cho ta biết, là ai làm nàng bị thương?” Hắn trìu mến nhưng cũng rất cẩn thận vuốt ve, nhìn nàng lơ đãng nhíu mày, động tác tay lại càng thêm mềm nhẹ. Đầu lưỡi khẽ liếm vết thương, cảm nhận được thân thể của nàng run rẩy, trong đồng tử mắt hàn sương ngưng kết.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan vô lực dựa vào trong lòng hắn, sau khi dồn dập thở dốc, nàng chậm rãi đứng dậy đẩy Hiên Viên Khanh Trần ra. Nếu lại tiếp tục, nàng thật sự sợ chính mình sẽ một lần nữa không khống chế được.

“Ta phải đi.” Nàng cắn cắn đôi môi, làm cho tâm cứng rắn mà nói.

“Cảnh Lan.” Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng quật cường quay đầu đi, nắm lấy miếng vải bị đẩy qua một bên khỏa ngực đang chuẩn bị quấn quanh thân thể, “Đừng đi!” Hắn từ sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, thanh âm run nhè nhẹ: “Theo ta trở về, theo ta trở về.”

“Bắc An Vương, Hoa Mị Nô đã chết, ngươi cần gì phải dây dưa với ta?” Nàng biết tránh hắn không được, ngược lại buông tha cho, chỉ là thuận theo cho hắn ôm vào trong ngực. Miệng vết thương trên lưng trên mu bàn tay hắn, lại bởi vì dùng sức mà máu tươi chảy ròng ròng.

Dòng máu ấm áp dừng lại ở trên cỏ xanh, giống như một hạt đậu đỏ tương tư.

Đầu ngón tay Cảnh Dạ Lan khẽ nhúc nhích, muốn giơ lên vuốt ve an ủi, nhưng vẫn kìm chế ý niệm mãnh liệt như vậy trong đầu.

“Ta muốn nàng, mặc kệ nàng là Hoa Mị Nô hay là Cảnh Dạ Lan, ta đều muốn!” Hắn hôn tinh tế tấm lưng của Cảnh Dạ Lan , một chút hạ xuống đem nàng quấn quanh ở trong lòng của mình.

Hắn là muốn chiếm hữu nàng, thể xác hay trái tim nàng, đều chỉ có thể thuộc về một mình Hiên Viên Khanh Trần hắn mà thôi.

“Bắc An Vương…” Đang nói không có hết câu, nàng bị đau, là Hiên Viên Khanh Trần trừng phạt nên cắn nàng.

“Ngươi quên phải gọi ta là cái gì rồi sao?” Hắn nheo lại đồng tử mắt bên trong nở rộ một vòng dục mới. Lửa giống như muốn cắn nuốt nàng một lần

https://thuviensach.vn

nữa, cùng nàng giao hợp, tốt đẹp sung sướng làm cho hắn khó có thể tự kiềm chế. Trúc trắc như nàng lại cho hắn một loại dẫn dắt, kích thích làm cho hắn cảm thấy lưu luyến tán thưởng, thân thể phù hợp như thế, quen thuộc nhưng vẫn là hấp dẫn như thế.

Nàng trong phạm vi lột xác, từ lúc ban đầu gặp lại ngây ngô đến bây giờ, khuôn mặt bày ra phong tình, nhấc mi nhăn mày cười, ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần rốt ruộc không rời khỏi nàng được, trong lòng cũng đầy hình ảnh của nàng.

Một chút biến hóa nho nhỏ gì của nàng cũng đều không thoát khỏi ánh mắt của hắn, nhưng nhất định cũng sẽ chi phối hắn.

“Khanh Trần, ngươi buông ta ra.” Cảnh Dạ Lan thở dài một tiếng, thân thể hắn biến hóa trong nháy mắt, nguyên nhân gây ra tự nhiên là bởi vì nàng.

“Theo ta trở về.” Hắn đề cập đến một lần nữa, hơi thở nóng rực phả nhẹ lên da thịt của nàng, là khát vọng thật sâu đối với nàng.

“Không.” Trong ánh mắt hiện lên một tia do dự, nhưng ngữ khí lại kiên định phi thường.

“Nàng rõ ràng là thích ta, vì sao lại muốn phủ định tình cảm của chính mình, thân thể của nàng thành thật hơn rất nhiều so với tâm của nàng!” Hắn có chút căm tức vặn thân thể của nàng đối diện mình, gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng.

Thân thể phản ứng không hề có bắt buộc, ngược lại nóng bỏng vui thích tiếp nhận hắn. “Cảnh Lan, trong lòng nàng có ta, bằng không vì sao nàng vừa rồi lại không hề động thủ giết ta, ngược lại làm cho ta có khả năng thừa cơ ôm lấy nàng nhảy xuống ngựa ?!”

https://thuviensach.vn

Hắn chất vấn, Cảnh Dạ Lan từ chối cho ý kiến, nếu thật sự có thể nhẫn tâm giết hắn, cũng sẽ không đi đến bộ dáng xấu hổ bây giờ bên này.

“Trả lại cho ta.” Cảnh Dạ Lan xoè bàn tay ra.

Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày, hắn biết thứ nàng muốn là cái gì. “Không được, trừ khi nàng đáp ứng yêu cầu của ta.” Giờ phút này hắn một bộ tiểu vô lại bộ dáng, dù sao cũng không cho.

“Ngươi thật sự rất vô lại!”

“Gặp gỡ nàng ta chính là vô lại!” Nhìn nàng có chút gấp gáp, Hiên Viên Khanh Trần ngược lại chậm rãi đứng lên, cá tính nàng quật cường, nhưng cũng không chịu nổi hắn vô lại , nhìn nàng tức giận đỏ hai gò má, dỗi mặc quần áo, nhưng lại không nói phải rời khỏi giống như lúc nãy, hắn ngược lại giữ chặt lấy cổ tay của nàng: “Nàng vẫn luyến tiếc ta.”

“Không biết xấu hổ, ai luyến tiếc ngươi!” Bỏ cũng không ra bàn tay dính trên người nàng, Cảnh Dạ Lan lần đầu phát hiện, phía sau mộtHiên Viên Khanh Trần lãnh khốc vô tình còn có một mặt như trẻ con. “Ngươi đừng tưởng rằng đoạt đi, thì ta không có cách nào lấy trở về.”

“Ừ, ta biết nàng có bản lĩnh, ta chờ nàng tới lấy lại, nếu ngươi thua thì phải theo ta trở về.” Hắn đeo cái khóa lên cổ, mỉm cười nhìn nàng trừng mắt nhìn hắn ở một bên.

“Ngươi chờ xem!” Cuối cùng nàng không địch được sự vô lại hắn , nhưng lại không thể theo hắn một đường trở về, biến mất lâu lắm ngược lại sẽ khiến người khác hoài nghi.

***

Sau khi Tô Vân Phong theo Mặc Câu di chuyển một vòng lớn, nhưng lại lần nữa quay về địa điểm vừa rồi, đột nhiên, nhìn thấy Cảnh Dạ Lan cùng

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần một hàng đứng ở nơi đó tựa hồ như đã đợi bọn họ hồi lâu.

“A Cảnh.” Tô Vân Phong vội vàng tiến lên phía trước.

“Vương gia.” Nàng thấp giọng hồi đáp, sửa sang lại quần áo thật tốt, một lần nữa mang lại mặt nạ, bề ngoài nhìn nàng tựa hồ không có gì thay đổi so với vừa rồi, một lòng đã sớm ngàn hồi trăm chuyển.

“Ngươi không có việc gì là tốt rồi.” Hắn lo lắng thời điểm nhìn thấy Cảnh Dạ Lan mới tiêu tán, ngược lại nhìn Hiên Viên Khanh Trần một bên không nói, “Bắc An Vương mạnh khoẻ.”

“Mạnh khoẻ.” Hắn thuận miệng đáp, ánh mặt lại lạc ở trên ngừoi Cảnh Dạ Lan cười khẽ huýt miệng gọi Mặc Câu. Ngay sau đó lại vươn tay, “Cảnh công tử.”

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 195

“Không cần.”

Cảnh Dạ Lan dắt dây ngựa của Tô Vân Phong, xoay người lên ngựa, không quan tâm đến hắn, một mình đi lướt qua người hắn. Hiên Viên Khanh Trần cũng không để ý, chỉ không nhanh không chậm đi theo bên người nàng, nhưng lại một khắc cũng không cho Tô Vân Phong có cơ hội tới gần Cảnh Dạ Lan.

Trở lại địa điểm xuất phát, Cảnh Dạ Lan theo Tô Vân Phong đứng chung một chỗ, mà Thu Thủy sáng sớm chờ đợi hắn trở về thấy Hiên Viên Khanh Trần liền không ngừng bổ nhào vào trong lòng hắn.

“Ca ca, vì sao giờ ngươi mới trở về, ta đã lo lắng cho ngươi cả nửa ngày.” Nàng ngẩng mặt, trong con ngươi không rảnh đảo qua vừa rồi, hàm chứa ý cười.

“Cho ngươi lo lắng, vừa rồi ca ca nói chuyện phiếm cùng với Cảnh công tử, đều không có nghe Vân Vương gia tìm chúng ta.” Hắn vuốt vuốt mái tóc dài của Thu Thủy, đôi mắt lại nhìn chằng chằm Tô Vân Phong cùng Cảnh Dạ Lan cách đó không xa. Thanh âm không lớn, nhưng lại đủ có thể làm cho bọn họ nghe hắn nói cái gì đó.

Ta nói rồi, ta sẽ không buông tay nàng! Hiên Viên Khanh Trần nhìn Tô Vân Phong xử sự trên mặt không có một tia sợ hãi không có cả một tia xúc động, mà vẻ mặt của Cảnh Dạ Lan có chút không được tự nhiên, ngược lại nàng tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

https://thuviensach.vn

Một tia cười yếu ớt gợi lên ở khóe môi, nếu là nói đến thủ đoạn vô lại, Cảnh Dạ Lan nàng sợ là vẫn không đạt đến đủ trình độ, Hiên Viên Khanh Trần ta muốn người là chuyện chưa bao giờ thất thủ. Trong lòng hắn yên lặng thì thầm, nâng tay sở sờ ngân khóa trên cổ, nếu có chút suy nghĩ vẫn duy trì tươi cười.

Trong thư phòng, Tô Vân Phong từ sau trận săn bắn trở về vẫn đều ngẩn ngơ ở nơi nào, Hiên Viên Khanh Trần nói như thế y đều nghe rõ ràng, nhưng lại không nghĩ biết được quá mức thấu triệt.

“Vương gia.” Cảnh Dạ Lan gõ cửa thư phòng, chần chừ đứng ở trước cửa.

“A Cảnh, đến đây vì sao lại không tiến vào?” Y ôn hòa cười, giữ vẻ mặt quen thuộc.

“Vừa rồi ở bữa tiệc tối, không tiện nói chuyện, mong Vương gia lượng thứ cho ta hôm nay đột nhiên mất tích, có nguyên nhân bất đắc dĩ.” Cảnh Dạ Lan suy nghĩ nửa ngày vẫn là chủ động đi tìm Tô Vân Phong, cùng với không biết nông sâu mà suy đoán, không bằng nói rõ ràng ngay từ đầu

Tô Vân Phong lắc đầu, “Lúc nàng đáp ứng ở lại Vương phủ ta đã nói qua, nàng làm chuyện gì cũng không cần báo cáo với ta, này cũng là đặc quyền ta cho nàng.”

“Vương gia, kỳ thật ta đến là…”

“Ta hy vọng nàng sẽ lưu lại.” Tô Vân Phong đột nhiên cắt ngang lời nói Cảnh Dạ Lan, y biết mục đích nàng đến chỗ y là gì, cho dù hắn không có xuất hiện, nàng cũng sẽ không lưu lại bên người mình lâu dài, mà Hiên Viên Khanh Trần xuất hiện, chính là khiến cho nàng rời khỏi nơi này trước thời gian.

https://thuviensach.vn

“Ngươi biết.” Nàng sâu kín nói, ngược lại có một cảm giác như thoát khỏi gánh nặng, Tô Vân Phong luôn có thể rất nhanh đoán được ý đồ của nàng, này cũng là một trong những nguyên nhân Cảnh Dạ Lan quyết định tạm thời lưu lại, trong mờ mịt biển người rất khó gặp được tri kỷ, nhưng tri kỷ thì chỉ có thể là tri kỷ, nhưng nếu tiến thêm một bước nữa liền cũng thay đổi bổn ý lúc trước.

“Là hắn khiến cho nàng quyết định như vậy?” Ngữ khí Tô Vân Phong có chút ảm đạm, không nên để cho Hiên Viên Khanh Trần cùng nàng một mình ở chung, bọn dù nguyên bản chính là vợ chồng, mà hiện tại…Một chút chua xót ý cười trào ra ở khoé môi, y sớm phải nghĩ đến…

Lúc nàng là Hoa Mị Nô, là phi của hắn, là thê của hắn, ta không thể vi phạm; lúc nàng là A Cảnh, là bằng hữu của ta, phụ tá của ta, tri kỷ của ta, cũng không thể là người ta có thể âu yếm. Ta so với hắn chỉ là chậm một bước, nhưng lại cách xa nhau khoảng cách lớn như vậy. A Cảnh, ta không cam lòng, không cam lòng…

“Không, xem như là vốn ta dự định chính là dưỡng thương thật tốt sau liền cùng Vương gia chào từ biệt, mong ngài lượng thứ.” Nàng nhìn Tô Vân Phong xoay người lại yên lặng không nói gì, trong lúc nhất thời cũng không biết nói đến cái gì, ngược lại sững sờ ở nơi đó.

Lát sau, Tô Vân Phong mới chậm rãi xoay người lại khuôn mặt ôn hoà vẫn là vân đạm phong khinh tươi cười, lời nói mở miệng lại khiến cho Cảnh Dạ Lan có chút giật mình.

“Nếu ta nói ta thích nàng, không chỉ có là cho nàng làm phụ tá của ta, mà là làm Vân vương phủ nữ chủ nhân, A Cảnh nàng có thể xem xét không?” Trong đôi mắt ôn hoà nổi lên nhu tình, khoá trên khuôn mặt có chút bất an của nàng. Dưới ánh nến sáng ngời, khuôn mặt tinh tế xinh đẹp bay lên một tia ửng hồng.

https://thuviensach.vn

Y biết, nàng vẫn đều hiểu được. Tô Vân Phong luôn có thói quen mừng không lộ vẻ, mà nàng cũng là người thâm trầm bên trong, mấy tháng ở chung, từ lúc nàng bắt đầu thức tỉnh, đáy lòng y mạnh mẽ xuất hiện cảm giác sung sướng không ngôn từ nào có thể diễn tả được, hiểu được thật sâu, nữ tử này đã sớm chiếm cứ trái tim y, cũng đồng thời xuất hiện ý tưởng thủ hộ nàng cả đời.

Nàng rủ đôi mắt sáng xuống, ánh mắt phức tạp, thật lâu sau mới ngẩng đầu chậm rãi nói: “Ta sẽ nhớ kỹ ân cứu mạng của Vương gia, nhưng tính tình của ta không quen ở trong vương phủ làm vương phi, ta cũng có suy nghĩ của ta.”

“Ta hiểu, nếu nàng thật sự thích làm Vương phi, Hiên Viên Khanh Trần nơi đó cũng sẽ không bỏ lại mà đi mới đúng!” Trong lòng y tràn đầy mất mát, biết rõ đáp án là gì, nhưng y vẫn muốn nghe, cầu có lẽ không phải là nàng cho y một cơ hội, nên sẽ không tồn tại khả năng.

“Không liên quan gì đến hắn.” Cảnh Dạ Lan gạt bỏ ý kiến của Tô Vân Phong.

Trong lòng hắn vửa động, “Ý nàng là sẽ không theo hắn trở về?”

“Ta không có suy xét qua.” Giọng nói của nàng lạnh nhạt, trong lòng có chút hỗn độn, hắn yêu cuồng nhiệt đến mức mãnh liệt, mãnh liệt mênh mông mang theo hủy diệt, nàng không phủ nhận sự tình hôm nay, cũng đồng thời làm cho nàng hiểu được tình cảm của mình đối với Hiên Viên Khanh Trần, đã sắp vượt qua giới hạn của chính mình.

“Hắn không phải là đã biết sao?” Tô Vân Phong có chút gian nan cùng bất đắc dĩ.

“Đúng, hắn phát hiện rất sớm khả năng ta không chết, cũng là một đường tìm ta mà đến.” Cảnh Dạ Lan không có chút dấu diếm, “Hôm nay ta là cùng hắn một chỗ, nhưng lại khiến cho ngươi lo lắng nửa ngày, thực xin lỗi!”

https://thuviensach.vn

Nàng không nghĩ thương tổn người văn nhã ôn hòa như y, nhưng nếu không phải như vậy, đến cuối cùng trước sau chính mình sẽ thua Tô Vân Phong, nàng không nghĩ cho y cái gì bởi vì chính mình đã bị thương tổn.

"Đối với ta, không cần nói xin lỗi!" Y đột nhiên đi đến bên người Cảnh Dạ Lan, trên khuôn mặt ôn hòa lần đầu tiên xuất hiện lo âu cùng một tia ghen tị, "A Cảnh, đây là ta nguyện ý vì nàng mà trả giá, không đòi hỏi hồi báo, nhưng là ta muốn cho nàng biết tâm ý của ta."

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Tay y thong thả nắm lấy cổ tay Cảnh Dạ Lan, da thịt tinh tế như nữ tử, mang theo hơi ấm từ đầu ngón tay truyền đến cổ tay Cảnh Dạ Lan.

“A Cảnh, đây là tâm ý của ta, nàng hiểu được, có phải hay không?” Hắn cúi người tới gần nàng, mùi hương thản nhiên không biết tên từ trên thân thể của nàng phát ra, không phải mùi son phấn của nữ tử.

Y, chỗ nào cũng nhúng tay vào, vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua nàng !

Duỗi cánh tay bước tiếp theo sẽ ôm nàng vào trong ngực, y thấy Cảnh Dạ Lan không có né tránh, trong lòng một trận kinh hỉ, chậm rãi ôm nàng vào trong ngực.

“A Cảnh.” Y gọi tên của nàng, nhưng thân thể người trong lòng vẫn cứng ngắc không có một tia nghênh hợp. Cuối cùng Tô Vân Phong nâng mắt lên, chế nhạo cười chính mình. “Vẫn là không được sao?” Uể oải buông tay ra, cước bộ lảo đảo lui ra phía sau vài bước. Kia cười buồn bã!

“Thực xin lỗi.” Cảnh Dạ Lan nhẹ thở ra, không dám nhìn Tô Vân Phong liếc mắt một cái nữa, người nàng không muốn tổn thương nhất chính là y, nhưng lại cố tình khiến y tổn thương sâu nhất.

Xoay người, nàng rất nhanh rời đi, một khắc không thể dừng lại bên người y nữa.

Ta không phải không có tình cảm, chỉ là Tô Vân Phong, ta không thể chấp nhận một chút tâm ý của ngươi lần nữa, về phần là bởi vì sao, ta

https://thuviensach.vn

không biết, ta không cách nào lý sự rõ ràng.

Chờ nàng chạy xa, một mảnh thân ảnh hồng sắc tới gần, đi đến trước thư phòng Tô Vân Phong, nhìn hắn đưa lưng về phía ngoài cửa, bóng dáng tiêu điều cô đơn ở trước song cửa.

“A Cảnh.” Nàng nghi hoặc nhìn thân ảnh vừa biến mất, nàng đã tra qua tất cả mọi người trong vương phủ, nhưng vẫn không rõ ràng lắm người gọi là A Cảnh này có lai lịch như thế nào, chính là ca ca sủng ái một cách không thể hiểu nổi.

Rõ ràng là nữ tử, nhưng lại mặc trang phục của nam, còn dung túng cho nàng làm phụ tá trong quân, đến tột cùng là một người như thế nào, tổn thương ca ca nàng thành bộ dáng như thế này.

Chạy ở trong vương phủ, Cảnh Dạ Lan trong lúc nhất thời cũng không biết nên đi nơi nào, chỉ là tuỳ ý tiêu sái, trong lòng mạnh mẽ cùng bất an đứng trước gió thật lâu không thể bình tĩnh.

Rời đi chỉ sợ là lựa chọn tốt nhất của nàng, vô luận là Hiên Viên Khanh Trần hay là Tô Vân Phong, nàng cũng không muốn lại cùng bất cứ một người nào dính dáng không ngừng.

Tay không tự giác khoát lên cổ, mỗi một lần trong lòng bất an, nàng luôn thích vuốt ve ngân khoá, đó là đứa nhỏ cùng Tiểu Khả ở cùng nàng, cho nàng sức mạnh.

Khi nàng mệt mỏi thường chạm vào, đột nhiên nhớ tới hôm nay bị tên khốn nạn nào mãnh mẽ lấy đi.

Đáng giận! Trong lòng không thể bình ổn, nhưng nàng lại mất đi sự bình tĩnh của ngày trước , hướng tới Bắc Uyển nơi Hiên Viên Khanh Trần ở mà đi.

https://thuviensach.vn

Ánh nến trong Bắc Uyển vẫn còn sáng, tiếng cười của một nữ tủ thanh thuý vang lên không ngừng. “Ca ca nói đều là thật vậy chăng?” Kinh ngạc mới lạ hỏi, trong lúc nhất thời nhịn không được bắt đầu cười khanh khách.

Đó là Thu Thuỷ! Cảnh Dạ Lan dừng bước lại không khỏi nghe. Tiếng cười thanh thoát không giống như khi nàng mới gặp Thu Thuỷ, bộ dáng ốm yếu, tựa hồ như ngay cả cười một cái cũng phải dùng hết tất cả khí lực, mà hiện tại…

“Muội không tin lời nói của ca ca?” Hiên Viên Khanh Trần chỉ chỉ thái dương của nàng.

“Đương nhiên không phải, muội chỉ tin tưởng ca ca, chỉ cần ca ca nói muội đều tin tưởng!” Nàng ngẩng đầu lên dùng sức khẳng định nói. Trong đồng mâu tinh thuần không có chút tạp sắc, nhưng thời điểm Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng, giống như một người nhiều năm trước, trong đôi mắt cũng mang theo vô cùng tín nhiệm đối với hắn như vậy, mà hắn lại lần nữa đánh mất.

“Thu Thuỷ, muội đi nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Hắn sủng nịch nhéo nhéo hai má của nàng.

“Không được, còn rất sớm!” Nàng ôm lấy thắt lưng Hiên Viên Khanh Trần, nhỏ giọng nhưng lại ôn nhu nói.

“Ca ca, ca ca bồi ta đi, muội sẽ sợ nếu ở một mình.”

“Vì sao hôm nay muội mới nói sợ hãi, ban đầu Tĩnh Uyển còn nói muội rất thông minh.”

“Người ta hôm nay nửa ngày đều không nhìn thấy ca ca, đều sốt ruột muốn khóc, buổi tối muốnca ca lưu lại cùng muội, cũng không được sao?” Nàng cầu xin, lôi kéo ống tay áo của hắn.

https://thuviensach.vn

“Được, nhưng là muội phải ngoan ngoãn ngủ, nói cách khác…”

“Biết” nàng vui mừng nhào vào lòng Hiên Viên Khanh Trần, “Ca ca, muội thích ca ca nhất, Mị Nô tỷ tỷ mất, ca ca cũng không cần rất thương tâm, về sau Thu Thuỷ vẫn sẽ cùng ca ca, mãi cùng nhau!”

Hiên Viên Khanh Trần không nói gì, tuỳ ý nàng ôm, vuốt ve mái tóc dài của nàng. Mị Nô của hắn mất, nhưng Cảnh Dạ Lan đã trở lại. Cảnh Lan của hắn, thuộc về trực tiếp một người hắn.

Thân ảnh hai người ôm nhau ánh vào mắt Cảnh Dạ Lan, nhưng một lòng lại dần dần lạnh lại. Sao nàng lại quên, Hiên Viên Khanh Trần tình nguyện tổn thương nàng, cũng là một lòng vì Thu Thuỷ, nàng sao có thể quên , Thu Thủy khoẻ mạnh chỉ dùng cái giá chính mình thống khổ để đổi trở về.

Đi bước một lui ra phía sau, nàng lặng yên rời đi, vốn không nên đến, nhưng nàng rốt cuộc lại làm cái gì?!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 197

Tùng Trúc Uyển

Chân Cảnh Dạ Lan không ngừng hướng về phòng ngủ, dần dần ổn định hô hấp dồn dập. Trong phòng yên tĩnh, tiếng hít thở của nàng vô cùng rõ ràng.

Sau khi ngồi thật lâu, tâm nàng mới một chút một chút khôi phục bình tĩnh, trong phòng ngủ như trước không có đốt nến, quen bóng tối, nàng ngược lại càng thêm thích một chỗ như vậy.

Trong bóng tối nàng đứng thẳng trước gương đồng, cởi bỏ búi tóc, mái tóc dài buông xuống ở sau người, gương mặt khéo léo càng có vẻ đầy đặn. Nàng nâng tay vuốt ve đôi môi, ở môi tựa hồ còn lưu lại hơi thở của hắn. Ngón tay chảy xuống, cởi khuy áo ra, trên da thịt loã lồ ở cổ áo tảng lớn vết yêu xanh tím.

“Cảnh Lan…Cảnh Lan.” Vành tai tóc mai chạm vào nhau, hắn nỉ non thì thầm làm cho giờ phút này nàng càng cảm thấy cô độc, hai gò má không khỏi nổi lên ửng hồng.

Cảnh Dạ Lan ngươi đang làm cái gì?! Trong giây lát nàng bừng tỉnh, suy sụp ngồi ở bên giường, ngươi nghĩ đến hắn sao? Đầu ngón tay run nhè nhẹ tiết lộ ra chỗ nội tâm nàng một tia bất an.

Thu Thuỷ…

Đôi mắt sáng như nước, tinh khiết trong suốt! Cảnh Dạ Lan không khỏi khốn khổ cười rộ lên, nàng như hoa sen nước, thanh thấu sạch sẽ, không bị

https://thuviensach.vn

trần thế gian ô nhiễm, làm cho nàng cũng không thể hận. Mỗi tiếng một tiếng gọi tên hắn, nói những lời nói đều có thể nghe ra nàng ái mộ Hiên Viên Khanh Trần. Nếu đổi làm những người khác, có lẽ nàng có thể hận vài phần, nhưng là…

"Cảnh công tử." Thanh âm ngoài cửa làm đáy mắt Cảnh Dạ Lan lạnh lùng.

Là nàng!

Rất nhanh sửa sang quần áo, Cảnh Dạ Lan mở cửa phòng ra, một chút rặng mây đỏ rực rỡ nhanh nhẹn tới trước mắt nàng. "Quận chúa." Nàng sửa tiếng nói lại, lạnh Tô Tĩnh Uyển đêm khuya đến tìm nàng.

"Quấy rầy Cảnh công tử." Nàng giương lên mỉm cười không đợi Cảnh Dạ Lan mời nàng vào ngược lại tự mình đi vào.

"Quận chúa, đêm đã khuya, sợ rằng không hề tiện đi." Nàng đi theo Tô Tĩnh Uyển, hạ xuống lạnh đuổi khách.

"Sao không tiện, Cảnh công tử thân là nữ tử cũng có thể làm phụ tá của ca ca ta, ta nguyên bản là quận chúa vì sao không thể đêm khuya tới gặp ngươi?" Nàng nhìn chằm chằm hai tròng mắt Cảnh Dạ Lan, trong đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng, nàng tựa cười mà không cười nhìn. Muốn nhìn ra được manh mối từ đôi mắt của nàng, chỉ là lãnh sương ngưng kết trong hai con ngươi linh động này, hết lần này tới lần khác không nhìn thấu chút nào.

"Ôi, A Cảnh nhận được Vương gia ngưỡng mộ, có thể lấy thân phận nam tử làm phụ tá, không ngờ vẫn bị quận chúa phát hiện." Vết thương ở ngực vẫn còn đau đau, lúc ấy nếu không phải mặc áo giáp tơ vàng Hiên Viên Khanh Trần trao đổi cho nàng, làm sao nàng có thể sống đến bây giờ!

https://thuviensach.vn

Tô Tĩnh Uyển cáp thủ nói: “Bản quận chúa nghe nói ca ca quả thật sủng ái ngươi, thân là nữ tử thật là đáng tiếc. Không bằng đổi một loại thân phận, trong phủ Lan Lăng Vân Vương gia vẫn chưa có vương phi chính thức, nếu như ngươi nguyện ý nói…”

“Quận chúa nói đùa, A Cảnh xuất thân bần hàn, thật không ngờ từng bước này, quận chúa không cần lo lắng, ta tự nhiên cũng sẽ không vì lý do này mới có thể ở lại bên người Vương gia.”

“Bắc An Vương kia đâu? Sao ngươi lại nghĩ như thế?” Tô Tĩnh Uyển đứng lên tới gần Cảnh Dạ Lan. Từ lúc nàng ta vừa rồi bắt đầu rời đi thư phòng, nàng liền một đường đi theo, nhìn nàng đứng ở ngoài phòng Thu Thuỷ, qua mấy phần mới lặng yên đi ra.

Nàng đi đến Bắc Uyển nhất định không phải vì Thu Thuỷ, kia chỉ có thể là vì Khanh Trần. Từ khi xế chiều trở về, vẻ mặt Khanh Trần thiếu ngày xưa lo lắng, ánh mắt thuỷ chung dừng ở trên thân thể của nàng ta, đã lâu tươi cười cũng bởi vì nàng xuất hiện mà nở rộ.

Vẻ mặt như vậy, hắn chỉ có thể đối với tiện nhân Hoa Mị Nô kia. Nhân lúc mới có. Nhưng Tô Tĩnh Uyển lại không thể khẳng định, rõ ràng là người đã chết, nhưng lại cho nàng một cảm giác quen thuộc, bị nàng chăm chú nhìn vào, còn có một cỗ hàn ý rót vào trong cốt tuỷ.

“Bắc An Vương.” Nàng cười nhẹ, “Quận chúa lại lo lắng cái gì?”

“Chỉ là xin khuyên ngươi một câu, không được tiến hành chủ ý của Hiên Viên Khanh Trần, mặc kệ ngươi là ai?” Thần sắc nàng lạnh lùng, đôi mắt phượng xinh đẹp nhếch lên , tà nghễ nhìn nàng. Vô luận là ai cũng không thể lại một lần nữa cướp đi Khanh Trần, kể cả Thu Thuỷ, nàng đều đi bước một có kế hoạch tiếp cận rồi tính kế.

Đêm nay nàng vốn không nghĩ tìm đến nàng ta gây phiền toái, dựa theo cá tính của nàng hắn là có thể nhịn xuống, nhưng đối với nàng ta, Tô Tĩnh

https://thuviensach.vn

Uyển mất đi sự kiên nhẫn của ngày thường, ở trước mặt nàng ta, nàng cảm giác được, chính mình tất cả cố ý xây dựng đều xuyên thủng ở trong ánh mắt nàng của nàng, đó là một loại cảm giác thất bại thật sâu.

Cảnh Dạ Lan lạnh lùng cười, "Ta nghe nói Bắc An Vương Vương phi mới mất không bao lâu, nhưng giống như cũng không có nhắc tới tin tức lập lại chính phi một lần nữa, ta đối với Bắc An Vương hiểu biết nhiều lắm, không biết tin tức nàyđúng hay không a, quận chúa?!" Nàng làm như đùa cợt nâng mắt lười nhác liếc mắt nàng một cái.

Yêu đồng của nàng rất giống Hiên Viên Khanh Trần đều mang theo huỷ diệt, nhưng lại hơn một phần bạo ngược, cũng là chỉ có hắn nam nhân như vậy mới có thể thuyết phục nàng.

Tô Tĩnh Uyển biến sắc, nhưng lại lần nữa cười rộ lên: "Ngươi cười nhạo bản quận chúa không phải là chính phi?"

"Không dám." Cảnh Dạ Lan hơi hơi hạ thấp người tỏ vẻ thành ý, nhưng lại cẩn thận rất nhanh quét nàng liếc mắt một cái.

"Ừ, tha thứ cho ngươi không dám!" Nàng tựa hồ có chút nguôi giận, "Cảnh công tử…" Ánh mắt tuỳ ý quét về phía Cảnh Dạ Lan, buông xuống chỗ cổ áo cúi xuống dưới, loáng thoáng lộ ra một mảnh vết cắn che kín da thịt.

Cảnh Dạ Lan theo ánh mắt của nàng nhìn lại, trong lòng cả kinh, nhưng lại một bộ bộ dáng không hề để ý thuận tay kéo áo, khêu khích dường như quay về nhìn nàng biến đổi sắc mặt.

"Nếu ngươi cảm thương hại ca ca ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi." Ngữ điệu Tô Tĩnh Uyển biến đổi, trong hai tròng mắt xinh đẹp rốt cuộc không nhìn thấy ý cười bình thường, cho dù là nguỵ trang đến mức tận cùng.

https://thuviensach.vn

“Rốt cuộc quận chúa muốn nói cái gì?”

“Ca ca ta cùng Khanh Trần, vô luận là ai, ngươi trêu chọc bất cứ một người nào, ta đều sẽ khiến ngươi ngay cả cặn bã thừa lại cũng chẳng được.” Nàng kiềm nén cơn tức, đầu ngón tay mảnh khảnh chậm rãi ma sát, đổi lại bình thường, làm sao để cho nàng ta còn đứng ở chỗ đó.

“Kia cũng là chuyện của ta, vô luận là Vương gia hay là Bắc An Vương, cũng là do ta ta tự quyết định, về phần quận chúa thì thật ra không biết vì **, tấm lòng thật là tốt!”

Nàng thủy chung nhìn chăm chú vào tay Tô Tĩnh Uyển, bàn tay trong tay áo xiết chặt ngân châm vận sức chờ phát động.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 198

“Làn càn cái gì đó?” Tô Tĩnh Uyển thông thả nói ra lời này, đuôi lông mày nhếch lên hiển hiện ý cười lạnh lùng dưới ánh trăng mông lung ẩn hiện nhìn thấy không rõ ràng.

“Làm càn? Ta có điều gì làm càn xin quận chúa chỉ giáo ! Cảnh Dạ Lan ngược lại cười như mùa thu tỏa nắng.

“Xem ra ca ca của ta đã quá mức sủng ái ngươi rồi, bất quá, ta nghĩ cho dù ngươi không còn nữa, ca ca cũng sẽ không trách mắng ta quá nặng đâu”. Cước bộ nàng nhẹ nhàng, nói thẳng mục đích của mình với Cảnh Dạ Lan.

“Quận chúa muốn giết ta sao?” Nàng liếc mắt hỏi, nhưng không có nữa phần sợ hãi, bàn tay nâng lên mái tóc dài vuốt ve. Động tác mê ly lại mang vài tia dụ hoặc, thường thường liếc về phía nàng ta, trong đôi mắt hiện lên sát khí chỉ một chút xíu nhưng làm cho Tô Tĩnh Uyển lạnh run.

Ánh mắt này….

“Thì đã sao?” Nàng đề cao giọng nói, thân mình tiến vê phía trước một chút, không ngừng giang tay tựa hồ muốn chụp lấy Cảnh Dạ Lan , một bàn tay bé nhỏ từ trong ống tay áo rộng lớn xuất hiện, đầu châm nhọn tinh tế lại có màu xanh nhạt, cố ý lại chỉ như vô tình đã chạm vào cổ tay của nàng , khi tiếp xúc đó nàng thấy đầu ngón tay tê rần.

“Quận chúa cẩn thận!” Cảnh Dạ Lan lập tức chế trụ cổ tay nàng, giống như đồng chí cảnh sát đeo cồng cho tội phạm.

.

https://thuviensach.vn

Trong lòng bối rối, trước mắt có chút hoa mắt

choáng váng, muốn kéo bàn tay của mình về.

Đầu ngón tay giống như bị châm nhẹ một cái, tuy rằng thực sự rất nhẹ, cơ hồ không thể khiến người ta phát hiện ra điều khác thường gì, sắc mặt Tô Tĩnh Uyển cũng biến đổi.

“Ngươi” Đầu ngón tay bị dính kịch độc, tuy không phải lập tức chết bất đắc kỳ tử, nhưng thời điểm độc phát cũng làm cho người trúng phải nó vô cùng thê thảm. Ngay lúc đó, nàng muốn bước nhanh ra khỏi cửa.

Cảnh Dạ Lan so với nàng còn nhanh hơn, trực tiếp ngăn lại trước cửa, “Quận chúa, sao lại bỏ đi vội vả như vậy?”

“Bản quận chúa muốn đi hạng như ngươi có thể quản sao?” Ngón tay đã mất cảm giác, nàng ta xuống tay quá mau, không ngờ đi xử lí lại bị người ta tính kế trước. Tuy nàng không hề khinh địch, nhưng lại không dự đoán được điều nàng nghĩ trong lòng lại bị nàng ta nắm được.

Trong quân đều nói Cảnh công tử tài trí hơn người, nhưng Tô Tĩnh Uyển thật không ngờ công phu ra tay của nàng lại nhanh như vậy, trong lòng Tô Tĩnh Uyển oán hận chính mình, rốt cuộc là bản thân đang bối rối cái gì chứ?

Không phải rõ ràng hiểu người này không phải là kẻ đã chết đó, nhưng trong lòng lại không ngăn được cơn khủng hoảng đang nhen nhóm, mới làm cho nàng vốn bình tĩnh lại bối rối khi ra tay, sai lầm một bước hối hận là đã trễ.

“Đương nhiên không phải, là vừa rồi ta đối với quận chúa có điểm vô lễ, A Cảnh muốn bồi tội cùng quận chúa, quận chúa…”

https://thuviensach.vn

“Bồi tội thì không cần, ngươi tránh ra nhanh một chút là được” hết nữa cánh tay đã mất cảm giác, sẽ không bao lâu nữa độc tố sẽ lan ra toàn thân, trong vòng một canh giờ phải được ăn giải dược, nàng cũng không dám chắc nàng có tự cứu được mình khô. “Tránh ra!” Mặt nàng trắng bệch, khớp hàm run rẫy, căm tức nhìn người trước mặt.

“Ta sẽ tránh ra a, nhưng không là bây giờ, quận chúa không có chuyện cũng muốn giết người, A Cảnh đương nhiên phải tự bảo vệ mình, bằng không để quận chúa trở về , ta còn mạng để sống sao.” Nghe thì giống như đang đàm điều kiện, nhưng lại rõ ràng không chịu thả người.

“Bản quận chúa mà chết tại chổ này, thì xem ngươi làm sao tránh được không liên quan.”

“Ta nếu muốn giết ngươi, vì cái gì lại giết tại vương phủ này chứ, không phải tự tìm phiền toái sao!” Cảnh Dạ Lan liếc mắt lạnh lùng, nàng không thể ngừng run run, nhưng lại cố cho nàng ta không nhận ra.

“Ngươi muốn cái gì?” Tô Tĩnh Uyển thiếu kiên nhẫn, Cảnh Dạ Lan căn bản không cần biết nàng sống hay chết, cái hứng thú chính là nhìn nàng chịu đựng tra tấn.

“Ta cái gì cũng không muốn, chính là muốn xem quận chúa bộ dáng đau đớn sẽ như thế nào thôi.” Nàng mở bàn tay, trong đó có một chiếc kim tựa như lông trâu, lấp lánh. “ Xem thử tư vị bị người ta ám toán khổ sở đi.”

Tô Tĩnh Uyển trừng lớn dôi mắt, giọng nói không khỏi căng thẳng vài phần: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

“A Cảnh, ngươi phải nhớ kỷ lấy đấy.” Nàng mỉm cười, bước đến gần nàng ta, nhìn Tô Tĩnh Uyển run rẩy, đôi mắt to tròn lại ánh lên ý cười lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Thu Thủy ở trong lòng hắn nặng nề ngủ, Hiên Viên Khanh Trần thật cản thận đem nàng đặt ở trên giường, nhẹ nhàng đắp chăn mới bước ra khỏi phòng.

Xoay người, hắn chăm chú nhìn bóng người trong uyển thấp giọng nói: "Như thế nào lại là ngươi?" Hiên Viên Khanh Trần có chút ngoài ý muốn, lại lười nhác ngắm liếc y mắt một cái.

"Bắc An Vương, ta chờ ngươi đã lâu" Một thân y phục bạch sắc đứng trong gió, trên mặt Tô Vân Phong là ý cười thản nhiên lẫn đâu đó một tia mệt mỏi.

"Nếu là vì nàng, ngươi không cần phải nói nữa, nàng, đã định là của ta rồi." Hiên Viên Khanh Trần giương mày tà mị chăm chú nhìn vào Tô Vân Phong.

"Hoa Mị Nô đã mất, nàng là A Cảnh."

"Mặc kệ nàng là ai, đều là nữ nhân của cô vương, ngương vĩnh viễn đừng nghĩ chạm vào nàng." Gương mặt cùng con ngươi kim sắc cuồng ngạo tự tin tỏa ra tia sáng nhiều màu.

"Nếu ta nói muốn cùng ngươi cạnh tranh công bằng, ngươi dám chấp nhận không?"

cạnh tranh? !

Hiên Viên Khanh Trần có chút kinh ngạc, có thể làm cho Tô Vân Phong đưa ra quyết định như thế, xem y đã cố ra phải chiêu mạnh nhất rồi. Bất quá, hắn không muốn là chuyện không công! Nghĩ đến đó hắn cười giảo hoạt "Cô vương sợ ngươi thua ngục ngã không dậy nổi thôi." Nụ cuwoif gian ngoan đầy vẻ đắc ý lộ ra.

https://thuviensach.vn

Tô Vân Phong không cho là đúng: “Ta Tô Vân Phong thua hay thắng còn là chuyện phía trước, ngươi chỉ cần nói chấp nhận hay không” Y bỏ lỡ rất nhiều lần, luôn dùng rất nhiều cớ để tự thuyết phục mình buông tay nàng ra, mà khi y vô tình cứu nàng đang hấp hối từ trong tuyết ra, thì y đã thề sau này sẽ không nguyện ý viện cớ để buông tay nàng nữa.

.

A Cảnh, nàng không yêu ta cũng không sao, ta sẽ chờ nàng chầm chậm yeu ta, nàng muốn gì cũng được, chỉ cần nàng đồng ý làm bạn bên ta mãi mãi, nếu ta cũng giống như Hiên Viên Khanh Trần cố đem nàng giam lại bên người, có lẽ đến ngày nào đó, nó sẽ thành hiện thực thì sao.

Thực sự yêu thì không thể dễ dàng bỏ cuộc, mới hiểu người đó trọng yếu thế nào, ta cũng vậy, lúc này mới hiểu được vì sao y lại để nàng thành quân sư là vì muốn giam cầm nàng trong phạm vi của hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Độc tố nhanh chóng chạy khắp người, Tô Tĩnh Uyển vô lực ngồi phịch xuống đất, trong đáy mắt là hình ảnh phản chiếu đôi mắt băng sương của nàng.

- Hừ! – trên gương mặt tái nhợt của nàng ta hiện lên từng đường màu đen ẩn ẩn nhưng vẫn nổi ý cười mỵ hoặc như thường. – Đừng giả thần giả quỷ nữa, rốt cuộc ngươi là ai? – cho dù trong lòng đang lo lắng không tự chủ dần dần khuếch tán ra nhưng nàng ta vẫn mạnh mẽ chấn an tinh thần.

- Quan trọng không? – Cảnh Dạ Lan thong thả nói, đôi mắt nheo lại phụt ra hàn quang, xem ra độc tố đã bắt đầu phát rồi. Cảnh Dạ Lan cười khẽ, ngồi xuống trước mặt Tô Tĩnh Uyển. – Quận chúa, mùi vị dễ chịu không?

Một lát nữa thì nàng ta chắc chán sẽ đau đớn hơn nhiều, còn nàng thì chỉ cần đứng nhìn, ánh mắt lạnh lẽo.

Trên đôi môi dần rút đi huyết sắc, tràn ra một đường máu đen từ khóe miệng rồi chạy uốn lượn xuống, hàm răng hơi mở ra, máu đen lập tức ào ra qua những khe răng.

- Ca ca đúng là không công dưỡng ra một con sói, bất luận ngươi có phải là người mà bản quận chúa ta nghĩ tới hay không nhưng ngươi đã thiếu nợ ca ca ta; nếu ta xảy ra chuyện gì thì ca ca nhất định sẽ rất đau lòng. Ta chính là muội muội duy nhất từ nhỏ cùng ca ca sống nương tựa lẫn nhau, ngươi thật sự nhẫn tâm thương tổn huynh ấy?

Tô Tĩnh Uyển không dám chắc những lời này có tác dụng gì với người trước mặt không nhưng nàng ta vẫn muốn thử một lần. Trong thư phòng,

https://thuviensach.vn

nàng ta thấy ca ca rất thích nàng mà nàng cũng đối đãi với ca ca có vẻ áy náy. Nàng ta muốn cược thử xem một tia áy náy này liệu có cứu được bản thân mình không.

Hừm, trước mắt Cảnh Dạ Lan hiện ra khuôn mặt ôn hòa của Tô Vân Phong, còn có cảnh ở trong sơn cốc hắn đã thỉnh cầu nàng: Mong hãy tha thứ cho Tĩnh Uyển một lần…

Cho dù là vì nàng ta mà trả giá bao nhiêu thứ thì Tô Vân Phong vẫn chỉ im lặng, hắn chỉ có một yêu cầu duy nhất chính là mong nàng sau này có thể buông tha cho Tô Tĩnh Uyển một lần. Muội muội duy nhất sống nương tựa nhau từ bé này có lẽ đã hưởng phúc được từ hắn; dù gì hắn cũng là một vương gia cao quý vậy mà nhất nhất buông tha tất thảy đi mở miệng cầu nàng.

- Ta sẽ không giết ngươi nhưng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, đây chính là nguyên tắc làm người nhất quá của ta. Xem như là ta trả lại một món ân tình cho Tô Vân Phong! – nàng từ từ đứng lên, ngữ điệu lạnh lùng đã có độ ấm hơn so với lúc nãy.

Tô Vân Phong, điều mà ta đồng ý với ngươi thì hôm nay đã thực hiện nhưng ta cũng không thể dễ dàng tha thứ cho người từng làm tổn thương ta được tự do tự tại và ta cũng sẽ làm như vậy với Tô Tĩnh Uyển. Nàng lấy châm ra, dưới ánh trăng, mũi châm phát ra thứ ánh sáng loáng lạnh lẽo.

Trong đáy mắt nổi lên ý cười lạnh lùng kéo dài tới tận đuôi mắt, sống không bằng chết so với việc đau đớn mà chết được thực sự làm cho người ta dễ nổi điên, cũng giống như nàng lúc này vậy.

- Không bằng ngươi giết chết ta đi! – Tô Tĩnh Uyển đột nhiên hét lên, nàng ta đại khái đã biết nàng muốn làm cái gì?.

Châm tạm thời chặn huyệt nói của nàng ta, ngăn cản độc tố phát tác; tuy rằng có thể kéo dài mệnh sống nhưng cũng vì thế mà có thương tổn tới cơ

https://thuviensach.vn

thể. Nói vậy cũng đủ để hiểu một điều là về sau e nàng ta sẽ phải sống trong tàn độc.

Đúng, không cần giết nàng ta mà làm cho nàng ta sống còn khó chịu hơn bất cứ điều gì. Từ nhỏ nàng ta đã được học pha chế và sử dụng độc dược nên hoàn toàn biết được thân thể con người ta khi rơi vào tình trạng này sẽ thế nào. Cho tới bây giờ đều là nàng ta sử dụng độc khống chế người khác, không ngờ cuối cùng lại bị chính người mình dụng độc quay lại chuốc độc. Đã thế này thì nàng ta nguyện không cần sống nữa!

Muốn nàng ta mở miệng đi cầu xin Vô Ngân hả? Hừ, làm không được…

- Quận chúa biết ta muốn làm cái gì là được rồi!

- Ngươi thật nham hiểm, rõ ràng là muốn hại bản quận chúa! – mắt nhìn thấy nàng đi từng bước tới gần, Tô Tĩnh Uyển chỉ có thể cố chống đỡ thân thể lùi về sau một chút.

- Ta ngoan độc, nham hiểm nhưng so sao được với quận chúa? Ngươi cũng hiểu rất rõ mà! – đầu ngón tay nàng kẹp một cây châm, hơi hướng xuống, ánh mắt chăm chú quanh người Tô Tĩnh Uyển. – Yên tâm, một châm của ta sẽ giải quyết được những đau đớn mà quận chúa đang phải chịu đựng.

Nụ cười thản nhiên tươi như hoa làm cho ngũ quan bình thản của nàng thực sinh động, trong mắt là băng sương không thể hòa tan mang theo một hơi lạnh thấu xương. Cảm giác rất kỳ quái, Tô Tĩnh Uyển lại nhìn nàng một lần nữa.. ánh mắt kia.. ánh mắt kia.. Đúng, không sai, nàng ta nhớ lần đầu tiên thấy nữ nhân kia cũng giống hệt thế này.

Nhìn nàng cười nhưng chớp mắt đã đá gãy chân của thị nữ, mau, chuẩn, hiểm, không có lấy một tia do dự.. chỉ một cú đá mà khiến xương gãy gần hết…

https://thuviensach.vn

- Ngươi… ngươi là Hoa Mị Nô! – Tô Tĩnh Uyển bất giác lùi về sau vài bước, trong đồng tử hiện lên nghi hoặc cùng hoảng sợ. Đầu lắc lắc như không thể xác định..

- Cuối cùng vẫn bị quận chúa nhìn ra, thật là..! – nàng than nhẹ một tiếng, đưa tay lột chiếc mặt nạ xuống. – Nhưng mà bây giờ ta là A Cảnh.

- Ngươi không chết?! – Tô Tĩnh Uyển ngây người một lúc, ngữ điệu có chút hối ý. Nàng ta đã đâm xuống một đao nhưng không ngờ lại tạo nên một thứ tai họa bên người.

- Quận chúa có hối hận cũng không kịp nữa rồi, giết không được đối thủ thì sẽ chờ bị đối thủ giết. Quận chúa chắc hiểu được điều này!

Tô Tĩnh Uyển đồng ý gật đầu:

- Ta quả thực đã sơ ý, lúc đó không tới kiểm chứng; không ngờ là ngươi còn sống. Mệnh ngươi đúng là lớn, khiến cho ca ca ta cứu ngươi, xem ra đã tốn không ít thời gian và công sức.!

- Nếu không có Vân vương gia ra tay giúp đỡ thì ta đã không còn sống được tới bây giờ. Độc của ngươi dùng thực lợi hại, ngay cả vương gia cũng phải sợ hãi kêu than. Lúc ở Bắc An vậy mà ta không có phát hiện ra, ta có thể sống tới ngày này đúng là không dễ dàng gì!

- Cho nên ngươi mới chờ tới hôm nay có cơ hội báo thù, đòi lại một đao ngày đó! – Tô Tĩnh Uyển giương mắt lạnh nhìn lại. – Ngươi chi bằng giết chết ta đi, ta nguyện chết chứ không cần kéo dài cuộc sống không bằng chết như ngươi! – biết được đáp án, lòng Tô Tĩnh Uyển dần lạnh xuống.

Cảnh Dạ Lan nhìn sắc mặt xám như tro tàn của nàng ta, Tô Tĩnh Uyển luôn luôn cao ngạo làm sao có thể chấp nhận để bản thân thua thảm dù đã rơi vào tay đối thủ. Nhưng nàng đã từng đồng ý với Tô Vân Phong, chuyện này không thể nuốt lời được.

https://thuviensach.vn

- Không thể, ngươi không có lựa chọn, hiện tại chỉ có ta mới có tư cách quyết định mọi việc mà thôi!

- Ai cũng không thể động tới nàng ta dù chỉ một chút! – đúng lúc này một giọng nói lãnh liệt vang lên khiến cho Tô Tĩnh Uyển ngay cả muốn chết tâm cũng không có; nàng ta tình nguyện lập tức độc phát chết đi thì tốt!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Giữ màn đêm yên tĩnh, giọng nói của người mới tới khiến cho tiết xuân ấm áp ở Lan Lăng bị nhiễm một trận hàn băng song lại bình thản kỳ lạ.

Cảnh Dạ Lan hơi hơi nhíu mày:

- Ngươi tới làm cái gì? – trong lòng nàng có điểm hờn giận, không phải vì sự xuất hiện của hắn mà là vì câu nói của hắn.

- Ta tới tìm nàng nhưng không ngờ lại nghe được một ít chuyện, nàng sẽ không nghĩ là ta cố ý đó chứ? – hắc y nhân đứng trong gió đêm, vừa rồi quả thật Cảnh Dạ Lan đã không chú ý bằng không thì nàng đã chẳng dây dưa nói lời vô nghĩa với Tô Tĩnh Uyển. Nàng tuyệt đối không muốn hắn nghe thấy một chữ nào hết!

- Nghe được thì nghe chứ sao, ngươi cố ý thì vẫn là cố ý, không liên quan tới ta. Còn không mau đi đi! – nàng xoay người, liếc mắt nhìn hắn.

- Cảnh Lan, giao nàng cho ta! – hắn phát hiện khi nãy nàng hơi hơi bĩu môi nên bất giác nở nụ cười. Nhưng lúc nhìn Tô Tĩnh Uyển thì ánh mắt lại lạnh băng, ý cười trong mắt cũng không có như vừa rồi, sóng mắt lưu chuyển cứ như đao phong vậy.

- Không được, chuyện giữa ta và nàng thì ta tự mình giải quyết, không cần ngươi nhúng tay vào! – nàng quay đầu nhìn gương mặt xám như tro tàn của Tô Tĩnh Uyển; nếu đem nàng ta giao cho hắn thì e là nàng có lỗi với Tô Vân Phong mất. Nghĩ vậy, nàng chuyển mình nhanh chóng chắn trước mặt người mới tới.

https://thuviensach.vn

Hắn thấy Cảnh Dạ Lan cố ý cự tuyệt nên chậm rãi bước lên, vươn tay nhẹ nhành vuốt ve hai má nàng:

- Nàng muốn hành động sao không báo với ta một tiếng, dù sao nàng ấy vẫn là sườn phi của ta!

- Khanh Trần.. Khanh Trần.. – giọng Tô Tĩnh Uyển run run vang lên gọi tên hắn. Khanh Trần đã biết rồi, nàng làm Hoa Mị Nô bị thương, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Hiên Viên Khanh Trần mỉm cười, giọng nói cũng ôn nhu đến cực điểm:

- Tĩnh Uyển, đi cùng cô vương thôi! – hắn vươn tay tới trước mặt nàng ta, đôi mắt màu vàng yêu dị lạnh lùng khiến cho Tô Tĩnh Uyển không tự chủ được mà đưa tay khoát lên tay hắn.

- Ngươi luyến tiếc vì phi tử của ngươi bị ta xử phạt, hay là ngươi cố ý đối nghịch với ta?! – Cảnh Dạ Lan ngăn trước mặt bọn họ.

Đã tới nước này thì Tô Tĩnh Uyển chỉ có đường chết, thủ đoạn tra tấn người của Hiên Viên Khanh Trần rất phong phú, lúc đã tuyệt tình thì hắn có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

- Cũng không đúng, ta chỉ đem nàng ấy về thôi! – con ngươi thâm thúy của Hiên Viên Khanh Trần đảo qua nàng, thản nhiên nói.

Cảnh Lan, nếu nàng thật sự muốn giết nàng ta thì cũng không đợi tới bây giờ mới hành động; dù sao thì nàng vẫn còn nhớ tới cái ơn Tô Vân Phong cứu nàng nên mới có thể tha thứ cho Tô Tĩnh Uyển. Nhưng ta thì không dễ dàng tha thứ cho nàng ta, nàng ta làm hết thảy mọi chuyện nhưng nàng không biết, cuối cùng còn dồn nàng vào chỗ chết, giữ nàng ta lại là điều không thể và không giết nàng ta thì lại càng không thể!

https://thuviensach.vn

- Nếu không đúng thì ngươi mau để nàng ấy lại cho ta, nếu không… nếu không ngươi chính là… – nhất thời Cảnh Dạ Lan không biết nên hình dung cảm nhận của mình như thế nào, nàng giận dỗi dậm chân một cái. – Dù sao thì ta cũng không thể để ngươi mang nàng đi được!

Hiên Viên Khanh Trần kinh ngạc nhìn biểu hiện của nàng, hình như nàng đang ghen!

- Đừng có làm loạn, ta mang nàng ấy đi là có lý do của ta, sự cạnh trang giữa ta và Tô Vân Phong đã bắt đầu; vì công bằng nên ta không muốn dùng Tô Tĩnh Uyển để đạt được mục đích làm nhiễu loạn tâm trí của hắn! – nói xong, hắn nắm chặt cổ tay Tô Tĩnh Uyển, kéo nàng ta đi.

Cạnh tranh? Cạnh tranh cái gì chứ? Cảnh Dạ Lan nghi hoặc khó hiểu, chạy lên vài bước chặn ngang Tô Tĩnh Uyển đang bị hắn lôi đi.

- Cái gì mà cạnh tranh? Ngươi nói cho rõ ràng! – nàng đề cao giọng.

- Đến lúc đó nàng sẽ biết thôi! – ngón tay Hiên Viên Khanh Trần nhẹ nhàng vén vài sợi tóc phân tán của nàng về sau tai. – Cảnh Lan, ta nhất định sẽ thắng!

Nàng ngây người một lúc, bất giác bắt lấy tay hắn:

- Này, ngươi không thể động tới một ngón tay của Tô Tĩnh Uyển, nếu không ta sẽ…

Nghênh đón nàng, Hiên Viên Khanh Trần dùng ôm nàng thật chặt, hơi thở quen thuộc tràn tới mũi hắn.

- Này, ngươi mau buông tay! – nàng giãy dụa muốn thoát ra. – Lời của ta tốt nhất ngươi không được quên, bằng không ta sẽ không khách khí đối với ngươi đâu! – nàng cảnh cáo Hiên Viên Khanh Trần.

https://thuviensach.vn

- Đã biết! – hắn cũng chẳng có ý định buông nàng ra. Khi dây dưa ái muội, Hiên Viên Khanh Trần cúi sát tai nàng, thì thầm. – Đừng khiến tay nàng dính máu, hãy giống như một đứa nhỏ vậy, nàng chỉ cần tin tưởng ta là được rồi, mọi chuyện hãy giao hết cho ta! – sau một cái hôn phớt, hắn lưu luyến xoay người rời đi mang theo Tô Tĩnh Uyển đã không còn là người.

Tay nàng không được dính máu, mọi chuyện hãy giao hết cho ta! Khóe miệng Hiên Viên Khanh Trần gợi lên nụ cười, ai thương tổn nàng thì ta nhất định sẽ không bỏ qua; cho dù có là chính ta thì ta cũng sẽ làm như vậy!

Một căn phòng được trang trí toàn màu đỏ, đây chính là màu mà Tô Tĩnh Uyển thích; những đóa hoa hải đường thật lớn dãi đầy trong phòng ngủ của nàng, hương thơm ngọt ngào tán loạn trong không khí.

Sau khi uống giải dược, sắc mặt Tô Tĩnh Uyển dần ổn lại, đôi mắt xinh đẹp ngày nào đã không còn thần thái, chỉ hàm chứa nước mắt, khiếp hãi nhìn Hiên Viên Khanh Trần đứng trước mắt.

Còn miệng hắn thì vẫn cong lên nụ cười , ánh mắt không chớp nhìn lại nàng, giống cảnh tượng đên tân hôn của hắn và nàng trước đâ vậy.

- Khanh Trần… – nàng hạ giọng gọi.

- Nói! – hắn nhắm hờ mắt, tựa lưng vào tháp thượng. – Muốn nói cái gì với cô vương?

Tô Tĩnh Uyển lắc đầu, nước mắt theo đó cũng thêm nhiều rơi xuống hai bên má:

- Khanh Trần, ngươi đã biết hết rồi, ta còn có thể nói gì nữa chứ? – cười chua sót, nàng không biết mình còn có thể nói gì để có thể khiến cho nam nhân trước mặt đây hồi tâm chuyển ý.

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn luôn làm tốt mọi chuyện, chăm sóc Thu Thủy, hỗ trợ chính sự cho hắn, chỉ cần hắn muốn thì nàng đều dùng tất cả khả năng làm cho hắn. Chỉ cần nữ nhân kia biến mất thì mọi chuyện đều đúng như trong kế hoạch.

Nàng không tiếc làm hết thảy, không đơn giản là để làm hắn cảm động mà điều nàng muốn chính là khiến cho Hiên Viên Khanh Trần không thể rời khỏi nàng. Điều hắn muốn khó mà câu nhưng tâm nguyện của hắn thì chỉ có nàng mới có thể bang trợ giúp hắn hoàn thành.

- Tĩnh Uyển, mấy năm nay quả thực ngươi đã vất vả rồi!

Nàng ngẩng đầu, mở to hai mắt:

- Khanh Trần, ta biết sớm muộn gì cũng có kết cục như ngày hôm nay nhưng ta không hối hận những gì đã làm cho ngươi! Điều khiến ta hối hận chính là không khiến cho nàng ta chết đi; sớm biết thế này thì lúc đó ta nên độc ác hơn nữa! A ~~~~

Yết hầu Tô Tĩnh Uyển bị bàn tay to lớn của hắn bóp chặt; Hiên Viên Khanh Trần vẫn cười tươi, nhìn hai má nàng đỏ bừng, tay chân theo bản năng mà giãy dụa.

- Làm như vậy có tính là ngoan độc không?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Hắn cười lạnh, mỗi một giãy dụa của Tô Tĩnh Uyển đều nắm vào đáy mắt hắn, khí lực trong bàn tay càng ngày càng lớn:

- Tĩnh Uyển, ngươi còn nhớ rõ mình từng phát hạ lời thề lúc vào vương phủ không?

Hắn hạ giọng nói nhỏ, bàn tay kia khẽ vuốt ve hai má nàng.

- Nhớ rõ… – hai tay Tô Tĩnh Uyển túm lấy cổ tay hắn, hai má vì không đủ dưỡng khí nên dần phát tím. Lúc nàng gả vào Bắc an vương phủ thì từng phát thệ sẽ không phản bội Hiên Viên Khanh Trần, mỗi một chữ đều khắc vào tâm khảm nàng và nàng cũng đã làm như thế. – Ta … chưa bao giờ… quên điều đó… – nàng nói đứt quãng, giọt nước mắt rớt xuống mu bàn tay Hiên Viên Khanh Trần.

- Cô vương đã cảnh cáo ngươi, không cần đùa giỡn mấy trò tiểu xảo, nếu không cô vương sẽ không tha thứ cho ngươi. Cho dù ngươi đã cứu Thu Thủy nhưng cô vương cũng sẽ không lưu tình mà giết ngươi! – hai hàng mày tưởng chừng túm lại một chỗ, tay hắn vận sức nhấc bổng cả người Tô Tĩnh Uyển lên.

Mũi chân Tô Tĩnh Uyển giãy giãy không ngừng hy vọng chạm tới mặt đất. Trong miệng không thể nào phát ra được tiếng động gì, chỉ nghe thấy tiếng “ù ù” của không khí loãng dần bên tai.

Hắn nói là làm, hắn thật sự muốn giết nàng!

https://thuviensach.vn

Hai tay nắm chặt lấy cổ tay áo hắn, ngón tay ra sức bấm chặt tới trắng xanh. Trước mắt nàng mọi thứ dần mơ hồ, bên tai ù ù hỗn loạn…

Hắn dám ra tay ở trong Vân vương phủ, chỉ vì Hoa Mị Nô mà hắn dám mạo hiểm chính mình. Tô Tĩnh Uyển há to miệng, dường như muốn nói cái gì đó nhưng Hiên Viên Khanh Trần không cho nàng một cơ hội.

- Tĩnh Uyển, lúc giết đứa nhỏ, ngươi có biết đau đớn của nàng lớn hơn nhiều lần so với ngươi? Lúc xuống tay với Tiểu Khả, ngươi có biết mùi vị bị cắn xé là như thế nào? Lúc ngươi hạ độc nàng khiến cho đứa nhỏ của cô vương mất đi, ngươi có biết lòng cô vương có bao nhiêu đau đớn?

Ý cười trong mắt Hiên Viên Khanh Trần càng thêm sắc, đồng tử sáng quắc biến thành âm trầm; giọng nói cũng dần lạnh, bình thản không chút gợn sóng. Tô Tĩnh Uyển biết, lúc Hiên Viên Khanh Trần nổi cơn thịnh nộ thì đáng sợ như quỷ Tu La đến từ địa ngục!

- A ~~~ A ~~~… – nàng lắc đầu không ngừng, trốn không thoát nổi. Hắn đã biết tất cả nhưng trong thời gian dài như vậy lại không có chút động tĩnh nào.

- Muốn biết nguyên nhân vì sao cô vương không nói ra mà muốn giữ ngươi lại không? – hắn thoáng dùng sức, Tô Tĩnh Uyển dường như có thể nghe thấy xương cổ mình phát ra tiếng vang trật trẹo. – Trong thiên hạ này không có bất luận kẻ nào có thể chiếm hết mọi lợi thế, ngươi thề sẽ không phản bội cô vương nhưng mỗi một việc ngươi làm đối với cô vương lại là những hành động phản bội không thể nào tha thứ. Cho ngươi chết rất dễ nhưng cô vương chưa bao giời làm chuyện gì mà lỗ vốn cả; khiến cho ngươi sống không bằng chết mới chính là điều mà cô vương muốn thấy nhất!

Hắn nói lạnh nhạt mà thoải mái giống như đang nói tới sống chết một người nào đó chứ không phải nữ nhân đang trong tay mình.

https://thuviensach.vn

Thì ra là như vậy, hắn đã bắt đầu tính kế vì Hoa Mị Nô, hắn muốn nàng vạn kiếp bất phục!

Đôi mắt của Tô Tĩnh Uyển cố sức nhìn hắn, trong đó là phẫn nộ và đau đớn nhưng không thể làm cho nam nhân này có chút cảm giác.

- Ngươi biết cô vương muốn có được thiên hạ, ngươi đủ thông minh để giúp cô vương nhưng ngươi lại không biết cô vương muốn thiên hạ để làm cái gì? – nói tới đây, ánh mắt hắn trở nên nhu hòa. – Thiên hạ nếu không có nàng thì cô vương còn muốn làm cái gì. Nàng thích thì cô vương thích, nàng không cần thì cô vương cũng sẽ không cần…

Tim Tô Tĩnh Uyển như bị người ta cán nát, từng chút tan rã..

Hắn lấy thiên hạ chỉ vì Hoa Mị Nô, nàng ấy muốn, hắn lấy; nàng ấy không cần thì hắn cũng không động! Còn nàng là cái gì? Chỉ là một quân cờ mà hắn dùng để lấy thiên hạ thôi sao?

Nàng không cam lòng, nàng trả giá tất cả, vì sao hắn lại phủ nhận? Còn nữ nhân kia không ngừng trốn khỏi hắn lại khiến cho hắn tốn công sức truy đuổi; cho dù biết nàng ấy đã chết mà hắn vẫn thương nhớ trong lòng, một chút vị trí cũng không cho nàng! Không cam lòng! Không cam lòng!

Nhìn oán hận trong mắt nàng, Hiên Viên Khanh Trần không thèm để ý. Hận đi, cô vương sớm đã bị quá nhiều người hận rồi, sự lãnh huyết vô tình này đã khiến cho bao người bị thương nhưng.. chỉ cần nàng không hận ta là được rồi!

- Ca ca ~~~ – đột nhiên tiếng gọi truyền tới khiến Hiên Viên Khanh Trần biến sắc, tay nhất thời buông lỏng. Tô Tĩnh Uyển cứ như một con rối, đột ngột bị cắt đứt dây kéo, rơi bịch xuống đất.

- Khụ ~~ khụ ~~ khụ ~~ – nàng không ngừng thở hổn hển, cố gắng hít lấy không khí.

https://thuviensach.vn

- Thu Thủy, sao muội lại tới đây, mau quay về! – Hiên Viên Khanh Trần nghiêng người che Tô Tĩnh Uyển đi.

- Ca ca, Ca ca, Tĩnh Uyển tỷ tỷ làm sao vậy? Hai người cãi nhau hả? – nàng sợ hãi Hiên Viên Khanh Trần như thế này, chưa bao giờ ca ca lớn tiếng với nàng; bộ dáng lúc này cả Hiên Viên Khanh Trần đúng là làm cho nàng khiếp đảm không dám bước lên nữa.

Thấy biểu tình của nàng dường như đã bị dọa, Hiên Viên Khanh Trần liền tươi cười, hạ thấp giọng:

- Không có chuyện gì, Thu Thủy, muội mau đi ngủ, nếu không bị bệnh sẽ phải uống thuốc! – hắn không muốn Thu Thủy thấy điều gì không vui vẻ hoặc là cảnh máu me. Nàng đơn thuần như tờ giấy trắng và Hiên Viên Khanh Trần thầm muốn nàng sẽ mãi mãi như thế này.

- Vậy ca ca.. ca ca đi cùng muội đi. Vừa rồi muội gặp một cơn ác mộng rất đáng sợ.. muội.. muội không dám ngủ! – nàng cúi đầu, co người lại nhìn mũi chân mình.

- Sao ngay cả giày mà muội cũng chỉ mang một chiếc vậy chứ? – Hiên Viên Khanh Trần mặt nhăn mày nhíu, xoay người nhìn Tô Tĩnh Uyển liếc mắt một cái. – Ngoan ngoãn không cần chọc cô vương, bằng không dù có là ca ca ngươi cũng không thể bảo trụ cái mạng của ngươi một lần nữa đâu!

Phất tay áo rời đi, hắn mang Thu Thủy trở về Bắc uyển, chỉ lưu lại cho Tô Tĩnh Uyển một bóng lưng tuyệt tình.

Thoát khỏi cửa chết, bỗng được sống lại khiến thần trí Tô Tĩnh Uyển chưa thanh tỉnh mấy.

- Tĩnh Uyển, muội là quận chúa của Lan Lăng làm chính phi của Hiên Viên Khanh Trần còn có thể, sao muội lại đồng ý làm sườn phi của hắn chứ?!

https://thuviensach.vn

- Ca ca, muội thích hắn cho nên dù làm chính phi hay là sườn phi thì muội cũng đồng ý. Chỉ cần được ở bên cạnh hắn thì muội đã thỏa mãn rồi!

- Nhưng mà hắn…

- Muội sẽ không giống họ đâu, bởi vì muội so với bất kỳ người nào đều thích hắn nhất. Huynh hãy xem đi, nhất định sẽ có một ngày hắn chỉ nhìn một mình muội!

Tại khuê phòng, Tô Tĩnh Uyển đã từng tin tưởng trăm ngàn lần mà hứa hẹn với Tô Vân Phong, nàng đã cố gắng thực hiện nhưng nhận được cái gì chứ?

Khanh Trần, ngươi không thương ta, ngươi đã giẫm nát trái tim ta, vết thương của ta.. ngươi có thấy không…

Tiếng khóc nức nở bị bàn tay che lại không khống chế nổi mà truyền ra.. Nàng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 202

Một đêm không ngủ, Cảnh Dạ Lan khẽ nghiêng người lại thì thấy phía chân trời đã bừng sáng. Nàng lấy tay dụi dụi mắt rồi đứng dậy chuẩn bị đi tìm Hiên Viên Khanh Trần. Chỉ mong là hắn làm đúng lời hứa, không động tới Tô Tĩnh Uyển.

Còn nữa… Rốt cuộc thì giữa hắn và Tô Vân Phong đã đánh cược cái gì chứ?

"Cảnh Lan, ta nhất định sẽ thắng!" Khi hắn nói lời này trong mắt chớp động ánh sáng, như ánh trăng rơi vào trong vực sâu thẳm, dần dần sáng tỏa lan tới tận tim Cảnh Dạ Lan.

Người này…

Cửa phòng mở ra, đập vào mắt nàng là ý cười cùng ánh mắt mệt mỏi của hắn đang nhìn nàng, nhu tình nơi đáy mắt nồng đậm.

Trong lòng Cảnh Dạ Lan động, lúc Hiên Viên Khanh Trần không nổi giận thì đôi mắt kia thực khiến người ta mê say. Cảnh Dạ Lan cả kinh, vội vàng thoát khỏi dòng suy nghĩ, bình tĩnh lại hỏi:

- Ngươi… ngươi… sao lại ở trong này?

- Đêm qua có ngủ ngon không? – hắn không nhanh không chậm đi lên, cầm tay nàng. Bàn tay nho nhỏ lúc đầu có ý rút lại nhưng vì hắn kiên trì nắm chặt lấy nên cũng không trốn tránh nữa.

https://thuviensach.vn

- Có việc thì mới đến đây được sao? – ngón tay Hiên Viên Khanh Trần khẽ vuốt ve bàn tay mềm mại của nàng, cảm giác ngưa ngứa.

- Ta đến là vì nàng! – ngón tay hắn nâng cằm nàng lên, cố ý nói. – Tối qua lúc ta đi rồi, nàng có nhớ ta không? – không đợi nàng trả lời, hắn không nói không rằng ôm nàng vào ngực, thân thiết hôn lên hai má nàng. Ánh mắt hắn không chút né tránh nhìn chăm chăm nàng.

Có chúa mới nhớ ngươi! Nàng trừng mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần, lúc nàng đang muốn đẩy hắn ra thì vô tình chạm vào quần áo.. nó ướt sũng.

- Ngươi đứng ở đây bao lâu rồi hả?

- A, nàng phát hiện ra sao? – giọng hắn vui vẻ, càng dùng sức ôm nàng. – Ta muốn sáng sớm liền nhìn thấy nàng cho nên sau khi trở về không bao lâu thì quay lại đứng ở đây chờ nàng. Ta sợ làm ồn tới nàng nên không có tới gần.

- Nhìn ta làm cái gì? Cũng chẳng phải là chưa từng nhìn. – Cảnh Dạ Lan bị hắn ôm chặt không chịu buông ra, nghe hắn nói chuyện dịu dàng khiến lòng nàng khẽ động, tim đập càng thêm nhanh.

- Đương nhiên, không chỉ nhìn một lần. Nhưng nàng có biết nàng xinh đẹp tới nhường nào không, Cảnh Lan?! – cái miệng dẻo quánh phát huy. Lúc nàng dịu ngoan thực sự làm cho hắn mừng rỡ như điên; nhớ tới cảnh nàng mở to hai mắt nhìn hắn, dùng tay che môi hắn lại không cho phát ta tiếng động; rồi bộ dáng vừa kinh hách vừa ngượng ngùng đáng yêu không chịu nổi.. Thế nên hắn mới bất chấp bọn người hầu gần trong gang tấc mà tới đây muốn vui đùa, trêu chọc nàng!

Hắn hạ thấp giọng, thì thầm bên tai nàng; môi cố ý vô tình chạm tới thùy tai mẫn cảm của nàng, từ yết hầu phát ra tiếng cười còn hàm chứa một ý nghĩa khác.

https://thuviensach.vn

Đáng ghét, hắn đúng là có ác ý mà. Cảnh Dạ Lan đương nhiên biết hắn nói cái gì nên mặt lập tức đỏ lên, chưa hết giận nên nàng nâng tay đấm vào ngực hắn mấy cái.

- Vô lại, mới sáng sớm mà ngươi nói những cái gì vậy chứ. Mau buông ra.. buông ra! – nàng bị ánh mắt cực nóng của Hiên Viên Khanh Trần vây bủa khiến cả người cũng nóng lên theo nhưng lại không thể nào phát hỏa với hắn được. Nghĩ lại, nàng thấy thật xấu hổ, sao lúc đó lại để cho hắn dễ dàng tùy ý muốn thế nào thì…

Đều là Hoa Mị Nô làm hại, nhất định là thế, thân thể của nàng ta căn bản không thể kháng cự được những hành động khiêu khích của Hiên Viên Khanh Trần!

Cảnh Dạ Lan phẫn hận nghĩ, theo bản năng dùng châm dậm mạnh mộ cái. Hắn không chịu buông tay thì dùng cái chân cho biết mặt vậy!

Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày lại, làm một bộ ăn đau:

- Ai nha, đau!

- Đáng đời, ai bảo ngươi! – thấy Hiên Viên Khanh Trần nhíu mày, Cảnh Dạ Lan đành hạ thấp giọng, lén lút ngước lên nhìn hắn. – Nếu ngươi còn dám nhắc tới ngày đó dù chỉ một chữ thì ta lập tức… – nói còn chưa xong thì nàng phát hiện hai tròng mắt hắn như phát sáng rồi ngay lập tức hắn cúi xuống hôn nàng.

Cánh môi tiếp xúc với nhau, hàm răng khẽ va chạm, đan xen vào nhau. Một khi đã chạm vào thì khó mà tách ra được; những mâu thuẫn, cự tuyệt của nàng đã bị sự cuồng nhiệt quấn quýt si mê của hắn cuốn hết. Môi hắn miết xuống, từng chút từng chút nhấm nháp hương ngọt lành của nàng, bá đạo, tùy ý mà đoạt lấy song vẫn nhu tình thân thiết cực độ. Hô hấp trở nên dồn dập, cơ hồ hít thở không thông, nàng gần như lâm vào mê muội mãi tới khi hắn lưu luyến chủ động buông nàng ra.

https://thuviensach.vn

Ngón tay ve vuốt hai má phiếm hồng của nàng nổi bật trên làn da mềm mại trắng mịm; nhìn hai mắt hoe đỏ của nàng vì một đêm không ngủ, Hiên Viên Khanh Trần lo lắng nâng mặt nàng lên hỏi:

- Nàng đang lo lắng cái gì, mắt đỏ hết lên rồi!

Thở dốc còn chưa hồi phục, Cảnh Dạ Lan cố tránh ánh nhìn của hắn, ngăn chặn cái giọng hơi run run của mình lại rồi bình thản nói:

- Không có việc gì.

- Vậy mới sáng sớm nàng muốn đi tìm ta làm gì?

- Đã biết còn hỏi!

- Cảnh Lan, mặc kệ nàng muốn ta điều gì thì ta đều có thể cho nàng biết nhưng hiện tại nàng hãy cho ta chút thời gian. Tạm thời không nói tới chuyện Tô Vân Phong và Tô Tĩnh Uyển mà nói về chúng ta, có được không? – Hiên Viên Khanh Trần giữ đầu vai nàng, ôn nhu hỏi dò ý tứ của nàng.

- Ta và ngươi thì có cái gì để nói chứ? Ngươi đúng là… đúng là vô lại!

- Ừ thì vô lại, nhưng ta chỉ vô lại với duy nhất mình nàng thôi! – hắn thích nhìn cái bộ dáng lạnh nhạt như bình thường của nàng.

Cảnh Lan, ta thích nàng nói chuyện với ta, cho dù có mắng giận thì vẫn tốt hơn là nàng không chịu nói gì! Đôi mắt hắn sáng lên ý cười cứ như một đứa nhỏ khiến cho nữ tử trước mặt này nổi lên tức giận, khó chịu.

- Nói cái gì thì nói đi! –bị đôi mắt cười thâm tình của hắn nhìn chăm chú làm cho Cảnh Dạ Lan đứng ngồi không yên.

- Cứ để cho ta đứng thế này nói chuyện với nàng sao? Dù gì ta cũng đã đứng nửa đêm rồi đó! – hắn có chút oán giận, khẽ vuốt ve tay nàng.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan tức giận gạt tay hắn ra:

- Vào cũng được nhưng mà ngươi không được.. – nàng cắn cắn môi, nhìn hắn cười quỷ dị quả thực chỉ muốn xoay người đi không thèm để ý tới hắn nữa. – Tốt nhất ngươi nên cẩn thận một chút cho ta!

Nàng xoay người trở về phòng, trên gương mặt trắng nõn hiện lên một tầng ửng hồng. A, sao lại dễ dàng đồng với hắn chứ? Đúng là…!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Đẩy cửa phòng ra, xung quanh đều là hương thơm tự nhiên trên người nàng. Hiên Viên Khanh Trần nhìn thân ảnh kiều nhỏ đang đứng đưa lưng về phía mình, bóng lưng lúc nào cũng quật cường không có mộ tia nhượng bộ.

Nàng lẳng lặng ngồi xuống, ngoái đầu lại nhìn hắn, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như trước kia.

- Ngươi tới ngồi ở chỗ đó, không được lại đây! – nàng chỉ tay về chiếc ghế cách mình một khoảng và nói. Nàng không tự chủ được liếc nhìn hắn một cái rồi vội vàng cúi đầu khi để lộ ra một tia bối rối.

- Ta tới gần một chút cũng không được sao? Cảnh Lan?! – hắn không để ý, lập tức ngồi xuống bên cạnh nàng. Ta làm nàng bị thương nhưng nàng lại không chịu cho ta một cơ hội nào để bồi thường ư?

- Tùy ngươi. Ngươi muốn nói cái gì với ta? – vô tri vô giác, nàng lui về sau một chút. Những lời mà hắn vừa nói khiến cho cả người nàng khô nóng còn chưa có rút đi.

- Ta muốn nàng cùng ta trở về!

- Không được!

Cảnh Dạ Lan bật thốt rồi lại nhìn tới hắn, quả nhiên mặt hắn biến sắc. Nàng cố ý làm khẩu khí cứng rắn:

https://thuviensach.vn

- Ta đã từng nói với ngươi rồi, ta sẽ không theo ngươi trở về. Hoa Mị Nô đã chết rồi, còn ta là Cảnh Dạ Lan!

Hàng mày Hiên Viên Khanh Trần nhíu chặt lại, nàng lại cự tuyệt một lần nữa. Rõ ràng là nàng đã bắt đầu chấp nhận hắn nhưng lại không chịu trải lòng mình ra.

Cơ thể nàng, trái tim của nàng, tất cả mới là thứ mà Hiên Viên Khanh Trần muốn. Hắn chưa bao giờ khát vọng có được một người như lúc này, khát vọng muốn yêu nàng và khát vọng được nàng yêu.

Bất luận là Hoa Mị Nô trong ký ức hay là Cảnh Dạ Lan ngay trước mắt, dù nàng có tồn tại dưới thân phận nào thì đều chỉ có thể thuộc về hắn.

- Ta sẽ không buông tay, nàng cũng biết ta rồi đó. Nếu nàng không đồng ý thì ta sẽ tiếp tục dây dưa; còn lần dã ngoại đó chính là một khúc nhạc đệm khởi đầu cho mối quan hệ giữa ta và nàng! – hắn nói không nhanh không chậm, cúi người ghé sát vào nàng, cười tà mị.

Cho dù nàng có tìm cách trốn chạy khỏi ta thì ta vẫn sẽ theo nàng tới chân trời góc biển. Hiên Viên Khanh Trần ta đã yêu một người thì tuyệt đối không buông tay!

Cảnh Dạ Lan đứng bật lên, cắn cắn môi, những gì hắn nói không có vẻ là giả:

- Thì sao chứ, ta đã không còn là Hoa Mị Nô trước kia sẽ làm nhưng chuyện ngu ngốc là từ bỏ sinh mạng của mình. Dù có thân mật với ngươi thế nào thì ta vẫn là ta, tuyệt đối không trở thành món đồ chơi trong tay ngươi. Hiên Viên Khanh Trần, ngươi làm ta bị thương, không thể nói một hai câu thì có thể thay đổi, cứu vớt. Nếu ta có thể liều lĩnh chạy đi thì nhất định sẽ không bị ngươi nắm lại trong tay đâu!

Chiếc cằm nho nhỏ của nàng nhếch lên quật cường nhìn lại hắn.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần ngây ngốc ngồi đó, biểu tình trên mặt rất phức tạp, thoáng cái toàn bộ thương tâm, đau đớn, nghi hoặc đều hiện rõ. Nàng nghĩ rằng hắn muốn nắm nàng trong tay? Nàng nghĩ rằng hắn chỉ muốn đem nàng biến thành món đồ chơi? Nàng nghĩ rằng hắn vì nàng mà làm tất cả mọi chuyện chỉ vì muốn cứu vãn, thay đổi chuyện cũ?

Là muốn bồi thường.. là muốn bồi thường nhưng càng ngày hắn càng yêu nàng, toàn bộ thể xác và cả tinh thần của hắn đều muốn trao hết cho nàng.. vì sao nàng lại không chịu cảm nhận điều đó chứ?!

Hắn chậm rãi đứng lên, nụ cười trên mặt tiêu tán, không khí xung quanh cứ như ngưng trệ lại, giọng hắn khàn khàn mang theo ý chất vấn:

- Ta hỏi nàng, những ngày ở Bắc An, nàng có thích ta một chút nào không?

- Ta… – Cảnh Dạ Lan hơi hé miệng, mắt rũ xuống, tuy rằng trên mặt không thể hiện gì nhưng hàng lông mi cong vút khẽ rung động. Đột nhiên hỏi vậy làm cho lòng nàng như nhảy loạn lên.

Có hay không… Có hay không.. Có thích hay không… Giọng nói bén nhọn lọt vào và vang vọng bên tai nàng, chúng đập thẳng vào đáy lòng khơi lên một tầng gợn sóng.

Không biết… Không biết… Không biết… Một tiếng nói nho nhỏ vọng ra từ lòng nàng, mang theo cảm giác mênh mang và không kiên định.

- Trả lời ta, có hay là không? – hắn tới gần người nàng, một phen giữ chặt lấy tay nàng, đôi mắt màu vàng yêu dị thắt chặt lại. Hôm nay hắn nhất định phải biết được câu trả lời.

Nàng mạo hiểm dụ Hách Liên Quyền, nàng cẩn thận băng bó vết thương cho hắn, nàng vì không muốn hắn tử thủ trúng bẫy của Hách Liên Quyền mà bất chấp thân thể bị độc phát chạy suốt một đêm tới bên hắn…

https://thuviensach.vn

Trở về Bắc An, bọn họ ngày ngày đêm đêm, sự ôn nhu chống đỡ của nàng, những lời nói nhỏ nhẹ của nàng, thậm chí nụ cười dịu dàng tiễn đưa hắn xuất chinh trước khi giả chết.. hắn đều nhớ rõ hết!

- Chờ ta trở về! – hắn thắng trận trở về sẽ tặng cho nàng một món lễ vật đã chuẩn bị từ rất lâu.

- Được! – nàng mỉm cười ôn nhu, ngoái đầu lại nhìn hắn lần cuối cùng.

Còn có lá thư nàng gửi lại cho hắn, hắn đều ghi nhớ từng từ từng chữ. Nếu nàng không có tình cảm với ta thì vì sao sau khi dùng cách thức kiên quyết này lại nói ra những lời tâm tình chứ?!

Cảnh Dạ Lan im lặng không nói khiến cho trong lòng Hiên Viên Khanh Trần bất an vô cùng, lực đạo trong tay vô thức tăng lên. Rốt cuộc thì câu trả lời của nàng là thế nào chứ?

- Nói đi! – hắn đề cao giọng.

- Vì sao không nói? – sau một hồi yên tĩnh, hắn lại hạ giọng hỏi vang.

- Cảnh Lan, Cảnh Lan, nàng nói đi, nàng nói cho ta biết là có hay không có được không? – giọng hắn như nỉ non, khe khẽ run lên, đối với hắn câu trả lời này rất quan trọng. Cúi người xuống, khuỷu tay khoát lên vai nàng, ngón tay nâng cằm nàng lên, tầm nhìn dừng tại ánh mắt không ngừng lảng tránh của nàng.

- Trả lời ta đi, ta phải biết đáp án! – bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Dạ Lan không thể trốn nữa.

Trong đáy mắt thâm thúy kia chính là bộ dạng bối rối của nàng. Không trả lời được, không trả lời được! Nàng há miệng thở dốc nhưng vẫn nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

- Có đúng chứ!? = đôi mắt hắn sáng ngời, trên mặt lại hiện lên nụ cười tươi tắn, hai bàn tay nắm chặt lấy cánh tay mềm mại của nàng, vui vẻ nói: – Cảnh Lan, ta nói đúng không? Trong lòng nàng thật sự có thích ta!

- Ta chưa có nói, ngươi đừng có đoán mò! – nàng vội vàng phủ nhận, muốn rút tay về nhưng ngoài dự tính, Hiên Viên Khanh Trần đã kéo tay nàng lại, đặt bên môi hôn nhẹ.

- Đoán? Nếu ta đoán thì vì sao nàng không…

- A Cảnh!

Tô Vân Phong!

Cảnh Dạ Lan ngây ra một lúc, ánh mắt nhanh chóng chuyển ra ngoài. Bên ngoài viện, nam tử mặc một thân áo trắng, ánh mắt ôn hòa đứng dưới ánh mặt trời, lẳng lặng cười nhẹ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 204

Một tiếng A Cảnh đã thổi bay vẻ tươi cười hiếm có trên mặt Hiên Viên Khanh Trần; ngược lại cánh tay hắn vòng qua ôm lấy eo Cảnh Dạ Lan, đôi mắt nhướng lên đày kiêu căng, đắc ý.

Nàng vẫn là của hắn, sẽ không vì người nào hay chuyện gì mà thay đổi! Tô Vân Phong có năng lực gì chứ?!

Đôi mắt ôn hòa vẫn như cũ, Tô Vân Phong chỉ cười nhẹ nhàng, khách khí lên tiếng:

- Bắc An vương, ngươi tới thật sớm!

- Không sớm không được. Ta nhớ Cảnh Lan đương nhiên muốn là người đầu tiên tới rồi. – hắn nhẹ giọng nói, cánh tay bên hông không yên phận hơi dùng sức chọc chọc nàng.

Nàng sợ nhột!

Không ngoài dự tính, thân mình nàng run lên, mắt trừng tròn liếc hắn. Trong lòng nổi lên một tia đắc ý nho nhỏ, trò đùa dai của hắn đã thực hiện được khiến cho nàng tạm thời không thể nổi nóng, ngược lại còn ép nàng biến thành một bộ quẫn thái.

- Thì ra là vương gia, ta cũng đang muốn đi tìm ngài, thật không ngờ ngài cũng có tâm với Cảnh Lan. Đáng tiếc là đã chậm một bước, vương gia nói có đúng không? – trong lời nói có ý cảnh cáo Tô Vân Phong.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, đã chậm một bước, chỉ mong là không đánh nhiễu tới Bắc An vương và A Cảnh! – trên mặt Tô Vân Phong không có biểu hiện giận dữ mà e ngại giống như sợ chính mình quấy rầy bọn họ.

- Vương gia, tìm ta có chuyện gì sao? – Cảnh Dạ Lan vỗ vỗ cánh tay đặt bên hông mình, giãy tay hắn ra rồi tiến lên vài bước hỏi Tô Vân Phong. Dù sao nàng vẫn đang là phụ tá trong vương phủ, mới sáng sớm mà hắn tới tìm mình hắn là có chuyện gì.

- Có một chuyện trong quân mà việc đó vốn của nàng phụ trách. Nhưng nếu Bắc An vương đã tìm nàng thì ta liền phái người khác đi thay là được rồi. – nói xong hắn đương muốn rời đi.

- Không cần đâu vương gia, ta lập tức thu thấp chút đồ rồi đi ngay! – Cảnh Dạ Lan gọi hắn lại.

- Vậy ta đi trước, chúng ta cùng tới đó. – Tô Vân Phong cười nhẹ, gật đầu với Hiên Viên Khanh Trần và nàng, bộ dáng vẫn lặng yên không tiếng động tiêu sái rời đi.

Đợi khi hắn đi xa thì Cảnh Dạ Lan mới nổi giận quát Hiên Viên Khanh Trần:

- Được rồi, ta phải đi việc, ngươi cũng mau đi đi! – nói xong, nàng liền mời hắn ra ngoài.

- Ta sẽ nhớ kỹ câu trả lời vừa rồi của nàng. – Hiên Viên Khanh Trần tỏ ra một bộ vui vẻ. – Có được nàng thì ta còn vui vẻ hơn việc có được bất cứ thứ gì.

- Hiên Viên Khanh Trần! – Cảnh Dạ Lan trừng mắt nhìn hắn. – Chuyện của chúng ta có thể như thế nhưng ta hỏi ngươi, ngươi sẽ làm gì với Tô Tĩnh Uyển chứ?

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Tô Vân Phong đột nhiên nàng nhớ tới một việc, nhất định phải hỏi cho rõ ràng thực ra bây giờ Tô Tĩnh Uyển như thế nào rồi.

Hắn không cho là đúng, phản ứng lại:

- Nàng ta làm nàng bị thương, dĩ nhiên là ta sẽ không bỏ qua. Chuyện đó không cần nàng lo lắng tới, chỉ cần nghĩ khi nào trở về cùng ta là được rồi. – nheo lại đồng tử nhu tình như nước, hắn ngắm nhìn khuôn mặt nàng; một câu nói của nàng mà khiến cho tâm tình hắn lúc này trở nên vui vẻ kỳ lạ!

- Ngươi không được làm nàng ta bị thương, ít nhất là ở nơi này ngươi không được động thủ với nàng ta! – Cảnh Dạ Lan nóng nảy nói. Hiên Viên Khanh Trần nói là làm, nàng e là tối hôm qua nàng ta thoát không khỏi sự trừng phạt của hắn.

- Nàng lo lắng Tô Vân Phong sẽ làm gì với ta sao? – khóe môi hắn gợi lên ý cười, với tay đem vài sợi tóc rối vén lại sau tai nàng. – Ta từng có ước định với Tô Vân Phong, nếu ai thua cuộc thì sẽ không có quyền quản đối phương làm chuyện gì. Lúc đánh cược dù ta có ra mặt giết Tô Tĩnh Uyển thì hắn cũng không thể làm gì ta được.

Cảnh Lan, đêm qua nếu không phải Thu Thủy đột nhiên xuất hiện thì ta đã đại khai sát giới rồi, nàng ta làm gì còn cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời sáng nay chứ. Hết cách rồi, để cho nàng ta sống thêm mấy ngày mà nhấm nháp cái chết đang tới gần đi. Ý cười của hắn vẫn như trước nhưng vì nghĩ tới Tô Tĩnh Uyển mà biến lạnh như băng, trông thực tàn khốc.

- Rốt cuộc thì ngươi và vương gia đã có ước định gì, ngươi đã nói là dù ta có hỏi cái gì thì ngươi cũng sẽ nói cho ta biết kia mà! – Cảnh Dạ Lan vội vàng truy vấn hắn.

Sao ngay cả một người tâm tư kín đáo, bình lặng tỉnh táo như Tô Vân Phong lại bất ngờ đánh cuộc với Hiên Viên Khanh Trần chứ?!

https://thuviensach.vn

- Cũng không có gì, ta và hắn chỉ muốn giải quyết một chuyện đã kéo dài bấy lâu nay thôi. Nàng yên tâm, ta còn chưa thua bất kỳ một kẻ nào! – nụ cười tự tin, thỏa mãn gợi lên. Trước đêm qua hắn thật sự không ngờ Tô Vân Phong lại đưa ra một yêu cầu như vậy. Được, ngươi đã nói thì chi bằng chúng ta cũng giải quyết một lần cho dứt khoát luôn đi!

- Ngươi và vương gia đánh cuộc cái gì? – Hiên Viên Khanh Trần nghiên cứu rất kỹ đối thủ của mình, mà Tô Vân Phong có thể hòa bình với hắn lâu này cũng không thể khinh thường.

Muốn sau này chiếm được Lan Lăng thì hắn sẽ đốn ngã chướng ngại vật lớn nhất đang hoành hành ngay trước mắt này đã.

Chiếc áo bào rộng thùng thình của Tô Vân Phong bây phần phật trong gió, thanh kiếm nắm chặt trong tay phát ra thứ ánh sáng lạnh trong đêm tối. Kiếm trong tay khẽ nhúc nhích khiến cho ánh sáng lóe lên làm nổi bật khuôn mặt ôn hòa; nhất thời, trong đôi mắt thoáng hiện lên hào khí làm cho sự ôn nhuận của hắn phảng phất khí phách uy nghiêm của một kẻ chinh chiến trên sa trường.

Nâng tay, thanh kiếm vẽ ra từng trận kiếm quang, thân kiếm mỏng nhỏ chặt vào gió phát ra những tiếng vun vút lạnh lẽo.

- Vương gia muốn so kiếm với cô vương?! – hắn rất có hứng thú. Ai cũng biết Tô Vân Phong là một người rất giỏi che dấu, nếu không có nguyên nhân cụ thể thì tuyệt đối không động thủ với người khác, cái danh khiêm tốn quả không phải là hư danh!

Gật đầu, Tô Vân Phong cầm kiếm trong tay đưa ngang ngăn chính giữa mình và Hiên Viên Khanh Trần:

- Vương gia, ngươi và ta văn võ đều có nhưng nam tử chỉ có thể ganh đua cao thấp trên sa trường cho nên Tô mỗ muốn dùng cách này thỉnh Bắc AN vương ứng chiến.

https://thuviensach.vn

- Ồ, có điều gì mà khiến cho vương gia vội vàng muốn đánh cược thế này? – ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần phóng tới lưỡi kiếm trong tay Tô Vân Phong, hàn ý trong đáy mắt càng thêm tăng.

Tô Vân Phong muốn cái gì thì hắn cũng đã biết được vài phần, đánh tiếc tranh người với hắn thì chỉ có một kết cục mà thôi!

- Ta muốn A Cảnh! – Tô Vân Phong nhìn thẳng hắn, gằn từng tiếng nói ra.

- Nằm mơ! – Hiên Viên Khanh Trần lập tức từ chối, đồng tử nheo lại. Đừng có nói là muốn, dù có nghĩ tới cũng không được phép!

- Không thử thì ngươi làm sao biết là ta nằm mơ. Hắn là A Cảnh còn chưa đồng ý đi cùng với ngươi mà! – Tô Vân Phong nói không chút hoang mang, ngược lại còn rất tự tin rằng nàng sẽ không rời đi cùng với hắn.

- Nàng là Mị Nô của cô vương, ngươi nên biết điều đó. Không, căn bản là ngươi biết rất rõ nhưng lại cố ý tranh giành với cô vương. Tô Vân Phong, ngươi thật to gan! – ánh mắt lạnh lùng, Hiên Viên Khanh Trần tiến lên vài bước liền đoạt lấy thanh kiếm trong tay Tô Vân Phong.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 205

- Kiếm? Dù đã một lần ngươi cứu nàng nhưng cô vương sao có thể dễ dàng tha thứ cho tới bây giờ?!

Tình cảm của Tô Vân Phong đối với nàng như thế nào Hiên Viên Khanh Trần đều hiểu, ánh mắt của hắn lúc nào cũng đuổi theo nàng nhưng đánh tiếc, đối thủ của ngươi là cô vương, kết quả cuối cùng chỉ có thể làm thất bại thảm hại mà thôi.

Thân kiếm khẽ run chói sáng trước mặt Tô Vân Phong, hắn dùng hai ngón tay kẹp lấy, cười nhẹ nói:

- Bắc An vương, nếu nàng thật sự thích ngươi thì cần gì phải hao tốn tâm tư chạy trốn khỏi ngươi chứ? Cho dù ngươi có quyền khuynh thiên hạ thì cũng không đổi được một phân tình cảm của nàng, ngươi có năng lực làm được điều này sao?

Tô Vân Phong đứng đó đón gió, con ngươi bình thản, trầm ổn mang theo một tia chất vấn.

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần thâm trầm, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh:

- Vương gia quản quá nhiều rồi thì phải, cô vương và nàng vốn là vợ chồng cũng khó tránh những lúc giận dỗi lẫn nhau. Mị Nô vốn là người quật cường, nàng giận dữ bỏ đi cũng chỉ vì chuyện của chúng ta nhưng hôm qua đã giải hòa. Nàng quay về cùng cô vương là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng ta cũng phải thật sự đa tạ ngươi trong suốt thời gian qua đã chăm sóc nàng. Sau này e là không cần làm phiền tới ngươi nữa.

https://thuviensach.vn

- Bắc An vương, A Cảnh thiếu chút nữa đã chết, ngươi biết chứ? – thần sắc Tô Vân Phong trở nên ảm đạm. – Không dối gạt Bắc An vương, lúc nghe thấy danh đệ nhất mỹ nhân Đại Nguyệt của nàng Tô mỗ đã sớm có hảo cảm với nàng, chỉ đáng tiếc là nàng đã trở thành vương phi của ngươi.

Trước mắt hiện lên hình ảnh của nàng lần đầu tiên gặp gỡ, ánh mắt tự tin, nghiêm túc thoáng cái đã nắm được tâm hắn. Hắn đã cố kiềm nén trấn định tâm tư hỗn loạn của mình, mãi tới bây giờ hắn cũng chỉ có thể im lặng đứng bên cạnh bảo vệ nàng, mãi tới khi nàng lấy thân phận A Cảnh thì một lần nữa hắn lại hy vọng.

Nàng phải đi, hắn muốn giữ lại. Không đơn giản chỉ thỏa mãn mãi đứng xa xa yên lặng nhìn nàng, nàng ở gần trong gang tấc nhưng vì sao hắn phải khiến cho chính mình dậm chân tại chỗ mà quan sát, chở che. Nàng đã không còn là Hoa Mị Nô, là Bắc An vương phi nữa, nàng chỉ là một nữ tử bình thường được hắn cứu sống có tên là A Cảnh.

Thiếu chút nữa thì chết?! Trong lòng Hiên Viên Khanh Trần run lên, con ngươi lạnh lẽo lóe lên ánh sáng thị huyết. Tô Vân Phong, e là ngươi vẫn chưa biết là kẻ nào đã làm nàng bị thương?! Ngươi đã tự mình nói với cô vương vậy thì cô vương sẽ đem những đau đớn mà nàng phải chịu đựng trả lại gấp trăm nghìn lần trên người bảo bối muội muội của ngươi!

- Ngươi nói cả nửa ngày mỗi một chữ đủ làm cho cô vương giết chết ngươi. Tô Vân Phong, cô vương chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi nhưng trước đó cũng nên nói tới điều kiện để phân thắng thua chứ?!

Hiên Viên Khanh Trần cười tà mị, tranh đoạt cùng cô vương có kết cục như thế nào thì ngươi hãy chống mắt mà nhìn đi. Cô vương muốn ngươi hối hận cũng không kịp!

- Ta chỉ muốn A Cảnh ở lại, ta nghĩ nàng sẽ không muốn quay về cùng ngươi!

https://thuviensach.vn

- Được, nếu nàng đồng ý ở lại thì cô vương không cưỡng bách nữa; nếu nàng nguyện ý rời đi thì ngươi cũng không được dùng thủ đoạn ti tiện ngăn cản!

- Được, ta cam đoan! – Tô Vân Phong vươn tay lên thề. – Ta có thể tin tưởng Bắc An vương, có đúng không?!

Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi vươn tay tới nhưng chưa có hạ xuống:

- Còn có một việc nữa.

- Mời nói!

- Người thắng có thể làm một việc nhưng người thua không được ra tay ngăn trở! – Hiên Viên Khanh Trần nhìn Tô Vân Phong, gằn từng tiếng nói ra điều kiện. Tô Vân Phong, ngươi nhất định sẽ hối hận, bất luận là Mị Nô hay là vì Tô Tĩnh Uyển…

- Có thể! – cuối cùng thì Tô Vân Phong cũng gật đầu.

- Một lời đã định?!

- Quyết không nuốt lời!

Ba ~ ba ~ ba ~ ba tiếng vỗ tay vang lên, hai người đặt ra ước định.

Lúc chuyện trong quân vụ được xử lý xong thì trời đã chạng vạng, lúc này Cảnh Dạ Lan mới tìm được cơ hội một mình ở chung với Tô Vân Phong.

- Vương gia, ta có chút chuyện muốn nói với ngài!

Tô Vân Phong rời mắt khỏi cuốn sách nhìn nàng, cười nhẹ:

- Có chuyện gì, nàng nói đi.

https://thuviensach.vn

- Ta đã biết chuyện ngài và Hiên Viên Khanh Trần đánh cược với nhau, có thể nào nhờ vương gia…

- A Cảnh! – lần đầu tiên Tô Vân Phong ngắt ngang lời nàng. – Có lẽ nàng thấy ta không nên chủ động khiêu khích Hiên Viên Khanh Trần, có lẽ việc ta làm lần này khiến cho nhiều người giật mình nhưng ý định đó vẫn luôn tồn tại trong lòng ta. – buông cuốn sách trên tay xuống, hắn đứng dậy đi tới trước mặt Cảnh Dạ Lan. – Không chỉ vì nàng mà còn vì chính ta nữa!

- Vương gia, ta nghĩ những lời ta đã nói trước kia rất rõ ràng, có lẽ vết thương trong lòng ngài còn chưa bình phục nên… mong vương gia không cần làm như vậy. – nàng lo lắng nói.

Hiên Viên Khanh Trần không cho phép mình thất bại trước ai, nhất là Tô Vân Phong, tất nhiên hắn sẽ đem toàn lực ra đối đầu. Nhưng hiện tại là đang ở Lan Lăng không phải Bắc An, nếu Tô Vân Phong xảy ra chuyện gì bất trắc thì một kẻ ngu ngốc như hắn sao có thể dễ dàng đào thoát chứ?!

Đôi khi Cảnh Dạ Lan đối với Hiên Viên Khanh Trần thực sự bó tay.

- Không được, A cảnh! Đánh cuộc giữa ta và hắn nhất định phải được thực hiện. – Tô Vân Phong nhìn ra trên mặt nàng hiện lên chút lo âu thì con ngươi đột nhiên tối sầm lại.

Nàng sợ cái gì, nàng băn khoăn điều gì ta đều biết. Nàng sợ ta sẽ gây bất lợi với hắn nhưng mà A Cảnh à, ta muốn giữ nàng lại, danh chính ngôn thuận mà giữ nàng lại. Đây chính là cơ hội duy nhất, đã không còn Hiên Viên Khanh Trần gây trở ngại thì cho dù nàng có muốn rời khỏi ta thì ta cũng có cách khiến nàng cảm động. Bởi vì nàng đối với ta cũng không phải vô tâm, ta không muốn một lần nữa chỉ là thứ quan hệ gặp thoáng qua.

- Vương gia! – Cảnh Dạ Lan không ngờ Tô Vân Phong – một người ôn nhuận như ngọc lại cũng có lúc cố chấp thế này.

https://thuviensach.vn

- Không cần nói thêm gì nữa, nàng yên tâm, Hiên Viên Khanh Trần đã cam kết, đến cuối cùng sẽ không vì bất kỳ điều gì mà khơi mào mọi chuyện đâu! – Tô Vân Phong cười bình thản, tiếp tục cầm quyển sách lên đọc.

Trước mắt không thể khuyên can được Tô Vân Phong, Cảnh Dạ Lan chỉ có thể cáo lui rời đi.

Nàng mới xoay người đi ra thì đôi mắt Tô Vân Phong lại nâng lên nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng dần khuất khỏi tầm nhìn. Trong giây lát, hắn bỏ quyển sách sang bên, thở dài một tiếng nặng nề, tựa lưng vào ghế, tron đáy mắt mệt mỏi hiện lên đau đớn.

Thì ra khi tâm một người bị thương lại đau tới như vậy!

A Cảnh, nàng thật sự đã làm tâm ta bị thương rồi…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Trở lại phòng ngủ, Cảnh Dạ Lan mới phát hiện đồ đạc của mình đã bị Hiên Viên Khanh Trần thu dọn gọn gàng, giống như đang chờ xuất phát.

- Ngươi làm cái gì vậy hả?

- Mấy ngày nữa nàng sẽ về Bắc An với ta nên ta giúp nàng thu dọn.

- Ai kêu ngươi thu dọn chứ?! – nàng đề cao giọng, ngoái đầu lại trừng mắt với hắn. Đúng là một nam nhân bá đạo, ích kỷ!

- Nếu nàng không thích thì chúng ta lập tức trở về, không cần mấy thứ này nữa! – hắn bất ngờ ôm lấy Cảnh Dạ Lan, vòng vo vài vòng, sủng nịnh nói. – Mang theo Cảnh Lan của ta là được rồi!

- Ai.. ai nói ta.. ta ..là của ngươi chứ! – thiếu chút nữa nàng chết ngất, sao ngay cả nói chuyện cũng không được lưu loát thế này. – Ngươi mau buông ra, đầu ta rất choáng! – nàng nắm tay đấm vào ngực Hiên Viên Khanh Trần, ngược lại hắn càng thêm vui vẻ.

- Không thể, không thể, nàng là của ta! – nói vậy nhưng hắn vẫn từ từ nới lỏng tay ra, thấy trong mắt nàng hiện lên chút kinh hoảng lại còn có vẻ ngượng ngùng.. thật là đáng yêu.

- Ta thật sự thấy choáng đầu mà, ngươi mau buông ta ra!

- Ta là ai? Ai buông nàng ra? – hắn rất thích đùa với nàng, nàng không biết là cái bộ dáng ngượng ngùng, mềm mại này làm hắn thích thú thế nào.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, không thể không thỏa hiệp, hừ hừ nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Hiên Viên Khanh Trần, ngươi mau buông ra!

- Sai, ta không buông ra! – hắn cố ý ôm lấy nàng, lại còn bất ngờ xoay tròn một vòng.

- Ngươi là tên hỗn đản, ngươi mau buông ra! – Cảnh Dạ Lan cuống lên nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi không chịu kêu theo ý hắn.

- Đúng là tính tình quật cường, nhất định phải dạy dỗ nàng chu đáo mới được! – nói xong, ý cười trong mắt Hiên Viên Khanh Trần càng đậm. Cánh tay tăng thêm khí lực, hắn ôm chặt nàng xoay tròn thêm vài vòng nữa, tốc độ nhanh hơn trước.

- Này, nếu ngươi không dừng tay thì ta không khách khí với ngươi đâu đó! – mọi vật trước mắt cứ bay vù vù khiến cho nàng không kịp nhìn rõ thứ gì.

- Được, nàng làm đi! – Hiên Viên Khanh Trần cười ha ha, đột nhiên dừng lại, dùng sức ngã ngửa về phía sau.

- A ~~~~~ – Cảnh Dạ Lan bất ngờ không kịp phòng bị liền ôm chặt lấy hắn; hai người ngã ngửa xuống nhuyễn tháp. May mà bên dưới có lót đệm chăn mềm mại nên không có đau.

Còn chưa kịp phản ứng thì Hiên Viên Khanh Trần nhanh tay vói vào trong ống tay áo nàng, không cần nhọc công liền bắt được cây trâm hộ mệnh trong tay nàng rồi bỏ ra trước mặt.

Hắn cúi người, đặt Cảnh Dạ Lan bên người nhưng không trói buộc tay nàng, ngược lại để cho nàng thoải mái vận động. Hai tay hắn chạm vào hai

https://thuviensach.vn

sườn má Cảnh Dạ Lan, con ngươi yêu dị dừng tại đôi mắt linh động của nàng, đáy mắt hiện lên ý cười.

- Nàng muốn làm gì với ta cũng được, tự tay nàng làm đi!

- Ngươi… – Cảnh Dạ Lan nghiêng đầu nhìn châm, trong lòng không rõ ý đồ của hắn.

- Ta sẽ không trốn, dù nàng có muốn giết ta thì ta cũng sẽ không né tránh! – nụ cười si mê của hắn không có lấy một chút mưu đồ, ánh mắt nhu hòa nhìn người nằm bên cạnh.

Hắn làm nàng bị thương quá nhiều, ngay từ đầu nàng đã muốn giết hắn, lúc này hắn cho nàng cơ hội.

Cảnh Lan, khi ta hỏi nàng có từng thích ta dù chỉ một chút hay không thì nàng không trả lời được; điều này thể hiện nàng không hề vô tình với ta. Vậy bây giờ ta lui từng bước, đem mạng của mình giao ra, ta muốn biết rốt cuộc thì nàng đối với ta có gì không? Có lẽ nàng cảm thấy ta làm vậy là kịch liệt quá mức nhưng cái này chính là điểm mấu chốt, ta cho nàng mạng của ta!

- Ngươi nghĩ là ta giống ngươi, thích tùy tiện giết người sao?! – Cảnh Dạ Lan hé ra mặt lạnh, đẩy hắn đi. Cái gì chứ, muốn thử nàng hả?!

- Là muốn buông tha cho ta à?! – hàng lông mày rậm khẽ nhướng lên, Hiên Viên Khanh Trần cúi thấp người xuống, giọng nói ái muội thủ thỉ bên tai nàng hỏi: – Nàng buông tha ta nhưng ta sẽ không buông tha nàng đâu!

Nói xong, hắn cầm tay nàng lên, cúi đầu hôn nhẹ.

- A ~~~ ngươi đúng là tên vô lại.. Hiên Viên Khanh Trần… – trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm kêu khổ; lúc này đáng nhẽ nên giáo huấn hắn một trận, bằng không tên này sẽ…

https://thuviensach.vn

- – Ưm… – nàng mở to hai mắt hối hận, biết vậy thì đã làm rồi.

- Gọi tên ta, ta sẽ tha cho nàng! – hắn cười giảo hoạt, hắn biết là nàng đang hối hận vì khi nãy không ra tay. Cảnh Lan, đã muộn rồi, nàng đã bỏ qua cơ hội mà ta cho nàng!

- Hỗn đản, vô lại, lưu manh! – mặt nàng đỏ bừng, nhân cơ hội Hiên Viên Khanh Trần hé miệng ra để cho nàng hít thở liền mắng.

- Nói rất đúng, ta chính là như vậy, nàng có năng lực gì thay đổi ta sao? – hắn ghé bên tại nàng, thổi nhẹ một hơi, cười tà mị; đôi mắt ánh lên ý cười mê say.

Cảnh Lan, ta nói rồi, vì để giữ nàng lại thì ta sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Hắn cúi đầu không để ý tới phản kháng của nàng, nhẹ nhàng cắn chiếc cổ non mịn khiến cho nàng run lên một trận:

- Nàng cứ mắng nữa đi, còn ta sẽ tiếp tục làm nhưng việc mà ta muốn làm với nàng!

Tiếng cười đắc ý vang lên bên tai Cảnh Dạ Lan, sao hắn không thèm để ý tới tình trạng hiện tại của bản thân chứ?

- Này, trước tiên ngươi hãy nghe ta nói đã, hãy nghe ta nói xong đã!

- Ừm, nàng nói đi, ta đang nghe! – môi hắn lại tấn công đôi má phấn hồng của nàng.

- Khanh Trần… – nàng cắn môi, nhỏ giọng gọi.

- Hửm?! – hắn dừng động tác lại, ánh mắt sáng ngời. – Rốt cuộc cũng gọi tên ta! – dù hứng thú ngóng chờ câu nói tiếp theo của nàng nhưng hắn đại khái cũng đoán được nàng muốn nói cái gì.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan suy nghĩ chút rồi từ từ nói:

- Đồng ý với ta, ngươi không được làm Tô Vân Phong bị thương.

Thần sắc trong mắt Hiên Viên Khanh Trần phức tạp, ngón tay di di trên má nàng:

- Nàng đang lo lắng cho ta hay là cho Tô Vân Phong?

- Hắn đã cứu ta, hơn nữa… hơn nữa… – nhất thời nàng không tìm được một cái cớ thích hợp để nói với Hiên Viên Khanh Trần nên nghiêng đầu đi nơi khác.

- Không được, nàng không được nghĩ tới hắn! – Hiên Viên Khanh Trần thấy nàng không nói nữa thì nâng cằm nàng lên, khẩu khí cường ngạnh.

- Không cần ngươi lo! – Cảnh Dạ Lan nhắm mắt, lười nhìn tới hắn. Nàng không cần phải nói ra cái điều ngu ngốc kia, nàng chính là sợ hắn không thể toàn thân trở lại Bắc An.

Khẽ chuyển người nhưng bên hông chợt nặng nề, cả người nàng bị Hiên Viên Khanh Trần ôm vào lòng:

- Hôm nay chúng ta không cần nghĩ tới bất kỳ chuyện gì nữa, có được không? – giọng điệu của hắn biến nhu hòa, đem mặt vùi vào cổ nàng. Mùi hương quen thuộc phảng phất bên mũi khiến cho Hiên Viên Khanh Trần tham lam không muốn buông tay.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 207

Qua một hồi lâu, Cảnh Dạ Lan từ từ mở bừng mắt, phía sau trống trơn, cánh tay vươn ra chạm vào một mảnh lạnh lẽo. Có lẽ Hiên Viên Khanh Trần đã đi lâu rồi, lâu lắm nàng mới có được một giấc ngủ ngọt ngào thế này, cư nhiên không hề phát hiện ra điều gì.

Bên gối ánh lên màu kim loại của cây châm, nàng cầm lên, nhìn ra bóng đêm dày đặc bên ngoài, ngày mai là tới hẹn đánh cược giữa Hiên Viên Khanh Trần và Tô Vân Phong rồi. Rốt cuộc thì nàng cũng không thể khuyên can được hắn!

Đứng dậy, theo thường lệ nàng không thắp nến lên mà nhảy chân trần xuống đất. Lòng bàn chân truyền lên cảm giác mềm mại khiến nàng giật mình nhìn xuống thì phát hiện không biết từ khi nào ở dưới đất đã được lót một tấm nệm mềm. Có lẽ là hắn đã làm, xem ra thừa dịp nàng ngủ thì hắn đã làm không ít chuyện rồi.

Khóe miệng lơ đãng cong lên một nụ cười, hơi lạnh nơi lòng bàn chân dường như không còn lạnh như trước.

Bên ngoài cửa vang lên tiếng động nhỏ khiến cho thần kinh nàng rung lên, nhẹ nhàng bước tới bên cửa thì một bóng người hiện lên làm đôi mắt nàng biến lạnh lùng.

Kẹt một tiếng, nàng mở then chốt cửa ra, đột nhiên giật mạnh một tiếng, châm trong tay cũng giơ lên chuẩn bị đâm xuống.

- Ai nha, là ta! – người bị Cảnh Dạ Lan nắm trong tay ngã phịch xuống đất kêu rên một tiếng rồi ngước mặt lên, ngũ quan dường như nhăn chặt hết

https://thuviensach.vn

cả lại.

Thu Thủy! Cảnh Dạ Lan buông tay ra, thừa dịp nàng ta còn chưa có hoàn hồn lại thì vội vàng cầm chiếc mặt nạ bằng đồng đeo lên.

Nàng ta rên rỉ đau đớn, hơn nửa ngày mới nói ra tiếng:

- Thực xin lỗi, không phải ta cố ý! – thân mình gầy yếu xoay sửa trong bóng đêm. – A, ngươi ~~~ – chiếc mặt nạ đồng phát sáng trong bóng đêm, Thu Thủy mở to hai mắt nhìn rồi hoảng sợ che miệng lại, chân bất giác lui về sau vài bước.

- Ngươi tìm ta? – Cảnh Dạ Lan lạnh giọng nói. Nàng chỉ gặp Thu Thủy đúng một dịp, là do vô tình xâm nhập, lần đó nàng ta y như một đứa bé không hề giận dỗi còn bây giờ thì trên mặt đã giảm bớt vẻ bệnh tật, ngược lại phát ra thứ ánh sáng tinh thuần.

Nghe thấy tiếng nàng thì Thu Thủy mới ổn định lại thân mình, giọng nói lạnh lùng nhưng mềm nhẹ dễ nghe làm cho tâm trạng hoảng loạn của nàng ta được thả lỏng một chút. Thì ra người mà ca ca muốn chính là nàng! Thu Thủy kính cẩn gật gật đầu:

- Ta là Thu Thủy, ca ca ta là Bắc An vương Hiên Viên Khanh Trần! – đôi mắt trong vắt ngây thở như nai con nhìn thẳng vào Cảnh Dạ Lan.

Một người tinh thuần, không hề tâm cơ như nàng ta khiến cho Cảnh Dạ Lan rất khó khăn mà phòng bị hay đối phó.

- Tìm ta làm gì?

Vì che mặt nạ nên thấy không rõ thần sắc của nàng, Thu Thủy chỉ có thể nhìn vào đôi mắt nàng:

https://thuviensach.vn

- Ta chỉ muốn đến gặp ngươi thôi! – cặp mắt kia linh động bức người nhưng dường như lúc nào cũng kết hàn sương không thể hòa tan.

- Gặp ta, ngươi muốn nói cái gì? – thân thể của nàng ta run rẩy không ngừng nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người Cảnh Dạ Lan.

- Hình như ca ca ta rất thích ngươi! – Thu Thủy đề cao giọng, trấn định nói.

- Đây là nguyên nhân mà ngươi tới tìm ta?

- Ừm! – nàng ta dùng sức gật đầu. – Gần đây ca ca trông rất vui vẻ, đã lâu rồi ta không thấy ca ca như vậy! – thấy Cảnh Dạ Lan không có ác ý nên Thu Thủy cũng không còn sợ hãi nữa, từ từ tiêu sái tới trước mặt nàng.

- Ngươi rất quan tâm tới hắn? – trong lòng Cảnh Dạ Lan có chút rầu rĩ, Thu Thủy là gì với hắn chứ? Nhớ ngày đó Hiên Viên Khanh Trần vì muốn nàng ta bình phục mà làm hết thảy mọi thứ, những mộ phần cô độc trong vương phủ kia cũng là vì nàng ta.

- Đương nhiên, ca ca là người quan trọng nhất trong lòng ta, đương nhiên là ta quan tâm ca ca rồi! – nàng ta mỉm cười, lập tức hỏi lại. – Ngươi sẽ cùng về Bắc An với ca ca sao? – nàng ta hỏi thật cẩn trọng cứ như rất muốn biết được đáp án, đôi mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn Cảnh Dạ Lan.

Về Bắc An? Chính Cảnh Dạ Lan cũng không biết mình nghĩ gì, nàng toàn tâm toàn ý muốn trốn khỏi Bắc An, thoát khỏi Hiên Viên Khanh Trần; tất cả mọi chuyện đều diễn ra như những gì nàng mong muốn nhưng vì sao tới lúc này tâm nàng lại bắt đầu chao đảo, không còn kiên định như trước.

- Cảnh Lan tỷ tỷ, tỷ sẽ trở về Bắc An cùng với ca ca chứ? – nàng ta lại hỏi.

- Làm sao ngươi biết tên của ta?

https://thuviensach.vn

- Là ca ca nói, khi ca ca nằm ngủ mơ thường gọi cái tên này, ầm ỹ tới mức khiến ta không ngủ được. Ta nghĩ đó có lẽ là tên của tỷ. – nàng ta hình như rất vui vẻ vì mình đã đoán đúng.

Trong lúc mơ ngủ mà còn gọi tên của nàng, người này đúng là… Trên mặt Cảnh Dạ Lan đỏ ửng một tầng, dù sao nghe những lời thân mật này từ miệng người khác cũng có chút ngượng ngùng. Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nàng lên tiếng hỏi:

- Hắn vẫn ngủ cùng với ngươi?

- Ca ca vẫn luôn ngủ với ta, nếu không ta sẽ sợ hãi.

- Buổi tối các ngươi cũng ngủ với nhau? – chợt Cảnh Dạ Lan cảm giác tay chân biến lạnh như băng. Nàng biết thân phận của Thu Thủy rất đặc biệt, cũng biết tình cảm của Hiên Viên Khanh Trần đối với nàng ta; mà Tô Tĩnh Uyển cũng từng nói rằng sau này con nối dõi của Hiên Viên Khanh Trần nhất định sẽ được Thu Thủy hạ sinh, vậy giữa bọn họ không chỉ là…

- Đúng vậy, từ sau khi Mị Nô tỷ tỷ qua đời, ca ca vẫn ở bên cạnh ta, ta cũng sẽ mãi mãi ở bên cạnh ca ca.. ca ca nói rằng sẽ không bao giờ rời khỏi ta. – nụ cười hồn nhiên nở rộ bên khóe miệng Thu Thủy, trên gương mặt thanh tú ẩn hiện một thứ áng sáng ấm áp. – Ca ca ta thích tỷ, tuy rằng ta không muốn ca ca thích người khác , trong lòng ca ca đã có Mị Nô tỷ tỷ rồi nhưng ca ca vẫn luôn vì chuyện của tỷ ấy mà khổ sở, đau đớn… Nếu tỷ có thể khiến cho ca ca ta vui vẻ thì ta đây… – hình như nàng ta phải hạ quyết tâm lớn lắm để nói cho xong. – Ta đây cũng sẽ nguyện ý để cho tỷ ở lại bên cạnh ca ca.

Trong đôi mắt trong suốt của Thu Thủy dường như có lệ lấp lánh muốn trào ra.

Lại là một nữ tử cuồng dại yêu thích Hiên Viên Khanh Trần. Ngốc thế là cùng, có thể chấp nhận chia sẻ người mình yêu thương với nữ nhân khác!

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan nở nụ cười, ý cười thản nhiên nhợt nhạt đi, dần dần biến thành nụ cười yếu ớt rồi đột ngột cười to, thậm chí cười tới mức khóe mắt cay cay, nước mắt nhịn không được mà hạ xuống.

- Ngươi yên tâm, ca ca có ngươi bên cạnh là đủ rồi. Nếu Hoa Mị Nô đã chết thì sẽ không có người nào có thay thế được vị trí của nàng trong lòng Hiên Viên Khanh Trần đâu. Ta cũng không thể… ta cũng không thể!

Đầu vai Cảnh Dạ Lan run lên, cánh tay khoát lên vai Thu Thủy, chậm rãi nói từng chữ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 208

Thu Thủy dường như không hiểu ý của nàng:

- Ý của tỷ là…

- Nếu ca ca ngươi yêu Hoa Mị Nô như vậy thì cho dù có người tốt thế nào cũng không thể thay thế được vị trí của nàng.. cho nên ngươi không cần lo lắng chuyện giữa ta và ca ca ngươi. – nàng hạ giọng giải thích, an ủi Thu Thủy.

Trở về Bắc An với Hiên Viên Khanh Trần? Khóe miệng Cảnh Dạ Lan gợi lên nụ cười khổ, tất cả những đau đớn và bất hạnh mà nàng phải chịu đựng đều bắt đầu từ Bắc An, nàng có thể nhìn thấy và cảm nhận được sự thay đổi của Hiên Viên Khanh Trần nhưng nút kết trong lòng vẫn không thể nào mở ra được.

Nhìn Thu Thủy trước mắt đơn thuần, trong lòng nàng ta chỉ có duy nhất Hiên Viên Khanh Trần mà Hiên Viên Khanh Trần thì sao? Tâm Cảnh Dạ Lan có chút rối loạn, tác phong của nàng luôn thích sự rõ ràng, những chuyện dây dưa, mờ mịt không có hồi kết thì nàng không tình nguyện đụng vào đâu.

- Ngươi trở về đi…

- Cảnh Lan tỷ tỷ…

- Không tiễn! – nụ cười thản nhiên gợi lên bên khóe môi, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan, nếu ngươi đã không muốn nghĩ thì không cần nghĩ nữa! Làm gì phải kéo thêm phiền phức cho chính mình chứ.

Nhìn bóng Thu Thủy rời đi trong bóng đêm, nàng đứng suy tư thật lâu bên cửa, tầm mắt mông lung hướng tới chân trời đen kịt, mày từ từ nhăn chặt lại mà ngay chính nàng cũng không phát hiện.

Đương lúc ngây người thì một giọng nói ôn hòa vang lên:

- Nàng đứng như vậy không thấy mệt sao?

Ài, Cảnh Dạ Lan thoát khỏi dòng suy nghĩ, đảo mắt nhìn lại.

- Ngài đứng cũng rất lâu rồi mà! – nàng cười nhẹ, vừa rồi quá xuất thần mà ngay cả hắn tới lúc nào cũng không biết.

Tô Vân Phong chậm rãi đi tới, như cơn gió ấm áp ào tới trước mặt nàng, một bộ dáng vĩnh viễn bình thản, ý cười trong mắt khiến cho lòng Cảnh Dạ Lan hơi yên ổn lại.

Ôn hòa như ngươi, rốt cuộc thì cũng không thể kích dậy nổi một điểm gợn sóng trong lòng ta. Dù sao thì ngươi và hắn không phải là Quỷ Túc, và cũng sẽ không phải là chồng của ta.

- Vương gia, sao ngài lại tới đây? Việc này không hợp với quy củ của ngài nha! – trước kia dù có chuyện quan trọng mấy thì Tô Vân Phong cũng chưa bao giờ tới đây vào ban đêm.

- Nếu không tới sớm thì ta e là bị người ta đoạt trước mất! – hắn nghiêm túc nói, lời nói từ miệng Tô Vân Phong phát ra còn có vẻ ái muội khiến Cảnh Dạ Lan nhất thời kinh ngạc.

- Vương gia, sao ngài cũng bắt đầu giống hắn rồi! – nàng cười nói rồi chợt cả kinh.. Nàng phát hiện mình bây giờ thỉnh thoảng đã đề cập tới Hiên

https://thuviensach.vn

Viên Khanh Trần, cứ như hắn đã bắt đầu dung nhập vào cuộc sống của nàng vậy.

Bắt đầu giống hắn? Ngực Tô Vân Phong chấn động, A Cảnh, lúc nàng ở cùng ta vẫn có thể đề cập tới hắn sao? Nhưng ngay lập tức giọng nói lại bình tĩnh đáp lại:

- Ta không ngủ được, đi dạo quanh thì lại đi tới nơi này của nàng. Vừa rồi không phải ta cố ý nhìn lén, thật sự là vô tình gặp thôi, nàng đừng để ý.

Thu Thủy! Người quan trọng nhất của Hiên Viên Khanh Trần, Tĩnh Uyển cũng vì nàng mà không chỉ một lần mở miệng cầu khẩn hắn.

- Có cái gì mà để ý chứ. – Cảnh Dạ Lan cười, để ý hay không để ý thì có sao, cho dù thế nào cũng không thể trở lại như cũ. So với việc cả ngày phiền não chi bằng cứ hướng về phía trước mà đi; về phần Hiên Viên Khanh Trần thì… Nghĩ tới đây, nàng than nhẹ một tiếng, nam nhân bá đạo này chính là vấn đề mà nàng cần giải quyết đầu tiên.

- A Cảnh! – Tô Vân Phong tiến lên, thừa dịp nàng xuất thần liền cầm lấy tay nàng.

- Vương gia, ngài làm gì vậy? – Cảnh Dạ Lan khéo léo rút tay về.

- Khi nói chuyện đừng nghĩ tới thân phận vương gia của ta nữa, cũng không cần nhắc tới chuyện ta từng cứu nàng, hãy coi ta như một nam tử bình thường. Tối nay ta tới tìm nàng là vì muốn nói chuyện này. – giọng nói của Tô Vân Phong mềm nhẹ cũng y như con người của hắn, không giống với Hiên Viên Khanh Trần cuồng liệt đoạt lấy.. Nhưng giữa hai bọn họ có thứ gì đó na ná..

- Ta hiểu được ý của vương gia nhưng ta nghĩ ta đã nói rõ với vương gia rồi, trận chiến sáng mai cho dù ai trong hai người thắng cuộc thì ta cũng không lựa chọn đâu!

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan ta không phải là món đồ, cho dù các ngươi có tranh đoạt chết đi sống lại thì ta cũng sẽ không vì ai mà dễ dàng động tâm đâu.

Yêu một người không đơn giản, một lòng một dạ yêu chân thành một người lại càng khó, nếu nàng yêu thương một ai đó thì cả đời sẽ chỉ có duy nhất người đó.. Nhưng thứ tình yêu này sẽ đi tới đâu chứ, bản thân nàng cũng không thể biết được.

Tô Vân Phong nghe vậy không khỏi nhíu mày:

- Nàng vẫn quyết định rời đi?

- Đúng thế! – nàng khẽ gật đầu nhưng rất kiên định.

- Nàng thật sự rất quật cường, nhất định không cho ta một cơ hội sao?! – Tô Vân Phong cười nhẹ lên, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy mê luyến. Hắn và Hiên Viên Khanh Trần nơi đó đối đầu kịch liệt còn nàng nơi này lại là người đầu tiên buông tay. – Hắn có biết không? – Tô Vân Phong lên tiếng hỏi.

- Không biết, ta cũng không có ý định nói cho hắn biết, nếu không làm sao có thể rời đi được chứ? – ngữ khí Cảnh Dạ Lan ảm đạm xuống. Giữa nàng và Hiên Viên Khanh Trần cứ như hai đường thẳng, một bên không ngừng thoát đi còn một bên thì không ngừng đuổi theo, cho dù có gặp nhau thì vẫn phải chia cách.

Nhất định không có duyên phận rồi! Hiên Viên Khanh Trần, có lẽ duyên phận giữa ta và ngươi sớm đã chặt đứt từ khi đứa nhỏ không còn nữa; nếu tiếp tục quấn quýt si mê thì chỉ có thể là cưỡng cầu mà thôi.

- Cho dù nàng đi rồi thì ta và hắn cũng không thể dừng cuộc chiến này được.

https://thuviensach.vn

- Vì sao? – Cảnh Dạ Lan vội hỏi, ý của Tô Vân Phong hình như có điểm không đúng, ít nhất là không giống với những lời hắn nói với nàng lúc ở ở trong quân vụ.

Tô Vân Phong nhìn ánh mắt hỏi của nàng, vẻ mặt nàng thoáng cái biến sắc đã thu hết vào đáy mắt hắn. Trong mắt Cảnh Dạ Lan không chỉ có nghi hoặc mà còn có nhiều lo lắng. Nàng rất thông minh, đó là điều không thể nghi ngờ, nàng biết rõ tâm ý của hắn, ngay cả cái cách nói chuyện không mấy bình thường của hắn đều làm cho nàng phát hiện ra.

- Vương gia, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? – trong lòng nàng cả kinh, Tô Vân Phong không giấu diếm nàng chuyện gì, ngay cả chuyện quan trọng trong quân đội cũng không vì thân phận đặc biệt của nàng mà nghi kỵ, ngược lại còn bàn bạc công khai.

Nhưng đêm nay hắn đột nhiên ghé chơi, ngoài chuyện vừa nói thì nhất định còn có chuyện gì đó quan trọng nữa.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 209

- Ngày ước định giữa ta và Hiên Viên Khanh Trần tạm thời lùi lại!

Về phần nguyên nhân Tô Vân Phong không nói thêm gì; sau khi nói xong hắn liền rời đi. Cảnh Dạ Lan biết hắn tuy không dối gạt nàng nhưng một khi hắn đã không muốn nói thì sẽ không có ai có thể làm cho hắn nói.

Sau đó nàng phát hiện trong vương phủ đột nhiên tăng thêm nhiều người hầu, tuy vẫn duy trì tình trạng bình yên như trước nhưng Cảnh Dạ Lan vẫn cảm giác có chỗ nào kỳ quái.

Trong quân hình như cũng bận rộn hẳn lên, Tô Vân Phong cũng không còn nói gì với nàng nữa.

Người duy nhất rảnh rỗi chính là Hiên Viên Khanh Trần, mỗi ngày đều đúng hạn đi tìm nàng. Thường thì tới chọc nàng cười, hoặc là lẳng lặng ngồi đó, không nói nhiều mà chỉ chuyên chú nhìn nàng. Hắn đã không còn cái vẻ bạo ngược của ngày xưa, người cũng biến ôn hòa hơn. Điều này càng khiến cho Cảnh Dạ Lan nghi ngờ có gì đó mờ ám nhưng nhất thời không thể giải thích được.

- Cảnh Lan, ngày mai ta và nàng ra ngoài cưỡi ngựa được không? – ngón tay Hiên Viên Khanh Trần quấn lấy lọn tóc nàng, mùi hương nhè nhẹ vấn vương làm hắn nhịn không được đưa tóc lên mũi hít hà.

- Không được, ngươi nên trở về chăm sóc cho Thu Thủy đi! – nàng kéo lại lọn tóc đang nằm trong tay Hiên Viên Khanh Trần. Mấy ngày nay hắn trầm tĩnh lạ thường, dường như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

https://thuviensach.vn

Hắn nheo mắt, tựa hồ chăm chú vào lời Cảnh Dạ Lan vừa nói rồi chợt mỉm cười:

- Thu Thủy đang chăm sóc cho Tô Tĩnh Uyển.

- Nàng ta làm sao?

- Độc phát, nàng ta vẫn chưa có tỉnh lại. Thu Thủy nói là muốn ở cùng coi sóc nàng ta. – hắn không để ý gì nói xong rồi cúi người hôn trộm lên hai má Cảnh Dạ Lan, sau đó trưng ra cái bộ dáng đắc ý vì đã thành công.

Cảnh Dạ Lan đỏ ửng mặt mày, gần đây hắn liên tiếp làm ra cái hành động này, lá gan càng lúc càng lớn, cứ như biến nơi này trở thành Bắc An vương.

- Vậy ngươi càng phải tới thăm Thu Thủy, tuy rằng bây giờ nàng ta không tỉnh nhưng mà… – nghe thấy tin Tô Tĩnh Uyển bị độc phát nhưng chưa có chết, Cảnh Dạ Lan thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm. Giữ được cái mạng của nàng ta thì coi như nàng trả được một món nợ với Tô Vân Phong. Về phần sau này như thế nào thì không nằm trong tầm kiểm soát của nàng, hại người thì đồng thời hại mình, ai cũng không thể cứu được nàng ta!

- Không sao, ta đút cho nàng ta ăn dược rồi, chỉ có Vô Ngân mới có giải dược, trong vòng nửa ngày nàng ta cũng không thể tỉnh lại được. Tô Vân Phong cũng tới thăm nhưng không phát hiện ra điều gì. – hắn nói lạnh băng giống như hắn chưa từng quen biết Tô Tĩnh Uyển.

Tuy rằng Cảnh Dạ Lan biết hắn làm vậy vì mình nhưng cũng không khỏi than thở, yêu thương một nam nhân liều lĩnh điên cuồng thế này cuối cùng cũng sẽ có kết cục không đâu vào đâu.

- Cám ơn ngươi đã tha cho nàng một con đường. – Cảnh Dạ Lan nhẹ giọng nói.

https://thuviensach.vn

- Không cần cảm ơn ta! – người hắn đi tới gần nàng. – Đi thôi, chúng ta đi ngắm cảnh Lan Lăng, xem có đẹp như Bắc An của ta không nào! – trong mắt hắn thoáng hiện qua một tia giảo hoạt, mong chờ nàng đáp ứng.

Thời điểm đi ngắm cảnh chỉ có nàng và Hiên Viên Khanh Trần, bình thường tùy tùng bên người hắn không ít nhưng lúc này Cảnh Dạ Lan mới phát giác ra lần này hắn tới Lan Lăng hình như không có người hầu đi theo. Hơn nữa hắn còn mang theo Thu Thủy bên cạnh, thật sự như đang đi du lịch vậy.

- Ngươi từ Bắc An tới sao không mang theo người hầu?

- Mang tới làm gì? Để cho bọn họ phiền nhiễu tới ta và nàng hả, ta không cần! – hắn lại kéo tay Cảnh Dạ Lan. – Lại đây, chúng ta cùng nhau cưỡi Mặc Câu là được rồi, cô đơn một mình chán lắm!

- Ngươi mau buông tay ra, ai muốn ngồi cùng ngươi chứ. – Cảnh Dạ Lan muốn giãy ra nhưng lại bị hắn ôm chặt lấy, không thể nào thoát ra được.

- Vậy lần trước không phải ta và nàng đã cùng nhau… – hắn cố ý nhắc lại, ánh mắt đảo qua nàng, quả nhiên mặt nàng đỏ lên như rút máu. Mỗi ngày nhàn nhã như thế này thật tốt, lúc nào cũng được nhìn nàng, đùa giỡn khiến cho mặt nàng đỏ hồng lên, thỉnh thoảng nàng biểu hiện bộ dáng lơ đãng thẹn thùng càng làm cho Hiên Viên Khanh Trần thực sự si mê,.

- Nếu ngươi dám nhắc lại thì ta liền trở về! – tuy nàng đang mặc một thân nam trang mỗi khi nàng giận dữ, hờn dỗi thì cái giọng điệu này đối với hắn lại càng dễ nghe.

- Không được, ta không buông tay!

Hắn mở tay nàng ra, ngón tay di di trong lòng bàn tay nàng viết cái gì đó.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt đỏ ửng vừa mới hạ đi chút thì bây giờ lại chợt hồng cả lên, nàng cúi thấp đầu xuống. Yêu nghiệt, nhất định đối xử thế này với nàng ngay giữa ban ngày ban mặt hả? Trừng mắt nhìn hắn, nhưng hắn thì lại dùng đôi mắt mi hoặc chớp chớp, bộ dáng tựa tiếu phi tiếu khiến cho Cảnh Dạ Lan bối rối quay đầu đi.

Bàn tay được buông ta đã thấm ướt mồ hôi song nàng vẫn cảm nhận được từng nét chữ mà hắn viết khi nãy. Đã hai lần sống làm người nhưng quả thực chưa một ai nói những lời này với nàng.

Xem một bộ quẫn bách của nàng, Hiên Viên Khanh Trần không khỏi cười ra tiếng. Hắn không ngờ những lời này đối với nàng lại có tác dụng như vậy, sớm biết thế này thì hắn đã dùng tới rồi.

Cơn gió ấm áp phất vào mặt, Hiên Viên Khanh Trần giục ngựa chạy bên cạnh Cảnh Dạ Lan. Đôi mắt nàng linh động phát ra ánh sáng, chính đôi mắt này đã bắt đầu hấp dẫn hắn, nghiêm túc, tự tin, kiệt ngạo bất tuân, không biết từ khi nào nó đã thâm nhập và chiếm giữ trái tim của hắn.

Trong đôi mắt màu vàng yêu dị chợt hiện lên một tia tiếc nuối, thời gian tốt thế này mà lại bị người khác tới phá ngang. Cách đó phía trước không xa có người đang chờ hắn, xem ra có muốn trốn cũng trốn không xong rồi.

Cảnh Dạ Lan cũng phát hiện có người cố tình xuất hiện trước mặt mình, nói đúng hơn là bọn chúng đã sớm tới chờ bọn họ rồi.

Ngoái đầu nhìn lại Hiên Viên Khanh Trần, nàng phát hiện hắn vẫn giữ một bộ dáng bình thản không hề ngạc nhiên, thậm chí còn cười nữa. Tên này biết sẽ gặp bọn người kia ở chỗ này hả?

- Cảnh công tử có mạnh khỏe không?!

- Ngươi là…? – Cảnh Dạ Lan đè thấp thanh âm sửa lại giọng. Cũng may hôm nay nàng dịch dung mới đi ra ngoài, nhưng nếu là Cảnh công tử thì dĩ

https://thuviensach.vn

nhiên là không có quen biết với người đang chắn trước đường này rồi. Cho dù trong lòng nàng hận muốn tiến lên một bước đá cho tên kia một cú nhưng cũng phải cố nhịn xuống.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 210

Đúng là oan gia ngõ hẹp, giống như là tha hương gặp bạn cố tri – chủ nợ, hiện tại đứng trước mặt hai người là người từng bị Cảnh Dạ Lan ám toán, từng khiến cho Hiên Viên Khanh Trần một đêm diệt chủ soái còn ép ba năm phải tiến cống cho Đại Nguyệt – Tây Sở vương – Hách Liên Quyền.

Lần này gặp mặt ánh mắt lạnh u ám như sói của Hách Liên Quyền bám chặt lấy Hiên Viên Khanh Trần. Nếm chịu nhục nhã, cuối cùng cũng chờ tới cơ hội tốt này.

- Tại hạ là Tây Sở vương Hách Liên Quyền!

- Tây Sở vương tới Lan Lăng đáng lý phải tới gặp Vân vương gia, sao lại chắn ngang đường thế này, còn khiến ta tưởng là đạo phỉ hoành hành ở Lan Lăng chứ! – Hiên Viên Khanh Trần giở giọng khiêu khích.

- Bắc An vương, làm đạo phỉ một lần thì sao chứ? – con ngươi lạnh lẽo của gã chuyển sang nhìn Cảnh Dạ Lan. – Thì ta ái tướng của Vân Phong huynh lại là một công tử trẻ tuổi thế này, thất kính rồi!

Cảnh Dạ Lan đối với hắn rất có ác cảm, tuy rằng hắn là đồng minh của Tô Vân Phong nhưng rất ít khi lui tới. Hôm nay cũng là đột ngột xuất hiện ở nơi này, nhưng mà nàng từng biết qua thủ đoạn ti tiện của gã, cứ nghĩ nếu hôm nay nàng một mình đi thế này hắn là không thể tiếp tục lừa gạt gã như lần trước.

Nghĩ vậy, nàng lạnh lùng đáp trả một câu:

https://thuviensach.vn

- Thất kính, có thể gặp được Tây Sở vương là vinh hạn của A Cảnh, ngài khách khí rồi. Nếu có thể thì hãy để A Cảnh dẫn đường cho các vị tới Lan Lăng.

- Không vội, bổn vương vì Cảnh công tử và Bắc An vương mới tới nơi này, nếu gặp được hai vị thì đúng là có duyên rồi! – gã cười rộ lên khiến cho Cảnh Dạ Lan nhíu mày.

Vì nàng và Hiên Viên Khanh Trần mà tới, sao cứ khéo gặp gã thế nhỉ? Nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần một cái, hắn vẫn cong môi cười, sau đó hướng nàng nháy mắt mấy cái.

Nháy cái gì? Nàng đúng là không hiểu nổi!

- A Cảnh không hiểu, không biết có thể giúp đỡ Tây Sở vương được điều gì?

- Trong quân của Lan Lăng ai mà chẳng biết bản lĩnh của Cảnh công tử, nếu là hạng người thường thì cũng không được Vân Phong huynh phá lệ coi trọng. – gã nhìn Cảnh Dạ Lan từ trên xuống dưới, vẻ mặt lộ ra sự hoài nghi làm cho nàng thận trọng hẳn lên. Ngoài chuyện nhân phẩm, thực lực của Hách Liên Quyền cũng rất đáng quan tâm, bằng không thì gã cũng không thể nào từ một kẻ ngoại tộc lại được ngồi vào vị trí này.

- Tây Sở vương quá khen rồi!

- Vốn ta định mời một mình Cảnh công tử nhưng nào biết công tử lại có hứng thú đi dạo cùng Bắc An vương, vậy thì mời hai vị cùng đi vậy.

- Gã giục ngựa đi lên, khoát tay mời hai người. Bọn hạ nhân đi cũng gã tiên lên vây quanh Hiên Viên Khanh Trần và Cảnh Dạ Lan, cách đó không xa là chiếc xe ngựa đã chuẩn bị sẵn. Xem ra hai người lúc này như cá nằm trên thớt rồi!

https://thuviensach.vn

- Cảnh công tử, nếu Tây Sở vương đã mời thì chi bằng chúng ta làm khách đi. – Hiên Viên Khanh Trần thay đổi thái độ khác thường, chủ động nhảy xuống ngựa rồi cầm lấy tay nàng giúp nàng xuống theo.

- Ha ha ha.. Bắc An vương đúng là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, biết chính mình đã mất thế đứng nên cũng biết thông minh hơn. Xem ra vương phi của ngài vừa chết đã khiến cho ngài thay đổi không ít! – Hách Liên Quyền cười lớn thành tiếng.

Hắn cũng có nhược điểm, bị đoạt đi một nửa binh quyền khiến cho hắn phải bị động, thiếu chút nữa đã nhổ tận gốc bố trí nhiều năm của hắn; thoáng cái từ một vương gia không ai bì kịp đã biến thành một kẻ thất bại với hai bàn tay trắng, còn có vương phi của hắn nữa. Xem ra người bên ngoài nói cũng không có sai, hắn thảm bại tới mức thi cốt của thê tử mình cũng không thể giữ bên người.

Không còn là một vị vương ngang tàng đánh bại đại quân Tây Sở, hắn chỉ là một người bình thường đã đánh mất ý chí chiến đấu. Giết chủ soái của gã, hại tam quân của gã mất đầu, một lần nữa khiến cho gã mất hết thể diện nhưng cũng không thể đả động một chút tới hắn.

Nhưng hiện tại đã khác, hắn mất đi nữ nhân âu yếm, sớm đã không còn phong thái như ngày xưa; một mình tới Lan Lăng mà không có mang theo quân hộ vệ. Chỉ cần Tô Vân Phong đồng ý hợp tác thì bọn họ có thể hợp lực hạ bệ hắn. Nhưng Tô Vân Phong cố tình không chịu bắt tay, dù vậy thì Hách Liên Quyền há có thể buông tha cho hắn sao.

Có thể chế trụ được một người âm trầm như Tô Vân Phong thì trước mắt chính là vị Cảnh công tử kia. Gã đã điều tra rất kỹ, dù mới lên làm người phụ tá nhưng y lại được coi trọng một cách kỳ lạ và y cũng là người duy nhất được Tô Vân Phong mời đến ở lại Vân vương phủ.

https://thuviensach.vn

Bắt được nàng thì không sợ Tô Vân Phong trở mặt, còn Hiên Viên Khanh Trần thì gã đã chuẩn bị tẩy sạch hắn rồi.

Thế đứng đã mất?! Cảnh Dạ Lan khó hiểu nhìn Hiên Viên Khanh Trần nhưng lúc này hắn vẫn đứng đó, lòng tự trọng của hắn không vừa nhưng đối với sự kêu gào của Hách Liên Quyền lại không có bất kỳ phản ứng thái quá nào.

Này… không thể là hắn được! – Vả lại, Hiên Viên Khanh Trần đã xảy ra chuyện gì ở Bắc An? Gần đây hắn có không ít chuyện đã bị che dấu không cho nàng biết.

- Tây Sở vương, không khách sáo! – hắn chậm rãi đi tới chiếc xe ngựa mà bọn Hách Liên Quyền đã chuẩn bị sẵn. – Cảnh công tử, mời theo ta! – nhìn thì giống như là hắn đang giúp đỡn Cảnh Dạ Lan lên xe ngựa nhưng vào lúc người ngoài không chú ý thì hắn đã ngầm truyền tiếng tim đập bình tĩnh của mình tới nàng.

Muốn ta tin tưởng ngươi sao?! Trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm nghĩ.

- Được, Bắc An vương, mời! – nàng cúi đầu, khom người trèo lên xe ngựa.

Xe ngựa rất kiên cố, bên trong cũng rất rộng rãi. Tấm mành dày che đi cái nắng bên ngoài, cũng may là Cảnh Dạ Lan đã quen sống trong bóng tối nên không có gì khó chịu. Nàng ngồi song song với Hiên Viên Khanh Trần, im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Nếu Hách Liên Quyền đã sớm theo dõi bọn họ thì vì sao gã lại biết Hiên Viên Khanh Trần muốn dẫn nàng đi ra ngoài? Biết rõ Hách Liên Quyền sẽ không bỏ qua cho hắn nhưng hắn thì không chút phòng bị trước, ngay cả lúc nãy hắn cũng bỏ Mặc Câu lại. Với thực lực của hắn thì Cảnh Dạ Lan tin tưởng hắn có cơ hội cưỡi Mặc Câu rời đi, về phần nàng vì có quan hệ tới Tô Vân Phong nên nàng nghĩn Hách Liên Quyền sẽ sử dụng nàng như một

https://thuviensach.vn

cái cớ để giao dịch. Dù sao thì gã cũng không phải là một ông chủ muốn chịu thiệt.

Đột nhiên dòng suy nghĩ bị ngắt ngang, bàn tay bị hắn cầm lấy; trong đêm nàng cẩn thận phân tích từng chữ mà hắn đang viết ra. Trời ạ, tới lúc này mà hắn vẫn còn có tinh thần để chọc cười hả!

Từng nét chữ được viết ra, đôi mắt Cảnh Dạ Lan cũng dần sáng rực lên.. Hắn viết…

"Ta – sẽ – không – bỏ – rơi – nàng!" Một dòng nước ấm truyền từ lòng bàn tay vào ngực nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 211

Cảnh Dạ Lan quen với bóng tối không phải vì sở thích mà nhiều năm qua chỉ có trong bóng đêm thì nàng mới có thể dỡ xuống cái mặt nạ ngụy trang của mình, không ai biết bên dưới cái vỏ bọc lạnh lùng lùng kia có bao nhiêu sợ hãi. Nàng biết nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, đến thời điểm mấu chốt thì ai cũng có thể buông tay bỏ nàng lại.

Ta – không – bỏ – rơi – nàng!

Hắn biết vừa rõ vừa thong thả, cho dù trong bóng tối thì Cảnh Dạ Lan dường như vẫn có thể nhìn thấy rõ từng chữ.

Chỉ một câu này đã khiến nàng rũ bỏ hết những suy nghĩ mông lung khi nãy, đúng là lần nào hắn cũng không có bỏ rơi nàng lại.

Dù là khi ngã xuống vách núi trong Tuyết cốc, khi bị Hách Liên Quyền dùng nỏ tên hiếp bức trong rừng mai hay là mỗi lần nàng bị độc phát , bao gồm cả lúc hắn đã phát hiện nàng chết giả thì hắn vẫn không ngừng tìm kiếm…

Chầm chậm, mười ngón tay đan vào nhau, bàn tay hai người ép chặt lại, gắn bó, thân mình căng thẳng cũng được thả lỏng vài phần; nàng chủ động dựa vào vai hắn.

Không biết chuyến đi này sẽ có chuyện gì đang chờ nàng phía trước, chợt Cảnh Dạ Lan có thứ cảm giác là lạ.. Đừng nghĩ tới bất kỳ chuyện gì nữa, cứ im lặng ngồi bên nhau như thế này đi, dù một khắc sau có thế nào cũng chẳng sợ…

https://thuviensach.vn

Cánh tay Hiên Viên Khanh Trần vòng qua eo nàng, tùy ý để nàng dựa đầu vào vai mình. Trong bóng tối hắn chỉ có thể thấy hình dáng lờ mờ của người trước mắt nhưng hắn nhìn rất chuyên chú; bởi vì hắn không chỉ nhìn bằng mắt mà trong lòng hắn sớm đã khắc ghi hình bóng này rồi.

Ngón tay lướt trên mái tóc nàng, trượt xuống thái dương, hàng mày rồi dừng tại cánh môi, ngón trỏ dựng lên che miệng nàng. Hắn hạ thấp giọng xuống, thì thầm bên tai nàng:

- Nghe ta, lát nữa cho dù có xảy ra chuyện gì thì nàng cũng không được quản ta!

Đôi mắt Cảnh Dạ Lan mở tròn, tựa như một viên ngọc nhỏ phát sáng, nửa tựa đầu vào vai hắn, nhìn lên. Theo bản năng, nàng nâng tay lên đặt bên môi hắn, ngón tay tiếp xúc tới khóe miệng đang giơ lên, nàng biết hắn đang cười, đôi mắt yêu dị nổi lên nhu tình làm cho nàng ngây ngẩn luyến lưu.

Hai người chăm chú nhìn nhau, không cần phải nói gì nhưng trong lòng nàng bắt đầu tin tưởng lời hắn nói. Hắn khiến cho sự kiên định bao nhiêu năm của nàng dao động, không biết sự dao động này đã khiến cho thứ gì đó sụp đổ trong nàng. Giờ phút này những gì mà nàng làm tất cả đều là tùy ý..

Thật lâu sau, qua một đoạn đường xóc nảy là một đoạn đường bằng phẳng, Cảnh Dạ Lan có biết qua địa hình nơi này, bọn họ đang đi tới sơn cốc phụ cận.

Đột nhiên chiếc xe ngừng lại, nàng và hắn cơ hồ cùng lúc buông tay, một khắc ngắn ngủi trôi qua, mọi thứ đã trở về với thực tại.

- Mời Cảnh công tử và Bắc An vương xuống xe! – người bên ngoài nhấc tấm mành xe lên, nói.

https://thuviensach.vn

Bất ngờ tiếp xúc với ánh mặt trời, Cảnh Dạ Lan không kịp thích ứng nên trước mắt hoa váng lên.

- Cảnh công tử cẩn thận! – không biết từ khi nào Hách Liên Quyền đã đi tới bên người nàng, nhất thời gã liếc sang phía Hiên Viên Khanh Trần. – Bắc An vương, mời đi bên này!

Nhìn Hiên Viên Khanh Trần tiêu sái xoay người rời đi, Cảnh Dạ Lan mím chặt môi. Việc đã tới mức này rồi có nghĩ cũng không xong, nhưng nàng vẫn cố kiềm nén lo lắng trong lòng, trấn định chờ đợi bước tiếp theo Hách Liên Quyền sẽ đi như thế nào.

Trong sơn cốc, nơi này tuy nhỏ nhưng được Hách Liên Quyền bố trí rất đa dạng.

- Nơi này có vừa ý với Cảnh công tử?

- Không tồi. Không ngờ Tây Sở vương lại tìm thấy một nơi tốt như vậy ở Lan Lăng. – Cảnh Dạ Lan đi vào trong cốc bắt đầu nhìn chung quanh một vòng đánh giá. Trong cốc địa thế hiểm trở, vị trí khá hẻo lánh, Hách Liên Quyền lựa chọn chỗ này tất nhiên là có mưu đồ của gã.

- Vậy ở thêm vài ngày đi!

- Ta dù có muốn nói không thì e là không thể! – nàng lạnh lùng nói. Ngay cả nàng có lại được thân thủ như kiếp trước thì muốn xông ra khỏi nơi này chỉ sợ là không dễ dàng; cho dù là có thoát ra ngoài, nếu không có chuẩn bị tốt những thứ dùng cho việc chạy trốn, hơn nữa nàng không quen thuộc mấy với địa hình nơi này thì cũng không dám cam đoan mười phần!

Còn nữa… Hiên Viên Khanh Trần còn đang nằm trong tay gã, hắn không bỏ nàng lại thì nàng cũng sẽ không thể một mình thoát đi được.

https://thuviensach.vn

- Chỉ cần Vân Phong huynh đồng ý liên thủ thì Cảnh công tử chính là công thần của Tây Sở, đến lúc đó còn có chuyện gì mà Cảnh công tử không làm được chứ?!

- Tây Sở và Vương gia đã đồng minh bạn hữu, hiện tại ngài làm như vậy chỉ e là có mưu đồ khác. Tốt hơn hết nên rõ ràng mọi chuyện, nếu được thì.. thật ra ta có thể giúp ngài một tay.

Một kẻ lòng tham không đáy lại đa nghi như Hách Liên Quyền thì ắt hẳn đã điều tra thân phận và vị trí của nàng đối với Tô Vân Phong, bằng không gã cũng không dám tùy tiện ra tay.

- Một khi Cảnh công tử đã nói thẳng ra như vậy thì bổn vương cũng không giấu diếm gì. – Hách Liên Quyền ngồi xuống. – Chỉ cần Vương gia đồng ý lập tức xuất binh tấn công Bắc An!

Tấn công Bắc An! Khẩu khí thật lớn, từ khi nào gã không chút cố kỵ mà nói ra những lời cuồng ngạo như thế? Ngay cả Hiên Việt Triệt cũng phải cố kỵ vài phần với mảnh đất Bắc An phong cho Hiên Viên Khanh Trần, còn gã dựa vào cái gì mà nói như vậy?!

Nhìn ra nghi hoặc của Cảnh Dạ Lan, Hách Liên Quyền cười đắc ý:

- Cảnh công tử, hiện tại Bắc An làm sao so được với trước kia. Từ sau khi vương phi của Hiên Viên Khanh Trần qua đời thì hắn đã bị hoàng đế Đại nguyệt đoạt đi một nửa binh quyền, sau đó thi cốt của nữ nhân mà hắn yêu thương còn bị cướp đi một cách trắng trợn. Hiên Viên Khanh Trần đã sớm suy sụp, mấy tháng qua nội bộ Bắc An e là đã sớm bị mất đi quyền lực; còn hắn thì vẫn tưởng nhớ tới người đã chết, không làm được chuyện gì cho ra hồn. – nói tới đoạn này ngữ khí của gã có thay đổi. – Đáng tiếc, đệ nhất mỹ nhân của Đại Nguyệt lại mất đi như vậy, ai cũng có thể nhìn ra Hiên Viên Triệt đã dùng mỹ nhân kế nhưng hắn vẫn cố chấp, thực sự nhìn không ra hắn lại là một người si tình như vậy.

https://thuviensach.vn

Nói xong, gã còn không quên cười nhạt đùa cợt:

- Một thứ tình cảm liền hủy diệt cơ đồ nhiều năm vất vả dựng thành, không biết là hắn ngu ngốc hay là điên rồi!

Thì ra hắn đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thế mà nàng không biết gì cả. Khó trách hắn một mình tới Lan Lăng với Tô Tĩnh Uyển, không mang theo một người hầu nào. Cuộc quyết đấu giữa hắn và Tô Vân Phong hoãn lại là vì sợ Bắc An xảy ra chuyện gì ư? Bản tính của hắn vốn cuồng ngạo, nếu không có biến cố lớn thì làm sao hắn có thể thay đổi như thế chứ!

Hắn không hề nói một lời nào… không hề nói…

Đã không còn quyền thế và binh lực, vậy cơ đồ cả đời của hắn còn lại gì? Nhất thời Cảnh Dạ Lan nghĩ tới ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Hách Liên Quyền cho nàng thời gian vài ngày suy nghĩ, gã cũng không vội mà muốn nàng nói ra một câu trả lời thuyết phục. Cảnh Dạ Lan viết một lá thư đưa cho Hách Liên Quyền nhờ giao tới Tô Vân Phong, đầu tiên là để cho Tô Vân Phong yên tâm và có thời gian mà chuẩn bị, không cần vì nàng mà làm ra những chuyện vi phạm vào ý nguyện của bản thân. Thứ hai, nàng là có chút lo lắng, từ sau khi vào trong cốc thì không thấy có bóng dáng Hiên Viên Khanh Trần đâu cả.

Nàng cũng lợi dụng những lúc rãnh dỗi âm thầm nghiên cứu địa hình trong sơn cốc. Nơi này tuy không lớn nhưng uốn lượn trắc trở, mặc cho nàng tìm kiếm vài lần vẫn không phát hiện ra tung tích của Hiên Viên Khanh Trần, càng khó để liên lạc được.

Ngươi nói bất luận có chuyện gì xảy ra cũng không được quản ngươi, nhưng hiện tại ngay cả chuyện ngươi ở nơi nào ta cũng không biết được! Rơi vào tay Hách Liên Quyền, đã không còn như trước kia, hắn sẽ như thế nào chứ? Cảnh Dạ Lan cũng không thể nào đoán biết được.

Theo thường lệ, có người đưa đồ đạc tới cho nàng. Đó không phải là một tùy tùng bình thường mà là một tiểu nha đầu khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Nơi này vốn là cứ điểm bí mật của Hách Liên Quyền nên hắn là gã không có đem theo nữ nhân bên cạnh.

Đại khái là người mới tới kia bị Cảnh Dạ Lan nhìn vài lần khiến tay chân vụng về hắn khiến cho nước trà nóng nghiêng ngả đổ hết ra ngoài.

https://thuviensach.vn

- Cảnh công tử… nô tỳ… nô tỳ không phải cố ý! – tiểu nha đầu bị dọa tới trắng mặt, quỳ bịch xuống, liên miệng xin tha.

- Đứng lên đi! – Cảnh Dạ Lan chú ý tới mấy ngón tay to thô lại còn có thịt chai ráp của tiểu nha đầu, xem ra là một người sống dân dã.

- Đa tạ Cảnh công tử! – nàng ta thở phào nhẹ nhõm, đứng lên ngẩng đầu thì phát hiện Cảnh Dạ Lan vẫn đang đánh giá mình, ngược lại càng thêm bối rối.

- Sao lại là ngươi? Người hầu đã đi đâu rồi?

- Nô tỳ không biết, buổi sáng vương gia nói là mang mọi người tới sơn cốc luyện binh.

Luyện binh?!

- Xem ra vương gia dẫn theo không ít binh mã tới đây! – nàng thuận miệng hỏi.

Tiểu nha đầu phe phẩy đầu:

- Kỳ thực cũng không có, nơi đó không chỉ là một nơi luyện binh thuần túy mà còn là vương gia thường xuyên sử dụng để tiêu khiển.

- Tây Sở vương đúng có có hứng, tìm riêng một nơi để tiêu khiển. – Cảnh Dạ Lan mỉm cười, trong lòng nảy lên mộ tia bất an. Tiêu khiển mà cần mang theo nhiều binh sĩ vậy sao? Hay là gã có mục đích khác?

Không nhìn thấy Hiên Viên Khanh Trần nên mỗi một hành động của Hách Liên Quyền đều đánh động tới lòng nàng.

- Làm sao lại là thú vui chứ, đó đúng là… – lúc tiểu nha đầu xoay người đi, miệng còn lẩm nhẩm vài chữ…

https://thuviensach.vn

- Khoan đã! – Cảnh Dạ Lan đột nhiên gọi nàng ta lại.

- Cảnh công tử còn có việc gì phân phó nô tỳ sao?

- Ta cũng muốn đi xem, ngươi có biết đường không?

Tiểu nha đầu mở tròn mắt, liên tục lắc đầu:

- Nô tỳ không thể đưa công tử đi được. Vương gia đã phân phó là không thể để Cảnh công tử tùy ý đi ra ngoài, nếu không sẽ không để cho cha mẹ nô tỳ ở lại nơi này nữa!

- Ngươi không phải là người Tây Sở?

- Dạ không phải, nô tỳ tử nhỏ đã sống cùng người nhà trong sơn cốc, sau khi vương gia đến đây thì vì thiếu người giúp đỡ nên cho cả nhà nô tỳ ở lại phụ giúp.

Thì ra là người bản địa tại sơn cốc này, hắn là rất quen thuộc địa hình. Cảnh Dạ Lan thấy nàng ta tỏ ra lo lắng, nhát gan thì liền hạ thấp giọng:

- Ta là khách quý của vương gia, hắn ngươi cũng đã biết.

- Nô tỳ biết, vương gia nói phải hậu hạ Cảnh công tử thật tốt!

- Ta buồn muốn chết, ngươi dẫn ta trộm đi xem, ta cam đoan sẽ không nói cho ai biết. Sau đó ta sẽ nói tốt về ngươi trước mặt vương gia, ngươi không cần lo lắng tới hắn; bằng không ta sẽ kể lại chi tiết chuyện vừa rồi cho vương gia nghe, ngươi cũng biết hậu quả là gì rồi đó! – nói xong, nàng đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lùng. Tuy trong lòng có chút áy náy vì đã uy hiếp một tiểu nha đầu nhưng nàng không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào, một cơ hội có thể nhìn thấy Hiên Viên Khanh Trần.

Tiểu nha đầu nhíu mày suy nghĩ nửa ngày mới nhỏ giọng đáp:

https://thuviensach.vn

- Vậy… vậy ngài cũng không được nói là nô tỳ giúp ngài…

- Một lời đã định! – tảng đá lớn trong lòng Cảnh Dạ Lan hạ xuống, nàng lập tức chuẩn bị đi ra ngoài.

Ra tới sân thì Cảnh Dạ Lan mới phát hiện thủ vệ ít hơn so với trước, hình như bọn chúng đều đi theo Hách Liên Quyền. Nàng thay đổi quần áo, cẩn trọng đi qua bọn thủ vệ; có mấy lần suýt bị truy vấn nhưng may là nàng cơ trí trả lời; thêm đó khuôn mặt đã được dịch dung, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm mà đi ra ngoài.

Trên đường đi, tiểu nha đầu nói hơn nửa ngày về phương hướng, còn nàng thì âm thầm tính toán trong bụng xem mấy đường đi mất mấy canh giờ. Nàng được tiểu nha đầu dẫn qua một con đường nhỏ không biết tên, chưa tới một canh giờ đã tới chỗ luyện binh của Hách Liên Quyền.

- Cảnh công tử, ngài phải nhanh chóng quay về đó! – tiểu nha đầu hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở.

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm ngươi khó xử đâu! – Cảnh Dạ Lan gật đầu. Nha đầu này khá quen thuộc với địa hình nơi này nên đã tính toán giúp nàng thời gian trước khi Hách Liên Quyền trở về.

Băng qua đỉnh núi, nàng tìm một vị trí thuận lợi, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ ràng bố trí binh lực của Hách Liên Quyền. Cảnh Dạ Lan cẩn trọng né sau tảng đá quan sát hết thảy mọi thứ trước mắt.

Là hắn!

Trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên, cách đó không xa, người đứng gần với Hách Liên Quyền mặc một bộ hắc y, gió trong sơn cốc thổi tới khiến cho tà áo bay lên như cánh chim màu đen uy dũng phần phật vỗ. Đối diện với Hách Liên Quyền, hắn đứng thẳng người, khí thế lãnh ngạo, trong đáy

https://thuviensach.vn

mắt không hề che dấu sự châm chọc, con ngươi màu vàng yêu dị lạnh lùng nhìn hết thảy mọi thứ trước mắt.

- Tây Sở vương quả là biết vui thú, hôm nay coi như cô vương đại khai nhãn giới! – Hiên Viên Khanh Trần cười lạnh một tiếng, ánh mắt hướng tới phía trước.

- Đúng vậy, đã sớm nghe Bắc An vương cũng là một cao thủ, hôm nay những thứ đã chuẩn bị cho ngươi đại khái là chút lòng thành. Nếu thích, chờ mấy ngày nữa chúng ta tiếp tục tới nơi này, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi nếm thử một thú vui khác.

Hách Liên Quyền nhìn sắc mặt tái nhợt của Hiên Viên Khanh Trần, vừa rồi bị tra tấn tới như vậy đúng là hắn vẫn có thể chống đỡ; chẳng những thế hắn còn yêu cầu sau khi kết thúc thì phải chuẩn bị cho hắn một kiện quần áo mới.

- Được, cô vương sẽ chờ ngươi, hy vọng ngươi còn có cơ hội này! – Hiên Viên Khanh Trần vẫn phóng ánh mắt về phía Hách Liên Quyền. Đôi môi tái nhợt không chút máu khẽ nhếch lên, trong mắt hiện lên ý cười nhợt nhạt; nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nụ cười kia rất quỷ mị, dễ làm cho người ta phát lạnh.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 213

Thở phào một tiếng thật nhỏ, dây đàn bấy lâu buộc chặt trong lòng cuối cùng cũng được nới lỏng, lồng ngực tràn ra một trận dao động khó hiểu, từng chút từng chút ăn mòn sự phòng bị của lòng nàng.

Người này… may mắn là vẫn còn sống!

Ngón tay bấu chặt lấy tảng đá, mặt đá nham nhở chà xát vào lòng bàn tay của nàng, cảm giác đau khiến cho lòng Cảnh Dạ Lan sinh ra một niềm vui sướng.

Vì cách quá xa nên nàng không thể nghe thấy bọn họ đang nói gì và cũng không thấy thân mình Hiên Viên Khanh Trần đang phát run, một cánh tay mềm nhũn rũ xuống.

Chỉ cần nhìn thấy hắn mạnh khỏe như thế là đủ rồi, mắt Cảnh Dạ Lan chợt cay cay. Nàng vội chớp mắt vài cái, muốn gió lớn thổi bay đi cái cay xè kia rồi lẩm nhẩm an ủi chính mình. Nàng nhẹ nhàng rút đi, những lo lắng mấy ngày qua rốt cuộc cũng trở thành hư không.

Nàng mới trở về phòng chợp mắt không được bao lâu thì Hách Liên Quyền hứng trí bừng bừng tới gặp nàng.

- Sao Tây Sở vương lại vui vẻ như vậy?

- Cảnh công tử, Lan lăng gửi thư tới, nhờ phúc của Cảnh công tử, hình như Vân Phong huynh có ý muốn hợp tác cùng bổn vương!

https://thuviensach.vn

- Vậy sao, chúc mừng Tây Sở vương, cuối cùng thì ngài cũng được đền bù như mong muốn. – Cảnh Dạ Lan bình thản nói. Tạm thời Tô Vân Phong ở nơi đó nàng quản không được, hiện tại việc mà nàng quan tâm nhất chính là tìm ra được chỗ giam giữ Hiên Viên Khanh Trần.

- dù sao cũng nhờ công của Cảnh công tử, bằng không bổn vương làm sao có thể dễ dàng được Vân vương gia giúp một tay chứ?! – gã đảo qua thần sắc tái nhợt của Cảnh Dạ Lan, trong lòng thầm khẳng định xem ra Tô Vân Phong rất coi trọng người phụ tá này. Lúc trước dù gã có dùng điều kiện gì thì vẫn không thể lay chuyển được hắn.

- Hừ! – Cảnh Dạ Lan đột nhiên cười lạnh rộ lên. – Bằng không thì như thế nào? Đang ở trong sơn cốc mà có khác gì tù nhân chứ?

Hách Liên Quyền hiểu được ý tứ của nàng:

- Bổn vương từng nói, chỉ cần Cảnh công tử giúp ta việc này thì về sau sẽ trở thành công thần của Tây Sở, . Mấy ngày này đã khiến Cảnh công tử vất vả rồi, sau này Cảnh công tử có thể đi lại trong cốc.

Cảnh Dạ Lan nghe vậy ngay cả mi mắt cũng lười nâng lên, chỉ khịt mũi hừ lạnh một tiếng.

- Như vậy đi, chờ tới khi Vân Phong huynh phát binh thì Hách Liên Quyền sẽ tự mình đưa Cảnh công tử về Lan Lăng. Đến lúc đó công tử muốn bổn vương bồi tội như thế nào cũng được.

- Không dám! – Cảnh Dạ Lan bình thản nói. – Đúng rồi, Tây Sở vương, có chuyện ngươi nên biết. Hiên Viên Khanh Trần là phu quân của muội muội Tô Vân Phong; mà Tĩnh Uyển quận chúa chính là người được Vân vương gia yêu thương nhất, ngươi đã xử trí hắn như thế nào? – đôi mắt có vẻ lơ đãng nhưng lại âm thầm quan sát thần sắc của Hách Liên Quyền.

Gã hơi sửng sốt rồi lập tức cười rộ:

https://thuviensach.vn

- Công tử còn chưa biết, Vân Phong huynh rất tức giận, nghe nói Hiên Viên Khanh Trần cư nhiên để lại một phong hưu thư cho Tĩnh Uyển quận chúa. Tuy rằng hắn đã mất đi thế lực và chỗ đứng, không còn leo lên được nữa nhưng cũng không thể dùng thủ đoạn như vậy khiến cho Vân Phong huynh mất hết thể diện; huống chi Tĩnh Uyển quận chúa bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Hưu thư?! Hắn để lại hưu thư cho Tô Tĩnh Uyển? Tên ngu ngốc này, đừng có làm ra mấy cái chuyện đó đương lúc nguy cấp thế này chứ. Nếu hắn muốn giết nàng ta thì sao lại liều mạng đi nước cờ này? Nhất thời, nàng đoán không ra tâm tư của Hiên Viên Khanh Trần; hắn không phải là người tự đi tìm phiền toái về cho mình nhưng lúc này nàng lại không biết giải thích sao cho đúng…

- Vậy người kia bây giờ…

- Cảnh công tử muốn gặp hắn sao? – ánh mắt Hách Liên Quyền vừa chuyển đồng thời đi tới gần Cảnh Dạ Lan. Ngay từ đầu gặp nàng gã đã có cảm giác hình như đã thấy người này ở đâu đó nhưng không thể khẳng định. Theo lý, phụ ta của Tô Vân Phong không thể đi cùng Hiên Viên Khanh Trần như vậy, gã từng phái người đi điều tra thân phận của nàng nhưng không thu hoạch được gì.

Ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu dán lên mặt Cảnh Dạ Lan như muốn nhìn ra điều gì đó.

Nhưng Cảnh Dạ Lan vẫn hiên ngang đối mặt, nhìn thẳng vào Hách Liên Quyền, trong mắt tựa tiếu phi tiếu:

- Tây Sở vương, hắn là ngài đang nghĩ vì sao ta thân là phụ tá của Vân vương gia mà lại đi cùng Hiên Viên Khanh Trần như thế?

- Thật ra ta có nghĩ tới! – trong con ngươi u ám chứa đầy đôi mắt sáng ngời linh động của nàng, tựa hồ nó có thể câu hồn đoạt phách người khác.

https://thuviensach.vn

- Bởi vì – - hắn chỉ có thể chết trong tay ta! – giọng nói của Cảnh Dạ Lan rất mềm nhẹ, đồng tử đang nheo lại thình lình mở trừng lớn, ánh mắt lãnh liệt như lưỡi đao sắc bén khiến trong lòng Hách Liên Quyền cả kinh.

Sự sắc bén này tựa như cắt ngọt được tâm tư gã, muốn lãng tránh nhưng vô thức ánh mắt gã lại bị hấp dẫn nhìn trở lại. Đáy mắt kia hiện lên hận ý ngùn ngụt làm cho Hách Liên Quyền phải cười:

- Ngươi có cừu oán với hắn?

- Đúng vậy!

- Vậy ngươi nên cảm tạ bổn vương rồi!

- Vì sao? – ngữ điệu của Cảnh Dạ Lan thêm lạnh.

- Cảnh công tử, chờ tới khi thú vui tiêu khiển của bổn vương kết thúc thì ngươi tự nhiên sẽ biết. Đến lúc đó sẽ lưu lại cho hắn một hơi để ngươi giải hận. – ý cười gợi bên khóe môi gã gian xảo như hồ ly, mang theo ý tứ không thể nắm bắt được.

Con mồi khó khăn lắm mới nắm được trong tay, gã tuyệt đối sẽ không công mà tặng người khác đâu.

Cảnh công tử, ngươi cũng không hề nói thật, tuy rằng ngươi luôn miệng nói hắn là kẻ thù của ngươi nhưng e là ngươi không phát hiện; ở trong cốc, lúc hắn không có tới tìm ngươi, trong mắt ngươi thoáng hiện lên vẻ mất mát nhưng nó không thể thoát khỏi ánh mắt của ta được.

Hách Liên Quyền gã sẽ không dễ dàng để Hiên Viên Khanh Trần vuột khỏi tay như trước, gã muốn hắn như một con chó của nhà có tang vậy.

Một kẻ kiêu ngạo thì chỉ có thể hủy diệt hết mọi thứ của hắn, bao gồm tôn nghiêm, chậm rãi bẻ gẫy những mũi nhọn lợi hại của hắn, khiến cho

https://thuviensach.vn

hắn không thể ngóc đầu lên được.. Tra tấn tinh thần hắn tới kiệt quệ, đó mới chính là phần lễ vật tốt nhất là Hách Liên Quyền muốn đưa cho Hiên Viên Khanh Trần.

… ~~ …

- Mở ra! – Hách Liên Quyền đi qua một hành lang dài tới một cánh cửa đá khép kín. Từ chỗ tối, một bóng người lập tức xuất hiện mở cánh cửa ra; cây đuốc được đốt lên rồi gã chậm rãi đi vào bên trong.

Thì ra là ở trong này! Gần đó, một thân ảnh linh hoạt trốn trong góc khuất theo dõi nhất cử nhất động của Hách Liên Quyền, khóe miệng gợi lên ý cười càng ngày càng rộng.

Ngươi đoán được tâm tư của ta làm sao ta không biết chứ! Hôm nay ngươi có được tin tức từ Lan Lăng tất nhiên sẽ tìm tới ta thử một phen, ngươi quả quyết sẽ không cho ta gặp hắn thì ta đây nhất định phải gặp được Hiên Viên Khanh Trần!

Hách Liên Quyền, ngươi không chỉ là kẻ đa nghi mà còn rất kiêu ngạo, ngươi không muốn dùng một cách mà làm lại hai lần nhưng ngươi còn chưa biết, người mà ngươi gặp chính là ta – Cảnh Dạ Lan!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 214

Vào đêm.

Thân ảnh nhỏ nhắn, uyển chuyển thoăn thoắt chạy trên dãy hành lang dài, sau đó dừng lại bên cánh cửa đá. Mân mê viên đá nhỏ trong tay một chút rồi lập tức ném nó về phía trước.

- Ai?! – chỗ tối lòe ra bóng người sau khi nghe thấy có tiếng động, một tia sáng chợt ánh lên, cây châm đâm vào cổ hắn một cách chuẩn xác, thân người ngã xuống, ngay cả một tiếng cũng chưa kịp bật ra.

- Có thể là ai chứ, đương nhiên là bản công tử rồi! – đôi mắt Cảnh Dạ Lan trong đêm phá lệ sáng ngời, một châm này chỉ có thể khiến cho hắn ngủ nửa canh giờ nhưng với nàng mà nói thì như vậy là đủ lắm rồi.

Tìm được chìa khóa, nàng lấy ra chiếc khuôn đúc đã chuẩn bị từ trước sau đó ấn chiếc chìa khóa xuống lấy mẫu rồi nhanh chóng mở cửa ra. Xem ra là một công trình hoàn hảo, ngay cả khi đẩy cửa ra mà vẫn không phát ra một tiếng động nào, nghĩ vậy nàng thầm than nhẹ một tiếng.

Vì không phát ra tiếng động nên dù bên ngoài có người đi vào thì bên trong cũng không thể nào biết được và bên trong cũng sẽ hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài. Hách Liên Quyền thật sự đã chuẩn bị rất tốt!

Lấy ra một cây lửa nhỏ, nàng chậm rãi đi xuống, tâm hình như cũng bất an theo từng bước chân càng ngày càng tới gần người kia.

Có cái gì đó bất an, khẩn trương! Cảnh Dạ Lan, ngay cả đại lao của Hiên Viên Khanh Trần mà ngươi cũng dám đi cướp thì ngươi còn sợ cái gì chứ!

https://thuviensach.vn

Nàng không ngừng an ủi, trấn định chính mình, trái tim đập thình thịch liên hồi.. thực sự chưa bao giờ nàng thấy hồi hộp như thế này!

May mắn là đường không có dài, nàng nhanh chóng nhìn thấy người mình đang tìm. Phát hiện ra nàng, đồng tử hắn chợt nhăn chặt lại:

- Là nàng?! – Hiên Viên Khanh Trần kinh ngạc thốt lên rồi lập tức cười khổ một tiếng. – Ta biết là nàng sẽ không kiềm chế nổi mà. Không phải là ta nói nàng không cần lo cho ta sao? – nói vậy nhưng hắn nhịn không được nhìn mê luyến người trước mặt mình.

Cảnh Dạ Lan hừ lạnh một tiếng:

- Chỉ là một tên Hách Liên Quyền, ta còn chịu thua không tìm được chỗ của ngươi sao. Xem ta là đồ ngốc hả?! – nàng quan sát bốn phía thì thấy có đầy đủ mọi thứ.

- Ừm, ta cũng không tệ lắm, nàng cũng nên yên tâm rồi! – Hiên Viên Khanh Trần vẫn nằm đó nhưng không có ý ngồi lên, chỉ có đôi mắt sáng ngời và miệng cười khanh khách nhìn nàng.

- Ngươi không chết là tốt rồi! – Cảnh Dạ Lan nói hờn dỗi nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Bình thường khi Hiên Viên Khanh Trần thấy nàng thì luôn thích động chân động tay, đôi khi còn thích trêu đùa; hôm nay hắn không có làm gì, thái độ rất khác thường.

- Nàng lại đây! – hắn nhìn ra nghi hoặc trên mặt nàng, đột nhiên nói.

- Làm cái gì? – nàng theo bản năng bước tới. Là do áng sáng có vấn đề ư, sao sắc mặt của Hiên Viên Khanh Trần lại tái nhợt như vậy; ánh mắt của nàng chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, chỉ có duy nhất đôi mắt kia vẫn rạng rỡ như thường. Ánh mắt tương đối, chợt mặt Cảnh Dạ Lan nóng phừng lên. Nàng vội vàng nghiêng người ngồi xuống bên cạnh hắn, quay mặt đi.

https://thuviensach.vn

- Cảnh Lan! – hắn vươn một bàn tay vuốt hai má nàng. – Nàng tới là vì lo lắng cho ta sao?! – hắn nhịn cười, cho dù không thấy rõ mặt của nàng như độ ấm trong lòng bàn ta không lừa gạt được ai cả. Mặt nàng đỏ lên một tầng, nghĩ vậy động tác của Hiên Viên Khanh Trần lại càng nhẹ hơn.

- Ta có chuyện hỏi ngươi. – giọng nàng chợt nhỏ xuống. Nàng không né tránh bàn tay của Hiên Viên Khanh Trần đang vuốt ve hai má mình, sự ấm áp khiến nàng lưu luyến; nàng cũng từ từ nắm lấy bàn tay hắn rồi xoa nhẹ. Nhu tình trong lòng trôi ra quân quấn lấy hai người, không khí đột nhiên trở nên nhộn nhạo.

- Nàng nói đi! – Hiên Viên Khanh Trần nâng niu nàng như trân bảo. Vài ngày không gặp mà hắn cảm giác nỗi nhớ này đọng lại trong lòng nặng tới mức không thể nào nói ra khỏi miệng được.

- Ngươi viết hưu thư cho Tô Tĩnh Uyển, vì sao lại làm như vậy? Ngươi có biết làm vậy chỉ mang thêm phiền toái tới cho bản thân, sau này nàng ta sẽ..

- Vương phi của ta chỉ có một, mà người đó phải là nàng; cho nên ta mới viết hưu thư cho nàng ta. Bằng không cho dù nàng ta có chết đi thì trên danh nghĩa vẫn là sườn phi của ta. Nàng ta làm nàng bị thương, ta há có thể dung tha.

- Ngươi… – Cảnh Dạ Lan không biết là nên cảm động hay nên mắng hắn. Làm vậy chính là ép mình đối diện với cục diện hai mặt đều là địch. – Bắc An đã xảy ra chuyện, vậy mà ngươi không hề nói gì cho ta biết! – nói tới đây nàng có điểm nóng nảy.

Hiên Viên Khanh Trần cười nhẹ, ngón tay mơn trớn cánh môi nàng, vẻ mặt lạnh nhạt cứ như đang nói tới chuyện của người khác:

- Đúng vậy, sau khi nàng rời khỏi ta thì Hiên Viên Triệt đã thu hồi một nửa binh quyền của ta, rất nhiều đặc quyền cũng tiêu giảm theo. Nếu nàng

https://thuviensach.vn

trở về cùng ta thì phỏng chừng ngay cả vị trí vương phi cũng không được làm nữa rồi.

Đôi môi mềm mại vì được hắn vuốt ve nên hơi hơi mở ra, hơi thở phả vào lòng bàn tay khiến hắn hơi ngứa ngứa. Bất ngờ, hắn ôm lấy cổ Cảnh Dạ Lan, kéo người nàng xuống , thân thể mềm mại ngay tức khắc bị hắn ôm vào trong ngực.

- Cảnh Lan, ta nhớ nàng… ta rất nhớ nàng! – hắn chống đỡ chính mình, nhìn chăm chú người nằm dưới thân, nỉ non nói.

- Ngươi đúng là… – lời nói ôn nhu lặp đi lặp lại bên tai, lòng nàng chợt biến rối loạn. – Hiên Viên Khanh Trần, ngươi xem ta là cái gì chứ!

- Là nữ nhân của ta! – hắn cảm thấy câu hỏi của nàng rất buồn cười. – Nữ nhân duy nhất của ta! – hắn lặp lại một lần nữa, lần này giọng điệu trịnh trọng như đang tuyên bố.

- Đồ quỷ, tới lúc này mà ngươi còn tâm tư nói mấy lời đó hả! – Cảnh Dạ Lan nắm tay đánh hắn. Hắn đúng là điên rồi, từ bỏ hết thảy mà đi tìm nàng, biết rõ nàng sẽ không đáp lại mà vẫn cố ý làm như vậy!

Ngực ăn đau nhưng hắn vẫn cố ý cười nói:

- Dù sao hiện tại đã thế này rồi, ta còn có thể có tâm tư gì chứ? Nhưng có những lời muốn nói mà không được nói thì nhất định ta sẽ chết tâm đó!

- Muốn nói gì thì nói, ta mặc xác ngươi! – nàng vẫn hận một cách khó hiểu, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn nghiêng người nằm xuống, cầm nắm tay nàng:

- Ta vẫn luôn muốn biết, nàng có từng thích ta không. Tuy rằng ta cho rằng có nhưng ta muốn chính miệng nàng nói cho ta biết. Có hay là

https://thuviensach.vn

không?! – ánh mắt sáng quắc giam giữ khuôn mặt của nàng, mặt đối mặt gần sát tựa như sáp nhập vào nhau.

Hô hấp của Cảnh Dạ Lan cứng lại, trong tầm mắt chính là khuôn mặt gần kề của hắn, đôi con ngươi như muốn hút đi hồn phách của nàng nhưng không có ý định buông tha cho quyết định của hắn!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 215

- Có hay là không? – giọng nói của hắn cứ như ma ám.

Vấn đề này hắn đã sớm hỏi qua, vẻ mặt hiện tại của hắn không giống với trước, dường như muốn có được một đáp án xác định ngay trong hôm nay.

- Ta hỏi nàng một lần cuối cùng, có hay là không? – ánh mắt hắn biến đổi; đôi mắt nàng rũ thấp xuống, chỉ khoảng nửa khắc liền đột ngột nâng lên.

- Không có! – nàng dùng sức cắn môi phun ra hai chữ nhưng giọng nói cực kỳ nhỏ.

Cứ như bản thân đang khi dỗi vậy, rốt cuộc thì nàng tức giận cái gì chứ? Giận hắn từng đối xử bạo ngược khiến nàng mất đi người thân; giận hắn vì Thu Thủy mà biến nàng thành vật thử thuốc bị thương chính mình; giận hắn không nói cho mình biết chuyện Bắc An vương gặp chuyện không may, bị Hiên Viên Triệt cướp đi một nửa binh quyền; hay là giận hắn vẫn dây dưa không rõ nhưng mại mạnh mẽ giữ nàng lại bên người; có khi nào là giận hắn vì có chuyện ái muội không rõ ràng với những người khác….

- Thật sự không có?! – ánh mắt phức tạp bắt giữ lấy khuôn mặt Cảnh Dạ Lan như không muốn bỏ qua một tia cơ hội tiết lộ tâm ý thật sự của nàng. Bàn tay không tự chủ được mà tăng thêm lực nắm chặt lấy nàng.

- Không có! – Cảnh Dạ Lan đột nhiên vung tay muốn đẩy hắn ra, nhưng lúc này nàng lại dị thường thuận lợi thoát khỏi sự trói buộc của hắn.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần chật vật nằm trên tháp thượng, sắc mặt hình như còn tái nhợt hơn so với lúc nãy, trong hắn suy yếu tới mức không thể nào gượng dậy nổi.

- Ngươi làm sao vậy? – Cảnh Dạ Lan lấy làm kỳ quái, sao hắn lại có bộ dáng này chứ?!

- Nàng đi đi, ta không sao!

Cảnh Dạ Lan nâng tay lên, giữa lòng bàn tay lưu lại vết máu đỏ vẫn còn ấm nóng:

- Ngươi bị thương thế nào hả? – nàng bước nhanh tới, xốc áo hắn lên.

Da thịt lộ ra lần lượt từng vết thương hiện lên trước mắt Cảnh Dạ Lan. Đầu vai, cánh tay, ngực đều chi chít vết thương, tuy không trí mạng nhưng lại không hề nhẹ. Miệng vết thương rỉ máu dính vào quần áo; cánh tay Cảnh Dạ Lan như hẫng sức nhưng nàng vẫn cố xốc thêm tầng quần áo.

- Có phải hôm nay Hách Liên Quyền bắt ngươi luyện binh? – nàng túm chặt lấy ống tay áo hắn thì phát hiện cánh tay hắn mềm nhũn không còn lấy một chút khí lực.

- Nàng thật sự không chịu nghe lời, dám chạy vào trong sơn cốc? Nàng không muốn sống nữa hả?! – đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần chợt lạnh, bất giác cánh tay có thể hoạt động liền nắm chặt lấy cổ tay nàng.

- Mạng của ta chính là của ta, không cần ngươi lo!

- Nàng là của ta, ta mặc kệ ai quản!

- Nhìn lại bộ dáng của ngươi đi, ngay cả mình cũng không cứu được thì còn có thể cứu ai chứ?!

https://thuviensach.vn

- Dù có chết thì ta cũng phải cứu nàng. Không một ai có thể thương tổn nàng. Không ai cả!

- Làm sao có thể có chuyện không ai làm ta bị thương chứ. Người làm ta bị thương nhiều nhất chính là ngươi, chính là ngươi, Hiên Viên Khanh Trần! – Cảnh Dạ Lan túm lấy áo hắn, trừng lớn mắt, trong mắt tựa hồ ngân ngấn lệ. Tâm vốn yên bình không hiểu sao lại xao động, miệng cũng thốt ra những lời nói không hề suy nghĩ.

Hắn hơi hơi sửng sốt, nhìn lệ trong mắt nàng như sắp hạ xuống thì lòng liền mềm nhũn.

- Nàng đang oán ta đã kéo nàng vào chuyện này? – Hiên Viên Khanh Trần hạ thấp thanh âm, hắn quả thật là có tâm tư này.

Sau khi mất đi quyền thế, biết được Hách Liên Quyền liên tục tìm cơ hội giết thì hắn cùng Tô Tĩnh Uyển và Thu Thủy đi Lan Lăng. Hách Liên Quyền đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, còn Tô Vân Phong sẽ là người hợp tác tốt nhất với gã.

Nhưng mà Tô Vân Phong là người luôn nghĩ tới đại cục, phỏng chừng sẽ không liên thủ với Hách Liên Quyền, dĩ nhiên là Hách Liên Quyền sẽ hướng mục tiêu tới Cảnh Dạ Lan. Ai cũng biết nàng chính là mưu sĩ trong quân Lan Lăng, đồng thời được Tô Vân Phong coi trọng và khen ngợi tài năng thì tự nhiên danh tiếng cũng nổi trội hơn người.

Nếu sau khi bọn họ xuất binh tấn công Bắc An, nếu làm không tốt thì Hiên Viên Triệt sẽ nhân cơ hội này mượn đao giết người diệt trừ hắn. Tổn thất một vài cái mạng so với việc giữ lại một tai họa như Hiên Viên Khanh Trần thì cũng rất đáng!

- Ngươi sớm biết Hách Liên Quyền sẽ chuyển mục tiêu tới ta đúng không? – nghe có vẻ hắn đã sớm biết nội tình.

https://thuviensach.vn

- Dùng nàng để áp chế Tô Vân Phong là một chuyện quá rõ ràng.

- Vậy vì sao ngươi lại muốn… – nàng biết nàng mới là mục tiêu chính, Hách Liên Quyền tấn công Bắc An là vì muốn đánh gục hắn nhưng vì sao hắn còn chui đầu vô lưới chứ? Nếu hắn muốn trở về Bắc An thì cũng không phải là không có cách, ít nhất thì hắn vẫn còn Vô Ngân bên cạnh!

- Nếu hắn muốn xuống tay với nàng thì rất khó để phòng bị. So với việc mỗi ngày lo lắng phòng bị cho nàng thì không bằng đánh trực tiếp vào hang ổ của hắn. Hắn muốn dùng nàng để ép Tô Vân Phong xuất binh, và cũng sẽ không làm bị thương tới nàng. Còn ta, hắn không chỉ muốn có mạng của ta mà còn muốn phát tiết hết mọi oán hận chất chứa từ lâu trong lòng. – Hiên Viên Khanh Trần tuyệt không để ý tới vết thương trên người, suy nghĩ một hồi mới nói tiếp. – Ta tuyệt đối không muốn nàng ở bên cạnh Tô Vân Phong nhưng lại sợ nàng ở chỗ Hách Liên Quyền không an toàn, rõ ràng là ta ở cùng nàng là tốt nhất!

- Vậy ngươi có thể làm cái gì? Ta không có chuyện gì nhưng ngươi thì… – ngón tay muốn chạm vào vết thương của hắn nhưng lại sợ làm hắn đau.

- Hắn một lòng một dạ muốn cái mạng của ta, hơn nữa bây giờ Tô Vân Phong đã đồng ý xuất binh, nàng sẽ nhanh chóng được bình an trở về thôi!

- Ta trở về là chuyện của ta, vậy còn người thì làm sao? Tự ngươi nhìn xem, bản thân đã biến thành cái bộ dạng này mà ngươi còn có thể trấn định làm như không có chuyện gì.. Ngươi đúng là… – lồng ngực tràn ra một thứ tình cảm nóng rực thiêu đốt, giống như muốn nổ tung ra.

Cảnh Dạ Lan ngây người nhìn đôi mắt hắn, tất cả dường như dần dần mơ hồ đi.

- Cảnh Lan, ta lúc nào cũng bá đạo, nàng chưa từng một lần thích ta.. Vậy lúc này nàng phải nhớ kỹ, mặc kệ sau này có như thế nào thì ta muốn nàng phải nhớ kỹ ta, cho dù nàng có vô tình nhớ tới ta cũng được. Ta muốn

https://thuviensach.vn

chiếm được một vị trí nào đó trong lòng nàng, vĩnh viễn cũng sẽ không làm cho nàng quên đi sự tồn tại của Hiên Viên Khanh Trần ta được! – hắn nói xong, từng chữ cứ quất vào lòng nàng.

Hắn cũng kiên định và cứng rắn giống như nàng!

- Đừng nói nữa! – Cảnh Dạ Lan chợt nâng tay che miệng hắn lại, nước mắt trào ra từ đôi mắt linh động rồi chảy xuống hai bên má. Hắn bắt lấy tay nàng, nhẹ hôn lên lòng bàn tay kiều nhỏ.

Vì sao mỗi lần đều là ngươi khiến ta bị thương nặng nhất nhưng ta lại không thể quên ngươi…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 216

Lòng bàn tay truyền tới đôi môi ôn nhuận của hắn, mỗi một cái hôn đều làm cho tâm Cảnh Dạ Lan từng tấc bị hòa tan; nàng không rõ là thứ gì khiến cho tâm mình động nhưng nó đã không còn chịu sự không chế từ nàng nữa, nó bắt đầu vì hắn mà phập phồng không yên. Ngay cả nước mắt.. Bắt đầu từ khi sống với thân thể của Hoa Mị Nô thì nước mắt của nàng dường như đều vì hắn mà rơi xuống.

- Cảnh Lan! – hắn nỉ non, môi nhẹ hôn lên năm ngón tay nàng. Lòng nàng động, Hiên Viên Khanh Trần có thể cảm nhận được, trái tim vốn lạnh băng lúc nào cũng tràn đầy hận ý với hắn cuối cùng đã không thể kiềm chế mà rung động.

- Buông ra! – nàng quay mặt đi, vội vàng lau nước mắt nhưng một bên tay vẫn bị hắn nắm lấy.

- Được! – hắn theo lời nàng, buông tay ra, ý cười trong mắt không hề ngừng lại. Hắn không chỉ muốn người nàng mà còn có lòng của nàng nữa.

- Ngươi… – Cảnh Dạ Lan kinh ngạc nhìn hắn. Hắn luôn luôn bá đạo, chưa một lần nghe lời của nàng, cơ hồ là thành công mỗi lần đoạt lấy, làm sao có thể giống lúc này chứ.

- Đi nhanh đi, phỏng chừng người bên ngoài cũng đã tỉnh rồi. – ngón tay dài thon mềm của hắn quấn sợi tóc vấn lại sau tai cho nàng, ánh mắt thâm thúy tràn đầy thâm tình: – Nghe lời, ta không sao đâu, chính nàng phải cẩn thận. Không được nhắc tới chuyện về ta trước mặt Hách Liên Quyền, bằng

https://thuviensach.vn

không với cái tình đa nghi của hắn thì nhất định sẽ nghi ngờ thân phận của nàng.

- Nhưng mà thương thế của ngươi… – nàng nhìn quanh thì phát hiện nơi này không hề có dược. – Hắn cố ý chỉnh ngươi!

- Ta biết, gã chính là muốn gọt sạch những ưu thế của ta, gã muốn đánh bại tinh thần, thương tổn về thân thể chính là bước đi đầu tiên. – Hiên Viên Khanh Trần làm bộ không sao cả cười nói. Nếu muốn chơi với hắn trò ấy thì nhiều năm trước hắn đã hiểu rõ đạo lý này. Nói về chiến thuật tâm lý thì Hách Liên Quyền đối với hắn chỉ như múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Cảnh Dạ Lan nhìn vết thương sâu lòi cả da thịt của hắn, rốt cuộc vẫn vươn tay ra, tận lực không chạm trực tiếp vào chúng mà nhè nhè xoa xoa xung quanh. Đôi mắt rủ xuống, nàng yên lặng không nói gì.

Kỳ thực khi biết hắn bị Hách Liên Quyền tra tấn khiến cho thương thế đầy mình thì trong lòng nàng đau đớn vô cùng và chính nàng cũng cảm thấy giật mình.

Vì sao là hắn? Vì sao lại là hắn? Ai cũng được nhưng vì sao cố tình là hắn? Nàng cố gắng muốn phủ định suy nghĩ trong lòng nhưng vẫn không thể nào gạt bỏ.

- Ta phải đi.. ngươi… ngươi phải bảo trọng. – nàng ngẩng đầu lên, cố ý không nhìn vào mắt hắn rồi lại nhìn xuống đất. Nàng sợ mình sẽ làm ra chuyện gì đó không đúng, tối nay nàng đã làm ra quá nhiều chuyện rồi…

- Ừm, nàng cũng phải cẩn thận. – giọng nói của hắn bình thản lại mang theo lưu luyến, lo lắng.

- Được, ta biết! – ánh mắt Cảnh Dạ Lan không biết nên chuyển đi đâu, chỉ thuận miệng đáp lại một tiếng; nhưng sao chân cứ như mọc rễ không tài nào bước đi được. Lúc này rời đi không biết khi nào thì gặp lại hắn, nếu

https://thuviensach.vn

mọi chuyện đúng như lời hắn nói thì Tô Vân Phong rất nhanh sẽ tới đón nàng. Vậy Hiên Viên Khanh Trần thì sao?

- Làm sao vậy, không nỡ rời khỏi ta sao? – hắn nhìn bộ dáng này của nàng thì không khỏi cười nói đùa.

- Làm gì có, ta lập tức đi đây! – tâm tư nàng hỗn loạn hết cả lên, động tác và ngay cả cách nói chuyện cũng không còn tự nhiên nữa. Đều là do tên này làm hại! Bất giác cắn chặt môi, nàng dậm chân một cái rồi xoay đi.

- Cảnh Lan! – đúng lúc nàng xoay người rời đi thì Hiên Viên Khanh Trần thấp giọng gọi nàng.

- Ngươi lại muốn nói cái gì? Ta phải lập tức đi! – cũng không biết bản thân giận dỗi cái gì nữa, nàng cố tình đưa lưng về phía hắn; tuy muốn quay đầu lại nhưng nàng đã cố kiềm chế chính mình không được làm như vậy!

Nàng làm sao vậy? Cảm giác này chưa bao giờ phát snh trên người nàng! Ngũ vị trong lòng hỗn tạp, cứ như lửa gặp băng song không thể phát tiết ra ngoài.

- Có thể cho ta ôm nàng một chút được không? – Hiên Viên Khanh Trần đưa ra yêu cầu và điều này nằm ngoài dự kiến của Cảnh Dạ Lan

Tối nay hắn quả thực không bình thường mà, cứ như hai người đang đàm phán hòa bình vậy.

Không lên tiếng cự tuyệt, cũng không dứt khoát rời đi, Cảnh Dạ Lan chỉ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Phía sau, tiếng bước chân hắn chầm chậm đi tới , lập tức một vòng tay ôm lấy eo nàng, hắn cùi đầu dựa lên vai nàng, hô hấp rất nhẹ phả vào cổ khiến cho làn da tuyết trắng hơi hơi đỏ lên.

Đôi môi ấm áp cố ý vô tình gàn sát vành tai nàng:

https://thuviensach.vn

- Cảnh Lan…

- Ừm! – nàng ôn nhu đáp lại.

Bên tai vang lên tiếng cười khẽ của hắn, nụ hôn thật nhẹ thật ấm rơi xuống cổ, hắn cắn một cái, mỗi lần đều làm cho cả người nàng không tự chủ được mà run run.

- Làm sao bây giờ, ta không muốn cho nàng đi, làm sao bây giờ Cảnh Lan? – hắn nói rất nhỏ nhưng từng chữ lại chui vào tai Cảnh Dạ Lan thật rõ ràng.

Dây đàn trong lòng tựa như bị một cánh tay vô hình nào đó kích thích bật ra, Cảnh Dạ Lan nghiêng đầu lại nhìn hắn, hai đôi môi thiếp hợp trong gang tấc. Con ngươi linh động bắt đầu mê mang… Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng, còn nàng thì chỉ thở dài một tiếng, hơi nâng cằm lên, bốn cánh môi thoáng chốc gắn chặt vào nhau hợp cùng một chỗ, phân không rõ ai là ngươi chủ động.

Hai má nóng như lửa đốt, đôi môi vụng về hôn xuống, mỗi động tác của nàng đều rất cẩn thận nhưng lại hỗn loạn ngoài ý muốn, thân thể như không khống chế được.

Đây là cái gì chứ? Nàng chủ động hôn Hiên Viên Khanh Trần ư? Nàng đang phản bội lại những quyết tâm trước kia sao? Đáp lại nàng chỉ là những giọt nước mắt ngã nhào hai bên má.

Hiên Viên Khanh Trần đau lòng nhìn nàng, trên môi đều là sự mềm mại của nàng cùng cơ thể mất khống chế. Rõ ràng là yêu thương nhưng tại sao nàng lại muốn che dấu tâm ý của mình với ta? Nụ hôn của hắn chuyển sâu hơn, không có bá đạo như trước kia, ngược lại có vài phần trìu mến, dẫn đường cho nàng dần dần sa vào mê say.

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu sau, hô hấp trở nên dồn dập hơn, hai cánh tay Cảnh Dạ Lan không biết bắt lấy vai Hiên Viên Khanh Trần tự lúc nào, kích tình trong nháy mắt kia đã khiến nàng thất kinh.

- Cứ thế này, đừng cử động, hãy nghe ta nói xong đã. – Hiên Viên Khanh Trần ôm nàng buộc nàng phải từ bỏ cái ý định chạy trốn trong đầu.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 217

- Ta biết ngươi muốn nói gì.. vừa rồi.. vừa rồi là ta… – nàng đối diện với Hiên Viên Khanh Trần, vốn muốn giải thích nhưng càng nói càng loạn.

- Làm cái gì thì tạm thời không nói đến, ta muốn nàng phải nghe những lời này! – hắn khôi phục lại sự bá đạo mà Cảnh Dạ Lan quen thuộc. Đôi mày rậm đen khẽ nhăn lại, hắn muốn nói với người nữ tử vẫn luôn muốn chạy trốn khỏi hắn những điều mà chưa bao giờ hắn nói ra.

Từ đầu đúng là có liên quan tới thắng thua nhưng hiện tại đã không còn quan trọng như vậy nữa.

- Ta không thích nghe, ta tự chăm sóc mình là được, ngươi đừng có quản nữa! – nàng trở nên bối rối, vuốt cánh tay hắn. Nhưng nàng càng muốn chạy trốn thì lại càng bị ôm chặt hơn.

- Rốt cuộc thì ngươi muốn…

- Cảnh Lan, ta yêu nàng!

- A , ngươi… – nhất thời Cảnh Dạ Lan mở tròn hai mắt. Hắn đang nói cái gì vậy?

- Cảnh Lan, ta yêu nàng! – hắn nhìn người trong lòng, mỉm cười lặp lại.

- … Ngươi… ta… – suy nghĩ của Cảnh Dạ Lan đột ngột cứng lại.. Hắn nói… hắn yêu ai chứ?!

- Cảnh Lan, ta yêu nàng!

https://thuviensach.vn

- Cảnh Lan, ta nói ta yêu nàng. Ta – Hiên Viên Khanh Trần yêu nàng – Cảnh Dạ Lan! – hắn lặp lại không ngừng. – Cảnh Lan, nàng có nhớ từng đánh cược với ta chứ? Nàng nói nếu ai nói yêu trước thì người đó sẽ thua cuộc. Bây giờ ta xác định nói cho nàng biết, ta yêu nàng.. dù trở thành người thua trận thì ta cũng tình nguyện, chỉ cần được yêu nàng thôi!

Lời nói của hắn cứ như tiếng sấm rền khiến Cảnh Dạ Lan kinh ngạc tới nửa ngày không thể nhúc nhích, thậm chí còn không nói ra được một chữ nào.

Hắn yêu nàng?! Hiên Viên Khanh Trần không hề che dấu tình cảm của chính mình, thủ đoạn của hắn rất bá đạo, cường ngạnh và những lúc nhu tình của hắn y như một thứ rượu ngon thượng hạng làm cho người ta không thể nào kiềm chế chính mình mà hãm sâu vào đó.

Cảnh Dạ Lan không phải không hiểu tâm ý hắn nhưng mà nút kết trong lòng nàng mãi vẫn không thể mở ra, đây chính là nơi mà nàng cố thủ được tới cuối cùng. Cho dù Hiên Viên Khanh Trần không ngần ngại thể hiện tâm ý thì nàng cũng muốn né tránh.

Nhưng một chữ yêu này thực sự nàng không thể thừa nhận trong chốc lát được. Được người yêu hoặc là yêu một người có cảm nhận khác nhau như thế nào? Có giống như những ngọt ngào và thống khổ mà nàng đang nếm thử này không?

Vì sao phải nói ra vào lúc này chứ? Vì sao lại nói ra đúng vào lúc mà lòng nàng đang vì lo lắng, bất an không thể nào xác định nổi?

- Ta…

- Ta không cần nàng phải trả lời ngay lúc này. Chỉ cần nàng biết ta yêu nàng là được rồi!

https://thuviensach.vn

Cảnh Lan, nhất định là nàng đang nghĩ vì sao ta lại chọn lúc này nói ra, kỳ thực ngay từ đầu ta cũng không tính sẽ nói ra sớm như thế này.. Nhưng tình huống không cho phép ta tiếp tục bảo thủ và im lặng nữa.

Nhìn mặt nàng hiện lên vẻ khiếp sợ, Hiên Viên Khanh Trần nhịn không được cúi xuống hôn nhẹ. Nàng chỉ có thể là của hắn, Hiên Viên Khanh Trần hắn cho dù làm bất cứ cái gì cũng phải có được người con gái này, bởi vì trái tim của hắn đã trao cho nàng, và một khi hắn đã trao đi thứ gì đó thì vĩnh viễn không thu hồi lại nữa.

- Nếu… ta nói là nếu, lúc này ta có thể toàn thân trở ra thì nàng hãy nói cho ta biết câu trả lời của nàng! – lời nói của Hiên Viên Khanh Trần như ma ám lòng nàng.

Cảnh Dạ Lan không biết làm thế nào mà mình trở về được phòng, thân thể run nhè nhẹ cố tựa vào bên giường, hai mắt mở to trống rỗng, trong đầu hỗn loạn không thể lý giải nổi chuyện gì.

Không ngủ được không chỉ có mình Cảnh Dạ Lan mà ở Lan Lăng cũng có một người thức trắng đêm tới bình minh.

Xuất binh! Đó chính là quyết định của một người làm tướng soái của Lan Lăng như hắn. Có thể vì bị Hách Liên Quyền nắm Cảnh Dạ Lan trong tay gây áp lực, hay vì bất cứ sự lo lắng nào thì đây chính là một kế hoạch không thể đi sai dù chỉ một bước.

Cho dù hắn không muốn thì mệnh lệnh của quân vương đã ban ra, hắn không thể không theo!

- Vương gia, hãy dùng chút điểm tâm đi! – người hầu bưng lên đồ ăn đặt xuống bàn. Đã mấy ngày liên tục vì chuyện của Cảnh công tư mà Tô Vân Phong tiều tụy đi rất nhiều. Theo vương gia nhiều năm nhưng y chưa từng thấy vương gia lo âu như thế này.

https://thuviensach.vn

- Ngô thống lĩnh, chuyện ta giao cho ngươi đã làm xong chưa?

- Tất cả đều đã làm tốt, chỉ còn chờ vương gia hạ lệnh!

- Được. Ngươi hạ lệnh xuống, mang theo một đội người ngựa và thư của bổn vương giao cho Hách Liên Quyền nói về địa điểm đón Cảnh công tử về.

A Cảnh, ta không thể không làm như vậy, chỉ mong nàng vô sự là được rồi… Ngước nhìn chút ánh sáng nơi chân trời, hàng mày vốn thư hoãn của Tô Vân Phong dần nhăn lại.

- Vương gia, có một việc tiểu nhân không biết có nên nói hay không?

- Cứ nói, đừng ngại!

- Tối hôm qua có một người nói muốn gặp vương gia.

- Là ai?

- Hắn không chịu báo danh tính, chỉ nói là nếu vương gia không gặp hắn thì nhất định sẽ hối hận. Lúc ấy thuộc hạ không cho hắn vào , hắn nói là hôm nay sẽ còn đến nữa.

Thực ra là ai tới tìm? Tô Vân Phong nghĩ rồi gật đầu:

- Nếu hắn tới đây thì cứ cho vào!

- Dạ!

Nhưng lúc Tô Vân Phong nhìn thấy người tới là ai thì trong lòng cười khổ một tiếng, người này so với Hiên Viên Khanh Trần còn khó đối phó hơn. Tuy y chỉ một mực im lặng đứng phía sau Hiên Viên Khanh Trần nhưng lại ẩn chứa năng lực không thể đo lường được.

https://thuviensach.vn

- Thì ra là ngươi, hôm qua thủ hạ của ta đã đắc tội rồi.

Chiếc áo choàng được lột ra, mái tóc dài đen hé lộ, khuôn mặt mị hoặc phiêu động ý cười:

- Vương gia nói gì vậy, tối hôm qua đã cố ý tới quấy rầy vương gia còn mong vương gia không trách tội. Là Vô Ngân đường đột rồi.

- Ngươi tới là vì chuyện của Hiên Viên Khanh Trần?

- Một nửa.

- Vậy một nửa còn lại?

- Là vì vương gia! – y nâng mắ lên, ý cười khiến người ta mê say.

- Vì bổn vương?

- Đúng vậy! – Vô Ngân chậm rãi cởi áo choàng ra.

Tô Vân Phong biết y đã chạy tới đây suốt đêm, với một con người làm việc khá ổn trọng, tâm tư kín đáo như Vô Ngân mà vội vàng thế này thì e là chuyện này cũng không phải thường.

- Ta biết binh mã của vương gia tức khắc sẽ xuất phát hướng tới Bắc An nhưng Vô Ngân cả gan nói một câu, e là sự liên thủ giữa vương gia và Hách Liên Quyền không thể thành công. – khi nói trên mặt Vô Ngân biểu lộ sự tự tin khiến cho Tô Vân Phong không thể khinh thường.

Hắn đã từng nghe đồn về Vô Ngân và hắn nghĩ những lời đó không phải là chuyện đùa.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 218

Thân thế của Vô Ngân vẫn là một bí ẩn, hắn cũng chỉ biết được một chút qua Tĩnh Uyển và cũng vì y mà Tĩnh Uyển mới biết Hiên Viên Khanh Trần và kết hạ đoạn nghiệt duyên này.

- Vô Ngân, ta biết lai lịch của ngươi không tầm thường, với tài chí như vậy mà ngươi cam nguyện làm thủ hạ cho Hiên Viên Khanh Trần ắt hẳn phải có nguyên nhân riêng nhưng chỉ một câu nói của ngươi không thể giải quyết được gì cả.

Không phải là hắn chưa từng nghĩ qua những lời Vô Ngân nói, nhìn hành động của hoàng đế Đại Nguyệt trước đó đã biết được hắn ta đối với Hiên Viên Khanh Trần rất bất mãn, có lẽ lần này bọn họ xuất chinh tấn công Bắc An thực chất chính là giúp cho Hiên Viên Triệt một việc lớn. Không cần động thủ mà vẫn có thể loại trừ cái đinh trong mắt là Hiên Viên Khanh Trần.

Nói ngược lại, Lan Lăng và Tây Sở liên thủ phá tan hòa bình của ba nước, nếu Đại Nguyệt mượn cớ này để hành động thì rất khó có thể cam đoan Hách Liên Quyền sẽ không quay sang hợp tác. Dù sao thì Hách Liên Quyền cũng không thể là người mà Tô Vân Phong có thể tin tưởng.

- Vương gia nói rất đúng. Vô Ngân tới nơi này là để nói cho vương gia biết, binh mã của Bắc An đã được bố trí xong, sẽ chờ vương gia và Tây Sở tới. – y nói không nhanh không chậm khiến cho chuyện đang đề cập tới dường như không mấy quan trọng, coi như là đang nói tới một chuyện tầm phào vậy.

https://thuviensach.vn

Tô Vân Phong ngây ra một lúc, Vô Ngân nói đơn giản như vậy thật ra đã nằm ngoài dự kiến của hắn:

- Đây là lời uy hiếp hay là lời khuyên?

- Điều đó còn xem vương gia nhìn nó dưới góc độ nào. Nếu vương gia từ bỏ việc liên thủ với Hách Liên Quyền thì lời nói của Vô Ngân chính là lời khuyên, còn nếu vương gia nhất định không chịu thì ngài hãy xem đó như một lời uy hiếp nhỏ bất kính của Vô Ngân này!

Ý cười gợi lên bên khóe miệng y bình tĩnh kỳ lạ, trong đôi mắt tràn đầy ánh sáng, vừa giống thật vừa giống giả khiến cho Tô Vân Phong nhìn không thấu.

- Vì sao bổn vương phải tin ngươi? Phải biết rằng trong thiên hạ ai cũng nói Hiên Viên Khanh Trần đã mất hết quyền lực, ngươi làm vậy chỉ để phô trương thanh thế.

Đuôi lông mày Vô Ngân khẽ nhếch lên, như xuân hàn se lạnh.

- Đúng vậy, thiên hạ đều nói vậy cho nên Hách Liên Quyền mới có lá gan ra tay. Hắn là một kẻ đa nghi, nếu không rõ thì sẽ không tùy tiện động thủ nhưng vương gia hãy ngẫm lại xem, nếu Bắc an giống như những lời hắn nói không chịu nổi một kích thì vì sao Hách Liên Quyền lại muốn tìm vương gia hợp tác? Một lãnh thổ béo bẻ, rộng lớn như vậy vì sao hắn phải chia xẻ cùng vương gia chứ? – khi nói chuyện, Vô Ngân lấy từ trong tay áo ra một tấm da dê, trên mặt vẽ bản đồ địa hình.

Tô Vân Phong thấy nó nhìn khá quen mắt, nơi này hình như là địa giới của Lan Lăng.

- Đây là?

- Vì để tỏ thành ý, Vô Ngân đưa tới thứ này tặng vương gia.

https://thuviensach.vn

Tô Vân Phong nhìn thật kỹ thì thấy trên bản đồ có ghi rõ ràng, rành mạch từng ngọn núi, con sông thậm chí vị trí cây cối. Hắn nâng mắt nhìn Vô Ngân, đôi mắt vốn bình thản đã bắt đầu hiện lên lo lắng.

- Xem ra ngươi đã chuẩn bị không ít thời gian. – nếu muốn vẽ được bức bản đồ này hắn là tốn không ít côn sức

- Đúng vậy, vương gia biết trên bản đồ này vẽ nơi nào không? – y không thèm để ý tới sắc mặt dần thay đổi của Tô Vân Phong mà vẫn chậm rãi nói. Y biết Tô Vân Phong nhất định sẽ có hứng thú.

- Làm sao?

-Nghe nói phụ tá của quý phủ là Cảnh công tử cũng bị Hách Liên Quyền mời đi, Vô Ngân nghĩ rằng vương gia là một người quả quyết sẽ không tùy tiện xuống tay với Bắc An, nhất định vì chuyện của một người quan trọng nào đó nữa. Bởi vậy Vô Ngân đã sai người bí mật tìm hiểu xung quanh và vẽ nên tấm bản đồ này, có lẽ vương gia cũng đã hiểu được Vô Ngân đang nói cái gì.

Đôi mắt khẽ nheo lại, ánh mắt giảo hoạt của Vô Ngân nhanh đảo qua Tô Vân Phong. Nơi này thì sao ư? Đương nhiên là nơi mà Hách Liên Quyền tự cho là sơn cốc bí mật giam giữ Hiên Viên Khanh Trần và Hoa Mị Nô.

Tô Vân Phong biến sắc, không ngờ trong mấy ngày ngắn ngủi mà y có thể vẽ ra một bản đồ địa hình chi tiết thế này. E là Vô Ngân đã sớm tính toán tới Lan Lăng, nói cách khác…

-Vương gia không cần nghĩ nhiều, ta là thành tâm muốn cứu người. Bắc An vương đang ở trong tay hắn ta, bằng không ta cũng không muốn đưa ra thứ này khiến cho ngài nảy sinh nghi ngờ với ta. Vật này đã ở trong tay ngài, chúng ta hiện thời cũng đang có mặt ở đây, ta đến Lan Lăng không mang theo người, như vậy đã đủ khả năng để vương gia tin tưởng Vô Ngân.

https://thuviensach.vn

Trên gương mặt mệt mỏi ý cười vẫn chưa tan khiến nhìn không ra tâm tư phức tạp của y.

Y cũng không ngờ là Hiên Viên Khanh Trần cùng Thu Thủy đi ra ngoài chơi thế mà lại gặp Hoa Mị Nô tại Lan Lăng. Có lẽ đó là số kiếp của nàng ta nên có muốn trốn cũng không thể thoát khỏi việc phải trở lại Bắc An.

Thật ra y không có suy nghĩ sẽ liên thủ cùng Hoa Mị Nô để giả chết lừa Hiên Viên Khanh Trần, hàng ngày đều tìm cách nghiên cứu chế tạo ra lại thuốc chưa độc tố trên người nàng ấy. Không ngờ hai người bọn họ lại gặp nhau, có lẽ mọi chuyện đáng nhẽ sẽ xảy ra trong tương lai đã diễn ra sớm hơn dự tính. Y vốn tưởng Khanh trần sẽ mượn cơ hội này làm cho người khác nghĩ rằng hắn đã mất hết quyền lực và chỗ đứng; hơn nữa hắn còn có thời gian nghỉ ngơi hồi phục để có thể vùng dậ vào một ngày gần đây… Làm sao ngờ được mọi chuyện lại diễn ra đột ngột thế này?!

-Ngươi muốn nói cái gì, Vô Ngân? – Tô Vân Phong bình thản nói.

-Mạng của Hiên Viên Khanh Trần!

-Nếu bổn vương không đồng ý, cố tình muốn hợp tác với Hách Liên Quyền thì ngươi tính thế nào? – Tô Vân Phong muốn biết, người lúc nào cũng như hình với bóng đứng sau lưng Hiên Viên Khanh Trần, yêu mị hơn cả nữ tử như Vô Ngân rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào?

-Cũng không sao, vương gia cứ tiếp tục hoàn thành việc lớn của mình, nhưng mà kết cục sẽ rất thảm bởi vì ngài đã tìm lầm đối tác để bắt tay! – trên mặt y vẫn nồng đậm ý cười, nguy cơ mạng sống mỏng như chỉ mành cũng không thể làm cho y động dung.

-Ta có thể giết ngươi, nếu ngươi chết rồi thì Hiên Viên Khanh Trần cũng không còn toàn mạng. Đến lúc đó Bắc An liền như rắn mất đầu, chiếm được dễ như trở bàn tay!

https://thuviensach.vn

-Quả thực là như thế nhưng Cảnh công tử cũng sống không được bao lâu. Vì người có thể cứu nàng chỉ có Vô Ngân ta, có đúng không Vân vương gia.?

Chỉ còn mấy tháng nữa thôi, dược Hoa Mị Nô ăn vào sẽ không còn khắc chế được độc tố trong người nữa. Vô Ngân có thể chết, Hiên Viên Khanh Trần cũng có thể chết nhưng y cược rằng Tô Vân Phong không hề muốn người nữ nhân kia chết!

Nhìn đôi mắt Tô Vân Phong tối sầm lại, Vô Ngân cố dấu diếm ý cười.

Tô Vân Phong ngươi không bị bại bởi bất cứ kẻ nào nhưng lại thua một đoạn tình cảm! Y không khỏi cười giễu, kỳ thực ai mà không như vậy…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 219

Một chữ, hai chữ, ba chữ… Cảnh Dạ Lan ngồi đếm mấy chữ cái viết trên sổ sách, từ sau khi gặp Hiên Viên Khanh Trần thì nàng có thói quen mỗi ngày đều ngồi ghi lại số ngày trôi qua…

Những ngày sau đó nàng không còn đi gặp hắn nữa còn Hách Liên Quyền thì gần đây lúc nào cũng tới thăm nàng, và càng ngày ý cười trên mặt càng đắc ý hơn.

-Cảnh công tử, vương gia mời người tới dự tiệc. – có người tới mời Cảnh Dạ Lan.

Dự tiệc? Xem ra Tô Vân Phong đã có động tĩnh nên Hách Liên Quyền mới hứng trí mời nàng tới như vậy. Nói thực mấy ngày qua gã đối với nàng rất chu đáo, điều duy nhất gã không đồng ý chính là cho nàng đi gặp Hiên Viên Khanh Trần.

Nàng nhất định phải rời khỏi nơi này nhưng lại chưa nghĩ ra cách nào để mang theo người kia đi cùng. Sờ vào trong ống tay áo thấy cây châm lạnh như băng vẫn còn đó nhưng nó đã không thể nào làm cho lòng nàng yên ổn như trước nữa.

- Cảnh Lan, ta yêu nàng, ta – Hiên Viên Khanh Trần yêu nàng – Cảnh Dạ Lan!

Đêm đó, những lời hắn nói vẫn quanh quẩn bên tai nàng đôi khi còn làm cho tâm trạng nàng có chút hoảng hốt. Than nhẹ một tiếng, nàng bình ổn lại cảm xúc rồi theo người hầu đi tới bữa tiệc.

https://thuviensach.vn

Thứ đầu tiên ập vào mắt nàng chính là cặp mắt màu vàng yêu dị mang theo ý cười:

-Cảnh công tử, lâu rồi không gặp! – hắn vẫn giữ một bộ bình tĩnh, thản nhiên hỏi thăm ân cần.

- Nhờ phúc, tất cả đều mạnh khỏe. – tim Cảnh Dạ Lan đột nhiên buộc chặt lại rồi lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường nhưng sau đó tim lại nhảy lên mãnh liệt. Tự chủ của nàng mặc dù không tốt lắm nhưng chưa bao giờ gặp phải tình trạng như thế này.

Ngồi liền nhau, Hách Liên Quyền giơ chén rượu lên:

-Khó có cơ hội mọi người cùng ngồi chung một chỗ thế này, sáng mai Cảnh công tử sẽ về Lan Lăng, mấy ngày qua chúng ta chiếu cố có gì chưa chu toàn cũng mong được lượng thứ.

- Không sao, ta sẽ ghi nhớ sự đón tiếp của Tây Sở vương, vương gia nhất định cũng hiểu được điều này. – khóe môi Cảnh Dạ Lan gợi lên nụ cười nhưng lại mang theo lãnh ý kiên quyết.

- Thì ra Cảnh công tử phải đi rồi, cô vương không thể đưa tiễn, không biết lần sau tới khi nào mới gặp lại. – hắn vẫn ngồi yên, chén rượu trong tay không ngừng xoay tròn.

- Bắc An vương không kính Cảnh công tử một ly sao? Rượu phùng tri kỉ ngàn chén thiếu, có lẽ sau này muốn gặp cũng không biết là tới khi nào. – con ngươi u lượng của Hách Liên Quyền nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Khanh Trần như một con sói, trong đáy mắt bắn ra ý cười đùa cợt. – Thật sự không muốn uống một chén sao?

Hiên Viên Khanh Trần, ngươi cũng có ngày hôm nay sao? Chỉ e là chính ngươi cũng không ngờ tới!

https://thuviensach.vn

-Cung kính không bằng tuân mệnh! – hắn bưng chén rượu trên bàn lên, ngửa đầu uống một ngụm.

Cảm giác lành lạnh tham nhập vào ống tay áo, một cánh tay tuy nhỏ bé nhưng vẫn cố sức cầm lấy tay hắn. Hiên Viên Khanh Trần cũng vậy, ngay lập tức hắn nắm chặt lấy tay nàng.

Lòng bàn tay chạm vào lòng bàn tay, mười ngón tay đan vào nhau, gắt gao siết chặt… Miệng Hiên Viên Khanh Trần chợt gợi lên ý cười.

Trên bàn, Hách Liên Quyền không được mời rượu, Hiên Viên Khanh Trần không ngừng uống một ly rồi lại một ly còn cánh tay Cảnh Dạ Lan cũng theo số chén rượu mà hắn uống lại nắm chặt thêm chút…

-Hảo, hảo, hảo, hôm nay thật sự là vui vẻ, có thể cùng Bắc An vương uống chung rượu! – Hách Liên Quyền hình như uống hơi nhiều nên nói cũng loạn lên. – Cảnh công tử, ngươi cũng kính Bắc An vương một ly đi, tốt xấu gì các ngươi cũng cùng đường mà đến, coi như là một cách đưa tiễn khi chia tay đi. – gã cầm một vò rượu đi lên.

- Tây Sở vương đúng là khách khí rồi, ta xin nhận nhưng Cảnh công tử là khách quý của Vân vương gia, vẫn nên để ta kính Cảnh công tử là đúng lẽ. – nói xong, một tay hắn cầm lấy vò rượu, mặt không đổi sắc uống cạn, trong tròng mắt sung huyết hiện lên khuôn mặt tái nhợt của Cảnh Dạ Lan, còn nụ cười trên miệng hắn vẫn không thay đổi dù chỉ một phân.

Đúng lúc đó thì có người hầu vội vàng chạy tới, Hách Liên Quyền vốn có chút men say nhưng khi nghe được tin này thì lập tức bừng tỉnh:

-Bổn vương đi một lát sẽ quay lại, hai vị cứ dùng trước! – nói xong gã vội vàng cùng người hầu đi ra ngoài.

Trong phòng khách bỗng trống không, Cảnh Dạ Lan nhìn lên đối diện với đôi mắt đỏ như máu của Hiên Viên Khanh Trần, chốc chốc đưa tay cầm

https://thuviensach.vn

lấy chén rượu trong tay hắn.

-Đủ rồi, đừng uống nữa!

-Đừng nhúc nhích, Hách Liên Quyền vẫn quan sát đó. – Hiên Viên Khanh Trần đoạt lại chén rượu, lúc đặt chén bên môi thì một tia máu tươi tràn ra từ khóe miệng, hắn vẫn bình thản khi phun nó vào chén rượu. Màu đỏ nhè nhẹ lan ra, hắn uống ực một hơi.

-Thương thế của ngươi chưa tốt, ta sẽ không đi! – đột nhiên nàng hạ giọng nói.

Hiên Viên Khanh Trần ngây ra một lúc:

- Làm sao ta có chuyện được, lúc trước vết thương cũng nhanh lành lại, nàng vẫn nên đi sớm một chút.

- Vậy sao? Vậy thì đêm nay ta và ngươi cùng nhau trốn khỏi nơi này! – nàng quay mặt lại, thản nhiên nói.

- Sao nàng lại không chịu nghe lời chứ? Ta nói là ta có cách ra ngoài, nàng đi trước đi!

- Không được, phải đi cùng nhau!

- Nhưng mà…

- Ngươi gạt ta cho nên đừng trông cậy là ta sẽ buông tha cho ngươi. – Cảnh Dạ Lan xoay người nhìn thẳng vào hắn, đột nhiên nàng nâng tay chạm vào bên khóe miệng Hiên Viên Khanh Trần rồi lau đi vết máu còn vương lại.

Hắn nghĩ có thể giấu được ai chứ? Khi nàng cầm tay hắn liền thấy hắn không ổn chút nào, lòng bàn tay nóng ran, mỗi lần uống hết một ly rượu thì

https://thuviensach.vn

thân thể hắn đều không tự chủ mà phát run lên; tuy hắn đã cực lực nhịn xuống như vẫn lộ tẩy bị nàng nhìn ra.

- Đi cùng ta sẽ rất nguy hiểm.

- Ta biết nhưng nếu ngươi đã lôi ta tới đây thì ngươi cũng phải có trách nhiệm mang ta trở về. – ngón tay ấm áp của nàng che môi Hiên Viên Khanh Trần lại, miệng mỉm cười. Bàn tay trắng nõn thon nhỏ dán trên mặt hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần nhìn chăm chú vào người trước mặt một hồi rồi cười khổ:

- Nếu vậy thì nàng thật sự đi không xong rồi.

Đôi khi hắn thật sự không hiểu nổi trong lòng người con gái này đang nghĩ cái gì? Nhưng vì thế mà hắn mới không thể kiềm chế chính mình đi yêu nàng.

- Ta biết! – nàng liếc mắt, cách đó không xa là khuôn mặt cười lạnh của Hách Liên Quyền; còn nàng thì vẫn giữ bộ dáng không thèm để ý tới.

Rốt cuộc thì ngươi là ai? – cuối cùng gã cũng không nhịn được nữa mà đi ra.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 220

Hách Liên Quyền nhìn người trước mặt mình, cho tới tận bây giờ gã vẫn có cảm giác như đã từng quen biết người này nhưng không thể nào đoán ra được. Gã cần Tô Vân Phong trợ giúp, tấn công Bắc An trong thời gian ngắn nhất chính là chuyện quan trọng trước mắt cho nên dù có quá nhiều nghi ngờ đối với vị Cảnh công tử này thì gã vẫn không có tìm hiểu thêm gì về nàng.

Một người phụ tá nhận được sự sủng ái tử Tô Vân Phong, nàng thật sự quá mức tinh tế, tú văn. Ngay cả khi nàng bị gã mai phục cũng không có gì gọi là hoảng sợ, ngược lại còn ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, sự bình tĩnh tới khó tin. Mấy ngày qua, hình như nàng không để ý tới bất cứ điều gì mà đều tự thân an phận nên gã cũng không mấy lo lắng.

Nhưng khi đề cập tới Hiên Viên Khanh Trần thì nàng lại biểu lộ ra vẻ mặt bất thường, một bên là phụ tá trong đại quân Lan Lăng còn một bên là Bắc An vương thực ra bọn họ có mối quan hệ như thế nào?

Gã đi tới gần từng bước rồi dừng lại cách đó không xa. Trong mắt Cảnh công tử hiển hiện rõ ý cười đùa cợt cùng khinh thường, nụ cười lạnh nhạt, lạnh lẽo chợt nổi lên bên khóe môi khiến trong lòng Hách Liên Quyền bốc lên một ngọn lửa vô danh.

- Rốt cuộc ngươi là ai? – gã đề cao giọng hỏi, trong lòng bất giác nảy lên một sự khủng hoảng. Gã sợ cái gì? Gã vì sao phải sợ? Hách Liên Quyền gã thì sợ ai chứ? Ngay cả một Hiên Viên Khanh Trần không ai bì nổi cũng đang nằm trong tay gã kia mà.

https://thuviensach.vn

Ngày đó, gã dường như đã dụng hết mọi thủ đoạn điên cuồng mà bạo ngược trả thù hắn. Hắn đã hại chết tướng soái của Tây Sở, khiến cho gã phải chịu phận như một thần tử mà tiến cống… Tất cả những nhục nhã đó gã muốn trả lại cho Hiên Viên Khanh Trần.

Thấy hắn chỉ bất đắc dĩ ngồi đó, tùy ý gã muốn làm gì thì làm khiến khoái cảm vì được trả thù trong lòng gã càng ngày càng bành trướng hơn. Làm sao hắn còn đủ sức để phản kháng, hắn sớm đã bị thương nặng nhưng Hách Liên Quyền gã muốn giữ lại một chút tâm trí của Hiên Viên Khanh Trần. Gã muốn một Bắc An vương tàn bạo thị huyết sẽ bị tra tấn tới lúc phải cúi đầu nhận làm nô tài, nếu giết hắn thì quá nhẹ nhàng rồi!

Hôm nay gã mời bọn họ tới nơi này là muốn nhìn xem rốt cuộc Cảnh công tử có thể che dấu tới khi nào. Nhưng gã không đoán được tình cảnh hiện tại này.

- Ta là ai? Tây Sở vương, sao ngươi đi ra ngoài một hồi mà vẫn chưa biết ta là ai ư? – nàng chậm rãi đứng dậy, chủ động đi về phía gã.

Vụt ~~~ Thanh kiếm sáng bóng do tên người hầu bên cạnh Hách Liên Quyền rút ra loáng hiện lên trước mặt Cảnh Dạ Lan.

- Không được vô lễ! – gã quát lớn một tiếng rồi lui về mấy bước tránh ở sau người hầu. Con ngươi u ám không ngừng đánh giá nàng cẩn thận. – CẢnh công tử? Ta nhìn ngươi không giống!

- Ta giống ai chứ? – nàng gõ gõ ngón tay lên trán mấy cái, thản nhiên hỏi lại.

- Đây chính là điều mà bổn vương muốn hỏi ngươi.

- Ta là Cảnh công tử, người phụ tá trong quân của Vân vương gia, Tây Sở vương Hách Liên Quyền cũng chỉ là bại tướng dưới tay của ta thôi! – nàng thong thả đi tới, vừa nói vừa chú ý vào mấy huyệt vị.

https://thuviensach.vn

Yến tiệc không đơn giản chỉ là yến tiệc, sao nàng không hiểu chứ!

Nếu luận về công tâm mưu lược thì bất luận là Hiên Viên Khanh Trần hay Tô Vân Phong vẫn trên cơ Hách Liên Quyền. Không phải là gã không bằng người khác, mỗi một suy nghĩ của gã đều là những mưu kế ti lược song lòng dạ thì chưa đủ rộng lớn để bao quát hết thảy. Tính kế quá chu toàn đôi khi khó có thể chiến thắng.

Quả nhiên Hách Liên Quyền biến sắc, chẳng lẽ là nàng? Điều duy nhất gã tính sai chính là nắm phải nữ nhân kia trong tay! Khốn kiếp, làm sao có thể quên được chứ.

Sự nghi hoặc, tìm tòi trong mắt gã dần chuyển sang ý cười. Được, tốt lắm! Đã đến thì cũng không uổng công phu, đã tới lúc Hách Liên Quyền gã nên ra tay rồi.

- Người đâu!

- Khoan đã! – chợt Cảnh Dạ Lan lên tiếng, bước đi này của nàng rất nguy hiểm nhưng cũng chính là cách duy nhất.

- Nếu bổn vương không nhớ lầm thì ngươi.. – nụ cười tà nịnh xuất hiện, gã không ngờ kiếp này lại khiến chính mình phải đối diện với tình huống hiện tại. Không thể ngờ được, đúng là không thể ngờ được là nàng vẫn còn sống! Khó trách nàng không cần cái gì, cái mà nàng muốn chính là Hiên Viên Khanh Trần!

- Khoan đã! – Cảnh Dạ Lan ngăn lời gã nói. – Tây Sở vương nếu đã biết thì cần gì phải nói ra?!

- Cảnh công tử sợ chuyện gì chăng?

- Ta sợ sau khi Tây Sở vương nói ra lại càng dọa người hơn. – nàng trấn định lại nói rất tự nhiên, ánh mắt khóa chặt mặt Hách Liên Quyền. Còn có

https://thuviensach.vn

hộ vệ bên cạnh, gã có thể trốn an toàn, muốn ra tay thì có chút khó khăn.

- Hừ! – Hách Liên Quyền hừ lạnh một tiếng. Quả đúng là như thế, gã lại rơi vào tay Hoa Mị Nô, chuyện này quả thực đã hằn nên hận ý khó tiêu tan trong lòng gã. – Đáng tiếc, hôm nay ngươi đã rơi vào tay bổn vương!

- Đáng tiếc Tây Sở vương cần Vân vương gia giúp! – nàng cược là Hách Liên Quyền sẽ không tử bỏ tất cả những thứ đang có trong tay.

Ánh mắt gã chuyển sang nhìn Hiên Viên Khanh Trần nãy giờ vẫn ngồi im không lên tiếng:

- Bắc An vương, ngươi đã xướng một trò rất hay, ngay cả vương phi của mình cũng có thể hy sinh được. – ngụ ý là Hách Liên Quyền đang muốn kích Hiên Viên Khanh Trần, ngay cả vương phi của mình cũng không thể bảo vệ mà phải nhờ tới Tô Vân Phong.

- Hắn xướng cái gì ta không biết, hiện tại ta là Cảnh công tử, còn Hách Liên Quyền ngươi không thể không thực hiện giao dịch này với ta.

- Ha ha ha.. – gã cười ha hả. – Đương nhiên, bổn vương làm sao lại khiến ngươi bị thương được, cũng khó trách Tô Vân Phong sủng ái ngươi như vậy, thì ra… – gã đảo mắt qua thấy mặt Hiên Viên Khanh Trần biến sắc lại càng được đà nói thêm. – Người có thể làm cho Tô Vân Phong rối loạn tâm tình e là trong thiên hạ này cũng chỉ có Cảnh công tử ngươi thôi. – nói xong, gã như là trưng cầu ý kiến phụ họa thêm mà quay sang hỏi Hiên Viên Khanh Trần. – Bắc An vương, ngươi nói có đúng không?

Không phải là ngươi giỏi chịu đựng lắm sao, chỉ e là ngươi vẫn không thể nào chịu đựng được chuyện vương phi của mình ở cùng một chỗ với Tô Vân Phong!

Cảnh Dạ Lan chỉ lẳng lặng chờ gã cười nói xong mới tiếp tục nói:

https://thuviensach.vn

- Đại quân của vương gia sẽ nhanh chóng xuất phát, đúng lúc đó nếu không thấy ta thì e là kế hoạch lớn phách nghiệp của Tây Sở vương sẽ bị đổ vỡ.

- Ồ, vậy sao? – gã nhíu mày. – Ý của Cảnh công tử là không muốn đi?! – lời còn chưa dứt thì thân hình Cảnh Dạ Lan chợt loáng. Người hầu bên cạnh Hách Liên Quyền chợt cảm thấy cổ tay tê dại, ngay tức khắc bội kiếm đã rơi vào tay nàng không biết tự khi nào!

- Cảnh công tử…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 221

Hách Liên Quyền hô lên một tiếng:

- Lúc trước ngươi có thắng được là vì bổn vương chủ quan, hiện tại cục diện đã thay đổi, ngươi còn có thể sao? – cổ tay mảnh khảnh dường như không chịu nổi sức nặng của thanh kiếm, nhìn qua thì biết là nàng đang cố hết sức.

- Nếu vậy thì Tây sở vương phải thử xem thế nào. – nàng từ từ giơ kiếm lên.

Gã trấn định đứng sau người hầu, mắt lạnh nói:

- Vậy ngươi chớ trách bổn vương vô lễ!

- Vô lễ? Ta sợ là ngươi không dám! – Cảnh Dạ Lan nhoẻn miệng cười, lực đạo trong tay tăng lên đột nhiên nghiêng ngả vài cái.

- Cảnh Lan… – đột nhiên Hách Liên Quyền đứng bật lên, hắn rất muốn chạy lên giúp đỡ cánh tay không ngừng lay động kia nhưng rốt cuộc vẫn không bước lên được.

- Ngươi đừng có tới đây, không cần ngươi lo! – ngực nàng căng thẳng, rõ ràng là hắn đang ở ngay sau mình mà vẫn không thể tiến được nửa bước. Nàng đang hy vọng tìm ra đường sống, nếu thua cuộc thì mạng của Hiên Viên Khanh Trần cũng không thể giữ được.

- Cảnh công tử, có chuyện gì cứ từ từ nói! – thấy nàng đem bội kiếm vừa mới đoạt được đặt lên cổ mình, hàn quang lạnh lẽo làm nổi bật làn da tuyết

https://thuviensach.vn

trắng của nàng, vẻ kiên quyết hiện lên không hề giống giả bộ nên Hách Liên Quyền vội vàng nói dịu đi. Nếu nàng xảy ra chuyện gì thì kế hoạch của gã nhất định sẽ thất bại trong gang tấc.

- Ta muốn cái gì thì Tây Sở vương đều đáp ứng sao? – trong lòng Cảnh Dạ Lan cười lạnh.

- Bổn vương đã đồng ý thả Cảnh công tử đi rồi, ngươi cần gì phải… – gã than nhẹ một tiếng. – Vân Phong huynh đối đãi với ngươi không tồi, vì sao ngươi lại còn vướng bận tới Hiên Viên Khanh Trần chứ? – gã làm mặt tiếc nuối phe phẩy đầu, cứ như là đang thay nàng hối hận về một thứ gì đó không đáng giá.

- Ta nói rồi, Hiên Viên Khanh Trần có chết thì cũng phải chết trong tay ta. Tây Sở vương, ta muốn mạng của hắn, ngươi cho được sao?

Cảnh Lan lạnh lùng nói xong, ánh mắt phát lạnh khóa chặt lấy khuôn mặt Hách Liên Quyền.

- Bổn vương cũng không thể lấy mạng của Cảnh công tử ra nói giỡn được, nhưng mà…

- Nhưng mà cái gì?

- Nếu thả hắn về thì chỉ e thả hổ về rừng, việc làm mạo hiểm này bổn vương không thể giẫm vào. – chỉ cần Hiên Viên Khanh Trần còn sống thêm một ngày nào thì gã sẽ không thể an lòng; nếu đã không thể nắm chắc được việc này thì gã phải tính cách khác chu toàn hơn vậy.

- Nếu ngươi tiếc thương hắn thì ta cũng vậy, ta không muốn ngươi chiếm được tất cả! – Cảnh Dạ Lan đề cao giọng. Đúng là lòng tham không đáy! Trong lòng không khỏi cảm thấy ghê tởm.

https://thuviensach.vn

- Cảnh công tử, bổn vương tin lời ngươi nhưng vì không muốn có mối lo âu về sau nên chỉ có thể đắc tội! Nếu Cảnh công tử thật sự vì thế mà chết thì bổn vương sẽ nói với Vân Phong huynh chuyện ngươi và Hiên Viên Khanh Trần vốn là vợ chồng ân ái! – nói xong gã vung tay lên, người hầu bên cạnh tản ra,nhưng bọn chúng không hướng về phía Cảnh Dạ Lan mà đồng loạt lao về phía Hiên Viên Khanh Trần.

Hừ, ngươi có thể chấp nhận đau đớn vì chính mình nhưng sẽ có người vì ngươi mà đau lòng. Nam nhân kia vì ngươi mà mất đi tất cả, dĩ nhiên là hắn sẽ không chịu từ bỏ ngươi rồi…

- Ngươi dám! – đôi mắt Cảnh Dạ Lan lạnh băng. Nếu Hách Liên Quyền đã muốn cược thì nàng cũng chấp, để xem cuối cùng ai mới là kẻ tàn nhẫn!

- Đợi chút! – đột nhiên Hiên Viên Khanh Trần cao giọng nói.

Hách Liên Quyền lập tức hô lớn bảo thủ hạ ngừng lại:

- Bắc An vương, cuối cùng thì ngươi cũng chịu mở miệng. – gã cười đắc ý. Khổ sở vì một chữ tình, rốt cuộc thì Hiên Viên Khanh Trần cũng chỉ như một kẻ nhu nhược.

- Ngươi không cần nói nhiều! – Cảnh Dạ Lan quay đầu trừng mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần.

- Ta e là nếu mình không lên tiếng thì sợ rằng sẽ mất đi nàng. – hắn cười nhẹ, chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt mang theo vạn phần thương tiếc.

Lưỡi kiếm vẽ ra một vết thương nhợt nhạt trên da thịt nàng, ngực hắn tê rần. Hắn thực sự không ngờ nàng lại dùng cách kiên quyết thế này, nghĩ lại thì trước kia nàng có thể giả chết để chạy trốn, hôm nay làm cái chuyện này âu cũng phù hợp với tính cách của nàng.

https://thuviensach.vn

- Tây Sở vương, chỉ cần ngươi để cho Cảnh công tử bình an thì Hiên Viên Khanh Trần ta thề sau này chỉ cần ngươi xuất hiện ở nơi nào thì ta sẽ thoái nhượng ba thước, nhất định sẽ không chống đối với ngươi.

- Nói rất hay nhưng nói miệng không có bằng chứng, ngươi muốn bổn vương làm thế nào để tin ngươi chứ? – Hách Liên Quyền tà nghễ liếc mắt hắn một cái, vênh vênh vẻ mặt đắc thắng tươi cười. Gã sẽ không thua!

- Hiên Viên Khanh Trần, ai muốn ngươi lên tiếng chứ. Chuyện của ta không cần ngươi xen vào! – Cảnh Dạ Lan quát lên.

- Tây Sở vương muốn như thế nào? – hắn vẫn giữ vẻ bình tĩnh, tuy rằng bị thương nặng, bị nhốt giam nhưng hắn vẫn không có nửa phần thần thái của kẻ thua cuộc. Đây cũng chính là điều khiến cho Hách Liên Quyền nhìn mà muốn bốc hỏa.

- Ngươi cũng nên có thái độ của một kẻ đi cầu xin người khác đi. Muốn bổn vương dạy ngươi sao?

- Cô vương hiểu được nhưng hiện tại cô vương không có gì để làm cho ngươi tin tưởng, chỉ có thể cầu ngươi một lần như vậy. – hắn cười nhạt , cố chống đỡ thân mình, xốc vạt áo lên, đầu gối từ từ hạ xuống, xương va chạm với mặt đất lạnh như băng phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Đôi mắt bình tĩnh mà thong dong nâng lên nhưng không không có lấy một chút khuất nhục. Vì nữ nhân yêu thương, Hiên Viên Khanh Trần hắn có thể bỏ qua hết thảy; nếu người mất thì hắn còn cố giữ lại tự tôn làm cái gì? Hắn cược là mình sẽ không thể nào đứng dậy nổi nữa, bởi vì tâm hắn đã động rồi.

Cảnh Lan! Hắn giương mặt lên, thấy sắc mặt nàng thay đổi. Ta không phải vì muốn làm nàng cảm động, ta chỉ vì yêu thương nàng, chỉ cần nàng bình an thì Hiên Viên Khanh Trần ta có thể buông tay bất cứ thứ gì!

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan mở tròn mắt, nhìn cơ thể hắn biến đổi, rõ ràng là hắn đang quỳ gối trước mặt Hách Liên Quyền. Lớp tường kiên cố trong lòng nàng dường như đang đổ sập xuống ầm ầm.

Hắn kiêu ngạo tự tôn, hắn tự cao tự đại, hắn bất tuân lãnh khốc, hắn…. Hắn đều không cần… đều không cần…

- Đứng lên, đứng lên…. – nàng cao giọng quát, cái gì vậy trời, ai muốn hắn làm như vậy chứ? Ai cần hắn làm như vậy chứ.. ai cần…

- Ta không cần ngươi làm như vậy. Ta không cần! – tim nàng thít chặt lại, đau đớn tới mức không thể thở nỗi, đầu ngón tay bấu chặt lấu chuôi kiếm.

Còn Hiên Viên Khanh Trần chỉ nhìn nàng, cười khẽ, trong đôi mắt yêu dị chan chúa yêu thương.

Cảnh Lan, ta biết nàng sẽ nói như vậy, nàng không cần như ta so với ai khác thì rất quan tâm tới nàng. Nàng không muốn ta trả giá nhưng cũng không thể ngăn cản ta yêu nàng. Đây là ta nguyện ý!

- Tây Sở vương, ngươi thấy cô vương đã đủ thành ý chứ? – Hiên Viên Khanh Trần hỏi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 222

Tiếng cười cuồng ngạo, trào phúng vang lên.

Hách Liên Quyền giống như một quân vương đứng trên đỉnh cao; Hiên Viên Khanh Trần ngay cả hoàng đế của Đại Nguyệt cũng dám bất kinh nhưng hiện tại thì sao, chẳng phải hắn đang phải thần phục dưới chân gã đây sao?! Hắn đã thua, thua cuộc, ngay cả tự tôn cũng đã mất thì hắn còn cái gì chứ!

- Ngươi đã cầu bổn vương như vậy thì bổn vương lập tức… – nói còn chưa xong thì u quang chợt lóe trước mắt, bên gáy nhói đau. Cảnh Dạ Lan ra tay nhưng không có đâm trúng mà chỉ xoẹt qua chút da. Gã đưa tay lên sờ sờ, ngay cả máu cũng chưa thấy xuất hiện nên không khỏi cười lạnh nói:

- Không phải vận may lúc nào cũng đến được với các ngươi đâu!

- Vậy sao? – mặt Cảnh Dạ Lan vẫn không chút thay đổi mà đáp trả.

- Người tới, đem Cảnh công tử và Bắc An vương… – Hách Liên Quyền đắc ý nói còn chưa hết thì mặt biến sắc, từ trắng chuyển sang xanh mét. – Ngươi… – làm sao có thể? Mọi thứ trước mắt gã bắt đầu mơ hồ.

- Cũng đúng, vận may không bao giờ để cho một mình ngươi chiếm dụng được. – Cảnh Dạ Lan thừa dịp đám người còn đang sửng sốt liền giơ cổ tay lên, một chùm ánh sáng lóe lên rồi bắn trúng đám hạ nhân bên cạnh. Ngay sau đó nàng vụt tới trước mặt Hách Liên Quyền, thanh kiếm lạnh lẽo đặt ngay trên cổ gã.

https://thuviensach.vn

Lúc này nàng từ từ nhoẻn miệng cười, chăm chú nhìn lưỡi kiếm sắc bén cứa một đường máu trên cổ Hách Liên Quyền. Nụ cười của nàng như nhuốm máu, như một thứ thuốc phiện xinh đẹp mà mang theo hơi thở trí mạng.

- Nhìn xem, ta đã nói gì nào/. – đôi môi đỏ mọng của nàng hé mở, thanh âm mềm nhẹ nhuyễn nhu thì thầm bên tai Hách Liên Quyền. Giọng điệu cứ như là đang nói chuyện riêng tư bí mật với tình nhân song từng chữ gằn nói ra khiến lòng người phát lạnh.

- Ta biết Tây Sở vương nhất định sẽ có phòng bị với ta, tuyệt đối không phải là kẻ có thể đánh lén thành công như người khác. Cho nên ta vì Tây Sở vương chuẩn bị một lễ vật nhỏ. – mắt lạnh nhìn cây châm rơi xuống một bên, trong bóng tối lóe lên điểm sáng màu lục.

Chỉ cần thực hiện được bước đi này thì nàng nắm chắc phần thắng!

- Có độc… – Hách Liên Quyền gian nan nói. Đúng là nữ tử và kẻ tiểu nhân là khó phòng bị!

- Đúng vậy, cây châm trước chính là khiến ngươi không thể nhúc nhích, còn lần này chính là cho ngươi chết! – nàng nheo mắt lại, cười nói.

- Dù ngươi có làm bổn vương bị thương thì ngươi cũng không thể đi được. – gã cảm thấy hô hấp bắt đầu dồn dập hơn. – Hừ, Hiên Viên Khanh Trần cũng đánh không lại ta, ngươi thì có cái gì để nắm chắc phần thắng chứ?!

- A, cũng tốt lám, nếu không đi được nhưng có Tây Sở vương chôn cũng cũng không tồi! Ngươi nói có đúng không? – thấy sắc mặt gã dần biến hóa, nụ cười của nàng càng minh diễm.

Trước giờ nàng không thích dùng độc, lần đó làm Tô Tĩnh Uyển bị thương nên đã cố nhắc nhở mình không được bất cẩn dưới bất cứ tình

https://thuviensach.vn

huống nào; không ngờ hôm nay lại phải dùng tới nó.

Hơi thở cái chết dần dần bao phủ gã, Hách Liên Quyền gã tuyệt đối không được chết vào lúc này, nhất là chết trong tay nữ nhân này!

- Bổn vương thả ngươi và Hiên Viên Khanh Trần đi!

- Đương nhiên, trừ phi ngươi muốn chết!

- Người đâu, thả bọn họ đi! – yết hầu nổi lên vị ngọt, một ngụm máu tươi phun ra bắn lên tay Cảnh Dạ Lan. – Đưa giải dược cho ta!

- Bây giờ ngươi còn chưa chết được, chờ ta bình an đi ra ngoài thì lập tức cho ngươi. – mắt lạnh đảo qua mấy người hầu đang đi tới bên cạnh. – Nếu các ngươi muốn chủ tử của mình chết thì cứ lại đây, ta đưa chủ tớ các ngươi đi cùng nhau luôn!

- Lui xuống cho bổn vương, lui xuống hết! – Hách Liên Quyền cao giọng quát.

Cảnh Lan cười nhạt:

- Ngoan, như vậy mới đúng là biết nghe lời chứ! – nàng cười khinh thường, cũng không thèm nhìn gã mà ngó sang Hiên Viên Khanh Trần. Hắn vẫn coi như không có việc gì chỉ nhìn nàng, ý cười bên khóe miệng chưa hề dứt.

- Ngươi sao rồi? – nàng chợt không biết phải đối diện với hắn như thế nào, hiện tại bị hắn nhìn chăm chú thì lòng nàng lại bắt đầu bất an, lo lắng đứng lên. Cảnh giác như vậy thực ra…

- Ta tốt lắm! – hắn tựa vào chiếc bàn gượng đứng lên, cánh tay cố che lấy ngực.

https://thuviensach.vn

Cảnh Lan nhướng mày, hắn bị thương rất nghiêm trọng rồi, vừa rồi còn giả bộ không có việc gì, cố chống đỡ làm cái gì chứ?! Nhưng nghĩ tới hành động vừa rồi của hắn thì lòng nàng mềm nhũn xuống.

- Tới bên cạnh ta đi!

Cảnh Lan sửng sốt, không khỏi cười khẽ rồi rất nghe lời mà đi tới phía sau Hách Liên Quyền .

- Ngươi còn sức không đó? – nàng hỏi.

- Thấy nàng thì ta liền có sức! – hắn nói nghiêm túc, thấy mặt nàng đỏ bừng lên thì trong lòng thầm nghĩ, nếu lúc này bản thân không phải đang lâm vào hoàn cảnh này thì hắn đã sớm xông lên ôm lấy nàng rồi. Vừa rồi nàng đã đi một bước khá nguy hiểm, nó nằm ngoài kế hoạch của hắn, thiếu chút nữa đã khiến cho tim hắn ngừng đập luôn rồi.

- Không đứng đắn! – nàng thấp giọng mắng rồi buông Hách Liên Quyền đang bị vây khốn ra.

- Bắc An vương phi, tiếp tục muốn làm cái gì?

Đúng là hạng người vô sỉ mà, nhìn vẻ mặt gã chuyển biến, Cảnh Dạ Lan chỉ lạnh lùng trả lời:

- Thỉnh vương gia tiễn chúng ta một đoạn đường. Nhớ kỹ, độc của ngươi chỉ có ta mới giải được, không cần phải giở trò!

Lập tức sau đó nàng dìu Hiên Viên Khanh Trần lên, Hách Liên Quyền dẫn đường cùng nhau rời sơn cốc.

Cách sơn cốc không xa Tô Vân Phong đang cho đóng quân dựng trại.

- Vô Ngân, vì sao muốn dừng lại? – Ngô thống lĩnh – thị vệ bên cạnh Tô Vân Phong lên tiếng hỏi. Vương gia lệnh đem một nửa binh quyền giao cho

https://thuviensach.vn

Vô Ngân còn chính mình thì tiến cung gặp hoàng thượng. Lúc này Vô Ngân lại dừng lại cách sơn cốc không xa lắm.

- Vì bây giờ chưa phải thời điểm. – y vẫn cười ta mị như trước, ánh mắt hướng nhìn tới sơn cốc dần mê ly. Đương nhiên không phải thời điểm, y phải đợi nữa vì người kia còn chưa ra tín hiệu cho phép y xuất binh.

- Nhưng mà Vân vương gia phân phó… – Ngô thống lĩnh muốn nói lại thôi.

- Ngô thống lĩnh, ngươi cũng không muốn thấy vương gia vì chuyện xuất binh mà phiền não chứ. – Vô Ngân quay đầu lại hỏi.

- Đúng vậy, nhưng mà Vô Ngân, nếu ngươi cứ tiếp tục thế này thì vương gia ở đó không thể giải thích được với hoàng thượng.

- Yên tâm, nếu vương gia tín nhiệm Vô Ngân ta như vậy thì Vô Ngân nhất định sẽ không để cho chuyến đi này của vương gia vô nghĩa.

Cho dù trong lòng y so với ai khác thì sốt ruột hơn nhưng tín nhiệm của Vô Ngân đối với hắn thì cũng không thể so với người thường được!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 223

Ánh trăng như nước, quang hoa thất luyện.

Trên đường đi, Cảnh Dạ Lan giúp đỡ Hiên Viên Khanh Trần rời khỏi sơn cốc, nếu không phải vì trước mắt còn có một tên Hách Liên Quyền bị áp giải lại còn có người hầu của gã áp sát từng bước thì hai người bọn họ thoạt nhìn cứ như là đôi tình nhân đang lững thững dạo bước trong sân vắng vậy.

Cánh tay Hiên Viên Khanh Trần ôm lấy vai Cảnh Dạ Lan, còn tay nàng thì giữ chặt eo hắn nâng đỡ sức nặng nửa người hắn. Trong bóng đêm, hắn cúi đầu nhìn nàng, trên khuôn mặt tinh xảo hé ra một ý cười dứt khoát, quả cảm như có như không; đôi mắt trầm ổn bình tĩnh hoàn toàn bỏ qua nguy hiểm phía sau mà chỉ chăm chú giúp hắn từ từ bước đi.

- Có thể đi nhanh hơn chút, nàng cũng buông tay đi, sẽ không sao… – Hiên Viên Khanh Trần đau lòng nói, thực ra lúc này hắn rất mãn nguyện.

- Ngươi câm miệng, muốn nói nữa thì ngươi tự mình đi lấy. – nếu hắn có thể tự mình bước đi như đã nói thì nàng còn lâu mới giúp đỡ cái thân hình nặng trịch này. Cảnh Dạ Lan uất giận đáp trả.

- Được rồi, ta không nói nữa, nàng cũng đừng nóng giận. – khẩu khí của hắn lập tức mềm xuống nhưng khóe miệng lại cong lên ý cười, căn bản là hắn đang hưởng thụ sự tức giận khó hiểu của nàng. Vô luận nàng có bộ dáng gì thì đều khiến cho Hiên Viên Khanh Trần nhìn không chán, trừ bỏ khi nàng thương tâm khổ sở thì hắn tình nguyện ngắm nhìn những biểu tình bất đồng của nàng.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan không hề để ý tới chút mánh khóe này của hắn mà chỉ bình tĩnh quan sát địa thế bốn phía. Dựa theo tính toán canh giờ của nàng thì đại khái bọn họ đã đi được một phần ba đoạn đường rồi.

- Dừng lại! – đột nhiên nàng lên tiếng.

- Sao vậy? Hiên Viên Khanh Trần nhướng mày.

- Nghỉ ngơi một lát. – Cảnh Dạ Lan trả lời ngắn gọn. Đây chính là hy vọng trốn thoát của bọn họ nhưng vì là lần đầu tiên nên nàng sao có thể ngừng lại nghỉ ngơi chứ.

Hách Liên Quyền khuôn mặt tái xanh, hai chân phát run, quan sát Cảnh Dạ Lan một lát rồi gã cũng thuận thế ngồi xuống. Đây là lần thứ hai rơi vào tay nữ nhân này, nhưng xem ra Hiên Viên Khanh Trần đã sớm biết nàng ta là Hoa Mị Nô nhưng sao vẫn độc thân mang nàng mạo hiểm đi theo. Mấy ngày qua hắn và nàng vẫn làm bộ như không biết nhau khiến cho gã không thể nghi ngờ.

- Ngươi thế nào rồi? – Cảnh Dạ Lan đỡ Hiên Viên Khanh Trần ngồi xuống một bên rồi thấp giọng hỏi han. Sắc mặt hắn trắng bệch hiện lên vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cố cười cười. Song sự che dấu này đã bị nàng phát hiện ra.

Chưa bao giờ nàng nhìn thấy bộ dáng chịu đựng này của Hiên Viên Khanh Trần, bình thường hắn vốn bá đạo muốn chết không ngờ vừa rồi vì nàng mà làm như vậy. Một tia nhu tình vẫn quẩn quanh trong lòng không ngừng tràn ra khắp lồng ngực.

- Vẫn ổn! – Hiên Viên Khanh Trần vuốt tay nàng rồi cười đáp.

- Nếu ngươi ổn là tốt rồi, đợi sau khi rời khỏi đây muốn gục thế nào mặc ngươi, hiện tại ngươi đừng có ngã xuống mà làm chậm đường đi của ta. –

https://thuviensach.vn

miệng thì nói vậy nhưng nàng không rút tay về, tùy ý để cho hắn nắm lấy. Lòng bàn tay nóng ấm truyền tới làm tâm Cảnh Dạ Lan bình an, dịu xuống.

Phải mau mau thoát ra ngoài! Nàng giương mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần, dùng sức cắn môi, suy nghĩ một hồi rồi mới rút tay về.

- Ngươi nghỉ ngơi chút đi, ta đi xem Hách Liên Quyền. – nàng thấp giọng nói rồi cởi áo khoác trên người đắp lên cho hắn. Trong sơn cốc gió rất lạnh, người bình thường còn phát run huống chi hắn đang là bệnh nhân.

Hiên Viên Khanh Trần ngây người nhìn nàng cẩn thận khoác áo cho mình xong rồi mới rời đi thì khóe môi cong cong hình cung thật sâu.

Cảnh Dạ Lan bước tới trước mặt Hách Liên Quyền, giọng nói lạnh lẽo:

- Hiện tại đi được một phần ba sơn cốc chưa?

- Cảnh công tử, nếu đi được một phần ba thì ngươi cũng nên cho ta giải dược đi.

- Gấp cái gì, chẳng phải người của ngươi vẫn đang chờ phía sau sao? Ngươi sợ ta còn có thể quỵt nợ hả? – nàng nhìn sắc mặt Hách Liên Quyền. – Yên tâm, đợi tới khi độc phát thì còn một khoảng thời gian nữa, chờ tới lúc ta thuận lợi đi ra ngoài rồi thì sẽ đưa cho ngươi. Đừng có nghĩ là ta là một kẻ không tuân thủ lời hứa như ngươi!

- Cảnh công tử, ngươi làm như vậy không sợ Vân Vương gia bị liên lụy sao? – dọc đường đi Hách Liên Quyền đã sớm âm thầm tính toán mưu lược. Nữ nhân này không đơn giản, lúc này gã rơi vào tay nàng e là lành ít dữ nhiều.

- Có một cách có thể chu toàn cả hai bên! – chấm sáng nơi đáy mắt nàng lóe lên, cười lạnh nói: – Chính là giết ngươi, đến lúc đó người chết rồi

https://thuviensach.vn

không thể đối chứng, ai biết được chứ? Có đúng không, Tây Sở vương? – câu nói của nàng bình thản như là đang nói tới một chuyện vặt vãnh nào đó.

- Ngươi làm thật? Ngươi không sợ?

- Nếu sợ thì ta đã không bắt giữ ngươi rồi. – nàng hơi hơi nhếch cằm lên, dưới ánh trăng ống tay áo phất phơ trong gió, ý cười mang theo sát khí. – Có biết vì sao ngươi lại thất bại bởi ta và Hiên Viên Khanh Trần không?

Hách Liên Quyền ngẩng đầu nhìn nàng, yên lặng không nói. Đúng vậy, vì sao chứ? Làm sao gã lại không bằng Hiên Viên Khanh Trần được? Thậm chí cả hai lần đều bị bại bởi nữ tử này.

- Nghĩ quá nhiều, tâm tư kín đáo là chuyện tốt nhưng đôi khi vì thủ đoạn quá mà làm hỏng việc. – nàng nâng tay, trường kiếm vung lên lột bỏ búi tóc của Hách Liên Quyền, nhất thời tóc rối bung ra khiến Hách Liên Quyền có bộ dáng thê thảm không chịu nổi.

- Ngươi…

- Ta nói lại một lần nữa, gọi thủ hạ của ngươi cút ra xa, nếu để ta thấy bọn chúng tiếp tục đi theo thì ta sẽ không để cho ngươi thoải mái nữa đâu, Tây Sở vương! – mắt lạnh đảo qua một khoảng cách đó không xa, những điểm đuốc sáng khẽ lay động, bốn phía đã vây quanh bọn họ.

- Hoa Mị Nô, chuyện ngày hôm nay ta sẽ nhớ kỹ. – gã chậm rãi đứng lên, làm một tư thế lui ra với bọn người xung quanh. Lúc quay đầu nhìn nàng thì đôi mắt âm u, trên gương mặt tuấn tú không có lấy nửa điểm cười.

- Nếu ngươi chọc ta không vui thì ta cam đoan ngươi không có lần tiếp theo đâu. Nếu không tin thì ngươi cứ thử xem! – nàng cười lạnh một tiếng, rút kiếm về rồi bước đi.

https://thuviensach.vn

- Hắn so với Tô Vân Phong thì đúng là ngươi đã có một quyết định sai lầm! – Hách Liên Quyền lạnh lùng nói.

- Biết vì sao ngươi thất bại bởi ta? – nàng nhắc lại đề tài khi nãy, trong đôi mắt sáng xẹt qua một tia cười đùa cợt. – Bởi vì ta và hắn là một loại người. Ta nói rồi, hắn dù có chết cũng phải được ta quyết định, còn ngươi lại đoạt đi thứ đó trong tay ta thì làm sao ta tha cho ngươi chứ?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 224

Trường kiếm trong tay Cảnh Dạ Lan nhấc lên, trên thân kiếm còn dính vết máu của gã, màu máu đỏ tươi ánh lên làm nổi bật nụ cười nhạt bên khóe môi nàng. Nháy mắt vẻ mặt của nàng như được bao phủ một tầng khát máu mị hoặc rồi nhanh chóng khuếch tán mạnh mẽ sang bốn phía.

Cùng một loại người?! Mặt Hách Liên Quyền nghệt ra, quả thực là như thế; lạnh lùng bá đạo, không cho phép người khác có một tia xâm chiếm…

- Mạn phép! – nàng lấy từ trong ống tay áo ra một sợi dây nhỏ như sợi tóc; ngẫm lại dù gì cũng đã dùng tới độc dược, nếu có dùng tới cách khác chắc cũng không sợ người ta nói.

- Ngươi dám!?

- Không có cách nào nữa, Tây Sở vương không ở bên cạnh thì chúng ta làm sao an tâm được. – nàng tiến lên chặn ngang phía sau gã, thừa dịp gã chưa có phản ứng lại lập tức dùng Thiên tàm ti trói tay gã lại. – Không cần cố sức giãy dụa bằng không người nếm khổ là ngươi! Tới lúc đó đừng có trách là ta không nhắc nhở ngươi trước nha!

Nhìn nàng hờ hững đi về trong lòng Hách Liên Quyền tràn ra một cỗ lãnh ý trước giờ chưa từng có. Một nữ tử như vậy nếu ở bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần thì sẽ còn phát sinh ra những biến cố như thế nào nữa thì gã không thể nào biết được và cũng dám đoán trước.

- Tính tình của nàng đúng là không tốt chút nào. – hắn nhìn Cảnh Dạ Lan ngồi xuống bên cạnh, một màn vừa rồi tuy không nghe thấy bọn họ nói cái gì nhưng hắn thấy nàng dùng kiếm lột bỏ búi tóc của Hách Liên Quyền.

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ ta đã làm sai hả! – nàng tà nghễ liếc hắn một cái. Tuy Hách Liên Quyền không phải là một kẻ tiểu nhân cũng không thuộc dạng quân tử nên dĩ nhiên là nàng gây chút áp lực là điều tất yếu. Mới đi được một phần ba đường, khí lực bọn họ tiêu hao không ít; nếu tiếp tục đi thế này thì ba người bọn họ chắc chắn sẽ kiệt sức. Song Hách Liên Quyền cũng có chuẩn bị, hiện tại ở phía sau có hạ thủ của gã không ngừng áp xát, không thể để cho bọn chúng nhìn ra một tia sơ hở được.

Trên châm có dùng độc dược phát tác chậm, nếu không thể chống đỡ tới khi viện binh kéo tới thì lúc độc phát cũng chính là kỳ hạn cuối của bọn họ.

- Tuy không ổn lắm nhưng đó là mộ thủ đoạn tất yếu. – khẩu khí của Hiên Viên Khanh Trần như đang khen ngợi nàng. Hành động này của nàng cũng nằm ngoài dự tính của hắn, hắn biết nàng rất kiên định nhưng cũng bị hoảng sợ không ít, khó khăn lắm nàng mới có thể giữ được vẻ trấn định thế này.

- Ngươi còn lải nhải cái gì nữa, còn không mau nghỉ ngơi đi.

- Ta chờ nàng lại đây. Hiên Viên Khanh Trần nháy mắt mấy cái, thân mình dựa vào tảng đá lớn chống đỡ, hình như đã động tới vết thương nên hắn hơi nhíu mày, lấy tay ôm ngực.

- Chờ ta làm cái gì, ta cũng chẳng phải là thuốc trị thương cho ngươi được. – nói xong, nàng chủ động đi tới. – Cởi quần áo ra.

- Ta không sao.

- Ngươi tự mình làm hay là để ta hả?! – nàng liếc dài một cái. Không sao, nếu không sao thì vẽ ra cái bộ mặt đau đớn đó làm gì?!

- Vậy.. để nàng tự làm đi. – Hiên Viên Khanh Trần thản nhiên nói.

A trời ơi ~~~~

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan ngạc nhiên, nhìn một bộ đau đớn của hắn nhưng sao nàng có cảm giác hình như mình đã rơi vào cãi bẫy của hắn và hắn chỉ đang chờ mình nói ra những lời này.

Bỏ qua, nàng cũng lười suy nghĩ lắm rồi! Nghĩ vậy, nàng cúi người chủ động cởi bỏ áo ngoài cho hắn. Xốc quần áo lên thì thấy vết thương trên người hắn căn bản không được bôi dược, so với mấy ngày trước có vẻ nghiêm trọng hơn. Nhiệt độ cơ thể của hắn cũng tăng cao, có lẽ vì vết thương bị nhiễm trùng nên mới vậy.

- Sao tới tận bây giờ ngươi mới chịu nói, thật đúng là không chịu nổi ngươi nữa! – nàng nóng nảy chất vấn.

- Nói hay không thì cũng phải đợi khi ra được bên ngoài mới tìm đại phu được, ta còn chịu đựng được. – hắn làm bộ không sao cả nhưng trong mắt lại phảng phất đau đớn.

- Ngươi đợi chút, ta lập tức quay lại. – nàng nhảy từ tảng đá xuống chạy đi. May là trong sơn cốc có suối nước nên nàng xé ống tay áo tẩm ướt rồi chạy nhanh về.

- Nằm xuống, đừng có nhúc nhích. – nàng nói như ra lệnh.

Hiên Viên Khanh Trần cũng nghe lời nằm xuống, thấy nàng lấy ra tiểu hỏa sổ (cái thứ mà các bạn thấy trong phim cổ trang, họ nhét trong người, lúc nào cần thì lôi ra thổi phù phù mấy phát rồi nó bốc lửa ấy) sau đó nung đầu châm một lát rồi mới châm xuống vết thương bị nhiễm trùng.

Động tác của nàng rất nhẹ nhàng, đầu cúi thấp xuống xát ngực hắn, hơi thở ấm áp phả vào da thịt hắn khiến cho nhiệt độ thân thể đã cao lại còn tăng vọt lên song vẫn cảm nhận được độ ấm từ thân thể nàng.

- Cảnh Lan, – hắn nhíu mày, không phải vì vết thương đau mà vì vẻ mặt lo lắng chuyên chú của nàng khiến hắn không tự chủ được mà gọi tên nàng.

https://thuviensach.vn

Những vết thương này so với những gì mà hắn từng chịu đựng không đáng kể chút nào nhưng thấy nàng không nói lại khiến cho lòng hắn cuống cả lên. Nếu lúc nào cũng được nàng chăm sóc và lo lắng thì bị thương cũng không sao cả. Đột nhiên trong đầu hắn lại nảy lên ý niệm mạo hiểm nho nhỏ này!

Cảnh Dạ Lan lại tưởng là mình làm nặng tay nên nhỏ giọng nói:

- Ngươi chịu đựng một chút, chỗ này không còn vật gì khác, nếu không làm sạch miệng vết thương thì sẽ càng nghiêm trọng hơn.

- Được, ta biết, nàng cứ làm đi. – hắn cứ như là hạ quyết tâm kiên định làm gì đó, dùng sức gật đầu.

- Sẽ không sao đâu, ngươi muốn nói gì thì cứ nói.

- Ta không lo lắng cho vết thương, ta sợ nếu mình vạn nhất có có làm sao thì nàng… – nói cũng chưa nói hết, tay hắn nắm lấy cánh tay trắng noãn như ngọc của Cảnh Dạ Lan.

- Ngươi đừng có nói lung tung nữa, ta sẽ ở bên cạnh ngươi! – nàng đưa tay sờ sờ trán hắn, nóng như thiêu đốt vậy. Nàng vội vàng lấy mảnh ống tay áo tẩm nước khi nãy đắp lên trán hắn; nhìn khuôn mặt hắn dần đỏ bừng lên thì tâm nàng càng thêm loạn và lo lắng.

- Thật sao? Nàng nói thật chứ? – hắn lẩm bẩm mơ màng; hơn nữa lúc nãy uống không ít rượu mà giờ hơi rượu đã tán đi, hàn khí đánh úp lại. Rõ ràng là cả người như bị thiêu nóng nhưng vẫn lạnh tới thấu xương.

- Thật, ta nói thật! – Cảnh Dạ Lan giữ chặt lấy bàn tay hắn nãy giờ không chịu buông mà nhẹ giọng an ủi. Bình thường nàng chưa từng thấy hắn yếu đuối thế này, ngược lại khiến cho nàng không nở buông tay.

- Cảnh Lan!

https://thuviensach.vn

- Ta ở đây.

- Cảnh Lan… Cảnh Lan…

- Ta ở đây.. ta ở đây.

Giúp hắn băng bó lại vết thương, Cảnh Dạ Lan thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi quay đầu nhìn lại.

Dù đã ngủ nhưng hắn vẫn cầm chặt lấy góc áo Cảnh Dạ Lan, hai má áp vào không chịu buông ra. Lúc ngủ, những đường cong lạnh lùng biến nhu hòa, hàng mày nhăn lại không chịu giãn ra, đôi mắt mị hoặc chúng sinh nhắm nghiền, lông mi thật dài khẽ run bất an, khóe miệng giơ lên độ cong mê người.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 225

Ánh mắt của nàng bị hắn hấp dẫn, hắn không còn là một Bắc An vương bạo ngược mà im lặng như nước, không có chút lệ khí.

Khẽ than một tiếng, nàng ngồi xuống bên cạnh hắn. Gió mát trong sơn cốc thổi tới mang theo hơi lạnh, suy nghĩ đắn đo một hồi nàng vẫn quyết định ôm hắn rồi dùng chiếc áo khoác duy nhất bọc hai người lại.

Nóng quá, nóng như bỏng tay! Tay nàng đặt trên trán hắn, ánh mắt lo lắng vô cùng! Đúng là hắn đã cố chịu đựng nên mới chống đỡ được tới bây giờ. Dù có muốn trách mắng thì nàng vẫn vươn tay ôm lấy cổ hắn làm cho thân thể hai người dựa vào nhau càng gần sát hơn.

Trái tim nảy lên thình thịch, âm thanh lớn tới mức khiến cho Cảnh Dạ Lan muốn đập cho nó một cái để nó ngừng lại. Thôi quên đi, dù gì cũng là trái tim mình, thỉnh thoảng cũng cho nó thoải mái phóng túng chút.

Miệng nàng lầu bầu:

- Người ngươi ôm không phải là Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đang ôm gối đầu, ngươi ôm không phải là Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đang ôm gối đầu… – nhưng mà làm sao lại có một cái gối đầu có khuôn mặt tuấn mỹ, cơ thể ấm áp mềm mại và cứ bám chặt lấy nàng chứ?!

Ai, nàng không ngừng trấn an chính mình, không được nghĩ tới người trong lòng nữa. Và phải mất nửa ngày thì nàng mới khôi phục lại thái độ bình thường.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà nàng không hề hay biết khóe miệng người đang dựa trong lòng chậm rãi hiện lên ý cười ngọt ngào.

Gối đầu?! Được, nàng nói là cái gì thì liền là cái đó đi! Chỉ cần được Cảnh Dạ Lan ôm thì Hiên Viên Khanh Trần hắn có biến thành cái gì cũng được!

Một đêm không ngủ, Cảnh Dạ Lan không chỉ canh chừng Hách Liên Quyền mà còn lo lắng cho cơn sốt của Hiên Viên Khanh Trần không biết có bớt đi chút nào. Cũng may lúc bình minh thân thể của hắn đã không còn nóng như trước.

Hai mắt chầm chậm khép hờ lại, nhất thời cơn buồn ngủ quấn lấy nàng.

Đúng lúc nàng chợp mắt thì đôi con ngươi yêu dị của Hiên Viên Khanh Trần bừng mở. Hắn không dám cử động vì sợ làm mất giấc ngủ khó khăn lắm mới có được của nàng.

Một đêm hắn cũng không ngủ được, nén xuống sự mệt mỏi rã rời, hắn đã cố chống đỡ cơ thể rồi. Cảnh Lan, nàng không nuốt lời, nàng vẫn ở bên cạnh ta. Thực sự là hắn mừng như điên muốn nhảy dựng lên nhưng kiềm chế chính mình. Hắn nằm trong lòng nàng có thể cảm nhận được mùi hương thơm thoang thoảng trên người nàng. Hiên Viên Khanh Trần thật sự không thể nào buông tay ra được.

Một lát sau hắn đưa mắt nhìn Hách Liên Quyền đang ngồi cách đó không xa, trên mặt hiện lên ý cười như trước; hắn cười càng tà mị thì càng thể hiện hắn đang có hứng trí muốn giết người.

Mấy ngày nay Hách Liên Quyền biến hắn thành một bao thịt để luyện cung tiễn, mỗi vết thương trên cơ thể hắn đều do gã cố ý gây nên; dù không giết chết gã thì cũng không dễ dàng buông tha cho gã.

https://thuviensach.vn

Đùa bỡn người không nên đùa bỡn nhất định sẽ phải trả giá đắt! Ánh mắt của hắn cứ như một con mãnh thú đã nhắm trúng con môi và đang chờ đợi thời cơ nhảy vọt lên.

- Ưm! – Cảnh Dạ Lan bật ra một tiếng rên nhỏ.

- Ngủ tiếp đi. – Hiên Viên Khanh Trần đưa tay lên xoa xoa má nàng, thân thiết nói.

- Ngươi tình rồi? – giọng nàng đầy kinh hỉ, sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần đã không còn tái nhợt, so với đêm qua tốt hơn nhiều. Thấy hắn có biến chuyển tốt lên nên Cảnh Dạ Lan không khỏi mỉm cười.

- Đúng vậy, mới tỉnh lại thôi, vất vả cho nàng rồi! – hắn chậm rãi ngồi lại, nhìn cánh tay lộ ra bên ngoài của nàng thì mày khẽ nhướng lên; sau đó hắn cởi áo khoác mặc cho nàng rồi giúp nàng buộc vạt áo lại.

- Ta tự làm được… – nàng muốn ngăn tay hắn lại, thân mình bất giác lùi về sau.

- Nàng trốn được sao? – Hiên Viên Khanh Trần vươn tay ôm lấy eo nàng kéo lại làm cho nàng kề sát vào ngực hắn. Đôi môi mỏng dừng lại trên mặt nàng. – Đừng nhúc nhích! – thấy hai má nàng đỏ bừng lên lại khiến hắn vui vẻ vô cùng.

- Không có.. ngươi có vẻ không có việc gì nữa rồi! – thân mật thế này không phải là chưa từng có chỉ là giờ này khắc này nàng cảm thấy trong lòng mình nổi lên biến hóa làm tâm nàng bất ổn đứng lên.

- Đương nhiên, được Cảnh Lan của ta chăm sóc thì muốn không khỏe lên cũng khó. – ngón tay hắn nhẹ nhàng nâng cằm Cảnh Dạ Lan lên, giọng nói ôn nhu, trong mắt tràn ngập nhu tình mật ý không hề che giấu mà tỏa ra.

https://thuviensach.vn

- Được rồi, vậy mau đứng lên đi, còn phải đi nữa. – Cảnh Dạ Lan nhanh chóng gạt tay hắn ra, vừa nói vừa đứng lên. Chân cảm giác tê cứng cả! Ai, chắc là vì đêm qua cuộn người lại ôm Hiên Viên Khanh Trần ngủ nên mới tê mỏi thế này.

- Chậm một chút, đừng có nóng nảy, vội vàng mà! – Hiên Viên Khanh Trần thấy nàng nhăn nhó xoa xoa chân thì lên tiếng. – Ta cõng nàng đi, rất đau sao?

- Không… không có gì… chỉ là chân bị tê thôi… – càng nói thì giọng nàng càng nhỏ. Muốn chết mà, đột nhiên hắn thay đổi làm cho nàng không sao thích ứng kịp, còn có.. còn có.. vài ngày qua hắn cứ thể hiện mạnh bạo ra.. Chỉ cần nghĩ lại cũng đủ làm hai má Cảnh Dạ Lan nóng bừng lên.

- Sao mặt nàng đỏ lên vậy? Bị bệnh sao? Chẳng lẽ vì đêm qua nàng ôm ta ngủ đã khiến cho nàng bị nhiễm phong hàn?! – ánh mắt hắn thật thân thiết, kỳ thực trong lòng hắn đều rõ ràng hết mọi chuyện. Nàng thẹn thùng muốn chết nhưng vẫn kiên quyết không chịu thừa nhận làm hắn cảm thấy nàng rất đáng yêu nên không muốn vạch trần.

- Ta tốt lắm… ta không sao! – Cảnh Dạ Lan bối rối khoát tay, sau đó còn bỏ thêm một câu. – Đêm qua là ta sợ bệnh tình của ngươi thêm nặng sẽ làm chậm hành trình nên mới làm như vậy.. chứ không có ý gì khác!

Đúng, nhất định là như vậy, trước kia nàng cũng từng ôm Quỷ Túc ngủ, vì mạng sống mà dùng chính nhiệt độ cơ thể của nhau để sưởi ấm, đó là chuyện bình thường!

Hiên Viên Khanh Trần chỉ ôn hòa nhìn nàng, mãi tới khi nàng đứng lên thì hắn vẫn nửa dựa vào nàng mà đi như trước.

- Không phải là ngươi khỏe rồi sao? – Cảnh Dạ Lan lấy làm kỳ quái, chẳng phải vừa rồi hắn còn nói muốn cõng nàng sao giờ lại còn dựa vào nàng chứ?

https://thuviensach.vn

- Ta sợ nàng lo lắng cho nên nói không có việc gì. – hắn làm một bộ suy yếu. (trơ trẽn quá mức T_T)

- Vậy ngươi đã khỏe hay là vẫn chưa khỏe? Vừa rồi ngươi còn nói muốn cõng ta, nếu ngươi thật sự không có việc gì nữa thì tự mình đi đi! – miệng nói vậy nhưng nàng vẫn chưa buông tay hắn ra. Quá mức gần gũi thế này làm nàng cảm thấy bản thân dần dần không thích ứng lắm.

Hiên Viên Khanh Trần đương nhiên nhìn ra nghi hoặc của nàng, rõ ràng là chính nàng không muốn thừa nhận, lúc nào cũng mâu thuẫn.

- Vừa rồi ta thấy nàng khó chịu, trong lòng ta cũng khó chịu theo. Nếu nàng thật sự ngã bệnh thì dù ta có thế nào có thể cõng nàng! – nói xong hắn lại lấy tay che ngực làm như miệng vết thương đau điếng lên.

- Được rồi, được rồi, ngươi đừng có nói nữa! – lời nói hết sức dịu dàng chân thành khiến lòng nàng mềm nhũn ra. Nàng cũng hiểu được nếu mình ngã bệnh thì dù Hiên Viên Khanh Trần có thể nào cũng nhất định sẽ cõng nàng đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 226

Trên suốt đường đi, trên cổ tay Hách Liên Quyền những chỗ dây trói ma sát hằn xuống từng vết máu thâm tím. Sợi dây nữ nhân này dùng để trói gã thật kỳ lạ, cách trói cũng rất lạ, dùng đủ mọi cách vẫn không thể nào giãy ra được, càng giãy càng thương nặng hơn. Trong tầm mắt của nàng thì căn bản không tìm ra được một cơ hội nào để đào thoát.

- Tây Sở vương, ta đã sớm nói với ngươi là không cần uổng phí sức lực mà! – Cảnh Dạ Lan nhìn vẻ mặt chật vật của gã rồi nói. Đêm qua Hách Liên Quyền đã bắt đầu vội vàng đứng ngồi không yên nhưng phỏng chừng gã không thể tưởng tượng được là còn có chuyện ở phía sau càng làm cho gã phát điên hơn nữa kìa.

- Bắc An vương phi, để rời khỏi sơn cốc này còn một đoạn đường nữa, chi bằng chúng ta nói chuyện bình tĩnh với nhau. – Hách Liên Quyền chợt đề nghị. Cứng rắn không có tác dụng vào lúc này, lấy sự mềm dẻo mới có thể kéo dài thời gian, trước mắt thì mạng sống là quan trọng nhất.

Cảnh Dạ Lan cười nhạt nói:

- Được, dù sao trên đường cũng rất buồn chán, chi bằng nghe ngươi nói chuyện.

- Bắc An vương phi, chuyện ngày hôm đó là do ta đắc tội mà mời người và Bắc An vương. Hách Liên Quyền ta rơi vào tay vương phi hai lần, dù không muốn chấp nhận thua cũng không được! – trong lời nói của gã có cảm khái và thán phục.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan híp mắt lại, trong lòng cười thầm. Hách Liên Quyền, ngươi cho ta là đứa trẻ lên ba chắc, những lời này là muốn phỉnh ta đó hả? Trò chơi dỗ trẻ nít!

- Tây Sở vương đã chịu thừa nhận mình thua cuộc, muốn ta tha cho ngài một đường sống! – nàng đỡ Hiên Viên Khanh Trần ngồi xuống sau đó đi tới trước mặt gã. Cái gọi là biết co biết dãn nàng cũng đã được học, ngày hôm qua còn tuyên bố khắc cốt nỗi sỉ nhục thế mà hôm nay đã thay đổi rồi.

- Thua trong tay vương phi, Hách Liên Quyền ta có gì không thể thừa nhận chứ. – mặt gã vẫn thản nhiên như không.

- Được, nếu đã vậy thì Tây Sở vương muốn dùng điều kiện gì để trao đổi để chúng ta toàn thân trở ra? – Cảnh Dạ Lan rất có hứng thú muốn chờ muoonshl muốn làm gì tiếp theo.

- Không bao lâu nữa sẽ đi tới cửa sơn cốc, nhị vị có thể tự mình rời đi, Hách Liên Quyền cam đoan sẽ không phái người chặn lại nửa đường.

- Đúng như vậy không? – Cảnh Dạ Lan chớp mắt, hùa theo hỏi lại.

- Một đêm qua ta đã suy nghĩ không ít, ân oán giữa bổn vương và Bắc An vương hẳn là có cách giải quyết, hiện tại mạng của ta nằm trong tay vương phi; còn Bắc An vương cũng bị thương không nhẹ. Tuy rằng vương phi… – thấy sắc mặt Cảnh Dạ Lan kinh hãi thì gã cười nói tiếp. – Vân Phong huynh lúc nào cũng bận tâm tới vương phi, bằng không thì một phen khổ tâm quyết ý muốn tấn công Bắc An vì cứu vương phi của Vân Phong huynh trở nên lãng phí?!

- Tây Sở vương quan sát rất tỉ mỉ, bội phục, bội phục! – Cảnh Dạ Lan gật gật đầu. Đúng là giết gã thì quá dễ dàng nhưng nàng lại không muốn liên lụy tới Tô Vân Phong. Một kẻ không có trái tim thì sẽ không cần gì mà lôi cả những người không quan hệ vào chuyện này để rồi cùng trả giá.

https://thuviensach.vn

- Nói vậy là vương phi cảm thấy chúng ta có thể ngồi đàm phán chứ! – nói xong, mắt gã sáng rực. Cảnh Dạ Lan không nói gì, Hách Liên Quyền hình như yên tâm chút chút, sau đó xoay người lại đối diện trực tiếp với hai người họ.

- Tây Sở vương đã phân tích rất chu toàn, ta cũng chưa lo lắng tới chuyện đó, dù sao cũng có điểm nên suy nghĩ. – nàng hình như động tâm.

Hách Liên Quyền nhìn đôi mắt lộ ra quang mang linh động của nàng đã hiện lên mệt mỏi nghĩ rằng đêm qua nàng đã vất vả quá mức; tinh thần và thể lực cạn kiệt gấp bội; hơn nữa nàng còn phải coi sóc thêm một Hiên Viên Khanh Trần bị thương nữa.

Cảnh Dạ Lan nhìn Hiên Viên Khanh Trần ngồi một bên, còn hắn chỉ thản nhiên cười, coi như là giao tất cả cho nàng quyết định.

Tin tưởng ta như vậy sao?! Nàng cười khẽ, đuôi mắt cong lên phong tình mê người. Sau đó nàng cao giọng hồi đáp:

- Được, ta đồng ý!

- Lời nói giữa ta và vương phi đã định! – gã vươn tay đến trước mặt Cảnh Dạ Lan, ánh mắt đảo quanh hàm chứa ý cười.

Liếc gã một cái, Cảnh Dạ Lan chỉ phe phẩy đầu cười lạnh:

- Thời điểm độc phát không còn bao lâu, dựa theo tốc độ này thì không sai biệt canh giờ cho lắm. Chờ tới khi chúng ta đến cửa sơn cốc thì ta sẽ đưa cho ngươi. Ngươi có thể yên tâm, tạm thời ngươi sẽ không bị độc phát.

- Vương phi nhất định muốn đến thời khắc mấu chốt mới chịu ra tay sao?

- Bằng không ta sao có thể chống đỡ được đội hộ vệ hoàn mỹ của Tây Sở ngươi chứ?! – Cảnh Dạ Lan tươi cười, bỗng ánh mắt biến lạnh, trường

https://thuviensach.vn

kiếm trong tay thoáng cái đặt lên cổ Hách Liên Quyền. Nàng đứng sau người gã, liên tục lui về sau vài bước rồi đem Hiên Viên Khanh Trần chắn sau người.

Cùng lúc đó, bốn phía trong sơn cốc xuất hiện binh mã, nhanh chóng bọn người họ bị vây quanh thành một vòng tròn.

- Tây Sở vương, sao lời nói tốt đẹp như vậy mà không có lấy chút thành ý, hại ta thiếu chút nữa đã mềm lòng đồng ý tha cho ngươi rồi.

Khóe môi Cảnh Dạ Lan lại tràn ra một tia cười nhạt song lạnh tới mức khiến người khác phát run. Trong tay khẽ dùng sức, lưỡi kiếm sắc bén lập tức cứa vào vết thương cũ của gã.

- Đâu có.. đâu có… – Hách Liên Quyền vội vàng trấn an nàng. – Bổn vương đang ở trong tay ngươi thì bọn họ sẽ không dám làm gì. Vương phi đừng lo lắng. – trong lòng gã thầm kêu khổ, hôm qua đã phát ra ám chỉ căn bản là không cho bọn chúng sớm xuất hiện nhưng rốt cuộc vẫn bị bại lộ.

- Ai, bị dọa thế này vài lần thì ta thật sự không dám tin tưởng ngươi nữa đâu. – nàng nhìn dòng máu tươi chậm rãi chảy uốn lượn xuống thân kiếm, trong đáy mắt hưng phấn như đang nhảy nhót.

- Tây Sở vương, ngươi nên biết ta là phụ ta trong quân, đối với những việc trong quân đội đều rất rõ ràng. Đêm qua ngươi thầm ra ám chỉ, xem ra ngươi chờ đợi một đêm rất vất vả!

Nàng đã biết! Trong lòng Hách Liên Quyền phát lạnh, chỉ là một động tác rất nhỏ cho dù có là người lão luyện cũng không thể nào nhìn ra được.

Thấy mặt gã biến đổi, nụ cười của Cảnh Dạ Lan càng thêm ngọt ngào, giọng nói thấp xuống:

https://thuviensach.vn

- Tuy rằng không thể nhìn thấu hết nhưng mà đối với Tây Sở vương thì ta chưa từng lơ là một lần nào bằng không sao làm đối thủ với ngươi mà ta còn sống tới lúc này chứ?!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 227

Chỉ cần bỏ qua một chi tiết rất nhỏ cũng đủ khiến cho nàng chết vài lần; hơn nữa càng vài thời khắc khẩn cấp thì nàng lại càng cẩn trọng hơn. Trong quân đội Lan Lăng, Tô Vân Phong đã dạy nàng không ít, nhất là thời điểm hành quân đánh giặc họ thường sử dụng động tác tay để trao đổi với nhau. Cái này cũng giống với những tiếng lóng hay là ám hiệu mà nàng dùng trước kia; thứ nhất là nàng cảm thấy quen thuộc, thứ hai là vì nàng rất thích nghiên cứu này nọ cho nên vẫn nhớ rất rõ trong đầu.

Thực tế so với những gì nàng học được không có sai biệt lắm, Tô Vân Phong còn phái người tới những nước khác làm mật thám thu thập thông tin, ngay cả mấy chuyện đó hắn cũng nói cho nàng biết. Tối hôm qua lúc Hách Liên Quyền làm động tác tay cho lui binh nàng đã lưu ý tới, cảm giác có điều không thích hợp.

Nhất định là gã sẽ không chịu bỏ qua cho Hiên Viên Khanh Trần và nàng!

- Không ngờ vương phi còn biết tới những thứ này.

- Không còn cách nào, muốn sống thì phải dựa vào chính mình thôi. Chẳng phải Tây Sở vương vì muốn ta mất cảnh giác mà đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào sao?

Máu nhỏ từng giọt từ trên lưỡi kiếm xuống đất. Hàng mày xinh đẹp của Cảnh Dạ Lan khẽ nhíu lại, nhìn máu tươi bị tán đi thì nàng chỉ lẳng lặng ổn định lại cổ tay, bước tiếp theo chính là….

https://thuviensach.vn

Đã tới đường cùng rồi, nếu không vạn bất đắc dĩ thì nàng quyết không buông tay. Tầm mắt tỏa ra bốn phía, binh mã đã vây quanh, hiện tại chỉ có duy nhất mình Hách Liên Quyền là tấm khiên bảo vệ cho nàng và Hiên Viên Khanh Trần, nếu có sơ suất gì thì chỉ có chết!

Nàng ngoái đầu nhìn Hiên Viên Khanh Trần đang đứng thẳng sau lưng mình, ánh mắt hắn bình lặng như nước, đối diện với nàng phát ra nhu tình nói không nên lời. Cảnh Dạ Lan như bị hắn cuốn hút, mỉm cười. Tia lo lắng khi nãy nổi lên trong lòng đều đã tiêu tán; nếu thật sự lúc này trốn không thoát thì tốt xấu gì nàng cũng không chỉ có một mình.. sẽ không giống như trước kia, chỉ có một người cô đơn tồn tại.

Cảm giác như vậy có lẽ rất kỳ quái nhưng mà nàng thật sự nghĩ như thế.

Bên hông chợt chặt, là hắn bước tới gần ôm nàng.

- Ta đến rồi đây! – hắn cầm chuôi kiếm, bàn tay to rộng, ấm áo bao lấy bàn tay lành lạnh của nàng. – Tay có lạnh không? – hắn thương tiếc đem tay nàng đặt vào ngực rồi sau đó quay tay nắm kiếm bức ép Hách Liên Quyền.

- Tây Sở vương, ngươi có biết vì sao cô vương chán ghét ngươi như vậy không? – nụ cười hắn cong lên đầy mị hoặc. Thân thể tuy rằng suy yếu nhưng giờ phút này hắn vẫn đứng sừng sững kiên định như một ngọn núi.

- Bắc An vương chán ghét ai còn cần tới lý do sao?

Hiên Viên Khanh Trần quét mắt sang bốn phía:

- Xem ra ngươi vẫn chưa rõ, ngươi cho rằng ngươi thật sự có thể lật đổ cô vương sao? – hắn tặc lưỡi chậc chậc, vẻ mặt tỏ ra chán ghét vô cùng. – Mỗi lần cô vương và ái phi bên cạnh nhau thì ngươi đều xuất hiện không đúng lúc quấy rầy chúng ta. Và ngươi còn suýt làm hại nàng bị thương, chỉ riêng điểm này thì cô vương đã đủ muốn giết chết ngươi rồi!

https://thuviensach.vn

Những lời nói này nửa đùa nửa thật làm cho tâm Cảnh Dạ Lan động. Sao tới bây giờ mà người này vẫn không đứng đắn thế nhỉ? Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện sát khi trong lòng Hiên Viên Khanh Trần đã tỏa sang bốn phía.

Không một ai được làm nữ nhân mà hắn yêu thương bị thương, không một ai…

- Vì một nữ nhân mà biến thành bộ dáng thê thảm như lúc này, ngươi thật sự cảm thấy đáng chứ? – Hách Liên Quyền cười lạnh, quay đầu nhìn bốn phía. – Ngươi hãy nhìn xung quanh đi, dù hôm nay ngươi có giết bổn vương thì nhất định cũng trốn không thoát. Đến lúc đó Bắc An của ngươi sẽ máu chảy thành sông, hàng ngàn người sẽ chôn cùng với ngươi. Quân sĩ của ngươi sẽ hối hận vì sao lại nguyện trung thành với một vị chủ nhân không cần giang sơn chỉ muốn mỹ nhân như ngươi!

Hiên Viên Khanh Trần nghe xong im lặng không nói gì, chỉ ôm chặt Cảnh Dạ Lan trong lòng:

- Nàng nghĩ thế nào?

Nàng vẫn luôn quan sát xung quanh, đều là người của Hách Liên Quyền, dù bọn họ có lợi dụng Hách Liên Quyền được lúc này thì cũng không có cách nào để thoát thân. Có lẽ thật sự sẽ là lần cuối cùng gần nhau rồi.

- Cảnh Lan! – hắn gọi tên nàng, hắn đang chờ câu trả lời cuối cùng từ nàng.

Than nhẹ một tiếng, nàng thu hồi tầm mắt, đúng là tới thời điểm cuối cùng thì tâm mới đủ bình yên để suy ngẫm lại tất cả những gì không muốn nghĩ tới từ trước tới nay.

Hiên Viên Khanh Trần! Nàng nhìn chăm chú gương mặt quen thuộc, lo lắng trong lòng ngưng lại, hết thảy cứ như đã nằm lại đúng vị trí nó vốn có.

https://thuviensach.vn

Hắn từng nói dù có chết cũng phải ở bên cạnh nhau, mà từ tới giờ nam nhân này vẫn luôn ở bên cạnh nàng; cho dù đã nhiều lần bỏ trốn đi nhưng vẫn không thể không tái hợp với hắn.

- Nếu đã thế này thì ta có thể nghĩ gì được nữa, tùy ý ngươi đi! – bàn tay nho nhỏ của nàng đặt trước ngực hắn, cách một lớp quần áo nàng có thể cảm thụ được độ ấm cơ thể hắn. Thoáng cái, cơ thể nàng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Lâu này nàng rất muốn thoát ly khỏi hết thảy, không quan tâm tới bất cứ chuyện gì chỉ cần ở bên cạnh một người đáng để tin tưởng; tuy rằng nàng biết đó chỉ là ảo tưởng nhất thời nhưng trước mắt giống như nàng có thể thực hiện được.

- Nếu ta nói ta muốn nàng trở về cùng ta, vĩnh viễn không rời khỏi ta, bên cạnh ta cả đời thì nàng có bằng lòng không? – đột nhiên Hiên Viên Khanh Trần cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Nàng lẳng lặng nghe, trong lúc vô tình tay chạm phải thứ hắn mang theo người, không cần nhìn, chỉ cần chạm vào thì Cảnh Dạ Lan cũng biết đó là cái gì.

- Cảnh Lan, ta nghĩ là nó cũng muốn như vậy! – Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi nói, đây chính là khúc mắc lớn nhất giữa hai người.

Tay bị hắn đè chặt lại, lòng bàn tay chạm vào chiếc khóa nho nhỏ, lòng bàn tay cảm nhận hơi ấm cơ thể, mu bàn tay áp vào lòng tay nóng bỏng của hắn…

- Ta… – nàng vẫn không thể nào tha thứ, căn nguyên rối rắm chính là vì vậy.

- Ta thay đổi chủ ý, trước tiên ta muốn biết đáp án của nàng, ngay bây giờ! – trong lời nói ôn nhu của Hiên Viên Khanh Trần còn mang theo hơi thở bá đạo mà Cảnh Dạ Lan rất quen thuộc. Hắn muốn biết được đáp án!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt màu vàng yêu dị khóa chặt khuôn mặt nàng, vẫn là ánh mắt nóng cháy, mãnh liệt như trước.

- Cảnh Lan, ta muốn biết đáp án của nàng, trả lời ta đi! – khẩu khí của hắn chân thành tha thiết, từng bước buộc nàng phải đáp trả.

Nếu.. nếu.. nếu.. kết quả không đúng như dự liệu thì nàng phải làm sao? Trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm hỏi chính mình một lần nữa.

Sáng sớm mai, ánh sáng mặt trời mỏng manh chiếu rọi xuống. Nàng cắn môi, chăm chú nhìn nam tử trước mặt. Trong đôi mắt linh động sự né tránh dần biến thành kiên định.

Giữa bọn họ đúng là cần phải có sự quyết định để xác minh mọi chuyện!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 228

Cánh môi hơi mở ra, hàm răng trắng đều khẽ cắn môi dưới:

- Được, ta nói cho ngươi biết đáp án của ta! – thanh êm mềm nhẹ phiêu tán trong gió rơi vào tai Hiên Viên Khanh Trần khiến vẻ mặt hắn cũng nghiêm túc hẳn lên.

Trong lòng vội vàng ngóng trông được nge đáp án của nàng nhưng tinh thần lại bắt đầu bất an, khẩn trương đứng lên. Từ nhỏ đến lớn hắn gặp phải không ít nguy cơ, nguy hiểm cũng không ít nhưng cảm giác không giống như bây giờ, hắn vừa muốn nghe đồng thời cũng sợ hãi khi nghe được.

Cảnh Lan, nàng trả lời như thế nào? Nếu đúng với tâm của nàng thì nhất định là nàng yêu ta!

- Ta nghe! – hắn cực lực trấn định mình, tay cầm kiếm không khỏi run lên khiến lưỡi kiếm lệch khỏi Hách Liên Quyền nhưng Hiên Viên Khanh Trần hoàn toàn không biết.

- Hiên Viên Khanh Trần, kỳ thật ta…

Đột nhiên Hách Liên Quyền vung tay đẩy ra. Vì một lòng chờ đợi Cảnh Dạ Lan trả lời mà Hiên Viên Khanh Trần nhất thời thất thần, lảo đảo một cái thì thân mình liền loạng choạng ngã về phía trước. Trong cơn hoảng sợ, Hách Liên Quyền bước nhanh đi, cao giọng hét:

- Bắn tên.. bắn tên…

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan đang do dự không biết nói sao cho rõ ràng thì chứng kiến một màn bất ngờ không kịp phòng bị, nàng chỉ biết lao nhanh tới đỡ lấy Hiên Viên Khanh Trần sắp ngã xuống đất.

- Khanh Trần… – nàng bật thốt, trên mặt đều là lo lắng, bất an.

Đang lúc choáng váng, Hiên Viên Khanh Trần vung trường kiếm trong tay, ánh sáng lóe lên rất chuẩn xác nhắn ngay sau lưng Hách Liên Quyền mà đâm tới. Bước chân gã chậm dần, sau vài cái lắc lư thì cả người lảo đảo ngã sập xuống đất.

Cùng lúc đó cung thủ bốn phía vận sức chờ phát động, tất cả đều nhắm ngay hai người họ.

- Không… – nhất thời Cảnh Dạ Lan đem hết toàn lực ôm lấy Hiên Viên Khanh Trần, cơ thể theo bản năng ấn đổ hắn về sau còn nàng thì phủ trên người hắn. Nàng dùng sức ôm chặt, thậm chí còn mang theo quyến luyến không tha mà ghì cổ hắn, tựa vào ngực hắn.

Nàng không hề nghĩ ngợi mà làm ra hành động này, về phần nguyên nhân thì Cảnh Dạ Lan không có quan tâm tới, chỉ là muốn làm như vậy…

Không khí như ngưng trệ lại, nàng chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của hai người, trong đầu trắng bạch một mảnh. Hậu quả như thế nào nàng không muốn nghĩ tới nữa.

- Cảnh Lan, đây chính là đáp án của nàng sao? – giọng nói của Hiên Viên Khanh Trần cứ như vọng xuống từ trời cao.

Cảnh Dạ Lan từ từ mở mắt ra, không phải là vạn tên tề phát sao? Vì sao không có lấy một chút động tĩnh nào vậy? Nghi hoặc nhìn người đang bị nàng đè bên dưới, trong đôi mắt yêu dị kia ẩn hiện ý cười nồng đậm.

Ơ…. Đôi mắt Cảnh Dạ Lan lóe sáng, thoáng cái đã hiểu được!

https://thuviensach.vn

- Ngươi gạt ta! – nàng đứng thẳng người lên sau đó nhìn bốn phía sơn cốc, vẫn là binh lính kín mít nhưng lúc này lại xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Quần áo màu xanh phất phơ dưới ánh sáng mặt trời chói lòa phát ra ôn nhuận. Mái tóc dài phất phới bay tứ tung trong gió, đôi mắt cười mị hoặc ngàn năm không thay đổi. Vì đứng diện với ánh nắng tuy không phân biệt được rõ ràng lắm nhưng nàng cũng biết khuôn mặt xinh đẹp kia yêu dị khó phân tới chừng nào.

Vô Ngân!

Cảnh Dạ Lan ngây ra một hồi, sao y lại ở đây? Vậy những người này không lẽ là… Suy nghĩ dần tích tụ lại, khóe miệng nàng nổi lên một tia cười lạnh, thì ra là như vậy!

Hiên Viên Khanh Trần lại vươn tay ôm lấy eo nàng:

- Cảnh Lan…

- Đừng có gọi ta! – nàng bất ngờ đánh rớt cánh tay Hiên Viên Khanh Trần rồi đứng lên lạnh lùng nhìn hắn.

- Nàng hãy nghe ta nói… – Hiên Viên Khanh Trần biết là rất khó để giải thích toàn vẹn nhưng mà nàng đã tức giận rồi, không thể chậm trễ được. Hành động dọa người khi nãy của nàng đã kích động tới tâm hắn khiến hắn không thể nào khống chế được. Nàng vẫn chưa nói ra đáp án, đúng là có chút tiếc nuối nhưng mà hành động này so với đáp án càng làm cho hắn kinh ngạc hơn.

- Không cần giải thích, ta không muốn nghe!

- Thật sự không cho ta một cơ hội giải thích sao? – hắn ôn nhu hỏi, hiện tại hắn vẫn còn ngồi dưới đất, nụ cười hư ảo, một cánh tay vươn ra còn một

https://thuviensach.vn

cánh tay ôm lấy ngực. Ánh mắt vẫn dừng lại trên người nàng, nhu tình thiếu chút nữa khiến cho Cảnh Dạ Lan thất thần.

- Đừng có giả bộ nữa, nếu ta sớm biết ngươi đã khỏe thì tốt rồi, ta sẽ không bị lừa!

- Kỳ thực ta muốn nói là…

- Giải thích cái gì, ta không muốn nghe, ngươi không cần nói cái gì hết! – nàng uất giận nhìn hắn. Tình huống vừa rồi vô cùng nguy cấp, hắn có biết là nàng quyết định đi một bước như vậy có bao nhiêu khó khăn? Thấy Vô Ngân, trong lòng nàng đã hiểu được, hắn sớm đã an bài tốt mọi thứ, chỉ là chờ nàng nhảy xuống nữa là xong.

Cảm giác bị người ta lừa gạt dần lan tỏa trong lòng, thực ấm ức, khó chịu!

- Cảnh Lan, ta biết lúc này nàng sẽ trách ta nhưng nàng hãy nghe ta nói xong đã, nàng… – Hiên Viên Khanh Trần bất đắc dĩ nhìn nàng, đúng là giận thật rồi.

Cảnh Dạ Lan mặc xác hắn, bước tới trước mặt hắn, ngồi phịch xuống rồi vươn tay giật chiếc khóa đang đeo trên cổ hắn xuống.

- Đừng… – Hiên Viên Khanh Trần sửng sốt, cuống quít bắt lấy tay nàng.

Cái túi nho nhỏ kia chính là thứ khiến cho nàng ra quyết định cuối cùng:

- Ngươi không xứng đáng đeo nó! – dường như có cái gì đó chui vào xoang mũi, cay cay khiến cho nàng nhịn không được, hốc mắt nóng lên.

Cái gì cũng đều là lừa nàng, đến cuối cùng thì nàng cũng chỉ có một mình!

https://thuviensach.vn

Bước nhanh đi, nàng không thèm để ý tới Hiên Viên Khanh Trần đang ra sức gọi mình. Nàng sẽ không bao giờ tin tưởng nữa, và nàng cũng không cần…

Thấy nàng đi xa rồi, Vô Ngân mới đi tới bên cạnh hắn:

- Ngươi sớm biết sẽ có ngày này, còn phiền não cái gì chứ? – nói xong, y vươn tay tới trước mặt Hiên Viên Khanh Trần.

- Chỉ sợ là lại tốn một phiên khổ công nữa rồi. – Hiên Viên Khanh Trần cười bất đắc dĩ nhưng làm sao nói rõ được tâm ý của hắn. Cho dù có phải làm cái gì thì hắn cũng phải khiến cho nàng trở lại trong vòng tay hắn một lần nữa.

- Ngươi còn phải tốn một phiên công phu tiếp đây nữa, Bắc An vương của ta! – Vô Ngân nhìn thi thể của Hách Liên Quyền cách đó không xa, hiển nhiên là chuyện một phiên công phu của hai người họ là hoàn toàn khác nhau.

- Ngươi nói là hắn? – Hiên Viên Khanh Trần thản nhiên nói, sớm hay muộn cũng sẽ giết gã, chỉ là tới sớm quá thôi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 229

Giận thì giận nhưng Cảnh Dạ Lan vẫn tìm tới Ngô thống lĩnh, thủ hạ của Tô Vân Phong hỏi cho rõ ràng nguyên nhân của chuyện này.

- Ngô đại ca, vậy bây giờ vương gia vẫn còn ở trong hoàng cung sao? – ban đầu Tô Vân Phong đáp ứng yêu cầu của Hách Liên Quyền nhưng sau đó đổi ý; tuy hắn là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng nhưng khó bảo đảm là không bị hiềm nghi vì việc kháng thánh chỉ này.

- Vương gia ở đó vẫn chưa có thấy tin tức gì, đại khái là chưa có đi ra! – Ngô thống lĩnh lo lắng nói.

- Chuẩn bị ngựa cho ta, ta về trước xem sao! – Cảnh Dạ Lan phân phó. Dù sao nguyên nhân cũng vì nàng, hiện tại Hách Liên Quyền chết ở Lan Lăng, đúng là khó mà giải thích cho hợp tình hợp lý được, thảm rồi!

Đúng lúc đó một giọng nói xen ngang vào:

- Cảnh công tử, ta khuyên là ngươi tạm thời không nên vội vã trở về đó, có đi thì ngươi cũng không giúp được việc gì đâu. – Vô Ngân vén rèm xe lên rồi đi xuống.

- Đó là chuyện của ta, không cần ngươi tới dạy ta! – Cảnh Dạ Lan tức giận nói, tuy rằng mấy tháng sau còn cần Vô Ngân chế dược nhưng nàng không muốn bị áp chế, vướng bận bởi cái lý do đó.

- Cảnh công tử nói rất đúng, nhưng mà có người cần ngươi tới nhìn trước, sau đó ngươi trở về cũng không muộn!

https://thuviensach.vn

- Đã chết chưa? – nàng phẫn hận hỏi một câu, trừ bỏ là Hiên Viên Khanh Trần thì còn có thể nhìn ai chứ.

- Ừ, không khác lắm! – Vô Ngân nghiêm túc nói.

Cảnh Dạ Lan hồ nghi liếc mắt nhìn Vô Ngân, khi nãy nhìn hắn không tệ lắm sao bây giờ lại có thể… E là lại lừa nàng tiếp!

- Chờ cho hắn chết rồi đến nói với ta cũng được. Mà không, đừng nói với ta, ta không muốn biết! – nàng hừ lạnh một tiếng rồi xoay người ra doanh trướng.

Vô Ngân nhún nhún vai nhìn nàng giận dữ rời đi; còn Ngô thống lĩnh thì ngơ ngác không hiểu nàng đang tức giận cái gì. Ngày xưa Cảnh công tử im lặng không nói gì nhưng sao giờ biến táo bạo thế này, trước tới nay nàng chưa từng lớn tiếng nói chuyện đối với ai cả.

Bởi vì phải xử lý dám người hầu do Hách Liên Quyền mang theo, Ngô thống lĩnh tạm thời hiệp trợ với Vô Ngân, còn Cảnh Dạ Lan thì ở lì trong quân trại.

Ánh sáng ngọn đèn dầu leo lắt nhỏ như hạt đậu, nàng nằm trằn trọc khó ngủ.

Thì ra Vô Ngân một mình tới tìm gặp Tô Vân Phong; vì chuyện của Hiên Viên Khanh Trần mà y sớm đã bố trí quanh sơn cốc của Hách Liên Quyền. Binh lính ẩn nấp bên ngoài âm thầm lẻn vào, không ngừng giải quyết thủ hạ của Hách Liên Quyền; còn Hiên Viên Khanh Trần thì nhẫn nại chờ đợi cho Vô Ngân làm xong hết mọi thứ rồi mới chịu hành động.

Hắn biết Tô Vân Phong nhất định sẽ bắt tay với Vô Ngân, dù sao Tô Vân Phong chỉ là cái khiên bảo vệ an toàn cho hắn; đồng thời đây chính là cơ hội để tấn công Hách Liên Quyền. Tây Sở vương chết ngay tại biên giới Lan Lăng, vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ đổ hết cho Tô Vân Phong gánh vác!

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan bật người ngồi dậy, suy nghĩ một lất rồi đứng lên đi ra ngoài. Chuyện này rất nghiêm trọng, có lẽ đã thật sự hại tới Tô Vân Phong rồi.

Đứng trước doanh trướng của hắn, Cảnh Dạ Lan hít sâu một hơi rồi đi vào.

- Cảnh Lan! – hắn không ngờ thấy nàng xuất hiện vào lúc này.

- Ta có chuyện muốn nói, nói xong rồi đi, ngươi đừng có nghĩ nhiều! – nàng thấy Hiên Viên Khanh Trần đang ở trần tự mình rửa vết thương, tự mình thay dược. Tuy rằng nàng đã giúp hắn rửa sạch rồi, cũng biết là vết thương rất nghiêm trọng như lúc này nhìn lại thì ngực vẫn tê rần, đau nhói.

- Nàng nói đi! – hắn thấy Cảnh Dạ Lan không nói gì, ánh mắt chăm chú vào vết thương của mình thì cười nhẹ, tùy tai lấy áo khoác muốn mặc lên.

- Được rồi, không cần mặc áo, sẽ làm vết thương dính vào. – tuy lời nói lạnh lùng nhưng đủ khiến cho khóe miệng Hiên Viên Khanh Trần bất giác giơ lên.

- Cảnh Lan nói cái gì đều đúng, ta liền nghe theo nàng! – hắn chậm rãi nói rồi dựa người sang một bên, dường như mỗi một cử động đều khiến hắn phải lấy hết sức lực. – Nàng tới đây mặc kệ có phải tới thăm ta hay không thì ta cũng rất vui! – hắn vỗ nhẹ bên giường. – Tới đây ngồi xuống đi.

- Không cần, ta nói xong rồi đi ngay! – Cảnh Dạ Lan quay đầu đi không nhìn hắn, nhưng vết thương chằng chịt kia làm cho lòng nàng ê ẩm. – Hiện tại Hách Liên Quyền đã chết, ngươi tính sẽ giải quyết như thế nào?

Đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần chuyển nhanh, tựa tiếu phi tiếu mà nhìn Cảnh Dạ Lan:

- Nàng sợ Tô Vân Phong sẽ bị liên lụy!?

https://thuviensach.vn

- Điều này không hay chút nào, dù sao vương gia cũng vì ta mà…

- Vậy còn ta, nàng lo lắng thế nào? – đáy mắt thoáng cái biến mất tia ôn nhu. Bây giờ chỉ cần nghe thấy Cảnh Dạ Lan nhắc tới Tô Vân Phong thì hắn không thể kiềm chế được bản thân, hận không thể khiến hai người họ xa lạ như chưa từng quen biết. Hắn ta cứu Cảnh Lan, việc này hắn đúng là rất cảm kích Tô Vân Phong nhưng hắn không thể nào tâm bình khí hòa đối với sự ái mộ của hắn ta với Cảnh Lan được!>

Một chút, một tia.. hắn không thể dễ dàng tha thứ chuyện có một nam nhân khác yêu nàng!

- Ta phải đi! – không có được đáp án, nàng chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi nơi này.

- Không được, nàng lại đây! – đột nhiên hắn đề cao giọng, gắng gượng xuống giường bước lại gần ngăn cản Cảnh Dạ Lan đang muốn đi ra ngoài.

Hắn liều lĩnh ôm chặt nàng từ sau:

- Đến đây, nhìn ta một cái cũng không được sao? – trong giọng nói của hắn mang theo đau đớn.

- Không cần nhìn, dù sao thì ta và ngươi đã không có quan hệ gì, ngươi mau buông tay ra! – nàng quật cường nói rồi gỡ cánh tay đang ôm chặt mình nhưng nàng lại không dám dùng sức vì vết thương trên người hắn chưa có ổn.

- Không quan hệ.. Cảnh Lan, nàng thật là nhẫn tâm… – hắn nhíu mày, kéo người nàng lại đối diện với mình. Đôi mắt như dã thú bị thương mang theo một tia tuyệt vọng. – Nàng không chịu nghe ta giải thích lại vội vã muốn phân rõ quan hệ với ta, nàng không thể không công bằng với ta như vậy!

https://thuviensach.vn

- Không công bằng, vậy ngươi đối với ta công bằng chắc? – Cảnh Dạ Lan ngước lên, nhất thời tất cả những ủy khuất, oán hận dâng lên trong lòng. – Còn muốn ta lặp lại nữa sao? Chính là ngươi không chịu buông tha cho ta, rốt cuộc thì ngươi muốn thế nào chứ? – chua xót trong mắt biến thành nước mắt rơi xuống. Lại là vì Hiên Viên Khanh Trần mà lệ nàng rơi!

- Ta yêu nàng cho nên vĩnh viễn không buông nàng ra. Cảnh Lan, nàng cũng yêu ta mà, nếu không thì lúc đó nàng sẽ không…

- Ai muốn yêu ngươi chứ, ngươi yêu Thu Thủy của ngươi là được rồi, không phải vì nàng ấy mà ngay cả hài tử của ta cũng bị ngươi… – khóe miệng nàng tràn ra tơ máu, bên môi đã bị nàng cắn nát.

Con ngươi Hiên Viên Khanh Trần tối sầm lại, lực đạo trong tay nới lỏng, thanh âm biến trầm thấp:

- Cảnh Lan, ta so với ai khác đều quan tâm tới đứa nhỏ nhất, nếu có thể trở lại như trước thì ngay cả Thu Thủy cũng không thể đổi lại con ta được!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 230

Trở lại như trước? Cảnh Dạ Lan cười chua sót, hàng mi khẽ nhúc nhích, từng giọt nước mắt ngã nhào bên má:

- Không thể trở về được, Hiên Viên Khanh Trần, chúng ta không thể nào quay lại được! – nàng ngẩng mặt, chăm chăm nhìn hắn. – Không phải là ngươi muốn nghe đáp án của ta sao? Bây giờ ta liền nói cho ngươi nghe!

- Ta nghe! – hắn khó khăn nói. Vẫn không được sao? Nàng vẫn không muốn thừa nhận nàng yêu ta sao?

Cảnh Dạ Lan thở dài một tiếng, ngữ điệu lạnh nhạt như nước nhưng lại mãnh liệt hơn sóng triều gợi lên một trận sóng to gió lớn trong lòng Hiên Viên Khanh Trần.

- Ta thừa nhận là ta yêu ngươi! – đôi mắt nàng dừng lại biểu tình kinh ngạc đầy vui sướng của Hiên Viên Khanh Trần song trên gương mặt lạnh nhạt không có lấy chút biến hóa.

Nàng vẫn không muốn suy nghĩ tới vấn đề này, cho dù Hiên Viên Khanh Trần có thổ lộ chân thành như thế nào thì nàng đều cực lực làm cho chính mình không được để ý tới. Mãi tới lúc trong sơn cốc, khi nghe Hách Liên Quyền hét lên “Bắn tên..” thì nàng không suy nghĩ gì mà lao lên ấn hắn ngã xuống đất. Trong nháy mắt đó đúng là nàng đã nghĩ rằng không muốn tách rời khỏi hắn nữa.

Cô đơn một mình, nàng nghĩ đó chính là thói quen của mình nhưng bất tri bất giác nàng bắt đầu ỷ lại vào người hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng thật sự chán ghét vì sao mình lại biến thành như vậy? Hắn cứ thế chiếm lĩnh trái tim nàng, không lưu lại một chút khe hở! Tới khi nàng phát hiện ra thì đã quá muộn, không còn một đường thoát lui nào nữa…

- Cảnh Lan, nàng nói nàng yêu ta… – Hiên Viên Khanh Trần ngây ngốc đứng một hồi rồi như một đứa nhỏ chôn đầu vào vai nàng, không ngừng hưng phấn lẩm bẩm. – Ta biết.. ta biết là nàng yêu ta mà! – hắn ngẩng mặt lên, nụ hôn cuồng nhiệt rơi xuống hai má nàng.

- Hãy nghe ta nói xong đã! – Cảnh Dạ Lan ngăn hắn lại. – Ta không phủ nhận tình cảm chân thật của mình nhưng mà… – đôi mắt nàng rũ xuống. – Ta đồng thời hận chính mình vì sao lại yêu thương ngươi như vậy!

Hắn bá đạo, ích kỷ, tàn bạo, lãnh khốc vô tình.. đây chính là ấn tượng ma quỷ mà nàng có được về Hiên Viên Khanh Trần.

Cho dù thân thế bị hắn chiếm đoạt, dù phải chịu đau đớn, nhục nhã sống không bằng chết thì nàng đều buộc chính mình phải kiên cường sống sót và không ngừng thoát khỏi hắn. Nàng cố thủ tâm mình, không được bước thêm một bước trầm luân vào tình cảm của hắn.. Nhưng mà hiện tại bức tường phòng thủ duy nhất của nàng đã bị đánh cho tan nát..

Hiên Viên Khanh Trần nhìn nước mắt rơi tán loạn bên má nàng, ngón tay thô ráp lau đi nước mắt cho nàng, cổ họng khàn khàn phát ra tiếng:

- Ta biết là không trở về được, là sai lầm của ta. Ta sai nhiều lắm, ta đã khiến nàng bị thương quá sâu. Nàng đối xử với ta thế nào cũng được nhưng trăm ngàn lần nàng đừng cự tuyệt chuyện ta yêu nàng. Cảnh Lan, cầu xin nàng đừng cự tuyệt… – giọng nói khàn khàn mang theo chua xót, hắn không ngừng hôn nhẹ lên hai gò má nàng. Mỗi một động tác đều mềm nhẹ tới cực điểm, cứ như sợ lại tổn thương tới nàng một lần nữa.

Ngay từ đầu hắn chỉ vô tình tàn nhẫn mà đoạt lấy nàng, đem nàng quăng vào thống khổ khôn cùng; nhìn thấy nàng sống thê thảm chính là mục đích

https://thuviensach.vn

của Hiên Viên Khanh Trần hắn.

Nhưng nàng vĩnh viễn không thần phục hắn.

“Hiên Viên Khanh Trần, thân thể thần phục ngươi thì sao chứ, tâm của ta vĩnh viễn sẽ không thần phục bất cứ kẻ nào!” Cho dù có chịu đựng tất cả những tra tấn ác độc của hắn thì nàng cũng không hề cúi đầu trước hắn, mãi tới khi sinh mệnh nhỏ bé kia xuất hiện.

Cảm giác thật kỳ diệu, hắn vốn muốn có một đứa nhỏ làm dụng cụ, thủ đoạn mới để tra tấn nàng nhưng khi nghe đại phu nói nàng mang thai thì nháy mắt đáy lòng hắn mềm nhũn, cứ như có thứ gì đó chạm vào rất dễ chịu.

Khi nàng đào tẩu, hắn biết chuyện nàng mua thuốc phá thai thì nổi giận tới phát cuồng; đưa nàng trở về Bắc An, hắn nghĩ là đứa nhỏ đã không còn, thiếu chút nữa kích động muốn giết chết nàng. Rồi ngoài ý muốn phát hiện đứa nhỏ vẫn còn song mọi chuyện đã không thể nào cứu vãn nữa. Và giữa những lúc biến chuyển ấy tình cảm đã bắt đầu nảy mầm.

Từ khi nào yêu nàng? Hiên Viên Khanh Trần cũng không biết nữa, có lẽ là lần tân hôn, khi nhấc chiếc khăn voan của nàng lên, đôi mắt kiên định, bình thản không chút che dấu của nàng hoàn toàn không giống với những gì trong trí nhớ của hắn. Trong đôi mắt đó ẩn chưa sự bất tuân, từng chút hiển lộ làm cho hắn không tự chủ được mà luân hãm vào.

Nàng khẽ vỗ sau lưng Hiên Viên Khanh Trần, thong thả nói:

- Nếu đã không trở lại được thì ngươi cưỡng cầu làm cái gì? Ta và ngươi đều yêu thương đối phương, cuộc đánh cược giữa chúng ta không có ai thua ai thắng, chi bằng buông tay! – nàng giết không được hắn lại không muốn tiếp tục yêu, càng dây dưa thì càng loạn.

https://thuviensach.vn

- Không buông tay, Hiên Viên Khanh Trần ta sẽ không buông tay! – hắn nắm lấy cổ tay Cảnh Dạ Lan, đôi mắt yêu dị vẫn kiên định như nước. – Cảnh Lan, ta yêu ai thì sẽ yêu tới cuối cùng, dùng hết khí lực đang có để yêu, ai cũng không thể ngăn cản được ta. Còn bây giờ, nếu nàng không thương ta, ta vẫn yêu nàng; nếu nàng yêu thương ta thì ta sẽ dùng cả cuộc đời này che chờ cho nàng, mặc kệ kết cục có như thế nào! – hắn khôi phục lại khí phách vốn có, tâm ý đã được xác định, đã muốn thứ gì đó thì hắn sẽ mãi mãi nắm chặt nó trong tay!

Hắn nhất định sẽ nắm chắc!

Khóe miệng Cảnh Dạ Lan gợi lên nụ cười yếu ớt, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nháy mắt hóa thành một vòng gợn sóng rồi tan biến không tiếng động. Nàng ngẩng mặt, dùng sức lau nước mắt đi.

- Không, là ta muốn buông tay!

- Ta nói ta sẽ không buông!

- Ngươi yêu thương ta chỉ vì ta không muốn thần phục ngươi, nếu ngay từ đầu ta khúm núm đứng cạnh ngươi thì ngươi sẽ không thèm iếc mắt nhìn ta một cái. – nàng hít sâu một hơi. – Ngươi nên yêu Thu Thủy chứ không phải ta! Nhiều năm qua ngươi bảo vệ nàng ấy như vậy, cuối cùng tâm nguyện đã đạt thành, vfi sao không cho nàng hạnh phúc chứ? Nàng mới chính là lựa chọn tốt nhất của ngươi! Hiên Viên Khanh Trần, cho dù ngươi yêu ta thì nút kết giữa ta và ngươi vẫn không thể nào gỡ bỏ được, với ta là như vậy! Cho nên ngươi…

- Cho nên ta nên yêu Thu Thủy?! – miệng hắn gợi lên ý cười cổ quái, hai tay xoa nhẹ má nàng; hắn cũng không nói thêm lời nào chỉ cẩn thận, trìu mến vuốt ve nàng.

- Đó là chuyện của ngươi, ta chỉ nói ra mà thôi! – đối với Thu Thủy thì nàng hận không nổi, và cũng không thể nào làm giảm bớt chua xót trong

https://thuviensach.vn

lòng mình.

- Nàng để ý tới chuyện Thu Thủy? – Hiên Viên Khanh Trần nhìn Cảnh Dạ Lan cắn chặt môi thì không khỏi cười. – Đừng làm bị thương chính mình, đứa ngốc! – đầu ngón tay xẹt qua cánh môi non mềm, thấy thân mình nàng đang run lên thì hắn mới vừa lòng buông tay ra.

Xem ra nàng vẫn còn khúc mắc đối với chuyện của Thu Thủy!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 231

Cảnh Dạ Lan rũ mắt xuống , ngữ khí thản nhiên:

- Để ý hay không để ý quan trọng lắm sao? – trong lòng nàng thầm nhớ tới buổi tối Thu Thủy đến tìm nàng.

Nếu hỏi ai là người yêu Hiên Viên Khanh Trần nhất thì đó chính là Thu Thủy.

Tình yêu của Tô Tĩnh Uyển chỉ có sự chiếm đoạt, không tiếc hết thảy mà hủy diệt những trở ngại đối với mình và muốn có được người mình yêu. Còn Thu Thủy thì khác, có thể nói Hiên Viên Khanh Trần là tất cả với nàng ấy, giống như hô hấp không thể thiếu dù chỉ một giây; nàng ấy vì hắn buồn mà buồn theo, vì hắn cười mà cười lên, hoàn toạn phụ thuộc vào hắn. Tuy rằng không có chủ động, chính kiến nhưng tình yêu khắc cốt ghi tâm.

- Người khác ta mặc kệ, ta chỉ muốn biết nàng có để ý hay không thôi. – hắn nhìn ra biến hóa trong đáy mắt Cảnh Dạ Lan, một nụ cười nhạt gợi lên bên môi. Hắn muốn nàng để ý!

- Nàng là cái gì với ngươi không liên quan tới ta. – nàng không thèm quan tâm giữa bọn họ có quan hệ như thế nào nha.

- Sao lại không quan hệ? Cảnh Lan, nếu nàng để ý thì ta thực sự rất vui. – hắn cúi đầu, ngón tay nâng chiếc cằm khéo léo của nàng lên. – Nàng muốn đi đâu? – hắn nở một nụ cười.

- Ta… ta không có… nàng ấy với ngươi như thế nào thì đó cũng là chuyện của các ngươi.. Là vương phi của ngươi cũng được, hay sinh con

https://thuviensach.vn

nối dõi cho ngươi cũng tốt.. hoặc là… – nàng còn chưa nói xong thì Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên áp mạnh lên môi nàng, trừng phạt bằng cách cắn cắn cánh môi nàng.

- Này… Đây là… – nàng không tài nào nói nên lời, mỗi một lần nói chuyện đều bị hắn dùng nụ hôn ấm áp này che lại. – Không .. không được… Đây là…

- Ta mặc kệ! – Hiên Viên Khanh Trần cười tà mị.

- Ngươi còn không mau buông ra thì ta không khách khí đâu! – khó khắn giãy hắn ra, Cảnh Dạ Lan nghiến răng nghiến lợi làm một bộ dáng cảnh cáo nghiêm chỉnh.

- Ta sẽ không buông, tùy ý nàng vậy! – hắn biết hiện tại nàng nhất định sẽ không đẩy được hắn ra bằng không thì đã sớm động chân động tay rồi. Cơ hội khó khăn lắm mới có được thế này thì dễ gì hắn buông tay chứ. – Đến đây… – hắn lẩm bẩm trong miệng, ôm chặt người trong lòng mình.

Trong quân trướng, dưới ánh nến, thân ảnh hai người xiêu vẹo trên mặt đất gắt gao ôm chặt lấy nhau.

Thật lâu sau hắn mới lưu luyến buông nàng ra:

- Ai, hiện tại thể lực của ta chống đỡ hết nổi rồi, hôm nay tạm thời buông tha cho nàng vậy! – hắn vươn đầu lưỡi liếm khóe miệng rồi nhìn tới cánh môi của nàng bị hôn tới đỏ chót lộ ra một bộ dáng bị quấy nhiễu làm loạn.

- Ngươi đúng là… – nàng nhìn hắn tỏ vẻ đắc ý, nhất thời không biết nói từ gì cho đúng nên đương muốn xoay người bỏ đi.

- Được rồi mà, được rồi mà, là ta sao rồi, ta không đùa nàng nữa! – Hiên Viên Khanh Trần vươn tay ra ngăn nàng lại, miệng cười ngọt ngào. – Những lời nàng nói sau này không được nhắc lại nữa, về phần Thu Thủy thì

https://thuviensach.vn

ta nghĩ là nàng đã hiểu sai gì đó rồi. – hắn vuốt ve mái tóc đen dài của Cảnh Dạ Lan, chậm rãi nói.

- Ta nghĩ sai cái gì? – Cảnh Dạ Lan thốt ra rồi bỗng giật mình ngẩng đầu nhìn hắn. Khi thấy Hiên Viên Khanh Trần chăm chăm nhìn mình thì nàng lại bối rối cúi đầu, ánh mắt không biết nên hướng đi đâu.

Một động tác rất nhỏ biến hóa cũng đủ làm Hiên Viên Khanh Trần cười vui vẻ. Chắc chắn là nàng đang ghen, cảm giác được người mình yêu quan tâm đúng là rất tuyệt!

- Cho tới nay Thu Thủy đối với ta mà nói là một người vô cùng quan trọng, và ta cũng rất yêu thương nàng ấy. Ta từng thế cho dù có phải làm bất cứ chuyện gì thì ta cũng phải chữa khỏi bệnh cho nàng ấy! – Hiên Viên Khanh Trần nói ra những này thì trong lòng tê rần, cảm giác chua sót và nặng nề đè lên tim hắn. Đúng vậy, hắn không nuốt lời, hắn đã phải trả một cái giá quá thê thảm, quá đau đớn để đổi lấy sự khỏe mạnh của Thu Thủy.

Cảnh Dạ Lan không nói gì, nàng đương nhiên biết “bất cứ chuyện gì” trong lời nói của Hiên Viên Khanh Trần là cái gì. Đó cũng chính là nỗi đau của lòng nàng, và cũng là khúc mắc mãi vẫn không thể mở ra giữa nàng và hắn. Cánh tay đang cầm tay hắn chậm rãi chảy xuống.

Theo bản năng, Hiên Viên Khanh Trần vội ôm chặt lấy nàng, không cho phép nàng lui về sau:

- Hãy nghe ta nói xong đã, ta nghĩ có một ngày sẽ nói tất cả cho nàng nghe!

Lời nói ôn nhu mang theo sự thê lương, có một sô việc hắn đã chôn dấu nhiều năm giống như một cánh cửa khóa kín tỏng lòng, không thể chạm tới cũng không một ai hiểu được. Lâu dần nó biến thánh một cái tật ngoan cố và không thể trị tận gốc được.

https://thuviensach.vn

- Không thể phủ nhận việc ta thích Thu Thủy, mỗi khi ở bên nàng ấy ta thấy rất thoải mái, nhẹ nhõm, ta không còn nghĩ tới chuyện nàng lừa gạt ta, cũng không nghĩ tới máu me cùng đao quanh kiếm ảnh, chỉ có sự yên tĩnh. – Hiên Viên Khanh Trần từ từ nói. Hắn trân trọng khoảng thời gian đó, điều hắn cần chính là sự yên tĩnh tuyệt đối.

Nhưng mà mãi tới khi nàng xuất hiện thì Hiên Viên Khanh Trần mới hiểu được các nàng hoàn toàn khác nhau.

Cảnh Dạ Lan nhớ lại, Thu Thủy luôn đứng im lặng nơi đó, không nói nhiều, trong đôi mắt trong veo ấy không có nhiễm sự phân tranh của trần thế. Vì nàng ấy mà Cảnh Dạ Lan đã mất đi quá nhiều thứ nhưng lại không có cách nào giận chó đánh mèo với nàng ấy được.

- Sau khi mẫu phi ta qua đời thì phụ hoàng đưa ta tới Tây Sở làm con tin, ở đó ta không còn là một vương tử của Đại Nguyệt mà biến thành một kẻ còn không bằng tiện nô thấp hèn, giống như … – hắn dừng một chút rồi mới nói tiếp. – Như một con chó. – ánh mắt biến mất sự ôn nhu, những năm tháng đã qua tái hiện trước mắt hắn khiến cho ngọn lửa âm ỉ bấy lâu nay bùng cháy lên.

Cho dù hắn có xuất thân tôn quý nhưng đã làm một con tin thì tôn nghiêm còn có thể nói tới sao!

Con tin? Cảnh Dạ Lan đại khái đã hiểu, nàng nghĩ là hắn đã phải chịu đựng quá nhiều chuyện khốc liệt mà một người bình thường không thể nào đối diện cho nên mới khiến cho bản thân thay đổi biến thành một người như thế này.

- Đến Tây Sở, người hầu bên cạnh ta đều bị giết hết, một đám người chết trước mặt ta, nô tài đi theo bị phân phát; bọn chúng không cho phép một người lưu lại chăm sóc ta. Ngay lúc đó Tây Sở vương tặng cho ta một món lễ vật. – hắn cười lạnh, bàn tay cầm tay Cảnh Dạ Lan đột nhiên siết chặt lại.

https://thuviensach.vn

Hơn muổi tuổi, lần đầu tiên hắn phải rời khỏi mẫu phi, sau đó là nhìn thấy cảnh người thân quen bị giết, máu chảy thành sông ngay trước mắt; trong mắt hắn chỉ toàn màu đỏ, rốt cuộc nhìn không ra một chút màu sắc khác nữa.

Bàn tay nắm chặt chợt cảm nhận thấy một tia ấm áp bao quanh, Hiên Viên Khanh Trần cúi đầu thấy tay nàng đang nắm lấy mình. Hắn chậm rãi nới lỏng, giọng điệu xin lỗi:

- Làm nàng đau rồi, ta xin lỗi!

- Không sao. – Cảnh Dạ Lan lắc đầu, thân mình từ từ dựa vào ngực hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 232

Ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn vết thương của hắn, Cảnh Dạ Lan nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy cảnh máu tươi; cùng một độ tuổi, khiếp sợ giống nhau, người nào chưa từng trải qua hoàn cảnh đó thì sẽ không hiểu được tâm trạng của bọn họ lúc ấy.

Hiên Viên Khanh Trần vỗ nhẹ lưng nàng, nghĩ là mình đang dọa nàng sợ:

- Ta biết nàng rất khó có thể tưởng tượng được, đã làm nàng sợ rồi! – dù nàng có kiên cường thì vẫn là một tiểu thư của thừa tướng, cánh máu chảy đầm đìa như vậy hắn là chưa từng nhìn thấy. Hắn từng thề trong những đêm dài vô tận một ngày nào đó sẽ cho nàng nếm thử mùi vị thống khổ đó, vậy mà hiện tại hắn thấy hối hận vì đã làm nàng bị thương.

Làm nàng sợ, sao có thể chứ? Cảnh Dạ Lan thấp giọng nói:

- Nếu ngươi thấy nói quá khó khăn thì không cần nói nữa. – những chuyện mà hắn trải qua nàng cũng không muốn tìm hiểu nhiều nữa, dù sao thì vết thương đau đớn thế nào cũng chỉ có hắn mới là người hiểu rõ nhất.

- Cảnh Lan..

- Trước tiên ta giúp ngươi bôi thuốc, bằng không vết thương sẽ dính lại. – nói rồi nàng cẩn thận đỡ hắn đi tới bên giường, cầm thuốc bột và vải trắng bắng bó sạch sẽ vết thương.

Hiên Viên Khanh Trần ngoan ngoãn im lặng không nói lời nào, thành thật nằm đó nhìn nàng đang tận tâm chăm sóc cho mình. Ánh mắt hắn luôn đuổi theo từng động tác của nàng, không đành lỏng bỏ lỡ dù chỉ một tia.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan giúp hắn rửa sạch vết thương bị nhiễm trùng, rắc thuốc lên vải rồi băng bó lại. Đây là lần đầu tiên nàng cam nguyện tới gần Hiên Viên Khanh Trần, lúc này mới phát hiện trên người hắn ngoài những vết thương mới còn có những vết thương khác nữa. Thoạt nhìn thì thấy chúng có từ lâu, nhất là chỗ ngực trái ngay tim, một đường sẹo dài sâu hoắm, hắn là lúc ấy bị thương nghiêm trọng lắm, có thể nói là muốn lấy mạng hắn vậy.

Ngón tay nàng dừng lại vết sẹo kia, mày khẽ nhướng lên, nhíu chặt.

Hiên Viên Khanh Trần cũng chú ý tới hướng mắt của nàng, song hắn chỉ thản nhiên nói:

- À, lúc ấy ta bị thương, chính Thu Thủy đã cứu ta. – nếu lúc ấy không có Thu Thủy cứu hắn thì chỉ sợ thế gian sớm đã không có một người là Hiên Viên Khanh Trần.

- Miệng vết thương rất sâu, hắn là lúc ấy bị thương rất nặng.

- Hiện tại đã tốt rồi. – hắn cười. Vết thương này khiến cho hắn nằm liệt một chỗ hơn nửa năm không thể nhúc nhích nhưng cũng làm cho hắn hạ quyết tâm nhất định sẽ hủy diệt hết những kẻ từng làm tổn thương tới hắn và người của hắn.

- Còn đau không?

- Ha ha ~~ đã là chuyện rất lâu trước kia rồi, làm sao mà nhớ rõ chứ? – ánh mắt mắt khẽ động, đúng là rất lâu rồi.

- Đồ nói dối, làm sao có thể quên được bao nhiêu đau đớn chứ! – giọng nói của Cảnh Dạ Lan có điểm nghẹn ngào. Mạng như sợi chỉ tơ mỏng manh, lúc nào cũng đứng bên bờ vực sinh tử, so với bất kỳ ai khác thì nàng là người hiểu rõ cảm giác ấy nhất.

https://thuviensach.vn

- … – Hiên Viên Khanh Trần ngây người ra một hồi, vừa rồi trong mắt nàng chớp động là…

- Đúng vậy, là ta lừa nàng, đúng là rất đau. – hắn gượng ngồi dậy, nắm lấy bàn tay nho nhỏ của nàng áp vào vết thương trước ngực mình. – Nhất là nơi này, mỗi khi nghĩ tới nàng đều đau đớn cùng cực. – hàng mày rậm trùng xuống, lời nói chân thành da diết.

Cảnh Dạ Lan không có giãy dụa như bình thường, cũng không nói hắn không đứng đắn, vô lại; ngược lại nàng dịu ngoan tùy ý để hắn nắm lấy tay mình. Đầu nhanh chóng đánh nghiêng đi, giống y như một người đang dỗi giận không thèm để ý tới đối phương.

Hiên Viên Khanh Trần đem tay nàng đặt bên môi, không nhanh không chậm hôn vào lòng bàn tay nàng. Trong mắt hắn hàm chứa ý cười, ánh mắt chăm chú nhìn nàng:

- Vừa rồi ta gạt nàng đó, nhưng những lời ta nói đều là thật lòng. Nếu có thể khiến nàng đau lòng vì ta thì ta thật sự nguyện để mình bị thương khắp người.

Nàng nâng mắt trừng nhìn hắn, hồi lâu sau mới lên tiếng hỏi:

- Là Thu Thủy đã cứu ngươi? – trong lòng nàng lại nảy lên một tia tình tố khôn kể, Thu Thủy và hắn lúc đó…

- Ừm, ta ở Tây Sở ngoài Vô Ngân thì chỉ có Thu Thủy là người đối với ta tốt nhất. Ta nợ nàng một mạng! – hắn chậm rãi nói. – Tới tận bây giờ ta vẫn muốn trở thành một người bảo vệ cho Thu Thủy, từ nhỏ nàng thân thể đã yếu, không thể chơi đùa tự do cùng những đứa trẻ khác. Ta từng đồng ý với nàng, nhất định sẽ tìm một danh y chữa khỏi bệnh cho nàng. Nàng và Vô Ngân đã trải qua cùng ta những năm tháng ở Tây SỞ, ta thương yêu nàng như một người thân thuộc và dành cho nàng những thứ tốt nhất!

https://thuviensach.vn

- Người thân? – Cảnh Dạ Lan nâng mắt lên đối diện với ánh mắt hắn. – Thu Thủy thích ngươi, ngươi không phải là không biết.

- Đúng, ta biết, những năm gần đây Thu Thủy chỉ biết tới hai người nam tử là ta và Vô Ngân, nàng cũng không che dấu việc thích ta. – Hiên Viên Khanh Trần nhìn ra sắc mặt Cảnh Dạ Lan dần biến. – Nhưng mà ta đối với nàng chỉ là thích, tựa như ta vừa nói thích như khi nãy vậy. Ta không thể ngăn cản sự yêu thích của mình với Thu Thủy nhưng trong lòng ta biết được người mà ta yêu là ai!

- Vậy những buổi tối các ngươi còn… – Cảnh Dạ Lan bật thốt ra, ngay lập tức nàng thấy hối hận vì mình đã không biết kiềm chế.

Tuy chỉ có nửa câu nhưng Hiên Viên Khanh Trần nghe xong cũng liền hiểu được nàng đang nói tới chuyện gì.

- Nàng ấy sợ bóng tối cho nên đôi khi ta ở cùng nàng. Nhưng mà chờ tới khi nàng ấy ngủ say rồi ta lập tức rời đi bằng không.. – đang nói hắn đột nhiên ngừng lại, đôi mắt sáng hấp háy híp nửa, bước tới gần Cảnh Dạ Lan.

- Ngươi… ngươi làm sao vậy? – khuôn mặt Cảnh Dạ Lan đỏ ửng lên, ánh sáng trong mắt hắn dần thay đổi khiến nàng giật nảy mình.

- Nàng vẫn luôn hoài nghi chuyện này? – mày Hiên Viên Khanh Trần khẽ nhúc nhích. – Cảnh Lan, nếu nàng nghĩ như vậy thì thật sự oan uổng cho ta rồi. Nói thật từ sau khi có nàng thì ta không có gặp qua nữ nhân nào khác, dù có là suy nghĩ cũng không có nghĩ tới nha! – ánh mắt hắn càng thêm nóng đỏ, thân mình ngã về phía trước, cánh tay vươn ra nhanh chóng kéo nàng lại gần.

- Này… – Cảnh Dạ Lan không kịp phòng bị, chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi bị ôm vào trong lồng ngực hắn.

https://thuviensach.vn

- Thì ra nàng nghĩ về ta như vậy. – trên đỉnh đầu vang lên giọng bất mãn của Hiên Viên Khanh Trần, ngón tay khẽ nhúc nhích nâng khuôn mặt Cảnh Dạ Lan sớm đỏ bừng đang chôn trong khuỷu tay hắn nãy giờ. – Ta thực sự rất đau lòng!

- Mặc xác ngươi! – Cảnh Dạ Lan muốn vặn bung tay hắn ra nhưng ngược lại bị hắn dùng lực kéo tay lại khiến cả người bổ nhào lên người hắn. Thân mình dán chặt với thân mình, mặt đối mặt, tư thế thân mật này trông thực ái muội.

- Ngươi…

- Tuy rằng ta rất đau lòng vì nàng đã nghĩ về ta như vậy nhưng ngẫm lại thì ta thấy qua việc đó có phải nói lên một điều .. nàng cũng quan tâm tới ta!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 233

Giọng nói bất mãn, trên mặt trưng ra ý cười nồng đậm, hắn thừa dịp Cảnh Dạ Lan thất thần liền ôm lấy chiếc cổ phấn nộn của nàng, nhân thể kéo nàng xuống.

- A..

- Vết thương của ngươi!

Động tới vết thương trước ngực khiến hắn rên lên một tiếng song vẫn xoay người ngăn nàng lại.

- Rất đau! – hắn thì thầm bên tai Cảnh Dạ Lan, không đứng đắn cắn cắn vành tai nàng. – Nhưng vì nàng có vậy cũng đáng lắm! – hắn cười khẽ, cái hôn ẩm ướt, nóng cháy trượt xuống cổ nàng thành một đường dài. Hắn có thể cảm nhận được thân thể nàng run lên một trận.

Yêu hắn, quan tâm tới hắn, đau lòng vì hắn, nữ nhân trong lòng này tuy rằng không chịu nói ra ngoài miệng nhưng lại dùng hành động cụ thể làm cho hắn liên tiếp kinh hỉ. Khoảnh khắc hạnh phúc nhảy nhót này làm cho tâm trạng vốn bất an, lo sợ của hắn dần ổn định lại.

Cảnh Lan, một ngày nào đó nàng sẽ hiểu được tất cả những gì ta làm, nàng đã yêu ta, nếu vậy thì ta càng không buông tay. Sẽ có một ngày như vậy, một ngày nàng sẽ hoàn toàn chấp nhận ra, và chịu mở ra bế tắc trong lòng!

Nhất định sẽ có! Hiên Viên Khanh Trần thầm nhủ trong lòng. Đêm nay thu hoạch được khá nhiều, hắn ức chế không nổi nên kích động ôm chặt

https://thuviensach.vn

người nằm bên dưới mình, hắn muốn được yêu và yêu nhiều hơn nữa.

- Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đừng tưởng mình là người bệnh thì khiến ta không có cách nào đối phó nhé! Nếu ngươi còn như vậy thì ta liền không khách khí đó! – Cảnh Dạ Lan lấy hơi thở dốc dồn dập, nàng cố lấy lại vẻ bình thường rồi quát. Những lời nói kia đã tiêu trừ nghi vấn trong lòng nàng nhưng ngược lại khiến cho nàng vô lực ngăn cản sự tấn công từ phía hắn.

- Ồ, được, vậy nàng muốn làm gì ta nào?! – Hiên Viên Khanh Trần đứng lên, nhìn vẻ mặt ngượng ngùng và bất an của nàng.. Oài, đúng là vẫn không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ mà!

- Trước tiên ngươi buông ta ra đã! – Cảnh Dạ Lan vừa vội vừa tức; nàng giận chính mình vì mỗi lần bị hắn kiềm trụ đều không thể phản kích lại.

- Được, ta cho nàng một cơ hội! – Hiên Viên Khanh Trần cười tà mị, chậm rãi né người ra.

- Hừ, ngươi… – Cảnh Dạ Lan còn chưa kịp nói xong thì hắn thình lình bắt lấy cánh tay nàng, thân mình vừa chuyển nháy mắt vị trí hai người lại trở về như lúc ban đầu. Có chút thay đổi đó là Cảnh Dạ Lan hiện tại đang ngồi khóa trên hông hắn, hai tay chống đỡ trước ngực hắn.. Cảnh tượng này.. tư thế này làm cho mặt nàng đỏ như bị hơ lửa.

- Ta không có phản kháng, nàng muốn đối xử như thế nào thì cứ việc! – nhìn một bộ dáng quẫn bách của nàng khiến ý cười trong đáy mắt Hiên Viên Khanh Trần càng sâu sắc.

Trong kế hoạch trốn đi của nàng trước kia từng có cảnh tượng này, lúc đó nàng còn rất vụng về nhưng lại cố tỏ ra có kinh nghiệm lão luyện. Nhưng điều đó khiến cho hắn thiếu chút nữa không khống chế được, nếu không phải sớm đã bố trí tốt thì đúng là lần đó nàng đã trốn thoát thành công rồi.

https://thuviensach.vn

- Đạp chết ngươi luôn! – Cảnh Dạ Lan dĩ nhiên biết dụng ý của hắn nên phẫn hận nghiến răng nghiến lợi nói.

- Cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được! – Hiên Viên Khanh Trần nằm ngang thắt lưng nàng; hô hấp của nàng biến dồn dập, mái tóc rơi tán loạn, khuôn mặt xinh đẹp mị thái mang theo trí mạng, con ngươi linh động vụt sáng rồi lại không biết nên nhìn đi đâu.

Không khí xấu hổ cứ thế giằng co hồi lâu, đột nhiên "Ha ha ha ~~~" Hiên Viên Khanh Trần phát ra một trận cười lớn, giữ chặt nàng còn đang bối rối buộc nàng nằm xuống bên cạnh sau đó ôm lấy nàng.

- Ngươi cười cái gì, không được cười! – vừa rồi hắn cố ý mà!

- Được, không cười! – hắn thu lại nụ cười, kề sát mặt vào má nàng. – Ta biết nơi này là quân doanh của Tô Vân Phong, ta sẽ không để cho người khác nhìn thấy nàng xinh đẹp nhường nào đâu! Lúc nào chỉ có hai chúng ta thì sẽ tiếp tục chuyện chưa có hoàn thành vừa rồi nhé! – giọng nói của hắn càng ngày càng nhỏ, cánh tay vung lên vẫy tắt ngọn nến leo lét cháy sắp cạn.

Trong bóng tối vang lên tiếng hắn gọi tên nàng rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn có tiếng bất mãn của nàng.. dần dần tất cả những âm thanh đó đều tiêu tán đi hết.

Một lát sau, Hiên Viên Khanh Trần mở bừng mắt, si ngốc, mê luyến ngắm nhìn người đang say ngủ bên cạnh mình.

Cảnh Lan, ta sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu nàng, chỉ yêu một mình nàng thôi!

Cách quân trướng không xa, một thân ảnh màu trắng đứng thẳng, mãi tới khi ánh nến vụt tắt thì trên gương mặt ôn hòa tuấn mỹ đã còn thấy một tia

https://thuviensach.vn

độ ấm. Tà áo bị gió đêm thổi bay phần phật đồng thời làm loạn cả mái tóc của hắn, còn hắn chỉ lẳng lặng đứng đó.

Đã là như vậy.. đã chậm mất một bước rồi sao?

- Vương gia, người đã tới! – từ xa, người của hắn đang thúc ngựa chạy tới, khuôn mặt hắn nhanh chóng thả lỏng rồi nhảy phịch xuống dưới.

- Ngô thống lĩnh, đứng lên đi. Tình trạng bây giờ như thế nào? – Tô Vân Phong khôi phục lại thái độ bình thường.

- Tây Sở vương Hách Liên Quyền đã chết! – Ngô thống lĩnh nhăm mày nhíu mặt nói.

- Ai đã hạ thủ?! – ánh mắt Tô Vân Phong biến đổi, tình hình so với hắn tưởng tượng đã phức tạp hơn nhiều.

- Là Bắc An vương Hiên Viên Khanh Trần!

- Vậy hiện tại hắn đã hạ lệnh xử trí như thế nào?

- Thuộc hạ chính là đến để báo với vương gia chuyện này. – vẻ mặt Ngô thống lĩnh lo lắng. – Vô Ngân và thuộc hạ đang xử lý nhưng Vô Ngân đưa ra ý kiến muốn giết hết bọn người Tây Sở, thuộc hạ đã kiên quyết cự tuyệt. Vì vậy mới suốt đêm thỉnh người trong cung truyền tin cho vương gia khiến người phải bôn ba một đường!

Tô Vân Phong khoát tay ý bảo không có gì:

- Hiện tại Vô Ngân đang ở đâu?

- Thuộc hạ bạo gam giam lỏng y lại bằng không y đã sớm xuống tay rồi. Biết rõ là khách của vương gia nhưng vẫn mạo phạm! – Ngô thống tĩnh tự động nhận tội.

https://thuviensach.vn

- Mang bổn vương đi gặp Vô Ngân! – hắn đã sớm biết Hiên Viên Khanh Trần nhất định sẽ không bỏ qua cho Hách Liên Quyền nhưng bây giờ chỉ vì một đao của hắn giết chết Hách Liên Quyền đã khiến cho thế cục trở nên phiền toái.

Trong doanh trướng, Vô Ngân vẫn giữ một bộ dáng tủm tỉm cười như trước:

- Vương gia đến thật nhanh, thuộc hạ của ngài làm việc rất có năng lực.

Y đảo mắt nhìn sang Ngô thống lĩnh. Lúc này hắn bị trói chặt, tuy chật vật nhưng cũng không tới mức làm mất đi phong độ.

- Đã đắc tội rồ, thuộc hạ của bổn vương tuy hơi lỗ mãng nhưng cũng không thể để cho ngươi tùy tiện giết hết bọn người Tây Sở được. – Tô Vân Phong tiến lên mở trói cho Vô Ngân. Hắn nghĩ là y cũng rất lo lắng, đây chính là cách tốt nhất nhưng cũng nguy hiểm nhất. Chỉ cần một chút sơ sót thì toàn bộ kế hoạch sẽ đổ bể.

- Đắc tội cũng không có gì, chỉ là ta tiếc thay cho vương gia ngươi đã bỏ qua một cơ hội, là một cơ hội khó mà có được. – Vô Ngân xoa xoa vết hằn dây thừng trên cổ tay, khẩu khí lạnh nhạt lại tràn đầy tiếc nuối.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 234

Cơ hội?

Tô Vân Phong không nói gì rồi đột nhiên cười:

- Vô Ngân, cơ hội mà ngươi nói nên tặng cho Hiên Viên Khanh Trần đi.

Con ngươi tú lệ của Vô Ngân giơ lên, ý cười nhạt tràn ra:

- Thì sao chứ, cũng là vì Bắc An vương và cũng là vì vương gia ngài. – y phủi bụi đất trên trường bào, không chủ ý nói. – Nếu mọi chuyện đã thế này thì vương gia cũng nên nghĩ tới những điều tích cực, chứ không nên nghĩ cái gì cũng là bất biến.

- Hách Liên Quyền chết trên đất Lan Lăng ta, trách nhiệm này quá lớn, không phải một mình bổn vương có thể quyết định được.

- Cho nên ta mới thay vương gia giết hết những người Tây Sở do Hách Liên Quyền mang theo, không cho chúng một đường lui về để báo chuyện Hách Liên Quyền thôi. – Vô Ngân nói rồi đứng lên. – Dù sao thì cũng nên cùng nhau mai táng cho bọn chúng. – y mỉm cười nói cách xử lý người chết mà giống như đang nói tới một chuyện thường tình vậy.

Nói xong, y nhìn Tô Vân Phong còn đang suy nghĩ miên man, ý cười nhiễm rộng đến khóe mắt. Xem ra y đã gặp được một kẻ thông minh, mới chỉ nghe vài lời của y mà hắn đã hiểu được ý tứ. Ngược lại… Y phiêu mắt liếc nhìn võ tướng bên cạnh.

https://thuviensach.vn

- Vô Ngân, Tây Sở vương không phải là người thường, nói làm là làm được. Chẳng lẽ mọi chuyện đơn giản như ngươi nói hả? – Ngô thống lĩnh nhìn y bằng ánh mắt khinh thường, trong lòng nổi giận.

Chinh chiến sa trường nhiều năm, người chết trong tay hắn cũng không ít nhưng chưa bao giờ hắn gặp một người như Vô Ngân, lúc giết người mà y vẫn còn đứng vui vẻ trò chuyện, thủ đoạn ngoan độc không ai bằng.

- Rõ ràng là mọi chuyện rất đơn giản, cần gì phải làm phức tạp nó lên chứ. Vương gia cũng nên suy nghĩ rõ ràng, cẩn thận, cuộc trao đổi này đối với ngài hay đối với tôi đều có lợi.

- Mong vương gia suy nghĩ cẩn trọng! – Ngô thống lĩnh vội vàng khuyên giải.

- Đúng vậy, vương gia tự mình xuy sét là được rồi, Vô Ngân xin cáo lui trước. Nhưng mà thời gian cấp bách, hy vọng vương gia hãy có quyết định sớm và nhanh cho. – y rất có hảo tâm nhắc nhở Tô Vân Phong.

- Khoan đã! – Tô Vân Phong gọi y lại rồi quay sang nói với Ngô thống lĩnh. – Ngươi lui xuống trước đi, bổn vương có chuyện cần nói với Vô Ngân.

Đợi Ngô thống lĩnh đi xa thì Tô Vân Phong mới chậm rãi đi tới bên cạnh Vô Ngân:

- Bổn vương thật sự không ngờ lúc này chỉ vì ngươi mà phạm phải một sai lầm lớn. – hắn cũng phỏng chừng là Hách Liên Quyền lành ít dữ nhiều nhưng thật không ngờ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy.

- Vậy còn phải xem vương gia đứng ở góc độ nào mà nhìn. Nếu đứng ở vị trí của Vô Ngân thì ngài tự nhiên sẽ không nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

- Vô Ngân, điều ngươi muốn đã đạt được, ngươi nên cấp cho bổn vương một lời giải thích đi. – thực ra Tô Vân Phong không có ý trách y, hắn biết rõ kết quả nhưng cũng không thể thay đổi được mọi chuyện và hắn cũng sẽ không vì vậy mà cảm thấy ăn năn về sau này.

- Vương gia yên tâm, Vô Ngân đồng ý làm chuyện gì thì đều giữ chữ tín nghĩa, lúc này đây gây ra nhiễu loạn nhất định sẽ không liên lụy tới vương gia. Đây là thù lao vì ngài đã đồng ý thực hiện đúng theo kế hoạch của ta, hy vọng lần tới…

- Sẽ không có lần tới, giữa ngươi và ta chỉ có lần hợp tác duy nhất này thôi. – Tô Vân Phong cười nhẹ, nếu hợp tác với một người như y thì hắn thật sự không biết là điềm lành hay dữ.

Vô Ngân cũng ăn ý gật đầu:

- Cũng đúng, lần này có lẽ cũng vì A Cảnh nên mới phá lệ.

Yêu thương một người không hề yêu mình nhưng lại vì nàng mà khiến chính mình rước lấy phiền toái, Tô Vân Phong ơi Tô Vân Phong, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ thua một chữ “tình” mà thôi.

Sắc mặt Tô Vân Phong khẽ biến, A Cảnh! Trong lòng như có một lỗ hỗng đem nỗi đau đớn mà hắn cố kìm giữ phóng hết ra. Không phải bản thân hắn dù có cầu cũng không được sao? Từ nhỏ đến nay hắn không muốn ép buộc bất cứ điều gì, nhưng vì nàng mà hắn bắt đầu sinh ra một thứ cố chấp, tham lam.

- Vô Ngân thay mặt Bắc An vương đa tạ Vân Vương gia.

- Ta cũng không có nói là thả cho Hiên Viên Khanh Trần đi.

- Ồ, ý của vương gia là?

https://thuviensach.vn

- Giữa ta và hắn còn có một trận tỷ thí. Cho dù là thắng hay thua thì đều phải diễn ra.

Trên mặt Vô Ngân hiện lên một tia kinh ngạc rồi lập tức biến mất.

- Được rồi, Vô Ngân sẽ chờ tới khi cuộc tỷ thí kết thúc. – rời khỏi doanh trướng của Tô Vân Phong, ý cười trên mặt y dần biến mất. Xem ra Hiên Viên Khanh Trần lại lôi về cho bản thân phiền toái không cần thiết rồi.

Đã lâu rồi không có ngủ ngon như vậy, lúc Cảnh Dạ Lan tỉnh lại thì phát hiện trời đã sáng, còn Hiên Viên Khanh Trần vốn vẫn ở bên cạnh giờ chẳng thấy đâu.

Xoay người rời giường, nàng nhanh chóng rửa mặt chải đầu gọn gàng, việc nàng cần làm lúc này chính là nên đi gặp Tô Vân Phong.

- Cảnh công tử! – có người tới ngăn nàng đang muốn cưỡi ngựa đi. – Vương gia đang đợi công tử tới.

Tô Vân Phong đến đây?! Cảnh Dạ Lan vừa nghe thấy vậy lập tức nhảy xuống ngựa.

- A Cảnh thấy vương gia khỏe mạnh cũng yên tâm! – cứ nghĩ sẽ liên lụy tới Tô Vân Phong thì trong lòng Cảnh Dạ Lan nổi lên áy náy. Đã không thể hồi đáp hắn thứ gì, ngược lại còn gây thêm phiền phức cho hắn.

- Đi tìm ta sao? A Cảnh cố ý đi vì ta sao? – hắn nghe xong thì mỉm cười, thuận miệng hỏi.

- Đương nhiên! – Cảnh Dạ Lan đáp. – Lần này ta gặp chuyện không may, ít nhiều nhờ vương gia ra tay giúp đỡn nhưng vì vậy mà làm phiền hà tới vương gia.. A Cảnh thật có lỗi, mong vương gia yên tâm, nếu hoàng thượng có trách tội xuống thì ta sẽ gánh tội một mình!

https://thuviensach.vn

Tô Vân Phong lẳng lặng nghe nàng nói xong thì thở dài một tiếng:

- Ta muốn gặp nàng không phải để nghe nàng nói mấy lời gánh vánh linh tinh này. – trên gương mặt ôn hòa giơ lên ý cười cô đơn. – Xa cách lâu như vậy không có gặp mặt, ta lo lắng cuộc sống của nàng có điều khó khăn, nàng không thể nói với ta chuyện gì khác sao? – hắn tiến lên vài bước, cầm tay Cảnh Dạ Lan, vẻ mặt nhu tình da diết trước giờ chưa có.

Càng muốn buông tay thì lại càng không thể buông hắn làm sao vậy chứ? Cho tới bây giờ hắn chưa từng một lần có không được hay là không bỏ được một người!

Cảnh Dạ Lan hơi cúi người, khéo léo rút tay về:

- Cảm ơn ý tốt của vương gia nhưng A Cảnh không thể.

- Nàng không thể? – hắn lặp lại lời nói của Cảnh Dạ Lan. – Đối với ta thì không thể, còn vĩnh viễn sẽ không nói với hắn một câu không thể, có đúng không Mị Nô?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 235

Một tiếng Mị Nô làm cho lòng Cảnh Dạ Lan động, mày hơi nhướng lên. Cái tên này đã lâu không có người nào gọi tới, thời khắc nàng quyết định rời khỏi Hiên Viên Khanh Trần thì đã quyết định quên đi nó.

- Vương gia, Hoa Mị Nô đã chết rồi, người cần gì phải nhắc lại. – nàng thản nhiên nói.

- Nàng còn nhớ rõ những lời mà nàng nói với ta không? – Tô Vân Phong từ từ hỏi. Đúng vậy, Hoa Mị Nô đã chết, nữ nhân trước mắt này chính là người mới sống lại – A Cảnh.

- Vương gia muốn nói tới câu gì?

Tô Vân Phong yên lặng không nói, lấy từ trong ống tay áo ra một thứ rồi đưa tới trước mặt Cảnh Dạ Lan. Một thanh trủy thủ nhỏ gọn sắc bén nằm trong tay hắn, trên lưỡi đao còn dính lại vết máu đã khô cứng thâm đen, ẩn hiện có đốm màu lục.

Cảnh Dạ Lan giật mình, bật thốt:

- Vương gia vẫn còn giữ? – nàng làm sao quên được thứ này, nó suýt chút nữa đã cướp đi tính mạng của nàng nhưng nàng không ngờ là Tô Vân Phong còn giữ nó.

- Đúng vậy, ta vẫn còn giữ. – Tô Vân Phong cười chua sót, cúi đầu nhìn xuống. Hắn và nàng ở chung gần nửa năm trời cho tới tận bây giờ e chỉ có thứ này là giữ lại được.

https://thuviensach.vn

Không muốn mắc thêm một sai lầm nào, hắn âm thầm nhớ tới nàng và nàng không biết hắn đã vượt qua những ngày tháng đó như thế nào. Mạng của nàng như sợi chỉ mành, hắn đã mời hết tất cả danh y trong Lan Lăng, ngay cả ngự y trong hoàng cung cũng kéo đến chẩn trị cho nàng; dù không biết bao nhiêu dược liệu trân quý đã được tìm và sử dụng, hắn cũng muốn cứu lại nàng.

A Cảnh, ta có thể cho nàng những thứ mà Hiên Viên Khanh Trần cho nàng, cũng có thể yêu nàng không thua Hiên Viên Khanh Trần, nhưng vì sao nàng luôn từ chối? Nếu nàng muốn cắt đứt thì vì sao phải cự tuyệt một sự khởi đầu mới?

Vẻ mặt Cảnh Dạ Lan biến đổi, nhẹ giọng nói:

- Ân cứu mạng của vương gia A Cảnh vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ. Nếu sau này vương gia cần tới A Cảnh thì nhất định A Cảnh sẽ dốc toàn lực vì vương gia. – nàng chỉ có thể báo đáp Tô Vân Phong được như vậy mà thôi.

- Nàng muốn đi? – Tô Vân Phong nâng mắt lên, vội vàng hỏi. – Đã quyết định rồi sao? Khi nào chứ?

- Đúng vậy, ta đã ở đây quá lâu rồi, gần đây còn mang phiền toái đến cho vương gia, ta không muốn…

- Nàng chưa bao giờ là phiền toái cả, ta cũng không quan tâm những gì nàng làm.

- Vương gia, ta không thể ở lại.

- Nàng muốn trở về cùng Hiên Viên Khanh Trần?

- Ta… – Cảnh Dạ Lan ngây ra một lúc, không khỏi lắc đầu và cũng không thể nào xác định. – Ta không biết, mọi chuyện từ nay về sau ta còn chưa có nghĩ tới. – rời khỏi nơi này rồi thực sự nàng chưa biết sẽ đi về đâu.

https://thuviensach.vn

Nếu rời đi không có mục đích thì nhất định người kia sẽ tiếp tục đuổi theo nàng; nếu trở về cùng hắn thì sẽ làm ngược lại ước nguyện ban đầu.

Một hồi trầm mặc, cuối cùng Tô Vân Phong cũng mở miệng:

- Nàng còn chưa trả lời ta, nàng còn nhớ rõ những lời đã nói với ta không?

- Vương gia… – Cảnh Dạ Lan than nhẹ một tiếng, trả lời có chút khó khăn. – Ta xin lỗi. – nàng biết ba chữ này không có tý sức nặng nào nhưng nàng không tìm ra được lời nào thích hợp hơn.

Tô Vân Phong cũng cười, điều mà hắn muốn không phải thế này.

- Nàng đã nói là muốn quên đi Hiên Viên Khanh Trần, bắt đầu lại một lần.. ta đã nghĩ là mình có cơ hội. Cho dù nàng có tiếp tục lùi về sau thì ta vẫn luôn chờ đợi nàng. Bây giờ nàng lại vì hắn mà muốn rời đi, với ta mà nói thì.. điều này đã làm ta bị thương tổn quá lớn. – nụ cười thật cô đơn, trên gương mặt ôn hòa của Tô Vân Phong biểu lộ đau đớn khiến cho Cảnh Dạ Lan không đành lòng nhìn.

Một người ôn nhuận, ôn nhu như hắn thực sự nàng không muốn thương tổn nhất.

- Làm vương gia bị thương thật sự không phải là điều ta mong muốn, mong vương gia tha thứ. – nếu không thể báo đáp hắn thứ gì thì Cảnh Dạ Lan tuyệt đối không cho mình một phút mềm lòng. Cho dù kết cục có như thế nào thì nàng cũng không muốn hắn bị thương quá sâu.

- Nàng muốn đi thì ta cũng không thể giữ nàng lại nhưng vụ đánh cược giữa ta và Hiên Viên Khanh Trần thì không thể hủy bỏ.

Đánh cuộc? Cảnh Dạ Lan sực nhớ lại, đúng là sắp tới còn có vụ đánh cuộc giữa hai người họ.

https://thuviensach.vn

- Ta có thể hỏi là kết quả cuối cùng là gì không? – nàng không khỏi lên tiếng hỏi.

- Không được, nhưng nếu nàng ở lại thì tự mình sẽ biết được. – Tô Vân Phong nắm lấy thanh trủy thủ trong tay, khôi phục lại thái độ bình thường, nụ cười nhàn nhạt như trước. – Nàng đi xuống trước đi, lát nữa còn một số chuyện trong quân cần nàng xử lý.

- Dạ, vương gia. – Cảnh Dạ Lan biết là hắn không muốn nói thêm cái gì nên cũng không hỏi thêm, sau đó nàng xoay người đi ra khỏi quân trướng.

Thân ảnh kiều nhỏ tinh tế dần đi xa, Tô Vân Phong vô lực ngồi phịch xuống ghế. Rốt cuộc thì cũng có lúc hắn cảm thấy lực bất tòng tâm.

A Cảnh, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, bất kỳ lúc nào cũng sẽ liên thủ tấn công Bắc An, còn hiện tại Hách Liên Quyền vừa vặn chết trong tay Hiên Viên Khanh Trần, nàng nói ta phải làm sao bây giờ?

Đem mặt chôn thật sâu vào lòng bàn tay, Tô Vân Phong thở dài mạnh một tiếng. Hắn không thể thua được, lúc này dù luận về công hay về tư thì hắn cũng không thể thua được!

Trong lòng tràn ngập bất an, tuy nàng không hiểu lắm nhưng cũng biết là Hiên Viên Khanh Trần đã gây ra một phiền toái lớn, Hách Liên Quyền chết làm sao giải quyết một cách dễ dàng được.

- Cảnh công tử? – thanh âm quen thuộc vang lên phía sau.

- Sao ngươi lại ở đây?

- Gặp ta khiến người không vui vậy sao? – y chậm rãi đi tới cạnh Cảnh Dạ Lan. – Vương phi, lâu rồi không gặp.

https://thuviensach.vn

- Hãy thôi đi, những việc mà ngươi và Hiên Viên Khanh Trần làm ta còn chưa tính sổ! – nhớ tới vụ nàng bị lừa một vố thê thảm mà vẫn còn lo lắng cho thương thế của cái tên chết bầm kia, người ngu ngốc nhất là nàng mới đúng. Căn bản là nàng đã rơi vào cái lưới mà bọn chúng giăng sẵn rồi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 236

Vô Ngân nghe xong thì nhếch miệng cười nhưng trong đôi mắt kia hoàn toàn không có lấy nửa điểm cười.

Nếu Khanh Trần chịu nghe lời y nói thì sẽ không có cục diện như ngày hôm nay. Hoa Mị Nô không chết, y đương nhiên là mới biết nhưng điều không ngờ đó là nàng lấy thân phận của Cảnh công tử ở lại bên cạnh Tô Vân Phong và còn trở thành phụ tá được Tô Vân Phong sủng ái nhất.

Với tính cách của Hoa Mị Nô thì nàng hẳn sẽ không làm nhưng chuyện như vậy, xem ra khi nàng rời khỏi Bắc An đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng. Tuy rằng Khanh Trần có dùng bồ câu đưa thư báo với y không nói tới nguyên nhân nhưng y đã đoán được vài phần.

- Vương phi nói gì vậy, Khanh Trần vì người mà dính vào một phiền toái lớn, ngay cả ta cũng không có cách nào giải quyết được. – y bất đắc dĩ nói.

- Hắn vì ta, ta hiểu được nhưng còn ngươi thì vì cái gì? – Cảnh Dạ Lan nâng mắt lên, lạnh lùng nhìn Vô Ngân. Kế hoạch này thực sự xảo quyệt, tạm thời không nói tới chuyện Hiên Viên Khanh Trần ăn bao nhiêu đau khổ nhưng trong một thời gian ngắn ngủi mà bố trí được hết mọi thứ chu toàn, thậm chí còn thuyết phục được Tô Vân Phong, đều là những chuyện không dễ thực hiện được.

- A… – Vô Ngân bày ra một bộ suy tư hơn nửa ngày, tiện đà hướng một nụ cười thật sâu về phía Cảnh Dạ Lan. – Ta là vì Khanh Trần. Lý do này không biết có vừa lòng với vương phi không?

Vì Khanh Trần?

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan khẽ gật đầu, Hiên Viên Khanh Trần có nói qua lúc hắn ở Tây Sở thì Vô Ngân đã cùng hắn đồng cam cộng khổ. Khi trở về Bắc An vương phủ thì có thể nhận thấy rõ, hắn là một người không tin tưởng bất kỳ một người nào nhưng lại đối với Vô Ngân phi thường tín nhiệm. Y chỉ cần liếc mắt một cái liền hiểu được ý của Hiên Viên Khanh Trần, cứ như là phân thân hoặc là do Hiên Viên Khanh Trần nói cho y biết vậy.

Nhưng mà, nói đi rồi nói lại, hiện tại không phải là lúc bọn họ tính toán chuyện cá nhân, tình huống trước mắt thật sự nguy cấp nên Cảnh Dạ Lan cũng không muốn tranh luận dài dòng với y.

- Quên đi, không nói tới chuyện trước kia nữa, ngươi đã vì hắn thì sẽ nghĩ ra được biện pháp giải quyết phiền phức này.

- Ồ, vương phi thay đổi rồi, đã bắt đầu quan tâm tới Khanh Trần. – Vô Ngân cười nói nhưng nghĩ lại thì lúc ở trong sơn cốc lúc Hách Liên Quyền hét lên bắn tên thì y thực không ngờ Hoa Mị Nô lại lao lên chắn tên cho Khanh TRần. Khanh Trần, ngươi vì nàng mà mất đi quá nhiều thứ, điều này có lẽ là sự hồi báo mà ngươi đã biết trước.

Cảnh Dạ Lan liếc nhìn y:

- Ai quan tâm hắn?! – nghĩ tới đây nàng không khỏi bốc hỏa. Bắt đầu từ khi nào thì hắn không thèm biết tới bản thân mình đang gặp bao nhiêu nguy hiểm, mà cho tới tận lúc này vẫn chưa thấy bóng dáng hắn đâu cả. Đôi mắt vội vàng xao động, lo lắng, có lẽ ngay bản thân nàng cũng không có phát hiện ra.

- Một khi đã như vậy thì người cần gì phải lo lắng.

- Ta chán lo lắng cho hắn rồi, chỉ vì hiện tại biến thành thế này, e không chỉ hắn và ngay cả Bắc An cũng không được an toàn, đến lúc đó còn liên lụy tới cả ta nữa! – nàng tùy tiện tìm một lý do. Trước mặt Vô Ngân, nàng cảm giác mình không thể giấu được bất cứ chuyện gì, nhìn y như một

https://thuviensach.vn

người không nhiễm một chút bụi hồng trần nhưng chuyện gì cũng nhìn thấu đáo. Nhưng lúc này có y xuất hiện bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần thì Cảnh Dạ Lan cảm thấy yên tâm hơn chút.

Kỳ quái…

- Có lẽ thật sự sẽ như vậy! – y hình như trả lời rất thật.

- Ngươi nói là hắn sẽ có chuyện sao?

- Dù sao thì Hách Liên Quyền cũng là Tây Sở vương, còn hiện tại Hiên Viên Khanh Trần không có cái gì cả, nếu muốn khiến cho hắn có chuyện thì rất dễ dàng. – nói tới đây đôi mắt y tối sầm lại. Theo kế hoạch thì Hách Liên Quyền không nên chết sớm như vậy! Rối loạn cứ từng bước kéo đến nên tránh không khỏi phiền phức dài dài.

Sắc mặt vốn bình thản của Vô Ngân đột nhiên biến nghiêm trọng khiến cho lòng Cảnh Dạ Lan phát lạnh theo. Lúc này e là Hiên Viên Khanh Trần sẽ có chuyện…

- Không có cách nào sao? – nàng cắn chặt môi dưới, thấp giọng hỏi.

Trong lòng dâng lên một nỗi bất an vô hạn, nó cứ thế lớn dần lên. Trái tim như bị một thứ vô hình nào đó thít lại, trống rỗng, run rẩy không có chút an ổn.. cảm giác lo lắng cho một người là như vậy sao? Cảnh Dạ Lan thầm hỏi trong lòng. Đêm qua, những lời hắn nói khiến cho tâm nàng bắt đầu bị lay động và có biến hóa.

Yêu thương một người như vậy là đúng hay sai? Còn chuyện tâm tình thay đổi là chuyện tốt hay xấu, nàng cũng không hiểu nữa, tất cả mọi thứ cứ rối hết cả lên…

Biện pháp? Vô Ngân nghe xong câu này của nàng thì nheo mắt lại:

https://thuviensach.vn

- Tạm thời không có, nhưng dù có nghĩ thì e là rất khó. – câu này của y hoàn toàn không lừa gạt, Tô Vân Phong chính là khó khăn lớn nhất trước mắt. Một người sống quá nguyên tắc, quá bảo thủ với lề thói cũ như hắn nếu muốn thuyết phục đúng là chuyện không dễ dàng gì; mà muốn thắng được hắn cũng không phải không có khả năng, chỉ là….

Y than nhẹ một tiếng, định nói gì đó nhưng lúc quay đầu lại có chút sửng sốt rồi tiện đà cười. Cảnh Dạ Lan xoay người lại thì thấy Hiên Viên Khanh Trần mặt đầy mồ hôi, trường bào đang mặc trên người dính đầy bùn đất.

- Đã đi đâu đó? – nàng đề cao giọng hỏi.

- Đợi chút ta nói cho nàng nghe. – hắn đi lên, kéo tay nàng làm một bộ dáng thần bí.

- Vương gia, ta xin lui xuống trước, lát nữa sẽ tới tìm ngươi. – Vô Ngân thức thời liền rời đi.

Cổ tay bị hắn cầm và nàng lập tức bị hắn kéo đi về phía doanh trướng.

- Làm cái gì thế? – nàng lẩm bẩm, ánh mắt đảo quanh bốn phía.

Tốt xấu gì nàng cũng đang mặc một thân nam trang Cảnh công tử, còn hắn là Bắc An vương, giữa ban ngày ban mặt thế này mà cứ lôi kéo nàng.

- Mau buông tay, nơi này là quân doanh đó. – nàng dùng sức muốn giãy tay ra. Người này đúng là…

Hắn lại không thèm để ý tới, hồi đáp:

- Chính là vì quân doanh nên ta mới kéo nàng đi bằng không ta đã sớm ôm lấy nàng rồi.

- Này, ngươi đi chậm một chút. – Cảnh Dạ Lan giãy không ra nên chỉ có thể bước theo hắn song trong lòng đã dâng lên một vị ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

- Ta có cái này muốn cho nàng xem. – lời nói của hắn mang theo hưng phấn, cước bộ cũng nhanh hơn.

- Là cái gì? – đứng trước doanh trướng, Hiên Viên Khanh Trần dừng lại, lấy tay che mắt nàng. Giọng nói ôn nhu thì thầm bên tai nàng. – Trước tiên không thể nhìn! – nói xong, hắn chậm rãi dẫn nàng đi vào trong.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 237

Nhấc lên rèm trướng, trong không khí truyền tới một mùi hương thơm ngát khiến cho Cảnh Dạ Lan bật cười.

Thật là, không phải hoa sao? Cái gì mà thần thần bí bí chứ.

- Được rồi, còn không mau buông ra. – giọng điệu gắt gỏng như khóe miệng bất giác cong lên một nụ cười. Tặng hoa kiểu này chỉ là một hành động rất bình thương, dù ở cổ đại hay hiện đại đều thông dụng.

Cánh tay to lớn che mắt nàng dần dần buông ra, Cảnh Dạ Lan mở tròn mắt; lúc tầm mắt hướng về phía trên giường thì sắc mặt nàng khẽ biến.

- Thích không? – cánh tay Hiên Viên Khanh Trần vươn ra ôm lấy eo nàng, cả người kề sát vào nàng. Liếc mắt thấy nàng đứng ngây ngốc nhịn không được bèn cúi đầu hôn nhẹ một cái lên má nàng. – Ha ha ~~ Ta cố ý hái cho nàng đó.

Cảnh Dạ Lan tựa vào lòng hắn nhưng không có động tĩnh gì.

- Ơ, làm sao vậy? Không vui sao? – hắn khó hiểu nhìn người trong lòng mình.

- Cảnh Lan, nàng làm sao vậy?

- Này, nàng nói gì đi chứ?

Hô liên tục vài tiếng mà Cảnh Dạ Lan không có phản ứng khiến Hiên Viên Khanh Trần sốt hết cả ruột, hắn xoay người nàng lại đối diện với mình:

https://thuviensach.vn

- Dù gì thì sáng sớm ta đã đi ra ngoài hái chúng, nàng sao ngay cả… Cảnh Lan, nàng… – lời nói còn chưa dứt thì chợt ngưng bặt. Trong đôi mắt yêu dị của hắn hiện lên tia kinh hoảng.

Bàn tay nho nhỏ nâng lên nhẹ nhàng đặt trên trán hắn, giúp hắn lau đi vệt mồ hôi.

- Sáng sớm ngươi đi ra ngoài là vì chuyện này? – nàng nhẹ giọng hỏi, tầm mắt nhìn tới chiếc giường không khỏi hoa mắt.

- Đúng vậy, có thích không? – hắn cười như một đứa bé, nắm lấy bàn tay nàng, đầu ngón tay phấn hồng như trân châu sáng nhuận, mềm mại ấm áp khiến hắn nhịn không được mà đưa lên miệng hôn xuống. – Cảnh Lan…

Hàng mày tú lệ khẽ động, nhất thời nàng không biết nên nói cái gì; trong thâm tâm cả ngọt ngào, vui mừng hỗn loạn cả lên.

- Lần sau không được làm thế này nữa, dù sao đó chỉ là một truyền thuyết, sao tin tưởng được chứ. – giọng nói của nàng nhàn nhạt, nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Hiên Viên Khanh Trần nhanh chóng giữ chặt nàng lại:

- Nàng cũng biết truyền thuyết Thượng Tà sơn? Mặc kệ là thật hay giả nhưng Hiên Viên Khanh Trần ta tin là được rồi. – hắn kéo nàng đi qua cầm lên một đóa hoa trắng nho nho trên giường, nhìn không chớp mắt. Đây chính là thứ hắn mất cả nửa ngày khó khăn lắm mới hái xuống được.

Hắn vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó đi săn bắn nàng có nói tới ngọn núi.

Thượng tà,

Ngã dục dữ quân tương tri

Ttrường mệnh vô tuyệt suy,

https://thuviensach.vn

Sơn vô lăng

Giang thủy kiệt

Đông lôi chấn chấn

Hạ tuyết vũ

Thiên địa hợp

Nãi cảm dữ quân tuyệt

(Tình ta gặp chàng kéo dài suốt cả đời cũng không suy giảm.

..Đến bao giờ..

Núi không còn ngọn

Nước sông có cạn

Mùa đông có sấm dậy

Mùa hạ có tuyết rơi

Trời đất hợp làm một

Thì ta mới chịu cùng người biệt ly)

- Ta muốn đời đời kiếp kiếp ở cùng nàng, vĩnh viễn không rời xa. – đầu ngón tay mân mê cài bông hoa vào búi tóc nàng, hương thơm dìu dịu lượn lờ khắp không gian. – Cảnh Lan, nàng có chịu không? – vuốt nhẹ sợi tóc của nàng, Hiên Viên Khanh Trần quấn nó quanh ngón tay mình, ánh mắt chuyên chú dừng trên mặt nàng, thâm tình trong mắt kiên định.

- Ta không tin, ngươi đó, đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa. – nàng ngây ngốc một hồi đột nhiên cười khẽ rồi đẩy hắn ra. – Mau đi đi, không phải Vô

https://thuviensach.vn

Ngân nói muốn tìm ngươi sao. – Cảnh Dạ Lan hối hả đẩy hắn ra khỏi doanh trướng.

- Được rồi, ta đi trước tìm y, nàng nghỉ ngơi đi. – ngon tay thon dài của Hiên Viên Khanh Trần vuốt ve má nàng, lưu luyến một hồi mới chịu buông ra. – Chờ ta trở lại, không được bỏ nó xuống. – ánh mắt hướng nhìn tới đóa hoa đang nằm trên tóc nàng, giọng nói như mệnh lệnh không cho phép được từ chối. Thấy Cảnh Dạ Lan gật đầu thì hắn mới chịu an tâm rời đi.

Đưa tay vuốt ve đóa hoa nhỏ bé trên tóc, trên những cánh hoa trắng muốt vẫn còn vương lại sương mai. Đồ ngốc, đồ ngốc… Ai lại đi tin tưởng truyền thuyết kia chứ!

Nàng cười cười lắc đầu, trên núi Thượng Tà có một loài hoa, trong vòng một ngày nếu có thể hái nó xuống và trao cho người mình yêu thương thì đời đời kiếp kiếp chẳng bao giờ chia ly. Vậy mà hắn cũng tin, không phải ngốc thì là cái gì? Khóe miệng Cảnh Dạ Lan cong lên hình cung thật sâu, càng lúc càng lớn, bất giác đầu mũi cay cay giống như có thứ gì đó nồng nặc xông vào, khóe mắt cũng chua xót theo.

Hiên Viên Khanh Trần… Nàng ngồi xuống, đem mặt úp vào hai đầu gối.

…

Đúng hẹn, Vô Ngân nhìn hắn chật vật đi tới thì không khỏi cười đùa:

- Ai có thể nghĩ là đường đường một Bắc An vương cũng biến thành bộ dáng như lúc này. – vén ống tay ống rộng dài lên, y cầm lấy một nhánh cây vẽ gì đó trên mặt đất.

Ngược lại Hiên Viên Khanh Trần nở một nụ cười rất vui vẻ:

- Đúng vậy, thỉnh thoảng thoải mái, phóng túng thế này cũng khó mà có được. – nói xong hắn nhìn đống ký hiệu kỳ quái mà Vô Ngân đang vẽ ra

https://thuviensach.vn

nhưng cũng không có kinh ngạc mà đợi cho y viết xong mới hỏi. – Ngươi đã nghĩ ra một cách nào tốt rồi sao?

- Chưa nghĩ được. – Vô Ngân thành thật trả lời, vẫn tiếp tục vẽ trên mặt cát.

- Vô Ngân, ta biết lúc này ta đã không chịu nghe lời ngươi nói nhưng ngươi cũng đã lừa ta là Hoa Mị Nô đã chết khiến cho ta thương tâm lâu như vậy. Hai chuyện đó đều huề, ngươi cũng nên nguôi giận đi.

- Đúng vậy, là ta cho nàng uống dược giả chết lừa ngươi, nhưng ta thật sự tình nguyện để ngươi hận ta một lần chứ không muốn ngươi mạo hiểm như vậy.

Động tác tay Vô Ngân nhanh hơn, ngữ khí bình thản, vẻ mặt tỉnh bơ không coi sự tức giận của Hiên Viên Khanh Trần ra gì. Mọi chuyện ắt sẽ có ngày bại lộ, chẳng qua vấn đề nằm ở chỗ sớm hay muộn thôi.

- Là vì cuộc tỷ thí giữa ta và Tô Vân Phong, ngươi đang lo lắng ta sẽ không thắng?! – con ngươi hắn biến lạnh, thuận tay cầm lấy một nhành cây vẽ loạn. So với Vô Ngân thì khí thế của Hiên Viên Khanh Trần lãnh liệt hơn, nhu tình trong mắt vừa nãy biến mất không còn tăm hơi.

Động tác tay của Vô Ngân chựng lại, y ném nhánh cây đi, đứng thẳng người dậy:

- Ngươi thật sự tự tin là mình nhất định sẽ thắng sao? – không còn vẻ mặt tươi cười như bình thường nữa. Lúc Vô Ngân không cười thì biến thành một thứ khí thế kỳ lạ.

- Hiên Viên Khanh Trần ta sẽ không thua! – vẻ mặt cuồng ngạo, trong đôi mắt yêu dị vẫn là ý cười khí phách như trước.

https://thuviensach.vn

- Đó là ngươi trước kia chứ không phải là Hiên Viên Khanh Trần hiện tại! – trong mắt Vô Ngân không có lấy một chút dao động tình cảm, chăm chăm nhìn người trước mặt. – Lòng của ngươi có điều vướng bận, không phải là không tốt nhưng lại thiếu đi sự quyết đoán nắm chắc phần thắng của trước kia.. cho nên ta cũng không có cách nào xác định lúc này là thắng hay thua.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 238

Hiên Viên Khanh Trần sửng sốt, quen biết đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Vô Ngân nói những lời này.

- Ta không còn là ta? – Hiên Viên Khanh Trần lặp lại ý Vô Ngân, ngược lại hắn gật đầu đồng tình. Đúng, hắn sớm đã không còn là chính mình nữa, vì hắn đã gặp nàng.

- Nếu là trước kia ta sẽ không nghi ngờ bất kỳ quyết định nào của ngươi, còn hiện tại thì mỗi một bước đi của ngươi đều có vướng bận, khó tránh khỏi sự sai lầm.

Vô Ngân nhìn chữ Hiên Viên Khanh Trần viết trên mặt cát, liếc mắt thoáng qua thì phát hiện nét chữ lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, khí thế bàng bạc so với trước đã có hơn một phần nhu tình.

Buông nhánh cây trong tay xuống, Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi nói:

- Vô Ngân, từ nhỏ ta đã chiếm được tất cả những gì mình muốn rồi trong nháy mắt đã mất đi tất cả, ta hiểu được cảm giác tuyệt vọng là như thế nào. Nhìn người mình yêu thương nhất chết ngay trước mặt, đau đớn, khốn cùng, bất lực so với cái chết còn khó chịu hơn gấp bội. Cho nên ta đã thề ta sẽ có lại tất cả những gì mình muốn.

- Cho nên ngươi kiên quyết không bỏ qua cho nàng, đúng không? – ánh mắt thâm thúy dõi tới phía doanh trướng của Cảnh Dạ Lan, trong đôi mắt không chút gợn sóng sợ hãi kia ẩn hiện khởi động một thứ bất an vô hình.

https://thuviensach.vn

Y biết Hiên Viên Khanh Trần vì nàng mà mê muội nhưng không thể đoán lại tới mức này, mọi chuyện đã hoàn toàn vượt ngoài dự kiến của y.

Sau khi mất đi rồi gặp lại, con người Khanh Trần đã thay đổi, Vô Ngân đều nhìn thấu!

Hiên Viên Khanh Trần câu miệng cười:

- Đúng, ta yêu nàng, vì để có được nàng ta sẽ dùng tất cả mọi cách. Cũng giống như trước kia ngươi và ta đã làm như thế nào để rời khỏi Tây Sở! – hắn nhìn theo ánh mắt Vô Ngân, giọng điệu biến đổi. – Nếu lúc đó thật sự nàng đã chết thì ta sẽ biến thành cái dạng gì quả thực không dám nghĩ!

Bên ngoài sơn cốc, gió núi thổi vù vù, từng trận bụi cát nổi lên cuồn cuộn, Vô Ngân nhìn ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần, lạnh lùng, niềm tin kiên định vĩnh viễn không chịu thua cuộc, tự tin kiêu ngạo.. hắn hiên ngang đứng thẳng trước mặt y. Trong nháy mắt y như thấy lại lần đầu tiên gặp gỡ.Chuyện đã rất lâu rồi nhưng vẫn còn rõ ràng như mới ngày hôm qua.

Y còn nhớ hắn vươn tay ra, cánh tay bẩn thỉu nhưng ấm áo hữu lực giúp y đứng lên.

Hắn là người như vậy, nghĩ muốn cái gì thì nhất định phải có được thứ đó, cho tới tận bây giờ vẫn muốn nắm trong tay những gì mình thích! Vô Ngân bất giác cười rộ lên, đôi khi y đã lo lắng quá nhiều, ngược lại khiến cho chính mình lâm vào mê mang, rối loạn.

Lời thề tận đáy lòng không bao giờ tách rời hắn, mãi mãi đứng bên cạnh hắn… Người mà y biết chính là một Hiên Viên Khanh Trần như vậy!

- Nếu ngươi thua trận thì ta nghĩ ta sẽ đi nhặt xác cho ngươi, coi như là việc làm cuối cùng vì tình cảm lâu năm của chúng ta! – y mỉm cười nói như không để ý tới bất cứ điều gì.

https://thuviensach.vn

- Thua trận, sao có thể chứ! – hắn cười tà mị. – Hiên Viên Khanh Trần ta dù có thua trận thì cũng chỉ thua bởi chính mình, vĩnh viễn sẽ không bại bởi kẻ khác! Còn Tô Vân Phong là đối thủ lớn nhất của ta, lúc này ta không chỉ muốn thắng mà còn muốn hoàn toàn đánh gục hắn. – nói một câu cuối cùng, hắn bẻ gãy nhánh cây trong tay rồi ném ra xa.

Nếu hắn đã có thể một mình tới Lan Lăng thì tuyệt không cho mình sẽ bại dưới bất kỳ kẻ nào, ngược lại hắn còn gặp được người mà hắn ngày nhớ đêm mong. Ý cười ôn nhu theo bản năng gợi lên bên môi:

- Được rồi, ta đi về trước, đến lúc đó tất cả mọi chuyện sẽ được làm rõ. – Hiên Viên Khanh Trần phủi đất bui trên trường bào rồi xoay người rời đi.

- Vương gia đi thong thả! – Vô Ngân lơ đãng nói.

Khanh Trần, tâm của ngươi đủ ngoan nhưng không đủ độc… Ôn nhu trong mắt Vô Ngân mất dần, mấy ngón tay nhợt nhạt trong ống tay áo chậm rãi siết chặt thành quyền.

Hoàng cung Đại Nguyệt.

Trong ngự thư phòng, Hiên Viên Triệt nghe người tới hồi báo, bút lông trong tay vẫn không nhanh không chậm viết tiếp, khóe miệng nổi lên ý cười lạnh lẽo.

- Nói như vậy hắn thật sự đã giết Hách Liên Quyền? – nâng mắt lên, hắn liếc mắt nhìn người hầu.

- Bẩm hoàng thượng thám tử phái đi đã hồi báo như vậy. – người tới cúi thấp thân mình, cung kính bẩm báo; trong lòng không ngừng nghiền ngẫm hàm ý của lời Hiên Viên Triệt nói.

- Hoa khanh gia, ngươi cảm thấy thế nào? – Hiên Viên Triệt thở nhẹ một tiếng, buông bút lông trong tay xuống.

https://thuviensach.vn

- Thần ngu dốt, không biết hoàng thượng hỏi điều gì?

- Con rể (tế or bán tử) của ngươi đó, tuy rằng Hoa Mị Nô đã mất nhưng Khanh Trần vẫn là con rể ngươi, lúc cần quan tâm thì vẫn phải quan tâm. – giọng nói của Hiên Viên Triệt ôn hòa nhưng lại làm trong lòng Hoa Thanh Nho bất an đứng lên.

- Thần tuy là nhạc phụ của Bắc An vương nhưng vẫn là thần tử của hoàng thượng, Bắc An vương không biết rõ địa vì của mình dám cả gan tru sát Tây Sở vương trên lãnh thổ của nước khác, việc này còn thỉnh hoàng thượng nghiêm trị!

- Nghiêm trị?! Nghiêm trị như thế nào? – Hiên Viên Triệt đi tới trước mặt Hoa Thanh Nho, cúi người hỏi. – Ngươi nói cho trẫm nghe, ngươi nói cho trẫm nghe Hiên Viên Khanh Trần su sút như thế nào?! – hắn lớn tiếng quát.

- Lúc thần mang hài cốt Hoa Mị Nô đi thì thực sự Bắc An vương đúng như lời thần đã hồi báo! – khi đó Hiên Viên Khanh Trần cứ như một dã thú bị thương, ngay cả nửa điểm giãy dụa, phản ứng cũng không có.

- Được, được lắm! – ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Triệt đảo quanh Hoa Thanh Nho, chỉ thẳng vào lão. – Hoa ái khanh, ngươi cảm thấy trẫm còn có thể tin tưởng ngươi sao?

- Hoàng thượng, thần… – cổ họng Hoa Thanh Nho đắng nghẹn, nửa câu sau vì ánh mắt lạnh như băng của Hiên Viên Triệt mà đành nuốt xuống.

Hiên Viên Khanh Trần, soa ngươi còn lớn mật như vậy? Xem ra ngươi muốn trực tiếp đối đầu quyết đấu với trẫm. Trước kia trẫm thu hồi binh quyền của ngươi, ngươi đã ngụy trang thành một dáng suy yếu, sớm biết thế này thì ta đã không chút do dự mà giải quyết ngươi rồi.

https://thuviensach.vn

- Không cần giải thích với trẫm, cái trẫm muốn chính là kết quả! – cánh tay Hiên Viên Triệt vung lên, giấy, bút, mực trên ngự án bị gạt sạch xuống; tiếng lách lách, loạt xoạt vang lên trong ngự thu phòng yên tĩnh. Trái tim Hoa Thanh Nho thót lại.

- Ý của hoàng thượng là…

- Còn không rõ sao? – hắn liếc mắt nhìn Hoa Thanh Nho, hừ lạnh một tiếng. – Nếu không nghĩ tới ngươi vốn là một nguyên lão có công thì hôm nay trẫm đã hạ chỉ ném ngươi ra ngọ môn rồi!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 239

Thắt lưng Hoa Thanh Nho cứ như bị bẻ gãy, so với ai khác lão là người hiểu rõ Hiên Viên Triệt nhất. Cho dù lão là quốc lão đương triều nhưng bất kỳ lúc nào hắn cũng không buông tha. Người ta nói gần vua như gần cọp, mấy đời làm quan của Hoa gia đã thấm hiểu được đạo lý này.

- Thần hiểu được, nhất định sẽ mau chóng nghĩ cách giải quyết, sẽ không làm hoàng thượng phiền lòng nữa!

- Được, trẫm muốn xem thừa tướng đại nhân sẽ mang về một kế quả như thế nào. – Hiên Viên Triệt cười lạnh một tiếng, nhẹ phất tay lệnh cho Hoa Thanh Nho lui ra.

“Một đám vô dụng!” – trong lòng Hiên Viên Triệt thầm mắng. Nhìn trên ngự án trống trơn không còn gì để ném, hắn bèn rút bội kiếm giắt ở một bên xuống, tùy tay chém mạnh một phát xuống án thư.

Đường kiếm thật lợi hại, một kiếm chém xuống ngập vào trong bàn nhất thời khó có thể nhổ ra.

- Khốn kiếp, ngay cả thứ đồ vật vô tri vô giác các ngươi cũng khiến cho lòng trẫm không thoải mái! – Hiên Viên Triệt đứng lên, nắm án thứ ném mạnh đi.

Trên mặt đất hỗn độn, hắn như một con thú bị vây khốn, điên cuồng ném phá những đồ vật có xung quanh.

Trong lòng nổi lên từng trận phiền chán làm cho hắn phát tiết nãy giờ mà vẫn không thể hết giận.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần! Trước mắt hắn hiện lên khuôn mặt kiêu ngạo, tự cao tự đại kia. Bị tiên đế phế truất ngôi vị thái tử, một con tin ở Tây Sở kéo chút hơi tàn quay về Đại Nguyệt biến thành một Bắc An vương độc bá một phương. Một đoạn đường khó khăn thế mà hắn ta vẫn về được hoàng thất; chẳng lẽ vận mệnh của hắn ta thật sự đúng như lời thấy tướng trước kia nói?!

Nghĩ tới đây, Hiên Viên Triệt quay đầu nhìn long ỷ cao cao tại thượng cách mình không xa. Vị trí này hắn phải hao tốn bao tâm cơ mới có được, một đứa con hoang ngay cả huyết thống cũng không thuần khiết sao xứng đáng ngồi lên chứ.

Nhanh chóng hắn đã khôi phục lại tâm tình hỗn loạn, đôi mắt lạnh lẽo dần bình tĩnh như trước. Không vội, có khi cơ hội mà hắn chờ đợi đang đến. Binh lực trong tay Hiên Viên Khanh Trần hiện giờ không so được với ngày xưa nhưng hắn ta thì không như vậy.

Ngay từ đầu hắn đã muốn phá nát tâm trí của Hiên Viên Khanh Trần. Một nam nhân cuồng ngạo như thế vì yêu thương một người nữ tử không nên yêu mà nháy mắt mất đi tất cả những gì đang có; sau đó ngay cả thi cốt của người mình yêu cũng không thể giữ được. Hắn ta rất thông minh, chấp nhận buông tay không phản kháng để giữ một mạnh tới tận lúc này.

Nhưng mà Khanh Trần, ngươi thật sự không may vì đã gặp trẫm! Từ nhỏ cuộc sống của ngươi đã quá thuận tiện, cái gì cũng là của ngươi, còn hiện tại trẫm sẽ không cho ngươi được như nguyện. Ngươi không cảm thấy chính mình có khả năng có được tất cả rồi lại mất đi tất cả sao? Được, trẫm cho ngươi một cơ hội, trẫm muốn ngươi hoàn toàn thất bại trong tay trẫm; bằng không sẽ uổng phí công sức trẫm đã đưa Mị Nô tới bên cạnh ngươi. Ngươi đã yêu thương nàng nhưng lại không được ngày đêm ở bên nàng, địa phủ lạnh như thế, nếu hai ngươi muốn làm bạn thì trẫm sẽ thành toàn cho ngươi!

https://thuviensach.vn

Còn Hoa Mị Nô! Một nụ cười tán khốc xuất hiện bên miệng. Tiện nhân, trẫm cho ngươi vị trí hoàng hậu, ngươi lại muốn chết; trẫm cho ngươi cơ hội, ngươi cũng muốn chết. Nhưng dù ngươi có làm quỷ thì trẫm cũng sẽ không buông tha cho ngươi!

Đột nhiên, hắn bật cười ha hả. Tiếng cười lạnh lẽo vang vọng trong ngự thư phòng tĩnh lặng, nghe mà khiến người run sợ.

- Người đâu! – hắn lớn tiếng hô.

- Hoàng thượng! – bên ngoài ngự thư phòng vang lên tiếng đáp run rẩy của nô tài hầu hạ.

- Đi tới cung Thái hậu. – Hiên Viên Triệt xoay người rời đi. Ánh sáng ngày xuân chui qua cửa sổ chạm rồng chiếu xuống long bào vàng óng của hắn, trên mặt hắn sáng bừng không phân biệt rõ đường nét, chỉ có nụ cười nơi khóe miệng là làm cho người ta cảm thấy lạnh tâm.

…

Lưu Ly cung.

Trong khu vườn hoa, nữ tử mặc cung trang đứng bên bụi hoa, thân ảnh mảnh khảnh uyển chuyển, mỗi một động tác di chuyển đều toát ra một thứ phong tình đặc biệt. Ngón tay trắng nõn mơn trớn đóa hoa, đôi mắt trong veo như thu thủy động lòng người.

- Ai tới? – khẽ động, nàng xoay người thản nhiên hỏi.

- Bẩm , là hoàng thượng tới! – tiểu cung nữ bẩm báo.

Là hắn! Hàng mày liễu hơi hơi động, gương mặt bình tĩnh không chút biến hóa, bàn tay theo bản năng dùng sức nắm lại. Bông hoa nhỏ bé bị nàng bóp nát, cánh hoa rơi lả tả xuống, tàn tạ.

https://thuviensach.vn

- Các ngươi lui xuống đi. – nàng thấp giọng phân phó, khuôn mặt cười khi nãy thiếu đi chút ánh sáng. Xoay người chậm rãi bước đi, chỉ lưu lại cho Hiên Viên Triệt một bóng lưng.

- Thấy trẫm tới đây mà người lại không có sắc mặt tốt sao?! – hắn đi bước một tới gần, không thèm để ý tới lễ nghi mà ngăn cản trước mặt nàng.

- Không dám, Hoa Thanh Nhã bái kiến hoàng thượng! – không thể đi lên, cũng không thể lui lại, cuối cùng nàng đứng vững, ôn hòa nói.

Hiên Viên Khanh Trần vươn tay, ngả ngớn nâng cằm nàng lên, ánh mắt nghiền ngẫm khuôn mặt trắng nõn thuần khiết:

- Thái hậu, trẫm nghe lời người nói mà sao cảm thấy có chút ai oán.

Khuôn mặt này vô cùng xinh đẹp, nữ tử Hoa Gia đều mỹ mạo cực hận. Nếu cẩn thận nhìn thì phát hiện có vài phần tương tự nhưng lại thiếu đi mị thái trời sinh. Cho dù có cùng huyết thống thì nàng cũng không phải là người kia.

- Hoàng thượng lại nói đùa rồi! – nàng để mặc cho Hiên Viên Triệt nâng cằm mình lên; đầu ngón tay có độ ấm khi tiếp xúc với da thịt làm cho nàng sinh ra một trận run sợ nho nhỏ.

- Vậy người cười một cái cho trẫm nhìn đi! – ánh mắt hắn vừa động, bộ dáng mềm mại này làm cho tâm tình hắn nhất thời tốt lên chút.

Đôi mắt nàng hơi hơi hợp lại, đôi môi mềm mại nhẹ cong lên và một nụ cười nhợt nhạt chậm rãi tràn ra từ hai cánh môi.

- Triệt, như vậy ngươi có thích không? – cánh môi khẽ nhếch, như hơi thở lan truyền ra, mị nhãn như tơ thu lại, sự lạnh nhạt vừa rồi biến mất hầu như không còn.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Triệt chăm chú nhìn khuôn mặt nàng, bắt lấy cằm nàng, nhẹ giọng đáp:

- Tốt lắm, trẫm thích!

Nói xong, hắn cúi người hôn nàng. Đôi môi như có ma lực và hắn rất có kiên nhẫn mút lấy nó, mãi tới khi nàng không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ, chủ động ôm hắn, kích động quấn quít lấy hắn thì hắn mới bằng lòng triền miên trong miệng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 240

Giữa những ngón tay mồ hôi nàng chảy xuống từ khuôn mặt chạy dọc trên chiếc cổ tuyết trắng; mười ngón tay duỗi ra bao lấy bàn tay to lớn kia.

Trong những chiếc hôn mê say, đôi mắt Hiên Viên Triệt vẫn duy trì sự tỉnh táo lạnh lẽo. Thoáng cái, hắn đứng thẳng lên, bàn tay dùng sức nắm lại.

- Triệt… – giọng nói mỏng manh của Hoa Thanh Nhã vang lên rồi tản ra trong không khí. Lúc đầu trong mắt hiện lên sự bối rối rồi nhanh chóng bình tĩnh nhìn vào người trước mặt. – Ngươi… ngươi làm đau ta. – nàng chỉ mềm dịu nói xong chứ không có giãy dụa. Hắn muốn làm gì thì nàng quá rõ rồi.

Hiên Viên Triệt không nói gì, bàn tay dùng thêm sức cứ như muốn bóp chết nàng. Thấy sắc mặt nàng dần đỏ bừng lên thì hắn mới chịu giải hận buông tay, tỉnh bơ nhìn nàng lảo đảo vài cái rồi ngã ngồi xuống.

- Thái hậu, có biết vì sao trẫm tới gặp người không? – giọng điệu không còn ôn nhu, hắn từ trên cao nhìn xuống Hoa Thanh Nhã đang ho khan liên tục tưởng chừng không thể thở nổi.

- Chắc là chuyện Bắc An vương đã chọc giận hoàng thượng rồi! – miệng nàng câu lên nụ cười tự giễu, muốn từ từ đứng lên như thử vài lần đều không được. Người có thể làm cho Hiên Viên Triệt căm tức như vậy trên đời này e chỉ có Bắc An vương Hiên Viên Khanh Trần mà thôi!

- Tin tức truyền đi giữa huynh muội các người rất nhanh nhạy! – hắn gật gật đầu, hướng nàng vươn tay. – Thái hậu đứng lên đi, đừng để người khác thấy lại tưởng rằng trẫm đối đãi bất kính với góa phụ của tiên hoàng!

https://thuviensach.vn

Hoa thanh Nhã biến sắc, góa phụ của tiên hoàng, đúng là một cách nói châm chọc:

- Triệt, chuyện giữa ta và ngươi nếu bị người biết thì e ngươi thật sự phải đi xin lỗi người góa phụ của tiên hoàng này rồi! – nàng cười rộ lên, bộ dáng cô đơn, ý cười run run không ngừng bên khóe miệng.

Bộ dáng này chính là thứ hắn ghét nhất, lúc trước Hoa Mị Nô một lòng muốn chết cũng tỏ ra cái vẻ không quan tâm, bất cần như thế này.

Hiên Viên Triệt cười lạnh, kéo mạnh nàng đứng lên, trong tay dùng sức dường như muốn bóp nát xương cốt nàng ra.

- Nhìn xem, ngươi tưởng cái gì cũng dễ làm hả. Hiện tại cũng tốt lắm, khiến cho tên hoang loài kia chiếm thế làm cho trẫm bồi Mị Nô!

- Hoàng thượng, trước kia cũng là người đồng ý, Mị Nô một lòng thích Bắc An vương hắn người cũng biết rõ. Không phải người đã dùng tới cái chết của nàng cũng không thể đả kích được Hiên Viên Khanh Trần sao?

- Hừ, đả kích thì có ích lợi gì. Bây giờ hắn còn sống rất tốt. Bỏ lỡ một cơ hội tuyệt hảo, ngươi có biết ngươi khiến cho trẫm có bao nhiêu tổn thất không hả? – hắn lạnh giọng nói.

- Vậy hôm nay hoàng thượng tới tìm ta là vì chuyện gì?

- Hiện tại có một cơ hội để trẫm một lần nữa nắm được quyền chủ đạo, còn người chính là lựa chọn thích hợp nhất.

- Ta? – Hoa Thanh Nhã nao nao, nháy mắt nàng đã hiểu được ý tứ của Hiên Viên Triệt. – Triệt, ngươi và ta cũng coi như chồng hờ vợ tạm, ngươi thật sự muốn làm như vậy? – chống cự cuối cùng dù biết là vô dụng nhưng nàng vẫn không từ bỏ ý định muốn thử một lần.

https://thuviensach.vn

- Nói rất đúng, lúc trước hắn người cũng đã dùng cách tương tự để câu dẫn tiên hoàng rồi! – hắn liếc mắt đầu khinh miệt nhìn nàng. Nữ nhân không biết thẹn, vì đạt được mục đích của bản thân là khống chế hậu cung mà nhờ tay hắn loại bỏ mẫu phi của Hiên Viên Khanh Trần, một đường trở thành người nắm quyền trong hậu cung. Nhưng ý trời không cho lòng người toại, nàng không thể nào sinh hạ hoàng tử để củng cố lại địa vị sau này của mình. Còn tiên đế vì quá yêu thương nàng nên lúc băng hà đã có hạ chiếu chí muốn nàng Hoa Thanh Nhã tuẫn táng.

Kết quả cuối cùng, một tân vương như hắn phải dùng một cách treo đầu dê bán thịt chó để cứu một mạng cho nàng. Điều kiện trao đổi là nàng dùng chút sủng ái cuối cùng khiến cho Hiên Viên Khanh Trần bị đưa tới Tây Sở như một con tin.

Sắc mặt Hoa Thanh Nhã tái nhợt song cuối cùng vẫn là cười:

- Không sai, ta đã dùng cách này để đổi lấy mạng của mình, còn ngươi lúc đó chẳng phải dựa vào ta mới đưa được Bắc An vương tới Tây Sở sao?!

Cánh tay hắn vung lên, trên mặt nàng nổi lên đau nóng. Hoa Thanh Nhã chỉ im lặng che hai má đỏ phừng, cục diện ngày hôm nay nàng đã sớm đoán được.

- Ngươi nhớ kỹ đây, ngươi chỉ có thể sống khi dựa vào trẫm chứ không phải trẫm dựa vào ngươi. Hạ lưu, nếu không phải ngươi còn có giá trị lợi dụng thì ta giữ ngươi làm cái gì chứ? – dùng ánh mắt khinh bỉ, hèn mọn nhìn nàng, trong lòng Hiên Viên Triệt nổi lên một trận tức giận.

- Hừ, giữ ta làm cái gì, vài năm qua ta cho ngươi không phải đã đủ sao? – nàng giương mặt lên, biểu tình ẩn nhẫn nãy giờ rốt cục cũng bùng phát.

- Vậy ngươi không ngại vì trẫm mà làm một việc đi. – Hiên Viên Triệt nghe thấy nàng nói vậy thì chợt ôn nhu nói. – Hiện tại Hiên Viên Khanh Trần đang ở Lan Lăng nhưng Tô Vân Phong không có ý sẽ dễ dàng thả hắn

https://thuviensach.vn

đi. Nghe nói Lan Lăng vương và Tây Sở đã đạt thành hiệp nghị muốn tấn công Bắc An. Bắc An là một phòng tuyến quan trọng và vững chắc của Đại Nguyệt, nếu Hiên Viên Khanh Trần tiếp tục bị giam lỏng ở đó tạm thời không thể trở về thì một khi Bắc An thất thủ, Đại Nguyệt sẽ trong tình trạng môi hở răng lạnh. – hắn bình tĩnh phân tích tình hình trước mắt.

- Vậy ngươi muốn ta làm cái gì? – Hoa Thanh Nhã nghe hắn nói xong thì cả người phát lạnh. Tuy nàng vẫn đoán không ra tâm tư của hắn nhưng nàng biết lúc này…

- Lúc trước, Lan Lăng vương đồng ý hợp tác với Tây Sở là vì hắn sủng ái công chúa hòa thân nhưng với bản tính của hắn thì có thể … – con ngươi sắc bén như hàn băng đâm vào lòng nàng.

- Ngươi dám… ta là thái hậu.. ngươi không thể… – cả người Hoa Thanh Nhã run lên.

- Ngươi sớm nên chết rồi, sống lâu như vậy cũng là tiện nghi cho ngươi lắm, không phải ngươi nên vì trẫm mà làm chút chuyện sao?! Thanh Nhã, một mỹ nhân như ngươi mà bị giấu trong hậu cung thì chẳng phải đáng tiếc sao? – giọng nói của hắn đầy thương tiếc, ánh mắt đánh giá khuôn mặt như hoa của nàng song đáy mắt lạnh nhạt không có lấy một tia tình cảm. – Ngày mai trẫm sẽ lấy danh nghĩ công chúa hòa thân đưa ngươi tới Lan Lăng. Trong cung vẫn có một thái hậu, chẳng qua có thêm một vị mỹ nhân hòa thân mà thôi. Vừa vặn ngươi cũng có thể gặp lại Khanh Trần nhiều năm không thấy, không biết hắn đã quên ngươi chưa nhỉ, Nhã phi nương nương! – hắn dường như rất hài lòng với sự an bài của mình, liếc nhìn nàng đang lạnh run mà ôn nhu hỏi. – Thanh Nhã, ngươi có chịu không!?

- Hiên Viên Khanh Trần sẽ giết ta! – nàng thét chói tai, thình lĩnh vọt tới trước mặt hắn. – Ngươi đang trả thù ta, chỉ vì lòng tham mà ngươi đưa Mị Nô cho Hiên Viên Khanh Trần. Bây giờ ngươi lại tới trách ta, ngươi đối đãi

https://thuviensach.vn

với ta như vậy… – lồng ngực phập phồng điên cuồng, mấy đầu ngón tay của nàng thít chặt lấy ống tay áo hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 241

Ánh mắt Hiên Viên Triệt lãnh liệt, dùng tay hất mấy ngón tay Hoa Thanh Nhã đang túm lấy góc áo mình, đồng thời hủy diệt chút hy vọng trong lòng nàng.

Gương mặt nàng tái nhợt không chút máu, cánh môi mấp máy, run run, ánh mắt tuyệt vọng nâng lên nhìn chằm chằm vào hắn, tia sáng nhỏ nhoi duy nhất dần tắt lụi. Từ khi Hiên Viên Triệt bắt đầu quyết định lợi dụng nhờ vào mối quan hệ của hai người thì nàng đã hiểu được rõ ràng.

- Ngươi điên rồi, thật thâm độc! – đường lui trở nên vô cụng, những hy vọng sót lại đã bị giẫm nát, cuối cùng để lại chỉ là những vết thương chằng chịt.

Đúng vậy, nàng đáng chết, vì một đường sống mà khiến cho chình mình biến thành cái dạng hèn mọn, nhục nhã đáng khinh.Namnhân này cho dù làm gì cũng đều có mục đích của riêng mình, vĩnh viễn không chịu thiệt!

Môi hắn giơ lên một ý cười, ngón tay lướt nhẹ qua hai gò má nàng:

- Nói cũng lạ, hoàng hậu của trẫm không giống Hoa Mị Nô nhưng sao một cô cô như ngươi lại giống nàng tới vậy? Năm đó nếu không phải ngươi đưa Mị Nô vào cung thì có lẽ trẫm đã không có cơ hội leo lên vị trí này.

- Mị Nô? – miệng nàng lẩm nhẩm cái tên, sau đó nở một nụ cười sầu thảm. Đôi mắt mê hồn dấy lên hai ngọn lửa nhỏ, lướt tới nhìn vẻ mặt thoáng dịu dàng của Hiên Viên Triệt khi hồi tưởng lại. Hoa Thanh Nhã lui về sau từng bước, thân mình lung lay như sắp đổ, thình lình tiếng cười lớn

https://thuviensach.vn

bật ra. Tiếng cười càng ngày càng lớn càng ngày càng thê lương, ẩn ẩn còn mang theo vẻ trào phóng, vui sướng khi thấy người gặp họa.

Trán Hiên Viên Triệt nhăn lại, giọng điệu lạnh lẽo:

- Ngươi cười cái gì? Buồn cười lắm sao?

- Ta cười vì thấy Mị Nô chết ngược lại càng tốt, rơi vào tay một người nam nhân như người chẳng bằng thuộc về Hiên Viên Khanh Trần. Tính ra thì hán đối với Mị Nô còn có chút tình ý, còn ngươi…. – ngón tay Hoa Thanh Nhã trắng nhợt run run đưa lên chỉ thẳng vào mặt Hiên Viên Triệt, cũng không nói thêm gì mà chỉ cất tiếng cười to.

- Đúng vậy, Mị Nô đã chết ngược lại cũng tốt; bằng không biết có một người cô cô như người thà không có còn hơn. – hắn không vì lời nói của Hoa Thanh Nhã mà tức giận. – Lúc trước nàng chính là con cờ trong tay ngươi, ngươi sớm đã tính dùng nó để đối phó với Hiên Viên Khanh Trần. Uổng phí Mị Nô vẫn luông cho rằng người mẫu thân ra thì ngươi là người tốt với nàng nhất.

- Chúng ta giống nhau thôi. – nàng ngừng cười, nhìn Hiên Viên Triệt, thân hình cô đơn lúc này càng thê thảm. – Ngươi không thấy sợ sao? Nàng vốn là hoàng hậu do tiên đế chỉ định cho ngươi, ngươi cũng vì một lời tiên đoán mà vứt nàng đi. Ta với ngươi là một loại người, cần gì phải đứng đó mà trách móc đối phương sai hay không sai! Ngươi nói có đúng không, Triệt? – nàng chớp mắt, hỏi.

Lời tiên đoán thiên tướng! Hiên Viên Triệt nhướng mày, đây chính là điều hắn hận nhất.

- Thì sao? Vị trí này vốn thuộc về ta, hiện tại ta vẫn ngồi trên nó, ngươi đừng tưởng lấy lý do vớ vẩn này để hù dọa trẫm. – hắn hừ lạnh một tiếng. – Tốt lắm, hôm nay là buổi ôn chuyện cuối cùng. Thái hậu nương nương,

https://thuviensach.vn

trẫm khuyên ngươi tự giải quyết cho tốt, không cần gây ra những chuyện không đáng, nếu không…

Hiên Viên Triệt nhướng mắt nhìn thân ảnh run rẩy, nhỏ bé đứng phía cửa Tây uyển:

- Mạn nhi, lại đây! – hắn vẫy tay, nụ cười ôn hòa nhưng lại mang theo lực uy bức không thể chống cự.

- Không được, ngươi không thể làm như vậy! – trên mặt Hoa Thanh Nhã lại mất thêm vài phần tia máu, thân thể loạng choạng tiến lên chắn trước mặt hắn. – Ngươi không thể .. không thể… – nàng lắc đầu liên tục, rồi quay ngoắt lại nhìn người đang đi tới gần mình.

- Mẫu hậu! – giọng nói yếu ớt của thân ảnh nho nhỏ vang lên, bước chân cũng chậm chạm không vững, đôi mắt to tròn mở ra nhưng không hề có tiêu cự.

- Mạn nhi, không được lại đây! – Hoa Thanh Nhã dùng sức ôm lấy thân hình gầy yếu của đứa nhỏ vào lòng. – Ngươi đừng quá đáng, nó dù sao cũng là con gái của tiên đế, là muội muội của ngươi. Nếu ngươi dám xuống tay với nó thì thiên lý tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi!

Khuôn mặt xinh đẹp vì quá kích động, sợ hãi mà biến dạng. Nàng hại chết mẫu phi của Hiên Viên Khanh Trần nhưng lại không sinh được hoàng tử như nguyện. Đứa con gái duy nhất lại bẩm sinh không thể nào nhìn thấy gì.

Hiên Viên Triệt cười lạnh nhìn một màn trước mắt, nhẹ nhàng, khoan thai lên tiếng:

- Đương nhiên là trẫm sẽ không làm ra chuyện gì khiến thiên lý không tha thứ, nhưng mà thái hậu nương nương à, Đế Cơ trời sinh yếu đuối lại tàn

https://thuviensach.vn

tật, ngươi nói xem sau này trẫm phải làm sao để lo lắng chu toàn cho tương lai của nó.

Đôi mắt không có lấy chút ấm áp, sắc bén nhìn bé gái được Hoa Thanh Nhã ôm vào ngực.

Không sai, nó chính là Đế Cơ của vương triều Đại Nguyệt, cũng là muội muội của Hiên Viên Triệt hắn nhưng ngay cả đệ đệ và vương vị mà hắn cũng có thể hãm hại và dành được; ngay cả sủng phi của tiên đế cũng sủng hạnh được, cũng có thể nhẫn tâm đem hoàng hậu toàn bích tương lại đưa cho đối thủ thì có gì mà hắn không dám làm nữa!

Chẳng qua là muội muội mà thôi, sau khi nhìn thấy Hoa Mị Nô – người duy nhất lọt vào mắt hắn thì tất cả những nữ tử ở hậu cung của vương triều Đại Nguyệt này chỉ là những quân cờ trong tay hắn mà thôi.

- Hoàng thượng, nếu ngươi dám động tới Mạn nhi thì ta… – nàng đã không có bất cứ thứ gì để trao đổi, thứ còn lại duy nhất là bản thân nàng.

- Thái hậu, ngươi muốn nói cái gì. Đương nhiên là trẫm sẽ chăm sóc Mạn nhi thật tốt; có điều thái hậu cũng đừng quên trước kia đã từng đồng ý gì với trẫm. – hắn bước tới gần các nàng, ngồi xổm xuống, cúi đầu tựa vào vai Hoa Thanh Nhã. – Thiên tướng! Ngươi không nên dùng mấy chữ này để nhắc nhở trẫm, hãy cứ ngoan ngoãn làm theo ý của trẫm, trẫm sẽ để cho ngươi nhìn thấy thế nào là thiên tướng kia bị thay đổi! – nhìn khuôn mặt ướt đẫm của nàng, hắn vươn tay, dịu dàng giúp nàng lau đi nước mắt.

Thiên tướng!

Lúc Hiên Viên Khanh Trần sinh ra ở vương triều Đại Nguyệt, mấy ngày mưa liên miên bỗng nhiên tạnh ráo, hơn nữa hắn còn có đôi mắt rất đặc biệt, được các nhà tiên tri nói là có thể mang tới thịnh vượng cho Đại Nguyệt. Tiên đế nghe vậy mừng rỡ lập tức sắc phong cho hắn làm thái tử.

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ thì sao? Hiên Viên Triệt đứng bên ngoài Lưu Ly cung, ngẩng đầu nhìn mảnh trời quang đãng.

- Vị trí này chẳng phải đang thuộc về trẫm!

Thiên tướng thì sao? Ngươi lúc nào cũng may mắn, tìm được đường sống trong chỗ chết nhưng trẫm mới chính là chân mệnh thiên tử, và hiện tại điều trẫm muốn chính là ngươi chết! Đôi mắt mở trừng ra, dưới sắc vàng của ánh mặt trời thoáng cái mờ ẩn sắc đỏ!

… …

Tại Lan Lăng.

Tô Vân Phong mặc một bộ y phục đơn giản, bí mật trở về vương phủ. Thi thể Hách Liên Quyền dĩ nhiên không thể bị hư hại nên cũng phải đưa về cùng. Mà đi theo hắn còn có…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 242

– Vương gia, nếu ngài đã quyết định thì cần gì phải cảm thấy áy náy vì chuyện đã xả ra? – Vô Ngân dĩ nhiên đoán được tâm tư của hắn.

Những kẻ chinh chiến sa trường đều phải chịu đựng được chuyện chết chóc, máu chảy thành sông, lúc nào cũng có cái ý định đuổi tận giết tuyệt đối phương khiến cho mạng sống của người trước mặt trong nháy mắt bị cắt đứt.

Hơn một trăm người hầu đi theo Hách Liên Quyền, vô thanh vô thức cùng một lúc bị độc chết, thủ pháp mau lẹ, ngoan độc khiên cho Tô Vân Phong nhất thời kinh ngạc.

– Vô Ngân. – Tô Vân Phong không thể tìm thấy một tia tàn nhẫn nào ở con người đứng ngay trước mặt mình, y là một nam tử lúc nào cũng mỉm cười, có vẻ yếu đuối song lại là kẻ sát thủ máu lạnh vô hình.

Cuối cùng cũng lộ diện!

– Vương gia muốn nói thủ đoạn của ta rất ngoan độc, nhưng thắng làm vua, thua làm giặc; chắc ai cũng biết đạo lý này. Nêu thật sự so với kẻ gọi là có tâm cơ giết người thì Vô Ngân cảm thấy mình chưa bằng. – đôi mắt hẹp dài của y vẫn ánh lên ý cười tao nhã như trước. Giết người, so với hắn mà nói là một việc cực đơn giản, nhưng cũng là chuyện khiến lòng người kinh sợ.

– Ngươi đang cảnh cáo bổn vương? – một tầng sát khí vô hình bao quanh người Tô Vân Phong. Lâu rồi hắn chưa từng phải cẩn thận như vậy khi đứng trước địch thủ.

https://thuviensach.vn

– Sao kìa, ta chỉ đang cố gắng không để lại hậu họa sau này cho Hiên Viên Khanh Trần mà thôi. – y chầm chậm nói xong, không giải thích và cũng không biện trình thêm gì cho mình. Về phần Tô Vân Phong nói, là cảnh cáo hay là bất kỳ nguyên nhân gì cũng được, dù đó là kẻ tứ cố vô thân thì y cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào có thể đục nước béo cò. – Xin vương gia yên tâm, trong khi ngài và Bắc An vương quyết đấu thì ta nhất định sẽ không nhúng tay vào. Nếu vương gia không thể thực hiện được lời hứa lúc trước thì cũng đừng trách Vô Ngân. – y cười khẽ, tay phất mạnh ống tay áo rộng thùng thình, than ảnh thong thả, bình thản lui ra trước mắt Tô Vân Phong.

Ánh mắt ôn hòa dõi theo bóng y đi xa, dần dần ngưng kết thành tầng sương lạnh. Vô Ngân, ngươi nói nếu bổn vương không thể tuân thủ thì ngươi sẽ đại khai sát giới sao? Tĩnh Uyển từng nói với hắn, nếu muốn vượt qua Hiên Viên Khanh Trần thì trước hết phải trừ bỏ tên Vô Ngân. Dĩ nhiên, thời cơ dĩ nhiên không đứng về phía Tô Vân Phong.

Thân ảnh kia dần dần biến mất khỏi tầm mắt, y bèn lên tiếng gọi:

– Ngô thống lĩnh.

Ngươi vẫn đợi ở ngoài cửa lập tức đáp lời:

– Vương già, muốn thủ hạ đi gọi Vô Ngân lại sao?

– Không, nói cho người trong vương phủ là Bắc An vương và Vô Ngân sẽ ở lại trong vài ngày nhất định phải đón tiếp chu đáo; nếu có nửa điểm sơ suất thì bổn vương sẽ nghiêm trị không tha.

– Nhưng.. Vương gia, hoàng thượng đã… – Ngô thống lĩnh vội khuyên can.

– Bây giờ vẫn chưa được! – mấy khớp xương bàn tay đã bị hắn siết lại tới trắng nhợt. Bây giờ chưa được, vẫn chưa được….

https://thuviensach.vn

Còn Tĩnh Uyển ở đó, hắn phải cần tới Vô Ngân. Hiên Viên Khanh Trần viết phong hưu thư khiến cho Tĩnh Uyển bỗng ngã bệnh không dậy nổi, tới bây giờ chưa tỉnh lại. Nàng đối với hắn tình cảm quá sâu sắc, dĩ nhiên là Tô Vân Phong biết. Tuy muội muội đã sớm thành thân, hắn cũng không thể nào quản nhiều chuyện của phu thê bọn họ; nhưng hắn không thể nào bỏ rơi Tĩnh Uyển được.

Tay hắn vung lên ra hiệu cho Ngô thống lĩnh lui xuống trước, nhất thời trong đầu trống rỗng, có quá nhiều thư để hắn quan tâm và không thể nào bỏ qua.

Tướng sĩ Lan Lăng, thánh chỉ của hoàng thượng, an nguy của Tĩnh Uyển, còn A Cảnh – người mà hắn yêu thương.. Một đống vấn đề đeo bám trên vai, hắn chưa bao giờ cảm thấy mọi thứ lại nặng nề, nghiêm trong tới thế này. Cộng thêm mấy ngày gần đây nhìn Hiên Viên Khanh Trân thư thái ở bên cạnh A Cảnh làm lòng hắn bỗng sinh ra vài phần hâm mộ. Nếu có thể, buông tay tất cả thì có lẽ hắn cũng có thể giống như Hiên Viên Khanh Trần.

Nhưng mà hắn không thể bỏ xuống được, và cũng chẳng chiếm được điều mà hắn muốn nhất.

Trận đấu phân thắng bại đã được định vào ba ngày sau, Cảnh Dạ Lan biết không thể tránh được chuyện này so với cố chấp ngăn không cho nó xảy ra thì chi bằng cứ để mặc cho nó tới đâu thì tới.

Trở lại Vân vương phủ, thực ra nàng cảm thấy có vài phần lạ lẫm. Sau khi bị dùng vũ lực bắt về thì trong lòng nàng có không ít thay đổi. Nhưng cũng từ đó mà nàng chưa có thấy qua Hiên Viên Khanh Trần lần nào, không biết thương thế hắn ra sao? Có Vô Ngân ở bên nên nàng cũng không lo lắng nhiều, chỉ là nhớ tới Thu Thủy thì lòng nàng có chút hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

Đang thất thần thì một tiếng gọi "Cảnh công tử" đã ngắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Khi nhìn rõ người đó là ai thì nàng lại cảm thấy ngạc nhiên:

– Ngô đại ca? – từ trước tới nay hắn chưa từng chủ động tiến vào trong Trúc Viện của nàng.

– Không làm phiền Cảnh công tử chứ?! – Ngô thống lĩnh cung kính đứng một bên.

– Đương nhiên là không. Tìm ta có chuyện gì sao? – Cảnh Dạ Lan thấy hắn như có gì đó muốn nói nhưng rồi lại thôi nên đành lên tiếng chủ động hỏi.

Hắn từng giúp nàng và Tiểu Khả trốn thoát trong rừng tuyết; tuy bây giờ vẫn chưa cho hắn biết thân phận thật của mình thì Cảnh Dạ Lan vẫn rất khách khí với hắn.

– Là có chuyện muốn tìm Cảnh công tử. – xuất thân võ tướng, hắn biết đối phương dĩ nhiên hiểu được ý đồ khi tới đây của mình, cuối cùng cũng quyết định nói thẳng. – Mạt tướng biết Cảnh công tử là phụ tá đắc lực bên cạnh vương gia, vốn không nên nói chuyện này nhưng hiện tại tình huống nguy cấp, mạt tướng không thể không nói. Có sai phạm gì mong công tử lượng thứ, nêu muốn trách phạt thì mạt tướng cũng chấp nhận. – ngữ khí của hắn đông cứng cùng chân thành.

Cảnh Dạ Lan ngây ra một lúc:

– Ngô đại ca, có việc gì cứ nói. Là chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng như vậy?

Sau một hồi đắn đo, hắn mới mở miệng:

– Công tử nếu một lòng vì vương gia thì xin công tử rời xa Bắc An vương. Mạt tướng tuy… tuy… – hắn ngập ngừng, gương mặt không được

https://thuviensach.vn

tự nhiên dường như đó là chuyện rất khó nói.

– Nói đi, tuy cái gì?

– Mạt tướng tuy không hiết nam tử ở cùng một chỗ với nam tử có gì không tốt nhưng đôi khi cũng cần…

Nhất thời Cảnh Dạ Lan muốn bật cười to, chẳng lẽ hắn cảm thấy nàng và Hiên Viên Khanh Trần giống "Long dương phích". Có điều nghĩ lại thì từ sau khi Hiên Viên Khanh Trần phát hiện ra thân thế của nàng thì dây dưa không ngớt, dĩ nhiên sẽ làm nhiều người cảm thấy kỳ quái. Cố nhịn cười, nàng nhẹ giọng khẳng định:

– Ngô đại ca, huynh nghĩ nhiều rồi, thực ra giữa ta với Bắc An vương – cái này nàng nên gọi là gì nhỉ?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 243

- Công tử? – Ngô thống lĩnh chăm chú nghe Cảnh Dạ Lan nói, nhưng mới chỉ nghe được nửa câu, cũng không dám vội vã truy vấn.

- Giữa ta với Bắc An vương không có gì cả, xin Ngô đại ca yên tâm. A Cảnh nhất định sẽ không làm ra chuyện gì khiến vương gia khó xử. – Cảnh Dạ Lan nghiêm túc đáp.

Nghe xong những lời Cảnh Dạ Lan nói, Ngô thống lĩnh gật đầu, song sắc mặt vẫn rất trầm trọng. Hắn tần ngần một lát rồi lại nói tiếp với giọng điệu lo lắng:

- Công tử, vương gia có chuyện gì đều giấu ở trong lòng mà không nói cùng công tử, hôm nay mạt tướng cũng không vì lý do gì khác, chỉ là muốn có lời với công tử.. Bắc An vương hiện tại như nỏ mạnh mất đà, nếu công tử thật sự có gì đó với hắn thì mong công tử nhớ kỹ những gì mà công tử vừa nói. Đừng khiến vương gia phải khó xử.

- Nỏ mạnh hết đà? Khoan đã, Ngô đại ca, lời này có ý gì? – Cảnh Dạ Lan truy vấn.

- Công tử, mạt tướng cả gan nói với công tử điều này, nếu công tử có trách phạt thì mạt tướng cũng cam nguyện. – hắn nói lại điều khiến hắn lo lắng bấy lâu nay. – Hoàng thượng đã đồng ý liên thủ với Tây Sở tấn công Bắc An, phía Lan Lăng người nhận lệnh xuất chinh chính là vương gia. Tạm thời vương gia có thể giam lỏng Bắc An vương và Vô Ngân ở trong vương phủ, một khi cuộc đấu chấm dứt thì bọn họ vẫn khó có thể thoát đi! – dù sao cũng chỉ có một cái mạng, hắn phải có được một đáp án rõ ràng. –

https://thuviensach.vn

Vương gia rất coi trọng lời hứa, nhưng nếu lần này thắng thì tốt, ngược lại nếu thua, hoàng thượng nhất định sẽ không chấp nhận với kết quả này. Lần trước vì chuyện của công tử mà vương gia đã khiến mặt rồng tức giận, công tử muốn trơ mắt nhìn vương gia vì vậy mà bị liên lụy sao?

- Ý huynh là, về công lẫn tư thì vương gia cũng không thể thua trong trận tỷ thí này? – trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm cả kinh, nói chính xác là dù thắng hay thua thì Hiên Viên Khanh Trần cũng khó có thể toàn thân rời khỏi Lan Lăng.

Suy nghĩ miên man, đột nhiên nàng nhớ tới lời Vô Ngân, bất giác trong lòng an tâm chút. Nhưng một câu sau của Ngô thống lĩnh lại khiến nàng ngồi không yên.

- Vô Ngân tuy không có nói gì xác định song giọng điệu đều có ý uy hiếp vương gia rằng nếu dám ra tay với Bắc An vương thì y nhất định sẽ đại khai sát giới. Toàn bộ đoàn người đi theo Tây Sở vương Hách Liên Quyền nháy mắt đều chết trong tay y, e là công tử chưa biết. – hắn cũng được coi là người chinh chiến bao năm mà nhìn cảnh tượng kia cũng phải hít một ngụm lãnh khí. Một cái giết người vô hình, so với cảnh máu chảy đầy đất còn làm cho người ta kinh hãi hơn nhiều.

- Vô Ngân giết toàn bộ thủ hạ của Tây Sở vương? – Cảnh Dạ Lan phát hoảng, y đã nói vậy với Tô Vân Phong thì nhất định sẽ làm được. Y không phải là người thích uy hiếp suông, lời nói đều có ý khiêu khích bên trong.

Im lặng một lát, nàng mới hạ giọng nói:

- Vậy vương gia có ý gì không? – giờ phút này nàng rất muốn biết Tô Vân Phong đang nghĩ cái gì.

- Vương gia không nói gì cả, còn muốn mạt tướng phải tiếp đón bọn họ chu đáo.

https://thuviensach.vn

Chắc là vì Tô Tĩnh Uyển. Hiên Viên Khanh Trần mang Tô Tĩnh Uyển khỏi tay nàng không biết đã làm gì với nàng ta? Nhưng nghĩ lại cũng dễ hiểu kết cục một khi rơi vào tay Hiên Viên Khanh Trần, hơn nữa hắn còn viết một phong hưu thư gửi đi. Lần này đúng là tự tìm phiền toái lớn về cho mình rồi!

Cảnh Dạ Lan nghĩ một hồi rồi gật gật đầu:

- Những chuyện hôm nay huynh nói ta đều ghi nhớ, mong Ngô đại ca cứ yên tâm. Ta sẽ dùng hết mọi khả năng để tránh chuyện đổ máu quá nhiều.

- Mạt tướng đa tạ Cảnh công tử! – Ngô thống lĩnh nhận được lời cam đoan của nàng thì như trút được gánh nặng, thở phào một tiếng. Với năng lực của Cảnh công tử thì hắn hoàn toàn có thể tin tưởng.

- Có điều.. Ngô đại ca, ta cũng có chuyện muốn nói rõ ràng! – thấy Ngô thống lĩnh chuẩn bị rời đi thì nàng liền lên tiếng gọi lại, con ngươi linh động quét về phía hắn, giọng nói tuy mềm nhẹ nhưng mang theo vài phần hàn ý. – Vì ta sẽ dốc sức vì vương gia nên cũng mong Ngô đại ca hiểu cho một số chuyện. Bắc An vương và Vô Ngân không thể tùy tiện động vào, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì thì ta chỉ e… – Tô Vân Phong đã cứu nàng, không sai nhưng người kia cũng đã bắt đầu khiến cho lòng nàng không yên.

Một Bắc An vương lãnh khốc, vô tình máu lạnh nhưng trước mặt nàng lại lộ ra một bộ mặt mà không một ai biết được.

“Sống, nàng là nữ nhân của ta, chết, ta cũng muốn đem linh hồn của nàng nhốt giữ lại bên người!”. Hắn luôn dùng cái giọng điệu cuồng ngạo như vậy tuyên bố với nàng. Và thực tế thì dù cách xa nhau ngàn dặm thì hắn và nàng vẫn tình cờ gặp lại nhau một lần nữa. Nàng cứ như bị nguyền rủa, cứ như hình với bóng bám dính vào thân thể hắn, cuộc đời hắn.

“Cảnh Lan, ta muốn sống bên nàng đời đời kiếp kiếp!”. Chiếc mặt hạ nàng vốn quen thuộc bị hạ xuống lộ ra một vẻ mặt thâm tình, sâu sắc; thỉnh

https://thuviensach.vn

thoảng còn cười ngây ngô như đứa nhỏ rồi lẩm bẩm gọi tên nàng. Cho dù nàng có trốn ở nơi nào thì hắn cũng tìm ra và theo sát, không thể nào thoát khỏi được.

Hiên Viên Khanh Trần, chuyện sau này không ai nói chính xác được, nhưng hiện tại ta không muốn ngươi xảy ra chuyện vì ta. Ta yêu ngươi, song không thể bình thản đối diện vói tình cảm mãnh liệt của ngươi và ta cũng không muốn có nhiều thêm khúc mắc, dây dưa với ngươi nữa.

- Công tử yên tâm, mạt tướng hiểu được ý của công tử!

- Vậy A Cảnh xin đa tạ Ngô đại ca trước!

Kết thúc cuộc nói chuyện, Cảnh Dạ Lan bước ra rừng trúc ngắm nhìn xa xa. Không lâu nữa, tại nơi này sẽ xảy ra biến cố rất lớn. Nàng nắm chặt chiếc khóa nhỏ đeo trên cổ, áp nó vào da thịt mình, trong lòng bất an vô cùng. Ngón tay khẽ vuốt ve chiếc khóa, đột nhiên nàng phát hiện có gì đó được treo thêm ở bề mặt khóa. Nàng nghi hoặc cởi chiếc khóa xuống, chăm chú nhìn thử…

Người kia…

Lòng Cảnh Dạ Lan kích động, hàng mày tú lệ khẽ nhíu lại, một cảm giác khó nói chầm chậm tràn ra trong lòng. Tiểu Khả, ta cũng không biết quyết định vừa rồi là đúng hay sai, nó cũng giống như tim của ta đã bắt đầu không thể khống chế mà hướng về phía hắn.

Trong lòng bàn tay là chiếc khóa nho nhỏ nằm, nổi trên bề mặt khóa là ba chữ được khắc rất khéo léo như rồng bay phượng múa — Hiên Viên Duệ!

…

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn nhịn không được tò mò muốn tới nơi này. Lúc Cảnh Dạ Lan sắp bước vào Bắc uyển, nàng đứng chựng một hồi, sửa sang lại quần áo, hít sâu một hơi, hơi mất tự nhiên vuốt khẽ gương mặt mình. Nàng vẫn chưa thể nào quen thuộc với gương mặt này của Hoa Mị Nô.

Buổi tối, trong phòng hắn vẫn sáng như ban ngày, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười khe khẽ của nữ tử. Cảnh Dạ Lan đánh bạo, bước lên gõ cửa!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 244

- Ai đó? – một giọng nói dễ nghe vang lên, giữa màn đêm yên tĩnh nó cứ như tiếng suối róc rách chảy, thanh thoát, êm tai.

Thu Thủy, là Thu Thủy!

Cảnh Dạ Lan hít sâu một hơi rồi lành nhạt đáp vào:

- A Cảnh xin gặp Bắc An vương.

- Mời vào! – giọng nói của Hiên Viên Khanh Trần nghe thật trầm ổn.

Rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng lại bên bục cửa, phía sau cửa hé ra một khuôn mặt trắng thuần với đôi mắt trong veo nhìn nàng, có chút khó chịu.

- Cảnh công tử. – Thu Thủy nhẹ giọng chào.

Thân hình gầy yếu của người đứng ở cửa che khuất bên trong căn phòng của Hiên Viên Khanh Trần. Xuyên qua bả vai Thu Thủy, nàng thoáng thấy hắn nửa dựa vào thành giường, gương mặt đang giương lên, đồng thời nhìn tới nàng và nở một nụ cười yếu ớt.

Không, đó là một nụ cười tự tin, giống như là hắn đã sớm biết nàng sẽ đến.

- Thu Thủy, mau mời Cảnh công tử vào trong đi. – hắn lên tiếng phân phó.

https://thuviensach.vn

- Dạ, đã biết ca ca. – Thu Thủy vâng lời, ngoái đầu nhìn liếc qua Cảnh Dạ Lan rồi hạ cánh mi dày như cánh bướm xuống. – Cảnh công tử, mời! – tiếp đó nàng tránh người sang bên, nhường lối cho Cảnh Dạ Lan vào.

Cảnh Dạ Lan khẽ gật đầu với Thu Thủy, trong nháy mắt nàng phát hiện trong đôi mắt của nàng ấy có ngấn lệ. Lần trước nàng từng đồng ý rằng sẽ không tranh đoạt Hiên Viên Khanh Trần với nàng ấy.

- Cám ơn, làm phiền rồi. – lúc nàng đi qua người Thu Thủy thì nhẹ giọng nói.

- Cảnh Lan tỷ tỷ! – một tiếng gọi rất nhẹ khiến Cảnh Dạ Lan thiếu chút nữa tưởng nghe lầm.

Cảnh Dạ Lan dừng bước, ứng tiếng:

- Hửm?

- Không có gì, ca ca đang đợi tỷ! – ý cười trên mặt Thu Thủy khá nhạt, không vui vẻ giống như tiếng cười lúc nãy.

Đại khái thì Cảnh Dạ Lan cũng đoán được một chút, mà nàng cũng lười phải giải thích nên cứ thế đi thẳng về phía Hiên Viên Khanh Trần.

- Thu Thủy, đêm đã khuya rồi, muội mau trở về nghỉ ngơi đi. – Hiên Viên Khanh Trần quan tâm nhắc nhở nàng.

Nàng hình như không muốn, bĩu môi, nhỏ giọng nói:

- Ca ca, đêm đã khuya, muội hơi sợ… – mái tóc dài mềm mại rủ xuống theo khi nàng cúi thấp đầu, che khuất hai gò má gầy gò và làm nổi bật màu da trắng nõn hơi tái xanh.

- Ca ca có chuyện muốn nói với Cảnh công tử, muội cứ đi về trước. Nếu sợ thì kêu Vô Ngân, y ở gần ngay vách phòng muội. Không phải muội

https://thuviensach.vn

thường nói Vô Ngân và ca ca đều lợi hại giống nhau sao? – hắn dịu giọng tỉ tê như đang dỗ dành một đứa nhỏ, còn ánh mắt thì không rời khỏi người Cảnh Dạ Lan.

- Muội vẫn còn rất sợ… ca ca … – biểu tình của nàng cứ như chực khóc, giọng cũng càng nhỏ đi. Thỉnh thoảng nàng nhìn tới Cảnh Dạ Lan rồi lại nhanh chóng cúi thấp đầu.

- Ca ca thật sự có việc mà.

- Nhưng vết thương trên người ca ca chưa có khỏi, muội lo lắng cho ca ca. – bộ dáng Thu Thủy vừa điềm đạm, đáng yêu lại có vẻ kiên định.

- Ta không sao, Thu Thủy, phải biết nghe lời…

- Được rồi, ta nói xong rồi đi ngay, không lâu đâu. – Cảnh Dạ Lan nhịn không được lên tiếng, trong lòng thầm thở dài một hơi.

- Không được, ngươi phải ở lại. Trừ khi ta nói được thì ngươi mới có thể đi. – bộ dáng nhu hòa của Hiên Viên Khanh Trần khi nói chuyện với Thu Thủy hoàn toàn khác với lúc nói với nàng, cứ như bị thay đổi người ấy.

Tự cao tự đại, ngông cuồng bá đạo!

Nghe xong mà Cảnh Dạ Lan muốn nghiến răng nghiến lợi. Cái gì chứ, lại là cái bộ dáng đó! Ngẩng đầu nhìn lên, nàng thấy hắn chỉ mặc một chiếc áo, cổ áo mở rộng, lần lượt hé ra từng vết thương. Cơn giận vốn chuẩn bị nổi lên trong nàng bất chợt chìm xuống.

Quên đi, nàng đến không phải để cãi nhau!

Cuối cùng, Thu Thủy cũng chịu thỏa hiệp, vâng lời rời đi. Bắt đầu từ lúc cánh cửa đóng lại, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn Hiên Viên Khanh Trần

https://thuviensach.vn

dùng đôi mắt yêu dị nhìn chăm chăm Cảnh Dạ Lan, dần dần ôn dịu, dấy lên chút ánh sáng.

- Nàng định đứng đó tới khi nào? Không lại đây à? – đáy mắt hắn hấp háy ý cười say mê. Cảnh Dạ Lan vẫn không nói lời nào buộc hắn phải đứng lên đi tới trước mặt nàng rồi tự nhiên vươn tay ôm eo nàng.

- Đừng như vậy, ta tới tìm ngươi là để nói chuyện nghiêm túc. – nàng đẩy hắn ra, tiện đà xoay người ra bảo trì một khoảng cách nhất định với hắn. – Ta nói xong sẽ đi ngay. – tránh né ánh nhìn thâm tình của hắn, nàng quay đầu đi, thầm hít sâu một hơi.

- Ừm, nàng muốn nói gì với ta? – sóng mắt lưu chuyển, hắn lưu luyến nhìn người trước mặt. Sau khi trở về Vân vương phủ hắn vẫn luôn khắc chế mình không được đi tìm nàng. Hắn luôn luôn ở đây chờ, chờ tiểu nữ nhân vừa đáng yêu vừa cố chấp chủ động tới tìm hắn.

Bất giác, hắn nhẹ giọng, thì thầm:

- Cảnh Lan, ta rất nhớ nàng! – hắn đã yêu sẽ yêu tới sâu sắc, vì nàng thì hắn có thể trả giá bằng cả đại giới. Thứ hắn muốn không chỉ là thân thể nàng, lòng của nàng, tình yêu của nàng mà còn sự cố chấp không chịu chủ động của nàng.

Dưới ánh nến, một câu “Cảnh Lan, ta rất nhớ nàng!” của hắn khiến lòng nàng mềm nhũn.

- Ta đã nói là tìm ngươi để nói chuyện nghiêm túc, ngươi đừng có chuyển đề tài. – mười ngón tay được ống tay áo che khuất không ngừng quấn quít.

Trên gương mặt nghiêm nghị, lành lạnh của nàng nổi lên một tầng mây đỏ ửng khiến Hiên Viên Khanh Trần cười càng thêm tà mị.

https://thuviensach.vn

- Được, nàng cứ nói chuyện nghiêm túc đi, nói xong sẽ nói tới cái khác. – hắn tuyệt không để ý sự tránh né vừa rồi của Cảnh Dạ Lan; ngược lại nắm chặt tay nàng, đặt bên môi, hôn khẽ xuống.

Từ trước tới này lúc nào nàng cũng khoác lên mình một bộ dáng lạnh lùng, bất tuân; đôi khi còn khống chế, nghiêm túc một cách lý trí làm hắn nhịn không được muốn bốc hỏa. Nhưng hiện tại, nàng lại toát ra một bộ dáng mềm mại, ngượng ngùng, ngây thơ khiến hắn nhìn mãi mà không đủ.

Rốt cuộc đâu mới là con người thật của nàng, so sánh với trước kia thì Hiên Viên Khanh Trần cảm thấy tình yêu trong mình đối với nàng càng ngày càng mãnh liệt, vô phương kiềm chế. Hắn thật không ngờ bản thân lại có thể yêu thương một người tới như vậy. Ban đầu, hắn nghĩ những người qua lại với hắn đều có mục đích và chỉ làm hắn đau đớn.

Bây giờ, khi làm tất cả để có được nàng thì hắn mới hiểu ra, và cũng có thể lý giải được câu hỏi trên. Nàng làm hắn bị tổn thương, hắn hận nàng bao nhiêu năm trời; cũng như thế, hắn thiếu chút nữa đã dủy diệt nàng thì sao có chuyện nàng có thể tha thứ cho hắn dễ dàng.

- Đừng có náo loạn nữa. – Cảnh Dạ Lan giãy tay hắn ra, đứng thẳng người, nghiêm túc nói. – Vô Ngân đã giết hết người hầu của Hách Liên Quyền, ngươi có biết không?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 245

Hiên Viên Khanh Trần tự nhiên gật đầu, thầm nghĩ đêm khuya nàng tới tìm hắn là vì chuyện này thôi sao?

- Đương nhiên là ta biết, Vô Ngân chưa bao giờ không nói gì với ta mà hành động. – nhưng ngay sau đó câu chuyện liền chuyển hướng, giọng hắn nhẹ đi, cầm tay nàng, siết lại. – Ngoại trừ chuyện của nàng.

Đây chính là điều Vô Ngân che dấu hắn nhiều năm qua; đối với Hiên Viên Khanh Trần mà nói thì che dấu chính là lừa gạt. Ngay từ đầu hắn đã phát giác chuyện có gì đó mờ ám nên đã nghĩ tới Vô Ngân. Người có thể làm trò "treo đầu dê bán thịt chó" như vậy trước mặt hắn cũng chỉ có Vô Ngân mà thôi.

Nhưng hắn lại có một ý nghĩ, nếu nàng không chết thì nhất định sẽ trốn tại một nơi nào đó; chỉ cần nàng còn sống thì một ngày nào đó sẽ bị hắn tìm thấy.

Về phần Vô Ngân, ban đầu Hiên Viên Khanh Trần rất phẫn nộ nhưng sau khi tâm trạng bình tĩnh lại thì thấy Vô Ngân là một người không làm chuyện gì mà không có lợi. Suốt đoạn đường tới nay Vô Ngân đều một lòng ở phía sau giúp đỡ hắn; nếu y gạt hắn làm chuyện này thì nhất là có tính toán chu toàn.

Quả nhiên, chuyện Hoa Mị Nô chết giả cũng vừa vặn hóa giải cho hắn một nguy cơ tiềm ẩn. Hiên Viên Triệt luôn tìm cơ hội làm suy yếu quyền lực trong tay hắn nhưng cũng sẽ không trực tiếp lấy mạng hắn. Từng là huynh đệ, những tính toán trong lòng Hiên Viên Triệt sao Hiên Viên Khanh

https://thuviensach.vn

Trần không rõ. Muốn khiến hắn nếm mùi thất bại, trong nháy mắt mất đi tất cả sao?

Đáng tiếc, đã quá muộn rồi, hắn không còn là đứa nhỏ năm đó để tùy ý người khác nắm trong tay mà vuốt ve, đùa giỡn!

Không phải Hiên Viên Triệt mơ ước binh quyền của hắn sao? Được, có thể lấy nhưng người muốn chiếm tiện nghi của Hiên Viên Khanh Trần hắn còn chưa có sinh ra. Giờ lấy bao nhiêu thì sau này hắn sẽ đoạt về bấy nhiêu.

Không phải muốn chỉnh chết hắn sao, cũng phải nhìn Hiên Viên Triệt ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc!

Khóe môi Hiên Viên Khanh Trần tràn ra một nụ cười thản nhiên pha lẫn vẻ đắc ý. Hắn cúi đầu, cẩn thận hôn lòng bàn tay Cảnh Dạ Lan.

Nhưng.. chỉ có nàng là tuyệt đối không thể buông tay, dù chỉ một lần.

- Ngươi biết? Ngươi biết mà không ngăn cản?! – Cảnh Dạ Lan nóng nảy hỏi. Nàng cũng từng giết người nhưng chưa từng thấy qua kẻ nào biết rõ con đường phía trước rất nguy hiểm mà vẫn khư khư cố chấp. Hắn đã dùng tính mạng của mình để đánh cược, để làm mồi nhử, nói cách khác hắn đúng điên cuồng!

- Vì sao lại phải ngăn cản? Hai quân tranh chấp, chết là chuyện quá bình thường, không thể thay đổi. – giọng nói của hắn lạnh nhạt như không.

- Vậy cũng phải nhìn xem giờ là lúc nào chứ?! – Cảnh Dạ Lan liếc mắt nhìn sang, hắn quá cuồng ngạo, tới mức phân không rõ thế cục.

- Làm sao vậy? Giết người mà cũng phải nhìn thời điểm à?

- Nhân đây ta cũng hỏi ngươi. Lần này ngươi đến đây không mang theo người hầu, vậy Vô Ngân có không?

https://thuviensach.vn

- Không có. Vô Ngân không quản chuyện binh quyền; hơn nữa y thích tự tại. Tính ra y lợi hại cũng không sai chút nào.

Câu trả lời của hắn trên cơ bản đã làm Cảnh Dạ Lan bốc hỏa:

- Hiên Viên Khanh Trần, ngươi có nghĩ tới lần này ngươi và Vô Ngân làm sao toàn thân trở về Bắc An không?

- Lúc nào muốn trở về thì ta sẽ trở về, nhưng nàng phải đi cùng với ta, bằng không có bắt ta cũng không đi! – nói xong, hắn đặt tay Cảnh Dạ Lan lên ngực mình, nghiêm giọng. – Cảnh Lan, nàng cùng ta trở về, có được không? – đôi mắt sáng ngời nâng lên, cứ như dán thân ảnh của nàng vào đáy mắt.

- Ngươi đúng là… – trong lòng Cảnh Dạ Lan quýnh lên rồi chợt rút tay khỏi tay hắn. – Ngươi thật sự nghĩ mình có thể đi đâu? Giờ đang là tình huống nào, ngươi tự nhìn thân thể hiện tại của mình đi. Ba ngày sau là tới thời điểm quyết đấu với Tô Vân Phong, dù ngươi có thắng hắn thì hắn cũng không có chủ ý thả ngươi đi đâu! – nói tới đây hàn mày tú lệ của nàng nhăn lại càng chặt hơn. Nàng biết bản thân đã vượt qua mức quan tâm bình thường với hắn.

Về công về tư, Tô Vân Phong sẽ không để cho mình thua trận!

- Ta biết Tô Vân Phong đâu có ngu tới mức thả ta trở về! – Hiên Viên Khanh Trần nói không chút để ý, trong mắt dõi theo từng biến hóa trên mặt nàng.

- Được, cái gì ngươi cũng biết. Vậy bây giờ ngươi đã nghĩ ra cách gì tốt chưa? – nhìn hắn trấn định như vậy nàng thầm đoán chắc trước đó hắn đã có kế hoạch. Lần bị Hách Liên Quyền dùng quyền lực bắt ép đó, hắn đã cùng Vô Ngân nội ứng ngoại hợp, đúng là khổ nhục kế thêm liên hoàn kế, tiến từng bước từng bước thành công làm cho người ta có cảm giác như đang nằm mộng.

https://thuviensach.vn

Nếu sớm xuyên qua một chút thì nàng sẽ không ngu ngốc bị hắn lừa gạt, vô duyên vô cớ lo lắng lâu tới vậy!

- Không có. – hắn trả lời rất thành thật.

- Không có? Không có sao ngươi không ngăn cản Vô Ngân giết người của Tây SỞ! Hiện giờ ngươi đang nằm trong thế hai mặt đều là địch, đừng nói tới chuyện người có thể trở về Bắc An, ta sợ ngay cả đại môn của Vân vương phủ ngươi cũng không bước ra được.

- Không có cách không có nghĩa là ta không thể bình an còn sống trở về! – nhìn ngũ quan xinh xắn của nàng trong một thời gian ngắn ngủi mà có bao nhiêu là biến hóa, nào lo lắng, nào tức giận… khiến hắn nhịn không được cười khẽ rồi muốn đem nàng ôm vào lòng.

Trước khi hắn kịp động thủ thì Cảnh Dạ Lan đã đề phòng lùi lại sau vài bước, trừng lớn mắt nhìn:

- Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ vừa rồi ngươi lại gạt ta?! – đáng ghét, nàng có cần phải kích động như vậy không? Nàng không nên quan tâm tới chuyện của hắn mới đúng!

- Lừa nàng? Sao được chứ? – Hiên Viên Khanh Trần lắc đầu. – Cảnh Lan, ta sẽ không lừa gạt nàng, tình cảm của ta đối với nàng không có chút giả dối.

- Câm miệng, ngươi còn dám nói không có! – nhắc tới chuyện này lại khiến nàng giận muốn điên. – Lần đó trong sơn cốc, ngươi lừa gạt ta còn chưa đủ hả? Thiếu chút nữa ta đã nghĩ là ngươi sẽ… – nàng cắn chặt môi, nói nửa câu bỏ lửng rồi dậm chân một cái, nghiêng người muốn rời đi.

Hiên Viên Khanh Trần nhanh như chớp chặn lối đi của nàng, giọng nói cực lỳ ôn hòa:

https://thuviensach.vn

- Ta biết tâm ý của nàng, lúc ấy nàng vì ta mà từ bỏ lựa chọn một mình an toàn rời đi mà muốn mang theo ta đi cùng. Lúc ấy ta đã nghĩ, nhất định không thể chết được, vì ta còn chưa một lần yêu thương nàng trọn vẹn. Vì nàng, cái gì ta cũng làm được, chỉ cần giữ lại một cái mạng để có thể cầm tay nàng suốt đời!

Hắn duỗi tay, ôm nàng.

- Ta biết nàng rất giận, nhưng lúc đó dù tình huống có nguy cấp mấy thì ta cũng sẽ nghĩ ra được cách. Có thể tin tưởng ta một lần không? – hơi thở ấm áp, giọng nói dịu nhẹ khiến mọi lo lắng, giận dỗi đựng đầy trong bụng nàng bỗng chốc tiêu tán.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 246

Giữ lại một cái mạng để ở lại bên ta?! Cảnh Dạ Lan cúi đầu, tựa vào ngực hắn, yên lặng không nói gì. Mắt nàng cay cay, đôi môi mím chặt lại sống chết không để cho nước mắt rơi xuống.

Nàng rất ghét khóc vì khóc không giải quyết được gì, ngược lại còn khiến chình mình thêm bất lực, đau lòng; đã vậy thì chi bằng đem nước mắt mái táng.

Không biết bắt đầu từ khi nào nước mắt của nàng lại vì Hiên Viên Khanh Trần mà xúc động rơi xuống; trong lòng vì những câu nói ôn nhu của hắn nổi lên từng trận gợn sóng.

- Ngươi muốn sống hay chết đó là chuyện của ngươi, ta không thèm quản. – nhu thuận tựa vào lòng hắn, người nàng cũng chưa có động, giọng nói phát ra nghe như nghẹn ngào.

Hiên Viên Khanh Trần chỉ cười không đáp, dùng sức ôm nàng thềm chặt. Thân thể và tâm tình nàng mỗi chút đều thay đổi và tất cả đều thu hết vào trong mắt hắn.

Cảnh Lan, nàng không muốn quan tâm tới ta nhưng đêm khuya lại chạy tới đây tìm ta; nàng chọn lựa cách xác định mối quan hệ rõ ràng là muốn ta hiểu rõ tình cảnh của chính mình. Kỳ thực ta đã sớm biết lúc này có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng nếu không mang được nàng đi thì ta tình nguyện để máu mình đổ trên đất Lan Lăng này.

Nàng yêu ta nhưng lại không muốn dây dưa với ta! Có điều ta lại muốn nàng, ta muốn nàng nhớ kỹ ta, vĩnh viễn nhớ tới ta; cho dù là sống hay

https://thuviensach.vn

chết, Hiên Viên Khanh Trần ta đều phải giữ được một vị trí nhỏ nhoi nào đó trong lòng nàng.

Hiên Viên Khanh Trần nâng mặt nàng lên, nhìn đôi mắt cay đỏ thì thở dài một tiếng, nhịn không được muốn đùa với nàng:

- Được, ta chết là việc của ta, nàng cũng không được khổ sở đó.

- Được, ta đi là việc của ta, ngươi cũng đừng có ngăn cản! – Cảnh Dạ Lan nghe xong không khỏi oán hận, làm bộ đẩy hắn ra.

- Nàng không ở lại với ta một lát sao? Tốt xấu gì ta vẫn là người bị thương, đến thăm ta thì cũng nên thể hiện chút thành ý a! – hắn giữ lại ống tay áo của nàng, tay che ngực, suy yếu nói.

- Nhìn cái bộ dạng này của ngươi so với ta còn tốt hơn nhiều! – nàng biết tỏng là Hiên Viên Khanh Trần đang giả vờ nhưng lại ngừng động tác, quay đầu nói dỗi.

- Vậy ta nói thẳng nhé, ta muốn nàng ở lại với ta.

- Không được, ngươi không sợ bóng tối, ngươi cũng có thể… – Cảnh Dạ Lan bỗng bụm miệng lại, phát hiện trong mắt hắn di động ý cười thì ý thức được mình đã nhỡ miệng. Thoáng chốc, hai má nóng ran lên. – Cái này cho ngươi! – luống cuống quá nàng quăng qua cho Hiên Viên Khanh Trần một thứ.

- Đây là… – nhìn rõ vật đó là gì, Hiên Viên Khanh Trần khó hiểu nhìn nàng. – Không phải nàng luôn mang theo nó sao? – chiếc khóa nho nhỏ được treo vào một sợi dây màu đỏ, khi giơ lên khẽ xoay xoay vài vòng phát ra thứ ánh sáng loang loáng. Đây chính là thứ mà nàng nâng niu gìn giữ!

- Đúng vậy, là thứ ta luôn mang theo nhưng ngươi chưa được ta đồng ý đã tự tiện khắc lung tung lên đó. Giờ cho ngươi, cũng đúng với tâm nguyện

https://thuviensach.vn

của ngươi mà. Ngươi chỉ cần nhận là được rồi. – nhất thời nàng không tìm được một lý do nào tốt hơn.

- Thật sự cho ta sao? – đôi mắt yêu dị của Hiên Viên Khanh Trần sáng lên. Ý của nàng là…

- Ngươi không cần thì thôi! – Cảnh Dạ Lan vừa nói vừa vươn tay tới muốn lấy lại.

Hiên Viên Khanh Trần vội vàng rút lại, bàn tay nhanh chóng nắm chặt lấy bảo bối.

- Ta cần, ta muốn có mà. Thứ này nàng đã cho ta thì không được đòi lại đâu đó! – nói xong, hắn nhanh chóng đem chiếc dây đỏ đeo lên cổ mình.

- Cẩn thận giữ nó đó! – nàng thấy hắn cẩn thận vuốt ve chiếc khóa, trong lòng chợt mềm nhũn. Hiên Viên Duệ – đó là cái tên hắn đặt cho đứa nhỏ. Tuy ta hông thể quên đi chuyện trước kia nhưng nếu ngươi đã có tâm thì hãy để cho nó được ở bên cạnh ngươi. Những đau thương, mất mát giao thoa trong lòng chốc chốc tạo thành cơn đau khiến nàng không khỏi nhíu mặt nhăn mày.

Hận hắn rồi yêu hắn, hai loại tư tưởng này cứ quấn quanh đầu nàng, không ngừng xé rách lòng nàng.

- Ta phải đi. – thừa dịp hắn đang vui vẻ, Cảnh Dạ Lan đi vài bước tới cánh cửa. Khi ngoái đầu nhìn lại nàng chạm phải ánh mắt chuyên chú của hắn, vẫn tự tin, cuồng ngạo trước sau như một. – Tự biết chăm sóc bản thân cho tốt! – lời nói thân thiết, quan tâm này ngay cả bản thân nàng cũng không biết sao mình có thể nói ra miệng. Chẳng kịp nhìn biểu tình của hắn như thế nào, Cảnh Dạ Lan vội bước nhanh vào màn đêm.

Trong mắt ánh lên kinh hỉ, Hiên Viên Khanh Trần đứng nhìn chăm chăm thân hình kiều nhỏ biến mất trong bóng đêm; ngón tay vuốt nhẹ bề mặt

https://thuviensach.vn

chiếc khóa.

Duệ nhi, Duệ nhi… Giá như con ở đây.!

Trong đôi mắt yêu dị là nối hối hận của hắn, mấy ngón tay vô thức nắm lấy chiếc khóa; ngay sau đó nụ cười tà mị lại lãnh không chút độ ấm.

Hắn vẫn chưa quên, còn một kẻ vẫn còn chưa trừng phạt đủ, đó cũng là một nguyên nhân để hắn giữ lại cái mạng của nàng. Hừm, hắn nâng mắt, giọng nói lạnh lùng:

- Đến đây rồi mà không ra tiếng.

- Sợ quấy rầy ngươi. – một người chậm rãi đi ra từ bóng đêm, ý cười mị hoặc vẽ lên trên mặt, duy chỉ có đôi mắt là lạnh lẽo.

- Xem ra Thu Thủy đã khóc quá mức rồi. – nói xong, Hiên Viên Khanh Trần nhẹ than một tiếng. – Đang ngủ sao?

- Ta đã cho nàng dùng một chút trà có pha an thần nên mới miễn cưỡng dỗ nàng đi vào giấc ngủ đó. – Vô Ngân không khỏi lắc đầu. – Ngươi nữa, bình thường ngươi luôn yêu chiều nàng, hôm nay lại như vậy khó trách nàng thấy khó chịu. Trực tiếp nói cho nàng biết Cảnh công tử là Hoa Mị Nô thì được rồi.

- Không. – Hiên Viên Khanh Trần đáp, trước mắt là gương mặt Cảnh Dạ Lan và Hoa Mị Nô chồng lên nhau, hai người giống nhau như đúc, duy độc đôi mắt linh động, trí tuệ mang theo vẻ nghiêm túc, tự tin là nắm bắt được tâm tư hắn.

Mị Nô là Mị Nô còn Cảnh Lan là Cảnh Lan.

- Xem ra kế hoạch của ngươi không tồi. – Vô Ngân liếc mắt liền nhìn thấy chiếc khóa nhỏ đeo trên cổ hắn.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, ta đã nói rồi, ta muốn trái tim của nàng!

- Vì trái tim của nàng mà ngươi ngay cả mạng đều không cần; vì nàng mà liều lĩnh một mình vào cốc còn ném Thu Thủy cho ta. Tính ra ngươi rất may mắn, hy vọng sẽ thắng trận đánh cược này! – Vô Ngân nói đầy hàm ý trách móc.

- Không có cách nào khác, ta và nàng đã bỏ dở quá nhiều thời gian, ta muốn phải nhanh chóng lấp đầy khoảng thiếu hụt đó. – giọng hắn đầy tiếc nuối. – Dược của nàng, ngươi đã nghiên cứu chế tạo thế nào rồi? – mấy tháng qua đi, một năm đã sắp hết, Hiên Viên Khanh Trần không đành lòng lại phải nhìn bộ dáng nàng mỗi khi vật lộn với đau đớn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 247

Dược! Ý cười trên mặt Vô Ngân khiến cho lòng Hiên Viên Khanh Trần động. Quen biết nhiều năm, hắn biết Vô Ngân là người luôn cười; nhiều khi rất nhiều người vì thấy y cười mà buông lỏng cảnh giác. Không ai ngờ được, dưới cái cười mị hoặc bình thường đó của Vô Ngân là một nguy hiểm vô hình – y có thể lấy mạng kẻ khác.

Người khác nhìn không ra sự vui buồn, giận hờn của y song Hiên Viên Khanh Trần thì lại quá rõ.

Một lát sau, tâm hắn dường như không yên nhưng giọng điệu vẫn bình thản:

- Ta biết đôi khi ta đã cầu ngươi nhiều chuyện khó khăn nhưng nàng đối với ta mà nói đã quan trọng tới mức khắc vào cốt nhục. Ta không bao giờ muốn tình trạng lại giống như trước kia và phải đứng một bên nhìn nàng chịu tội. Vậy nên, Vô Ngân, xin ngươi hãy giúp ta.

Hiên Viên Khanh Trần đi từ trên bậc thềm xuống, đứng trước mắt Vô Ngân, cánh tay chấp lại chuẩn bị hạ thấp người xuống.

Ngay sau đó Vô Ngân liền nâng tay hắn lên:

- Khanh Trần, làm gì phải khách sáo như vậy? Nếu ngay cả ngươi cũng làm vậy với ta thì giao tình nhiều năm nay giữa chúng ta tính là cái gì?

- Không, ngươi xứng đáng. Bao năm qua nhờ sự giúp đỡ của ngươi nên Hiên Viên Khanh Trần ta mới có được thành quả như ngày hôm nay. Cho dù là yêu cầu gì của ta thì ngươi đều dốc sức làm cho bằng được, tỷ như

https://thuviensach.vn

chuyện Thu Thủy… – hắn và Vô Ngân đã phải trả giá không biết bao tâm lực, cuối cùng cũng biến mình thành kẻ bị thương sâu sắc nhất.

- Chuyện của Thu Thủy, ngươi không cần cảm tạ ta; dù sao tình cảm với nhau từ nhỏ tới lớn là không thể thay thế. Lúc ấy cùng vì ngươi đối với Thu Thủy quá chấp nhất nên ta mới có thể kiên định đứng bên ngươi.

Y cũng là người sinh ra trong hoàng tộc; Hiên Viên Khanh Trần lúc nhỏ còn được biết tới mùi vị được cưng chiều nhưng y thì ngay lúc sinh ra đã là một hoàng tử bị vứt bỏ ở lãnh cung. Không ai chú ý với y, còn y thì sống và lớn lên như một thứ cỏ dại.

Không được bất kỳ kẻ nào yêu, cũng chưa bao giờ yêu bất kỳ ai, y không hiểu và cũng không cần cảm giác ấm áp và yêu thương. Về phần sống chết thì đối với y chẳng còn quan trọng chút nào.

- Có điều ta khuyên ngươi không cần quá xem nặng chuyện sinh tử của kẻ khác. Ta chỉ có thể nói là ta sẽ làm hết sức mình. – Vô Ngân lạnh nhạt đáp. Nhiều lần nàng dùng đủ mọi cách để đào thoát nhưng kết quả đều không thành.

- Ngươi nắm chắc bao nhiêu phần? – Hiên Viên Khanh Trần biết, chỉ cần là chuyện Vô Ngân hứa hẹn thì còn có một tia hy vọng.

Tạm dừng một lát Vô Ngân mới nói:

- Miễn cưỡng thì được một phần. – y không lừa Hiên Viên Khanh Trần, theo những gì y đã chuẩn bị từ trước thì nếu muốn trị khỏi độc trong thân thể của nàng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

- Không sao, so với việc ngươi nói với ta không có một tia hy vọng nào còn tốt hơn nhiều. – hắn gật đầu, trong lòng thầm hiểu tất cả. Nếu không đưa nàng rời khỏi Lan Lăng trở về Bắc An thì chỉ e ngay cả một phần cơ hội này cũng sẽ biến mất.

https://thuviensach.vn

- Chuẩn bị một chút đi, ba ngày sau khi cuộc quyết đấu của ta kết thúc, ta muốn đưa nàng về Bắc An. – trong mắt Hiên Viên Khanh Trần khôi phục lại sự tự tin vốn có.

Cảnh Lan, ta sẽ thắng, nàng nhất định phải theo ta trở về!

Vô Ngân cũng ăn ý gật đầu:

- Ngươi đó, lắm lúc khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng. Nếu không phải ta biết ngươi trước thì có lẽ sẽ bị ngươi làm cho giận chết bất đắc kỳ tử. Cũng khó trách một người thông minh, cơ trí như nàng cũng bị ngươi nắm trong lòng bàn tay.

- Ai bảo ta yêu thương nàng!

- Không biết được ngươi yêu là may mắn hay là bất hạnh nữa. Vô Ngân thở dài. – Nhưng mà ta dám nói, nữ tử nào yêu thương ngươi nhất định sẽ rất bất hạnh. – Tĩnh Uyển, Thu Thủy, còn có Tử Đại…

- Cũng giống người uống nước, nóng lạnh tư biết.

.. ..

Chuyện tối nay, Cảnh Dạ Lan không biết là mình làm đúng hay sai nhưng bây giờ nàng cũng lười phải suy nghĩ. Lâm vào tình cảnh này, nàng như bước nhầm vào một đầm lầy, càng giãy dụa lại càng chìm xuống, không giãy dụa thì cũng vẫn từ từ bị cắn nuốt.

Cuối cùng nàng đành mang tâm trạng hoảng hốt trở lại phòng ngủ. Đẩy cánh cửa khép hờ ra, nàng không chút để ý, nhẹ giọng lên tiếng:

- Đã muộn thế này nếu biết ngươi tới đây thì hắn nhất định sẽ không vui đâu.

https://thuviensach.vn

Trong bóng đêm, thân hình gầy yếu khẽ giật mình; sau vài giây suy nghĩ, một giọng nói yếu ớt vang lên:

- Huynh ấy sẽ không biết, còn tưởng… còn tưởng là ta đang ngủ.

Mắt Cảnh Dạ Lan dần thích ứng với bóng tối, dựa theo thói quen đi tới bên cạnh bàn:

- Vừa rồi ngươi còn có chuyện muốn nói với ta, bây giờ nếu đã tới đây thì cũng nên nói ra đi. – trốn không được chuyện gì, tốt nhất là đối diện.

Trong đôi mắt trong veo như nước dần dần tích tụ dũng khí:

- Ừm, đúng là vừa rồi ta có chuyện muốn nói với ngươi.

- Nói đi, ta nghe. – Cảnh Dạ Lan tùy tay rót một ly trà lạnh. Bình thường nàng không thích đồ lạnh, tình trạng của thân thể này không cho phép. Nhưng hiện giờ nàng rất cần một cái gì đó để làm cho mình bình tĩnh lại.

- Ca ca bị thương là vì ngươi.

- Ừm, đúng vậy. Ở trong sơn cốc hắn ăn không ít đau đớn. – nước trà lạnh như băng bao phủ đầu lưỡi nàng, toàn bộ khoang miệng cũng nhanh chóng biến lạnh.

- Ngươi đã nói .. ngươ sẽ không liên quan tới ca ca nữa, ta tin nhưng ca ca lại không chịu buông tay. – giọng nói của nàng rất trong, ngay cả một tia ủy khuất nho nhỏ cũng có thể nghe thấy. – Chuyện ca ca và ngươi trước kia.. ca ca không nói gì cho ta biết; thực ra huynh ấy không muốn ta quản tới. Sau khi trở về, huynh ấy cũng không nói cho ta biết vì sao lại bị thương, nhưng ta biết nguyên nhân là vì ngươi! – nói xong, nàng nhỏ giọng nức nở. Trong phòng ngủ vốn yên tĩnh, Cảnh Dạ Lan ngồi đối diện với nàng.

https://thuviensach.vn

Cho dù đã trải qua khoang miệng ấm áp nhưng hàn ý vẫn tràn vào thực quản, đổ xuống dạ dày sinh ra một cỗ mát lạnh, tựa hồ thấm vào xương thịt.

- Đó là chuyện của hắn, nếu ngươi muốn biết điều gì thì nên đi hỏi hắn. – Cảnh Dạ Lan cũng không rõ, hắn rất quan tâm tới Thu Thủy sao có chuyện vào thời điểm mấu chốt lại bỏ quên nàng?

Thu Thủy lắc đầu, dùng sức hít hít mũi, ngừng tiếng nức nở:

- Ca ca chưa bao giờ đối xử như vậy với ta, trước kia huynh ấy lúc nào cũng quan tâm ta.. Sau khi có Mị Nô tỷ tỷ, hiện giờ là ngươi thì dần dần tâm tư của huynh ấy đều đặt trên người ngươi. Nếu ngươi thực sự là ngươi giống như trước kia thì sẽ không ở bên cạnh huynh ấy, ngươi không thể…

- Thực xin lỗi, Thu Thủy. Ta nghĩ ta cần phải nói rõ ràng vài chuyện. – Cảnh Dạ Lan ngắt ngang lời nói của Thu Thủy, nàng biết ý đồ của Thu Thủy tới tìm nàng đêm nay là gì.

https://thuviensach.vn

Chương 248

Đúng vậy, nàng cần phải nói rõ ràng. Hàng mày tú lệ hơi nhíu lại, không thể nghi ngờ, nàng đối với Thu Thủy rất khó để oán hận nhưng không có nghĩa là nàng không có. Đứa nhỏ của nàng, sức khỏe của nàng, gián tiếp đều vì Thu Thủy mà trở nên tồi tệ.

Về phần mối quan hệ giữa Thu Thủy va Hiên Viên Khanh Trần thì nàng cũng không muốn quan tâm nhiều! Nàng không phủ nhận mình yêu thương hắn nhưng yêu thì sao chứ? Nàng nhất quyết sẽ không giống với những nữ tử tầm thường kia, cũng bất đồng trong quá trình trưởng thành với họ, ai lấy đi thứ gì của nàng thì nàng nhất định sẽ đòi lại. Yêu một người không bất buộc phải ở bên nhau, lại càng không vì một cá nhân nào đó khiến tâm mình dao động, ít nhất hiện tại điều Cảnh Dạ Lan nàng lo lắng là như vậy.

- Những lời trước kia ta nói với ngươi đều là thật, chưa bao giờ ta có ý lừa gạt ngươi. Ta cũng hiểu được ý đồ đêm nay của ngươi nhưng chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu!

- Ta biết … ta biết… – Thu Thủy dường như bị câu nói lãnh liệt của Cảnh Dạ Lan làm so kinh hãi, giọng càng thêm nhỏ.

- Về phần chuyện giữa ta và Hiên Viên Khanh Trần tự nhiên sẽ tới lúc cần giải quyết. Ngươi không cần phải lo lắng như vậy. – Cảnh Dạ Lan ý thức được ngữ điệu ban nãy của mình hơi nặng, đối với một người luôn luôn được bảo vệ, che chở không phải chịu bất cứ lời to tiếng lớn nào thì khó tránh khỏi có điểm quá đáng. – Được rồi, ngươi nên trở về đi. Hắn bị thương không nhẹ, cuộc tỷ thí ba ngày sau nên cực kỳ thận trọng. – cuối cùng, nàng cũng nói ra một câu căn dặn Thu Thủy.

https://thuviensach.vn

Nếu tạm thời không có biện pháp tốt nào thì tốt nhất nên đi từng bước tính từng bước.

Ba ngày sau đó, toàn bộ Vân vương phủ thoạt nhìn vẫn bình yên như thường nhưng Cảnh Dạ Lan có thể cảm nhận được không khí căng thẳng đang bao trùm lên. Không chỉ bên trong vương phủ tăng mạnh phòng bị mà ngay cả bên ngoài vương phủ cũng có không ít binh mã. Nàng đã quen thuộc mấy tướng lĩnh cầm binh, hiển nhiên biết binh mã bên ngoài vương phủ không phải là thủ hạ của Tô Vân Phong; chỉ có duy nhất một khả năng đó là — người trong hoàng cung.

Sự chuẩn bị này đúng là không thường! Cảnh Dạ Lan bất giác cười lạnh. Nàng cũng bỏ qua mấy chuyện vặt vãnh, ngày ngày bình thản ở trong vương phủ, mà cũng chẳng biết nên làm gì, rốt cuộc cứ lẳng lặng chờ ba ngày mau kết thúc.

- Cảnh công tử, Vương gia cho mời! – Ngô thống lĩnh đứng bên ngoài phòng nàng bẩm báo.

- Phiền chuyển lời với vương gia, nói là A Cảnh không muốn làm phiền, mong vương gia cứ nghỉ ngơi. – nàng không mở cửa, thản nhiên nói vọng ra bên ngoài.

- Vương gia nói cần phải mời Cảnh công tử tới, nói công tử không cần nghĩ nhiều, chỉ là trò chuyện bình thường với nhau thôi. – hắn vẫn không từ bỏ, tiếp tục nói.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Cảnh Dạ Lan vẫn đứng lên đi tới bên cửa:

- Đi thôi! – Tô Vân Phong rất ít khi kiên trì đề nghị nàng làm chuyện gì đó, nếu vậy thì nên đi.

Quả nhiên là vẫn như bình thường, trong phòng ngủ của hắn rất ấm, vài tấm rèm che đi ánh mắt trời yếu ớt mới ló lên bên ngoài. Trên bàn có bày

https://thuviensach.vn

sẵn rượu và mấy đĩa điểm tâm. Thấy nàng đến, Tô Vân Phong mỉm cười nói:

- A Cảnh, nàng tới là tốt rồi. Hôm nay tâm tình không tồi nên muốn mời nàng tới tiểu tụ, gần đây nàng không xuất môn chắc rất buồn chán.

- Mọi chuyện vẫn bình thường, chỉ là không ngờ vương gia lại hưng trí như vậy. – nàng cầm ly rượu trên bàn, chậm rãi uống; có điều ánh mắt thì nhìn phía xa xa không chủ đích, vẻ mặt xuất thần.

Tô Vân Phong thấy nàng uống hết một ly, chủ động đứng lên rót thêm cho nàng:

- Tuy ở Lan Lăng bốn mùa như xuân nhưng rượu vẫn rất lạnh, ngươi vẫn nên uống ít một chút. – hắn vẫn trước sau như một, dịu dàng, thân thiết nhắc nhở nàng.

- Đa tạ vương gia! – Cảnh Dạ Lan thu lại dòng suy tưởng, nâng chén hướng tới Tô Vân Phong. Nàng không phải tránh Tô Vân Phong, bị vây vào thế vị trí như hắn, nếu đổi là nàng thì có lẽ cũng phải làm như vậy, không sai biệt lắm.

Tô Vân Phong cũng nâng chén lên, ngửa đầu uống cạn. Ý cười hơi lạnh, mang theo cô đơn không nói nên lời.

- Nàng là một người thông minh, chắc đã nhận ra chút manh mối từ những chuyện gần đây. Ta cũng không muốn gạt nàng, hoàng thượng đã hạ chỉ sau khi kết thúc cuộc tỷ thí với Hiên Viên Khanh Trần, cho dù là thắng hay thua thì cũng phải bắt hắn.

Cảnh Dạ Lan sớm đã biết chuyện này, tuy Tô Vân Phong tới lúc này mới nói ra nhưng nàng vẫn phải cảm kích hắn vì đã trực tiếp nói với nàng. Nghĩ vậy, nàng gật đầu với hắn:

https://thuviensach.vn

- Chuyện vương gia khó xử ta cũng hiểu. Ta không dám cầu chuyện gì, chỉ là ta không muốn lại phải chứng kiến một màn phân tranh nữa.

- Nàng có tính toán gì không? – Tô Vân Phong uống thêm vài chén, hai má đã đỏ bừng, hàng mày rung rung, trong đôi mắt ôn hòa mông lung hơi nước. Hiên Viên Khanh Trần đã sớm tuyên bố với hắn là muốn dẫn nàng đi; cho dù phải dùng cách nào cũng không để nàng lại.

- Không biết, chỉ có thể quyết định sau khi cuộc tỷ thí kết thúc. – Cảnh Dạ Lan né tránh ánh mắt của hắn, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ. Ngày mai, những gì xảy ra vào ngày mai sẽ thay đổi rất nhiều chuyện.

- A Cảnh. – Tô Vân Phong đứng lên, đem chén rượu đầy uống một hơi cạn sạch rồi tùy tay rút bội kiếm khỏi bao. Bước đi của hắn có vẻ không vững, chậm rãi tiêu sái tới trước mặt Cảnh Dạ Lan. – Trận chiến ngày mai, chúng ta tạm thời không nói tới chuyện thắng hay thua. Ta gọi nàng tới là muốn múa kiếm cho nàng xem.

Múa kiếm?

Nàng ngây ra một hồi. Từ trước tới nay Tô Vân Phong đều một bộ bình tĩnh, thong dong, dù nói hay làm đều rất trầm ổn. Cho dù có đối diện với nguy hiểm vạn phần nay là nổi cơn thịnh nộ thì hắn đều có thể bảo trì sự bình tĩnh, tuyệt đối không làm ra những chuyện khác người đi ngược lại với thân phận. Ít nhất nàng cảm thấy chuyện hắn vì mình mà múa kiếm đúng là thật bất ngờ, không tưởng.

- Vương gia, người say rồi, vẫn nên đi nghỉ ngơi thôi. – nàng chối từ.

- Say cũng được, nếu không sao ta có thể đề nghị chuyện múa kiếm vì A Cảnh chứ? Cho dù đó là những việc mà ta rất muốn làm. – nửa câu sau hắn nói quá nhỏ nên Cảnh Dạ Lan không nghe được rõ ràng. Nàng cảm thấy Tô Vân Phong có chút khác lạ so với thường ngày.

https://thuviensach.vn

Kiếm được rút ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm dài trong tay Tô Vân Phong uốn lượn tạo nên vô số kiếm hoa, càng làm nổi bật hai gò má vì men rượu mà đỏ. Nhìn thoáng qua hắn giống như một đóa hoa hải đường.

- A Cảnh, nàng phải nhớ rõ mỗi một động tác của ta, phải nhớ thật kỹ, không được quên! – Tô Vân Phong dịu giọng đề nghị, cánh tay vươn ra, trường kiếm trong gió phát ra những tiếng vun vút. Thân hình vẫn chưa động, tay nâng lên ngang đầu, mỗi động tác của hắn đều liên hoàn xuất ra, có khá nhiều chiêu thức trông không giống với kiếm chiêu.

Hình như là… hình như là vũ đạo!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 249

Nếu nói là vũ đạo thì thiếu đi sự mềm mại, nếu nói là kiếm chiêu thì lại thiếu đi sát khí lạnh thấu xương.

Y bào màu trắng rộng thùng thình của Tô Vân Phong phất phơ trong gió, ánh mắt lơ đãng nhìn lại nhiễm một tầng men say trông đẹp hút hồn. Mũi kiếm lưu động, chiêu thức càng lúc càng nhanh, trường kiếm như đang vẽ nên hàng ngàn đóa hoa, từng chút từng chút nở rộ trước mặt Cảnh Dạ Lan.

Nàng xem chăm chú, cũng mở rộng tầm mắt biết thêm một Tô Vân Phong khác với Tô Vân Phong mà nàng biết. Tốc độ trước sau như một, đủ để nàng có thể nhìn rõ từng động tác một. Hoáng hốt, sắc kiếm quang cùng bóng người màu trắng như hòa làm một vào nhau, bốn phía tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng gió xe và tiếng tim nàng đập thình thịch.

Người trước mắt cứ như đang vỡ vụn ra thành những mảnh băng lấp lánh, nhìn có vẻ im lặng trầm ổn nhưng vẻ bề ngoài đó đang che dấu một nội tại mãnh liệt.

Điệu múa thứ nhất kết thúc Tô Vân Phong đưa lưng về phía nàng một lát rồi mới quay đầu lại. Một phen vừa rồi đã khiến men rượu trong hắn tán đi không ít, vẻ mặt định khí bình thản, nụ cười ôn hòa, ấm áp:

- Chê cười rồi!

- Sao có thể. Ta thật không ngờ thân thủ của vương gia lại tuyệt như vậy. – Cảnh Dạ Lan tán thưởng chân thành. Trước kia ở trong quân, nàng biết rõ Tô Vân Phong là một người trầm tính, giỏi việc che dấu cảm xúc, làm chuyện gì hắn cũng đắn đo nặng nhẹ cho thích đáng. Tuy biết hắn là một võ

https://thuviensach.vn

tướng nhưng thực không ngờ thời điểm hắn hành động lại khiến nàng ngỡ ngàng.

- Nàng đều nhớ kỹ chứ? – ý cười ấm áp như gió xuân nở rộ bên môi hắn, hạ giọng hỏi Cảnh Dạ Lan.

- Ừm, nhớ kỹ! – nàng thành thật gật đầu. Vũ đạo mềm mại kết hợp với kiếm thuật, lại được một nam tử biểu diễn khiến hai thứ cảm giác đối lập hòa quyện vào nhau rất ấn tượng, muốn nàng quên cũng khó.

- Nhớ kỹ, A Cảnh! – buông trường kiếm trong tay xuống, hắn lại rót đầy một chén rượu. – Một ly cuối cùng, ta kính nàng. – trong mắt ánh lên vẻ kiên định, không cần nhiều lời, Cảnh Dạ Lan cũng hiểu được ý của hắn.

Một ly cuối cùng, phải không?! Sau ngày mai, có lẽ một ly rượu này chính là một ly cuối cùng giữa nàng và Tô Vân Phong.

Bình minh ngày mới đến, Cảnh Dạ Lan đã sớm đứng ở Bắc uyển chờ Hiên Viên Khanh Trần. Điều khiến nàng giật mình là người dường như đã đoán biết nàng sẽ tới nên đứng sẵn nơi này chờ là Vô Ngân!

- Là ngươi? Hắn đang ở đâu? – Cảnh Dạ Lan mơ hồ thấy có gì đó không đúng, nhíu mày hỏi.

- Đương nhiên là ta rồi, biết vương phi muốn tới nên ta sớm ở chỗ này chờ. Về phần Khanh Trần, hắn sớm đã đi gặp Vân vương gia rồi. – y nhàn tãn tựa người vào cột trụ hành lang, tay đùa nghịch với trường bào màu đen huyền.

Sớm đã đi rồi? Cảnh Dạ Lan nghe xong liền xoay người muốn rời đi. Đi mà không báo cho nàng một tiếng hả? Đáng giận!

- Vương phi, xin chờ một lát! – Vô Ngân cũng không tiến lên ngăn cản, lười biếng hô một tiếng.

https://thuviensach.vn

- Ta không rảnh nghe ngươi nói dong dài. – lòng nàng như có lửa đốt. Cho dù hắn có thông minh cũng khó mà mang được mạng của Thu Thủy và Vô Ngân thoát ra ngoài.

Khoan đã! Cảnh Dạ Lan đột ngột dừng lại. Vô Ngân! Đúng rồi, Vô Ngân, chẳng phải y nên đi theo Hiên Viên Khanh Trần ư? Sao y lại ở lại nơi này chứ?

Đừng nói là.. hắn muốn…

Nghĩ rồi nàng quay người, chạy vội vài bước tới trước mặt Vô Ngân:

- Ngươi lại muốn chơi trò gì hả? – Ngô đại ca nói Vô Ngân từng tuyên bố nếu Tô Vân Phong làm Hiên Viên Khanh Trần bị thương thì y sẽ không chút khách khí mà đại khai sát giới.

- Ta chỉ có nhiệm vụ chờ vương phi tới đầy và chuyển cáo một câu. – nghe xong Cảnh Dạ Lan chất vấn y liền làm một bộ vô tội. Nếu người ngoài nhìn vào còn nghĩ là Cảnh Dạ Lan đang khi dễ y.

- Nói cái gì?

- Khanh Trần nói ngươi hãy yên tâm, sau khi kết thúc cuộc tỷ thí sẽ lập tức đưa vương phi về Bắc An.

Về Bắc An?! Cảnh Dạ Lan bất lực nhắm mắt lại, một lát sau mở ra, tận lực hạ giọng nhưng vẫn chưa hết giận dữ mà túm chặt góc áo Vô Ngân.

- Ngươi nghe đây, cho dù ta có trở về thì ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện làm tổn thương một người trong vương phủ này. Ta biết ngươi có đủ bản lĩnh, nhưng nếu thật sự ngươi dám động thủ thì chớ trách ta không khách khí với ngươi!

https://thuviensach.vn

Vô Ngân tùy ý để nàng nắm góc áo, nhìn bộ dáng tức giận của Cảnh Dạ Lan mà y vẫn tươi cười bình thản như thường. Trong mắt ánh lên vẻ đã nắm tất cả trong tay, lời nói cũng không có nửa điểm do dự.

- Quyền quyết định là ở ta. Ngay cả vương phi mấy tháng sau cũng cần phải dựa vào giải dược của ta đó. – nụ cười nhạt vẽ lên, y vui vẻ nhìn người đang căm tức, hậm hực trước mặt mình.

Giết người đối với y mà nói rất đơn giản, chỉ là Vô Ngân y giết người không phải vì ý thích nhất thời, cũng không phải vì muốn thể hiện mình có bao nhiêu bản lĩnh uy hiếp người khác. Những gì y học được đều không dễ dàng, vậy nên nếu không phải thời khắc quan trọng thì y sẽ không ra tay bừa bãi. Chuyện nào không có lợi thì y cũng chẳng buồn làm.

- Ngươi không cần uy hiếp ta, chuyện mấy tháng sau chẳng có ai dám xác định. Đến lúc đó, có lẽ ta không cần tới cái hảo tâm giúp đỡ của ngươi nữa! – cuộc sống gần đây của nàng dường như yên ổn hơn trước, mỗi khi nghĩ tới những tra tấn thống khổ về thể xác cứ như đang gặp ác mộng.

- Vô Ngân dĩ nhiên cũng hy vọng được như vậy. Nhưng không phải ai cũng có suy nghĩ như vương phi. – ánh mắt bình thản dừng lên trên người Cảnh Dạ Lan, đồng thời còn mang theo một tia châm chọc, chế nhạo.

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? – Cảnh Dạ Lan không thể nhìn ra được gì từ đôi mắt thâm u của y. – Bên ngoài vương phủ đã bị binh mã mai phục, ngươi có thể giết bao nhiêu? Ngươi dám cam đoan các ngươi sẽ bình an trở lại Bắc An sao?

- Sao Vô Ngân có thể giết người trước mặt vương phi chứ? Sợ tới lúc đó Khanh Trần trách tội xuống ta cũng không thể nào giải thích.

Đoán không ra ý đồ của y, Cảnh Dạ Lan cố nghĩ lại mọi chuyện, nhất thời cả kinh.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi trên đường đi tới đây nàng không thấy hạ nhân trong vương phủ. Nếu Vô Ngân không đi theo Hiên Viên Khanh Trần thì tất nhiên Tô Vân Phong sẽ nổi lên nghi ngờ. Còn bây giờ rõ ràng là y lại đang đứng trước mặt nàng.

Vẻ mặt Cảnh Dạ Lan chợt biến, có lẽ nàng đã đoán được vài phần. Vô Ngân cười tủm tỉm tán thưởng:

- Xem ra vương phi đã đoán đúng rồi.

Vừa dứt lời, Cảnh Dạ Lan nâng mắt lên, sẳng giọng đến cực điểm. Nàng nhanh chóng rút châm trong ống tay áo ra, ánh sáng chói lọi phát ra trên đầu ngón tay, nhắm tới cơ thể yếu hại của Vô Ngân.

- Ta sẽ không đi, ngươi đừng có vọng tưởng!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 250

Giờ khắc này nàng sẽ không đi và cũng không thể đi. Hiên Viên Khanh Trần một mình tới điểm hẹn, còn cố ý để Vô Ngân lại là vì muốn y mang nàng trở về.

-"Vương phi, người nên biết tâm tư Khanh Trần, cần gì phải cố chấp ở lại chứ!" - Vô Ngân đảo qua người Cảnh Dạ Lan, bày ra một bộ sẵn sàng đón quân địch rồi mỉm cười nói.

Y biết thân thủ của nàng không tồi nhưng nếu thật sự động thủ thì muốn hạ nàng cũng không phải chuyện khó khăn lắm.

-"Không cần nói nhiều. Ta sẽ không trở về cùng các ngươi!" – nói xong, Cảnh Dạ Lan cảnh giác nhìn chăm chú Vô Ngân, thân mình lùi bước một về phía sau.

Mục tiêu của Hiên Viên Khanh Trần là Tô Vân Phong, nhất định hắn sẽ dốc toàn lực để đạt được mục đích. Thắng thì sao chứ? Không thể toàn thân trở ra thì cũng chỉ còn đường chết. Nếu hắn muốn mượn tay Vô Ngân giết toàn bộ người ở nơi này thì đúng là thủ đoạn quá tàn nhẫn. Hắn ngoài việc khiến cho mình có nhiều thêm mầm họa thì chẳng bao giờ thèm nghĩ tới hậu quả sau này.

Còn Tô Vân Phong, mỗi khi nghĩ tới hắn thì trong lòng Cảnh Dạ Lan lại cảm thấy áy náy. Từ khi quen biết, hắn luôn tận lực giúp đỡ nàng; trong cơn bão tuyết nếu không có Tô Vân Phong cứu giúp, ở Lan Lăng nếu không có Tô Vân Phong dốc lòng chăm sóc thì nàng đã không sống được tới hôm nay.

https://thuviensach.vn

Tâm ý của hắn đã biểu lộ rõ rang và nàng đương nhiên hiểu được điều đó. Một nam tử ôn hòa, tự tại lúc nào cũng im lặng đứng bên cạnh nàng, chờ đợi nàng.

Trong quân trướng, làm phụ tá cho hắn, bọn họ thường có những ý nghĩ giống nhau tới kỳ lạ. Đối với môi một động tác rất nhỏ của nàng, Tô Vân Phong đều có thể hiểu được ý đồ ẩn trong đó. Nhưng mà nàng .. ngay cả một ánh mắt đáp lại cũng không thể cho hắn.

Hai người đều bỏ qua quá nhiều thứ, thời đại không giống nhau, con người không giống nhau, địa điểm không giống nhau.. những tình cảm đơn thuần sớm đã không còn được biểu hiện. Nàng không phủ nhận có hảo cảm quen thuộc với Tô Vân Phong, thậm chí có thể nói là có một chút thích.

Ở bên cạnh hắn, Cảnh Dạ Lan luôn cảm thấy an tâm một cách khó hiểu, an tâm tới mức nàng không muốn nghĩ lại những chuyện trước kia. Nhưng đó không phải yêu!

Còn Hiên Viên Khanh Trần thì ngược lại. Mỗi một lần hắn xuất hiện đều như mưa rền gió dữ, tàn sát bừa bãi mọi thứ xung quanh nàng. Hắn giống một cơn lốc xoáy, một mạch nước ngầm mãnh liệt bao vây nàng rồi từng chút khiến nàng hãm sâu vào đó, trốn không ra, có trốn cũng không thoát!

Lòng nàng đã sớm có lựa chọn, chỉ là nàng luôn luôn trốn tránh, khiến bản thân không thể nào cởi bỏ khúc mắc với Hiên Viên Khanh Trần. Dĩ nhiên, hôm nay nàng không thể khoanh tay đứng nhìn mọi chuyện diễn ra. Nàng không muốn một trong hai người họ có chuyện!

-“Vương phi, nếu thật sự động thủ thì người không phải là đối thủ của ta.” - Vô Ngân cũng chậm rãi tiến về phía trước theo bước chân của nàng. Không nhanh không chậm, Cảnh Dạ Lan lùi về sau vài bước, y cũng tiến lên vài bước; y không để lọt bất cứ cơ hội thoát thân nào của nàng khỏi mắt mình.

https://thuviensach.vn

Lâu ngay không gặp, tính tình của nàng vẫn cứng cỏi như vậy, không, thậm chí còn ác liệt hơn. Bộ dáng hiện tại của nàng khiến cho không một ai dám coi thường, thật ra có vài phần giống với Khanh Kần. Hai người này có rất nhiều điểm giống nhau. Nghĩ tới đó, Vô Ngân không khỏi mỉm cười! Khanh Trần đúng là giao cho y một chuyện tốt, sao hắn không ngẫm lại là nữ nhân mà hắn yêu thương có bao nhiêu quật cường; lại còn đặc biệt dặn y không được ra tay với nàng. Đúng là một chuyện phiền phức!

-"Ngươi cười cái gì?!"-Cảnh Dạ Lan hắng giọng. – "Ta biết ngươi lợi hại nhưng nếu thật sự chúng ta động thủ thì e là ngươi không dám làm ta bị thương đâu!"

Vô Ngân bất đắc dĩ nhìn nàng:

-"Đúng vậy, nếu khiến ngươi bị thương thì Khanh Trần không tìm ta liều mạng mới là chuyện lạ. Nhưng nếu hôm nay ta để cho ngươi chạy ra khỏi vương phủ thì chỉ sợ là Khanh Trần cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Ngươi nói ta nên làm nhưthế nào?" - Xòe tay ra, Vô Ngân nhún nhún vai, làm một bộ không có chọn lựa nào khác.

Ánh mắt Cảnh Dạ Lan biến lạnh, nếu cứ tiếp tục dùng dằng thế này thì e là không kịp nữa:

-"Được, vậy ngươi cứ thử xem!"

-"Vậy đắc tội Vương phi rồi!" - y khiêm tốn, cung kính hạ thấp người nói. Khi nâng mắt lên, ánh mắt cười chậm nheo lại khiến người ta không thể nào nhìn ra trong đầu y đang nghĩ cái gì.

Cánh tay từ từ nâng lên, ống tay áo rộng giơ lên trong gió.

-"Vô Ngân ca ca, không được..." - một giọng nói thanh thúy vội vàng vọng tới, cách đó không xa, một thân ảnh màu trắng ngay tức khắc vọt ra.

https://thuviensach.vn

-“Muội tới làm cái gì” – Vô Ngân hơi kinh ngạc song vẫn dịu giọng nói. – “Mau trở về đi!”

Thu Thủy gắt gao kéo tay áo Vô Ngân, lắc đầu liên tục:

-“Vô Ngân ca ca, huynh huynh…” - vì chạy quá nhanh khiến cho nàng thở hổn hển kịch liệt, sau đó ngẩng mặt nhìn Vô Ngân với vẻ cầu xin.

Chính ngay lúc này, Cành Dạ Lan không khách khí dùng châm trong tay bắn về phía y. Tức khắc, Vô Ngân thoáng giãy Thu Thủy ra, ống tay áo vung lên lần nữa. Vô thanh vô tức, những cây châm của Cảnh Dạ Lan dính hết vào ống tay áo y như bị nam châm hút.

Cũng trong lúc đó, từ cổ tay Cảnh Dạ Lan lại bắn ra một đường sáng sắc lạnh, ngay cả Vô Ngân cũng không ngờ. Trong tích tắc ngắn ngủi ngây người, tia sang phía sau đã phá tan sự phòng vệ của Vô Ngân, y nhanh chóng xoay người, đẩy Thu Thủy ra, thân mình chao đảo.

-“Thân thủ của vương phi quả nhiên không tồi!” - y vân cười như không.

-“Vô Ngân, đắc tội.” – Cảnh Dạ Lan nói xong liền cấp tốc chạy ra ngoài. Nàng chỉ dùng một mánh khóe nhỏ, đoán chắc Vô Ngân sẽ che chở cho Thu Thủy nên chủ ý dùng ám khí thứ hai bắn nhằm vào y.

Thu Thủy kinh hồn còn chưa hồi phục, loạng choạng đi tới bên người Vô Ngân:

-“Không .. không có việc gì chứ?”

-“Không có việc gì!” – Vô Ngân chậm rãi đáp. Nhìn bong Cảnh Dạ Lan chạy đi càng ngày càng xa thì y chỉ cười nhạt.

-“Muội xin lỗi...”- Thu Thủy cúi đầu, hai tay vì bất an mà đan siết vào nhau.

https://thuviensach.vn

-“Quên đi.” - Vô Ngân làm một bộ không sao cả.

-“Muội chỉ lo lắng cho ca ca thôi.” - đôi mắt ngây thơ như con nai nhỏ của nàng dâng lên một tầng hơi nước. Nàng vừa lo lắng vừa hối lỗi nhìn Vô Ngân một cái rồi nhanh chóng cúi thấp đầu xuống.

-“Thu Thủy, huynh hiểu được tâm tư của muội nhưng có nhiều chuyện không thể cưỡng cầu. Nhất là tình cảm.” - bàn tay Vô Ngân thầm xoa xoa bên hông, miệng nhếch lên một nụ cười tự giễu.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 251

Y không thể tin được là Hoa Mị Nô có thể làm mình bị thương, nhưng sự thật đang diễn ra trước mắt, Vô Ngân không thể không tin. Chỉ trong nháy mắt không đề phòng đã để cho nàng có cơ hội ra tay.

Cánh tay y giữ rịt một bên hông, chỉ một cây châm duy nhất mà khiến y tạm thời không có cách nào ngăn nàng lại.

Quên đi, nếu chuyện đã xảy ra thì y cũng chẳng có cách nào vãn hồi. Cứ để cho Khanh Trần tự mình xử lý đi, cho dù là thành công hay thất bại thì cũng giúp cho mối quan hệ giữa nàng và hắn được rõ ràng.

- Quay về thôi, chờ lát nữa có lẽ chúng ta sẽ có nhiều việc cần hoàn thành. – Vô Ngân kéo tay Thu Thủy rời đi.

Nơi quyết đấu của Hiên Viên Khanh Trần và Tô Vân Phong không khó tìm bởi vì bốn phía đều được bao kín bởi binh sĩ Lan Lăng. Từng tầng người vây quanh bọn họ chặt chẽ, vì nàng có cầm lệnh bài nên có thể thuận lời tiến vào trong vòng vây.

- Cảnh công tử, xin dừng bước! – còn chưa đi tới mà đã có người đi lên ngăn nàng.

- Ngô đại ca, xin tránh đường! – nàng ngẩng đầu, giọng nói lo âu.

- Ngươi là… – Ngô thống lĩnh nhìn người trước mặt, không khỏi sửng sốt. Vừa rồi nhìn từ xa thấy có người chạy như bay tới đây, trông na ná Cảnh công tử nhưng tới gần mới phát hiện là nàng. – Bắc An vương phi?!

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan vẫn mặc nam trang như trước nhưng không mang mặt nạ và cũng không dịch dung:

- Ngô đại ca, xin cho ta đi qua.

- Nhưng vương gia đã hạ lệnh không cho ai tới gần. Chỉ e là… – hắn giật mình, cảm thấy nguy hiểm đang tới gần. Thật sự không ngờ Cảnh công tử bên cạnh vương gia lại là Bắc An vương phi mất tích mấy tháng trước. Nghĩ rồi hắn liếc mắt nhìn, khó trách Bắc An vương cứ luôn ái muội với nàng, khiến hắn còn tưởng… Có điều, những lời trước kia hắn nói.. chẳng khác nào đã nói với Bắc An vương.

- Ta phải ngăn bọn họ lại. – nàng vẫn ngồi trên lưng ngựa kéo căng dây cương, giọng điệu cấp bách.

- Mong Vương phi thứ tội, mạt tướng không thể để người đi qua! – thái độ của hắn không khỏi cường ngạnh lên.

Vẻ mặt hắn có điểm không đúng, Cảnh Dạ Lan cũng hiểu được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

- Ngô đại ca, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, sau này có cơ hội ta sẽ đến bồi tội với huynh sau. Xin hãy để cho ta qua, A Cảnh vô cùng cảm kích! – nàng lo lắng dõi mắt tới hai người đứng trong khi rừng rậm cách đó không xa phía trước.

- Vương phi, mong người không nên quấy rầy vương gia và Bắc An vương. Mạt tướng nghĩ sự quan trọng trong chuyện này hắn vương phi cũng đã biết!

- Ta đương nhiên rất rõ nên mới đến ngăn cản bọn họ.

- Đã muộn rồi, vương phi không thể làm gì được nữa. – Ngô thống lĩnh vẫy tay, bốn phía xuất hiện hơn mười người hầu, tuy không ai dám lại gần

https://thuviensach.vn

nhưng lại bao vây Cảnh Dạ Lan lại. – Vương gia không thể thua, đó không chỉ liên quan tới thanh danh của Vân vương phủ mà còn quyết định tới mấy trăm mạng người trong vương phủ!

- Ngô đại ca, ta đảm bảo với ngươi, chỉ cần không làm bị thương tới Hiên Viên Khanh Trần thì ta nhất định sẽ không để Vô Ngân thương tổn một người nào trong vương phủ!

- Hoàng mệnh nan vi! – Ngô thống lĩnh rũ mắt xuống, hạ giọng nói một câu.

Cách đó không xa, trong khu rừng rậm, Hiên Viên Khanh Trần và Tô Vân Phong đang đứng hai bên đối diện nhau.

- Vân vương gia, nếu không có cuộc tỷ thí hôm nay thì cô vương thật không biết thân thủ của ngươi lại tốt như vậy. – trường kiếm trong tay Hiên Viên Khanh Trần giơ lên trước mặt, miệng tươi cười, lời nói chân thành trước nay chưa từng có.

- Bắc An vương cũng chính là đối thủ mạnh nhất trong số những đối thủ mà Tô mỗ gặp. – đồng dạng, Tô Vân Phong cũng tán thưởng hắn. Kẻ tám lạng người nửa cân, hai người giao thủ mấy trăm hiệp, kiếm thuật của đối phương đều tinh diệu, mỗi khi giao đấu đều ứng đối một cách xảo diệu nên trong lòng cả hai không khỏi thầm giật mình –Kỳ phùng địch thủ!

Tô Vân Phong cầm kiếm trong tay, hơi thở đã có chút ma ý, trường bào tuyết trắng trên đầu cánh tay đã có mấy chỗ bị chém rách, máu tươi chảy ra, thoáng nhìn có chút chật vật.

Trái lại, Hiên Viên Khanh Trần trông vẫn bình tĩnh đứng đó, trường bào màu đen bay phần phật trong gió, mái tóc dài đen tùy ý rối tung bên đầu vai, trên mặt vĩnh viễn vẽ lên nụ cười cuồng ngạo. Y bào trên người hắn cũng bị xé rách vài chỗ.

https://thuviensach.vn

Ai cũng không có cơ hội chiếm lợi thế hơn ai.

- Một ván cuối cùng. – Tô Vân Phong chậm rãi di động thân mình, ngữ khí lạnh nhạt phun ra.

- Đúng vậy! – trường kiếm trong tay Hiên Viên Khanh Trần chớp mắt phát ánh sáng đỏ, kiếm quang chớp động chói lên khiến nụ cười của hắn càng ngày càng tà mị. – Vừa rồi xem ra ta và người đều ngang tay, một hồi cuối cùng này mong Vân vương gia nhất định phải dốc hết sức.

- Dĩ nhiên là phải dốc hết sức, đối với một đối thủ mạnh như ngươi đã khơi dậy trong Tô mỗ cảm giác tranh cường háo thắng. – Tô Vân Phong muốn thắng, chưa bao giờ hắn lại có suy nghĩ mãnh liệt như vậy. Không để A Cảnh đi, không đi ngược lại hoàng ân, đồng thời hắn cũng không muốn thất bại bởi nam nhân nhuệ khí trước mắt này, còn vì Tĩnh Uyển!

Đáy mắt Tô Vân Phong khẽ chớp làm vẻ mặt biến hóa, tất cả đều rơi vào mắt Hiên Viên Khanh Trần, đột nhiên hắn cất cao giọng:

- Vân vương gia, thời khắc quyết đấu ngươi không nên suy nghĩ nhiều!

- Hình như ngươi đoán được ta muốn điều gì. – Tô Vân Phong không có vẻ ngạc nhiên, đối phó với một đối thủ cường đại như Hiên Viên Khanh Trần đối với hắn mà nói là chuyện một chuyện không dễ dàng để giải quyết, đồng thời đó cũng là một chuyện tốt.

- Còn nhớ việc đánh cuộc giữa cô vương và ngươi? – Hiên Viên Khanh Trần nhắc nhở. Điều kiện của cuộc đánh cược này là thứ khiến hắn phải khiến Tô Vân Phong thua không dậy nổi.

- Nhớ rõ, ngươi có thể yên tâm, Tô mỗ sẽ không nuốt lời.

Hiên Viên Khanh Trần thấy hắn đã hồi phục lại tâm tư nên hài lòng gật đầu, sau đó mở miệng nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Nếu chúng ta tỷ thí tới hồi cuối cùng thì cô vương sẽ không có cách nào nói cho ngươi biết cô vương muốn cái gì.

- Ngươi xác định ngươi có thể thắng Tô mỗ?

- Đương nhiên, ta nhất định sẽ thắng ngươi, bằng không cô vương phải xin lỗi nàng! – con ngươi yêu dị vốn thâm thúy chợt biến lãnh liệt. Thua trận, hắn thật có lỗi với nàng, và còn có lỗi với người đã chết nữa!

- Ngươi nói ai? A Cảnh? – Tô Vân Phong hỏi lại. – Ngươi đúng là có lỗi với nàng vì đã khiến nàng bị thương tổn sâu nặng như vậy. Đúng là ta thích nàng, ta không muốn để nàng trở lại cạnh ngươi, bởi ngươi chỉ khiến nàng thống khổ mà thôi.

- Tô Vân Phong, chuyện cô vương và nàng không tới phiên ngươi quản, nhưng cô vương cũng có một việc muốn nói với ngươi. Người khiến cho nàng thống khổ không chỉ có mình cô vương!

Cánh tay vung lên, trường kiếm phát ra tiếng rin rít xé gió. Hiên Viên Khanh Trần căm tức nhìn Tô Vân Phong, ánh mắt đảo qua ý cười rồi chìm ngỉm vào sát ý lãnh liệt cực hạn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 252

- Thương tổn chính là thương tổn, còn muốn phân ra ngươi hay là người khác sao?! – Tô Vân Phong đồng thời nâng tay lên, trường kiếm nắm chặt trong tay.

- Trong bão tuyết nàng cơ hồ không còn hơi thở, ta đã dùng hết mọi biện pháp mới có thể giữ lại mạng sống cho nàng. Còn trước đó, dược vật do ngươi độc trên người nàng, ngay cả ngự y trong cung cũng không có cách nào giúp nàng giải. Ta từng phải chứng kiến cảnh nàng đau đớn khi độc phát tác ở Bắc An! – Tô Vân Phong hít sâu một hơi, mày nhíu chặt, đau lòng nói. – Ngươi luôn miệng nói yêu nàng, tình yêu của ngươi là những hành động nhẫn tâm đối với nàng, là nhìn nàng thống khổ mà thôi!

- Ngươi câm miệng! – mũi kiếm của Hiên Viên Khanh Trần chĩa thẳng vào mi tâm Tô Vân Phong, lạnh giọng quát. – Ngươi thì biết cái gì, ngươi không biết cái gì hết! – hắn thật sự rất muốn nhìn, nếu Tô Vân Phong biết được tất cả tiền căn hậu quả thì liệu có giữ được cái bộ dáng hiện tại hay không.

- Đúng là ta không biết gì, nhưng nếu đổi lại là ta thì ta quyết không đối xử với nàng như vậy. Tuy A Cảnh là người quật cường không chịu thua số phận nhưng nàng vẫn chỉ là một nữ tử. Ngươi liên tục thương tổn nàng, vô luận là thể xác hay tinh thần của nàng sớm đã vỡ nát; nhưng ngươi lại không chịu buông tha cho nàng! – Tô Vân Phong bình thản nói lại mọi chuyện, trong đôi mắt ôn hoà toát ra yêu thương vô tận với Cảnh Dạ Lan.

Hiên Viên Khanh Trần nhín ánh mắt hắn, đột nhiên cười ra tiếng. Tiếng cười càng ngày càng lớn, hàm ý như đang chê cười những lời Tô Vân

https://thuviensach.vn

Phong nói:

- Nói thật là dễ nghe, nhưng Tô Vân Phong, nếu ngươi biết ai là kẻ hại nàng thành như vậy thì chắc ngươi phải tự mình biến những lời chính nghĩa này thành những lời chỉ trích rồi!

- Ngươi muốn nói cái gì!? – Tô Vân Phong nghi hoặc hỏi.

- Biết sau khi thắng, cô vương muốn làm gì không? Biết vì sao cô vương biết rõ Tô Tĩnh Uyển đang hôn mê mà còn viết hưu thư không? – hắn vừa nói vừa nhìn biểu hiện của Tô Vân Phong biến đổi.

Ngươi không biết, đương nhiên là ngươi không biết nhưng chỉ sợ sau khi ngươi biết thì sẽ không bao giờ còn đủ bình tĩnh để chỉ trích như vậy!

- Rốt cuộc thì ngươi muốn nói cái gì? – loáng thoáng Tô Vân Phong có dự cảm không tốt. Câu sau nhắc tới Tĩnh Uyển là có ý gì? Chẳng lẽ Tĩnh Uyển có liên quan tới chuyện hắn nhắc tới?

- Chuyện thứ nhất cô vương muốn làm sau khi thắng chính là muốn Tô Tĩnh Uyển nếm thử mùi vị của cái gì gọi là thống khổ. – đôi mắt nheo lại nổi lên màu đỏ khiến cho đồng mâu yêu dị của hắn càng thêm quỷ bí.

Tô Vân Phong nghe vậy, lạnh giọng nói:

- Ngươi mơ tưởng! Tĩnh Uyển đối với ngươi nghĩa nặng tình sâu, ngươi nhẫn tâm như vậy sao? Một kẻ vô tình vô nghĩa như ngươi, khó trách A Cảnh thủy chung không muốn trở lại bên cạnh ngươi!

- Tô Tĩnh Uyển đáng chết, nàng ta đáng lẽ nên chết từ sớm rồi! – đôi mắt của Hiên Viên Khanh Trần híp lại, phụt ra hai đường hàn quang lạnh thấu xương. – Ngươi nói thật dễ nghe. Đáng tiếc, muội muội mà Tô Vân Phong ngươi hết lòng yêu thương lại hại cô vương nhất đi hài tử, khiến cho vương phi của cô vương trúng độc trải những ngày sống không bằng chết. Ngươi

https://thuviensach.vn

còn dám đứng đây vì nàng mà thanh minh, biện giải?! – đang nói, Hiên Viên Khanh Trần chủ động tiến lên, trương kiếm trong tay huy động.

"Leng keng" ~~ hai tiếng, hai thân kiếm va vào nhau tóe ra một đường lửa, âm thanh chói tai vang vọng trong sơn cốc yên tĩnh. Tiếng động lạnh như băng khiến cho lòng người bên ngoài rừng rậm chợt run lên.

Không còn có thể duy trì nụ cười bình thản như thường, suy nghĩ của Tô Vân Phong hỗn loạn cả lên:

- Ngươi đừng có nói bậy!

- Có phải sự thật hay không thì chờ muội muội ngươi tỉnh lại sẽ biết thôi! – Hiên Viên Khanh Trần nhìn về phía Tô Vân Phong, cười tà.

Trong hoảng hốt, Tô Vân Phong hình như đã hiểu được cái gì đó, đột nhiên lạnh giọng chất vấn:

- Hiên Viên Khanh Trần, Tĩnh Uyển biến thành như vậy có phải do ngươi hạ thủ?

- Hình như ngươi đã biết quá trễ rồi, nếu đúng là cô vương đã hạ thủ thì ngươi định thế nào?! – nói xong, Hiên Viên Khanh Trần quay tay cầm kiếm, đâm thẳng tới đầu vai Tô Vân Phong song lại bị hắn xoay người tránh thoát. Hiên Viên Khanh Trần nhanh chóng vững chân ép sát, không cho Tô Vân Phong có một cơ hội được thở.

- Vậy Tô mô vì an nguy của Tĩnh Uyển, hôm nay phải thắng được ngươi! – Tô Vân Phong thay đổi thái độ, tránh thoát thế công sắc bén của Hiên Viên Khanh Trần sau đó vung tay chém xuống, từ thế thủ chốc chốc biến sang thế chủ động công kích.

Kiếm thuật của hai người trước giờ bất phân thắng bại, thời khắc cuối cùng quyết định thắng thua chính là tâm ai có thể duy trì được sự tỉnh táo,

https://thuviensach.vn

ổn định. Dĩ nhiên Tô Vân Phong hiểu được đạo lý này, còn Hiên Viên Khanh Trần thì trước sau như một muốn Tô Vân Phong sẽ bị loạn nhiễu. Hiển nhiên, đúng như Hiên Viên Khanh Trần đoán, tâm Tô Vân Phong giờ đã bắt đầu hỗn loạn.

Sát chiêu liên tục tỏa ra, Hiên Viên Khanh Trần tăng thêm vài vết kiếm trên người Tô Vân Phong:

- Vân vương gia, không phải là đang nhường cô vương đó chứ! – hắn cười lạnh, trường kiếm trong tay vung lên, không ngừng dù chỉ một khắc.

- Nào dám, khiến cho Bắc An vương tự mình tìm đường chết thôi!

- Đương nhiên, ngươi hiểu được là tốt. Hôm nay cô vương sẽ không khách khí với ngươi. Đúng là ngươi đã cứu cô vương nhưng chỉ e ngươi không biết, người lúc đó khiến cho nàng thiếu chút nữa chết trong bão tuyết chính là muội muội tốt của ngươi – Tô Tĩnh Uyển!

Tĩnh Uyển? Giữa lúc thất thần Tô Vân Phong bị Hiên Viên Khanh Trần đâm trúng một kiếm, máu tươi trào ra nhiễm đỏ nửa ống tay áo, còn hắn thì ngây người không hay biết.

- Không thể nào, không thể nào! – hắn không tin, đúng là cảm giác sở hữu của Tĩnh Uyển rất mạnh nhưng hắn không tin muội ấy sẽ vì hận ai đó mà giết người. Người làm A Cảnh bị thương ra tay rất ngoan độc, căn bản là muốn dồn nàng vào chỗ chết mới cam tâm.

- Sao lại không thể?! – biểu tình của Hiên Viên Khanh Trần nhiễm một tầng tà khí, vẻ mặt mị hoặc, trong đôi mắt đỏ đậm ánh lên sự khát máu.

- Cô vương đã từng nói, thế gian này ai làm nàng bị thương thì cô vương sẽ khiến kẻ đó chết! Cho nên cô vương cũng hạ độc trên người Tô Tĩnh Uyển, để cho nàng phải nếm thử những thống khổ mà Cảnh Lan phải chịu đựng. Phong hưu thư kia là ta muốn nói với nàng ta, Hiên Viên Khanh Trần

https://thuviensach.vn

ta vĩnh viễn không bao giờ muốn giữ một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt bên mình, vì nàng không xứng! – thấy ánh mắt Tô Vân Phong biến đổi thì hắn gợi lên một nụ cười tàn khốc. – Còn nữa, ai yêu thương nàng thì cô vương cũng muốn giết sạch không lưu!

- Ngươi điên rồi! – Tô Vân Phong quát lên.

Giờ phút này hắn nhìn chăm chăm vào mắt Hiên Viên Khanh Trần, ở đó trừ bỏ sự điên cuồng thì chỉ có điên cuồng!

- Đúng thế, vì nàng, cô vương có điên cũng không ảnh hưởng gì!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 253

Kiếm quang lưu chuyển, tiếng vang lạnh như băng hàn do hai kiếm khí va chạm vào nhau nghe như muốn hủy diệt tất cả cùng giọng nói lạnh lẽo ngập tràn trong khu rừng rậm. Tiếng động không ngừng vang lên đinh tai nhức óc khiến người bên ngoài rừng cảm giác như có gì đó sắc lạnh chuẩn bị kề lên yết hầu mình.

Hết công rồi thủ, Hiên Viên Khanh Trần xuất chiêu càng thêm dũng mãnh, một một chiêu thức đều mang theo sát ý liều mình. Đúng là hắn điên rồi, giờ này khắc này có trong tay cơ hội khó được, hắn sao buông tay được?!

- Xem ra hôm nay ta và ngươi nhất định phải phân thắng bại. – bình ổn lại hơi thở, Tô Vân Phong tránh thoát một kiếm.

- Dĩ nhiên là như vậy, cô vương sẽ không giữ lại bất cứ kẻ nào làm nhiễu loạn tới cuộc sống của cô vương.

Binh khí chém vào nhau, sát ý lạnh lẽo theo thói quen hắn nheo mắt, nụ cười tà tứ gợi lên bên môi, tư thái tao nhã. Hắn như một con báo linh mẫn đi săn, tính toán đúng thời điểm nhảy lên vồ mồi.

Gặp mạnh tắc cường (gặp kẻ mạnh thì bản thân cũng mạnh lên) Hiên Viên Khanh Trần là một người như vậy. Gặp được đối thủ là Tô Vân Phong, đối với hắn mà nói là một khiêu chiến thật lớn. Bỏ qua chuyện liên quan tới Cảnh Lan, hắn có thứ ý nghĩ muốn đánh tan hoàn toàn tâm tư của đối thủ trước mắt. Đó là một thứ khoái ý đắc thắc thú vị.

https://thuviensach.vn

- Được! – Tô Vân Phong trừng mắt quan sát những ảnh kiếm sắc bén. – Bắc An vương, nếu ngươi đã muốn quyết sinh tử thì hôm nay ta và ngươi không phân ra thắng bại không dừng lại!

Áo trắng nhiễm máu, mồ hôi thấm ướt gương mặt Tô Vân Phong, trong đôi mắt ôn hòa của hắn hiện lên vẻ kiên quyết, cương nghị. Hắn luôn luôn lạnh nhạt với mọi thứ nhưng không phải là không có lòng hiếu thắng và càng không dễ bị người khác khiêu khích.

- Cô vương đồng ý với ngươi! – Hiên Viên Khanh Trần phát ra một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ, hơi hơi ngẩng đầu nhìn xuống như một quân vương, gật đầu. – Như vậy rất tốt, nhưng cô vương chưa từng nghĩ mình sẽ thất bại!

- Tô mỗ cũng vậy! – trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc của Tô Vân Phong vẽ lên một nụ cười ngày thường khó có được.

- Người còn có điều gì muốn nói, nói ra xem cô vương có thể giúp người hoàn thành không. – hắn tuyệt không lo lắng tới đại quân Lan Lăng đang chờ bên ngoài, biểu tình của một kẻ nắm chắc thắng lợi.

Tô Vân Phong chậm rãi lắc đầu:

- Hiên Viên Khanh Trần, ngươi nên biết hôm nay dù ngươi có thắng hay bại thì cũng không đi được. Kết quả thế nào tự Tô mỗ có trách nhiệm, không được làm bị thương tới người vô tội khác. Nếu ngươi có thể đồng ý điều đó thì Tô mỗ thập phần cảm kích. – cho dù đại quân có bên ngoài thì Tô Vân Phong cũng không muốn đục nước béo cò.

Đối với Hiên Viên Khanh Trần, Tô Vân Phong vẫn luôn muốn được đường đường chính chính quyết đấu với hắn. A Cảnh thích hắn, Tĩnh Uyển vì hắn mà có thể làm bất cứ chuyện gì. Hiên Viên Khanh Trần, đến tột cùng thì ngươi là người như thế nào?

https://thuviensach.vn

Ý tứ trong lời nói của Tô Vân Phong dĩ nhiên là Hiên Viên Khanh Trần hiểu được, đáng tiếc muốn bắt hắn đi vào khuôn khổ thì không phải là chuyện dễ dàng.

- Thật có lỗi, chuyện này ta không thể đồng ý với ngươi. Nếu không thể giết người đáng giết thì dù cô vương có xuống địa phủ cũng phải theo giết cho bằng được! – ý cười tà nịnh của hắn mang theo hơi thở chết chóc. – Ngươi nói cô vương luôn thương tổn nàng, còn ngươi cũng chẳng phải cũng như vậy sao? Thậm chí muội muội của ngươi thiếu chút nữa là lấy mạng của nàng. Còn ngươi, tuy cứu nàng nhưng lại dùng ân nghĩa để trói buộc tay chân nàng.

Ánh mắt Tô Vân Phong tối sầm lại, trong lòng đau đớn như bị kim châm. Đúng vậy, hắn từng nhiều lần yêu cầu nàng buông tha cho Tĩnh Uyển, những lại không mảy may biết tới những tổn thương mà Tĩnh Uyển gây ra cho nàng.

Lần này Tĩnh Uyển trở về Vân vương phủ, A Cảnh đã phải dùng tâm tình nào để đối đãi với muội ấy?! Nàng không nói gì, cũng không phàn nàn, oán hận một câu, biết rõ hung thủ hại mình ở ngay trước mắt nhưng phải ẩn nhẫn không động thủ. Không phải vì cái gì khác mà chính vì ân nghĩa của hắn đối với nàng.

- Tĩnh Uyển làm sai quá nhiều, là lỗi của Tô mỗ làm ca ca mà không biết cách dạy dỗ. Nhưng muội ấy đối với ngươi là toàn tâm toàn ý. Nếu A Cảnh muốn xử trí muội ấy thế nào cũng được, còn Hiên Viên Khanh Trần ngươi thì ra tay quá ngoan độc!

Tô Vân Phong nắm chặt tay thành quyền, đã sáng tỏ hết thảy mọi chuyện, trong lòng hắn ngoài sự áy náy vẫn là cảm giác tội lỗi. Hắn không biết lúc mình ra tay cứu giúp cũng chính là đang ép nàng vào một tình huống khó khăn, không thể phát tiết thống khổ.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần không thèm để ý, hừ lạnh một tiếng:

- Trước giờ cô vương không chấp nhận bị người ta phản bội, từ ngày đầu tiên nàng được gả vào Bắc An vương phủ hắn đã hiểu rõ điều này. Ta cho nàng thân phận sườn phi, trao cho nàng độc chiếm quyền lực trong vương phủ, nàng thích làm cái gì thì làm nhưng bản thân nàng ta cảm thấy không đủ, yêu cầu quá cao, cuối cùng mới có cục diện ngày hôm nay! Giờ có nói cái gì cũng quá trễ rồi, những thứ cô vương mất đi, dù có dùng cái mạng của nàng cũng không đổi lại được!

- Vậy đừng nói nhiều lời vô ích, động thủ đi! – Tô Vân Phong thở sâu một tiếng, thanh kiếm trong tay rung lên; ngay sau đó ánh mắt dần thay đổi, chốc chốc hắn rút kiếm đâm tới phía Hiên Viên Khanh Trần.

- Dừng lại… – xa xa có tiếng nữ tử la lên, giọng điệu dồn dập muốn ngăn cản. Nháy mắt, một con ngựa có người cưỡi lao như bay tới; tiếp đó toàn bộ người đi theo vào rừng rậm như nhận được mệnh lệnh vô hình đồng loạt dừng lại, để tùy người kia chạy đi.

Nhưng mà sự ngăn cản của nàng đã chậm một bước. Hai người phía trước sớm đã bất phân thắng bại, không còn là cuộc tỷ thí kiếm ban đầu mà chuyển thành một cuộc chiến muốn đẩy đối phương vào đường cùng.

Cảnh Dạ Lan ngồi trên lưng ngựa, muốn tiến vào cũng không được, chỉ có thể lo lắng nhìn mọi việc trước mắt.

- Hiên Viên Khanh Trần, ngươi mau dừng tay!

- Vân vương gia, xin ngươi cũng dừng tay lại!

Đáp trả lại nàng chỉ có tiếng binh khí va vào nhau không dứt.

Sát khí dày đắc khiến con ngựa kinh hách không dám tiến lên, Cảnh Dạ Lan đành nhảy phịch xuống, liều lĩnh vọt tới bên cạnh hai người:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi đều dừng tay, không được…

- A Cảnh, đừng tới đây! – Tô Vân Phong quát lên.

- Cảnh Lan, nàng tới làm cái gì?! Hiên Viên Khanh Trần cũng vội hô lớn. Vô Ngân chết tiệt, sao y không làm theo những gì hắn dặn dò? Đây là lúc y nên mang Cảnh Lan rời khỏi Lan Lăng rồi kia mà.

Cảnh Dạ Lan lạnh mặt, giọng nói lại mang theo vài phần ảo não:

- Vớ vẩn, ta đến đương nhiên là muốn…

Lời nói còn chưa xong, thế công sắc bén vì không chịu nổi sự khống chế gò ép mà vọt thẳng tới phía Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 254

Hai người kia đã hạ quyết tâm sinh tử, ra tay đồng thời không nề hà, căn cản không nghĩ tới chuyện dừng tay, tung toàn bộ sát chiêu! Cảnh Dạ Lan đột nhiên tới, điều này nằm ngoài dự kiến của họ, hai bên đều không thể khống chế chính mình dừng lại.

- A ~~~~! – Cảnh Dạ Lan đang đứng ở giữa hai người họ, mắt thấy sát khí vọt tới bên mình thì theo bản năng liền xoay người vội vã né tránh.

Hàn ý theo gió lạnh đập thẳng vào mặt nàng, càng vội thì động tác của nàng càng chậm đi.

Đôi mắt trừng mở to, thân thể khẽ rùng mình một cái, ngay sau đó đầu vai nàng được người ôm lấy, xoay tròn một vòng. Y bào máu trắng như xuân phong quất nhẹ vào mặt nàng, cánh tay giữ chặt lấy nàng, dùng thân mình che chở nàng khỏi sát khí bức người.

Tô Vân Phong!

Cảnh Dạ Lan ngưng mắt nhìn người bên cạnh, hàng mày nhăn chặt lại thành đoàn vì thấy nàng không bị gì mà dần dần giãn ra, trong mắt liên tục thay đổi biểu tình lo lắng cùng xin lỗi.

- A Cảnh, nàng không sao là tốt rồi! – hắn hạ giọng nói, miệng vết thương trên cánh tay ôm nàng vỡ toác, máu tươi trào ra.

Thấy vết thương, Cảnh Dạ Lan cả kinh, vội càng quay đầu nhìn bên kia. Hắn sao rồi? Khi ngoái đầu nhìn lại thì trong đáy mắt linh động của nàng lóe lên một mảnh kinh hãi.

https://thuviensach.vn

- Ngươi làm sao vậy? – một khắc Cảnh Dạ Lan nhìn Hiên Viên Khanh Trần, như một phản xạ, nàng lập tức rời khỏi vòng tay Tô Vân Phong, chạy vội về phía hắn.

Hắn vẫn đứng đó, mái tóc dài đen tuyền bị gió thổi tung hỗn độn, trường bào màu đen càng làm nổi bật vẻ tái nhợt của hắn. Cánh tay vô lực rũ xuống chống vào chuôi trường kiếm, khi nhìn thấy nàng chạy tới, nụ cười của hắn không còn tà mị như xưa mà có vẻ đắc ý của đứa nhỏ khi có được vật cưng của mình.

- Không có việc gì, ta ổn! – hắn chậm rãi nói. Dĩ nhiên là nàng thấy hắn có gì đó không ổn, không giống với trước kia, cho dù hắn có làm cái gì cũng không thèm để ý.

Cảnh Dạ Lan nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không đúng, nhìn ngươi không ổn chút nào. Ngươi làm sao vậy? – ngoài sắc mặt tái nhợt thì không nhìn thấy biểu hiện gì khác ở hắn nhưng vừa rồi nàng nhìn liếc qua Hiên Viên Khanh Trần, trong lòng sinh ra một cảm giác bất an và lo lắng.

- Thật sự không sao mà. Nàng thế nào?

- Thật sự không sao chứ? – Cảnh Dạ Lan nghi hoặc hỏi, nàng loáng thoáng thấy có chỗ nào không đúng.

- Ta thấy nàng bình an là tốt rồi, làm sao còn có chuyện gì được chứ! – hắn chậm rãi nói, rất muốn nâng tay chạm vài gương mặt lo lắng của nàng nhưng .. cánh tay vẫn vô lực rũ xuống, trường kiếm trong tay cứ như một thứ gì đó quá nặng nề không cách nào cầm chống chịu nổi.

Nàng nhìn Hiên Viên Khanh Trần một lát rồi thở phào một hơi:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi không có việc gì là tốt rồi! – nàng đứng bên cạnh hắn, quay đầu nhìn Tô Vân Phong bên kia.

- Vân vương gia, ta biết không nên ngăn cản các ngươi nhưng mong đừng vì chuyện không đâu mà xảy ra việc giết chóc. Ngài không thể chống lại hoàng mệnh, A Cảnh không thể cưỡng cầu ngài làm gì. Nhưng chỉ cần vương gia cam đoan bọn họ an toàn thì ta nhất định sẽ khiến Vô Ngân không động tới một mảy may người của Lan Lăng!

- A Cảnh… – Tô Vân Phong hô tên nàng nhưng chỉ nói được nửa câu.

- Ta hiểu được, Vương gia không thể hoàn toàn tin tưởng ta! – Cảnh Dạ Lan gật đầu. – A Cảnh đồng ý ở lại!

- Nàng dám! – người bên cạnh quát khẽ một tiếng, ngữ khí tức giận. – Ta đã nói muốn dẫn nàng đi, ta không cho phép nàng ở lại! – nói xong, Hiên Viên Khanh Trần bất ngờ tiến lên giữ chặt ống tay áo Cảnh Dạ Lan.

- Ngươi câm miệng đi, không cần ngươi nói… – ống tay áo chợt bị hắn dùng sức kéo xuống. Nhưng chỉ một chút dùng sức này không tính là lớn song lại khiến ống tay áo tụt xuống, hắn nắm chặt lấy tay Cảnh Dạ Lan khiến nàng loạn choạng nghiêng về một bên.

- Ngươi muốn… – nàng nhíu mày, đang muốn nổi đóa thì một màn trước mắt làm cho nàng nhất thời im bặt.

Vẻ mặt Hiên Viên Khanh Trần tái nhợt hơn khi nãy nhiều phần, thân mình vô lực cố đứng thẳng, trường kiếm cắm xuống đất chống đỡ đã không nổi thân thể to lớn nhưng trong mắt hắn bắn ra một tia mệnh lệnh không thể kháng cự.

- Ta không cho phép…- giọng nói chầm chậm thấp xuống, mang theo vài phần vô lực. Lực đạo trong tay tăng thêm nhưng không làm cho Cảnh Dạ

https://thuviensach.vn

Lan thấy đau. Dĩ nhiên là hắn không có dùng khí lực, lòng có dư mà lực không đủ!

- Này! – Cảnh Dạ Lan ôm cổ hắn, cùng lúc cả người Hiên Viên Khanh Trần đổ xuống, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi chầm chậm uốn lượn bên đôi môi tái ngắt.

- Nàng dám… nàng dám ở lại… Cảnh Lan, ta không cho phép nàng ở lại… – máu bên môi hắn theo chuyển động mấp máy mà tràn ra càng nhiều càng nhanh hơn.

Hắn làm sao vậy? Sao mới đó mà biến thành thế này? Cảnh Dạ Lan luống cuống tay ôm lấy hắn, dùng ống tay áo lau đi dòng máu đỏ tươi bên môi hắn nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra từ miệng.

- Rốt cuộc thì ngươi bị làm sao vậy hả? Ngươi… – tay nàng vươn ra vuốt ve khuôn mặt Hiên Viên Khanh Trần. Không chỉ mặt hắn tái nhợt mà còn… rất lạnh!

- Nàng… không cho phép ở lại… không cho phép… – hắn cầm cánh tay nhỏ nhắn của nàng, đặt bên môi hôn nhẹ, suy yếu nói dồn.

Cảnh Dạ Lan thất thần nhìn hắn, lòng bàn tay thấm ướt máu tươi, dần dần loang ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tô Vân Phong, hy vọng hắn có thể cho nàng một đáp án! Đôi mắt Cảnh Lan chớp động thủy quang, lo âu không nói thành lời hướng về phía Tô Vân Phong.

Cuối cùng, Tô Vân Phong ảm đạm đi tới, nhìn Hiên Viên Khanh Trần đã ngất lịm đi, thở dài một hơi, nói:

- Ta thua!

https://thuviensach.vn

Thua? Thua cái gì? Nàng nghe không hiểu và cũng không muốn biết.

- Vương gia, rốt cuộc thì Hiên Viên Khanh Trần bị làm sao vậy?

- A Cảnh, trong cuộc tỷ thí giữa ta và Hiên Viên Khanh Trần, ta đã thua. – kiên trì tới cùng, cuối cùng thì hắn vẫn bại bởi Hiên Viên Khanh Trần! Không phải vì kiếm thuật, không phải mưu lược quyết đấu mà hoàn toàn bại dưới tay hắn vì tình yêu đối với A Cảnh…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 255

Hai bọn hắn đã không nghĩ tới đoạn cho đối phương một đường lui, liều chết lao vào nhau. Mỗi một chiêu đánh ra đều dùng hết sức lực, dĩ nhiên xuống tay cũng không lưu tình. Đúng lúc đó Cảnh Dạ Lan lại chen vào giữa…

Trong nháy mắt ngắn ngủi, nếu ai là người buông tay trước thì chẳng khác nào bị kiếm khí của song phương đả thương chính mình.

Và, đúng lúc Hiên Viên Khanh Trần nhìn thấy A Cảnh gặp nguy hiểm đã vội vã triệt hồi kiếm khí. Vậy nên hắn mới có cơ hội ôm A Cảnh tránh xa nguy hiểm; còn bộ dáng hiện tại của Hiên Viên Khanh Trần chính là do kiếm khí của hai bên gây thương tích nghiêm trọng.

- Vương gia, ngài nói gì đi chứ?! – nàng hoảng loạn. Lần trước ở trong sơn cốc chật vật lắm nhưng cũng không khiếp sợ như lúc này. Lần trước là "khổ nhục kế" nhưng còn lần này…

- Hắn triệt hồi kiếm khí nên tự thương hại tới bản thân! – Tô Vân Phong nói chi tiết. Hắn vẫn luôn là người chậm chân!

Ngu ngốc! Trong lòng nàng thầm mắng, ngực cũng bất tri bất giác co thắt đau đớn cùng cực, cơn đau đó từ từ tràn ra nhưng không có ý tán đi, ngược lại không ngừng chạy dọc khắp tứ chi bách hải nàng.

Cảnh Dạ Lan cố hết sức nâng hắn dậy, cũng may có Mặc Câu ở đây, phải nhanh nhanh trở về Vân vương phủ tìm Vô Ngân. Chỉ có y mới có khả năng cứu người lúc này.

https://thuviensach.vn

- A Cảnh! – Tô Vân Phong đứng trước mặt nàng, dường như có ý ngăn cản đường đi của nàng.

- Vương gia, vừa rồi lời của ta đều là sự thật. Ta không ngại nói thẳng với ngài, bây giờ Vô Ngân đang còn trong vương phủ chờ Hiên Viên Khanh Trần trở về. Y là một kẻ cổ quái, chỉ có lời của Hiên Viên Khanh Trần còn chịu nghe chút ít. Nếu y tùy hứng lên thì ngài không thể ngờ tới sức thương tổn từ hắn đâu. Nếu hôm nay vương gia thật sự muốn vâng hoàng mệnh bắt Hiên Viên Khanh Trần thì A Cảnh cũng không có lý do gì ngăn cản! Nhưng mà hiện tại hắn đã biến thành dạng này, mong trước tiên hãy để ta đưa hắn về cứu trị trước đã! – co ngươi linh động kiên định nhìn Tô Vân Phong.

- Ta không có ý bỏ qua lời nói của nàng. Về tư, ta đã bại bởi hắn nên không thể ngăn cản nàng làm gì. Về công, nàng dĩ nhiên phải về vương phủ của ta, dĩ nhiên không thể rời khỏi Lan Lăng. Ta có thể án binh bất động, chỉ cần không có chuyện gì ngoài ý muốn thì ta có thể dàn xếp. – nói xong, Tô Vân Phong cũng đi tới đỡ Hiên Viên Khanh Trần.

Người kia suy yếu, lúc im lặng thế này cứ như toàn bộ hơi thở đều bị rút đi hết, giống một con rối gỗ tùy người đùa nghịch.

Không, nói gì thì cũng vẫn giữ lại một đường sống. Mức độ nghiêm trọng của việc tự thương hại tới thân thể thế nào, tạm thời Tô Vân Phong không biết. Ai có thể ngờ, Bắc An vương lãnh khốc, tàn bạo, thị huyết trong lời đồn lại giống như bây giờ.

Trên lưng ngựa, Cảnh Dạ Lan dùng sức đỡ thân thể suy yếu của Hiên Viên Khanh Trần, cánh tay mảnh khảnh vòng qua ôm hắn chặt vào lòng.

Mặc Câu, ngươi phải nhanh trở lại Vân vương phủ! Trong lòng nàng thầm nghĩ, chân dùng sức thúc hông ngựa; con ngựa tựa như hiểu được ý của Cảnh Dạ Lan mà bay nhanh một đường.

https://thuviensach.vn

…

- Vô Ngân, Vô Ngân…. – về tới Bắc uyển, Cảnh Dạ Lan liên thanh gọi y. Bình thường nàng không thích y cứ như một âm hồn không tiêu tạn bất ngờ xuất hiện trước mặt mình nhưng chưa bao giờ nàng lại có suy nghĩ phải mau mau tìm thấy y như lúc này. Ngược lại, Vô Ngân tỏ ra rất thong dong, bình tĩnh:

- Vương phi tìm ta? – ánh sáng mặt trời dìu dịu hòa sắc cùng quần áo đơn bạc của y khiến thân hình y trở nên mờ ảo.

- Đúng vậy! – Cảnh Dạ Lan trả lời ngắn gọn.

- Khanh Trần xảy ra chuyện gì sao? – y vẫn giữ nguyên bộ dáng bình thản hỏi, cứ như đã biết rõ mọi chuyện rồi.

- Vô Ngân, ta biết ngươi có bản lĩnh, hiện giờ hắn xảy ra chuyện, mong ngươi mau qua xem! – Cảnh Dạ Lan cũng không biết từ khi nào mình và Vô Ngân lại có cách nói chuyện kiểu này. Hình như nàng đang chạy tới cầu Vô Ngân cái gì đó.

Con ngươi mị hoặc nâng lên, thân mình vẫn chưa hề động:

- Thật có lỗi, ta không đi được. – nụ cười chua sót, như có gì đó khó nói ra.

- Vì sao? – Cảnh Dạ Lan tiên lên vài bước. – Thật sự là hắn bị thương rất nặng, chỉ có ngươi mới có thể…

- Hắn vì ngươi tới mới bị thương. – Vô Ngân thản nhiên nói xong, tầm mắt dõi ra bên ngoài cửa sổ; dương quang chiếu rọi xuống hàng lông mi thật dài của y khiến chúng nhiễm một tầng ánh sáng lấp lánh.

- Đúng thế.

https://thuviensach.vn

- Ta đã sớm nói với vương phi là không cần đi nhưng ngươi lại không chịu nghe lời ta nói. Hiện tại lại đến cầu ta, thật không hay chút nào. – khẽ lắc đầu nụ cười như có như không vẫn treo trên môi y.

- Vô Ngân, ta không biết ngươi và Hiên Viên Khanh Trần có cách nào toàn thân trở ra nhưng Tô Vân Phong đối với ta có ân. Mặc kệ các ngươi là gì thì cũng không thể động tới những người vô tội trong vương phủ! Thủ đoạn của ngươi, ta cũng coi như được biết qua, đúng là đủ ngoan, đủ độc, đủ cao minh! Nói cách khác, nếu ta không có khoảng thời gian sống ở Lan Lăng thì phỏng chừng ta cũng sẽ đồng tình với cái cách tự bảo vệ mình của ngươi. Hôm nay ta đã phá hủy kế hoạch của các ngươi, ngươi trách ta thậm chí là oán hận ta đều được, nhưng ngươi thật sự không quan tâm tới Hiên Viên Khanh Trần sao? Tốt xấu gì ngươi và hắn cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ!

Mi mắt Vô Ngân chợt động, thu lại vẻ mặt bình thường nhìn Cảnh Dạ Lan rồi cười nói:

- Vương phi hiểu lầm, không phải là ta không chịu cứu hắn. Vương phi cũng biết Khanh Trần rồi, mỗi khi cố chấp thì đúng là rất giống với vương phi.

- Có ý gì?!

- Chắc là ngươi đã phá hủy cuộc quyết đấu giữa hắn và Tô Vân Phong, sau đó hắn vì cứu ngươi mới biến thành bộ dáng lúc này. – y nói mà cứ như người được chứng kiến toàn bộ mọi việc.

- Nếu ngươi đã biết vậy thì sao còn bình tĩnh thế này?

- Vương phi, Khanh Trần vì ngươi mà quyết định, ta có thể nói gì đây. Vì để ngươi có thể sống thì hắn ngay cả mạng cũng không cần, còn bỏ Thu Thủy sang một bên. Đối với hắn mà nói ngươi chính là toàn bộ cuộc sống

https://thuviensach.vn

của hắn, còn vương phi, hôm nay khi ngươi tới đứng trước bọn họ, chẳng lẽ không có đưa ra lựa chọn của riêng mình sao?!

Đôi mắt thâm thúy nhìn không thấy chút gợn sóng chăm chú dõi vào hư không!

- Ta … – Cảnh Dạ Lan nói nửa câu bỏ lửng. Đúng vậy, nàng cần phải nói rõ ràng trước mặt bọn họ! Nàng ở lại vì còn nghĩ tới ân cứu mạng của Tô Vân Phong hay là muốn Hiên Viên Khanh Trần được bình an rời đi?! – Chuyện này với chuyện ta nhờ ngươi cứu hắn không có liên quan! – nàng nhanh chóng chuyển đề tài.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 256

Vô Ngân vỗ tay một cái, con ngươi hẹp dài nheo lại:

- Dĩ nhiên là không liên quan tới ta nhưng nó lại có quan hệ rất lớn với Khanh Trần. – y quay đầu nhìn Cảnh Dạ Lan, trong mắt có chút ý vị nghiền ngẫm.

- Già mồm át lẽ phải, cứu mạng của hắn thì đương nhiên là có liên quan lớn rồi! – nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp. – Ta không rảnh nói chuyện với ngươi nữa, ta hỏi ngươi, bây giờ ngươi có đi hay không?! – khẩu khí Cảnh Dạ Lan trở nên cứng rắn.

- Không đi! – y hoàn toàn không thèm để ý tới sự uy hiếp của Cảnh Dạ Lan.

- Ngươi muốn nhìn hắn chết?! – nàng đề cao giọng. Vô Ngân là người mà nàng nhìn không thấu nổi, trong thời điểm quan trọng thế này mà y vẫn cứ tùy ý dửng dưng.

- Nếu ta cứu hắn thì nói đi nói lại hắn vẫn vì chuyện của ngươi mà xảy ra chuyện. Ngươi một ngày không muốn bên cạnh hắn, hắn một ngày cũng không chịu tử bỏ! Ta cứu hắn một lần không thể cam đoan có thể cứu hắn nhiều lần, huống hồ ta luôn tôn trọng quyết định của hắn. Hắn muốn tự tay làm chuyện gì ta cũng không ngăn cản. – Vô Ngân thản nhiên nói.

- Ngươi với hắn đúng là đồ điên! – Cảnh Dạ Lan thực sự là chưa bao giờ thấy một mối qua hệ bằng hữu nào kỳ quái như của Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, nếu không thì sao chúng ta có thể ở chung với nhau nhiều năm như vậy. – y không tức giận, ngược lại còn cười cười, gương mặt giãn ra hớn hở nhìn Cảnh Dạ Lan.

Nàng nghiến răng nghiến lợi nhìn y, càng giận càng mất khôn mà! Bất cứ lúc nào, hình như không có chuyện gì khiến cho Vô Ngân động dung! Vĩnh viễn đều là vẻ mặt tươi cười mị hoặc đó, nó cứ như một lớp mặt nạ làm bằng hợp chất đặc biệt dán trên mặt y vậy!

Không, thậm chí có thể nói là y chỉ có duy nhất một bộ biểu tình kia thôi!

- Vậy chớ trách ta không khách khí! – tay nàng vừa động, sắc quang dị thường lóe lên. – Ngươi không muốn đi ta cũng buộc ngươi phải đi! – nếu không đồng ý thì nàng cũng chẳng rảnh dong dài với y, tình trạng của ngươi kia không còn chờ được nhiều nữa.

Bản lĩnh của Vô Ngân thì nàng đã từng biết qua nên không dám khinh địch. Nhưng có điều khiến nàng thấy lạ là dù đối mặt với nguy hiểm mà Vô Ngân vẫn giữ nguyên một bộ dáng tự nhiên, nằm trên tháp thượng không mảy may động đậy.

- Sao, ngươi vẫn mặc kệ hả?

Kinh nghiệm đối địch của nàng không ít nhưng Vô Ngân hiện tại tay không tấc sắt, chỉ cần động thủ là có thể nắm được thế chủ động. Y không hề phòng bị, cứ như đang chờ đợi nàng ra tay. Đối thủ đáng sợ nhất chính là mình không tìm thấy bất kỳ chỗ nào hắn phòng bị, thiếu sót điểm này càng làm Cảnh Dạ Lan cảnh giác hơn.

- Ta không thể làm ngươi bị thương, chỉ có thể để vương phi chiếm hết lợi thế vậy! – y nâng tay day day thái dương, thân mình hơi động, nhỏm lên nhìn Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

- Hừ, được! Ta không khách khí! – ánh mắt nàng biến lạnh, một khi đã như vậy thì nàng cũng chẳng cần cố nghĩ tới cái gì đạo nghĩa. Dù gì nàng cũng là nữ tử, người xưa có câu: "Chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó dưỡng cùng". Hôm nay, nàng nhất định phải bắt được Vô Ngân đi cứu Hiên Viên Khanh Trần.

Bước lên vài bước, châm trên đầu ngón tay nàng nhắm chuẩn vào mấy đại huyệt trên người y đâm tới nhưng Vô Ngân vẫn không phản kháng.

- Đứng lên, đi theo ta! – Cảnh Dạ Lan giữ chặt Vô Ngân cứ như là không cho y được nằm xuống nữa.

Người giữ chặt trong tay cứ như không xương, thân thể vừa ly khai khỏi nhuyễn tháp thì toàn bộ sức nặng của y đều đổ hết lên người Cảnh Dạ Lan.

- Vô Ngân? – Cảnh Dạ Lan đỡ lấy y, nhìn y với vẻ kinh ngạc, khó hiểu. Chầm chậm, trong mắt dịu dần đi, mày không khỏi nhăn lại. Cuối cùng nàng nhỏ giọng hỏi. – Ngươi bị thương? – trước kia nhìn vẫn ổn, giờ tự nhiên biến thành bộ dáng này khó trách nàng cảm thấy có gì đó kỳ quái. Vô Ngân từ đầu tới cuối chỉ có nói chứ vẫn nằm nguyên nơi đó không hề động đậy.

Y cười bất đắc dĩ, bàn tày che bên hông. Vừa rồi hoạt động quá mạnh nên cây châm bên hông lại đâm sâu thêm vào da thịt mấy phân.

- Kỹ không bằng nhân, khiến vương phi chê cười rồi! – khóe mắt cong lên ý cười tùy ý cứ như người bị thương là người khác chứ không phải y.

- Cho nên ngươi nói không đi là vì ngươi không thể đi được. – đỡ y ngồi xuống, Cảnh Dạ Lan lấy ra một chiếc túi gấm bên người. – Ám khí của ta đã được thay đổi nhiều đặc điểm, so với ngân châm bình thường phức tạp hơn nhiều, không dễ dàng lấy ra được. – thì ra sáng nay không phải Vô Ngân cố ý buông tha nàng mà vì nàng đã ra tay khiến y tạm thời không thể động đậy.

https://thuviensach.vn

- Không sao, mấy ngày nữa ta sẽ tìm cách lấy nó ra là được rồi! – y đẩy tay Cảnh Dạ Lan ra, giọng điệu lạnh nhạt, kiên định từ chối thành ý của nàng.

Cảnh Dạ Lan liếc y một cái, cũng lạnh nhạt đáp trả:

- Ngươi đừng có đa tâm. Ta chỉ muốn ngươi cứu hắn thôi, về phần ngươi sống hay chết ta không quản!

Đúng là mầm mống tai họa. Vô Ngân giết người như ma, tâm địa ngoan độc, trong nháy mắt có thể lấy mạng hàng trăm người, Cảnh Dạ Lan cũng chẳng thấy lạ lúc trước y làm mắt lạnh nhìn nàng bị hỏa liên cắn.

- Vương phi, một tai họa như ta phỏng chừng có thể sống rất lâu đó. Nếu không phải vì Khanh Trần thì chắc ngươi đã vì chuyện hỏa liên mà xuống tay với ta rồi.

- Không sai, chuyện lúc trước ta chưa có quên! – nàng vừa nói vừa mở túi gấm ra, lấy từ bên trong một cặp nam châm. Nàng cho hai viên chạm nhau vài cái phát ra tiếng lạch cạch.

- Ồ, vậy nếu ngươi cứu ta thì chẳng phải trong lòng càng không thoải mái. – Vô Ngân liếc mắt nhìn hai viên nhỏ nhỏ, đen đen trên tay nàng.

Cảnh Dạ Lan không trả lời, lấy từ bên hông một thanh chủy thủ:

- Ngươi ngậm miệng lại rồi nằm xuống. – nàng lạnh giọng nói, đao phong hướng ngay mi tâm Vô Ngân. – Nếu ngươi cứ dong dài nữa coi ta sẽ làm gì! – nàng nửa đe dọa, nửa ra lệnh cho Vô Ngân.

- Vô Ngân ta chưa bao giờ cần tới nữ nhân cứu giúp, huống hồ nữ nhân này còn có thể giết ta. – y lẩm bẩm, khóe mắt bắn ra ý cười phức tạp.

Cảnh Dạ Lan nghe xong, nhịn không được cười rộ lên:

https://thuviensach.vn

- Vậy sao? Nhưng ta nghĩ vừa rồi ngươi cố ý phô trương thanh thế, e cũng là để cho Tô Vân Phong biết hiện tại với năng lực của hắn không thể nào uy hiếp được ngươi.

Trong đôi mắt thâm thúy của y hiện lên vài phần tán thưởng:

- Nữ nhân quá thông minh không tốt chút nào, nhất là nữ nhân xinh lại càng không tốt!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 257

Cảnh Dạ Lan liếc nhìn Vô Ngân, rồi ánh mắt cũng tập trung vào bên hông y. Vừa rồi tay y đụng vào chỗ đó, chắc là châm đã bắn trúng phần hông.

Nàng cần chủy thủ, cẩn thận cắt mảnh vải phía sườn thắt lưng. Thời đại này không có thuốc gây tê, nên không nghi ngờ việc muốn rạch miệng vết thương ra đối với người bị thương là một chuyện đau đớn vô cùng.

- Chờ lát nữa ngươi không được lộn xộn, bằng không tay ta mà run thì ngộ sát ngươi cũng nên. – nói xong, nàng dùng mũi dao rạch miệng vết thương của Vô Ngân.

Đây chính là ám khí mà nàng căn cứ vào việc nghiên cứu sách viết về binh khí cổ đại, lần đầu tiên sử dụng không ngờ lại một người lại biến thành vật thí nghiệm.Namchâm trong túi gấm chính là thứ dùng để hút châm trong người y ra. Lúc này nàng rất tập trung, nếu có gì bất cẩn sẽ thất bại. Cánh tay rũ xuống của y khẽ nhúc nhích, đôi mắt nheo lại như đang lo lắng gì đó, trong óc suy nghĩ miên man.

- Được rồi. – sau một hồi chuyên chú, hai cục nam châm trong tay Cảnh Dạ Lan có dính một cây châm mỏng như sợi tóc. – Giờ thì ngươi không sao rồi.

- Nhờ phúc, đa tạ vương phi. – sau khi bên hông được lấy châm ra, y thử đề khí, đau đớn ban đầu đã tán đi. Trên mặt Vô Ngân che kín một lớp mồ hôi, song dáng vẽ vẫn tao nhã như trước cười với Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

- Tốt lắm, đi thôi! – Cảnh Dạ Lan còn chưa có thu dọn mấy đồ nghề lại mà vội kéo Vô Ngân đi. Chậm mất một khoảng thời gian rồi, điều nàng quan tâm chính là thương thế của Hiên Viên Khanh Trần. Một con người lúc nào cũng mạnh mẽ rốt cuộc cũng có một ngày ngã gục. Một màn kia khiến cho những phòng thủ, tín niệm trong nàng đổ sập ầm ầm.

- Vương phi…

- Đừng có dong dài, đi mau! – Cảnh Dạ Lan đưa lưng về phía Vô Ngân, giọng nói tuy lạnh lùng nhưng hàm chứa một tia kích động. – Vô Ngân, làm ơn! – nhất thời, sợi dây vẫn buộc chặt trong lòng nàng lại bị kéo căng ra.

..

Một đường bước nhanh, Cảnh Dạ Lan chạy về Tùng trúc uyển, Hiên Viên Khanh Trần đang nằm bất động trong phòng ngủ của nàng. Tóc đen, y phục đen, chỉ có sắc mặt hắn là tái nhợt đáng sợ.

Người do Tô Vân Phong phái tới đều bất lực với bệnh tình của Hiên Viên Khanh Trần, chỉ có thể đứng một bên nhìn hắn dần dần suy nhược đi.

- Thật là, sao lại biến thành bộ dáng chật vật như vậy chứ?! – Vô Ngân xem xét một chút rồi đi lên bắt mạch; hàng mày nhướng lên nhăn lại song không nói thêm bất cứ lời nào.

Lòng Cảnh Dạ Lan nóng như lửa đốt, nàng chỉ biết đứng nhìn chăm chăm hai người họ. Bất giác nàng nhìn Vô Ngân, rồi sợ y mở miệng nói ra điều gì đó.

Không khí bốn phía ngưng trệ, Cảnh Dạ Lan dường như nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của chính mình, tâm tình loạn nhiễu cả lên! Ánh mắt nàng chưa từng rời khỏi Hiên Viên Khanh Trần, bàn tay siết chặt thành quyền.

https://thuviensach.vn

- Hắn sao rồi? – khó khăn lắm nàng mới mở miệng ra hỏi, sợ nghe Vô Ngân nói gì đó không tốt. Nhưng nếu không hỏi thì nàng lại càng sợ chính mình không khống chế được nỗi bất an trong lòng.

- Không tốt. – Vô Ngân bắt mạch cổ tay Hiên Viên Khanh Trần.

- Không tốt cái gì, ngươi mau nói ra nguyên nhân đi. – nàng rất hận cách nói chuyện này của Vô Ngân. Sao Hiên Viên Khanh Trần có thể ở chung với y nhỉ?

- Kiếm khí phản phệ tự thân khiến cơ thể bị đả thương. Cũng may thân thể Khanh Trần không tồi, lại được ăn nhiều dị thảo cường thân nên còn có thể chống đỡ được. – y chậm rãi nói, song ánh mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần lại nổi lên lo lắng.

- Vậy rốt cuộc là hắn có chuyện hay không có chuyện?

- Ta sẽ cố hết sức! – cuối cùng, y chỉ có thể nói một câu này.

Haizzz, ngươi vì không muốn nàng bị thương mà độc ác với chính mình thế này! Trong lòng Vô Ngân thầm thở dài, sau đó quay sang nhìn Cảnh Dạ Lan. Còn nàng thì như mất đi hồn phách, ngơ ngác đứng đó, cắn chặt môi dưới tới trắng bệch, rịn rịn tơ máu rồi dần dần nhiễm đỏ cả đôi môi.

Ngay cả Vô Ngân cũng nói là sẽ cố hết sức…

- Vương phi. – Vô Ngân nhẹ giọng gọi Cảnh Dạ Lan. – Xin theo giúp ta một chút.

Cảnh Dạ Lan giật nảy mình, tỉnh táo lại, chạy tới bên cạnh Vô Ngân:

- Muốn ta làm gì?

- Tạm thời ta không có cách nào thi châm cho hắn, mong vương phi phải vất vả một lần.

https://thuviensach.vn

- Ta?

- Đúng vậy. – giọng của Vô Ngân rất nhẹ, cũng rất khẳng định. – Vừa rồi tuy vương phi đã giúp lấy châm ra nhưng cũng đã làm hao phí thể lực của ta. Trong vòng vài canh giờ tới ta không thể thi châm được, còn hắn thì không biết trụ được bao lâu.

- Nhưng mà ta… – tuy nàng biết huyệt vị nào có thể cứu người nhưng từ khi nàng học châm tới này trừ bỏ giết người thì chưa bao giờ cứu người nào cả.

- Ta sẽ chỉ những nơi nào cần châm. Mạng của Khanh Trần giao hết trong tay ngươi!

Giao cho nàng!? Cảnh Dạ Lan nắm chặt cây châm trong tay, chưa bao giờ tay nàng lại run rẩy như lúc này.

- Được, bắt đầu đi! – hạ quyết tâm, Cảnh Dạ Lan trầm giọng đáp ứng. So với chờ đợi thì chi bằng liều một phen.

Theo lời chỉ dẫn của Vô Ngân, nàng cởi trường bào của Hiên Viên Khanh Trần ra. Khi quần áo hạ xuống làm lộ những vết thương chồng chéo trên ngời, có nhiều vết sâu chảy máu không giống nhau.

Ổn định lại tinh thần, Cảnh Dạ Lan siết chặt cây châm trong tay dựa theo lời Vô Ngân, bắt đầu châm vào người Hiên Viên Khanh Trần. Từng cây châm đâm vào người mà hắn không có lấy phản ứng nào. Hiện tượng này không phải dấu hiệu tốt, nàng chỉ có thể kiên trì, bắt buộc chính mình trụ vững để thi châm cho chính xác.

Mãi tới lúc Vô Ngân nói được rồi thì nàng mới dừng tay, lúc này mới phát hiện cả người nàng đã ướt đẫm mồ hôi.

https://thuviensach.vn

- Vô Ngân, hình như hắn không có phản ứng. – Cảnh Dạ Lan vuốt hai má Hiên Viên Khanh Trần, vẫn lạnh như băng đá.

- Ta đã nói là sẽ cố hết sức. Một người đã sớm không để ý tới thân thể của mình như hắn thì ý thức muốn sống quá mỏng manh. – y đi lên, cẩn thận bắt lại mạch cho Hiên Viên Khanh Trần.

- Nói vậy là thế nào? Làm sao có thể? Hắn so với ai khác đều có khát vọng sống kia mà! – Cảnh Dạ Lan không tin nổi, lắc đầu liên tục phản bác lời Vô Ngân.

- Thế nhân đều nói Khanh Trần thị huyết, tàn bạo, không lưu tình đối với kẻ khác nhưng có những chuyện nằm ngoài ý muốn. Hắn vẫn còn vì vương phi nên mới có kết cục ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 258

Trong mắt Vô Ngân như di động quang băng, xuyên suốt nhìn thấu tất cả.

- Vương phi, từ khi ngươi xuất hiện, đối với mọi chuyện từ trước tới nay hắn ngươi là người rõ nhất. Tuy nói hôm nay hắn biến thành như vậy căn nguyên là do chuyện xưa nhưng chẳng lẽ hắn mất mạng thì ngươi mới cam tâm sao?

Cảnh Dạ Lan nhìn chăm chú Hiên Viên Khanh Trần, hàng mày khẽ giãn ra, đối diện Vô Ngân:

- Đúng là ta đã nghĩ hắn chết mới tốt nhưng hiện tại chưa cần! – dần dần ngữ điệu run lên.

- Tuy ta không rõ thực ra ngươi và hắn còn định dây dưa tới mức nào nhưng vương phi, một khi ngươi thật sự không thể tha thứ cho hắn thì hãy làm cho hắn chết tâm. Người này nếu bây giờ may mắn sống sót thì hắn nhất định càng thêm kiên định với tâm mình hơn.

Khanh Trần và y có một điểm rất giống nhau, họ chẳng bao giờ trả giá không công, một khi thấy được cái gì tốt thì sẽ tận lực gạt bỏ mọi chương ngại vật phía trước mà đoạt lấy.

Nhất là lúc này đây, hắn đã trả giác quá thê thảm, nhận lại được thì quá ít ỏi, chỉ sợ không thể quay đầu lại nữa… Vô Ngân bất đắc dĩ thở dài, vẻ mặt ẩn hiện một chút tình tự. Thế mà hắn dám bức mình tới tuyệt cảnh này!

https://thuviensach.vn

Đi tới bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần, Vô Ngân cẩn thận xem xét châm trên người hắn, đã dò được hơi thở nhưng vẫn mỏng manh như trước. Y lấy từ trong ống tay áo ra một viên thuốc đưa cho nàng, tỉ mỉ nói cách uống rồi dặn dò:

- Vương phi, ta đã nói hết lời như thế. Còn nữa, nếu Khanh Trần thật sự xảy ra chuyện gì thì giải dược mấy tháng sau của vương phi thứ cho Vô Ngân đây không thể dâng.

Khanh TRần, ta và ngươi có một điểm bất đồng rất lớn, ngươi đối với người khác ngoan độc, đối với chính thân thể của mình cũng thế, còn ta thì đối với chính tâm mình còn ác hơn! Cuối cùng, Vô Ngân chỉ lầm bầm mấy tiếng rồi im lặng rời khỏi Tùng trúc uyển.

- Ta hiểu được. – Cảnh Dạ Lan làm ngơ với những lời y nói, tùy ý đáp một câu, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Hiên Viên Khanh Trần. Giải dược? Bất giác nàng cười, hại nàng mất đi tất cả, ngay cae mạng của nàng cũng giao vào tay người khác, cái chết lúc nào cũng lẳng lặng nằm chờ trước mắt nàng.

“Muốn ta làm thế nào thì nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta?”

“Tha thứ cho ngươi? Được, vậy ngươi đi chết đi, lúc đó ta sẽ tha thứ cho ngươi!”

Hiên Viên Khanh Trần, ta muốn ngươi chết nhưng bây giờ… Cảnh Dạ Lan bước từng bước một lại gần Hiên Viên Khanh Trần, mỗi bước đi nặng như đeo đá.

Giờ phút này, hắn chỉ bất động ngủ, hơi thở thực mong manh.

Một lát sau, Cảnh Dạ Lan ngồi gục xuống bên người hắn, đôi mắt ngập nước ảm đạm, thân mình khẽ nghiêng kề sát gương mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Từ sau khhi trở về từ sơn cốc, hắn vẫn chưa có lúc nào nghỉ ngơ tử tế. Nàng vươn tay, vuốt ve gương mặt gầy yếu của hắn. Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa tin cái cảm giác vớ vẩn kia. Người này cũng sẽ ngã xuống sao? Đúng, hắn có thể ngã xuống, thậm chí còn…

Chăm chú nhìn hồi lâu, con mắt chưa có chớp động; đột nhiên hàng mi dày run run như cánh điệp, nàng mở miệng, thì thầm gọi:

- Khanh Trần!

Vài tiếng gọi liên tục nhưng Hiên Viên Khanh Trần vẫn không có chút phản ứng, nàng thở hắt ra một hơi:

- Biết rõ là bây giờ ngươi vẫn chưa thể tỉnh lại… nhưng ta còn muốn nói nhiều lắm.

Căn phòng ngủ khá rộng lớn ngập tràn hơi thở khoan khoái của ngày xuân Lan Lăng, bàn tay nàng nhẹ xoa hai gò má Hiên Viên Khanh Trần, chầm chậm từng chút một:

- Ta và người từ lúc ở Bắc An đã dây dưa không ngớt, mãi tới khi ta giả chết tới Lan Lăng thì ta vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay của ngươi. Không chỉ một lần ta muốn thoát khỏi ngươi nhưng từng ấy lần bị ngươi tìm được. Còn những chuyện đã xảy ra với cả hai lại vô tình biến thành cái cớ để chúng ta rút ngắn khoảng cách và ở gần nhau hơn.

Nàng cúi người xuống, ghé sát tai hắn:

- Ngươi thật khờ, ngươi làm như vậy.. nói ta phải làm gì bây giờ?

- Lúc đầu ta hận ngươi tới mức muốn ngươi lập tức chết đi, mãi cho tới hôm nay khi nhìn thấy ngươi bị thương, trong lòng chỉ còn tồn tại sự lo lắng cực hạn.

https://thuviensach.vn

- Ta rất hận ngươi, thật sự rất hận! Lúc trước ở Bắc An, những gì ngươi làm với ta cũng để ta giết ngươi vài lần. Ngươi chắc không biết, một khắc ngươi dịu dàng với đứa nhỏ và ta kia, ta thật sự đã có ý nghĩ sẽ cùng cục cưng sống bên cạnh ngươi thật vui vẻ.

- Ngươi vì Thu Thủy mà hại ta mất hết tất cả, ta ngay cả mạng sống cũng không còn nguyên vẹn. Ngươi cứ khiến ta phải sống trong thống khổ, như vậy không tốt rồi sao? Nhưng vì sao ngươi lại đối tốt với ta? Ta không cần ngươi làm như vậy, việc ngươi nên làm là cứ mặc kệ ta và tiếp tục làm những gì mình muốn!

- Ngươi đối tốt với ta khiến ta không thể nào thở nổi. Yên đến mãnh liệt như vậy, ngươi hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của ta. Ngươi đem ta nhốt bên người .. nhưng những ôn nhu đối với ngươi trước khi ta giả chết có cái thật có cái giả. Vậy nên cuộc đánh cược giữa chúng ta trước kia đúng là khó nói, rốt cuộc là ai thắng ai thua.

- Có lẽ là ta trốn không ra. Sau một chuyến trở về từ quỷ môn quan, cuối cùng thì ta vẫn gặp ngươi ở Lan Lăng.

- Nhưng có một việc chỉ e là ngươi không biết. – nàng hít vào một hơi thật sâu, kề môi vao sát tai hắn. – Ta không phải Hoa Mị Nô, người mà ngươi nên yêu là nàng mới phải. Tình yêu cuồng liệt của ngươi không nên dành cho ta! Hoặc là ngươi đem thứ tình yêu nàng gửi tới Thu Thủy đi còn ta thì.. thôi đi…

Những dư âm cuối cùng như từng gợn sóng nhỏ trên mặt mắt, từ từ giãn ra, nháy mắt biến mất không vết tích.

Cảnh Dạ Lan hoàn toàn chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình nên không hề nhận ra, lúc nàng nói mình không phải Hoa Mị Nô thì hàng mi Hiên Viên Khanh Trần khẽ giật giật vài cái.

https://thuviensach.vn

Những điều đọng lại trong lòng từ rất lâu, có điều nên nói và không nên nói giờ thì nàng nói ra hết. Đổi lại bình thường thì Cảnh Dạ Lan tuyệt đối sẽ không nói ra.

- Khanh Trần… Nếu ngươi có thể qua một cửa này, xin ngươi đừng yêu ta và ta cũng sẽ từ từ quên ngươi. Nếu ta và ngươi cứ tiếp tục dây dưa với nhau thì ta sợ bản thân sẽ yêu ngươi mất…

Cúi người xuống nàng chủ động hôn nhẹ lên hai má Hiên Viên Khanh Trần. Cánh môi mềm mại lướt qua hai gò má lạnh băng của hắn, chút tình như gần như xa!

- Khanh Trần, ngươi nhất định phải đồng ý với ta, nhất định… – nàng đứng dậy không nhìn lại mà xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 259

Trong tĩnh lặng, người nằm trên giường phát ra một tiếng vang rất khó để nghe thấy rồi lập tức mọi thứ lại trở về tĩnh lặng như lúc ban đầu.

Vài ngày tiếp theo, Cảnh Dạ Lan đều theo lời chỉ dẫn của Vô Ngân giúp thi châm cho Hiên Viên Khanh Trần. Mặc dù Vô Ngân đã phối dược nhưng trông Hiên Viên Khanh Trần vẫn không có mấy khởi sắc.

Mấy ngày liên tục nàng ngồi bên giường chăm nom hắn, cảm giác trong lòng càng ngày càng không đúng. Nhưng nàng vẫn cực lực phủ định sự thay đổi đó, chỉ có hàng mày nhăn chặt của nàng là vẫn không hề giãn ra.

- Vương phi, ngươi nên đi nghỉ ngơi một chút. – Vô Ngân nhìn vẻ mặt tiều tụy của nàng, khuyên bảo. Tuy ngoài miệng không nói nhưng nhìn bộ dáng và nét mặt lo lắng thì ai cũng đều có thể phát hiện ra.

- Ta vẫn ổn. – nàng hạ mí mắc, chuyên tâm rút châm ra rồi cẩn thận giúp hắn rửa sạch sẽ vết thương trên người. Xong xuôi, nàng ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần, cầm tay hắn đặt trong lòng bàn tay mình nhẹ nhàng xoa nắn. Không biết tới khi nào hắn mới tỉnh lại? Đó chính là điều mà Cảnh Dạ Lan quan tâm nhất hiện giờ, mấy chuyện khác đều không rảnh lo nghĩ.

Mặc dù trong phòng có ba người nhưng lại không nghe thấy một tiếng động nào, im lặng cứ như một nơi không người.

Cốc cốc cốc ~~~ tiếng gõ cửa vang lên kéo Cảnh Dạ Lan ra khỏi dòng suy nghĩ. Nàng buông duy trướng xuống cẩn thận che khuất Hiên Viên Khanh Trần đi rồi mới đứng dậy mở cửa.

https://thuviensach.vn

- Vương gia. – nàng nhẹ chào một tiếng, xoay người mời Tô Vân Phong vào.

Vẻ mặt Tô Vân Phong mệt mỏi, hai mắt đỏ au, cũng có chung một bộ dáng lo lắng. Chẳng qua điều mà hắn lo lắng lại là Cảnh Dạ Lan. Sau khi Hiên Viên Khanh Trần gặp chuyện không hay, nàng đều ở trong phòng, hình như là chưa ngủ chút nào và cũng không cho ai tiếp cận. Sau bao nhiêu lo lắng, hắn vẫn quyết định tự mình tới nhìn nàng.

- A Cảnh… – Tô Vân Phong nhẹ giọng gọi nàng. Ngẩng đầu lên thì thấy trong phòng ngủ, người phía sau duy trướng vẫn đang nằm bất động.

- Vâng? – nàng ứng một tiếng, ngoái đầu nhìn Tô Vân Phong như đang hỏi.

Hắn cười ôn hòa:

- Vài ngày không thấy nàng nên ta tới xem sao. Nếu nàng muốn cái gì thì cứ nói, đừng để ý.

Hắn đã hoàn toàn thất bại bởi Hiên Viên Khanh Trần. Tình yêu của hắn ta cơ hồ mang theo sự mãnh liệt cùng hủy hoại; không chỉ hủy diệt người khác mà còn hủy diệt chính mình, không chút chần chừ, do dự.

- Đa tạ vương gia, nếu thật sự cần ta sẽ nói với vương gia. – khóe miệng nàng giơ lên nụ cười thản nhiên mang theo không ít mệt mỏi, vầng trán gấp nếp không tài nào xua tan được lo lắng.

Không còn là một A Cảnh bình thường nữa, chưa bao giờ nàng vô lực tới mức này là vì nam nhân Hiên Viên Khanh Trần kia! Tô Vân Phong chỉ cười ôn hòa, hắn còn có thể khát cầu thứ gì? Ngược lại, hắn nhìn sang Vô Ngân, trong mắt vừa động song vẫn nuốt những lời định nói xuống.

https://thuviensach.vn

Ngược lại, Vô Ngân thấy Tô Vân Phong định nói gì nhưng lại thôi thì chủ động tới gần:

- Vương gia, nếu đã tới đây thì muốn nói gì thì vẫn nên nói ra đi. – liếc mắt nhìn Tô Vân Phong một cái cũng đủ để Vô Ngân đoán được mục đích hắn tới lần này. Tuy không phải chắc chắn nhưng đó là bản năng tận thâm tâm lòng người.

- Quên đi, giờ không phải lúc. – Tô Vân Phong bất đắc dĩ lắc đầu. Lúc này nếu mở miệng xin thuốc thì không thể nghi ngờ là có ý hiếp bức, dù gì thân thể Tĩnh Uyển cũng chưa tới mức, Tô Vân Phong vẫn muốn tránh. – Sắp tới ta sẽ vào cung, tới lúc đó ta sẽ đề cập tới chuyện của các ngươi với hoàng thượng, mong A Cảnh và ngươi chờ một thời gian.

Cảnh Dạ Lan hiểu được ngụ ý của hắn, là muốn nàng ở lại đây.

- Trước tiên ta cảm tạ vương gia, nhưng vương gia, ngài cũng không cần vì nguyên nhân khác mà khiến chính mình khó xử. Nói ra thì A Cảnh thấy thẹn với vương gia!

- Sao chứ, ta cũng chỉ là làm hết sức thôi. Đại Nguyệt đưa công chúa tới hòa thân, bình thường có chuyện vui trong hoàng cung đều đại xá thiên hạ, ta cũng chọn thời điểm này mà xin hoàng thượng thả người. Cũng không biết có thành công hay không, tạm thời cứ thử một lần vậy.

Vô Ngân đứng một bên chợt lên tiếng:

- Vương gia nói Đại Nguyệt đưa công chúa tới hòa thân? – lúc này sao Hiên Viên Triệt lại có hành động tích cực như vậy, có điều gì không đúng lắm.

- Đúng vậy, đây là lần đầu tiên hoàng đế Đại Nguyệt chủ động giao hảo với Lan Lăng, đại khái là vì chuyện của Tây Sở Vương Hách Liên Quyền.

https://thuviensach.vn

Hách Liên Quyền! Vô Ngân mỉm cười nhìn Tô Vân Phong:

- Vương gia, Lan Lăng và Tây Sở vốn là minh hữu, lúc này đột nhiên Đại Nguyệt chủ động giao hảo, chẳng lẽ Lan Lăng muốn buông tha cho Tây Sở và Đại Nguyệt, một lần nữa kết minh, tiếp tục duy trì trạng thái yên bình lúc trước.

Có thiên tài mới nghĩ Hiên Viên Triệt nhàn hạ thoải mái như vậy, nhưng Vô Ngân lại cảm thấy hứng trí vô cùng.

- Thi thể Tây Sở vương đã được đưa về Tây Sở, người dân nước họ đều biết là Hiên Viên Khanh Trần hạ thủ. Lúc này nếu xuất quân thì tất yếu sẽ tấn công Bắc An, Lan Lăng dĩ nhiên sẽ tuân thủ minh ước (kiểu hiệp ước liên minh ấy). Có lẽ hoàng đế Đại Nguyệt muốn làm dịu đi tình huống hiện tại.

- Vô Ngân không có tâm tư quản mấy chuyện đó, chỉ muốn biết nếu khai chiến thì vương gia sẽ làm thế này? – con ngươi thâm u sáng lên, nụ cười quỷ dị dạng khai bên môi y.

Câu hỏi này thật kỳ quái, biết rõ Tô Vân Phong không thể không chiến mà Vô Ngân vẫn hỏi. Cảnh Dạ Lan day day thái dương đau nhức, tim nhảy lên thình thịch làm cho lòng nàng càng thêm lo lắng.

- Các ngươi cứ từ từ nói chuyện, ta đi nhìn Khanh Trần. – nói xong, nàng cáo từ để lại Vô Ngân và Tô Vân Phong.

- Dĩ nhiên là ta sẽ phải dốc sức tham chiến. – ngữ điệu dịu đi mà kiên định chuyên nhất. – Nhưng trong lúc nguy cấp, ta sẽ có một lần ngoại lệ tha cho các ngươi một đường sống. Chỉ có duy nhất một lần này, ta làm là vì A Cảnh. – hắn có nhiều điều cần xin lỗi nàng nhưng không biết nói từ đâu.

- Hừm! – Vô Ngân hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn đảo qua Cảnh Dạ Lan vừa rời đi được một đoạn sau đó đè thấp giọng nói. – Ngươi biết

https://thuviensach.vn

chuyện Tĩnh Uyển?

- Biết! – nhắc tới việc này, lòng Tô Vân Phong bỗng nặng nề.

- Cái này cho ngươi. – Vô Ngân lấy từ trong tay ra một nửa phương thuốc đưa cho Tô Vân Phong, cũng không nhìn tới biểu tình giật mình của hắn. – Con người của ta vốn không chịu thiệt bao giờ và cũng không để người khác chiếm tiện nghi. Nếu vương gia có tâm giúp chúng ta thì coi đây như chút tâm ý của ta.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 260

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 261

Vật thử nghiệm thuốc cho Thu Thủy! Quả là một ý tưởng không tồi. Thể chất của Thu Thủy rất yếu, nếu muốn thử thuốc thì tốt nhất nên tìm một người có thể chất giống nàng.

Mấy năm nay, bọn hắn không tìm thấy người thích hợp. Tình cờ, trước đây có thời gian ở chung nên Hiên Viên Khanh Trần nghe từ thái y thì biết được Hoa Mị Nô cũng có thể chất giống như vậy.

Hiên Viên Triệt đưa nàng tới đây chẳng khác nào ép nàng bước chân vào hoàng tuyền!

Nhưng, Khanh Trần, ngươi cũng đủ ngoan tâm! Những người làm vật thí nghiệm thuốc cho Thu Thủy xưa nay không một ai có thể sống sót. Cho dù có tìm được người thích hợp thì với dược tính mạnh kia khó có ai chịu đựng nổi. Còn ngươi muốn nàng làm thử nghiệm là không để cho nàng chết, tất nhiên sẽ dùng cách nào đó kéo dài sinh mệnh, cứ như vậy kéo dài một cuộc sống sống không bằng chết. Có điều, chỉ cần là chuyện ngươi muốn làm thì Vô Ngân ta nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành.

Về phần nguyên nhân thì…

Dòng hồi tưởng của Vô Ngân kéo dài thật lâu, bất giác y nhìn lại hai thân hình một nằm một ngồi bên tháp thượng kia lại chậm rãi bày ra một nụ cười. Đã không còn quan trọng nữa rồi!

…

https://thuviensach.vn

Một tia nắng sáng sớm mỏng manh xuyên thấu qua ô cửa, phản xạ thành một quầng sáng rọi xuống Hiên Viên Khanh Trần và người đang cuộn mình bên cạnh hắn.

Cảnh Dạ Lan nhỏm dậy, dụi dụi mắt. Vài ngày liên tục không ngủ khiến tối qua nàng không thể chống trụ nổi.

- Đáng ghét, sao lại ngủ như chết vậy chứ! – nàng lầu bầu mắng chính mình, càng dụi mắt càng không tài nào mở ra được.

Giữa lúc ý thức còn mơ hồ, nàng chỉ cảm thấy phần eo hình như bị thứ gì đó vây quanh; còn cả người lại tựa vào một lồng ngực ấm áp, rộng lớn.

Đột nhiên, nàng mở tròn mắt, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một đôi mắt màu vàng yêu dị đang chuyên chú quan sát nàng, khóe miệng vung lên nụ cười quen thuộc.

Nhất thời, tim nàng ngừng đập, hai mắt trừng to hơn như sợ chỉ cần một cái chớp mắt sẽ khiến mọi thứ trước mắt sẽ biến thành ảo giác của chính mình.

- Khanh Trần… – yết hầu nàng khô khốc, khó khăn lắm mới phát ra được một tiếng khàn khàn.

- Ừm! – giọng nói trầm ấm của người trước mắt vang lên bên tai nàng, đơn giản chỉ có một tiếng va chạm vào lòng nàng rồi từ từ tràn khắp cơ thể.

Không thể tin nổi! Cảnh Dạ Lan ngừng thở, dùng sức cắn cánh môi, trong mắt dần hiện lên một tầng hơi nước mờ mịt, hình ảnh thoáng cái trở nên méo mó. Nàng lại thử gọi thêm một tiếng nữa:

- Khanh Trần..

https://thuviensach.vn

Nếu không phải là mộng, không phải là hư ảo thì ngươi nhất định sẽ đáp ta một tiếng. Trong lòng nàng không ngừng nhắc đi nhắc lại, khuôn mặt nhỏ nhắn giơ lên tràn đầy mong chờ.

Đôi mắt yêu dị vẫn nhìn nàng tha thiết như muốn xuyên thấu cơ thể, con ngươi linh động của nàng chớp vài cái, khóe miệng hơi co rút như chực khóc. Nàng thật gầy, chiếc cằm vốn khéo léo, đầy đặn lúc này trông gầy nhom, nhọn như muốn đâm xuyên tay.

Cánh tay vây quang eo nàng vội siết lại, tay kia cố sức nâng lên, vuốt ve lọn tóc dài rối tung của nàng, ngữ điệu yêu thương, xót xa:

- Cảnh Lan, là ta!

Giọng nói quen thuộc một lần nữa vang lên yếu ớt, nhẹ như chiếc lông vũ lướt qua vành tai. Là thật! Là thật! Ngay lập tức, bàn tay mảnh khảnh của nàng bưng lại cánh môi, hàng mi như cánh điệp rung rung, cả người không khỏi run rẩy từng trận và nước mắt cứ thế trào ra lăn xuống hai gò má.

- Đừng khóc, không phải là ta vẫn tốt sao. – nhìn nàng rơi lệ, hắn nhíu mày, dịu dàng an ủi, tay vươn thêm ôm lấy nàng. Nửa đêm qua hắn tỉnh lại thì thấy nàng đang cuộn mình gục bên cạnh hắn, bất giác một cỗ nước ấm rót vào lòng hắn. Mấy ngày qua trong cơn hôn mê hắn vẫn thanh tỉnh, thậm chí còn nghe được rất rõ ràng từng lời từng chữ nàng nói, chỉ là miệng không thể nói.

Nhưng vậy cũng tốt, hắn chỉ cần lắng lặng nghe mà biết rất nhiều điều cho tới tận bây giờ hắn chưa biế, đó là những chuyện nàng chôn dấu trong lòng.

- Không cần lại đây! – Cảnh Dạ Lan thấp giọng nức nở, dùng sức che miệng mình, cánh tay muốn đẩy cơ thể hắn ra song thân thể vì quá run rẩy

https://thuviensach.vn

mà không thể nào nhúc nhích. Cách xa nhau chỉ có một khoảng ngắn mà nàng không có cách nào vượt qua nổi.

Hắn không có việc gì, hắn không có việc gì.. Thật tốt quá!

- Cảnh Lan… – nhìn hai mắt nàng đẫm lệ, lòng Hiên Viên Khanh Trần mềm nhũn ra. – Vì sao lại muốn né tránh ta? Bao nhiêu ngày qua nàng luôn ở bên cạnh ta, ta không thể ôm lấy nàng, không thể nói chuyện với nàng. Hiện tại sao nàng lại muốn bỏ chạy chứ?! – nhu tình trong mắt hắn như muốn hòa tan nàng.

- Ngươi đừng có nhìn ta, đừng có nhìn ta! – nàng nén khóc khiến hai vai run bần bật, đầu gục xuống. Ánh mắt nóng cháy đó của Hiên Viên Khanh Trần làm nàng không thể né tránh. Nàng vẫn luôn ngóng trông hắn tỉnh lại, mỗi một thời khắc đều cầu nguyện nhưng giờ lại không có cách nào đối diện với hắn. Mấy ngày qua nàng lo lắng cho hắn không yên, rồi những thứ liên quan tới hắn cứ quẩn quanh trong đầu mãi không thể xua đuổi.

Thấy nàng rụt người thành một đoàn thì Hiên Viên Khanh Trần không khỏi bật cười:

- Cảnh Dạ Lan của ta đẹp nhất, sao ta lại có thể không nhìn chứ. Thậm chí ta nhìn còn không đủ nữa là.

- Không được nhìn, không được nhìn… – không có cách nào khống chế hàng trăm nghìn áp lực trong lòng, nhất thời nàng muốn phát tiết chúng ra hết. Nàng đã không còn năng lực kháng cự nên chỉ biết liều mạng nói không cho hắn nhìn mình.

Đúng là một ý tưởng ngớ ngẩn, chưa bao giờ nàng lại chật vật vì một người mà khóc thành thế này. Đã thế lại còn khóc thật lâu.. thật lâu, khóc như chưa bao giờ được khóc!

https://thuviensach.vn

- Nếu nàng còn khóc nữa thì tim ta sẽ bị xé nát mất! – lời ngon tiếng ngọt không giả nhưng đó cũng chính là tiếng lòng của hắn. Từng tiếng khóc như khơi ra trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong Hiên Viên Khanh Trần. Nàng khóc vì hắn, lòng của nàng chung quy vẫn thuộc về Hiên Viên Khanh Trần hắn!

- Ngươi cũng đừng có nói gì nữa! – từ khe tay, giọng nói nghẹn ngào phát ra, không còn là tiếng nức nở bình thường. Mỗi một động tác, tiếng nói của hắn sớm đã không thuộc về tâm Cảnh Dạ Lan nàng.

- Cảnh Lan…

- Ta không thích nghe…

Hiên Viên Khanh Trần vô kế khả thi, cố gượng mình tiến tới gần nàng.

- Ta tới ôm nàng, không nói, không nhìn, chỉ ôm nàng thôi! – bất chấp nàng có đồng ý hay không, khí lực toàn thân hắn dồn lại chỉ để ôm chặt người trong lòng.

- Vô lại… – nàng sao có đủ khí lực kiêu ngạo để mà phản kháng. Dù cũng lo lắng cho thân thể của Hiên Viên Khanh Trần nhưng nàng vẫn phản kháng vài cái tượng trưng rồi đâu lại vào đó, thất bại trước cái ôm mạnh mẽ cuả hắn!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 262

Cái ôm chân thật, hai cơ thể áp vào truyền hơi ấm cho đối phương. Hai tay Cảnh Dạ Lan bấu chặt lấy đơn y của Hiên Viên Khanh Trần, vùi đầu vào ngực hắn, nức nở không ngừng.

Còn Hiên Viên Khanh Trần thì trìu mến nhìn người bị ôm trong lòng, luôn tay vuốt ve mái tóc của nàng. Hơi thở quen thuộc tán vào hơi thở của hắn, hắn thật muốn hấp thu nhiều chút.

Cũng không biết qua bao lâu, Cảnh Dạ Lan mới ngẩng đầu lên, lau nước mắt trên mặt đi. Hiên Viên Khanh Trần mỉm cười nhìn nàng khiến nàng không khỏi xấu hổ, hai má đỏ bừng bừng.

- Ngươi tỉnh lại từ khi nào?

- Đêm qua, thấy nàng đang ngủ nên không muốn gọi nàng dậy. – hắn trìu mến vấn sợi tóc dính trên mặt Cảnh Dạ Lan lại sau vành tai. Lúc đó hắn không muốn nàng tỉnh giấc, cũng không có gọi nàng; trong cơn mơ ngủ, nàng cuộn người lại, mệt mỏi tới mức bị hắn ôm mà cũng không biết.

- Đồ ngốc! Ngươi nhịn tới bây giờ mới chịu kêu ta hả?! – Cảnh Dạ Lan không ngại thở dài, xoay người đứng lên.

Hiên Viên Khanh Trần vội bắt lấy cổ tay nàng:

- Đừng đi! Ở lại bên cạnh ta! – như một đứa nhỏ, hắn sống chết không chịu buông tay ra, cứ như sợ Cảnh Dạ Lan đi rồi sẽ không trở về nữa.

https://thuviensach.vn

- Ta đi chuẩn bị cho ngươi chút đồ ăn. Nhìn đi, mấy ngày nay ngươi gầy thành cái dạng gì rồi!

Cảnh Dạ Lan vừa bực mình vừa buồn cười, chọt chọt lên trán hắn:

- Chờ một chút ta sẽ quay lại ngay, sau khi ăn no còn phải uống dược mà Vô Ngân đưa nữa. – khuyên can cả nửa ngày Hiên Viên Khanh Trần mới bằng lòng buông tay, lại còn dặn dò nàng đi sớm về sớm.

- Biết rồi, ngươi đó! – nàng cười khúc khích, khóe môi gợi lên ý cười tỏa sáng như ánh nắng ngày xuân. Đôi tay trắng nõn mảnh khảnh đặt lên đầu vai hắn vỗ vỗ trấn an. – Nghe lời! – nàng nói nhỏ một câu rồi vội xoay người đi.

Hiên Viên Khanh Trần dựa người vào bên giường, nhìn nàng đi xa. "Nghe lời!", hắn không ngừng lặp lại lời nàng như muốn gặm nuốt dó vào bụng, dần dần nụ cười cong lên. Hắn thích nghe nàng trấn an mình như vậy.

Cảnh Lan, Cảnh Lan… Trong lòng hắn thầm gọi tên nàng. Nàng chính là nàng, ai cũng không thể thay thế được!

Lúc Cảnh Dạ Lan trở lại Tùng trúc uyển thì gặp Thu Thủy trên đường đi, còn có Vô Ngân đang đi theo sau.

- Ngươi là…? – Thu Thủy mở to hai mắt nhìn nàng, bất giác lui về sau vài bước, thiếu chút nữa đụng phải Vô Ngân đang đi tới cách đó không xa.

Cảnh Dạ Lan sực nhớ, mấy ngày nay mình không đi ra ngoài nên cũng không có mang mặt nạ; hiện tại gương mặt nàng là của Hoa Mị Nô, chắc đã làm Thu Thủy sợ rồi.

- Vô Ngân ca ca.. nàng .. nàng là..? – Thu Thủy quay đầu nhìn Vô Ngân với ánh mắt không thể tin, hy vọng được nghe từ miệng y một câu nào đó để có thể phủ nhận những gì mà nàng đang nghĩ.

https://thuviensach.vn

Vô Ngân tiến lên đỡ nàng:

- Đừng sợ, Thu Thủy. Nàng là vương phi của Khanh Trần, Hoa Mị Nô.

- Vương phi của ca ca… Mị nô tỷ tỷ… – nàng lắp bắp lặp lại lời Vô Ngân nói. – Nhưng .. không phải nói người đã chết rồi ư? Sao lại ở chỗ này? – trong đôi mắt đỏ ửng dần tiêu tán hoảng sợ ban đầu, thay vào đó là một tia ai oán.

Nhìn tới Thu Thủy thì thấy nàng cũng gầy đi không ít. Cảnh Dạ Lan lo lắng chăm sóc cho Khanh Trần nên cũng không có quan tâm vì sao không thấy Thu Thủy tới thăm. Đôi mắt tinh thuần của nàng đã sưng húp như hạch đầu, xem ra đã khóc nhiều lắm.

Cảnh Dạ Lan cũng không có giải thích thêm, quay sang gật đầu với Vô Ngân, bình thản nói:

- Khanh Trần tỉnh rồi.

Ánh mắt Vô Ngân khẽ động, nhưng vẻ mặt không chút thay đổi:

- Vậy là tốt rồi!

- Ca ca tỉnh! – nghe xong lời này Thu Thủy vội vàng nhấc váy chạy vào trong Tùng trúc uyển.

- Aizzz, vẫn không ngăn được muội ấy mà. – Vô Ngân lắc đầu có chút bất đắc dĩ.

- Quên đi, ta nghĩ Khanh Trần cũng rất muốn gặp Thu Thủy. – Cảnh Dạ Lan cười cười như không có chuyên gì, song trong lòng lại dấy lên ít hơn dỗi. – Đúng rồi, mấy ngày nay không thấy nàng tới, là ngươi ngăn không cho sao? – nàng thấy lạ, Vô Ngân đối với Thu Thủy rất tốt, sao lại ngăn không cho nàng ấy tới gặp Khanh Trần.

https://thuviensach.vn

Vô Ngân đơn giản trả lời:

- Đúng vậy, ta không cho muội ấy đi gặp Khanh Trần. Thương thế của hắn quá nặng, Thu Thủy tới cũng chỉ biết khóc nháo, đối với hắn không giúp được gì, có khi còn quấy rầy việc vương phi dốc lòng chăm sóc Khanh Trần.

- Ngươi cũng nhân tâm vì đã không cho nàng tới. Tốt xấu gì các ngươi cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ.

Vô Ngân nhìn đảo qua gương mặt Cảnh Dạ Lan, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng đã khóc hồi lâu, khóe mặt vẫn còn phiếm hồng.

- Vương phi, thương thế của Khanh Trần rất nghiêm trọng, lúc đó ta thật sự không nắm chắc cơ hội có thể cứu được hắn. Nhưng trước đó hắn từng giao cho ta, nếu hắn có chuyện gì ngoài ý muốn thì hắn hy vọng ở thời khắc cuối cùng của cuộc đời là được ngươi ở bên cạnh. – Vô Ngân nghiêm túc nói. Đi được một đoạn, y ngoái đầu nhìn lại thấy Cảnh Dạ Lan chợt dừng cước bộ. – Ta cũng chỉ hoàn thành yêu cầu của hắn, cũng có những thời điểm không thể chú ý tới Thu Thủy được.

Người này đúng là… Nghe những lời này của y, trong lòng Cảnh Dạ Lan không khỏi rung động, mắt lại cay xè.

Còn chưa đi tới phòng ngủ mà Cảnh Dạ Lan đã nghe thấy tiếng khóc của Thu Thủy.

- Ca ca, Vô Ngân ca ca không cho muội tới thăm ca ca.. Huynh bệnh nghiêm trọng lắm sao? – nàng ngồi bên người Hiên Viên Khanh Trần, nước mắt rơi lả chả.

- Đã tốt hơn nhiều rồi. Cảnh Lan luôn ở đây chăm sóc ta, muội lo lắng cái gì. – hắn nhẹ giọng dỗ Thu Thủy, giương mắt nhìn lên thì nàng và Vô Ngân, chốc chốc, ánh mắt sáng ngời. – Cảnh Lan, nàng đã trở lại.

https://thuviensach.vn

- Ừm! – nàng bưng chút đồ lại, vô thức nhìn Thu Thủy.

Hiên Viên Khanh Trần đặt khay đồ sang một bên, giữ chặt tay Cảnh Dạ Lan buộc nàng ngồi xuống.

- Thu Thủy, ca ca có chuyện chưa có nói cho muội biết. Bây giờ muội cũng nên biết một chút. – nói xong, hắn thân thiết ôm eo Cảnh Dạ Lan. – Vương phi của ca ca vẫn còn sống, nàng đã trở lại!

- Khanh Trần… – Cảnh Dạ Lan nghe vậy không khỏi nhẹ giọng gọi hắn, hình như có gì muốn nói. Giờ nói chuyện này với Thu Thủy, có phải là đột ngột quá không?

- Vương phi tỷ tỷ. – Thu Thủy cắn cắn môi dưới, cúi đầu gọi khẽ một tiếng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 263

Gương mặt khóc như mưa hé ra nhìn Cảnh Dạ Lan, theo bản năng khóe miệng nàng co rút một chút rồi lập tức đứng lên:

- Ca ca không có việc gì là tốt rồi. Nếu đã có vương phi tỷ tỷ ở đây thì muội xin phép về trước. – nói xong, hàng mi khẽ run rồi nước mắt lại hạ xuống, nàng vội vàng lấy tay áo gạt đi.

- Được rồi, muội đừng khóc nữa. Vô Ngân cũng không muốn muội lo lắng vì bệnh tình của ta nên mới làm như vậy. Mau trở về nghỉ ngơi đi. – hắn dặn dò Thu Thủy mà ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Cảnh Dạ Lan.

Đột nhiên Vô Ngân đứng một bên nãy giờ không nói gì lại lên tiếng:

- Thu Thủy, ta đưa muội trở về.

- Không cần, tự mình đi được mà. – nàng vẫn ôn nhu cự tuyệt như trước, còn có thêm vài phần quật cường. Khi đi qua bên người Cảnh Dạ Lan, nàng nhìn thoáng qua một cái hình như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Vô Ngân cười cười xòe bàn tay, nhún nhún vai bất đắc dĩ với Hiên Viên Khanh Trần, tỏ vẻ bất lực.

Hiên Viên Khanh Trần cũng lắc đầu tùy ý cười, xua tay nói:

- Không sao, vẫn là một đứa nhỏ, có để kệ nó.

- Để ta đưa nàng về, các ngươi từ từ nói chuyện đi. – Cảnh Dạ Lan đứng lên đề nghị.

https://thuviensach.vn

- Cảnh Lan.. – Hiên Viên Khanh Trần vẫn giữ chặt lấy cổ tay nàng. – Thật sự không cần đâu.

Nàng vỗ vỗ mu bàn tay trấn an hắn rồi thấp giọng nói:

- Nơi này là Vân vương phủ, nàng không nên vì lạc đường chạy tới nơi không nên tới. Ta đi theo phía sau, chờ nàng trở về biệt viện rồi sẽ quay lại.

- Vương phi vẫn nên ở lại. Thu Thủy không giận dỗi cái gì quá lâu đâu, phỏng chừng một lúc sau lại ổn ấy mà. Nhưng chuyện sau đây ta muốn nói mới là chuyện quan trọng nhất trước mắt. – Vô Ngân đứng bên khuyên can Cảnh Dạ Lan.

- Có chuyện gì quan trọng sao? – Hiên Viên Khanh Trần thấy Vô Ngân nói chuyện với giọng trịnh trọng lạ thường nên cũng thu lại vẻ tươi cười, nghiêm túc hỏi.

Vô Ngân đi lên bắt mạch cho hắn, xác định thân thể hắn đã bình thường rồi mới nói tiếp:

- Khanh Trần, ngươi hôn mê đã mấy ngày, tình hình giữa Lan Lăng, Đại Nguyệt và Bắc An đã có thay đổi lớn. – y lấy trong ống tay áo ra một tờ giấy mỏng dính đưa cho Hiên Viên Khanh Trần.

Hắn nhìn tờ giấy mỏng cả nửa ngày mới hừ lạnh một tiếng:

- Không ngờ ta mới chỉ ngủ có vài ngày mà xảy ra nhiều chuyện như vậy. Xem ra tên hoàng đế ca ca kia cũng không phải là một kẻ bất tài.

Cảnh Dạ Lan đứng bên cạnh hắn nên cũng nhìn được tin tức viết trên đó.

Những dòng chữ cực nhỏ ghi lại, tuyến đường của đoàn người hòa thân từ Đại Nguyệt không lâu nữa sẽ tới Lan Lăng; còn nói mấy ngày gần đây Lan Lăng vương thường nghị sự về Đại Nguyệt và Bắc An trên triều đình;

https://thuviensach.vn

thêm nữa là cách Bắc An mấy ngàn dặm có bố trí quân sự, có lẽ là để phòng bị đại quân bị đột kích.

Đọc những cái tin này khiến Cảnh Dạ Lan giật mình. Không nói tới chuyện Đại Nguyệt và Bắc An mà ngay cả việc mấy ngày nay triều đình và Lan Lăng vương nghị sự cũng được thu tin, không biết Vô Ngân đã làm thế nào?

Nàng ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Vô Ngân. Y cũng bị giam lỏng trong Vân vương phủ, dĩ nhiên sẽ không phải là Tô Vân Phong nói cho y biết! Y sớm phái người vào trong cung, muốn ở nơi này của Tô Vân Phong ngang nhiên truyền tin tức ra cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

- Xem ra Đại Nguyệt đã phải khổ tâm tính kế. Biết Lan Lăng vương yêu thích cái gì, không tiếc hết thảy sử dụng người trong hoàng tộc để chủ động cầu hòa.

- Trước tới nay hắn chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn, nếu không phải có mưu đồ thì Hiên Viên Triệt tuyệt đối không chủ động giao hảo với Lan Lăng. Ngươi cho rằng hắn sợ Lan Lăng và Tây Sở liên thủ tấn công Bắc An, nếu bị công hãm từ phía sau, Đại Nguyệt sẽ mất đi phòng tuyến vững chắc nhất, kết quả là môi hở răng lạnh hả? – Hiên Viên Khanh Trần cười khinh miệt, tùy tay giơ tờ giấy lên ngọn nến.

Ngọn lửa tham lam cắn nuốt sạch tờ giấy, ánh mắt bập bùng trong mắt hắn. Nụ cười kiêu ngạo như nắm rõ mọi chuyện từ từ nở rộ trên mặt.

- Nhưng lúc này hắn dùng cách đó cũng không tệ lắm. Khanh Trần, vị hoàng huynh này của ngươi hình như vẫn coi ngươi là một vấn đề canh cánh trong lòng.

- Dĩ nhiên rồi. Tuy hắn chiếm được ngôi vị hoàng đế nhưng hắn cũng sợ hãi những lời tiên đoán của thiên tướng thành sự thật! – hừ, đồng tử hắn nheo lại nhìn tờ giấy bị đốt thành tro tàn, cũng không quản sức nóng, cứ thế

https://thuviensach.vn

nắm chặt lại trong tay. – Đáng tiếc, ta không muốn hắn được yên ổn mà phải lo sợ từng ngày! Bởi vì hắn đã chọc tới ta!

Con ngươi mị hoặc lưu chuyển, hắn cười với Vô Ngân. Nụ cười vẫn cuồng ngạo, tự tin như lần đầu tiên Cảnh Dạ Lan bắt gặp, thậm giờ giờ khắc này còn gây cho nàng một sự rúng động mãnh liệt hơn trước.

- Vậy bây giờ ngươi định thế nào?

- Trước tiên cứ án binh bất động, xem hoàng huynh ta rốt cuộc muốn làm cái gì đã.

- Đoàn người hòa thân Đại Nguyệt đã tới Lan Lăng, vừa rồi ngươi cũng xem tin báo về. Thái độ đối đãi của Lan Lăng vương với ngươi từ lúc bị bắt giữ đến bây giờ hình như đã chuyển biến không ít. Đó là một cơ hội tuyệt hảo. Ngươi không muốn thử một chút sao? – Vô Ngân đề nghị.

- Đương nhiên muốn. Nhưng hiện tại còn chưa tới lúc. Ngươi cũng nên giúp ta chuẩn bị chút lễ vật hậu hĩnh, vài ngày nữa ta muốn đích thân tiến cung gặp lại gia hương (người nhà ở quê hương). – hắn cùng đồng ý với đề nghị của Vô Ngân.

- Khoan đã, ngươi nói muốn vào cung? – Cảnh Dạ Lan lo lắng lên tiếng. – Thương thế của ngươi vẫn chưa tốt, huống hồ là tiến cung! – ở trong này thì Tô Vân Phong còn khống chế được cục diện, nếu để cho Hiên Viên Khanh Trần tiến cung, với cách nói chuyện vừa nãy thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

- Đúng vậy, tốt xấu gì ta cũng là Bắc An vương. Ở Lan Lăng lâu như vậy mà chưa diện kiến Lan Lăng vương, nói tới thể diện thì hình như không phải. – Hiên Viên Khanh Trần nhìn bộ dáng thân thiết khó có được của nàng thì cười, vươn tay giữ chặt lấy nàng. – Hơn nữa nàng sẽ đi cùng với ta. – nói xong, lực đạo trong tay tăng lên khiến cho nàng đang đứng một bên bị ngã ngồi phịch xuống.

https://thuviensach.vn

- Ta?

- Dĩ nhiên là nàng rồi. – hắn nghiêm túc nói. – Không phải lấy tư cách Cảnh công tử phụ tá của Tô Vân Phong mà với thân phận Cảnh Dạ Lan – Vương phi duy nhất của Hiên Viên Khanh Trần đi cùng ta!

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần nùng tình ý mật, quét khắp gương mặt nàng. Dĩ nhiên là nàng rồi, Cảnh Lan, trừ nàng ra, không còn bất kỳ sự tồn tại của một ai khác.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 264

Không tới vài ngày sau, Lan Lăng vương vì muốn đón tiếp người bên Đại Nguyệt đưa tới, cố ý tổ chức yến hội. Hiên Viên Khanh Trần cũng giao cho Vô Ngân sau khi tặng hậu lễ thì yêu cầu được diện kiến.

Từ khi Hiên Viên Khanh Trần tỉnh lại, Cảnh Dạ Lan vẫn ở bên cạnh hắn, chỉ là mỗi ngày ngoài việc dưỡng ngoại thương thì hắn toàn nói lời ngon ngọt, dịu dàng với nàng. Thỉnh thoảng Vô Ngân tới bắt mạch cho hắn, song không một người nào lên tiếng nhắc tới chuyện chính sự.

Về phần câu nói của hắn bảo Cảnh Dạ Lan lấy thân phận vương phi của Bắc An vương đi dự yến hội cùng hắn đã khiến cho lòng nàng có điểm nghi ngờ. Nàng không thể chắc chắn là hắn đã biết được cái gì đó, nhưng nếu hắn đã biết sao lại không tỏ vẻ gì.

- Nghĩ cái gì vậy? – Hiên Viên Khanh Trần ôm lấy nàng từ phía sau, tùy tay nâng mái tóc dài đen buông hờ bên đầu vai của nàng đặt bên mũi hít lấy mùi hương ngan ngát tự nhiên.

Từ lúc sáng sớm nàng thường ngây người suy nghĩ, mãi cho tới lúc này cũng một mình một người ngồi trước gương đồng thẫn thờ.

- Không có việc gì, ta chỉ nghĩ chút chuyện thôi. – Cảnh Dạ Lan lấy lại vẻ bình thường, vỗ vỗ đầu vai Hiên Viên Khanh Trần. – Đừng có làm loạn nữa sắp tới giờ, chuẩn bị không là không kịp đó. – nói rồi nàng đẩy hắn ra, cầm cây lược gỗ muốn chải tóc.

- Ta giúp nàng. – Hiên Viên Khanh Trần lấy cây lược từ tay nàng, chủ động chải chuốt mái tóc dài mượt kia. Dưới ánh dương quang vàng dịu, đôi

https://thuviensach.vn

má nàng nổi lên một rặng mây hồng ửng, mi mắt buông xuống, tiếng hít thở đều đều, chầm chậm. – Cảnh Lan, nàng còn nhớ rõ có một lần ta giúp nàng chải đầu là khi nào không? – bất giác hắn hỏi, con ngươi thâm thúy nhìn nàng, khóe môi cong cong.

- Đương nhiên nhớ rõ. – nàng gật đầu, đưa tay lấy từ trong trung y ra một chiếc khăn gấm cuộn lại, sau từng tầng từng tầng mở ra, một cây trâm bằng gỗ lẳng lặng nằm trong đó.

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần khẽ động, giọng nói biến nhu hòa:

- Nàng vẫn luôn giữ bên người?

Đây là thứ lần đầu tiên hắn tự tay làm gì đó cho nàng. Nhất thời, mọi chuyện trước kia từ từ hiện lên trước mắt hắn, vật còn đây, người còn đây, không chút thay đổi. Không, nếu có thì sự thay đổi lớn nhất chính là hắn.

- Ngươi tặng thì dĩ nhiên là ta giữ rồi. – Cảnh Dạ Lan nhìn Hiên Viên Khanh Trần đứng ngẩn người, rồi chậm rãi đặt cây trâm vào tay hắn, mị thái vương phong tình.

Ngây ra một lúc, Hiên Viên Khanh Trần nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng. Tại đây, trong thân thể quen thuộc này có một linh hồn vừa xa lạ vừa khiến hắn không ngừng yêu thương. Nếu không phải chính tai nghe nàng nói ra thì e là hắn rất khó có thể giải thích những nghi hoặc bấy lâu nay trong lòng mình.

Bị đôi mắt linh động của nàng nhìn chăm chú, đáy mắt kia nổi lên một tia tự tin, bình thản làm cho lòng hắn có điểm rung động khó miêu tả thành lời.

- Cảnh Dạ Lan…

https://thuviensach.vn

- Ngẩn người làm cái gì, không phải hôm nay muốn đi gặp Lan Lăng vương à? Này, ngươi… – đột nhiên, nàng hô nhỏ một tiếng. Vì hắn thình lình cúi người ôm chặt nàng.

- Ta xin lỗi, ta xin lỗi… – Hiên Viên Khanh Trần không ngừng lặp lại, giọng nói nghẹn ngào. Hắn nhịn đã nhiều ngày, nhìn lại bao chuyện đã qua hắn từng có nhiều lần hoài nghi song vẫn buộc mình phải phủ định.

Cảnh Dạ Lan tuy không rõ vì sao hắn hành động như vậy nhưng vẫn an ủi:

- Xin lỗi cái gì? Hôm nay ngươi bị làm sao vậy? – người ôm nàng, tựa đầu vào vai nàng như một đứa nhỏ, thật lâu sau mới chịu ngẩng đầu lên.

- Cảnh Lan, nàng sẽ không rời khỏi ta nữa chứ? – trong giọng nói của hắn dường như có một sự khao khát, chờ đợi gì đó.

- Ta… thật ra ta… – nàng dừng lại, hít sâu một hơi, trong lòng sinh ra một cỗ xúc động. Nàng rất muốn nói với hắn một lần nữa, nàng không phải là Hoa Mị Nô, nàng là Cảnh Dạ Lan. Về chuyện có ở lại bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần hay không thì lúc này nàng không thể xác định được.

Nàng yêu Hiên Viên Khanh Trần, chuyện đó sớm không còn là bí mật. Cuối cùng thì tâm tư của bản thân cũng đã bộc lộ hết ra ngoài.

Còn nàng … có nên chấp nhận không?

Ngón tay ấm áp bao trùm cánh môi nàng, Hiên Viên Khanh Trần tiếp tục lẩm bẩm bên tai nàng, hơi thở ấm nóng phả ra khiến Cảnh Dạ Lan thư thái nhắm nghiền mắt lại; thân thể yếu đuối như không có xương nhanh chóng ngã vào người hắn.

- Chờ giải quyết tốt mọi vấn đề ở đây xong, ta có một việc muốn nói với ngươi.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần cố nén những lời thiếu chút nữa xuất ra, sau khi biết được bí mật sâu kín trong lòng của người trước mắt thì ngực hắn luôn tràn đầy thứ tình cảm mãnh liệt, dần dần len lỏi thấm vào từng mạch máu!

Nhìn đôi mắt thâm tình đó của hắn khiến Cảnh Dạ Lan vô thức gật đầu theo sau đó cầm một bên góc áo bị hắn túm giữ tháo ra:

- Đi thôi! – bàn tay bị hắn nắm lấy, tuy không biết phía tước như thế nào nhưng ít nhất hiện giờ nàng nguyện ý ở bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần.

.. ..

Hoàng cung Lan Lăng.

Đại môn Minh hoàng mở ra, cánh cửa ì ạch tách sang hai bên, nàng ngoái đầu nhìn lại rồi ngước sang người bên cạnh. Khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, như một vị thần tôn quý phát ra khí chất bức người; đôi môi mỏng nhếch lên mang theo ý cười tà mị, bễ nghễ thiên hạ.

Một khắc như vậy thôi mà Cảnh Dạ Lan chợt phát giác, mình hình như không quen với một Hiên Viên Khanh Trần như thế này. Hắn có những vẻ mặt khiến cho người ta không tài nào đoán nổi.

- Bắc An vương Đại Nguyệt cùng Vương phi cầu kiến! – tiếng hô vang lên làm cho tinh thần Cảnh Dạ Lan cũng rung theo.

Bên trong sẽ là một không khí bức bối vô hình chết chóc như thế nào? Không biết được! Trong người nàng, từng mạch máu vốn đang ngủ say đột nhiên sôi trào. Cũng không rõ tình hình sẽ hỗn loạn tới mức nào nhưng người bên cạnh đây lại làm cho nàng bắt đầu cảm thấy an tâm.

- Nàng sợ sao? – Hiên Viên Khanh Trần nhỏ giọng hỏi, cợt nhã cầm tay nàng đặt bên môi hôn nhẹ. – Chờ lát nữa cứ đứng sau lưng cô vương, không cần phải lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Nàng bật cười ra tiếng:

- Nếu nói không sợ thì là nói dối, nhưng từ lúc nào Vương phi của Bắc An vương lại nhát gan chỉ biết trốn sau lưng của ngươi chứ! – đầu ngón tay hồng hào, mềm nhẵn lướt qua đầu môi hắn, nụ cười mị hoặc. – Đừng quên, thủ hạ của ngươi là bại tướng dưới tay ta đó, vương gia của ta!

- Bại bởi nàng thì ta đây cũng cam tâm tình nguyện!

Trong con ngươi yêu dị là ánh cười đầy cam nguyện. Hắn chưa bao giờ thua ai, nhưng nếu bại dưới tay nữ tử mà hắn yêu thương thì có là gì! Hắn chấp nhận!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 265

Phỏng chừng những người có mặt thấy Hiên Viên Khanh Trần đều kinh ngạc không thôi. Ngay từ đầu Tô Vân Phong cũng đã khuyên can hắn, nhưng Hiên Viên Khanh Trần đã quyết định chuyện gì thì có là ai cũng không thay đổi được.

Một phiên vương sớm đã không có thực quyền, lại còn bị giam lỏng nhiều ngày ở nước khác, đột nhiên xuất hiện ở hoàng cung như là gióng chống khua chiêng. Hơn nữa cái danh tàn bạo, thị huyết của Hiên Viên Khanh Trần đã đồn đãi rộng khắp, lúc này lại rơi vào tình thế hiện tại thì chắc số người muốn chế giễu chiếm đa số.

Tô Vân Phong mặc một thân áo trắng, sang sớm đã chờ bọn họ ở chỗ này. Hắn nhìn Cảnh Dạ Lan một lúc rồi cũng chẳng nói thêm điều gì.

Ta hiểu được!

Cảnh Dạ Lan cười nhợt nhạt. Tâm tư Tô Vân Phong chỉ cần nhìn lướt qua là nàng đã biết hắn muốn nói cái gì. Có điều, nếu nàng đã quyết định mạo hiểm đi với Hiên Viên Khanh Trần thì dĩ nhiên không thể để một mình hắn đối đầu.

Bắc An Vương Hiên Viên Khanh Trần của Đại Nguyệt diện kiến Lan Lăng vương. - lời nói của hắn lạnh nhạt, không có lấy nửa điểm cung kính, thành ý. Ý cười tà mị vẫn không ngừng nở ra bên môi.

Tà tà liếc mắt nữ nhân đang được Lan Lăng vương ôm vào lòng, đôi mắt yêu dị vốn đã sáng quắc của hắn đột nhiên lóe lên; sóng mắt lưu chuyển, tia sáng kia rạng rỡ kì dị song lãnh khốc không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Nhìn theo tầm mắt của hắn, Cảnh Dạ Lan nhìn tới nữ tử cũng có vẻ mặt dị thường khi thấy Hiên Viên Khanh Trần. Giật mình, dung mạo của nàng ta hình như có vài phần giống Hoa Mị Nô.

Nếu nói Hoa Mị Nô mị thái thiên thành thì vẻ đẹp của nàng ta tuy không có minh diễm tỏa sáng song cực kỳ có mị lực. Một vẻ đẹp hoang dại, phóng túng, hút hồn. Tuy nàng ta đã cố che dấu sự kỉnh ngạc nhưng những bất an, sợ hãi kìa không thoát khỏi ánh mắt của Cảnh Dạ Lan nàng.

Ngồi chính giữa long ỷ là Lan Lăng vương không ngừng đánh giá Hiên Viên Khanh Trần, cuối cùng gã làm như nói giỡn:

- Thì ra là Hiên Viên Khanh Trần. - ánh mắt của gã khi nhìn thấy Cảnh Dạ Lan bên cạnh thì nhất thời sáng ngời lên.

Đúng vậy, ngay từ khi Cảnh Dạ Lan cũng Hiên Viên Khanh Trần đi vào thì cơ hồ đã hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn của mọi người.

- Nàng là...?

- Vương phi của Cô Vương – Cảnh Dạ Lan! - không đề nàng lên tiếng, Hiên Viên Khanh Trần sủng nịnh ôm đầu vai nàng, nói với Lan Lăng vương.

- Ồ, lạ thật. Nghe nói vương phi của Bắc An vương là trưởng nữ của đương kim thừa tướng tên Hoa Mị Nô, sao có thể chứ? - nữ tử có dung mạo na ná Hoa Mị Nô bật hỏi, ngữ khí có chút khó hiểu.

- Ta gọi là Cảnh Dạ Lan. - hàng mày tú lệ của nàng nhướng lên, cằm hơi hơi giơ về phía trước, cười nhẹ.

Nữ tử kia đã sớm rút đi bộ dáng ngượng ngùng, e thẹn ban nãy. Trong con mắt sáng ngời kia tràn đầy tự tin mà Hoa Thanh Nhã chưa bao giờ có

https://thuviensach.vn

được. Tuy khuôn mặt tương tự nhau, nhưng chính sự tự tin này làm trong lòng nàng có chút ghen tỵ.

Nếu là Hoa Mị Nô thì sẽ không có vẻ mặt như vậy; hơn nữa nàng ta đã chết, ngay cả thì thể cũng bị đào lên mang về Bắc An. Nữ tử duy nhất mà Hiên Viên Triệt không hiểu được, không chiếm được dù đã chết nhưng vẫn bị hắn nắm trong tay.

Nếu không phải thì sao trên đời này lại có người giống tới vậy? Lòng thầm nghĩ, Hoa Thanh Nhã không khỏi liếc mắt tới phía sườn điện. Người đang đứng trong góc tối, nàng không nhìn ra được chút ánh sáng nào trên vẻ mặt đó. Tuy vậy, trong lòng đột nhiên lại nảy lên một tia khoái cảm đắc ý..

- Nhã phi chắc biết Bắc An vương phi? – Lan Lăng vương ghé vào bên tai nàng, cười hỏi.

Hoa Thanh Nhã hơi liếc mắt, sau đó nũng nịu hừ một tiếng:

- Đương nhiên, ai chẳng biết đệ nhất mỹ nhân Đại Nguyệt Hoa Mị Nô là hoàng hậu được hoàng thất chỉ định; sau đó lại bị tứ hôn cho Bắc An vương. Ngài nói xem có đúng không? - nàng cười duyên tựa vào người Lan Lăng Vương, rồi ngoái đầu nhìn Hiên Viên Khanh Trần, tuy cười song trong mắt toàn là hàn ý lạnh lẽo. - Bắc An Vương thật có phúc khí!

- Đương nhiên, Mị Nô là người từ nhỏ Cô Vương đã biết, vốn nghĩ rằng có thể kết tóc se duyên với nàng là thành toàn nguyện ý nhưng nàng lại ra đi quá sớm đó cũng là nỗi tiếc hận của Cô Vương. - ngữ điệu có chút bi ai, trong khi nói hắn dùng lực nắm chặt tay Cảnh Dạ Lan. - Có điều, khi tới Lan Lăng cùng Tĩnh Uyển để giải sầu tình cờ biết được Cảnh Lan. Coi như Cô Vương và nàng hữu duyên!

- Thì ra Bắc An vương tới Lan Lăng là vì mỹ nhân – Lan Lăng vương bật cười, rồi lập tức biến sắc, trầm giọng quát lớn. - Nhưng ngươi tùy hứng

https://thuviensach.vn

ở nơi này giết minh hữu của trẫm là Tây Sở vương Hách Liên Quyền, nếu không phải Vân Phong giúp ngươi nói tốt thì trẫm sao có thể tha cho ngươi tới hôm nay. Bây giờ còn dám ngang nhiên đên nơi này? Hiên Viên Khanh Trần, lá gan của ngươi cũng thật lớn!

Nhất thời, không khí trong điện trở nên căng thẳng. Tô Vân Phong đứng một bên cũng đã phải nhíu mày, tay nắm thành quyền, bình tĩnh chờ chuyện sẽ phát sinh. Ánh mắt Cảnh Dạ Lan vừa động, trong tay siết chặt cây châm. Lan Lăng Vương luôn có ý muốn khống chế Hiên Viên Khanh Trần trong tay, hiện tại hắn chủ động chạy tới nơi này khác nào tự chui đầu vào lưới.

- Dĩ nhiên là lá gan của Cô Vương rất lớn, kẻ nào đoạt đi người Cô Vương yêu thì ngoài chết ra không có cách nào để giải quyết! - hắn không đem nguy hiểm rình rập xung quanh bỏ vào mắt.

- Lời của ngươi có ý gì? Chẳng lẽ vì Tây Sở vương giữ người ngươi yêu mà bị ngươi xuống tay giết chết? - đáp án đó đã sớm biết rõ ràng song ánh mắt Lan Lăng vương không rời một khắc khỏi người bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần, nghĩ một đằng hỏi một nẻo.

- Lan Lăng vương, hắn không chỉ muốn đoạt người thương của Cô Vương mà còn muốn dùng việc này uy hiếp Vân Vương gia. Khác nào có ý định châm ngòi nền hòa bình chung sống mấy trăm năm qua giữa Đại Nguyệt và Lan Lãng. Lúc trước từng giao chiến với Vân Vương gia đã muốn tổn hại tới tình cảm hai nước, lúc đó Hách Liên Quyền chen vào chẳng phải khiến cho Đại Nguyệt và Lan Lăng cũng hao tổn; cuối cùng kẻ ngồi mát ăn bát vàng chính là Tây Sở nho nhỏ của hắn!

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng, thản nhiên giải thích tiền căn hậu quả của mọi chuyện. Chi mấy câu nhẹ nhàng, bâng quơ, tuy không phủ nhận chính mình giết Hách Liên Quyền nhưng đồng thời làm rõ quan hệ trước mắt với Lan Lăng vương.

https://thuviensach.vn

Nói trắng ra ý đồ của hắn là muốn kết minh. Lan Lăng nếu muốn vì chuyện này mà liên thủ với Tây Sở thì cuối cùng người thu lợi chính là kẻ khơi mào Hách Liên Quyền. Vậy nên hắn chết cũng xứng đáng!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 266

Lan Lăng vương nghe xong đăm chiêu suy tư. Lúc đó không phải là hắn không lo lắng, chỉ là so sánh mà nói với tình huống trước mắt, Tây Sở so với Đại Nguyệt là một nguy hiểm tương đối nhỏ.

Nhất là Hiên Viên Khanh Trần, trong trận đấu với Vân Phong, hắn cũng biết được thực lực người này không thể khinh thường. Ngay cả hoàng huynh cũng phải kiêng kị hắn ta ba phần, vậy nên hắn mới muốn Vân Phong dù sống hay chết thì cũng phai giữ được Hiên Viên Khanh Trần ở lại Lan Lăng.

Bề ngoài tuy Hiên Viên Khanh Trần là phiên vương Đại Nguyệt, lần này Đại Nguyệt đưa tới công chúa chủ động giao hảo, ngụ ý là muốn dàn xếp để Lan Lăng buông tha cho hắn ta. Có điều, sao hắn lại không biết, chuyện bất hòa giữa huynh đệ bọn hắn đã sớm không phải ngày một ngày hai, bằng không sẽ không có chuyện hoàng đế Đại Nguyện muốn làm suy yếu binh quyền trong tay Hiên Viên Khanh Trần. Chỉ sợ mưu đồ của Hiên Viên Triệt không hề nông cạn một tầng ý tứ như thế.

- Đúng rồi, Vân Phong. Vừa rồi Bắc An vương nói Hách Liên Quyền uy hiếp ngươi xuất binh, không biết nguyên nhân vì sao? Lúc ấy hình như ngươi có nói là phụ tá của mình cũng bị bắt đi?

Tô Vân Phong nghe vậy nhưng chưa kịp trả lời thì đã bị Hiên Viên Khanh Trần cướp trước một bước.

- Vì không muốn Lan Lăng vương hiểu lầm nên cô vương muốn làm rõ một chuyện trước tiên. – hắn mỉm cười nói. – Kỳ thực lần này cô vương có

https://thuviensach.vn

thể kết duyên cùng Cảnh Lan cũng ít nhiều nhờ Vân vương gia.

Vừa nói hắn vừa nhìn về phía Tô Vân Phong rồi gật gật đầu. Bỏ qua không nói những chuyện khác, Hiên Viên Khanh Trần bình tĩnh xem xét lại thì thấy, nếu lúc trước không có Tô Vân Phong cứu giúp thì hắn cũng không có khả năng gặp lại Cảnh Lan. Tuy vạn phần không muốn thừa nhận nhưng hắn vẫn luôn nhớ kỹ phân tình này.

- Vậy sao Vân Phong? – Lan Lăng vương thấy Tô Vân Phong trầm mặc không nói gì thì nghi hoặc hỏi.

- Hoàng thượng, vi thần có việc giấu diếm hoàng thượng. – Tô Vân Phong xoay người thỉnh tội. – Thực ra, ngay từ đầu…

- Thực ra vương gia là vì Cảnh Lan. – Cảnh Dạ Lan tiến lên một bước, ngăn đón những lời Tô Vân Phong muốn nói. – Lúc trước nói phụ tá của vương phi bị bắt đi, kỳ thật là do Cảnh Lan mạo hiểm lấy danh nghĩa Cảnh công tử đi cùng Bắc An vương. Vì là nữ tử sẽ có nhiều điểm bất tiện nên Cảnh Lan mới đóng giả, lấy tên gọi trùng với tên vị phụ tá kia; không ngờ Tây Sở vương sớm đã mai phục tại nơi đó muốn chúng ta bị mắc bẫy. Vương gia nhân hậu, dù khi đó đang phải bận tâm tới đại cục Lan Lăng, mặt khác lại không muốn người vô tội bị cuốn vào vòng tang mệnh, đâm lao đành phải theo lao, cuối cùng đành lấy danh nghĩa Cảnh công tử cứu Cảnh Lan ra. – đôi mắt trong như nước của nàng gợi lên ý cười đầy cảm kích rồi hướng Tô Vân Phong hơi hơi hạ thấp người.

Nàng bình yên tới bây giờ là vì còn có hắn bên người giúp đỡ. Đúng là Tô Tĩnh Uyển đáng chết nhưng Cảnh Dạ Lan không thể nhẫn tâm làm tổn thương Tô Vân Phong.

- Vậy giữa ngươi và Vân Phong là?

- Cảnh Lan là người tình cờ được Vương gia cứu, vẫn luôn ở trong vương phủ tá túc. Lan Lăng vương, vương gia dụng tâm lương khổ, mong

https://thuviensach.vn

người không nên thấy ngài ấy vì cứu Cảnh Lan mà nghĩ ngài ấy không xem trọng an nguy của quốc gia. Mong Lan Lăng vương đừng trách tội! – nàng thỉnh cầu với lời lẽ rất khẩn thiết.

- … Cái đó … Cái đó là đương nhiên… – nghĩ lại hắn cũng thấy hợp lý. Hách Liên Quyền vừa chết, Tây Sở tạm thời tuy lớn tiếng tuyên bố muốn trả thù song nghĩ lại ý Hiên Viên Khanh Trần vừa nói cũng đúng. Ý đồ kết minh chỉ vì lợi ích đôi bên, nếu thấy lợi ích không có tính khả thi, thậm chí còn bị đối phương tính kế thì tội gì dây dưa với bọn họ.

- Được rồi, được rồi. Nếu mọi chuyện đã rõ ràng thì xin mời Bắc An vương ngồi xuống. Mọi chuyện đều tốt, không cần nhắc lại việc cũ tránh làm không khí ngột ngạt. Nào, mời, mời.. – Lan Lăng vương nâng chén rượu hướng tới quần thần trong yến khách. Chốc chốc, khắp điện bừng bừng không khí ăn uống linh đình, cứ như vừa rồi không hề xuất hiện cái bầu không khí giương cung bạt kiếm kia.

Trong lúc đó, Hiên Viên Khanh Trần cũng nâng chén với Tô Vân Phong còn Tô Vân Phong chỉ cười lạnh nhạt, khách khí đáp lễ.

A Cảnh! Lâu rồi không nhìn thấy nàng. Mỗi lần hắn đều đứng ở một nơi bí mật gần đó quan sát nàng vì bệnh tình của Hiên Viên Khanh Trần mà bận rộn. Tô Vân Phong hắn đã thua, thua thảm hại. Có lẽ, ngay từ đầu hắn đã không chiếm được tiên cơ, chỉ là hắn không khống chế được cơn lũ tình cảm của mình, biến từ sự thưởng thức thành tình yêu thương nàng tự lúc nào.

Nhất là sau khi biết được chuyện Tĩnh Uyển, hắn lại cảm thấy mình không có tư cách yêu cầu hay nói gì với nàng. Lần này nhìn từ rất xa, đôi mắt linh động của nàng lúc nào cũng tập trung vào Hiên Viên Khanh Trần. Ở chung mấy tháng qua, chưa bao giờ hắn thấy nàng cười thoải mái giống như bây giờ.

https://thuviensach.vn

Cảm giác mát lạnh mà chua xót hòa tan trong ly rượu, vô thức hắn ngửa đầu uống cạn. Dường như chỉ có công tử Vân vương gia là sớm đã thất thố trong tiệc rượu hôm nay.

Giữa lúc yến hội vui vẻ thì có người nhanh nhẹn đưa cho Cảnh Dạ Lan một tờ giấy. Trên mặt giấy viết mấy chữ xinh đẹp: Mị Nô, sau yến hội, hoa viên.

Là ai? Theo bản năng, nàng ngẩng đầu nhìn người ngồi bên cạnh Lan Lăng vương; còn nàng ta thì làm như lơ đãng không để ý gì, nụ cười thản nhiên, phong tình, tao nhã!

- Làm sao vậy? – bàn tay to lớn của Hiên Viên Khanh Trần ôm chầm lấy vòng eo nàng. Khi đôi mắt yêu dị của Hiên Viên Khanh Trần nhìn chăm chăm vào người phát ra thứ ánh sáng thần kỳ, sâu sắc thì nàng nhẹ giọng gọi.

- Khanh Trần?

- Ừm! – ánh mắt hắn thoáng cái biến thành sủng nịnh, đáp lời.

- Nàng là ai? – người này là ai? Sao lại làm Hiên Viên Khanh Trần tức giận tới vậy?

Đáy mắt hắn hấp háy, lập tức trán nhăn lại, giọng nói thì thầm bên tai nàng:

- Nhớ kỹ, tránh xa nàng ta một chút! – bàn tay to lớn không khỏi kéo nàng lại sát người hơn.

Qua ba tuần rượu, không biết mỹ nhân bên cạnh Lan Lăng vương đã rời đi tự lúc nào. Cố tìm một cái cớ, Cảnh Dạ Lan cũng rời khỏi yến hội, đúng hẹn lần mò vào trong hoa viên. Khanh Trần không chịu nói nàng ta là loại

https://thuviensach.vn

người nào song trực giác mách bảo nàng rằng, người này không hề đơn giản.

Đứng bên cạnh hồ nước là một thân y phục màu đỏ lay động trong gió. Sắc hoa đua nở trong vườn nói thật còn thua kém vài phần so với nhan sắc của nàng ta.

- Là ngươi tìm ta? Có việc gì sao? – trong lòng Cảnh Dạ Lan cũng không có mấy giật mình.

Sắc trời dần tối, xa xa phía chân trời hiện lên một quầng sáng đỏ le lói. Miệng nàng ta thì thầm hát một làn điệu, giai điệu tuy không liền mạch nhưng uyển chuyển, dễ nghe, động lòng người. Cảnh này hình như giống với một câu chuyện Cảnh Dạ Lan nàng đã đọc trong một cuốn sách, mỹ nhân ngư dưới biển sâu hiện lên ca hát trong bóng đêm, giọng hát tuyệt vời đã mê hoặc những con thuyền bỏ neo dừng lại.

Nàng đã tới đây nhưng nàng ta vẫn không dừng lại làn điệu; sau khi kết thúc một khúc thì mới xoay người lại đánh giá Cảnh Dạ Lan!

Khẽ nâng tay, nàng ta mỉm cười:

- Quả thật là ngươi, Mị Nô!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 267

Trong im lặng, Cảnh Dạ Lan đối diện với đôi mắt cười của nàng ta:

- Thì ra là ngươi cũng đã nghĩ ta là Hoa Mị Nô. Nếu ta đoán không sai thì ngươi cũng biết khá rõ về nàng.

- Ồ, ngươi ở bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần lại học được cách nói dối rồi. Sao, vẫn còn chưa ăn đủ đau khổ? Hay là hắn đã có thể tha thứ cho lời nói dối của ngươi? – Hoa Thanh Nhã vươn tay vuốt nhẹ sợi tóc rối bên thái dương nàng.

- Buông tay! – Cảnh Dạ Lan theo bản năng túm lấy cổ tay nàng ta rồi gạt phăng xuống. Nàng biết nữ nhân này muốn nhìn cái gì, chỉ có ở thái dương Hoa Mị Nô mới lưu lại dấu vết sau khi tự sát.

- Ai da, Mị Nô, ngươi… – ngũ quan nàng nhăn nhúm, thân mình hơi gấp lại, thấp giọng kêu lên đau đớn.

- Ngươi là ai? – Cảnh Dạ Lan dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng ta rồi đi bước một tới gần. Đối với việc bị người xa lạ đụng chạm, nàng ra tay đều rất ngoan độc, cho dù là nam hay nữ.

Khuôn mặt quá quen thuộc, song ánh mắt lại quá mức lãnh liệt, từng bước từng bước tới gần, Hoa Thanh Nhã cảm thấy không khí bốn phía từ từ ngưng trệ khiến cho người ta sợ hãi.

Nàng ta xoa xoa cổ tay đỏ ửng, chậm rãi đứng thẳng lưng, hạ giọng nói một câu:

https://thuviensach.vn

- Mị Nô, ngươi không biết cô cô sao? Hay thật sự ngươi không phải Mị Nô? – cố hít ngụm hàn ý lạnh lùng, nàng ta phát hiện cổ tay bị phồng lên.

Cô cô?!

Đó không phải là Hoa Thanh Nhã – người hại chết mẫu phi của Khanh Trần ư? Khó trách lúc Khanh Trần nhìn thấy nàng ta thì sắc mặt lại khó coi như vậy. Nhưng mà nàng ta là thái hậu của Đại Nguyệt, sao lại biến thành công chúa hòa thân đưa tới Lan Lăng? Đúng là chuyện nực cười náo loạn thiên địa, Hiên Viên Triệt đã làm cái quỷ gì vậy?

- Hoa Mị Nô sớm đã không còn ở nhân thế, hôm nay ta tới đây là muốn nhìn xem ai ở trong này cố lộng huyền hư (làm ra vẻ cao siêu, ra vẻ có chuyện)! – nàng nâng cằm nhếch lên, đôi mày thanh tú nhăn lại. – Ta biết bề ngoài của ta rất giống nàng ấy nhưng ta là Cảnh Dạ Lan, ngươi cũng không phải là cô cô gì của ta. Ta không quan tâm ngươi trước kia là ai, nhưng ngươi đã là phi tử của Lan Lăng vương thì tốt nhất không nên cùng ta ở một chỗ thế này, bằng không làm phiền hà, liên lụy tới nương nương thì không hay cho lắm.

- Ngươi thật sự không phải là Mị Nô? – Hoa Thanh Nhã dường như vẫn chưa tin, hành động vừa rồi của nàng ấy rõ ràng là muốn ngăn cản nàng chạm vào tóc mình. Nhưng Mị Nô vốn là người yếu đuối, nhu nhược, sao lại có được khí lực lớn tới vậy..?

Hừ! Nàng lười chẳng muốn cùng nàng ta nhiều lời. Hoa Mị Nô thật đáng thương, lúc sống bị người trong nhà chèn ép, khi dễ, thậm chí bị cô cô ruột của mình tính kế, gián tiếp trở thành hung thủ mưu hại mẫu phi Khanh Trần. Cuối cùng, còn vì Hiên Viên Khanh Trần mà đánh mất một mạng! Thế mà những kẻ này vẫn còn sống nhơn nhởn.

Thoáng trong đầu nàng có ý nghĩa, nếu không phải đang ở Lan Lăng cần cẩn trọng thì nàng sớm đã muốn vì Hoa Mị Nô mà dạy cho người cô cô này

https://thuviensach.vn

một bài học. Chính nàng ta khiến Hoa Mị Nô biến thành một người đáng thương tới mức chết mà vẫn không thể minh oan với Hiên Viên Khanh Trần nguyên nhân vụ việc năm đó! Đồng thời, cũng khiến cho nàng phải gánh chịu bao nhiêu đau khổ từ hắn vì nhập vào thân thể này.

Thân ảnh vừa Cảnh Dạ Lan biến mất phía xa xa thì có người đi ra từ bụi cây gần đó. Vẻ mặt lạnh lùng, thâm trầm, con ngươi phức tạp nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì.

- Ngươi cũng thấy đấy, làm sao nàng là Mị Nô được! – Hoa Thanh Nhã cắn răng, dùng sức vuốt vẻ cổ tay sưng đỏ.

Còn nam tử mặt lạnh mới xuất hiện kia không thèm quan tâm nàng như thế nào, chỉ chăm chăm nhìn bóng người phía xa kia. Dần dần, khóe môi nhếch lên, vẽ ra một nụ cười quỷ dị.

- Không phải thì không phải, có điều nàng ta còn kém Mị Nô nhiều lắm!

- Vậy ngươi còn… – Hoa Thanh Nhã chạm phải ánh mắt hắn không khỏi rùng mình, vội nuốt xuống những lời định nói. Hình nộm người nho nhỏ trong tay nam nhân làm cho nàng không dám có phản kháng gì.

- Nghe đây, ngươi cố làm cho tốt việc của mình, không cần nhiều lời. Nhớ kỹ, nếu ta có phân phó gì thì sẽ tìm ngươi! Nghe rõ chưa! – ánh mặt trời đã tắt, trong đêm đen, nửa khuôn mặt hắn chìm trong bóng đêm; còn đôi mắt hé ra lúc này nhìn như mắt sói đang hằm hè tìm con mồi, lóe ra hàn quang.

- Được, nếu ta đã đồng ý với ngươi thì đương nhiên sẽ không hối hận; nhưng ngươi cũng đừng quên đáp ứng chuyện của ta. Bằng không ta khó mà cam đoan quản cái miệng của mình lại!

- Ngươi đang uy hiếp ta?! – hắn chậm rãi đi tới trước mặt nàng, lời nói lãnh khốc mang theo vài phần châm chọc.

https://thuviensach.vn

- Không dám. Chắc ngươi cũng đã thấy thái độ hôm nay của Hiên Viên Khanh Trần rồi. Lan Lăng vương đã có ý bỏ qua chuyện hắn làm và giảm bớt thành kiến; nếu ngươi muốn ra tay cũng nên chuẩn bị sớm, bằng không, một khi hắn rời khỏi Lan Lăng này thì đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của cả ta và ngươi nữa. – thấy hắn không nói gì thêm, Hoa Thanh Nhã nhấc tay áo lau đi tầng mồ hôi rồi chuẩn bị quay đi.

Rời đi?! Đương nhiên có thể, nhưng phải xem hắn có cao hứng không đã!

- Đợi chút! – hắn lên tiếng gọi Hoa Thanh Nhã lại. – Kế hoạch thay đổi.

- Không giữ lại Hiên Viên Khanh Trần! – gánh nặng trong lòng nàng liền được giải thoát. Nếu vậy thì dĩ nhiên rất tốt, dù gì Hiên Viên Khanh Trần vẫn luôn là tâm bệnh lớn nhất trong lòng nàng.

- Không phải! – ngữ khí của hắn mang theo một tia đắc ý, cứ như rất chờ mong vào quyết định mình mới đưa ra.

- Vậy ý của ngươi là?

- Vừa rồi ngươi đứng gần nàng, có đúng là nàng trông rất giống Mị Nô? – làm sao lại có ánh mắt giống nhau tới vậy? Ở Bắc An, ánh mắt tự tin, nghiêm túc đó quyến rũ mê hồn; ở nơi này lại được nhìn một lần nữa! Thậm chí, nàng so với Mị Nô lúc trước còn khiến cho tâm hắn động hơn.

Hoa Thanh Nhã không rõ ý tứ của hắn song vẫn cẩn thận nhớ lại:

- Đúng là rất giống nhau. Chỉ là ánh mắt đó trông như một người khác.

- Được, tốt lắm! – đôi mắt hắn híp lại, cười đắc ý. Nhất cử nhất động của Hiên Viên Khanh Trần hôm nay hắn đều xem kỹ, nữ nhân gọi là Cảnh Dạ Lan kia mới chính là uy hiếp lớn nhất đối với hắn ta.

https://thuviensach.vn

..

Lúc trở lại yến hội thì Hiên Viên Khanh Trần đang ngồi dựa trước bàn rượu cứ như đang đợi nàng quay lại. Hàng mày vì căng thẳng mà nhăn nhún lại mãi tới lúc thấy bóng nàng mới chịu giãn ra.

- Cảnh Lan, nàng đã đi… – lời còn chưa dứt thì Cảnh Dạ Lan đi lên níu cánh tay hắn.

- Khanh Trần, trở về đi, ta thất mệt quá! – thân hình mềm mại chủ động tựa vào lòng hắn.

Sau khi nàng sống lại, trải qua một phen đau khổ, đến cuối cùng thì người nam nhân từng làm cho nàng bị thương sâu sắc này lại chính là người khiến nàng cảm thấy tin cậy, an toàn nhất!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 268

Gió đêm phần phật nổi lên, thổi tung mái tóc đen huyền của nàng. Cảnh Dạ Lan tựa vào lòng Hiên Viên Khanh Trần, tâm tình cuồn cuộn không yên mấy ngày hôm nay giờ đã bình lặng như nước.

Hai người đang cưỡi Mặc Câu quay về, hai tay nàng quấn quanh hông hắn, dùng sức ôm lấy, không muốn tách rời.

Từ sau khi sống lại ở thời đại này, cho dù nàng là Cảnh Dạ Lan hay Hoa Mị Nô thì luôn đơn độc một mình cố gắng được sống sót. Ngay cả Quỷ Túc – người mà nàng luôn ỷ lại cũng bỏ nàng ra đi. Cho tới bây giờ, nàng mới phát hiện, thực ra Hiên Viên Khanh Trần luôn luôn bên cạnh nàng. Đi quanh một hồi thì cuối cùng vẫn là hắn!

- Xem ra hôm nay nàng rất mệt mỏi. – Hiên Viên Khanh Trần vuốt ve sợi tóc dài mượt như tơ của nàng; lúc này nàng như chú mèo con lười biếng nằm trong lòng hắn. Hắn không hỏi nàng đã đi đâu, vì dù thế nào thì nàng vẫn lựa chọn quay về bên hắn.

- Ừm, mệt muốn chết nhưng may có ngươi ở đây. – giọng nói uể oải của nàng trong bóng đêm nghe ra khiến lòng ngươi sinh vài phần thương tiếc. Giờ phút này Cảnh Dạ Lan rất muốn được nghỉ ngơi, nàng không muốn nghĩ tới bất cứ điều gì nữa, cứ thể dựa dẫm, ỷ lại.

- Được rồi, ta sẽ nhanh trở về, nàng cứ nghỉ ngơi đi! – nói xong, hắn cúi người, trìu mến hôn tóc nàng.

- Khanh Trần, vừa rồi ta đi gặp một người.

https://thuviensach.vn

- Ừm! – hắn chỉ ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

- Ngươi không muốn biết người ta gặp là ai à? – đổi lại là trước kia thì chắc Hiên Viên Khanh Trần không cho nàng tới gần bất kỳ kẻ nào; hơn nữa vừa rồi hắn còn dặn nàng không nên tới gần Hoa Thanh Nhã.

- Mặc kệ nàng gặp ai, cuối cùng vẫn trở về bên ta là được rồi. Nhưng mà Cảnh Lan, sau này nàng càng phải cẩn trọng hơn. An nguy của nàng còn quan trọng hơn so với bất cứ thứ gì. – đương nhiên là hắn có thể đoán ra là nàng đã gặp ai; mà cũng không sao, điều hắn lo lắng nhất chính là an nguy của người trong lòng đây.

Từ trong ngực hắn nâng mặt lên, đáy mắt trong suốt như thu thủy của Cảnh Dạ Lan chất chứa toàn bộ khuôn mặt Hiên Viên Khanh Trần.

Gương mặt quen thuộc, bắt đầu từ lần bị hắn bắt về trong rừng cây, dần dần trong đôi mắt đó không còn nhìn nàng với hận ý cùng khinh thường, chậm chọc nữa, ngược lại đượm nùng tình mật ý không nói nên lời.

Quỷ Túc… Đã lâu rồi, cái tên bị nàng chôn cất tận đáy lòng lại một lần bị lôi lên. Giật mình, khuôn mặt na ná nhau của hai người ghép trùng lên nhau. Trước mặt đột nhiên hiện lên một lớp sương mù khiến tầm nhìn của nàng bị che khuất.

- Cảnh Lan… – bên tai là tiếng ai nỉ non, thì thầm; đột nhiên lớp sương mù bị tia sáng xua tan. Nàng dùng sức nháy mắt mấy cái, tay vươn lên áp vào khuôn mặt của ngươi trước mắt; hơi ấm chân thật đang ngập tràn lòng bàn tay nàng.

- Làm sao vậy? – Hiên Viên Khanh Trần thấy mắt nàng chớp động lệ quang, đau lòng hỏi.

Cảnh Dạ Lan không trả lời, chỉ rút một bên tay ra, từ từ che đi đôi mắt yêu dị của hắn. Hiên Viên Khanh Trần cũng không hỏi thêm, lẳng lặng nhìn

https://thuviensach.vn

nàng.

Một hồi lâu, Cảnh Dạ Lan từ từ buông bàn tay xuống, hình ảnh đầu tiên là ánh mắt cười thân thiết của hắn, trong đó mang theo vài phần khó hiểu, vài phần căng thẳng; đồng thời còn có vẻ mặt nén nhịn không dám hỏi nhiều.

Trong lòng nàng như có tiếng nhạc ngân lên, thầm thở dài mấy tiếng thật nhẹ, nàng nâng tay choàng qua cổ hắn:

- Còn chưa tới sao? Hiện tại ta cảm thấy mệt lắm rồi. – đầu ngón tay như vô tình hữu ý lướt qua sau gáy Hiên Viên Khanh Trần, hơi lạnh như giọt sương đọng lúc ban mai.

- Ngồi yên nhé! – cơ thể hắn khẽ run rồi lập tức ôm chặt người trong lòng, giục ngựa phi nhanh.

.. ..

Trong Vân vương phủ, Vô Ngân ngồi im lặng dựa bàn đọc sách, vừa rồi y đã nghe Hiên Viên Khanh Trần kể lại chuyện xảy ra hôm nay.

Hiên Viên Khanh Trần dùng tay thử độ nóng của ấm trà, thấy đã âm ấm mới rót một ly đưa cho Cảnh Dạ Lan rồi quay sang nói với Vô Ngân:

- Tất cả coi như đều ổn thỏa. Nhưng ngươi đoán xem, mỹ nhân mà Đại Nguyệt đưa đến là ai?

Sóng mắt Vô Ngân khẽ nhúc nhích, mày hơi nhíu lại suy nghĩ:

- Hoa Thanh Nhã?!

- Đúng vậy! – Hiên Viên Khanh Trần nghe xong thì khóe miệng gợi lên nụ cười tà nịnh. Chuyện đã xảy ra khá lâu rồi mà nữ nhân này vẫn sống rất tốt, lại còn ngang nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

https://thuviensach.vn

Vô Ngân nghe xong bất giác nhìn sang Cảnh Dạ Lan.

- Ta đi ra ngoài trước, các ngươi cứ nói chuyện với nhau đi. – nàng cũng hiểu, tuy hiện giờ Hiên Viên Khanh Trần không ngại việc nàng là cháu gái Hoa Thanh Nhã nhưng đó là hung thủ trước kia hại chết mẫu phi hắn. Nay nếu không giải quyết ổn thỏa thì không thể tận tay báo thù; với tính cách của Hiên Viên Khanh Trần thì thống khổ như vậy chẳng khác nào tra tấn.

Sau khi Cảnh Dạ Lan rời đi thì Vô Ngân mới mở miệng hỏi:

- Vậy bây giờ ngươi tính thế nào?

Tính?! Hiên Viên Khanh Trần nhìn Vô Ngân:

- Nếu được thì ta thật sự rất muốn mạng nàng ta. – sau đó hắn lại lắc đầu phủ định quyết định này. – Đáng tiếc, ta không còn là Hiên Viên Khanh Trần trước kia nữa. Trước mắt chỉ có thể buông ân oán cá nhân thì mới có thể mưu đồ đại sự. – Hiên Viên Triệt, ta không có ngu như vậy. Ngươi đưa Hoa Thanh Nhã tới, thứ nhất vì muốn trấn an Lan Lăng vương, thứ hai chỉ sợ là muốn khiến Hiên Viên Khanh Trần hắn nhất thời phân tán tư tưởng. Thường thì chỉ cần một kích động nho nhỏ cũng đủ làm phán đoán sai lầm, theo đó cục diện tất sẽ đảo điên, biến hóa.

- Khanh Trần, có lẽ Lan Lăng vương sẽ vì hành động hôm nay của ngươi mà thay đổi không ít suy nghĩ về ngươi. Hơn nữa, liên minh giữa hai nước luôn mặt mục đích lợi ích lên đầu, hiện tại Tây Sở đã sớm không còn là nỗi lo lắng của hắn ta, bước tiếp theo e là muốn kết liên minh với Đại Nguyệt. Có Hoa Thanh Nhã ở trong làm ngươi hòa giải, việc đó chắc không khó. Có điều, vì vậy mà Bắc An bị dồn vào thế bí, có thêm vật cản mới. – Vô Ngân phân tích cục diện trước mắt.

- Hắn muốn gì ta đều đoán biết được. – đôi mắt thâm thúy, sắc bén ánh lên những mưu tính trong lòng. – Vô Ngân, ở Bắc An đã chuẩn bị thế nào rồi?

https://thuviensach.vn

- Tất cả đã sớm an bài tốt, ngươi yên tâm. Vấn đề ở chỗ, hiện giờ chúng ta nên làm sao để rời khỏi Lan Lăng.

Ánh nến nhuộm một màu nhẹ lên khuôn mặt tuấn mỹ, bất phàm của Hiên Viên Khanh Trần, giữa cái tối và cái sáng, giọng nói trầm thấp của hắn vang lên cứ như ma chú:

- Trước tiên phải để Cảnh Dạ Lan rời đi, còn ta thì cuối cùng! –Hiên Viên Triệt đã trăm phương nghìn kế an bài, nếu không chơi với hắn ta thì chẳng phải sẽ làm cho hoàng huynh hắn không công lãng phí một cơ hội bồi dưỡng tình cảm rồi.

- Được, ta đi sắp xếp! Ngươi cũng phải cẩn thận. – Vô Ngân biết rõ hắn đã quyết thì không thể khuyên can nổi.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 269

Không nằm ngoài kế hoạch, mấy ngày sau trong cung truyền tới thánh chỉ, ban thưởng cho Bắc An vương và vương phi một biệt viện. Nói rằng đó là nơi hoàng thượng mời Bắc An vương ở lại Lan Lăng chơi.

Thứ nhất là bù đắp lại sự thiếu xót lúc trước, thứ hai là Nhã quý phi rất thích Bắc An vương phi nên muốn nàng tiến cung bồi chuyện vài ngày.

Giam lỏng!

Cảnh Dạ Lan biết thâm ý của những việc làm này, chỉ có hai chữ đó. Nàng đã sớm cảnh báo Hoa Thanh Nhã đừng làm bất cứ hành động gì nhưng thật ra nàng ta cũng rất dũng cảm.

Nhìn thánh chỉ trong tay nội thị quan, trước khi Hiên Viên Khanh Trần kịp phản ứng thì Cảnh Dạ Lan đã đứng lên tiếp nhận:

- Làm phiền về nói với Quý phi nương nương, ta muốn chuẩn bị vài thứ, sáng mai sẽ tiến cung. Mong người chờ một lát. – vẻ mặt nàng tươi như hoa, giọng nói ôn hòa có lễ. Nội thị quan cũng tươi cười, cúi đầu khom lưng rời đi.

Đao đặt trên cổ, không thể không đi nhưng thực ra nàng rất muốn nhìn xem Hoa Thanh Nhã định làm trò xiếc gì.

- Ta không cho phép! – Hiên Viên Khanh Trần giật thánh chỉ trong tay nàng vứt đi, cúi người bưng lấy hai má nàng. Đương nhiên không được, rõ ràng là Hoa Thanh Nhã muốn giữ chân Cảnh Dạ Lan để ngăn cản hắn.

https://thuviensach.vn

Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng vuốt ve hai má nàng; Cảnh Dạ Lan bất giác vươn tay xoa xoa mu bàn tay Hiên Viên Khanh Trần. Không biết bắt đầu từ khi nào nàng rất thích cảm giác này. Ánh mắt nàng khẽ nhíu lại, nhẹ giọng trấn an:

- Sợ cái gì chứ, chỉ là vào cung gặp nàng ta thôi mà. Nếu nàng ta muốn làm như vậy thì sao không nhân cơ hội này xem tâm địa thực sự của nàng ta là gì?!

- Không được, nàng không biết Hoa Thanh Nhã là hạng người như thế nào. Có thể dùng xảo kế thoát khỏi thánh chỉ chôn cùng của tiên đế Đại Nguyệt để sống sót thì đủ biết thủ đoạn và tâm địa nàng ta đã sớm vượt qua nữ tử bình thường. Nếu nàng ta có ý hại người thì chỉ cần một chút lơ là thì nàng nhất định sẽ bị nàng ta nuốt trọn!

Giờ phút này Hiên Viên Khanh Trần đã mất đi sự bình tĩnh, kiềm chế ngày xưa. Chỉ cần là chuyện liên quan tới thì hắn luôn mất bình tĩnh như vậy.

Hắn thừa nhận, nàng chính là nhược điểm và cũng là uy hiếp lớn nhất của mình, thế nên hắn không muốn để nàng dù biết nguy hiểm mà vẫn mạo hiểm đi vào.

- Không được là không được. Cảnh Lan, ta sẽ không đồng ý! – hắn không chịu nghe lời khuyên can của nàng. Người thân duy nhất của hắn vì Hoa Thanh Nhã mà chết, hắn sẽ không để Cảnh Lan đi mạo hiểm thêm nữa. – Nàng nghe đây, Vô Ngân đã an bài tốt mọi chuyện để các nàng trở về Bắc An. Mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể rời khỏi người ta, nhất định không được! – nói xong hắn dùng lực ôm nàng vào lòng, cơ hồ muốn cơ thể nàng dung nhập vào trong người mình.

Cảnh Lan không giãy dụa, tùy ý để hắn ôm, cánh tay nâng lên vỗ về nhẹ nhàng sau lưng Hiên Viên Khanh Trần như muốn an ủi. Nàng hiểu được

https://thuviensach.vn

những lo lắng và sầu muộn của hắn.

- Tự ta sẽ cẩn thận, huống hồ với tình trạng hiện nay, nàng ta tạm thời không có lý do gì xuống tay với ta cả. – nàng chậm rãi rời khỏi hắn một chút, cánh môi mềm nhẹ, phấn nộn bao trùm lên đôi môi Hiên Viên Khanh Trần.

Môi cùng môi tiếp xúc, ướt át mềm mại, khiến cho hô hấp của hai người trở nên dồn dập.

- Khanh Trần, hãy để ta đi. – trong giọng nói của nàng có mang theo sự mê hoặc không thể kháng cự làm cho hắn từ từ nhắm mắt lại.

- Không được… – hít ra thở vào một ngụm khí, giọng Hiên Viên Khanh Trần trở nên khàn khàn. Đột nhiên hắn ôm nàng đứng bật lên, vội vã bước vào phòng trong.

- Này, Khanh Trần… – Cảnh Dạ Lan còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị hắn áp xuống giường. – Ngươi… – nàng mở to hai mắt nhìn hắn vùi đầu trong cổ, lúc nhẹ lúc nặng liếm mút da thịt mình. Cảm giác tê dại nhanh chóng chạy khắp toàn thân.

- Chuyện này… giờ không được.. – Cảnh Dạ Lan đương nhiên biết hắn muốn làm cái gì nên không khỏi hoảng hồn. Đáng ghét, vừa rồi hình như nàng dùng một cách thức quá sai lầm. Không phải nhiều lần dùng chiến thuật nhu tình như vậy đều có thể khiến hắn ngoan ngoãn, nghe lời.

- Khanh Trần… – nàng mới kịp nói một khúc đầu thì đoạn tiếp theo đã bị môi hắn che lại. Môi lưỡi liều chết triền miên, mãi tới khi thấy nàng không thể thở nổi thì hắn mới chịu buông ra.

Tiếng thở dốc lan truyền trong căn phòng.

https://thuviensach.vn

- Cảnh Lan, nàng đừng nghĩ rằng ta sẽ thả cho nàng rời đi. Hôm nay dù có phải trói nàng thì ta cũng sẽ không cho nàng đi! – hai mắt hắn đỏ ngầu, cúi đầu muốn hôn lên đôi môi quyến rũ kia, nhẫn tâm xem nhẹ lệ quang trong mắt nàng.

- Sao ngươi còn không chịu hiểu, chẳng phải ai lúc nào cũng nhượng bộ được đâu! – nàng than nhẹ, nóng vội khuyên giải hắn.

- Nếu muốn nhượng thì cũng phải là ta. Còn nàng là nữ nhân của ta, ta thề sống chết cũng phải bảo vệ người! – nói xong, hắn cởi bỏ vạt áo bên hông, nhanh chóng trói ngược hai tai nàng về phía sau.

- Ngươi mau buông tay! – Cảnh Dạ Lan vừa vội vừa giận, giãy dụa không chịu để hắn thực hiện được ý đồ.

- Ngoan một chút, không cần lộn xộn! – sau khi trói xong, hắn ôm lấy nàng, giọng đầy xin lỗi. – Ta lập tức đi tìm Vô Ngân, trước hết cần chuẩn bị tốt, đêm nay ta sẽ đưa các nàng đi. – liếc mắt nhìn cổ tay nàng còn chưa chịu dừng ý đồ tháo bỏ vạt áo, da thịt trắng nõn đã phiếm hồng. – Cảnh Lan, vô dụng thôi. Cách trói này là ta sử dụng lại cách lần trước nàng dùng để trói ta, sẽ không có ai tự cởi được, trừ khi dùng dao cắt. Chẳng phải nàng từng nói là dù cố mấy cũng không thể cởi ra!

- Ngươi hỗn đản! – sao nàng lại quên Hiên Viên Khanh Trần thông minh như thế nào chứ. Lần trước mới chỉ nhìn cách nàng trói thế mà hắn đã ghi nhớ kỹ.

- Ta sẽ không để cho người bên cạnh ta lại vì ta mà xảy ra bất cứ chuyện gì, nhất là nàng. Ta nợ nàng rất nhiều, ta nguyện để mình bị thương chứ ta không để nàng có bất cứ nguy hiểm gì; bằng không ta có chết bao nhiêu lần cũng không thể tha thứ cho chính mình! – hắn cúi người, hôn nhẹ lên hai má nàng.

https://thuviensach.vn

- Khanh Trần! – nghe những lời hắn nói, trong lòng nàng nổi lên tầng tầng gợn sóng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

- Cảnh Lan, nàng là do ông trời ban cho ta, người độc nhất vô nhị. Nếu không có nàng thì ta biết làm sao bây giờ? – hắn thương tiếc vuốt ve mái tóc nàng. – Sống hay chết ta đều phải cùng một chỗ với nàng, không bao giờ tách ra nữa!

Giúp nàng kéo duy trướng xong, Hiên Viên Khanh Trần xoay người đi ra ngoài, để lại mình Cảnh Dạ Lan ngồi đó trong lòng nóng như có lửa đốt, mê muội nhìn thân ảnh hắn biến mất!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 270

Tay chân Cảnh Dạ Lan bị trói không thể nhúc nhích, trong lòng dù có sốt ruột cũng không lấy đâu ra sức. Mãi tới khi phía chân trời nhuộm một màn đen thì nàng mới nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc tới gần phòng ngủ.

Trong bóng đêm dấy lên ánh nến lay động, cách duy trướng nàng một khoảng ngắn.

- Cảnh Lan. - hắn nhấc duy trướng lên, nhìn Cảnh Dạ Lan đang quay lưng hờn dỗi về phía mình. Hiên Viên Khanh Trần biết nàng đang giận gì nên cúi người ôm nàng vào ngực. Hai tay bưng má nàng, nhưng đôi mắt nàng vẫn nhắm chặt không chịu nhìn hắn khiến hắn phải hạ giọng.

- Ta biết ta không nên chói tay chân nàng lại nhưng không còn cách nào khác. Nàng đừng giận dữ với ta mà!

Sắp chia tay?!

Cảnh Dạ Lan chậm rãi mở mắt ra, quật cường cự tuyệt:

- Ta không đi! - sáng mai nếu người trong hoàng cung Lan Lăng không thấy nàng tất nhiên sẽ đoán biết là Hiên Viên Khanh Trần đã đưa nàng đi và Hoa Thanh Nhã cũng sẽ có lý do đối phó với bọn hắn. Cho dù hắn và Vô Ngân có bản lĩnh thông thiên nhưng giờ đang ở đất của Lan Lăng, liệu có thể phát huy năng lực được bao nhiêu? Đợi tới khi đại quân của Bắc An tới thì phỏng chừng bọn hắn đã sớm thành bột phấn rồi.

- Cô vương nói nàng phải đi thì nhất định phải đi! – hắn đề cao giọng, xưng mình là Cô Vương trước mặt Cảnh Dạ Lan. Nhớ lại lúc đâu ở Bắc

https://thuviensach.vn

An, cũng cách xưng hô này, hắn và nàng đứng trên hai lập trường hoàn toàn bất đồng.

- Vì sao ta phải nghe lời ngươi chứ? Ngươi cút đi xa một chút, không cần ngươi tới quản chuyện của ta! – Cảnh Dạ Lan cơ hồ gầm lên.

Nam nhân này, có lúc thực cố chấp quá đáng.

- Ngươi dám đưa ta đi sao?! Hiên Viên Khanh Trần, ngươi nghe đây, ta đã thoát khỏi ngươi vài lần thì lúc này cũng không ngoại lệ! - trong con ngươi linh động của nàng lóe lên kiên quyết. Nàng cũng là một người quật cường, cố chập, càng là chuyện hắnn ngăn cản thì nàng lại càng thêm quan tâm, chấp nhất. Vả lại, đối người này nàng đã không còn dễ dàng buông tay tất cả để bỏ đi như trước đây.

- Hửm, được! Nàng có biết vì sao ta lại thích nàng như thế không? – hắn cầm một bầu rượu nóng, sau khi thử độ ấm vừa phải mới rót một ly đặt bên môi Cảnh Dạ Lan.

- Ta không uống, đừng nghĩ là ta sẽ mắc mưu ngươi. - nàng trừng mắt liếc hắn một cái, Hiên Viên Khanh Trân lập tức im bặt không cười. Nàng không khỏi dùng sức đá hắn một cái, loại tiểu xiếc này được nàng đùng để chơi người khác thì làm gì có chuyện nàng bị người khác lừa chứ?!

- Bình thường nàng dùng tiểu kỹ xảo này khiến cho ta ăn đủ đau khổ, hôm nay coi như cầu nàng để cho ta làm một lần đi. - Hiên Viên Khanh Trần ngửa đầu uống cạn ly, cúi người áp lên môi nàng. Toàn bộ rượu đều bị chuyển hết sang miệng nàng, răng lưỡi tiếp xúc, nàng không có cách nào phun ra dù chỉ một chút, bất lực để rượu chảy xuống thực quản. Vị rượu nóng ấm cùng mùi hương say nồng khiến người nàng như bị thiêu cháy.

- Ta sẽ hận ngươi! - nàng nhìn Hiên Viên Khanh Trần, gằn từng tiếng nói xong, khóe mắt bắt đầu cay xè. Nàng vẫn luôn muốn chạy trốn rồi đều bị

https://thuviensach.vn

hắn bắt trở về; còn hiện tại, hắn lại tự tay bắt nàng đi, ngược lại, Cảnh Dạ Lan không muốn rời đi!

- Hận đi, chỉ cần nàng bình an là được rồi! - Hiên Viên Khanh Trần hôn khóe mắt ướt át của nàng. Tầm nhìn của nàng bắt đầu mơ hồ, trong lòng không ngừng nỉ non. Trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng thì thầm của nàng gọi tên hắn.

- …Khanh Trần … Khanh Trần…

- Ở Bắc An chờ ta về... - thanh âm cuối cùng bên tai nàng là lời hứa hẹn dịu dàng của hắn.

Không, ta không muốn đi, hãy để ta ở lại! - Nàng vô lực lắc đầu, song không nói nên một lời nào!

…

Trên bầu trời, ánh trăng nhợt nhạt, vắng nhiều vì sao.. Chiếc xe ngựa bay nhanh trên con đường núi hẻo lánh; bốn phía là hộ vệ theo sát gắt gao, cảnh giác quan sát xung quanh.

Một thân hắc y cưỡi một con ngựa cũng màu đen dường như đang dung nhập vào trong bóng đêm. Cảnh Dạ Lan dần đần khôi phục ý thức, đầu vẫn còn chút choáng váng. Hiên Viên Khanh Trần chết tiệt, nhất định là hắn đã lấy dược của Vô Ngân nên mới làm cho nàng ngủ như chết tới tận lúc này.

Dưới thân không ngừng xóc nảy, Cảnh Dạ Lan ý thức được mình đang ngồi trên xe ngựa và chiếc xe này sẽ đưa nàng trở về Bắc An! Trong long nàng giận điên nên vung tay vung chân, lúc này phát hiện tay vẫn bị trói chặt. Song, hình như Hiên Viên Khanh Trần muốn để nàng cảm thấy thoái mái nên không có trói trái tay lại đằng sau mà chuyển về phía trước.

https://thuviensach.vn

Một màn ánh sáng móng manh đập vào mắt khiến nàng phải nhắm tịt mắt lại một lần nữa, sau một lúc mới mở mắt ra.

- Là ngươi? - Cảnh Dạ Lan nhìn thấy người ngồi cùng trên xe ngựa với mình thì không khỏi nhướng mày.

- Ừm, tỷ tỷ tỉnh rồi sao? - Thu Thủy gật đầu với nàng rồi lại lập tức cúi đầu không nhìn nàng nữa.

- Ta đã ngủ bao lâu rồi? - Cảnh Dạ Lan cựa quậy một hồi, ngồi dựa nửa người vào vách xe.

- Một canh giờ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 271

Ca ca không nghĩ rằng mình cũng là người quan trọng nhất của nàng sao? Trong lòng nàng lạnh một mảnh, bụng đựng đầy ủy khuất, nhìn nữ tử khiến Hiên Viên Khanh Trần vương bận kia.

- Hơn nữa cái gì? – Cảnh Dạ Lan thấy nàng ấy dừng lại không nói tiếp thì bật hỏi.

Thu Thủy lập tức cười ngọt ngào đáp:

- Hơn nữa ca ca nói, có vương phi tỷ tỷ ở đây là để bảo vệ ta bình an trở về Bắc An. Cám ơn vương phi tỷ tỷ. – nàng tiến lên, giữ chặt tay Cảnh Dạ Lan, trong bụng thì thầm: nói dối một lần, lúc này chắc cũng không có gì đâu…

Là muốn nàng bảo vệ Thu Thủy? Bất giác lòng nàng trầm xuống, nhưng nhìn đôi mắt sáng ngời, phẳng lặng kia của Thu Thủy thì vô thức gật gật đầu, con ngươi linh động cũng tối đi.

Hai người không nói chuyện với nhau, Cảnh Dạ Lan tựa lưng vào thành xe, nhìn chăm chú nữ tử đang gối đầu trên đùi mình ngủ say, bao phức tạp bắt đầu khởi động trong đầu.

Rầm ~~~ Thân xe vốn đang chạy vững vàng đột nhiên chấn động mãnh liệt khiến nàng và Thu Thủy cùng nhau nhướng người về phía trước. Cảnh Dạ Lan nhanh chóng dùng chân đẩy thanh chắn xe làm điểm tựa để thân mình không tiếp tục đổ về phía trước; một bên dùng hai cánh tay bị trói giữ lấy Thu Thủy đang bị kinh hách.

https://thuviensach.vn

- A ~~~~~~ – Thu Thủy hét lên, túm lấy tay Cảnh Dạ Lan. – Vương phi tỷ tỷ…

- Giữ cho chặt, đừng có buông ra! – nàng căn dặn Thu Thủy, cũng may xe ngựa xóc này có một lát rồi lập tức ngừng lại.

Ngay sau đó, bên ngoài xe ngựa có giọng nói trầm thấp vang lên:

- Vương phi, xe rơi vào vũng lầy, đã quấy nhiễu tới Vương phi rồi! Thuộc hạ lập tức sắp xếp chu toàn!

- Chúng ta không có việc gì. – nàng bình thản đáp, nghiêng người nhìn Thu Thủy. – Ngươi thế nào? – sắc mặt nàng bị dọa tới tái nhợt, phỏng chừng chấn kinh không nhỏ. – Bọn họ là? – nàng hạ thấp giọng hỏi.

- Là tử sĩ do ca ca phái tới. – Thu Thủy lấy tay đè ngực, thở hào hển.

Thì ra là Hiên Viên Khanh Trần đã chuẩn bị tốt, ngay cả tử sĩ bình thường không dùng tới cũng triệu tập.Chuyện lần này so với nàng tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều.

- Thu Thủy, ngươi giúp ta cởi chiếc dây thừng này ra.

- Không được, ca ca nói…

- Ngươi yên tâm, ta sẽ đưa người bình an trở về Bắc An. Tuy ta không thể ở lại giúp hắn cái gì nhưng tuyệt đối không trở thành gánh nặng cho hắn! – Cảnh Dạ Lan lạnh giọng nói xong thì đưa tay tới trước mặt Thu Thủy. – Làm theo lời của ta!

- Được! – Thu Thủy nhỏ giọng đồng ý. Trông nàng nhu nhược, yếu đuối nhưng có khí thế khiến cho người ta không thể không phục tùng; đôi khi khẩu khí của nàng có phần tương tự với ca ca.

https://thuviensach.vn

Gánh nặng?! Thu Thủy cắn cắn môi, xem ra chỉ có nàng đây mới là gánh nặng!

Cởi xong dây thừng, Cảnh Dạ Lan xốc màn xe lên

- Hiện giờ chúng ta đang ở đâu? – trong màn đêm chỉ có thể nhìn thấy núi non trùng trùng điệp điệp, Cảnh Dạ Lan vươn tay thử độ ấm bên ngoài. Xem chừng nhiệt độ trong rừng so với những nơi khác đã thấp xuống mấy độ, giờ chắc đã rời khỏi Lan Lăng được một đường dài.

- Đã rời khỏi biên giới, giờ xe đang hướng đi về Bắc An!

Tốc độ thật nhanh! Nàng nhìn đảo qua người bên ngoài, nghe hô hấp thì thấy thân thủ không vừa. – Được rồi. Tất cả đều làm phiền các ngươi vậy! – nói xong, Cảnh Dạ Lan buông rèm kiệu xuống, im lặng ngồi đó.

Chỉ chốc lát sau xe ngựa lại tiếp tục lịch trình. Cảnh Dạ Lan xoa xoa cổ tay, ở đó có quấn một lớp vải mềm, nên không bị dây thừng siết thành vết đỏ. Tựa lưng vào thành xe, nàng im lặng nhắm mắt trầm tư. Cả người dần hồi phục lại tinh thần sau cơn chấn động khi này, giờ phút này nàng mới có thời gian nhớ lại một màn cuối cùng đó.

Hình như hắn nói muốn nàng ở Bắc An chờ hắn! Được, Hiên Viên Khanh Trần, nếu ngươi đam gạt Cảnh Dạ Lan ta thì ta nhất định sẽ không tha cho ngươi. Nghĩ tới chuyện hắn dám dùng biện pháp mạnh này ép nàng đi thì trong lòng lại có ngọn lửa bùng cháy. Nói đi nói lại thì nàng thừa nhận là mình có quan tâm tới hắn đang ở Lan Lăng xa xôi đó.

Ước chừng xe đi được chưa bao lâu thì lại dừng lại một lần nữa. Cảnh Dạ Lan tuy ngồi trong xe nhưng cũng cảm thấy lần dừng xe này có gì đó không bình thường.

- Làm sao vậy? – nàng bình tĩnh hỏi.

https://thuviensach.vn

- Vương phi, hình như thuộc hạ đã gặp chút phiền toái, mong vương phi và tiểu thư cứ ngồi trong xe, không cần đi ra. – lập tức, một hàng mấy sĩ tử vây quanh xe ngựa có Cảnh Dạ Lan và Thu Thủy.

- Là ai tới?! – Cảnh Dạ Lan đương nhiên hiểu được sự phiền toái kia là gì.

Bên ngoài xe vang lên giọng nói quen thuộc làm nàng nhíu mày. Nếu là người khác thì đã động thủ rồi, chỉ sợ gặp phải người quen nên bọn họ không dám làm bừa.

- Mạt tướng là người dưới trướng Vân vương gia, cầu kiến Bắc An vương phi.

Nhấc màn xe lên, Cảnh Dạ Lan đứng dậy nói:

- Cần gì phải khách khí, Ngô đại ca.

Bốn phía nổi lên gió núi, thổi tung y phục của nàng. Trong bóng đêm, ánh trăng bị núi rừng rậm rạp che khuất, một chút ánh sáng còn rơi rớt như đang tụ hội lại vì nàng. Đôi mắt sáng lấp lánh bức người chớp động, một nhan sắc tuyệt trần mà lạnh lùng đứng ở trên xe.

Ngô thống lĩnh thở dài một tiếng, đối nghịch với nàng là hạ sách; huống hồ Vân vương gia cũng không muốn động tới người này. Nếu không phải hoàng mệnh làm khó thì hắn cũng chẳng muốn biến thành kẻ xấu!

- Cuộc dạo chơi trong đêm này nên kết thúc rồi, mong Bắc An vương trở về Lan Lăng. Người để Bắc An vương một mình ở lại khiến mạt tướng không biết nên xử lý thế nào.

- Là Vân vương gia nói ngươi tới? – Cảnh Dạ Lan để ý quân phục hắn mặc, hỏi.

https://thuviensach.vn

- Vương gia là người nắm quyền binh tướng của Lan Lăng, nếu để đêm nay vương phi rời đi thì làm sao giải thích được với hoàng thượng?

- Đúng vậy, dù ta có muốn đi cũng phải nói một tiếng với vương gia; có điều việc gì cũng có nguyên nhân, đành thất lễ không cáo biệt được, mong vương gia lượng thứ! – nàng nhảy xuống xe, giơ tay ngăn cản mấy tử sĩ muốn ngăn cản, chủ động đi tới trước mặt Ngô thống lĩnh. Nhìn đoàn người đi theo hắn cũng không nhiều, hình như đều là tâm phúc của hắn mà Cảnh Dạ Lan biết mặt. Nếu tử sĩ liều mạng với bọn hắn thì có thể nắm chắc phần thắng.

- Cảnh công tử, đừng làm khó vương gia. Đây là mệnh lệnh của hoàng thượng. – Ngô thống lĩnh đè thấp giọng nói xong ngẩng đầu nhìn sắc trời. Nếu lúc này trở về thì sáng mai vẫn còn kịp vào cung.

- A Cảnh hiểu được. – Cảnh Dạ Lan gật gật đầu. Nhưng sự an bài này không đúng với tác phong của Tô Vân Phong, nàng không phải không hiểu. – Đúng rồi, ta có một muội muội, thân thể không tốt, muốn về Bắc An, không biết Ngô đại ca có nể mặt mũi đồng ý hay không?

- Đương nhiên không được, hoàng mệnh làm khó! – hắn đề cao giọng rồi thầm gật đầu với Cảnh Dạ Lan.

- Vậy đắc tội! – Cảnh Dạ Lan cười khẽ, nhấc váy dài lên, mấy đường ánh sáng sắc lạnh từ trong ống tay áo bắn ra.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 272

Ánh sáng chớp lóe, oánh nhận như nước.

Mấy đường ngân chậm lao thẳng về phía mặt nhưng hắn không có ý né tránh. Cảnh Dạ Lan kinh ngạc, dĩ nhiên nhìn ra hắn có ý chịu bị đả thương; ngay sau đó nàng nâng tay, một viên đá bay trúng con ngựa hắn đang cưỡi. Con ngựa bị chấn kinh, hí vang một tiếng khiến hắn cũng bị chao đảo; cây châm theo đó lướt qua mặt, dừng ngay phía sau.

Nhưng Cảnh Dạ Lan không hề ngừng lại, trong khi Ngô thống lĩnh còn đang sửng sốt thì nàng đã chạy nhanh tới dưới con ngựa, hai tay dùng sức chộp kéo hắn xuống dưới rồi xoay người về phía sau, chế trụ cổ họng hắn.

- Thân thủ của Cảnh công tử thật tuyệt! – hắn tán thưởng.

- Không dám , là Ngô đại ca nương tay. – nàng thấp giọng đáp trả, mày nhíu lại. Vừa rồi hành động của hắn là chịu chết, không thể nghi ngờ.

- Cảnh công tử, mạt tướng có mệnh trên người, không thể không ngăn cản công tử. Công tử cũng biết những người đi theo đều là thân tín của mạt tướng, nếu công tử thật sự muốn đi qua thì chúng ta cũng ngăn không được. – hắn cười khổ. Chính hắn cũng biết năng lực của Bắc An vương phi không kém, lại có thêm tử sĩ của Bắc An vương bên cạnh thì lúc này muốn là đi được.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Còn có thể thế nào đây? Hoàng thượng đột nhiên muốn giữ Bắc An vương lại, giao nhiệm vụ trông coi cho vương gia.

https://thuviensach.vn

- Vì sao Lan Lăng vương muốn giữ Hiên Viên Khanh Trần lại? Lúc ở trên triều đường, không phải đã có quyết định muốn kết minh với Đại Nguyệt, sao giờ lại giam lỏng hắn? Muốn lật lọng?!

- Nghe nói là vì Nhã quý phi mới tới. Nàng hình như rất có ác cảm với Bắc An vương; chuyện kết minh không giả nhưng cũng không có ý để cho Bắc An vương trở về. – Ngô thống lĩnh hạ giọng, thoạt nhìn như Cảnh Dạ Lan đang uy hiếp hắn, thực ra là hắn đang thuật lại tin tức mà Tô Vân Phong nhắn tới.

- Ngay cả công tử đêm nay phải về, dường như cũng liên quan tới chuyện Nhã quý phi đột nhiên nói với hoàng thượng muốn đưa công tử tiến cung trong đêm.

Lại là nàng ta?! Sao không muốn gây chuyện lại không được thế này! Ánh mắt Cảnh Dạ Lan biến lạnh lẽo, đôi khi quá tốt bụng lại bị kẻ khác cắn trộm!

- Cảnh công tử, hôm nay mạt tướng đã nói nhiều quá rồi, mong Cảnh công tử lượng thứ!

Quay sang đối diện với những người hầu đi theo, Cảnh Dạ Lan lạnh giọng nói:

- Các vị, hôm nay chỉ cần thuận lợi trở về, ta không muốn đả thương người khác. – nàng buông Ngô thống lĩnh ra, đi lùi bước một trở về xe.

- Vương phi không thể! – trong đám tử sĩ có người lên tiếng ngăn cản.

- Nghe đây, các ngươi đưa tiểu thư trở về Bắc An.

- Vương phi, Vô Ngân công tử đã chuẩn bị rất tốt mong vương phi theo chúng thần trở về! – khi người này nhìn tới đoàn người Ngô thống lĩnh thì

https://thuviensach.vn

một thứ sát ý vô hình, sắc bén tỏa ra và nhanh chóng tụ lại thành từng đợt sóng.

- Không được, tự ta sẽ quyết định chuyện của mình! – Cảnh Dạ Lan đương nhiên biết nếu muốn giao chiến thì người của Tô Vân Phong không phải là đối thủ của bọn họ.

- Vương phi tỷ tỷ!

Nàng nhìn Thu Thủy:

- Ta nói rồi, nhất định sẽ đưa người trở về bình an. Thế nên ở trên đường ngươi nhất định phải ngoan ngoãn, nếu ngươi tự mình gây ra chuyện gì thì ta sẽ không chịu trách nhiệm với cái mạng của ngươi đâu!

Hiên Viên Khanh Trần, ngươi muốn ta bảo vệ Thu Thủy, ta chỉ có thể làm như vậy, cái khác tùy ý trời vậy! Nói xong, nàng ra lệnh cho đám tử sĩ:

- Các ngươi nghe cho rõ đây, chuyện ngày hôm nay không cho phép ai báo cáo với vương gia và Vô Ngân. Còn nữa, nhiệm vụ của các ngươi là phải trông chừng tiểu thư cho tốt tới khi trở về tới Bắc An, chuyện khác không cần quan tâm. Nhớ kỹ chưa?! – nàng đưa cằm lên, ánh mắt sắc bén đảo qua bọn họ.

- Vương phi…

- Nếu còn coi ta là Bắc An vương phi, các ngươi đừng có dong dài nữa. Mau đi đi! – nàng thúc giục bọn họ mau lên đường. Trong gió đêm, đôi mắt sáng như ngọc của nàng lóe lên uy nghiêm khiến người khác không thể không tuân. – Tất cả mọi chuyện các ngươi cứ chiếu theo lời Vô Ngân mà làm! – cuối cùng, nàng dặn dò một câu.

Đoàn người Ngô thống lĩnh tách ra một con đường để đám tử sĩ rời đi; chờ tới khi bóng họ khuất hẳn, Cảnh Dạ Lan mới xoay người nói:

https://thuviensach.vn

- Đa tạ các vị!

- Công tử muốn trở lại? – Ngô thống lĩnh không biết nàng còn có ý đồ gì.

- Phải trở lại, nhưng không phải cùng các ngươi. – nàng nói xong thì xoay người lên ngựa.

- Ý của công tử là gì?

Nụ cười thanh thoát hiện lên, trong đó có hào khí không thua gì nam tử:

- Tối nay là ta muốn một mình cưỡi ngựa giải sầu, sau đó thuận đường vào cung, các ngươi chưa hề gặp qua Bắc An vương phi.

Mọi người cùng Ngô thống lĩnh đồng thời hô lên:

- Đa tạ vương phi!

- Đa tạ làm cái gì, không cần khách khí như người ngoài vậy! – hàng mày tú lệ của nàng khẽ nhướng lên cao, miệng tươi cười. Tuy chuyện bảo vệ tính mạng là quan trọng nhưng an nguy của người kia cũng rất trọng yếu. Nhất là khi hắn còn thiếu nàng quá nhiều, há có thể để cho hắn chết trong tay kẻ khác một cách dễ dàng.

- Giá ~~~ -hai chân nàng thúc hông ngựa, kéo dây cương quay về.

Nếu đi không được thì sao không thử vận khí với tương lai một phen, về phần người khác…. Đôi môi phấn nộn của Cảnh Dạ Lan hé ra một mạt cười lãnh triệt đáy lòng.

Ta không phải Hoa Mị Nô, không nợ bất luận kẻ nào. Dù ngươi có là ai thì chọc tới Cảnh Dạ Lan ta thì đó chính là bất hạnh lớn nhất của ngươi! Gió núi thổi qua mặt nàng, hơi lạnh khiến tinh thần nàng rung lên. Cảnh Dạ Lan hả Cảnh Dạ Lan, phải kiên cường đến mức tận cùng, cho dù thế nào thì cũng phải cố gắng sống sót!

https://thuviensach.vn

.. ..

Trong hoàng cung Lan Lăng.

Tiếng nước chảy róc rách, thanh thanh vui tai; người ngồi trong hồ nước đang hưởng thụ giờ khắc này.

- Thật ra ngươi rất có hứng tận hưởng! – giọng nữ mềm mại, đáng yêu truyền tới làm cho đôi mắt của người kia từ từ mở ra. Đuôi lông mày không kiên nhẫn giật giật vài cái.

- Là ngươi hả, muộn thế này không phải là lúc ngươi nên bồi bên cạnh phu quân ngươi sao? Nhã quý phi!

- Được rồi, ngươi mau nói cho ta biết ta còn phải chờ ở chỗ này bao lâu nữa? Ta đã làm những chuyện mà ngươi muốn, còn có điều gì chưa hài lòng sao? Hiện tại Hiên Viên Khanh Trần như khốn thú vậy!

Giữa màn hơi nước mịt mùng, nam tử đứng thẳng thân mình, xoay người nhìn lại, ngoắc ngoắc tay với Hoa Thanh Nhã:

- Tới nơi này!

Không thể phản kháng hắn, nàng đành ngoan ngoãn đi qua. Mới tới bên cạnh mà nháy mắt nàng đã bị hắn nắm tóc kéo lại.

- Đương nhiên không hài lòng. Người mà ta muốn chết vẫn còn chưa chết, người mà ta muốn có còn chưa có được, ngươi nói trẫm làm sao hài lòng được?!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 273

Chút bóng đêm cuối ngày nhập nhằng phía chân trời, cả bầu trời màu lam tối dần dần chuyển sáng; mặt trời xuyên thấu qua từng tầng mây, ánh sáng màu vàng hòa tán khắp mặt đất.

Vẫn còn khá sớm nên trên đường không có người qua lại, chỉ có tiếng vó ngựa dồn dập. Tiếng vang biến mất sau tầng đất bụi thổi tung lên, người ngồi trên ngựa có vẻ mệt mỏi, lúc này con ngươi vốn sáng ngời cũng lâm vào trầm tư.

Vó ngựa bay nhanh, cuối cùng cũng về tới trước cửa Vân vương phủ, nàng nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa. Cũng chẳng quan tâm tới mấy lọn tóc rối tung, nàng dung sức đẩy đại môn gây ra những tiếng động kèn kẹt điếc tai.

- Vương … vương phi! – người ra mở cửa có vẻ kinh ngạc, anh ta cố dụi đôi mắt còn chưa tỉnh ngủ nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mặt mình. Cho dù có vẻ phong trần, mệt mỏi nhưng vẫn không giấu đi được nét tươi cười như nắng sớm của nàng.

- Làm sao vậy? – nàng cười hỏi, ném roi ngựa cho gã rồi đi nhanh vào bên trong.

Vẫn là căn phòng ngủ quen thuộc, vẫn là bóng người quen thuộc. Rõ ràng giờ đã là hừng đông mà phỏng ngủ của nàng vẫn thắp một ngọn nến. Nàng cẩn thận đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy có người đang đưa lưng về phía mình, hình như đang nhớ tới cái gì đó.

https://thuviensach.vn

- Chuẩn bị đi, chờ lát nữa các ngươi cứ nghe theo sự sắp xếp của Vô Ngân! – giọng nói của hắn nghe rất mệt mỏi song lạnh không chút độ ấm giống như lần đầu tiên nàng nghe thấy. Trong tay hắn đang nắm thứ gì đó, nhìn kỹ hơn thì nàng lập tức biết được đó là gì, bất giác tim đập nhanh hơn.

Cảm thấy người mới tới không có phản ứng, Hiên Viên Khanh Trần không kiên nhẫn nói tiếp:

- Sao, còn có chuyện gì muốn nói hả? – hắn xoay người nhìn lại, bất chợt trong mắt có kinh hỉ và nhiều hơn là giật mình, bất ngờ. – Nàng…

- Khanh Trần, ta đã trở về! – Cảnh Dạ Lan từ từ đi tới bên cạnh hắn, nâng tay lên dịu dàng xoa hai gò má của Hiên Viên Khanh Trần. Một đêm không ngủ, vẻ mặt hắn thật hốc hác, râu mọc lởm chởm dưới cằm cọ vào da tay nàng có cảm giác đau ngứa.

- Ta đang nằm mơ hay là nàng đã thật sự trở lại? – hắn không thể tin được, ngơ ngác nhìn nàng.

- Sao, ngươi nằm mơ mà cũng thường mơ thấy nữ tử xinh đẹp hả? – giọng nói của nàng có chút hờn dỗi, ngay sau đó liền bật cười; ngón tay mảnh khảnh chậm rãi vuốt ve gương mặt hắn. –Tayta bị râu của ngươi cọ đau quá rồi!

Hiên Viên Khanh Trần từ từ nhắm mắt lại, một lát, đột nhiên mở bừng mắt ra, nhanh tay bắt lấy tay nàng, đặt bên môi hung hăng hôn:

- Nàng thật đúng là không biết nghe lời! – giọng nói có chút run rẩy, có hờn có giận, song lại dễ dàng nghe ra sự quyến luyến ẩn chưa bên trong.

Nàng đã trở lại, đúng là nàng đã trở lại!

- Cảnh Dạ Lan ta trước giờ có khi nào thì nghe lời ngươi nói chứ? Trước kia không, hiện tại cũng không… – nàng nheo mắt lại, rút tay khỏi tay hắn,

https://thuviensach.vn

trượt xuống cổ họng. Đuôi mắt xinh đẹp khẽ nhướng lên, đôi môi phấn nộn mở ra. – Sau này hả? Dĩ nhiên vẫn sẽ không nghe!

Hai điểm sắc lạnh trong đôi mắt đó nháy mắt bị hòa tan lúc nàng nhìn tới Hiên Viên Khanh Trần. Nụ cười trêu chọc, ấm áp của nàng khiến lòng Hiên Viên Khanh Trần nóng lên theo, song vẫn hé ra gương mặt lạnh lùng.

Sau này? Nàng nói là sau này?!

Tiếng lòng đầy kích động mà hắn vẫn cố tỏ ra một bộ không quan tâm:

- Nàng đúng là lớn mật, dám không nghe theo sự an bài của ta, còn tự tiện chạy về đây. Bọn họ làm việc kiểu gì mà không có lấy một người nào thông báo cho ta một tiếng!

- Là tự ta muốn quay về, là ta không cho bọn họ nói cho ngươi biết; bằng không làm sao ta có cơ hội chạy về chứ?! – Cảnh Dạ Lan chẳng thèm sợ bộ dáng tức giận của hắn, tiến lên cầm tay hắn. – Ngươi yên tâm, ta đã dặn dò bọn họ đưa Thu Thủy trở về, ngươi còn lo lắng cái gì nữa?!

- Đương nhiên là nàng! – Hiên Viên Khanh Trần bật thốt ra. Nàng không suy nghĩ gì liền trở lại nơi này, tuy không nói ra nguyên nhân song hắn cũng hiểu được vì sao. Kích động trong lòng không thể nào diễn tả được bằng lời nói cứ thế đè nén xuống. – Ta an bài tất cả là muốn nàng trở về, vậy mà nàng lại chạy về đây, có biết là nguy hiểm lắm không.

Hắn biết nữ nhân trước mắt đây không hề giống những người tầm thường khác; song dưới bất cứ tình huống nào không phải một người là có thể thay đổi ý định của nàng!

Cảnh Dạ Lan nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn thì liền chủ động ôm lấy hắn:

- Chính vì biết nguy hiểm nên ta mới muốn ở lại. Này, Hiên Viên Khanh Trần tiểu kỹ xảo của ngươi làm sao làm khó được ta chứ! – híp đôi mắt

https://thuviensach.vn

hạnh lại, nàng chỉ chỉ vào thái dương hắn, ý cười tự tin, nghiêm túc chảy ra trong đáy mắt. Cuối cùng thì Hiên Viên Khanh Trần cũng đành thở dài bất đắc dĩ.

- Cảnh Lan, nàng đúng là khắc tinh của ta mà. Đối với nàng thì ta chẳng có biện pháp nào cả.

- Đương nhiên. Hiên Viên Khanh Trần, ngươi nợ ta còn chưa trả, đừng mơ tưởng muốn thoát khỏi sự đòi hỏi từ ta. Hiểu chua?! – nàng cười duyên, hai đôi mắt vọng vào nhau. Hắn nhịn không được cúi xuống ôm người trong lòng.

Hoa Thanh Nhã so với những gì bọn hắn nghĩ còn phức tạp hơn nhiều. Vừa không muốn thả hắn rời khỏi Lan Lăng, vừa không dám chủ động động thủ với hắn, lúc nào cũng nằm trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Chi bằng bọn hắn chủ động trước.

- Cảnh Lan, trời đã sáng rồi, sẽ có người trong cung tới đón nàng. – hắn vuốt ve mái tóc dài của Cảnh Dạ Lan, không hề muốn nàng mạo hiểm. Cho dù năng lực của nàng cũng khiến cho hắn nể sợ một phần nhưng hắn vẫn không thể nhẫn tâm để nàng đi vào chỗ nguy hiểm.

- Ừm, nếu ta không trở lại thì ngươi định để ai tiến cung? – nàng nâng mặt lên hỏi. Hắn không trả lời được, nàng kiễng mũi chân chạm đôi môi non mềm vào môi hắn. Trong khi hắn còn đang thất thần thì nàng ác ý há miệng, cắn một miếng.

- Ái… – Hiên Viên Khanh Trần ăn đau không khỏi nhíu mày, còn nàng thì đắc ý cười liên tục.

- Đây là phần lãi từ món nợ của ngươi với ta! – nàng nhếch cằm, giọng nói bá đạo.

https://thuviensach.vn

- Phần lãi? – mâu quang Hiên Viên Khanh Trần trầm lại, không phải giận mà vì sinh ra một thứ tình cảm nồng đậm khác lạ với nàng. Cánh tay vươn ra, ngăn đường đi của nàng lại. – Nàng cố ý?!

- Đương nhiên! – Cảnh Dạ Lan cũng không né tránh hắn, đưa mặt tới gần mặt hắn, đầu ngả xuống bả vai hắn, nhỏ giọng nói. – Ngươi đưa ta vào cung, vợ chồng tình thâm .. lưu luyến.. cho nên…. – nàng cười khúc khích, hai má chốc chốc đỏ bừng.

- Cho nên cái gì? – hắn đã biết rõ còn cố hỏi.

- Cho nên chúng ta còn có thời gian! – cánh môi ẩm ướt của Cảnh Dạ Lan ghé sát bên tai hắn, nỉ non. – Khanh Trần, lúc này ta và ngươi nhất định phải thắng!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 274

Lại một lần nữa đặt chân vào hoàng cung Lan Lăng nhưng Cảnh Dạ Lan đã không còn cảm giác lo lắng, bất an như trước.

Cho dù biết phía trước có rất nhiều nguy hiểm nhưng nàng vẫn vững bước đi tới, bên cạnh là Hiên Viên Khanh Trần, hai người cùng nhau tiến vào cung. Mười ngón tay gắt gao đan vào nhau, nàng thong thả đi, bộ dáng nghiêm túc, cứng cỏi.

Hoa Thanh Nhã sớm đã ở đó đợi nàng, khi thấy hai người đi vào thì liền tươi cười quyến rũ song không khí chung quanh lại mang theo nhiều hơi lạnh.

Mà Hiên Viên Khanh Trần đi bên cạnh Cảnh Dạ Lan cũng đang nhìn nàng ta, trong đôi mắt yêu dị kia chất chứa hận ý cùng khinh miệt, lãnh liệt như giết được người.

Hết lần này tới lần khác cướp đi những người mà cô vương yêu thương, Hoa Thanh Nhã, cô vương sẽ khiến ngươi hối hận vì đã làm như vậy!

Sao Hoa Thanh Nhã lại không biết, nàng ta cũng dùng một ánh mắt đồng dạng đáp lễ hắn! Hận đi, ngươi có năng lực làm gì ta chứ? Sau đó ánh mắt của nàng ta lại chuyển sang người Cảnh Dạ Lan.

Cho dù nàng có phải Hoa Mị Nô hay không thì đây chính là nữ nhân mà người kia muốn có được. Cuối cùng, hắn ta và Hiên Viên Khanh Trần đều muốn có cùng một người, có điều lúc này không biết như thế nào… Nghĩ tới đây, trong lòng Hoa Thanh Nhã nổi lên một tầng cảm xúc không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

- Bắc An vương phi, nghĩ lại thì chuyện ta mời nàng ở lại trong cung chơi đã khiến phu thê hai người tạm rời xa nhau rồi. – nụ cười đầy giễu ý của Hoa Thanh Nhã như cố ý hướng tới phía sau sườn điện.

- Không sao, có thể nói chuyện với Quý phi nương nương mới là phúc khí của Cảnh Lan. – nàng thản nhiên cười, ánh mắt lưu chuyển lập tức phát hiện phía sau duy trướng bên sườn điện có bóng người lóe qua. Cùng lúc, nàng dùng sức nắm lấy tay Hiên Viên Khanh Trần, không cần phải nói thì hắn chắc cũng đã chú ý tới.

Sau đó nàng nhìn sang Hiên Viên Khanh Trần, nhỏ nhẹ nói:

- Khanh Trần, chàng cũng đã đưa ta tới hoàng cung rồi, cũng nên sớm trở về thôi.

- Được! – hắn lưu luyến buông tay nàng ra rồi ngẩng đầu nhìn Hoa Thanh Nhã, nói. – Nhã quý phi, cô vương để Cảnh Lan ở lại bên cạnh quý phi một thời gian; có điều cần phải nói rõ ràng một chuyện. Nếu Cảnh Lan thiếu một ngọn tóc thì cô vương cũng sẽ không từ bỏ ý đồ! – cười nhạt một tiếng, ánh mắt hắn lợi hại như đao bắn tới Hoa Thanh Nhã. Khóe miệng gợi lên một nụ cười tươi rói nhưng tàn khốc và sặc mùi chết chóc.

Cô vương không quan tâm hiện giờ thân phận của ngươi là gì, ngươi muốn dùng Cảnh Lan áp chế cô vương thì e là ngươi không ngờ được một điều, người khác dám chạm vào bảo bối của Hiên Viên Khanh Trần này thì ngay cả việc bị phỏng như thế nào chắc cũng không biết.

Hoa Thanh Nhã biến sắc; Hiên Viên Khanh Trần cuồng ngạo tới tận hoàng cung của Lan Lăng mà vẫn dám dùng khẩu khí này đe dọa nàng. Hắn không giống tiên đế, thậm chí so với Hiên Viên Triệt còn cuồng vọng hơn nhiều. Hắn không hề tỏ ra lo lắng với nguy hiểm bên cạnh, ngược lại càng thể hiện khí phách bức người của mình.

https://thuviensach.vn

- Bắc An vương nói đùa rồi. Vương phi trông có điểm giống với Mị Nô, bản cung yêu thích nàng còn chưa đủ thì sao lại có chuyện làm khó nàng. – nụ cười của Hoa Thanh Nhã thật miễn cưỡng, không ngờ lại bị hắn bắt thóp như vậy.

Hắn không còn là đứa nhỏ trước kia để tùy ý người khác sắp xếp. Sau lần Hoa Thanh Nhã gặp lại hắn thì mỗi một lần đối diện với hắn, từng câu từng chữ, ngay cả không khí xung quanh hắn cũng bắn ra hơi thở nguy hiểm; khiến nàng ta có cảm giác mình đang đi trên một miếng băng mỏng. Nếu không phải người kia an bài thì nàng ta thậm chí còn không dám nghĩ tới chuyện gặp mặt hắn.

- Khanh Trần, ta nghĩ quý phi nương nương biết làm như thế nào, chàng sớm trở về đi. Qua mấy ngày ta sẽ trở về với chàng. – nụ cười sắc sảo gợn lên, nàng kéo tay Hiên Viên Khanh Trần đưa ra ngoài tẩm cung.

Dưới màu vàng của ánh mặt trời gay gắt, Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng mặc một thân y phục tơ lụa trắng, đôi mắt sáng ngời lộ ra ý cười tin tưởng.

Tiếp theo đây hắn phải làm cái gì đó rồi!

Còn có người đứng sau duy trướng vừa rồi! Hiên Viên Khanh Trần nghĩ tới đó thì đôi mắt như có lửa, đây là một việc nằm ngoài ý muốn, ra ngoài dự đoán của hắn và Vô Ngân. Có điều nó càng làm cho mọi chuyện sau này biến chuyển thêm thú vị.

Hắn đi xa rồi, Cảnh Dạ Lan mới tùy ý ngồi xuống trước mặt Hoa Thanh Nhã:

- Ta nghĩ có phải nương nương nghe không hiểu những lời ta nói lần trước? – ngón tay quấn tròn vạt áo, nàng làm một bộ không để ý hỏi.

https://thuviensach.vn

- Bản cung dĩ nhiên là hiểu được, nhưng có người nhất định muốn ngươi đến, nên mới nghĩ mọi cách có thể để làm Bắc An vương phi đường đường chính chính vào cung. – cổ tay vẫn còn đau đớn, nụ cười có điểm cứng ngắc trên khóe miệng Hoa Thanh Nhã.

- Ồ, ai có tâm như vậy?! – nàng cười nhạt, khóe mắt liếc nhanh tới phía duy trướng. Không để cho Hoa Thanh Nhã nói thêm gì, nàng thu lại ý cười, lạnh giọng nói. – Nếu đã đến thì cũng nên đi ra đi!

Phía duy trướng khẽ nhúc nhích, sau vài tiếng động nhỏ, một người chậm rãi đi ra. Người này ăn mặc trang phục của Đại Nguyệt, trên khuôn mặt tuấn mỹ là đôi mắt khí thế bức người, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu tâm tư của người trước mặt.

- Ồ, đúng là khách quý. Không ngờ ở Lan Lăng mà cũng thấy ngươi ~~! – Cảnh Dạ Lan nheo mắt lại, giọng nói có chút giật mình, đôi môi khẽ nhúc nhích phun ra ba chữ. – Hiên Viên Triệt!

Đang nghĩ sao Hoa Thanh Nhã có thể bày mưu tính kế hay như vậy, thì ra người đứng phía sau bức màn chính là hắn ta. Đưa một người đường đường là Thái Hậu của Đại Nguyệt tới Lan Lăng hòa thân thì cũng chỉ có Hiên Viên Triệt mới có thể làm ra chuyện này.

Hắn hơi sửng sốt, tiếp đó nở một nụ cười quỷ dị:

- Còn nói ngươi không phải Mị Nô; bằng không sao lại biết tục danh của trẫm?!

- Ha ha ~~~ – Cảnh Dạ Lan cười duyên, tay đưa lên xoa xoa trán. Gương mặt mệt mỏi của nàng vì nụ cười kia mà biến minh diễm động lòng người. – Tốn nửa ngày khí lực chỉ vì muốn xác định ta có phải là Hoa Mị Nô hay không sao? Nếu ta biết đây chính là nghi hoặc trong lòng ngươi thì đã sớm cho ngươi một lời giải, cần gì phải dùng tới cách này!

https://thuviensach.vn

- Thật ra trẫm không muốn biết điều đó! – người trước mắt này có đôi mắt tinh nhạy như Hiên Viên Khanh Trần, khuôn mặt giống nhau nhưng nàng đem lại cho người ta hai cảm giác hoàn toàn bất đồng. Lần đó gặp nàng ở Bắc An cách nay đã lâu, giờ lại hội ngộ, cảm giác còn mãnh liệt hơn trước.

- Vậy ngươi muốn biết cái gì? – Cảnh Dạ Lan ngừng cười, thủy mâu đảo qua Hiên Viên Triệt. Đôi mắt đùa cợt và bất tuân kia đã khơi gợi ý niệm muốn thu phục lòng nàng trong đầu Hiên Viên Triệt.

- Trẫm không muốn biết gì hết! – hắn chậm rãi đi tới gần Cảnh Dạ Lan.

- Cái gì cũng không muốn biết vậy ngươi cố ý buộc ra vào cung, chẳng lẽ mục đích của ngươi chính là ta?

- Nếu trẫm nói đúng thì sao?

- Vậy thì… – Cảnh Dạ Lan kéo dài giọng, ngay sau đó hai tròng mắt đột nhiên buộc chặt lại!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 275

Cái vẻ tao nhã tuyệt đại kia như dĩ vãng, thần vận và ánh sáng nhàn nhạt từ trong thân thể người kia phát ra xung quanh.

- Chỉ sợ là ngươi sẽ không vui mừng được lâu đâu. - trong giọng nói mang theo chút uyển chuyển, chút lành lạnh, cứ như cơn gió lạnh đầu xuân. Tuy nhìn bộ dáng có vẻ lo lắng nhưng chỉ cần một ánh mắt cũng đủ biến thành thứ vũ khí sát thương kẻ khác.

- Ổ, phải không?! - Hiên Viên Triệt biến sắc. Hắn rất ghét cái biểu tình của người trước mặt này, một bộ dáng hờ hững, chưa bao giờ nhìn thấy hắn. Không, thậm chí là không thèm để hắn vào mắt, hoàn toàn không xem sự tồn tại của hắn ra gì. - Nếu trẫm không như vậy thì ngươi có khả năng làm thế nào đây?

Không cam lòng, không cam lòng! Sao có thể dễ dàng thua trận chứ, chẳng lẽ hắn không có cái gì bằng được Hiên Viên Khanh Trần kia sao? Ngay cả một nữ nhân mà hắn cũng không thể có được!

Cảnh Dạ Lan không nhìn tới sự căm tức trong mắt hắn, hờ hững đáp:

- Biện pháp đơn giản nhất chính là giết ngươi! - giết người đối với nàng là cách đơn giản nhất và nhanh chóng nhất; trái ngược hoàn toàn với một Hiên Viên Triệt lúc nào cũng cố nghĩ ra trăm phương ngàn kế thì nàng cảm thấy đây là biện pháp tốt nhất.

- Giết trẫm? Ngươi thật to gan! - mắt hắn biến lạnh. - Ngươi không sợ Hiên Viên Khanh Trần chết tại nơi này? Chỉ cần trẫm ra lệnh thì hắn ngay cả xương cốt cũng không còn nguyên! - nữ nhân này luôn tỏ ra một bộ

https://thuviensach.vn

không quan tâm tới bất cứ điều gì, đối với uy hiếp của hắn cũng chẳng đề vào bụng.

Cảnh Dạ Lan cúi đầu nhìn mấy ngón tay của mình bị miết tới trắng xanh, sóng mắt bình lặng, lời nói ra có chiều miễn cưỡng song cực độ tự tin:

- Nếu ngươi thật sự dám thì cũng sẽ không dùng kế để kéo ta vào cung với ý đồ dùng ta để vây khốn hắn. Nếu ngươi thật sự dám thì cũng không cải trang trốn ở trong này, khiến một người đường đường là hoàng đế Đại Nguyệt như ngươi phải chịu ủy khuất. - đôi mắt trong veo liếc nhìn lên, chú mục vào Hiên Viên Triệt cực châm chọc, đùa cợt.

- Ngươi và hắn không hổ là phu thê, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng giống. Có điều trẫm muốn nói với ngươi một chuyện, nếu trẫm đã dám tới đây thì hắn đã nghĩ tới cách trở ra toàn thân; còn các ngươi chỉ là khốn thú đấu đá trong chính cái lồng mà trẫm làm!

Ban đầu, kế hoạch của hắn chỉ là đưa Hoa Thanh Nhã đến Lan Lăng, nàng ta ở trong cung nhiều năm rồi nên có thể dễ dàng tìm được vị trí trong vương thích Lan Lãng. Hắn tin nàng có đủ bản lĩnh để làm được chuyện đó! Huống hồ, hắn còn có Đế Cơ trong tay đề khống chế, hắn không sợ Hoa Thanh Nhã sẽ phản bội mình.

Lan Lăng tuy là một nước lớn nhưng kẻ cầm vương quyền hiện nay lại là người thích an nhàn, hơn nữa còn hám sắc. Không khó để dụ hoặc. Nếu muốn quán chế tư tưởng của hắn ta thì có một cách đó là cho người của mình ở bên cạnh quân vương!

Thêm nữa, hắn nghĩ tới chuyện Hiên Viên Khanh Trần vì việc của Tây Sở vương Hách Liên Quyền mà bị giam lỏng ở Lan Lăng, nhịn không được nên muốn đích thân tới xem sao. Quả thật hắn không có cái suy nghĩ muốn lấy mạng Hiên Viên Khanh Trần như lúc này, đó là một điều thay đổi về sau trong kế hoạch.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần mạnh hơn hắn là điều rõ ràng, nhưng Tô Vân Phong cũng là một người mà hắn không thể khinh thường, nhất là khi hắn thấy Lan Lăng vương rất yêu thích và tín nhiệm hắn ta. Tuy loại bỏ Hiên Viên Khanh Trần không dễ dàng, song xét lại thì muốn loại bỏ Tô Vân Phong càng không dễ.

Trong những đứa con nối dòng của Lan Lăng vương không có ai có được danh vọng có thể vượt qua Tô Vân Phong, hơn nữa so về tài trí và mưu lược cũng chẳng ai bằng hắn ta. Sau này, nếu hắn xưng thần thì không sao; nhưng nếu có một ngày làm phản, nhất định hắn ta sẽ là kẻ địch mạnh nhất của Đại Nguyệt. Người duy nhất có thể áp chế hắn ta chính là Hiên Viên Khanh Trần.

Trước tiên là tiêu diệt tai họa ngầm đáng sợ nhất, sau đó loại bỏ đối thủ mà mình có khả năng nắm trong tay, từ từ từng bước một tiến hành theo kế hoạch, đó mới chính là mưu đồ thống nhất thiên hạ của Hiên Viên Triệt hắn!

- Có phải là khốn thú đấu đá lẫn nhau hay không thì sau này mới biết được. Giống như hoàng thượng ngươi ở trong này không dám xuất đầu lộ diện, coi như ta và Khanh Trần cũng được thư thái chút ít. - phản cảm với hắn trong lòng Cảnh Dạ Lan không ngừng gia tăng, ý cười đùa cợt bên khóe miệng không ngừng mở rộng.

- Làm càn! - Hiên Viên Triệt dường như mất kiềm chế; đổi lại bình thường thì sự tự chủ của hắn không kém, thế mà liên tiếp hai lần vì một nữ nhân mà thất thố.

Khuôn mặt này khiến hắn tưởng nhớ bao năm, cuối cũng cũng bị chính hắn làm tổn thương sâu đậm nhất. Cho dù có tự mình xin lỗi nàng thì thế nào? Chỉ cần nàng thuận theo hắn một lần cũng được, ngược lại điều đó đã trở thành hy vọng xa vời.

https://thuviensach.vn

- Làm càn thì thế nào, hoàng thượng?! - Cảnh Dạ Lan cười tủm tim, chớp mắt mấy cái, má lúm đồng tiền xuất hiện. - Như vậy đi, hoàng thượng có kế hoạch của hoàng thượng, chúng ta không ngăn cản nhưng cũng mong ngài đừng làm trở ngại Khanh Trần trở về Bắc An. Hôm nay ta coi như không thấy ai, cũng không phát sinh bất cứ chuyện gì.

Nàng âm thầm vuốt ve ngân châm lạnh lẽo trong ống tay áo. Theo lời Hiên Viên Triệt nói ban nãy thì nàng nghĩ hắn đã có vài hành động gì đó, nàng đoán được một ít. Hắn dễ gì hạ bệ ngôi vị hoàng đế của mình theo Hoa Thanh Nhã tới Lan Lãng, ủy khuất chính mình làm một tùy tùng nho nhỏ bên cạnh nàng ta. Từ những gì Khanh Trần miêu tả thì nàng cũng biết chút ít về hắn, hắn là một người không bao giờ chịu thiệt. Nếu hắn cố ý chuyển hướng tới nàng thì phỏng chừng hắn còn có âm mưu hay việc quan trọng nào đó phục vụ cho kế hoạch của mình.

- Ngươi cho rằng ngươi có thể bàn điều kiện với trẫm? – hắn cười lạnh, từ trên cao nhìn xuống Cảnh Dạ Lan.

- Không phải bàn, mà là ngươì nhất định phải làm như vậy! - đôi mắt mị hoặc của nàng nheo lại, giọng nói chầm chậm. - Ta biết trước khi ngươì tới đã thu xếp tất cả, nhưng ta cũng đành nói thật cho ngươi biết, chúng ta cũng vậy. Nếu không tin thì hoàng thượng có thể thử xem! – nói xong nàng xoay người nhảy tới, nhanh như chớp liền khống chế yết hầu Hoa Thanh Nhã.

- Mị Nô .. ngươi... - Hoa Thanh Nhã vẫn đứng sau lưng Hiên Viên Triệt cũng thật không ngờ mục tiêu của Cảnh Dạ Lan là mình.

- Ngươi giết nàng thì làm được gì chứ? - Hiên Viên Triệt lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, dung nhan không hề động.

- Làm ngươi thiếu đi một quân cờ tốt a! - nàng cười quyến rũ. - Hoàng thượng, lúc này ngươi nên đồng ý với chúng ta ba điều; nếu Quý phi nương nương xảy ra chuyện gì thì ngươi nói xem, những người tới nhìn sẽ nói là

https://thuviensach.vn

ta động thủ haylà ngươi động thủ? - tay nàng tăng lực khiến hô hấp của Hoa Thanh Nhã bị kiềm hãm.

- Triệt... - Hoa Thanh Nhã dùng ánh mắt ai oán, đau khổ cầu xin hắn.

Cảnh Dạ Lan cũng không nóng vội, chỉ tươi cười nhìn Hiên Viên Triệt. Thời điểm giết người thì nàng cũng không kém kiên nhẫn.

- Cô cô! - nàng cúi đầu bên tai Hoa Thanh Nhã; nhìn sắc mặt của nàng ta dần tái xanh vì hô hấp không thông nhưng tuyệt không có đồng tình, lạnh giọng nói. - Biết tâm tình Hoa Mị Nô lúc đó chứ, bị người thân của mình bán đứng chính là cảm giác như thế này đây!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 276

Một tiếng cô cô làm cho Hoa Thanh Nhã kinh hồn, rốt cuộc thì nàng ấy là… Phía đuôi mắt lóe ra lãnh ý lạnh thấu xương tủy, người này tuyệt đối không phải Hoa Mị Nô.

- A a a a a a ~~~ – nàng nói không nên lời, chỉ trừng to mắt đầy hoảng sợ, trong cơ thể dần dần hiện lên cảm giác lạnh lẽo chạy khắp tứ chi. Nàng ấy đúng là muốn lấy mạng của nàng! Đôi mắt rưng rưng nước quay tìm tới nam tử đứng không xa bên cạnh, nhận lại được cũng chỉ là một ánh nhìn lạnh lùng.

Đã biết rõ rồi mà vì sao còn tồn tại một tia hy vọng; cho dù nàng có là một quân cờ thì sống hay chết hắn cũng nên nói một câu gì chứ! Nhưng mà hắn chỉ lạnh lùng nhìn nàng, giống như nhìn một kẻ xa lạ. Dòng lệ ấm nóng chảy xuống hai bên má, thấm ướt da thịt không chút máu.

- Sao? Biết sự tuyệt vọng của Hoa Mị Nô lúc đó rồi chứ?! –Cảnh Dạ Lan nhìn nàng ta không chớp mắt, gằn giọng phát ra từng tiếng châm chọc như chém vào lòng. – Ta dĩ nhiên không phải nàng nhưng nàng có bao nhiêu oán hận thì ta là người biết rõ ràng nhất. Cô cô à, còn nhớ rõ nàng đã cầu các ngươi như thế nào không?

Lúc mới nhập hồn vào thân thể này thì nàng cũng dần dần tiếp nhận trí nhớ của Hoa Mị Nô, hỗn độn, mơ hồ không rõ. Dần dần, ý thức của nàng ấy lưu lại trong cơ thể biến mất; thỉnh thoảng lại xuất hiện vài ý niệm trong đầu Cảnh Dạ Lan khiến nàng phải hành động theo. Hơn nữa, nghe từ những người khác thì nàng cũng biết thêm được vài chuyện cũ, kết hợp với đống ký ức hỗn độn kia bắt đầu hiện hữu rõ hơn.

https://thuviensach.vn

Hoa Thanh Nhã đã cảm thấy bất an và sợ hãi khi nhìn thấy nàng, điều này chứng minh nàng ta cũng là đồng lõa trong cái chết của Hoa Mị Nô.

Ngươi đừng có trách ta, lúc đó Hoa Mị Nô chọn lựa cái chết, còn ta thì chỉ muốn sống! Con ngươi tối đen như mực của nàng không có nửa điểm gợn sóng khiến cho Hoa Thanh Nhã càng lâm vào đáy sâu tuyệt vọng.

- Không… – Hoa Thanh Nhã dùng hết toàn lực phát ra một tiếng kêu, đầu không ngừng phe phẩy, giãy dụa vô vọng nhưng càng khiến cho Cảnh Dạ Lan bóp cổ nàng ta càng chặt hơn.

- Hoàng thượng, có thể trao đổi không? – Cảnh Dạ Lan cười càng thêm minh diễm.

- … – Hoa Thanh Nhã đã sắp không trụ được nũa.

- Vi Hiên Viên Khanh Trần, có đáng để ngươi phiêu lưu mạo hiểm thế này ở hoàng cung Lan Lăng không? Bắc An vương phi! – rốt cuộc thì hắn vẫn không đủ kiên nhẫn nhưng không phải vì Hoa Thanh Nhã!

Nàng nói không sai, người chết chỉ là chuyện nhỏ, còn khiến cho hắn bại lộ thân phận mới là đại sự! Hiện tạiThanhNhã đã được sủng ái, còn có thể vì hắn mà tạo ra một con đường tiến; dù có chết thì cũng phải chờ tới khi nào trong tay hắn có nhân tài thay thế thì mới mặc cho nàng ta chết được!

- Ai muốn chặt đứt đường sống của ta thì ta sẽ đưa hắn tới quỷ môn quan trước! – lãnh ý trong mắt Cảnh Dạ Lan biến sâu đậm, lực tay tăng lên khiến người kia càng thêm giãy dụa.

Tiếng hít thở khò khè giống như khúc nhạc rỉ rên buồn thản trên đường xuống hoàng tuyền!

- Ta đồng ý! – giọng nói lạnh băng của Hiên Viên Triệt từ từ thoát ra. Hắn không xem thường nữ nhân này, ngoại trừ cảm giác nàng không giống

https://thuviensach.vn

Mị nô ra thì thân thủ, ý nghĩ và tốc độ phản ứng của nàng quả thực so với bất kỳ một nữ nhân nào hắn có được đều xuất sắc hơn nhiều.

- Sao không sớm nói, cần gì phải lãng phí thời gian như vậy chứ! – Cảnh Dạ Lan cũng buông cánh tay bóp cổ Hoa Thanh Nhã làm cho nàng ta khuỵa xuống như con diều bị cắt đứt dây.

Nguy hiểm thật, nàng không muốn đối diện với ý định muốn giết mình của nàng ấy, tuy rằng thiếu Mị Nô không ít, cũng gián tiếp làm nó chịu nhiều đau khổ nhưng người mà nàng ấy đáng ra phải động thủ là Khanh Trần mới đúng. Có điều lần này cũng đủ để nàng nhìn ra Hiên Viên Triệt tuyệt tình như thế nào!

Cùng lúc đó Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân đã bắt đầu bố trí kế hoạch.

- Ngươi nói người mà ngươi nhìn thấy cũng sẽ có hoài nghi.

- Vậy chỉ có thể nói là hắn đến Lan Lăng là điều tất yếu! – Hiên Viên Khanh Trần chăm chú nhìn mật báo vừa gửi tới, không phát hiện ra tin tức mới nào hữu dụng khiến lòng trầm xuống. Cảnh Lan vẫn còn trong cung, nhưng là nàng cố ý muốn ở lại, hắn có muốn ngăn cũng không được!

Nhìn hắn phân thần, Vô Ngân cũng hiểu được tâm tư hắn lúc này nên không khỏi vỗ vỗ bả vai trấn an:

- Khanh Trần, ngay cả ngươi mà vương phi cũng có thể đối phó thì còn gì phải lo lắng!

- Hiên Viên Triệt! – hắn phun ra vài chữ.

- Thứ ta nói thẳng, vương phi vốn là hoàng hậu chỉ định cho hắn, ta nghĩ tạm thời hắn sẽ không xuống tay với vương phi. Lần này hắn tới đây nhất định có mục đích khác, hơn nữa còn còn đưa Hoa Thanh Nhã tới hòa thân!

https://thuviensach.vn

Lời Vô Ngân vừa dứt thì trong phòng nhất thời yên tĩnh…

Và cũng đồng thời trong lúc đó, đôi mắt hai người cùng phát sáng, nhìn nhau cười đầy ăn ý. Thì ra hắn ta là vì nguyên nhân này!

- Vô Ngân, thứ trong kế hoạch của ngươi đã lấy được chưa?

- Đương nhiên, phí chút công sức vẫn là hữu dụng! – y vươn cổ tay, có một thứ nho nhỏ hình thú màu đen quấn quanh.

- Vô Ngân, dựa theo kế hoạch ban đầu của chúng ta mà làm! – Hiên Viên Khanh Trần đứng lên, vẻ tự tin, cuồng ngạo dần trở lại trên mặt hắn.

Hiên Viên Triệt, lần này cô vương muốn ngươi phải “tiền mất tật mang”!

- Ừ! – Vô Ngân gật đầu.

- Còn nữa, đêm nay ta muốn vào hoàng cung một chuyến. – đôi mắt hắn thâm thúy song bên trong đáy nổi lên hai đốm sáng nhấp nháy.

- Vậy ngươi phải cẩn thận, chờ ta nơi này truyền xuống mệnh lệnh thì chúng ta bắt đầu hành động. – quá hiểu lòng nhau, Vô Ngân dĩ nhiên biết hắn muốn làm cái gì.

Đêm xuống, trăng non cong như lưỡi liềm.

Thân hình to lớn ngồi trên lưng ngựa bay nhanh đi, trong bóng đêm là khuôn mặt trầm ổn lạnh lùng và nụ cười bên khóe miệng của hắn.

- Ở đây chờ cô vương trở lại! – xoay người xuống ngựa, hắn nhanh nhẹn tiến về phía cửa cung, chớp nhoàng vài cái liền thả người nhảy lên rồi dần dần biến mất trong đêm đen. Trước đó, hắn sớm đã quen thuộc với nơi Cảnh Lan ở nên không nhanh không chậm vượt qua bọn thủ vệ tuần tra ban đêm, thong dong tiêu sái đi vào.

https://thuviensach.vn

Vòng qua vài hành lang dài gấp khúc, hắn dừng chân đứng một chỗ.

Dưới ánh nến, thân ảnh nữ tử kiều mị in lên cánh cửa sổ, nhãn tĩnh vô cùng. Bất giác miệng hắn gợi lên nụ cười yếu ớt, trong đầu tưởng tượng đến vẻ mặt nàng giật mình.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 277

Bỏ giấy bút lên bàn, Cảnh Dạ Lan cẩn thận vẽ phác thảo một sơ đồ về hoàng cùng Lan Lăng và nơi mình đang ở. Nàng cố ý dùng dấu hiệu mà chỉ mình nàng mới hiểu, tránh để người ta nhìn thấy, mà lỡ có thấy thì sẽ cho rằng đó là nàng đang vẽ lung tung.

Vẽ xong, nàng buông bút xuống, châm một bấc đèn làm cho trong phòng sáng lên. Lơ đãng ngắm nhìn ánh trăng sáng treo ngoài cửa sổ, nàng thầm nhủ không biết mấy ngày này người kia làm gì? Càng nghĩ hàng mày càng nhíu chặt…

Trong cung, nàng nhất nhất đều hành động cẩn trọng, tạm thời không có nguy hiểm; ngoài cung, hắn như đứng trên miếng băng mỏng, chỉ cần xơ xẩy chút là rơi vào nguy hiểm.

Chống cằm ngắm nhìn màn đêm u mịt, tĩnh lặng, đột nhiên nhớ tới cái gì đó nàng đưa tay tháo cây trâm trên đầu xuống. Sau khi vào cung, thứ mà nàng vẫn luôn mang theo người chính là nó.

Dưới ánh nến lập lòe, vẻ mặt nàng thất thần, mấy ngón tay mảnh khảnh vuốt ve cây trâm gài tóc trơn bóng. Thứ ánh sáng dìu dịu tỏa lên hai má nàng, gợi lên một tầng hồng phớt.

Tình cờ, nàng phát hiện trên mũi cây trâm khắc rõ hai chữ “Khanh Trần”, không biết khắc lúc nào! Nhìn thấy vậy, Cảnh Dạ Lan không khỏi bật cười khúc khích.

Đúng là kẻ vô lại, cái gì cũng muốn khắc chữ lung tung, cho dù có là đồ tặng người khác thì cũng biến nó thành đồ của mình, chẳng khác tý nào.

https://thuviensach.vn

Bàn tay nhỏ bé nâng niu nắm chặt cây trâm gỗ, ánh mắt dịu dàng, nụ cười đầy hạnh phúc.

Khanh Trần…

Hiên Viên Khanh Trần nãy giờ vẫn đứng bên ngoài không có chút động tĩnh đã đem nhất cử nhất động của nàng gói vào trong mắt. Nụ cười tươi rói chậm rãi tràn ra trên khuôn mặt tuấn mỹ như thần.

Hắn lo lắng, sổ ruột vô cùng, lúc nào cũng đứng ngồi không yên nên mới trộm vào cung. Không ngờ, lại được chứng kiến cảnh nàng cầm cây trâm trong tay như bảo bối trân quý. Nơi mềm mại nhất trong lòng cứ như bị một bàn tay vô hình nào đó khẽ lay động.

Thân hình vừa động, hắn tiến lên muốn đẩy cửa. Cùng lúc đó, gió đêm đột nhiên thổi tới, theo động tác của hắn mà tràn vào trong phòng, nháy mắt làm thổi tắt ngọn nến. “Phụt!”

Như chớp đánh, trước mắt Hiên Viên Khanh Trần ẩn hiện lóe lên một đốm sáng nhỏ; hắn nhanh chóng nghiêng đầu tránh, bên tai là tiếng gió hỗn loạn. dựa vào trực giác, hắn tiếp tục xoay người né khỏi một chưởng đánh tới.

- Muốn chết! – Cảnh Dạ Lan nhẹ quát một tiếng, hàng mày xinh đẹp nhíu lại, ngay sau đó tiến lên đánh ra một quyền nữa. Do bất ngờ, chưa kịp với bóng tối nên nàng phỏng đoán người này là do Hiên Viên Triệt phái tới.

Hiên Viên Khanh Trần lại không lên tiếng, chỉ nhất nhất chuyển người theo từng chiêu thức của nàng. Khi tứ chi tiếp xúc, hắn còn cố ý vô tình trêu chọc nàng chứ không né tránh, cũng không có ý định ngăn cản động tác của nàng. Loáng cái Hiên Viên Khanh Trần nắm được cánh tay của Cảnh Dạ Lan, chạm vào cây trâm gài tóc rồi thuận thế đoạt nó khỏi tay nàng.

https://thuviensach.vn

- Trả lại cho ta! – nàng quát khẽ.

Rõ ràng là ngang nhiên tới khiêu khích! Cảnh Dạ Lan không khỏi giận điên lên, cây châm trong bàn tay chồi lên; trước khi ra tay, nàng dựa vào trực giác để nhắm ngay và yếu điểm của đối phương. Bất ngờ, nàng lại chủ động đổ vào người hắn, kinh ngạc phát hiện thân thể đối phương bị kiềm hãm. Tiếp đó, nàng dùng khuỷu tay đè ngang ngực đối phương, cánh tay nâng lên chuẩn bị đâm ngân châm vào cổ hắn.

Ngay thời điểm nàng đâm xuống thì một tiếng kêu đau đớn bật ra:

- Đau! – giọng nói trầm thấp của Hiên Viên Khanh Trần vang lên.

Là hắn?! Cảnh Dạ Lan mở tròn mắt, khi còn đang ngây người thì đôi cánh tay hữu lực từ phía sau vươn tới kéo nàng vào lồng ngực. Hơi thở ấm áp phả vào da thịt nơi cổ nàng gây ra một trận tê dại.

- Thật là ngoan tâm, Cảnh Lan! – Hiên Viên Khanh Trần cười, chôn đầu vào hõm vai nàng. Những nụ hôn lập tức rơi xuống như cơn mưa đầu hạ, từng chút từng chút bao vây quanh nàng.

Cảnh Dạ Lan bị hắn ôm vào trong ngực nên không thể nào xoay người lại. Sau khi biết là hắn thì cái chốt đề phòng hạ xuống, bất giác nàng ngã người tựa vào ngực hắn.

- Sao ngươi lại… – nàng nâng tay áp vào khuôn mặt hắn đang đặt trên cổ mình. Tất cả cứ như ảo mộng không có thực. Vừa rồi nàng còn đang nhớ thương hắn ở bên ngoài cung, hiện tại hắn lại xuất hiện trước mặt nàng một cách rõ ràng thế này…

- Ngươi không nên tới. – nàng thở dài nhưng không dấu nổi sự vui sướng khi được gặp lại nhau. Mới xa cách có mấy canh giờ mà nàng đã không khống chế được mình mà lo lắng và nhớ nhung hắn. Biết hắn vẫn còn bình an, khỏe mạnh thì tâm Cảnh Dạ Lan mới dần dần bình tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

- Ta nhớ nàng, dĩ nhiên là phải tới rồi! – Hiên Viên Khanh Trần hôn lên thùy tai mẫn cảm của nàng, cảm thụ được người trong lòng run rẩy. – Cảnh Lan… – giọng nói thuần hậu, mị hoặc nỉ non bên tai nàng như ma chú. – Ta vẫn luôn lo lắng không biết nàng thế nào. Cũng may là nàng không có chuyện gì. Ta rất muốn nhìn nàng, sao lập tức đuổi ta đi chứ?! – hắn siết chặt cơ thể Cảnh Dạ Lan vào lòng, ngón tay đầy khớp xương dán vào gương mặt nàng, từng điểm tiếp xúc đều là lửa nóng.

Hiên Viên Khanh Trần hận vì không có đèn đuốc nên không thể chiêm ngưỡng vẻ mặt thẹn thùng của nàng.

Dần dần thích ứng với bóng tối, đôi mắt sáng rực đầy cảm xúc của Cảnh Dạ Lan chăm chú nhìn người trước mặt. Con ngươi yêu dị đang mỉm cười, không hề che dấu sự vui thích khi đánh giá nàng.

- Thì giờ nhìn đi. – giọng nàng thấp nhu, hàng mi dày cong rũ xuống giấu đi ngượng ngùng. Bị hắn nhìn chăm chú như vậy khiến má nàng nóng bừng lên như bị lửa thiêu vậy.

- Nhìn .. nhưng không thấy rõ lắm! – nói xong, hắn liền kéo Cảnh Dạ Lan tới bên cửa sổ.

- Này, xung quanh đây đều có người của Hiên Viên Triệt đó! – Cảnh Dạ Lan cảnh giác, túm chặt cánh tay hắn lại.

- Cứ để cho hắn tới, ta mà sợ hắn nhìn thấy sao?! – Hiên Viên Khanh Trần không thèm để ý nói. – Nếu nói sợ hãi thì hắn mới là người cần sợ hãi đó! – nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, hắn cúi người ghé sát vào mặt nàng. – Cảnh Lan…

- Gì chứ! – Cảnh Dạ Lan hừ nhẹ, rất muốn gạt bàn tay của hắn đi.

- Hôm nay nàng không có khả năng đuổi ta đi được đâu. – nói giỡn một tiếng, hắn nhanh tay cởi bỏ búi tóc của nàng. Khi nhìn mái tóc đen dài như

https://thuviensach.vn

mực của nàng xõa buông trên đầu vai thì hai ngọn lửa sớm dấy lên trong đáy mắt Hiên Viên Khanh Trần càng thêm mãnh liệt. Ngón tay linh hoạt sớm đã lướt tới cổ nàng.

- Ngươi… – Cảnh Dạ Lan vừa vội vừa tức liếc hắn một cái. – Đúng là không cứu ngươi được nữa! – miệng nói xong, nàng ra sức giãy khỏi cái ôm ấm áp của Hiên Viên Khanh Trần.

- Thấy nàng thì sao ta còn cứu được nữa chứ! (ý là anh hết thuốc chữa rồi, chị là liều thuốc kích anh điên.. ha ha). Nụ cười tà mị gợi lên, Hiên Viên Khanh Trần cúi đầu, cánh môi ấm nóng ngăn chận chiếc miệng xinh xắn đang có ý định mở ra của nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 278

Chương 278 Hai thân hình gắn chặt vào nhau, triền miên không ngừng; mãi tới khi Cảnh Dạ Lan không còn giãy dụa mà vụng về đáp lại thì Hiên Viên Khanh Trần mới lưu luyến buông nàng ra.

- Hình như nàng cũng bắt đầu thấy luyến tiếc, không muốn đuổi ta đi! – hắn cười xấu xa, hôn phớt qua gò má nàng.

- Lá gan của ngươi so với ai khác còn đủ lớn, da mặt so với ai khác đều dày hơn nhiều, ai có thể nói ngươi, động vào ngươi chứ! – Cảnh Dạ Lan thở dồn, nhớ tới cảnh túng quẫn khi nãy không khỏi gắt giọng oán giận.

- Nhưng lại có người thích như thế! – hắn nheo mắt cười, hôn đuôi mắt Cảnh Dạ Lan, giọng nói thì thầm tiếp tục truy hỏi. – Có đúng không, Cảnh Lan?!

- Có thiên tài mới thích ngươi! – khóe mắt cảm nhận một ấn ẩm ướt nóng bỏng. Cảnh Dạ Lan rất hạnh phúc vì những hành động ôn nhu này, song vẫn cố ý mím chặt môi, làm một bộ như không muốn để ý tới hắn.

- Được rồi, không đùa nữa. – hắn lấy lại vẻ mặt nghiêm túc. – Đúng là hôm nay ta tới nhìn nàng và còn có một chuyện muốn nói với nàng nữa. – hắn không thể nhẫn nhịn, chịu đựng chuyện để nàng ở lại Lan Lăng. Dù là một khắc thì hắn cũng không muốn tách rời nàng.

- Là chuyện gì? – thấy vẻ mặt hắn biến đổi thì Cảnh Dạ Lan hạ giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

- Ta cũng đoán được vài phần Hiên Viên Triệt muốn làm gì ở nơi này. Tạm thời hắn sẽ không động vào ta và nàng nhưng cứ bị giam lỏng ở Lan Lăng thế này thì không phải cách hay. Thế nên ta và Vô Ngân quyết định rời đi trước thời gian trong kế hoạch.

Vuốt ve lọn tóc mềm như tơ của nàng, Hiên Viên Khanh Trần đánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, . Sau khi trở lại Đại Nguyệt thì đó mới chính là thời khắc mà hắn và Hiên Viên Triệt thực sự quyết đấu.

- Khi nào thì đi? – Cảnh Dạ Lan ngẩng đầu, hỏi nhỏ. Con ngươi linh động chớp lóe lên, bỗng nhiên nàng cảm thấy một thứ gì đó đang ngủ say trong cơ thể mình giật mình muốn trỗi dậy.

Hiên Viên Triệt! Nàng chậm rãi nheo mắt lại, khóe môi giãn ra một ý cười.

Đối thủ càng mạnh thì Cảnh Dạ Lan càng có ý định đánh bại hắn!

- Ba ngày sau!

- Ba ngày sau?

- Cảnh Lan, vì an toàn của nàng, ta đã phái người vào trong cung để bảo vệ nàng. Ba ngày tới nàng phải cực kỳ thận trọng! – hắn dặn dò, giọng nói ngập tràn lo lắng.

Cảnh Dạ Lan nghe xong liền điểm lên thái dương hắn, mỉm cười:

- Ta còn chưa bắt tội hắn vì đã chọc ta thì hắn nào dám làm gì với ta chứ!

- Biết nàng lợi hại nhưng bình thường Hiên Viên Triệt đã ôm uất ức; hắn từng là huynh đệ và cũng là người có những oán hận với ta chất chứa sâu đậm nhất. Hắn có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào với người khác, nàng cũng nên quan sát và cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Đúng thế, hắn và Hiên Viên Khanh Trần ta có vài phần tương tự nhưng hắn là một kẻ cực kỳ ti tiện.

Cảnh Dạ Lan gật đầu tỏ về đồng ý. Lần trước, nàng sử dụng Hoa Thanh Nhã vì thấy nàng ta còn có giá trị lợi dụng với Hiên Viên Triệt nên mới có thể bức bách hắn tạm thời không đụng vào Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân.

- Khanh Trần.

- Làm sao vậy? – thấy vẻ mặt nàng có chút không đúng, Hiên Viên Khanh Trần vội vàng hỏi.

Nàng dùng sức lắc đầu, dịu dàng thì thầm:

- Chính ngươi cũng phải cẩn thận. – bàn tay nho nhỏ bao trùm mu bàn tay hắn; đột nhiên nàng quàng tay qua, chủ động ôm lấy Hiên Viên Khanh Trần.

- Ta biết! – Hiên Viên Khanh Trần có chút chấn kinh vì hành động của Cảnh Dạ Lan. Bình thường đều là hắn chủ động, còn nàng thì cứ tỏ ra bối rối, né tránh; thế mà bây giờ nàng lại chủ động ôm hắn.. Điều này làm cho một người lão luyện, luôn luôn tự hào am hiểu nữ nhân như Hiên Viên Khanh Trần hắn giật mình.

- Khuya rồi, ta thấy rất mệt! – Cảnh Dạ Lan tựa vào lòng hắn, giọng điệu buồn bã rồi lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

Nguyệt đạm sau thưa, thân ảnh hai người bên khung cửa sổ dần dần chôn vùi trong bóng đêm.

…

https://thuviensach.vn

Một nơi khác trong hoàng cung Lan Lăng, Hiên Viên Triệt đang trưng ra một vẻ mặt u ám, bực dọc.

- Phế vật, một đám phế vật! – hắn quát rống lên với người đang quỳ trước mặt. Gần đây có nhiều chuyện khiến hắn không hài lòng, một nữ nhân nho nhỏ lại dễ dàng phá vỡ kế hoạch ban đầu của hắn.

- Hoàng thượng, nô tài đã làm hết sức nhưng thật sự không có cách nào nhận được hồi báo của thám tử phái về Đại Nguyệt! – người đang quỳ dưới chân Hiên Viên Triệt khúm núm nói nhưng cũng không dám giải thích thêm. Ai cũng nhìn ra được tâm tình của Hiên Viên Triệt lúc này cực kỳ không ổn.

- Còn dám nói! Những thám tử đó đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, sao lại không có cách nào mang về cho trẫm tin tức từ Đại Nguyệt hả! – Hiên Viên Triệt như khốn thú, đi đi lại lại trong phòng ngủ. Gần nhất, đám thám tử phái về biệt tăm bóng dáng làm cho liên hệ giữa hắn và Đại Nguyệt bị gián đoạn.

- Hoàng thượng, theo nô tài đoán, nếu không phải trên đường xảy ra chuyện thì chắc có người ác ý muốn cản lại!

- Trẫm đương nhiên biết! – hắn gầm lên làm cho đám người bên cạnh sợ run không dám lên tiếng. Trong thiên hạ, ai dám làm vậy với hắn! Ngoài Hiên Viên Khanh Trần thì còn có ai chứ! – Nghe đây!

- Có nô tài!

- Bất luận phải dùng cách gì thì các ngươi cũng phải lấy được tin tức từ Đại Nguyệt; nếu làm không xong thì các ngươi và trẫm đều bị nhốt tại Lan Lăng này!

Hiên Viên Triệt dùng một chưởng đem toàn bộ những thứ trong tầm mắt ném xuống. Hiên Viên Khanh Trần, đây chính là ngươi chủ động khiêu

https://thuviensach.vn

chiến, đây chính là ngươi chủ động buộc trẫm phải xuống tay với ngươi!

Trong đôi mắt lạnh lẽo như sói hắt ra một ý cười lãnh khốc.

- Đúng rồi, chuyện trẫm giao cho các ngươi đã làm tới đâu?

- Hoàng thượng, nô tài đã cho thêm người đi làm, nhất định lần này không thất bại. Chỉ cần nàng chưa tới Bắc An thì trên đường đi đều có thời cơ để ra tay!

- Hảo! – nghe xong chuyện này hắn mới hài lòng gật đầu; ngay sau đó vẻ mặt lại chuyển về lạnh lùng, đáy mặt nhuộm đẫm một tầng lãnh khốc. – Nếu thất thủ một lần nữa thì các ngươi cũng không cần trở lại bên cạnh trẫm!

Khanh Trần, không phải ngươi muốn đấu với trẫm sao? Được! Trẫm cho ngươi cơ hội! Đừng tưởng rằng ngươi bảo vệ cho nữ nhân kia thì trẫm không có cách xuống tay!

…

Trên một con đường mòn nhỏ trong rừng núi, chiếc xe ngựa lao nhanh đi chưa từng dừng lại. Đám người đi theo đều trong tư thế cảnh giác cực độ, canh gác bốn phía.

- Chúng ta đã tới nơi chưa? – giọng nữ nhân trong xe vang lên đầy mệt mỏi.

- Tiểu thư, chúng ta mới ra khỏi Lan Lăng; còn phải thêm một đoạn đường dài nữa mới về tới Bắc An. Mong tiểu thư kiên nhẫn đợi chút!

- Ta muốn quay lại! – chiếc rèm kiệu được nâng lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh thuần hé ra, ngữ điệu nghe như đang cầu xin.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 279

chương 279

Người dẫn đầu chỉ lẳng lặng lắc đầu, cung kính hạ thân mình hành lễ, kiên định đáp:

- Vương gia và Vương phi ra lệnh, nhất định phải đưa tiểu thư an toàn về Bắc An. Mong tiểu thư đừng làm thuộc hạ khó xử!

- Nhưng mà… – Thu Thủy cắn chặt môi dưới, quay đầu nhìn về phía sau; trong đôi mắt hiện lên một mảnh lo lắng. – Các ngươi đều là thị vệ bên cạnh ca ca, hiện giờ ca ca chỉ có một mình ở Lan Lăng, nếu .. nếu … – mười ngón tay nhỏ gầy quá mức của nàng siết lại cùng một chỗ tới trắng bệch.

- Tiểu thư không cần lo lắng, chỉ cần trở về Bắc An chờ đợi là được rồi. Vương gia ở nơi đó dĩ nhiên có biện pháp! – nói xong, người đầu lĩnh ngước nhìn sắc trời, phía trước cách đó không xa chính là một chốt trọng yếu. Vô Ngân từng dặn dò, chỉ khi bình an quay chốt đó thì bọn hắn mới có thể xem như thành công một nửa.

Thu Thủy lẳng lặng buông mành xuống; trong xe ngựa rộng lớn chỉ có một mình nàng ngồi, bên cạnh là đoạn dây thừng bị cắt đứt. Nàng nhặt đoạn dây lên, nắm chặt trong tay, môi mím chặt.

Đoạn vực sâu phía trước nhìn như một lỗ hổng giữa trời, bốn bề là núi và sườn đá, ngọn núi bên này và bên kia nối liền với nhau bằng một cây cầu sắt dài, bên dưới là dòng sông chảy ầm ầm, nghe như đang rít gào mãnh

https://thuviensach.vn

liệt. Tuy nói cây cầu có vẻ chắc chắn nhưng cứ lắc la lắc lư, người và xe ngựa muốn cùng qua quả thật rất mạo hiểm.

Người dẫn đầu cho người xây xung quanh chiếc xe ngựa mà Thu Thủy ngồi, cẩn trọng di chuyển trên chiếc cầu sắt.

- Tiểu thư, mong người đừng nhìn ra ngoài.

- Ừm! – Thu Thủy buồn thiu đáp, tay vô thức siết chặt sợi dây thừng bị cắt đứt.

Người, ngực và xe cuối cùng cũng hữu kinh vô kiểm vượt qua. Khi đặt chân xuống mặt đất, trên mặt vài người mới lộ ra biểu tình thả lỏng. Đi thêm vài ngày nữa thì bọn họ có thể trở lại Bắc An.

Đoàn xe còn chưa đi được xa thì đột nhiên Thu Thủy lên tiếng:

- Chờ một chút. – nàng xốc mành kiệu lên rồi đi ra.

- Tiểu thư, làm sao vậy?

- Ta có chút chuyện. – mặt nàng đỏ lên, ánh mắt ngượng ngùng không biết nên nhìn tới nơi nào. – Ta đi một chút sẽ trở lại, sẽ nhanh thôi! – càng nói thì giọng nàng càng nhỏ.

Đương nhiên là mọi người hiểu được nguyên nhân, nên có chút mất tự nhiên xoay người đi.

- Vâng! Mong tiểu thư mau chút!

- Ừm! – nàng nhảy xuống xe ngựa, chạy nhanh về một phía xa xa. Sau khi quan sát, tin tưởng không ai đi theo thì mới vội vàng nhấc váy lên, nhanh chóng chạy về phía cây cầu sắt.

https://thuviensach.vn

Nàng phải quay lại, đương nhiên không phải Bắc An mà là trở về bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần. Khoảng thời gian trong quá khứ dù có khó khăn cỡ nào thì ca ca vẫn luôn mang nàng theo; còn bây giờ, nàng cũng muốn giống lúc trước, ở bên cạnh ca ca.

Thở hổn hển một hồi, ngực nàng cố hít lấy luồng gió lạnh khiến cơn đau nhói lên. Cái lạnh như băng trong ngực chảy ra khiến cho người ta sợ hãi. Giờ phút này, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ đó là phải quay lại, hoàn toàn không để ý tới chuyện gì khác.

Không lâu sau đó thì trong gió truyền đến tiếng gọi:

- Tiểu thư ~~~~ – từng tiếng lại từng tiếng vọng tới.

Ai cũng không thể ngăn cản, ai cũng không thể…. chưa bao giờ nàng lại có được cái ý niệm mãnh liệt như thế này, trong lòng cũng thầm hạ quyết tâm.

Tiếng vó ngựa nện xuống mặt đất, càng ngày tới càng gần. Mái tóc rối hỗn độn che khuất tầm mắt của nàng, phía trước là cây cầu sắt đung đưa trúc trắc, nàng không chút để ý lập tức lao chạy lên.

- Khoan đã!

- Thủ lĩnh, tiểu thư ở phía trước, sao lại không đuổi theo?!

- Chúng ta ở phía này không có việc gì nhưng chỉ cần cử động thì sẽ gây nên một lực rất lớn, cây cầy nhất định chao đảo mạnh. Không thể để tiểu thư bị thương được! – người dẫn đầu suy nghĩ một chút rồi phân phó. – Các người chờ ở phía sau, chờ khi tiểu thư đi qua đây. Ta sẽ dẫn người đi lên. – lòng hắn nóng như lửa đốt nhìn bóng người chạy vội vàng phía trước, tạm thời vô kế khả thi.

https://thuviensach.vn

Khi tới đầu cầu bên kia, trên mặt Thu Thủy nở ra một nụ cười tươi tắn. Nàng lau đi mồ hôi trên mặt, thả lỏng người, thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi, nàng không biết sao mình lại có dũng khí chạy qua đây. Bên tai là tiếng dòng nước cuồn cuộn chảy siết dưới chân, nàng cứ thế nhắm tịt mắt, vội vã chạy thẳng một đường.

- Ngươi rất có dũng khí, không tồi!

Thu Thủy ngẩng đầu nhìn xa xa, thấy một đám người đang từ từ tiến về phía mình. Áo giáp màu đen sáng loáng vây kín người trước mặt, phía sau mũ giáp là một đôi mắt mang theo ý cười ta tứ, hứng thú đánh giá nàng.

- Lâm Thu Thủy! – hắn còn chưa tới bên cạnh người nàng thì đột nhiên dịu giọng gọi.

- Ngươi là? – nàng trừng lớn mắt, ngay cả Hiên Viên Khanh Trần cũng không biết nàng họ Lâm.

- Sao, ngay cả ta cũng không biết? Xem ra ngươi đã ở bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần quá lâu nên biến thành ngốc rồi; ngay cả người nên nhớ kỹ nhất cũng quên mất. – trong giọng nói của hắn có một tia tiếc hận.

- Làm sao ngươi lại biết ta… – lúc nàng còn đang kinh ngạc thì người kia chủ động tháo mũ giáp xuống. Ngũ quan quen thuộc mà xa lạ trước mặt nàng triển khai một nụ cười. Hồi lâu, nàng cứ ngây ngốc đứng đó, nhất thời không thể nào tập trung lại được.

Còn người kia thì tùy tay vẫy vẫy, đám người đi theo lập tức xuống ngựa, phóng tới phía cây cầu sắt.

- Kẻ nào? Buông tiểu thư Thu Thủy ra! – hơn một nửa tử sĩ của Hiên Viên Khanh Trần đã lao lên trên cầu, người dẫn đầu gầm một tiếng, tốc độ nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

- Động thủ! – nam tử bên cạnh Thu Thủy ra lệnh một tiếng, thủ hạ của hắn nhanh chóng cởi bỏ chiếc khóa bên này cầu sắt đã sớm bị đụng tay đụng chân. Thân cầu lập tức tách ra, tử sĩ Hiên Viên Khanh Trần đều trượt theo cầu rơi xuống dòng nước cuồn cuộn chảy.

- Không ~~~ – nàng kinh hoảng đứng chết chân một chỗ, trong yết hầu nghẹn ngào phát ra một tiếng. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn những người khi nãy còn nói chuyện với mình cứ thế bị nước sông cắn nuốt. Tất cả diễn ra quá nhanh, chỉ trong một tích tắc.

- Không … ta không phải.. không phải cố ý… không phải… không phải a ~~~~

Thân mình cứng ngắc của nàng buông thỏng, xụi lơ ngã xuống đất, không ngừng run rẩy. Nàng chỉ muốn trở về, nàng có nghĩ cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này.

Làm sao vậy? Không phải ngươi muốn chạy trốn khỏi bọn họ sao? Hiện giờ thì chẳng còn ai đuổi theo ngươi nữa! – nam tử vuốt ve mái tóc Thu Thủy, ôm hai hai nàng đang run lẩy bẩy, nhỏ giọng an ủi. Khóe mắt hắn phiêu liếc tới phía trước, lúc này chỉ còn chiếc cầu sắt lơ lửng giữa không trung, đáy mắt hiện lên ý cười đắc ý.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 280

Dùng một chút lực tay, hắn dễ dàng ôm lấy cơ thể mềm nhũn của Thu Thủy. Nhìn nàng nước mắt ràn rụa, ánh mắt trống rỗng, hắn không nói không rằng đặt nàng lên lưng ngựa.

- Giết! - Xoay người lại, hắn lạnh giọng phân phó.

Đội cung thủ đi theo nhất tề bắn tên, khí thế hung mãnh hướng bắn về phía đám người bên kia bờ.

- Không cần giết chết, chỉ cần bị thương là tốt rồi.

Cũng như rắn mất đầu, những kẻ này dù có muốn làm gì thì cũng tốn chút ít thời gian để khôi phục nguyên khí. Tuy rằng số tử sĩ ít nhưng thủ hạ của Hiên Viên Khanh Trần không tầm thường, một trong số đó so với nhiều người còn lợi hại hơn.

Không đi tiếp về phía bên kia để trở về Bắc An, vài ngày tới Hiên Viên Khanh Trần sẽ không nhận được tin tức về lộ trình của Thu Thủy. Bấy nhiêu cũng đủ để ảnh hưởng tới Hiên Viên Khanh Trần, ít nhất Thu Thủy có ảnh hưởng rất lớn tới hắn.

Nam tử cúi nhìn nàng không ngừng khóc nức nở, cứ như bên cạnh không có gì tồn tại; sự kinh ngạc và áy náy khi nãy vì chuyện hắn làm đã biến mất. Nàng chỉ yên lặng rơi lệ, như một con rối có hô hấp, ngoài khóc ra không có phản ứng gì khác.

Nha đầu, nếu không phải ngươi nặng tình với Hiên Viên Khanh Trần, tự tiện chạy trở về thì đã chẳng tạo cơ hội cho bọn hắn tiêu diệt đám tử sĩ kia.

https://thuviensach.vn

Hắn cược, Thu Thủy không thể nào cắt đứt tình cảm của mình, bằng không dù trước đó hắn có lên kế hoạch chu toàn, cao mình tới đâu thì cũng không có được kết quả khiến hắn hài lòng.

Ba ngày sau ngày hôm đó, Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân chuyển ra khỏi Vân vương phủ, ở trong biệt viện do hoàng thượng Lan Lăng ban cho. Bốn phía đều có cơ sở ngầm, nhìn qua thì bọn họ cứ bình thản như trước, không thể phát hiện ra chút manh mối nào.

- Sao? - Hiên Viên Khanh Trần vừa chà lau bội kiếm vừa hỏi. Kiếm quang lạnh lẽo lóe lên khiến hắn nheo mắt lại.

- Tất cả đều tiến hành theo những gì đã an bài, nhưng phía tử sĩ phái ra có chút vấn đề. – Vô Ngân lấy từ trong ống tay áo ra một tờ giấy đưa cho Hiên Viên Khanh Trần, đó là những tin tức mới nhất vừa nhận được. - Đến ngày hôm qua thì mất liên lạc, vẫn chưa có gì tin mới.

- Đã xảy ra chuyện gì? - cánh tay đang lau thân kiếm khựng lại, đáy mắt hắt ra tia bất an. Tử sĩ đã đi theo hắn nhiều năm, đều tự tay hắn lựa chọn, chưa bao giờ hành động thất thủ. Thế nên hắn mới yên tâm đem Cảnh Lan Và Thu Thủy phó thác vào tay bọn họ.

- Khó nói. Ta cũng không nhận được tin tức gì. - Vô Ngân cũng cảm thấy có điểm quái, lần trước bọn họ tự tiện để cho vương phi trở về; lúc này trừ phi gặp chuyện không may thì không thể lý giái nổi chuyện vì sao bọn họ lại mất liên lạc. Vấn đề mấu chốt là người đi cùng còn có Thu Thủy.

- Tin tức bị mất ở khu vực nào? – Hiên Viên Khanh Trần vẫn chưa có biểu hiện khẩn trương, suy nghĩ một lát hắn lên tiếng hỏi Vô Ngân.

Theo cước trình thì mất tin tức ở Thủy Thiên Nhất Sắc. - đó là con đường tắt tốt nhất, có thiên nhiên làm bình chướng; chỉ cần vượt qua nơi đó là có thể làm lộ trình của bọn họ ngắn lại. Nếu đúng là gặp chuyện không

https://thuviensach.vn

may ở nơi đó thì thật sự không ổn. - Vô Ngân đương nhiên biết, nhưng dù có xác định được vị trí thì cũng không tìm ra chút manh mối nào.

- Phái người đi, nhất định phải làm rõ ràng. - hắn tra bội kiếm vào vỏ, ánh mắt sắc lạnh, ngón tay vuốt ve thân kiếm. Kiếm khí lạnh lẽo xuyên thấu qua ngón tay làm tâm hắn dần bình ổn hơn. Ở thời điểm mấu chốt, mỗi một mệnh lệnh của hắn nhất định phải rõ ràng, cẩn mật; nếu có bất kỳ một phán đoán sai lầm nào thì sẽ làm cho kế hoạch của hắn thất bại.

- Thu Thủy hắn là không có chuyện gì, đừng quá lo lắng! - Vô Ngân an ủi.

- Ta biết, đối với năng lực của bọn họ thì ta chưa một lần hoài nghi. - Hiên Viên Khanh Trần ngẩng đầu lên, chậm rãi nói, tay vỗ vỗ cánh tay Vô Ngân đặt trên đầu vai mình. - Còn có kế hoạch và mưu lược của Vô Ngân ngươi nữa, ta cũng chưa một lần thất vọng!

- Đa tạ! - Vô Ngân siết nắm tay, trong mắt lộ ra một cỗ quỷ dị. Mưu kế của y chưa từng mắc lỗi, y luôn nắm chắc mọi chuyện trong tay nên kế hoạch vạch ra cũng không lộ chút sơ hở. Rốt cuộc vì sao lại xảy ra vấn đề?

- Đúng rồi, đại quân của Hiên Viên Khanh Trần hiện giờ đã tới đâu?

Đại quân? Vẻ mặt đăm chiêu lập tức thối lui. Vô Ngân chợt cười khẽ nói:

- Khanh Trần, ngươi có biết lúc này thay Hiên Viên Triệt chấp chưởng đại quân là ai không?

- Ai? - Hiên Viên Khanh Trần không để ý hỏi lại.

- Lâm Tông Càng!

https://thuviensach.vn

Hàn quang trong mắt Hiên Viên Khanh Trần bắn ra bốn phía, lời nói của Vô Ngân đã gợi lên tia hứng thú khó có được trong hắn.

- Không tồi, ta cũng đang muôn đí tìm hắn. - Nếu giờ hắn có bản lĩnh chấp chưởng đại quân thì ta và hắn nhất định sẽ có một cuộc hội ngộ khó quên trên chiến trường! - tay Hiên Viên Khanh Trần nắm lấy thân kiếm, răng nghiến chặt. Một kiếm đoạt mạng năm đó cũng đã tới lúc nên tính sổ.

- Xác định được vị trí và phương hướng của bọn chúng chưa? - Hiên Viên Khanh Trần đứng bật lên. Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái đã lâu tới vậy. Đôi khi nhớ lại chuyện xưa khiến hắn hoảng hốt giống như đang nằm mơ; nhưng miệng vết thương thì không ngừng nhắc nhở hắn rằng những chuyện trước kia đều tồn tại.

- Đã lên đường rồi. - Vô Ngân cười, lấy từ trong ống tay áo ra một thứ đồ chơi, đặt nó vào lòng bàn tay, thưởng thức.

…

Hiên Viên Triệt mở mật hàm ra, chăm chú đọc rồi nhịn không được bật cười. Không tồi, hắn không nhìn lầm người!

- Sự tình làm không tồi chút nào, chuyển cáo hắn, trẫm rất hài lòng với sự trung thành của hắn. Nêu lúc này có thể khiến trẫm được thỏa đáng mong muốn thì trẫm nhất định sẽ thực hiện những yêu câu trước đó đã đáp ứng với hắn.

Một yêu cầu nho nhỏ, nhìn thì có vẻ khó làm được nhưng ai biết được. Một khi nắm được thứ cần thiết trong tay, quay đầu nhìn lại có lẽ không khó khăn như trong tưởng tượng.

- Dạ, Hoàng thượng!

https://thuviensach.vn

- Còn nữa, đem hổ phù của trẫm giao cho hắn, nhật là trong thời điểm khẩn cấp này để khiến hắn thấy thoải mái. Vả lại, nó cũng thể hiện việc trẫm rất yên tâm, tin tưởng và coi trọng hắn. - Hiên Viên Triệt phân phó, đem mật hàm hơ lên ngọn nến, đắc ý nhìn mảnh giấy bị ngọn lửa cắn nuốt không còn một mảnh.

Đột nhiên hắn muốn nhìn vẻ mặt của Khanh Trần sau khi biết được tin này, sẽ có biểu tình như thế nào đây! Khanh Trần, trẫm đã không cần khách khí với ngươi nữa rồi! Ban đầu, đúng là Khanh Trân rất đáng sợ nhưng hắn đã lâm vào võng tình, động tâm nên bản tính cũng thay đổi nhiều. Bởi vậy, Hiên Viên Triệt hắn mới có thể chọc vào những sơ hở không dễ phát hiện của hắn ta.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 281

Một ngày vốn yên bình bởi vì sự xuất hiện của Hiên Viên Triệt mà vỡ nát. Cảnh Dạ Lan miễn cưỡng nằm trên tháp thượng, không có phản ứng gì lớn đối với sự có mặt của hắn.

Điều nàng cần làm bây giờ là nhẫn. Thời gian tới ngày hẹn định mà Hiên Viên Khanh Trần nói với nàng không còn bao lâu, nàng không muốn gây thêm phiền phức gì nhiều.

- Bắc An vương phi. – Hiên Viên Triệt chủ động mở miệng, trong mắt ánh lên thần sắc quỷ dị khiến người ta không đoán ra được ý tứ hàm ẩn trong đó. Sau chuyện lần trước, hắn thản nhiên giam lỏng Cảnh Dạ Lan trong này; còn nàng cũng không có hành động gì, im lặng như bình thường.

Đương nhiên hắn hiểu, với thân thủ của nàng nếu muốn chạy thì cũng không ai có thể ngăn cản. Song hắn cũng đoán chắc, chỉ cần một ngày Hiên Viên Khanh Trần còn chưa an toàn rời khỏi Lan Lăng thì người bên cạnh hắn ta sẽ không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mắt cũng chưa thèm nâng lên, Cảnh Dạ Lan híp nửa con mắt lại:

- Hoàng thượng tự mình tới đây, chẳng lẽ lại có chuyện gì chuyển biến. – thản nhiên nói xong, đầu ngón tay mảnh khảnh của nàng nhẹ nhàng xoa xoa thái dương, nhìn như lười nhác. Có điều trong lòng nàng đang không ngừng căng cứng nhìn Hiên Viên Triệt từng bước từng bước đi lại gần.

Không gây chuyện không có nghĩa là bản thân nàng sẽ bị hắn chế trụ.

- Vương phi cả ngày không đi ra ngoài, chẳng lẽ không buồn chán!

https://thuviensach.vn

- Không sao, nơi này rất thanh tịnh, nếu không có mấy người tạp vụ tới làm ầm ỹ thì tốt hơn nhiều. – lúc này nàng mới chậm rãi mở mắt, ta tà liếc hắn một cái.

Trên mặt Hiên Viên Triệt ẩn ẩn ý cười, ánh mắt đắc ý. Cảnh Dạ Lan nhìn cũng hiểu được.

- Có người bạn cũ không biết vương phi có muốn gặp hay không. – hắn cũng chẳng giận ngữ khí vô lễ của Cảnh Dạ Lan, ngược lại ngồi xuống một bên vui vẻ hỏi.

Bạn cũ? Nàng thì có bạn cũ từ khi nào?

- Không! – nàng đáp gọn.

- Không? Aizzzz ~~~ – Hiên Viên Triệt thở dài. – Đáng tiếc, uổng phí ta đã mời người ấy từ rất xa trở về. Dù ngươi có không muốn thì không biết Hiên Viên Khanh Trần có hay không nhớ Thu Thủy?! – khóe môi Hiên Viên Triệt cong lên. Hắn đang rất mong chờ nhìn thấy thái độ của Cảnh Dạ Lan.

Đôi mắt nhược thủy đột nhiên mở bừng ra. Thu Thủy đã trở lại?!

Không phải nàng ấy đã được tử sĩ của Hiên Viên Khanh Trần đưa về Bắc An rồi sao? Nếu không phải thì trên đường đi nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Có thể cướp Thu Thủy khỏi tay đám tử sĩ, đó là chuyện không đơn giản. Vậy Khanh Trần ở nơi đó có biết được tin tức này chưa? Hay là bọn họ vẫn không hay biết Thu Thủy đang nằm trong tay Hiên Viên Triệt?

- Giờ thì chắc muốn gặp rồi! – Hiên Viên Triệt đắc ý nói.

- Thu Thủy chỉ là một tiểu nha đầu, tội gì làm khó nàng. – nói xong, Cảnh Dạ Lan đứng dậy khỏi tháp thượng; đôi mắt phút chốc lóe sáng, khinh thường nhìn Hiên Viên Triệt.

https://thuviensach.vn

Sóng mắt lưu chuyển, quyến rũ nói không nên lời. Nếu không phải biết qua thủ đoạn của nàng thì Hiên Viên Triệt đúng là vẫn nghĩ người trước mắt đây vẫn là Hoa Mị Nô nhu nhược của ngày xưa.

…

Đi theo hắn vòng qua một đường hành lang gấp khúc rồi dừng lại một chỗ hẻo lánh trong cung:

- Hoàng thượng, nơi này chẳng khác nào Đại Nguyệt, cứ như cái gì cũng đều nằm trong tay hết rồi. – Cảnh Dạ Lan nói giỡn một câu, trong bụng thầm tiếc hận cho Tô Vân Phong. Nếu không phải đế vương Lan Lăng mê luyến sắc đẹp của Hoa Thanh Nhã thì làm sao có chuyện để Hiên Viên Triệt nắm được hết thảy thế này.

Lòng muông dạ thú! Nàng cười khinh miệt, nhưng ai làm gì không liên quan tới nàng; chỉ là nhìn thấy cảnh một kẻ đắc chí đã đạp đổ phen khổ tâm bao năm qua của Tô Vân Phong, không cam lòng cho lắm.

Vô thanh vô tức đẩy cửa viện ra, Cảnh Dạ Lan lập tức đi vào. Trong căn phòng ngủ tao nhã có một nữ tử gầy yếu ôm đầu gối ngồi thu lu trong góc. Mái tóc đen xõa tung xuống che khuất khuôn mặt nàng ây, nếu không phải Cảnh Dạ Lan cố nhìn kỹ thì còn tưởng rằng người kia không còn sống. Thật sự là quá im ắng!

Ngoái đầu nhìn lại, nàng nhíu mày, dùng ánh mắt chất vấn Hiên Viên Triệt về mọi chuyện trước mắt.

- Thu Thủy.. Thu Thủy … – Hiên Viên Triệt đi tới bên người nàng, nhẹ giọng gọi song vẫn không nhận được chút phản ứng gì từ nữ tử. – Thu Thủy, vương phi của Khanh Trần tới thăm ngươi. Ngẩng đầu lên, nhìn xem có phải nàng hay không? – giọng điệu cứ như đang dỗ dành đứa nhỏ.

https://thuviensach.vn

Nữ tử vốn ngơ ngác, nghe tới hai chữ “Khanh TRần” thì thân mình phát run; song nàng vẫn không chịu ngẩng đầu lên, vẫn run lẩy bẩy.

- Hiên Viên Triệt! – Cảnh Dạ Lan không khỏi đề cao giọng. Lúc trước Thu Thủy vẫn còn bình yên vô sự, giờ trông cứ như lá rụng mùa thu, run bắn lên khi có người gọi mình. Bất giác trong lòng nàng nổi lên thương cảm.

Nghe thấy giọng Cảnh Dạ Lan, nữ tử chậm rãi ngẩng đầu, vén lớp tóc xõa tung trước mặt ra. Dưới mái tóc đen là hai gò má tái nhợt khiến lòng người cả kinh. Đôi mắt trong veo, bình lặng giờ phủ một màn sương mù mờ mịt, tầm mắt tan rã, hờ hững tìm kiếm nơi vừa phát ra giọng nói kia.

- Thu Thủy! – Cảnh Dạ Lan nhỏ giọng gọi. Xác nhận người trước mặt mình chính là Thu Thủy nhưng trông nàng hình như bị kinh hách rất lớn, thần trí không còn rõ ràng.

Khó khăn lắm tầm mắt của Thu Thủy mới cố định nhìn tới đôi măt Cảnh Dạ Lan. Hoảng hốt dừng lại, trong con ngươi nàng từ từ dâng lên một tầng hơi nước khiến mọi thứ cứ mơ hồ dần; môi mấp máy, run run nhưng không phát ra một chữ.

- Tại sao có thể như vậy? – Cảnh Dạ Lan vội vàng đi tới trước mặt Thu Thủy, lạnh mặt quát Hiên Viên Triệt.

- Vương phi hỏi thật hay, nàng chính là người rất quan trọng trong lòng Khanh Trần, biến thành như vậy.. ngươi làm sao giao cho Khanh Trần?! – lúc này Hiên Viên Triệt lại làm một bộ chính nghĩa, nói.

- Giao cho?! – Cảnh Dạ Lan cười nhạt một tiếng. – Giao hay không giao là do ta, không tới phiên người ngoài! – nàng kéo tay Thu Thủy ra, lớp da tiếp xúc lạnh như băng khiến cho lòng nàng phát lạnh theo.

https://thuviensach.vn

- Vương phi tỷ tỷ… – Thu Thủy thì thào trong miệng, gắt gao nắm lấy tay Cảnh Dạ Lan không chịu buông ra. Bàn tay không ngừng run rẩy, cứ như muốn truyền mọi sợ hãi trong lòng nàng cho Cảnh Dạ Lan thông qua mấy đầu ngón tay.

- Không có việc gì! – nàng an ủi. Ngoại trừ những lời này thì nàng cũng không biết nên nói gì nữa.

- Vương phi đúng là người nhân hậu, quảng đại. Lúc trước Khanh Trần đối đãi ngươi như vậy, ngươi đều có thể chịu đựng hết thảy. Không ngờ ngươi cũng chịu được chuyện đem Khanh Trần chia sẻ cho người khác. – Hiên Viên Triệt trưng ra bộ dáng vui sướng khi thấy người gặp nạn, trong mắt không che dấu nổi sự trào phúng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 282

- Hoàng thượng ngay cả hoàng hậu trong hoàng thất cũng có thể tứ hôn cho phiên vương thì còn có gì ta không nhẫn được. – cánh môi phấn hồng kiều mị của nàng hé mở, khóe miệng dạng khởi ý cười khiêu khích Hiên Viên Triệt.

Sau khi tách ra, tạm thời Cảnh Dạ Lan không biết đã có chuyện gì xảy ra với Thu Thủy; nhưng Hiên Viên Triệt muốn dùng chỗ trống này để bịt kín đường chạy của nàng thì đúng là nằm mơ.

- Ngươi… – hắn cười nhăn nhó. Bất luận khí thế, thậm chí là võ mồm thì hắn đều không thể thắng nàng.

- Hoàng thượng, cố nhân mà ta biết là Nhã phi nương nương kia, có thể tùy ý hành động trong cung này mà không coi ai ra gì. Chỉ e sẽ phá hư kế hoạch lớn của các ngươi thôi. – nói xong, nàng đem Thu Thủy ngăn ở sau người mình, đôi mắt sáng hấp háy ý cười song lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Hiên Viên Triệt lập tức sa sầm mặt mày, hắn đường đường là vua của một nước lại bị chính nữ nhân bị mình phế đi sai sử, có thể tưởng tượng được lúc này tâm tình của hắn có bao nhiêu khó chịu.

- Trẫm sẽ không ở đây lâu, nhưng có chuyện muốn nói với Bắc An vương phi. Viện binh của Đại Nguyệt đã đến Lan Lăng, nếu muốn cản lại đám người của Hiên Viên Khanh Trần thì có mười phần nắm chắc.

- Vậy thì phải chờ tới khi nào hoàng thượng ngài đạt được như nguyện thì hãy nói tới. Ta nhất định sẽ chờ xem. – nàng cười lạnh, con ngươi linh động cũng không ngần ngại chiếu thẳng vào Hiên Viên Triệt.

https://thuviensach.vn

Hắn muốn dùng biện pháp này để chặt đứt đường đi của nàng, lại còn ném Thu Thủy tới đây. Cảnh Dạ Lan lạnh lùng nhìn người phía sau mình, thân mình run rẩy đã có chút bình ổn.

- Thu Thủy.

- Không phải ta cố y, không phải! – nàng cúi thấp đầu, giọng nói càng ngày càng nhỏ. Cánh tay gầy yếu dùng sức ôm chặt chính mình, lùi từng bước về phía sau.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngươi mau nói cho ta biết!

Xem ra vì quá kích động khiến cho thần trí nàng ấy tạm thời chưa khôi phục lại được. Cảnh Dạ Lan giữ chặt cổ tay nàng, chậm rãi hỏi. Nếu không biết có chuyện gì xảy ra thì nàng không thể bố trí lại một kế hoạch chạy trốn mới. Còn Thu Thủy chính là người mà nàng hoàn toàn không dự tính đến trong kế hoạch hoàn mỹ của mình.

- Là .. bọn hắn muốn ta trở về, nhưng ta không muốn … ta muốn ở lại… – nàng nói đứt quãng, từ ngữ không nối liền nên lời nói ra không được rõ ràng, dễ hiểu lắm.

Có lẽ vì bị ánh mắt sắc bén của Cảnh Dạ Lan nhìn chằm chằm nên Thu Thủy bị dọa sợ, bàn tay run run đưa lên bưng mặt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đó ướt đẫm nước mắt, tiếng nghẹn ngào, nức nở dần dần vang lên.

Nếu muốn trở lại bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần thì nàng ấy cũng không có khả năng thoát khỏi đám người tử sĩ đó.

- Vậy làm sao mà đám tử sĩ của Khanh TRần thả ngươi đi? – tiếp tục truy hỏi, Cảnh Dạ Lan lập tức cầm tay Thu Thủy, kéo lắc cả người nàng ấy đang cuộn tròn lại, con ngươi linh động bức bách. – Ngươi đã trở lại, vậy bọn họ thế nào? Có liên lạc gì với Khanh Trần không? Hay là có chuyện gì khác?

https://thuviensach.vn

- Bọn họ .. bọn họ .. đều… – nói tới đây nước mắt Thu Thủy càng chảy ra như đê vỡ.

- Nói đi, bọn họ đều làm sao? – Cảnh Dạ Lan dùng sức nắm cổ tay Thu Thủy.

Cổ tay trắng nõn ửng đỏ cả lên, Thu Thủy ăn đau hít một ngụm khí lạnh:

- Vương phi tỷ tỷ… Vương phi tỷ tỷ! – nàng ngập ngừng cắn môi, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, đau khổ lắc đầu. Nàng thật sự không muốn.. Nước mắt lại tuôn rơi, rốt cuộc cũng không nói ra được nửa chữ.

- Bọn họ đều chết rồi? – ngược lại, Cảnh Dạ Lan bình tĩnh nói ra một chữ còn lại mà Thu Thủy không thể nói . Sau đó nàng buông cổ tay Thu Thủy ra, nàng ấy không đáp, chỉ khóc; còn nàng thì thở dốc.

Hiên Viên Triệt, ngươi làm như vậy là tự chặt đứt đường lui của mình!

Cảnh Dạ Lan siết chặt tay, trong mắt như ngưng tụ lãnh ý như hàn sương. Suy nghĩ một lát, nàng thình lình xoay người lại:

- Thu Thủy, có phải là ngươi tự tiện chạy trở về không? – nàng cố hạ thấp giọng hỏi.

Trước khí thế bức bách của nàng, Thu Thủy sợ hãi nhìn lên, lắp bắp:

- Ta muốn trở lại, ta không muốn rời xa ca ca. – ngữ khí run nhè nhẹ khiến cho lời nói cũng có phần run rẩy. Bộ dạng nàng như bị kinh hách, thêm nữa là quá sợ hãi song nàng vẫn cố gắng nói ra mấy chữ.

Dùng sức nhắm nghiền mắt lại, sau đó Cảnh Dạ Lan chầm chậm mở mắt ra, giọng nói lạnh như băng đá:

- Ngươi nghe đây! – nàng đứng thẳng người. – Từ giờ trở đi ngươi ngoan ngoãn ở chỗ này; nhớ kỹ một điều, đừng có tự tiện hành động bất cứ

https://thuviensach.vn

chuyện gì làm liên lụy tới người khác.

Dừng một chút, giọng nói của nàng vẫn lạnh lẽo như ma ám! Đã từng đối mặt với cái chết nên hiện giờ nàng có thể bình tĩnh nhắc tới chuyện sống chết, nhưng dù có chết thì cũng phải cho đáng.

- Vương phi tỷ tỷ, ta biết ta làm sai, nhưng mà…

- Được rồi, nếu Hiên Viên Khanh Trần muốn ta chiếu cố an nguy của ngươi thì ngươi cứ yên tâm ở nơi này. Nhưng nếu ngươi còn dám không nghe lời làm liên lụy tới ta thì dù có chết, ta cũng sẽ cho ngươi chết trong tay của ta!

Mạng của Thu Thủy đã dùng bao nhiêu thống khổ của nàng đổi lấy, còn có cả đứa nhỏ chưa được sinh ra kia. Vậy nên chỉ có nàng mới có quyền quyết định tới sống chết của Thu Thủy. Nàng tuyệt đối không để nàng ấy biến thành quân cờ để kẻ khác uy hiếp chính mình hay Khanh Trần!

Cùng lúc đó, Hiên Viên Khanh Trần nhận được tin tức mới nhất từ Vô Ngân.

Thu Thủy bị bắt cóc, một nửa tử sĩ bỏ mạng ở Thủy Thiên Nhất Sắc. Trước mắt Hiên Viên Khanh Trần xẹt nhanh qua vài dòng chữ này.

- Bị ai bắt cóc? – hắn buông tờ giấy trong tay xuống, ngữ điệu bình thản; trong con ngươi thâm sâu kia phát ra ám sắc quỷ dị. Khi xuất hiện vẻ mặt này chính là lúc hắn đã bùng nổ tới cực điểm.

- Tin tức truyền đến là từ số tử sĩ còn sống sót, người bắt cóc Thu Thủy đã sớm có dự tính, ngay cả bọn họ cũng không kịp trở tay. Về phần là ai thì tạm thời không thể xác định. – Vô Ngân lạnh nhạt nhìn tờ giấy trước mắt.

Tính kế hắn và Vô Ngân?! Tốt, cứ việc đến đi!

https://thuviensach.vn

- Khanh Trần, cho ta chút thời gian, ta sẽ đem Thu Thủy bình an trở về. – trong lòng y đã sớm tính toán, còn có thể có ai đây?

- Không, tạm thời không nên động thủ! – Hiên Viên Khanh Trần phủ quyết đề nghị của y.

- Ý của ngươi là?

- Chờ! – hắn chậm rãi nhướng mắt nhìn lên.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 283

Ngoài thành Lan Lăng, quân lính xếp thành hàng ngũ chỉnh tề lẳng lặng chờ lệnh xuất phát. Người đứng đầu mặc một chiếc áo giáp màu đen bịt kín thân mình, chỉ có ánh mắt kia trong đêm phát ra quang mang thị huyết.

- Tướng quân. – có người từ phía sau gọi hắn.

Tiếng hít thở trầm ổn từ từ truyền đi, con ngươi khát máu thu lại, thân mình chậm rãi chuyển lại. Một con ngươi sắc bén đảo qua người mới tới, một thứ khí thế vô hình tỏa ra khiến người ta sợ run.

- Sao? – giọng hắn nhu hòa thần kỳ, không hề giống với khí thế bức người của mình.

- Hoàng thượng phái người đến đây.

- Mời vào đi! – con ngươi lãnh liệt của hắn không có lấy một tia dao động.

Trong lều trại đơn giản, hắn vén rèm bước vào, như một cơn gió đêm lạnh lẽo, hỗn loạn thổi hắt vào trong. Cách một khoảng, đôi mắt hắn chợt nheo lại, tia nhìn hồ nghỉ đảo qua người mới tới. Cảm giác đề phòng đột ngột dựng lên trong lòng, hắn âm thầm đặt tay lên bội kiếm trong người.

- Ngẩng đầu lên. – hắn thấy người tới cũng khoác một chiếc áo choàng màu đen, đầu hơi cúi. Điều này khiến cho hắn cảm thấy kỳ quái, vì có rất ít người không cảm thấy áp lực và căng thẳng mỗi khi đứng trước mặt hắn. Chính điểm này làm cho hắn nổi lên nghi ngờ!

https://thuviensach.vn

Mấy ngón tay thon dài như ngọc kéo áo choàng xuống, nước da trắng trẻo hoàn toàn đối lập với chất liệu vài đen. Mũ trùm đầu cũng được xốc lên, hé ra khuôn mặt mỉm cười mị hoặc phân không rõ nam hay nữ đang nhìn hắn. Nụ cười lạnh nhạt mà mang theo mị ý câu nhân.

- Làm gì mà căng thẳng như vậy, ngươi cũng quá "thảo mộc giai binh" đi Lâm Tông Càng! (Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai binh – 1 câu thành ngữ nổi tiếng của người TQ về trận Phì Thủy trong lịch sử. à Ở đây ý chỉ sự sợ hãi). – khóe môi mỏng manh gợi lên hết sức xinh đẹp.

Keng ~ Tiếng kiếm được tút ra khỏi vỏ nghe chói óc, kiếm ảnh xẹt nhanh qua không trung, ngừng trên cổ người mới tới. Một vết máu đỏ tươi chảy ra trên da thịt.

- Ngươi thật to gan! – đột nhiên, khóe môi nãy giờ mím chặt phát ra ý cười tàn khốc; trong tay rõ ràng tăng thêm chút lực khiến vết thương càng thêm sâu, máu trào ra càng nhiều.

- Lá gan của ta luôn rất lớn, bằng không cũng sẽ không tới nơi này của ngươi vào lúc đêm khuya thế này. – y làm như không có việc gì, cũng không quản vết thương trên cổ mình, cứ như người bị thương không phải là y. Chỉ có nụ cười mê người càng ngày càng sâu sắc.

- Nếu ngươi có nguyện vọng trước khi chết thì bản tướng quân sẽ thành toàn cho ngươi. Nói, mục đích của ngươi là gì, cho Vô Ngân ngươi chết cũng được an lòng! – hắn thu hồi kiếm, nắm chặt chuôi kiếm trong tay, dòng máu chảy xuống lượn theo thân kiếm nhỏ giọt trên mặt đất, dần dần tán ra.

Người này cũng dám xuất hiện ở đây! Lâm Tông Càng hừ lạnh, tháo chiếc mũ sắt ra hé lộ khuôn mặt anh tuấn bất phàm. Khóe mắt cong cong làm cho khuôn mặt vốn lạnh lùng của hắn có chút nữ tính; ngũ quan tuy

https://thuviensach.vn

không phải hoàn mỹ mười phần, thậm chí không mấy xinh đẹp nhưng ghép tất cả lại một chỗ thì có mị lực khó nói nên lời.

Có điều, một khuyết điểm duy nhất chính là trên gương mặt kia có một vết sẹo đao chém thật dài, kéo từ khóe mắt xuống tận cằm. Nó khiến gương mặt của hắn trở nên dữ tợn!

Vô Ngân lạnh lùng nhìn hắn, đuôi lông mày nhướng lên, mỉm cười:

- Ai nha, nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn còn ghi hận chuyện này!

- Ít nói nhảm đi, chuyện trước kia tạm thời không nhắc tới. Mau nói ý đồ của ngươi đến đây, sau đó để bản tướng quân tiễn chân ngươi. – áo giác phát ra tiếng vang nặng nề, thanh âm kim loại va chạm nghe lạnh sống lưng.

- Xem ra giờ không phải lúc ôn chuyện cũ, ta liền đi vào việc chung vậy. – Vô Ngân chậm rãi nói. – Từ biệt nhiều năm, ngươi đã là nguyên soái thống lĩnh tam quân của Đại Nguyệt, ngày xưa nhìn ngươi thật sự nhìn không ra ngươi lại có một ngày như thế này. Có điều, ta xin khuyên ngươi một câu, đại thế của Hiên Viên Triệt đã mất!

Lâm Tông Càng cười lạnh, vuốt ve chiếc mũ sắt, trên đỉnh còn gắn một chiếc lông trĩ màu sắc rực rỡ; dưới ánh nến chiếc mũ phát ra thứ ánh sáng loang loáng, hòa lẫn vào đôi mắt hắn.

Có được vị trí này hắn đã trả giác rất nhiều, không phải tùy ý người khác nói gì là có thể khiến hắn buông tay. Trong đôi con ngươi u ám bùng lên ngọn lửa oán hận, hắn ngước lên nhìn nam tử trấn định, thản nhiên đứng trước mặt mình. Từ lần đầu tiên gặp nhau, Vô Ngân vĩnh viễn giữ một bộ biểu tình mỉm cười như vậy, cứ như tất cả mọi thứ đều nằm trong tay y. Cho dù có chuyện gì xảy ra trước mặt y thì y vẫn làm như mình đã nắm chắc hết thảy.

https://thuviensach.vn

- Với thực lực hiện tại của ngươi và Hiên Viên Khanh Trần chỉ e là khó có thể trở lại Bắc An!

- Ta biết ngươi là người mà Hiên Viên Triệt ủy thác trọng trách; nhưng Lâm Tông Càng ngươi cũng nên biết chọc tới Hiên Viên Khanh Trần hoặc là người của ta thì so với chết còn thống khổ hơn nhiều. – Vô Ngân nói không nhanh không chậm, tay vươn ra, lòng bàn tay xòe mở thứ gì đó khiến đôi mắt Lâm Tông Càng thắt chặt lại, ý cười cũng biến mất!

- Vô Ngân. – hắn vội nâng tay sờ soạng trong ống tay áo, chốc chốc vẻ tươi cười lại hiện lên trên mặt. – Ngươi không cần ở trong này giả thần giả quỷ. – trong ống tay áo vẫn còn tấm hổ phù, có binh mã trong tay thì hắn còn sợ gì nữa; cho dù đối phó với Vô Ngân trước mặt đây đã tạo cho hắn không ít áp lực vô hình.

- Không phải hổ phù trong tay ngươi thì không cần sợ điều gì! – Vô Ngân cầm thưởng thức tấm hổ phù giống hệt hổ phù của Lâm Tông Càng, trong đôi mắt hẹp dài quyến rũ hiện lên tia đùa cợt.

Hổ phù thì thế nào? Trong mắt Vô Ngân y thì chỉ là một vật chết vô dụng, điều duy nhất có thể tìm đường sống trong chỗ chết chính là con người chứ không phải dựa vào thứ này.

- Hừ, từ khi nào hành động của bọn đầu trộm đuôi cướp lại được Vô Ngân công tử để vào mắt! – Lâm Tông Càng không thể xác định thật giả về miếng hổ phù trong tay hai người.

- Hiên Viên Triệt đem đại quân giao cho ngươi, dù biết ta sẽ tới đây thì hắn cũng sẽ có hành động. Thế nên sáng sớm gọi người đem thứ này tới chơi đùa thôi. Hôm nay ta tới tìm ngươi cũng không muốn làm gì cả, chỉ là không muốn ngươi vẫn bị ta đùa giỡn mà thôi.

Y cúi đầu than nhẹ một tiếng, bất ngờ vung tay ném hổ phù trong tay đi. Lâm Tông Càng theo bản năng không dám tiếp lấy.

https://thuviensach.vn

Những thứ của Vô Ngân không phải dễ lấy được.

- Sao? Ngươi sợ! – y nháy mắt mấy cái, buồn cười nhìn Lâm Tông Càng. – Có qua có lại mới toại lòng nhau, ngươi giết tử sĩ của Khanh Trần, bắt Thu Thủy đi, lá gan quả là không nhỏ. Chưa một ai dám liên tiếp chọc vào bọn ta như vậy, Lâm nguyên soái, đó cũng là những việc mà ngươi không nên làm!

- Cuối cùng thì vẫn bị ngươi biết! – nói tới chuyện này khiến Lâm Tông Càng nổi lên hưng phấn, đắc ý. Khiến cho kế hoạch hoàn mỹ của Vô Ngân bị sụp đổ, chỉ riêng chuyện này đủ làm lòng hắn thỏa mãn, vui vẻ!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 284

Chương 284

- Ngươi cũng tiến bộ không ít. – Vô Ngân thản nhiên nói, khóe mắt tà nghễ liếc Lâm Tông Càng. – Nhưng ngươi làm như vậy không thể nghi ngờ, đúng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. – đôi mắt y hấp háy ý cười song càng phát ra âm trầm, nguy hiểm.

- Là Vô Ngân ngươi nói, chỉ cần thắng thì cần gì phải quan tâm tới quá trình như thế nào. – mắt Lâm Tông Càng như dã thú lóe ra hàn quang, cứ như đang tính toán mưu kế khiến đối thủ phải thảm hại.

Vô Ngân làm bộ không sao cả, nhún nhún vai:

- Cũng đúng, Lâm nguyên soái đem Thu Thủy tới bên cạnh Hiên Viên Triệt là muốn biến nàng thành quân cờ kiềm chế Khanh Trần. Có điều, ta muốn nói cho ngươi hay, làm như vậy thì kết quả đối với ai cũng đều không có lợi.

- Mệnh lệnh của hoàng thượng ban xuống ta không thể không nghe theo. Hiên Viên Khanh Trần là kẻ sớm nên chết, có thể sống tới ngày hôm nay đã là chuyện đáng mừng, hắn còn có năng lực gì ở trong này nói hưu nói vượn. Nói là kiềm chế, nếu hắn thật sự có thể nhẫn tâm thì người đó cũng không kiềm chế được hắn!

Vô Ngân nghe vậy, phất tay phủi đi bụi đất bám trên áo choàng, giọng ngao ngán như thở dài:

https://thuviensach.vn

- Nếu ngươi phải làm như vậy thì đúng là không có cách nào. Hôm nay Khanh Trần nhờ ta nhắn một câu "Lâu rồi chưa gặp, thật hy vọng được quyết thắng bại trên chiến trường!". – nói xong, y tiến lên vài bước nhặt miếng hổ phù trên mặt đất khi nãy bị mình ném đi.

- Hôm nay ngươi đến thật sự nghĩ có thể dễ dàng đi ra ngoài như vậy sao? – Lâm Tông Càng đứng lên, trong giọng nói mang theo hưng phấn giết chóc. Hai mắt hắn chăm chăm quan sát nam tử đang bình thản đội chiếc mũ trùm lên.

- Ngươi không thể làm như vậy, dù sao hiện tại ngươi cũng là thuộc hạ trung thành của Hiên Viên Triệt; trong lòng cũng luôn muốn quyết thắng bại với Hiên Viên Khanh Trần. Có giết ta thì ngươi cũng không thể tiêu trừ được oán hận trong lòng, có đúng không, Lâm nguyên soái! – y ngoái đầu lại cười, trong con ngươi hẹp dài tỏa ra hơi lạnh thấu xương khiến Lâm Tông Càng phát lạnh theo.

Không cần nghĩ ngợi, trường kiếm trong tay Lâm Tông Càng đâm thẳng về phía sau lưng Vô Ngân. Tuy ám tiễn đả thương người là chuyện vô sĩ nhưng đôi với một Vô Ngân xảo quyệt thì cũng không cần quan tâm xem đó là biện pháp gì.

Đang ~~~ mũi tên rung lên, đoạn ngọc vỡ thành mấy mảnh rơi trên mặt đất; trường kiếm của Lâm Tông Càng đâm vào không khí. Đầu vai áo Vô Ngân bị đâm thủng nhưng không mảy may bị thương chút gì. Vô Ngân vấn lại mái tóc vị xõa tung, đoạn ngọc khi nãy là dùng để giữ chây trâm trên đầu. Lúc này, y cũng chưa thèm quay đầu lại.

- Xem ra ta lại sai lầm rồi. – Vô Ngân không khỏi cười khổ, sờ sờ đầu vai áo bị trường kiếm đâm thủng.

- Ngươi sai nhiều lắm! – một kiếm bất thành, sớm đã bị đối phương nhìn thấu nên Lâm Tông Càng cũng đành bỏ qua. Người hắn muốn giết và nên

https://thuviensach.vn

giết nhất là Hiên Viên Khanh Trần mới đúng. Chẳng qua, hắn thấy Vô Ngân bất cứ lúc nào cũng đều tỏ vẻ thong dong, bình tĩnh nên hắn rất muốn nhìn biểu hiện của y vào thời khắc sinh mệnh bị uy hiếp thì sẽ thế nào.

- Cũng may là ngươi không đâm trúng nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận! – nói xong, Vô Ngân nhấc rèm trướng, áo choàng vung ra, tay y cố ý vô tình nâng lên, như chạm ngọc khắc thành trong tay, mơ hồ mang theo chút ám lục.

Nháy mắt, kỳ hạn ba ngày đã qua, Cảnh Dạ Lan ở nơi này cũng chuẩn bị chu đáo. Khanh Trần nói qua ba ngày sẽ trở về đón nàng rời đi, nhưng hiện tại bên hắn nhất định đã xảy ra không ít chuyện khó giải quyết; thêm nữa, Thu Thủy cũng làm cho hắn lo lắng không vừa. Âm thầm quan sát vài lần, Cảnh Dạ Lan thăm dò được giờ giấc thay ca đổi phiên của bọn cung thủ trong hoàng cung. Nàng muốn chủ động rời đi trước khi Hiên Viên Khanh Trần tới đón, rồi trở lại bên cạnh hắn.

Hơn nữa, sau khi nghe Thu Thủy tường thuật đứt quãng lại những chuyện nàng ấy trải qua thì đoán được tên Hiên Viên Triệt như hổ rình mồi kia đã sớm đi từng bước một bức bách bọn họ.

Cảnh Dạ Lan mở ra túi châm vẫn luôn mang bên người, trong đêm đen chúng phát ra thứ ánh sáng nhu hòa. Nàng cầm lên xem xét cẩn thận từng chiếc một rồi nắm chặt lấy chiếc túi châm, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh lại.

- Vương phi tỷ tỷ, chúng ta phải đi sao?

- Chẳng lẽ ngươi muốn ở lại? – con ngươi linh động của nàng như phát sáng, nàng đã chuẩn bị chu đáo hết thảy mọi thứ.

- Ta đương nhiên muốn đi!

https://thuviensach.vn

- Tốt lắm. Ngươi nghe đây, ta và ngươi sẽ cùng nhau rời đi, nhưng đọc đường đi ngươi phải nghe theo những gì ta nói. Nếu ngươi còn dám tự tiện hành động thì ta nhất định sẽ không lưu tình bỏ ngươi ở lại trong cung. Dù có bị Hiên Viên Khanh Trần trách tội thì ta cũng sẽ làm như vậy!

- Sẽ không… Ta biết ta hại chết rất nhiều ngươi… – giọng nói Thu Thủy hạ xuống thật thấp. Lúc này đây nàng mới biết vương phi tỷ tỷ rất lợi hại. Ở mỗi thời điểm trọng yếu thì nàng luôn quyết đoán, về phương diện này nàng rất giống Khanh Trần.

- Ngươi biết là tốt rồi. – nàng cũng không muốn trách cứ Thu Thủy nhưng nếu không nói rõ ràng ra thì không ai hiểu được. Nữ tử này đã bị sự sủng nịnh Hiên Viên Khanh Trần phá hư rồi. Nếu có chuyện gì xảy ra, nàng có thể cứu nàng ấy một lần nhưng không thể cứu được nhiều lần. Bảo trụ mạng của mình mới là quan trọng, cho tới bây giờ Cảnh Dạ Lan nàng đều kiên trì thờ phụng nguyên tắc này của bản thân.

Nửa đêm về sáng là thời khắc người ta ngủ say giấc, đồng thời cũng là lúc thủ vệ tuần tra trong hoàng cung Lan Lăng mỏng nhất. Dựa theo cước lực của nàng thì khoảng thời gian nửa nén hương là có thể thuận lợi đi ra ngoài; nhưng vì mang theo Thu Thủy nên Cảnh Dạ Lan đành tính toán thời gian kéo dài thêm.

Thay quần áo xong, nàng vấn mái tóc dài lên cho gọn gàng rồi ngụy trang một chút tháp thượng trong phòng ngủ, thoạt nhìn sẽ nghĩ là các nàng đã đi ngủ. Trong lư hương, nàng bỏ chút huân hương mà hồi trước Vô Ngân có dùng. Dù người tới có phát hiện các nàng không còn ở đây thì lúc vào kiểm tra cũng đủ để huân hương phát huy tác dụng đánh mê bọn chúng.

Cảnh Dạ Lan nhanh nhẹn dẫn đường:

- Đi theo ta, phải cẩn thận! – nàng dắt tay Thu Thủy, bàn tay gầy gò nho nhỏ nắm chặt lấy tay nàng, mồ hôi thấm ướt, khẽ run run.

https://thuviensach.vn

Đối chiếu với sơ đồ vẽ từ trước, Cảnh Dạ Lan kéo Thu Thủy rời đi, hữu kinh vô hiểm một đường đi tới cửa cung.

Không xong! Xa xa, Cảnh Dạ Lan phát hiện nơi đo so với bình thường thì nhiều hơn gấp đôi người gác. Không thể! Lát nữa sẽ có người nào tới đây? Đã trễ thế này rồi, ai còn muốn tiến cung? Nàng vội kéo Thu Thủy tránh vào một góc tối.

Chết tiệt ~~~ Trong lòng Cảnh Dạ Lan thầm mắng. Chưa được bao lâu thì một chiếc xe ngựa chạy vào cửa cung. Ánh mắt sắc bén của Cảnh Dạ Lan phát hiện người đi bên cạnh chiếc xe ngựa tiến cung đó là thủ hạ bên người của Tô Vân Phong – Ngô thống lĩnh.

- Thuộc hạ thỉnh an quận chúa! – tiếp đó, tiếng nghênh đón của bọn quan nội thị vang lên.

Quận chúa? Đó không phải là Tô Tĩnh Uyển! Cảnh Dạ Lan nhíu chặt mày, đúng rồi, sau khi ăn dược của Vô Ngân thì nghe Tô Vân Phong nói nàng ta có chút khí sắc hơn.

Oan gia ngõ hẹp, gặp lúc nào không gặp lại trúng lúc này! Cảnh Dạ Lan không biết nên khóc hay nên cười~

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 285

- Được rồi, các ngươi cũng nhau đến cũng tốt lắm!

Nàng bình tâm lại, quay đầu, nhỏ giọng nói với Thu Thủy:

- Chờ một chút xem mọi chuyện thế nào. Ta đi ra ngoài trước, ngươi ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta. Nếu có chuyện gì xảy ra thì người cứ trở về chỗ ở, làm như không biết đêm nay ta đã làm những gì, không cần quan tâm tới ta!

- Nhưng mà... - Thu Thủy giữ chặt góc áo Cảnh Dạ Lan.

- Ngươi yên tâm, ta cũng chỉ tính tới tình huống tệ nhất thôi; có lẽ mọi chuyện không tệ như ta nghĩ đâu. - nàng vỗ vỗ mu bàn tay Thu Thủy an ủi.

Tô Tĩnh Uyển chính là quận chúa được Lan Lăng vương sủng ái nhất. Nếu nàng ta tiến cung thì sẽ biết chắc Cảnh Dạ Lan cũng đang ở trong cung; may mắn là nàng đã đi trước một bước, bằng không bị nàng ta nhanh chân thì nàng không nắm chắc được phần thắng. Dù sao lần trước nàng dùng chiến thuật tâm lý, thừa dịp nàng ta không có để ý nên mới nhanh chóng đắc thủ như vậy.

Xe ngựa của Tô Tĩnh Uyển đi xa, song binh lính thủ thành không giảm bớt một người nào. Cảnh Dạ Lan bấm đốt tay tính thời gian, nhìn không chớp mắt đám người tuần tra phía trước.

Những lúc có người yêu cầu ra khỏi cung đều bị bọn họ nghiêm khắc kiểm tra. Cảnh Dạ Lan lo lắng không yên, đột nhiên, nàng buông xõa búi tóc ra, mặc nữ trang bên ngoài quần áo dạ hành. Chốc chốc, nàng thu lại

https://thuviensach.vn

đôi mắt vốn lạnh lùng của mình, gục đầu xuống, nghiễm nhiên biến thành một thị nữ biết vâng lời.

Làm giống với đám người muốn xuất cung, Cảnh Dạ Lan chậm rãi đi về phía đội ngũ kiểm tra, nàng cố ý thả chậm cước bộ nên đứng ở vị trí cuối cùng không dễ bị phát hiện.

- Đi đâu? - có người tiến lên ngăn cản nàng.

- Phụng mệnh quận chúa phải về Vân vương phủ một chuyên.

- Lệnh bài!

- Lệnh bài? Được, chờ một chút. – nàng thấp giọng nói xong, ngón tay di chuyển tới bên hông. Lệnh bài không có nhưng châm thì không thiếu, thứ này có thể che miệng bọn họ.

Đầu ngón tay phát lạnh, Cảnh Dạ Lan đảo mắt nhìn bọn người trước mặt. Đây chính là thời khắc con người ta mệt mỏi nhất; nàng âm thầm đếm từng người một. Hoàn hảo số lượng nằm trong phạm vi khả năng của nàng. Cánh môi hơi hơi mở ra, một nụ cười yêu ớt rộ lên:

- Đây, cho các ngươi - giọng nói mềm nhẹ của nàng như tiếng trời, thuần mỹ trong trẻo trút xuống.

- Sao còn ở chỗ này chưa chịu đi, quận chúa đã sốt ruột rồi! - phía sau vang lên tiếng nam tử trách cứ, ngay lập tức có người đứng trước mặt nàng.

- Ngô thống lĩnh. - thấy rõ người tới, Cảnh Dạ Lan cũng không đám lơi lỏng. Nàng không dám trông cậy gì nhiều, còn có ai có thể giúp nàng lúc này đây.

- Ừm! Mau đi đi, đợi lát nữa chậm trễ khiến quận chúa không vui thì các ngươi cũng đừng mong dễ chịu! - Ngô thống lĩnh làm mặt nghiêm trọng nói

https://thuviensach.vn

với tốp binh lính ròi liếc nhìn Cảnh Dạ Lan một ái, ý bảo nàng mau mau rời đi.

- Đa tạ Ngô thống lĩnh, nhưng quận chúa nói cho Thu Thủy đi cùng ta. Nha đầu này nhút nhát quá nên đã đứng lại phía sau, mong Ngô thống lĩnh để cho ta mang nàng đi theo.

Cảnh Dạ Lan cũng biết việc này làm khó hắn, nhưng nàng nhất định phải mang theo Thu Thủy. Chỉ cần nàng ấy không làm theo thì nàng liền tuân thủ hứa hẹn đem nàng ấy đưa về bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần. Đó chẳng phải là điều hắn nhắn nhủ sao?!

Hữu kinh vô hiểm rời khỏi hoàng cung Lan Lăng, Ngô thống lĩnh cũng không nói một lời đưa các nàng ra ngoài cung. Nơi đó đã sớm có người chuẩn bị ngựa, đang chờ các nàng tới.

- Cảnh công tứ, mạt tướng chỉ có thể đưa tới đây. Vương gia có chuyển lời tới công tử rằng vương gia có chuyện quan trọng không thể tiễn chân Cảnh công tử. Mong lượng thứ!

- Không có cách nào khác. Thật ra ta thiếu nợ vương gia không ít. - Cảnh Dạ Lan đỡ Thu Thủy ngồi lên ngựa, quay đâu hướng về Ngô thống lĩnh gật đầu cảm kích. Tô Vân Phong làm gì cũng đều vì nàng mà nghĩ, chỉ là chuyện giữa hai người khó có thể trở thành sự thật được.

Đoạn duyên này quá ngắn quá ngắn..

- Không biết hiện giờ vương gia ở nơi nào, không thể tự mình tới cảm tạ, ta đành làm phiền Ngô đại ca giúp ta chuyển lời cảm ơn tới Vân vương gia!

- Cảnh công tử, giờ Vân vương gia đang tới biên giới Lan Lăng. Đại Nguyệt đã có những hành động không tốt song vẫn chưa biết được ý đồ. Vậy nên vương gia nói, nếu công tử muốn trở về thì nhất định phải cẩn thận, tự bảo trọng mình.

https://thuviensach.vn

Đại Nguyệt đã hành động, đoán chắc vì Hiên Viên Triệt thẹn quá hóa giận nên xuống tay với Hiên Viên Khanh Trần. Rốt cuộc thì hắn cũng không thể chịu đựng được nữa! Tên đáng chết!

- Đa tạ Ngô đại ca! Cáo biệt! - nàng gật gật đầu đáp lời.

Giục ngựa mà đi, Ngô thống lĩnh đứng nhìn bong các nàng dần biến mất trong bóng đêm không khỏi thở đài. Vương gia vẫn không có cách nào quên được Cảnh công tử nên trước khi xuất chinh đã lệnh cho hắn ở lại để ngừa quận chúa muốn vào cung gây bất trắc cho nàng.

Đêm dài nặng nề trôi, nàng và Thu Thủy vội vàng chạy tới chỗ Hiên Viên Khanh Trần. Hắn nói sẽ phái người tới đón nàng, nói cách khác, trước thời khắc được ước định thì hắn sẽ không ở Lan Lăng.

- Thu Thủy, xuống dưới đi! - Cảnh Dạ Lan giúp Thu Thủy xuống ngựa. Ngay trước mắt chính là nơi mà Lan Lăng vương ban cho Hiên Viên Khanh Trần, bên trong có ánh sáng, hình như còn nghe thấy cả tiếng động.

Còn chưa đi tới cửa thì có mấy bóng người lao ra ngăn Cảnh Dạ Lan lại. Cảnh Dạ Lan biết người dẫn đầu, đó chính là một thủ hạ, một vị tướng tài của Hiên Viên Khanh Trần. Có điều lần này hắn đi mà không mang theo bọn họ sao? Hiện tại bọn họ đều xuất hiện ở chỗ này, nói vậy mọi chuyện đã rất khẩn cấp. Hiên Viên Khanh Trần này lúc nào cũng gạt nàng, một chút tin tức cũng không chịu lộ ra.

- Vương gia ở đâu?

- Vương gia cùng Vô Ngân công từ đã xuất phát, thuộc hạ đang muốn vào cung đón vương phi theo thời gian vương gia định liệu.

- Vương gia đang ở đâu? - Cảnh Dạ Lan đề cao giọng, sốt ruột hỏi. Nàng lo lắng cho Hiên Viên Khanh Trần. Vẻ mặt lo âu không chút giấu diếm, trán cũng nhăn chặt lại.

https://thuviensach.vn

- Vương gia rời đi đêm qua, cụ thể đi nơi nào thì ngài ấy không nói với ai cả. Vương gia chỉ lệnh cho thuộc hạ phải đón được vương phi và chiếu cố người. Vương gia đã an bài tốt mọi thứ, mong vương phi đi theo thuộc hạ.

- Không cần, ta còn có chuyện quan trọng cần phải làm, các ngươi trước tiên cứ chăm sóc tốt cho Thu Thủy tiểu thư đi.

- Vương phi...

- Không cần ngăn cản ta! - nàng quả quyết cự tuyệt sự an bài hoàn hảo của Hiên Viên Khanh Trần dành cho mình. Nàng là Cảnh Dạ Lan chứ không phải là Hoa Mị Nô hay Thu Thủy. Nàng tuyệt đối không trở thành gánh nặng cho người khác. - Thu Thủy! - nàng xoay người lại, trước khi rời đi còn lạnh giọng hô một tiếng.

- Ta đã biết, vương phi tỷ tỷ. Bây giờ ta sẽ không cãi lời nữa. - Thu Thủy dùng sức gật đầu.

- Ngươi hiểu được là tốt rồi, đừng trở thành gánh nặng của Khanh Trần! - nói xong, Cảnh Dạ Lan xoay người nhảy lên ngựa. Nàng muốn trong khoảng thời gian nhanh nhất có thể đi tới bên cạnh người kia.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 286

Sau nhiều ngày bố trí, Vô Ngân đã lo chu tất đoạn đường dọc biên giới Lan Lăng. bên ngoài cửa thành Lan Lăng thì vẫn có người mai phục nơi đó; chỉ cần y hạ lệnh thì mấy chục mạng người nơi đó nháy mắt sẽ đi gặp diêm vương.

– Không phải người Lan Lăng? – Hiên Viên Khanh Trần xem xét thi thể.

– Kẻ nóng vội muốn ta và ngươi chết như vậy đương nhiên không phải người Lan Lăng. – Vô Ngân thản nhiên nói xong, xuất ra lọ thuốc bột rắc lên thi thể. Một thứ mùi khó ngửi tán ra, không bao lâu, thi thể đã bị hóa đi sạch sẽ. Xong xuôi, y lấy chiếc khăn tay màu trắng mềm nhuyễn chà lau ngón tay thon dài.

– Vô Ngân công tử vẫn lợi hại như vậy! – Hiên Viên Khanh Trần đôi khi cũng sợ hãi than thở Vô Ngân khi giết người bình tĩnh, thong dong tới lạnh người. Trong mắt y không có khái niệm sinh tử; nếu gây trở ngại tới thì đều có chung một kết cục, mặc kệ là ai!

– Ta nghĩ Lâm Tông Càng muốn ra oai phủ đầu với chúng ta. – lạnh lùng khoanh tay trước ngực, trước mặt Hiên Viên Khanh Trần hiện lên khuôn mặt một người: đôi mắt nhuốm máu, vết thương sâu dài trông thật dữ tợn, đáng sợ.

– Những gì Lâm Tông Càng làm đều khiến ta chướng mắt, hắn sử dụng toàn thủ đoạn bàng môn tà đạo; nhưng lúc này hắn rất có thực lực. Chắc là muốn nhất kích đả bại chúng ta.

https://thuviensach.vn

– Ta biết hắn vẫn chưa từ bỏ ý định. Một công tử vọng tộc Tây Sở cam tâm tình nguyện ở lại Bắc An chịu đựng đau khổ liên miên; cái hắn muốn chính là có một ngày Hiên Viên Triệt hạ lệnh diệt trừ ta để tẩy sạch hết mọi nhục nhã! – Hiên Viên Khanh Trần vòng tay đè vào ngực, cười lạnh.

Lâm Tông Càng, lúc này là ngươi chết hay là cô vương chết vẫn chưa biết chắc được; nhưng có một chuyện nhất định phải làm, đó là tính cho xong món nợ cũ trước kia.

Hiện giờ hắn đã không còn là Lâm Tông Càng trước kia nữa. Một người bị ngọn lửa báo thù nuốt trọn thì bất cứ lúc nào cũng có thể bật dậy một cách đáng sợ. Cừu hận sẽ làm một người vốn bình thường hoàn toàn thay đổi và tàn nhẫn; kẻ đó nhất định sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để làm thương tổn đối phương! Nhưng… Khóe miệng Vô Ngân giơ lên một độ cong nho nhỏ. Y sẽ không để cho người như vậy còn sống mà uy hiếp chính mình. Trước kia và cho tới bây giờ cũng sẽ không!

…

Biên giới

Một đường đi nhanh, Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân chịu cảnh màn trời chiếu đất mà thúc ngựa chạy sau mấy tháng vắng mặt, cuối cùng cũng đã tới được đây.

– Cung nghênh Vương gia và Vô Ngân công tử! – nơi giao nhau giữa ba nước chính là nơi đại quân của Bắc An chiếm đóng. Cho dù rất mệt mỏi nhưng chỉ cần đạp chân lên mảnh đất này thì ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần lập tức khôi phục lại vẻ tự tin, ngạo nghễ của mình, tầm mắt phóng ra xa xa nhìn không sót thứ gì.

– Hiện tại tình huống thế nào?

https://thuviensach.vn

– Bẩm vương gia, Vân vương của Lan Lăng đã muốn tới đây; còn có đại quân Đại Nguyệt bất ngờ sáng sớm nay liền hạ trại ở nơi này. Nhưng nguyên soái của bọn họ vẫn không có hành động gì

– Khanh Trần, ngươi muốn xử lý thế nào?

– Mục tiêu của Lâm Tông Càng là ta, nhưng Hiên Viên Triệt suy nghĩ không được xa như thế. Có điều, ta luôn không muốn hòa đàm với Tô Vân Phong, dĩ nhiên sẽ không đi nói gì với hắn. Đó là chuyện nhà của Lan Lăng, không liên quan đến ta. Về phần hắn có chết hay không thì với ta không có vấn đề gì.

Người mà Hiên Viên Triệt muốn loại bỏ trước tiên chính là Tô Vân Phong. Có Hoa Thanh Nhã bên cạnh Lan Lăng Vương nên có được rất nhiều cơ hội phá hư địa vị của Tô Vân Phong trong long quân vương. Đầu tiên phải giết được người mà mình không thể khống chế, từ đó về sau sẽ nhậnđược sự giúp đỡ từ Lan Lăng. Khi ấy, Hiên Viên Triệt có cơ hội liên thủ đến đối phó với Hiên Viên Khanh Trần hắn. Trước phải binh ổn được nội bộ sau đó là giết những kẻ làm vướng đường, Hiên Viên Triệt nghĩ vậy không sai. Đáng tiếc, hắn ta lại không biết một chuyện. Lâm Tông Càng mà hắn ta xem trọng lại có oán hận rất lớn với bọn hắn.

– Nghĩ xem, nếu Hiên Viên Triệt biết mục đích của Lâm Tông Càng thì không biết như thế nào? – vẻ mặt Vô Ngân thực chờ mong.

– Chuẩn bị một chút, đảm bảo nếu Đại Nguyệt có bất kỳ một hành động nào thì Bắc An nhất định sẽ không yếu thế. – Hiên Viên Khanh Trần nói xong, lệnh cho thuộc hạ đem giấy bút đến, tự tay viết một bức thư đưa gửi cho Lâm Tông Càng.

– Ngươi muốn chủ động? – Vô Ngân nhìn nội dung bức thư, chậm rãi hỏi.

https://thuviensach.vn

– Vô Ngân, chúng ta mới trở về, không ngại cùng hắn chơi đùa. Vấn đề là, Cảnh Lan còn đang trong tay Hiên Viên Triệt, một khi chưa xác định nàng được an toàn thì ta không thể hành động thiếu suy nghĩ được. – nói tới đây, hắn không khỏi lo lắng cho Cảnh Dạ Lan đang ở Lan Lăng. Người phái đi chắc cũng thuận lợi đón được nàng, giờ chỉ cần chờ tin tức báo về.

Vô Ngân nghĩ nghĩ chút rồi cười khẽ, song y vẫn không chịu đem những lời nói đang đè nặng trong lòng nói ra. Khi chưa xác nhận được tin tức thì y không thể nói với Hiên Viên Khanh Trần chuyện này.

Thời gian ước định đã sớm trôi qua, Hiên Viên Khanh Trần đoán biết được Cành Dạ Lan không chịu nghe theo sự an bài của hắn. Nàng tự mình chạy ra khỏi hoàng cung, sau đó không có thêm chút tin tức gì về nàng. Hắn bất an đứng trước quân trướng, đi đi lại lại chóng mặt, mày gắt gao nhăn lại, vẻ mặt thâm trầm, cả người căng cứng.

– Vương gia…

– Thế nào rồi?! – không nhớ rõ đây là lần thứ mấy hắn hỏi câu này; mỗi một câu trả lời đều khiến hắn không ngừng thất vọng. Cảnh Dạ Lan cứ như tiêu thất vào không khí vậy!

– Vẫn không có tin tức về vương phi từ Lan Lăng.

Rầm…

Ném tất cả những thử có thể ném , Hiên Viên Khanh Trần đấm mạnh xuống mặt bàn, im lặng một hồi mới khàn giọng nói:

– Đi xuống!

Cảnh Lan, vì sao lần nào nàng cũng không chịu ngoan ngoãn nghe theo sự an bài của ta. Hắn thở dài, người con gái này chưa một lần dịu ngoan

https://thuviensach.vn

nghe lời, ngoài việc làm cho hắn nổi giận thì nàng còn không ngừng muốn rời khỏi hắn.

Nhưng chính hắn lại cứ hãm sâu vào trong đó, không thể nào kiềm chế lại được! Mấy ngón tay siết chặt lại có thể nghe thấy tiếng khớp xương kêu răng rắc, mu bàn tay trắng xanh vì dùng quá nhiều sức để nắm nhưng Hiên Viên Khanh Trần vẫn không có chút cảm giác.

Rốt cuộc nàng đã đi đâu? Cảnh Lan, nàng đang ở đâu hả? Thân thể hắn xụi lơ gục xuống tháp thượng, vô lực tới cực điểm!

– Vương gia… Vương gia… – đột nhiên có người không kịp thông báo đã xông vào quân trướng, biểu tình kinh hoảng chỉ ra bên ngoài.

– Làm sao vậy?

– Hồi bẩm vương gia… có người liều lĩnh từ Lan Lăng xông vào nơi này. Vô Ngân công tử không cho mọi người ngăn cản nhưng người đó thế tới rào rạt.. thuộc hạ sợ là… – thuộc hạ nói cũng chưa xong mà Hiên Viên Khanh Trần như cơn gió xoáy xông thẳng ra ngoài.

Nàng chạy tới Bắc An! Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, có phải là nàng hay không?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 287

Biên giới…

Gió lớn nổi lên, cát vàng bị thổi tung thành từng mảng, mọi thứ cứ thế tạt thẳng vào mặt Cảnh Dạ Lan.

Xa xa, thân ảnh quen thuộc đang chạy nhanh tới phía nàng. Cách một đoạn thật xa, nàng nheo mắt lại, ngực không ngừng phập phồng khi thấy người tới là ai. Những lo lắng vẫn quấn quanh lấy nàng tới lúc này chợt xuất ra một cỗ chua cay, cứ thế lặng yên lan tràn.

Khuôn mặt tuấn mỹ như chi thần, đồng mâu yêu dị mang theo ngạc nhiên cũng kinh hỉ nhìn chăm chăm nàng. Phong trần mệt mỏi đã sớm làm rối tung búi tóc của nàng, những sợi tóc đen mịn bay bay trong gió; trên khuôn mặt khéo léo, tinh xảo là đôi con ngươi linh động trong suốt như nhược thủy; cánh môi non mềm mím chặt lại.

– Cảnh Lan! – hắn nhỏ giọng gọi, không dám chắc, sợ là mình đang trong mộng.

– Cảnh Lan! – người tới không thèm nhìn khiến Hiên Viên Khanh Trần không khỏi đề cao giọng, chân bước từng bước về phía nước.

– Không được lại đây! – người ngồi trên ngựa đột nhiên quát lạnh.

Hiên Viên Khanh Trần nghe giọng nói của nàng song hoàn toàn xem nhẹ nàng nói cái gì; bước chân càng ngày càng nhanh hơn tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

– Ta nói ngươi không được lại đây! – Cảnh Dạ Lan xoay người xuống ngựa, nhìn cũng chưa them nhìn hắn, dậm chân một cái.

– Vậy nàng lại đây! – Hiên Viên Khanh Trần dừng bước, đúng là chưa tới gần nàng, mà dung khẩu khí nghe như mệnh lệnh muốn trêu tức nói với Cảnh Dạ Lan. Nàng dám một mình từ Lan Lăng chạy tới đây! Hắn đã lo lắng và bất an biết bao nhiêu, còn có cả ảo não vì không thể làm cho nàng ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng giờ phút này thấy nàng, mọi thứ suy tính trong lòng đều bay biến đi đâu mất!

– Ai muốn đi qua chứ! – nàng bướng bỉnh quay mặt sang hướng khác, chiếc mũi cũng không chịu thua kém lên men.

– Vậy thì ta đây đi tới đó! – giọng nói trầm ấm của Hiên Viên Khanh Trần vang lên.

– Ngươi dám! – đôi mắt sáng lấp lánh của nàng vừa chuyển, trừng mắt liếc hắn một cái

– Nàng nói xem ta có đám hay không! – lúc này Hiên Viên Khanh Trần chỉ có thể chạy, cũng chẳng muốn quản chút nữa nàng sẽ trách móc gì. Hắn chỉ biết là hắn rất nhớ nàng, nhớ tới mức không khống chế được chính mình. Nỗi nhớ ấy không có ngôn từ nào diễn tả nổi.

Hắn cũng chẳng để ý tới người chung quanh, chỉ một lòng chạy tới phía người mình nhung nhớ.

– Ngươi cút ngay! – Cảnh Dạ Lan mở miệng quát nhưng thân mình không hề trốn tránh, cuối cùng bị hắn dùng sức ôm vào trong ngực. Cánh tay rắn chắc cùng lồng ngực ấm áp bao quanh thân thể nàng, Vì nàng mà xua tan bao mệt mỏi cùng lo lắng, vì nàng mà che chở khỏi cơn bão cát đang nổi lên. Chìm sâu vào hơi thở quen thuộc, nhất thời trước mắt nàng hiện lên một mảnh choáng váng.

https://thuviensach.vn

– Nàng đúng là không chịu nghe lời! – mãi tới lúc ôm nàng vào lòng thì Hiên Viên Khanh Trần mới có được cảm giác chân thật. Trái tim căng cứng như dây đàn bao ngày của hắn bỗng được nới lòng, từ từ bình yên. Nhưng hắn không thể mềm lòng; nếu không khiến cho nàng biết những chuyện nàng làm có bao nhiêu nguy hiểm thì nhất định nữ nhân này sẽ còn có lần sau nữa.

– Không cần ngươi lo, ngươi mau buông ra đi! – nắm tay thành quyền, nàng ra sức đánh hắn song hắn không chịu buông tay, rõ ràng chân tay còn ngang bướng hơn! Nàng đã chạy một đường đuổi tới đây, còn giờ thì chẳng biết nên nói cái gì?

Cảnh Dạ Lan, ngươi bướng bỉnh cái gì? Đáy long nàng vọng lên một giọng hỏi nho nhỏ, nhưng đáp án khẳng định là không có!

– Cảnh Lan, Cảnh Lan… – giọng nói khàn khàn, trầrn thấp mang theo một âm rung, từng tiếng gọi tên nàng. Nhiệt độ ấm nóng của cơ thể tràn ra từ lồng ngực hắn, dần dần khiến trái tim vốn lạnh băng của hắn nóng lên.

Lo lắng lâu như vậy, tâm trạng lúc nào cũng căng như dây đàn cuối cùng tới lúc xác định nàng không có chuyện gì mới đứt “phựt” thành từng đoạn.

Hiên Viên Khanh Trần cũng không trách móc gì, để tùy ý nàng hờn đỗi, cứ như một chú mèo hoang không chịu phục tùng bất cứ ai.

– Buông ra, buông ra! – trên mặt Cảnh Dạ Lan ẩn hiện hai tầng mây đỏ ửng. Không thể giãy nên nàng liền nâng chân lên, đạp một cú.

– Mới có vài ngày không gặp mà nàng đã hung hãn thành như vậy! – Hiên Viên Khanh Trần bất ngờ không kịp phòng bị nàng sẽ dùng tới chiêu thức ấy, lúc bị đạp không khỏi đau nhăn mày lại.

Thừa dịp hắn thất thần, Cảnh Dạ Lan giãy khỏi người hắn, lui về sau mấy bước.

https://thuviensach.vn

– Không cần ngươi lo, ta đến là báo cho ngươi biết, Thu Thủy của ngươi đã bình an. Ta đưa nàng từ trong cung đi ra, còn một việc là tử sĩ ngươi phái tới đều bị tay chân của Hiên Viên Triệt giết chết. Hắn ta đã sớm bố trí tốt mọi thứ, chỉ chờ các ngươi mắc câu!

Thu Thủy vốn bị người ta bắt đi giam lỏng trong hoàng cung. Hiên Viên Triệt muốn dùng Thu Thủy và nàng như vương bài cuối cùng nhưng sao dự đoán được nữ tử này không chỉ có chạy thoát mà còn làm cho hắn ta thất vọng tràn trề.

– Còn có chuyện gì nữa? – con ngươi nóng rực của Hiên Viên Khanh Trần nhìn chăm chăm vào nàng, khóe môi gợi lên nụ cười mê người, tà tứ mà mị hoặc.

– Không còn gì nữa. – còn có chuyện gì chứ, đương nhiên là hết rồi! Nàng mới không phải vì nguyên nhân nào khác, dù có thì cũng chẳng cần nói cho hắn biết. Hắn cái gì cũng không nói, cái gì cũng gạt nàng!

– Thật sự không còn? – hắn thích nhìn bộ dáng quẫn bách của Cảnh Dạ Lan mỗi khi bị hắn hỏi; hơn nữa nàng đang tức giận!

– Đúng vậy, ta nói xong rồi. Cáo từ! – nàng cắn chặt môi, dỗi hờn xoay người muốn rời đi.

– Chờ một chút! – hắn đi nhanh về phía trước, không cần nhiều bước liền che chắn trước mặt nàng. Hai cánh tay vươn ra vây quanh đường đi của nàng. – Nàng đã hết chuyện cần nói nhưng ta thì có, nàng phải nghe xong đã! – ánh mắt tà mị xẹt qua gương mặt nàng, trong lòng đau nhói lên. Rốt cuộc thì nàng làm thế nào để đến được đây? Vì vội vã chạy đi làm cho khí sắc của nàng rất khó coi, cánh môi khô nứt, thậm chí có chỗ còn cháy ra tơ máu.

– Ta không là gì của ngươi cả, ngươi muốn nói cũng không cần nói với ta!

https://thuviensach.vn

Phải quản giáo nàng thật tốt mới được, bằng không nàng sẽ không biết mình đã khiến cho người ta lo lắng như thế nào! – con ngươi yêu dị của Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên nheo lại. Hắn bắt lấy cổ tay nàng, cúi người xuống, lập tức khiêng Cảnh Dạ Lan lên đầu vai, chân nhanh bước về phía quân trướng.

– Buông tay, buông tay! – mặt đỏ như gấc chín. Nàng từ nhỏ tới lớn chưa từng bị ai đối đãi như vậy, nhất là trong tình huống còn có người bên ngoài nhìn thấy.

– Có bản lĩnh thì nàng tự nhảy xuống đi! – Hiên Viên Khanh Trần liều mạng khiến giọng mình lạnh đi, một đường đi vào quân trướng. Tuy nàng không ngừng giãy dụa nhưng hắn vẫn cứng rắn không thèm nhìn nàng.

Nhẹ nhàng đặt người trên đầu vai xuống, Hiên Viên Khanh Trần đã sớm dự tính sẽ tự nguyện để nàng thoải mái phát tiết. Nhưng hắn không ngờ, Cảnh Dạ Lan vừa mới được buông xuống thì than mình lập tức ngã quỵ trong lòng hắn.

– Cảnh Lan…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 288

Từ lúc nàng bị hôn mê, Hiên Viên Khanh Trần cứ như khốn thú không có cách nào kiềm chế chính mình. Hắn cũng không thể làm ầm ỹ Vô Ngân đang thay nàng bắt mạch. Rốt cuộc, hắn chỉ có thể buồn bực bản thân không thể làm gì, đành đứng một bên sốt ruột.

Hắn lo sợ, giải dược mà nàng đang ăn chỉ có hiệu quả trong vòng một năm; nếu dược hiệu qua đi mà không có giải dược mới thì nàng sẽ tạm biệt cuộc sống yên lành và tiếp tục chịu đựng sự thống khổ đó!

Mọi lo âu, bất mãn đều hiện hết lên khuôn mặt, hắn sợ nhất chính là tình huống như vậy. Hiện giờ là thời điểm rối loạn nên Vô Ngân cũng không thể nhàn rỗi tiếp tục nghiên cứu dược trị bệnh cho nàng.

- Khanh Trần. – Vô Ngân im lặng nửa ngày không nói, nãy giờ y đều thu hết những lo lắng của hắn vào đáy mắt.

- Nàng thế nào?

- Bôn ba mệt nhọc, hơn nữa thân thể quá yếu nhược nên nàng mới té xỉu.

- Là như vậy sao… – nghe kết quả chẩn đoán của Vô Ngân, tâm hắn tạm thời bình ổn xuống. May mắn không phải như những gì hắn suy nghĩ. Nhưng chuyện đó cũng không còn xa nữa, còn hắn thì vẫn hết đường xoay xở như trước.

Hiên Viên Khanh Trần nửa ngồi ở bên mép giường, ngẩn người nhìn khuôn mặt của nàng. Bàn tay to lớn của hắn cầm lấy mấy ngón tay trắng nõn của nàng, xúc cảm khác thường khiến lòng hắn khó hiểu. Sau khi mở

https://thuviensach.vn

bàn tay nàng ra, hắn mới phát hiện lòng bàn tay nàng đã bị dây cương chà xát hằn xuống.

Những ngày qua nàng như thế nào? Chiếc cằm khéo léo nhọn đi, da thịt non mềm mang theo phong sương. Nhất là ở cổ tay, cách một lớp quần áo sờ lên mà vẫn gầy yếu khiến hắn đau lòng.

Sợ là dọc đường đi nàng không hề nghỉ ngơi tốt. Một nữ tử độc thân mà kiên cường, so với nam tử còn mạnh mẽ, dũng cảm hơn nhiều.

Cảnh Lan, nàng tới nơi này sẽ không phải chỉ vì nói cho ta biết, nàng đã cứu Thu Thủy ra, cũng không phải chỉ là nói cho ta âm mưu của Hiên Viên Triệt thôi.

Lý do vì sao, ta đều hiểu được! Con ngươi thâm thúy chan chứa tình cảm lâm vào mê mang, Hiên Viên Khanh Trần vươn đầu ngón tay vuốt nhẹ hai má nàng.

Vội lấy túi dược, hắn cẩn thận rắc thuốc lên vết thương trong lòng bàn tay nàng. Người đang nằm mê man kia khẽ chuyển mình, hàng mi cong vút hơi rung rung, trán nhăn lại, theo bản năng đưa tay lên gạt đi.

Hắn đè cổ tay nàng lại, ngăn cản động tác tiếp theo rồi hôn nhẹ vào mu bàn tay nàng:

- Ngoan một chút, chờ lát nữa thì tốt rồi. – giọng nam trầm thấp cứ như thôi miên. Hiên Viên Khanh Trần nhẹ nhàng thổi miệng vết thương của nàng, dùng phương pháp nguyên thủy nhất, gần gũi nhất để giúp nàng giảm bớt đau đớn.

- Cảnh Lan, sau này ta sẽ không để nàng phải chịu một chút thương tổn nào nữa! Hắn kéo lại góc chăn cẩn thận, cúi đầu hôn xuống mi mắt nàng. Khi ngẩng đầu lên nhìn bên ngoài quân trướng, đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần bịt kín một tầng băng sương.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài trướng, phía chân trời vẫn là một mảnh đen kịt. Giật mình tỉnh lại, Cảnh Dạ Lan cố mở đôi mắt đầy sương mù của mình, ý thức trong đầu vẫn còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh. Nàng nhìn quang bốn phía, nơi này hình như là quân trướng của hắn, có điều không thấy bóng dáng hắn đâu.

Khó khăn lắm mới tập trung lại được mớ tinh thần hỗn loạn, rã rời của mình, Cảnh Dạ Lan cuối cùng cũng nhớ lại được, mình đã té xỉu trong lòng Hiên Viên Khanh Trần.

Cố dùng sức lắc lắc đầu, nàng đánh bộp một cái lên trán mình. Ơ? Bàn tay bị xước da đã được người ta băng bó cẩn thận lại. Ngây người ra một hồi, bên môi nàng tràn ra một nụ cười yếu ớt. Sau khi thử hoạt động tay chân thấy không có gì không ổn nên nàng lập tức xoay người xuống giường.

Xốc trướng liêm lên, đập vào mặt nàng là một cảm giác lạnh thấu xương làm cho nàng nhịn không được rùng mình một cái. Thời tiết đêm và ngày ở vùng biên giới có nhiệt độ chênh lệnh đáng sợ. Ban ngày nàng không cảm thấy gì nhưng đến nửa đêm thì đúng là lạnh vô cùng.

- Vương phi muốn đi đâu? – thình lình có người từ trong bóng đêm đi ra, cung kính hành lễ nói.

- Vương gia ở đâu?

- Bẩm, vương gia đang cung Vô Ngân công tử bàn công sự. Ngài lệnh cho mạt tướng tới đây, nếu vương phi tỉnh lại thì bảo mạt tướng chuyển cáo tới vương phi, trời giá rét mong vương phi ở trong quân trướng nghỉ ngơi.

- Được! – Cảnh Dạ Lan gật đầu, cách đó không xa có một vị trí thắp sáng đèn đuốc. Chắc là chỗ Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân đang nghị sự. Trong con ngươi sáng ngời hiện lên ý cười, trong màn đêm đen này nhìn thực mê say.

https://thuviensach.vn

Quân trướng được bố trí khá đơn giản, khắp nơi đều ngập tràn hơi thở của hắn. Đây không phải lần đầu tiên nàng bước chân vào khu quân đội, nhưng lần trước nàng có riêng doanh trướng của mình, rất ít khi ở cùng hắn một chỗ. Lúc này hoàn toàn ngược lại, Cảnh Dạ Lan chậm rãi quan sát bốn phía, ngón tay vô thức vuốt ve mấy thứ đồ bài trí rất giản đơn.

Có tiếng động vang lên phía bên ngoài quân trướng, chốc chốc một cỗ gió lạnh lẻn vào, đi theo đó là Hiên Viên Khanh Trần. Xiêm y hắn mặc như hòa lẫn vào trong bóng đêm, dưới ánh nến càng làm nổi bật khuôn mặt mị hoặc mà cương nghị vô cùng của hắn.

- Đã trở lại. – Cảnh Dạ Lan ngồi ngay ngắn trên tháp thượng, mỉm cười hỏi. Đầu ngón tay nàng mớn trớn lòng bàn tay bị thương của mình.

- Nàng sao rồi. Có đỡ hơn không? – Hiên Viên Khanh Trần đi tới bên người nàng. Thấy sắc mặt của Cảnh Dạ Lan so với lúc trước đã có chuyển biến tốt, hắn mới yên tâm chút chút.

- Ta vốn không sao cả.

- Nàng đã ngủ hai ngày một đêm, còn nói là không sao? – Hiên Viên Khanh Trần nghe vậy thì nhăn chặt mày lại, vừa bất mãn vừa lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Nàng ngủ say một mạch, dù có gọi thế nào cũng không chịu dậy!

Hai ngày một đêm!? Cảnh Dạ Lan thầm hãi. Nàng đã không ngừng chạy tới nơi này, ngay cả ngựa cũng thay phiên liên tục, chỉ sợ đến chậm một bước.

- Khó trách. Nhưng sau khi nghỉ ngơi thì ta thấy tốt lên nhiều lắm. – nàng xoa xoa hai bàn tay vào nhau, thuận tiện nàng lên xòe trước mặt hắn. – Này.. cảm ơn ngươi!

https://thuviensach.vn

- Cảnh Lan… – lâu rồi Hiên Viên Khanh Trần không thấy nàng cười nên lúc này nhìn thần cả người. Dần dần ánh mắt nhuốm một màu tối, giọng nói của hắn khàn khàn, lẩm bẩm gọi tên nàng.

Né tránh tia nhìn nóng rực của hắn, Cảnh Dạ Lan nghiêng đầu qua một bên, thân hình khẽ nhúc nhích, từ từ xê dịch cách xa hắn một chút.

- Có chuyện gì, ngươi nói đi?! – nàng tận lực không nhìn mặt hắn. Trong đôi mắt yêu dị đó có một cỗ sóng nhiệt khiến nàng không thể nào thở nổi.

- Lại bên cạnh ta đi! – hắn vỗ vỗ chỗ bên người, nói. Phát hiện nàng lui về sau, hắn lại dùng tới giọng điệu như đang ra lệnh. Song nàng vẫn không chịu tới, cơ thể hắn chủ động di động về phía trước nhanh chóng bức nàng vào góc tường.

- Không được, ngươi sớm nghỉ ngơi đi… Ta đi ra ngoài! – Cảnh Dạ Lan vì muốn thoát khỏi tình cảnh vô cùng xấu hổ này nên, “Roạt”, nàng đứng phắt dậy muốn chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 289

Cánh tay dài khỏe của Hiên Viên Khanh Trần vội duỗi ra, nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, thoáng dùng sức lập tức kéo Cảnh Dạ Lan sát vào người mình.

- Đi đâu? – giọng nói trầm thấp, hùng hậu; tầm mắt chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo biết nói kia. Đồng mâu yêu dị chớp động như đoạt đi hồn phách của nàng.

- Đi ra ngoài để ngươi nghỉ ngơi.

- Ta không thấy phiền chút nào. – ngón tay thon dài vẽ theo viền môi Cảnh Dạ Lan. Miệng nàng theo bản năng liền hé mở, đầu lưỡi vô tình khẽ liếm cánh môi. Hắn hơi nheo mắt, mâu sắc dần dần tối đi, đầu ngón tay dừng bên khóe môi nàng,

Đầu ngón tay ấm áp lưu luyến không chịu rời đi, còn Cảnh Dạ Lan thì bị hắn ôm chặt vào trong lòng, phía sau không có lấy nửa điểm đường lui; nàng chỉ còn nước quay khuôn mặt không được tự nhiên của mình sang bên. Nghe tiếng cười khe khẽ của hắn, cứ như là nàng đã làm chuyện gì đó rất xấu hổ, mặt nàng lại càng nóng lên như bị lửa thiêu.

- Không thấy phiền thì cũng phải nghỉ ngơi. Ta nên đi ra ngoài. – nàng vỗ cánh tay đang ôm eo mình. – Buông tay!

- Ta tuyệt đối không mệt, nếu không nàng có thể thử xem! – khóe môi Hiên Viên Khanh Trần cong lên, đem mặt ghé sát trước mặt Cảnh Dạ Lan. Nụ cười tà mị bật ra, ánh nhìn nóng cháy mà liêu nhân của hắn khóa chặt khuôn mặt nàng.

https://thuviensach.vn

- Không cần! – Cảnh Dạ Lan lắc đầu liên tục.

Từ hai má xuống, tia nhìn của hắn mang theo lửa nóng thiêu đốt từng tấc da tấc thịt của nàng. Đáng tiếc phía cổ áo lại bị che đậy quá kín đáo.

Trong yết hầu phát ra một tiếng hừ đầy bất mãn, đầu ngón tay không hề báo trước liền linh hoạt chui vào trong lớp quần áo, xẹt qua xương quai xanh. Giọng hắn nghèn nghẹn:

- Nàng gầy quá! – tiếp xúc với làn da mềm mại như tơ này càng khiến hắn lưu luyến không thôi.

- Không … không có! – Cảnh Dạ Lan lắc đầu nguầy nguậy. Nàng rất muốn túm lấy cánh tay không yên phận của hắn nhưng lại bị hắn nhanh chân hơn. Bầu ngực tròn đầy đột ngột bị bàn tay nóng cháy bao phủ, cứ như mang theo ma lực, mỗi một lần vuốt ve đều kích gợi từng gợn sóng trong cơ thể hắn.

Nụ cười xấu xa đầy thưởng thức bật ra, hắn ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại; biểu tình rõ ràng đã biết sẽ như thế nào song cứ cực lực chống cự. Hắn ghé vào bên tai Cảnh Dạ Lan, đầu lưỡi khẽ liếm thùy tai mẫn cảm của nàng:

- Có nhớ ta không, Cảnh Lan?

- Không biết xấu hổ. Ai thèm nhớ ngươi. – muốn tránh cũng không thể tránh, nàng gần như bị Hiên Viên Khanh Trần bức lui vào góc chết.

- Không nhớ ư? Thật không? – trong mắt ánh dường như có chút bi thương, ngay cả giọng nói cũng thấp xuống. – Ta thì nghĩ là … – độ cao của thanh âm thấp không thể nghe rõ.

Nghe ngữ khí của hắn, trong lòng Cảnh Dạ Lan nảy lên tia không đành. Nàng vừa định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên cánh tay của hắn đang đặt

https://thuviensach.vn

trước ngực nàng tăng thêm lực đạo. Tên hỗn đản này, đúng là…

- Ngươi đừng có tự tưởng tượng .. Mau .. mau thả ta ra! – đáng giận. Chắc chắn vừa rồi hắn cố ý giả dạng như vậy, kỳ thực hắn không có ý muốn thả nàng đi!

- Ta nghĩ là nàng nhớ ta. Nhưng đừng lo, ta thì nhớ nàng tới phát điên rồi! – buông vòng eo ra, tay hắn nhanh chóng đỡ lấy gáy Cảnh Dạ Lan, cường ngạnh làm cho nàng không thể trốn tránh mình.

Trùm lên cánh môi nàng, hắn dùng cơn mưa hôn nuốt hết những lời định nói của nàng. Đầu lưỡi xẹt qua vết thương trên khóe môi không dám dùng sức nhưng lại ác ý tham nhập vào bên trong, ra sức quấn quanh, đòi hỏi!

Bàn tay cũng không chịu ở yên một chỗ mà thưởng thức, cứ thế tùy tiện chạy loạn trên cơ thể kiều mỵ của nàng. Những cái vuốt ve, mơn trớn, trơn trượt đầy kích động làm Cảnh Dạ Lan giật mình nắm chặt lấy cánh tay hắn.

Miệng không thể nói, lại còn phải liều mạng nhịn xuống mấy tiếng rên rỉ đang muốn tràn ra, nàng cố túm chặt lấy tay hắn, mấy đầu ngón tay dùng sức bấm chặt vào da thịt.

Mãi tới khi Cảnh Dạ Lan không tự chủ vặn vẹo thân hình nóng cháy thì Hiên Viên Khanh Trần mới vừa lòng. Song hắn không có ý buông tha!

- Tiếp tục! – hắn cúi nhìn phấn môi mê người của nàng đang hé mở như mời gọi mình; đôi mắt mơ màng bao phủ tầng hơi nước, nhìn hắn không chớp lấy một cái.

Cảnh Dạ Lan theo bản năng lập tức mím môi lại. Tiếp tục? Ý hắn là…

- Nếu muốn một lần nữa ta khiến cho nàng không thể thở được như lúc nãy thì nàng cứ tiếp tục không nghe lời đi. Sau đó … – trong mắt không chỉ có ý cười đắc ý mà còn có dục tình cháy bỏng.

https://thuviensach.vn

- Sau đó, ta sẽ có một đêm dài dạy cho nàng biết như thế nào là nghe lời! Được không, Cảnh Lan?! – nụ cười câu hồn, hơi thở dồn dập. Còn đôi mắt nóng kia đang quan sát khuôn ngực phập phồng như ẩn như hiện dưới lớp quần áo bị cởi ra một nửa của nàng. Giờ phút này, dục vọng đã thiêu cháy toàn thân hắn, yếu hầu khô khốc, hầu kết gian nan nhô lên nuốt khan một phen.

Nàng đang ở ngay bên cạnh mà hắn lại phải mạnh mẽ, cứng rắn áp lực chính mình. Hắn nhớ nàng, rất muốn có nàng nhưng không muốn bắt buộc như trước kia. Hắn muốn cả thân thể và trái tim của Cảnh Dạ Lan hoàn toàn tự nguyện làm nữ nhân của hắn chứ không có lấy nửa điểm giả dối, miễn cưỡng.

- Ngươi ~~ – chữ "dám" còn chưa ra khỏi miệng thì hắn lại chớp cơ hội, một lần nữa chiếm thế chủ động, nhấp nháp vị ngọt ngào của nàng.

- Ta đương nhiên dám, nhất là đối với nàng! – khi nói chuyện, hắn vẫn hôn một đường từ cổ tới xương quai xanh của nàng. Mỗi một nụ hôn đều dùng sức cắn mút, những điểm yêu ngân dần nổi lên trên da thịt hồng hào, trông thực mê người.

- Nàng biết không, khi ta nhìn thấy nàng xuất hiện trước mặt ta, ta thực sự không dám tin đó là sự thật! – giọng nam trầm thấp thủ thỉ bên tai nghe như đang tự thuật mà không giấu nổi kích động do không khống chế được tâm tình.

Nàng đã tới đây, đúng là đến tìm hắn! Người nữ tử nói yêu thương hắn song không chịu ở bên cạnh hắn, lúc nào cũng muốn tìm cách rời đi đã liều lĩnh một mình giục ngựa chạy tới đây!

- Ta chỉ là.. chỉ là.. – thân thể đã bị sự trêu chọc thuần thục của hắn kích khởi, vì không có gì để nàng dựa nên chỉ có thể nắm chặt lấy lớp chăm đệm dưới người. Suy nghĩ trong lòng cứ như bị hút ra, trong thân thể ập đến một

https://thuviensach.vn

cảm giác trống rỗng mạnh mẽ. Cảnh Dạ Lan càng thêm bất an, vặn vẹo cơ thể mềm mại bị hắn đặt dưới thân. Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, dĩ nhiên nàng biết rất rõ và nàng cũng không thể ngăn cản Hiên Viên Khanh Trần dừng lại lúc này!

- Ta không nghe nàng giải thích gì hết, thân thể của nàng sẽ nói cho ta biết suy nghĩ chính xác nhất! – hắn cười trêu tức. Thân thể so với cái miệng của nàng lúc nào cũng thành thật hơn nhiều!

- Không được ~~~ – Cảnh Dạ Lan cũng không nhận thức được hiện tại thanh âm mình phát ra lọt vào tai Hiên Viên Khanh Trần cứ như một lời mời gọi ngọt ngào đối với hắn!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 290

Dưới lớp quần áo bị cởi ra nửa chừng kia là một cơ thể mềm mại, xinh đẹp như được chạm khắc từ ngọc. Trong bóng đêm, cơ thể ấy lại càng thêm liêu nhân, tràn đầy sức sống như một đóa hoa lẳng lặng bừng nở. Đôi mắt đen trầm vì dục vọng thoáng cái sóng quắc lên..

Ngón tay thon dài khéo léo lướt một đường, lớp quần áo mỏng che đậy từng bộ phận trên cơ thể nàng theo đó từ từ chảy xuống.

- A ~~ – thình lình cơ thể tiếp xúc với hơi lạnh, Cảnh Dạ Lan hô nhỏ một tiếng, tay vội vàng vây che trước ngực. Tuy trong lòng tình cảm xáo động không nói nên lời nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ khi bị hắn dùng ánh mắt đó thưởng thức thân thể mình.

- Không được nhìn! – giọng nói yếu ớt, run run.

- Được! – hắn hít sâu một hơi. Cơ thể xinh đẹp hoàn hảo kia làm cho hắn mất hồn, cỗ nóng cháy trong cơ thể sắp không khống chế được nữa. Hiên Viên Khanh Trần cố ép mình chậm rãi nhắm mắt lại.

Một bàn tay linh hoạt rà khắp cơ thể nàng, lửa nóng dán chặt vào da thịt, kích khởi từng trận run rẩy. Bàn tay còn lại cũng rất tinh chuẩn khi bào trùm lên bầu ngực tròn đầy kia.

- Đã nói là không được nhìn! – hô hấp của Cảnh Dạ Lan dồn dập hắn lên, song nàng cố cắn chặt môi, mở trừng mắt nhìn lên. Rõ ràng là Hiên Viên Khanh Trần đang mỉm cười, đôi mắt đã sớm nhắm lại.

- Ngươi…

https://thuviensach.vn

- Ta không có nhìn lén. – nói xong, hắn cúi người xuống, cười xấu xa. Bên tai nàng là tiếng thì thầm thân mật. – Cảnh Lan, ta nhớ rõ ràng từng tấc da tấc thịt trên thân thể nàng và luôn không ngừng nhớ tới bộ dáng mê say của nàng! – không đợi cho Cảnh Dạ Lan kịp phản ứng, hắn cúi hạ hôn nụ hoa xinh đẹp trước ngực Cảnh Dạ Lan, hàm răng nhẹ nhàng chơi đùa.

- … – tiếng rên rỉ rốt cuộc cũng không thể khống chế được nữa mà tràn ra khỏi môi. Thân thể nàng đã bị ngọn lửa dần dần cắn nuốt hết, không có cách nào giữ lại lý trí, sáng suốt.

Hiên Viên Khanh Trần hôn một đường đi xuống, ngón tay không an phận trượt vào giữa hai chân nàng.

- Không ~~ – theo bản năng, thân thể nàng muốn ngăn cản hành động đó của hắn.

- Vì sao không? Cảnh Lan? – giọng nói của hắn mê hoặc tâm trí của nàng. Hơn nữa được hắn trấn an, thân thể căng cứng của Cảnh Dạ Lan dần dần thả lỏng, đôi chân thon dài thẳng tắp bị hắn chậm rãi tách ra.

Cảm nhận được chỗ tư mật nóng ấm của nàng, Hiên Viên Khanh Trần từ từ mở mắt ra. Thứ ánh sáng trong đôi mắt yêu dị đó vừa sâu sắc vừa yêu dã đến độ có thể câu hồn đoạt phách của người khác. Cảm giác khó chịu nảy lên làm cho cổ họng hắn cũng khô khốc và căng thẳng theo. Trong mắt đều là hình ảnh thân thể xinh đẹp của nàng, hắn nheo mắt lại. Sự thẹn thùng, xấu hổ vụng về kia sắp khiến hắn đánh mất lực khống chế của bản thân.

- Cảnh Lan…

- Ưm… – giọng nói mềm mại đáng yêu có pha thêm dục tình hỗn loạn khó ức chế của Cảnh Dạ Lan thực dễ nghe. Cứ thế, thứ thanh âm quyến rũ, mê say đó hòa cùng với âm điệu của hắn.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt nàng nhắm hờ mơ màng, chết người hơn là thân thể nàng lại chủ động, hai chân vô thức quấn quanh hai bên hông hắn. Thân thể vặn vẹo bất an, cứ như nàng đang muốn nhanh nhanh được giải thoát khỏi sự trói buộc.

Đôi mắt hắn càng thêm thâm trầm, ý cười vui sướng không nén nổi bắn ra. Hắn không thể khống chế được nữa, nếu không sẽ phá hư tình triều của chính mình mất. Eo và hông hạ xuống, lập tức xâm nhập vào nơi sâu nhất trong thân thể cực độ mềm mại, ẩm ướt của nàng.

Khát vọng nguyên thủy nhất của cơ thể bắt đầu khởi động một cách mãnh liệt. Nàng rên nhỏ một tiếng, đôi bàn tay nhỏ bé trêu chọc bờ ngực Hiên Viên Khanh Trần khiến hắn hứng chịu thêm vài trận khó chịu.

Hắn cúi đầu, bá đạo hôn môi nàng rồi nâng mông nàng lên để hai người càng thêm gắn bó. Hắn tận tình rong duổi, tùy ý phóng thích dục tình vào sâu trong cơ thể nàng.

Trong quân trướng, hai thân hình quấn chặt lấy nhau, ôm siết thân mật không thể chia lìa, cuồng dã mà cũng không kém phần ôn nhu.

…

Bóng đêm nặng nề bao phủ xuống. Phía quân doanh của Đại Nguyệt có một đôi người ngựa lặng lẽ thừa dịp ánh trăng tiến vào. Từ trên chiếc xe ngựa, một người mặc quần áo đen tiêu sái nhẹ nhàng bước xuống, vẫy tay ra hiệu, một bao dài đồng thời bị nâng ra. Sau đó, hắc y nhân được người ta mời vào quân trướng của Lâm Tông Càng.

- Nghe nói ngươi muốn gặp ta. – Lâm Tông Càng bỏ áo giáp, mặc một thân thường phục ngồi đó. Bộ quần áo mỏng bao lấy cơ thể tưởng như nhìn thấy được đường vân da, thân hình kiện mỹ to lớn, biểu tình trên mặt thì lạnh lùng. Thêm vào đó, vết sẹp trông vô cùng dữ tợn kia càng khiến cho hắn phát ra thứ hàn khí làm toàn bộ quân trướng tràn ngập hơi lạnh thấu xương.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, Lâm nguyên soái. – giọng nói của người mới tới rất ngọt, duy nhất chỉ có hai tròng mắt chớp động, đáp trả bằng một nụ cười quyến rũ.

- Nói đi. – Lâm Tông Càng lạnh lùng ra lệnh. Nếu không phải theo ý chỉ của hoàng thượng thì hắn cũng chẳng rảnh mà gặp người đang đứng trước mặt mình đây. Lúc này hắn chỉ muốn suy nghĩ làm sao trong thời gian ngắn nhất, nhanh nhất đánh bại Hiên Viên Khanh Trần.

- Hoàng thượng nói Lâm nguyên soái có công cho nên lệnh ta tới thời điểm thì đưa lên tặng ngài một phần lễ vật. Mời Lâm nguyên soái nhìn chút. – nàng cố ý xem nhẹ biểu tình khó chịu của Lâm Tông Càng, phân phó người bên ngoài đem thứ mang theo xe đặt trước mặt hắn.

Mở bọc vải lớn ra, khi xốc tới tầng cuối cùng thì lộ ra một nữ tử mặc quần áo màu trắng đang cuộn mình, mê man ngủ. Dưới thứ ánh sáng do ngọn nến toát ra, Lâm Tông Càng nhíu mày, đôi mắt lạnh băng phụt bắn một đường nhìn sắc bén.

Trường kiếm đang được chà lau nhanh như sét đánh, lập tức gạt phắt chiếc áo choàng che khuất khuôn mặt của người mới tới.

Roẹt xoẹt ~~ vài cái, áo choàng bị trường kiếm chém thành nhiều mảnh. Xuất hiện là một thân hồng y, khuôn mặt bệnh tật tái nhợt không chút máu, ngũ quan yêu mị như hoa yêu khát máu trong đêm.

Lưỡi kiếm lướt tới cổ nàng, hơi lạnh nổi lên bốn phía! Còn nàng thì vẫn trấn định, bình thản đứng trước mặt Lâm Tông Càng.

- Sao, không phải là người mà Lâm nguyên soái muốn nhất ư? – nữ tử nhìn tà nghễ, ý cười ngập tràn trong mắt.

- Ngươi muốn cái gì? – Lâm Tông Càng thu kiếm về, thân hình cao lớn đứng lặng trước mặt nàng, đáy mắt thu về hình ảnh của nữ tử kia.

https://thuviensach.vn

Bí mật này chưa chắc Hiên Viên Triệt đã biết, vậy thì nữ tử này làm sao mà biết được? Hắn không dám đoán bừa và càng không thể không phòng bị.

- Ta? – nàng mở tròn mắt, làm như kinh ngạc vì những câu hỏi của hắn. – Hoàng thượng Đại Nguyệt nói nàng là do Lâm nguyên soái bắt được. Hiện tại ta đưa nàng cho nguyên soái, có nàng ở đây thì ít nhất ngài nắm được một nửa cơ hội thắng Hiên Viên Khanh Trần! – nàng ngồi xuống, vuốt ve hai má nữ tử đang hôn mê bất tỉnh. Cho dù nàng ấy có đang ngủ thì hai hàng mày vẫn nhíu lại đầy lo lắng.

Ngươi lo lắng cho hắn làm cái gì? Tiếng hừ lạnh vang lên. Chỉ sợ ngươi sớm đã không còn là người quan trọng nhất trong lòng hắn, chỉ cần nữ nhân kia tồn tại thì không một ai có thể thay thế được vị trí của nàng! Mắt xếch xinh đẹp nhướng lên, hận ý từ từ trút ra!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 291

- Sao biết ta nhất định muốn nữ tử này? – hắn không thích bị người khác phỏng đoán tâm tư mình. Cho dù có cần thì theo tình hình trước mắt, hắn cũng không có tâm tư nào với Thu Thủy.

- Lâm nguyên soái, ngài vẫn án binh bất động ở biên giới là muốn chờ tử chiến một phen với Hiên Viên Khanh Trần. Hình như việc này không phải là điều Hoàng thượng Đại Nguyệt phân phó cho ngài. – nữ tử nhìn không chớp mắt, sóng mắt lưu chuyển dường như nhìn thấu được tâm tư của hắn.

- Lá gan của ngươi rất lớn, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, Thu Thủy đã bị người của Hiên Viên Khanh Trần mang ra ngoài hoàng cung. Nếu ngươi không phải người bên cạnh hắn thì có thể nào dễ dàng mang nàng đi. Lại còn dám cả gan giả mạo danh nghĩa hoàng thượng đưa tới cho ta!? – cười lạnh một tiếng, Lâm Tông Càng bước một bước tới phía nàng. Cánh tay vươn ra nhanh như chớp, lòng bàn tay đầy những vết chai sần, bóp chặt cổ nàng. – Sao, là Hiên Viên Khanh Trần sợ thua thảm nên ngay cả cách này cũng dùng tới?!

Ý cười châm chọc, khinh thường gợi lên, hắn ghét sát mặt mình vào mặt nàng:

- Hắn thì có cái gì tốt, sao người nào cũng nguyện ý vì hắn mà bán mạng!

Ngay cả Thu Thủy.. Hắn nhìn sang người đang say ngủ kia. Gặp lại sau nhiều năm, nàng đã bị bắt đi rồi mà vẫn kiên định đứng bên cạnh Hiên Viên

https://thuviensach.vn

Khanh Trần.Namnhân tàn khốc, lãnh huyết, vô tình kia rốt cuộc vì sao lại hấp dẫn bọn họ như vậy!

Không thể nào ngăn được sự căm giận đang trào lên trong lòng, hắn dùng lực bóp chiếc cổ mảnh khảnh khiến nàng loạng choạng:

- Nói đi!

- Nguyên soái, nếu .. nếu .. hắn thật sự còn có cái gì để ta lưu luyến thì ta sẽ không xuất hiện trước mặt ngài! – nàng vẫn cố sức nói một cách đứt quãng. Không giãy dụa, không phản kháng, chỉ có hận ý đang khơi mào trong đôi mắt phượng kia.

- Ngươi hận hắn!?

- Không sai!

- Ngươi là gì của hắn?

- Tên của ta là Tô Tĩnh Uyển, ca ca của ta là Vân vương gia của Lan Lăng.

- Ngươi là sườn phi của Hiên Viên Khanh Trần. – Lâm Tông Càng có nghe nói, năm đó mới từ Tây Sở trở về Đại Nguyệt, Hiên Viên Khanh Trần được phong làm Bắc An vương. Không lâu sau đó hắn lấy quận chúa được Lan Lăng vương yêu thương nhất, chính là Tô Tĩnh Uyển, nhưng nàng chỉ được xem là sườn phi. Lúc đó, trong Đại Nguyệt còn nghe đồn, vị quận chúa này cứ như bị ma quỷ ám, ai cũng không chọn mà chỉ thích mình Hiên Viên Khanh Trần.

Có ai đoán được, sau vài năm ngắn ngủi, thực lực của Hiên Viên Khanh Trần lớn mạnh một cách kinh hồn. Ngay cả hoàng thượng Đại Nguyệt cũng phải kiêng kỵ hắn ba phân, phía sau hắn còn có sự hậu thuẫn từ Lan Lăng. Xem ra vị quận chúa này cũng không phải vừa.

https://thuviensach.vn

- Sao lại thất sủng? – hắn cười đùa cợt rồi chậm rãi buông tay ra. Ca ca nàng là Vân vương gia, cũng là một đối thủ mạnh đáng gờm của hắn.

- Bị bỏ! – nàng cười lạnh.

Một bức hưu thư, hắn chặt đứt tình cảm phu thê bao năm, thậm chí còn xuống tay ác độc với nàng. Hiên Viên Khanh Trần, tâm ngươi thật nham hiểm, ngay cả giải dược cũng chỉ cho nàng được một nửa! Thời điểm độc phát tác, nàng ăn đủ đau đớn, mỗi lần đều chỉ hận không thể chết đi cho rồi.

Ngươi muốn ta nếm thử những thống khổ mà Hoa Mị Nô từng phải chịu sao!? Không sao, Tô Tĩnh Uyển ta có thể chịu! Và nàng vẫn chống đỡ được tới bây giờ. Khanh Trần, ngươi vô tình với ta thì ta cần gì phải cầu ngươi; một khi ngươi đã vô tình như vậy thì ta cũng không cần! Có điều, cái ta muốn không phải ngươi chết mà là nữ nhân kia!

Ngày ngày ta thống khổ, còn người lại cùng nàng chàng chàng thiếp thiếp, thân thân mật mật chạm vành tai, mái tóc. Không phải là ngươi yêu nàng tới phát điên rồi sao? Được, vậy thì ngươi hãy thử lại một lần nữa cái cảm giác đau đớn khi yêu và muốn yêu nhưng lại không thể nào yêu, cho dù thế nào cũng không thể chiếm được.

Ngươi càng yêu nàng thì khi mất đi nàng, sự đau đó mỗi một khắc đầu đâm vào xương tủy ngươi, khiến tâm ngươi nát bấy. Ngươi nói ngươi không có trái tim, vậy Tô Tĩnh Uyển ta đây sẽ làm cho tâm ngươi vĩnh viễn đắm chìm trong băng lạnh.

Cho dù trong lòng ngươi chưa từng có ta thì ta càng muốn ngươi hận ta, nhớ kỹ ta! Nếu vậy thì trái tim của ngươi sẽ không bị nữ nhân kia chiếm giữ hoàn toàn, vẫn sẽ có một vị trí nho nhỏ nào đó dành cho Tô Tĩnh Uyển ta. Cuối cùng thì ta vẫn chiếm được thứ của ngươi! Tình yêu một lòng của ta sẽ chẳng không công lãng phí!

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Tô Tĩnh Uyển bình tĩnh tới lạnh lùng, trong hai tròng mắt lóe lên tầng tầng gợn sóng yêu hận.

- Mục đích ngươi tới là để trao đổi với ta? – Lâm Tông Càng dĩ nhiên hiểu được.

- Đúng thế. – nàng thừa nhận, nhìn thẳng vào mắt hắn không hề kiêng kỵ.

- Ngươi nên đi tìm ca ca ngươi, dù sao thì các ngươi là huynh muội. Cần gì phải tìm tới ta? – hắn cười khẩy, chậm rãi đi tới chiếc bàn, ngồi xuống. Muốn làm giao dịch với Lâm Tông Càng hắn, chẳng khác nào bảo hổ lột da!

- Đương nhiên là có thể, nhưng chỉ có ngài mới là người hợp tác tốt nhất. – Tô Tĩnh Uyển uyển chuyển đi tới trước mặt hắn. Nam nhân này hoàn toàn không giống với Hiên Viên Khanh Trần và Tô Vân Phong, quanh thân hắn toàn là cừu hận sát ý. Thế nên máu hắn đủ lãnh, thủ đoạn đủ độc!

Trước kia, lúc Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân nói chuyện, nàng có nghe hai người họ nhắc tới tên hắn. Và quan trọng là, hắn so với ai khác, thậm chí là Hiên Viên Triệt còn hận Khanh Trần hơn nhiều. Loại hận này bị kiềm nén trong lòng, khi bộc phát ra thì sẽ có lực thương tổn kinh người tới kẻ khác.

- Nếu ta nói không được, hoặc là muốn có thứ gì đó thì ngươi sẽ làm gì?

- Quyền lực, tài phú, nữ nhân! Ba thứ này, ngài muốn cái gì ta cũng có thể cho ngài. Nhưng ta cũng biết, nếu không giết được Hiên Viên Khanh Trần thì ngài cũng chẳng hiếm lạ thứ gì. – cừu hận chính là con đường chung mà nàng bước đi chung được với hắn.

Ngón tay tái nhợt chậm rãi cởi bỏ quần áo, khi chiếc yếm đỏ nhỏ cuối cùng rơi xuống, một thân hình tuyết trắng bày ngay trước mặt Lâm Tông

https://thuviensach.vn

Càng.

- Ngươi là nữ nhân của hắn, ta không có hứng thsu chạm vào. – cơ thể hoàn mỹ làm cho hắn phải dùng ánh mắt tán thường đầy lưu luyến ngắm nhìn.

- Có được nữ nhân của Hiên Viên Khanh Trần, đó chính là bước đầu đả bại hắn. Ngài không nghĩ như vậy sao? – Tô Tĩnh Uyển cầm tay hắn áp lên ngực mình, thuần thục di chuyển nó khắp người. Nghe được tiếng hít thờ ồ ồ nặng nề của hắn, nàng nở một nụ cười quyến rũ, chủ động vòng tay ôm cổ, cứ như rắn rúc vào trong lòng hắn.

- Ta không đẹp sao? – nàng tự tin hỏi, ánh mắt linh động phiêu liếc. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt lơ đãng kia thì dễ dàng bị nàng hấp dẫn.

- Không, ngươi rất đẹp! – Lâm Tông Càng vuốt ve thân hình mê người của nàng, đôi mắt thâm thúy bắn ra một tia cười lạnh. – Có điều… – hắn dừng một chút. – Những lời nói của nữ nhân xinh đẹp thường không thể tin được. Bởi vì, các nàng đều là rắn rết!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 292

Rắn rết! Tô Tĩnh Uyển không giận dữ trước câu nói của Lâm Tông Càng, ngược lại cười càng mê hoặc:

- Nguyên soái sợ? – nàng túm lấy cổ tay hắn, tăng thêm tốc độ di chuyển trên người.

- Sợ?! – ánh mắt Lâm Tông Càng lướt trên da thịt nàng, dục tình nổi lên nhưng hoàn toàn không phải xuất phát từ sự xinh đẹp của nữ nhân trong lòng. – Ngươi dùng thân thể mình trao đổi muốn hợp tác với ta, đây chính là điểm mấu chốt của ngươi. Ngươi biết được ta sẽ chấp nhận hay từ chối ư? Dù sao thì nữ nhân xinh đẹp cũng nhiều lắm, ngươi không phải là đẹp nhất!

Hắn giật mạnh lọn tóc buông trước ngực Tô Tĩnh Uyển rồi buông ra. Đúng là hắn thích nữ nhân nhưng hắn cực ghét việc nữ nhân làm giao dịch với mình, nhất là kiểu giao dịch cò kè mặc cả này.

- Không sai, đúng là ta không phải đẹp nhất nhưng lại là người có thể bang trợ ngươi đạt thành nguyện vọng! – nàng vặn vẹo vòng eo, ngồi trên đùi Lâm Tông Càng, hai chân ôm vòng lấy thắt lưng hắn, bầu ngực vô tình hữu ý vuốt ve bộ y phục đơn bạc của hắn. Hơi cúi đầu, nàng chủ động ghé sát bên tai hắn:

- Ngài thật sự không lo lắng sao?

- Giao dịch với ta, ngươi không sợ ư? – hắn cười nhạt, bàn tay to phủ lên ngực nàng, dùng sức xoa bóp.

https://thuviensach.vn

Tô Tĩnh Uyển! Hắn thầm cười cợt trong lòng, yêu đến si mê nên cũng hận tới cực điểm. Một nữ tử rắn rết như vậy muốn làm giao dịch với Lâm Tông Càng hắn cứ như một kẻ khát, trước mắt là một ly rượu độc, uống cũng chết mà không uống cũng chết; chỉ là xem ai có gan đi thử một lần.

- Theo như nhu cầu! (kiểu có qua có lại, có cung có cầu) – nàng cười quyến rũ, cánh tay mềm mại tham nhập vào trong quần áo hắn chạy dọc theo vồng ngực to lớn xuống từng múi cơ bụng rồi chạy thẳng tới vật nam nhân cực nóng của hắn.

- Hay cho một câu theo như nhu cầu! – Lâm Tông Càng ôm vòng eo nhỏ nhắn, vẫy tay một cái liền gạt đổ mọi thứ trên bàn đi rồi đem nàng áp xuống. Phân thân phía khố hạ bị trêu chọc nhanh chóng đặt giữa hai chân nàng.

- Nguyên soái… – nàng ôm cổ hắn, miệng cười khúc khích nhưng sóng mắt không thể hiện chút ý cười nào. Nàng không muốn giao dịch với Lâm Tông Càng nhưng giờ phút này Tô Tĩnh Uyển đã bị cừu hận mê hoặc, chiếm lĩnh. Thân thể của nàng, trái tim của nàng, tất cả của nàng .. Hiên Viên Khanh Trần đều không cần.

- Sao, ngươi sợ có người ở đây nên thấy không quen? – Lâm Tông Càng nhìn nữ tử nằm trên mặt đất cách đó không xa. May mắn là Tô Tĩnh Uyển cũng chưa đoán biết được chuyện giữa hắn và Thu Thủy.

- Nàng ư? – Tô Tĩnh Uyển liếc mắt sang, lắc đầu. – Ta hạ dược không có thuốc giải, cũng đừng mong nàng sẽ tỉnh lại. Đêm nay, chẳng lẽ ngươi cũng muốn cả nàng?! – ngón tay vẽ vòng trên vồng ngực rộng lớn của hắn.

- Không, có ngươi là đủ rồi! – đôi mắt khát máu của Lâm Tông Càng lộ ra ý cười quét khắp khuôn mặt nàng. Nữ nhân của Hiên Viên Khanh Trần! Cổ họng hắn phát ra một tiếng khàn, hông thình lình hạ xuống, không chút nhu tình rong ruổi chính mình trong thân thể nàng…

https://thuviensach.vn

Thân hình tùy ý chuyển động, mồ hôi chảy dọc xuống. Lâm Tông Càng đang ra sức phát tiết, làm sao mà Tô Tĩnh Uyển không biết nhưng giữa nàng và hắn chỉ là giao dịch có qua có lại mà thôi.

- A ~~~ – tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng nàng. Cơ thể màu đồng cổ kìm chặt thân thể nàng, mỗi lần va chạm đều làm người nàng phát run.

Mồ hôi hòa cùng nước mắt ướt nhẹp khóe mi nàng, đã không còn nhìn thấy rõ người trước mắt là ai, nàng chỉ trầm luân không ngừng trong ý thức của chính mình. Hai chân ra sức quấn lấy, bắt bản thân thừa nhận cảm giác xa lạ. Đầu ngón tay dùng lực bấm sâu móng vào tấm lưng hắn để giảm bớt những đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần!

Khanh Trần… Ngươi sẽ hối hận, ngươi nhất định sẽ hối hận…

…

- Thu Thủy, Thu Thủy… – hình như có người gọi tên nàng nhưng mí mắt cứ nặng trĩu khiến nàng không nâng lên nổi.

- Ưm.. Là ai gọi ta đó.. – nàng rên rỉ hỏi.

- Cuối cùng cũng tỉnh. – người gọi nàng hình như thở ra một tiếng nhẹ nhõm.

Chậm rãi mở mắt, nàng nâng cánh tay vô lực của mình vỗ vỗ cái trán. Dường như những suy nghĩ trong đầu vẫn chưa thể nào sắp xếp lại rõ ràng được.

- Đầu vẫn còn đau sao?

- Vẫn đau. – mờ mịt đáp xong một tiếng, dần dần nàng mới nhìn rõ người trước mặt mình là Tô Tĩnh Uyển. – Tĩnh Uyển tỷ tỷ, ta làm sao vậy? – nàng không rõ lắm, không phải đang yên ổn trên đường trở về Bắc An ư?

https://thuviensach.vn

Sao Tĩnh Uyển tỷ tỷ lại xuất hiện trước mặt nàng? Thời gian trước, ca ca còn nói là tỷ tỷ bị bệnh nên nàng không có thấy tỷ tỷ.

- Muội đó, ngủ đã lâu lắm rồi. Trước nên ăn chút gì rồi nói sau. – nàng kéo Thu Thủy dậy, ngồi bên cạnh người nàng ấy. Đợi tới khi Thu Thủy dần dần dịu lại mới mở miệng nói. – Không phải người của Khanh Trần đã đưa muội về Bắc An ư? Trước đó vài ngày, ta bị bệnh, biết muội phải đi nên vội vàng đuổi theo. Ta lo lắng muội một mình trở về sẽ sợ hãi, vả lại ta và muội cùng nhau tới thì nên cùng nhau trở về.

- Đúng vậy. Ca ca nói tỷ tỷ bị bệnh, muội không muốn tới quấy rầy.. muội sợ mình sẽ khiến người khác rước thêm nhiều phiền phức. – nhỏ giọng nói xong, Thu Thủy hồi tưởng lại lần đó mình đã hại chết không ít người, thiếu chút nữa vương phi tỷ tỷ còn muốn bỏ rơi, không thèm để ý tới nàng!

- Làm sao Thu Thủy lại mang phiền phức tới cho người khác chứ. Muội nghĩ nhiều rồi. – Tô Tĩnh Uyển thấy sắc mặt Thu Thủy có gì đó không đúng, không biết trong lúc mình trúng độc đã có chuyện lớn gì xảy ra. – Đúng rồi, muội có biết hiện giờ chúng ta đang ở đâu không?

- Ở đâu? – nàng mở tròn mắt, lơ đãng hỏi.

- Ở biên giới.

- Biên giới? – hai tròng mắt Thu Thủy sáng lên. Biên giới.. chẳng phải gần chỗ ca ca ư?! – Ca ca đang ở nơi này sao? – trên khuôn mặt nhỏ nhắn như phát ra hào quang. Mặc kệ chuyện bản thân làm sao tới được chỗ này nhưng cuối cùng cũng tới được chỗ ca ca!

- Không phải! – Tô Tĩnh Uyển giữ lấy cổ tay nàng, giải thích. – Là chỗ của Lâm nguyên soái của Đại Nguyệt!

https://thuviensach.vn

- Lâm nguyên soái? Lâm Tông Càng! – nghe xong, Thu Thủy biến sắc, cuộn người lại. Sao hắn lại ở đây?

- Đúng vậy. Ta nghĩ là muội biết Lâm nguyên soái nên mới bình an tới nơi này. – Thu Thủy dường như sợ hãi Lâm Tông Càng. Tô Tĩnh Uyển nắm lấy tay Thu Thủy, dịu giọng nói. – Đại Nguyệt tuy bất hòa với Khanh Trần nhưng Lâm nguyên soái nói sẽ không vì chuyện Khanh Trần mà làm gì với ta và muội.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 293

Chương 293

Thu Thủy chỉ im lặng nghe song không nói một lời nào, nàng cố dùng sức ôm lấy hai bờ vai gầy gò của mình.

- Được rồi, được rồi, muội không cần lo lắng quá. Dù gì cũng có ta ở đây, muội sẽ không có chuyện gì đâu.

Tô Tĩnh Uyển an ủi Thu Thủy. Tuy nàng ta không còn là người quan trọng nhất đối với Khanh Trần, nhưng nhiều năm sống chung thì nàng cũng nhìn ra được, Hiên Viên Khanh Trần đối với Thu Thủy vẫn có một thứ tình cảm thân thiết. Từ nhỏ tới lớn, những lúc hắn đối diện với Thu Thủy chính là thời điểm hắn nở những nụ cười dịu dàng khó có được nhất.

Người không hiểu thế sự thường rất dễ để khống chế. Thu Thủy là nữ tử, lại được Hiên Viên Khanh Trần che chở bao nhiêu năm nay nên đã tạo thành một thói quen cho nàng ta. Nàng ta vốn là một người đơn thuần, một khi thói quen bị người nào đó phá hư thì trong lòng sẽ không còn bình tĩnh vốn có nữa.

- Khi nào thì chúng ta mới có thể đến chỗ ca ca? – sau nửa ngày trầm mặc, Thu Thủy ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi.

- Rất nhanh thôi. Có điều… – Tô Tĩnh Uyển hạ mi mắt, nửa câu sau không nói ra hết.

- Có điều cái gì?

https://thuviensach.vn

- Cũng không có gì. Chỉ là về sau không còn nhìn thấy muội nữa nên.. ta có chút thương tâm. – giọng Tô Tĩnh Uyển ảm đạm vô cùng, khóe mắt cũng hơi đỏ lên.

- Tỷ không cùng quay về ư? Làm sao vậy Tĩnh Uyển tỷ tỷ?

- Ta đã bị Khanh Trần viết một hưu thư, không còn là người của Bắc An vương phủ nữa. – bình ổn lại giọng điệu, nàng thản nhiên nói, nước mắt ức chế không được hạ xuống.

- Ca ca là vì vương phi tỷ tỷ nên mới…

- Quên đi, vương phi không chấp nhận được ta.. Vả lại, ta cũng chỉ là sườn phi, trước sau gì vẫn cứ thua kém nàng. – nàng cười chua sót đầy bất đắc dĩ rồi lắc đầu đứng lên. – Việc ta có thể làm đó là đưa muội về bên cạnh hắn. Thu Thủy, Tĩnh Uyển tỷ tỷ hiểu được tâm tư của muội nhưng.. muội cũng không còn là đứa nhỏ nữa, có một số việc vẫn nên hiểu đúng mực. Người mà Khanh Trần yêu nhất là nàng, sau này, nếu muội hữu duyên cùng Khanh Trần thì.. trăm ngàn lần đừng dùng khí thế bức nhân với ta. Nếu không…

Nói đến đoạn đau lòng, Tô Tĩnh Uyển cắn chặt môi, cực lực khắc chế cảm xúc kích động của mình. Song tiếng khóc nức nở vẫn xuyên qua khe hở, truyền ra.

- Tĩnh Uyển tỷ tỷ…

- Không có việc gì. Ta không sao… – nàng dùng sức lau đi nước mắt, nụ cười miễn cưỡng vừa hiện lên bên môi nhanh chóng tiêu tán mất. Chỉ có đáy mắt chất chưa bao ai oán, thương tâm không dễ phát hiện, càng làm cho lòng Thu Thủy nổi lên một trận chua xót.

Làm sao mà nàng lại không hiểu tâm tư ca ca. Từ một người bạo ngược với Hoa Mị Nô, sau khi tới Lan Lăng gặp Cảnh Dạ Lan thì cả người hắn

https://thuviensach.vn

như thoát thai hoán cốt. Trong mắt, trong lòng hắn chỉ có duy nhất một người kia.

Thu Thủy hốt hoảng vô cùng, vì ngoài Cảnh Dạ Lan còn có sự xuất hiện của Lâm Tông Càng. Lâm Tông Càng có thể làm cho bí mật được nàng che dấu bao năm nay bị đào lên. Nếu một ngày bị ca ca phát hiện, thì nàng phải làm sao để đối diện với hắn?

- Có lẽ, sẽ có một ngày ca ca cũng sẽ không cần tới muội nữa. – cả người Thu Thủy như bị rút hết sức lực, chỉ có thể dựa vào bên giường. Chút ánh sáng mới vừa lóe lên trên khuôn mặt teo gầy hốc hác liền tán đi, thay vào đó là một nỗi lo lắng bao phủ.

Nàng quá quen thuộc với việc ở bên cạnh hắn mỗi ngày; có được sự che chở, chăm sóc cẩn thận của hắn đó chính là hạnh phúc lớn nhất của nàng. Hắn từng nói, nhất định sẽ tìm cách trị liệu được bệnh của nàng, nàng nghĩ rằng đó là một nguyện vọng rất tốt đẹp. Ai ngờ, hắn thực sự hao hết tâm tư trị liệu cho nàng.

Khanh Trần ca ca, ta không thể nào buông tay được.. thực sự là ta không có cách nào buông ngươi ra được! Nếu như không có ngươi bên cạnh thì ta sẽ thế nào đây? Thu Thủy không dám tưởng tượng tới!

Không được! Nàng không muốn để mọi chuyện biến thành như vậy, nhất định không thể! Ai cũng không thể làm cho nàng rời xa Khanh Trần, cho dù là Cảnh Dạ Lan hay Lâm Tông Càng, cũng không thể ngăn cản việc nàng muốn ở gần bên hắn!

Nắm tay nho nhỏ siết lại, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu dồn dập hơn!

- Kỳ thực ta rất hâm mộ muội, ít nhất ngoài vương phi thì người Khanh Trần quan tâm nhất chính là muội. Còn ta, cái gì cũng không có. – vẻ mặt Tô Tĩnh Uyển có chút biến, trong đầu thầm nghĩ những lời nói của mình ban nãy đã có tác dụng. Một nữ tử nhẫn nhục chịu đựng, một khi yêu tới

https://thuviensach.vn

điên cuồng thì ngay cả bản thân cũng không thể tưởng được mình sẽ biến thành cái bộ dạng gì.

Thế nên… Nàng nắm chặt hai bàn tay lạnh ngắt của Thu Thủy, truyền sang một chút ấm áp. Thấy nàng cúi đầu, đôi môi gắt gao cắn chặt khiến máu rỉ ra từ kẽ răng, bên môi Tô Tĩnh Uyển gợi lên một ý cười lạnh, đôi mắt xếch xinh đẹp cong cong đầy đắc ý! Biểu hiện của nàng ta cứ như đang chiêm ngưỡng một đồ vật được chính mình tỉ mỉ chế tạo ra để sử dụng.

Đừng trách ta, ai bảo chúng ta đều yêu thương Hiên Viên Khanh Trần, còn ta thì cuối cùng không chiếm được một chút gì từ hắn! Ta không cam lòng, không cam lòng…

…

Ngô đồng nhất diệp lạc,

Thiên hạ cộng tri thu

(Một lá ngô đồng rụng, Ai cũng biết thu sang).

Mùa thu đã sang, Cảnh Dạ Lan đứng lặng người miên man suy nghĩ. Thời tiết cũng bắt đầu chuyển lạnh, lòng nàng cũng dần nổi lên biến hóa, cứ ào ạt, mờ mịt.

Không lâu nữa, dù không chính xác thì nàng cũng biết được giải dược càng ngày càng gần thời điểm mất đi tác dụng. Kỳ thực, từ lúc ấy nàng đã dự đoán được ngày này sẽ tới, chỉ trách thời gian cứ hững hờ trôi như nước chảy, vội vàng mà qua. Thật sự rất nhanh!

- Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy? – Hiên Viên Khanh Trần ôm nàng vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

- À, không có gì. – nhất thời xuất thần, nàng không phát hiện hắn đi vào tự khi nào. – Ngươi đừng có như vậy nữa, đây là lều trong quân doanh mà. – trong giọng nói nho nhỏ của nàng vương vấn chút ngượng ngùng. Một bên nói, một bên tìm cách đẩy hắn ra.

- Nàng thẹn thùng cái gì, khó có được một hôm ta rảnh rơi tới nhìn nàng thế này. – Hiên Viên Khanh Trần chẳng có ý buông tay. Gần đây hắn bộn bề chiến sự, tuy Tô Vân Phong không có động tĩnh gì nhưng Lâm Tông Càng lại không ngừng gây phiền toái. Hình như hắn đang thử thăm dò lòng kiên nhẫn của Hiên Viên Khanh Trần.

- Nếu vậy, khó có được ngày rảnh rơi, ngươi tốt nhất nên nghỉ ngơi đi. – Cảnh Dạ Lan giãy khỏi lòng hắn, bảo trì một khoảng cách nhất định.

Từ hôm đó, nàng vẫn ở chỗ này, tuy không nói sẽ đi nhưng nàng cũng không có nói muốn lưu lại. Rõ ràng là nàng đã bắt đầu chấp nhận hắn, song Hiên Viên Khanh Trần vẫn không thể đoán ra được suy nghĩ trong lòng nàng. Điều đó khiến cho hắn lúc này không dám bạo dạn làm bất cứ hành động gì.

- Vậy nàng nghỉ ngơi cùng ta, việc này chắc là được! – cánh tay to lớn lại vươn ra kéo nàng vào lòng. Khi có nàng bên cạnh, tâm Hiên Viên Khanh Trần so với bất cứ thời điểm nào đều bình yên hạnh phúc đến lạ.

- Không được. Ta cảm thấy không thoải mái lắm. – Cảnh Dạ Lan chụp tay hắn, nhíu mày. Đúng là nàng cảm thấy trong người có chút khó chịu.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 294

Chương 294

Không thoải mái? Thấy nàng nhíu mày, Hiên Viên Khanh Trần lo lắng hỏi:

- Làm sao lại không thoải mái? – hắn xoa xoa đầu vai Cảnh Dạ Lan, kéo nàng sát vào người.

- Cũng không có gì. – nàng thản nhiên nói, có ý muốn rút bàn tay bị hắn nắm lấy.

Hiên Viên Khanh Trần nâng tay sờ sờ trán nàng sau đó chuyển sang sờ sờ trán mình song thấy nhiệt độ không khác nhau mấy.

- Trời chuyển lạnh, sớm muộn gì nhiệt độ nơi này cũng sẽ có độ chệnh lệch lớn. Nàng cứ ở nguyên trong này, không cần ra ngoài. Nếu có cần gì thì cứ phân phó hạ nhân. Nàng không được để mình nhiễm lạnh được. – hắn thấy hôm nay nàng mặc rất ít quần áo, không khỏi nhíu mày. – Mặc ít quá.

- Ta biết, ta sẽ tự chăm sóc mình. Ngươi không cần vì chuyện này mà thêm phiền loạn. – Cảnh Dạ Lan lùi về sau vài bước. Lời dặn dò quan tâm vừa rồi của Hiên Viên Khanh Trần làm cho lòng nàng nổi lên một tia ấm áp, khóe miệng bất giác cong lên, giọng nói bất tri bất giác cũng nhỏ dịu đi nhiều.

- Được rồi. Nếu nàng thấy không thoải mái thì cứ nghỉ ngơi trước đi, ta cũng nên đi rồi. – hắn lưu luyến nhìn người trước mắt có vẻ trầm mặc, cuối

https://thuviensach.vn

cùng cũng đành đứng dậy rời đi.

Thời khắc hắn xoay người rời đi không hề nhìn thấy Cảnh Dạ Lan dần nâng lên mi mắt, trong đáy mắt đã thiếu đi sự lạnh lùng thường ngày. Lúc nhìn bóng dáng hắn khuất dần, khóe môi nàng gợi lên một nụ cười thoạt nhìn có chút bình thản, song khóe mắt lại nổi lên lo lắng.

Vào thu, Hiên Viên Khanh Trần dĩ nhiên nhớ rất rõ cái ngày mà mình lo lắng bao lâu nay. Không quá mấy tháng nữa giải dược nàng dùng sẽ không còn hiệu quả nữa và cái quá khứ khiến cho người ta nhìn mà đau lòng kia một lần nữa sẽ tới.

Hắn vẫn luôn phiền não chuyện Lâm Tông Càng, nhưng cái chính là hắn hy vọng nhanh chóng giải quyết ân oán giữa hai người rồi lập tức trở về Bắc An. Nhưng, ngày nào Đại Nguyệt còn chưa chủ động xuất binh thì ngày đó hắn còn phải án binh bất động chỗ này. Hắn cũng có thúc giục Vô Ngân vài lần song chuyện về giải dược vẫn không có chút tiến triển.

Thời buổi rối loạn..

- Làm sao mà ngươi đứng đây thở dài? – thình lình, Vô Ngân xuất hiện phía sau hắn như hồn ma. Y mặc một thân hắc y kín mít, bộ dáng phong trần mệt mỏi, dường như đã đi một đoạn đường rất dài và rất lâu.

- Ngươi đã đi đâu, nhìn bộ dạng cứ như mệt sắp chết đến nơi rồi.

- Ở đây buồn quá nên đi chung quanh chút. Có vài tin tức ngoài ý muốn, ngươi có muốn nghe không? – Vô Ngân cười mị hoặc nhìn nam nhân trước mặt, hứng thú hỏi.

Hiên Viên Khanh Trần cười lạnh nhạt. Trong lòng Vô Ngân cũng đang đè nén gánh nặng giống như hắn, tin tức y mang về nhất định rất quan trọng. Bằng không, y sẽ không tự mình đi ra ngoài lâu như vậy.

https://thuviensach.vn

- Ngươi chắc là muốn nói sao?

- Đương nhiên, vì đó là chuyện về ngươi, ta cất giấu làm cái gì. – y chậm rãi cởi áo choàng, xoa xoa đầu vai đau nhức, chốc chốc thoải mái xuýt xoa thoải mái.

- Chuyện về ta? – khó thấy được bộ dáng nghiêm chỉnh của y nên Hiên Viên Khanh Trần cũng nói đùa lại. – Bình thường, chuyện của ta nhất định sẽ liên quan tới nữ nhân, ngươi muốn nói với ta chuyện như vậy hả?

- Ừm! – Vô Ngân chậm rãi đáp. – Khanh Trần, ngươi có biết gần đây vì sao Lâm Tông Càng lại có nhiều hành động nhỏ như vậy không? – đồng mâu mê người lóe lên ánh nhìn sắc bén.

- Không biết. Nhưng ta cũng hiểu được có chỗ kỳ quái, từ khi nào mà hắn có kiên nhẫn như vậy?! – nghe Vô Ngân hỏi, hắn cũng tự cân nhắc một vài chi tiết nhỏ.

- Người ta phái đi thu thập được một ít tin tức, nói rằng có một nữ tử thường xuyên ra vào quân trướng của hắn. Có khi một vài đề nghị của nàng ta đều có thể tác động tới Lâm Tông Càng. Có điều, nàng ta là ai thì ta chưa biết, nhưng với những dấu hiệu thu được thì hết thảy mọi động tác lớn nhỏ của nàng hình như đều hướng về phía ngươi. – ngón tay thon dài của y day day thái dương, bao vấn đề cứ xoay tròn trong đầu. Trên đường trở về, y cũng tự hỏi mình câu hỏi tương tự.

Người này khá quen thuộc với Hiên Viên Khanh Trần, mấy kỹ xảo nho nho đó tuy không có tác dụng lớn nhưng để lâu dài thì cũng không phải chuyện đùa.

Trong lòng Vô Ngân cũng thầm đoán ra một người, nhưng dù đúng là nàng, với tình trạng thân thể như vậy nếu không có phần giải dược còn lại trong tay y, dựa vào bản lĩnh của mình cũng không thể nào chống đỡ được

https://thuviensach.vn

việc thường xuyên bị tra tấn vì độc dược phát tác. Khanh Trần xuống tay cũng đủ ngoan độc!

Có điều, không có nắm chắc mười phần thì Vô Ngân cũng không thể tự mình phán đoán chính là nàng được!

- Việc này ta cũng không thể biết được, có lẽ giữa ta và nàng từng có chút qua lại. Nhưng, có thể đứng phía sau Lâm Tông Càng thì cũng phải là một nữ tử có năng lực.

- Chuyện của hắn thì ta sẽ tiếp tục điều tra. Còn có một việc nữa, đó là… – Vô Ngân không nói hết lời mà lấy ra từ trong ống tay áo một phong thư đưa cho Hiên Viên Khanh Trần.

- Thu Thủy đang trong tay Lâm Tông Càng! – Hiên Viên Khanh Trần nhíu chặt mày. – Chuyện này xảy ra khi nào? Sao ngươi không nói sớm?

- Trước ngày rời đi thì ta nhận được tin. Ta không nói với ngươi vì một khi chưa nắm rõ được chuyện đang điều tra thì ta không hy vọng đả thảo kinh xà.

- Có ý gì, Vô Ngân? Việc này thì có liên quan gì tới Thu Thủy? – Hiên Viên Khanh Trần có điểm khó hiểu. Gần đây Vô Ngân cứ tỏ ra thần thần bí bí, khó khăn lắm mới gặp mặt y được. Không biết y đang điều tra cái gì nữa.

- Hiện tại có nói cho ngươi cũng chẳng được gì. Lần trước Thu Thủy được đưa về Bắc An, trên đường đi quân tử sĩ của chúng ta bị thương vong và tổn thấy rất nghiêm trọng. Việc đó do Lâm Tông Càng đã hạ thủ, mục đích duy nhất chính là bắt Thu Thủy đi. Chuyện này rất kỳ quái. Hắn cũng không dùng Thu Thủy để uy hiếp chúng ta mà lại giao cho Hiên Viên Triệt. Ngay từ đầu, ta cho rằng đó là ý của Hiên Viên Triệt nhưng ngẫm lại thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy. Có điều, không đúng chỗ nào thì ta còn chưa làm rõ ràng được. Còn một việc, Hiên Viên Triệt giao quyền binh

https://thuviensach.vn

tướng cho hắn, tuy hổ phù thật đang trong tay ta, đồ của hắn là giả nên cũng không thể tùy ý phát binh, nhưng hắn không có ý trở về. Ngược lại còn cố ý lưu lại, thêm chuyện hắn không nắm lấy cơ hội lợi dụng Thu Thủy, ngươi không cảm thấy kỳ quái ư?

Hiên Viên Khanh Trần cũng gật đầu tán thành với nghi vấn của Vô Ngân. Về công về tư, theo tính tình của Lâm Tông Càng thì hắn nhất định sẽ ra mặt khiêu khích. Đằng này, chẳng những hắn không làm thế mà còn chiếu cố Thu Thủy trong quân doanh.

- Là muốn ta chủ động đi tìm hắn? – Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng cười. – Xem ra, hắn vẫn hy vọng ta là kẻ chết trước!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 295

Chương 295

Vô Ngân chớp mắt mấy cái, tư lự một lát rồi gật đầu:

- Ngươi quyết định thế nào?

- Nếu Lâm Tông Càng muốn gặp ta như vậy thì đương nhiên ta muốn đi rồi.

Khóe miệng Hiên Viên Khanh Trần gợi lên ý cười, tầm mắt quét về phía quân đội Đại Nguyệt chiếm đóng. Đồng mâu từ từ nheo lại, ánh mắt sắc bén có thể giết người. Tới lúc rồi!

- Tốt lắm, ta đi cùng với ngươi. – Vô Ngân thản nhiên nói. Trên đầu vai áo choàng của y vẫn còn nguyên vết rách song y không khâu lại. Đó là lễ vật do Lâm Tông Càng lưu lại cho y, y muốn lần sau hắn phải hoàn trả gấp hai. – Không thể ngờ chúng ta lại gặp mặt như thế này. Lúc này không còn giống như trước kia nữa, cần phải phân ra ai thắng ai thua, bằng không chẳng thể nào yên tĩnh nổi!

Y sờ sờ đầu vai, nụ cười quyến rũ cực hạn; như đóa bỉ ngạn đỏ xinh đẹp, sặc sỡ mọc bên đường xuống hoàng tuyền. Vừa yêu dã vừa mang theo hơi thở chết người.

- Cứ như điều hắn muốn đi, cũng lâu rồi ta không gặp được đối thủ tốt như vậy. – khớp xương ngón tay Hiên Viên Khanh Trần vang lên giòn tan, hai mắt dần híp lại, miệng chầm chậm nở nụ cười lạnh lẽo thấu xương. – Khiến ta tổn hại không ít tử sĩ, bản lĩnh của hắn cũng không tồi. Nhưng, Vô

https://thuviensach.vn

Ngân, ngươi cũng nên biết, làm bị thương tới người bên cạnh ta thì dù có là lý do gì, ta cũng sẽ không để cho hắn tồn tại! – đáy mắt Hiên Viên Khanh Trần chớp động tầng ánh sáng yêu dị.

Chân trời dâng lên một đám mây đen, từ từ che lấp bầu trời lanh lảnh sáng. Gió từ đâu thổi tới, tăng tốc xoắn thành con xoáy, đưa tiếng cười của hắn vang ra rất xa…

Cách bọn họ một đoạn xa, thân mình mảnh khảnh của Cảnh Dạ Lan lẳng lặng đứng đó. Mơ hồ nàng nghe được cuộc nói chuyện của Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân.

Mày nàng nhăn lại, không hề che dấu sự nghi hoặc và khó hiểu, trong đầu cũng nổi lên tầng tầng mông lung, tăm tối. Lâm Tông Càng quả nhiên bản lĩnh không vừa, hắn có thể làm tổn hại tới tử sĩ của Hiên Viên Khanh Trần, đồng thời còn bắt Thu Thủy đi. Người này chính là vương bài của Hiên Viên Triệt dùng để đối phó với Bắc An, ngay cả nàng cũng muốn nhìn xem hắn là dạng người gì.

Ngày hôm sau, trong quân trướng của Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân có người của Lâm Tông Càng phái tới. Bọn họ chỉ kể vài chuyện đơn giản, chẳng có gì ngoài những lời khách sáo, rỗng tuếch. Sau vài câu mới đi vào vấn đề chính, đó là mời bọn họ đến thăm quân doanh của Lâm Tông Càng một chuyến.

- Xem ra, hắn cũng đã nghĩ tới điều chúng ta nghĩ. Như vậy cũng tốt, đối thủ mạnh thì mới có hứng để chơi. – Hiên Viên Khanh Trần cầm tấm thiệp mời của Lâm Tông Càng, nhìn lướt qua rồi vứt xuống đất.

- Có lẽ có người đã nghĩ giúp hắn bước đi này. – Vô Ngân không hề cười thoải mái như hắn. Trước khi làm rõ lai lịch người nữ tử trong quân doanh của Lâm Tông Càng thì y vẫn không thể chủ quan mất cảnh giác được.

https://thuviensach.vn

- Vô Ngân, ta đi được rồi, ngươi tốt nhất nên ở lại. – Hiên Viên Khanh Trần thu lại nụ cười, nghiêm túc nói. – Mục tiêu của hắn chính là ta, nhưng hắn sẽ không thể giở thủ đoạn không quang minh chính đại với ta trước mặt bao nhiêu người. Ngươi có thể yên tâm!

- Ngươi không cho ta đi, e là vì ngươi lo lắng cho vương phi. – tâm ý của hắn sao Vô Ngân đoán không ra chứ. – Không bằng ngươi mang nàng đi cùng. – hắn vẫn có một thứ trực giác, nữ nhân bên cạnh Lâm Tông Càng nhất định có ẩn ý nào đó với bọn họ. Trước kia, Lâm Tông Càng sử dụng vài chiến thuật khiêu khích nho nhỏ, nhìn chung đây không phải phong cách của hắn. Ngược lại, những hành động đó giống với kiểu thủ đoạn của một nữ tử.

- Không được! – Hiên Viên Khanh Trần lập tức gạt đi. – Nàng vẫn luôn cảm thấy không thoải mái. Vả lại, ta cũng không muốn đem chuyện Lâm Tông Càng nói cho nàng biết vì có liên quan tới Thu Thủy. – hắn ngừng một chút. – Nàng tốn khá nhiều tâm sức mới cứu được Thu Thủy ra. Kỳ thực, ta vẫn luôn thấy áy náy với Cảnh Lan vì chuyện này. Hiện tại, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ đem Thu Thủy về. Ta muốn gặp mặt cùng nàng nói chuyện rõ ràng, ta không hy vọng nàng lại hiểu lầm thêm bất cứ chuyện gì!

- Vương phi không thoải mái sao?

- Gần đây nàng nói cảm thấy không thoải mái. Vừa vặn ngươi đã trở lại, hãy tìm chút thời gian qua nhìn nàng giúp ta. Ta lo lắng là… – hắn cũng hiểu được Vô Ngân luôn hết sức nhưng mỗi ngày đi qua là trong lòng hắn tăng thêm một tầng lo lắng. Hắn không thể nào an tâm được.

- Dược của vương phi còn cần chút thời gian nữa. Nhưng.. Khanh Trần ta cũng muốn nói cho ngươi biết, có thể hoàn toàn trị tận gốc hay không còn phải xem thiên ý.

https://thuviensach.vn

- Ta hiểu được, cho nên tất cả đều trông cậy vào ngươi. – đáy mắt hắt ra lo lắng khiến cho một Hiên Viên Khanh Trần thường ngày cuồng ngạo, tự tin có vẻ bất lực. Hắn có thể nắm trong tay bất cứ thứ gì, thứ duy nhất hắn không thể nắm được đó là mệnh của nữ nhân mà hắn yêu thương nhất. Hơn nữa, ngọn nguồn gây ra bao tội nghiệt chính là hắn!

Nhìn bộ dáng hắn như vậy, Vô Ngân cũng không nói thêm điều gì nữa. Y lặng lẽ rời đi, được vài bước, xoay người nhìn bộ dáng Hiên Viên Khanh Trần lúc này như bị hút cạn sạch khí lực, cả người đổ xuống ghế thì thầm lắc đầu bất đắc dĩ.

Ái tình là gì? Nó cứ như một cái kén tằm, bao chặt Hiên Viên Khanh Trần trong đó, khiến cho hắn không thể giãy dụa nổi!

…

- Sao lại là ngươi? Ngươi tới nơi này làm cái gì? – Cảnh Dạ Lan nghe tiếng động tưởng là Hiên Viên Khanh Trần, không ngờ người tới là Vô Ngân. Trên mặt y là ý cười thản nhiên như trước.

Đêm qua, Hiên Viên Khanh Trần cũng không thấy xuất hiện trong quân trướng; hơn nữa, nàng còn nghe được cuộc nói chuyện giữa bọn họ nên tâm lúc này cũng căng thẳng như dây đàn bị kéo căng. Nàng đang lo lắng, nhưng tuyệt không làm ra một hành động quá mức nào.

- Vương phi, nghe nói người bị bệnh. Khanh Trần nói ta tới xem vương phi thế nào. – Vô Ngân quan sát khí sắc Cảnh Lan, muốn tiến lên bắt mạch cho nàng.

Cảnh Dạ Lan linh hoạt rút cổ tay về, lạnh nhạt từ chối một cách khách sáo:

- Không cần, ta tốt lắm. – hàng mày nãy giờ vẫn nhăn lại, khi nói chuyện với Vô Ngân lại càng nhăn chặt hơn.

https://thuviensach.vn

- Vương phi, nhìn thôi cũng không phải là cách tốt. – Vô Ngân nhẹ giọng khuyên bảo nàng. Y cũng hiểu được trong lòng Cảnh Dạ Lan đang suy nghĩ cái gì nhưng Vô Ngân y rất rõ ràng trong công việc, làm gì cũng phải tự mình xác nhận mới an tâm!

- Ta không sao! – Cảnh Dạ Lan lui về sau vài bước. Vài lần trước, nàng vì Hiên Viên Khanh Trần mở miệng cầu Vô Ngân, kỳ thực trong nàng vẫn mãi vì chuyện cũ trước kia mà có chút khúc mắc. Cảm giác khó chịu trong dạ dày dần tăng lên, từ từ lan ra, hàn ý lành lạnh nảy lên, đau đớn khiến cho mặt nàng trắng bệch.

- Vương phi!? – Vô Ngân thấy sắc mặt nàng không ổn liền hô lên.

- Đã nói là không cần, sao ngươi… – Cảnh Dạ Lan nói còn chưa nói xong đã cúi gập người, tay che miệng, liên tục nôn khan.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 296

Chương 296

Nàng chưa có ăn thứ gì, nôn nửa ngày trời cũng chỉ ra ít nước vừa mới uống vào. Người cong gập lại, lúc này trông nàng thật chật vật; khi ngừng nôn khan, Cảnh Dạ Lan thở dốc một hồi lâu mới từ từ đứng dậy. Nàng bình tĩnh nâng mắt, đối diện với đôi con ngươi trong như nước của Vô Ngân. Đôi mắt đó thâm thúy như u đàm, xinh đẹp yêu dã nhưng cũng lạnh lẽo vô cùng.

- Vương phi, tốt hơn nên để ta bắt mạch cho người đi. – y nói nhưng không bước tới gần Cảnh Dạ Lan.

- Không cần. – nàng lau khóe miệng sạch sẽ, chậm rãi nói. Cả người vô lực tựa vào tháp thượng, đôi mắt nửa nhắm nửa mở trông rất mệt mỏi. Mấy ngón tay mảnh khảnh vẫn gắt gao túm chặt phía bụng, song không làm giảm đi đau đớn.

- Vương phi. – bên tai là giọng nói của Vô Ngân, Cảnh Dạ Lan theo bản năng mở mắt nhìn lên thì thấy trên tay y là một chén trà nóng. – Uống vào chắc sẽ thoải mái hơn.

- Cảm ơn! – Cảnh Dạ Lan nhẹ nhàng gật đầu, nhận chén trà rồi uống từng ngụm từng ngụm. Dòng nước nóng theo thực quản chảy xuống, hơi ấm dần bao phủ dạ dày tạm thời giảm bớt cảm giác khó chịu khi nãy.

- Thứ Vô Ngân vô lễ, vẫn là mong vương phi để cho ta chẩn trị. – đôi mắt cười hấp háy, nói xong, cổ tay y chớp động, nhanh chóng vươn tới cổ tay Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

- Đừng chạm vào ta! – Cảnh Dạ Lan nhíu mày chán ghét. Ngón tay trong ống tay khẽ chuyển, cây trâm chảy xuống, nháy mắt được nàng bắt lấy, nhắm ngay bàn tay Vô Ngân đang vươn tới, không khách khí đâm xuống.

- Chỉ là muốn xem bệnh cho vương phi, cần gì phải tức giận. – Vô Ngân thấy thế tới của nàng ào ạt song không có ý né tránh; đúng lúc châm đâm xuống y liền buông tay.

- Ta đã nói không có chuyện gì. Vô Ngân ngươi tưởng là hiểu được ta hả?! – mặt Cảnh Dạ Lan không chút thay đổi nhìn thẳng vào Vô Ngân. – Chỉ là bụng ta đau, không có chuyện gì khác. Ngươi là đại phu, dù ta có giấu diếm cũng không thể gạt được ngươi. Ngươi đang hoài nghi ta có thai, phải không? Nhưng bản thân ngươi cũng hiểu rõ tình trạng của cơ thể ta lúc này hơn bất kỳ một ai khác. Ta sẽ không thể có đứa nhỏ, đó chính là thứ do các ngươi ban tặng!

Mọi chuyện đã trôi qua rất lâu rồi, Cảnh Dạ Lan cùng từng nghĩ thời điểm mình nói ra những lời này sẽ không còn cảm thấy khổ sở, khó khăn nữa. Làm sao biết được, hiện tại, mỗi một chữ nói ra đều nặng nề như muốn cướp đi hô hấp của nàng!

Thì ra, thời gian có thể chữa lành mọi vết thương nhưng không có cách nào làm cho vết thương khép lại!

- Thứ cho Vô Ngân vô lễ đã làm vương phi tức giận nhưng e là vương phi vẫn chưa hiểu hết được mọi chuyện. Lúc trước Vô Ngân từng nói với Khanh Trần rằng, thân mình vương phi khó có thể thụ thai chứ không nói rằng không thể có thai. Có điều, việc này rất nguy hiểm. Nói cách khác, nguy hiểm luôn luôn tồn tại và đồng hành với người và cả đứa nhỏ.

- Giờ nói chuyện đó thì có ích gì. Con của ta sớm đã không còn, ngày cả bản thân ta sau này sẽ như thế nào cũng không biết được! – Cảnh Dạ Lan lạnh lùng cười, khóe môi dẫn theo nụ cười miễn cưỡng, đầy trào phúng.

https://thuviensach.vn

- Cũng đúng. Mọi chuyện từ nay về sau không ai nói chính xác được. Nếu vương phi đã nói không có chuyện gì thì Vô Ngân xin cáo lui. Khanh Trần cũng có thể buông tâm để tới tiệc chiêu đãi của Lâm Tông Càng rồi! – trên mặt Vô Ngân vẫn là ý cười hòa bình bất biến, sau khi cung kính hành lễ liền yên lặng lui ra.

Đêm khuya, Cảnh Dạ Lan không hề ngủ. Trong bóng đêm yên tĩnh, nàng cẩn thận lắng nghe được bên ngoài quân trướng phát ra những tiếng vang. Tính toán thời gian thì nàng đoán vài canh giờ nữa chính là thời khắc Hiên Viên Khanh Trần xuất phát. Đến giờ hắn vẫn chưa xuất hiện trước mặt nàng.

Giữa màn đêm tĩnh lặng, nàng có thể cảm nhận được tiếng bước chân quen thuộc. Trái tim Cảnh Dạ Lan cũng theo đó mà nhảy loạn lên. Nàng nhắm nghiền mắt, nằm nghiêng người ngủ, tiếng hít thở đều đều vang lên.

Sau vài tiếng quần áo sột soạt, bên giường chợt đè nặng xuống. Hiên Viên Khanh Trần tận lực tránh việc gây ra tiếng động đánh thức nàng. Hắn chăm chú nhìn nàng đưa lưng về phía mình say ngủ, khoảng cách hai người gần trong gang tấc nhưng hắn chỉ có thể lưu luyến ngắm nhìn tấm lưng gầy nhỏ của nàng từ phía sau.

Khẽ cúi người, hắn áp sát gò má nàng, hơi thở ấm áp mà Cảnh Dạ Lan quen thuộc từ từ lan tỏa bên vành tai. Hiên Viên Khanh Trần áp mặt vào cổ nàng, cố thu lấy mùi hương tự nhiên, sau một hồi lâu mới chịu ngẩng đầu lên.

Cảnh Dạ Lan không hề nhúc nhích, tiếp tục bảo trì tư thế say ngủ làm như không biết chút gì. Vừa rồi, hắn kề rất gần, hơi thở ấm nóng thổi vào cổ nàng gây ra một trận tê ngứa làm nàng suýt thì mở mắt. Hàng mi dày cong như cánh bướm khẽ run run mất tự nhiên, thiếu chút nữa làm lộ sơ hở.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần nâng tay muốn vuốt ve khuôn mặt nàng nhưng nghĩ nghĩ một chút lại thôi. Cuối cùng, hắn chọn cách hôn xuống mái tóc dài xõa tung của nàng, miệng phát ra tiếng thở dài thật nhẹ; bao nhiêu tình cảm, kích động đều bị hắn kiềm chế, nén xuống trong lòng. Thương tiếc nhìn người đang say ngủ hơn nửa ngày, hắn mới lặng lẽ rời đi giống như lúc bước vào.

Mãi tới khi nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, Cảnh Dạ Lan mới từ từ mở mắt. Nàng naag tay, vuốt ve bên tai, dường như ở đó vẫn còn lưu lại hơi thở ấm áp của hắn.

Aizzz ~~~

Sau một tiếng thở dài nhẹ hẫng, nàng không thể ngủ thêm nữa, đành đứng lên. Rón ra rón rén bước xuống giường, Cảnh Dạ Lan nhấc tấm rèm của quân trướng lên, quan sát thấy cách đó không xa có nhiều điểm sáng do đốt đuốc. Tối nay, màn đêm trong trẻo tới kỳ lạ, Cảnh Dạ Lan lặng người nhìn thân ảnh màu đen thân thuộc đứng giữa một đoàn người.

Ngồi trên Mặc Câu, hắn liếc mắt nhìn khắp, trường bào như màn đêm u ám bị gió thổi tung bật ra tiếng phần phật. Ánh mắt sắc bén hình như cảm nhận được cái gì đó liền quét về phía Cảnh Dạ Lan đứng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ dần dần gợi lên ý cười, nháy mắt khiến trái tim vốn không yên phận của Cảnh Dạ Lan càng thêm dồn dập, hai má nóng phừng phừng.

Thấy rồi sao? Cảnh Dạ Lan cũng lười né tránh, tiếp tục nhấc cao một góc mành che để nhìn hắn. Con ngươi linh động vẫn luôn đuổi theo nhất cử nhất động của Hiên Viên Khanh Trần.

Hiên Viên Khanh Trần cầm lên chiếc mặt nạ, đeo vào làm che đi khuôn mặt. Dưới ánh lửa, chiếc mặt nạ quỷ dị trông thật dữ tợn, chỉ có đôi con ngươi yêu dị kia còn mang theo ý cười ôn nhu.

https://thuviensach.vn

Cảnh Lan, Cảnh Lan…

Đôi môi mỏng của hắn hơi hơi khép mở, vài tiếng phát ra, nhưng âm thanh quá nhỏ, dường như chỉ có mình hắn mới nghe được!

Rốt cuộc, hắn quay mặt đi, thúc hông Mặc Câu lao đi! Một thoáng nhìn cuối cùng, hình ảnh lưu lại trong mắt Cảnh Dạ Lan chính là ánh mắt nhu tình mà mê say của hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 297

Chương 297

Hiên Viên Khanh Trần đã đến, đúng là Hiên Viên Khanh Trần đã đến đây!

Biết được tin này là thực, đôi con ngươi của Tô Tĩnh Uyển trợn tròn lên đầy kích động. Cuối cùng thì hắn cũng đã tới.

- Hiện tại Bắc An vương đang ở nơi nào? – nàng đưa lưng về phía người hầu đang bẩm báo tin tức, cố hết sức làm cho giọng nói mình nghe thật bình thường. Cho tới tận lúc nào Lâm Tông Càng vẫn theo kế hoạch của nàng mà hành động, còn Hiên Viên Khanh Trần cũng đã đến đúng hẹn. Điều này ít nhất đã chứng minh được rằng mỗi một bước đi của Hiên Viên Khanh Trần vẫn đang nằm trong phạm vi khống chế của nàng.

- Bắc An vương đã đi suốt đêm để tới đây cho nên tiểu nhân sẽ sớm báo với ngài ấy!

- Đã biết. Ngươi lui xuống đi.

- Dạ!

Đứng trước tấm gương đồng, nàng cẩn thận đánh giá dung nhan của mình. Sắc mặt của nàng tái nhợt, đã mất đi vẻ tươi sáng của ngày xưa. Đôi mắt xếch xinh đẹp cũng đã không còn vui vẻ như trước, đáy mắt ngập tràn hận ý cứ thế trút ra. Dù thế nào thì nàng vẫn là quận chúa Lan Lăng phong hoa tuyệt đại, vẫn là sườn phi của Bắc An vương.

https://thuviensach.vn

Nàng chậm rãi chọn một chút phấn hồng phủ lên hai gò má của mình, cánh môi cũng được điểm chút son đỏ nhằm che đậy vẻ tái nhợt vô lực của một kẻ bị bệnh. Nhìn mình trong gương một lần nữa, Tô Tĩnh Uyển gợi lên ý cười nhạt. Mọi chuyện lại một lần nữa trở về giống như lúc trước, hết thảy đều coi như từng thay đổi.

Nàng vẫn là thê tử của hắn! Mỗi khi Hiên Viên Khanh Trần trở về là nàng lại tỉ mỉ ngồi trang điểm với hy vọng hắn sẽ coi trọng và chịu liếc mắt nhìn tới nàng. Nhưng lúc ấy có Thu Thủy, nàng ta là tất cả đối với hắn. Còn bây giờ…

Nụ cười bên khóe miệng Tô Tĩnh Uyển dần dần biến mất. Một nữ nhân bị chính phu quân mình phế rồi tứ hôn tới Bắc An mới đúng là người mà Hiên Viên Khanh Trần quý trọng như một báu vật vô giá. Còn nàng, mới đúng là nữ nhân bị chồng mình ruồng bỏ!

A! Tay nàng như bị cái gì cắn, bất giác cả người khựng lại. Nàng đang làm cái gì đây? Nụ cười chế nhạo gợi lên, so với khóc còn khó coi hơn nhiều.

Nàng có làm cái gì cũng không thể vãn hồi được tâm Hiên Viên Khanh Trần. Chỉ vì sự tồn tại của nữ nhân kia đã khiến cho cuộc sống mà nàng khổ tâm bao năm vun đắp bị sụp đổ. Nó nhanh tới mức làm cho nàng phải giật mình.

Khanh Trần, tình yêu của ta dù không đáng giá nhưng có lẽ nào để tùy ý ngươi dày xéo? Tay nàng vô thức vuốt ve biên má mình, bất chợt dùng sức, hung hăng lau sạch son môi, phấn hồng. Chà chà, lau lau, mãi tới khi hai má bị chà tới nóng bừng, môi bị lau phát sưng, sự đau đớn làm đáy mắt lấp lóe lệ quang thì Tô Tĩnh Uyển mới dừng lại. Từ đôi mắt trong như trời thu ấy bắn ra những tia nhìn sắc bén, lạnh lẽo, xuyên thấu qua lớp gương đồng đang vẽ lại dung nhan méo mó của nàng.

https://thuviensach.vn

- Quận chúa, đã biết Khanh Trần của ngươi đã tới mà còn có tâm tư ngồi đây trang điểm. – giọng nói lười biếng của Lâm Tông Càng truyền tới bên tai nàng.

Như một dã thú đang theo dõi con mồi của mình, Lâm Tông Càng không hề buông tha dù chỉ một khắc để đánh giá, phân tích biểu tình trên khuôn mặt nàng. Hắn muốn phỏng đoán suy nghĩ trong lòng Tô Tĩnh Uyển.

Vẫn là không quên được ~~~ Ánh mắt đùa cợt của hắn thoáng nhìn tới nàng vẫn ngồi im lặng nơi đó. Hiên Viên Khanh Trần đả thương người đều xuống tay ngoan độc. Bất luận là ai, dù không đả thương tới thân thể thì cũng là tâm. Hắn ta vẫn như thế, chưa từng thay đổi, không hề…

- Nữ nhân dĩ nhiên thích trang điểm làm đẹp. Còn nữa, phu quân của Tĩnh Uyển không phải là Hiên Viên Khanh Trần. Tĩnh Uyển làm việc này chỉ vì chính mình thôi. – sóng mắt Tô Tĩnh Uyển lưu chuyển nhìn Lâm Tông Càng qua lớp gương đồng. Nụ cười bật ra yêu dã mà quyến rũ.

- Nếu thật sự quận chúa nghĩ như vậy thì rất tốt, bằng không ngoài mặt làm như không có gì nhưng trong lòng lại cảm thấy khó chịu. – hắn đi tới trước mặt Tô Tĩnh Uyển, thuận tay cầm lấy chiếc lược gỗ chải vuốt mái tóc dài của nàng.

Nàng rất thông minh, cũng không có nuốt lời. Phương pháp mà nàng đề nghị sử dụng cho tới nay không chỉ thăm dò được động thái và thái độ của Hiên Viên Khanh Trần mà còn thành công giữ hắn ta tạm thời tại chỗ này. Bởi thế hắn mới có thời gian bố trí, cuối cùng sẽ làm cho Hiên Viên Khanh Trần biết rõ nguy hiểm mà vẫn phải chủ động bước chân vào cái bẫy mà hắn đã bày sẵn.

Có điều, rốt cuộc thì Hiên Viên Khanh Trần đã làm chuyện gì mà ép nàng ta tới bước đường cùng này? Thỉnh thoảng Lâm Tông Càng vô tình

https://thuviensach.vn

nhìn thấy trong đáy mắt nàng ánh lên hận ý lãnh liệt. Điều này làm cho bản thân hắn không khỏi động dung.

Nữ tử rắn rết! May mắn là nữ nhân của Hiên Viên Khanh Trần!

- Khó chịu? – nghe xong nàng gật gật đầu. – Nếu cuối cùng nguyên soái không thể thắng hắn thì trong lòng Tĩnh Uyển mới gọi là khó chịu.

- Ồ, vậy sao? – Lâm Tông Càng hôn lên chiếc cổ tuyết trắng của nàng, cắn xuống. – Thắng hắn rồi thì ngươi muốn xử trí như thế nào? Là muốn đem hắn phanh thanh ngay lập tức hay là nhục nhã một phen rồi mới đem đi giết?! – tiếng nói hắn trầm thấp, động tác cũng tùy ý theo.

- Không, ta muốn hắn sống! – nàng hơi liếc mắt, vươn tay vuốt ve má Lâm Tông Càng, miệng khẽ cười một tiếng. – Tướng quân, ngài chính là muốn thắng được hắn, ta có thể giúp ngài đạt thành tâm nguyện. Về phần muốn hắn chết thế nào, chi bằng ngài giao hắn cho ta. Ta đã có chủ ý khác, tạm thời không thể để hắn chết; bởi vì ta muốn hắn phải nếm thử những thống khổ mà ta phải chịu đựng! – ngữ điệu mềm nhẹ, phát ra thong thả.

Khanh Trần, nếu chết thì ngươi cũng phải chết bên cạnh Tô Tĩnh Uyển ta, cùng ta đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn.. vĩnh viễn không tách rời…

Ánh mắt mị mà ngả ngớn, nàng ôm Lâm Tông Càng, dùng sức hôn trả hắn. Thân ảnh giao triền, dần dần nam tử bật ra tiếng thở dốc dày đặc, nữ tử yêu mị, thấp tiếng rên rỉ, bày ra nhất thất xuân sắc.

Cơn gió thổi khiến một góc quân trướng bị bay lên khiến mảnh xuân sắc bên trong bị tiết lộ. Phía xa một thân ảnh nữ tử gầy yếu giật mình nhìn bọn họ, cơ thể như bị đóng đinh ngay tại chỗ.

Những lời vừa rồi nàng đều nghe được, vài câu cuối cùng so với những tin tức mà nàng biết được ca ca muốn có lại càng làm nàng hết hồn.

https://thuviensach.vn

…

Một đội nhân mã mặc quần áo màu đen chạy cấp tốc trên một mãnh đất rộng lớn. Ánh mặt trời dần dần dâng lên từ phía chân trời, ánh vàng nhu hòa từng chút từng chút hạ xuống mặt đất.

Bên dưới mặt mạ quỷ bằng đồng là ánh mắt yêu dị mà mê hoặc, lưu quang tràn đầy ánh sáng rạng rỡ. Cánh môi mỏng manh khẽ cong lên ý cười, thật lâu vẫn chưa tiêu tán.

Cảnh Lan… Suốt đoạn đường đi, cái tên này được hắn lặp đi lặp lại trong lòng không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần gọi là một lần kích khởi bao nhiêu tình cảm và nỗi thương nhớ trong hắn. Vừa mới chia xa, không hiểu sao hắn đã thấy nhớ quay quắt. Dưới ánh lửa thắp trong đêm tối, đôi mắt linh động chăm chú nhìn đó đã sớm bị hắn khắp nhập vào ngực.

Nàng hãy chờ ta, nhất định sẽ có biện pháp để nàng trở lại khỏe mạnh như trước đây!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 298

CHƯƠNG 298

- Nguyên soái, Bắc An vương đến. – ngoài quân trướng có tùy tùng tới bẩm báo.

- Mời vào. – Lâm Tông Càng lạnh giọng nói. Lúc nghe thấy tên của Hiên Viên Khanh Trần, ánh mắt Lâm Tông Càng chợt động, đáy lỏng này lên tia chờ mong. Lâu lắm rồi chưa hề gặp mặt, không biết khi gặp lại sẽ có cảnh tượng gì?! Rốt cuộc vẫn là không thể tránh khỏi việc chạm mặt.

Gió thổi cuốn rèm cửa, chút cát bụi theo đó tiến vào doanh trướng. Hiên Viên Khanh Trần mặc hắc y, dùng bộ dáng tự tin, hiên ngang xuất hiện trước mặt hắn. Bên dưới chiếc mặt nạ quỷ dị là con ngươi tĩnh lặng, đồng thời chất chứa sự lõi đời như hiểu rõ tất thảy.

Là hắn!

Là hắn!

Trong lúc đó, hai người đồng thời nhắc nhở thầm trong lòng.

- Bắc An vương, lâu rồi không gặp! – Lâm Tông Càng cười như vô tình, ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng mà ân cần hỏi thăm người nhiều năm không gặp. Lúc ở Tây Sở, hắn chỉ là một con tin ngay cả cung nhân hạ đẳng cũng có thể đánh chửi, hiện giờ Hiên Viên Khanh Trần tuyệt đối là kẻ không thể xem thường. Sự lãnh ngạo trong mắt hắn hôm nay xem ra đã làm người ta bị choáng ngợp, thuyết phục.

https://thuviensach.vn

- Lâm nguyên soái vẫn mạnh khỏe! – Hiên Viên Khanh Trần tùy ý cười, mang theo khí thế bức người rồi đi tới trước mặt Lâm Tông Càng. Nhìn vết sẹo dữ tợn kéo dài trên mặt Lâm Tông Càng, mỗi khi hắn cười cứ như một con rết đang du động gây ra một thứ quỷ dị nói không nên lời.

- Bắc An vương xem chừng cũng như vậy! – Lâm Tông Càng nhíu chặt mày, nói.

- Ngươi cũng nên biết Vô Ngân là một người rất tùy hứng. Y luôn thích làm mọi thứ theo ý mình, tuyệt đối không để người khác bắt buộc.

- Đáng tiếc, ba người chúng ta nhiều năm mới gặp mặt lại không có cách nào tụ hội cùng một chỗ. Chẳng lẽ phải chờ tới lúc cùng bất hạnh quy tiên thì mới có thể một lần nữa hội ngộ. – nói xong, hắn vuốt ve bội kiếm bên người, tia lạnh từ đầu ngón tay truyền tới mang theo lãnh ý thấu tâm Lâm Tông Càng.

Đáng tiếc, không thể dùng máu của hai bọn họ để tế chủ nhân của thanh kiếm này! Thật đáng tiếc…

- Nếu là đưa tang Lâm nguyên soái thì ta nghĩ Vô Ngân nhất định sẽ không ngại cực khổ lại đây tiễn ngươi một đoạn đường. – Hiên Viên Khanh Trần cũng nhìn trường kiếm trong tay mình, đồng tử thắt chặt lại, lãng sương chậm rãi lan tỏa nơi đáy mắt không chút ôn hòa.

- Cũng đúng, nhưng có điều nếu không phải là bổn nguyên soái thì chắc Vô Ngân sẽ còn đến nhanh hơn. Ngài nói có phải không, Bắc An vương?

- Lâm nguyên soái hình như thích nói giỡn. Ta đi đường xa tới đây tuyệt không có hứng thú nghe ngươi nói những lời vô nghĩa như vậy. – đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần thoáng se lại nhìn gã.

- Một nguyên soái trong quân đội thì sao có thể nói giỡn tùy ý. Không lẽ là Bắc An vương sợ bất thành?

https://thuviensach.vn

- Thử xem chẳng phải sẽ biết sao? – Hiên Viên Khanh Trần đề nghị.

Ha ha ha ~~~, Lâm Tông Càng bật cười lớn một trận rồi mới nâng tay làm thế mời hắn ngồi. Khanh Trần, nếu ngươi cũng có ý này thì ta cũng không ngại thử với ngươi xem sao. Mọi ân oán lúc đó cũng nên tới thời khắc giải quyết.

Qua một hồi lời qua tiếng lại khách sáo hàn huyên, Lâm Tông Càng cũng quyết định làm rõ mọi chuyện. Gã đã chờ nhiều năm, gã muốn gì cũng đều có trong tay, chỉ duy nhất chuyện này là chưa đạt thành.

…

- Để cho ta ra ngoài! – bên trong doanh trướng truyền ra tiếng nữ tử quát giận.

- Thu Thủy tiểu thư, nguyên soái nói muốn người ở trong này, nếu không có sự phân phó của ngài thì không thể để người ra ngoài được! – người hầu kiên định chặn phía cửa ngăn nàng lại.

- Vậy ngươi đi nói cho hắn biết, ta muốn ra ngoài, lập tức đi ngay! – ngón tay mảnh khảnh siết chặt tới trắng lợt, lạnh run.

- Không thể đánh nhiễu nguyên soái ở nơi đó. Tiểu thư, xin thứ lỗi.

Thu Thủy hít sâu một hơi, vung tay khiến những thứ bên cạnh rơi hết xuống đất:

- Các ngươi có đi hay không? – nàng làm loạn trên giường một hồi, đột nhiên xoay người chậm rãi hỏi. Nụ cười trên khuôn mặt trắng thuần làm cho người ta hít phải khí lạnh.

- Không được, tiểu thư, người… – giọng nói bối rối vang lên.

https://thuviensach.vn

Trong tay Thu Thủy là một hỏa sổ con nho nhỏ, chốc chốc một ngọn lựa vựng lên. Nàng đi chân trần, liếc mắt nhìn xung quanh:

- Nếu các ngươi không đi vậy ta lập tức châm lửa thiêu cháy nơi này. Nhân tiện ta và các ngươi cùng nhau chôn thây ở đây luôn.

- Tiểu thư, trăm ngàn lần người đừng làm như vậy. Thực sự thuộc hạ không thể tùy ý tới chỗ nguyên soái. Cầu tiểu thư đừng làm chúng nô tài khó xử! – người hầu lo lắng nói. Ngày thường, nàng chỉ là một nữ tử nhu nhược, sao giờ lại biến thành mạnh mẽ như vậy?

Hai bên giằng co mãi thì chợt thân ảnh lửa đỏ của Tô Tĩnh Uyển xuất hiện, trong tay nàng ta cầm thứ gì đó. Thần sắc Tô Tĩnh Uyển không chút biến, ngược lại rất trấn định, bình tĩnh.

- Ta muốn đi ra ngoài, bọn họ không cho. Chẳng lẽ ngay cả điểm đó ta cũng không có quyền sao? – khẩu khí của Thu Thủy có chút lạnh, hình ảnh khó coi kia lại xuất hiện một lần nữa trước mắt nàng.

- Trước tiên các ngươi cứ lui xuống, để ta và tiểu thư ở đây nói chuyện. – lệnh cho bọn người hầu lui xuống, Tô Tĩnh Uyển uyển chuyển đi tới trước mặt Thu Thủy. Nhìn vẻ khinh thường trên mặt Thu Thủy thì nàng ta cũng hiểu được một chút. Trong quân doanh này chỉ có duy nhất hai nàng là nữ tử, mà chuyện giữa nàng ta và Lâm Tông Càng hẳn ai cũng biết chút ít. Có điều vì ngại đụng chạm, gây họa nên chẳng ai dám nói toạc ra.

- Đưa cho ta đi, người làm như vậy thực sự sẽ thiêu cháy mình đó. – Tô Tĩnh Uyển vươn tay tới trước mặt Thu Thủy, muốn nàng giao hỏa sổ con có tẩm dầu kia.

- Lấy tay của ngươi ra, ngươi muốn ca ca chết, người cùng một bè với Lâm Tông Càng! – Thu Thủy giận dữ hét lên. – Đừng hy vọng sẽ vây khốn được ta ở đây, ta sẽ không tin tưởng những lời các ngươi nói rồi ngồi ngốc trong này. Ta muốn trở về cùng ca ca!

https://thuviensach.vn

- Ngươi cũng biết hắn tới nơi này?! – Tô Tĩnh Uyển thản nhiên cười. – Chắc ngươi hiểu lầm gì rồi, Lâm Tông Càng mời hắn tới nơi này không hề có ác ý gì. Đơn giản chỉ là lý do cá nhân thôi.

Lý do cá nhân?! – Thu Thủy biến sắc. Lâm Tông Càng muốn làm cái gì? Gã mời ca ca đến là muốn nói cái gì sao? Ánh mắt nàng chớp động đầy bất an, không biết nên nghĩ cái gì!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 299

Khoảng thời gian ở chung này, mỗi khi nhắc tới Lâm Tông Càng thì Tô Tĩnh Uyển liền phát hiện Thu Thủy có chút mất tự nhiên. Nàng không giống với những quân nhân trong doanh trại tỏ vẻ kính sợ Lâm Tông Càng mà lại tỏ vẻ né tránh gã. Kỳ quái là, Lâm Tông Càng mỗi lần nhìn Thu Thủy đều tỏ vẻ thản nhiên, lại còn nhắc nhở người hầu sắp xếp thỏa đáng cho nàng, từng chút chuyện nhỏ đều nghĩ vì nàng.

Đôi mắt nhãn châu của Tô Tĩnh Uyển sẽ động, khóe môi mỉm cười rồi tiêu sái tới bên người Thu Thủy. Nàng ta không tới gần mà bảo trì một khoảng cách. Tuy rằng Thu Thủy nhiều năm không tiếp xúc với nhiều người, lại được Hiên Viên Khanh Trần nuông chiều phát hư nhưng những lúc tính khí trẻ con nổi lên thì nàng ta cũng đã được lĩnh giáo qua.

- Ngươi không tin lời ta, ta biết lý do vì sao. Nói thực ra, Khanh Trần đã sớm viết hưu thư đuổi ta ra khỏi Bắc An vương phủ, từ đó về sau ta không thể gả cho ai được nữa. Tuy ta đối với Khanh Trần vẫn còn oán hận nhưng dù gì vẫn là vợ chồng nhiều năm. Ngươi cũng nên biết ta vì Khanh Trần mà cứu ngươi, phải trả giá bao nhiêu tâm lực, nói ta phải tâm bình khí hòa đối diện với hắn thì .. Tô Tĩnh Uyển ta thực sự làm không được. – Tô Tĩnh Uyển thong thả nói, giọng nói hình như có chút nghẹn ngào.

- Ngươi nói thật dễ nghe. Mấy ngày nay ngươi làm những gì tuy ta không rõ lắm nhưng ta cũng biết được chút ít. Ngươi vẫn sẽ giúp Lâm Tông Càng, hãm hại ca ca. Cho dù, ngươi có nhiều oán hận đối với ca ca thì cũng không thể… – Thu Thủy căm tức giậm chân một cái.

https://thuviensach.vn

- Quên đi, ngươi không tin ta cũng thế thôi. Vốn dĩ ta còn định nói chuyện với Lâm Tông Càng để cho Hiên Viên Khanh Trần mang người về. Lúc trước, ta có đáp ứng ngươi, phải đưa ngươi về bên cạnh hắn, những gì ta từng hứa hẹn với Thu Thủy ngươi chưa bao giờ thất bại. Nếu ngươi cho rằng ta là một nữ tử ích kỷ, xấu xa thì ngươi có thể châm lửa thiêu cháy nơi này, đồng thời chôn vùi chính mình, ai cũng không ngăn cản ngươi được. Cùng lắm thì tổn thấy một người cùng chút đồ vật vô tri vô giác; có điều, không biết Khanh Trần liệu có thương tâm quá mức hay không? Hắn một lòng cứu người mà tới, vì ngươi mà ngay cả vương phi của mình hắn cũng nhẫn tâm thương tổn sâu nặng. Ngươi không cảm kích thì thôi lại còn.. Thật đáng tiếc… – đuôi mắt Tô Tĩnh Uyển khẽ chớp, thu hồi cánh tay lại, nói rồi xoay người muốn ly khai.

- Đợi chút, ngươi nói có ý gì? – Thu Thủy vội vàng kêu nàng lại.

Đôi mắt Tô Tĩnh Uyển hiện lên lãnh ý, nàng ta biết nha đầu này nhất định sẽ hỏi như vậy. Hiên Viên Khanh Trần sao có thể nói cho nàng biết, bệnh tật của nàng đã phải dùng vương phi của hắn làm thuốc thí nghiệm mới chữa khỏi. Không chỉ thương tổn nữ tử kia mà còn hại chết một mạng hài tử của hắn!

Nghĩ lại thấy, hắn và Cảnh Dạ Lan lúc đó thực quyết liệt; Hiên Viên Khanh Trần cũng đã phải đối mặt với tình cảnh lưỡng nan như vậy. Yêu người nhưng lại khiến người thương tổn sâu nhất, so ra muốn dắt tay nhau đã khó lại càng khó hơn!

Khanh Trần, ngươi đừng quá vui sướng vội. Ngươi muốn vĩnh kết đồng tâm với nữ nhân kia, Tô Tĩnh Uyển ta tuyệt đối không cho phép! Có lẽ, nghĩ như thế không chỉ có một mình ta đâu. Khóe mắt nàng đảo nhanh qua phía Thu Thủy, miệng bất giác cong lên tia cười tàn nhẫn.

Ngươi trách ta làm Cảnh Dạ Lan bị thương, có điều đổi thành người khác thì Khanh Trần ngươi sẽ đối đãi như thế nào?

https://thuviensach.vn

- Ta nói cái gì ngươi cũng không tin, vậy ngươi còn hỏi ta làm gì? – Tô Tĩnh Uyển quay người lại, tựa hồ có chút giận dỗi.

- Ngươi nói, ca ca vì ta mà khiến vương phi tỷ tỷ bị thương tổn sâu nặng là có ý gì?

- Khanh Trần không nói ra chính là không muốn cho ngươi biết. Có điều hôm nay ta và hắn đã không còn quan hệ gì, có nói cho ngươi nghe cũng không sao cả. Tin hoặc không tin là tùy ngươi. – Tô Tĩnh Uyển tha nhẹ một tiếng, rồi chậm rãi nói cho Thu Thủy nghe mọi chuyện.

…

Từ lúc mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, thời gian như dòng nước chảy xuôi chầm chậm mà qua, mãi tới khi cuối chân trời hắt lên vài rặng mây đỏ thì nàng cũng không biết đây là lần thứ mấy mình thở dài.

Khẽ nâng ông tay áo lên, nàng ôm lấy chiếc ấm lô. Đây là thứ hắn dặn dò người hầu cách vài canh giờ lại mang tới cho nàng. Hơi ấm truyền từ lòng bàn tay, dần dần tán đi hàn ý quanh thân Cảnh Dạ Lan.

Lại một trận nôn khan tưởng chừng lộn cả ruột gan, nàng dường như không ăn được cái gì nên nôn ra cũng chẳng có gì. Nàng chỉ có thể cắn chặt môi, đè lại cảm giác khó chịu.

- Vương phi, người có lo lắng cũng không có ích gì. Hắn có lẽ đã tới quân doanh Đại Nguyệt, có muốn nghe cũng không được đâu! – thanh âm trêu tức truyền đến từ sau tấm rèm cửa được nhấc lên. Vô Ngân lặng yên đứng ở nơi đó, trong mắt vui cười hướng về phía Cảnh Dạ Lan. Có điều nụ cười lộ ra một cổ quái dị!

- Ai nói ta vì hắn mà lo lắng. Mà ngươi chạy tới đây làm cái gì? – nàng liếc Vô Ngân một cái. – Kỳ quái, sao ngươi lại không đi cùng hắn. Những lúc trọng yếu thế này, thường thì ngươi nên ở bên cạnh hắn chứ!

https://thuviensach.vn

- Hắn không cho a! Nếu hắn cho thì ta sẽ không ở lại chỗ này phải nhìn vương phi không thèm để ý đến ta. Kỳ thực ta cũng rất khó chịu! – y không khỏi hạ giọng, bày ra bộ dáng bị tổn thương.

- Không cho? Ngươi sẽ chịu nghe lời vậy hả? Theo ta thấy thì Vô Ngân công tử ngươi mới chính là người có thể làm ảnh hưởng tới Khanh Trần! – nếu không có Vô Ngân bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần thì e là tại Đại Nguyệt sẽ có nhiều điều bất lợi. Nghĩ tới đây, Cảnh Dạ Lan không khỏi thở dài một tiếng.

- Hắn vì sợ thân thể vương phi có chuyện nên mới để cho ta ở lại.

- Ta rất tốt, không cần ngươi tới nhìn. Nếu ngươi muốn đi, cũng không cần lấy ta làm cái cớ. – nghe những lời Vô Ngân nói, trong lòng Cảnh Dạ Lan khẽ nổi lên một tia rung động.

Tên kia, ai muốn hắn lo lắng như vậy chứ… Bất giác, nàng hé miệng mỉm cười.

- Tốt lắm, nếu vương phi không có chuyện gì thì Vô Ngân lập tức đi tới đó. Vương phi, người có hứng thú đi cùng ta không? – đột nhiên y hạ giọng hỏi.

- Ta? – Cảnh Dạ Lan không rõ vì sao Vô Ngân lại hỏi như vậy, có điều nàng rất muốn đi gặp Lâm Tông Càng. – Ngươi chắc chắn muốn ta đi cùng?

- Ừm, chỉ cần lúc đến đó người đừng nói với Khanh Trần là ta đề nghị là tốt rồi. Bằng không ta liền có chuyện! – Vô Ngân nheo mắt cười xấu xa. Chốc chốc, đôi mắt sắc bén lơ đãng đảo qua bụng Cảnh Dạ Lan rồi nhanh chóng chuyển đi chỗ khác.

- Được, ta đồng ý đi cùng ngươi! – Cảnh Dạ Lan lập tức đồng ý. Mặc kệ Hiên Viên Khanh Trần sẽ nói cái gì, việc mà nàng muốn nhất định phải

https://thuviensach.vn

thực hiện được.

- Thân thể vương phi thật sự không có vấn đề? – y lại hỏi một lần nữa để xác thực.

- Đúng vậy. Chúng ta đi thôi! – nàng buông ấm lô trong tay. Tuy có chút không thoải mái nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 300

Sau một hồi hàn huyên, Lâm Tông Càng mời Hiên Viên Khanh Trần ngủ lại trong quân. Hiên Viên Khanh Trần thấy Lâm Tông Càng vì mình chuẩn bị chu đáo, đoán có lẽ gã muốn lưu hắn lại một thời gian. Hắn tựa lưng vào tháp thượng, nhàn nhã ngồi, nhắm mắt suy tư.

Càng là thời khắc nguy hiểm thì Hiên Viên Khanh Trần càng tỉnh táo. Khi màn đêm yên tĩnh buông xuống, trong lòng hắn liền hiện lên thân cảnh Cảnh Dạ Lan. Ánh nhìn cuối cùng của nàng cùng đôi mắt chớp sáng đã in đậm trong tiềm thức.

Lòng nhộn nhạo tưởng niệm, bàn tay vô thức áp lên ngực như muốn ức chế nỗi nhớ đang muốn chảy tràn ra ngoài trong hắn.

Cảnh Lan, hiện giờ nàng đang làm gì? Bất giác, khóe miệng gợi lên ý cười, toàn thân Hiên Viên Khanh Trần thả lỏng, chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.

Bên ngoài lều vang lên tiếng bước chân tuy vội mà nhẹ song vẫn lọt vào tai Hiên Viên Khanh Trần.

- Ca ca ~~~ – giọng nói run run mang theo cảm xúc không thể tin nhẹ nhàng vang lên. Dường như thanh âm không có dừng lại, tiếp tục hướng phía Hiên Viên Khanh Trần chạy tới. – Hu hu… – phủ phục dưới chân hắn là gương mặt khóc điềm đạm đáng yêu của Thu Thủy.

- Thu Thủy! – hắn hé mắt nhìn người đang ngồi dưới chân mình, nhất thời lo lắng buông lỏng.

https://thuviensach.vn

- Được rồi,được rồi, không phải gặp lại rồi sao, muội còn khóc cái gì! – hắn kéo Thu Thủy lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu giọng an ủi.

- Ta.. Ta cứ tưởng là… – nàng nức nở không ngừng, nói không thành câu, hai mắt đẫm lệ ngước lên mông lung nhìn hắn. Thấy biểu tình của nàng thay đổi, Hiên Viên Khanh Trần nhịn không được mà trêu chọc.

- Ca ca, huynh không trách muội sao?

Nàng chà lau nước mắt trên mặt, con ngươi tinh thuần chăm chú nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Nàng vẫn chưa tìm được cơ hội giải thích với hắn. Kỳ thực có rất nhiều chuyện, đều là nàng gặp phải trong lúc vô tình. Lần trước đám tử sĩ chết quá nhiều, nàng tận mắt chứng kiến bọn họ rơi xuống sông nên vẫn cảm thấy áy náy bấy lâu nay!

Hiên Viên Khanh Trần lắc đầu, thấp giọng nói:

- Trách muội cái gì? Nếu muốn nói đến chuyện trách tội ai đó thì ta người đáng chết, đáng trách nhất là ta mới đúng.

Hắn vuốt ve mái tóc Thu Thủy, ngữ điệu buồn bã. Hắn từng tâm niệm rằng, đã làm thương tổn tới người mình thương yêu nhất thì có điều gì hơn so với việc trừng phạt làm cho hắn đâu triệt nội tâm.

- Ca ca… Huynh không trách muội là được rồi, so với cái gì cũng không bằng! – nàng nghe Hiên Viên Khanh Trần nói, mãi lúc sau mới buông lỏng tâm tư. Nàng chỉ biết, cho dù thế nào thì hắn vẫn là hắn của nhiều năm trước; cho dù mình có làm cái gì thì hắn đều không một câu oán hận. Hắn luôn đứng chắn trước nàng, vì nàng mà che chở hết thảy.

Thu Thủy tiến lên, giữ lấy ống tay áo của Hiên Viên Khanh Trần:

https://thuviensach.vn

- Muội biết huynh làm rất nhiều điều cho muội nhưng huynh lại không có nói cho muội biết. Nhưng bây giờ muội đều rõ ràng mọi chuyện, muội cam đoan sau này đều nghe lời huynh! – biểu tình của nàng thành khẩn mà kiên định rồi chủ động cầm lấy bàn tay Hiên Viên Khanh Trần. Bàn tay to rộng này đã mang cho nàng hơi ấm quen thuộc, nàng kề sát tay mình vào lòng bàn tay hắn, đầu ngón tay mảnh khảnh giao triền cùng ngón tay hắn. – Ca ca, có thể nhìn thấy huynh thật là tốt! – giọng nói rất nhỏ của nàng truyền tới, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ngẩng lên áp sát vào má Hiên Viên Khanh Trần, cánh tay chủ động ôm cổ hắn. Khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt lim dim, Thu Thủy ngượng ngùng cắn cắn môi dưới rồi giơ mặt lên.

- Khuya rồi, có gì ngày mai nói tiếp. – Hiên Viên Khanh Trần gỡ cánh tay nàng quàng trên cổ mình rồi cố ý đẩy ra, thản nhiên nói.

- Ca ca, muội.. muộ thật sự… – giọng nói của nàng rất nhỏ nhưng lại mang vẻ thật sự. Từ sớm nàng đã biết sẽ có một ngày như vậy, nàng thủy chung muốn ở bên cạnh hắn cả đời này. Nàng không quan tâm có đêm động phòng hoa chúc hay không, nàng chỉ cần một mình hắn là được rồi.

- Tiểu nha đầu, muội muốn làm cái gì vậy?

- Khanh Trần huynh muốn làm cái gì thì ta đều nguyện ý! – giọng nữ tử nhỏ nhẹ mang theo ngượng ngùng cực hạn. Thu Thủy cúi đầu, hai tay chảy xuống giữ lấy vạt áo rồi ái muội đáp lời. Ngay cả xưng hô nàng cũng đã sửa lại, không còn giống như trước đây.

Hiên Viên Khanh Trần ngây ra một hồi, biểu tình như không biết phải làm sao. Hắn nghĩ chắc đã đến lúc nói cho nàng hiểu rõ mọi chuyện, bằng không nha đầu này vẫn hiểu lầm mất. Có điều, hắn cảm thấy kỳ quái, làm sao một người như Thu Thủy lại phát sinh ra đại chuyển biến như vầy!

- Thu Thủy, ta muốn nói chuyện với muội.

https://thuviensach.vn

- Ừm, huynh nói đi, ta nghe! – rặng mây đỏ trên má Thu Thủy càng ngày càng lan rộng, ngón tay nàng run run xoa ngực Hiên Viên Khanh Trần. Đầu ngón tay cảm nhận được sự nóng bỏng rồi nhanh chóng truyền khắp toàn thân nàng gây nên một trận khô nóng.

Hắn đột nhiên cầm tay nàng, bàn tay hữu lực khiến cho nàng đang tim đập gia tốc thiếu chút nữa bởi vì quá khích mà ngừng đập. Cảm giác không giống với bình thường, vừa quen vừa lạ, có chút tư vị khiến nàng mê muội.

- Ta và muội không có khả năng. – trên đỉnh đầu vang lên tiếng trả lời ôn hòa của hắn, vô tình tiêu diệt ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng nàng.

- Cái gì không có khả năng? – nàng chậm rãi ngẩng đầu, ý cười gợi lên bên khóe môi nháy mắt liền cứng lại. – Ta không còn nhỏ, tính tuổi thì cũng ít hơn Vương phi tỷ tỷ không bao nhiêu. Vì sao huynh với nàng thì được mà ta lại không được? – nàng giữ chặt lấy Hiên Viên Khanh Trần đang có ý định đứng dậy.

- Nàng và muội không giống nhau. Nàng là thê tử của ta, còn muội là…

- Ta không muốn là muội muội của huynh! – Thu Thủy quả quyết ngắt ngang lời hắn. Không cần Hiên Viên Khanh Trần nói hết thì nàng cũng đoán được hắn muốn nói cái gì. Cái nàng muốn không phải là một câu trả lời như thế! Nước mắt vừa mới ngừng lại được dịp đảo quanh trong hốc mắt, có điều lần này nàng cố gắng nhịn xuống quyết không để nó rơi xuống vào lúc này.

- Thu Thủy, hãy nghe ta nói xong đã! – hắn gỡ tay nàng ra. – Lần này ta tới đây cũng là vì muốn nói rõ ràng với muội. Có lẽ ngay cả ta cũng đã hiểu lầm trong bao năm qua. Trước khi gây thêm tương tổn và hiểu lầm, ta phải nói rõ với muội.

Cánh môi run rẩy cắn chặt, đôi mắt rưng rưng thương tâm muốn chất chăm chăm nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Hắn tới đây tìm nàng chỉ vì muốn

https://thuviensach.vn

nói rõ ràng với nàng tất cả những chuyện hiểu lầm bao năm qua sao?

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 301

Hít sâu một hơi, Hiên Viên Khanh Trần tiếp tục nói:

- Bắt đầu từ lúc ta tới Tây Sở, vì có muội và Vô Ngân ở bên cạnh ta nên ta mới có thể vượt qua năm tháng gian khổ đó. Ta xem hai người là người thân cận nhất và cũng là người tri kỉ nhất. Ta sủng nịnh muội, dùng mọi khả năng thực hiện những gì muội muốn. Ta không phủ nhân, muội chính là nữ tử mà ta không thể nhẫn tâm thương tổn. Muội đã cứu ta, ta thiếu muội một mạng. Đối diện với muội ta không cần ngụy trang mà có thể là chính mình, không phải nghi kỵ và phòng bị!

Hắn không đành lòng nhìn đôi mắt trong suốt của Thu Thủy. Người này đã được hắn bảo hộ, nâng niu bao năm, xuyên thấu qua Thu Thủy, hắn vẫn nhìn thấy hình ảnh nữ tử nhiều năm trước kia.

Con người ta chỉ khi mất đi mới hiểu được, mới biết quý trọng những gì mình đang có. May mà Cảnh Lan vẫn còn ở bên hắn, cho hắn cơ hội bù lại những sai lầm phạm phải.

- Ta cứu huynh không phải vì muốn huynh đáp trả lại cho ta cái gì! – giọng nói nho nhỏ vang lên, Thu Thủy quật cường phủ định. Nàng cứu hắn vì hắn là Hiên Viên Khanh Trần, vì hắn chính là đại ca ca mà nàng thích nhất! Nàng không muốn thấy hắn chết thảm!

- Nhưng nếu không có muội thì ta cũng không sống được cho tới hôm nay!

- Đừng nói nữa! – nàng che lỗ tai, liều mạng lắc đầu. – Huynh đã nói sẽ chăm sóc ta cả đời, huynh cũng nói sẽ mãi ở bên cạnh ta. Nếu huynh không

https://thuviensach.vn

thích ta thì sao lại dùng Vương phi tỷ tỷ làm thuốc thí nghiệm để cứu ta chứ? Thậm chí, đứa nhỏ của hai người cũng đều có thể không cần?!

Nàng không tin, mỗi một chữ hắn nói nàng đều không tin! Không thương nàng, sao lại đối tốt với nàng? Không thương nàng, sao lại vì nàng mà trả giá nhiều như vậy? Rõ ràng không phải như thế, nhưng vì sao hắn lại nói với nàng những lời tuyệt tình?

- Bởi vì ngay từ đầu ta hận nàng. Hận nàng khiến ta mất đi mẫu phi, khiến ta biến thành con tin của Tây Sở. Những tháng ngày nhục nhã không có tôn nghiêm, tất thảy đều do nàng mà ra. Mỗi một thời khắc, ta đều có ý nghĩ, một ngày nào đó ta muốn nàng nếm vị thống khổ khi mất đi tất cả!

Lời nói của Hiên Viên Khanh Trần chất chứa bi thương. Ngay từ ngày đó hắn đã lên kế hoạch từng bước một. Sau khi thuận lợi thoát khỏi Tây Sở trở về Đại Nguyệt, hắn làm ra vẻ một kẻ hèn mọn như con chó vừa thoát chết để Hiên Viên Triệt thả lỏng đề phòng, thậm chí hắn ta còn muốn sử dụng hắn. Chiếm được mảnh đất được phong thưởng của mình, mỗi ngày mỗi đêm hắn đều vạch ra mưu kế. Hiên Viên Khanh Trần hắn đã mất đi thứ gì thì nhất định sẽ đòi lại, đối với ai cũng như nhau!

- Khi hoàng thượng ban nàng làm vương phi cho ta, ta thực sự giật mình. Bởi vì, ta không thể nào ngờ được mình lại có được nàng một cách dễ dàng mà không cần quá nhiều sức lực. Ý niệm duy nhất trong đầu ta là muốn trả thù nàng. Trước đó, ta đã biết thể trạng của nàng giống nhau, hận ý đã chi phối mọi suy nghĩ, ta không kịp suy nghĩ liền quyết định dùng nàng làm thuốc thí nghiệm. Nhưng ta không cho phép nàng đau đớn chết đi ngay mà phải chậm rãi tra tấn, nhìn nàng mỗi một ngày đều sống trong thống khổ, khiến cho nàng phải quỳ dưới chân ta, vì mẫu phi ta mà sám hối. Đó mới chính là điều ta muốn! – một hơi nói xong, hắn nhìn xuống thấy vẻ mặt sửng sốt của Thu Thủy thì không khỏi cười thảm. – Thu Thủy, ta không phải người tốt, đối với ai ta cũng tàn nhẫn như vậy. Cho nên muội cũng nên hiểu được lúc ấy vì sao nàng lại giả chết để rời khỏi ta! Ta tổn thương nàng

https://thuviensach.vn

tới mức khiến nàng chết đi, ngay cả đứa nhỏ của chính mình cũng bị hủy đi dưới hận ý của ta!

- Ca ca, đừng nói nữa! – Thu Thủy dùng tay bịt miệng mình lại, cánh môi run rẩy giữa lòng bàn tay.

Nàng còn nhớ rõ tình cảnh Hiên Viên Khanh Trần lúc vương phi tỷ tỷ giả chết. Huynh ấy biến thành một người suy sụp thê thảm, bộ dạng đó nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Nàng rất hâm mộ vương phi tỷ tỷ vì đã khiến cho ca ca yêu tới vậy và đó chính là điều vướng bận trong lòng nàng. Không ngờ, giữ hắn và vương phi tỷ tỷ lại thảm thiết và bi thương như vậy.

Khó trách lúc trước nàng ấy liều mạng muốn cứu mình, bởi vì mạng của mình chính là dùng đau đớn và đứa nhỏ đổi lấy. Bằng không, vương phi tỷ tỷ nhất định sẽ bỏ mặc mình giống như những người khác.

- Nàng muốn rời khỏi huynh nhưng ta sẽ không. Ca ca, ta sẽ mãi ở bên cạnh huynh, ta đối với huynh…

- Ta sẽ không để cho nàng rời đi, tuyệt đối không! – đôi mắt kiên định của hắn chớp động, đồng mâu nhìn về phía xa xa, giọng như thủ thỉ. Hạnh phúc khó khăn lắm mới nắm được trong tay, dù là ngắn ngủi thì hắn cũng muốn giữ lại, dù phải liều lĩnh.

- Vậy còn ta thì làm sao bây giờ? – Thu Thủy nhìn thấy ánh mắt cực nóng của Hiên Viên Khanh Trần, trong đó chứa đựng sự mãnh liệt dường như có thể thiêu hủy hết thảy, đồng thời mang theo tình yêu bất diệt, đem người hắn yêu thương khắc nhập vào trong lòng.

Không hề, chưa bao giờ nàng được hắn dùng ánh mắt đó nhìn. Cảm giác mất mát từ trái tim lủi nhanh theo từng mạch máu, dần dần làm toàn thân nàng lạnh ngắt như bị đặt trong hầm băng.

https://thuviensach.vn

Dù biết rõ đáp án là thế nào nhưng nàng vẫn muốn chính tai nghe miệng hắn nói sẽ an bài mình như thế nào.

- Thu Thủy… – Hiên Viên Khanh Trần nhìn thấy trong đôi mắt tinh thuần của Thu Thủy lần đầu tiên xuất hiện sự thất vọng, một tầng hơi nước hiện lên nhưng nàng lại không rơi lệ. Hắn không biết phải an ủi gì, ngay cả câu xin lỗi mà hắn cũng không biết có nên nói ra khỏi miệng hay không?

Thật lâu sau, nàng mới chậm rãi lên tiếng:

- Ca ca, huynh yêu thương nàng ấy sâu đậm tới mức đã không thể vì ai mà buông tay sao? – đầu ngón tay nàng hơi run run, dần dần nắm thành quyền để chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ của nàng. Ánh mắt nàng nhìn hắn không hề chớp.

- Ta yêu Cảnh Lan, nếu không có nàng thì dù ta có được thiên hạ thì như thế nào? Ta có lỗi với nàng nhiều lắm, dùng cả cuộc đời này để chuộc lại e cũng không đủ.

Nói về tình cảm thì hắn đã cô phụ rất nhiều người. Vô Ngân từng nói, nữ tử được Hiên Viên Khanh Trần hắn yêu thương hoặc là nữ tử yêu thương hắn không biết là hạnh phúc hay bất hạnh.

- Được! – Thu Thủy buông mi mắt, than nhẹ một tiếng ai oán. – Ca ca, huynh có hối hận lúc ấy vì hận ý mà lấy vương phi tỷ tỷ làm thuốc thí nghiệm cho ta không?

Hối hận?! Khóe miệng Hiên Viên Khanh Trần giật nhẹ:

- Nói gì cũng đã quá muộn, tất cả đều không thể vãn hồi nữa. – thần sắc hắn vô cùng ảm đạm. Hiên Viên Khanh Trần hắn làm việc gì cũng chưa bao giờ hối hận, bởi vì hai chữ hối hận này không thể lấy lại thời gian đã mất. – Nếu thực sự có thể trở lại lúc trước, ta tình nguyện để chính mình chịu tra tấn chứ tuyệt đối không để Cảnh Lan bị một chút thương tổn!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 302

Kết quả cuối cùng là như vậy ư? Khóe miệng Thu Thủy gợi lên tia cười yếu ớt, mê ly làm cho người ta có cảm giác không thể nắm bắt.

- Lần này ca ca tới là muốn nói chuyện này với ta sao?

- Thu Thủy..

- Nếu vậy thì.. vậy ta đã hiểu được. Mong ca ca hảo hảo nghỉ ngơi, ta xin lui xuống trước.

- Ta tiễn muội!

- Không cần đâu ca ca, ta tự mình có thể trở về. - nàng mỉm cười cự tuyệt. Nếu đã kiên quyết đẩy nàng ra như vậy thì tốt nhất đừng quan tâm tới nàng nữa. Nói cách khác...

Trên khuôn mặt tái nhợt cố nặn ra nụ cười gượng gạo; thân mình gầy yếu nhanh chóng xoay người đi ra. Từng bước từng bước nặng nề cũng giống như nàng đang dần rời xa Hiên Viên Khanh Trần.

Trong gió đêm, y phục màu trắng bay lên, như cánh diều bị cắt đứt dây phất phới trong giữa trời.

Thì ra chỉ là như thế này, chỉ là như thế này…

Nước mắt không chịu nghe lời cứ thế hạ xuống, lướt qua hai má rơi dính trên quần áo. Ánh mắt nàng trống rỗng, lững thững tiêu sái rời đi.

https://thuviensach.vn

Vì trời tối đêm nên Thu Thủy không chú ý thấy có một thân ảnh vẫn luôn theo sát nàng khi tiến vào chỗ ở của Hiên Viên Khanh Trần. Thân ảnh đó im lặng giấu mình một nơi, mãi tới khi thấy nàng hốt hoảng đi ra.

Đôi mắt xếch quyến rũ hơi hơi nhếch lên, lập tức mị thành một đường cong ma mãnh. Xem ra lúc này mỗi một bước đi đều nằm trong sự tiên đoán của nàng ta!

Khanh Trần, ngươi chờ xem

...

Đối với việc Vô Ngân xuất hiện, Hiên Viên Khanh Trần cũng chỉ bất đắc dĩ cười cười:

- Cuối cùng thì ngươi vẫn theo tới!

- Đương nhiên, nếu thật sự Bắc An vương ngươi vạn nhất bị mưu hại, đến lúc đó không có ai thay ngươi nhặt xác thì đúng là thê thảm. - Vô Ngân cười nói, ngồi xuống bên cạnh hắn. Thấy sắc mặt Hiên Viên Khanh Trần không được tốt lắm, y thản nhiên hỏi. - Sao, ngươi đã nói rõ ràng với Thu Thủy?

- Đúng vậy? - Sau ngày đó, Hiên Viên Khanh Trần chưa có tới nhìn Thu Thủy. Một phần vì đang ở chỗ của Lâm Tông Càng nên hắn không muốn hành động thiếu suy nghĩ. Có điều Vô Ngân nói tạm thời Vô Ngân không có gì nguy hiểm nên hắn cũng nhẹ nhõm mà chờ đợi.

- Cũng tốt, ngươi đã quyết định thì cũng tránh cho sau này có thêm rắc rối khác. Nha đầu kìa nhất định là thương tâm khổ sở lắm. - hai chữ tình yêu này lâu nay y vẫn cố tránh không muốn dính vào.

- Đúng rồi, Cảnh Lan sao rồi? – hắn vẫn lo lắng sức khỏe của nàng, không biết nàng có ổn không?

https://thuviensach.vn

- Vương phi không cho ta bắt mạch, thiếu chút nữa đã không khách khí đối với ta rồi! - Vô Ngân mở trừng mắt mà trả lời, tùy tay nâng chén trà lên uống một ngụm sau đó thoải mái nằm xuống.

Hiên Viên Khanh Trần nhướng mày:

- Cuối cùng thì ngươi cũng không cố gắng bắt mạch cho nàng? Vô Ngân Công tử ngươi biến thành người kém đối phó từ khi nào vậy?!

- Không có biện pháp. Nàng rất lợi hại. Mà dù ta có lợi hại đi nữa làm sao ta có thể bắt buộc vương phi, nếu ngươi biết còn không làm thịt ta?!

Vô Ngân liếc xéo mắt một cái, mặc kệ nam nhân nổi giận sắp giơ chân cho mình một đạp kia. Nếu hắn biết kế hoạch do mình an bài thì không biết sẽ điên thành cái bộ dạng gì nữa. Có điều y cũng sẽ không dễ để cho người ta nhìn thấu nhanh như vậy. Y muốn dẫn dụ nữ nhân thâm hậu đứng sau Lâm Tông Càng, nghĩ tới nghĩ lui thấy biện pháp này có chút phiêu lưu nhưng cũng là trực tiếp nhất.

Bên ngoài quân trướng, Cảnh Dạ Lan mặc một thân nam trang trộn lẫn trong đội người hầu mà Vô Ngân mang theo. Qua khe hở mành che, nàng nghe được cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ.

Nâng mắt nhìn vào thì nàng thấy Hiên Viên Khanh Trần đang đi qua đi lại chóng mặt, hình như đang lo lắng vì chuyện Vô Ngân không giúp nàng chẩn trị mà một mình tới đây.

Hơn nữa, vừa rồi bọn họ có nhắc tới Thu Thủy. Thu Thủy đi được nửa đường thì lại bị bắt đi, cũng may không có việc gì. Có điều Khanh Trần tới đây để nói gì với Thu Thủy mà khiến cho sắc mặt của hắn kém như vậy?

Bên trong lại tiếp tục nói thêm gì đó, nhưng vì thanh âm quá nhỏ, dù muốn thì nàng cũng không nghe được rõ ràng lắm.

https://thuviensach.vn

Sau đó không lâu, không biết Vô Ngân nói thầm cái gì mà Hiên Viên Khanh Trần gật gật đầu rồi Vô Ngân đứng lên đi ra ngoài.

Roạt – Tấm mành bị nhấc lên, đôi con ngươi mị hoặc của y chầm chậm đảo qua người Cảnh Dạ Lan:

- Được rồi, Khanh Trần, ta đi xuống trước. Chờ lát nữa Lâm nguyên soái còn tổ chức yến hội đãi ta, thật sự là mệt mỏi quá mà! - y ngáp một cái, nói tiếp. - Chúng ta đi thôi! - y phân phó Cảnh Dạ Lan, quay đầu nhìn Hiên Viên Khanh Trần còn chưa phát hiện ra điều gì thì khóe miệng cong cong lên một nụ cười quỷ dị.

Bước vào quân trướng, Cánh Lan lạnh giọng hỏi:

- Vừa rồi các ngươi nói cái gì? - tuy ngay tư đầu là nàng yêu cầu đi cùng Vô Ngân nhưng ở trên đường đi nàng dần dần phát hiện chính Vô Ngân là người chủ động đưa ra đề nghị này.. có gì đó không đúng lắm.

- Không có gì a, người cũng nghe là Lâm Tông Càng thiết yến hội chiêu đãi ta rồi, còn có chuyện gì khác sao? - y nhún vai, tỏ ra một bộ dáng vô tội bị nàng nói oan uổng.

- Làm trò! Ta hỏi ngươi, rốt cuộc thì ngươi có kế hoạch gì? – Cảnh Dạ Lan đã quan sát bốn phía từ khi tới đây Lâm Tông Càng đã an bài và phòng vệ nơi này hẳn là mất một phen khổ tâm. Thêm nữa, binh sĩ được huấn luyện bài bản, không thể so sánh với Tây Sở trước đó và cũng không thua kém gì Tô Vân Phong. Chỉ bằng số người mà bọn họ mang đến, nếu muốn đi ra ngoài thì đúng là...

Nói cũng kỳ quái, Khanh Trần và Vô Ngân đều ngênh ngang tiến vào nơi này tuyệt không lo lắng sẽ bị người ta gài bẫy hay sao? Vô Ngân dụng độc lợi hại, trừ phi là y muốn dùng thủ pháp giống như trước kia. Có lẽ không lâu nữa nơi này lại biến thành một bãi xác!

https://thuviensach.vn

- Người lo lắng cái gì, dù sao thì người cứ chờ xem là tốt rồi. Vương phi, có Khanh Trần ở bên cạnh, người còn sợ mình không thể còn sống mà đi ra ngoài sao?! - Vô Ngân tươi cười như đoán được tâm tư của nàng.

- Không cần, tự ta cũng có thể thoát ra, không nhọc các ngươi phiền lòng. - Cảnh Dạ Lan liếc mắt đáp trả.

- Vậy vương phi, người là muốn biết Khanh Trần đã nói gì cùng Thu Thủy ư? - đôi mắt đen như màn đêm của y hấp háy trêu tức.

- Ai muốn biết! - mặt nàng đỏ bừng lên, lạnh lùng trừng nhìn Vô Ngân một cái rồi xoay người muốn rời đi.

- Cẩn thận a vương phi, đừng để Khanh Trần phát hiện, nếu không hắn mà điên lên thì người cũng biết thành cái dạng gì rồi. Khi đó mọi cố gắng của chúng ta sẽ không qua được tối nay đâu!

Mặc dù cách nói có chút khoa trương vui đùa nhưng Cảnh Dạ Lan so với ai khác đương nhiên là hiểu rõ hơn. Lúc trước Hiên Viên Khanh Trần lo lắng chuyện này nên ngay cả Vô Ngân cũng không muốn để y lại đây. Nếu bị hắn biết nàng ở nơi này thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì!

- Đã biết, nếu chính ngươi nói ra thì ta sẽ dung châm khâu miệng ngươi lại! - nàng ăn miếng trả miếng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 303

Trên danh nghĩa vì Vô Ngân tổ chức yến hội, Cảnh Dạ Lan không có hứng thú với mấy kiểu hồng môn yến này, trong khi đó Vô Ngân thì hưng trí bừng bừng đi tham gia.

Từ trước tới nay, người khiến nàng không thể nào hiểu nổi chính là Vô Ngân. Có nhiều lúc y chỉ yên lặng đứng ở xa xa, dấu diếm đôi mắt sắc xảo quan sát mọi chuyện đang phát sinh. Tất cả mọi chuyện y làm hình như đều phụ thuộc vào tâm tình y thế nào. Mặc kệ là thời điểm nào, mạng sống của người khác hay chính bản thân đối với y mà nói chỉ là chuyện râu ria!

- Vương phi hình như không mấy vui vẻ- Y liếc nhìn Cảnh Dạ Lạn ở phía sau mình nãy giờ cứ nhíu mày. Ngay từ lúc tới đây, nàng đã làm một bộ dạng lạnh lùng, đôi mày thanh tú cứ nhíu chặt lại, không có khắc nào giãn ra.

- Không có. - nàng lạnh lùng trả lời. Những lúc thế này nàng phải che dấu cực kỳ cẩn thận vì sợ sẽ bị Hiên Viên Khanh Trần phát hiện.

Sự tình so với tưởng tượng của nàng còn nghiêm trọng hơn nhiều. Đêm xuống nàng đã mạo hiểm dò xét nơi này, đâu đâu cùng bố trí tầng tầng phòng vệ. Mấy đêm nay Cảnh Dạ Lan đều nghiêm mật phòng bị, trong lòng thầm dự đoán tình trạng lúc này không mấy lạc quan.

- Nếu đã đến đây, sao vương phi không làm gi đó giải sầu như mọi người, cần gì vì những chuyện chưa phát sinh mà phiền lòng. - Vô Ngân nheo mắt hướng Cảnh Dạ Lan cười cười. Tuy rằng giữa nàng với y chưa có gì thân cận nhưng y đối với nữ tử này đã quan sát rất kỹ và cũng hiểu được

https://thuviensach.vn

thực lực đối phương. Y rất bội phục nàng, vì kiến thức và sự can đảm của nàng.

Cảnh Dạ Lan liếc mắt nhìn y, khẽ lắc mình, thản nhiên nói:

- Đối với ngươi lúc này là rảnh rỗi, nhưng có những thứ cũng nên chuẩn bị tốt. - nói xong, nàng lập tức đi ra ngoài.

Yến hội được tổ chức bên ngoài trời, một nơi rộng lớn được bao thành một khối. Nhìn thì thấy bình thường song nếu chú ý quan sát thì sẽ thấy bốn phía đều được bố trí nhiều binh lính, cứ thế vây bọn họ lại bên trong. Những ngọn đuốc được đốt lên khiến nơi này sáng như ban ngày.

Bởi vì còn có Lâm Tông Càng nên ngoại trừ lần Vô Ngân gặp Hiên Viên Khanh Trần trước đó thì cho tới nay bọn họ vẫn chưa hề liên hệ gì. Lúc Cảnh Dạ Lan đến thì Hiên Viên Khanh Trần đã muốn tới trước tự lúc nào.

Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, trên mặt bày ra một bộ dạng tươi cười, nhàn tản ngồi tại vị trí dành cho khách quý do Lâm Tông Càng an bài, trong tay là chén rượu, thỉnh thoảng hắn đưa lên môi thưởng thức. Khi Vô Ngân tới hắn mới chịu ngước lên nhìn, khóe miệng cong cong, khẽ gật đầu:

- Ngươi đã đến rồi! - ngữ khí cũng rất tùy ý.

- Ngươi đúng là nhanh nhạy, khó được a! - ngữ điệu của Vô Ngân hàm chứa sự kinh ngạc, nụ cười mị hoặc lập tức giơ lên rồi y ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần.

- Nhị vị tới đều đúng giờ, ngược lại là chủ nhân như ta đây lại tới muộn! - thanh âm hùng hậu trầm thấp vang lên, Lâm Tông Càng xuất hiện. Gã không mặc áo giáp như bình thường, thay vào đó là trường bào.

- Lâm nguyên soái, biệt lai vô dạng! (lâu rồi không gặp) - Vô Ngân nhướng mắt nhìn, ý cười trên khóe miệng dần phóng đại. Sự tiếp đón quen

https://thuviensach.vn

thuộc cùng khẩu khí tùy ý giống như rất quen thân với Lâm Tông Càng.

Cảnh Dạ Lan nãy giờ đứng cúi đầu bên cạnh Vô Ngân lập tức nâng đầu lên nhìn Lâm Tông Càng trong lời đồn bấy lâu nay. Tuổi gã cũng không chênh lệch lắm so với Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân, vậy mà đã làm tới vị trí nguyên soái và là người được Hiên Viên Triệt coi trọng. Có điều, ánh mắt gã rất sắc bén, cứ như nuốt chửng lấy mọi thứ gã nhìn thấy. Mỗi cái chớp mắt hay khi gã cười thì vết sẹo dữ tợn trên mặt cũng rục rịch chuyển động, thực quỷ dị.

- Tất cả đều mạnh khỏe. Giữ được mạng này để có thể gặp Bắc An vương và Vô Ngân công tử chính là những điều mà Lâm Tông Càng ta mong cầu. Không ngờ lại có một ngày điều đó lại thành sự thật, ông trời đúng là không phụ lòng ta! - gã ngồi xuống vị trí nguyên soái, dưới ánh lửa bập bùng con ngươi sắc bén bắn ra ý cười băng lạnh thấu xương.

Gã giơ tay lên, một tên hầu bên cạnh lĩnh hội liền nhanh chóng sửa soạn gì đó rồi sau đó thối lui xa bọn họ mấy chục thước.

- Sao, Vô Ngân công tử vẫn không thể tin thành ý của ta sao? - gã giương mắt nhìn Cảnh Dạ Lan đứng bất động bên cạnh Vô Ngân nãy giờ. Tuy chỉ là cái nhìn thoáng qua nhưng Cảnh Dạ Lan theo bản năng liền nắm chắc cây châm trong tay áo. Gã căn bản không có chút thành ý gì mà chỉ có sát ý từng chút len lỏi vào xương tủy.

- Thành ý của Lâm nguyên soái đương nhiên là ta có thể tin tưởng, nhưng ta có thói quen có người bên cạnh hầu hạ. Không biết có thể phá lệ ân chuẩn một lần? Ngài cũng biết, sống những ngày an lành thì xương cốt cũng biến lười biếng. - Vô Ngân thản nhiên cầm một ly rượu lên thưởng thức, cười nhẹ nói. Y chính là không muốn để cho Cảnh Dạ Lan rời khỏi mình nửa bước.

https://thuviensach.vn

“Vô Ngân chết tiệt, nếu lúc này ngươi không chết thì ta đây cũng sẽ khiến ngươi chết đi sống lại!” - Cảnh Dạ Lan thầm nghiến răng nghiến lợi âm thầm thề trong lòng.

Vừa rồi, những lời y nói làm cho Hiên viên Khanh Trần tò mò nhìn sang phía nàng. Cho dù nàng dịch dung nhưng ánh mắt Hiên viên Khanh Trần so với ai khác còn nhạy bén hơn. Lần ở Lan Lăng, không cần tốn nhiều sức hắn đã dễ dàng nhận ra nàng, rồi còn bức bách nàng đi vào khuôn khổ. Chỉ cần bị hắn chú ý nhìn nghía thì nàng còn có chỗ để trốn sao?

Trước kia là tên nào bát quái nhắc nhở nàng không để Hiên Viên Khanh Trần phát hiện; còn giờ là ai cố ý hại nàng!

Trong lòng lại thêm nhiều oán niệm, giờ phút này nàng chỉ có thể im lặng cúi đầu, bất động đứng phía sau Vô Ngân nghe y an bài.

Ngay bên cạnh là ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần khóa chặt lấy thân thể nàng, dần dần đồng mâu buộc chặt lại khiến cho hắn nheo mắt theo thói quen, ý cười bên khóe miệng cũng tự giác biến mất.

Thân thể Cảnh Dạ Lan cứng còng lại, cho dù có đứng rời hắn một đoạn thì toàn bộ giác quan đều có thể cảm nhận được trong đôi mắt Hiên viên Khanh Trần dần dần chuyển sang tức giận.

Vẫn bị phát hiện sao? Trong lòng nàng âm thầm đoán già đoán non nhưng lại sống chết không chịu liếc mắt nhìn lại hắn một cái.

- Cũng tốt, tùy Vô Ngân công tử cao hứng đi! – Lâm Tông Càng gật gật đầu rồi đột nhiên xoay người nói với Hiên Viên Khanh Trần. – Bắc An vương, lúc trước ở chỗ ta có một vị khách quý, nghe nói là người trong phủ Bắc An ngài nên ta liền giữ nàng lại vài ngày. Hiện tại Bắc An vương đã đến đây, ta cũng nên mời nàng tới.

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa có người dẫn đường, nữ từ đó không ai khác chính là Thu Thủy. Mặt Hiên Viên Khanh Trần không chút thay đổi nhìn Lâm Tông Càng. Hắn chẳng còn tâm tư đi đoán xem trong long gã muốn cái gì, mọi chủ ý bây giờ đều dồn hết lên trên người mà Vô Ngân mang tới!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 304

Đồng mâu màu vàng yêu dị dần tối đi, khóa chặt thân ảnh người đang đứng im lặng, cúi đầu sụp mi bên cạnh Vô Ngân. Lại là thuật dịch dung cao minh, tuy có thể che dấu khuôn mặt thật khiến người ta lầm tưởng là người khác nhưng vẫn không thể gạt được người thân cận nhất.

Ánh mắt khẽ chớp động, Hiên Viên Khanh Trần liếc nhìn Vô Ngân đầy oán trách; còn y thì làm như không có chuyện gì, đánh ánh mắt sang hướng khác.

- Ca ca. - Thu Thủy nhẹ nhàng tiêu sái tới trước mặt hắn, ôn nhu gọi, hai má tái nhợt không chút máu ửng lên một ít.

- Ta nghe nói Thu Thủy là do Bắc An Vvơng mang về từ Tây Sở, nhiều năm nay vẫn trân trọng vô cùng cho nên mấy ngày nay ta đều tận tâm khoản đãi. Chỉ sợ chiếu cố không chu toàn làm cho Bắc An vương tức giận.

- Là ngài khách khí rồi. Ngài biết Thu Thủy là người trong phủ của bổn vương, những ngày chiếu cố kia ta sẽ ghi nhớ trong lòng. - Hiên Viên Khanh Trần lưu luyến đem ánh mắt nãy giờ đặt trên người Cảnh Dạ Lan chuyển hướng sang Lâm Tông Càng, khóe miệng giơ lên ý cười lạnh lẽo.

Đôi mắt băng lãnh bắn ra hàn quang bốn phía, nếu nhìn qua cứ như lâm vào hai hõm vực sâu hoắm.

- Nói chi vậy, tuy rằng ngài ở tận Bắc An xa xôi nhưng ở Đại Nguyệt nghe tiếng không ít ngài là một người thâm tình. Nhiều năm qua ngài đều lưu lại một nữ tử, cẩn thận chăm sóc, ngay cả quận chúa Lan Lăng cũng bị tấm thâm tình này của vương gia đả động, tình nguyện nhập phủ, cam tâm

https://thuviensach.vn

làm sườn phi. Lại nói, sau khi vương phi của vương gia qua thế, sao ngài không lo chuyện chọn một người làm tân Vvương phi? Ta nghĩ hoàng thượng cũng hy vọng vương gia sẽ nhanh thoát khỏi nỗi đau đớn vì mất đi thê tử!

Lâm Tông Càng chậm rãi uống một hớp rượu, giọng nói thoải mái tự tại như đang nói về việc nhà bình thường. Gã không khỏi liếc mắt nhìn Thu Thủy nàng ngây ngốc ngồi đó, lắng lặng nghe bọn họ nói chuyện, hai hàm răng sớm đã cắn chặt đôi môi. Trong lòng gã căng cứng, tay hơi dùng sức niết chén rượu trong tay.

- Lâm nguyên soái từ khi nào từ một người lãnh binh khiển tướng tài ba biến thành một người thích làm mối cho người khác vậy! - Hiên Viên Khanh Trần buông chén rượu đang thưởng thức xuống, ý cười ban nãy dần xụi đi, nghiêm mặt nói. - Vương phi của bổn vương là trưởng nữ của thừa tướng trong triều, đúng là nàng đã mất nhưng thời điểm ở Lan Lang bổn vương cũng đã gặp được nữ tử mình yêu thương. Nàng đã là thê tử của bổn vương, thê thất duy nhất, chuyện này toàn bộ Lan Lăng đều biết, ngay cả hoàng huynh của ta phỏng chừng cũng nghe thấy rồi!

Thanh âm thuần hậu trôi theo gió đêm dừng lại trong tai Cảnh Dạ Lan. Không phải đây là lần đầu tiên nàng nghe những lời này cũng không phải lần đầu tiên bị Hiên Viên Khanh Trần nói rằng nàng là thê tử duy nhất của hắn trước mắt bao nhiêu người nhưng mà lúc này đây hắn nói một cách khẳng định khiến cho tim nàng không khỏi nhảy dựng lên.

Sắc mặt Lâm Tông Càng nháy mắt có chút biến hóa nhưng rồi lập tức khôi phục lại bình thường. Gã đằng hắng vài tiếng rồi mới nói tiếp:

- Trách ta không tốt, nhiều năm qua ở bên ngoài nên không rõ chuyện thành thân mới của Bắc An vương. Đáng trách đáng trách! - gã làm một bộ tự trách, giơ chén rượu trong tay lên, nói xin lỗi.

https://thuviensach.vn

- Nào, ta kính Bắc An vương một ly. Người không biết không có tội!

- Mời! - Hiên Viên Khanh Trần bưng chén rượu lên rồi uống ực một ngụm.

Vô Ngân một ly lại một ly, uống mà mặt không đổi sắc. Lần đầu tiên Cảnh Dạ Lan mới phát hiện tửu lượng của y khá tốt, thậm chí dũng mãnh không thua Lâm Tông Càng.

- Hảo. Thật là khó có được cơ hội ba người chúng ta hội tụ một chỗ. Hôm nay không say không về! - Lâm Tông Càng lớn giọng nói, bên dưới người hầu không ngừng châm rượu, những vò rượu rỗng không cũng tăng dần lên.

Mỗi người ngồi đây đều có một tâm sự riêng. Rượu quá ba tuần, ai cũng đều chuếnh choáng men say. Lần đầu Vô Ngân lấy cớ không thắng được hơi rượu nên lui ra ngoài. Lúc này chỉ có y và Thu Thủy là vẫn trầm mặc không nói gì, song ý cười sâu trong đáy đôi mắt y phát ra càng ngày càng sáng rực. Men say càng đặc thì nụ cười của y càng mị hoặc.

- Công tử. – thấy y khó khăn đứng không vững, Cảnh Dạ Lan lập tức bước lên đỡ y.

- Không cần, ta ổn, không cần ngươi giúp. - giọng nói có chút mơ hồ không rõ ràng. y vất vả lắm mới đứng vững dậy được, thất tha thất thểu đi ra ngoài đồng thời dùng sức xua tay bảo Cảnh Dạ Lan không cần tiến lên giúp đỡ.

- Quên đi, y nói không cần thì là không cần, cứ theo y là được rồi. - từ phía sau, Hiên Viên Khanh Trần lên tiếng rồi đứng lên làm lễ có lỗi với Lâm Tông Càng. - Hôm nay chỉ đến đây thôi, ý tứ của ngài thì bổn vương đây hiểu được, nhất định sẽ không nuốt lời.

https://thuviensach.vn

- Hảo, ta sẽ chờ ngài! - Lâm Tông Càng làm như còn chưa tận hứng, đôi mắt phiếm hồng như cây đuốc đang bị thiêu đốt, chớp động phệ huyết quang mang.

Hiên Viên Khanh Trần gật gật đầu, nhìn một bên Thu Thủy. Nãy giờ nàng vẫn bảo trì thế ngồi ngoan ngoãn nơi đó không chút biến hóa; ngay cả lúc này Hiên Viên Khanh Trần nhìn nàng mà nàng cũng không có phản ứng gì.

Hắn phát ra một tiếng thở dài nhẹ không dễ nghe thấy rồi xoay người gọi Cảnh Dạ Lan:

- Bổn vương mệt mỏi, ngươi theo bổn vương trở về trướng ngoại hầu hạ.

Trong lòng Cảnh Dạ Lan không khỏi than nhỏ một tiếng. Vô Ngân cố để Hiên Viên Khanh Trần phát giác sự tồn tại của nàng sau đó không chút nghĩa khí trốn đi. Làm sao mà y say được chứ, căn bản là tìm cách thoa mỡ vào chân để chạy trốn mà!

- Dạ, Bắc An vương! - nàng cúi đầu trả lời, cuối cùng chỉ biết ngoan ngoãn đi theo hắn.

- Đều đi hết rồi, sao ngươi còn không đi? – Lâm Tông Càng một mình một người tiếp tục uống rượu, cuối cùng gã càng uống càng thanh tỉnh. Khi nhìn Thu Thủy ngữ khí của gã ôn hòa thần kỳ

- Đi? Ta có thể đi đâu? - đôi mắt Thu Thủy vẫn chưa có chuyện, chỉ là phát ra một tiếng tự hỏi.

- Vừa rồi ngươi cũng đã nghe đã nhìn thấy còn muốn ta lặp lại một lần nữa sao? - gã buông chén rượu xuống, hỏi.

- Ngươi cố ý để ta tới nơi này cố hỏi hắn làm cho ta thương tâm một lần nữa. Ngươi muốn chặt đứt mọi ý niệm về hắn trong đầu ta mới chịu có

https://thuviensach.vn

đúng hay không? - Thu Thủy chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt thất thần chăm chú nhìn Lâm Tông Càng. Đôi mắt đó mờ mịt, thăm thẳm không ai có thể xem và thấu hiểu.

- Tình cảm của hắn với ngươi bao năm nay chỉ vì một nữ nhân khác cũng có thể quên sạch. Ta không biết ngươi còn làm thế nào để vãn hồi!

- Chuyện của ca ca và ta thì tự ta giải quyết. Đa tạ sự quan tâm của ngươi, nhưng ta không cần ngươi tới quản ta! - giọng nói của Thu Thủy không chút phập phồng, cũng không có trách cứ song lại lạnh lùng khiến cho Lâm Tông Càng đột ngột gạt đổ chén rượu để trên bàn.

Rầm ~- Một trận tiếng ồn chói tai vang lên, dư âm rung động phá tan màn đêm yên tĩnh!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 305

- Đúng là dọa người. Nếu ngươi muốn biến mình thành kẻ ti tiện thì ta cũng không ngăn cản. Nhưng ta nói cho ngươi hay, Hiên Viên Khanh Trần không thể còn sống mà rời khỏi nơi này. Tối nay ta đã cho hắn cơ hội, còn hắn căn bản chỉ cười nhạt. Đến lúc đó ngươi chớ có trách ta vô tình! - gã dùng lực đẩy ngã bàn rượu rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Cho dù bên ngoài có bao nhiêu tiếng động lớn thì giờ phút này cũng không làm cho Thu Thủy có thêm phản ứng. Chỉ có câu nói Hiên Viên Khanh Trần không thể còn sống để rời khỏi nơi này của Lâm Tông Càng khiến cho đôi con mờ mịt của nàng mới dần dần khôi phục chút thần trí.

Sau khi theo Hiên Viên Khanh Trần rời khỏi, dọc đường đi Cảnh Dạ Lan đều thấy lòng không yên nhưng Iại không thể chủ động nói gì. Mà hắn cũng không có lên tiếng, hai người một trước một sau tiêu sái. Mãi tới khi đến bên ngoài quân trướng thì nàng mới đột ngột dừng lại.

- Sao lại không vào? - đúng thời khắc nàng dừng bước thì Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Bắc An vương ngài nói là hầu hạ bên ngoài quân trướng chứ không có nói ta phải đi vào!

- Hiện tại ta cho ngươì tiến vào! - Hiên Viên Khanh Trần vén rèm trướng lên, chờ nàng đi vào.

Vào thì vào! Cảnh Dạ Lan khẽ mím môi, thuận theo hắn đi vào trong.

https://thuviensach.vn

Bên trong một mánh tối như mực. Nàng mới bước vào, đang chuẩn bị đốt đèn thì Hiên Viên Khanh Trần nhanh chóng buông mành xuống, ánh trăng sáng duy nhất bị che khuất. Sau lưng nàng chợt nóng lên, cả người còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị hắn ôm vào trong ngực.

- Ai cho nàng đến! – hắn cúi đầu chôn mặt vào cổ Cánh Dạ Lan, hấp thu mùi hương thoang thoảng quen thuộc. Thanh âm thuần hậu, trầm ấm ẩn chứa một tia kích động.

- Tự ta! – Cảnh Dạ Lan không có giãy nảy giống trước kia, chỉ im lặng đứng đó, tùy ý để hắn ôm mình. Vì đứng trong gió hơi lâu nên thân thể của nàng hơi lạnh; giờ được hắn ôm vào lòng, kề sát vồng ngực dày rộng của hắn khiến cho thân thể nàng cũng dần ấm lên.

- Nàng tới làm gì? – hắn ngẩng đầu ghé sát tai nàng, giọng hỏi mê say hơi thở ấm nóng phả vào làn da mẫn cảm sau lỗ tai gây ra một cảm giác tê dại như dòng điện chạy xuyên qua trái tim Cảnh Dạ Lan.

- Ta tới làm gì không liên quan tới ngươi! – tựa như cúi đầu ngâm xướng, ngữ điệu của nàng cực nhỏ lại mềm mại song vẫn cố tỏ ra một bộ cứng rắn nên khi lọt vào tai Hiên Viên Khanh Trần thì nó biến thành tiếng hờn dỗi dễ nghe vô cùng. Huống chi đây cũng không hẳn là ngữ khí giận đ=dỗi!

Thích ứng được với bóng tối, đồng tử nóng rực của hắn khẽ nheo lại trượt theo chiếc cổ trắng mịn của nàng một đường xuống dưới. Dù nam trang có vừa vặn với cơ thể cũng không thể che dấu được thân phận nữ tử của nàng.

Thật sự là đáng giận! Biết rõ sẽ bị lộ mà vẫn làm như vậy! Hiên Viên Khanh Trần đè thấp giọng, thanh âm có chút bất mãn, tiếp tục truy vấn:

- Không liên quan tới ta? Được, nếu nàng còn nói như vậy thì ta đây sẽ nói rõ ràng với nàng. Cho tới bây giờ, mệnh lệnh của ta chưa một ai dám

https://thuviensach.vn

cãi lời, ta cũng đã nhiều lần bỏ qua cho nàng. Hiện tại hai quân giao chiến, nàng tuy là vương phi của ta nhưng lại cãi quân lệnh của ta, ta quyết không thể bỏ qua cho nàng!

- Ta mới không cầu ngươi, cũng không muốn nghe cái gì mà quân lệnh. Nói cho Hiên Viên Khanh Trần ngươi biết, ta đến đây là việc của ta, ngươi không cần dài dòng! - nàng nghe rõ ngữ khí của hắn rất nghiêm túc. Trong lòng tuy cũng hiểu được nêu mình ở bên cạnh cũng không thể hỗ trợ được hắn, chỉ là càng làm hắn thêm phiền. Nàng đã vài lần quấy rầy kế hoạch hoàn hảo của hắn rồi!

- Ồ, phải không?! - bất ngờ hắn buông cánh tay rồi nhanh chóng ôm lấy eo nàng, hơi dùng sức đã có thể ôm bổng nàng lên.

- Này ngươì không được xằng bậy... - mặt nàng lập tức đỏ ửng lên khi nghĩ tới chuyện hắn sắp làm.

- Xằng bậy? Ta và nàng ai là người xằng bậy? Chắc phải làm cho rõ ràng! - Hiên Viên Khanh Trần biết nàng mạnh mẽ sẽ không nghe lời. Nghĩ đến hai má nàng lúc này nhất định đã đỏ bừng, lại còn đoán được mình sẽ làm gì với nàng khiến hắn không khỏi mỉm cười. Người trong lòng bất an giãy dụa càng kích khởi sủng nịnh đáy lòng hắn.

- Ngươi hãy nghe ta nói, ta tới nơi này sẽ không làm ngươi khó xử. Ngươi cũng biết năng lực của ta, dù không thể hỗ trợ thì ta cũng sẽ không làm liên lụy tới ngươi! - nàng nhỏ giọng vội vàng giải thích.

- Ta cũng không muốn nữ nhân tới trợ giúp! - giọng nói của hắn chứa chất tự tin, đồng thời mang theo một tia khinh thường.

- Ngươi xem thường nữ nhân, xem thường ta! Thân thủ của ta không kém, muốn lãnh binh đánh giặc đều có thể! - nàng giãy không ra nên chỉ có thể nắm quyền đánh liên tiếp vào đầu vai hắn.

https://thuviensach.vn

- Nàng cứ an phận ngồi yên một chỗ đi, thân thể đã không thoải mái còn muốn người khác lo lắng! – hắn nhíu mày không phải vì đâu mà vì phát hiện nàng lúc này dường như bệnh không nhẹ vì ngay cả khí lực so với trước kia đã yêu đi không ít.

- An phận ngồi một chỗ không phải là Cảnh Dạ Lan ta. Vả lại thân thể ta rất tốt, ngay cả nơi xa thế nào ta cũng có thể đi!

- Hử? Phải không? Ý của nàng là nàng muốn chuẩn bị rời đi sao? Được lắm, ngày mai nàng lập tức trở về cho ta. Sao cũng được, nàng có thể đi, chỉ cần không quay lại đây là được! - đột nhiên Hiên Viên Khanh Trần lạnh lùng nói. Hắn bước nhanh tới bên giường, ôm nàng ngồi lên đùi mình, nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng rồi gằn từng tiếng, không có nửa điểm vui đùa.

Để cho nàng đi?! Không có nghe lầm chứ? Hiên Viên Khanh Trần dùng đủ mọi biện pháp coi giữ nàng, không chịu để nàng đi thế mà hiện tại hắn lại đột nhiên nói muốn thả nàng đi?

- Thật hay giả?! - nàng hồ nghỉ hỏi.

- Thật sự. Nàng lập tức rời đi, muốn đi đâu cũng được, chỉ cần không trở lại nơi này là được! - hắn lặp lại lời nói, chứng minh Cảnh Dạ Lan không hề nghe sai.

Trong đêm đen, khuôn mặt tuấn mĩ như thần của hắn biến mất vào bóng tối. Con ngươi yêu dị lại phá lệ say long người. Bốn phía im ắng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nàng và hắn.

- Ta chưa nói muốn đi, ngươi càng đuổi ta đi ta càng không đi. Dựa vào cái gì ta phải nghe theo sự an bài của ngươi!

Nàng cũng phát hỏa rồi. Nam nhân này coi nàng là cái gì hả?! Lúc thì không cho nàng rời đi, chết sống cũng cuốn lấy nàng; giờ thì sống chết

https://thuviensach.vn

muốn nàng rời đi. Nàng dùng sức gạt phắt cánh tay hắn đang ôm eo mình:

- Ta nói cho ngươi biết, lần này ta sẽ không đi đâu hết! – con ngươi linh động lóe sáng quật cường nhìn lại hắn.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 306

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 307

- Hửm, ngươi nói cái gì? – Cảnh Dạ Lan vừa mới lấy lại hơi nên không có nghe rõ lời hắn nói.

Đột nhiên, Hiên Viên Khanh Trần ngồi xuống bên cạnh nàng, lúc cánh tay vòng ra ôm quanh nàng dĩ nhiên là rất cẩn thận.

- Ngươi làm sao vậy? Muốn nói gì thì cứ nói, sao lại im lặng? Kỳ quái! – nàng nhíu mày, hắn không hề động tĩnh, nàng không khỏi tăng thêm lực đạo vỗ vỗ lưng tay hắn. – Này, ta nói cho ngươi biết, chuyện vừa rồi thực chất là mưu kế của ngươi, ta sẽ không đáp ứng!

- Ừm! – Hiên Viên Khanh Trần ba phải, cái gì cũng được. Sau khi ậm ừ đáp, hắn duỗi tay, lòng bàn tay dán vào vòng eo nàng, chạy một đường rồi cuối cùng dừng phía bụng. – Cảnh Lan! – ngữ điệu của hắn so với cái giọng bá đạo, vô lại khi nãy hoàn toàn bất đồng. Giọng nói ôn nhu, thuần hậu chậm rãi lan tỏa trong màn đêm. – Có phải nàng có bầu hay không? – câu hỏi của hắn khiến cho Cảnh Dạ Lan mở tròn mắt.

- Này … ta … kỳ thật… – Hiên Viên Khanh Trần không phải là người thứ nhất đoán như vậy; có điều vì từ chính miệng hắn hỏi làm Cảnh Dạ Lan không biết sao trong lòng đột nhiên nảy lên cảm giác cay cay đau đau.

- Suỵt! – ngón tay ấm áp vội che cánh môi đang mấp máy kia, hắn dán sát bên tai nàng nhỏ giọng nói. – Bên ngoài có người! – khóe miệng Hiên Viên Khanh Trần khẽ động biểu lộ một ý cười khinh thường. Hắn lười suy nghĩ xem ai ở bên ngoài, nhưng nếu muốn dùng chiêu thức này để đối phó

https://thuviensach.vn

hắn thì người kia nhất định không phải do Lâm Tông Càng phái tới. Chút kỹ xảo quá mức ngây thơ này gã không điên mà dùng tới.

- Ừm! – nàng hừ nhẹ một tiếng, tỏ vẻ nàng cũng đã nhân ra.

- Nghỉ ngơi đi. – Hiên Viên Khanh Trần thân thiết nói rồi cẩn thận đặt Cảnh Dạ Lan lên giường, thay nàng kéo chăn đắp gọn gàng. Khẽ mỉm cười, hắn cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng rồi đứng dậy muốn rời đi.

- Ngươi đi đâu đó? – Cảnh Dạ Lan vươn tay giữ chặt lấy góc áo Hiên Viên Khanh Trần, dò hỏi.

- Ta ra ngoài xem xét chút, nàng ngủ trước đi! – hắn nghe tiếng động bên ngoài thì phỏng chừng người tới còn chưa có đi xa.

- Ngươi cẩn thận một chút… – nàng biết khuyên can hắn cũng vô ích nên chỉ nói một câu này.

Ngón tay thon dài khẽ xẹt qua má nàng, hắn mỉm cười ấm áp nói:

- Có câu dặn dò này của nàng thì ta nhất định sẽ phá lệ cẩn thận.

Hiên Viên Khanh Trần nhìn sâu vào đôi mắt nàng. Nàng vốn là người bướng bỉnh không chịu thừa nhận tình cảm của mình, giờ phút này cặp mắt linh động kia đã trút ra sự lo lắng và thân thiết, e là bản thân nàng không có phát hiện ra.

Quả thực chờ đợi là chuyện khó khăn nhất đời! Cảnh Dạ Lan thức trắng đêm tới tận khi chân trời hửng đỏ mà Hiên Viên Khanh Trần vẫn không thấy trở về. Nàng đứng dậy, hai mắt hoe đỏ đảo quanh bên ngoài quân trướng, sự bất an, không yên cứ thế lớn lên, mãnh liệt dần theo giọt thời gian trôi qua.

https://thuviensach.vn

Sự im lặng chính là cách tốt nhất gạt bỏ mọi kiên nhẫn. Không có chút tin tức, lại không thể tự mình ra ngoài xem xét, Cảnh Dạ Lan cố nén bất an đang dần bao phủ lòng mình, cưỡng chế chính mình phải bình tĩnh chờ ở chỗ này. Mười ngón tay giao triền, gắt gao bấu chặt khiến gân xanh nổi lên, đầu ngón tay xám trắng, lòng bàn tay cũng dần dần sũng nước.

Có lẽ hắn tới chỗ Vô Ngân, Cảnh Dạ Lan không ngừng trấn an mình. Nhưng mà tối hôm qua Vô Ngân uống say mèm, chỉ sợ không thể tỉnh sớm như vậy. Cho dù đã tỉnh thì Hiên Viên Khanh Trần cũng sẽ không ở đó tới tận lúc trời sáng mà vẫn chưa trở về. Hắn không thể nào không biết nhất cử nhất động của bọn họ đều bị Lâm Tông Càng âm thầm giám thị.

Nếu không phải như nàng đoán.. vậy thì Hiên Viên Khanh Trần đã đi đâu?

Không được! Cảnh Dạ Lan đứng bật dậy, nàng muốn tới chỗ Vô Ngân xem sao!

…

Đêm qua phát hiện có người nên Hiên Viên Khanh Trần theo ra ngoài, bí mật theo dõi một đường thì phát hiện kẻ nghe lén cố ý dụ hắn đi hết nửa ngày không có mục đích. Đồng thời hắn không phát hiện thêm chút dấu vết, cứ như mọi thứ được sắp xếp sẵn.

Thấy không đúng, Hiên Viên Khanh Trần lập tức từ bỏ việc theo dõi vội vã quay về thì lại phát hiện người của Lâm Tông Càng đang canh giữ chỗ mình ở từ chỗ xa. Hắn phải đi đường vòng tránh bọn lính canh nên đi tìm Vô Ngân. Đúng như những gì hắn đoán, Vô Ngân cũng không có việc gì, y cứ như đang ngồi chờ hắn đến.

- Ngươi đến chậm, Vương phi nơi đó, ngươi thoát không được?

Liếc mắt Vô Ngân một cái, Hiên Viên Khanh Trần lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã sớm biết?

- Biết cái gì? – y thoải mái nằm đó, đôi mắt lim dim nửa nheo nửa mở vô cùng bình thản. Chỉ là thỉnh thoảng trong đôi mắt đó phụt ra tinh quang khiến cho lòng người ta run lên.

- Vô Ngân, xưa nay ngươi biết rõ tính tình của ta. Tuy ta không từ thủ đoạn làm rất nhiều chuyện nhưng đối với người bên cạnh mình thì ta luôn xem trọng họ. Cảnh Lan là do ngươi cố ý đưa tới, mục đích là gì ta không muốn biết nhưng nếu nàng xảy ra chuyện gì thì ta nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi!

Ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm Vô Ngân. Hắn biết Vô Ngân muốn dùng Cảnh Lan làm gì đó, hắn biết trước đó y cũng đã tính toán kế hoạch hoàn hảo nhưng chỉ cần mảy may làm thương tổn nàng thì không thể nào chịu được.

Vô Ngân vẫn làm một bộ không sao cả, có điều ý cười trên mặt y tăng thêm phần vui thích:

- Khanh Trần, ngươi và vương phi đều là những người rất thú vị. Nhưng ngươi cho rằng nếu không có sự cho phép của nàng thì ta có thể bắt buộc nàng làm chuyện gì sao?

- Ngươi nói cái gì? – Hiên Viên Khanh Trần ngây ra một lúc. Chẳng lẽ trước đó Cảnh Lan đã đồng ý?

- Dù sao mọi chuyện rất nhanh sẽ có kết quả, đến lúc đó ngươi cứ đi hỏi nàng là được rồi.

Hai tay nhanh nắm lại thành đấm, cảm xúc của Hiên Viên Khanh Trần phập phồng không ngừng, hắn lo lắng hỏi:

- Có phải nàng có bầu hay không?

https://thuviensach.vn

Hắn mong chờ câu trả lời của Vô Ngân. Nếu thật là có thì hiện tại chẳng phải nàng đang… Hiên Viên Khanh Trần còn nhớ rõ ràng, Vô Ngân từng nói với mình rằng cho dù nàng có bầu, nếu muốn sinh hạ đứa nhỏ thì nhất định sẽ rất nguy hiểm!

- Chuyện này thực sự ta không biết, bởi vì vương phi không cho ta bắt mạch. – Vô Ngân nghiêm túc trả lời.

Câu trả lời của Vô Ngân khiến Hiên Viên Khanh Trần hít sâu một hơi. Mọi chuyện cứ không ngừng phát sinh, vượt ra ngoài tính toán của hắn. Nhưng đã là chuyện hắn quyết định thì cho dù trời có sập xuống cũng mơ tưởng làm khó hắn!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 308

Màn đêm mong manh dần tan biến, chút ánh nắng ban mai bắt đầu buông hạ. Trong quân trướng của hắn vẫn nguyên như cũ, chỉ là thiếu đi sự tồn tại của nàng. Bàn tay tham nhập vào chiếc chăn cảm nhận vẫn có độ ấm, hắn là mới đi ra ngoài chưa được bao lâu. Theo lý, ngoại trừ nơi này thì nàng chỉ còn có thể tới chỗ Vô Ngân bên kia. Nhưng tính toán đúng thời gian thì trên đường trở về bọn họ nhất định sẽ gặp nhau vì chỉ có một con đường duy nhất này mà thôi.

Hiên Viên Khanh Trần không chút chần chừ, lập tức đứng lên chạy tới chỗ Vô Ngân một lần nữa.

- Sao trở lại rồi!? - Vô Ngân có chút kinh ngạc. Người kia vừa mới vội vã ra về giờ lại đột ngột chạy lại, hơn nữa sự lo lắng trong mắt hắn khiến cho Vô Ngân cũng phải nhíu mày.

- Cảnh Lan có ở đây hay không? – hắn vội vàng hỏi, tầm mắt đã sớm đảo quanh đánh giá nơi ở của Vô Ngân.

- Vương phi? Chưa từng đến! - Vô Ngân chậm rãi đứng dậy. - Từ khi nào không thấy? - y vẫn bình tình như không hề có chuyện gì xảy ra, trong môi mắt mị hoặc kia lại dấy lên tầng tầng sắc sáng.

Con cá đã mắc câu sao?

- Sẽ không rời đi lâu lắm, lúc ta trở về thì bên trong chăn vẫn còn hơi ấm! - tuy rằng sốt ruột nhưng hắn không hề bỏ qua sự chuyển biến trong ánh mắt Vô Ngân. Đó là thứ ánh mắt đang chờ đợi thật lâu, rốt cuộc cũng thành công.. ánh mắt đó khiến Hiên Viên Khanh Trần cả kinh. Tiến lên vài

https://thuviensach.vn

bước, hắn bắt lấy vạt áo Vô Ngân. - Nói cho ta biết kế hoạch của ngươi! - ánh mắt sắc bén phụt lên lửa giận, càng thiêu đốt càng nóng mãnh liệt.

Trước đó giữa Vô Ngân và Cảnh Lan nhất định đã có ước định gì đó. Hắn mặc kệ đó là cái ước định chết tiệt gì, không có sự đồng ý của hắn thì nữ nhân này không thể tự mình chủ trương hành động được! Hơn nữa, nàng hiện tại đang có...

Bình tĩnh một chút, ngươi không muốn biết chân tướng mọi chuyện sao? - Vô Ngân chậm rãi tháo từng ngón tay Hiên Viên Khanh Trần đang nắm lấy vạt áo mình ra. Khớp xương gấp khúc hữu lực chứng tỏ giờ phút này chủ nhân của nó rất tức giận.

- Không được! - hắn chỉ phun ra hai chữ ngắn ngủn.

Ngữ khí băng lãnh, ánh mắt dần bị bóng đen che phủ. Cái gì cũng không thể quan trọng bằng mệnh của Cảnh Lan, nếu muốn tự mình chiến thắng quân sự thì Hiên Viên Khanh Trần hắn dĩ nhiên tự tin vào năng lực của chính mình. Nếu ai dám có ý định qua mặt hắn đùa giỡn với quỷ thì tự tìm đường chết đi là vừa!

- Giữa ta và vương phi cũng chỉ có một sự thỏa thuận, ta chỉ giúp nàng tới nơi này, ngoài ra không có gì khác. Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, ta không có lời nào để nói. Hiện tại, điều duy nhất ta có thể nói với ngươi là ta vẫn chưa biết rõ được chi tiết mọi chuyện phía trước, người bên cạnh Lâm Tông Càng đã bắt đầu ra tay rồi!

Y cũng không ngờ là mọi chuyện lại nhanh như vậy, ngay từ đầu y cũng không lường trước được nàng sẽ trở thành manh mối quan trọng nhất. Về chuyện người đứng sau bức màn này là ai, đáp án coi như đã bắt đầu được lôi ra ngoài ánh sáng.

- Mục tiêu phải là ta mới đúng! - Hiên Viên Khanh Trần đương nhiên hiểu được điểm này nhưng ngoài hắn và Vô Ngân biết Cảnh Lan ở trong

https://thuviensach.vn

này thì ngay cả Thu Thủy cũng không có nhận ra Cảnh Lan. Vừa rồi, kẻ trốn ở một nơi bí mật rình nghe bọn hắn nói chuyện là cố ý dẫn hắn ra ngoài. Theo thân thủ của Cảnh Lan thì, kẻ đó tuyệt đối sẽ không có đường phản kích. Huống chi còn đang ở chỗ Lâm Tông Càng, đúng giờ đều có binh lính tuần tra ban đêm, tiếng đánh nhau dĩ nhiên sẽ kéo bọn chúng tới. Vấn đề là không có gì phát sinh, im lặng cứ như Cảnh Lan tiêu thất vào không khí vậy.

Thần sắc Hiên Viên Khanh Trần dần khôi phục lại vẻ trấn định. Vô Ngân bình tĩnh nói:

- Ngươi cũng đã nghĩ tới.

- Đúng vậy! – hắn khẽ gật đầu. Loại trừ những điểm đáng ngờ thì chỉ có một khả năng. Nếu đúng như vậy thì chuyện này không dễ giải quyết, thậm chí còn khó hành động hơn.

Vô Ngân vỗ vỗ đầu vai hắn ý bảo ngồi xuống.

- Là muốn chờ sao? – hắn hít sâu một hơi, tâm tình lâm vào lo lắng vô tận nhưng khóe miệng lại gợi lên ý cười dày đặc; ngón tay thon dài cũng lần lượt buông lỏng, vô thức vuốt phẳng. Chỉ một động tác nhỏ đã chất chứa một nội lực giúp giãn khai huyết mạch, ở đâu đó có một cỗ khí mãnh liệt vô hình bắt đầu khởi động, dần chuyển thành sóng ngầm chạy khắp các tế bào mà kêu gào sùng sục. Đã rất lâu rồi Hiên Viên Khanh Trần không phát ra sát ý oán hận khủng khiếp như thế này!

Nếu muốn chết thì hắn có thể thành toàn!

Đột nhiên, đôi mắt hắn nâng lên, đồng tử yêu dị thít lại, tản mát ra cảnh cáo nguy hiểm. Chỉ cần một sự tiếp xúc nho nhỏ cũng đủ khiến hắn lao lên, không chút vô tình vồ lấy đối phương mà cắn xé!

https://thuviensach.vn

Thời gian như sợi chỉ sắc lẹm, chậm rãi trôi đi. Giữa sự chờ đợi, tâm trạng Hiên Viên Khanh Trần từ chỗ vội vàng xao động dần chuyển biến. Chỉ vì sự im lặng đáng sợ kia mà nỗi bất an trong lòng hắn không ngừng lan rộng, như một chất ăn mòn bao phủ lòng hắn.

- Vô Ngân! - rốt cuộc hắn cũng chậm rãi mở miệng nói.

- Lâm Tông Càng ước gì ngươi chạy nhanh tới tìm gã. Nhưng mà Khanh Trần, bộ dạng này của ngươi tuy rằng không thấy bại dưới gã thì cũng không thể toàn thân nguyên vẹn trở ra mà không bị thương tổn. - không cần Hiên Viên Khanh Trần nói xong thì y đã biết câu tiếp theo là gì. Có điều y cũng biết giờ phút này không một ai có thể khuyên bảo được hắn nữa.

- Ta biết nhưng ta vẫn muốn đi. - ngữ điệu của hắn thong thả nói ra quyết định. Khuôn mặt tuấn mỹ như thần nở rộ nụ cười vừa lạnh lẽo vừa quỷ dị giống như tấm mặt nạ hắn thường đeo khiến cho người ta kinh hồn tang đảm.

- Sau đó ngươi muốn thế nào? - Vô Ngân lạnh lùng hỏi lại hắn, ánh mắt chớp động, một ý cười thị huyết không hề tương xứng với tướng mạo của y dạng khai bên môi.

- Giết! - Hiên Viên Khanh Trần chỉ nói duy nhất một chữ. Cảnh Lan của hắn không thể có chuyện gì, bằng không những người ở nơi này dù có chết hết cũng không thể đền đù tội.

- Tốt, nhân tiện thử xem hiệu quả tân dược của ta thế nào! - y theo bản năng cúi đầu nhìn hai tay mình, khung xương cân xứng, đường chỉ tay rõ ràng, ngón tay thon dài.. tất cả đang vì không chịu khống chế mà hơi rung động.

Ngươi cũng chờ quá lâu thành ra nóng vội rồi, không nên gấp gáp, rất nhanh thôi...

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 309

Lúc Hiên Viên Khanh Trần tới gặp Tô Vân Phong thật sự rất bất ngờ vì một Tô Vân Phong ngày thường tao nhã lại trở nên tiều tụy vô cùng.

- Bắc An vương, lâu ngày không gặp! - lấy lại tinh thần, Tô Vân Phong ôn hòa nói. Trên khuôn mặt mỏi mệt kia đôi mắt vẫn còn lưu sót lại chút gì đó mệt mỏi, hắn cứ đứng đó im lặng mà ôn nhuận.

- Đúng vậy lâu rồi không gặp. Hình như tinh thần Vân vương gia không được tốt lắm, lại phải chạy đường xa tới đây chẳng lẽ vì muốn cùng Cô Vương hàn huyên? - đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần nheo lại, lạnh lùng đảo quanh rồi nói tiếp. - Bằng không là muốn cùng Đại Nguyệt kết liên minh.

Đối với địch ý của Hiên Viên Khanh Trần thì Tô Vân Phong chỉ cười nhẹ. Thể xác và tình thần hắn đã tới cực điểm chịu đựng, nhưng hắn đương nhiên không thể nói cho Hiên Viên Khanh Trần biết rằng tại Lan Lăng đã xảy ra chuyện gì. Giờ này phút này hắn tới đây chỉ là bất đắc dĩ, có nhiều lời cũng chẳng có nghĩa.

- Bắc An vương, ta tới nơi này ngoại trừ vì Lâm nguyên soái còn có vì ngài. Nếu có thể mong hãy buông hiềm khích rồi ngồi xuống chúng ta hảo hảo nói chuyện. Thế nào? - lời Tô Vân Phong rất bình thản, thái độ cũng khẩn thiết.

Tô Vân Phong vĩnh viễn là Tô Vân Phong, có rất nhiều lúc hắn tự đè nén dao động tình cảm cá nhân của mình, lấy đại cục làm trọng. Đó cũng là một thứ tín niệm từ nhỏ hắn đươc giáo huấn.

https://thuviensach.vn

- Khanh Trần, nếu Vân vương gia đã có lời thành tâm như thế thì ngươi cần gì phải cự tuyệt. - Vô Ngân đột nhiên lên tiếng, vỗ vỗ đầu vai Hiên Viên Khanh Trần, ánh mắt mỉm cười nhìn hắn.

- Đương nhiên. Thành tâm của Vân vương gia sao Cô Vương nhìn không ra. - khóe môi Hiên Viên Khanh Trần gợi lên ý cười. Chuyện Cảnh Lan mất tích đã khiến cho cái đầu của hắn bùng nổ; nhưng càng vào lúc nguy hiểm căng thẳng thì giác quan của Hiên Viên Khanh Trần hắn lại càng thêm sâu sắc, đồng thời năng lực phản ứng cũng nhanh nhạy hắn lên.

Hiện nay trong thiên hạ có hai thế lực ngang nhau chính là Đại Nguyệt và Lan Lăng. Nói trên đanh nghĩa chính Ià Hiên Viên Triệt và Tô Vân Phong, còn thực chất Hiên Viên Khanh Trần hắn mới chính là người có năng lực đối kháng với Tô Vân Phong kìa.

- Tác phong của vương gia thật nhanh, Cô Vương mới đến nơi này không được mấy ngày mà vương gia không chỉ nhận được tin tức, ngay cả người cũng đến mau như vậy.

- Biết người biết ta thì mới có thể bách chiến bách thắng. - địch thủ lớn nhất của Tô Vân Phong hắn chính là Hiên Viên Khanh Trần. Một nam một bắc, nếu không phải Ccuyện hôn nhân của Tĩnh Uyên thì chỉ e Tô Vân Phong và Hiên Viên Khanh Trần đã không quen biết. Cho dù sau này có làm tướng trên chiến trường thì cũng sẽ vì đối thủ mà chém giết một trận.

Nếu vậy Tô Vân Phong hắn cũng sẽ không biết được A Cảnh - nữ tử khiến cho hắn vướng bận trong lòng. Cũng vì thế mà Tô Vân Phong mới làm những việc mà bình thường hắn chưa từng nghĩ tới, vi phạm nguyên tắc nhiều năm của mình.

Nhưng cuối cùng thì hắn vẫn thua cuộc. hắn bại bởi nam nhân trước mặt đây - người yêu A Cảnh như mưa rền gió vũ. Vô luận là sống hay chết thì tình yêu của Hiên Viên Khanh Trần đối với A Cảnh đều mãnh liệt tới mức

https://thuviensach.vn

khiến người ta hít thở không thông. Cho dù Tô Vân Phong hắn chỉ là người đứng xem song cũng cảm nhận được sự thân thiết, sâu sắc nhường nào!

Có thể bỏ xuống hết thảy điên cuồng mà chiếm lấy đó là những điều mà Tô Vân Phong hắn không thể làm. Từ nhỏ đến lớn, hắn là người ưu tú nhất, chưa bao giờ bại bởi ai; khi chuyện tình cảm thất bại khiến hắn hiểu được, có một số việc không thể cầu, bởi vì cầu cũng chẳng thể.

Đối với Hiên Viên Khanh Trần, cho đù là đối địch, bỏ qua chuyện giữa hắn và Tĩnh Uyên, xét trên chiến lược quân sự thì Tô Vân Phong vẫn ôm một thứ kính nể đổi thủ này so với hắn hay người khác đều khiến cho người ta bị thuyết phục.

- Vương gia luôn luôn quan tâm đối với Cô Vương, không biết lúc này ngài muốn nói chuyện gì cùng Cô Vương? - Hiên Viên Khanh Trần nâng đôi mắt tựa tiếu phi tiếu nhìn Tô Vân Phong. Ánh mắt đó sắc bén như đao, không hề che dấu địch ý.

- Xem ra ta đến rất đúng lúc. - Lâm Tông Càng, người còn chưa thấy mà giọng nói đã truyền đến.

Chớp mắt một cái, gã lạnh mặt nhìn Tô Vân Phong trong lời đồn. Ở Lan Lăng, hoàng thượng đã cho người bắt tay vào chuẩn bị, có lẽ đã gây được hiệu quả, bằng không làm sao khiến cho một Vân vương gia tiếng tăm lẫy lừng tự mình từ biên giới Lan Lăng tới đây? Chuyện này nhất định có ẩn ý! Gã đảo mắt nhìn qua, Hiên Viên Khanh Trần, Vô Ngân, Tô Vân Phong còn có gã, thật sự là khó có cơ hội hay thời điểm nào để tất cả cùng tập trung tại một chỗ thế này.

Hiên Viên Khanh Trần, ngươi nhất định sẽ chết trong tay ta, còn Tô Vân Phong chính là cái đinh trong mắt hoàng thượng, nếu giữ hắn thì ắt không phải chuyện tốt. Người khó giải quyết nhất chỉ còn lại tên Vô Ngân văn

https://thuviensach.vn

nhược khó đoán kia. Có điều, Vô Ngân tuy lợi hại nhưng cũng có nhược điểm. Người khác không biết nhưng Lâm Tông Càng hắn nắm rõ trong tay!

Không lâu nữa cục diện sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, về chuyện sẽ thành một cảnh tượng như thế nào thì Lâm Tông Càng dường như đã định liệu trước!

Giữa cơn hỗn độn, ý thức Cánh Dạ Lan dần dần ngưng tụ lại, tứ chi cứ như bị chặt đứt lìa khỏi thân thể cho dù nàng có cố dùng sức thế nào thì chân tay vẫn mềm nhũn không nâng dậy nổi.

Nàng chậm rãi mở mắt, chút ánh sáng từ chiếc lỗ nhỏ xé mở màn đêm, chiếu vào mặt khiến nàng chói mắt, bất giác nàng lại nhắm nghiền mắt lại.

Đây là đâu? Nàng nhíu mày, ý thức mới chỉ khôi phục được chút ít nên tạm thời nàng chưa thể nhớ lại chuyện xảy ra trước khi hôn mê.

- Tỉnh rồi sao? - cách đó không xa có người nói chuyện, thanh âm khá quen tai khiến cho nàng giật mình. Là nàng ta! Giọng nói này.. nàng không nghe lầm được nhưng nàng ta không nên xuất hiện ở nơi này chứ? Tiếp tục nằm đó, Cảnh Dạ Lan một mặt tận lực bảo trì trạng thái mê man như khi nãy một mặt cẩn thận nghe ngóng.

- Vừa rồi hình như giật mình, xem ra lại ngủ rồi! - một giọng nói nhè nhẹ trả lời. Cước bộ êm nhẹ hướng bên ngoài đi ra.

- Ngươi cũng thật là tốt bụng, cái gì nên làm cũng đã làm rồi giờ còn tính để nàng sống làm cái gì? Nếu ngươi không đành lòng động thủ thì làm sao cứu vãn lại được những cái đã mất đi? – giọng nói quen thuộc mang theo khuyên giải vang lên.

- Ta có suy nghĩ của mình, ngươi không cần hỏi nhiều. Dù sao thì nàng là của ta, ngươi không cần nhúng tay vào. – giọng nói nhu hòa mang theo quật cường.

https://thuviensach.vn

- Aiii! Tùy ngươi đi. Nhưng tốt nhất ngươi nên quyết định nhanh nhanh, nếu càng kéo dài thời gian thì khả năng bị hắn phát hiện càng lớn. Trừ khi cả đời ngươi không cần hắn chiếu cố, bằng không… - tiếng cười kia bật ra rồi dần dần tiêu tán trong không khí.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 310

Cả đời?!

Ha ha ha ~ ~ ~ Nữ nhân phát ra một trận cười yếu ớt, mắt cũng chưa hề chớp động, bất chợt nước mắt vô thức chảy xuống. Nàng đã sai lầm vì tin vào lời hứa hẹn, cho tới bây giờ nàng vẫn không thể thoát khỏi vũng bùn, thoát khỏi sự hãm sâu đó.

Cảnh Dạ Lan nằm trên giường lắng nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần. Nàng ngừng thở, âm thầm đề khí nhưng than thể vẫn đau đớn như trước, tứ chi mền nhũn không có một chút lực.

Đôi mắt hé mở hơi hơi liếc nhìn, quần áo trên người cũng đã bị đổi, Cảnh Dạ Lan tiếp tục đánh ánh nhìn sang bên thì thấy chiếc túi gấm quen thuộc đang lẳng lặng nằm trong góc phòng sáng sủa. Các nàng đã sớm phòng bị nàng.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nhỏ vụn:

- Vương phi tỷ tỷ, ngươi tỉnh?! – bộ quần áo trắng thuần khóa chặt lấy thân thể dơn bạc, chỉ là khuôn mặt hé ra tái nhợt yếu ớt khiến cho lòng Cảnh Dạ Lan cả kinh.

- Đúng là ngươi! – nàng ghé mắt nhìn, đầu tuy còn choáng vánh song vẫn nhớ rõ người trước mặt mình là ai.

- Nếu không phải là ta thì vương phi tỷ tỷ sao có thể yên lành thoải mái ở trong này. - đôi mắt tinh thuần rốt cuộc không còn tia sáng trong veo như trước, ngược lại cứ mông lung, mờ mịt như bị đám mây mù che phủ.

https://thuviensach.vn

- Thoải mái ?! Nếu ngươi thật sự thấy như vậy thì cứ lại đây thử xem. – Cảnh Dạ Lan cười lạnh, cố sức buộc cơ thể mình động đậy.

Nữ nhân tiến lên đỡ lấy Cảnh Dạ Lan:

- Ngươi giãy dụa cũng vô ích, không có giải dược thân thể ngươi sẽ mềm nhũn đến không dậy nổi khí lực đâu.

- Đừng có chạm vào ta, bỏ tay ra!

- Ta biết ngươi sẽ tức giận, trách ta nhưng việc ta đã làm sẽ không sợ ngươi trách cứ. – nữ tử không buông tay mà đem Cảnh Dạ Lan ngồi dậy đối mặt với mình – Vì sao ngươi không chịu buông tay? Rõ ràng ngươi hận hắn, sao giờ ngươi muốn ở lại bên cạnh hắn? Thời gian đã lâu như vậy, ngươi thật sự muốn tiếp tục hận sao?

Nữ nhân nhìn sâu vào mắt Cảnh Dạ Lan, có chút bất an khi vọng vào đôi mắt linh động chất chứa hơi lạnh thấu xương đó; ở đáy mắt hình thành một tấm lưới vô hình đem nàng ta trói buộc lại.

- Nếu ngươi vì lý do đó thì ngươi đã sai rồi. Đúng là Ta hận Hiên Viên Khanh Trần nhưng hiện tại ta cũng yêu hắn. không phải ta không chịu buông tay mà dù ta có buông tay thì hắn cũng tuyệt đối không thả tay ta ra. Hắn là một người như thế nào chắc ngươi cũng hiểu rất rõ.

Có rất nhiều cách để yêu một người, mỗi người lại có một cách riêng không ai giống ai. Mỗi một lần Cảnh Dạ Lan cố giãy ra nhưng không thể thoát khỏi cái bong của Hiên Viên Khanh Trần. Mỗi lần nàng gặp hắn thì tình yêu của nam nhân này lại mạnh như song, cơ hồ muốn cuốn nàng vào.

- Đủ rồi, cho dù thế nào ngươi cũng không chịu rời hỏi hắn. Vì sao ngươi cứ lấy cớ thanh minh cho mình, ngươi có rất nhiều cơ hội để rời đi nhưng ngươi không làm. Ta tin tưởng nếu ngươi thật sự muốn đi thì hắn cũng

https://thuviensach.vn

chẳng có năng lực bắt giữ ngươi lại! – biểu tình trên mặt nữ nhân không biết là khóc hay cười,nàng ta cứ lăng lăng nhìn Cảnh Dạ Lan.

- Đó là chuyện giữa ta và hắn, hoàn toàn không quan hệ với ngươi, và nó cũng không trở thành lí do ngươi có thể giam lỏng ta! Thả ra, ta phải trở về. – ánh mắt của nữ nhân chậm rãi dịch chuyển trên người Cảnh Dạ Lan, khi nhìn xuống bụng nàng thì đồng tử ẩn chứa sự phức tạp.

- Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? – Cảnh Dạ Lan cũng chú ý tới biến hóa trong ánh mắt của nàng.

- Nếu ngươi muốn đi thì cần phải lưu lại những thứ lien quan tới hắn; chi bằng đi gọn gang, sạch sẽ, về sau cũng không quá mức thương tâm. – ngón tay gầy yếu nhẹ nhàng chạm lên bụng Cảnh Dạ Lan. Đứa nhỏ của hắn, cuối cùng cũng chỉ có thể do nữ nhân này sinh sao?

Nhìn đôi mắt ảm đạm, thất thần chăm chăm kia khiến lòng Cảnh Dạ Lan nổi lên một tầng bất an. Có lẽ bắt đầu từ lúc nàng quyết định tới chỗ Lâm Tông Càng thì đã vô tình lọt vào vòng tròn sắp đặt này.Mục đích cuối cùng của bọn họ là nàng mới đúng!

Trí nhớ chậm rãi dính kết lại, Cảnh Dạ Lan vẫn còn nhớ sáng sớm ngày hôm đó. Nàng lo lắng không yên vì Khanh Trần đi rất lâu mà vẫn chưa về nên đứng dậytính tới chỗ Vô Ngân hỏi thử. Không ngờ vừa mới vén rèm lên thì bị tập kích.

Điều duy nhất nàng nhớ rõ trước khi ngất đi là đôi mắt khóc sưng đỏ của Th Thủy và nụ cười cổ quái bên môi nàng ta. Khi nàng ta giơ chiếc khăn lụa lên có một mùi hương nhàn nhạt tản ra khiến cho Cảnh Dạ Lan mất đi tri giác.

Sơ sẩy của nàng đổi lại là trước kia đã đủ để bị giết nhiều lần. Lúc này, khuyết điểm duy nhất của nàng là thiếu cảnh giác, đối tượng lại chính là nữ tử dễ dàng làm cho người ta không đề phòng này.

https://thuviensach.vn

- Ngươi làm thế này thì muốn giải thích với Hiên Viên Khanh Trần thế nào nơi đó?

- Ta không biết – nàng ta phe phẩy đầu. Nàng chỉ là làm theo những gì mình suy nghĩ, về phần kết quả thì chưa có nghĩ tới. Cũng có thể nghĩ rằng nàng không dám nghĩ tới, thương tổn người Hiên Viên Khanh Trần thương yêu nhất, còn có đứa nhỏ của hắn… cho dù có là nàng thì cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Ngươi nghĩ giết ta thì ngươi có thể khiến hắn hồi tâm chuyển ý? Ngươi đúng là ngây thơ đến nực cười! – Cảnh Dạ Lan châm chọc cười khiến cho nàng ta giận.

- Ngươi không cần ngồi đó giáo huấn ta cái này cái nọ. Ta biết vì để cứu chữa bệnh của ta mà thiếu ngươi một thân thể ốm đau, cùng sinh mệnh của hài nhi ngươi. Những việc đó cũng đủ để chứng minh với hắn ta là người quan trọng nhất; còn với ngươi thì hắn chỉ có sự áy náy và thua thiệt thôi! – nàng ta giương cằm quật cường, đề cao giọng đối diện với Cảnh Dạ Lan.

Đúng thế, nhất định là như thế! Nàng ta không ngừng nói với mình phải tin tưởng điều này, tin rằng mọi chuyện xảy ra là do Cảnh Dạ Lan tình nguyện; đồng thời nàng cũng kiên định thuyết phục chính mình, nguyên nhân chính là như vậy!

Ngươi yên tâm, chuyện ngươi mang thai chỉ có ta biết. Ta sẽ đợi cho ngươi hạ sinh đứa nhỏ này, về phần ngươi sống hay chết thì ta mặc kệ không them để ý. Nhưng đứa nhỏ sẽ do ta giữ, cho nên ngươi đừng mơ tưởng thoát khỏi nơi này.

Mang thai? Cảnh Dạ Lan nhíu mày, bàn tay vô thức đặt lên bụng. nàng cúi đầu lặng lẽ nhìn, dạ dày so với trước kia đã giảm bớt cảm giác khó chịu, ít nhất hiện tại nàng có thể chịu đựng mà không bị ói.

https://thuviensach.vn

Chương 311

Nàng dĩ nhiên hiểu rõ nhất về thân thể của mình, từ khi cùng Vô Ngân tới đây bụng của nàng thực sự không ổn lắm, có lúc bình thường, có lúc đau đớn. Cho dù dùng dược do Vô Ngân cấp cũng không khiến cho tình trạng chuyển tốt lên.

Nghĩ lại mọi chuyện, nếu không phải là mang thai thì hiện tại không còn lý do nào giải thích nổi tình trạng sức khỏe của nàng. Người vừa rồi nói chuyện bên ngoài phòng chỉ e là người thứ nhất sẽ không bỏ qua cho nàng.

Chính Cảnh Dạ Lan cũng không ngờ nàng kia lại vì Hiên Viên Khanh Trần mà chạy đến nơi này. Lúc trước Khanh Trần ép nàng ăn dược là muốn nàng chết, nếu không phải Vô Ngân vì thương thế của Khanh Trần thì cũng sẽ không cho Tô Vân Phong nửa phương thuốc giải kìa.

Nàng ta cư nhiên kéo lê cái thân mình bệ rạc tới đây và quyết không chịu từ bỏ ý định đó. Người này đúng là…

- Ta không quấy rầy ngươi nữa, hảo hảo ngh ngơi đi! - thấy Cảnh Dạ Lan ngẩn người ngồi đó, nữ nhân không nói thêm gì liền đứng dậy rời đi.

Lúc ngoài quân trướng, nàng đã nghe được cuộc nói chuyện của Cảnh Dạ Lan và Khanh Trần nên mới quyết tâm đi một bước mạo hiểm này. Dù đúng hay sai thì nàng cũng không thể quay đầu lại được nữa.

Bước ra ngoài cửa phòng, đi không tới mấy bước phía trước là đất trời rộng lớn. Cách đó không xa có thể nhìn thấy nơi đội quân của Đại Nguyệt đang luyện tập.

https://thuviensach.vn

Nới giam hãm Cảnh Dạ Lan thực chất là một sơn cốc gần biên giới, đây là do nàng ta vô tình phát hiện. Thứ nhất nơi đây đường xá không thuận tiện tránh việc có người hay qua lại, thứ hai nó khá u tĩnh, hẻo lánh nên người ta cũng không mấy lưu tâm.

- Thu Thủy!

- Có chuyện gì?! - nàng ta nhíu mày lạnh lung nhìn người đứng đó. - Không phải vừa rồi ngươi nói phải đi, sao còn ở nơi này. Lo lắng cái gì sao?

- Cũng không có gì, chỉ là vừa rồi ta có suy nghĩ, cảm thấy nên nhắc nhở ngươi thêm một lần nữa. Nữ nhân này không hề đơn giản như ngươi nghĩ, ngươi chớ để bị lời của nàng lừa gạt.

Đôi mắt xinh đẹp của nữ nhân kia hơi xếch lên, khóe mắt cong cong tạo thành một nụ cười quyến rũ mà thanh tao, phảng phất trong đó là sát ý lạnh bạc. Nếu không phải nàng ta quay lại nghe các nàng nói chuyện thì làm sao biết được tiện nhân kia có thai.

Vừa vặn nàng hãy còn đang suy tính xem nên dùng cách gì khiến Hiên Viên Khanh Trần khốn đốn; nếu tùy ý giết nàng ta hoặc đứa nhỏ trong bụng kia chẳng phải sẽ là đả kích lớn nhất khiến hắn thương tổn hay sao?

Có một việc nàng che đấu Thu Thủy đó là chuyện mấy tháng sau Cảnh Dạ Lan sẽ không còn giải dược để dùng nữa, trừ bỏ chuyện phải sống trong thống khổ thì ngay cả đứa nhỏ cũng không thể giữ được. Chỉ cần khống chế được Cảnh Dạ Lan trong tay mỗi ngày thưởng thức bộ dáng đau chết đi sống lại của nàng... Cứ nghĩ tới những giây phút đó phỏng chừng cũng đủ để bức điên Hiên Viên Khanh Trần rồi!

- Chỉ cần ngươi không tùy tiện nhúng tay vào thì ta nghĩ mọi chuyện sẽ không có thay đổi gì lớn.

https://thuviensach.vn

- Đương nhiên, ta sẽ cho ngươi toại nguyện. Đây cũng là ước định trước đó ta và ngươi từng nói. - nàng ta cam đoan gật đầu, trong mắt lấp lánh ý cười nham hiểm.

Hiên Viên Khanh Trần, ta thật sự rất muốn nhìn xem ngươi giải quyết chuyện này như thế nào?! Ngươi đau lòng vì nữ nhân được ngươi coi là bảo bối, nay ta cũng đã trả báo sự sủng ái nhiều năm qua của ngươi; ngươi cũng nên nếm thử cảm giác bị người thân cận nhất thương tổn có mùi vị gì!

Khóe mắt bất giác tràn ra một giọt lệ ấm áp, nàng ta không hề lau đi mà để tùy cơn gió lạnh nơi sơn cốc thổi khô nó. Trong lòng dâng lên một cỗ lửa nóng như thiêu đốt, cho dù gió núi có dữ dội mấy cũng không có cách nào thổi tắt được. Bởi vì, đó là ngọn lửa hận thù, chỉ cần nó còn tồn tại trong lòng một ngày thì tuyệt đối không thể tắt.

…

Hai ngày Cảnh Dạ Lan biến mất, đã hai ngày mà không có lấy một chút tin tức. Hai mắt đỏ vằn của Hiên Viên Khanh Trần chăm chăm nhìn lên bầu trời đỏ rực, hai ngọn lửa nơi đáy mắt u ám càng thiêu càng rực rỡ.

Tô Vân Phong mang đến không phải tin tức tốt, ít nhất đối với Hiên Viên Khanh Trần mà nói thì đó chính là tai họa ngầm lớn nhất. Bên ngoài, mục đích của hắn ta là đạt thành hiệp ước binh lực không xâm phạm lẫn nhau với Lâm Tông Càng; hơn nữa song phương ước định một khoảng thời gian nhất định trong đó Tô Vân Phong làm đại diện cho Lan Lăng còn Lâm Tông Càng thì đại diện cho hoàng thượng của Đại Nguyệt.

Thực chất, Tô Vân Phong tới đây gặp Hiên Viên Khanh Trần nói chưa được nhiều thì thánh chỉ của hoàng thượng Lan Lăng tới yêu cầu Tô Vân Phong phải trở về Lan Lăng gấp, vì hắn cũng chính là người cầm binh quyền. Nhân tiện hắn nhờ Hiên Viên Khanh Trần nhắn với A Cảnh rằng cung chúc bọn họ trăm năm hảo hợp. Lời lẽ Tô Vân Phong nói lạnh nhạt, ít

https://thuviensach.vn

ỏi, ngắn gọn, nói xong rồi đi ngay, về phần bên trong ẩn tàng điều gì có nói ra cũng không hết được; tuy nhiên Hiên Viên Khanh Trần đại khái vẫn hiểu.

Đó là Tô Vân Phong thiện ý nhắc nhở, Lan Lăng vương đã có ý định muốn làm suy yếu binh quyền của Hiên Viên Khanh Trần. Hiên Viên Khanh Trần đương nhiên hiểu được kẻ nào đã động tay động chân, trước muốn loại bỏ Tô Vân Phong, sau đó mượn tay trong không ngừng gia tăng binh lực rồi dồn ép hắn đến đường cùng để tiêu diệt, đó mới chính là mục đích cuối cùng!

Kế hoạch của Hiên Viên Triệt thật là không tồi, đáng tiếc hắn ta đã chọn sai đối thủ. Nếu thực sự Hiên Viên Khanh Trần có thể dễ dàng bị hắn ta nhổ tận gốc thì Hiên Viên Khanh Trần hắn đã không phải là ác mộng nhiều năm qua của Hiên Viên Triệt kia.

- Ngươi tốt nhất nên đi nghỉ ngơi, hai đêm không ngủ rồi. Dù ngươi có làm bằng sắt thì cũng không chống đỡ được đâu. - Vô Ngân lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần. So với trước kia, lần này Hiên Viên Khanh Trần thực sự nghiêm túc đối với động thái chuyện trước mắt này.

- Có tin tức không? - giọng hắn khàn khàn, vẫn lạnh thấu xương như trước.

- Vẫn chưa có. - gió đêm nhởn nhơ quấn tung vài sợi tóc của Vô Ngân làm che khuất đi đôi mắt sâu không thấu nổi của y.

- Thêm một ngày nữa thôi, ta không thể lại chờ đợi. Nếu vẫn không thể tìm được thì cứ dựa theo kế hoạch ta đã vạch ra mà làm. - hắn nhìn lên bầu trời đen hun hút, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, bên tai dường như vẫn còn văng vẳng giọng nói thân thiết của nàng.

Khanh Trần, cẩn thận một chút...

https://thuviensach.vn

Lại sắp mất đi vào thời điểm hắn sắp có được sao? Hiên Viên Khanh Trần không cam lòng!

- Vậy ước định của ngươi và Lâm Tông Càng thì tính sao?

- Ngày mai ta sẽ đi tìm hắn, mặc kệ kết quả thế nào thì ngươi nhất định phải làm theo lời ta đã nói, không thể có điều gì thay đổi! - ánh mắt sắc bén của hắn phóng tới khuôn mặt Vô Ngân. – Ta không muốn lại mất đi người quan trọng nhất bên cạnh mình!

- Được rồi, ta đã an bài tốt mọi chuyện, chỉ cần đúng canh giờ là có thể động thủ! - Vô Ngân không hề khuyên can. Đều là muốn giết người, chi bằng liền giết cho thống khoái!

- Ngày mai không biết nơi này sẽ biến thành thế nào?! - Khóe miệng Vô Ngân cong cong nụ cười nhợt nhạt. Khanh Trần, ta và ngươi giống nhau, cũng không hy vọng lại mất đi người quan trọng nhất bên cạnh!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 312

Cảnh Dạ Lan, chỉ còn một ngày nữa, chỉ còn một ngày nữa, những người ở nơi này sẽ phải trả giá đại giới vì nàng! Đôi mắt đỏ sậm của Hiên Viên Khanh Trần bừng mở, thứ ánh sáng yêu dị lóe lên trong bóng đêm hết sức yêu mị nhưng cũng biến hóa kỳ lạ tới cực hạn.

Trong lòng như có dây đàn đang căng cứng, theo thời gian, cơn đau trong lòng hắn như thủy triều mãnh liệt trào dâng, kêu gào tràn khắp tứ chi bách hải để rồi chống lại sự bình tĩnh, ổn định của thân thể này.

Mọi thứ hòa lẫn vào nhau rồi trướng lên không ngừng!

Choang ---

Chiếc chén trong tay nhất thời nát bấy thành nhiều mảnh, nước trà màu lục lạnh băng chảy dọc theo tay hòa cùng máu từ vết thương chảy ra, phân không rõ đâu là máu đâu là nước trong thứ chất lỏng hỗn hợp đó. Cuối cùng, từng giọt từng giọt hỗn hợp trượt từ bàn tay hắn rớt xuống nền đất.

- Đi ra! - hắn chậm rãi hướng tầm mắt tới bên ngoài trướng, lạnh lùng đảo quanh. Đôi mắt không có một chút độ ấm lẳng lặng nhìn chằm chằm vào người tới - cho dù đó là người hắn từng quen thuộc nhất!

- Ta đến thăm huynh! - nàng ngập ngừng cắn môi, những lời định nói đã bị ngữ khí lạnh lung của hắn đông cứng, ruốt cuộc đành nuốt xuống. Hắn chưa từng dung khẩu khí này nói chuyện với nàng.

- Đa tạ! Đã khuya rồi ngươi vẫn nên đi nghỉ ngơi sớm! - cặp mắt lạnh băng của hắn chưa hề chuyển động. Chỉ có bàn tay chậm rãi mở ra, máu lập

https://thuviensach.vn

tức trào ra từ vết cắt, uốn lượn theo cánh tay xuống.

Vẻ mặt Thu Thủy đầy lo lắng, nàng vội vàng chạy tới trước mặt hắn, run run nói:

- Hãy để ta bôi thuốc cho huynh đi! – nàng vươn tay muốn cầm cổ tay hắn nhưng dường như sợ bị hắn ghét nên cánh tay ngượng ngùng dừng lại cách Hiên Viên Khanh Trần một khoảng cách. Nàng cắn chặt môi dưới, không biết là nên tiếp tục hay là nên làm sao.

- Không cần, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.

Hiên Viên Khanh Trần thản nhiên nói rồi tùy tay cầm lấy ấm trà để bên nhắm ngay bàn tay bị thương mà xối. Trong không khí nhất thời sực lên mùi máu tươi khiến Thu Thủy không khỏi nhíu mày. - Ngươi sợ máu, tốt nhất không nên nhìn. – hắn chậm rãi kéo một mảnh vải sạch, chầm chậm quấn vết thương lại.

- Huynh nhất định phải tuyệt tình như vậy sao? - trong yên tĩnh, Thu Thủy chủ động đánh vỡ trầm mặc. Nàng nâng mắt, chăm chú nhìn Hiên Viên Khanh Trần. - Ta chỉ là muốn tới nhìn huynh, huynh bị thương nên ta muốn băng bó bôi thuốc, ngay cả chuyện đó mà huynh cũng không thể nhận một lần nữa ư? - trên khuôn mặt tái nhợt của nàng khẽ gợi lên một tia cười run rẩy.

- Từ trước tới nay ta vẫn luôn như vậy ngươi cũng đã biết!

- Mới có vài ngày ngươi vì nàng mà lo lắng thành như vậy; nêu thật sự nàng đã chết thì ngươi vẫn tiếp tục như thế này sao? - Thu Thủy cười lạnh hỏi. Nàng biết rõ nói ra những lời này chính là kích giận Hiên Viên Khanh Trần nhưng.. nhưng nàng thật sự rất muốn nhìn thử xem người này sẽ điên tới mức nào!

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay nàng luôn luôn âm thầm quan sát Hiên Viên Khanh Trần, hắn như bị điên rồi và không thể khống chế được. Bề ngoài, hắn nhìn có vẻ bình thường không sao nhưng mỗi khi có một mình, hắn tựa như dã thú phát giận, vừa lo lắng vừa kiên nhẫn chờ đợi điều gì đó.

Nhưng sự lo lắng và kiên nhẫn kìa không phải vì nàng...

Đột nhiên, động tác của hắn cứng lại, đuôi mắt thoáng nâng lên, một tía nhìn khó hiểu nhanh chóng hiện thoáng qua trong mắt:

- Thu Thủy ngươi lại đây? - giọng nói trầm thấp khàn khàn lại ôn nhu như nàng từng quen thuộc.

- Ca ca! - nàng lên tiếng nhưng không có tới gần.

- Ngươi sợ cái gì? - Hiên Viên Khajh Trần tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng. Hắn đã nhìn nàng từ nhỏ tới lớn, từ một người quen thuộc đã biến thành kẻ xa lạ. Sự thay đổi lớn như vậy thế nhưng chỉ diễn ra trong nháy mắt.

- Không có gì. Chỉ là lâu rồi ca ca không có dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với ta.. Vừa rồi lúc ta đi vào, nghe ngữ khí của ca ca cứ như hận không thể làm cho ta biến mất nhanh chút! - lời nói của Thu Thủy ảm đạm, ánh mắt thì mờ mịt, đầu cúi thấp xuống.

- Đúng vậy ta vì chuyện của Cảnh Lan mà lo lắng không thôi. Hơn nữa, ngày mai ta và Lâm Tông Càng sẽ tỷ thí.. Vừa rồi khiến cho ngươi sợ hãi, là ta không đúng. - hắn đứng lên muốn nói xin lỗi, lời lẽ vẫn nhu hòa như trước, song ý lạnh trong mắt dần ngưng kết thành tầng sương nơi đáy mắt.

Tỷ thí? Tỷ thí cái gì? Tô Tĩnh Uyển không có nói cho nàng biết chuyện giữa Hiên Viên Khanh Trần và Lâm Tông Càng còn có cuộc tỷ thí này.

- Ngày mai? Huynh và hắn tỷ thí cái gì? Ca ca không được đi!

https://thuviensach.vn

Nàng còn nhớ rõ ràng Lâm Tông Càng đã từng nói với mình rằng sẽ không để cho Hiên Viên Khanh Trần sống sót rời khỏi nơi này. Từ trước tới giờ gã luôn chờ thời cơ, thừa dịp Hiên Viên Khanh Trần phân tâm, thế đan lực bạc rồi mới động thủ giải quyết. Gã sẽ không từ thủ đoạn nào khiến cho đối phương không có lối thoát. Đó chính là cách hành xử của Lâm Tông Càng gã.

Nêu vậy ngày nhất định là thời điểm gã xuống tay! Đến lúc đó, dù ai trong bọn họ chêt oan chết uổng thì nàng cũng không muốn thấy!

- Đương nhiên không được. - Hiên Viên Khanh Trần cười khẽ.

- Nhưng ca ca, hiện tại chỉ có ca ca và Vô Ngân ở trong này cho dù ca ca thắng hay thua thì cũng khó có thể thoát khỏi tay Lâm Tông Càng! Vì sao không nghĩ tới biện pháp khác, chúng ta có thể nghĩ cách mà. Vì sao cứ phải chém chém giết giết mới được chứ?! - Thu Thủy nói dồn dập một hồi rồi kéo ống tay áo hắn, hy vọng có thể thay đổi suy tính của Hiên Viên Khanh Trần.

- Thu Thủy ngày mai nhất định nơi này sẽ không có người nào còn sống. Ngươi và ta đã ở chung nhiều năm, ta không muốn ngươi gặp chuyện không may ngươi nên irời khỏi đây sớm một chút. - nói xong hắn rút tay áo mình khỏi tay Thu Thủy.

- Huynh lệnh cho Vô Ngân hạ độc! - Thu Thủy kinh ngạc đứng đó, đôi mắt mở tròn hết cỡ nhìn Hiên Viên Khanh Trần. - Không được, ca ca, huynh không thể làm như vậy... - đột nhiên, nàng tiến lên, bắt lấy cổ tay hắn lắc lắc, khuôn mặt trắng bệch lộ vẻ cầu xin.

Nêu đúng là Vô Ngân hạ độc thì người kia... người kia nhất định sẽ không thoát được. Nàng không thể, trơ mắt nhìn chuyện đó xảy ra, không thể nào...

https://thuviensach.vn

- Thu Thủy ngươi nên biết tính của ta, ta đã muốn làm gì thì không một ai ngăn cản được. Tất cả những kẻ phản bội ta sẽ sống không bằng chết, mặc kệ là người nào bên cạnh ta cũng không thể phản bội ta! - bất chợt, đôi mắt Hiê Viên Khanh Trần xếch lên cười, bàn tay chậm rãi đưa lên đặt tại chiếc cổ mảnh khảnh của Thu Thủy. - Thu Thủy ngươi sẽ không phản bội ca ca, đúng không?!

Sát khí dần dần bao phủ toàn thân Thu Thủy cả người nàng cứng ngắc đứng đó thất thần nhìn Hiên Viên Khanh Trần trước mặt mình!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 313

Cảm giác sợ hãi như bản năng lẻn đến, cánh môi Thu Thủy run run, chậm rãi dùng răng căn chặt.

- Ca Ca... - không khí bị đình trệ dường như vì giọng nói của nàng mà từ từ giãn ra chút. Cánh tay Hiên Viên Khanh Trần đặt trên cổ nàng lạnh như băng đá, hàn ý khiến cho da thịt nổi một trận rùng mình.

Đôi mắt quen thuộc đã trở nên lạnh lẽo, cứ thế nhìn thẳng vào đáy mắt nàng. Hiên Viên Khanh Trần không nói thêm một câu gì, chậm rãi rút tay về. Đây chính là hạn độ nhẫn nại của hắn, tất cả đã đến cực hạn, và chỉ giữ được duy nhất một lần!

- Thu Thủy, nói cho ta biết, Cảnh Lan đang ở đâu?! - giọng nói của hắn như quỷ

tu la đến từ địa ngục khiến Thu Thủy kinh hồn táng đảm.

…

Một thước.. hai thước.. ba thước... Cảnh Dạ Lan gắng gượng di động thân thể đi về phía góc sáng. Đến khi tay chạm được vào túi gấm đựng châm thì tâm nàng mới yên ổn chút. Cũng may là Thu Thủy không phái người canh chừng nàng, cứ nghĩ nàng trúng thuốc mê sẽ không thể nhúc nhích. Nàng ta đâu có ngờ được rằng thân thể Hoa Mị Nô vì bị dùng làm thuốc thí nghiệm nên dược vật bình thường rất khó có thể khống chế hoàn toàn được nàng.

https://thuviensach.vn

Chậm rãi cởi bỏ quần áo ra, nàng nương theo ánh trăng mỏng manh quan sát cơ thể và xác định những nơi cần châm. Cám nhận sâu sắc khiến cho thân thể sớm bị mất đi cảm giác có chút phản ứng. Chỉ cần hạ châm chuẩn xác, nàng có thể từ từ hoạt động tay chân; dược hiệu của thuốc mê vốn đã không còn khống chế được nàng. Nếu như vậy thì muốn rời khỏi nơi này không còn là việc khó khăn nữa.

Được một lát, nàng lại đem châm cất đi rồi bỏ lại như cũ tránh để Thu Thủy nghi ngờ. Hai ngày qua nàng đều làm như vậy, có điều lúc này nàng lại giữ một cây trong lòng bàn tay. Không biết Hiên Viên Khanh Trần nơi đó có xảy ra chuyện gì không vì sắc mặt của Thu Thủy mỗi ngày lại càng kém hơn.

Thử động đậy tay chân, Cảnh Dạ Lan vui mừng phát hiện mình đã có thể linh hoạ hơn trước rất nhiều. Nàng chầm chậm đứng lên muốn thử đi vài bước thì bên ngoài truyền đến tiếng động rất nhỏ. Cảnh Dạ Lan vô cùng cảnh giác nhưng vì không kịp trở lại giường nên nàng nhanh ý kéo tấm khăn trải bàn làm đồ vật trên đó đổ hết xuống rồi giả vờ té ngã nằm trên đất gây ra một tiếng vang mạnh.

Tiếng bước chân bên ngoài nhanh chóng đuổi đến nơi.

- Tính tình vẫn cứng đầu như vậy, làm thế nào cũng không nhốt được ngươi sao? - thanh âm nữ tử vô cùng quyến rũ vang lên. Người tới chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh Cảnh Dạ Lan.

Đôi mắt xếch hẹp dài thỏa mãn nhìn bộ dáng chật vật của Cảnh Dạ Lan. Trong trí nhớ của nàng ta thì đôi mắt đó lúc nào cũng trong trẻo mà lạnh lùng. Đẹp, đã đến một thứ xinh đẹp cực hạn, so với lúc trước còn muốn câu hồn hơn bội phần. Nàng ta phát hiện trong đôi mắt kia chất chứa một thứ bất chấp, ngang tàng mãnh liệt.. Rất giống một người!

https://thuviensach.vn

- Thì ra là ngươi, cuối cùng cũng chịu lộ diện! - Cảnh Dạ Lan chống hai tay dựng người lên rồi tựa vào bên góc, khóe miệng dạng khai một nụ cười thản nhiên.

Nữ tử trước mặt có dung nhan nhợt nhạt bệnh tật và ánh nhìn đầy hận ý, tất cả đều vì nàng.

- Đều nhờ phúc của ngươi, có điều cuối cùng thì ngươi cũng nằm trong tay ta! – nở một nụ cười quyến rũ, nàng ta vươn ngón tay thon dài như cốt trảo tới phía cổ Cảnh Dạ Lan rồi làm một động tác "Giết".

- Ngươi dám sao? - Cảnh Dạ Lan bật cười. - Hay nên nói là, ngươi chẳng có năng lực giết được ta!

- Ngươi nên cảm tạ đứa nhỏ trong bụng, nếu không thì ta đã sớm xuống tay với ngươi rồi! - ánh măt oán hận của nàng ta rà soát xuống bụng Cảnh Dạ Lan rồi bất giác gợi lên một nụ cười quỷ dị, gian xảo.

- Ngươi dám! – Cảnh Dạ Lan chậm rãi thốt ra hai chữ, ngữ khí thách thức, đôi mắt sắc bén như đao.

Tô Tĩnh Uyển mỉm cười, lắc đầu nói:

- Ngươi chớ có dùng phép khích tướng, ta sẽ không mắc mưu. Lần trước chỉ vì lời nói của ngươi khiến cho ta thiếu chút nữa mất mạng. Bây giờ ngươi đừng có mơ tưởng đào thoát khỏi tay ta! – Tô Tĩnh Uyển dùng sức lôi Cảnh Dạ Lan đứng lên, túm chặt cổ tay nàng. - Đi theo ta! nói rồi, nàng ta kéo Cảnh Dạ Lan đi ra phía ngoài.

Nha đầu Thu Thủy kia không đáng tin cậy, nàng vẫn luôn âm thầm giám thị nhất cử nhất động của nàng ta; bởi vì nàng ta vẫn vì Hiên Viên Khanh Trần mà không chịu xuống tay với Cảnh Dạ Lan, không những thế còn muốn Cảnh Dạ Lan bình an hạ sinh đứa nhỏ. Thu Thủy có thể chờ nhưng nàng thì không chờ được lâu như vậy. Nếu không phải dựa vào dược vật

https://thuviensach.vn

mà chống đỡ thì nàng làm sao có đủ năng lực đi ngàn dặm xa xôi tìm đến Lâm Tông Càng.

- Ngươi đã thành bộ dạng này rồi, nếu không trị liệu tốt thì phỏng chừng cũng không chống đỡ được bao lâu. Lúc trước Vô Ngân đã cho ngươi nửa phương thuốc giải, nếu ngươi cứ tiếp tục đối đãi với thân thể mình thế này thì chẳng khác nào đi tìm cái chết. - Cảnh Dạ Lan loạng choạng đi theo Tô T'Ĩnh Uyển, miệng thở hổn hển khó nhọc.

- Ngươi yên tâm, dù ta có chết thì cũng sau ngươi. Không nhìn thấy ngươi bị tra tấn chết đi sống lại thì ta làm sao có thể chết được. -tiếng cười quỷ dị của Tô Tĩnh Uyển quanh quẩn trong gió đêm nghe như tiếng khóc rên.

- Hiện tại ngươi có thể mang ta đi sao? Cho dù ngươi đi đâu thì cũng sẽ bị Hiên Viên Khanh Trần tìm được thôi. Đến lúc đó, dù có là Tô Vân Phong cũng không cứu được ngươi!

- Ngươi câm miệng! - Tô Tĩnh Uyển đánh gãy lời Cảnh Dạ Lan. - Ngươi không được nhắc tới ca ca của ta, nếu không phải ngươi thì huynh ấy cũng sẽ không thê thảm như lúc này. Nữ nhân trong cung kia và ngươi đều là mối họa hại người, nếu không phải vì ân oán cá nhân của ta còn chưa rõ ràng thì ta đã sớm xử lý Hoa Thanh Nhã kia rồi. Nữ nhân Đại Nguyệt các ngươi đều là họa thủy!

Cuối cùng thì nàng ta cũng lôi Cảnh Dạ Lan ra sơn cốc. Gió rét lạnh trong núi thổi tới, cảm giác lành lạnh mớn trớn hai gò má khiến tinh thần Cảnh Dạ Lan rung lên.

Lúc này nàng mới quán sát rõ nơi vây khốn mình mấy ngày nay, kỳ thực cách chỗ Hiên Viên Khanh Trần không xa lắm. Không hiểu sao nàng lại có cảm giác may mắn vì có thể nhanh chóng trở lại bên cạnh hắn!

https://thuviensach.vn

Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ngày mai Hiên viên Khanh Trần sẽ tìm Lâm Tông Càng tỷ thí; còn ngươi chính là tấm vương bài cuối cùng của ta. Có ngươi ở đây thì ta nhất định sẽ khống chế được hắn! Ngươi nói, ta làm như vậy có vui không? - Tô Tĩnh Uyển quay đầu liếc nhìn Cảnh Dạ Lan đang khó nhọc dựa vào bên tường đá.

- Ngươi thực sự hy vọng hắn chết? Vì sao không quang minh chính đại đi giết hắn? Ngươi phải biết rằng không một người nào có thể khiến hắn phân tâm. Cho dù ngươi có lấy ta làm vương bài thì cũng chỉ có một lần cơ hội. Nếu không thể khống chế hắn thì ngươi so với bây giờ còn thống khổ gấp bội! - Cảnh Dạ Lan che bụng, hơi hơi nhíu mày, giọng điệu suy yếu nói!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 314

Cảnh Dạ Lan cảm nhận một cơn đau đớn dâng lên, mồ hôi lạnh chảy xuống theo thái dương, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run bần bật. Thân thể nàng gập lại, một tay che bụng, một tay bấu chặt lấy tảng đá bên cạnh, tiếng rên đau đớn tràn ra.

Tô Tĩnh Uyển hồ nghi nhìn nàng:

- Người đừng có đóng kịch, vừa rồi cũng không có hoạt động gì quá mạnh, làm sao hài tử của người có chuyện được?!

Tuy nói vậy nhưng Tô Tĩnh Uyển vẫn chậm rãi tới gần Cảnh Dạ Lan. Nàng ta và đứa nhỏ đều là nhược điểm trí mạng của Hiên Viên Khanh Trần, nếu lúc này xảy ra chuyện gì thì kế hoạch bấy lâu nay của nàng thành công cốc sao. Cho dù bọn họ chết thì cũng phải do Tô Tĩnh Uyển nàng động thủ mới được, cũng giống như lần trước, ai cũng không thể ngăn cản!

Ngày đó, vì Thu Thủy nên nàng vẫn không thể tiếp cận Cảnh Dạ Lan, chỉ có thể xét theo các dấu hiệu bên ngoài để phán đoán xem nàng ta có mang thật hay giả.

Tô Tĩnh Uyển bước lên bắt mạch của Cảnh Dạ Lan, vì lúc trước ấn quá vội vàng nên mạch tượng của nàng có vẻ loạn, song cũng có thể đoán ra hỉ mạch. Có điều lúc này... Giật mình, Tô Tĩnh Uyển nhớ tới chuyện luôn phải phòng bị nữ tử kia, e rằng mọi chuyện không hoàn hảo như kế hoạch dự phòng trước đó. Nghĩ đến đây nàng cảm giác mình như bị thứ gì đó cắn, lập tức muốn bỏ cổ tay Cảnh Dạ Lan ra.

https://thuviensach.vn

- A ~~~ - Còn chưa kịp hành động thì Tô Tĩnh Uyển liền cảm giác sau gáy đau nhói. Khóe mắt Tô Tĩnh Uyển đảo qua nhìn thì phát hiện Cảnh Dạ Lan khi nãy còn đau tới túa mồ hôi nhưng lúc này đôi mắt kìa đã ánh lên một tía cười lạnh, đùa cợt nhìn mình. Cánh tay Cảnh Dạ Lan nâng lên, chuẩn xác cắm cây châm vào sau gáy Tô Tĩnh Uyển, máu tươi chầm chậm chảy xuống thành một đường uốn lượn quanh cánh tay trắng nõn của nàng.

- Không cần phép khích tướng, vậy thì dung cách ngươi vẫn làm đi! - Cảnh Dạ Lan dừng một chút rồi nói tiếp. – Sử dụng thủ đoạn bỉ ổi đúng là rất thuận tay! - lầm bầm nói xong, nàng mở bàn tay máu chảy ra không ngừng từ một vết thương rất nhỏ rồi tràn khắp mu bàn tay. Vừa rồi nàng đã nắm chặt cây châm khiến nó xuyên thủng qua bàn tay vậy nên mới diễn tốt một màn đau đớn muốn ngất đi kia.

- Ngươi... - Tô Tĩnh Uyển oán hận nhìn nàng.

Lại một lần nữa rơi vào tay nữ nhân này! Nàng thực sự rất giống Hiên Viên Khanh Trần, không chỉ đối với người khác ngoan độc mà ngay cả bản thân mình cũng vậy.

- Ngươi không cần nhìn ta như vậy. Nếu không phải tâm ngươi không đủ cứng rắn thì ngươi cũng sẽ không bị Vô Ngân tính kế! - nàng nhún nhún vai, giọng điệu châm chọc.

Lúc đầu, nàng không hiểu vì sao Vô Ngân lại chủ động đưa nàng tới nơi này; hơn nữa còn cho nàng dùng dược. Dần dần Cảnh Dạ Lan cũng tìm hiểu được rõ ràng, nàng chính là miếng mồi mà Vô Ngân dùng để câu Tô Tĩnh Uyển và Thu Thủy. Biện pháp này tất nhiên rất nguy hiểm song cũng là biện pháp trực tiếp và hữu hiệu nhất.

- Vô Ngân... - chợt Tô Tĩnh Uyển cười lớn. – Y trước nay đều không để ý tới an nguy của bất luận kẻ nào, cũng không có chút gì gọi là tình cảm. Ngay cả ngươi mà y cũng dám dùng, ta thật sự không ngờ ngươi lại đồng

https://thuviensach.vn

ý! Ngươi cũng yêu thương Hiên Viên Khanh Trần, nhưng kết cục của ngươi so với chúng ta đều thê thảm. Chỉ sợ ngươi còn chưa biết, độc ngươì trúng lần trước nếu không có giải dược thì cuối cùng so với chết còn thống khổ hơn gấp bội phần. Chỉ cần một ngày ngươi còn sống thì Hiên Viên Khanh Trần còn phải nhìn thấy ngươi đau đớn, như vậy cũng tốt.. như vậy cũng tốt... - cơ thể Tô Tĩnh Uyển không thể nào dịch chuyển nhưng cái miệng thì cố hết sức mở ra nói những lời nguyền rủa ác độc.

Cảnh Dạ Lan lạnh lùng nghe nàng ta nói xong, dùng sức xé rách một bên ống tay áo nhét vào miệng nàng ta. Những điều Tô Tĩnh Uyển nói nàng đều biết. Lúc đầu, chỉ cần nghĩ lại chuyện này là trong lòng nàng nén không được hận đối với Hiên Viên Khanh Trần. Nhưng từ khi giả chết rời Bắc An đến Lan Lăng rồi cho tới tận lúc này luôn bị Hiên Viên Khanh Trần truy đuổi, cộng thêm mấy tháng ngắn ngủi ở chung làm cho tận sâu đáy lòng nàng tựa hồ có thứ gì đó lặng lẽ hòa tan.

Đến khi không còn được bao nhiêu thời gian thì nàng mới giật mình phát hiện, nàng và Hiên Viên Khanh Trần lúc nào cũng chung đường, chung chỗ ở, dần dần hận trước kia đã biến dạng. Nhớ lại, đêm đó khi nghe hắn cẩn thận hỏi: "Cảnh Lan, nàng có thai sao?" thì trong đầu nàng thình lình xuất hiện một ý niệm nếu đúng là có.. nêu đúng thì... sẽ rất nguy hiểm, nàng hiểu được điều này! Nở một nụ cười ảm đạm, nàng phục hồi lại tinh thần liếc nhìn Tô Tĩnh Uyển đang run rẩy đứng đó.

- Ngươi thật đáng thương, dùng hết tâm tư để chống đỡ tới bước này. Nêu không để cho ngươi tận mắt chứng kiến kết cục cuối cùng thì chỉ sợ ngươi chết không cam lòng!

Nói xong, nàng chậm rãi đứng lên, phóng tầm mắt nhìn quân đội Đại Nguyệt cách đó không xa.

- Không lâu nữa ngươi sẽ được như nguyện. Tới lúc đó ngươì có thể ra đi mà không còn điều gì để nuối tiếc. Ta giết người, tuyệt không lưu kẻ nào

https://thuviensach.vn

sống sót, nhưng cũng không muốn ngươi chết mà không cam lòng!

Xa xa, đám sương mù dâng lên che mờ ánh bình minh nhàn nhạt phía chân trời, một vài tia nắng yếu ớt rọi xuống khiến hai tròng mắt Cảnh Dạ Lan sáng ngời. Thời gian của nàng cũng không còn nhiều, cũng nên vì chính mình mà quyết định thôi!

Hiên Viên Khanh Trần, ngươi nhất định phải còn sống chờ ta! Mạng của ngươi là của Cảnh Dạ Lan ta!

Một đêm không ngủ, mặc cho Hiên Viên Khanh Trần có nói gì thì Thu Thủy vẫn ngơ ngác ngồi đó không chịu nói một lời.

- Ngươi thật sự không chịu nói?

- Ta sẽ không nói cho huynh biết - đây chính là câu nói duy nhất Thu Thủy đáp lời Hiên Viên Khanh Trần.

- Ngươi thật sự phải làm như vậy sao? - hắn kiềm chế sự nôn nóng ức đầy trong lồng ngực sau những lần nàng quật cường cự tuyệt.

- Đúng vậy! - hai má Thu Thủy tái nhợt, nàng dùng sức gật đầu. - Nhưng huynh yên tâm, vương phi tỷ tỷ tốt lắm, đứa nhỏ cũng rất ổn, ta sẽ không thương tổn các nàng!

Hiên Viên Khanh Trần hít một hơi thật sâu. Một đêm, hắn đã hỏi một đêm nhưng vẫn không thể khiến Thu Thủy nói ra nửa chữ.

- Được, Hiên Viên Khanh Trần ta cũng không muốn cầu quá một người. Nếu ngươi không muốn cho ta biết thì ta cũng không miễn cưỡng. – hắn đi tới trước mặt Thu Thủy con ngươi yêu dị mang theo lãnh ý, lời nói cũng kiên quyết vô cùng. - Ngươi hãy nghe cho kỹ đây Hiên Viên Khanh Trần ta từng thiếu ngươi một mạng, vì thế ta chấp nhận trả giá tất cả! Hiện tại, ta trả lại cho ngươi, từ nay về sau ta và ngươi không còn liên quan gì nữa. Về

https://thuviensach.vn

phần Cảnh Dạ Lan, ta sẽ tự mình đi tìm! Ta còn chưa chết thì chưa ngừng tìm kiếm!

- Ca Ca! - Thu Thủy nghe một câu cuối cùng của hắn thì nghi hoặc không biết hắn nói muốn trả lại cái gì cho mình? - Không, Ca Ca, kỳ thực ngươi... A ~~~ - Còn chưa nói hết câu nàng đã hét ra một tiếng kinh hãi!

Hiên Viên Khanh Trần, hắn cư nhiên...

Nhất định phải đối xử với nàng như vậy sao? Vì sao hắn lại tuyệt tình tới mức ngay cả một tia quan hệ giữa nàng và hắn cũng muốn cắt đứt?!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 315

Máu từ ngực chảy trào xuống, thấm ướt quần áo màu đen. Ngũ quan Hiên Viên Khanh Trần lạnh như tạc từ băng hàn, hai mắt trừng lớn hờ hững nhìn Thu Thủy đang ngơ ngác.

Lúc trước, ta bị người đả thương một kiếm, ngươi không màng nguy hiểm cứu ta, ta ghi tạc trong lòng nhiều năm qua. Ta từng hứa với ngươi, nêếu Hiên Viên Khanh Trần ta không chết, còn sống mà rời khỏi Tây Sở thì nhất định sẽ dùng hết mọi khả năng chữa khỏi căn bệnh trời sinh của ngươi, cho ngươi cuộc sống như người bình thường. Thu Thủy ta không gạt ngươi, ta cũng đã làm đươc. Nhưng trừ điều đó ra, ngươi muốn gì ta đều không thể cho ngươi. Hiện tại, chắc ngươi nghĩ những gì ta nói là vì Cảnh Dạ Lan mà gạt bỏ ngươi, nhưng ta nhất định phải nói rõ ràng.

Lời nói đạm mạc, nhẹ nhàng, vết thương trên ngực không ngừng đau buốt. Mơ hồ, hắn nhớ tới bộ dáng Cảnh Lan mỗi khi đau đớn rồi luống cuống gọi tên hắn.. nỗi đau trong lòng dâng Iên khiến hít thở không thông.

- Ngươi giống một người, không phải dung nhan mà là cảm giác. - nói tới đây trong mắt Hiên Viên Khanh Trần ánh lên tia ôn nhu. – Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi đã ngạc nhiên bởi đôi mắt tinh thuần không nhiễm tạp sắc, rất giống nàng. Luôn thích đi theo sau ta, tin tưởng ta một cách tuyệt đối không lý do và luôn ỷ lại vào ta. Nhưng ngươi không phải nàng! Đối với ngươi, ta không có hận ngược lại còn có thể ở chung thoải mái. Ở cùng ngươi, ta có thể gỡ bỏ chiếc mặt nạ, không cần ngụy trang. Ngươi và Vô Ngân là những người ta không bao giờ phòng bị, giống như người thân trong gia đình vậy. Còn Cảnh Lan thì khác, ta đã sớm đem mạng của mình và nàng kết chung một chỗ. Ngươi làm bị thương nàng, là muốn lấy mạng

https://thuviensach.vn

của ta, Hiên Viên Khanh Trần ta không dễ biến thành một người dễ dàng bị người ta uy hiếp!

Hắn nâng tay rịt vết thương lại, trái tim rõ rang đang nhảy lên; đặc biệt, mỗi khi nhắc tới Cảnh Lan thì nó lại càng đập nhanh hơn:

- Cám ơn ngươi nhiều năm chịu làm bạn với ta. Hôm nay, một kiếm này là ta trả lại cho ngươi; ta và ngươi không còn thiếu nợ gì. Tư giờ trở đi, ta sẽ không giữ chút tình cảm gì với ngươi nữa, tới thời điểm cần thiết, ta cũng sẽ giết ngươi!

Lời nói đả thương người xuất ra từ miệng ôn nhu. Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi nói, gằn từng tiếng rõ ràng, như vạn tiễn xuyên qua tim Thu Thủy khiến nó vỡ nát.

Không lưu tình mà giết nàng! Không lưu tình...

Thân thể Thu Thủy loạng choạng một hồi, vì sao mọi thứ lại biến thành thế này? Dần dần nàng cũng thấu hiểu được tâm tình của Tô Tĩnh Uyển. Nàng không phải Tô Tĩnh Uyển, nàng không chiếm được lời hứa hẹn của Hiên Viên Khanh Trần. Thậm chí, để có thể sống khỏe mạnh thì nàng cũng phải chiếm dụng tính mạng của Cảnh Dạ Lan và đứa nhỏ của nàng ấy. Lúc này đây nghe những lời tuyệt tình của hắn khiến cho lòng nàng đau như bị vu oan.

Nàng đã hiểu, từ đầu tới cuối nàng cũng chỉ là vật phẩm thay thế của nữ tử kia, thậm chí bao năm làm bạn bên cạnh song trong lòng hắn lại nhìn nàng thành người khác.

- Ca ca, ta thật sự rất hận nàng. Ta chưa từng hận ai quá mãnh liệt, cũng chưa từng yêu ai quá sâu sắc.. Đều vì huynh, tất cả đều vì huynh! – dù mắt nàng cay xè nhưng không hề thấy nước mắt rơi xuống. Thì ra, khi tâm chết lặng thì nước mắt cũng chẳng còn để khóc.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần nhíu chặt mày trong đáy mắt đã không còn nhìn thấy một tia ấm áp. Hắn làm sao không biết, hắn từng hận Cảnh Lan mãnh liệt như vậy mỗi một khắc đều nghĩ cách làm cho nàng nhận hết mọi tra tấn. Đến cuối cùng hắn phát hiện ra, nàng không phải là nàng, chỉ là dung nhan giống nhau còn hồn phách hoàn toàn bất đồng. Khốn khổ là, hắn đã hãm vào quá sâu, không thể nào thoát ra được!

Làm sao hắn không hiểu cảm giác cầu mà không được!? Hắn dùng đủ mọi biện pháp để giữ nàng bên người, chỉ để được nhìn nàng mỗi ngày biết nàng mạnh khỏe là đủ! Ngay cả nguyện vọng nho nhỏ này cũng bị kẻ khác phá nát mỗi khi hắn sắp có được!

- Không sao, ngươi yêu cũng được, hận cũng được. Một mình ta chấp nhận hết, nhưng ngươi không được động tới nàng. Mọi báo ứng, oán hận cứ nhằm vào ta đây cho dù ta có vào quan tài hay xuống địa ngục thì cũng phải bảo trụ an nguy của nàng!

Ánh nên tắt lịm, chút ánh sáng phía chân trời đang trườn lên sườn núi rọi vào khuôn mặt tái nhợt vì mất máu của Hiên Viên Khanh Trần rồi dần rút đi trong bóng đêm mập mờ.

- Được, ca ca, hôm nay huynh đã hoàn trả món nợ kia thì Thu Thủy ta và huynh từ nay không còn liên quan gì nữa. - giọng nói đều đều cũng không kém phần kiên định; đôi mắt giương lên bình tĩnh không gợn sóng, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện nó không khác gì tro tàn, không chút ánh sáng. - Cũng cảm ơn huynh đã chiếu cố ta nhiều năm, giúp cho ta có một cuộc sống như người bình thường. Cho dù huynh có hối hận vì lúc trước dùng nàng làm thuốc thí nghiệm cứu ta thì trong lòng ta vẫn thực cảm kích và hạnh phúc vì tất cả những gì huynh làm cho ta.

Hành lễ xong, nàng đứng dậy rồi lập tức rời đi không hề lưu luyến. Lại một lần nữa nàng bị vứt bỏ một cách vô tình; cũng giống như tình cảnh nhiều năm trước. Chỉ là, không còn có đôi tay ấm áp, to lớn đỡ lấy nàng và

https://thuviensach.vn

giọng nói dịu dàng, kiên định: "Thu Thủy ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh muội, bảo vệ muội!"

Hu hu hu ~~~ Nàng chạy nhanh một đường, tay bịt chặt miệng. Là ai trước kia đã hứa hẹn kiên định?

Một tiếng thở dài rất nhẹ truyền đến, Vô Ngân không biết xuất hiện từ lúc nào.

- Ngươi lại làm gì rồi! - y lắc đầu, bước tới bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần. - Ta vốn không nên xen vào chuyện của các ngươi nhưng nếu hôm nay ngươi dùng bộ dạng này để gặp Lâm Tông Càng thì ta nhất định phải chuẩn bị tốt để nhặt xác ngươi rồi!

- Ta tốt lắm, ngươi cứ theo những gì ta nói mà làm, về phần chuyện khác...

Hiên Viên Khanh Trần hụt hơi không thể nói hết câu. Hắn thật không ngờ, cuối cùng thì người phản bội hắn lại là Thu Thủy thân cận với hắn nhất. Nhưng nghe được tin Cảnh Lan vẫn còn sống bình yên và đứa nhỏ trong bụng nàng cũng được bình an thì trong Hiên Viên Khanh Trần một lần nữa dấy lên hy vọng và động lực.

Đem thiên địa lật hết lên, hắn không tin là không tìm thấy các nàng!

Tại chỗ tối, một thân ảnh mảnh khảnh đứng đó đã lâu và cũng nghe được rõ ràng buổi nói chuyện trong quân trướng khi nãy. Từ trong sơn cốc thoát ra, nàng an trí Tô Tĩnh Uyển cẩn thận rồi tính toán không biết nên đi đâu. Lúc này nếu muốn rời khỏi Hiên Viên Khanh Trần thì đúng là cơ hội tốt nhất, song nàng cũng không biết nên làm sao. Đúng lúc nàng ý thức được bản thân không thể nào quyết định thì đột nhiên phát hiện bất tií bất giác nàng đã đi tới đây rồi.

https://thuviensach.vn

Thì ra, nàng đã sớm lựa chọn! Cảnh Dạ Lan bất giác mỉm cười, trong đáy mắt đồng thời nổi lên tầng tầng ôn nhu, hạnh phúc.

Khanh Trần...

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 316

Trên giáo trường im lặng một mảnh, ngay cả gió tựa hồ cũng ngừng thổi. Tất cả thị vệ đều bị lệnh lui xuống, chỉ để lại Lâm Tông Càng và Hiên Viên Khanh Trần đứng đó. Ngay cả Vô Ngân cũng bị hắn cấm đến xem tỷ thí.

- Bắc An vương, lá gan của ngươi vẫn lớn như trước, dám động thủ ngay lúc này. Hình như ngươi đã quá tự tin rồi!

Lâm Tông Càng chậm chậm mở miệng. Hiên Viên Khanh Trần xảy ra chuyện gì thì gã đều biết nhất thanh nhị sở, ngay cả việc hắn bị thương vì Thu Thủy cũng nhanh chóng lọt vào tai gã. Có điều, gã vẫn vui vẻ chấp nhận lời thách đấu, trên chiến trường chỉ có thắng thua, về phần đối thủ là ai, như thế nào thì gã mặc kệ, không quan tâm.

- Lâm Tông Càng, Hiên Viên Khanh Trần ta luôn tự tin vào chính mình. Nhiều năm trước ngươi là kẻ bại tướng dưới tay ta, ngươi tưởng bây giờ còn có thể ở đây mà chiếm thế thượng phong sao? - Hiên Viên Khanh Trần khinh thường nhìn gã, trong mắt là sự cuồng ngạo vốn có.

Nhìn thấy biểu tình của Hiên Viên Khanh Trần như vậy, con ngươi Lâm Tông Càng phát ra sát ý lạnh lùng rồi tự chỉnh lại điệu bộ tự tin của mình. Lúc ở Tây Sở, gã quá chủ quan xem thường Hiên Viên Khanh Trần, nỗi nhục bị bại bởi hắn đã khắc sâu vào gã.

- Thử một lần nữa mới biết được. - gã không dám xem nhẹ năng lực của Hiên Viên Khanh Trần, chỉ e với bộ dạng này của hắn nếu có muốn mạnh mẽ trở lại cũng không thể bất phân thắng bại với gã.

https://thuviensach.vn

- Muốn so thử cái gì? - Hiên Viên Khanh Trần nhìn vũ khí trong tay, tùy ý hỏi.

- Lần trước ta bại dưới tay người bới kiếm, chúng ta vẫn tiếp tục so kiếm. Hôm nay ta quyết không làm cho kiếm của Lâm gia thất bại, nhất định sẽ đâm thủng tim của ngươi! - gã chậm rãi rút bội kiếm bên hông ra. - Vũ khí ở đây đều do những danh gia làm ra, chính ngươi cũng nên lựa chọn một thứ. Ta không muốn dùng binh khí chiếm lợi thế hơn ngươi!

Thanh kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, sắc sáng lành lạnh đầy sát ý lóe lên lướt qua mặt Hiên Viên Khanh Trần.

- Nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ tới, chỉ sợ ngươi không có cơ hội này thôi. - Hiên Viên Khanh Trần tùy ý cầm một thanh trường kiếm. Người muốn giết hắn thì nhiều lắm, có điều từ trước tới giờ bọn chúng đều chết dưới tay hắn và Lâm Tông Càng dĩ nhiên cũng không phải ngoại lệ.

- Hoạt tử nhân! [ý nói người sống như chết rồi, vô dụng] – bỗng nhiên Lâm Tông Càng dùng từ này xưng hô với Hiên Viên Khanh Trần, lúc ở Tây Sở gã vẫn luôn gọi hắn là như vậy. Đây chính là người khiến cho gã lần đầu nếm mùi vị thất bại, bởi vì Lâm gia của gã chính là một danh gia vọng tộc tại Tây Sở nhưng cuối cùng trượt dài từ đỉnh huy hoàng xuống.

- Ngươi muốn chết! -trong mắt Hiên Viên Khanh Trần đều là hàn băng, ý cười nơi khóe miệng thâm trầm đoán không ra ý nghĩa. Sát ý bắt đầu bốc lên bao phủ quanh người hắn, bộ y phục màu đen tung lên, bay phần phật trong gió.

- Ta nghĩ ngươi làm Bắc An vương nhất định sẽ không mấy quan tâm tới rèn đao luyện kiếm, không ngờ thân thủ của ngươi vẫn không tồi, so với năm đó chỉ hơn chứ không kém. Xem như ta không tìm nhầm đối thủ.

Lâm Tông Càng từng bước từng bước áp tới, thân thể gã to lớn, mỗi chiêu thức đều ngập tràn hận ý. Mỗi khi gã chủ động thì không chút chần

https://thuviensach.vn

chờ, càng ngày càng linh hoạt, xuất kiếm nhanh, chuẩn, hiểm, mỗi chiêu đều nhắm ngay ngực Hiên Viên Khanh Trần. Một kiếm trước kia gã chỉ hận không giết hắn, bằng không cũng khiến cho hắn trải qua nhiều biến cố như vậy!

Chiêu thức của Hiên viên Khanh Trần nhìn có vẻ thong thả nhưng khi xuất chiêu phòng thủ thì không chỉ ngăn cản Lâm Tông Càng tấn công mà còn biến hóa kỳ diệu hóa giải kiếm chiêu của gã. Lâm Tông Càng công kích càng dồn dập thì động tác của hắn càng thong thả. Mỗi lần chiêu kiếm của gã tưởng chừng sắp đắc thủ lại luôn bị hắn né tránh được.

- Đáng tiếc, hình như ngươi không có mấy tiến bộ, thậm chí so với huynh trưởng của ngươi còn không làm nên chuyện! - Hiên Viên Khanh Trần mỉm cười đối phó, trong mắt đều là khinh thường và châm chọc.

Lâm Tông Càng rất mạnh, gã khác với Tô Vân Phong. Mỗi một chiêu của gã đều muốn lấy mạng hắn; hơn nữa hiện tại hắn đang bị thương. Nhưng hắn chờ cũng không được lâu như vậy!

- Ngươi không cần nhắc tới huynh ấy. Sai phạm mà huynh ấy mắc phải ta sẽ không tái phạm lần thứ hai! Ngươi cứ việc chuẩn bị sẵn sàng ra đi, trên đường xuống hoàng tuyền chắc huynh ấy cũng không mấy kiên nhẫn đang chờ ngươi đó!

- Phải không? Không biết là chờ ngươi hay là chờ ta! - đột nhiên Hiên Viên Khanh Trần vung tay dung sức đỡ một kiếm do Lâm Tông Càng bổ tới, ngược lại hắn đem trường kiếm cầm trong tay. Vừa rồi vì quá dùng sức mà vết thương nơi ngực vỡ ra, hắn nhanh chóng dùng một tay che ngực còn một tay thì chấp kiếm chống đỡ. Ngực hắn phập phồng, hơi thở cũng hổn hển.

- Ngươi cũng đừng sốt sắng quá, đừng tưởng rằng ngươi có thể gặp may mắn cả đời. Lần trước nếu không phải nha đầu Thu Thủy cứu ngươi thì

https://thuviensach.vn

huynh trưởng ta cũng sẽ không thất thủ, gây phiền hà cho Lâm gia! - nhớ lúc đó, Hiên Viên Khanh Trần thiếu chút nữa bị giết chết, nếu không phải nha đầu Thu Thủy đột nhiên xuất hiện làm kinh động tới đặc phái viên của nước Tây Sở thì sao có chuyện dung hạ hắn sống đến bây giờ.

- Hình như ngươi không có được vận may như ta! - Hiên Viên Khanh Trần chống kiếm đứng dậy, máu tươi từ kẽ tay tràn ra. Thân mình hắn hơi lay động rồi lại nhanh chóng đứng thẳng Iại. - Nếu không tin thì ngươi cứ thứ một lần nữa xem.

Giờ phút này Hiên Viên Khanh Trần không hề phòng bị, hơn nữa nhìn dáng vẻ này là biết hắn thực sự bị thương không nhẹ. Lâm Tông Càng nghi hoặc nhìn hắn, đột nhiên cuồng tiếu nói:

- Ngươi không cần dụ ta mắc mưu. Ngươi nghĩ cái gì ta cũng đoán được, cho dù bây giờ ngươi có thể chống đỡ được, nhiều làm cũng chẳng được bao lâu. Ngươi và Vô Ngân không lúc nào thiếu được nhau, hiện tại ngươi và y đã tách ra, dĩ nhiên là ta có cách bắt từng người các ngươi lại!

- Ngươi vẫn e sợ ta và Vô Ngân như vậy! Cũng đúng, cho tới bây giờ ngươi chưa hề thắng được ta và y, một lần cũng không có. Rõ ràng là ngươi vẫn tiếp tục trượt xuống dưới, không có cơ hội đứng ngang hàng với bọn ta. Ngươi vĩnh viễn chỉ đứng ở phía sau, cả đời làm một kẻ nhu nhược mà thôi! - Hiên Viên Khanh Trần thản nhiên cười, đồng mâu yêu dị đầy khinh thường khiến trán Lâm Tông Càng bạo khởi gân xanh.

- Là ngươi muốn chết. Ta thấy ngươi bị thương nên không muốn lập tức giết ngươi. Nhưng ngươi không cần, vậy ta đây sớm đưa ngươi đi là tốt nhất!

Lâm Tông Càng phản thủ cầm trường kiếm, cánh tay vung lên dùng sức đâm kiếm về phía Hiên Viên Khanh Trần. Nhìn dáng vẻ của Hiên Viên

https://thuviensach.vn

Khanh Trần lúc này như nỏ mạnh hết đà, một kiếm này của gã không khiến hắn chết cũng đủ trọng thương.

Vù ---

Tiếng gió bị xé ngang rin rít, trường kiếm cứ thế lao đến. Đúng lúc này, Hiên Viên Khanh Trần bất ngờ dung sức vung cây kiếm trong tay. Khi hai lưỡi kiếm chạm vào nhau đồng thời kéo theo cường đại lực lập tức đánh bạt hướng kiếm của Lâm Tông Càng đi.

Hiên viên Khanh Trần nhanh chóng phóng ra một đường kiếm khác, tuy không tinh chuẩn nhưng cũng không lệch mục tiêu. Dù Lâm Tông Càng đã né tránh được nhưng lưỡi kiếm vẫn xẹt qua đầu về gã, cắt một lớp áo đầu vai, rạch một đường máu.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 317

Lúc đầu Lâm Tông Càng không để ý đầu vai cảm thấy hơi lạnh, vừa định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên cánh tay gã chết cứng, chớp mắt đã không còn tri giác.

- Ngươi... - gã quay đầu nhìn, vết thương trên đầu vai tuy nhỏ, chỉ chảy ra một vệt máu song lại làm cho gã cả kinh.

- Ngươi thua! - Hiên Viên Khanh Trần cũng nhìn thấy gã có điểm bất ổn.

- Ngươi hạ độc! - Lâm Tông Càng nhanh chóng hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với mình.

Binh khí đều là của ngươi, ta làm sao có thời gian hạ độc. Nhưng đúng là trúng độc như ngươi nói, tốt nhất ngươi nên chặt đứt cánh tay đó đi, không thì đợi độc phát tác cũng được. - Hiên Viên Khanh Trần bình thản nói. Cho dù là với Lâm Tông Càng hay với chính hắn, thua chính là thua, không có bất kỳ một nguyên cớ nào để thanh minh!

Cánh tay Lâm Tông Càng nhanh chóng sưng tấy, lớp da từ màu đồng cổ ban đầu dần chuyển thành thâm đen; màu đen lan dần xuống ngón tay, chạy khắp bờ vai. Gã biết rõ, nếu mình không hành động ngay thì độc nhất định sẽ ăn vào tim.

- Hiên Viên Khanh Trần! – Lâm Tông Càng nghiến răng nghiến lợi hô.

- Ngươi chớ có nhìn ta. Nếu hôm nay vị trí của ta và ngươi chuyển đổi thì có lẽ kết cục của ta còn không bằng ngươi đi! - Hiên Viên Khanh Trần

https://thuviensach.vn

cầm một binh khi đi tới trước mặt Lâm Tông Càng. - Chính ngươi động thủ hay là để ta làm?!

Lâm Tông Càng nhìn người đứng sừng sững trước mặt mình, giống năm đó, ánh mắt cuồng ngạo chưa bao giờ biến mất! Thắng làm vua, thua làm giặc. Đạo lý này dĩ nhiên gã hiểu được. Nếu hôm nay kẻ thua trận là Hiên Viên Khanh Trần thì gã nhất định sẽ một kiếm giải quyết sạch sẽ, quyết không để người sống.

- Hừ! - Lâm Tông Càng cười một tràng dài rồi nhặt kiếm lên, không hề nhìn mà hướng phía đầu vai chém xuống.

Máu cứ thế phun ra, nháy mắt nhiễm đỏ cả người gã. Cánh tay đã lìa khỏi thân lẳng lặng rơi xuống đất. Hai mắt Lâm Tông Càng đỏ sậm, trên mặt đều là vết máu vẩy, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Người tới!

Thoáng chốc, bốn phía xuất hiện binh lính, nhanh chóng bao vây bọn hộ lại. Phó tướng của LâmTông Càng nhìn thấy bộ dạng của đầu lĩnh thì không khỏi giật mình nói:

- Nguyên soái, ngài...

- Bắn tên! - hận ý trong lòng đã vượt qua sự đau đớn vì mất đi cánh tay, Lâm Tông Càng bình tĩnh phân phó.

- Nhưng tướng quân, hắn là Bắc An Vương, hoàng thượng... - phó tướng cũng biết Hiên Viên Khanh Trần lợi hại thế nào nên không dám tùy tiện động thủ.

- Bắn tên! - Lâm Tông Càng,rút kiếm kề trên cổ phó tướng, lớn tiếng ra lệnh

https://thuviensach.vn

- Lâm Tông Càng, ngươi dựa vào cái gì mà ra lệnh cho quân sĩ Đại Nguyệt! – Hiên Viên Khanh Trần không kiêng nể liếc nhìn gã, cứ như tuyên bố trước mắt không có bất kỳ kẻ nào có thể làm thương hắn.

- Ta là nguyên soái, tam quân đều do ta nắm giữ. Bắc An Vương ngươi đã sớm nằm trong danh sách giết hạ của hoàng thượng. Hôm nay ta động thủ giết ngươi, cho dù phvải về lĩnh tội cũng quyết không buông tha ngươi!

Tuy vẻ mặt gã bình tĩnh song đôi mắt lại bắn ra tia điên cuồng. Nếu bỏ qua cơ hội này, Hiên Viên Khanh Trần sẽ không chết theo đúng kế hoạch mà gã đã an bài lúc đầu, sẽ không chết trong chính tay gã. Nếu vậy thì bao năm qua gã nhẫn chịu, tính toán vì cái gì?

- Nguyên soái? - Hiên Viên Khanh Trần chớp mắt. - Ngay cả hổ phù của ngươi cũng là giả thì sao có thể làm thống soái tam quân. - từ trong ống tay áo, hắn lấy ra vật nhỏ mà Vô Ngân đã giao cho.

Hổ phù! Tâm Lâm Tông Càng chấn động. Đúng rồi, lần trước lúc Vô Ngân đến từng quăng hổ phù cho gã nhưng vì gã e ngại thân thủ Vô Ngân nên không có tiếp nhận. Gã cầm chặt chuôi kiếm, khí huyết đang dâng lên khiến cơ thể không thể tiếp tục chống đỡ được. Có lẽ vì mất máu quá nhiều nên cả người gã rét run bần bật.

Đúng là càng chu toàn lại càng dễ mắc sai lầm. Bởi vì lúc đó gã quá mức cẩn trọng nên để cho Vô Ngân nắm được sơ hở. Còn chuyện gã vì sao lại trúng độc, nghĩ kỹ thì chắc Vô Ngân sớm đã chuẩn bị rồi. Vô Ngân công tử đó, ai có thể chiếm được nửa phần lợi thế của y! Khóe môi Lâm Tông Càng gợi lên mạt cười lạnh, khuôn mặt bị máu tươi phủ lấy khi cười càng dữ tợn hơn.

- Tất cả nghe đây, đây chính là hổ phù của hoàng thượng. Nếu các ngươi là quân nhân Đại Nguyệt liền nhanh chóng lui ra; nếu các ngươi dám nghe

https://thuviensach.vn

theo mệnh lệnh của Lâm Tông Càng thì Hiên Viên Khanh Trần ta quyết xử lý không lưu tình!

Hiên Viên Khanh Trần mỉm cười, lạnh giọng nói rồi giơ hổ phù trong tay lên ra lệnh.

Trường bào màu đen phần phật bay trong gió, mỗi động tác nhấc tay cũng thong dong, bình tĩnh, tự nhiên đến uy vũ! Cứ như, trời sinh hắn nên đứng ở nơi này!

Một mảnh xôn xao ---

Trong quân đội có người dẫn đầu quỳ xuống, tiếp theo đó cứ như bị thứ ma lực gì đó thúc dục, tất cả mọi người có mặt đều đồng loạt quy phục, duy chỉ có Lâm Tông Càng đứng đó lăng lăng nhìn hết thảy mọi chuyện trước mắt.

- Ta mới là nguyên soái, các ngươi... các ngươi muốn làm phản! - gã giận điên, mở to mắt quát.

- Bắc An vương là hoàng tộc, cho dù muốn giết cũng phải có lệnh của hoàng thượng. Hổ phù của ngươi là đồ giả, dĩ nhiên không thể thống soái tam quân. Ngươi đã phạm tội khi quân, đáng bị tru sát! – trong quân đội có người lên tiếng, thanh thanh hữu lực, giọng điệu khí phách.

Một tiếng quát lớn vang lên, như tiếng sấm trời nhất thời nổ tung, binh lính bắt đầu đứng lên, xôn xao tranh luận. Điều này làm cho Lâm Tông Càng nhất thời phát hoảng.

- Lâm Tông Càng, ngươi cũng nghe đi! – Hiên Viên Khanh Trần Chậm rãi đi tới trước mặt gã. Hiện tại cả người gã đều là máu, ánh mắt đầy oán hận nhìn cảnh tượng trước mắt.

https://thuviensach.vn

- Aiii, ngươi cần gì phải cố chấp, chưa công đã chết. Thực ra đã lãng phí tâm tư nhiều năm của ngươi, không đáng! - ý cười của hắn vĩnh viên đều mị hoặc như vậy khiến gã nghe như một thứ đao kiếm khắc vào trong lòng.

- Ngươi câm miệng! Vô Ngân,ta và ngươi không giống nhau, hành động không có lấy nửa điểm cốt khí. Mấy năm nay ngươi theo sau hắn, có năng lực chiếm được cái gì. Chẳng lẽ ngươi còn hy vọng dựa vào Hiên Viên Khanh Trần để giúp ngươi với được vương vị Tây Sở?

- Ta không hiếm lạ! Nếu muốn ta đã có được tất cả, đây chính là điểm khác biệt mà ngươi vĩnh viễn không bằng ta. Có điều, ngươi biết hay không biết cũng chẳng sao, người chết thì cần gì phải biết nhiều thứ! - Vô Ngận xem xét miệng vết thương của Lâm Tông Càng. - Dù ngươi có chém đi canh tay cũng không có cách cứu vãn.

- Đúng là ngươi, ta thật hối hận vì sao lúc trước không dùng một kiếm giết chết ngươi! – gã căm phẫn nói.

Vô Ngân nở nụ cười đáp trả:

- Lần trước ta cho ngươi cơ hội, ngươi không cần, nên không thể trách ta được. Độc này phát tác không quá nhanh, ngươi hảo hảo hưởng thụ đi. Nếu tính lại, ngươi thiếu ta một kiếm, còn đây là thứ ta đáp lễ!

Y thuận tay sờ sờ đầu vai, nói đó vẫn còn thủng một lỗ trên áo choàng, rồi cười thản nhiên.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 318

Độc được hạ vào lúc kiếm của Lâm Tông Càng đâm y từ phía sau trước đó, độc vẫn còn lưu lại trên thân kiếm và khi gã và Hiên Viên Khanh Trần giao đấu, hai thân kiếm chạm vào nhau như một cách dẫn độc. Vô Ngân biết rõ gã là loại người nào, cho dù tếể nào thì gã cũng sẽ cho đối thủ một kich trí mạng. Thế nên bọn hắn đã đánh vào tính hiếu chiến mới làm cho gã dễ dàng vứt bỏ sinh mạng.

Ánh mắt Vô Ngân nhìn Lâm Tông Càng không hề có cảm tình, cứ như y xem gã là vật phẩm dùng để thử nghiệm độc dược của mình. Khi hành động, trên mặt y vẫn nở một nụ cười ngàn năm không đổi, vô luận là khi nào thì vẫn một nụ cười bình thản như thế!

Lâm Tông Càng thở hào hển, ngực phập phồng, máu không ngừng trào ra từ miệng vết thương khiến cho cả người gã như lâm vào hầm băng. Gã giương mắt lên, ánh nhìn đầy hận ý với vô Ngân.

- Hừ, ngươi muốn động thủ thì cứ tự nhiên. Ta tính không bằng người, có tính cũng là thất sách; bây giờ rơi vào tình thế này cũng chỉ là kẻ vô dụng, một thứ phế vật. Muốn giết liền giết, không cần tra tấn ta!

- Giết ngươi làm gì, ngươi đã như nỏ mạnh hết đà, ta giết ngươi cũng chẳng có ý nghĩa. Chờ lát nữa độc phát, tự ngươi sẽ chết, bằng không liền cho ngươi giữ lại toàn xác! Người như ngươi xưa nay tâm thế kiêu ngạo, hôm nay rơi xuống địa ngục thế này e là trong lòng đã sớm thành tro tàn. Nói ra chúng ta cũng là người quen biết, ta thật sự không hạ thủ được!

https://thuviensach.vn

Vô Ngân trầm ngâm nói, lời lẽ không hề có cảm xúc, bình thản tới mức làm cho ngươi ta hụt hẫng sinh ra tuyệt vọng. Đúng vậy, y khinh thường chuyện phải đụng tay đụng chân vì ai đó, không phải không muốn mà là không một ai có thể tác động tâm trí y.

Lâm Tông Càng chuyển mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Đôi mắt yêu dị của hắn đã sớm không còn nhìn chăm chú vào gã, không biết hắn đang nhìn đi đâu. Căn bản, bọn họ không hề đặt gã lên ngang hàng mình, tựa hồ ngay cả một cái liếc mắt cũng chỉ là một thứ hy vọng xa vời.

Bất giác, cảm giác bi thảm kéo đến, trên khuôn măt bị máu đen bám dính của gã tràn ra một nụ cười bi cuồng. Ta thua hoàn toàn, ta chấp nhận! Lâm Tông Càng ta không bâng các ngươi! - hai mắt đỏ sậm của gã chăm chú nhìn Vô Ngân, vẻ mặt oán độc cực điểm, từng tiếng gằn vang lên. - Vô Ngân, cho tới bây giờ ngươi vẫn nói ta quá mức ham chiến danh lợi, theo đuổi tới cùng kết quả thắng thua; còn ngươi vô tâm vô lệ. Có điều ta thực mong ngươi sẽ có một ngày vì không chiếm được người hoặc việc như mong muốn mà trằn trọc; mà dù có chiếm được thì cũng ngày ngày bất an, khủng hoảng vì bị mất đi tất cả!

- Hy vọng vậy! - y cười nhẹ. Chuyện sau này ai có thể đoán trước được, cũng như nhiều năm trước, từng có hai thiếu niên từng có quãng thời gian trò chuyện thực vui vẻ. Chỉ là không biết từ khi nào thì giữa bọn họ xuất hiện một bức vách, ngăn cách hai người, chia tách họ sang hai con đường hoàn toàn khác biệt. Và một người luôn luôn lãnh tình nhưng đã lựa chọn đứng bên cạnh Hiên Viên Khanh Trần.

- Nhất định, nhất định sẽ có một ngày như vậy! Lâm Tông Càng ta dù có chết, bị nhốt đánh xuống mười tám tầng địa ngục, chịu mọi đau khổ dày vò thì ta cũng sẽ nhìn ngươi tới ngày đó. – Vẻ mặt của Lâm Tông Càng thực dữ tợn, trông như ma quỷ từ địa ngục hiện hình.

https://thuviensach.vn

Gã có gì sai?! Không, gã không sai! Bắt đầu từ khi Lâm gia nhận được lệnh phải ám Sát Hiên Viên Khanh Trần thì gã đã biết không thể trở lại khoảng thời gian như trước kia. Chính là gã không ngờ kế hoạch ám sát bị thảm bại như thế!

- Vậy ngươi cứ từ từ chờ xem!

Bùm! ---

Gã chống đỡ không được nữa, chân sau quỳ xuống đất, một tia khí lực cuối cùng chậm rãi trôi tuột khỏi cơ thể. Gã không cam lòng, đau khổ chờ đợi nhiều năm, kết quả cuối cùng vẫn giống như trước! Lâm Tông Càng lộ nụ cười sầu thảm, đôi mắt oán hận nhìn chằm chằm bọn họ.

- Ta thực hối hận vì lúc trước đã biết các ngươi! - thấp rủa một tiếng, gã như đang hỏi chính mình! Nếu không gặp thì gã vẫn là một công tử vọng tộc Tây Sở, vĩnh viễn đứng ở nơi cao nhất, sẽ không theo đám mây ngã xuống dưới một cách thê thảm như thế này. Dần dần, hơi thở của gã yếu dần, thân mình run rẩy lợi hại song không chịu yếu thế trước mặt Vô Ngân.

Chút tôn nghiêm cuối cùng này gã muốn giữ lại!

- Ca ca ~~~ - có tiếng người vội vã hô lên, từ xa xa vang lại, nghe như quen thuộc lại xa lạ khiến cho lòng gã không khỏi động.

Là nàng! Vô Ngân vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn người đang bôn chạy tới lướt qua y và Hiên Viên Khanh Trần rồi quỳ gối trước mặt Lâm Tông Càng.

- Ngươi tới làm cái gì? Chẳng phải ngươi đã sớm lựa chọn rồi sao, còn tới làm gì? - tầm măt Lâm Tông Càng đã mơ hồ, trong miệng lầm bầm lời trách oán nhưng mắt vẫn cố mở to để nhìn rõ người trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

- Muội xin lỗi. - nàng cúi đầu khóc nức nở, bàn tay run run kìm đầu vai gã, không đành lòng nhìn vết thương.

- Lâm gia không có người như ngươi, hiện giờ ngươi tới nói chuyện này làm cái gì. Đồ vô dụng! - Lâm Tông Càng mắng xong liền ném trường kiếm đi, cánh tay duy nhất còn lại chậm rãi vươn ra vuốt nhẹ má nàng. Cảm giác ấm áp khiến cho cõi lòng lạnh lẽo như băng của gã nóng lên chút.

- Muội... - nàng mở miệng song không nói được gì.

Đúng là nàng vô dụng, ngoại trừ việc liên lụy người khác thì nàng không làm được chuyện gì ra hồn. Nàng từ từ nâng mặt lên, ngước nhìn Hiên Viên Khanh Trần và Vô Ngân đứng phía sau, khớp hàm cắn chặt.

- Không được cầu bọn hắn, ta không cần người khác thương hại, nhất là bọn hắn! - ý thức của Lâm Tông Càng càng ngày càng mơ hồ nhưng vẫn hiểu được nàng muốn làm gì. - Nếu ngươi còn nhận ta là ca ca thì hãy hứa sẽ không cầu bọn hắn! - gã lớn tiếng quát khiến cho nàng ngơ ngẩn chỉ biết dùng sức gật đầu với gã.

- Nàng là muội muội của ngươi, sao ngươi nỡ làm khổ nàng trơ mắt nhìn ngươi chết đi! - Vô Ngân bình thản nói. Đối mặt với kết quả này, Hiên Viên Khanh Trần hơi nhíu mày, còn y thì chẳng có lấy một chút biến hóa tình cảm nào.

Mọi nghi hoặc lúc trước cuối cùng đã được cởi bỏ bởi đáp án này. Vô Ngân đã đoán được một ít nhưng vì cần một căn cứ cuối cùng mới dám xác thực.

- Cái này cho ngươi! - y đi tới gần hai người họ, đưa thứ gì đó cho Thu Thủy.

- Đây là? - Thu Thủy nghi hoặc nhìn Vô Ngân.

https://thuviensach.vn

- Ngươi không cần giả hảo tâm! - Lâm Tông Càng quát.

Ta không phải vì ngươi. Dựa theo tính ta thì ngươi cứ thế chết đi mới đúng tâm ý. Chăng qua có người không hy vọng Thu Thủy gặp chuyện không may, còn ta cũng chỉ là tùy theo tâm ý người kia. Tự ngươi lựa chọn thôi! Vô Ngân tùy ý nói.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 319

Hiên Viên Khanh Trần đang nghe Vô Ngân nói những lời này thì bất chợt ánh mắt sắc bén đảo qua đám binh sĩ trước mặt. Dư quang xẹt qua khóe mắt, xa xa có một thân ảnh hiện lên rất nhanh. Nếu hắn không nghe lầm thì giọng nói vừa rồi kia hắn là...

Còn muốn né tránh sao? Nghĩ tới đây khóe môi Hiên Viên Khanh Trần gợi lên một tia cười ôn hòa.

Sự kinh ngạc trong hắn vì chuyện giữa Lâm Tông Càng Và Thu Thuy tạm thời bị giảm bớt.

Hổ phù đang nằm trong tay hơn nữa hắn là người có danh vọng nên quân lính đều nhất nhất thần phục. Về phần Lâm Tông Càng và Thu Thủy...

- Ngươi đã sớm biết rồi? - Hiên Viên Khanh Trần cùng Vô Ngân trở về, thuận tay quăng hổ phù cho y.

- Chỉ đoán được một nửa nên không muốn nói cho ngươi biết. Ngươi không trách ta tự tiện đưa giải dược cho Lâm Tông Càng?

- Cũng không cần ngươi dùng độc, với một người như gã, khi rơi vào kết cục này e là không còn tự tôn để sống tiếp. Hiện tại gã có sống cũng chỉ vì nghĩ tới Thu Thủy. - nói tới chuyện này Hiên Viên Khanh Trần lại thở dài một tiếng.

- Ta cũng thật không ngờ Thu Thủy là muội muội của hắn. Ngẫm lại thấy Thu Thủy lúc đó đột nhiên xuất hiện quấy nhiễu sứ giả các nước khác mà vô tình cứu được ngươi đúng là rất trùng hợp.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần nhắm mắt lại chừng nửa khắc rồi chậm rãi mở ra:

- Thật ra ta lại nghĩ, có lẽ mệnh ta không tuyệt nên nàng chỉ vừa vặn xuất hiện vào lúc đó thôi.

- Ồ, ngươi nghĩ như vậy? - Vô Ngân chớp mắt, khóe miệng cong cong cười.

- Ừm, đôi khi nhìn mọi vật không thể quan sát vẻ bề ngoài, ánh mắt quá sắc bén đôi lúc lại dẫn tới nhìn nhận sai. - đạo lý này hắn đã dùng hơn mười năm trời mới nhìn thấu triệt.

Nêu sớm hiểu được thì hắn sẽ không đi lòng vòng quá nhiều đường, tổn thương tâm Cảnh Lan và khiên chính mình hãm vào sai lầm khó có thể vãn hồi!

- Cũng đúng, nếu nhìn bình thường thì chẳng có khúc mắc gì cả! - Vô Ngân gật gù tán thành.

Cũng may bọn họ hợp tác, bằng không nơi này đã sớm trở thành bãi phơi thây rồi. Vật nhỏ này đúng là dùng được! - y tùy ý thảy qua thảy lại hổ phù trên tay như món đồ chơi, miệng tùy hỏi.

- Sao ngươi còn ở nơi này? -lúc trước y quan sát thấy thần sắc hắn không đúng lắm nhưng nửa ngày trời vẫn không có động tĩnh.

- Bằng không ta phải đi đâu? - Hiên Viên Khanh Trần tựa tiếu phi tiếu cười. Khi nhìn ra ngoài quân trướng, ánh mắt hắn dần biến nhu hòa.

Nêu nàng muốn chạy thì sớm đã rời đi, dù có lời hứa hẹn gì cũng không cách nào lưu giữ nàng lại được. Chỉ là lúc này...

Lo lắng trong lòng dần tràn ra khắp tâm trí hắn, bao quanh miệng vết thương lấn áp sự đau đớn. Cùng thời khắc đó, Cảnh Dạ Lan đang đứng

https://thuviensach.vn

ngắm nhìn quân trướng của Hiên Viên Khanh Trần. Toàn bộ thân thể nàng đắm chìm trong rặng mây đỏ cuối chiều, trên mặt ẩn hiện nhiều điểm đỏ ửng. Lúc trước nàng đánh liều chen lẫn vào trong quân, tới khi thấy hắn bình an thoát hiểm mới lặng lẽ rời đi.

Nghĩ thấy con người ta đôi khi rất kỳ quái. Nghĩ tới đây nàng nhịn không được lắc lắc đầu, nàng cũng không ngờ bản thân lại có lúc động tâm; hơn nữa còn vì một nam nhân. Thật sự không ngờ tới...

Nàng lưu luyến rời ánh mắt rồi đi vào trong sơn động. Một đôi mắt đầy oán hận gắt gao bám theo thân ảnh nàng, đơn giản vì trên miệng nàng ta đang bị nhét ống tay áo, chỉ có thể phát ra tiếng “ưm ưm".

Cảnh Dạ Lan nhìn rồi lấy miếng vải nhét trong miệng nàng ta ra:

- Làm ngươi nghẹn đã nửa ngày, giờ muốn nói cái gì thì nói đi. - hiện tại tâm tình nàng không tồi lắm.

- Lâm Tông Càng thua? - Câu đầu tiên Tô Tĩnh Uyển hỏi.

- Không biết chấp nhận thực lực, gã thua thật thảm! – Cảnh Dạ Lan ngồi xuống đối diện với nàng ta, lạnh lùng nhìn.

Tô Tĩnh Uyển biến sắc, oán hận trong miệng:

- Hừ, ngươi đắc ý cái gì. Hiên Viên Khanh Trần thắng thì có sao, tên Lâm Tông Càng này đúng là phế vật, lãng phí thời gian của ta! - nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên nàng ta mỉm cười quyến rũ với Cảnh Dạ Lan. - A, sao Bắc An Vương phi ngươi lại một mình quay trở lại đây có phải Hiên Viên Khanh Trần nơi đó đang khanh khanh ta ta bên nhau nên ngươi không muốn V=vướng bận?!

- Ngươi lại muốn giở trò gì? Rõ ràng là lời nói dối, muốn dùng chọc giận ta hả? Trong lòng ngươi e là cũng không mấy thoải mái! - bất giác nàng

https://thuviensach.vn

cảm thấy thương hại Tô Tĩnh Uyển. Một phen tâm huyết bố trí nháy mắt liền hóa thành hư ảo. Nàng ta hận Hiên Viên Khanh Trần sâu đậm và yêu cũng sâu đậm.

- Ta?! – Tô Tĩnh Uyển cười lạnh nói. - Ta chỉ muốn nhìn ngươi và Hiên Viên Khanh Trần không thể gần nhau, sau đó sẽ thảm bại trong tay ta. Ngươi không biết điều đó khiến lòng ta vui vẻ như thế nào đâu!

- Lâm Tông Càng binh bại, ngươi định dung cái thân thể đổ nát của mình duy trì đối phó tới khi nào. Ngươi đã mất đi đại thế, hiển nhiên là không thể nhìn được thảm trạng của Hiên Viên Khanh Trần như ngươi chờ mong. Chi bằng ta tiễn ngươi một đoạn đường, đỡ khiến ngươi sống mà chịu tội. - nói xong, nàng lấy châm từ trong ống tay áo ra.

- Ngươi dám! - Tô Tĩnh Uyển mở bừng mắt, thân mình hơi phát run. Sao Cảnh Dạ Lan lại không đám, lần trước thiếu chút nữa Tô Tĩnh Uyển nàng đã chết trong tay nàng ấy. – Ngươi giết ta sẽ có lỗi với ca ca ta. Hắn đã bị ngươi hại cho thảm hại, nay ngươi lại giết ta, đây chính là cách ngươì hồi báo ca ca ta cao? - Tô Tĩnh Uyển liều mạng giãy thoát khỏi khốn cảnh nhưng lại phát hiện hàn sương đang ngưng kết trên mặt Cảnh Dạ Lan.

- Tô Vân Phong đối với ta rất tốt, ta cũng đã từng hứa và tha cho ngươi vài lần. Ngươi yên tâm, ta không muốn mạng của ngươi, chẳng qua ta chỉ muốn khiến cho ngươi từ nay về sau không khác gì một hoạt tử nhân. Lúc trước ta cùng từng đồng ý với hắn, giữ lại cho ngươi một mạng nên coi như ta hạ thủ lưu tình. Có thể nói ngươi là người duy nhất có thể sống trong tay ta, đó là hạn độ lớn nhất của ta rồi!

Nàng âm trầm nói, cây châm trong tay nhằm chuẩn xác vào Tô Tĩnh Uyển.

Khi châm tới gần người, đồng mâu của nàng dần dần phóng đại thì Tô Tĩnh Uyển chợt lớn tiếng hô:

https://thuviensach.vn

- Ta có biện pháp cởi bỏ độc trên người ngươi!

Đôi mắt Cảnh Dạ Lan thoáng chốc căng thẳng, động tác tay bị kiềm chế nhưng rồi nàng lắc đầu cười:

- Không cần!

- Ngươi không muốn sống sao? - Tô Tĩnh Uyển kinh ngạc với câu trả lời của Cảnh Dạ Lan. Làm sao lại có người không muốn sống!

- Lời của ngươi ta không thể tin tưởng, nhất là ngươi vì mạng sống thì cái gì cũng có thể nói ra. Nếu ta tin ngươi mới là ngu xuẩn. – Cảnh Dạ Lan cười lạnh. - Ta và ngươi không giống nhau, thứ là của ta thì ta quyết không buông tay; còn nếu không phải thì ta cũng không muốn bắt buộc. - nói xong, tay nàng khẽ động, cây châm lập tức che lại huyệt nói của Tô Tĩnh Uyển.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 320

Chương 320

- Đợi chút. – bên ngoài sơn động có người nhẹ nhàng cười lên tiếng ngăn cản Cảnh Dạ Lan. Theo đó, bóng người chầm chậm tiến vào, nụ cười mị hoặc kia giơ lên.

Cảnh Dạ Lan lạnh lùng nhìn rồi nói:

- Làm sao ngươi biết ta ở trong này? – khi nói chuyện, nàng lơ đãng nhìn về phía sau người tới và một tia thất vọng lướt nhanh qua trong mắt.

Hắn không có tới…

- Nếu vương phi không xuất hiện thì sao ta có thể tìm được người. – Vô Ngân xem xét bốn phía, cười hì hì nói. Ánh mắt y dừng lại trên người Tô Tĩnh Uyển không khỏi mị lên.

- Tìm ta làm cái gì? Không phải việc ngươi mượn tay ta để làm đã kết thúc tốt đẹp rồi sao. = Cảnh Dạ Lan chậm rãi đứng lên, tà nghễ liếc nhìn Vô Ngân một cái. Dù tâm tư của y có bị người khác vạch trần thì y vẫn cười mê người như vậy.

- Vương phi cần gì nói như vậy, ta nghĩ vương phi cũng muốn biết ai là người đứng sau bức màn thao túng này. Vậy nên Vô Ngân mới dùng chút tiểu kỹ xảo trước mặt người, cũng không có tính là quá.

Ngay từ đầu y đã đoán được nữ tử bên cạnh Lâm Tông Càng nhất định có quan hệ gì đó với bọn y. Hơn nữa, thủ pháp hành động của nàng khiến

https://thuviensach.vn

Vô Ngân cảm thấy khá quen thuộc nên y đoán mục đích của nàng ta là hướng tới Khanh Trần và vương phi. Có điều, muốn nàng ta tự động xuất hiện vẫn phải dùng một ít thủ đoạn.

Khanh Trần luôn lo lắng cho thân thể của Cảnh Dạ Lan nhưng lại không có nói cho nàng biết. Còn Cảnh Dạ Lan, tuy nàng mạnh miệng cái gì cũng không hỏi không nói nhiều nhưng trong lòng thực ra rất nhớ thương hắn. Thân thể nàng không khỏe, với đủ loại bệnh trạng nhìn như giống mang thai mặc dù không bắt mạch được chính xác. Có điều, theo y thì Cảnh Dạ Lan là một người dám ra tay hành sự!

Tiểu kỹ xảo! Cảnh Dạ Lan cười lạnh nhạt:

- Đúng vậy, ngươi đã sớm muốn lấy ta làm mồi nhử khiến cho người phía sau bức màn mắc câu. Nhưng chỉ sợ ngươi không ngờ được, người ra tay với ta lại là Thu Thủy.

- Quả thật không ngờ sẽ là nàng ấy, thậm chí ta còn đoán người phía sau là Tô Tĩnh Uyển. Tuy rằng các nàng có những suy nghĩ bất đồng nhưng một khi liên quan tới ngươi và đứa nhỏ của Khanh Trần thì các nàng sao có thể ngồi yên được! – nói tới đây, Vô Ngân quay sang nhìn Tô Tĩnh Uyển, miệng cong cong nở nụ cười. – Sườn phi nương nương, ngươi nói có đúng không?

- Cũng chỉ có người nghĩ ra được. Bởi vì ngươi không giống ai cho nên so với ai khác ngươi đều nhìn thấu triệt và cũng chỉ có người mới có thể ở chung với Hiên Viên Khanh Trần nhiều năm như vậy. Đều là những kẻ lãnh huyết vô tình!

Đôi mắt yêu mị của nàng nhìn y đầy đùa cợt, nụ cười nơi khóe miệng càng ngày càng thâm sâu, dần dần tiếng cười lớn thêm khiến khuôn mặt vốn tái nhợt bệnh tật không chút máu vì kích động mà đỏ ửng.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Vô Ngân dường như có thể thấu hiểu nhân tâm, toàn bộ những điều y đoán đều không sai biệt. Nàng tính toán từng chút, hành động cẩn mật nhưng cuối cùng vẫn bị y nhìn thấu.

- Từ ngày ta biết ngươi thì ta đã là một kẻ lãnh huyết vô tình, chẳng lẽ ngươi đã quên! – Vô Ngân cười như đứa trẻ cứ như những lời Tô Tĩnh Uyển nói là đang khen ngợi chứ không phải chửi mắng, thậm chí còn có chút hưởng thụ, nhân tiện giải thích thêm.

- Sao, ngươi còn chưa nghĩ ra thuốc giải mới?! – Tô Tĩnh Uyển liếc Vô Ngân. Vô Ngân không làm chuyện gì mà không có lợi cho mình, đúng lúc y tìm tới ngăn cản Cảnh Dạ Lan giết nàng thì nhất định là có gì chuyện gì đó cần nàng. Nghĩ vậy, một nụ cười đắc ý dạng khai. – Vô Ngân ngươi cũng có một ngày đi cầu người khác sao? Ha ha ha ha~~

- Quả thực là chưa có! – Vô Ngân thực tâm nói. – Vừa rồi ta còn nghĩ là không nên ngăn cản vương phi giết ngươi! – dường như y đang mâu thuẫn, trên mặt ẩn hiện sự ảo não.

- Ta sẽ không nói cho ngươi biết, đừng mơ tưởng! – nàng ngừng cười, đột nhiên mở bừng hai mắt đầy oán hận nhìn Vô Ngân. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Vô Ngân phỏng chừng đã chết trăm ngàn hồi rồi!

- Ta biết độc dược lúc trước chỉ có ngươi biết cách phối chế, nhưng chắc ngươi cũng không dự đoán được là sẽ tính sai. Tĩnh Uyển, ngươi cũng nên biết con người của ta có một thói quen không tốt lắm, khi chưa rõ chuyện gì thì ta sẽ không vội vàng kết luận, ngươi đã khơi gợi lòng hiếu kỳ của ta, dĩ nhiên ta không thể buông tha cho cơ tốt hội này! – nói xong, y nâng Tô Tĩnh Uyển đứng lên.

Cảnh Dạ Lan lập tức ngăn trước mặt y:

- Nàng là của ta! – tâm tư Vô Ngân không ai đoán được, mặc kệ những lời Tô Tĩnh Uyển nói khi nãy là thật hay giả thì nàng cũng không thể giao

https://thuviensach.vn

nàng ta cho Vô Ngân được.

- Ta biết, ta chỉ mượn một chút. Lúc nàng đi như thế nào thì ta nhất định sẽ để nàng còn nguyên vẹn giao lại cho vương phi, được chứ!? – y vươn tay, nhẹ giọng nói với Tô Tĩnh Uyển. – Ngươi quyết định đi, là đi theo ta hay để Khanh Trần xử lý ngươi?

- Ta nói rồi, nàng là của ta, ai cũng không có quyền mang nàng đi!

- Vương phi, người muốn ta buông tha cho Lâm Tông Càng vì người không muốn Thu Thủy chết. Mệnh của nàng là do người cấp, dĩ nhiên ta không thể động nhưng Tô Tĩnh Uyển là người cùng sư môn với ta, theo lý thì ta có thể xử trí. Cho dù vương phi có đồng ý với Tô Vân Phong điều gì cũng không thể ngăn cản ta. Không tin thì vương phi có thể thử xem. – y nói thong thả mà kiên định muốn lúc này mang Tô Tĩnh Uyển đi; khẩu khí không chấp nhận nửa điểm thương lượng. Vẫn là nụ cười như thường song mang cho người ta cảm giác áp bức vô hình.

- Đợi chút, ta đi theo ngươi! – Tô Tĩnh Uyển đột nhiên lên tiếng.

- Nghĩ thông suốt rồi?! – Vô Ngân hài lòng với lựa chọn của nàng ta.

- Ngươi không sợ ta nói lung tung làm ra giải dược độc chết nữ nhân này! – Tô Tĩnh Uyển tà tà trừng mắt nhìn Cảnh Dạ Lan liếc xéo.

- Dù sao thì ai cũng không biết được kết quả, chi bằng cứ thử xem. Chính là nếu nàng vì thế mà chết thì cũng không hợp với tâm nguyện của ngươi. Phỏng chừng tâm Khanh Trần khi đó cũng như tro tàn, ngẫm lại thì người đắc ý nhất nói không chừng chính là ngươi! – y bình thản nói rồi kéo Tô Tĩnh Uyển tới bên người. – Vương phi, người cũng nên biết thời gian của mình không còn nhiều lắm. Hắn đang ở dưới chân núi, về phần người muốn đi hay ở thì đó là chuyện của các ngươi. Miễn cho ta cáo lui trước, vừa rồi bất kính, đắc tội rồi!

https://thuviensach.vn

Nói xong, y mang theo Tô Tĩnh Uyển rời đi, chỉ để lại Cảnh Dạ Lan còn ngơ ngác nhìn xuống núi. Đúng vậy, thời gian của nàng không còn nhiều lắm…

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 321

Vô Ngân đột nhiên rời đi, Hiên Viên Khanh Trần chỉ thản nhiên cười. Quen biết đã nhiều năm nên hắn đương nhiên hiểu được lúc này Vô Ngân né đi nhất định là có lý do của y.

Cầm tờ giấy Vô Ngân lưu lại, hắn trầm giọng nói:

- Truyền lời của cô vương, chỉnh đốn tam quân, thủ hạ mưu sĩ của Lâm Tông Càng nếu muốn rời đi thì cứ đi, nếu muốn ở lại làm thủ hạ của cô vương thì vẫn giữ nguyên chức vụ ban đầu. - hắn phân phó thu hạ, cầm hổ phù trong tay. Vật nhỏ này chính là thứ nắm giữ một nửa mạch máu của Hiên Viên Triệt, hiện tại dù hắn ta có muốn hành động thì cũng chỉ biết dậm chân tại chỗ.

Những ngày sau đó đối với Hiên Viên Khanh Trần hầu hết đều thức trắng đêm. Hắn phải chỉnh đốn quân doanh, không chỉ lưu lại thủ hạ mưu sĩ lúc đầu của Lâm Tông Càng mà trong quân cũng nhanh chóng ổn định lòng người.

Thêm nữa, binh lực tại Bắc An của hắn đã hình thành thế giằng co với Đại Nguyệt, rõ ràng ưu thế đã được xác định rõ ràng.

Cây nến trên bàn được người hầu khơi đốt mấy lần vì Hiên Viên Khanh Trần còn đang ngồi đó nghiên cứu bản đồ địa hình, bất tri bất giác đã đến nửa đêm.

- Ngươi đi xuống trước, cô vương còn xem một lát nữa. - hắn thấy người hầu đã có vẻ mệt mỏi nên lệnh cho họ đi ngủ trước. Mãi tới khi ánh nến leo

https://thuviensach.vn

lắt cạn thì Hiên Viên Khanh Trần mới buông tấm bản đồ xuống, nhu nhu đôi mắt nhức mỏi rồi chậm rãi đứng dậy.

Bên ngoài quân trướng về đêm tĩnh lặng một mảnh. Gần đây thời tiết có chuyển biến, trên bầu trời tối đen cũng thưa thớt hẳn những vì sao.

Hắn không kinh động một ai một mình tới chỗ Mặc Câu rồi xoay người lên ngựa. Lâu rồi hắn không cưỡi ngựa vào đêm đi tản bộ, còn nhớ vài lần hắn ôm nàng cùng đồng hành.

- Ta đem thiên hạ tặng cho nàng, nàng có vui không? - hắn từng nghĩ nữ tử trong lòng mình nhất định sẽ vui vẻ đón nhận.

- Ta không hiếm lạ, cũng không cần! – nàng lạnh lùng trả lời, trong đôi mắt không có lấy chút vui sướng. - Ngươi cho ta, ta đều không cần! - nàng giơ lên khuôn mặt quật cường, dứt khoát từ chối hắn.

- Ha ha ha~-~

Bất giác Hiên Viên Khanh Trần phát ra một trận cười nhẹ. Sau khi cúi đầu hắt ra tiếng thở dài, hắn ngửa đầu nhìn thiên không, tay nắm dây cương giục ngựa bước đi. Bộ phục trang màu đen bay lên trong gió, nhanh chóng dung nhập vào bóng đêm.

Hắn muốn đi đâu? Trên khuôn mặt người vẫn luôn đi theo sau hắn nãy giờ hiện lên vẻ âu lo.

Đêm đã khuya, liên tục vài ngày qua hắn không có nghỉ ngơi tốt, giờ lại muốn làm cái gì? Con ngươi linh động phù đầy lo lắng, quan tâm! Cố không gây ra tiếng động, nàng lặng lẽ theo sau. Cũng may Hiên Viên Khanh Trần không cho Mặc Câu chạy mà chậm rãi thả bộ.

Nơi biên giới này núi non trùng điệp, trong đêm tối ẩn hiện bóng núi mờ ảo, kỳ dị; chốc chốc gió lạnh thổi tới khiến nàng vội vã ghì chặt lấy chiếc

https://thuviensach.vn

áo choàng trên người. Song nàng vẫn yên lặng, ẩn thân trong bóng đêm nhìn hắn.

Hiên Viên Khanh Trần đứng ở đỉnh núi một hồi lâu, đột nhiên hắn mở miệng hô lớn:

- Cảnh Lan ~~~ - tiếng nói hùng hậu vang vọng trong sơn cốc, hồi âm ngân nga không ngừng dội bên tai nàng. Đã là đêm khuya, thình lình nghe hắn gọi tên mình khiến Cảnh Dạ Lan cả kinh trong lòng và đâu đó trong trái tim có một dòng ấm áp tràn chảy.

- Cảnh Lan ~~~ - hắn lại hô một tiếng nữa mang theo bao nỗi nhớ thương. Trước mắt là màn đêm bất tận, trong lòng là nỗi nhớ không thể nào ức chế nổi cứ thế ồ ạt trào ra.

Bận rộn với quân vụ làm cho hắn tạm thời không nghĩ tới chuyện của nàng, nhưng chỉ cần một chút khe hở là nụ cười của nàng, giọng nói ôn dịu nhỏ mềm của nàng, cái nhăn mày cắn môi quyến rũ của nàng đều hiện về trong đầu hắn, luẩn quẩn không chịu đi.

Hiên Viên Khanh Trần biết nàng đang ở gần bên hắn nhưng lại không muốn lộ diện gặp mình.

Cảnh Lan, nàng đã quyết tâm ở lại thì vì sao không chịu gặp ta? Hắn lại thở dài, tiếng thở theo gió đêm tán đi...

Phía sau, bất chợt xuất hiện một tiếng ai than nhẹ tới mức không thể nghe thấy khiến Hiên Viên Khanh Trần quay phắt người lại:

- Cảnh Lan! - trong lòng hắn nảy lên một cái, tuy thanh âm này rất nhỏ nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy, hàng mày vốn nhăn chặt từ từ thả lỏng. - Đã đến đây lại không chịu xuất hiện, đó không phải tác phong của nàng! - hắn cười nhẹ nói.

https://thuviensach.vn

Đáp lại hắn chỉ có tiếng gió không ngừng thổi.

- Cảnh Lan, nếu nàng đã đến đây vì sao không chịu ra gặp ta! - lúc này Hiên Viên Khanh Trần đã cười không nổi.

Có rất nhiều chuyện được hắn định liệu trước, nắm chắc phần thắng về mình nhưng khi gặp gỡ nàng thì hắn mới biết được thế gian này không phải mình muốn là có thể thao túng chuyện gì hay ai đó.

- Ta rất nhớ nàng! - hắn đột nhiên thay đổi khẩu khí, thâm tình nói lời nhung nhớ. - Ta biết nàng đang nghe, ta rất vui vì cuối cùng thì nàng cũng lựa chọn ở lại bên cạnh ta. Ta chỉ muốn gặp nàng một lần để cho ta biết bây giờ nàng có mạnh khỏe hay không? - hắn khẩn thiết nói, giọng nói ôn nhu tan vào trong màn đêm lạnh lẽo làm tâm Cảnh Dạ Lan ấm áp.

Nàng lẳng lặng đứng ở một nơi bí mật gần đó, ngắm nhìn khuôn mặt quen thuộc. Trong lòng nàng rất rõ, nàng đã chọn lưu lại, nàng vẫn luôn ở trong quân doanh, quan sát hắn mỗi ngày, nhìn hắn cứ tới đêm khuya lại ngẩn người nhìn bầu trời đêm. Nghĩ tới đây mắt nàng cay xè.

Nàng vì hận nên muốn thoát khỏi hắn nhưng cuối cùng vẫn ở lại! Thời gian còn lại không nhiều lắm, bất giác những khúc mắt trong lòng nàng bấy lâu nay từng chút từng chút mở ra.

- Kỳ thực, chỉ cần nàng quyết định ở lại cũng đủ để, ta thỏa mãn. Trước kia, ta dùng hết tâm lực bức nàng hứa hẹn không ly khai, hiện tại ta không cần nàng phải hứa hẹn bất cứ điều gì nhưng chỉ một lần nhìn mặt mà nàng cũng không thể đáp ứng ta sao? - ngữ khí hắn gấp gáp hắn lên.

Cảnh Dạ Lan há miệng thở dốc, song vẫn không phát ra một lời nào. Đúng là nàng quyết tâm lưu lại nhưng nàng không biết nên dùng thái độ gì để thử tiếp nhận Hiên Viên Khanh Trần?

https://thuviensach.vn

- Qua vài ngày nữa ta sẽ phải rời khỏi nơi này, nếu nàng không muốn gặp thì ta cũng không miễn cưỡng. Khi không có ta ở bên, nàng phải tự mình chú ý tới sức khỏe, trăm ngàn không cần...- hắn cười khổ nói, tay đưa lên áp vào ngực rồi giọng nói cũng thấp dần xuống.

Hắn bị thương?!

Nghĩ đến cảnh hắn ân đoạn nghĩa tuyệt với Thu Thủy đã bị thương rất nặng, tuy nàng đến chậm một bước nhưng vẫn nghe được chuyện hắn bị thương chính mình như thế nào.

Mấy ngày nay nàng vẫn luôn lo lắng hắn vì lo lắng quá độ mệt nhọc sẽ làm vết thương them nặng không lành lại được. Lo thì lo nhưng nàng lại không thể lộ diện trước mặt hắn, thế nên cứ một mình âm thầm sốt ruột.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 322

Qua một hồi lâu, Hiên Viên Khanh Trần mới chậm rãi lên tiếng:

- Sắc trời đã không còn sớm, ta phải đi về. Nếu nàng vẫn không muốn ra gặp ta thì ta chỉ biết kiên nhẫn chờ nàng hồi tâm chuyển ý còn nữa... - hắn nghĩ nghĩ chút rồi nói tiếp. - Ta biết mình không có tư cách yêu cầu nàng cái gì, nhưng ta thực muốn đặt tên cho đứa nhó. Nàng hãy nghe ta nói xong một câu cuối cùng này cái tên Duệ nhi đã không thể dùng nên ta đã nghĩ ra vài cái tên khác, dù là nam hài hay nữ nhi cũng được. Không biết nàng thích đứa nào?

- Đừng nói nữa! – Cánh môi vẫn gắt gao cắn chặt của Cảnh Dạ Lan lập tức buông lỏng ra, nàng nhịn không được mà lên tiếng. Chầm chậm, nàng bước ra từ chỗ tối bởi vì nguyên cả buổi hắn nói chuyện khiến cho lòng nàng nổi lên cảm giác khó tả.

- Cảnh Lan?! - đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần vụt sáng, vẻ mặt mừng rỡ như điên chuyên chú nhìn nàng. Có điều thấy sắc mặt nàng không tốt lắm nên hắn vội thấp giọng xin lỗi. – Nàng không thích nghe thì ta sẽ không nói nữa. - hắn hiểu, đứa nhỏ chính là khúc mắc giữa nàng và hắn.

- Ta cũng không có nói là không thích. - Cảnh Dạ Lan đi tới, hạ giọng đáp.

- Phải không? Vậy nàng có muốn nghe cái tên ta định đặt cho đưa nhỏ? - Hiên Viên Khanh Trần phát hiện nàng không có vẻ mâu thuẫn như trước đành bạo dạn hỏi thử, ánh mắt dừng tại bụng nàng. Vẻ mặt hắn vừa vui mừng vừa phức tạp!

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan ý thức được ánh mắt của hắn đang ở đâu nên ngẩng đầu nói:

- Nêu ta nói ta không có thai thì ngươi có...

- Sẽ không! - không đợi nàng hỏi xong Hiên Viên Khanh Trần đã xuất lời đinh trảm triệt thiết.

- Ta vẫn chưa có hỏi xong, ngươi vội trả lời cái gì? Ngươi biết ta muốn nói gì sao?

- Nàng nói cái gì cũng được, quan trọng là nàng đã chịu đi ra gặp ta. Ta cũng hiểu được tình trạng sức khỏe của nàng, là ta hại nàng biến thành như vậy. Khi Thu Thủy nói nàng có thai, ta vừa vui vẻ vừa sợ hãi. Vui vì giữa ta và nàng đã có đứa nhỏ làm chiếc dây nối không thể tách rồi, sợ hãi vì nếu hạ sinh đứa nhỏ sẽ rất nguy hiểm. Ta không thể cho phép chính mình mất đi bất cứ thứ gì nữa! - ngữ khí Hiên Viên Khanh Trần kích động. Trước mắt đây chính là nữ nhân mà hắn ngày nhớ đêm mong nhưng lại không thể chủ động tiến lên ôm nàng vào trong lòng.

Hắn dùng đủ mọi thủ đoạn muốn nàng ở lại, nhưng vì thương tổn đã quá sâu nên hắn thậm chí không dám hy vọng xa vời rằng nàng sẽ thật sự đồng ý nhưng hiện tại, rõ ràng là nàng đang đứng trước mặt hắn, một khắc này Hiên Viên Khanh Trần đã nghĩ rằng ông trời có lẽ đã bắt đầu ưu ái hắn.

- Vậy những lời ngươi nói cả nửa ngày vừa rồi đều là gạt ta! – Cảnh Dạ Lan dậm chân một cái, giọng điệu hờn dỗi. Nhưng nàng không thể quay bước xoay người rời đi, chỉ có thể lăng lăng đứng đó nhìn thẳng vào hắn, tiến thoái lưỡng nan!

- Ta không phải người tốt, đối với chuyện vô tình làm thương tổn nàng rồi lại nói tới tâm tư… Ta chỉ sợ nàng thật sự sẽ rời đi, nhưng mà Cảnh Lan, ta thề sẽ không lừa nàng bất kỳ chuyện gì, ít nhất hiện tại ta không có... - miệng hắn cong cong cười, thân mình hơi cúi gập.

https://thuviensach.vn

- Ngươi bị thương thành cái dạng gì hả? - Cảnh Dạ Lan vội vàng vọt đi lên, kéo cánh tay hắn đang ôm ngực ra đẻ lộ một mảng máu tươi.

- Chỉ là vết thương vỡ ra, không có việc gì. - hắn thản nhiên nói.

Hắn nói khiến nàng không khỏi cuống tay cuống chân:

- Cho dù ngươi không làm thương chính mình thì cũng không nên xuất hiện trước mặt ta. Hiên Viên Khanh Trần ngươi còn nói không gạt ta? Ngươi đã thành cái dạng này còn chạy loạn khắp nơi, rõ ràng là muốn làm ta thương tâm, khó chịu thì ngươi mới cam tâm có phải không? - nàng bực bội nói một hồi, ngay cả bản thân nàng cũng không biết rằng mình đã lo lắng cho hắn tới mức nào.

- Đúng vậy. Để được nàng thương tâm, khó chịu thì ta có chết cũng cam lòng! - hắn vươn tay vuốt ve má Cảnh Dạ Lan, giọng điệu thực sự.

- Vậy sao ngươi không đi... - nàng vội vàng nín thính, vừa tức vừa thương, cuối cùng chỉ biết đỡ cánh tay hắn.

- Cảnh Lan. - lọn tóc mềm mại của nàng phất qua má hắn, nhè nhẹ mang theo mùi hương hắn quen thuộc.

- Kêu ta làm cái gì, ngươi vẫn còn khí lực thì tự mình trở về đi, đỡ phải phiền toái ta! – nàng quay mặt đi chỗ khác nhưng không có buông tay ngược lại dựa vào càng gần gánh chút sức nặng tử thân thể hắn. Hiên Viên Khanh Trần không nói gì, vươn tay ôm chặt lấy nàng.

Trong sơn động nho nhỏ được khơi một ngọn nến, lúc này Hiên Viên Khanh Trần mới biết mỗi tối nàng đều cứ trú trong này. Khó trách hắn cứ có cảm giác nàng luôn ở bên người song tìm mãi vẫn không thấy nàng đâu.

- Cởi quần áo ra! - Cảnh Dạ Lan lớn tiếng nói.

https://thuviensach.vn

- A?! - Hiên Viên Khanh Trần ngạc nhiên, ngay sau đó liền hiểu nàng muốn làm gì. Nhưng hắn lại ai nha một tiếng ái muội, dù miệng đáp ứng nhưng người vẫn chưa động.

- Này Hiên Viên Khanh Trần, sao ngươi còn không chịu cởi? - nàng nhíu mày trừng mắt chết hắn.

- Cứu người thì cứu cho trót, ta đã thành cái dạng này có muốn động chút cũng rất khó khăn, chi bằng nàng giúp ta luôn đi! – hắn suy yếu tựa đó, giọng điệu nhẹ nhẹ, biểu tình cứ như đang cố hết sức.

Cảnh Dạ Lan hừ một tiếng rồi tựa vào bên người hắn, giúp hắn cởi bò nút thắt quần áo. Khi mười ngón tay tiếp xúc với cơ thể, ấm áp của hắn như có điện chạy khiến nàng đò ứng cả mặt. Rốt cuộc nàng cúi đầu, nhanh tay cởi áo Hiên Viên Khanh Trần ra, cẩn thận băng bó vết thương lại.

Dưới ánh nến mờ nhạt, khuôn mặt non mềm của nàng hiện lên một tầng mây hồng nhạt, khóe mắt thỉnh thoảng lại nhếch lên, trông thanh tao không nói nên lời. Hiên Viên Khanh Trần gian nan mở miệng, giọng nói khàn khàn mị hoặc liêu nhân.

- Cảnh Lan... - hắn hơi cúi đầu, nhẹ giọng gọi.

- Ừ! - kỳ thực nàng cũng không chuyên tâm; tuy đây không phải lần đầu nhìn thấy cơ thể hắn nhưng Cảnh Dạ Lan vẫn quẫn bách không chịu nổi. Nghe hắn gọi, nàng liền ngẩng đầu lên đáp.

Cùng lúc nàng ngẩng đầu lên thì hắn liền cúi đầu xuống, cánh môi ấm áp lơ đãng tiếp xúc nhưng chưa có tách ra.

Tiếhg hô hấp chợt biến nhanh, độ ấm thân thể cũng cao lên theo.

Hiên Viên Khanh Trần mở tròn mắt, lập tức hiểu ý mà cười. Người trong lòng cũng nhìn lại hắn nhưng không có đẩy hắn ra như trước, ngược lại chủ

https://thuviensach.vn

động đưa môi phủ lên môi hắn.

Thậm chí, nằm ngoài dự kiến của Hiên Viên Khanh Trần hắn, hàm răng Cảnh Dạ Lan hơi dùng sức cắn môi hắn, chút đau đớn khiến Hiên Viên Khanh Trần hơi nhíu mày rồi nhanh chóng cúi đầu dùng sức mút lấy đôi môi mềm mại của nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 323

Chương 323 [H+]

- Ưm.. a…- dường như Cảnh Dạ Lan hối hận vì hành động khi nãy của mình. Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng lại bị hắn ôm lấy cổ, chỉ hơi dùng sức đã làm nụ hôn thêm sâu nồng.

Đôi môi nóng bỏng cứ thế phủ xuống, bao nhiêu lý trí và ẩn nhẫn trong Hiên Viên Khanh Trần lúc này đều hỏng hết. Hắn vội vàng, điên cuồng hôn trả nàng. Môi mỏng như bị bốc cháy muốn thiêu đốt nàng, cắn nuốt không tha.

- Ngươi… ngươi gạt người… – Cảnh Dạ Lan cảm thấy không khí trong ngực mình đang bị hắn rút kiệt đi, gian nan lắm mới thoát ra được nên nàng nắm tay đấm thùm thụp vào đầu vai hắn.

Vết thương của hắn bị vỡ ra không hề nghiêm trọng như nàng tưởng tượng. Lúc nghe thấy hắn tựa tiếu phi tiếu rên lên một tiếng là nàng đã phát hiện mình lại bị lừa. Trừng phạt nho nhỏ lúc nãy chỉ là sự phát tiết bất mãn sau khi biết hắn gạt mình chứ hoàn toàn không có ác ý gì. Có điều, trong mắt Hiên Viên Khanh Trần thì hành động của nàng thực sự là quá bất ngờ gây cho hắn không ít kinh ngạc.

- Đúng, là ta gạt nàng, nhưng nếu không gạt thì nào biết được tâm ý của nàng! – hắn thuận tay tháo áo choàng của nàng bỏ xuống dưới thân, đôi mắt cười đầy mị hoặc. Môi hắn bắt đầu thả chậm, ngón tay thon dài chảy xuống theo vạt áo nàng, tiếp tục cởi bỏ lớp áo trong rườm rà đi. Cánh tay vung nhẹ lên, đống quần áo bay xuống mặt đất cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

- Ngươi… – Cảnh Dạ Lan đương nhiên hiểu được hắn muốn làm cái gì.

Không để cho nàng nói ra vế sau, Hiên Viên Khanh Trần hôn thật sâu, nuốt hết hô hấp của nàng. Lưỡi nóng mân mê theo hình môi nàng, sau đó thâm nhập vào trong miệng quấn lấy chiếc lưỡi mềm mại, hưởng thụ nhấm nháp; không dừng lại ở đó hắn đưa lưỡi khiêu khích hàm răng nàng, nhẹ nhẹ cắn. Hiên Viên Khanh Trần dường như hiểu quá rõ lòng của nàng, đúng lúc kìm trụ cánh tay nàng định giơ lên không cho phép nàng lùi bước.

Bên tai Cảnh Dạ Lan là tiếng cười đắc ý của hắn, nàng buồn bực hừ một tiếng rồi nhắm tịt mắt lại.

- Cảnh Lan, nhìn ta. – giọng nói của hắn cực kỳ mê hoặc nhưng nàng vẫn bướng bỉnh không chịu mở mắt ra.

Thình lình, nàng cảm nhận được hơi lạnh trên người, cơ thể bất giác run lên. Môi Hiên Viên Khanh Trần trượt xuống xương quai xanh nàng, khẽ cắn, nhận tiện dùng răng tháo chiếc dây gấm buộc sau cổ nàng.

Trung y mở rộng, cái yếm nhỏ duy nhất không không thể che dấu được cảnh xuân sắc.

Người nàng vừa động thì Hiên Viên Khanh Trần lập tức hiểu ý đem nàng ôm chặt vào lòng.

Đồng mâu yêu dị sáng quắc nóng rực, tham luyến nhìn cơ thể người dưới thân. Nàng rất đẹp, đôi mắt linh động nhược thủy hàm tạp liêu tình, sóng mắt lưu chuyển nói không hết lời thanh tao. Đôi môi non mềm kiều mỵ như đóa hoa mới nở vì hắn mà càng thêm hồng nhuận mê người hơi hơi mở ra như đang mời gọi hắn nhấm nháp.

Đầu ngón tay Hiên Viên Khanh Trần lơ đãng xẹt qua khóe miệng nàng, Cảnh Dạ Lan không chịu khống bèn mở miệng ra cắn, hàm răng vô tình

https://thuviensach.vn

cắn khẽ đem đến cảm giác tê dại khiến Hiên Viên Khanh Trần không khỏi hừ nhẹ trong cổ.

Thở dài một tiếng bất lực, bàn tay Hiên Viên Khanh Trần lướt nhanh qua ngực nàng, mảnh vải che cuối cùng cũng bị lấy đi. Ánh mắt nóng cháy mang theo kinh diễm không hề kiêng nể mà đánh giá, đây chính là cơ thể thuộc về hắn, chỉ là của hắn.

- Đừng nhìn… – cho dù đã quen thuộc với thân thể của hắn nhưng nàng vẫn không chịu được ánh mắt kia, nó khiến nàng có cảm giác ngượng ngùng. Theo bản năng, Cảnh Dạ Lan vẫn muốn dùng tay che ngực đi nhưng đành bất lực vì tay đã bị hắn bắt được, cả người nàng không thể nhúc nhích, cuối cùng đành để hắn tùy ý thưởng thức.

- Nàng thẹn thùng cái gì. Nàng đẹp đến cực hạn! – hắn khàn khàn tán thưởng, bàn tay ma lanh sớm đã bao trùm ngực Cảnh Dạ Lan. Hai bầu ngực đầy đặn, khéo léo nằm gọn trong lòng bàn tay hắn không ngừng vuốt ve; hai nụ hoa xinh đẹp khơi nhú khiến hắn nhịn không được cúi đầu lướt qua. Sự mê hoặc này một khi đã kích khởi thì không có cách nào dừng lại được.

Môi và hai tay hắn không buông tha một tấc da tấc thịt nào trên người nàng, cứ thế mà tàn sát bừa bãi. Đôi môi nóng bỏng liên tục hôn liếm bầu ngực nàng, hấp vào tinh tế, không chấp nhận cho nàng nửa điểm chối từ. Mãi tới khi nàng phát ra tiếng rên rỉ, hắn lại càng thêm cuồng nhiệt, quyết không buông tha. Mấy ngón tay thon dài như có ma thuật trượt khắp cơ thể mềm mại của nàng, xoa nắn da thịt, trêu chọc cơ thể nàng phát run run.

Bàn tay nóng rực rà khắp khiến người nàng ửng hồng cả lên rồi chậm rãi lách vào giữa hai chân nàng, vuốt ve an ủi một hồi mới tham nhập tới nơi huyền bí tốt đẹp trong nàng.

- Ưm… – chỗ tư mật nổi lên cảm giác khác thường khiến Cảnh Dạ Lan phát ra tiếng rên rỉ nhè nhẹ, cả người cũng run rẩy cong lên, hai tay không

https://thuviensach.vn

tự chủ quấn quanh cổ Hiên Viên Khanh Trần. Cả thân mình nóng bỏng của nàng kề sát khuôn ngực nóng bỏng của hắn.

Hiên Viên Khanh Trần vuốt ve không nhanh không chậm buộc nàng cắn chặt môi kìm nén, tiếng rên rỉ liêu hồn theo động tác ngón tay hắn lúc ra lúc nào thâm nhập càng sâu mà dần dần tràn ra từ miệng. Đau nhưng cũng mang theo khát vọng. Thân thể đang kêu gào, nói cho Cảnh Dạ Lan biết rằng nàng đang muốn cái gì.

- Không được… – nàng chực khóc nhưng vẫn không thể thoát khỏi tay hắn, ngón tay hắn như đang níu kéo mọi suy nghĩ trong đầu nàng. CẢm giác vui thích theo đầu ngón tay ác ý của hắn trượt vào thêm, bắt đầu khởi động như đang chờ mong thời khắc nào đó sẽ bùng nổ.

Không còn sức và cũng không có cách nào thoát khỏi, cơ thể nàng theo bản năng càng thêm căng thẳng.

Giọng nói của hắn cực kỳ mê hoặc cứ thế thủ thì bên tai nàng:

- Thật sự không được…?

- Không… – cuối cùng thì lý trí cũng bị chôn vùi trong dục tình.

- Muốn hay là không? – tiếng cười tà mị kia sớm đã làm nàng trầm luân.

- Muốn… – thân thể luôn luôn thành thực nhất.

- Muốn ai? – hắn gồng mình chờ đợi câu trả lời của nàng.

- Muốn ngươi… – sự tra tấn tiêu hồn này làm nàng không chịu nổi.

- Ta là ai? – hắn muốn nàng phải nhớ kỹ hắn.

- Khanh Trần… – không biết sau này thế này nhưng nàng cũng không muốn cất dấu dục tình của chính mình. Cứ để vậy đi, có lẽ chỉ có giờ khắc

https://thuviensach.vn

này mới có thể sống thực.

Nàng cong người lên, cúi đầu vô thức cắn đầu vai hắn. Tất cả dấu răng nơi đó đều là của nàng.

- Ta muốn ngươi ngay lúc này! – đôi mắt mê say mở ra, chăm chú nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Bàn tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve má hắn, miệng nàng rên rỉ gọi tên hắn!

Gầm một tiếng, Hiên Viên Khanh Trần hạ thắt lưng, bắt đầu kích khởi dục vọng nguyên thủy như triều dâng. Thân thể bị trêu chọc như thiêu đốt cuối cùng cũng được lấp đầy, nàng vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh hưởng ứng hắn; dùng phương thức trực tiếp và rõ ràng nhất để ghi nhớ hắn trong chính thân thể mình.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 324

Chương 324

Thân thể một nửa nóng rực như lửa, một nửa lạnh lẽo như băng. Bắt đầu từ lúc đó hai người vẫn không có dừng lại, giống như chẳng có điểm dừng. Nàng cứ thế chuyển động nhịp nhàng lên xuống theo luật động của hắn.

Vô lực kề sát người Hiên Viên Khanh Trần, nàng không có cách nào mở miệng nói chuyện, cũng vô pháp thoát khỏi cảm giác thỏa mãn này, chỉ có tiếng thở dốc vang lên ồ ồ. Nàng không phải làm làm sao cho phải, chỉ biết ngây ngô vuốt ve loạn xạ trên người hắn với hy vọng sẽ có cái gì đó có thể giúp nàng.

Hành động vô thức này càng làm cho thân thể mới vừa đi vào khuôn khổ của Hiên Viên Khanh Trần một lần nữa mất đi khống chế.

Chống tay nhấc người lên một chút, hắn ngắm nhìn người dưới thân:

- Cảnh Lan… – bất ngờ hắn lật người ôm nàng đặt ngồi khóa bên hông mình. Hắn sợ sẽ đè nặng nàng và đứa nhỏ. Vừa rồi đã quá phóng lãnh, đợi tới lúc hắn bừng tỉnh thì mới giật mình lo lắng cho sức khỏe của nàng. Mạnh mẽ đè xuống cơn dục hỏa mới trỗi dậy, hắn đau lòng hôn nàng.

- Vừa rồi liệu có…

- Không có… – nàng nhẹ nhàng lắc đầu, áp vòng tay ôm cổ hắn. – Thực ra, ta không có thai. – nàng nói càng ngày càng nhỏ.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Hiên Viên Khanh Trần hơi tối lại, biểu tình trên mặt vừa mất mát lại vừa vui vẻ.

- Không sao, chuyện này không thể trách nàng, không thể trách nàng được! – hắn áy náy nói, nội tâm và cảm xúc phức tạp dâng lên khiến hắn nhất thời nghẹn lời. Nếu có đứa nhỏ, chỉ sợ hắn sẽ mất đi nàng; nhưng hắn cũng đã chờ đợi đứa nhỏ của hai người từ lâu lắm, và đó cũng chính là nỗi đau trong lòng mà hắn không thể nào xóa đi được.

- Ngươi nói ngươi muốn đặt tên cho đứa nhỏ? – Cảnh Dạ Lan tựa đầu vào vai hắn nói nhỏ, trong mắt hiện lên tia ấm áp, khóe miệng cũng khơi gợi một nụ cười.

- Ừm, nhưng không vội, tên có thể từ từ đặt cũng được. – vén mái tóc dài của nàng lên, hắn cười ôn hòa. Có lẽ hắn ngay cả nàng cũng không thể nào giữ được.

- Không biết là đầu lòng sẽ là nam hài hay nữ nhi? – nàng tùy ý nói rồi ngẩng đầu mỉm cười hỏi Hiên Viên Khanh Trần.

Hắn vô cùng sửng sốt, không thể tin vào những gì mình mới nghe được.

- Cảnh Lan, ý nàng là… – hắn chỉ sợ mình hiểu sai.

- Đến lúc đó do ta quyết định, không cho ngươi xen miệng vào! – nàng bật cười khúc khích còn hắn thì ngẩn người không lên tiếng. Thấy vậy nàng yêu thương dùng tay nhấn nhấn thái dương hắn. – Chẳng lẽ ngươi không muốn?

- Muốn, đương nhiên là muốn.. đương nhiên là do nàng làm chủ hết! – trong lòng Hiên Viên Khanh Trần mừng như điên, tiếng reo hò không ngừng vang lên. Nàng nói như vậy sao hắn lại không hiểu được, một câu này không dễ gì có được thế mà nàng lại nói ra, thực sự nằm ngoài mong

https://thuviensach.vn

đợi của hắn. – Vậy ta liền nghĩ nhiều một chút, nếu đều có thể dùng tới thì chẳng phải rất tốt!

Nàng hạ mí mắt không nhìn sự kinh hỉ trong mắt hắn. Kỳ thực không cần nhìn nàng cũng biết. Nếu đã không biết con đường phía trước như thế nào thì chi bằng cứ làm những gì mình muốn đi.

Nàng chậm rãi cúi đầu cắn khẽ lên cổ hắn, chiếc dây đeo cổ nho nhỏ làm mắt nàng cay cay:

- Khanh Trần… – ngón tay nhỏ gầy chạy xuống vồng ngực tinh tráng của hắn, lướt qua cơ bụng rắn rỏi. Nàng đang học theo bộ dáng trêu chọc khát vọng của hắn.

Bên tai là tiếng nàng thủ thỉ gọi tên, thân thể bị hành động ngô nghê của nàng chọc khởi bốc hỏa. Hiên Viên Khanh Trần lập tức xoay người ôm nàng vào lòng, một lần nữa hôn lên môi nàng rồi dùng hành động để đáp lời.

Khi kích tình đã qua đi, hắn vẫn triền miên, lưu luyến hôn tấm lưng trắng mềm liêu nhân của nàng; đôi tay vẫn vòng qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng như sợ nếu buông tay thì nàng sẽ biến mất.

- Khanh Trần.

- Ừ… – giọng hắn vẫn còn khàn khàn, lời lẽ mê luyến thoát ra từ da thịt nàng.

- Ta có một việc muốn nói với chàng.

- Nàng nói đi, ta nghe! – hắn nâng người dậy, một cánh tay chống đỡ cơ thể ghé sát mặt nàng, rồi cúi đầu nhẵn nhẵn vành tai hồng nhạt kia.

https://thuviensach.vn

- Đừng có náo loạn nữa, chàng hãy nghe ta nói hết đã. – Cảnh Dạ Lan cuộn người lại, nghiêm túc nói. – Ta phải nói cho chàng một chuyện, kỳ thực ta không phải Hoa Mị Nô, ta là…

Ngón tay ấm áp vội vàng che miệng nàng lại. Hắn cười:

- Nàng đương nhiên không phải Hoa Mị Nô, nàng ấy đã qua thế. Còn nàng là vương phi của ta, tên Cảnh Dạ Lan.

- Ý ta không phải như vậy, ta muốn nói, kỳ thực ta là… – nói ra chỉ sợ hắn sẽ không tin tưởng; nhưng nhớ lại những gì ngày đó Hiên Viên Khanh Trần nói với Thu Thủy thì nàng mới biết hắn quan tâm Thu Thủy là vì nàng ấy cho hắn cảm giác giống với Hoa Mị Nô.

Còn nàng thì chiếm dụng thân thể của Hoa Mị Nô, chẳng qua nàng chỉ là một hồn phách ích kỷ, dù có chiếm được thân thể này, dù được hắn gọi là Cảnh Lan nhưng nàng cũng muốn nói cho nam nhân này biết nàng rốt cuộc là ai. Và nàng cũng muốn hắn rõ, trong mắt hắn, trong lòng hắn, người hắn yêu thực sự là ai?!

- Nàng là ai không quan trọng, ta chỉ biết nàng là thê tử của ta là đủ rồi. – khi hắn bị thương vì tỷ thí với Tô Vân Phong cũng đã biết được bí mật này. Chuyện đó thực chất thế nào hắn không muốn biết và cũng không muốn tìm hiểu. – Mị Nô là giấc mộng đẹo khi ta còn nhỏ. Nàng xinh đẹp lại nhu thuận, đáng yêu; những cùng vì nỗi khổ tâm của nàng đã khiến ta mất đi tất cả. Ta hận nàng vì nàng đã phá hủy giấc mộng của ta. Thu Thủy là người đã cứu ta, trước sau ta chỉ có một lòng cảm kích, xem nàng ấy như muội muội mà sủng nịnh, yêu thương. Còn nàng… – hắn dịu dàng chạm vào khuôn mặt Cảnh Dạ Lan, trong đôi mắt yêu dị kia tràn đầy thâm tình. – Bắt đầu từ lúc ở rừng trúc ta nhìn thấy nàng thì ánh mắt của nàng đã nói cho ta biết, nàng là một người sẽ không khuất phục bất kỳ ai, cho dù đó có là ta – phu quân của nàng!

https://thuviensach.vn

Chính vì đôi mắt đó đã khơi gợi trong lòng hắn một ý niệm nhất định phải chinh phục được nàng.

- Ta yêu nàng, Cảnh Lan. Ta yêu tất cả những gì thuộc về nàng; để có được tâm của nàng thì ta nguyện ý trả giá mọi thứ. Ta mặc kệ nàng là ai, từ đâu tới hay là có mục đích gì. Hiên Viên Khanh Trần ta chỉ biết là ta yêu thương một nữ tử tên là Cảnh Dạ Lan. Vô luận là nàng yêu hay không yêu ta thì ta đều muốn có được nàng! – đôi mắt hắn kiên định nhìn thẳng nàng. – Bởi vì khi ta đã yêu sẽ tuyệt đối không buông tay, chết cũng không!

- Chàng muốn tâm của ta? – nàng bình tĩnh nói.

- Đúng vậy!

- Tâm của ta vô giá.

- Ta liền chờ, chờ tới khi nào nàng tự nguyện giao cho ta mới thôi.

- Rất khó.

- Ta không sợ, ta cũng chẳng sợ khi phải dùng mạng mình đổi lấy!

- Ta không cần mạng của chàng, chỉ cần như thế này là được rồi.

- Vậy nàng muốn thứ gì? – Hiên Viên Khanh Trần hỏi.

Nàng thở dài một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Trong lòng chàng vĩnh viễn chỉ khắc tên ta, cả đời phải luôn nhé kỹ ta!

- Cả đời quá ngắn, ta hứa đời đời kiếp kiếp thì thế nào? – hắn mỉm cười, hôn lên cánh môi vì xúc động sắp rơi lệ của cô.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 325

Chương 325

Lan Lăng

Một con khoái mã dẫn đầu, một đoàn người lần lượt đi tới, tiếng vó ngựa từ xa vọng đến dồn dập. Cánh cửa sắt màu đỏ từ từ mở ra, người dẫn đầu phóng nhanh vào; khi tiếng vó ngựa đi xa thì cánh cửa lại chậm rãi đóng lại phát ra một tiếng "ken két" lanh lãnh.

- Vân vương gia!

Sớm đã có người ngồi ở lan can sốt sắng chờ hắn, vừa mới nhìn thấy thân ảnh Tô Vân Phong thì người này đã nhíu mày.

- Ngài thực sự trở lại một mình!?

- Đúng vậy. Nhận được lệnh của hoàng thượng, Tô Vân Phong thân là thần tử nhất định phải tuân theo. – hắn lập tức nhảy xuống ngựa.

- Aiii, đây… đây sao có thể la ý tứ của hoàng thượng được. – người tới không khỏi lắc đầu, cả giận nói.

- Đưa ta đi gặp hoàng thượng, khi trở về sẽ nói chuyện với ngươi. – hắn cười nhẹ, sửa sang lại quần áo bị hỗn độn rồi đi nhanh tới tẩm cung hoàng thượng.

Dọc đường đi sắc mặt Tô Vân Phong vẫn lạnh nhạt như thường. Lúc ở biên giới, hoàng thượng liên tiếp hạ ba thánh chỉ muốn hắn lập tức trở về,

https://thuviensach.vn

thế nên hắn đã chạy suốt đêm không dám dừng lại. Khi tới trước điện Tuyên Võ, hắn cất cao giọng:

- Hoàng thượng, Tô Vân Phong cầu kiến!

Không lâu sau một nội thị quan có vẻ nịnh nọt chạy ra, khom người đón hắn:

- Vân vương gia, ngài đã trở lại. Hoàng thượng vẫn luôn hỏi không biết chừng nào ngài mới về. – nói xong, tên thị qua đưa Tô Vân Phong vào nội điện.

Đi qua một khoảng sân yên tĩnh, Tô Vân Phong đã nghe thấy tiếng cười sang sảng của Lan Lăng vương. Thần sắc hắn lập tức thay đổi rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thường.

- Tô Vân Phong bái kiến hoàng thượng. – hắn đứng cách đó không xa, mỉm cười nói.

- Vân Phong đã trở lại. Đến đây, ngươi mau tới ngồi bên cạnh trẫm! – vẻ mặt Lan Lăng vương vô cùng tươi tắn, niềm nở tiếp đón hắn.

Tô Vân Phong không thể chối từ nên gật đầu rồi đi về phía trước.

Khi ngẩng đầu nhìn về phía Lan Lăng vương chỉ, giật mình, hắn lập tức chuyển rời tầm mắt đi chỗ khác.

Thật là… Mày hắn hơi nhăn lại.

Cách đó một khoảng, có vài nữ tử trẻ đẹp toàn thân chỉ mặc một tầng sa mỏng đang chơi đùa trong chiếc bể bạch ngọc. Quần áo ướt nước bám dính vào người làm lộ ra những đường cong nóng bỏng, loáng thoáng có thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể.

https://thuviensach.vn

- Làm sao vậy Vân Phong? Ngươi cũng đã là một nam nhân trưởng thành, trong nhà cũng đã sớm có cơ thiếp vậy mà còn làm bộ dáng này?! – Lan Lăng vương thấy thái độ của hắn thì liên cất giọng giễu cợt.

- Người cũng biết tính thần thế nào. Đối với những điều này thần chỉ có thưởng thức mà thôi!

- Nói lại, dung nhan của Bắc An vương phi kia quả thực là khuynh quốc khuynh thành; mà ngươi lại có được một nữ nhân mỹ mạo vậy bên người. Tới khi gần như sắp chiếm được thì lại bị Bắc An vương chiếm trước, chắc ngươi cũng không cảm thấy thoải mái. – Tô Vân Phong chỉ thản nhiên cười , cũng không có nhiều lời giải thích. Lan Lăng vương vươn tay kéo hắn ngồi xuống bên cạnh.

- Hoàng thượng, kỳ thực…

- Trẫm biết ngươi đã vất vả trở về, chắc sức lực cũng đã vơi kiệt, thế nên ta mới hạ ba thánh chỉ gọi người quay về Lan Lăng; hiện tại ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt đi! Đúng rồi, Nhã nhi đã chọn riêng cho ngươi vài nữ tử xinh đẹp để hầu hạ, ngươi xem có thích hay không? – nói xong, lão hoàng thượng phân phó nội thị quan vài câu.

Nhanh chóng các nàng nhất nhất đứng bên người Tô Vân Phong.

- Ý tốt của hoàng thượng, thần xin tạ quá. Nhưng trong nhà đã có cơ thiếp, nếu lại mang về chỉ e thần sẽ không có được ngày bình yên. – hắn khéo léo từ chối.

- Nói cũng đúng. – Lan Lăng vương gật đầu cho là hợp lý.

- Vậy mong Vân vương gia ở lại trong cung mấy ngày không phải là tốt hơn sao. Cơ thiếp trong nhà dù có ầm ĩ thì cũng không có lá gan chạy tới hoàng cung làm loạn đâu.

https://thuviensach.vn

Hoa Thanh Nhã uốn éo đi tới trước mặt Tô Vân Phong, mị mị cười rồi dựa hẳn vào người Lan Lăng vương, lên tiếng đề nghị.

- Đúng vậy, trước tiên Vân Phong cứ nhìn xem có thích hay không. Tốt xấu gì cũng là Nhã nhi nhọn cho ngươi, cũng nên coi trọng mà liếc nhìn một cái. – Lan Lăng vương một bên sủng nịnh ôm lấy Hoa Thanh Nhã, một bên thúc giục Tô Vân Phong.

Tô Vân Phong xoay người đảo mắt qua các nữ tử đứng trước mặt mình. Các nàng có một điểm đặc biệt đó là đều có bộ dáng na ná A Cảnh. Có khi là ngũ quan, có khi là vẻ mặt, có khi là nụ cười, có khi là tư thái giơ tay nhấc chân. Hắn đã hiểu được dụng ý nên chỉ mỉm cười.

- Đa tạ Nhã quý phi!

- Xem ra Vương gia rất thích các nàng. – Hoa Thanh Nhã nũng nịu quay sang nói với Lan Lăng vương. – Thế nào, thiếp đã nói là Vương gia nhất định sẽ thích. Nếu vậy thì hoàng thượng không cần lo lắng chuyện không có vương gia lưu lại trong cung bồi người bớt cô đơn, tịch mịch rồi chứ!

- Vẫn là Nhã nhi nghĩ chu toàn! – Lan Lăng vương cười ha hả. – Vân Phong, ngươi cứ ở trong cung chơi vài ngày. Những chuyện kia ngươi không cần quản nữa, trẫm sẽ phái người tới biên giới.

- Vân Phong đa tạ hoàng thượng. – hắn đương nhiên hiểu được việc này không khác gì một tấm lưới giam lỏng mình.

Đôi mắt quyến rũ của Hoa Thanh Nhã đảo quanh người Tô Vân Phong, nàng ta cười nhạt, hàn ý lành lạnh dần nở rộ bên môi.

…

- Ngươi phải nghĩ cách làm cho Tô Vân Phong không thể tiếp tục lãnh binh. – Hiên Viên Triệt lạnh mặt ra lệnh.

https://thuviensach.vn

- Ta?!

- Dĩ nhiên là ngươi.

- Không có Mị Nô bên cạnh thì còn có ai có thể khống chế, khuyên giải được hắn.

- Cái này còn phải xem bản lĩnh của ngươi. Cố mà làm cho tốt. Tô Vân Phong sẽ là con cờ trẫm cần sử dụng, còn Hiên Viên Khanh Trần nơi đó ngươi cũng nên đề phòng sau này hắn tìm ngươi báo thù. Ngươi cũng biết tên nghiệt chủng kia là người có thù tất báo! – Hiên Viên Triệt lạnh giọng nhắc nhở Hoa Thanh Nhã.

- Ngươi giở trò lấy hắn ra uy hiếp ta? Nên nhớ ngươi phải làm thế nào để giết hắn mới đúng. Ngươi cũng không dùng trăm phương nghìn kế mà ở lại trong này, làm sao có thể ủy khuất thân phận chính mình chứ!

Sóng mắt lưu chuyển, nàng nhớ tới ánh mắt Tô Vân Phong lúc nhìn Hoa Mị Nô, dần dần khóe miệng cong lên nụ cười.

Có lẽ Hiên Viên Triệt nói không sai, Tô Vân Phong chắc chắn sẽ là một quân cờ tốt nhất trong tay bọn họ – đó là quân cờ có thể hoàn toàn giải quyết Hiên Viên Khanh Trần!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 326

Chương 326

Hoa Thanh Nhã ngồi nghe thuộc hạ báo cáo lại động tĩnh mấy ngày nay của Tô Vân Phong. Hắn chỉ lặp đi lặp lại một số công việc đơn giản hàng ngày, về phần số nữ tử nàng đưa tới tuy được hắn thu nạp nhưng chưa thấy hắn sủng một ai.

- Hừ, lại là một kẻ si tình. – Hoa Thanh Nhã nhấp một ngụm trà nóng, hơi khói bốc lên lượn lờ bên má nàng, bất giác miệng cong cong cười.

- Có lẽ ngươi nên tự mình đi một chuyến. – Hiên Viên Triệt bước ra từ sau tấm mành, mắt lạnh tà nghễ liếc nàng.

- Aizzz, ta vốn tưởng tìm mấy nữ tử giống với Mị Nô cho hắn thì sẽ có được chút hiệu quả.. Không thể ngờ được, hắn đúng là si tình. Nếu ta không tự mình đi một chuyến, xem ra không thể khuyên giải được vị Vân Vương gia tôn kính này. – nàng cười mê hoặc, sóng mắt hấp háy.

- Nhã nhi, trẫm cũng nghĩ nếu là ngươi đi thì mới có chút tác dụng. – Hiên Viên Triệt ôn hòa nói rồi đi tới trước, ngón tay mềm nhẹ vuốt ve hai má nàng. – Đáng tiếc… – hắn lầm bầm.

- Đáng tiếc cái gì? – Hoa Thanh Nhã né mặt đi, gạt tay hắn ra, đôi mắt rũ xuống nên không thể thấy được biểu tình của nàng lúc này thế nào.

- Đáng tiếc Đế Cơ không bằng ngươi, nói cách khác…

https://thuviensach.vn

- Hoàng thượng, ngươi yên tâm,ThanhNhã ta nhất định có thể làm cho ngài như nguyện. Nhưng nếu Đế Cơ xảy ra chuyện gì thìThanhNhã cũng không thể cam đoan. – ánh mắt nàng biến sắc lạnh, hàm răng cắn chặt lại song vẫn phát ra tiếng cảnh cáo lành lạnh.

Người trước mắt này vô tình tới cực điểm, nếu nói Hiên Viên Khanh Trần tàn bạo vô tình nhưng hắn đối đãi với Hoa Mị Nô thì cho dù phải trả giá cũng vui vẻ chịu đựng; còn người này thì ngược lại, lãnh tâm đến cực hạn.

Lâm Tông Càng chính là vương bài của hắn, ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được gã cuối cùng cũng vì dục vọng cá nhân của mình mà bại dưới tay Hiên Viên Khanh Trần. Lần thua này không đơn giản mà cực thê thảm bởi hơn mười vạn đại quân trong tay gã đều rơi vào tay Hiên Viên Khanh Trần. Mất đi Lâm Tông Càng khiến Hiên Viên Triệt như mất đi nửa giang sơn. Hơn nữa, đây cũng là thất bại của trăm phương nghìn kế hắn nghĩ ra nhằm trừ bỏ Hiên Viên Khanh Trần.

Hoàng hậu của hắn, giang sơn của hắn…

Hừ ~~~

Cho dù Hiên Viên Triệt hắn có thể trở lại Đại Nguyệt thì cũng không cam lòng. Ở lại Lan Lăng, hắn muốn thứ gì ở Tô Vân Phong thì Hoa Thanh Nhã đã quá rõ ràng.

Nàng đã nghĩ đủ mọi biện pháp mới có thể khiến Lan Lăng vương giải trừ binh quyền của Tô Vân Phong rồi gọi hắn về giam lỏng. Nhưng dù có bị tước đi quân quyền thì trên thực tế Lan Lăng vương vẫn khống chế thế cục trong tay mình, người bên ngoài đừng hòng nhúng tay vào được.

- Trẫm đã từng nói, so với Mị Nô thì Nhã nhi chính là người duy nhất hiểu được tâm ý trẫm.

https://thuviensach.vn

- Hoàng thượng quá khen. – nàng cúi đầu cười, mọi cảm xúc phức tạp đã ảnh hưởng không nhỏ tới những việc nàng muốn làm. Hoa Thanh Nhã nàng cũng chỉ vì bảo vệ mệnh của mình. Về phần nam nhân này… Nàng nâng mắt nhìn lên, mọi ôn nhu dồn vào Hiên Viên Triệt. – Hoàng thượng, Nhã nhi sợ là phải xin lỗi người!

Nàng chỉ là một công cụ, một thứ công cụ có thể giúp cho Hiên Viên Triệt bước tới chiến thắng. Nàng không oán trời trách đất, cũng không ai thán mệnh mình còn bạc hơn so với giấy. So với việc chờ đợi một kẻ vĩnh viễn không có tình thương như hắn thì chi bằng dựa vào sức mình cứu mình.

Nếu đã không phải của ngươi thì ngươi cũng không chiếm được, con đường ngươi đi đạp lên bao xác người, thi thể giải khắp vương tọa, chỗ ngồi đó không thể nào dễ dàng giữ vững chắc được.

Còn nàng, cũng không muốn mình bị kẻ khác lợi dụng, sau khi biến thành một đống xương trắng thì lại làm tấm lót đường cho người đời rèm pha!

…

Tô Vân Phong không cảm thấy bất ngờ đối với sự xuất hiện của Hoa Thanh Nhã, hắn coi đó như một chuyện theo lý thường sẽ phát sinh.

- Nhã quý phi. – hắn ngồi bên bàn im lặng lật mấy chiếu thư đã sớm xem qua không dưới chục lần. Thản nhiên nói một câu rồi hắn lại tiếp tục xem thư.

- Vương gia. Khó có cơ hội được gặp mặt vương gia, sao ngay cả một cái nhìn cũng không có.

- Ta đúng là hoàng tộc nhưng quý phi là người trong hậu cung của hoàng thượng. Nếu người và ta gặp mặt thân thiết thì hình như vi phạm vào lế

https://thuviensach.vn

pháp; còn nếu thường xuyên nói chuyện với nhau thì nhất định sẽ khiến người ta rèm pha lắm điều. – lời nói cũng lạnh nhạt như vẻ mặt của hắn khiến cho Hoa Thanh Nhã sửng sốt.

- Nếu đổi lại là Mị Nô thì chắc vương gia sẽ không nói như vậy?

Tô Vân Phong buông quyển sách trên tay xuống, rốt cuộc cùng ngước nhìn nàng. Trong đôi mắt ôn hòa đó tìm không ra tí gợn sóng, chỉ vân đạm phong khinh.

- Quý phi nương nương, hảo ý của người Tô Vân Phong đây xin lĩnh. Nhưng cho dù có bao kẻ tương tự cũng không thể thay thế được nàng. Vả lại cũng không thể nói là giống hay không giống Mị Nô, những lời đó có thể xem là phạm thượng. Nếu nói đến mức độ tương tự thì bản thân Tô Vân Phong thấy nương nương và Mị Nô giống nhau tới kỳ lạ.

- Bản cung là cô cô của nàng.

Tô Vân Phong ngạc nhiên:

- Không nên nói với ta, ta cũng không thích biết quá nhiều bí mật. Giữ bí mật cho người khác chính là chuyện khó khăn nhất, người nói có đúng không nương nương?

Cô cô? Người cô cô duy nhất của nàng chính là Thái Hậu Thiên Nhật trong hậu cung Đại Nguyệt, vả lại người nữ tử này có dung mạo khá giống với nàng.. Nếu đúng như lời nàng ta nói thì chẳng phải Lan Lăng sắp lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng ư?!

- Bí mật lớn nhất của ta cũng đã nói cho vương gia biết, nên ngài cũng nên yên tâm đối với ta. – Hoa Thanh Nhã vươn tay, đánh rớt toàn bộ thư trước mặt Tô Vân Phong khiến hắn phải đối diện với chính mình.

https://thuviensach.vn

Hắn im lặng, lạnh nhạt, lời nói vừa rồi tuy chỉ mới tạo ra chút hiệu quả nhưng vẫn không thể khiến tâm hắn đảo loạn.

- Cho người đứng phía sau người đến nói chuyện với ta đi. Nương nương nên an tâm hầu hạ hoàng thượng, Tô Vân Phong nhất định sẽ quên hết những gì vừa nghe được. Nữ tử tốt nhất không nên lâm vào vòng lốc xoáy này. – chậm rãi nói xong, hắn cúi xuống thong thả nhặt mấy cuốn thư, biểu cảm bình tĩnh như vừa rồi không hề phát sinh chuyện gì.

Nữ tử tốt nhất không nên lâm vào vòng lốc xoáy này! Một câu đơn giản của hắn làm Hoa Thanh Nhã ngây ra một hồi. Trước tới nay, vô luận là nàng tự nguyện hay bị ép buộc thì đã lún quá sâu vào chuyện đó nhưng chưa từng có một ai nói với nàng những lời này, chưa một ai nói rằng nàng nên tránh xa mới tốt!

- Tô Vân Phong, ta phải làm thế nào thì mới có thể thoát khỏi vòng lốc đó?! – nàng ngồi đối diện với hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh không sợn sóng kia rồi nói lời nửa thật nửa giả.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 327

Cách một tháng sau khi Lan Lăng Vương triệu hồi thì Tô Vân Phong một lần nữa lên chấp chưởng binh quyền. Ngay sau đó hắn đã quay trở lại biên giới.

Hiên Viên Khanh Trần cầm mật hàm chăm chú xem rồi tùy tay ném vào trong chậu than. Ngọn lửa chốc chốc nhảy nhót, liếm nuốt gọn tờ mật hàm.

Tô Vân Phong đã trở lại, này vừa là tin tốt vừa là tin xấu.

Tin tốt vì, đối thủ lớn nhất của Hiên Viên Khanh Trần hắn chính là Tô Vân Phong. Có thể cùng hắn quyết chiến một trận chính là chuyện vô cùng thú vị.

Còn tin xấu vì ý tưởng này dường như rất nhanh sẽ thành hiện thực.

Nhắm nghiền mắt lại, hắn dùng sức day day mi tâm, chợt một tia bất an xẹt ngang qua tim hắn.

- Nêu mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi đi, chàng cứ gồng mình lên như vậy thì sớm muộn gì cũng vì kiệt sức mà chết. - phía sau vang lên giọng nói mềm dịu làm hàng mày hơi nhăn lại của Hiên Viên Khanh Trần lập tức giãn ra.

- Nàng đã đến rồi. - hắn vươn tay nắm lấy tay nàng, khi tiếp xúc với làn da hơi lành lạnh kia hắn lại đau lòng mà nhíu mày nhăn mặt. – Sao lại lạnh thế này?

- Tay của ta từ xưa tới nay cứ mỗi khi trời lạnh lại như vậy có gì kỳ lạ sao? - Cảnh Dạ Lan cười cười, đưa tay nhấn nhấn mi tâm hắn với mong

https://thuviensach.vn

muốn xóa đi cái thói quen không mấy tốt này. - Chàng xem mình đi, lúc nào cũng nhíu mày.

Cảm nhận được hơi lạnh từ ngón tay nàng, tâm Hiên Viên Khanh Trần chợt co chặt lại.

- Nếu mỗi ngày nàng đều đứng bên cạnh ta thì ta nghĩ mình sẽ không làm thế nữa. - hắn khéo léo đưa đẩy câu chuyện, thuận tiện cầm tay nàng đặt bên môi rồi hôn nhẹ xuống.

Cuối cùng thì nàng cũng quyết định ở lại, nhưng lại ở nơi hơi xa hắn, vài ngày mới bằng lòng gặp hắn một lần. Khó có được chuyện nàng chủ động tới đây nên Hiên Viên Khanh Trần tự nhiên không dễ dàng buông tha cơ hội này. Thấy nàng, bao áp lực chồng chất trong lòng cũng thư hoãn đi chút.

- Chuyện này đã thành thói quen, sao có thể lập tức thay đổi được.

Tuy nàng ở lại nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Lúc đầu, là nàng lo lắng nếu ở gần thì sẽ tạo ra thói quen ỷ lại, điều này nàng không hề thích chút nào. Nhưng nếu nghĩ tới chuyện phải chia tách thì nàng cũng không thể chịu được.

Thời gian qua, nàng thường âm thầm tính tính ngày tháng…

- Ta biết, nhưng ta rất nhớ nàng. Vậy nàng nói cho ta biết cách để ta không nhớ nàng nữa, được không? – hắn cầm chặt tay nàng, cảm nhận nó rất lạnh, rồi vội vàng nhét tay nàng vào trong áo mình.

- Tâm tư của chàng ai mà biết được. Lười nói chuyện với chàng rồi! - nàng hờn dỗi. Bàn tay áp vào ngực hắn khiến nàng thấy ấm áp.

- Cảnh Lan, trời càng ngày càng lạnh, nàng thật sự nhẫn tâm để ta một mình chịu lạnh sao?! - khó lắm mới nhìn thấy nàng nhu hòa, Hiên Viên

https://thuviensach.vn

Khanh Trần nắm cơ hội tiến lại gần hơn.

Thấy nàng cúi đầu không động tĩnh, hắn bạo dạn duỗi tay đem nàng ôm vào trong lòng.

Cảnh Dạ Lan cả kinh, vội nhìn xung quanh, thật may vì không có ai bên ngoài. Lúc này nàng mới chịu xoay người, gõ gõ tay vào trán hắn:

- Chàng đó! - ngón tay không dùng tới nửa phần khí lực, đồng thời cả người nàng cũng dựa vào ngực hắn.

Thu hồi răng nanh lợi trảo, nàng dịu ngoan khiến Hiên Viên Khanh Trần hạnh phúc cực độ.

- Ta nói là nói thật. Tuy rằng nàng nói muốn thử ở chung cùng ta nhưng nếu muốn ở chung thì ta với nàng không cần xa cách như vậy. Vả lại, nếu nàng chuyển tới đây cùng ta thì ta cũng thuận tiện chăm sóc nàng hơn. - hắn hạ giọng thật thấp, thủ thỉ nói bên tai Cảnh Dạ Lan. Cảm nhận nàng muốn rút tay về, hắn vội dùng sức giữ chặt nó lại.

Vô Ngân vẫn chưa có báo chút tin tức nào về, thời gian của nàng càng ngày càng rút ngắn lại. Hiên Viên Khanh Trần hắn sợ nhất là mỗi khi mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, điều đó chứng tỏ một ngày lại nhanh chóng trôi đi.

Nghĩ tới đó, hắn ức chế không được nỗi nhớ mãnh liệt của mình. Chưa bao giờ và chưa một ai có thể khiến cho hắn mỗi khi nghĩ đến lại đau đớn và run rẩy như nàng. Hiện tại mọi chuyện đã thế này nếu có một ngày… một ngày nàng đột nhiên rời bỏ hắn, hắn thật sự sợ chính mình sẽ...

- Chàng chăm sóc ta? - nghe Hiên Viên Khanh Trần nói, nàng bật cười khúc khích.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, nàng không tin? - Hiên Viên Khanh Trần theo thói quen nhíu mày.

- Tin chứ. Bắc An vương chàng thì có gì mà không làm được. - nàng cắn cắn môi, ra chiều lo lắng nghĩ nghĩ. – Muốn ta lại đây cũng được, nhưng chàng phải đáp ứng ta một chuyện.

- Nàng nói đi, nàng muốn ta đáp ứng chuyện gì? - nghe nàng đồng ý chuyên tới đây, tinh thần Hiên Viên Khanh Trần lập tức tỉnh táo lại.

Cảnh Dạ Lan đã nhìn thấy tấm mật hàm bị đốt thành tro bụi, ánh mắt liền biến đổi.

Từ trước tới nay nàng không phải là một người yếu đuối phải để người khác bảo hộ. Nàng chấp nhận chuyện chuyển về chỗ hắn cũng vì gần đây nàng cũng lo lắng không biết thân thể mình có thể chống đỡ được tới khi nào.

Thêm nữa, nàng thấy thời gian này Hiên Viên Khanh Trần luôn bận rộn chuyện trong quân, đã nhiều đêm thức trắng không ngủ. Vô Ngân vì giải dược của nàng đã rời đi, mà nàng cũng muốn làm chút gì đó cho Hiên Viên Khanh Trần.

- Để cho ta giúp chàng.

- Không được! - Hiên Viên Khanh Trần quả quyết cự tuyệt.

- Ta chỉ giúp chàng giải quyết một chút chuyện, cũng không phải cái gì to lớn, vì sao không được? - nàng khó hiểu hỏi.

- Ta biết tâm ý của nàng. Gần đây chiến sự vì chuyện Tô Vân Phong trở lại liền chuyển biến khó khăn, nhưng một mình ta vẫn giải quyết được. Còn việc nàng cần làm chính là nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Hắn thầm nghĩ có nàng bên cạnh là tốt lắm rồi, tuy rằng năng lực của nàng chẳng phải ai cũng sánh kịp. Vấn đề luôn làm hắn lo lắng là nàng là một người bướng bỉnh, rất khó để phục tùng một ai và thích làm theo ý mình.

- Ta cam đoan sẽ không giống như lúc trước. - nàng dịu giọng, cười cười nói rồi kéo ống tay áo hắn.

- Nàng...

- Chàng đã đáp ứng là sau này cái gì cũng nghe ta mà! - nàng ngẩng mặt cười giảo hoạt. Ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn mới không phải Cảnh Dạ Lan nàng. So với việc ngồi một chỗ chờ đợi thống khổ buông xuống thì chi bằng chủ động làm việc mình muốn làm.

- Được rồi! - hắn gật đầu, trong lòng làm ra quyết định trọng đại. - Về chuyện quân sự, nàng phải nghe ta, bất kỳ chuyện gì ta cũng muốn phải cẩn thận...

- Cái khác đều phải nghe ta! - rìàng ngắt ngang lời Hiên Viên Khanh Trần, giọng điệu đinh trảm tiệt thiết.

- Ta không đồng ý! - Hiên Viên Khanh Trần trừng mắt nhìn.

- Không phải do chàng nói! - Cảnh Dạ Lan nhoẻn miệng cười, tựa người vào lòng Hiên Viên Khanh Trần. Nàng muốn ở bên hắn, nàng cũng không biết kết cục sẽ thế nào nhưng cuộc đời này có hắn bồi bên người cũng đủ lắm rồi

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 328

Chương 328

Mỗi lần Tô Vân Phong tới cáo biệt Lan Lăng vương thì lão đều nhắc nhở hắn một câu:

- Vân Phong, đừng khiến trẫm và dân chúng Lan Lăng phải thất vọng!

Bao gánh nặng đều đổ lên vai Tô Vân Phong, ngay từ khi còn nhỏ hắn đã biết trọng trách mà mình phải gánh vác nặng như thế nào. Hiện tại đã đi tới bước này, hắn không thể quay đầu được nữa.

Trong quãng thời gian bị giam lỏng, hắn mới phát hiện mình đã ở bên ngoài quá lâu mà không thể ngờ được tình hình trong cung đã biến đổi quá nhiều. Hoàng thượng thì già đi, rốt cuộc cũng không còn biết nghe ai nói nữa. Nhiều năm sống trong giàu có và sung túc đã làm cho hoàng thượng hoàn toàn chìm đắm trong hương hoa, ôn nhu.

“Tô Vân Phong, ta phải làm thế nào mới thoát khỏi chuyện này?”

Khi nữ nhân kia hỏi hắn phải làm sao mới thoát khỏi thế cục hiện tại thì Tô Vân Phong cũng giật mình, bản thân hắn cũng không biết nên làm thế nào để thoát ra.

Hắn làm thế nào mới có thể thoát ra đây?

Đôi khi hắn ao ước được như Hiên Viên Khanh Trần, vì người mình yêu có thể buông tay tất cả để đuổi theo. Nhưng hắn không thể làm được! Từ bỏ

https://thuviensach.vn

binh quyền không khác nào đem huyết mạch Lan Lăng chôn vùi trong tay kẻ khác.

Hoa Thanh Nhã đã nói thẳng ra với hắn không chút giấu diếm, cái nàng cần là mệnh của mình và mệnh của một người khác.

- Ta có cách làm hoàng thượng triệu hồi vương gia về thì cũng có cách làm cho vương gia có lại được binh quyền.

- Không cần, tất cả Tô Vân Phong đều nghe theo hoàng thượng an bài.

- Nếu hoàng thượng muốn ngài chết, ngài cũng chết? – Hoa Thanh Nhã hừ lạnh một tiếng.

- Quân muốn thần tử, thần không thể không tử. Tô Vân Phong ta thân là thần tử, theo lý phải như vậy. – cho dù bị vây vào vị trí nào, một tướng quân của Lan Lăng hay là một kẻ bị giam lỏng trong hoàng cung thì hắn vẫn đều thản nhiên như thường.

- Bản cung biết vương gia không sợ chết, cũng không quan tâm. Nhưng ngài cứ nghĩ xem, nếu liên lụy tới sinh mệnh của dân chúng Lan Lăng thì chắc vương gia cũng không thể làm ngơ được.

Tô Vân Phong là một nam nhân tao nhã, trác tuyệt siêu quần, hắn không giống Hiên Viên Khanh Trần hay Hiên Viên Triệt. Cho dù hắn có bị người khác nắm được chi tâm thì vẫn đặt an nguy của Lan Lăng lên đầu.

Nếu không như thế thì hắn cũng sẽ không vì Hoa Mị Nô mà liên tiếp gặp thất bại. Yêu thương nàng cũng là một thứ sai lầm!

Trên mặt Tô Vân Phong dần lộ ra nét tươi cười:

- Quý phi nương nương, ta cũng thành thật nói cho ngươi biết, một nửa binh lực của Đại Nguyệt đều nằm trong tay Hiên Viên Khanh Trần. Hiên

https://thuviensach.vn

Viên Triệt nếu muốn mượn lực lượng Lan Lăng trong tay ta để giúp hắn thì tuyệt đối không có khả năng. Trừ khi Hiên Viên Khanh Trần chủ động tấn công, lúc đó ta sẽ xuất binh, nghĩa bất dung từ; bằng không đừng mơ tưởng còn mệnh của con dân Lan Lăng ta để huyết tế sa trường.

- Ngài có biết hoàng thượng nghi ngờ ngài chính là vì bộ dáng hiên ngang, kiên định này? Vương gia, dù ngài có lợi hại thế nào thì Lan Lăng vẫn là của hoàng thượng, còn ngài thì nhất định vẫn phải nghe theo sự an bài của hắn.

Tô Vân Phong im lặng, hắn biết cái gì là cây to đón gió.

- Đa tạ nương nương, ta vẫn nói câu đó, mời trở về đi!

- Được, bản cung không thể làm ngài hồi tâm chuyển ý. Nhưng xin khuyên vương gia một câu, nếu ngài cứ như vậy thì nhất định có một ngày ngài sẽ đem chính mình khốn chết ở chỗ này!

… Khốn chết ở chỗ này?! Tô Vân Phong nắm chặt tay thành quyền, cố điều hòa tiếng thở dồn dập nặng nề rồi mới thả lỏng.

- Truyền lệnh xuống, binh mã luyện tập, tùy thời chuẩn bị xuất chiến!

…

Trong quân trướng, cuộc nghị sự đã diễn ra khá lâu, Cảnh Dạ Lan tuy không ở đó nhưng vẫn không hề chợp mắt được. Mãi tới lúc bình minh, nàng mới nghe thấy tiếng bước chân của Hiên Viên Khanh Trần trở về.

- Đã trở lại. – nàng mỉm cười đứng dậy. Thấy vẻ mặt hắn vô cùng mệt mỏi, trán nhăn càng chặt, nàng dịu giọng hỏi. – Chàng mệt mỏi lắm rồi, mau đi ngủ đi!

https://thuviensach.vn

- Không cần đâu, chờ lát nữa còn có việc. Có chút thời gian rãnh nên ta tới nhìn nàng. – hắn nhìn Cảnh Dạ Lan mỉm cười, mắt nàng hoe đỏ. – Nàng cũng chưa có ngủ. – khẩu khí trách cứ.

- Ta muốn nghỉ ngơi lúc nào cũng được, nhưng chàng đừng để mình quá mệt mỏi, nếu không đến lúc gục xuống đó sẽ chẳng có ai giúp chàng giải quyết mọi chuyện đâu. – nói xong, nàng dùng hai tay ôm lấy cổ hắn, mỉm cười.

- Cảnh Lan, nàng có biết gần đây nàng rất hay cười. Thực ra nàng cười lên rất xinh đẹp, ta nhìn mà muốn mất đi hồn phách. – hắn cúi xuống, nhịn không được hôn nhẹ đôi môi lành lạnh của nàng rồi khẽ nhíu mày lắc đầu.

- Làm sao vậy? Đang tốt mà sao chàng lại phiền lòng?

Hiên Viên Khanh Trần vuốt ve má nàng trìu mến. Thân thể nàng rất lạnh! Bất ngờ, hắn dùng sức ôm nàng vào trong ngực, hận chính mình không thể truyền hết cho nàng hơi ấm.

- Ngày mai ta sẽ dẫn quân đi tiền phương. Tô Vân Phong đã chuẩn bị tốt tùy thời xuất chiến, không biết khi nào mới có thể trở về nhìn nàng.

Thời gian bọn họ ở chung quá ngắn ngủi, vừa mới được gần nhau đã phải tách rời.

- Binh lực của Hiên Viên Triệt cũng đã xuất phát cùng quân Đại Nguyệt sao?

- Ừm, lúc này hắn thật sự phải tập hợp tất cả mạng già của mình.

Hiên Viên Triệt đi sai một bước là Lâm Tông Càng khiến hắn mất đi một nửa binh lực; còn Tô Vân Phong nơi đó hắn lại không dám động thủ. Kế hoạch ban đầu muốn bỏ Tô Vân Phong để giết Hiên Viên Khanh Trần đã không thành. Dựa theo tình hình thực tế, chi bằng mượn miệng Lan Lăng

https://thuviensach.vn

vương khiến Tô Vân Phong xuất chiến, giải quyết nhanh Hiên Viên Khanh Trần. Dù sao kế hoạch vẫn chưa dịch chuyển, nếu có biến đổi thì đó mới là tác phong của Hiên Viên Triệt hắn. Chuyện xấu không hề thay đổi, cuối cùng thì ván cờ này mới có thể tiến hành.

Hiên Viên Khanh Trần và Cảnh Dạ Lan đã nhìn ra được vài phần cục diện hiện tại, nhưng người như Tô Vân Phong một khi đã quyết tâm muốn làm chuyện gì thì nhất định sẽ kiên trì tới cùng. Cho dù hắn có vì ý nguyện ban đầu thì cuối cùng vẫn không thể thoát ra khỏi vận mệnh với những trói buộc không ngừng gia tăng trên người hắn.

Cũng vì điều đó mà Cảnh Dạ Lan mới lo lắng cho trận chiến này. Ai thắng ai thua, người được lợi cuối cùng chính là Hiên Viên Triệt.

- Ta sẽ nhanh chóng trở về, nàng nhất định phải chờ ta, có biết không? – Hiên Viên Khanh Trần chợt nâng cằm nàng lên, khẩu khí kiên định nói.

- Đương nhiên. Nhưng nếu chàng trở về chậm, ta không còn hứng thú chờ nữa thì chàng chớ có trách ta! – Cảnh Dạ Lan đẩy tay hắn ra, thuận thế cầm lấy. – Còn nữa a, lần trước chàng đã đáp ứng với ta là sẽ tặng ta một món lễ vật, nhưng ta chờ mãi vẫn chẳng thấy đâu. Bắc An vương chàng sẽ không gạt ta chứ?!

Tuy lo lắng như Cảnh Dạ Lan cũng không muốn khiến hắn luyến tiếc sau này.

Trong lòng Hiên Viên Khanh Trần khẽ động, nói lời hứa hẹn chắc nịch:

- Ta đã sớm chuẩn bị rồi, chỉ chờ chúng ta trở lại Bắc An thôi. Nàng nhất định sẽ rất thích nó, ta cam đoan!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 329

Trong trận chiến này Hiên Viên Khanh Trần đã cho mình một kỳ hạn. Trước khi độc trên người Cảnh Lan bộc phát, hắn nhất định phải đưa nàng trở lại Bắc An. Không có người nào hay chuyện gì có thể ngăn cản bọn họ ở bên nhau!

Sáng sớm, hắn không cáo biệt với Cảnh Dạ Lan mà phân phó xuống, quân đội xuất phát không được gây ra tiếng động, không một ai được đánh thức vương phi. Nàng thật sự đã mệt lắm rồi, đêm qua nàng ngủ rất sâu, nếu không thì đã phát giác ra việc hắn rời đi.

- Xuất phát! - Hiên Viên Khanh Trần lưu luyến nhìn về phía sau quân trướng rồi dứt khoát xoay người đi.

Khi thân ảnh hắn dần đi xa, Cảnh Dạ Lan mới lặng yên vén rèm lên. Đêm trước nàng không hề chợp mắt, cứ thể tựa vào lòng hắn mà sao thời gian nháy mắt đã trôi qua rất nhanh.

Thân ảnh màu đen quen thuộc đã biến mất khỏi tầm mắt, đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Khóe mắt cay cay tâm trạng rầu rĩ, bất giác hai đòng nước mắt nóng bỏng chảy xuống hai bên má.

- Hiên Viên Khanh Trần, ngươi đúng là tên hỗn đản... - nàng nhẹ giọng mắng. Bình thường, mỗi khi hắn tỏ ra dịu dàng, quấn quýt khiến nàng không tài nào quen nổi; ngược lại, tới khi chia ly hắn cứ thế lạnh lùng một mình rời đi dứt khoát giống trước kia.

Nàng cũng biết hắn sợ chuyện chia li, biết hắn có bao nhiêu nhu tình nhưng hắn đã cố đè nén tình yêu đó trong lòng, tỏ ra cứng rắn.. Tất cả là vì

https://thuviensach.vn

để chờ thời khắc gặp lại.

Hướng về phía hắn vừa mới ly khai, Cảnh Dạ Lan thì thào tự nói với mình những lời trong lòng mà nàng chưa bao giờ nói với hắn.

“Giữ mạng của chàng giao cho ta.."

“Chàng nhất định phải trở về sớm đó..."

“Nếu muộn thì ta sẽ không đợi chàng nữa!"

Nước mắt làm tầm mắt nàng trở nên mơ hồ. Nàng không thể nào chịu đựng cách sống như trước kia, một mình cô đơn mà sống. Túc vì nàng chết, còn Hiên Viên Khanh Trần...

Nếu phải rời đi thì ta lựa chọn rời đi trước chàng; bởi vì như vậy thì ta sẽ biết được luôn luôn có một người đuổi theo sau ta, biết ta không hề cô đơn một mình.

Thời gian như nước chảy cứ vội vàng mà qua. Cuối thu, vạn vật đều trở nên tiêu điều, nơi nào cũng lạnh lẽo khiến lòng người không tài nào ấm lên được.

Cứ cách ba ngày Cảnh Dạ Lan lại đúng hạn ngóng chờ tin tức mới nhất về Hiên Viên Khanh Trần từ tiền phương. Tuy chỉ có mấy câu ngắn gọn nhưng cũng đủ để làm lòng nàng yên ổn hơn.

Nghĩ lại, trận đánh này vô cùng gian khổ. Giữa những con chữ, Cảnh Dạ Lan có thể tưởng tượng được tâm tình lúc Hiên Viên Khanh Trần viết bức thư này xem xong, nàng lại cẩn thận viết thư hồi âm, từng phong từng phong đều đặn; không những thế nàng còn căn dặn người truyền tin nói với hắn vài chữ ngắn gọn: "Ta rất khỏe mạnh, chàng cứ yên tâm!"

https://thuviensach.vn

Nàng hy vọng mọi chuyện nhanh chấm dứt để nàng được gặp hắn. Bởi vì nàng có một chuyện rất quan trọng phải trực tiếp nói cho hắn biết, tuyệt đối không thể viết qua thư được.

Khanh Trần, chàng phải mau trở về, ta nghĩ khi biết được tin này nhất định chàng sẽ vô cùng vui vẻ. Nghĩ đến đây, khóe miệng Cảnh Dạ Lan cong lên cười xinh đẹp.

Tuy nhiên, hôm nay dù đã đến canh giờ nhưng người truyền tin vẫn chưa có thấy đến.

- Người tới. - Cành Dạ Lan lên tiếng gọi.

- Vương phi. - người hầu ở bên ngoài đáp lời.

- Đi hỏi thăm một chút xem vì sao người truyền tin vẫn chưa thấy đến. – nếu bị trì hoãn trên đường đi chắc cũng chỉ mất chút thời gian; huống chi giờ đã hơn nửa ngày trời. Thời gian dài ở cùng Hiên Viên Khanh Trần tại biên giới đã khiến cho cảm nhận của Cảnh Dạ Lan mẫn cảm hẳn lên.

Người hầu rất nhanh đã trở về:

- Vương phi, mạt tướng đã tìm hiểu qua, dọc đường đi không có chuyện gì ngoài ý muốn. Hơn nữa thám tử hồi báo người truyền tin sáng sớm đã từ chỗ vương gia trở về đây.

- Phải không? - Cảnh Dạ Lan suy nghĩ. – Phân phó xuống, từ giờ trở đi mọi người phải cẩn thận cảnh giác, có động tĩnh gì phải lập tức báo cho ta biết.

Có lẽ là thư đưa tới muộn... có lẽ là nàng đã quá mức mẫn cảm. Trước khi Hiên Viên Khanh Trần xuất phát đã lưu lại đủ người để bảo hộ nàng.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay cũng không có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn, song lại khiến tâm Cảnh Dạ Lan không yên, sự bất an khó hiểu dần lan rộng trong lòng.

Dạ dày dâng lên một trận khó chịu, nàng cố nén chịu, lấy hai tay giữ chặt lấy bụng xoa xoa:

- Không có việc gì, không có việc gì!

Tối nay trời không có tối khiến Cảnh Dạ Lan khó đi vào giấc ngủ, bên tai rít lên tiếng gió thổi, phiền muộn và bất an cứ quẩn quanh trong đầu không tán đi được. Một ngày rồi vẫn không thấy tin tức của người truyền tin đâu, nghĩ rồi nàng đứng dậy khoác áo choàng đi ra ngoài.

Bất giác, nàng dừng chân lại nơi có nhiều thủ vệ nhất trong doanh trướng.

- Để cho ta đi vào. - nếu đã đến đây thì nàng vẫn quyết định đi vào nhìn một chút.

- Nhưng mà vương phi, vương gia nói...

- Ta chỉ nhìn thôi, không có việc gì. - nàng thản nhiên nói rồi bước qua người hầu, vém rèm đi vào trong.

Trong một không gian không lớn lắm, hai người song song ngồi với nhau. Nam tử vẫn nhắm chặt đôi mắt, cho dù nghe thấy tiếng động cũng không có mở mắt ra, một cánh tay còn lại dung để ôm chặt người nữ tử đang ngủ say bên cạnh.

- Lâm nguyên soái. – Cảnh Dạ Lan nhẹ giọng gọi.

- So với người chết còn không bằng thì sao còn được gọi là nguyên soái, vương phi khách khí rồi. - gã chậm rãi mở mắt, đáy mắt phụt ra hàn quang

https://thuviensach.vn

đảo quanh người Cảnh Dạ Lan. Khi nói chuyện, vết sẹo trên mặt hắn chậm rãi mấp máy theo khuôn miệng, dưới ánh sáng ảm đạm của ngọn đèn trông quỷ dị, dữ tợn vô cùng.

- Ngươi so với trước kìa nhìn tốt hơn nhiều.

- Vậy sao, ngài thử bị người ta đối đãi như thế rồi còn bị nhốt vào nơi này, dù tính tình vương phi có mạnh mẽ thế nào thì cũng nhanh chóng bị khuất nhục thôi.

- Hôm nay trong lòng ta rất bất an, cứ cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Vừa vặn đi ngang qua nơi này nên thuận đường đến nhìn ngươi và Thu Thủy.

Nàng nhìn nữ tử kia hãy còn đang trong mộng. Sau chuyện lần đó, nàng như biến thành ngây ngốc, ai cũng không nhớ rõ. Vô Ngân vì nàng bốc dược song cũng không có hiệu quả; y nói đó là tâm bệnh, khó có thể trị tận gốc.

- Hừ, đa tạ vương phi quan tâm. - Lâm Tông Càng cười lạnh đáp, nhìn Cảnh Dạ Lan. - Trực giác vương phi thực sâu sắc. Nói thực, ta cũng cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Nhưng Hiên Viên Khanh Trần nhất định đã sớm phái người bảo vệ vương phi, ngươi còn lo lắng cái gì? – gã cười tự giễu, xoa xoa mái tóc dài phân tán của Thu Thủy ánh mắt nhất thời ôn nhu vô cùng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 330

Chương 330

- Nếu thật sự có âm mưu thì dù có chuẩn bị cũng khó đề phòng.

- Nói với ta cũng vô dụng, suy nghĩ của ngươi kia ta cũng không đoán được.

- Ngươi đoán ta nói đến ai? – Cảnh Dạ Lan bất giác nở nụ cười.

- Tô Vân Phong không phải là dạng tiểu nhân ám tiễn đả thương người, còn Hiên Viên Triệt thì rất khó đoán. Dù sao ta và hắn đều là người muốn Hiên Viên Khanh Trần chết nhất. Ta có thể bỉ ổi thì hắn còn có thể thế nào.

Lâm Tông Càng nói không hề cảm thấy xấu hổ. Thua chính là thua, đều là kẻ hèn hạ, rơi xuống kết cục thế này thì gã chỉ biết tự trách mình đã tính toán không bằng người!

Rời khỏi doanh trướng nhốt Lâm Tông Càng, nghênh đón Cảnh Dạ Lan là một trận gió lạnh đang ra sức gào thét. Nàng nắm chặt áo choàng trên người, con ngươi linh động dõi vào bóng tối hun hút, khóe môi chậm rãi nở rộ nụ cười.

Cách nơi Cảnh Dạ Lan đứng khoảng một trăm dặm có một cơ sở xây dựng tạm thời. Một đội nhân mã đang vội vã chạy về.

- Sao rồi? – thân ảnh nam tử cao lớn đưa lưng về phía bọn người mới tới, trầm giọng hỏi.

- Bẩm chủ tử, nơi đó vẫn không có động tĩnh hay phòng bị gì!

https://thuviensach.vn

- Xác định? – ngữ khí nam tử hạ xuống thấy, bàn tay từ từ nắm lại thành quyền. Không có phòng bị cũng không thể khinh thường.

- Nô tài đã xác minh, quan sát một ngày vẫn không có dị thường gì.

- Tốt lắm, nếu không có phát sinh chuyện gì thì dọc đường đi các ngươi đã làm gì?! – hắn vẫn cẩn thận hỏi, dù sao thì hắn cũng đã từng bại dưới tay nữ nhân kia.

- Chuyện này…? – bọn thuộc hạ nhìn nhau, cúi đầu không biết nên trả lời như thế nào.

- Nói đi! – thanh âm lạnh lùng của nam tử vang lên ra lệnh. Lúc này chính là cơ hội lần cuối, muốn hoàn toàn đánh gục đối thủ thì nhất định phải tìm cho ra điểm yếu của đối thủ để uy hiếp, một chút sai lầm cũng không được mắc phải.

- Thực ra cũng không tính là chuyện gì to lớn, chỉ là trên đường đi bọn thuộc hạ từng chặn giết thuộc hạ của Bắc An vương!

- Đồ ngu! – hắn giận điên quát lên rồi đè giọng nói. – Đã nói bao nhiêu lần là các ngươi phải cẩn thận, nếu để Hiên Viên Khanh Trần phát hiện ra người của hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì khác nào muốn trẫm chết?

Trong bóng đêm, đôi con ngươi sáng quắc của hắn trừng lên như viên dạ minh châu phát ra ánh sáng kì lạ:

- Mọi chuyện thế nào? – lửa giận trong lòng Hiên Viên Triệt không có chỗ nào để phát tiết.

- Bẩm chủ tử, chúng nô tài đã rất cẩn trọng. Lúc đó nô tài phát hiện có người của Bắc An vương ở đó, vì lo hắn sẽ nhận ra nên lập tức động thủ để tránh xảy ra chuyện lớn hơn.

https://thuviensach.vn

- Tên cuối cùng thì sao?

- Bởi vì nơi đó có vẻ hẻo lánh, hơn nữa nô tài động thủ rất nhanh nên hắn bị rơi xuống vách núi, có lẽ là…

- Đủ rồi, tối nay các ngươi liền hành động để tránh đêm dài lắm mộng. Nếu một lần nữa mắc sai lầm thì liền mang đầu về cho trẫm! – giọng nói của Hiên Viên Triệt lạnh như hầm băng.

Vì sự giúp sức từ Hoa Thanh Nhã, Lan Lăng vương một lần nữa giao lại binh quyền cho Tô Vân Phong, đem mục tiêu nhắm sang Hiên Viên Khanh Trần. Còn hắn thì vội vã trở về Đại Nguyệt, lập tức khởi vấn tội danh làm loạn lên đầu Hiên Viên Khanh Trần, đem binh lực mạnh nhất của Đại Nguyệt nắm giữ trong tay mình, hợp tác với Tô Vân Phong thảo phạt Hiên Viên Khanh Trần. Điều kiện trao đổi chính là Đại Nguyệt phải cắt nhường vài tòa thành trì đông đúc và giàu có cho Lan Lăng.

Vài tòa thành đó đối với Hiên Viên Triệt không tính là cái gì; còn lão già Lan Lăng vương kia sớm đã bị Hoa Thanh Nhã mê hoặc nên hắn cứ thế thoải mái mượn viện binh.

Dù Tô Vân Phong thì không muốn, hắn cũng không thể công nhiên cãi lại quyết định của Lan Lăng vương. Có điều Tô Vân Phong vẫn thủ hạ lưu tình với Hiên Viên Khanh Trần, hai người trong lúc đó vẫn đều nằm trong thế giằng co chưa thể quyết phân thắng bại.

Nếu các ngươi đã không thể phân thắng bại cuối cùng thì trẫm đây cũng không có thời gian để đợi các ngươi nữa.

Một đội người tuần tra gắt gao bên ngoài doanh trướng, những ánh mắt trong đêm đen không ngừng xem xét chờ đợi thời cơ tốt nhất.

- Đi! – đầu lĩnh âm thầm hạ lệnh, mọi người nhanh chóng tản ra tạo thành chiếc võng bắt đầu di chuyển vào khu trung tâm.

https://thuviensach.vn

Nhanh chóng tới được doanh trướng cần tìm, thân ảnh hắc y nhân lóe lên thăm dò bên ngoài tấm mành một lát. Khi thấy không có gì khác thường hắn mới lấy trong người ra một chiếc ống nhỏ dài, đặt bên miệng, nhẹ nhàng thổi vào trong quân trướng. Ước chừng thời gian, hắn mới bịt mặt, linh hoạt chui vào trong.

Phát hiện trên giường có người vẫn đưa lưng nằm ngủ say sưa, ánh mắt người tới chớp chớp ý cười lạnh lẽo rồi vươn tay muốn ôm lấy người nằm đó.

- Hửm! – tay hắn sờ soạng, trong giây lát liền phát hiện dị thường. Còn chưa kịp hoàn hồn thì bên tai đã vang lên tiếng động rất nhỏ, cổ đau nhói, thân thể lập tức xụi lơ xuống.

- Thật lớn mật, phòng của bổn vương phi mà ngươi cũng dám vào. – âm thanh mềm nhẹ dễ nghe như tiếng suối róc rách chảy trong đêm tối song lại lạnh lẽo kinh hồn. Người tới nhất thời biến sắc, không dám động đậy, trong đầu hỗn loạn “tại sao ngay cả mê hương cũng không có tác dụng?”

- Thủ đoạn đó của các ngươi đều là những thứ bổn vương phi từng chơi qua, không thấy xấu hổ còn dám sử dụng. Đúng là không biết lượng sức mình! – Cảnh Dạ Lan đá đá người té trên mặt đất, lạnh nhạt nói.

Giờ phút này, người bên ngoài doanh trướng mới lên tiếng:

- Vương phi, tất cả thích khách đều bị thuộc hạ bắt giữ.

- Tốt lắm, các ngươi nghe đây, phân phó xuống dưới phải phòng thủ nghiêm ngặt, rất nhanh sẽ có một hồi ác chiến. – nàng chậm rãi nói, tay day day thái dương. Tối nay nhất định lại một đêm không ngủ.

Không lâu sau, tiếng chém giết trong doanh trướng càng lúc càng lớn. Cảnh Dạ Lan lẳng lặng ngồi đó, thưởng thức cây mộc trâm trong tay. Tình

https://thuviensach.vn

hình giống như nàng dự đoán, có thể tránh được kiếp nạn này không còn phải xem vận khí.

- Vương phi. – người hầu một thân nhiễm huyết vọt vào. – Thỉnh vương phi mau rời đi! – vẻ mặt người hầu vô cùng cầu khẩn.

- Bây giờ còn chưa được, tình hình bên ngòai thế nào rồi?

- Mọi chuyện giống như những gì vương phi dự đoán, nơi nào cũng đều phòng thủ nhưng lần này bọn người kia đến quá nhanh. Các tướng sĩ chống đỡ không được bao lâu nên người hãy mau rời đi thôi!

Cảnh Dạ Lan đi đến bên người thủ hạ, cẩn thận đánh giá tình huống bên ngoài. Đôi mắt nàng căng thẳng, đoán chừng bây giờ còn có thể chống đỡ là vì số lượng người tạm thời hơn đối phương. Nhưng đối phương lại được huấn luyện bài bản, tuy bị vây ở thế hạ phong nhưng tiếp tục kéo dài thời gian thì nàng phỏng chừng kết quả không khả quan lắm.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 331

- Vương phi mau đi thôi, thuộc hạ đã phải người bên ngoài chờ. Đó đều là những thuộc hạ tốt nhất vương gia lưu lại, thề sống chết sẽ đưa vương phi tới bên cạnh vương gia!

- Ngươi giúp ta một việc. - đột nhiên nàng đề nghị rồi đưa cây mộc trâm trong tay cho người hầu.

- Đây là?

Đôi mắt sáng ngời của Cảnh Dạ Lan khẽ chớp động, nàng thản nhiên nói:

- Ngươi phải nhớ kỹ những điều ban ngày ta đã căn dặn; còn nữa, đem thứ này giao cho vương gia, nói cho vương gia biết ta vẫn khỏe mạnh, hắn không cần lo lắng.

- Không được đâu vương phi, người truyền tin do vương gia phải tới đã mất tích, thời hạn mà thuộc hạ tính toán cũng đã trôi qua. Vương gia nhất định sẽ biết nơi này gặp chuyện không hay nếu bảo thuộc hạ lừa gạt vương gia thì vạn vạn lần không thể! - gã thuộc hạ sống chết không thể đáp ứng yêu cầu của Cảnh Dạ Lan.

- Nếu ngươi không tới chỗ vương gia, không nói lời của ta thì mới là hại ta và cũng hại luôn vương gía. - ngữ khí nàng lạnh băng, ánh mắt vẫn chăm chăm vào khoảng không phía trước.

Trong không khí ngập ngụa mùi máu tươi khiến nàng cảm nhận một trận ghê tởm muốn nôn mửa.

https://thuviensach.vn

- Dù vương phi có giết thuộc hạ thì thuộc hạ cũng không thể, làm như vậy!

- Ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này nhưng không thể trở lại bên cạnh vương gia. Việc ta muốn ngươi làm chính là tạm thời không cho vương gia biết. Theo tính vương gia thì dù có chết hắn cũng sẽ trở về đây, ai cũng không thể đoán được dọc đường đi sẽ có nguy hiểm gì rình dập, ta không thể để cho hắn mạo hiểm trở về! Nếu ngươi thực sự trung thành, tận tâm thì nên nghe lời ta phân phó. Tuy rằng ta chỉ là nữ lưu nhưng cũng là người không dễ gì bị bại bởi ai; bằng không thì tối nay đã sớm bị bọn chúng bắt rồi!

Hiên Viên Triệt ba lần bảy lượt phái người đánh lén một lòng muốn bắt được nàng chỉ vì muốn dùng nàng để uy hiếp Hiên Viên Khanh Trần. Chỉ e dọc đường đi đã sớm xếp đặt cạm bẫy chờ nàng hoặc Hiên Viên Khanh Trần mắc câu; một khi không đạt được như nguyện thì hắn tuyệt đối không bỏ qua. Nghĩ đến đây Cảnh Dạ Lan không khỏi cười lạnh một tiếng.

- Nhưng mà vương phi... - người hầu quỳ gục xuống, đôi mắt đỏ au. - Vậy xin thứ cho thuộc hạ bảo hộ không chu toàn, ngay bây giờ thuộc hạ sẽ rời đi!

- Làm phiền! – Cảnh Dạ Lan cảm kích gật đầu rồi lại nhìn tướng sĩ hãy còn đang vây trong vòng chém giết. Hàng mày của nàng khẽ chau lại, cuối cùng vẫn xoay người rời đi.

Khanh Trần, ta hiện tại không thể trở về bên cạnh chàng, bởi vì có một người quan trọng cần ta bảo hộ. Vậy nên ta nhất định sẽ chống đỡ tới lúc mọi người tới; còn chàng cũng phải kiên nhẫn chờ ta!

Hai tay Cảnh Dạ Lan đưa lên bảo vệ bụng, tựa hồ có thể cảm giác được sinh mệnh nho nhỏ đang cùng nàng chờ mong thời khắc được gặp lại Hiên Viên Khanh Trần.

https://thuviensach.vn

Có người đã lo lắng đợi Cảnh Dạ Lan đi ra, khi thấy nàng xuất hiện mới thư hoãn chút:

- Vương phi, mời mau lên xe!

- Người ta nói ngươi đưa theo có không?

- Đều đã ở trong xe chờ vương phi!

- Đi thôi. -lần cuối cùng, nàng liếc mắt nhìn về hướng Hiên Viên Khanh Trần từng rời đi, ý cười trên mặt mặc dù chỉ lướt qua song tràn đầy kiên định.

Hiên Viên Triệt một đêm đuổi tới nơi này, đập vào mắt là cảnh tượng phơi xác máu me. Hắn cho người lật từng thi thể tìm kiếm, một lần rồi một lần, sắc mặt theo đó cũng tối đen đi. Cuối cùng thì nữ nhân kìa vẫn chạy thoát, có lẽ nàng đã sớm đoán được hắn nhất định sẽ chặn lại đường thoát nên ngay cả thời điểm lẩn trốn cũng không quên thiết đặt cạm bẫy nho nhỏ khiến hắn không thể nào xác định phương hướng tìm ra bóng dáng nàng.

- Các ngươi đem toàn bộ thủ hạ phái ra, nhất định phải tìm thấy nàng! - Hiên Viên Triệt cơ hồ không thể khống chế được mình nữa.

…

Đảo mắt đã tới cuối đông, Cảnh Dạ Lan cứ như tiêu thất vào trong không khí. Hiên Viên Khanh Trần, Tô Vân Phong, Hiên Viên Triệt đều phải người không ngừng tìm kiếm nhưng người phái đi thường tay không mà quay về.

Trong lúc đó, chiến sự giữa Bắc An, Lan Lăng và Đại Nguyệt càng ngày càng nghiêm trọng. Nhất là Hiên Viên Khanh Trần, mỗi một lần ra tay hắn đều nhận được những báo cáo thắng lợi. Hắn như một con dã thú phá nát tấm rào chắn, hủy diệt tất cả những kẻ dám ngăn trở mình, cái danh máu lạnh, sắt đá càng ngày càng nổi.

https://thuviensach.vn

Tô Vân Phong tuy còn có thể, chống cự nhưng dự đoán lúc đầu nắm chắc thắng lợi đã biến thành cục diện tay ngang.

Hiên Viên Triệt thì cố gồng sức, binh lực trong tay càng ngày càng suy yếu.

Trong quân trướng, Hiên Viên Khanh Trần cau mày ánh mắt sắc bén đảo qua người quân sĩ bên cạnh:

- Còn có vấn đề gì nữa? Nếu không có thì chuẩn bị đi, ngày mai ta muốn đoạt một tòa thành trì của Đại Nguyệt! - khuôn mặt gầy yếu nhăn lại, trong mắt hắn đều là lãnh ý.

Sau khi binh sĩ lui ra, hắn đứng bên chiếc bàn đặt bản đồ và mô hình địa hình, trong đầu không ngừng tính toán.

- Vương gia, người cũng nên nghỉ ngơi một chút. - người bên cạnh nhịn không được, đánh bạo nhắc nhở.

- Không cần, cô vương rất tốt, các ngươi đi ra. - đầu hắn cũng chưa có nâng lên.

Khi tiếng bước chân đã đi xa, Hiên Viên Khanh Trần mới đứng thẳng người lên, bàn tay không ngừng vuốt ve cây trâm luôn mang theo bên người.

Nữ nhân nhẫn tâm này nàng ủy thác người nói với hắn là vẫn khỏe mạnh; khi hắn phát hiện sự tình không ổn lập tức đuổi tới thì ngoại trừ những thi thể kia ra, nàng sớm đã không biết đi về đâu. Hắn nắm chặt cây trâm, miệng thở dài một hơi.

Ý của nàng đương nhiên Hiên Viên Khanh Trần hiểu được cho nên hắn mới nhịn xuống mọi thống khổ, lo lắng và nỗi nhớ thương cuồn cuộn để

https://thuviensach.vn

chú tâm tới chiến trường. Hắn tính toán phải xóa sổ tất cả những kẻ ngăn cản hắn và Cảnh Lan ở gần nhau, không trừ một ai nhất là Hiên Viên Triệt!

…

Hiên Viên Triệt sợ hãi, vô cùng sợ hãi thiên tướng sẽ ứng nghiệm, một ngày nào đó Hiên Viên Khanh Trần sẽ thay thế ngôi vị hoàng đế của hắn. Nhưng Hiên Viên Triệt càng sợ hãi thì Hiên Viên Khanh Trần càng muốn rút ngắn thời gian khiến hắn phải tận mắt nhìn thấy. Cuối cùng thì ngày mà Hiên Viên Triệt chờ đợi cũng đã đến.

Rầm! ---

Hiên Viên Khanh Trần dùng lực vỗ mạnh mặt bàn:

- Chết tiệt! - nghĩ tới Hiên Viên Triệt, hắn lạnh giọng mắng. Tính thời gian thì tác dụng của dược mà Cảnh Lan dùng đã qua rồi.

- Ai, tính tình của ngươi vẫn còn rất tốt nhỉ! Vừa rồi ngươi dụng công như vậy cứ như muốn thiên hạ này đều phải chết!

Thanh âm trêu tức quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai, hàng mày Hiên Viên Khanh Trần vẫn nhăn chặt lại nãy giờ lập tức giãn ra.

- Ngươi đã trở lại!?

Khuôn mặt lạnh lùng lâu nay không hề có biến hóa giờ phút này lại mang theo sự kỉnh hỉ mà nhìn nam tử đang đứng trước mặt, dùng ánh mắt oán giận nhìn mình.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 332

Đúng vậy đi một đường dài đủ mệt chết ta. Aizzzz! - Vẻ mặt Vô Ngân vô cùng mệt mỏi.

- Ngươi còn biết đường trở về!

- Sợ ngươi không nhìn thấy ta sẽ thật sự tuyệt giao, sau này cả đời không thèm qua lại, thậm chí còn oán hận ta cả đời! - Vô Ngân chớp chớp đôi mắt mị hoặc, không nhanh không chậm nói.

Hiên Viên Khanh Trần vội vã đi tới bên người y.

- Nói đùa thôi, Cảnh Lan chẳng phải từng nói cũng nên có thời điểm bất hòa mới tốt sao.

- Đúng, ta có nghe nói. Vương phi lần nào cũng thật lợi hại, nghe nói ngươi tìm rất lâu rồi mà vẫn chưa có tin tức gì có phải không? - y đột nhiên nói khiến Hiên Viên Khanh Trần chột dạ. Hắn gầy yếu tới mức khiến người ta giật mình, nhìn sắc mặt có thể đoán là thân thể sớm phải vượt qua rất nhiều vất vả mệt nhọc. Thực không biết hắn lấy năng lượng từ đâu để tiếp tục chống đỡ tới lúc này.

Hiên Viên Khanh Trần theo thói quen, ảo não nhíu mày:

- Nếu lúc trước ta mang nàng đi cùng thì sẽ không tạo điều kiện cho Hiên Viên Triệt thừa cơ đánh lén. - thậm chí, hắn còn hối hận vì sao trước khi rời đi lại không cẩn thận ngắm nhìn nàng. thật sự rất hối hận!

https://thuviensach.vn

- Quên đi, Hiên Viên Triệt là người có tâm kế, nếu ngươi không làm vậy thì biết đâu hắn đã đắc thủ! - Vô Ngân lên tiếng khuyên giải hắn. Lời nói vẫn nghẹn trong họng nhất thời khiến y không biết làm sao để nói ra được.

Hiên Viên Khanh Trần trầm ngâm rồi khoát tay nói:

- Không cần an ủi ta, sở dĩ sau khi biết được nàng gặp chuyện không may ta không hề điên cuồng đuổi theo là hoàn toàn do Hiên Viên Triệt bức giận điên đầu. Trừ bỏ ý niệm giết chết hắn thì ta không còn muốn nghĩ tới cái gì khác; vậy nên ta mới chống đỡ được tới lúc này. Cũng may ngươi đã trở lại, ta nghĩ kế hoạch của ta nhất định có thể hoàn thành trước thời gian!

- Nói xong, hắn vươn tay tới trước mặt Vô Ngân.

- Thật có lỗi, Khanh Trần. – ý cười trên mặt Vô Ngân nhất thời cứng ngắc. – Giải dược… không có!

- Không có?! - trong lòng Hiên Viên Khanh Trần cả kinh. Nếu không có giải dược thì độc trên người Cảnh Dạ Lan... Nhất thời, đầu óc hắn trống rỗng, thân mình không khỏi loạng choạng ngã về phía trước.

- Khanh Trần?! - Vô Ngân vội vàng đỡ lấy hắn, rồi bắt cổ tay xem mạch tượng. Nhất thời, mặt y biến sắc. - Ngươi có biết là chính ngươi cũng sắp đánh mất nửa cái mạng!

Thân thể Hiên Viên Khanh Trần rõ ràng đã suy yếu vô cùng, nếu không phải hắn mạnh mẽ chống đỡ thì với tình trạng sức khỏe này hắn sớm đã nằm liệt một chỗ. Vô Ngân không thể tưởng tượng được làm sao ở trên chiến trường hắn đều đánh thắng trận.

- Vô phương, ta hiểu rõ sức khỏe của mình. Ta chỉ lo lắng cho Cảnh Lan, dược hiệu của nàng đã sớm mất hạn rồi! - Vô lực nằm trên ghế, Hiên Viên Khanh Trần đưa tay úp chặt mặt. Một câu không có giải dược của Vô Ngân

https://thuviensach.vn

cứ như phá nát trụ cột tinh thần duy nhất trong thân thể khiến hắn nháy mắt liền sụp xuống.

- Kỳ thực cũng không phải không có hy vọng, chỉ là cần phải xem duyên cơ có tốt đẹp không thôi. - suy nghĩ một hồi Vô Ngân mới mở miệng.

Nếu không cho Hiên Viên Khanh Trần một hy vọng thì có lẽ hắn sẽ suy sụp mất.

Đôi mắt Hiên Viên Khanh Trần lập tức sáng ngời, chớp chớp nhìn Vô Ngân. Bao thất vọng, vô lực ban nãy nhất thời tiêu tán, trong đáy mắt toát ra hai đốm lửa hừng hực khiến một tia hy vọng mới gieo vào lòng hắn:

- Là sao?

Vô Ngân lấy trong tay nải ra một ít thảo dược kỳ lạ. Từ miệng Tô Tĩnh Uyển, y biết được cách nàng phối dược hạ độc, y cũng đã nhiều lần nghiên cứu và xác định đó là thật. Đồng thời, y đã cất công tìm hiểu những loại dược thảo cần phải sử dụng, dều là những thứ hiếm lạ, tuy không khó tìm nhưng phải có thời gian.

- Sinh tử thảo. - Vô Ngân đáp. - Nó chỉ sinh trưởng ở đầm lầy, quanh năm khói độc lượn lờ. Nó không quá mức trân quý nhưng mười năm mới ra hoa, khoảng thời gian nở chỉ trong nháy mắt nên rất ít người có thể hái được. Không có mấy ai có thể tới gần đó vì không cẩn thận đã bị trúng độc trong lúc vô tình rồi!

- Mười năm? Hiện tại thì sao? - Hiên Viên Khanh Trần vội hỏi.

- Đã qua thời kỳ nở hoa rồi. Trước đó ta cũng có tìm những người đã từng đi hái nó nhưng không có kết quả.

Tô Tĩnh Uyển nói không sai, ông trời lại trêu đùa hắn một lần nữa. Mười năm?! Khi dược hiệu qua đi, thân thể Cảnh Lan tối đa cũng chỉ chịu đựng

https://thuviensach.vn

được một năm là cùng!

Nghe xong, Hiên Viên Khanh Trần không nói gì, chỉ ngây ngẩn đứng đó. Hồi lâu sau, hắn xoay người, dùng thứ thanh âm bình lặng như nước mà nói:

- Ta muốn mau chóng gặp nàng, ngươi cầm dược thảo trong tay phối dược đi, có thể giữ nàng lại được ngày nào tốt ngày đó! - hắn cảm kích vỗ vỗ vai Vô Ngân. - Đa tạ!

Một tiếng đa tạ khiến trong lòng Vô Ngân them phiền muộn. Bao kiến thức y có được cuối cùng vẫn không thể cứu được nàng.

“Vô Ngân, vô dụng thôi. Hiên Viên Khanh Trần hắn cả đời đả thương quá nhiều người, nhất định sẽ không nhận được tình yêu của người trong lòng hắn. Đó nhất định là báo ứng cho hắn. Báo ứng, ha ha ha…”

Bộ dáng điên cuồng của Tô Tĩnh Uyển lại hiện lên trong đầu Vô Ngân. Không ngờ, cuối cùng nàng lại tự nguyện để mình làm người thử dược cho y.

“Ta chỉ hận chính mình không thể nhìn thấy bộ dáng đau đớn sống không yên lành của Hiên Viên Khanh Trần. Chỉ nghĩ thôi cũng thấy nhất định sẽ phi thường thống khoái!"

Người thí nghiệm dược cuối cùng cũng biến thành kẻ giống hoạt tử nhân (người thực vật), không có ý thức, không thể hành động. Nhưng đó cũng chính là thủ đoạn tàn nhẫn nhất, Khanh Trần nhất định sẽ không vì Cảnh Dạ Lan làm ra lựa chọn đó. Bởi vì chuyện này so với chết còn thống khổ hơn nhiều.

Sau vài ngày, Hiên Viên Khanh Trần thay đổi kế hoạch ban đầu, dùng toàn bộ binh lực chủ động tấn công Hiên Viên Triệt. Liên tiếp mấy tràng chiến sự, thế công của hắn như chẻ tre, đánh cho quân đội Đại Nguyệt tan

https://thuviensach.vn

nát như hoa rơi nước chảy. Đang thế tới ào ạt, hắn không chút do dự, mọi hành động đều liên hoàn, mạnh mẽ khiến Hiên Viên Triệt hoàn toàn không có khí lực để chống đỡ.

Đáng sợ là, hắn hoàn toàn đem điểm yếu của quân đội mình phơi bày trước mặt Tô Vân Phong, thậm chí còn không hề phòng bị.

- Vô Ngân công tử, ngài nói vương gia có phải...

- Không có cách nào, dĩ nhiên vương gia có dụng ý riêng của mình. - Vô Ngân lẳng lặng nhìn mọi chuyện phát sinh. Người kia vốn là như vậy, tác phong lúc nào cũng thích làm việc lớn mật, đúng là thích làm khó y.

Tô Vân Phong là kẻ cẩn trọng, chỗ hổng lớn như vậy dễ dàng bại lộ trước mặt mình thì dĩ nhiên hắn sẽ không chủ động phát lệnh công kích. Hơn nữa hắn cũng không thể làm trái lương tâm tới hỗ trợ bên phía Hiên Viên Triệt; thừa dịp này tạm thời án binh bất động chờ đợi. Theo lý thuyết, trận này ngay từ đầu là mâu thuẫn bên trong Hiên Viên gia, hắn đã nhúng tay quá nhiều; hiện tại nhàn nhã cũng sẽ không bị người đời rèm pha.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 333

Quân đội Đại Nguyệt trước sự tấn công của Hiên Viên Khanh Trần liên tục bại lui. Một đường ép tới khiến Hiên Viên Triệt bất an, bối rối như ruổi bay loạn. Tuy không cam lòng nhưng hắn ta vẫn mất đi tia kiên nhẫn cuối cùng.

Chỉ trong vài ngày, bảy thành trì đã bị đối phương không phải tổn nhiều công sức mà công chiếm. Chỉ mới nghe tin này đủ khiên Hiên Viên Triệt điên cuồng.

Về phía hậu phương Tô Vân Phong vẫn tiếp tục bảo trụ trung lập khiến cho chỗ dựa của đại quân của Hiên Viên Triệt nhanh chóng tiêu giảm.

- Hoàng thượng, thứ vi thần vô dụng! - tướng lãnh thủ thành ảm đạm quỳ gối trước mặt hắn.

- Ngươi không muốn giải thích với trẫm vì sao ngay cả đạo phòng tuyến cuối Cùng cũng không thể giữ được! - Sắc mặt Hiên Viên Triệt xanh mét, nhìn Hiên Viên Khanh Trần đứng dưới thành đang ngửa đầu nhìn xa xăm. Nghiệt chủng này! Hắn nghiến răng nghiến lợi, oán hận nói:

- Nói cho trẫm biết, ngươi còn có thể kéo dài bao lâu?

- Nêu Bắc An vương thực sự hạ lệnh tấn công thì thần nhiều nhất chỉ có thể duy trì nửa nén hương!

- Phế vật! - Hiên Viên Triệt phẫn hận mắng rồi nhìn tới lá cờ dệt vàng huy hoàng. Thành quả mà hắn cố gắng nửa đời để đoạt được chẳng lẽ kết quả vẫn không thể xoay chuyển thiên tướng?

https://thuviensach.vn

Bỗng, hắn hừ lạnh một tiếng, hỏi:

- Đế cơ đang ở đâu?

Hoa Thanh Nhã kia nhất định là đã nói gì đó trước mặt Tô Vân Phong. Bằng không, một Tô Vân Phong luôn luôn trung thành với Lan Lăng vương sao có thể trái lệnh, khoanh tay đứng nhìn hắn bị Hiên Viên Khanh Trần ép tới tình cảnh này. Lâm Tông Càng nói một câu rất đúng, nữ tử quá mức xinh đẹp đều là rắn rết!

- Ý hoàng thượng là?

- Nếu đế vị của trẫm khó giữ được thì sao có thể chấp nhận để muội muội mình rơi vào tay Hiên Viên Khanh Trần, trơ mắt nhìn nàng bị tra tấn. Truyền khẩu dụ của trẫm, ban thưởng Đế Cơ bạch lăng (dải lụa trắng) tự ải!

Hoa Thanh Nhã, trẫm đã từng nói, trẫm tuyệt không giữ những thứ vô dụng bên cạnh. Đại Nguyệt sắp đổi chủ nếu ngươi đã không thể tuẫn táng cùng tiên đế thì hãy để cho Đế Cơ đi thay. Về phần ngươi... Đột nhiên, Hiên Viên Triệt lại phân phó.

- Đem tin tức Đế Cơ đã chết truyền khắp Lan Lăng, trong thời gian ngắn nhất phải rải tin rộng khắp, ngay cả hoàng cung cũng vậy!

Đây là thứ cuối cùng trẫm cho ngươi, khiến ngươi cả đời đều không thể quên được một điều tuyệt đối không được bất trung với trẫm!

Cuối cùng, hắn liếc mắt nhìn Hiên Viên Khanh Trần đang chuẩn bị tiến công vào kinh thành Đại Nguyệt. Tất cả mọi thứ của trẫm có thể cho ngươi nhưng trẫm sẽ không cho ngươi được như nguyện!

Trong tay hắn là bức mật hàm vừa mới nhận được, có được thứ này khiến Hiên Viên Triệt tin tưởng mình nhất định có thể lật ngược mọi thứ.

https://thuviensach.vn

Tiêu sái trên những bậc thang quen thuộc, hoàng cung vẫn rộng lớn như vậy; cho dù có nhắm mắt lại thì Hiên Viên Khanh Trần vẫn có thể bước đi tự nhiên. Rốt cuộc thì hắn vẫn trở về nơi này!

Đứng lặng một hồi lâu, đôi mắt sắc bén của hắn đảo quanh một lượt, song kích không dậy nổi nửa điểm hưng phấn.

- Khanh Trần, sử quan đang đợi ngươi vào.- Vô Ngân ở một bên nhắc nhở hắn.

- Vô Ngân. - hắn dừng chân, cả người xuất thần nhìn.

- Ta có thể khẳng định tất cả những thứ ngươi thấy đều là thật. Lời thề của ngươi đã thực hiện được rồi! - Vô Ngân cười hì hì nói. - Ngươi còn đứng ở chỗ này làm gì, đây chẳng phải là những gì ngươi muốn sao?

Trong đôi con ngươi yêu dị của Hiên Viên Khanh Trần không có lấy nửa điểm vui sướng. Tay hắn vuốt ve lan can, cảm giác vừa lạnh vừa cứng khiến hắn lập tức rút tay về.

- Mọi chuyện tạm thời cứ để đó, mời Vân vương gia vào cung gặp mặt.

Kinh ngạc vì mục đích của Hiên Viên Khanh Trần, Song Tô Vân Phong vẫn một mình tới, ôn hòa đứng trước mặt hắn. Trông vẻ mặt tiều tụy của Hiên Viên Khanh Trần mà hắn giật mình.

Tô Vân Phong hắn cũng là một người tinh thong y đạo, có thể nhìn ra sức chống đỡ của Hiên Viên Khanh Trần đã tới cực hạn. Trên chiến trường, khí thế của hắn như hồng thủy hoàn toàn không nhìn ra một tướng soái chỉ huy đại quân lại suy yếu như vậy.

Là vì A Cảnh sao... Bất giác Tô Vân Phong cười khổ.

https://thuviensach.vn

- Vân vương giả, trong số điều kiện Hiên Viên Triệt muốn bắt tay với ngươi loại bỏ ta, hắn đã hứa với Lan Lăng bao nhiêu thành trì? – Hiên Viên Khanh Trần lên tiếng trước.

- Tùy Lan Lăng ta lựa chọn.

- Ta cũng vậy, tùy ngươi lựa chọn! - cho dù mệt mỏi thì trước mặt Tô Vân Phong, ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần vẫn sắc bén vô cùng.

- Bắc An vương là muốn đại quân ta rút lui sao? - hạ điều kiện như vậy Tô Vân Phong đương nhiên biết hắn muốn cái gì!

- Cô vương không ép buộc ngươi đồng ý, nếu không đáp ứng thì ngươi lập tức ra cung, ta và ngươi ngay tức khắc tái chiến phân ra thắng bại. Đến lúc đó hối hận cũng đã muộn!

- Nêu ta đáp ứng thì ngươi sẽ làm gì?

- Thành trì Đại Nguyệt cứ do ngươi lựa chọn; cho dù ngươi có mơ ước nơi này, nếu thích thì ngươi cũng có thể lấy! - Hiên Viên Khanh Trần giang tay chỉ khắp bốn phía.

Cảnh Lan, ta lấy thiên hạ nhưng nếu không có nàng thì ta muốn còn có nghĩa gì?!

- Bắc An vương, ngươi... - Tô Vân Phong ngây người. Hắn đánh hạ nơi này căn bản không phải vì đế vị lãnh lẽo trước mắt kia. Sự tiêu sái của Hiên Viên Khanh Trần khiến Tô Vân Phong hắn không khỏi kính nể. - Đại quân Lan Lăng sẽ không ngăn trở tân đế Đại Nguyệt rời đi.

Nhìn phong thái hiên ngang rời đi cùa Hiên Viên Khanh Trần, đáy lòng Tô Vân Phong nổi lên sự hâm mộ, mọi thứ đều thể hiện rõ trong đôi mắt. Chỉ có người như Hiên Viên Khanh Trần mới có thể đồng hành cùng một A Cảnh vốn tiêu sái như gió kia.

https://thuviensach.vn

A Cảnh, rốt cuộc nàng ở nơi nào?

Sau trận chiến, vương triều Đại Nguyệt đổi chủ, sau ngày kế vị, tân đế Hiên Viên Khanh Trần liền mất tích.

Đúng lúc đó, Lan Lăng vương bị bệnh bất ngờ chết, Vân vương gia Tô Vân Phong thân là hoàng tộc, chiến tích hiển hách nên được phò tá lên làm tân chủ Lan Lăng. Sau quốc tang, tân chủ Lan Lăng cũng mất tích.

Cuối đông, không có chút dấu hiệu nào báo rằng mùa xuân đang tới. Khí hậu mấy ngày này vô cùng khắc nghiệt, hơi thở mùa đông vẫn giăng kín mọi nơi.

Trên sơn đạo, một chiếc xe ngựa không nhanh không chậm di chuyển, tiếng vó ngựa văng vẳng trong sơn cốc lúc sáng sớm.

- Tới đâu rồi? - giọng nói nữ tử trong xe thực lạnh nhạt, nghe ra dễ làm thần kinh người ta chấn động. Mấy ngón tay vươn ra khỏi tấm mành, khẽ xốc lên.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 334

Điều duy nhất không phù hợp là, nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện mấy đầu ngón tay mảnh khảnh kia ẩn hiện một màu tím tái.

- Người vẫn không nên đi ra, nơi này gió núi rất lớn. Đi thêm nửa ngày là có thể tới thôn trấn trên. - người đánh xe hạ thấp giọng, cung kính đáp.

- Thì ra còn nửa ngày nữa. Ta không thể ngủ được. - Sau bức mành lộ ra khuôn mặt trắng nõn bệnh trạng, chỉ có đôi con ngươi linh động kia vẫn toát ra ý cười, quyến rũ mà uy nghiêm. Tuy gió núi lạnh song nàng vẫn nhịn không được ngó nhìn cảnh sắc đường núi, vẻ mặt vô cùng thích thú. - Đã cuối đông rồi, sao vẫn không có chút ấm áp của mùa xuân! - than nhẹ một tiếng, nàng không nén nổi tiếc hận.

- Xem ra ngươi rất nhàn hạ, thoải mái. - ngồi chung bên trong xe truyền ra tiếng nam tử nặng nề.

- Đương nhiên, nếu cẩn thận quan sát thì ngươi sẽ phát hiện cảnh sắc mỗi ngày đều thay đổi. - nói rồi nàng nhấc cao mành lên, vài tia nắng ban mai phóng tới khiến nàng phải nheo mắt lại, khuôn mặt cũng rạng rỡ thêm chút. Khi ngoái đầu nhìn lại, nàng cười nhạt, so với nụ cười trước có vẻ đượm lo lắng.

- Hừ! - nam tử hừ lạnh. - Tâm tình ngươi rất tốt đó Chứ. Đáng tiếc ta không có thấy được những gì ngươi nói. - gã lạnh lùng nhìn người ngồi cách mình không xa. Ngày nào nàng cũng lưu luyến nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài cửa xe; nhiều lúc ánh mắt nàng căn bản không có nhìn cái gì, chốc chốc lại ánh lên một tia bi sầu không dễ thấu hiểu.

https://thuviensach.vn

Người trong lòng vốn đang say ngủ bỗng mở bừng mắt. Theo bản năng, nàng ngẩng đầu nhìn lên, gọi:

- Ca Ca! - giọng nói rất nhỏ khiến cho lòng gã khẽ động. Càng về Sau, nàng càng không phân biệt được ai với ai...

- Thu Thủy muội đang gọi ta sao? - Lâm Tông Càng ướm hỏi.

Đôi mắt nàng vẫn mê mang, mơ mịt như trước, cứ thế lăng lăng nhìn gã rồi từ từ khép lại, đầu lắc lắc:

- Ngươi không phái... ngươi không phải... - thân mình gầy yếu cuộn tròn lại, tiếp tục tựa vào lòng Lâm Tông Càng và im lặng.

Bao nhiêu hy vọng cứ dấy lên rồi lại lần lượt tan biến. Nụ cười bên môi gã gợn lên nói không hết thống khổ.

- Chờ đợi đi, bệnh tình của nàng không phải ngày một ngày hai có thể tốt được. Ngươi cũng không cần sốt ruột!

- Không cần vương phi lo lắng, ngươi vẫn nên quan tâm chính mình đi. Chuyện của ta và Thu Thủy không cần ngươi nói tới! - gã không khách khí trách móc nàng.

- Lâm nguyên soái, nếu không phải vương phi nhà cứu ngươi và tiểu thư Thu Thủy thì ngươi cũng đã không có cơ hội sống! - người đánh xe nhịn không được đáp lễ gã.

- Ta không có cầu nàng cái gì. Chủ tử ngươi vốn chẳng ra gì nên một tên nô tài như ngươi cũng dám hô to gọi nhỏ diễu võ dương oai trong này!

Con ngươi lạnh băng của gã nheo chặt lại bắn ra sát ý sắc bén ngày xưa.

Từ lúc nửa đêm Cảnh Dạ Lan tới thăm gã và Thu Thủy thì Lâm Tông Càng đã nhận thấy sẽ có chuyện lớn phát sinh. Nhưng hành động của Hiên

https://thuviensach.vn

Viên Triệt so với gã mường tượng còn nhanh hơn nhiều. Gã bị Vô Ngân hạ dược nên không thể hoạt động tự do, chỉ có thể ôm Thu Thủy lắng lặng ngồi đó chờ chết. Đối với Hiên Viên Triệt, hắn tuyệt đối không giữ lại kẻ vô dụng, Lâm Tông Càng dĩ nhiên hiểu được đạo lý này.

Ngàn tính vạn tính nhưng gã không đoán được nữ nhân này lại ra tay cứu mình. Nguyên nhân cứu gã vì cái gì, khi gã hỏi thì nàng chỉ cười mà không đáp.

Nàng hình như chỉ đơn giản muốn cứu gã và Thu Thủy. Suốt đường đinguy hiểm cận kề, phía sau truy binh không ngừng kéo tới còn nàng thì mặc kệ tất thảy dùng xảo kế đưa bọn họ thoát hiểm.

Ban đầu, gã vẫn đề phòng, lúc nào cũng phòng bị, lắm khi còn ác miệng chửi mắng; nhưng nàng luôn làm một bộ lạnh nhạt, cứ để mặc gã mắng, coi như không có chuyện gì, không người nào làm ảnh hưởng đến nàng!

- Được rồi, có lẽ Lâm nguyên soái mệt nhọc lâu nay nên tâm tình không tốt, ngươi cũng không cần để ý. Dừng lại phía trước một chút, ta ngửi thấy mùi hương, muốn xuống xe nhìn xem.

- Vương phi, vẫn nên mau rời đi, không bằng chúng ta tới thôn trấn phía trước...

- Không có việc gì, nơi này tạm thời bọn chúng không thể tìm thấy. Chỉ là dừng lại chốc lát thôi, ta muốn đi bộ chút, buồn chân đã hơn nửa ngày rồi. - thanh âm của nàng tựa hồ rất suy yếu song người hầu chỉ biết nghe theo lời nàng, ngưng xe để nàng xuống.

Mấy tháng bôn ba, tuy vất vả nhưng dần đần cũng thành thói quen. Cởi chiếc áo choàng nặng nề ra, nàng tùy tiện đi về một phía, hai tay vuốt ve cẩn thận phía bụng hơi nhô lên. Chỉ cần qua được mấy tháng này là được rồi, nghĩ tới đây, đứa nhỏ trong bụng lại thình lình đá nàng mấy cái.

https://thuviensach.vn

- Con ngoan nào, rất nhanh thôi con sẽ được nhìn thấy phụ thân! - nàng cúi đầu thủ thỉ, miệng cười ấm áp, thân hình hơi hơi phát run.

Xoay người lại nhìn thì phát hiện mình đã rời khá xa xe ngựa, Cảnh Dạ Lan cố sức bước đến một chỗ ngồi xuống, tứ chỉ thân thể đau đờ đẫn lan ra cứ như muốn xé rách xương cốt nàng.

Màu tím ở đầu ngón tay rõ ràng đã sậm thêm, nàng cố sức bấu lấy thân cây bên cạnh. Dược hiệu giải dược Vô Ngân đưa đã qua, mỗi lần phát dường như đau đớn thêm gia tăng, không thể nào chịu đựng nổi. Cũng may lúc này nàng có thể tính toán được thời điếm độc phát nên mới luôn tìm cớ rời khỏi xe ngựa.

Sau ngày Hiên Viên Triệt đánh lén, khi rời đi nàng có sai người đem theo Lâm Tông Càng và Thu Thủy đi cùng, đó không phải vì nàng có mục đích gì. Vì Thu Thủy mà nàng bị thương tổn cực hạn rồi còn dây dưa không dứt với Hiên Viên Khanh Trần cho tới bây giờ vẫn không thể nào cắt đứt nỗi nhớ thương mãnh liệt về hắn.

Còn nàng ta cũng vì hắn mà biến thành si ngốc, nói đi nói lại vẫn là một chữ tình đả thương người mà thôi.

Còn có Lâm Tông Càng, gã không thể buông chuyện cũ, dùng hết tâm cơ tính toán nhưng cuối cùng lại bị thương thành phế nhân. Sau bao nhiêu đau khổ, lại khiến cho huynh muội bọn họ có cơ hội được hòa hợp với nhau. Đổi là trước kia thì nàng tuyệt đối sẽ không cảm động mà hành động theo cảm tính; chính là sau khi có đứa nhỏ, tâm tính nàng liền thay đổi, có nhiều việc không khống chế được.

Mồ hôi nhanh chóng túa ra, mà nàng thì không thể cuộn người lại như trước vì sợ sẽ làm đứa nhỏ bị thương.

Dường như cảm nhận được đau đớn của nàng, đứa nhò dần dần im lặng.

https://thuviensach.vn

- Con thật ngoan, chờ một chút sẽ không có chuyện gì nữa. con cũng đừng lo lắng! - nàng vỗ vỗ nhẹ bụng, trên khuôn mặt tràn đầy đau đớn hiện lên nụ cười hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 335

Ven đường đi nàng cũng đã hỏi thăm tin tức về Hiên Viên Khanh Trần, nhưng nơi này cách Đại Nguyệt khá xa. Ban đầu nàng còn xoay sở biết tình hình của hắn gần đây nhưng dần dần càng tới nơi hẻo lánh thì tin tức càng bế tắc. Song nàng vẫn biết Đại Nguyệt đã đổi chủ, thiên hạ vẫn là của Hiên Viên gia.

Chỉ còn nửa ngày là bọn họ có thể ra khỏi sơn cốc này. Trước đó vài ngày phía sau không biết truy binh của Hiên Viên Triệt từ đâu mà tới cứ thế đuổi theo sát sạt. Đội người hầu vẫn một lòng bảo hộ nàng, ra sức chém giết, cuối cùng chỉ còn lại người đánh xe và một vài người tùy tùng đi theo sau phòng bị đột kích, tùy thời đối phó.

Bách túc chỉ trùng từ nhi bất cương. Tuy rằng Hiên Viên Triệt mất đi thiên hạ nhưng trong tay vẫn còn sót lại chút thế lực; gần đây nàng thường bị bọn chúng tìm được tung tích, cũng may nàng đều thoát khỏi. Lần này vì thuận lợi trở về Đại Nguyệt, nàng mới cố vòng vo một vòng là để tránh né vài kẻ đáng ghét nào đó.

Khanh Trần, ta nhớ chàng, ta nhất định phải gặp được chàng...

Mồ hôi thấm ướt gương mặt nàng, đầu ngón tay đã hãm sâu vào thân cây rỉ rỉ máu tươi. Nàng cắn chặt môi, vị ngọt tanh của máu chảy vào trong miệng, thân thể đau đớn đã làm ý thức bắt đầu mơ hồ.

Cảnh Dạ Lan, ngươi nhất định phải chống đỡ tới cuối cùng, ngươi còn phải chính miệng nói cho hắn biết mình sắp được làm phụ thân. Hắn còn chưa biết chuyện này, nàng rất muốn nhìn thấy nam nhân kia khi biết được

https://thuviensach.vn

tin này sẽ có biểu tình như thế nào. Nàng muốn cùng hắn chờ đợi ngày đứa nhỏ xuất thế!

Cảnh Dạ Lan không ngừng nói với chính mình, nhất định phải chống đỡ!

Giữa lúc ý thức mơ hồ, Cảnh Dạ Lan nghe được cách đókhông xa truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

- Vương phi! - người tới thần sắc lo lắng. Vì chưa từng tự tiện quấy rầy khi không có lệnh của vương phi đồng ý nên giờ đột nhiên nhìn thấy bộ dáng này của nàng khiến hắn nhất thời cả kinh.

- Xảy ra chuyện gì? – Cảnh Dạ Lan miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, đau đớn dần rút đi. Nàng cố sức lên tiếng hỏi, bọn họ đều là những quân nhân được huấn luyện, trừ phi có chuyện lớn xảy ra bằng không sẽ không viphạm thế này.

- Vừa rồi thuộc hạ thu được tin tức, truy binh phía sau đột nhiên tăng lên. Hiện đã có người ở lại ngăn cản bọn chúng. Thuộc hạ biết vương phi ở đây cho nên mới mạo muội quấy rầy thỉnh vương phi thứ tội.

Cảnh Dạ Lan lắc đầu, hơi nhíu mày. Người của Hiên Viên Triệt sao có thể tìm thấy nàng nhanh như vậy? Theo kế hoạch ban đầu của nàng, cho dù bọn chúng có thoát được cạm bẫy nàng thiết kế trên đường đi thì cũng phải tiêu tốn một khoảng thời gian không ngắn mới có thể tìm được chính xác hướng nàng đi.

- Đi thôi. - nàng lạnh nhạt nói, chậm rãi đứng lên.

- Vương phi, thân thể của người? - người hầu lo lắng nhìn nàng.

- Không có việc gì, ta hơi mệt. Chúng ta đi đi thôi! - dưới chân đã nhẹ hẫng, nàng vẫn cố bước đi. Bọn chúng đến quá nhanh, vượt qua dự kiến

https://thuviensach.vn

của nàng, không biết đoạn đường phía trước có thể thuận lợi mà thoát khỏi sơn cốc này không.

Phải mạnh mẽ lắm Cảnh Dạ Lan mới có thể trở về mã xa, nàng mệt mỏi tựa vào một bên, nhắm mắt trầm mặc không nói.

Người hầu thuần thục nhảy lên xe ngựa, vút dây roi, con ngựa ăn đau đạp vó trước rồi chạy đi như bay. Trên sơn đạo, chiếc xe ngựa lao đi nhanh vun vút như điện chớp.

Cảnh Dạ Lan dán chặt lưng vào vách xe để ổn định thân thể mình; hai tay nàng kìm chặt bụng dưới chiếc áo choàng. Đứa nhỏ dường như tương linh với nàng nên chỉ hơi hơi động chút, không có nghịch ngợm giống như trước mà im lặng khiến lòng nàng ấm áp. Dù thân thể đau đớn vô cùng nhưng trong đầu nàng không ngừng lên kế hoạch chạy trốn mới.

Thình lình, Cánh Dạ Lan mở bừng mắt nhìn Lâm Tông Càng. Đồng thời, gã cũng đang xuất thần ngóng nhìn nàng, không hiểu vì sao gã vội vàng cúi đầu tránh né ánh nhìn của nàng.

Muốn tránh cũng không thể tránh, đôi khi cứ như bình thường lại là chuyện tốt.

Giữa sườn núi, một bóng người đứng ở chỗ sáng cứ như con sói hoang đang dùng ánh mắt khát máu quan sát con mồi là chiếc xe ngựa xa xa, nụ cười lạnh nở rộ bên môi.

Trốn vất vả như thế cũng làm hại hắn chờ đợi không yên.

Vẫy tay một cái, một đội người sớm đã chỉnh tề lập tức bao vây sơn đạo vốn nhỏ hẹp kia.

Đúng là hắn!

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan dựa vào tốc độ di chuyển của xe ngựa nên dễ dàng nhận ra dị thường. Nàng ngó đầu nhìn lại không khỏi hút vào một ngụm lãnh khí.

- Bắc An vương phi, lâu rồi không gặp! – Hiên Viên Triệt cao giọng nói. Hắn nhìn xe ngựa của Cảnh Dạ Lan đi về phía trước rồi từ từ thả chậm tốc độ, cười lạnh lùng phát ra càng ngày càng đắc ý.

- Nhờ phúc của ngươi mà tất cả đều tốt đẹp. Nguyên lai còn có người nhàn rỗi ra đây ngăn đường, không nghĩ lại là ngươi! - nàng cười nhạt, lệnh cho người hầu dừng xe.

Mặc kệ hắn làm thế nào để tìm được nàng, nếu đã gặp thì dù có muốn chạy trốn cũng không dễ.

- Khanh Trần thật sự là đáng chết, một vương phi xmh đẹp như vậy lại nỡ lòng để nàng phiêu bạt bên ngoài, đúng là không biết thương hương tiếc ngọc. Chỉ e là phía sau hắn lại mềm ngọt với ai đó đi!

- Hiên Viên Triệt, ngươi ngăn đường chỉ vì muốn nói những lời này với ta sao. - Cảnh Dạ Lan cười lạnh, âm thầm nắm chặt cây trâm trong tay.

- Còn có một chuyện nhất định phải có vương phi mới có thể hoàn thành. – hắn cười điên cuồng, nhìn chăm chú người ngồi cùng xe Cảnh Dạ Lan. Mâu sắc lạnh lẽo, hắn lớn tiếng nói. Lời nói vừa dứt thì bốn phía xe ngựa lập tức bị người vây quanh.

- Xem ra những chuyện Khanh Trần làm đã khiến ngươi điên cuồng hơn. – Cảnh Dạ Lan cũng không hoảng hốt mà phân phó người hầu không cần tùy ý động thủ. Ngược lại, nàng thản nhiên từ xe ngựa đi xuống.

Khuôn mặt bệnh trạng lại khiến cho nàng thoạt nhìn càng động lòng ngươi; hơn nữa hiện tại đang trong thời khắc nguy cấm mà ánh mắt của nàng vẫn trầm ổn không khác gì lúc ở Bắc An, miệng còn lạnh lùng cười.

https://thuviensach.vn

Nữ tử này nhìn qua thấy mềm yếu song chính sự tự tin, nghiêm túc ánh lên trong mắt kia mới là thứ khiến Hiên Viên Triệt không thể chịu nổi.

Với ánh mắt đó khiến nàng thực quyến rũ! Là hắn đã đem nàng giao cho Hiên Viên Khanh Trần, gián tiếp biến nàng trở thành chỗ dựa vững chắc của Hiên Viên Khanh Trần, biến nàng thành người mà hắn phải phòng bị nhất.

- Không sai, trẫm đã muốn nổi điên rồi! – xoay ngươi, Hiên Viên Triệt rút trường kiếm, nâng tay nhắm ngay mi tâm Cảnh Dạ Lan. - Mị Nô, trẫm hối hận lúc trước đã đem ngươi giao cho nghiệt chủng kia; ngược đời là ngươì lại là kẻ giúp hắn có được phách nghiệp như bây giờ. Hôm nay trẫm nhất định phải đưa người trở về bên cạnh hắn, bất luận là sống hay chết!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 336

Nguy hiểm tới gần, Cảnh Dạ Lan lại cười them quyến rũ. Ngón tay mảnh khảnh giơ lên nhu nhu thái dương đau nhức, miệng tùy ý cười nói:

- Ngươi có bản lĩnh này sao?

Sự khinh thường trong mắt nàng đã kích thích Hiên Viên Triệt!

Sát ý đã khơi trào tuyệt đối không thể ngăn cản. Không ai có thể sống được khi dám miệt thị hắn, cho dù giang sơn có đổi chủ thì hắn vẫn là hoàng thượng của Đại Nguyệt. Không ai có thể vi phạm ý chỉ của hắn!

- Ngươi lập tức sẽ biết trẫm có dám hay không! - trường kiếm trong tay không chút do dự đâm tới yếu điểm của nàng.

Phụ hoàng không thích hắn nên đem đế vị để lại cho Hiên Viên Khanh Trần. Không sao, chính hắn chủ động cướp lấy; bàn tay này có dính đầy máu tươi thì thế nào, hắn muốn có thiên hạ này!

Hoa Thanh Nhã phản bội hắn, khiến cho hắn mất đi sự trợ giúp từ Tô Vân Phong, hại hắn bại bởi Hiên Viên Khanh Trần một lần nữa, hại giang sơn của hắn đổi chủ. Kẻ nào phản bội hắn chỉ có thể trả giá bằng máu, chỉ có vậy mới có thể khiến cho hắn phát tiết được hận thù trong lòng.

Là muội muội của mình thì sao? Hắn ban thưởng Đế Cơ chết, cố đưa tin tức này tới Lan Lăng là muốn Hoa Thanh Nhã phải nếm nỗi thống khổ khi mất đi nữ nhi. Cho dù không chết thì sau này nàng ta cũng phải tiếp tục sống trong nghiệp chướng do chính tay mình tạo nên.

https://thuviensach.vn

Sống không bằng chết, dù chết cũng không cam lòng, cứ thế dày vò thống khổ, không một ai có thể chịu đựng được!

Trước mắt thấy trường kiếm của hắn lao đến, Cảnh Dạ Lan lách người lùi về sau từng bước rồi nhìn nhanh sang bốn phía, cổ tay lập tức nhúc nhích. Vì độc mới bộc phát, khí lực toàn thân nàng đã suy kiệt gần như không còn; nàng đánh cược chút sức lực cuối cùng này đem toàn bộ châm trong ống tay áo bắn ra.

Hiên Viên Triệt dường như đã mất khống chế, nếu nhất kích này của nàng không trúng mục tiêu thì hôm nay không thể trốn khỏi kiếp nạn! So với việc chờ kẻ điên này động thủ thì chi bằng hợp sức thử một lần.

Châm mới phát ra lập tức trước mắt Cảnh Dạ Lan máu tươi vẩy lên, như màn khói lửa đỏ rực, huyết sắc nhiễm khắp. Một tên nổ lao tới xuyên qua cổ tay Hiên Viên Triệt, hắn ăn đau nên trường kiếm trong tay lập tức rơi xuống gây ra một tiếng vang chói tai.

Cảnh Dạ Lan nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên dồn dập cách đó không xa phía sau, người tới đang chạy như điên đến. Nàng thình lình quay lại, nhất thời kinh ngạc đứng chết trân tại chỗ.

Khi nhìn thấy người đang cưỡi ngựa phi tới bên cạnh mình, gương mặt nàng thất thần ngây ra.

Gió lạnh trong sơn cốc nổi lên, thổi tung mái tóc nàng, từng chút che phủ đôi mắt. Nàng chậm rãi đưa tay lên, trong lòng nổi lên lo lắng, nháy mắt cảm giác đó liền bao vậy khắp cơ thể.

Nàng run run lấy tay che mặt, đôi mắt xót đau khó chịu, miệng cố kìm nén tiếng nức nở. Vào một khắc nhìn thấy khuôn mặt hắn, hệ thống thần kinh vốn căng cứng của nàng lập tức vang lên tiếng phựt!

https://thuviensach.vn

Trong gió nổi lên một bóng đen, quần áo huyền sắc của hắn tung bay khuôn mặt tuấn mỹ như thần mang theo hàn ý lạnh lùng, trong đôi mắt yêu dị kìa bao trùm sát ý băng sương, căm giận.

Giơ roi giục ngựa chạy như điên, tên nổ trong tay bị hắn đùa nghịch thành thạo, từng mũi tên phóng tới Hiên Viên Triệt.

Cảnh Dạ Lan quá hiểu rõ uy lực của tên nổ, Hiên Viên Triệt có muốn tránh cũng không thể. Máu đỏ tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương trên người Hiên Viên Triệt.

- Hiên Viên Triệt! - người kia đột nhiên quát to, một tên cuối cùng nhắm ngay ngực hắn.

- Ngươi... - cả người Hiên Viên Triệt đông cứng, tên nổ găm vào ngực, hắn chậm rãi nhìn xuống phát hiện máu tươi đang ồ ồ chảy ra, nhanh chóng nhiễm đỏ một mảng lớn.

Không cam lòng! Hiên Viên Triệt trừng lớn đôi mắt, ánh sáng trước mắt xám xịt như tro tàn; bàn tay hắn run rẩy vươn ra, tầm mắt dần mờ mịt khiến nữ tử trước mặt kia cứ như đang cách hắn ngàn dặm!

Cánh tay duỗi thẳng cuối cùng cứng ngắc giữa không trung, năm ngón tay mở ra nhưng muốn nắm cái gì cũng không được...

Nháy mắt, Hiên Viên Khanh Trần như vị thần xuất hiện trước mặt nàng, ngũ quan nàng quen thuộc tới mức quyến luyến kia đang gần kề.

- Khanh Trần... - nàng thì thào gọi, đôi mắt trong suốt như nhược thủy.

Hiên Viên Khanh Trần mím chặt môi không nói được lời nào, đôi mắt màu vàng khóa chặt khuôn mặt nàng. Trong lòng hắn sớm tích lũy thiên ngôn vạn ngữ nhưng khi thấy nàng lại không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

- Ta rất nhớ chàng. - miệng bất giác hé nở một nụ cười ôn nhu, Cảnh Dạ Lan bước tới nắm lấy ống tay áo hắn, dịu giọng nói.

Trong lòng Hiên Viên Khanh Trần như có nước sôi; nhiều ngày qua hắn đã lo lắng, bất an, không ngừng tìm kiếm, mọi thứ cơ hồ làm hắn không thể khống chế được nữa. Nhưng giờ chỉ nghe một câu đơn giản của nàng mà tâm hắn đã hoàn toàn đầu hàng; dù vậy hắn vẫn cố ép mình phải cứng rắn.

- Cảnh Dạ Lan, đừng tưởng rằng nàng nói những lời dễ nghe đó thì có thể khiến ta không trừng phạt sai lầm vì nàng đã rời khỏi ta! Cho dù nàng có vì tình huống bức bách thì cũng đừng nhẫn tâm tới mức không lưu lại cho ta một chút manh mối để tìm thấy nàng. Nàng có biết mấy ngày này ta sống như thế nào không? – hắn cố bày ra một bộ mặt lạnh lùng, một tay ôm nàng, ánh mắt tham luyến nhìn khuôn mặt tái nhợt gần sát mình.

- Chàng hãy nghe ta nói xong đã! - Cảnh Dạ Lan mỉm cười, vươn tay vuốt ve má hắn, trượt xuống chiếc cằm rồi lướt qua từng tấc da tấc thịt. - Có thể gặp được chàng thật là tốt! - nói xong, nàng kiễng chân, hai tay ôm chặt cổkhiến hắn phải cúi đầu xuống, và rồi cánh môi mềm mại chủ động bao trùm đôi môi lãnh nghị của hắn.

Hiên Viên Khanh Trần thở dài một tiếng, sự chủ động của nàng làm hắn nhất thời không cưỡng lại được.

- Sao chàng tìm được ta? – Cảnh Dạ Lan cũng muốn biết vì sao hành tung của mình luôn bị người ta nhanh chóng truy được. Nàng không hy vọng suy đoán lúc trước của mình là đúng.

- Đứa ngốc, nàng đã cứu người không nên cứu! - nói tới đây Hiên Viên Khanh Trần buông tay nàng ra, kéo nàng đi qua thi thể Hiên Viên Triệt rồi xốc mành xe ngựa lên. - Lâm Tông Càng, ngươi thật sự vẫn chưa từ bỏ ý định!

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, xem ra các ngươi đều hiểu được ký hiệu của ta! - Lâm Tông Càng đột nhiên cười vui vẻ.

Tuy gã không thể hoạt động nhưng vẫn có thể trộm lưu lại một vài ký hiệu nhỏ không dễ bị người bình thường phát hiện tại mỗi một nơi Cảnh Dạ Lan đi qua.

Kí hiệu kia chỉ cần là tướng soái Đại Nguyệt đều có thể hiểu được nghĩa. Điều này cũng giải thích lý do vì sao hướng đi của nàng luôn bị người ta nắm được; đồng thời Hiên Viên Triệt và Hiên Viên Khanh Trần cũng nhanh chóng tìm thấy nàng.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 337

- Ngươi là vì Thu Thủy. - Cảnh Dạ Lan sau khi biết được là do gã động tay động chân ngược lại im lặng. - Ta có thể hiểu tâm tình của ngươi. Nàng vì Khanh Trần mà biến thành thế này quả thực rất đáng thương. Ngươi chính là người thân duy nhất của Thu Thủy vì nàng ấy mà suy nghĩ quả thực không hề đáng trách. Ta sẽ không trách tội ngươi!

- Cảnh Dạ Lan! - Hiên Viên Khanh Trần ngạc nhiên trước hành động của nàng.

Còn nàng chỉ nắm chặt tay Hiên Viên Khanh Trần, dùng lực hướng hắn gật gật đầu.

Ngược lại, Lâm Tông Càng biến sắc:

- Cảnh Dạ Lan, ta là vì Thu Thủy không cần ngươi giải thích, thanh minh cho ta! - đúng là nàng đã cứu mình, nhưng chỉ cần nghĩ tới Thu Thủy biến thành bộ dáng này, còn gã thân là ca ca lại không thể làm gì cho nàng... Gã thực sự hối hận và tự trách mình, từ đó hận đối với Hiên Viên Khanh Trần càng không thể tiêu trừ.

Hiên Viên Khanh Trần, không giết được hắn nhưng gã lại không thể cam tâm khắp nơi đều rơi vào tay hắn. Ký hiệu để lại kia nhất định có thể kéo tới quân đội Đại Nguyệt, song cuối cùng gã vẫn muốn xem nữ nhân Cảnh Dạ Lan sẽ sống hay chết; gã muốn xem ai sẽ là người đuổi tới trước. Gã muốn cược với ông trời một lần, để chính mình có được một kết thúc cuối cùng!

https://thuviensach.vn

- Ta cũng không phải vì ngươi. Ta nghĩ ân oán giữa Thu Thủy và ta, ngươi và Khanh Trần cũng cần phải làm rõ. Cứ thế chém giết lẫn nhau thì tới khi nào mới có thể chấm dứt? - nàng ngừng một chút rồi nóitiếp. - Lâm nguyên soái, ký hiệu ngươi đánh dấu đã đưa Hiên Viên Triệt tới, ta cũng thiếu chút nữa chết trong tay hắn. Song cũng nhờ đó mà Khanh Trần tìm được ta, điều đó chứng minh ngươi cũng không hoàn toàn muốn ta chết và hận thù của ngươi đối với Khanh Trần không sâu nặng tới mức ngươi muốn chàng phải chết!

Biểu tình trên mặt Lâm Tông Càng nhìn không ra nghĩa. Có lẽ đúng, nữ nhân này đã đoá được suy nghĩ trong lòng gã. Gã liều mình nhiều năm, cuối cùng không thể làm cho chính mình như nguyện, cái chuốc lấy lại là Thu Thủy - muội muội duy nhất nhưng giờ nàng ấy đã quên mất một người ca ca như gã là ai!

- Ngươi đưa Thu Thủy đi đi. - nàng nói với Lâm Tông Càng. - Ta đảm bảo dọc đường đi sẽ không có ai ngăn cản ngươi. Sau này ngươi và Thu Thủy có thể tìm nơi nào đó yên bình để tiếp tục sống. Xa cách nhiều năm, ngươi cũng nên hảo hảo chiếu cố nàng ấy!

Lâm Tông Càng nghe rồi chậm rãi cúi đầu nhìn Thu Thủy đang ngủ trong vòng tay mình, trăm mối cảm xúc cứ ngổn ngang:

- Nàng biến thành thế này ta không biết khi nào mới có thể trở lại như ban đầu. Nếu ngươi có tâm và kiên trì thì có lẽ mọi chuyện sẽ xuất hiện chuyển biến. - Cảnh Dạ Lan nhẹ giọng an ủi đồng thời trong lòng cũng thầm xoa dịu chính mình.

Hiên Viên Khanh Trần nãy giờ vẫn trầm mặc không nói, chỉ nhìn Thu Thủy đang nằm trong lòng Lâm Tông Càng. Lúc trước vì sai lầm mà hắn hại Cảnh Lan và nàng; hiện tại Lâm Tông Càng ít nhất còn có thể ở bên cạnh chăm sóc Thu Thủy, còn Cảnh Lan của hắn thì...

https://thuviensach.vn

Hắn ôm đầu vai nàng, nhỏ giọng nói:

- Đi thôi. - nêu đó là nguyện vọng của nàng thì Hiên Viên Khanh Trần nhất định sẽ thỏa mãn. Hắn sẽ thả Lâm Tông Càng, gã cũng không còn là một người có thể gây phiền toái cho hắn nữa.

- Ai nha, hình như ta đã tới chậm, bỏ lỡ một màn thú vị! - Vô Ngân còn chưa tới trước mặt bọn họ nhưng giọng nói đã nhẹ nhàng bay đến.

Đảo mắt qua những thi thể trên đất, thời điểm nhìn Hiên Viên Triệt thì trong mắt y khẽ động.

- Ngươi đã đi đâu, sao giờ mới quay lại? – Hiên Viên Khanh Trần thấy thần sắc y lo lắng nên cảm giác có gì đó không đúng nên bất an hỏi.

- Vừa rồi trên đường đến đây ta vô tình gặp Vân vương gia nên nán lại nói vài câu với hắn. - y thuận miệng đáp rồi lấy một phong thư trong ống tay áo giao cho Cảnh Dạ Lan. - Vương phi, đây là thứ Vân vương gia muốn ta chuyển cho người. Hắn còn nhờ ta chuyển lời, hắn rất muốn tới thăm người nhưng vì chuyện Thu Thủy nên hắn đã phải thay đổi hành trình nên mong người thông cảm. - nói xong, y quay sang đối diện với biểu tình ăn dấm chua của Hiên Viên Khanh Trần. - Lại đây chúng ta nói chuyện chút.

- Nói cái gì? - Hiên Viên Khanh Trần cố nhìn bức thư trong tay Cảnh Dạ Lan, trong lòng khó chịu như có mèo cào. Tô Vân Phong viết cái gì cho Cảnh Lan chứ?

- Hình như độc trong người vương phi đã bộc phát. - y bình tĩnh nói. Vừa rồi khí sắc nàng không ổn, tính theo thời gian thì giải dược mà nàng sử dụng đã vượt quá hạn định có thể khống chế độc phát.

Hiên Viên Khanh Trần đương nhiên cũng phát hiện cho nên mới không so đo chuyện Lâm Tông Càng, tùy ý để nàng quyết định. Nếu đó là điều nàng mong muốn thì thế nào cũng được.

https://thuviensach.vn

- Nàng còn bao nhiêu thời gian? - tầm mắt Hiên Viên Khanh Trần dừng lại trên thân ảnh mảnh khảnh của nàng. Hắn đuổi theo một đường cuối cùng cũng được nhìn thấy nàng.

Không gặp thì nỗi nhớ thương trong lòng khó nhịn; mà gặp rồi thì hắn lại sợ hãi phải chia li.

- Phỏng chừng còn mấy tháng nữa. - Vô Ngân nhíu mày. - Ngươi giết Hiên Viên Triệt?

- Đúng!

- Ta đúng là đến chậm một bước. - Vô Ngân than nhẹ.

- Ngươi có ý gì? - Hiên Viên Khanh Trần đột nhiên bắt lấy cổ tay y. Lời nói của Vô Ngân khiến tâm hắn cảm thấy hoảng hốt khó hiểu.

- Ta nghe được, từng có người tiến cống sinh tử thảo đến Đại Nguyệt nhưng đã bị di chuyển đi đâu đó. Ta đã lục tìm khắp hoàng cung nhưng vẫn không phát hiện ra, tạm thời không biết nó đang nằm trong tay ai.

- Ý của ngươi là chỉ có Hiên Vìên Triệt mới biết?! - Hiên Vìên Khanh Trần hối hận thở dài một tiếng. Đáng chết, đên cuối cùng vẫn là...

- Các ngươi nói gì đó? - Cảnh Dạ Lan chậm rãi bước đến bên Cạnh Hiên Viên Khanh Trần. Cuộc nói chuyện giữa hai người cũng đã bị nàng nghe được chút ít; khi thấy thần sắc Hiên Viên Khanh Trần không tốt thì nàng cũng đoán được đó là chuyện gì.

- Không có gì. - Hiên Viên Khanh Trần cố nặn ra nụ cười nhưng biểu tình lúc này của hắn dù có che đậy cũng chẳng ai bị lừa được.

Nói cho Vương phi biết đi, Liù Sao nàng cũng

có quyền được biêĩ. - Vô Ngân đề nghị.

https://thuviensach.vn

- Có phải giải dược của ta không thể bào chế nữa. – Cảnh Dạ Lan bình thản cười, cứ như bọn họ đang nói tới chuyện gì đó cực bình thường. - Ta hiện tại cũng tốt lắm, chàng lo lắng cái gì. Có lẽ thêm mấy ngày nữa Vô Ngân có thể nghiên cứu ra cách khác thì sao. Chỉ là phải đợi thôi mà.

Bàn tay hơi lạnh nắm chặt lấy Hiên Viên Khanh Trần, nàng rúc vào bên cạnh hắn. Có hay không có giải dược cũng chẳng còn quan trọng, giây phút cuối cùng nàng được ở lại bên người hắn, còn có thể kiên trì tới khi sinh hạ đứa nhỏ này.

Thứ nàng cầu chỉ có vậy, không phải đã đủ rồi sao.

- Đi thôi, ta mệt lắm, chúng ta về nhà. – nàng nâng mặt lên, mỉm cười tươi tắn với Hiên Viên Khanh Trần.

- Hảo, chúng ta về nhà thôi! - tâm Hiên Viên Khanh Trần quặn lại, đôi mắt chua xót. Hắn dùng sức ôm lấy nàng, chầm chậm gật đầu.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 338

- Chờ một chút! - đột nhiên Lâm Tông Càng lên tiếng gọi bọn hắn. - Thứ các ngươi muốn tìm có phải cái này không?

Gã ngồi trên mã xa xoay sở dịch nửa người, vươn mở bàn tay, thứ trong lòng tay gã lập tức ánh vào trong mắt ba người kia. Khi nhìn thấy ánh mắt Vô Ngân sáng ngời lên, Lâm Tông Càng cuồng tiếu không ngừng. Gã đoán đúng, thứ bọn họ muôn nhất định là đây.

- Sinh tử thảo! - Hiên Viên Khanh Trần Và Vô Ngân đồng thời nói.

Thứ cần để cứu nữ nhân này có lẽ là nó! - Vừa rồi Lâm Tông Càng cũng nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ. Gã sực nhớ lúc trước Hiên Viên Triệt có ban cho gã bảo vật, quả thực thứ đó cũng gọi là sinh tử thảo. Thứ này nhìn rất bình thường, không biết dùng để làm gì; nhưng cũng vì thế mà gã luôn mang theo bên người.

Ánh mắt Hiên Viên Khanh Trần chớp động rồi bước tới trước mặt gã:

- Lâm Tông Càng, đưa sinh tử thảo cho ta, ngươi muốn cái gì cũng được!

- Ngươi có thể cho ta thứ gì?! - gã chợt nheo mắt, tà nghễ đắc ý nhìn Hiên Viên Khanh Trần. - Rốt cuộc cũng có một ngày nam nhân này phải mở miệng cầu gã. - Hiên Viên Khanh Trần, nếu ta nói muốn cái mạng của Vô Ngân thì ngươi có giao được không?

- Mạng của Vô Ngân là của chính y, ta không thể cho ngươi. Nếu ngươi muốn mạng của ta thì ta không hề keo kiệt. Ngươi cũng biết ta không bao giờ nuốt lời; Chờ sau khi có giải dược cứu thê tử của ta thì ngươi có thể tùy

https://thuviensach.vn

thời tới lấy mạng ta! - trong mắt hắn chỉ có sinh tử thảo trong tay Lâm Tông Càng.

- Không được! - Cảnh Dạ Lan nhất thời cũng hiểu được, thứ thuốc dẫn mà Vô Ngân và Hiên Viên Khanh Trần cần chính là thứ nằm trong tay Lâm Tông Càng. - Khanh Trần, không được, không được đồng ý với gã! - nàng liều mạng lắc đầu. Nghĩ hắn vẫn chấp nhất như trước, nàng vội vã chạy qua.

- Vô Ngân! - Hiên Viên Khanh Trần chợt lên tiếng.

Cảnh Dạ Lan vừa mới động, cổ tay lập tức bị Vô Ngân chế trụ.

- Khanh Trần một lòng vì người, vương phi tốt nhất không cần... - mày y chợt nhíu lại. – Vương phi, người...

Cảnh Dạ Lan khó khăn gật đầu, rồi quay qua nhìn Hiên Viên Khanh Trần đứng đó không xa, vội nhỏ giọng thì thào:

- Ta không thể để chàng mạo hiểm, ta không thể!

Vô Ngân mặt không đổi sắc nhìn nàng và Hiên Viên Khanh Trần song tay vẫn không có buông.

- Ngươi muốn tạm thời giữ lại mạng của mình, nhưng ngươi muốn ta làm sao tin tưởng rằng ngươi sẽ không nuốt lời?! - Lâm Tông Càng hứng thú nắm tay lại. Chỉ cần bóp nát thứ này thì Hiên Viên Khanh Trần sẽ mất đi nữ tử mà hắn yêu thương nhất.

Gã nhớ lại, nhiều năm trước có đi ngang qua một bộ lạc. Nơi đó sự hận thù và tình yêu như nước với lửa; đáng sợ là thủ đoạn của bọn họ đối xử với địch nhân vô cùng tàn nhẫn. Chính là giết chết người thân duy nhất bên cạnh gã, duy độc không cho gã chết; hơn nữa bọn chúng còn muốn gã phải

https://thuviensach.vn

sống, chính mắt nhìn từng người thân chết trước mặt mình. Sự thống khổ này chỉ có bản thân người gánh chịu nó mới có thể cảm nhận được!

Gã biết mùi vị của nó như thế nào cho nên gã luôn luôn dùng thủ đoạn này đế xử phạt địch nhân!

Hiên Viên Khanh Trần nghe xong, không hề suy nghĩ liền rút bội kiếm bên người:

- Ngươi thiếu một cánh tay chỉ e là không cam lòng. Hôm nay ta trả lại cho ngươi, đây cũng tính như lời hứa của ta!

- Chàng dám! - Cảnh Dạ Lan không ngừng giãy dụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Vô Ngân, giọng nói cũng nghẹn ngào. - Ta không cho chàng làm như vậy! - hắn thậm chí còn không có quay người lại khiến nàng phải hạ thấp giọng năn nỉ. - Khanh Trần, đừng làm như vậy, con của chúng ta cũng sẽ không đồng ý đâu!

Đứa nhỏ?!

Hiên Viên Khanh Trần ngẩn người, chậm rãi quay lại nhìn người phía sau. Bởi vì giãy dụa mà chiếc áo choàng trên người trượt xuống để lộ ra phần bụng hơi nhô lên của nàng. Hắn chợt bật cười. Đứa nhỏ của hắn và Cảnh Lan! Tốt quá, rốt cuộc thì hắn cũng có được đứa nhỏ của mình và nàng! Nước mắt nóng bỏng ức chế không được chảy ra từ khóe mắt.

Lúc này hắn cảm thấy vừa vui sướng,vừa lo lắng, vừa tự trách vừa áy náy!

Thực sự, hắn thiếu Cảnh Lan nhiều lắm. Mấy ngày nay nàng vất vả một đường, dù đang có thai nhưng nàng vẫn phải trốn tránh truy binh cố gắng trở về bên cạnh hắn. Thời điểm độc phát không có giải dược để dùng, đau đớn, thống khổ biết bao thế mà nàng đều chống đỡ tới cùng… Tất cả vì đứa nhỏ trong bụng, đứa nhỏ của nàng và hắn!

https://thuviensach.vn

Bốn mắt giao hòa nhau, đôi con ngươi rưng rưng của nàng khiến hắn rơi lệ. Cuối cùng thì hắn cũng cầu được sự tha thứ của nàng, cả con người và trái tim cùa nàng giờ đây đều thuộc về Hiên Viên Khanh Trần hắn!

- Không có việc gì, nhắm mắt lại, chờ một chút ta sẽ đưa nàng về nhà. - Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi nói, cầm trường kiếm vung lên.

- Khanh Trần ~~~ - Cảnh Dạ Lan la lên một tiếng tê tâm liệt phế, hai mắt lập tức bị bàn tay Vô Ngân che khuất. Trước mắt nàng nhất thời là một mảnh tối đen.

Mơ mơ màng màng, cả người nàng đều đau đớn, có phải là độc lại phát hay không? Theo bản năng, Cảnh Dạ Lan đưa tay lên vuốt bụng, thật tốt, hài tử vẫn còn đây! Nhưng sao cảm giác không còn rét lạnh như trước, thậm chí còn rất ấm áp.

- Khanh Trần. - nàng vô lực mở mắt, dù ý thức hỗn loạn nhưng vẫn không ngừng gọi tên hắn.

Chàng không thể làm như vậy.. không được...

- Cảnh Lan, Cảnh Lan.. tỉnh lại, mau tỉnh lại! - bên tai có người đang gọi nàng. Là Khanh Trần!

Rốt cuộc sợi dây căng cứng trong tim Cảnh Dạ Lan cũng buông lỏng, mệt mỏi kéo tới khiến nàng nặng nề ngủ.

- Nàng sao rồi? - Hiên Viên Khanh Trần nhìn người trong lòng, lo lắng hỏi. Từ lúc trở về sơn cốc đã mấy ngày rồi mà nàng vẫn cứ mơ mơ màng màng. May là sau khi ăn giải dược của Vô Ngân thì đau đớn khi độc phát đã được đẩy lùi đi.

- Ngươi yên tâm. Chỉ vì trong sơn cốc nàng đã quá lo lắng; thêm nữa thân thể nàng suy yế lại đang mang thai đứa nhỏ cho nên mới mê man tới

https://thuviensach.vn

giờ chưa tỉnh. Qua vài canh giờ nữa tự nhiên sẽ tỉnh lại thôi. Coi như để cho nàng ngủ nhiều thêm chút. - Vô Ngân nhìn lo lắng hiện rõ trong mắt Hiên Viên Khanh Trần thì không khỏi buồn cười.

Hiện tại hắn ôn nhu như nước, nhìn sao cũng không còn thấy một Bắc An vương tàn bạo ban đầu. Nhưng vậy cũng tốt, ít nhất Khanh Trần có người có thể khiến cõi lòng mình ấm áp, làm cho hắn phải vướng bận; chứ không còn là một nam tử cứng rắn, lãnh huyết như trước!

- Vậy nàng và đứa nhỏ? - Hiên Viên Khanh Trần vẫn lo lắng không thôi.

- Có lẽ đã bắt đầu chuyển biến tốt. Dùng thêm mấy thang thuốc thì độc tố trong người nàng sẽ dần giảm đi; vào thới điểm sinh cần chú ý nhiều hơn. Ta đã xem mạch cho nàng, đứa nhỏ rất khỏe mạnh. Chúc mừng! - Vô Ngân không biết vì sao mình lại nói ra hai chữ này nghĩ ra chắc bị Hiên Viên Khanh Trần ảnh hưởng. - Khanh Trần, ta phải nói cho ngươi biết, vương phi muốn hoàn toàn khang phục thì cần có một quá trình khá dài!

- Không sao, ta có rất nhiều thời gian bên cạnh nàng, còn có đứa nhỏ nữa. - nụ cười dịu ấm của hắn dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Dạ Lan. Lẳng lặng nhìn dung nhan nàng khi ngủ, khóe miệng hắn dần nở rộ lên.

Vô Ngân im lặng rời đi, xem ra nơi này tạm thời không còn việc gì cần tới y nữa!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 339

Sau một hồi lâu cứ như hồn phách bị rút ra khỏi thân thể Cảnh Dạ Lan tỉnh lại, cảm giác cả người mềm nhũn.

- Ưm.. - nàng phát ra một tiếng rên nhỏ, lập tức một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve má nàng.

- Tỉnh rồi!?

- Khanh Trần! - nàng mở mắt, trong đêm đen có một đôi đồng mâu yêu dị mang theo ý cười ấm áp đang nhìn nàng. Cảnh Dạ Lan nhìn không chớp mắt, từ từ quan sát khuôn mặt hắn.

- Ta ở đây. - hắn cúi người xuống, dịu dàng ôm nàng vào lồng ngực.

- Tay chàng! - nàng nhìn sang, may là cánh tay đó vẫn đang ôm chặt mình. Nàng vươn tay cầm lấy tay hắn, xúc giác chân thật làm nàng thở phào một tiếng. - Chàng không có việc gì là tốt rồi! - đột nhiên, Cảnh Dạ Lan lại muốn khóc òa lên. Nàng không phải là một người hay khóc lóc, nhưng có lẽ vì mang thai nên cảm xúc của nàng dao động theo. Nàng tựa vào ngực hắn, không ngừng ép sát người gần thêm.

- Đương nhiên không thể có chuyện gì rồi. Ta còn phải nhìn đứa nhỏ được sinh ra. Ta muốn một tay ôm nàng một tay ôm đứa nhỏ. Hai người đều là bảo bối mà ta yêu thương nhất! - hắn cúi đầu, cọ cọ má Cảnh Dạ Lan, giọng nói cực độ dịu nhẹ, sủng nịnh.

- Ngày đó, rốt cuộc chàng và Lâm Tông Càng đã xảy ra chuyện gì?

https://thuviensach.vn

- Không có việc gì, hại nàng lúc đó lo lắng, lại còn ngất đi. - hắn trìu mến nói. - Hiện tại không phải ta vẫn rất tốt sao. Nàng không cần nghĩ tới nhiều chuyện khác, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng!

Đương nhiên hắn sẽ không nói cho Cảnh Dạ Lan biết chuyện gì đã xảy ra và hắn cũng không muốn đứa nhỏ sắp sinh ra phải nghe nhiều chuyện huyết tinh.

Đột nhiên hắn cảm nhận được hơi lạnh, giọng phát hoảng:

- Cảnh Lan?

- Ta rất lo lắng, ta thực sự rất sợ chàng sẽ xảy ra chuyện! - nàng nằm trong lòng hắn, nức nở nói.

- Đừng khóc, đối với đứa nhỏ không tốt! –lòng hắn mềm nhũn, cũng không biết nên an ủi thế nào nên chỉ có thể nghiêm giọng nói.

- Chàng làm như cái gì cũng biết!

- Có một thứ này nàng thấy nhất định sẽ rất vui.

- Là cái gì? - nàng tò mò hỏi.

Lễ vật này là do hắn hứa với nàng từ trước, lúc ấy nàng còn tích cực chuẩn bị đào thoát khỏi hắn.

- Nhắm mắt lại. - giọng hắn thần bí.

Cảnh Dạ Lan nghe lời nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy tiếng động hắn đứng dậy; sau đó trong phòng hình như có vài ngọn nên được thắp lên vì trước mắt nàng dấy lên chút ánh sáng.

- Đã được chưa Khanh Trần! - nàng dịu giọng hỏi, khẩn trương muốn nhìn xem hắn đã làm gì cho mình.

https://thuviensach.vn

- Ừm, được rồi, nàng mở mắt ra đi. - hắn chậm rãi nói.

Cả căn phòng sáng bừng, ánh nến lung linh và khuôn mặt Hiên Viên Khanh Trần tràn đầy vui sướng.

- Đây là... – Cảnh Dạ Lan lúc này mới phát hiện nơi này bài trí giống với vương phủ tại Bắc An.

Lúc trước, khi nàng gả tới đây chính trong gian phòng này cũng nến đỏ, cũng hỉ chướng, cũng chăn loan phượng, tất cả đều một màu đỏ rực lọt vào mắt nàng. Đương nhiên, ngươi đối diện kia vẫn là một! Chỉ là không có ôn nhu như lúc này, ngược lại hắn trông thật lạnh lùng, tàn bạo.

- Cảnh Lan, ta xin lỗi, ta đã không biết quý trọng quãng thời gian trước kia. Đêm tân hôn ta lại đối xử với nàng như vậy nghĩ lại chắc nàng hận ta lắm! - Hiên Viên Khanh Trần vẫn nhớ rõ mọi chuyện lúc trước, hắn đã hả hê thế nào khi nhục nhã, tra tấn cuộc sống của nàng.

- Hiện tại chàng định..? - Cảnh Dạ Lan dần hiểu được ý tứ của hắn.

- Trước khi xuất chính ta đã chuẩn bị tốt mọi thứ, khi trở về sẽ bồi thường cho nàng một đêm tân hôn thực háo hức, ấm áp. Ta muốn nói với mọi người rằng, nàng là nữ nhân mà Hiên Viên Khanh Trần ta yêu thương nhất, là phi tử duy nhất, là thê tử duy nhất của Hiên Viên Khanh Trần ta! - hắn nhấc vạt áo bào, chậm rãi quỳ một gối xuống trước mặt nàng.

- Khanh Trần! - nàng hiểu, nam tử cổ đại luôn quan niệm "Nam nhi dưới trướng có hoàng kim", chỉ lạy trời, lạy cha, lạy mẹ và quỳ gối trước quân vương. Hiên Viên Khanh Trần thậm chí ngay cả quân vương cũng không đặt trong mắt, huống chi hiện tại hắn đã là hoàng thượng của Đại Nguyệt.

- Bình thường ta chỉ quỳ mẫu phi và phụ hoàng của ta; nhưng từ khi hai người qua đời, ta hận thiên địa không có mắt, từ đó về sau không hề tế bái. Một lần duy nhất quỳ xuống đó là cầu Hách Liên Quyền, ta biết không có

https://thuviensach.vn

gì là không thể bởi vì nữ nhân mà ta yêu thương thì so với mệnh của ta còn quan trọng hơn nhiều. Nếu có thể đổi lại mạng của nàng thì Hiên Viên Khanh Trần ta nhất định có thể bỏ qua tự tôn!

Cảnh Dạ Lan lẳng lặng nhìn Hiên Viên Khanh Trần đang quỳ gối trước mặt mình. Bất giác nước mắt cứ thể chảy xuống. Nàng vươn tay chạm vào khuôn mặt hắn.

Từ nay về sau, nàng sẽ không còn cô đơn một người nữa vì nàng đã có người yêu thương làm bạn, còn có đứa nhỏ sắp chào đời bên cạnh.

Nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Cảnh Lan? - nhìn mắt nàng, Hiên Viên Khanh Trần cẩn thận gọi tên nàng rồi đau lòng lau nước mắt cho nàng.

- Chàng còn quỳ làm cái gì, chịu đau đớn còn chưa đủ sao?! - nàng rưng rưng cười, cầm tay hắn kéo lên.

Hiên Viên Khanh Trần ngây người, tức khắc hiểu ý mà cười:

- Chúng ta có rất nhiều thời gian. Cảnh Lan, thật may vì nàng không có việc gì. Ông trời đã để nàng lại cùng ta! - hắn nâng lên chiếc cằm vì ngượng ngùng mà cúi xuống của nàng, hôn nhẹ xuống. – Giải dược của Vô Ngân đã bào chế thành công, cả đời này nàng phải bị ta giam giữ bên người, không thể chạy đi đâu được nữa!

Hai hàng lông mi cong dày như cánh điệp của Cảnh Dạ Lan khẽ rung , trong đôi mắt lính động kia đều khắc chạm hình ảnh của Hiên Viên Khanh Trần. Nam nhân bá đạo! Trong lòng nàng thầm nói với chính mình, rõ ràng là rời không được nàng thế mà vẫn cứng cổ cãi cùng.

Nhớ tới nội dung bức thư của Tô Vân Phong, nút kết trong lòng Cảnh Dạ Lan cuối cùng đã được cởi bỏ. Nàng nhiệt tình đáp lại nụ hôn của Hiên

https://thuviensach.vn

Viên Khanh Trần, kích khởi một trận xao động cuồng nhiệt trong lòng hắn.

- Cảnh Lan! – hắn ôm nàng vào trong ngực. Vĩnh viễn không rời khỏi ta, có được không?

- Ừm! - nàng ôm cổ hắn, khẽ cắn môi hắn. - Khanh Trần, ta yêu chàng! - nàng dịu nhẹ ưng thuận hứa hẹn bên tai hắn. - Vĩnh viễn ở cùng chàng, không tách rời!

- Thật sao. Lúc này là chính miệng nàng đáp ứng, nàng sẽ không gạt ta nữa chứ. - giọng nói hắn run run.

- Ai có thể lừa gạt Bắc An vương chàng hả? - nàng nhíu mày như chú mèo con mà thân thiết cọ trong ngực hắn. - Ai nha! - đột nhiên nàng kêu lên, tay vội áp lên bụng.

- Làm sao vậy không thoải mái sao?

- Tiểu Hiên Viên Khanh Trần này đúng là thích bắt nạt ta! - nàng cắn cắn môi, cầm tay hắn áp lên bụng mình.

Sinh mệnh nho nhỏ tựa hồ rất có tinh thần nên đá thêm mấy cái. Hiên Viên Khanh Trần dịu dàng vuốt ve:

- Con ngoan nào, không cần nghịch ngợm; Nếu không ngay cả nương con cũng không cần phụ thân đó!

Quái là, đứa nhỏ thật sự im lặng.

- Xem kìa, hài tử ta rất biết nghe lời ta nói a! - Hiên Viên Khanh Trần đắc ý nói.

- Không biết thẹn! - Cảnh Dạ Lan thì chỉ thái dương hắn, một tay bao trùm mu bàn tay Hiên Viên Khanh Trần, cười ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Trong hồng loan hỉ chướng, hai người ôm nhau thật chặt; giữa không gian yên tĩnh khe khẽ vang lên tiếng bọn họ thủ thỉ tâm tình...

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Ngoại Truyện 1

Thời tiết ở Bắc An đã vào xuân nhưng thỉnh thoảng lại hạ một trận tuyết khiến người ta có cảm giác trời vẫn đang là mùa đông.

Mới tờ mờ sáng, từng lớp tuyết trắng xóa bị gió thổi bay tứ tung, hỗn loạn hạ xuống khắp nơi.

Sáng sớm, Hiên Viên Khanh Trần đã tỉnh nhưng lại lưu luyến nhìn người đang say ngủ trong lòng, thân mình không có nhúc nhích mà ôm chặt nàng. Mái tóc dài mềm mượt như nước xõa khắp bờ vai hắn, hai má hồng hào áp vào ngực hắn, trong lúc mơ màng ngủ thỉnh thoảng lại khẽ nhúc nhích cọ cọ, cánh tay cũng vô thức khoát qua vai hắn.

- Ai! ~~ Hiên Viên Khanh Trần thở dài một tiếng, cẩn thận cầm lấy cánh tay bị lộ ra ngoài của nàng rồi đặt vào ngực mình.

Đầu ngón tay mềm mại chạm vào da thịt gây ra một tia nóng cháy khó chịu bao vây khắp người hắn.

- Ưm. - người trong lòng bất an nhíu mày thân mình khẽ cựa quậy ngược lại càng kề sát hắn hơn.

Khóe miệng Hiên Viên Khanh Trần bất đắc dĩ giật giật vài cái, hắn đang cố gắng đè nén lại dục hỏa vừa bị kích khởi trong người. Từ đêm tân hôn tới giờ, hàng đêm hắn đều ôm nàng ngủ nhưng lại an phận tới tận bình minh. Đôi khi hắn cũng muốn chuyển qua một nơi khác để tránh phải tra tấn mình nhưng lại tham luyến sự ấm áp mỗi khi bên nàng nên mới ngoan ngoãn chịu đựng.

https://thuviensach.vn

- Khanh Trần. - nàng hình như đã thức giấc nhưng chưa có thanh tỉnh hoàn toàn, vô thức gọi tên hắn.

- Ta ở đây. – hắn trìu mến trả lời.

- Tuyết đang rơi sao? – Cảnh Dạ Lan xoa xoa đôi mắt hãy còn đang buồn ngủ, ngây thơ dựa vào lòng hắn, nhỏ giọng hỏi. Nàng rất mẫn cảm với độ ấm, chỉ là lúc nãy cảm thấy nhiệt độ cơ thể so với bình thường lạnh xuống chút.

- Đêm qua tuyết rơi, chỉ e là đã đọng khá dày rồi.

Cảnh Dạ Lạn đã tỉnh nên hắn mới dám động động thân người cứng ngắc của mình, bàn tay lo lắng dán phía sau lưng mềm mịn của nàng. Hiên Viên Khanh Trần bất đắc dĩ thở dài nhẹ một hơi.

Cảnh Dạ Lan cong cong khóe miệng, né trong lòng hắn cười trộm nhưng đầu vai thon gầy khẽ rung rung đã tố cáo nàng đang cười.

- Nàng.. nàng còn cười được! - Hiên Viên Khanh Trần bĩu môi, tâm tư của hắn đã bị Cảnh Lan nhìn thấu nhưng cũng không thể làm gì được nàng.

- Nếu chàng không thể ngủ được thì nên đổi một gian phòng khác. Mỗi lần nghe chàng thở dài ta lại nghĩ, nếu cứ tiếp tục thì chàng nhất định sẽ nhanh biến thành một lão nhân cho xem.

Nàng ngẩng đầu, cười khúc khích, cánh tay vươn lên che cái miệng đương nhúc nhích muốn nói của hắn. Bất ngờ, hắn nhẹ nhàng cắn cắn tay nàng! Tiếp đó, hắn cầm lấy bàn tay Cảnh Dạ Lan hôn xuống. Từng nụ hôn ướt át, tinh mịn, mềm nhẹ rơi xuống không ngừng.

Cảnh Dạ Lạn kinh ngạc trước hành động của hắn, hối hận vừa rồi đã ngăn miệng hắn, lúc này có muốn thu tay về cũng khó. Lòng bàn tay mẫn

https://thuviensach.vn

cảm theo từng nụ hôn của hắn mà sinh ra cảm giác tê dại, kích khởi một thứ xúc cảm lạ thường trong người.

- Khanh Trần... - nàng cắn cắn môi. Người kia nhất định vì chuyện vừa rồi nàng cười hắn mà canh cánh trong lòng.

- Hứm. - hắn chỉ hừ một tiếng, động tác miệng vẫn không có dừng lại.

- Khanh Trần, đừng có náo loạn. Sau này ta sẽ không cười nữa. - nàng hạ giọng, đôi mắt nhu tình như nước nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, cánh mi cong cong khẽ rung động. Cánh tay cũng đưa lên đẩy đầu vai hắn, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Lần này quên đi, lần sau liền... – hắn nhìn khóe mắt nàng cong lên, như chú mèo nhỏ bé ngoan dịu nằm trong lòng mình khiến tâm hắn động. - Cảnh Lan, ta...

- Ta đói bụng. - nàng nhỏ giọng đánh gãy lời hắn, mày hơi nhíu. Hiện tại, mỗi một khắc nàng đều đói không chịu nổi.

- Được, ta đi lấy, nàng đợi một chút. - Câu nói tiếp theo của Hiên Viên Khanh Trần nghẹn cứng trong cổ họng, hắn vội vàng đứng dậy mặc quần áo rồi đi ra cửa.

Đợi hắn đã rời đi, Cảnh Dạ Lan mới khẽ động thân mình nằm xuống nơi hắn vừa ngủ. Chăn nệm nơi đó có hơi ấm của Hiên Viên Khanh Trần và cả nhiệt độ cơ thể của hắn.

Sau tân hôn, hắn luôn luôn bên cạnh chăm sóc nàng. Ban đêm thì bưng trà đưa nước, chuẩn bị đồ ăn, tất cả đều tự hắn làm. Thực, Cảnh Dạ Lan cũng không hy vọng hắn ở chỗ khác, khi không có hắn làm bạn cho dù trong phòng có ấm thế nào thì người nàng vẫn cảm thấy rất lạnh. Vài lần không có hắn bên người khiến nàng ngủ không yên nửa đêm hắn vội vã chạy trở về, nàng cũng im lặng ôm hắn mới có thể đi vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, Cảnh Dạ Lan mỉm cười. Thật không ngờ một người luôn thích một mình, luôn phải cô đơn như nàng lại có ngày lại rơi vào Hiên Viên Khanh Trần.

- Khanh Trần, bây giờ ta thực sự không thể rời khỏi chàng được rồi. - nàng cúi đầu lầm bầm nói với chính mình, tay dịu dàng vuốt nhẹ phần bụng đã nhô cao. Sinh mệnh nho nhỏ gần đây rất mẫn cảm, nghịch ngợm. Nhất là khi nghe nhắc đến tên Hiên Viên Khanh Trần hoặc là nghe hắn nói chuyện thì đứa nhỏ lại làm một trận ầm ĩ.

- Đã biết, đợi một chút cha con sẽ quay lại. Con không cần phải nóng vội như vậy.

- Nói ta cái gì vậy? – cửa đẩy ra, Hiên Viên Khanh Trần cầm mấy thứ điểm tâm đi vào. Cả người hắn khẽ lắc lắc khiến đám tuyết đọng trên áo rơi xuống.

- Hình như tuyết rơi rất lớn. - đôi mắt Cảnh Dạ Lan phát sáng.

- Nàng không thể đi ra, trời rất lạnh. - Hiên Viên Khanh Trần dường như biết được nàng muốn làm cái gì nên lập tức một ngụm cự tuyệt.

- Lát nữa ta muốn đi ra ngoài một chút. – nàng bắt lấy ống tay áo Hiên Viên Khanh Trần, khẽ lắc lắc, giọng nói dịu nhẹ kiều mị.

- Trước tiên cứ ăn cái gì đã, chuyện đó nói sau.

Sau khi mang thai thì nàng ôn nhu như nước vậy. Nàng có rất nhiều chiêu khiến hắn không đành lòng cự tuyệt. Hơn nữa, Vô Ngân từng dặn qua, nhất định không được để cảm xúc của Cảnh Dạ Lan bị tác động mạnh. Dần dần Hiên Viên Khanh Trần bị nàng cướp sạch bình tĩnh và cứng rắn.

- Khanh Trần, ta muốn... – Cảnh Dạ Lan thấy hắn đi tới, mày nhăn nhíu.

https://thuviensach.vn

- Cái gì cũng có thể nghe theo nàng như việc này phải nghe theo ta. - không hề nhìn khuôn mặt đáng yêu của nàng đã nhăn thành một đoàn, Hiên Viên Khanh Trần tiến lên khoác áo choàng cho nàng rồi ôm nàng đi tới bên bàn, để nàng ngồi lên đùi mình, xem nàng như đứa nhỏ cứ thế ôm vào ngực.

Ngay sau này tân hôn, Hiên Viên Khanh Trần cứ như biến thành một vệ sĩ tận tụy của nàng. Nếu nàng muốn đi đâu thì hắn tất nhiên sẽ bế nàng đi trước, ban đầu còn chưa quen nhưng sau một thời gian dài việc này đã thành thói quen của hắn.

Cẩn thận dùng thìa múc cháo, hắn thổi thổi bớt hơi nóng, nếm thử xem độ ấm đã vừa chưa rồi mới đặt bên miệng Cảnh Dạ Lan.

Nàng dỗi, cắn môi không chịu ăn buộc hắn phải dịu giọng dỗ dành:

- Ngoan, đừng làm mình và đứa nhỏ đói bụng! - nói rồi, ánh mắt hắn dừng ở bụng nàng, miệng bất giác cười vui vẻ.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Ngoại Truyện 2

Cảnh Dạ Lan đang định mở miệng nói gì đó thì đứa nhỏ trong bụng cứ như đồng tình với Hiên Viên Khanh Trần nên lập tức dùng sức đá nàng mấy cái.

- Ai nha! - nàng nhăn mặt nhăn mày kêu lên. Đứa nhỏ này nếu lớn lên nhất định cũng giống hệt hắn, một hỗn thế Ma Vương thích ép buộc, bắt nạt người khác.

- Đá nàng? - Hiên Viên Khanh Trần vội vàng hỏi. - Xem đi, cục cưng cũng đói bụng rồi, nàng ngoan ngoãn ăn chút gì đi.

Từng thìa cháo được hắn cẩn thận bón, hơi ấm làm nàng cảm động không thôi. Nhớ lần đầu hắn đút cháo nàng ăn tay chân cứ lóng ngóng, cứng ngắc, nhất là lúc thử độ ấm của cháo khiến nàng suýt bị bỏng miệng. Hiện tại hắn đã thành thạo lắm, có thể chăm sóc nàng chu đáo.

Sau khi ăn xong, Hiên Viên Khanh Trần giúp nàng lau miệng rồi trìu mến hôn má nàng, ôm nàng quay lại giường.

- Chờ tới giữa trưa trời không còn lành như thế này ta sẽ ôm nàng ra ngoài. - nói xong, hắn ngồi xuống, bàn tay áp lên bụng nàng.

- Sao ta yếu đuối thế được. Khanh Trần, người mang thai phải đi lại hoạt động nhiều mới có lợi cho đứa nhỏ; thêm nữa lúc sinh cũng không khó khăn.

- Nói bậy bạ gì đó, nàng sao có thể khó sinh được. Nàng và đứa nhỏ nhất định sẽ bình an! - giọng nói của Hiên Viên Khanh Trần bất giác đề cao.

https://thuviensach.vn

Hắn sợ nhất là lúc nàng sính xảy ra chuyện gì không hay! Nghĩ rồi hắn lập tức ôm lấy nàng che chở.

Ngay cả giang sơn hắn cũng có thể từ bỏ nhưng hắn nhất quyết không thể mất đĩi nàng và đứa nhỏ! Chết tiệt, đúng lúc này Vô Ngân không biết đi đâu, cũng không có lấy nửa điểm tin tức của y.

- Ý của ta làcChẳng may...

- Không có chẳng may gì hết, tuyệt đối không có khả năng! - Hiên Viên Khanh Trần ngắt ngang lời nàng, ôm chặt nàng vào ngực.

- Được rồi, ta không nói nữa. Đứa nhỏ này cứng đầu giống hệt chàng thì làm sao có chuyện gì được, trừ bỏ việc thích bắt nạt ta! - nàng hờn dỗi, cũng dùng sức ôm lấy hắn.

- Cảnh Lan, chờ sau khi sinh đứa nhỏ, ta đưa nàng đi vài nơi. Không phải nàng vẫn thích đi đây đi đó sao, ta và nàng cùng đi có được không?

- Hảo, nhưng còn Đại Nguyệt phải làm sao? Đã lâu rồi chàng chưa có trở về đó. ~ Cảnh Dạ Lan ngước lên hỏi.

Từ khi Đại Nguyệt đổi chủ, Hiên Viên Khanh Trần luôn bên cạnh nàng. Sau đêm tân hôn, hai người vẫn ở lại Bắc An, chỉ vì một câu lúc trước của nàng "Ta không hiếm lạ làm hoàng hậu!" mà Hiên Vìên Khanh Trần lập tức bỏ lại tất cả, chỉ ở bên cạnh chăm sóc nàng.

- Ta có một đề nghị, nàng nghe xem có được không? - hắn nghiêm trang nhìn Cảnh Dạ Lan, đồng mâu yêu dị lộ ra ánh sáng mê người, nhất thời làm nàng sửng sốt.

Làm vợ chồng đã lâu, sao nàng không biết mấy hành vi phóng đãng của hắn; song mỗi khi bị hắn nhìn chăm chăm như vậy nàng vẫn ngượng ngùng không thôi.

https://thuviensach.vn

- Không cần, ta không nghe! - nàng tựa đầu sang bên, trên gương mặt hồng hồng bất giác nổi lên ý cười.

- Ta vẫn chưa có nói, nàng đã không muốn nghe! - Hiên Viên Khanh Trần nheo mắt, cánh tay dung sức ôm người nàng dựa vào tháp thượng rồi hắn nâng người mình lên, hai tay chống đỡ sang hai bên sườn nàng, tận lực không đè nặng lên người nàng.

Cảnh Dạ Lan nhíu mày nhìn hắn, rồi cười cười, hơi hơi lắc đầu:

- Không nghe, không thích...

- Không nghe?! - Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi tiến sát Cành Dạ Lan, dùng tốc độ khiến người ta hít thở không thông mà tiếp cận nàng. Hơi thở ấm áp phả tới tai, thổi vài sợi tóc tán loạn về sau rồi nhẹ nhàng trêu chọc da thịt mẫn cảm của nàng.

- Này, Hiên Viên Khanh Trần! Chàng đừng có náo loạn, cẩn thận đứa nhỏ... - nàng nâng hai tay áp vào ngực hắn, ngượng ngùng nghiêng đầu qua.

- Cảnh Lan, vậy nàng nghe hay không nghe? - hắn lặng lẽ quan sát bộ dáng thẹn thùng của nàng. Một lần nàng chủ động thực ra vẫn còn khiến Hiên Viên Khanh Trần hắn giật mình không thôi.

- Chàng cẩn thận cục cưng nghe, coi chừng sau này nó sẽ cười nhạo chàng, ngay cả một chút bộ dàng làm cha cũng không có! - nàng mím môi cười, ánh mắt hạ xuống phía bụng nhô lên.

- Nghe cũng được nha, ta nghĩ cục cưng có thể sẽ đồng ý đó. - nói xong, hàng mày rậm của Hiên Viên Khanh Trần khẽ nhướng lên, hắn nhẹ nhàng ghé sát bụng Cảnh Dạ Lan, thủ thỉ. - Bảo bối của ta, con nói xem, con có đồng ý nương của con sinh thêm vài tiểu bảo bối không? - hắn vui vẻ hỏi.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu đứa nhỏ không có động tĩnh nhưng ngay sau đó thì động vài cái, cứ như là đang trả lời câu hỏi của Hiên Viên Khanh Trần.

- Đồng ý! - hắn ngẩng đầu cười với Cảnh Dạ Lan.

- Chàng nói cái gì đó, hiện tại vẫn chưa có sinh ra thế mà chàng còn nói sinh thêm vài đứa. Chàng đúng là... - Cánh Dạ Lan nói cũng chưa nói xong thì Hiên Viên Khanh Trần đã tiến lên ôm lấy nàng.

- Trước tiên ta ước định với nàng, sau này sẽ sinh thêm vài đứa. Ta đã nghĩ rất nhiều tên, dù là con trai hay con gái cũng được, tốt nhất là cả hai đều có. Ta sẽ giao Đại Nguyệt cho bọn chúng, mang nàng đi du sơn ngoạn thủy. Dù sao huynh đệ, tiểu muội rất nhiều, không cần lo lắng không có ai chăm sóc. – hắn nghiêm túc lên kế hoạch.

- Khanh Trần, nếu có nhiều hài tử thì sau này...

- Nàng lo lắng sẽ có chuyện tranh đoạt ngôi vị hoàng đế? - hắn hiểu được ý của nàng nên đồng ý gật gật đầu. - Hiên Viên gia ném ta ra ngoài thì vẫn còn những phiên vương khác. Nếu nàng thực sự không thích hoàng cung thì ta sẽ đem ngôi vị hoàng đế cho đi rồi tìm một nơi nàng thích, ta, nàng và đứa nhỏ sẽ sống cùng nhau vui vẻ. – thu lại nụ cười khi nãy Hiên Viên Khanh Trần nói rất kiên định và không kém phần nhẹ nhàng.

- Cho đi ngôi vị hoàng đế? – Cảnh Dạ Lan ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Khanh Trần. Biểu tình của hắn không có vẻ gì là vui đùa.

- Đúng vậy, hoàng cung nếu không có nàng thì ta còn muốn vị trí này làm gì. Ta nói rồi, nàng đi đâu ta theo đó, đời đời kiếp kiếp không xa rời. Không phải là nàng đã quên lời thề trong sơn động nàng đồng ý với ta rồi chứ? – hắn cúi đầu, ghé sát mặt nàng, nở một nụ cười tà mị mà chất vấn.

- Ta quên rồi, ta từng nói gì sao? - Cảnh Dạ Lan cố hỏi lại, nhưng khi thấy Hiên Viên Khanh Trần biến sắc thì lại bối rối nói. - Ta là phụ nữ có

https://thuviensach.vn

thai, ta nhớ không tốt, chàng không thể...

Hiên Viên Khanh Trần vội vã hôn môi nàng, khẽ cắn như trừng phạt:

- Nhớ không tốt? Không sao, ta làm cho nàng nhớ lại!

Nói rồi hắn ôn nhu lưu luyến trên cánh môi nàng rồi đột ngột trượt xuống chiếc cổ tuyết trắng mềm mại. Mỗi một tấc da tấc thịt đều bị hắn hôn tới nóng ran, dần dần kích khởi từng ngọn lửa.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Ngoại Truyện 3

- Khanh Trần. - Cảnh Dạ Lan thì thào, cánh tay mảnh khảnh vươn lên vuốt ve tấm lưng hắn; thân thể cũng hơi phát run theo mỗi cái hôn.

Hắn cực kỳ kiên nhẫn hôn khắp, hô hấp dồn dập, tay nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo của nàng. Bàn tay thô lớn của hắn bao trùm lấy hai bầu ngực no đầy, cảm thụ được từng biến đổi rất nhỏ từ cơ thể nàng.

Mấy ngón tay của nàng vô thức nắm chặt lấy bờ vai kiên cố của hắn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khiến thân thể Hiên Viên Khanh Trần bị kích thích. Mãi tới khi bàn tay chạm vào vùng bụng nhô lên của nàng, Hiên Viên Khanh Trần mới giật mình, đôi mắt nhuốm đầy dục tình mở bừng ra.

- Ưm? - đôi mắt mờ ảo, yêu mị của Cảnh Dạ Lan nhìn hắn đầy khó hiểu.

- Hiện thân thể của nàng... không được! – Hiên Viên Khanh Trần ảo não nói. Thiếu chút nữa đã làm nàng bị thương rồi! Hắn cố chống thân mình lên, cách nàng một khoảng. Giọng hắn khàn khàn, hô hấp vẫn hào hển. - Ta đi ra ngoài một chút. - hắn quay mặt đi, nhịn xuống ý định muốn nhìn một nửa cơ thể trần trụi của Cảnh Dạ Lan.

Thấy hắn vội vã rời đi, Cảnh Dạ Lan đương nhiên hiểu được hắn đã khổ sở nhẫn nại thế nào. Có lẽ vừa rồi hắn vô tình bị kích thích nhưng vì nghĩ tới nàng và đứa nhỏ mà nín nhịn phải dừng lại.

- Đồ ngốc! - nàng mắng yêu một câu, trong lòng lại nổi lên bao lo lắng. Hắn đã không còn là người trước kia tàn bạo, vô tình thương tổn nàng; mà lại săn sóc, chiều chuộng nàng cẩn thận và rất dịu dàng. Hắn coi nàng như

https://thuviensach.vn

bảo bối mà chở che trong tay. Nghĩ tới đây, trong mắt Cảnh Dạ Lan hình như có gì đó cay cay chua chua.

Mãi tới giữa trưa Hiên Viên Khanh Trần mới trở lại phòng. Thấy Cảnh Dạ Lan vẫn còn ngủ nên hắn không có lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng nhìn khuôn mặt say ngủ của nàng.

- Chàng nhìn lén ta. - bất ngờ, Cảnh Dạ Lan bật cười, mở mắt nhìn hắn.

- Ta nào có nhìn lén nàng! – hắn có chút hoảng hốt đáp. Khi đảo mắt nhìn thấy nàng cười thì trong mắt lại hiện lên vài tia đắc ý. Hắn thừa biết khi nãy nàng giả bộ ngủ.

- Còn đứng ở đó làm gì, ôm ta dậy. - nàng nũng nịu vươn tay ra, Hiên Viên Khanh Trần vội cúi người giúp nàng ngồi dậy. - Khanh Trần, nên đưa ta ra ngoài một chút. - nàng dán sát tai hắn, thủ thỉ vòi vĩnh. Không đợi hắn đáp trả, nàng chủ động ôm lấy cổ hắn không chịu buông.

- Trước tiên thay quần áo đã.

- Chàng giúp ta mặc. - nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, tiếp tục nũng nịu.

- Được! - Hiên Viên Khanh Trần lấy quần áo thay nàng mặc vào cẩn thận rồi mới ngồi xổm xuống, chuẩn bị đi giày vào cho nàng.

- Không cần. - nàng lắc đầu. - Chàng ôm ta tới nơi lần đầu tiên chúng ta thưởng mai đi. Ta không muốn đi, muốn chàng bế kia. - nói xong, nàng dựa hắn người vào lòng Hiên Viên Khanh Trần; ngón tay thon mềm làm như vô tình vuốt nhẹ má hắn.

Cả người lập tức được hắn bế bổng lên, Cảnh Dạ Lan thoải mái dựa sát vào đầu vai Hiên Viên Khanh Trần, nghe thấy một tiếng thở dài rất rất nhẹ. Nghĩ nghĩ một chút, nàng ghé vào tai hắn, nhỏ giọng thì thầm:

https://thuviensach.vn

- Khanh Trần, chàng thật tốt! Cánh tay đang bế nàng dường như dùng thêm sức; còn nàng thì mỉm cười khúc khích chôn ở cổ hắn.

Cánh rừng mai dường như không bị thời gian làm ảnh hưởng, những gốc mai nở trễ càng them xinh đẹp. Mùi hương ngan ngát thấm quyện vào trong không khí lành lạnh khiến Cảnh Dạ Lan tham lam hít sâu hưởng thụ rồi đắm chìm trong nó.

Ngồi trên nhuyễn trướng sớm đã được chuẩn bị, nàng ôm lấy Hiên Viên Khanh Trần, nhu thuận nằm trong lòng hắn. Nhìn cảnh tuyết rơi và hoa mai trước mắt lại khiến nàng nhớ tới chuyện cũ.

Đó là lần đầu tiên Hiên Viên Khanh Trần dịu dàng với nàng, tâm trạng lúc ấy và bây giờ hoàn toàn bất đồng. Nàng có nằm mơ cũng không ngờ sẽ có một ngày mình và Hiên Viên Khanh Trần lại gắn bó với nhau.

- Sao đột nhiên lại lựa chọn nơi này?

- Ta thích nơi này hơn nữa rất thích hoa mai. - Sóng mắt nàng lưu chuyển, chợt ngẩng đầu hỏi. - Hoa Mị Nô cũng thích hoa mai chứ?

Ban đầu Hiên Viên Khanh Trần rất sửng sốt nhưng sau đó vẫn thành thật trả lời:

- Ừm, chỉ thích hoa mai. - những cây mai kia là chính tay hắn tự trồng. Đôi khi bản thân hắn cũng không hiểu nổi vì sao mỗi khi cô đơn mình lại mê luyến mùi thơm ngan ngát của loài mai kia.

- Ta cũng chỉ thích hoa mai. - nàng dừng rồi nói tiếp. - Khanh Trần, ta có một chuyện muốn hỏi chàng rất lâu rồi.

- Nàng hỏi đi, là chuyện gì? - Hiên Viên Khanh Trần nhìn chăm chú vào gương mặt quen thuộc này. Cùng một dung nhan nhưng lại là hai người hoàn toàn bất đồng. Cũng may là hắn có được người nữ tử trước mặt này!

https://thuviensach.vn

- Ừm, một lần sau khi trở về từ tuyết cốc, chàng có mở tiệc chiêu đãi Tô Vân Phong, vì sao chàng đột nhiên hỏi ta là ai? Lúc đó chàng trông thực hung dữ, thiếu chút nữa ta đã nghĩ là...

- Cảnh Lan, ta xin lỗi, lần đó là do ta không thể kiềm chế nên mới đối xử với nàng như vậy! – hắn vội vàng giải thích.

- Từ lúc đó chàng đã phát hiện ta không phải là Hoa Mị Nô? - nàng đã thử đoán mọi câu trả lời cho sự nghi hoặc trong lòng. Đương nhiên, nàng hắn là không có làm ra bất cứ chuyện gì dị thường.

Hiên Viên Khanh Trần gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Ta cũng không dám khẳng định. – hắn chạm khẽ vào vết thương do hắn từng lưu lại trên người Cảnh Dạ Lan.

- Vậy là cái gì?

- Ta từng nghĩ nàng là người do Hiên Việt Triệt tìm làm thế thân, nhưng trên người nàng có lưu lại vết thương do ta làm nên nàng chỉ có thể là Hoa Mị Nô. Nhưng hai người có một sự khác biệt rõ rệt, cho dù có mất trí nhớ cũng không thể biến thành như vậy. - hắn dừng một chút, nhìn đôi mắt nghi hoặc của Cảnh Dạ Lan rồi lại chậm rãi mở miệng. - Mị Nô không biết uống rượu, thậm chỉ là chán ghét. Còn tửu lượng của nàng thì không tầm thường.

- Thì ra là như vậy! Lúc này Cảnh Dạ Lan mới hiểu được vì sao khi đó hắn đang ôn nhu bỗng dưngthay đổi một cách dễ sợ.

- Vậy sao chàng còn giữ ta lại bên người? Từ khi nào chàng phát hiện ta thật sự không phải Hoa Mị Nô?

- Hiên Viên Khanh Trần ta một khi đã yêu ai thì tuyệt đối không buông tay. Về phần từ khi nào phát hiện thì. .. – hắn mập mờ không chịu nói ra.

https://thuviensach.vn

- Nói đi nào! - Cảnh Dạ Lan thực sự rất muốn biết mình đã để lộ ra sơ hở thế nào.

- Nàng hỏi ta cả nửa ngày có nên đổi lại là ta hỏi nàng một vấn đề. – hắn cố chuyển chủ đề. - Dĩ nhiên là không thể để nữ nhân này biết lúc đó hắn đã sớm tính lại nhưng vì muốn thấy nàng lo lắng, khẩn trương vì mình mà cố giả bộ hôn mê. Hơn nữa, trong lòng hắn cũng có một nghi vấn thật to muốn biết.

- Chàng muốn biết cái gì? Ta còn có bí mật gì không bị chàng hiểu rõ sao?

- Đương nhiên là có. Bức thư Tô Vân Phong đưa cho nàng đã viết gì? - giọng nói của Hiên Viên Khanh Trần nhuốm đầy ghen tuông. Lúc ấy không phải vì vội vã muốn có được giải dược thì hắn nhất định phải biết được rành mạch lá thư đó

https://thuviensach.vn

Chương 343: Ngoại Truyện 4

Thư của Tô Vân Phong?

Cảnh Dạ Lan nghe Hiên Viên Khanh Trần hỏi vậy trong lòng không khỏi cười thầm. Người này rõ ràng vẫn còn nhớ, nhẫn tới tận hôm nay mới hỏi, thật đúng là rất có kiên nhẫn.

Nàng làm một đôi mắt thơ ngây vô tội, coi như không nghe rõ câu hỏi của hắn, lắc lắc đầu:

- Thư nào kia? - Khanh Trần, chàng càng muốn biết thì ta càng cố tình không nói cho chàng biết.

Hiên Viên Khanh Trần nhướng mày nhìn Cảnh Dạ Lan nằm trong lòng mình:

- Nàng...

- Ta làm sao? - nàng hơi nhổm người lên, cánh tay uyển chuyển ôm cổ hắn, khuôn mặt kề sát, cố ý vô tình phả hơi thở ấm áp vào vành tại hắn.

Cả người Hiên Viên Khanh Trần lập tức căng cứng, đôi mắt màu vàng yêu dị căng thẳng, cổ họng nuốt khan gian nan.

- Khanh Trần. - - giọng nói của Cảnh Dạ Lan quyến rũ không nói nên lời, cánh môi vô tình đụng vào cổ hắn.

- Nàng không muốn nói thì thôi vậy!

- Thật sự ?

https://thuviensach.vn

- Nàng đã không muốn ta biết thì ta sẽ không hỏi. - nói là nói vậy chứ ngữ khí của Hiên Viên Khanh Trần so với khi nãy còn dày đặc vị dấm chua hơn. Nghĩ tới Tô Vân Phong, đây vẫn là đối thủ cạnh tranh của hắn mà Cảnh Lan đối với hắn cũng có hảo cảm. Tuy biết nữ nhân này đã hoàn toàn thuộc về mình nhưng hắn vẫn không thể cho phép bất kỳ một nam nhân nào khác tâm tồn ái mộ nàng. - Chuyện đó, Cảnh Lan... - Hiên Viên Khanh Trần nói giữa chừng chợt im bặt, nguyên nhân là vì Cảnh Dạ Lan đột nhiên hôn lên hầu kết hắn, đầu lưỡi ươn ướt khẽ liếm khiến cảm giác tê dại lập tức chạy khắp cơ thể hắn.

Nàng dường như rất hài lòng với hiệu quả do hành động của mình mang lại. Cảnh Dạ Lan nâng mắt lên, mị nhãn như tơ chăm chú nhìn bộ dáng mất tự nhiên của Hiên Viên Khanh Trần, miêng cong cong nở rộ nụ cười.

- Chàng đang ghen a? - ngón tay mân mê má hắn. Nhìn cái người bình thường luôn một bộ cuồng ngạo, giờ phút này lại đỏ ứng mặt mũi phải hấp tấp quay mặt né tránh khiến nụ cười của Cảnh Dạ Lan càng thêm diễm lệ. - Khanh Trần, chàng đó, tình yêu của chàng như mưa rền gió dữ, cứ vây chặt lấy ta, chặt tới mức ta không thể nào hít thở nổi; mà hận của chàng cũng đồng dạng như thế. Chàng cũng chẳng keo kiệt mà nói hết tình ý đối với ta, mỗi thời mỗi khắc đều nói cho ta biết rằng chàng yêu ta biết bao nhiêu. Nhưng những việc mà ta hiểu lầm chàng thì chàng lại không hề giải thích. Chàng muốn ta nhớ kỹ chàng, bất luận là yêu hay hận cũng được, đều muốn ta không quên chàng! Chàng biết không, sự bá đạo của chàng sẽ làm người ta đau lòng tới cực điểm.

Mấy ngày nay nghĩ lại, tất cả mọi hành động lúc ấy của hắn là nhằm che dấu bao bi ai và xin lỗi không muốn ai biết. Lòng nàng dường như bị thứ gì đó đánh trúng, bất giác vươn tay ôm hắn thật chặt!

- Ta ghen? Sao có thể? - hắn khôi phục lại vẻcuồng ngạo ngày xưa. – Cảnh Dạ Lan nàng là nữ nhân của ta, đời đời kiếp kiếp. Tô Vân Phong dù có nghĩ cũng đừng hòng! Ta luôn luôn tin tưởng vào chính mình, tất nhiên

https://thuviensach.vn

sẽ không có đi ghen vô cớ! - Hiên Viên Khanh Trần làm một tư thế không có khả năng.

Vừa nói, hắn vừa dùng sức cầm tay Cảnh Dạ Lan khiến nàng hơi đau.

- Chàng biết không, Khanh Trần chàng đôi khi rất đáng giận! - Cảnh Dạ Lan thì thầm nói.

- Cảnh Lan, ta biết trước kia mình đã làm sai rất nhiều, ta thề sau này ta sẽ dùng tất cả thời gian có được để đền bù cho nàng và đứa nhỏ. Nàng muốn ta làm cái gì cũng được, ta chỉ cần được ở cùng nàng, mọi cái khác đều có thể buông tay!

- Chàng có biết là ta muốn nói tới chuyện gì không? - nàng hờn dỗi.

- Chẳng lẽ còn có chuyện gì khác? – hắn nhìn nàng khó hiểu. Nhất thời không biết nàng thực ra muốn cái gì. - Ta đúng là có rất nhiều điều khiến nàng không thể tha thứ. Sau này, ta… ta… - giọng Hiên Viên Khanh Trần có chút nóng nảy.

Nàng đồng ý gả cho hắn, đồng ý sinh hạ đứa nhỏ, cũng không nhắc lại chuyện cũ nhưng không có nghĩa qua rồi là không tồn tại, là có thể lau sạch! Cảnh Dạ Lan vội che miệng hắn lại, lắc đầu. Thấy hắn tự trách mãi, nàng đành nhẹ giọng nói:

- Nhìn chàng sốt ruột như vậy thì ta không đùa chàng nữa. Kỳ thực thư của Tô Vân Phong nói cho ta biết một chuyện, hắn thay mặt Tô Tĩnh Uyển xin lỗi ta và hy vọng ta có thể tha thứ cho nàng.

Nếu không phải Tô Vân Phong nói ra thì có lẽ cả đời này nàng sẽ không biết được sự thật. Nàng tuy đã một lòng một dạ dành cho Hiên Viên Khanh Trần nhưng khi đã biết được chuyện này thì bế tắc trong lòng cuối cùng cũng được tiêu tán.

https://thuviensach.vn

- Là chuyện gì?

- Sao chàng không nói cho ta biết, Tiểu Khả và Duệ nhi không phải do chàng hại chết? - giọng nói của nàng vô cùng mềm nhẹ, chậm rãi tan ra trong gió.

Tô Vân Phong nói chuyện này! Nghe xong, Hiên Viên Khanh Trần nhắm mắt lại, thật lâu sau mới thở hắt ra một tiếng rồi khàn khàn giọng hồi đáp:

- Nói thì đã sao? Nếu không phải ta làm sai thì nàng sẽ không trúng độc, liên lụy tới Duệ nhi và Tiểu Khả cũng không bị mắc lừa tới Thính Phong Cốc. Vì nghe được tin Tiêu Khả chết nên nàng mới bị độc phát dẫn tới sinh non. Tóm lại đều là nghiệt do Hiên Viên Khanh Trần ta gây ra, ta sẽ không biện giải cho chính mình. Nàng cũng không nói sai, thương tổn chính là thương tổn, không thể nào vãn hồi lại như trước được!

Dịu dàng nâng khuôn mặt đang cúi gằm của hắn lên, Cảnh Dạ Lan chủ động hôn môi hắn. Hiên Viên Khanh Trần kìm lòng không được nên lập tức hôn đáp trả nàng.

- Ta không trách chàng.

- Cảnh Lan, cảm ơn nàng. Cảm ơn nàng vì đã tha thứ cho ta. -thanh âm của Hiên Viên Khanh Trần nghẹn ngào.

- Đồ ngốc, chúng ta đã là phu thê, tất cả chuyện trước kia ta đều bỏ lại sau! Nhưng sau này còn phải xem biểu hiện của chàng thế nào; nếu chàng làm ta không hài lòng thì ta nhất định sẽ rời khỏi chàng, ngay cả đứa nhỏ cũng mang đi luôn. Đến lúc đó đố chàng cũng không tìm thấy ta! – Cảnh Dạ Lan cười khẽ, vòng tay ôm hắn không buông.

- Ta biết nàng lợi hại, làm sao còn dám đối với nàng không tốt. Nàng so với mạng của ta còn quan trọng hơn, sao có chuyện để nàng chạy trốn! - hắn cười tà mị, yêu thương nhìn người trong lòng.

https://thuviensach.vn

- Khanh Trần, ta yêu chàng! - thân thể nàng không ngừng cọ cọ trong ngực hắn.

Hiên Viên Khanh Trần cố gắng cưỡng chế cơ thể căng cứng, khô nóng khó hiểu:

- Cơ thể của nàng... - hô hấp dần biến dồn dập, Hiên Viên Khanh Trần cúi đầu lo lắng nói.

- Không có việc gì. - nàng rũ mắt, thì thầm nói. - Nghĩ tới lúc trước chàng vì ta mà chịu đựng, ta cũng sẽ không để cho chính mình có việc.

Bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Dạ Lan nhìn rõ ràng nam tử trước mặt mình. Đây là hạnh phúc cả đời của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay niềm hạnh phúc này!

Bên ngoài trướng là mưa tuyết bay bay hương mai ngan ngát tỏa khắp; bên trong trướng là hai thân ảnh triền miên quấn lấy nhau, có thủ thỉ, có nỉ non, có ấm áp. Mãn thất xuân kiều diễm!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Ngoại Truyện 5

Thời gian trôi qua như gió thổi, nháy mắt đã tới thời điểm Cảnh Dạ Lan sinh nở. Mắt nhìn nàng mỗi ngày xoay sở với chiếc bụng ngày một lớn, tim Hiên Viên Khanh Trần lúc nào cũng muốn nhảy khỏi lồng ngực.

- Cành Lan, cẩn thận một chút. – hắn đi bên cạnh, mày nhíu chặt. Thấy nàng đi chầm chậm từng bước một khiến hắn nhịn không được muốn tiến lên giúp đỡ.

- Không có việc gì, chàng xem mình lo lắng thành bộ dáng gì rồi kìa. - miệng nói vậy nhưng nàng vẫn ngoan ngoan nắm lấy cánh tay của Hiên Viên Khanh Trần. - Khanh Trần, ta muốn...

- Đói bụng rồi sao, muốn ăn cái gì để ta đi lấy! – hắn vội vàng nói. Gần đây hắn chỉ cần thấy ánh mắt nàng động là có thể đoán ra nàng muốn cái gì.

- Đã ăn phát ngấy rồi, ta muốn đổi sang thứ gì đó mới mẻ. - Cảnh Dạ Lan nghĩ nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng ngời.

- Nàng nói đi, ta nhất định có thể làm được.

- Thật Sao? - nàng làm một bộ không dám tin tưởng.

Thấy bộ dáng không tin của nàng, lòng tư tin của Hiên Viên Khanh Trần đã bị thương tổn:

- Nếu ta làm không được thì nàng muốn ta làm cái gì cũng được!

Cảnh Dạ Lan bĩu môi, tiến lên ôm cổ hắn, làm nũng nói:

https://thuviensach.vn

- Ta.. Ta muốn ăn đồ chàng làm. Cái gì cũng được nhưng nhất định phải do chàng làm. Thế nào? - nhìn chăm chăm khuôn mặt Hiên Viên Khanh Trần, nàng cười giảo hoạt.

Quả nhiên, mặt hắn biến sắc:

- Nàng chắc chứ?

- Đương nhiên, trước giờ đều là do chàng lấy vội đồ dưới phòng bếp cho ta ăn, cho tới bây giờ chàng vẫn chưa có tận tay làm cho ta ăn cái gì hết. Ta cũng sắp sinh rồi mà chưa có cơ hội thưởng thức qua trù nghệ của chàng; sau này sinh đứa nhỏ thì lại càng không có cơ hội. - càng nói giọng nàng càng nhỏ, trên mặt tràn đầy sự mất mát.

- Chuyện này... - hắn vẫn ngây ngốc đứng đó chứ chưa có động thân.

- Aiiii, quên đi. Ngẫm lại thì chàng đường đường là Bắc An vương, sao có thể hạ mình xuống bếp, lại còn nấu đồ. - Cảnh Dạ Lan than nhẹ một tiếng, tay vuốt nhẹ bụng. - Cục cưng, con nói nương con có đáng thương không? Ngay cả nguyện vọng nho nhỏ ấy cũng không được thỏa mãn. - tiếp đó, nàng cúi đầu, thần sắc ảm đạm.

Hiên Viên Khanh Trần dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, kiên định nói:

- Vậy nàng đợi ta, ta đi làm. Nhưng nàng không được nói không thể ăn!

- Thật sao?! - đôi mắt nàng sáng ngời, miệng cười, liên tục gật đầu. - Vẫn chưa cho ta ăn qua thì nào biết được ta thích hay không.

Thấy hắn đi nhanh về hướng phòng bếp, Cảnh Dạ Lan nhịn không được vụng trộm cười khúc khích.

Có điều khoảng thời gian đợi Hiên Viên Khanh Trần tự mình xuống bếp thực sự là rất dài. Sau nửa canh giờ, phòng bếp mới lục tục mang lên chút

https://thuviensach.vn

đồ ăn. Cảnh Dạ Lan cầm khối điêm tâm, ngồi đó vừa ăn vừa đợi Hiên Viên Khanh Trần.

- Vương phi! - có người tới cẩn thận bẩm báo. - Vừa rồi nô tỳ có đi nhìn, vương gia phái người gác phòng bếp không cho ai đi vào, cho nên nô tỳ không biết được chuyện gì cả.

Gác phòng bếp?! Cảnh Dạ Lan thiếu chút nữa đã đem miếng điểm tâm phun ra. Người kia chẳng phải là xuống bếp làm đồ ăn ư, sao lại biến thành như vậy?!

- Phòng bếp không xảy ra chuyện gì chứ? – nàng lo lắng hỏi. Hiên Viên Khanh Trần đôi khi rất không có kiên nhẫn; nếu gây phiền hà cho đầu bếp thì nàng thấy rất áy náy.

- Dạ không có. Mọi người đều bị đuổi ra ngoài, chỉ còn một mình vương gia bên trong bận việc. Đồ người đang ăn là do vương gia sợ người bị đói nên gọi người mang tới trước.

Cảnh Dạ Lan gật gật đầu, quyết tâm tiếp tục chờ đợi. Cũng may không lâu sau, cuối cùng Hiên Viên Khanh Trần cũng xuất hiện trước mặt nàng.

- Thứ nào là do chàng làm? - nàng hưng trí bừng bừng nhìn một bàn đầy thức ăn, tò mò hỏi.

- Ha ha ha ~~~~ - Hiên Viên Khanh Trần chỉ cười, biểu tình trên mặt rất mất tự nhiên.

- Không phải là không có chứ? - Cảnh Dạ Lan hồ nghi hỏi.

Lần này Hiên Viên Khanh Trần không cười nổi, làm bộ ho khan vài tiếng:

- Quả thực không có. - hắn thành thực trả lời.

https://thuviensach.vn

- Vậy chàng lúi húi cả nửa ngày trời làm cái gì? Lại còn khiến cho toàn bộ vương phủ như gióng trống khua chiêng. - Cảnh Dạ Lan nheo mắt nhìn, chậm rãi tiến đến gần Hiên Viên Khanh Trần, ôn nhu "ép hỏi".

- Làm thì có làm... nhưng nhìn không tốt lắm. Coi như là không có... - hắn lúng túng đem ánh mắt rời đi chỗ khác. Hắn đường đường là Bắc An vương, hoàng thượng của Đại Nguyệt nhưng hôm nay giờ khắc này lại vì chút đồ ăn mà mất hết thể diện ngày xưa.!

- Vậy cũng phải mang lên! - Cảnh Dạ Lan không chịu buông tha cho hắn.

- Bưng lên đi! - hắn phân phó người hầu. Chỉ chốc lát sau, một thứ đen tuyền nhìn không ra là gì xuất hiện trước mặt Cảnh Dạ Lan. Nàng đi lên, xem xét nửa ngày mà vẫn không biết đó là cái gì.

Xoay người lại, nàng nhìn Hiên Viên Khanh Trần rồi lại cười trộm một trận.

- Cảnh Lan, nàng còn cười. Vừa rồi nàng đã đáp ứng ta cái gì? - Hiên Viên Khanh Trần ảo não, đỏ mặt giận dỗi.

- Được thôi, ta không cười nữa, ta ăn nha! - nàng đưa đũa, đang muốn gắp thử.

- Quên đi, tốt nhất không nên ăn, thật sự rất khó coi. - hắn ngăn cản Cảnh Dạ Lan, nhíu mày nhìn kiệt tác mình nhào nặn cả nửa ngày trời.

- Aizz, với trình độ này của chàng, sau này nếu ta muốn đi khắp nơi cùng chàng thì chẳng phải sẽ chết đói! - nói vậy nhưng nàng vẫn gắp lên một miếng, mắt nhìn vật thể đó đen đen rồi khi bỏ vào miệng quả nhiên là đắng vô cùng. Nàng cau mày, nhai vài cái, chuẩn bị nuốt xuống. Tốt xấu gì vẫn là tâm ý của hắn, nếu phun ra thực sự là không nể mặt.

https://thuviensach.vn

- Đừng ăn, thực sự rất khó ăn! - Hiên Viên Khanh Trần ra tiếng khuyên. Thấy Cảnh Dạ Lan nhíu mày định nuốt xuống, hắn vội lột vỏ một quả nho cầm sẵn, còn một tay đặt bên môi nàng.

- Chính ta cũng biết không thể ăn, có cho ta cũng không thể nuốt nó xuống. Thật đó, nhổ ra đi.

Nhổ ra?! Cảnh Dạ Lan nhìn chăm chăm bàn tay to lớn của hắn đặt trước mặt mình không khỏi ngẩn cả người. Phun ra tay hắn?

- Hiện thân mình nàng không tiện di chuyển, nghe lời! – hắn lại đem quả nho đặt bên miệng nàng.

Trong lòng Cảnh Dạ Lan rung động, tuy chỉ là một hành động nho nhỏ nhưng có thể nhìn ra sự quan tâm và tình yêu của hắn!

- Cảnh Lan, sau này ta sẽ cố gắng học. Tương lai nếu nàng có theo ta lưu lạc thiên nhai thì ta cũng sẽ không để nàng bị đói. - thay nàng lau sạch miệng, biểu tình của Hiên Viên Khanh Trần rất chân thành, lại còn hứa hẹn với Cảnh Dạ Lan.

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Ngoại Truyện 6

Vào đêm, vì phải xứ lý chính sự của Đại Nguyệt nên Hiên Viên Khanh Trần mãi vẫn chưa có trở về. Nàng nghe người báo lại là Đại Nguyệt xảy ra vài chuyện quan trọng cần hắn đến ngự phê.

Không có hắn bên người, tiểu ma đầu trong bụng lại nghịch ngợm ép buộc nàng lợi hại, từng đợt đau đớn tăng dần theo.

Cảnh Dạ Lan thở dốc, chống đỡ người đứng lên. Tính ngày vẫn chưa tới lúc sinh, xem ra đứa nhỏ thích bắt nạt người này chờ không được nữa nên đòi đi ra sớm.

Nghe có tiếng động trong phòng, tỳ nữ vội vàng chạy vào thì thấy mặt Cảnh Dạ Lan vì đau mà toát đẫm mồ hôi:

- Vương phi, cầu người nhẫn nại một chút, nô tỳ đi mời bà đỡ!

- Đợi chút! - nàng gọi nô tỳ lại, suy yếu dặn một câu. - Tạm thời không cần nói cho vương gia biết!

- Nhưng mà...

- Đã nói là ýcủa ta, không cần quấy rầy vương gia. Ngươi chỉ cần đi mời bà đỡ tới là được rồi. - nàng cố hết sức nói xong rồi xua tay cho tỳ nữ ra ngoài.

Đau đớn không ngừng tăng lên, Cảnh Dạ Lan tựa vào thành giường, ngón tay bấu chặt lấy tấm chăn, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng. Trước khi Vô Ngân đi, nàng từng hỏi qua tình trạng sức khỏe của mình. Mặc dù đang

https://thuviensach.vn

dần khôi phục nhưng vì liên quan tới thể chất nên vào thời điểm sinh đẻ sẽ không mấy thuận lợi.

- Có mấy phần nắm chắc?

- Nếu đúng như lời ta nói thì còn phải xem tình huống lúc đó thế nào. Nếu ta trở về đúng lúc thì Vô Ngân ta có thể đảm bảo được mệnh của vương phi!

- Không cần, nếu ngươi có thể trở về đúng lúc thì xin hãy bảo trụ hài nhi của ta; về phần ta thì không cần suy nghĩ nhiều! Còn Khanh Trần thì ngươi không cần nói gì hết, tránh làm hắn không công lo lắng. - lúc ấy nàng chỉ có một câu duy nhất dành cho Vô Ngân; nhưng xem tình huống lúc này thì mất tám phần là y về không kịp.

Thân thể đau đớn khiến nàng không thể giữ được ý thức. Nàng liều mạng lôi nắm chiếc chăn dưới người, mồ hôi thấm ướt cả người, bất lực để đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

- Vương phi, không có việc gì, người thả lỏng chút! - bà đỡ rất nhanh liền tới. Thấy bộ dáng của nàng, ánh mắt bà liền biến đổi, một bên an ủi nàng một bên phân phó tỳ nữ đi nấu nước nóng.

- Phải làm như thế nào? - Cảnh Dạ Lan dùng hết khí lực cầm lấy tay bà đỡ, nhìn bà chằm chằm, run run hỏi.

- Đây là lần đầu vương phi sinh nên nhất định sẽ vất vả hơn, chờ lát nữa người nghe lão nhân nói rồi làm theo là được, không cần lo lắng!

- Tất cả đều nhờ bà vậy! - Cảnh Dạ Lan dung sức gật đầu.

Đột nhiên, thanh âm lo lắng của Hiên Viên Khanh Trần vang lên bên ngoài:

https://thuviensach.vn

- Cảnh Lan... - ngoài phòng vang lên một trận tiếng động. Dường như hắn đang đi đi lại lại bất an bên ngoài vì không nghe thấy tiếng nàng trả lời; ngay sau đó lại vang lên một tiếng động lớn, tựa hồ là hắn xông đi vào.

- Vương gia, không thể đi vào! - bên ngoài có người ngăn cản hắn.

- Sao lại không thể các ngươi tránh ra! - hắn ngang bướng la lên, giọng nói giận dữ kia có thể làm Cảnh Dạ Lan tưởng tượng được bộ đáng lo lắng hiện tại của hắn như thế nào!

- Khanh Trần, ta không sao, chàng không cần lo lắng! – Cảnh Dạ Lan nén đau mãi mới hô một tiếng. Nàng rất muốn có hắn bên cạnh nhưng với bộ dáng của nàng hiện tại nhất định sẽ làm hắn phát cuồng. Nếu nàng và đứa nhỏ có chuyện gì bất trắc, nàng thật không thể tưởng tượng Hiên Viên Khanh Trần sẽ phải lựa chọn như thế nào, vậy nên tốt nhất không để cho hắn phải quyết định.

Nghe thấy giọng nàng, Hiên Viên Khanh Trần liền im lặng.

Trong phòng, thời gian cứ thế trôi qua. Khí lực toàn thân Cảnh Dạ Lan cứ như bị hút sạch đi nhưng đứa nhỏ vẫn không chịu ra.

- A... - nàng cắn chặt môi, phát ra tiếng nức nở rất nhỏ vì nếu kêu to sợ làm Khanh Trần biết mà lo lắng.

- Vương phi, nếu đau thì cứ kêu lên đi! - bà đỡ thay nàng lau mồ hôi.

- Không, không sao. - nàng suy yếu đã sắp không còn sức lực song vẫn tỉnh táo nhìn bà đỡ. - Đứa nhỏ, đứa nhỏ thế nào rồi...

- Vẫn chưa chịu ra. Người kiên trì một lúc, dung khí lực, sắp được rồi! - bà đỡ lo lắng nhìn phía dưới thân nang. Đã qua nửa ngày mà đứa nhỏ vẫn chưa có động tĩnh gì.

https://thuviensach.vn

Ngoài phòng, Hiên Viên Khanh Trần chỉ nghe thấy tiếng nàng rên rỉ, ngược lại càng làm cho hắn thêm lo lắng. Hắn quá hiểu Cảnh Lan, nàng không chịu la lên nhất định là vì sợ hắn ở bên ngoài lo lắng.

Tiếng rên rỉ thống khổ kia một tiếng một tiếng xé rách tim hắn. Từ đêm tới tận bình minh mà tiếng nàng càng ngày càng vô lực, còn Hiên Viên Khanh Trần thì như khốn thú chỉ biết đứng bên ngoài lo lắng suông.

- Sao rồi? - hai mắt hắn đã đỏ vằn hướng về phía người vừa đi ra từ bên trong mà gào thét.

- Vương phi vẫn chưa có chuyển biến gì! - người hầu run rẩy bẩm báo.

Hiên Viên Khanh Trần hấp một ngụm khi lạnh, quay đầu nhìn phòng ngủ khép kín cửa rồi trực tiếp đi vào. Chẳng quản ai sẽ ngăn cản, hắn nhất định phải ở bên cạnh Cảnh Lan.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Cảnh Dạ Lan không cần nhìn cũng biết là ai vào. Nàng hơi hơi động cánh tay vô lực của mình, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên cười tươi.

- Cảnh Lan! - hắn vọt tiến vào rồi đứng sững nơi đó. Khuôn mặt nàng tái nhợt, miệng nở một nụ cười miễn cưỡng và dưới thân nhuộm đầy máu tươi trông mà ghê người.

- Khanh Trần. - nàng mở miệng thì thào.

Nghe ra Cảnh Dạ Lan đang gọi mình, Hiên Viên Khanh Trần chậm rãi bước đến trước mặt nàng rồi quỳ gối xuống bên giường, giọng nói run run chưa từng có:

- Cảnh Lan, Cảnh Lan... - hắn biết thời điểm sinh nở là một kiếp khổ sở của nàng. Đúng lúc này tên Vô Ngân chết tiệt kia không biết đi nơi nào mà cho tới bây giờ vẫn chưa có tin tức.

https://thuviensach.vn

Cảnh Dạ Lan nâng tay chạm vào gương mặt hắn, hơi hơi lắc đầu, nhỏ giọng xoa dịu:

- Không có việc gì, bình thường... bình thường đều là như vậy! - vừa mới nói xong, khuôn mặt vốn nhăn nhó lại vì đau đớn mà co rúm lại.

- Vương gia, ngài vẫn nên đi ra ngoài đi! - bà đỡ đánh bạo nói.

Cánh tay chợt nắm chặt lấy rồi lưu luyến chầm chậm tách ra, Hiên Viên Khanh Trần đờ đẫn đứng lên:

- Cảnh Lan, ta ở bên ngoài, ta không đi, ta vẫn ở bên cạnh nàng, nàng sẽ không có việc gì! – hắn thì thào nói.

Cảnh Dạ Lan vô lực nhếch khóe miệng, tỏ vẻ đã biết.

Khi đi qua bà đỡ, Hiên Viên Khanh Trần dung thanh âm run run lại vô cùng kiên định mà nói:

- Nhớ kỹ phải bảo trụ người lớn!

Hắn không đành lòng quay lại nhìn Cảnh Dạ Lan dù chỉ là một lần. Cảnh Lan, dù nàng có hận chết ta thì ta cũng muốn nàng còn sống, không có gì quan trọng hơn mạng sống của nàng!

https://thuviensach.vn

TÙ PHI TÀ VƯƠNG

Tuyết Nhạn

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Ngoại Truyện 7

Tia hắc ám cuối cùng nơi thiên không rốt cuộc cũng bị ánh sáng cắn nuốt. Hiên Viên Khanh Trần nâng mắt nhìn lên, thứ ánh sáng mặt trời quá chói chang kia khiến hắn choáng váng; bàn tay thấm ướt mồ hôi đã lạnh như băng.

Trong phòng ngủ, chỉ có những thân ảnh không ngừng đi qua đi lại. Về phần Cảnh Lan, cho tới bây giờ cũng chưa có truyền ra chút tin tức gì.

- Vương gia... - người hầu ngập ngừng, không biết nên mở miệng thế nào.

- Đi xuống, Cô vương không muốn biết cái gì hết! – hắn đứng thẳng người trước cửa phòng ngủ, tâm như rơi vào đáy cốc rồi bị hàn ý ăn mòn.

- Nhưng là... là về Vô Ngân công tử...

Vô Ngân?! Hiên Viên Khanh Trần vừa nghe xong, đôi mắt lập tức sáng ngời lên rồi quay người hỏi hối há:

- Vô Ngân ở đâu? - Sau khi nghe thấy cái tên này làm cho hắn dấy lên một tia hy vọng.

- Vừa rồi có người đến vương phủ, nói là công tử tức khắc sẽ trở về và còn đưa cho thuộc hạ một vật nói là giao cho công tử nhắn rằng nợ nần giữa nàng và công tử lúc trước đã thanh toán xong. - nói xong, người hầu lấy ra một chiếc bao được quấn khá cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần tạm thời không có thời gian phân tích xem đó là thứ gì mà chạy như bay ra bên ngoài.

Vừa bước ra cửa Bắc An vương phủ, thân ảnh màu đen quen thuộc đang tiến xào, trên khuôn mặt mị hoặc phân không rõ vẻ phong trần mệt mỏi. Khi thấy Hiên Viên Khanh Trần, y vẫn nhoẻn miệng cười như trước.

- Này người hoan nghênh ta nhiệt tình như vậy sao?

- Ngươi đã trở lại! - Hiên Viên Khanh Trần thấy y lập tức tâm đã yên ổn chút.

- Không phải ta đã nói sao, nhất định sẽ trở về kịp lúc vương phi sinh. Ta có bao giờ lừa gạt ngươi đâu. - mâu quang lưu chuyển, đáy mắt y tựa hồ hắt lên một thứ tình cảm không rõ tên rồi lại cười cười vỗ vai Khanh Trần, nói tiếp. - Đi thôi, mang ta tới chỗ vương phi.

Từ lúc Vô Ngân đi vào, ước chừng thời gian một nén nhang thì một trận tiếng khóc trẻ con oa oa vang lên khiến Hiên Viên Khanh Trần ngây người cả nửa ngày rồi vì quá hạnh phúc mà bật khóc.

Đứa nhỏ của hắn và Cảnh Lan...

Từ phòng ngủ, bà đỡ vui tươi hớn hở đi ra, liên thanh báo tin vui:

- Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia!

- Vương phi thế nào!? - Sau một hồi vui sướng, hắn sốt ruột hỏi.

- Vương phi và đứa nhỏ đều bình an!

- Hảo, hảo, hảo... – hắn lắp bắp rồi nhanh chóng vọt vào trong.

- Cảnh Lan! – hắn run run gọi, đau lòng nhìn bộ dáng nàng vô cùng suy yếu, tay vươn ra vuốt ve hai má tái nhợt của nàng. - Vất vả rồi! – trong

https://thuviensach.vn

giọng nói có thể nghe ra sự nghẹn ngào.

Cảnh Dạ Lan chớp chớp mắt rồi nở một nụ cười với Hiên Viên Khanh Trần, nhẹ giọng nói:

- Ta vẫn tốt, nói cho ta biết là con trai hay con gái? - Vừa rồi nàng đã dùng hết sạch khí lực, giữa mơ mơ màng màng nàng chỉ kịp nghe bà đỡ nói rằng đứa nhỏ đều khỏe mạnh.

Hiên Viên Khanh Trần nhìn tới phía nôi, mặt ngâyra.

- Làm sao vậy? - Cảnh Dạ Lan hơi hơi nhổm người dậy. Vì thần sắc hắn không đúng lắm nên nàng khó hiểu hỏi.

- Cảnh Lan. - Hiên Viên Khanh Trần ngây ngốc ôm đứa nhỏ, vui vẻ ra mặt nói. - Là con trai, cũng là con gái!

Cái gì?! Cảnh Dạ Lan nghe hắn cười vui vẻ, ngay cả nói cũng không có rõ ràng lắm.

- Rốt cuộc là con trai hay là con gái?

- Là con trai cũng là con gái! – hắn vui tới điên đầu, cứ thế lặp lại những lời như lúc trước.

- Chúc mừng vương phi, là long phượng thai. - thay vào đó là Vô Ngân đang đứng một bên thu dọn đồ đạc không nhanh không chậm đáp lời.

Nhìn bộ dáng hạnh phúc lúc này của Hiên Viên Khanh Trần thì ngay cả y cũng bị cuốn hút theo mà bất giác cười vui vẻ.

- Long phượng thai! - Cảnh Dạ Lan ôm lấy đứa nhỏ mới sinh, hơi ấm chảy xuôi trong lòng:

https://thuviensach.vn

- Khanh Trần! - nàng xưa nay lạnh lùng nhưng lúc này khống chế không được sự kích động trong lòng, đôi mắt cũng đỏ hoe.

- Đừng khóc, ngoan, sẽ không tốt cho sức khỏe! - Hiên Viên Khanh Trần dỗ dành an ủi nàng, một tay ôm đứa nhỏ rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, đôi mắt vẫn chưa rời khỏi cục cưng trong lòng.

- Hài tử thật nhỏ a, mặt nhăn nữa kìa! - Cảnh Dạ Lan cẩn thận vuốt ve hai má đứa nhỏ. Khó trách hành hạ nàng như vậy, thì ra là hai tiểu ma đầu.

Nhìn bộ dáng đáng yêu lúc ngủ của đứa nhỏ khiến bao lo lắng, vất vả, sinh từ trước kìa đều bị nàng bỏ lại phía sau lưng. Dựa vào lòng Hiên Viên Khanh Trần, nàng ôm hai tiểu bảo bối mỉm cười.

Hạnh phúc, thì ra như vậy!

- Làm sao lại mặt nhăn chứ, không biết là xinh đẹp lắm sao! - Hiên Viên Khanh Trần trìu mến nhìn. - Nhìn xem, ngũ quan thật đẹp, trông rất giống nàng, Cảnh Lan. Sau này lớn lên nhất định sẽ khuynh quốc khuynh thành! - nói xong, hắn cúi đầu hôn hai đứa nhỏ. Sau khi đặt chúng vào lòng Cảnh Dạ Lan, hắn quay sang nhìn Vô Ngân nãy giờ vẫn yên lặng đứng đó. - Cám ơn ngươi!

- Cảm tạ cái gì, giữa ngươi và ta còn có cái gì phải khách khí chứ! - Vô Ngân chậm rãi nói, nụ cười nhợt nhạt nở bên môi.

Dường như nhớ tới cái gì đó, Hiên Viên Khanh Trần đứng dậy đi tới trước mặt Vô Ngân:

- Vừa rồi có người đưa tới vật này ta quên giao cho ngươi!

- Ồ, vậy sao? - đôi mắt bình tĩnh của Vô Ngân liền chớp động, ngữ khí vẫn thản nhiên như trước. - Có nói thêm gì không? - nghe giọng điệu của y cứ như đã biết người đưa vật này là ai.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Khanh Trần đưa vật kia cho Vô Ngân rồi nói:

- Chỉ nói một câu là, nợ nần cùng ngươi lúc đó đã thanh toán xong.

Thanh toán xong? sao lại thanh toán xong?! Ý cười bên khóe miệng Vô Ngân chợt biến cứng ngắc.

Chưa từng thấy qua biểu tình của Vô Ngân như vậy nên Hiên Viên Khanh Trần cũng ngẩn ra một lúc. Y đi mấy tháng mới trở về, khoảng thời gian vắng mặt không có lấy chút tin tức. Y vẫn luôn là một người thích tùy ý song Hiên Viên Khanh Trần vẫn tránh không được lo lắng mà hỏi:

- Vô Ngân!

- Ta không sao. Chỉ là lặn lội đường xa về nên hơi mệt mỏi. Vương phi không có trở ngại gì nữa, về sau chỉ cần điều trị thích đáng, cứ đúng hạn dùng dược ta kê từ tứ sức khỏe sẽ dần chuyển tốt. - khi nói chuyện, ý cười trong mắt Vô Ngân biến mê mang, thân mình hơi hơi lay động.

- Rốt cuộc thì ngươi làm sao vậy? - thần sắc Hiên Viên Khanh Trần lập tức biến đổi, ánh mắt sắc bén lóe lên, một tay nhanh chóng nắm lấy đầu vai Vô Ngân.

Vô Ngân chậm rãi ngẩng đầu, khoát lên cánh tay Hiên Viên Khanh Trần, nhẹ vỗ hai cái. Ống tay áo vô tình xả xuống, trên cánh tay vốn nhẵn mịn rõ ràng hằn lên từng vết thương mới cũ khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

- Ai làm ngươì bị thương? - Hiên Viên Khanh Trần cả kinh.

Ai có thể khiến Vô Ngân bị thương thành như vậy?

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Cảnh Xuân Kiều Diễm
Chương 2: Bỏ Trốn
Chương 3: Cạm Bẫy
Chương 4: Kinh Biến
Chương 5: Chịu Nhục
Chương 6: Vô Ngân
Chương 7: Ngươi Cũng Biết Đau
Chương 8: Tàn Khốc
Chương 9: Sống Sót
Chương 10: Chuyện Này Là Sao ?
Chương 11: Cấm Địa
Chương 12: Hoa Mị Nô
Chương 13: Tắm Rửa
Chương 14: Chủ Động
Chương 15: Cho Ngươi Chết
Chương 16: Có Dám Không?
Chương 17: Lại Trốn Đi
Chương 18: Trở Về Bắc An Vương Phủ
Chương 19: Vạn Cổ Tằm Ăn
Chương 20: Nàng Không Xứng
Chương 21: Lời Thề Sinh Tử Có Hiệu Lực
Chương 22: Diễn Tình Ở Suối Nước Nóng
Chương 23: Con Nối Dòng
Chương 24: Nhiều Năm Nhớ Lại
Chương 25: Sườn Phi Tĩnh Uyển
Chương 26: Biết Là Cái Gì Sao?
Chương 27: Mị Dược

https://thuviensach.vn

Chương 28: Tính Sổ
Chương 29: Tùy Ngươi Đi
Chương 30: Ôn Nhu Ngắn Ngủi
Chương 31: Thân Thể Thần Phục
Chương 32: Nhốt
Chương 33: Nắm Chắc Thắng Lợi
Chương 34: Tiếp Tục Chạy Trốn (1)
Chương 35: Tiếp Tục Chạy Trốn (2)
Chương 36: Tiếp Tục Chạy Trốn (3)
Chương 37: Chỉ Vì Nàng
Chương 38: Kế Hoạch Đêm Trăng
Chương 39: Ba Ngày Sau
Chương 40: Tiệc Tối
Chương 41: Dục Vọng Độc Chiếm
Chương 42: Hôn Trừng Phạt
Chương 43: Hết Thuốc Chữa
Chương 44: Nữ Nhân Có Ý Tứ
Chương 45: Gặp Nhau Đêm Tối
Chương 46: Tư Tâm
Chương 47: Ôn Nhu Mà Chống Đỡ
Chương 48: Không Phải Vì Ngươi
Chương 49: Lo Lắng
Chương 50: Cầu Hòa
Chương 51: Lần Thứ Ba Trốn Đi (1)
Chương 52: Lần Thứ Ba Trốn Đi (2)
Chương 53: Lần Thứ Ba Trốn Đi (3)
Chương 54: Lần Thứ Ba Trốn Đi (4)
Chương 55: Lần Thứ Ba Trốn Đi (5)
Chương 56: Lần Thứ Ba Trốn Đi (6)
Chương 57: Lạc Thai Dược
Chương 58: Lựa Chọn
Chương 59: Sống Nương Tựa Vào Nhau

https://thuviensach.vn

Chương 60: Lấy Ba Thước
Chương 61: Truy Đuổi Dưới Trời Tuyết
Chương 62: Thuộc Hạ Tham Kiến Vương Phi
Chương 63: Lẳng Lặng Rời Đi
Chương 64: Ngươi Thực Sự Dám Làm Như Thế !
Chương 65: Vương Gia Đến Thật Sớm
Chương 66: Hắn Tuyệt Không Che Dấu
Chương 67: Đứa Nhỏ Thế Nào Rồi ?
Chương 68: Cái Này Thì Tính Là Cái Gì?
Chương 69: Mộ Nguyệt Cung
Chương 70: Ngươi Muốn Như Thế Nào?
Chương 71: Ngươi Lại Muốn Làm Cái Gì?
Chương 72: Ngươi Không Sao Chứ?
Chương 73: Ta Làm Sao Nào?
Chương 74: Đứa Nhỏ Sẽ Như Thế Nào ?
Chương 75: Cảm Giác Khác Lạ
Chương 76: Uống Thuốc Đi
Chương 77: Là Con Của Hắn
Chương 78: Người Này Rốt Cuộc Là Ai?
Chương 79: Vì Sao Ngươi Không Nói?
Chương 80: Tâm Địa Tàn Độc
Chương 81: Ngươi Hiểu Được Là Tốt Rồi!
Chương 82: Độc Tố Không Có Thuốc Giải
Chương 83: Ngươi Đến Đây Làm Gì ?
Chương 84: Ngươi Cứ Đi Về Trước Đi
Chương 85: Tốt Hơn Nhiều Rồi!
Chương 86: Đúng Là Đàn Bà
Chương 87: Không Cần Ngươi Lo!
Chương 88: Ngươi Mau Buông Ra!
Chương 89: Ngươi Cút Đi!
Chương 90: Không Có Manh Mối!?
Chương 91: Thống Khổ

https://thuviensach.vn

Chương 92: Chỉ Muốn Chết Đi
Chương 93: Ngươi Rất Quật Cường, Mạnh Mẽ!
Chương 94: Cám Ơn Sự Quan Tâm Của Ngươi!
Chương 95: Cô Vương Có Thể Làm Được!
Chương 96: Đánh Cược
Chương 97: Ngươi Cũng Phải Đi!
Chương 98: Thích Nơi Này Không?
Chương 99: Lại Nổi Điên Cái Gì Vậy Chứ?!
Chương 100: Trúng Tiễn
Chương 101: Mị Nô, Đừng Đi!
Chương 102: Đừng Gọi Ta Là Mị Nô
Chương 103: Tên Khốn Kiếp
Chương 104: Yêu Thương Hắn? Sao Có Thể!
Chương 105: Vương Phi, Người Thế Nào?
Chương 106: "Người Tới Trễ!"
Chương 107: Vết Thương Nhỏ?
Chương 108: Tâm Tư Dao Động
Chương 109: Chẳng Lẽ Vì Ta Sao?
Chương 110: Những Lời Ngươi Nói Đều Là Giả!
Chương 111: Hiên Viên Khanh Trần Chết Bầm Kia
Chương 112: Đánh Cuộc Cái Gì?
Chương 113: Đã Nói Là Không Cần Ngươi Lo Mà!
Chương 114: Ngươi Rất Khó Chịu Sao?
Chương 115: Ngươi Cố Ý !
Chương 116: Bị Bệnh ?
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123

https://thuviensach.vn

Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155

https://thuviensach.vn

Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167
Chương 168
Chương 169
Chương 170
Chương 171
Chương 172
Chương 173
Chương 174
Chương 175
Chương 176
Chương 177
Chương 178
Chương 179
Chương 180
Chương 181
Chương 182
Chương 183
Chương 184
Chương 185
Chương 186
Chương 187

https://thuviensach.vn

Chương 188
Chương 189
Chương 190
Chương 191
Chương 192
Chương 193
Chương 194
Chương 195
Chương 196
Chương 197
Chương 198
Chương 199
Chương 200
Chương 201
Chương 202
Chương 203
Chương 204
Chương 205
Chương 206
Chương 207
Chương 208
Chương 209
Chương 210
Chương 211
Chương 212
Chương 213
Chương 214
Chương 215
Chương 216
Chương 217
Chương 218
Chương 219

https://thuviensach.vn

Chương 220
Chương 221
Chương 222
Chương 223
Chương 224
Chương 225
Chương 226
Chương 227
Chương 228
Chương 229
Chương 230
Chương 231
Chương 232
Chương 233
Chương 234
Chương 235
Chương 236
Chương 237
Chương 238
Chương 239
Chương 240
Chương 241
Chương 242
Chương 243
Chương 244
Chương 245
Chương 246
Chương 247
Chương 248
Chương 249
Chương 250
Chương 251

https://thuviensach.vn

Chương 252
Chương 253
Chương 254
Chương 255
Chương 256
Chương 257
Chương 258
Chương 259
Chương 260
Chương 261
Chương 262
Chương 263
Chương 264
Chương 265
Chương 266
Chương 267
Chương 268
Chương 269
Chương 270
Chương 271
Chương 272
Chương 273
Chương 274
Chương 275
Chương 276
Chương 277
Chương 278
Chương 279
Chương 280
Chương 281
Chương 282
Chương 283

https://thuviensach.vn

Chương 284
Chương 285
Chương 286
Chương 287
Chương 288
Chương 289
Chương 290
Chương 291
Chương 292
Chương 293
Chương 294
Chương 295
Chương 296
Chương 297
Chương 298
Chương 299
Chương 300
Chương 301
Chương 302
Chương 303
Chương 304
Chương 305
Chương 306
Chương 307
Chương 308
Chương 309
Chương 310
Chương 311
Chương 312
Chương 313
Chương 314
Chương 315

https://thuviensach.vn

Chương 316
Chương 317
Chương 318
Chương 319
Chương 320
Chương 321
Chương 322
Chương 323
Chương 324
Chương 325
Chương 326
Chương 327
Chương 328
Chương 329
Chương 330
Chương 331
Chương 332
Chương 333
Chương 334
Chương 335
Chương 336
Chương 337
Chương 338
Chương 339
Chương 340: Ngoại Truyện 1
Chương 341: Ngoại Truyện 2
Chương 342: Ngoại Truyện 3
Chương 343: Ngoại Truyện 4
Chương 344: Ngoại Truyện 5
Chương 345: Ngoại Truyện 6
Chương 346: Ngoại Truyện 7

https://thuviensach.vn